

ปลอมพบยมบาลทั้งสิบตำหนัก
ถือยันต์ปัดศัตรูสู่หน้าหยก
ทวงถามหาความยุติธรรม !

ลิ่วซ่งเอียง / ว. ณ เมืองลุง

ยมทูต ผู้พิชิต

เล่มที่

1

ยมทูตผู้พิชิต

ลิวซังเอียง เขียน

ว. ณ เมืองลุง เรียบเรียง

1

บริษัทสร้างสารคดี จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยายจีน

ISBN 974-341-230-1

ยมทูตผู้พิชิต เล่ม 1

ลิวซังเอี้ยง เขียน

ว. ณ เมืองลุง เรียบเรียง

พิมพ์ครั้งแรก กรกฎาคม 2547

ภาพปกโดย : ธรรมศักดิ์ เอื้อรักสกุล

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย

เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

พิมพ์ที่ อุษาการพิมพ์ โทร. 0-2252-0448

ราคาชุดละ (รวมสองเล่มจบ) 500 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

“โดดเด่นเป็นเอกต้องเมฆพระนาง ตราบไดอาทิตยยังคงอยู่คู่ฟ้า ทุกผู้
ในใต้หล้าเข้าสู่ร่มธง ยินยอมเกียรติภูมิชั่ววันจิวันนทร์”

บทกลอนที่กล่าวขวัญทวยเทพถึงพระคเณศแห่งปรางค์ หากผู้ใดเพียง
ได้ย่นประโยคนี้นี้เป็นต้องหลบลิ้นหน้า...

ผู้นำพระคเณศแห่งปรางค์ในยุคปัจจุบัน คือหนุ่มน้อยรูปร่างงามลี้เจี๊ยก ลี้
วงพวกนักเลงต่างให้สมญานาม ‘เง็กมื่นชั่วลื้อ’ หรือ ‘อสุระหน้าหยก’ จะเนื่อง
จากความมั่งคั่งมลายของรูปร่าง หรือฝีมือที่เลอเลิศในยุทธภพจนยากจะ
หาผู้เทียบเทียมได้ในดินแดน ที่ทำให้เหล่ามารร้ายต่างถูกกวาดล้างชีวิตด้วย
สภาพที่แสนสะท้านหฤโหด เป็นที่สยอขวัญทั้งเหล่าธัมมะและอธรรม !

ลี้เจี๊ยกเด็กหนุ่มกำพร้าที่ต้องสูญเสียทั้งบิดาและมารดา เหลือเพียง
บ่าวเฒ่าสัตย์ซื่อคอยดูแล และต้องสละตนเองเพื่อปกป้องนายน้อยให้พ้น
จากผู้ทรงอิทธิพลคนพาล

ด้วยฟ้าหรือชะตาลิขิต ทำให้ได้พบละอองชิงกุน บังจู่พระคเณศแห่งปรางค์
ที่เค้านำสุดอัปลักษณ์ ได้ถ่ายทอดวิชาให้ เพื่อสืบสานปณิธานของตนต่อไป
ลี้เจี๊ยก มั่นมีภาระทางถามความแค้นให้แก่ผู้มีพระคุณ และด้วยฝีมือที่เลอ
เลิศเหนือพสุธา ประกอบกับความเข็มเกรียมของสุดยอดกระบวรวิชา

ดังนั้นกิตติศัพท์ความอามัหิตโหดเหี้ยมของมัน จึงกระทบกระเทือนถึงผู้นำฝ่ายซั่มมะ มิว่าจะเป็นปฏิติงหรือเสียวลั้มยี่แล้ว การเผชิญหน้ากันของสุดยอดฝีมือแห่งยุคจึงเกิดขึ้น หมายเพื่อยุติบุญคุณความแค้นที่ก่อกวนยุทธภพให้ต้องสิ้นสะเทือน !

เรื่องราวบุญคุณความแค้นยังมีรู้จุดจบ เรื่องราวของความรักก็ก่อกวนชีวิตของมันขึ้น เพราะมิว่าอย่างไร ความรัก... ก็เป็นได้ทั้งน้ำทิพย์ชโลมใจ แต่ทว่าก็เป็นได้แม้กระทั่งขากหนามแห่งชีวิต !

และเมื่อเรื่องราวร้ายแรงถึงขั้นแตกหัก ลี้เจ็กลิ่งจะเลือกเส้นทางสายใดตัดสินอนาคต ซึ่งทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับมันเพียงผู้เดียวแล้ว !

สร้างสรรค์บุ๊คส์

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์ (5)

บทที่ 1	วาสนาหรือกรรม	1
บทที่ 2	เทพเจ้าบ้านยมทูต	18
บทที่ 3	คัมภีร์สยบไตรภพ	39
บทที่ 4	ยมทูตล่าแดงเดช	61
บทที่ 5	รักครั้งแรก	82
บทที่ 6	จุดชนวนความแค้น	100
บทที่ 7	ลบบัญชีไซกเลือด	119
บทที่ 8	ถล่มป้อมสยบมังกร	139
บทที่ 9	น้ำใจในยามยาก	152
บทที่ 10	สั่งสอนสามปิศาจ	169
บทที่ 11	หาพญางูทองทอง	188
บทที่ 12	สยบขวัญสะท้านใจ	206
บทที่ 13	มีวาสนาร่วมกัน	230
บทที่ 14	ยมทูตล่าสังหาร	247
บทที่ 15	ชั่วร้ายกว่าภูตผี	266
บทที่ 16	ได้มาโดยไม่คาด	283

บทที่ 17	ล้างแค้นที่ฝังใจ	300
บทที่ 18	ยมทูตยื่นความตาย	318
บทที่ 19	ยมทูตเผชิญอสูรร้าย	336
บทที่ 20	พื้นพรคเมฆพระนาง	353
บทที่ 21	เผชิญเหล่าภูตแดง	396
บทที่ 22	บังอาจท้ายมทูต	411
บทที่ 23	อาจหาญฝ่าแนวศัตรู	428

บทที่ 1 วาสนาหรือกรรม

ปลายฤดูใบไม้ร่วงที่หุดหู่ ดันอ้อมริมทางลู่ตามกระแสม
ใบไม้เหี่ยวเหลืองร่วงโปรยปราย สกุนราร์ร้องกลักรวงรัง อาทิตย
ที่ใกล้ลับขอบฟ้า ลูบไล้แสงสุดท้ายให้แก่พสุธาจนรู้สึมหุดหู่
กว่าเดิมมากมาย

ในที่ห่างไกล มีเสียงขลุ่ยวิเวกหวานแว่วมาตามสายลม ท่ามกลางแสง
อัสดงที่อาทิตยลับ ในเสียงขลุ่ยที่สิ้นพลีว ยิ่งเสียดแทงใจผู้คนให้อาตุรต่อ
ฤดูกาลที่หุดหู่นี้

ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่ใบร่วงหล่นแทบโกร๋น มีทหารวัยประมาณสิบสี่ปีผู้หนึ่ง
กำลังเป่าขลุ่ยหยกสีขาวสะอาด ในสายลมเย็นเยียบของปลายฤดูใบไม้ร่วง
ทหารกเพียงสวมเสื้อกางเกงบาง ๆ ที่เก่าคร่ำคร่า แปะผุงหนึ่งรายล้อมอยู่รอบ
ข้าง บ้างใช้หัวเสียดสีกับตัวทหารกอยู่ไปมา

ครูใหญ่ให้หลัง ตัวทหารกหยุดเป่าขลุ่ยเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย ใบหน้าที่
แจ่มใสคมคายเป็นประกายจนผู้คนต้องสงสัย ในโลกถึงกับมีทหารที่หน้าตา
งามคมคายปานนี้

ทารกน้อยเหม่อมองแสงสนธยาที่ขอบฟ้าอยู่ครู่หนึ่ง จึงได้ทรงกายขึ้นอย่างเงิบเหวา เดินเบา ๆ เข้าไปในฝูงแพะ ลูบหัวตัวนั้นลูบหัวตัวนี้ ใบหน้ามีรอยยิ้มเล็กน้อยที่บริสุทธิ์จริงใจ คล้ายดั่งว่า ในแผ่นฟ้าแผ่นดิน มีแต่ฝูงแพะนี่เท่านั้น จึงได้ปลอบใจของมันให้สุขซึ่งได้

ในสายลมสนธยา พลันมีเสียงซราที่สั่นระริกร้องแว่วมา

"ลิ่ง...เซี่ยว...เอี้ย...ลิ่ง...เซี่ยว...เอี้ย..."

ทารกพอได้ยินเสียงนี้ รีบขานรับดัง ๆ ไปทันที แล้วเร่งต้อนฝูงแพะลับหายเข้าไปในหมอกที่เริ่มโรยตัวลงมา

ม่านราตรีคลี่คลุมแล้ว ลมเย็นนาร์โหมมาไม่ขาดระยะ บนทางเล็ก ๆ ที่เป็นดินสีเหลืองซีด มีเงาดำสองสายกำลังเดินอย่างเชื่องช้า นั่นคือทารกเลี้ยงแพะที่ชะตาชีวิตอาภัพ ประคองชายซราหลังค่อมเล็กน้อย เดินกลับสู่กระท่อมพัก

ชายซราถอนใจเบา ๆ พลางกล่าว

"โอ...นับแต่เล่าเอี้ยและฮูหยินถึงแก่กรรมแล้ว ร่างกายเรายังนานยิ่งย่ำแย่ เซี่ยวเอี้ย (นายเล็ก) ก่อนฮูหยินจะถึงแก่กรรม ได้ฝากฝังท่านให้แก่เรา แต่เราแก่ซรายังมีโรคเพิ่มมากขึ้น...ป่วยเปะของท่านแก่แล้ว ใช้ไม่ได้แล้ว ในวันที่เวลาที่ผ่านมา ให้ความลำบากตรากตรำต่อท่านมากแล้ว"

กล่าวถึงตอนหลัง ๆ เสียงล้อเลื่อนจรถือติดตันกลายเป็นสะอึกสะอื้น

"ป่วยเปะ อย่าได้กล่าวเยี่ยงนี้ ลิ่งยี่มีวัยเยาว์ ไม่สามารถให้ท่านผู้เฒ่าได้เสพลุสุขในบ้านปลายของชีวิต เป็นที่ต้องเสียใจอย่างยิ่งแล้ว นี่ล้วนเป็นบาปของลิ่งยี่"

ชายซราต้องพลุกพล่านดาลใจยิ่งนัก แบนหน้าที่เหี่ยวแห้งผอมขาวราวปุยฝ้ายลงสนิทกับใบหน้าน้อย ๆ ของทารก น้ำตาซราหลังไหลเป็นทาง ทอดถอนใจยาวอยู่ไม่หยุดยั้ง

ทารกนั้นนามลี้เจี๋ยลิ่ง บิดาเป็นนักศึกษาที่สอบตก เมื่อสองปีก่อน ป่วยหนักจนเสียชีวิตไป อีกไม่นานนารดาที่ตรอมใจตายตาม ทั้งทารกกำพร้าให้ถูกบรรดาญาติคุกคามรังแก มีแต่ทาสชื่อลี้ป่วยเท่านั้น ยังจงรักภักดีมีคลอนแคลนรับหน้าที่เลี้ยงดูนายเยาว์วัยไว้โดยไม่ย่อท้อต่อความลำบากตรากตรำ

ปกติลี้ป่วยตัดพินเป็นรายไต่ยังชีวิต แต่เนื่องจากสูงวัยโรคภัยคุกคาม จึงมักป่วยจนนอนจมอยู่บ่อยครั้ง ลี้ยี้แม่มีวัยเยาว์ แต่มีความทรนงที่เข้มแข็ง ไม่ยินยอมถูกผู้คนเหยียดหยัน และไม่ยินยอมรับบุญคุณจากผู้อื่น จึงไปเลี้ยงพะเพ ให้แก่เตี้ยแป๊ะบ้าน ซึ่งเป็นเศรษฐีในละแวกนี้ ใช้รายได้เพียงน้อยนิดเลี้ยงดู ทาสชื่อลี้ป่วย ชราและเยาว์ทั้งสองต่างฝากชีวิตแก่กัน ทนทุกข์ทรมานที่สุดแสน ลำเค็ญ จนพะเพให้เป็นนิสัยเข้มแข็งแกร่งกร้าว มียอมสยบให้ความลำบากยาก แค้นใด ๆ

ชราและเยาว์ทั้งสอง เดินช้า ๆ จนกระทั่งถึงกระท่อมห่มที่หอมช่อใกล้พัง ทลาย ผลักประตูเข้าไป ภายในมีเพียงโต๊ะหอมช่อตัวหนึ่ง บนโต๊ะมีตะเกียง น้ำมันเล็ก ๆ ตั้งอยู่ที่หน้าป้ายสถิติวิญญาณอันหนึ่ง ข้างโต๊ะเป็นหม้อไฟหลายตัว บนผนังแขวนหมวกไม้ไผ่สองใบและขวานอีกหนึ่งเล่ม นอกจากนี้ ไม่มีอะไร อีกแล้ว

แสงไฟสั่นไหวไปตามกระแสมเย็น ที่ข้าแรกเข้ามาตามรอยแตกของฝา กระท่อม ยิ่งรู้สึกในบ้านวังว้างเปล่า ชายชราประคองให้ทารกนั่งที่ม้านิมโต๊ะ แล้วเดินตัวสั่นเข้าไปที่หลังห้อง

ชั่วครู่ ประคองถาดซึ่งมีผักดองสามหนึ่ง ข้าวต้มอีกสองสามเล็ก ๆ ออกมาตั้งบนโต๊ะ เรียกให้ลี้ยี้รับทาน ส่วนตัวเองนั่งลงที่ตรงข้าม ใบหน้าซึ่ง เทียว่นมีแววปลาบปลื้มประโลม จ้องมองดูลี้ยี้ที่ก้มศีรษะกินข้าวต้มอยู่

“เอ๊ะ ! ป่วยปะ ท่านโง่ไม่รับทาน ?”

ลี้ยี้ที่พลันเงยหน้าพบเห็นสามข้าวต้มที่เบื้องหน้าของลี้ป่วยยังมีถูกแตะ ต้อง ป่วยแป๊ะคล้ายดังทราบความในใจของทารก รีบแย้มยิ้มกล่าว

“อา...เราไม่หิว ทารกประเสริฐ ท่านต้องรับทานให้อิ่มด้วย”

แสดงแนชัดว่าท่านอำพรางความจริงไว้ เพราะท่านรำพึงในใจ

‘เหลือเพียงสองสามนี้แล้ว เราไหนเลยจะอามหิตกินไปได้’

ลี้เง็กถึงกลอกตาที่กลมโตเพียงวูบเดียวก็สงเสียว

“อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการกิน...”

ชายชรางุนงงวูบ พลันเห็นตากกลมใหญ่ของลี้ยี้มีน้ำเอ่อคลอ แต่ผินไว้ มียอมให้หลังไหลออกมา ในที่สุด ลี้ป่วยเข้าใจลี้ยี้มีความคิดอย่างไร ต้อง

รวบรวมทหารมากอดไว้ หลังน้ำตาสะอึกสะอื้นกล่าว

“ทหารกประเสริฐ เรากิน...เรากิน...”

ขณะที่ทั้งสองกำลังกอดกันด้วยความรันทดหดหู่ ประตูกระท่อมพลันถูกคนเตะเปิดออกดังสนั่น ทั้งสองซราทหารกเพิ่งสะดุ้งด้วยความตระหนก พลันมีเสียงสนั่นหวั่นไหวที่คล้ายม้าส่อแตกแผดเผา

“เจ้าเด็กสำสอนที่ชั่วร้าย บิดาเสียเงินทองจ้างให้เจ้าดูแลแพะ มิใช่ให้เจ้าหลับตาเป่าขลุ่ยปิกาจอยู่ทั้งวัน เจ้ามาดู แพะหายไปตัวหนึ่งแล้ว บิดาจะดูเจ้าชดใช้เยี่ยงไร ?”

ตอนนี้ทั้งสองจึงเห็นชัดตา ผู้ส่งเสียงคือก้วงแก (พ่อบ้าน) ของเตียเป๊ะ-บ้าน ซึ่งผู้นั้นเมื่ออยู่ลับหลัง เรียกมันเป็นก้วยพัยซิมยี่ (ซิมยี่ผู้ซุกหนัง) มันผู้นี้หน้าเสียมแก้มตอบตามุสิก ถือดีว่าภรรยาบ่อยคนที่สามของเตียเป๊ะบ้านเป็นญาติห่าง ๆ กับมัน ถึงกับลากความสัมพันธ์จนกระทั่งได้เป็นก้วงแกของบ้านเศรษฐีใหญ่ ปกติมันมักเฝ้าในอิสตรีและการพนัน ทั้งยังซุกตริตผู้อยู่ได้อ่านจอย่างชั่วร้าย แต่เนื่องจากทุกคนเห็นมันเป็นผู้มีอำนาจจึงไม่กล้าก้าวร้าวล่วงเกินมัน

ชายซราลี้ป่วยพอเห็นเป็นมันผู้นี้ ต้องพยายามเค้นให้มีรอยยิ้ม เดินออกไปต้อนรับพลางย่อกายทักทาย

“ยี่ซิงแซ โปรดย่ำมิโทสะ โปรตนั่งพักผ่อนก่อน”

ก้วยพัยซิมยี่ตวาด

“นั่งหาอุบาทว์ใด เด็กสำสอน ในบ้านเจ้าเลี้ยงแพะจนหายไปตัวหนึ่ง เจ้าจะว่าอย่างไร ?”

ชายซราลี้ป่วยยังคงแยมยิ้มประจบพลางกล่าว

“ยี่ซิงแซ ท่านโปรตได้เมตตาการุณย์ อภัยให้มันสักครั้งเกิด...”

ก้วยพัยซิมยี่บั่นหน้าขู่คำราม

“ว่ากระไร ? อภัยให้มันสักครั้ง หากอ้วนว่ว (เรียกขุนนางบ้านาญหรือเศรษฐีมีทรัพย์) สอบถามไยไม่สงสัยว่าเราลอบขายเอาเงินมาใช้ ?”

เจ้าผู้ถืออำนาจยกมือเท้าเอวเหลือกตามุสิกของมันจนถลน ขู่คำรามจนน้ำลายกระจัดกระจาย

ลึงยีที่พยายามสะกดกลัณอยู่ตลอดเวลา ตอนนี้อยู่ไม่มีปัญญาหนาทนได้อีกแล้ว พลันสืบท้ามาก้าวใหญ่ ชี้น้ำมันแล้วส่งเสียง

"ท่านไม่ต้องมาคุกคามป่วยแยะของเราเถียงนี้ อวดโอ้อ่านาใจไปไยกัน ? แพะหายแล้วท่านว่าอย่างไรก็อย่างนั้น หรือชดใช้ให้ท่านก็ได้"

ชิมยี่เดือดดาลจนแผดสุดเสียง

"วิเศษมาก เจ้าเด็กสำสอน บิดาจะหักเงินเจ้าทุกวัน"

ลึงยีถูกมันเรียกเป็นเด็กสำสอนอยู่ทุกถ้อยคำ จนมิโทสะเดือดดาลยิ่งกว่าขามข้าวต้มบนโต๊ะขวางเข้าใส่หน้ามันทันที ข้าวต้มที่เกี่ยกันขามนั้น จึงกลายเป็นของชิมยี่คนเดียวไป

ชิมยี่ที่กำลังอวดโอ้อ่านาใจด้วยความภาคภูมิใจล้าพอง พลันเห็นของดำ ๆ ก้อนหนึ่งพุ่งเข้ามาใส่หน้า ลนลานยกมือขึ้นปิด แต่ไม่ทัน ถูกข้าวต้มสาดกระจ่ายเต็มหน้าเต็มตา สร้างความเดือดดาลต่อมันจนกระโดดโลดเต้นแผดร้อง

"เจ้าเด็กสำสอนบังอาจมาก เจ้าเด็กชั่วร้าย..."

มียอมให้ว่ากล่าวอย่างไร ก้าวปราดเข้าไปคว้าคอเสื้อของลึงยีขึ้นมาตบซ้าย ๆ ขวา ๆ ไม่หยุดยั้ง นำเวทналึงยีที่ยังเยาว์วัย โทนเลยเคยถูกหิวคอตบเยี่ยงนี้ ต้องร้องด้วยความเจ็บปวด โลหิตกระเซ็นจากปากเป็นฟุฝอย สลบสลไปแล้ว

ผู้เฒ่าลี้ป่วยเมื่อเห็น วิ่งปราดเข้ามาทันที กระแทกศีรษะเข้าใส่ท้องของชิมยี่พลางรำร้อง

"ท่าน...อ่ามทิดไม่ผิดสัตว์ป่า...เราเสี่ยงกับท่านแล้ว"

ชิมยี่ที่มีหนะวัง ถูกชนจนเซตึงตึงไปสามก้าวจึงตั้งหลักได้ มันยังมีโทสะดาลเดือดกว่าเดิม เตะฉาดเข้าใส่ทรวงอกผู้เฒ่าจนปลิวออกไปกระแทกใส่ผนัง ร่วงลงนอนแน่นิ่งกับพื้นไป

ชิมยี่พอเห็นจึงรู้ตัว มันได้ก่อกวนเมฆภัยจนมีคนตายเกิดขึ้นแล้ว ในยามตระหนก กลอกตาไปมากก็มีอุบายชั่วร้ายขึ้น ทั้งทารกในมือเดินปราดไปที่ข้างโต๊ะ หยิบตะเกียงน้ำมันจ่อไปยังฝากระท่อม ในฤดูใบไม้ร่วงที่แห้งผาก ทั้งมิลมกรโซกมาช่วยการเผาไหม้ ดังนั้น เพียงชั่วขณะเปลวไฟก็ลุกลามกว้างใหญ่ ชิมยี่แค้นเสียงด้วยความพอใจ สะบัดหน้าวิ่งออกไปโดยมิเหลียวมามากเลย

ตอนนั้น ทั้งห้องมีแต่ควันไฟหนาทึบ ลिंगอี้ที่พบบ่อยกับพื้น ถูกควันรมจนหายใจไม่ออก ต้องลุกขึ้นไต่ฝ้า แต่พอเห็นสภาพที่เบื้องหน้า ยิ่งตระหนกจนตะลึงลานไปแล้ว

เพียงตะลึงชั่ววูบก็เข้าใจเป็นเรื่องราวได้กัน รีบกวาดตามอง แลเห็นว่าข้อสัณยลี้ป่วยสลบอยู่ที่เชิงผนังห้อง รีบกระโดดปราดเข้าไป โยกผู้เฒ่าอย่างรุนแรงพลางร่ำไห้รำพัน

“ป่วยแปะ ตื่นเกิด ตื่นเกิด ป่วยแปะ”

ชายชราที่ถูกควันรมจนต้องไถออกมา เมื่อถูกลึงอี้เขย่าและปลุก ก็ได้สติคืนมาอีกครั้ง แต่พอเห็นเปลวไฟที่ลุกไหม้ทางเบื้องหน้า ทั้งห้องมีแต่ควันหนาทึบต้องตระหนกจนรีบกระโดดยีนขึ้น แต่ปวดแปลบที่ทรวงอกอย่างรุนแรง ถ้าปากกระอักโลหิตออกมาอีกใหญ่ มือเท้าอ่อนระหวยปานกระดุกแตกกระจายจากร่างไม่มีพลังกำลังหลงเหลืออยู่อีกเลย จึงกระแทกกายนั้งที่เชิงผนังห้องอย่างท้อแท้อีกครั้ง

ตอนนั้น ไฟได้ลุกไหม้จนฮือโหมรุนแรง มีเสียงคนร้องบอกกัน เสียงมัลลอขอความช่วยเหลือดังถี่เร็ว ลึงอี้กระวนกระวายจนเหงื่อโซมกาย ลากร่างที่หนักอึ้งของผู้เฒ่าออกไปทางนอกอย่างไม่คิดชีวิต

ผู้เฒ่าที่ทั้งเจ็บปวดร่างกาย ทั้งถูกควันรมจนหายใจไม่ออก ต้องส่งเสียงกระທေးกระທေး

“ไม่รอดแล้ว ทารกประเสริฐ...รีบหนีเอาชีวิตรอดเกิด...ป่วยแปะไม่รอด...”

ลึงอี้กระหืดกระหอบร้องขึ้น

“ไม่ ! ป่วยแปะ ลึงอี้ไม่ยอมหนีคนเดียว...ลึงอี้ไม่ยอม...”

ชายชราลืมนดาที่ฝักฟางขึ้นอีกครั้ง ส่งเสียงแทบพรวด

“รีบหนี...อย่าลืมน...ตระกูลลี้...มีท่านสืบเชื้อสายเพียงผู้เดียว...ท่านวันหน้า...เพียงจำป่วยแปะได้...ก็เป็นที่พักใจแล้ว...รีบหนีเกิด...ทารก...อย่าลืมนิมยี่...เจ้าชั่วร้ายที่ใจทรมาน...”

ชายชรากล่าวได้เท่านั้น สะบัดมือหลุดออกจากการจุกดลางของลึงอี้ พลันหันไปกระแทกศีรษะกับผนังห้อง นำเวทนา บ่าวชราที่จงรักภักดีมาชั่วชีวิต ถึงกับมีน้ำเนื้อมาไหลที่หน้าอกใจปานนี้

ลิ่งยี้ตระหนกจนตะลึงลานกับที่ ส่งเสียงพึม ๆ พ่า ๆ

“ป่วยเปะ...ลิ่งยี้ลืมไม่ได้...ป่วยเปะ...”

เปลวไฟม้วนเข้ามาหาไม่หยุดยั้ง ชายเสื้อเริ่มไหม้ขึ้นมาบ้างแล้ว ลิ่งยี้จึงได้สะดุ้งรู้ตัว รีบล้มกลิ้งกับพื้นให้ไฟดับแล้วพลันกระโดดปราดมา สะกดกลิ่นความเจ็บแค้นรันทดไว้ จึงออกไปจนสุดฝีเท้า

ตอนนั้น เปลวไฟลุกลามไหม้ทั่วทุกด้านของผนัง เผาผลาญทุกสรรพสิ่งดังสนั่นหวั่นไหว ทั้งบ้านร้อนสุดแสนทนทานได้ ไม่มีทางเหลือให้วิ่งออกไปอีกแล้ว

แต่ตอนนั้น กลับบังเกิดเรื่องพิสดารขึ้นรายหนึ่ง ที่แท้ขลุ่ยหยกซึ่งลิ่งยี้วางอยู่บนโต๊ะ ถึงกับมีประกายเรืองรองมา เปลวไฟเมื่อแลบเลียเข้าไปในรัศมีสามเศียร เป็นต้องถูกต้านไว้ไม่อาจจะคุกคามเข้าไปได้

ลิ่งยี้พอเห็นต้องลึงโลดยินดียิ่ง ไม่ครุ่นคิดก็พุ่งควับเข้าไปคว้าขลุ่ยหยกรววนั้น และป้ายสถิติวิญญาณของบิดามารดา ลนลานโหมออกไปทางผนังที่พังทลาย อาศัยขลุ่ยปกป้องเปลวไฟ โหมออกจากทะเลเพลิงไปได้โดยไม่คาดหมาย

แต่แม้เช่นนั้น เสื้อผ้าและผมเผ้าถูกเผาจนเป็นสภาพทุลักทุเลอย่างยิ่ง

ลิ่งยี้เมื่อโหมออกจากกองไฟแล้วเหลียวมองแวบหนึ่ง เห็นกระท่อมถูกกลิ่นเข้าไปในไฟกองใหญ่จนหมดสิ้น จึงยืนเหม่อมองดูเปลวไฟสีแดงฉานจนชิมเซา จิตใจปวดแปลบดังถูกมีดกรีดเฉียด สมองเลอะเลือนรุนแรงไปแล้ว มีวี่แวงผู้คนที่มาช่วยดับไฟจะร้องเซ็งแซ่ปานใด เสียงม้าล่อเสียงสาदन้า สับสนอลหมันไปทั่วบริเวณ แต่ทุกสรรพเสียงคล้ายดังห่างไกลจากลิ่งยี้อย่างยิ่ง...

ลิ่งยี้เหม่อมองดูเปลวไฟที่แลบเลียท่องฟ้าจนแดงฉาน ดูจกกับเป็นรูปสลักจากศิลาภิพาน น้ำตาสองสายไหลลงช้า ๆ เมื่อยืนมือไปปาดโดยไม่รู้ตัว แต่กระทบถูกแก้มซึ่งถูกชิมยี้ตบจนวมซ้ำ ความเจ็บปวดได้เสียดแทงใจจนมีสติแจ่มใสคืนมาอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อนึกถึงชิมยี้ ดวงตาพลันเป็นประกายอาฆาตแค้นจนแวววาว หากมีคนมาเห็นในตอนนี้ ต้องมียอมเชื่อ ประกายตาที่น่าหวาดหวั่นจะปรากฏจากในดวงตาหารก้วยลึบกว่าขวบนปี่นี้ได้

ลิ่งยี้ลูบขลุ่ยหยกและป้ายสถิติวิญญาณของบิดามารดาเบา ๆ ใบหน้ากระตุกถี่เร็วด้วยความเจ็บแค้น เหลียวมองดูกระท่อมเป็นครั้งสุดท้าย ตอนนั้น

กลายเป็นเจ้าถ่านนั้นนานแล้ว ที่นั่น ยังได้ฝังร่างป่วยเปะที่เป็นญาติสนิทเพียงคนเดียว กับวัยทารกที่มีแต่ความลำบากลำเค็ญ...

ลึงย์ชบครามแนบแน่น สะบัดหน้าวิ่งออกไปในความมืด โดยไม่คำนึงถึงความเจ็บปวดของร่างกาย ความบอบซ้ำของจิตใจอีกแล้ว

ที่ด้านหลัง ยังมีเสียงของผู้เฒ่าแว่วมาไม่ขาดระยะ มีทราบพวกมันไม่ทันสนใจสังเกต หรือสร้างเป็นไม้อยอมมาสนใจ ถึงกับไม่มีสักผู้เดียวมาลอบโยนต่อहारक่าพราที่มีชะตาชีวิตน่าเวทนาผู้นี้เลย

บนหอสูงภายในหมู่ตึกกว้างใหญ่ของมหาเศรษฐีเดียวเป๊ะบ้าน มีใบหน้าชูปริยวณัยน์ตาลงของซิมยี่ปรากฏขึ้นที่หน้าต่างบานหนึ่ง มองดูเปลวไฟที่ลุกไหม้อยู่ แยกเขียวหัวร่อด้วยความกระหึ่มภาควุมิ คล้ายดังรู้สึกเป็นผลงานเยี่ยมยอดที่สุดในชีวิตมันแน่นอน มันไม่ทราบยังมีहारक่าพราที่รอตตายจากภัยชั่วร้ายครานี้

ลมกรรโชกอิงคะนึ่ง เมฆดำบนท้องฟ้าม้วนตัวปั่นป่วน จันทรข้างแรมที่เลื่อนรางก็ซ่อนเข้าไปในหมู่เมฆแล้ว คล้ายดังไม่ยินยอมเห็นโคกนาฏกรรมของมวลหมู่มนุษย์นี้เลย

นี่เป็นภูเขาที่มียอดสูงชันเสียดฟ้า ผันราบเรียบตั้งขนาบเทพยดาตากไว้ทุกแห่งหนเปี่ยมอันตรายจนไม่มีร่องรอยผู้คนย่างกรายมา รอบข้างเงียบวังเวง มีแต่เสียงลมกรรโชก บางครั้งเสียงค่างร้องมาทำลายความเงียบวังเวงนี้เท่านั้น

น้ำตกสีเงินแผ่นผืนหนึ่ง แผ่คลุมลงจากยอดเขามาถึงเบื้องล่างซึ่งเป็นแอ่งใหญ่ แล้วไหลลดเคี้ยวลงมาเป็นลำธาร

ใต้ต้นสนใหญ่ร่มหิมา มีहारक่าพราที่น้อยนอนชดอยู่ผู้หนึ่ง แลเห็นร่างของมันสั่นระริก บางครั้งยังมีเสียงครวญครางเบา ๆ และเสียงหอบหายใจถี่เร็ว คล้ายดังกำลังสะกดกลั้นความเจ็บปวดทรมานอันสาหัสก็ปาน...

ครู่ใหญ่ให้หลัง ร่างที่อ่อนแอแบบบางตะเกียกตะกายคืบคลานไปที่ลำธารนำด้วยความลำบาก พอถึงริมน้ำ พุบศีระลงไปในน้ำทันที จากนั้นเงยขึ้นระบายลมจากปากยาว ๆ

ที่แท้คือลี้เจี๊ยะลี้ซึ่งผ่านอันตรายที่ชั่วร้ายมา ใบหน้าที่เคยขาวแจ่มใส กลายเป็นสีแดงฉาน ดวงตากกลมใหญ่ที่สุกใสชุ่มฉ่ำไร้ประกาย คล้ายดังปวย หักไปแล้ว

เมื่อค่ำวาน ลี้ยี้หนีออกมาจากกองไฟด้วยสมองที่เลอะเลือน ในใจมีแต่ ความอาฆาตแค้นเหลืออยู่เท่านั้น เห็นได้พาตัววิ่งมาโดยมิเลือกทิศทาง วิ่งโดย มิทราบเป็นเวลานานเท่าใด จวบจนสะดุดถูกรากไม้ ล้มสลบลงที่ได้ต้นสนนี้

เมื่อได้สติฟื้นคืนมา พบเห็นเข้ามาในป่าเชิงเขาที่เปลี่ยวร้าง และเป็น สนธยาของวันรุ่งขึ้นแล้ว

ลี้ยี้รู้สึกปวดแปลบไปทั่วร่าง สมองก็ลั่นอื้ออึง ตาเลยพร่าพราย

ลี้ยี้ดื่มน้ำลำธารหลายอีกแล้ว สดค่อยแจ่มใสกว่าเดิมบ้าง จนบัดนี้ จึงรู้สึก มิเพียงเห็นบนหนวยอย่างยั้งเท่านั้น ยังทิวไทยจนแทบไม่อาจทนทาน นึก ได้ว่าไม่มีอาหารตกถึงท้องมาหนึ่งคืนเต็ม ๆ แล้ว

แต่กวาดตามองรอบข้าง นอกจากขุนเขาและหญ้าที่สูงท่วมเข้าแล้ว ถึง กับไม่มีผลไม้ใดพอจะรองท้องได้ พอเกิดผิดหวัง ต้องหันามัดจนแทบสลบไสล ไปอีกครา ร่ำร้องในใจ

‘ตอนนี้เป็นเวลาสนธยา เราก็มิมีกำลังสืบคลานหนี หากนอนอยู่ที่นี้ต่อไป ยากจะไม่ถูกสัตว์ร้ายมาจับกินเป็นอาหาร แล้วความแค้นของปวยเปะจะมี ผู้ใดไปชำระล้าง’

ในยามอัปจนปัญญา ปลุกปลอบใจให้มันคงเข้มแข็ง ก้มดื่มน้ำลำธาร อีกหลายอีก พยายามให้น้ำเข้าไปบรรเทาความทิวไทยบ้าง เพื่อจะได้เดินทาง ต่อไป

ขณะที่ลี้ยี้พบลงดื่มน้ำ พลันเห็นที่ก้นลำธารมีประกายสีแดงวูบขึ้นแวบ หนึ่ง ตอนแรกยังมีสนใจนัก คิดว่าเป็นแสงสะท้อนของอาทิตย์สนธยา แต่ รืออีกสักครู่หนึ่ง กลับเป็นประกายสีแดงวูบขึ้นมาอีกแล้ว

ครั้งนี้ ลี้ยี้จึงเพ่งมองสังเกต ขณะยังพิศวงสงสัย กลับเห็นเรื่อง พิสดารปรากฏมาแก่ตา ที่แท้ก้นลำธารถึงกับมีผลไม้สีแดงฉานลอยขึ้นมาผล หนึ่ง มีแต่ผลไม้มีใบ ด้านล่างมีก้านโตประมาณนิ้วก้อยดันไว้เท่านั้น

ผลไม้โตประมาณกำปั้น เป็นสีแดงฉานสดใส พอลอยพ้นผิวน้ำ พลัน

มีกลิ่นหอมซาบซ่านกระจายไปรอบข้าง ลिंगอี้พอได้กลิ่นหอมนี้ รู้สึกความร้อน
ในร่างสลายคลายไปทันที กอปรกับหิวโหยจนลนลาน ไม่สนใจว่าผลไม้มี
พิษหรือไม่ ปลิดมาได้ก็ยัดเข้าใส่ปากทันที

ผลไม้พอเข้าไปในปาก ผิวแตกน้ำไหลออกมาในบัดดล น้ำผลไม้ไหลเข้า
ลำคอ ลिंगอี้รู้สึกหอมเย็นผิดธรรมดา คล้ายดั่งเป็นสุรารสเลิศก็ปาน พอผลไม้
ตกถึงท้อง เหลือบมองไปอีกครั้ง ก้านสีแดงที่ในลำธารซึ่งจำเดิมสุกใส่ปานจะ
หยดจะหยาด แต่ตอนนี้ กลับกลายเป็นเหี่ยวเหลืองจมลงไปในน้ำอีกคราหนึ่ง

ขณะลึงอี้รู้สึกเป็นเรื่องประหลาดน่าสนใจ พลันรู้สึกในท้องมีความร้อน
เกิดขึ้นมา เลือดลมทั่วร่างก็โคจรรุนแรงกว่าเดิม กระทั่งยังคล้ายจะดันผิวกาย
ออกมาก็ปาน และแล้ว ร่างร้อนดุจดังถูกโยนลงไปในเตาไฟ เส้นเลือดทุกสาย
แทบจะระเบิดออกมา เป็นความเจ็บปวดทรมานที่ยากจะทนทานจริง ๆ

ทุกชุมชนของร่างมีน้ำซึมออกมาจนเปียกชุ่มโชก ความร้อนที่เผาผลาญ
ครานี้ อุณหภูมิสูงจนเกลือกกลิ้งดินร่นกับพื้น สองตาแดงฉานปานมีเปลวไฟ
พวยพุ่ง กล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกจนบิดเบี้ยว ปากอ้ากว้าง ส่งเสียงครวญ
ครางมาเป็นระยะ ๆ

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงกู่ที่กราดเกรี้ยวกังวานดังมาจากยอดเขา
เคลื่อนลงเบื้องล่างด้วยความเร็วสุดเปรี๊ยะประมาณ เสียงกู่พอดังกระทบโสต
ลึงอี้ก็คล้ายถูกคาถาอาคม นอนพับแน่นิ่งมีดินร่นอีกแล้ว ทั้งสติก็ยังเลอะเลือน
ไปด้วย

ลึงอี้ไหนเลยจะทราบ เสียงที่ได้ยินนี้คือเต๊าะเพ็กโซ่ว (กู่คร่าขวัญ) ที่
ชนชาวนูลิ้มทั้งฝ่ายฮัมมะและอธรรม เพียงได้ยินก็อกสั่นขวัญหนี เพราะเป็น
เสียงมีอำนาจที่สยอขวัญคร่าวิญญาณได้จริง ๆ

เสียงกู่ที่กราดเกรี้ยวพลันหยุดลง เกร่างสีขาวสายหนึ่งพลิวับลงมา
จากหน้าผาที่สูงกว่าหนึ่งร้อยวา ด้วยความเร็วไม่ผิดกับสายฟ้า

พอทรงร่างก็เห็นเป็นผู้สวมเสื้อยาวสีขาว รูปร่างสูงโปร่ง ยืนอยู่ในกระแส
ลมวิกาลที่โชยพัดชายเสื้อพลิ้วไสว นับว่าเป็นบุคลิกที่โอ้อ่าสง่างามยิ่ง แต่เมื่อ
เห็นหน้า ต้องสุดลมหายใจหนาวเหน็บด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

ที่แท้สีหน้าของมันก็คล้ายกับเสื้อยาวที่สวมใส่ และขาด้านไม่มีความ

รู้สึกสั่นน้อยนิด พอเห็นในปราดแรก ไม่ผิดกับปีศาจที่เพิ่งคลานออกมาจาก
ฮวงซุ้ยเลย แต่ทว่าเพียงสาวเท้าเบา ๆ ก้าวหนึ่ง ก็ถึงกับเป็นระยะไกลกว่าสี่วา
มายังข้างกายลี้ยังี้ที่นอนสลบไสลอยู่

ดวงตาที่เป็นประกายกล้ำดั่งสายฟ้า กวาดมองทั่วร่างลี้ยังี้ไป ๆ มา ๆ
คล้ายสังเกตถี่ถ้วนเป็นครุใหญ่ จึงได้เหวี่ยงหน้าสุดตมอยู่รอบ ๆ ข้าง แล้วก้ม
ลงลูบไบน้หน้าลี้ยังี้อีกครั้ง

ทันใดนั้น คล้ายดั่งประสบความหวาดหวั่นสยองขวัญใด ถึงกับสะท้าน
เอือกขึ้นทั้งร่าง เข้มมองลี้ยังี้พลางส่งเสียงรำพึงเบา ๆ

“โอ...ชะตาของฟ้าดิน ชะตาของฟ้าดิน ผลไม้มุกที่อยากจะได้พบพาน
ในพัน ๆ ปี ถึงกับถูกทหารก๊นกินไปก่อนแล้ว”

จบคำต้องทอดถอนใจยาว ในตอนนั้น ลี้ยังี้เจ็บปวดรวดร้าวจนเกลือก
กลิ้งดิ้นรนอีกครั้ง

เมธิเสื้อขาวพลันสะดุ้งรู้ตัว รีบประกบนิ้วจีควับ ๆ ไปทั้งสามสิบหก
จุดสำคัญในร่างลี้ยังี้ ด้วยความเร็วไม่ผิดกับสายฟ้าแลบเลย จากนั้น ประคอง
ลี้ยังี้ลุกขึ้นนั่งยกฝ่ามือขวาทาบไว้ที่กลางหลังเพียงชั่วครู่ แลเห็นใจกลางฝ่ามือ
มีละอองสีขาวพวยพุ่งออกมาเป็นเส้นสาย

ลี้ยังี้ที่สลบไสล เพียงรู้สึกความเจ็บปวดรวดร้าวในร่างลดทอนลง กลาง
หลังมีไออุ่นแทรกซึมเข้ามา ชักนำให้ความร้อนที่กระเจิดกระเจิงอยู่ทั่วร่างโคจร
ไปตามชีพจรจุดเส้นต่าง ๆ อย่างเชื่องช้ารอบหนึ่ง จนตัวเบาสบายไปทั่วร่าง
ความเจ็บปวดรวดร้าวปลานการ

และแล้ว พลันมีความเย็นซ่าแรกเข้ามาทางด้านหลัง เย็นจนลี้ยังี้ต้อง
หนาวตัวสั่นวังงก คล้ายดั่งตกลงไปในแหล่งน้ำแข็งกิปาน พันต้องกระแทกกัน
ถี่เร็วตลอดเวลา ความเย็นเยียบขุมนั้นโคจรไปตามจุดเส้นชีพจรอีกรอบหนึ่ง
ลี้ยังี้จึงรู้สึกปลอดโปร่งสบายสุดเปรียบประมาณ ดุจดั่งร่างจะลอยไปตามลมได้
จึงลืมตาขึ้นมาแต่พอเห็นต้องตระหนกจนหน้าถอดสี

ลี้ยังี้ที่มีภูมิปัญญาสูงส่ง ทั้งยังมีจิตใจหนักแน่นเยือกเย็นเหนียวธรรมดา
มาตรว่าตระหนกแต่ไม่หวาดหวั่นขวัญเสีย ประสานสายตาที่กระด้างเย็นชาของ
เมธิเสื้อขาวไบน้หน้าชาด้านแน่วหนึ่ง

ทันใดนั้น เมธิ์เลื้อยขาแค้นเสียงเย็นชา เป็นกระแสเสียงที่เยะเยียบเย็นชา จนลึ้งยี้ต้องสะดุ้งเอือกใหญ่ ทันใดนั้น เมธิ์เลื้อยขาตะปบมืออย่างรวดเร็ว ควาลึ้งยี้ขึ้นชูเหนือศีรษะ ส่งเสียงกระด้างเย็นชา

“เราทุ้มเจ้าลงไปไหนแล้ว เจ้ากลัวหรือไม่?”

เมธิ์เลื้อยขาส่งเสียงแล้ว ก้าวเข้าไปที่ริมเหวช้า ๆ ลึ้งยี้รับมองลง เห็นเหวนี้มีทราบลึกเท่าใด เพราะเบื้องล่างมีหมอกลอยบดบังจนไม่เห็นกัน แต่ยังคงขบกรามตอบเสียงเย็นชา

“ทุ้มลงไปเถิด อย่างมากก็ตายเท่านั้น”

เมธิ์เลื้อยขาคลายดังตื้นตันต่อคำตอบนี้ยิ่ง เพราะวาจากระด้างเย็นชาเยี่ยงนี้ ถึงกับดังออกจากปากทราภวียลึบกว่าขบปีได้ จึงลดแขนลงวางร่างลึ้งยี้กับพื้นเบา ๆ เห็นใบหน้าลึ้งยี้ยังคงชาตื้นดังเดิม คลายดังไม่ถูกอาณานิคมของความตายเมื่อครู่ คุณความให้หวาดหวั่นขวัญเสียเลย

ดวงตาของเมธิ์เลื้อยขา มีประกายพิสดารวูบขึ้นแวบหนึ่ง คลายดังได้พบคนคู่วิจิตที่เพียรหามาเนิ่นนานปีโดยไม่พบพานก็ปาน จากนั้น เบือนสายตาไปเหม่อมองดูแสงสนธยาที่ขอบฟ้า รำพึงในใจ

‘คล้ายเราเหลือเกิน คล้ายเราเมื่อตอนเยาว์วัยอย่างยิ่ง กระด้างเย็นชากระไรปานนั้น โดดเดี่ยวพระนางกระไรปานนั้น...’

ลึ้งยี้ทรงกายขึ้นยืน จับตามองเมธิ์เลื้อยขาที่มีสีหน้าชาตื้นไร้ความรู้สึกแว่นหนึ่ง คำนึงในใจเช่นกัน

‘มันโง่งมจึงมองแต่ขอบฟ้าสีแดงคล้ำ ? อา...ถูกแล้ว หรือมันก็มีอดีตที่เจ็บช้ำรันทดเช่นกัน ?’

ขณะลึ้งยี้ครุ่นคิดด้วยความสงสัย ทันใดนั้น เสียงกระด้างเย็นชาดังขึ้นมาอีกครั้ง

“ทราภ เจ้าชอบเราหรือไม่?”

ตอนนั้น ดวงตาของเมธิ์เลื้อยขา ถึงกับมีประกายนุ่มนวลและปรานี อย่างยากจะบอกได้ถูกต้อง ลึ้งยี้พอเห็นประกายตานั้น คลายดังรู้สึกอบอุ่นจนสุดเปรียบประมาณ ประกายตาเช่นนี้ ลึ้งยี้มิเคยพบพานเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว กระตุ่นจิตใจให้บังเกิดความรักนับถืออย่างสุดซึ้ง กระทั่งใบหน้าที่ชาตื้น

นำสะพานกล้วยของคนเลื้อยขาว ก็กลายเป็นใบหน้ามีเค้าของโอบอ้อมอารี จึงผงกศีรษะกล่าวโดยจริงใจ

“ขอบ”

เมธีเลื้อยขาวถามอีกครั้ง

“เจ้าไม่กลัวใบหน้าที่น่ากลัวของเรา ?”

“ข้าพเจ้าไม่กลัว”

“ใช่ ! โฉนไม่กลัว ?”

เมธีเลื้อยขาวคล้ายตั้งผิดคาดหมายอยู่ แต่ลึบยั้งยั้งหน้าระบายลมจากปากเบา ๆ แล้วตอบ

“ในโลกนี้ มีคนจำนวนมากเหลือเกิน ที่แม้ใบหน้าของพวกเขาจะแสนขี้เหร่ให้งามสง่ามีคุณธรรม แต่จิตใจของพวกเขาก็ไม่ผิดกับอสรพิษร้าย ใบหน้าของท่านแม้ซีดขาวน่าหวาดหวั่น แต่ข้าพเจ้าทราบจิตใจของท่านดีงาม ท่านแม้ไม่รู้จักข้าพเจ้า แต่กลับช่วยรักษาโรคให้ข้าพเจ้า”

เมธีเลื้อยขาวพล่งปลานจนต้องลู่ศีรษะลึบยั้งไปมา ส่งเสียงแผ่วเบา

“ทหารกประเสริฐ เจ้ารู้เรื่องมากเกินไปแล้ว... วาจาเหล่านี้ไม่สมควรเปล่งออกจากปากเจ้าที่ยังมีวัยเยาว์อย่างยิ่ง...”

หยุดเล็กน้อยแล้วถาม

“เจ้ายินยอมอยู่กับเรา เป็นศิษย์ของเราหรือไม่ ? เราจะสอนวิทยายุทธให้แก่เจ้า”

ลึบยั้งต้องลู่โลดย่นดิ้นจนตาเป็นประกายวาว ตะกุกตะกักกล่าว

“ข้าพเจ้ายินดี กลัวแต่ข้าพเจ้าเฝ้าเขาเกินไป ผิดไม่ได้สนใจ ธานต่อฤทธเจตนาของท่าน”

เมธีเลื้อยขาวปิตินดิ้นจนส่งเสียงดัง ๆ

“ศิษย์ประเสริฐ ยังไม่ถูกเข่ากราบไหว้อาจารย์”

ลึบยั้งลนลานคุกเข่าโครมลงไป ไชกศีรษะถี่ ๆ หลายครั้ง สร้างความปิติต่อเมธีเลื้อยขาวจนหัวร่อเสียงก้องกังวาน ประคองลึบยั้งขึ้นแล้วทวาดคำ “ไป” เสียงก้อง

เมธีเลื้อยขาวคว่ำลึบยั้งหนีบไว้ในซอกแขน ทะยานกายควับก็พุ่งปราดขึ้น

ไปสูงร่วมสิบลวา โหลดเฉลี่ยด้วยความเร็วไม่ผิดกับสายฟ้า

เมธิ์เลื้อยขาวหนีบตัวลึงยี่ฟุ้งผาอากาศดุงดั่งเหาะเหิน เป็นเวลาชั่วน้ำเดือดเต็ม ๆ จึงได้ถึงที่ยอดเขาลูกหนึ่ง ตอนนั้นพลบค่ำจนมืดมิดไปทั่วทุกแห่งหนแล้ว แต่ลึงยี่กลับประหลาดใจตัวเอง ที่สามารถเห็นสรรพสิ่งรอบข้างได้ถนัดชัดเจน

แลเห็นที่เชิงผาด้านหนึ่ง มีกระท่อมช่อม่อหนึ่งหลัง หน้ากระท่อมมีที่กว้างประมาณหกวา ภูเข้านั้นรุ่ง ช่างที่ว่างเป็นชะง่อนหินที่ยื่นออกไปในอากาศประมาณสามเชียว ช่างชะง่อนหินมีสนโบราณลักษณะพิกล้งออกมาอยู่ต้นหนึ่ง

เมธีเสื่อขาววางร่างลึงยี่หลงแล้วกล่าว

“ศิษย์เรา นี่คือที่อยู่ชั่วคราวของเราชื่อแม่”

“ชื่อแป๊ะ ท่านผู้เฒ่ามาอยู่ที่นี่นานเท่าใดแล้ว ?”

“ประมาณสามเดือน...”

เมธิ์เลื้อขาตอบถึงตอนนั้น เห็นลึงยีที่ยืนอยู่ในกระแสดมเย็นเยียบของยอดเขา ไม่มีที่ท่าหนาวเหน็บเลยสักน้อยนิด ต้องลอบผงกั๊วระชมเชยด้วยความอ้อมเอิบยินดี พาลึงยีลั้ลั้ประดู่เข้าไปในกระท่อม

ในกระท่อมมีเพียงห้องเดียว แต่เก็บกวาดไว้สะอาดสะอ้าน โต๊ะเตียง
ม้านั่งลัดคั่นจากฝีมือยอดเยี่ยม โดยเฉพาะเตียงหิน ยังพบสัตว์ชาวสะออดอีก
ชั้นหนึ่ง อาสนะสีทองใบหนึ่ง บนโต๊ะหินมีตำราวางกองเป็นตั้งสูง ที่ผนังห้อง
แขวนพิณโบราณเจ็ดสาย แต่ไม่เห็นมีอาวุธใด ๆ ทั้งห้องสว่างไสวดังกลางวัน
ถึงยี่สิบกวาดตามองหา แล้วต้องลอบแลกลับด้วยความตื่นเต้น

ที่แท้แสงสว่างนี้ มาจากไข่มุกเม็ดมณีมาที่ฝังอยู่บนผนังศิลาของภูเขา
ประกายสีขาวนวลของมัน ให้แสงสว่างต่อห้องจดตั้งกลางวัน

เมธีเลื้อขาวแย้มยิ้มสั่งให้ลิงยี่ขันนั่งบนเตียงคิลาแล้วออกจากห้องไป
หอบผลไม้มากองใหญ่ กับน้ำเต้าสีแดงใบเล็ก ๆ แล้วกล่าว

“ผลไม้เหล่านี้เจ้ากินแก้หิวก่อน ส่วนในน้ำเต้านี้ เป็นสุรบาัวมรดกที่เรา
กลั่นเอง มา...วันนี้เราอาจารย์กับศิษย์ร่วมดื่มกันสักอีก”

แล้วดื่มสุราจากปากน้ำเต้าอีกหนึ่งก่อน ค่อยยื่นให้แก่ลิงยี้ ลิงยี้ก็เลียน
เยี่ยงอาจารย์ โดยดื่มจากปากน้ำเต้าอีกหนึ่ง รู้สึกเป็นสราที่หอมฉุนผิดธรรมดา

ทั้งยังมีกลิ่นหอมของดอกบัวอยู่อีกด้วย สุราแม่ไหลลงไปในห้องแล้ว แต่ทั้งปาก
ยังคงหอมชุ่มฉ่ำ เมื่อดื่มสุราอีกหนึ่งจึงจัดการกับผลไม้ป่าที่ไม่รู้จักชื่อจนหมด
สิ้นทั้งกอง

เมธีเลื้อยขาเห็นศิษย์รักกินผลไม้หมดสิ้นแล้ว จึงได้ถามด้วยความรัก
ปราณีถึงชื่อแซ่ ้วย ประวัติความเป็นมาโดยละเอียด

ลี้ยังบอกเล่าไปโดยไม่ปิดบังอำพราง ด้วยสีหน้าที่บางครั้งมีเจ้ารั้นหด
หดหู่ บางครั้งเคียดแค้นดาลใจ ดวงตาถึงกับมีประกายนำหวาดหวั่นสยองขวัญ

เมธีเลื้อยขาฟังจบความแล้ว ต้องพลอยทอดถอนใจด้วยความสะทก
สะท่อน จากนั้นจึงถาม

“ศิษย์เรา เจ้ารู้จักเราเป็นผู้ใด ?”

“ยังหวังให้ชื่อแม่โปรดประทานการบอกเล่าด้วย”

เมธีเลื้อยขาจึงได้บอกความเป็นมาทั้งหมดของท่านออกไปโดยไม่ได้อ
ปิดบังเช่นกัน

ที่แท้เมธีเลื้อยขาผู้นี้ คือ ละชีวซึ่งกุน (เทพเจ้าหฤโหด) กังเทียว ที่มี
อานุภาพสยบแผ่นดินมานานกว่าสามสิบปี โดยไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านรับมือได้
เนื่องเพราะท่านในเยาว์วัย ประสบแต่ความลำบากยากแค้น ถูกคนเหยียดหยาม
รังแกโดยเหี้ยมโหดร้าย ดังนั้น จึงเพาะให้เป็นนิสัยที่แกร่งกร้าวเจ้าอารมณ์
หลังจากได้รับความกรุณาจากยอดคนนิรนามผู้หนึ่ง รับผิดชอบไปฝึกวิชาฝีมือถึง
สิบกว่าปี พ้อออกสู่ภูมิลี้มถึงกับมีอานุภาพสยบแผ่นดินจนไม่มีผู้ใดต่อต้านได้
เนื่องจากท่านเป็นคนมีจิตใจกระด้างเย็นชา นิสัยโหดเดี้ยวตระหนง ตัดสินเรื่อง
ราวตามอารมณ์ดีร้ายที่เกิดขึ้นในตอนนั้น โดยมีแยกแยะเป็นธัมมะหรือธรรม

ดังนั้นเอง ชนชาวนูลิ้มทั้งสองฝ่าย มีว่าผู้ใดทำความผิดถูกท่านพบพาน
ในสิบรายต้องมิตายไปถึงเก้าราย ที่โชคดีหนีรอดได้ ก็ต้องบาดเจ็บสาหัสหรือ
พิการ ความหฤโหดของท่าน ชูขวัญชนชาวนูลิ้มจนพอเอ่ยถึงเป็นหน้าต้อง
ถอดสี ดังนั้น ตั้งฉายาให้แก่ท่านว่า ละชีวซึ่งกุน (เทพเจ้าหฤโหด)

ภายหลัง ท่านได้ก่อตั้งพรรคแค้นปึง (เมฆตระหนง) เกียรติภูมิยิ่งกระ
เดื่องเกรียงไกร และยังมีบุญมาวาสนาช่วย ในโอกาสบังเอิญครั้งหนึ่ง ไปได้
คัมภีร์วิเศษที่ชนชาวนูลิ้มเพื่อผืนอันสุดสูงคือ เทียวเล้งบ้อลก (คัมภีร์สลัก

มังกร) ซึ่งเป็นของเทพเจ้าบุลิ้มเมื่อสองร้อยกว่าปีก่อนนามเทียนเกียวจื่อ (ผู้
ทรงนั่งแห่งฟ้า) บันทึกหลักวิชาฝีมือที่สูงสุดยอดของท่านไว้หมดสิ้น ยังมีอีก
สิ่งหนึ่ง ซึ่งชนชาวบุลิ้มทั้งหลายต่างปรารถนาจะได้จนน้ำลายสอ นั่นคืออาวุธ
วิเศษที่เทียนเกียวจื่อเคยใช้ประกอบวีรกรรมในบุลิ้มยุคนั้นจนสะเทือนเลื่อนลั่น
ทั้งฟ้าดินนามขวี่ล่อเกี่ยม (กระบี่อสูร) ของวิเศษทั้งสองสิ่งนี้จะชั่วชิ่งกุนได้มา
จากในถ้ำลับใต้หุบเหวลึกของฉินเนี้ย มณฑลเซียมไซ

แต่มีทราบเรื่องนี้แพร่พรายได้อย่างไร ถูกยอดคนทั้งฝ่ายฉัมมะและ
อธรรมของบุลิ้มทราบข่าว เนื่องจากวันแรมวันในเกียรติภูมิที่เกรียงไกรของละชั่ว-
ชิ่งกุนมีกล้ำมารังควาน จึงรวมสมัครพรรคพวกเป็นกลุ่มก้อนใหญ่ ฝ่ายฉัมมะมี
ซาเฮียชือต (สามอัจฉริยะสี่ส่าราญ) ของบุลิ้มยุคนั้นเป็นหัวหน้า นำพาสุดยอด
ฝีมือที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือ อาทิ ลีวซาเกี่ยม (กระบี่สายน้ำ) กิมน่อกัง เซียะ-
ตออะ (ผู้ปาดดาบ) จีซาลัว และโฮ้วน้ำไ้วคี่ (ห้าพิสดารโฮ้วน้ำ) รวมสิบสี่คน
โดยใช้ข้ออ้างว่ากำจัดภัยให้แก่แผ่นดิน ล้อมกลุ่มรุมละชั่วชิ่งกุน

ทางด้านฝ่ายอธรรม ผู้เป็นหัวหน้าคือประมุขสหพันธ์ฝ่ายอธรรมของ
แผ่นดิน นามอึ้งซังโดยฉายาตั๊กชิวชิ่งอ้วง (ค้างเทพเจ้าอำมหิต) และหนึ่งในสาม
ผู้กล้าพรรคกระยาจกภาคเหนือนามไกวยังฉายาหิปปี้ก (ขอทานแขนเหล็ก) รวม
มือกับประมุขพรรคเอ็กกิปัง (ธงดำ) จิ้นชิวชิว (หัตถ์สะท้านขุนเขา) วังคี่และ
ศิษย์มัน พร้อมกับชิวไซไต้เฮ้า (ผู้ห้าวหาญชิวไซ) ชิ่งชิ่งจื่อ มหาโจรโดดเดี่ยว
พายอี่ไฉ่วอีกหลายสิบคน รวมกำลังล้อมกลุ่มรุมละชั่วชิ่งกุนในหุบเขากุ้ยไฉ่ว-
ก๊ก (ปิศาจกำสรวล)

การต่อสู้ครั้งนั้นโหดเหี้ยมอำมหิตเป็นที่สุดของแผ่นดิน สุดยอดฝีมือแห่ง
ยุคยี่สิบเจ็ดคนตายในการต่อสู้ ส่วนที่เหลือก็บาดเจ็บหนักเอาชีวิตรอดได้ร่อแร่
คับขัน โดยละชั่วชิ่งกุนได้ใช้อานุภาพคล้ายทหารเพชฌดา มีเขี้ยวชิวกิมไกว
(ไม้เท้ามือทองแดง) ที่หนักสืบลึกกว่าซังข้างหนึ่ง ต่อด้านบรรดาศัตรูที่โหมกลุ่ม
รุมตั้งมรสุมกระหน่ำอย่างเข้มแข็ง แต่ตัวท่านก็บาดเจ็บสาหัส สามยอดฝีมือ
ของพรรคแนฮุ้นปั้งที่ติดตามไป ต่างเสียชีวิตในคราวนั้นจนหมดสิ้น

แต่ในที่สุด ละชั่วชิ่งกุนก็ยังพากระบี่และคัมภีร์หนีออกจากวงล้อมมาได้
หลังจากนั้น ในวงพวกนักเลง ก็ไม่มีร่องรอยของท่านอีก และแนฮุ้นปั้งพลอย

สลายหายจากแผ่นดินด้วย

เมธีเสื้อขาวหรือละชีวิตซึ่งขุน (เทพเจ้าหฤโหด) เล่าถึงตอนนี้ เน้นเสียงหนัก ๆ สิบไป

“เราพาอาการบาดเจ็บบอบช้ำกลับพรรค ประกาศเลิกล้มพรรค เสือกไล่ผู้คนไปแล้ว จึงพาลูกพรรคที่ไม่ยินยอมตจจากเราอีกจำนวนหนึ่ง หลบหนีไปอยู่ทางนอกกำแพงใหญ่...”

ยกน้ำเต้าสุราขึ้นดื่มอีกหนึ่งแล้ว แยมยืมถาม

“ศิษย์เรา เจ้าทราบเราล้นมาภูเขาด้วยสาเหตุใดหรือไม่ ?”

ลิ่งยี่ประสานสายตาส่งสงสัย สันหน้าเป็นทิวอกไม่ทราบ ละชีวิตซึ่งขุนจึงกล่าวต่อ

“เนื่องจากเราสืบทราบ ในภูเขานี้มีผลไม้ทุกพันธุ์อยู่ต้นหนึ่ง ผลไม้ไม่มีสรรพคุณรักษาอาการบอบช้ำภายในได้ดังโอสถทิพย์ เราเผ้าหาทั่วภูเขานี้มาเป็นเวลาสามเดือนเศษแล้ว แต่กลับถูกเจ้าพบเห็นกินไปในความบังเอิญ ดูท่าฟ้าดินได้ลิขิตไว้ก่อนแล้ว มีอาจเคี้ยวเชิญบังคับได้สักน้อยนิดจริง ๆ”

จบคำทอดถอนใจเบา ๆ สร้างความตระหนกต่อลิ่งยี่จนลนลานคุกเข่าลงเป็นทูลเกล้าทูลกระหม่อมที่ไม่รู้ตัว

ละชีวิตซึ่งขุนยกมือโบกเบา ๆ ลิ่งยี่พลันรู้สึกมีพลังไร้สภาพที่กล้าแข็งข่มหนึ่ง ยอร่างจนไม่อาจคุกเข่าต่อไปได้ แล้วละชีวิตซึ่งขุนจึงกล่าว

“เด็กโง่เขลา โยต้องทำดังนี้ ? นี่มิใช่ความผิดของเจ้า เจ้ามีวาสนาดลบันดาลเช่นนี้ เราซื้อแป๊ปิตยีนดียังรู้สึกน้อยไป ไหนเลยจะตำหนิเจ้าได้”

สั่งให้เล็งยี่ลุกขึ้นนั่งในที่เดิมแล้วกล่าวต่อไป

“เจ้าทราบผลไม้ที่เจ้ากินเมื่อครู่มีสรรพคุณใด ? มันคือผลไม้ทุกดวงที่แต่ละพันปีจึงจะมีผล เมื่อกลืนกินผลไม้นี้ คนธรรมดาจะเป็นยาอายุวัฒนะปราศจากโรคภัยไข้เจ็บใด ๆ ทั้งยังยืนยงในวัยเดิมไม่แก่ชรา หากผู้ฝึกวิชาผู้นี้ได้กลืนกิน ไม่เพียงสามารถเห็นในยามวิกาลเท่านั้น ยังช่วยฟอกเลือดลมให้บริสุทธิ์ตัวเบา ที่ยิ่งสำคัญสุดคือ สามารถเพิ่มพลังการฝึกปรือให้แก่ผู้กลืนกินอีกสามสิบปี เจ้าบังเอิญได้กินมัน ย่อมไม่รู้ถึงคุณค่าที่มหาศาลของมันดอก”

บทที่ 2

เทพเจ้าปั่นยมทูต

ลี้เจ็กลิ่งสงบฟังถึงตอนนี้จึงเข้าใจความนัยมาได้ พลัน

เงยหน้าถาม

“ซือแป๋ แล้วไหนในร่างข้าพเจ้ากลับรู้สึกร้อนดังไฟเผาผลางู เจ็บปวดจนไม่อาจทนทาน?”

“ผลไม้มุกแดง เป็นของวิเศษสุดในแดนมนุษย์ เนื่องจากมีสรรพคุณที่สูงสูง ดังนั้น ต้องแบ่งกินสามครั้ง และยังต้องมียาอื่นมาผสม สรรพคุณของมันจึงจะนุ่มนวลไม่มีอาการอื่นแทรกซ้อน แต่เจ้ากลืนกินลงในรวดเดียว สรรพคุณของมันพลันกระจายออกมาพร้อมกัน ย่อมไม่สามารถทนทานได้ ตอนเราไปถึงเจ้าสลบไสลไม่รู้ตัวแล้ว โชคดีที่เราใช้ลมปราณในร่าง ช่วยกรุยจุดเส้นชีพจรตลอดตัวของเจ้า ดังนั้น เจ้าจึงมีความรู้สึกบัดเดียวร้อนบัดเดียวหนาว และปลดปล่อยร่างกายไปทั่วทั้งกาย”

ลี้เจ็กน้ำตาคลอด้วยความตื่นตัน กล่าวเสียงเครือ

“ซือแป๋ทอดพระคุณต่อศิษย์สูงสุดสูงปานนี้ ศิษย์มีทราบควรทดแทนท่านผู้เฒ่าเยี่ยงไรจึงสาสม...”

ขณะละชั่วซึ่งขุนจะตอบโต้ พลันโบกมือขึ้นห้ามไว้ ดวงตาเป็นประกาย
อำมหิตแวววาวจนน่าหวาดหวั่น ลึงค์ต้องตระหนกจนลนลาน พลันเห็นซึ่งขุน
แค้นหัวร่อกล่าวเบา ๆ

“มีเรื่องสนุกให้ดูอีกแล้ว มิทราบเป็นผู้ไม่กลัวตายคนใด...”

จบคำจูลึงค์ก็ออกไปด้วยที่ท่าปลอดโปร่งแจ่มใส

ตอนนี้เป็นเวลาที่ต้องจันทร์หลุดพ้นออกมาจากกลุ่มเมฆ รอบข้างมีแสง
เลื่อนราง ทั้งยอดเขาเว้งว้างว่างเปล่า ลึงค์ไม่เห็นกระไรเลย จึงเฝยหน้ามองชื่อแป
ด้วยความสงสัย

ขณะจะเอ่ยปากถาม พลันได้ยินเสียงกู่ร่าดเกรี้ยวดังมาจากทิศทางสุด
ไกลสองครั้ง เพียงชั่วครู่ เสาร่างสองสายพุ่งปราด ๆ จากเมืองล่างมาตั้งประกาย
ไฟ ลึงค์ต้องเคารพต่อโศตประสาทของชื่อแปจนสุดซึ้ง แต่พอกวาดตามองดู
อาคันตุกะที่มาทั้งสอง ต้องตระหนกจนตะลึงลานทันที

ทั้งสองที่มีเค้าหน้าน่าสะพรึงกลัว หนึ่งสูงหนึ่งต่ำ ้วยประมาณห้าสิบปี ผู้
ร่างสูงสวมเสื้อกางเกงสีเทา สายรัดเอวเป็นประกายเงินแวววาว คิ้วทั้งสองหลุบ
ต่ำ แต่ดวงตาถลนออกนอกเบ้าราวกระดิ่ง ปากกว้าง จมูกแพบ ผิวหน้าเป็น
สีเขียวซีดไม่ผิดภูตผีปิศาจเลย

พวกห้องของมันที่ร่างต่ำเตี้ย แต่ศีรษะโตใหญ่มหึมา ใบหน้ามีแผลเป็น
จุดใหญ่ราวเหรียญทองเหลืองอยู่มากหลาย จมูกเล็กจนเพียงเห็นรูสองรู ปาก
กว้างของมันเป็นสีแดงฉานปานขี้โลมโลหิต สวมเสื้อตัวยาว นับว่าเป็นลักษณะ
ที่ขัดตาอย่างยิ่ง

ตัวประหลาดที่มีสารรูปน่าหวาดหวั่นสยอของขวัญทั้งสอง พากันตะเบ็งเสียง
หัวร่อไม่ผิดกับปิศาจราตรีร่ำร้อง ผู้ที่ร่างสูงคำรามขึ้นก่อน

“หนอนตำราจากที่ใด ? เราเขียตี่มาจ้องผลไม้มุกพันปีในภูเขาอยู่นั่น
นานแล้ว คำนวนแน่ว่าจะออกสู่แผ่นดินในวันนี้ แต่ไปหาถึงสถานที่กลับไม่
พบพาน เจ้าลอบ ๆ เร้น ๆ มาสร้างรังเต่าไว้ในที่นี้ แสดงว่าตั้งใจจะฉวยโอกาส
ที่เราเขียตี่มึหันรู้ตัว ลอบเร้นไปขโมยมากินเสียก่อน หากรู้สำนึก จงรีบคุกเข่า
โขกศีรษะมอบผลไม้มุกออกมา เราเขียตี่ยังอาจจะอภัยไว้ชีวิตเจ้าสักคราว มิ
เช่นนั้น เฮอะ...”

ผู้ร่างสูงกันแต่แผ่ร่องก้องตะโกน ส่วนผู้ร่างเตี้ยกลับสังเกตเลขน้อยออกบ้างแล้ว ต้องพลอยกระตุกเพื่อนพ้องของมันเบา ๆ พลงกระซิบ

“ตัวก้อข้าไว้ก่อน ท่านดูหนอนตำราตัวนี้ โฉนหน้าชาด้านดั่งคนตาย แต่ดวงตากลับมีประกายคล้ายสายฟ้า ?”

คนร่างสูงพอได้ฟัง กวาดตาพิจารณาโดยละเอียด รู้สึกจริงดังที่ว่า ขณะจะเอ่ยปากอีกครา กลับเห็นเมธีเสื้อขาวกวาดตาที่เย็นชามองมันแวบหนึ่ง ประกายที่น่าสยของขวัญนั้น ถูกคามจนมันต้องถอยหลังไปก้าวใหญ่โดยไม่รู้ตัว เมธีเสื้อขาวส่งเสียงที่กระดังเย็นชา

“เจ้าพรา้งจบคำแล้วหรือไม่ ?”

ผู้ร่างสูงคำรามสุดเสียงทันที

“เจ้าจะอย่างไร ? หรือพวกเราทั้งห้าซึ่งไก่อ (สองตัวประหลาดทั้งห้า) ยังกลัวเจ้าได้ ?”

มีทันขาดคำ เห็นเมธีเสื้อขาวเพียงยกเท้าเบา ๆ ก็มาถึงเบื้องหน้ามันที่ยังท่าอยู่อีกสั้ว ทั้งสองต้องตระหนกจนลนลานถอยควับไปทันที

สองคนนั้นก็ป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมในภูมิลำเนา ไท่นเลยจะไม่รู้จักฝีมือสูงต่ำได้เพียงเห็นวิชาตัวเบาที่เลอเลิศคราวนี้ หวังสมองก็ครุ่นคิดถึงคนผู้หนึ่งมาได้อย่างรวดเร็ว พวกเขาร้องด้วยความตระหนกจนสุดเสียง

“นั่นเป็นท่าร่างโซ้ยลัวเพียง (โยหลิวพลัว) !”

ตอนนั้น คนร่างอ้วนเตี้ยมีที่ท่าหวาดหวั่นจนท้อแท้ ส่งเสียงถาม

“มีทราบท่านที่นับถือ เรียกหาประมุขพรรคแนฮั่นปึงละชั่วชิงกุนในอดีตว่าอย่างไร ?”

ชิงกุนแค้นเสียงเย็นชา เพียงยกมือวูบ เสียงกู่กราดเกรี้ยวที่แตกตื่นสะท้านขวัญพลันดัง มีเสียงโครมดังสนั่นติดตามมาอีกครั้ง ก่อนเห็นเมธีมาที่ไกลกว่าหกวากระจัดกระจายไปตามพลังมือทันที แล้วเห็นชิงกุนตะปบฝ่าอากาศอีกครั้ง กระสวยสีแดงที่มีลักษณะคล้ายมังกรตัวหนึ่ง พุ่งควับกลับมาในมือชิงกุนดุจมิวิญญาณก็ปาน

ทั้งสองตัวประหลาดตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ลนลานร้องขึ้นสุดเสียง

“ละชั่วชิงกุน (เทพเจ้าพญาคูโหด) !”

ละชีวิตซึ่งทุนพลันแค้นเสียงเย็นชาแก่ทั้งสอง

“ทั้งสองทิ้งหนูไว้ให้เรา”

ทั้งสองงุนงงวูบ ซึ่งทุนตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“หรือยังต้องให้เราลงมือเอง ?”

ทั้งสองแม้จะหวาดหวั่นต่ออำนาจของละชีวิตซึ่งทุน แต่คำนวณ พวกมัน
กัณฑ์ข้างไก่อีกมิใช่สวะไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ไม่อาจทุบทำลายเกียรติภูมิที่เพียร
สร้างมาชั่วชีวิตโดยง่ายตายเด็ดขาด จึงพากันขบขมกรามตัดสินใจ ตวาดขึ้นพร้อม
กัน

“บิดาเสียงกับเจ้าแล้ว !”

ผู้ร่างสูงเป็นคนลงมือก่อน โดยสะบัดมือขวาวูบหนึ่ง สายรัดเอวที่มีหัว
สามเหลี่ยมเรียวแหลมเป็นประกายเงินระยิบระยับพุ่งควับมาจุดจอสรพิษ เพียร
ม้วนตัววูบก็แข็งดั่งพู่กัน จีเข้าใส่ทรวงอกละชีวิตซึ่งทุนปานสายฟ้า พร้อมกันนั้น
เท้าซ้ายเตะใส่ท้องน้อยฝ่ายตรงข้ามปานประกายไฟ

ผู้ร่างเตี้ยก็มิยอมเชื่องช้ากว่า สองฝ่ามือได้ผลักปลั่งภายในถึงเก้าส่วน ออก
มา พลังหนักหน่วงปานพะเนินเหล็ก ฝ่าอากาศเสียงครืนครื้นสนั่นหวั่นไหว
กระหนาบเข้าใส่ละชีวิตซึ่งทุนบ้าง

ละชีวิตซึ่งทุนแค้นเสียงเย็นชา พลั้วกายแคล่วคล่องว่องไวไปรอบหนึ่ง มือ
ขวาสะบัดฟาดหลังเขี้ยวซ้ายเจีย (หัตถ์อสูรแดง) สีส่วนออกไป การฟาดฝ่ามือ
และหันกายนี้ รวดเร็วจนแยกแยะไม่ออกเลย การจูโจมสองกระบวนท่าของ
คนร่างสูงจึงผิดพลาดเป้าไปสิ้นเชิง

แต่ตอนนั้น โทษหัตถ์ของคนร่างเตี้ยก็ใหญ่หลวงมากแล้ว มันรู้สึก
พลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามร้อนระอุผิดธรรมดา หนักหน่วงกว่าภูเขาล่มทลาย
จำต้องรวบรวมพลังกำลังทั้งมวลออกต่อต้าน จึงมีเสียงระเบิดดั่งสะเทือนเลื่อนลั่น
คนร่างเตี้ยเซถลาไปถึงสี่ก้าวใหญ่ ใบหน้าแดงฉานปานขมิ้นไหม้ไหม้ เหนือกาฬ
ทะเลลึกดุจนสาสดขัด ริมพริ้มตาเกร็งลมปราณภายในรักษาตัวโดยด่วนทันที

คนร่างสูงเห็นน้องร่วมสาบานของมันคล้ายบอบช้ำภายในไปแล้ว ยิ่งทั้ง
แตกตื่นทั้งเดือดดาลสุดเปรียบประมาณ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดพร้อมกับสะบัด
สายรัดเอวที่เป็นงูสีเงิน จนเสียงควับควั้วนำหวาดหวั่น กระหน่ำไม่ตายที่มันาม

หนึ่งร้อยยี่สิบแปดกระบวนทางเงินทะยานฟ้า ออกจุใจมัจจุรจนสิ้นกำลังความสามารถ

สายรัดเอวสีเงินของมัน กลับกลายเป็นประกายกลุ่มก้อนใหญ่ ม้วนขึ้น ๆ ลง ๆ ไปทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง เพียงพริบตาก็ผ่านไปสิบกว่ากระบวนท่า แต่มีเพียงไม่สามารถทำอันตรายศัตรูเท่านั้น กระทั่งชายเสื้อของศัตรูก็ยังสัมผัสไม่ถูก จึงต้องกระวนกระวายยิ่งนัก โหมกำลังฟาดไม้ตายอีกสามกระบวนท่าติดต่อกันไปทันที

แต่รู้สึกตาลายไปวูบหนึ่ง เกร่างศัตรูที่เบื้องหน้าพลันหายวับ ขณะแตกตื่นสงสัย รู้สึกถึงที่มีอย่างไม่ว่าคดหมาย ปราบกฏทั่วถูกฝ่ายตรงข้ามคว้าไว้อย่างแม่นยำ

ที่แท้ในตอนนั้น ซึ่งขุนได้ใช้สุดยอดวิชาตัวเบาโซ่ลิ่วเพียวซวง (โยหลิวพลีลวม) ที่สุดสูง หมุนคว้างเข้ามาทางด้านข้าง รอนจันไม้ตายกระบวนท่าสิบสามของมันจบสิ้นจะม้วนกลับมา ตะปบใส่หัวสายรัดเอวของมันอย่างว่องไวปานสายฟ้า

คนร่างสูงที่มีฝีมือยอดเยี่ยมในดินแดนกังหนำต้องตระหนกจนกระวนกระวายยิ่ง รวมกำลังทั้งตัวกระชากหมายชิงอาวุธคืนมา แต่รู้สึกฝ่ายตรงข้ามมิได้ใช้พลังเลยสักน้อยนิด ตัวมันเองใช้พลังรุนแรงเกินไป จึงเสียหลักจนเซดลาลอกถึงท่าก้าวใหญ่ เมื่อทรงกายยกงูเงินในมือขึ้นดู หัวสามเหลี่ยมที่คล้ายงูของมัน ได้กลายเป็นก้อนกลม ๆ แล้ว ต้องอับอายจนหน้าแดงฉาน ทอดถอนใจยาวด้วยความท้อแท้

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงโครมดังสนั่นอีกครา แล้วเสียงแผ่ร้องโหยหวนชวนสยดสยองดังตามติดมา ต้องตระหนกใจจนรีบเหลียวมองที่ต้นเสียง แลเห็นน้องร่วมสาบานของมัน ล้มลงในกองโลหิตที่ทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าไม่ขาดสาย

ขณะละชั่วซึ่งขุนใช้สุดยอดกำลังภายในเลอเลิศบีบปลายอาวุธท่วงของฝ่ายตรงข้ามจนกลายเป็นก้อนกลมนั้น คนร่างเตี้ยมีส่งเสียงอย่างไร ได้ลอบใช้เป๊ะโปวไคชั่วเจี้ย (ทลายขุนเขาในร้อยก้าว) ของมัน ผลักจุใจใส่กลางหลังศัตรูจนสุดแรง

ละชีวซึ่งกุนมิโสตประสาทที่ปราดเปรียวปานใดแล้ว พอได้ยินเสียงลมที่ด้านหลังดังผิดปกติ พลันหันขวับกลับไป สบัดมือขวาเบา ๆ ใช้กำลึงภายใน เจ็ดสวนออกด้านปะทะ พร้อมกันนั้น โถมควับไปดุดสายฟ้า ตะปบมือซ้าย แล้วคล่องว่องไว กระชากหูขวาของฝ่ายตรงข้ามออกจากศีรษะมา

คนร่างเตี้ยถูกพลังฝ่ามือกระแทกจนเลือดลมทั้งร่างพลุ่งพล่านปั่นป่วน อวัยวะภายในรื้อนวบวาบดังไฟนาบใส แล้วเจ็บแปลบขึ้นที่หูขวา ต้องแผ่ร่องจนโหยหวน ล้มลงสลบไสลไปแล้ว

คนร่างสูงเมื่อเห็นสภาพชั้ตตา ต้องร้องเสียงกราดเกรี้ยวโหยหวน สบัดมือจู่โจมละชีวซึ่งกุนอีกครั้ง

ละชีวซึ่งกุนพลันลืมนตาโพล่ง งอนิ้วดุกกับตะขอ ตะปบเข้าใส่ข้อมือของคนร่างสูง พร้อมกันนั้น มือซ้ายตัวดอย่างว่องไว ตะปบเข้าใส่ท้าวจุดสำคัญบนใบหน้ามัน เท้าขวายังเตะใส่ท้องน้อยอันเป็นที่สำคัญของคู่ต่อสู้ตั้งสายฟ้า เพียงลงมือก็จู่โจมใส่จุดชีวิตของคู่ต่อสู้ทั้งสิ้น หลักวิชาที่แตกตื่นสะท้านขวัญนี้ สร้างความตระหนกต่อคนร่างสูงจนขวัญหนีดีฝ่อ ลนลานถิบตัวถอยหลังไปสุดแรง

ยังมีทันเห็นศัตรูชั้ตตา พลันรู้สึกลุกเก็กที่ที่ข้อศอกขวาบ แล้วล้มฮวบลงกองกับพื้น

ที่แท้ในพริบตาที่มันถิบตัวถอยหลัง ละชีวซึ่งกุนก็ได้ใช้วิชาจี้จุดฝ่าอากาศ พุ่งพลังตรรชนีใส่จุดขาของคนร่างสูง รอจนเมื่อมันล้มฮวบลงไป จึงเห็นว่ายังห่างจากคู่ต่อสู้อยู่อีกร่วมสามวา

เห็นละชีวซึ่งกุนสบัดมือฝ่าอากาศเบา ๆ หูของคนร่างสูงพลันหลุดออกมาจากศีรษะอย่างง่ายดาย แล้วจึงได้ยินละชีวซึ่งกุนแค้นหัวร่อกล่าว

“อาตัยเศษสวะเช่นเจ้าทั้งสอง ก็กล้ามาอาละวาดต่อหน้าเราผู้เฒ่า วันนี้เพียงลงโทษสถานเบา หากคราหน้ากล้าบังอาจมาก้าวร้าวต่อเล่าสู่อีกครา อย่าได้กล่าวหาเล่าสู่อำมหิตโหดเหี้ยม”

จบค่างอนิ้วตีดฝ่าอากาศไปแต่ไกล คนร่างสูงต้องถ่มเสลดออกมาก้อนใหญ่ แล้วค่อย ๆ คลานขึ้นยืน มีเสียงเส็กครี้งคำ เข้าไปอุ้มคนร่างอ้วนขึ้น พาดบ่าหมายจะกระโดดหนีลงจากเขาไป

พลันได้ยินเสียงละชีวซึ่งกุนตวาดก้อง

“ช้าไว้ ! บอกชื่อฉายาให้แก่เราก่อน”

คนร่างสูงหันไปตอบด้วยความเดือดดาล

“เรานามช่งปิ่น มันคือดีดีร่วมสาบานของเรานามเตี้ยอึ้ง ผู้คนตั้งฉายาว่ากังหนำช่งโก้ว วันนี้ได้รับพระคุณยิ่งใหญ่ เราเสียตังจะจดจำไว้จวบวันตาย ต้องมีโอกาสได้พบพานกันในภายหน้าอีกแน่”

จบคำสะบัดหน้า เร่งฝีเท้าพาเตี้ยอึ้งที่สลับสไล่ออกจากยอดเขาไปโดยเร็ว

ตอนนั้น ละชีวซิงกุนหันไปดู เห็นลีเก็กกิ้งที่ชมการต่อสู้หน้าแตกตื่นสะท้านขวัญนี้แล้ว ถึงกับไม่มีทีท่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงเลยสักน้อยนิด ต้องรู้สึกชื่นชมต่อहारกผู้น้อย่างสุดซึ้ง หัวร่อถาม

“นำดูหรือไม่ ? คิษย์เรา”

ลิ่งยี้แย้มยิ้มตอบอย่างไร้เดียงสา

“ความสามารถของซือแป๋ยิ่งใหญ่จริง ๆ ข้าพเจ้าต้องฝึกถึงเมื่อใดจึงจะมีฝีมือเช่นนั้น ?”

“จะฝึกฝีมือของท่านขวัญ จำต้องทุ่มเทความมานะพยายาม ทราบหรือไม่ ?”

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น อาจารย์กับศิษย์ทั้งสองตื่นกันแล้ว ตอนลิ่งยี้ล้างหน้า บ้วนปากที่ลำธาร แลเห็นซือแป๋นั่งขัดสมาธิบนชะง่อนหิน หันหน้าสู่ออาทิตย์อุทัย ฝึกลมปราณภายในจนมีละอองสีเขียวกับสีแดงโตประมาณแขนทารก พุ่งออกจากปากเป็นทางยาว ละอองสีเขียวนั้นมีประกายสีแดงปะปนอยู่ วนเวียนภายในรัศมีทหกว่าไม่หยุดยั้ง นับเป็นภาพที่สวยงามจนสุดพิสดารจริง ๆ

แต่ลิ่งยี้ไม่ทราบ นั่นคือหลักวิชามณีกลมปราณ เป็นสภาพที่สูงสูงของกำลังภายใน ละอองสีเขียวสีแดงที่เห็น นั่นคือสองสุดยอดลมปราณอันเป็นวิชาเฉพาะตัวของละชีวซิงกุน

ช้วน้าเดือดให้หลัง ละชีวซิงกุนเสร็จสิ้นจากการฝึกลมปราณ ถอนหายใจเบา ๆ แล้วรำพึง

“โอ...ด้อยกว่ากาลก่อนมากหลายแล้ว”

เมื่อเบือนหน้ามอง เห็นศิษย์รักยืนตะลึงลานดูตนอยู่ ต้องผินหัวร่อ
ทักทาย

“ศิษย์เรา เราจะพาเจ้ากลับนอกกำแพงใหญ่ทันที ไปที่โกวเอี้ยงฮง
(สุรยันโดดเตี่ยว) อันเป็นสถานที่เรือนกายของเราเชื่อแป้”

อาซาฟ่งพีลีชาวโพลง บรรทุกผู้ใหญ่และผู้เยาว์ที่ล้วนสวมเสื้อขนสัตว์
สูงค่า ห่อตะปิงมาในทางหลวงใหญ่ตั้งสายฟ้า

ทั้งสองคือละฉิวซิงกุนกังเทียว และศิษย์รักลีเจ็กลิ่ง ที่ดันดันทางไกล
มานอกกำแพงใหญ่ ในสภาพกลางวันเดินทางกลางคืนพักผ่อน จนเดือนแฉะให้
หลัง มาถึงด่านฮ่ำกักกวนที่ไม่ไกลจากด่านซัวไ้กวนของกำแพงใหญ่แล้ว

ละฉิวซิงกุนพาศิษย์รักลีเจ็กลิ่ง ฝ่าลมหิมะที่หนาวเหน็บออกจากด่านซัวไ้-
กวนโดยไม่ย่อท้อต่อความเหน็บหนาว จนกระทั่งวันนี้ ได้มาถึงสถานที่ซึ่งท่าน
เรือนกาย...ภูเขาเซยซัว

เป็นขุนเขาสูงชันที่ติดต่อกว้างสุดสายตา เทือกเขาสูงชันเข้าไปใน
หมู่เมฆ หน้าผาเรียงรายหินระเกะกระด้างป่าใหญ่ นับเป็นชัยภูมิมีอันตรายน่า
หวาดเลียวยิ่ง แต่ก็อาจหาญเข้มแข็งจนภูมิฐาน เห็นแต่ในยอดเขาทุกลูก มีหิมะ
เกาะหนาขาวโพลง รอบข้างไม่มีร่องรอยผู้คนอยู่อาศัย นับเป็นสถานที่เปลี่ยวร้าง
อย่างแท้จริงได้

ละฉิวซิงกุนรั้งบังเหียนพาหะคู่ขาอยู่ที่เชิงผาสูงชันแห่งหนึ่ง ประคอง
ศิษย์รักลงจากหลังม้า ลี้งยี่ฟองยหน้ากวาดตามอง ต้องลอบแลบลิ้นด้วย
ความตื่นเต้น

ที่แท่นหน้าผาแห่งนี้สูงหลายร้อยวา เนื่องจากมีหิมะสะสมอยู่ชั่วนาตาปี ผ่นัง
ผาจึงกลายเป็นชั้นน้ำแข็งหนาเรียบลื่น และยังตั้งชันปานขวานเทพยดาตกไว้
อย่าว่าแต่เป็นมนุษย์เลย แม้คนกกาก็ยากจะบินขึ้นไป

แต่ตอนนั้น ละฉิวซิงกุนได้ห็นับศิษย์รัก กระโดดตามหน้าผาขึ้นไป
อย่างว่องไวปานเทาะเหิน จนเมื่อถึงยอดผา ระบายลมจากปากยาว ๆ แล้ว
กล่าว

“ในที่สุดก็กลับมาถึงบ้านจนได้แล้ว”

ยืนชมทิวทัศน์บนยอดเขาอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวต่อ

“เราจะแบกเจ้าขึ้นไปบนยอดเขานั้น เจ้าทราบเราจะใช้วิธีใดหรือไม่?”

ลี้ยี่สันนิษฐานเป็นที่ไม่ทราบ ละชี้ซึ่งขุนจึงท้วงตอบ

“เจ้ายังจำวิชาตัวเบาที่หมუნวนในอากาศของเราชื่อแป๊ะได้หรือไม่? นั่นเป็นหลักวิชาเดียวที่ชื่อแป๊ะเข้าใจว่ามีความสำเร็จสูงสุด สามารถวนในอากาศได้ถึงเก้าครั้ง อาศัยพลังหมუნวนในอากาศบังคับลมปรานให้โยยบิน วิชาตัวเบาไปย-ไปยกังเซียง (แปดก้าวไล่จิกจั่น) เต็งเพี้ยไต้ว้จู้ (เตะจอกข้ามน้ำ) ที่ยอดเยี่ยมของชนชาวมุสลิม ยังไม่เลิกลิขิตารทัดเทียมได้เลย”

“อา...ชื่อแป๊ะ วิชาตัวเบานี้มีนามหรือไม่?”

“นี่เป็นความลับเฉพาะสำนักของเราชื่อแป๊ะ คือ วิชาตัวเบาเอ็งฮ้วยเก๊า-จ้วง (เหยี่ยวย้อนเก๊าตลบ)”

ละชี้ซึ่งขุนตอบแล้ว ชี้ไปยังยอดเขาสูงที่ห่างไกลพลางกล่าวต่อ

“ยอดเขาสูงสุดลูกนั้นก็คือโกวเอี้ยงฮง ลี้ยี่ กองหินประหลาดพิกลที่ปากหุบเขานั้น เจ้าอย่าได้ดูแคลนมัน นั่นคือซังฮุ้นตึง (ค่ายกลขี้วัวญวน) ที่ชื่อแป๊ะเราตั้งเอง มีความพลิกแพลงพิสดารสุดเลิศล้ำ หากผู้ไม่รู้จักความนัยเข้าได้ จะออกไม่ได้ตลอดกาล ต่อให้เป็นวีรบุรุษสุดยอดในดินแดน ยังคงต้องถูกกักตายในค่ายกลนั้น”

ละชี้ซึ่งขุนสอดมือเข้าอกเสื้อ ล้วงเชิยะเล้งสอ (กระสวยมังกรแดง) ออกมาตัวหนึ่ง เป็นกระสวยลักษณะคล้ายมังกรยาวร่วมเชิยะ ตีขึ้นจากเหล็กกล้าที่แข็งแกร่ง เขามังกรทั้งสองเป็นเหล็กเรียวยาวแหลม คมกริบอย่างยิ่ง ในปากมังกรเป็นช่องว่างมีลวดดัดที่สร้างไว้ประณีตพิสดาร ยามชั้ดออกไปสามารถอาศัยพลังลม ดัดลั่นมังกรออกมาจากปาก ลั่นนั้นก็ตีขึ้นจากเหล็กกล้า มีประกายแวววาวเป็นสามแฉก และเนื่องจากในปากมังกรกลวง จึงยามชั้ดจะมีเสียงกราดเกรี้ยวโหยหวนสยบขวัญผู้คนให้ระย้อก่อน คาดว่าเนื่องจากฆ่าคนมามากมาย และผ่านกาลเวลายาวนาน ถึงกับถูกย้อมเป็นสีแดงฉานปานโลหิต ในชีวิตของละชี้ซึ่งขุน สร้างขึ้นเพียงสามตัวเท่านั้น แต่เนื่องจากล้วนเป็นสีแดงฉาน จึงได้ตั้งนามว่าเชิยะเล้งสอ

การขัดกระสวยนี้ ต้องใช้กำลังภายในบังคับ นับว่ารวดเร็วไม่ผิดสายฟ้าสามารถทะลวงของแข็งทุกประการ ในวงพวงนักเลงพอเอ๋ยถึงนามเชิยะเล้งสอต่างต้องหวาดหวั่นจนหน้าถอดสี

ละชีวซึ่งกุนล้งกระสวยออกมาแล้ว พลันสะบัดมือขัดไป แลเห็นเชิยะเล้งสอพุ่งแหลมออกไปพร้อมกับเสียงกราดเกรี้ยวโห่เหวน ตีวงกลางอากาศแล้วพุ่งกลับมาในมือซึ่งกุนอีกครั้ง

ขณะลึงยี่สงสัยไม่เข้าใจเป็นความมุ่งหมายใด แต่เมื่อเห็นชื่อเป่เจียบซิมมียอมส่งเสียง พลอยต้องสะกดใจรอคอยต่อไปด้วย

เพียงครู่เดียว มีเสียงกู่ยาวแว่วมาจากหุบเขาทางเบื้องล่าง เป็นเสียงกู่ที่สดใสงังวานดังติดต่อยาวนาน แสดงว่าผู้ส่งเสียงต้องมีกำลังภายในที่แกร่งกร้าวสมบูรณ์ยิ่ง

และแล้ว เห็นเงาร่างสามสายพุ่งออกมาจากหุบเขาเบื้องล่างดุจเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง โลดละลือสู่หน้าผาที่รวดเร็วยิ่งนัก โดยเฉพาะผู้ที่นำหน้ายิ่งมีความเร็วจนน่าตระหนกยิ่ง เห็นปลายเท้าเพียงแตะพื้นเล็กน้อยก็ทะยานไกลกว่าลิบวา สองคนที่ติดตามหลังแม้มีวิชาตัวเบาไม่อ่อนด้อย แต่เทียบกับผู้อยู่หน้าแล้วห่างไกลกว่ากันมากหลายนัก

ชั่วขณะ และเห็นเงาร่างที่พุ่งนำหน้าโฉบลงจากอากาศดุจปักขามหิมา พอถึงก็คุกเข่ากราบที่แทบเท้าละชีวซึ่งกุนพลางส่งเสียง

“ปึงจูกกลับหุบเขาแล้ว โปรดอภัยบริวารที่มาต้อนรับช้าเกินไป”

ผู้นี้มีวัยร่วมหกสิบปี ร่างสูงกว่าเจ็ดเชิยะ บึกบึนลำสันเต็มไปด้วยกล้ามเนื้ออันแข็งแกร่ง ผมสีแดงฉาน ใช้ทวนทองรัดไว้ ปากกว้างจมูกใหญ่ นัยน์ตากกลมโตปานกระดิ่ง ยามกะพริบมีประกายแวววาวพุ่งวูบวาบ เคราสีแดงขึ้นครีမ်ทั้งสองปากแก้มและคาง บอกกับอาการสีแดงทั้งร่าง และชายผมที่ยาวประหลาดไหล่ นับว่าคล้ายเป็นเมฆแดงลงจากฟ้ามาจริง ๆ

ตอนนั้นสองคนที่ตามมาด้านหลังจึงพุ่งกายมาถึง ต่างมีวัยประมาณสามสิบปี ล้วนคมคายแจ่มใส สวมอาภรณ์สีแดงเช่นเดียวกัน แต่ผมยาวสยายอยู่ทางด้านหลัง ใช้ทวนเงินรัดไว้ ทั้งสองพอมารับคูกเข้าล้งกับพื้น

ซึ่งกุนแย้มยิ้มสั่งให้ทั้งสามลุกขึ้นแล้วถาม

“พวกท่านสบายดี ? หัวหน้าตึกขุนและตู้ทั้งสองโจนไม่เห็น ?”

กระแสเสียงบ่งบอกความใกล้ชิดสนิทสนมอย่างยิ่ง ผิดกับสภาพกระด้างเย็นชาอยู่ทางภายนอกดังคนละคน

ชายชราเสื้อแดงตอบอย่างนอนน้อม

“ตั้งจุ้ทั้งสองท่านพอทราบข่าวบังจูกลับมา กำลังตระเตรียมสุราอาหารเพื่อต้อนรับบังจู้ สิ่งให้บริวารมาขอโทษที่มีได้มาต้อนรับ”

ซึ่งขุนแยมยิ้มบอกไม่ต้อง เมื่อเห็นทั้งสามต่างจับตามองลี้ยี้ จึงแยมยิ้มแนะนำ

“นี่คือลี้เง็กลิ่งศิษย์ที่เราเพิ่งรับไว้ พวกท่านมารู้จักกัน”

ชายชราผมแดงรีบการจะจนจรดพื้นแล้วกล่าว

“หัวหน้าตึกเฮาเต็ก (ไผ่กัตญญู) ของแนฮุ้นบึงขอคารวะต่อเซียะบังจู้ (ประมุขพรรคคนเล็ก)”

ชายฉกรรจ์อารมณ์แดงทั้งสามคุกเข่าโครมลงกับพื้นอีกครา ก่อวณจนลี้ยี้สลดการจะตอบ และจะคุกเข่าลงบ้าง นับว่ากระดากกระเดื่องจนหน้าแดงฉาน มือเท้าเปะปะวุ่นวายไปแล้ว

ละชั่วซึ่งขุนหัวร่อบอกไม่ต้องการจะให้มากไป เป็นการคลี่คลายความกระดากอายให้แก่ลี้ยี้ จากนั้น จึงพากันลงไปในหุบเขาเบื้องล่าง

เมื่อมาถึงหน้ากองหิน มิได้ฝ่าเข้าไปตรง ๆ เดินเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาอีกหลายต่อหลายครา จึงออกจากกองหินมาได้ ที่ผนังผาสูงชันของปากทางลับมีอักษร “โกวเอี้ยงฮงแนฮุ้นกัก” อยู่ทุกตัว ล้วนแล้วสลักด้วยลายมือที่สวยงามมีพลัง

เพ่งย่างเหยียบเข้าหุบเขา ทิวทัศน์เบื้องหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที แลเห็นรอบข้างที่เป็นภูเขาสูงชันโอบล้อม กึ่งกลางมีอาณาบริเวณประมาณสี่ห้าลิ้ว ด้านนอกแม้เห็นหนามมีหิมะสมหนา แต่ในหุบเขากลับอบอุ่นดังฤดูใบไม้ผลิ ดอกไม้บานาพันธุ์เบ่งบานสะพรั่ง ต้นไม้ใบหญ้าเขียวขจี ทุกที่ทางมีแต่ตึกรามหอห้องสรวงน้ำกอบัวสะพานคดเคี้ยว จนผู้มาเห็นต่างต้องเข้าใจผิด คิดว่าเป็นวิมานแมนในแดนมนุษย์ ผิดกับสภาพขาวสลับด้วยหิมะน้ำแข็งทางภายนอกตั้งเป็นคนละโลก

ที่แท้หุบเขานี้ เป็นเยาะมั่งจื้ออาจารย์ของละชั่วซึ่งขุนพบเห็น เนื่องจาก อยู่ท่ามกลางวงล้อมของยอดเขาสูง อากาศหนาวถูกยอดเขาด้านไว้ ดังนั้นกัน หุบเขาจึงอบอุ่นดังขุนเทียนตลอดปี จนเมื่อละชั่วซึ่งขุนก่อตั้งพรรคแนฮั่นปึง แล้ว ได้ตั้งสำนักใหญ่ของพรรคอยู่ในที่นี้ เสริมสร้างตกแต่งด้วยความมานะ พยายาม และยังสร้างร่องทางเดินน้ำ ให้หิมะละลายไหลลงมาเป็นน้ำใช้ในหุบเขา ส่วนทางด้านหลังเขา เจาะทางลับไว้สายหนึ่ง แต่ละสามปีจะมีคนออกไปซื้อ หาเสบียงกรังและเครื่องใช้มา ดังนั้น จึงลึกลับและอุดมสมบูรณ์ ไม่มีชนชาว นักเลงใดสืบทราบได้ จวบจนเมื่อละชั่วซึ่งขุนบาดเจ็บเพราะของวิเศษทั้งสองสิ่ง นั้นแล้ว ประกาศเลิกล้มพรรคแนฮั่นปึง พาบริวารที่จงรักภักดีอีกไม่กี่คนมาซ่อน ตัวอยู่ในหุบเขานี้อีกครั้ง

ตอนนั้น ทั้งห้าคนพอเข้าถึงในหุบเขา ก็เห็นชายชราวัยสูงกว่าหกสิบปี ผิว หน้าดำคล้ำ สวมเสื้อยาวตัวนุ่งผ้าเงิน และชายชราวัยประมาณห้าสิบ เจ้าหน้า ชื่อสมณะดังคนชนบท คุณพ่อกษัตริย์อีกกลุ่มหนึ่ง มายืนสำรวมน้อมต้อน รับอยู่ พอซึ่งขุนย่างเหยียบเข้าไป แต่ละคนคุกเข่าลงส่งเสียง

“น้อมอวยพรปึงจู๋แข็งแกร่งสำราญชั่วกาลนาน”

ละชั่วซึ่งขุนการวะตอบพลางส่งเสียง

“ด้วยบารมีของท่านทั้งหลาย”

สี่ลี้ยี้แล้วกล่าวต่อไป

“นี่เป็นศิษย์ที่เราเพิ่งรับใหม่ และก็เป็นประมุขพรรคแนฮั่นปึงในภาย ภาคนั้น”

ผู้คนที่ทั้งหลายพากันคุกเข่าลงอีกครั้ง ส่งเสียงให้ร้องต้อนรับเชื่อว่าปึงจู๋จน กระที่มิไปทั้งหุบเขา

ลี้ยี้กระดากกระเดื่องยิ่งนัก รีบเลียนที่ท่าของอาจารย์โดยการวะไปรอบ ข้างแล้วส่งเสียง “ด้วยบารมีของท่านทั้งหลาย”

จนผู้คนที่ปวงลุกขึ้นแล้ว ละชั่วซึ่งขุนจึงจูงมือสี่ลี้ยี้ ไปแนะนำให้แก่ผู้ คนทั้งปวง อันดับแรก ซึ่ยังชายชราผิวดำมะเมื่อม้วยหกสิบเศษ

“ท่านผู้นี้คือหัวหน้าตึกจิมังตึง (ประกายม่วง) ของแนฮั่นปึง นามชุนยั้ง ฉายาเฮ็กจ้วยเจ็กเจ๊ะ (สุดยอดแห่งลำน้ำดำ)”

ชีไปย้งขายชราที่วัยประมาณห้าสิบ หน้าตาสดชื่นชื่อสมณะตั้งคนชนบท
พลงแนะนำ

“ท่านผู้นี้คือหัวหน้าตึกห่วยเล้งตั้ง (สลายมังกร) ของพรรค นามตู้เซียมยืม
ฉายาแซ่ซี้หังกัว (ตุลาการซึ่งเป็นตาย)”

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

“ส่วนหัวหน้าตึกเห่าเด็กตั้ง (ไม่กตัญญู) นั้นมีนามก๊วยจือกุน ฉายาไปย้ง-
ซึ้งซัวะ (เทพอสูรแปดแขน) และศิษย์รักของท่านทั้งสองนามฮึงหี ฮึงย่ง ฉายา
ก่าเลียงซังเกี่ยม (สองกระบี่ก่าเลียง) เจาก็ได้พบที่นอกหุบเขาแล้ว”

เมื่อได้แนะนำให้แก่ทุกคนรู้จักลึนยี้แล้ว จึงพากันเข้าไปในบ้านหลังใหญ่
บ้านหลังนี้ใช้สนทั้งต้นสร้างขึ้น กินอาณาบริเวณกว้างใหญ่น้อย รอบ
ข้างปลูกไผ่เป็นรั้ว ภายในมีทั้งสระบัว ภูเขาจำลอง เก๋งศาลา ร่องรูปผา ถนน
หนทางภายในล้วนโรยด้วยกรวดสีขาว นับว่าเป็นความงามที่สูงส่งเปี่ยมรสนิยม

ผู้คนทั้งหลายเข้าไปในห้องโถงใหญ่ของบ้าน ลึนยี้เห็นบนผนังด้านในของ
ห้องใหญ่ แฉวนป้ายมีอักษร “ยุ่ยอ้วตักจุน (มีแต่เราโดดเด่นเป็นเอก)” รู้สึกยິ้ง
เน้นบรรยากาศของห้องให้ขรึมและขลัง

ครูใหญ่ให้หลัง ชายฉกรรจ์เลื่อยาวลีเขียวหลายคนล่ำเลียงสุราอาหารมา
ทั้งปวงจึงดื่มกินด้วยอารมณ์แจ่มใส จวบจนถึงยามสามจึงได้แยกย้ายกันไป

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น เมื่อลึนยี้ตื่นนอนไปคารวะอวยพรต่ออาจารย์ ละซึ้งซึ้งกุน
เพิ่งเสร็จสิ้นจากการฝึกลมปราณ จึงสั่งให้ลึนยี้ที่นั่งข้างกายแล้วกล่าว

“ศิษย์เรา นับแต่วันนี้ เราจะสอนวิชาประจำสำนักแก่เจ้า ด้วยส่วนลัด
ของเจ้า นับว่าเหมาะต่อการฝึกวิชาเป็นอย่างยิ่ง อย่าว่าแต่ ยังได้กินผลไม้
อันวิเศษสุด นับเป็นการช่วยเหลือเจ้าอย่างใหญ่หลวงทีเดียว ระหว่างนี้เจ้ารู้สึก
ร่างกายเป็นอย่างไรบ้าง ? มีความผิดปกติหรือไม่ ?”

ลึนยี้ครุ่นคิดแล้วตอบ

“ศิษย์รู้สึกหลังจากกินผลไม้ชิ้นนั้นแล้ว ร่างกายเบา พลกำลังเข้มแข็ง
สายตาสารภาพเห็นในยามวิกาลเท่านั้น เลือดลมในร่างกายก็คล้ายแถมกร้าว

เมฆนุรณ้อย่างยิ่ง”

“ใช่แล้ว มิเพียงเช่นนั้นเท่านั้น เราซื้อแปะยังได้ใช้ลมปรานซึ่งเก็กจินซี (สองสุดยอด) เข้าทะลวงจุดเส้นชีพจรทั้งร่างของเจ้าจนปลอดโปร่ง แต่ชีพจรหยิมตักอันสำคัญที่สุดทั้งสองสาย ยังต้องอาศัยวันหน้าให้เจ้ามานะพยายามทะลวงเอง เยี่ยงนี้จึงจะมีสรรพคุณฝึกครั้งหนึ่งได้ผลโดยสมบูรณ์”

ลิ่งยี่ในตอนนั้นพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ รีบถามไป

“ซือแป๋ เมื่อคำวานตั้งจิตผู้เฒ่าหลายท่านนั้น ให้ความเคารพยำเกรงต่อศิษย์จนสุดสูง ศิษย์รู้สึกกระดากจนแทบแทบแผ่นดินหนีทีเดียว”

“ฮา ฮา...มาตรว่าแนฮุ้นปึงจะสาบสูญไปจากวงพวกนักเลงถึงสามสิบปี แต่บวรารพรรคที่มีในกาลก่อน ยังครุ่นคิดจะฟื้นฟูพรรคให้คืนชีพมาอีกครั้งอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น จวบจนบัดนี้ ยังใช้คำเรียกหาของเมื่อกาลก่อน ปฏิบัติตามกฎหมายของพรรคโดยมิกล้าละเมิด แต่เมื่อเปรียบกับยุครุ่งเรืองของแนฮุ้นปึง กลับต้อยกว่ากันมากหลายแล้ว”

ยกหน้าชาฮุ้นจิบอีกหนึ่งแล้วจึงกล่าวต่อ

“เจ้าเป็นศิษย์เพียงคนเดียวของเรา พวกมันคารวะต่อเราตามมารยาทของพรรค กับเจ้าก็ย่อมต้องยกย่องเป็นเชียวปึงจูเอง มิได้เกินเลยกว่าเหตุเลย จักดีของบวรารพรรคแนฮุ้นปึง ถือสาเข้มงวดกวดขันอย่างยิ่ง ไม่อาจจะก้าวท้าวล่วงเกินกันได้แม้แต่น้อยนิด แม้เป็นวงพวกนักเลงในปัจจุบัน ก็เช่นนี้ทุกค่ายสำนักดอก”

นับแต่วันนั้นมา ลิ่งยี่ก็ฝึกวิชาฝีมือที่ละชั่วชิงกุนถ่ายทอดให้ด้วยความรักปรานี โดยมานะพยายามตลอดข้ามวันคืน

วันเวลาผ่านไปรวดเร็วยิ่ง ลิ่งยี่มาในแนฮุ้นก็เป็นเวลาถึงสองปีโดยไม่รู้ตัว

อันดับแรก ละชั่วชิงกุนถ่ายทอดเคล็ดวิชาฝึกกำลังภายในของสำนักให้ก่อน กำชับให้ลิ่งยี่ฝึกตามเคล็ดวิชาโดยคร่ำเคร่งพยายามแล้ว มิพาดพิงถึงเรื่องอื่นใดโดยเด็ดขาด

กำลังภายในของละชีวซึ่งขุนประหลาดจนสุดพิสดารจริง ๆ แต่ละเข้าตรู
ของทุกวัน ต้องสั่งให้ลั้งยี่นั้งหันหน้าสู่อาทิตย์อุทัย หายใจเข้าออกลึก ๆ จน
กระทั่งถึงยามสาย จึงยินยอมให้พักผ่อน แต่พอถึงตอนเที่ยงก็ใช้ลมปราณ
ซังเก็ก (สองสุดยอด) ของท่าน ทะลวงจุดเส้นชีพจรทั่วร่างกายลั้งยี่เป็นการเสริมช่วย
เหลือ เมื่อถึงยามวิกาล สั่งลั้งยี่นั้งหันหน้าต่อดวงจันทร์ ผึกการโคจรลมปราณ
อีกครั้ง ผึกเช่นนั้นเป็นเวลาติดต่อกันถึงสองปี ซึ่งขุนจิ้งจอกมีความพึงพอใจ สั่ง
ให้ยุติการผึกได้

เริ่มในปีที่สาม ซึ่งขุนสั่งให้ขุดหลุมลึกสามเชียวที่อุทยานหลังบ้าน กัน
หลุมกันด้วยเหล็กแผ่นมิดู ใช้ไม้สนที่มีอายุสูงกว่าร้อยปีจุดไฟทางเบื้องล่าง สั่ง
ลั้งยี่ให้นั่งขัดสมาธิอยู่บนแผ่นเหล็ก ในแต่ละเที่ยงวันหลับตานั่งขัดสมาธิที่นั่น
เปล่งลมปราณทั้งร่างออกมา เพื่อดูดความร้อนที่มีเข้าสู่ร่างกายแทน

พอถึงยามต้น เมื่อยอดเขาทางภายนอกมีความเย็นจัดกว่ากลางวัน เป็น
วาระที่ความร้อนความเย็นของแผ่นฟ้าแผ่นดินจะผลัดเปลี่ยนกัน ซึ่งขุนเป็นต้อง
สั่งลั้งยี่ให้เข้าไปนั่งในห้องน้ำแข็งที่สร้างพิเศษ ผึกลมปราณเพื่อดึงดูดความเย็น
ของแผ่นฟ้าแผ่นดินไว้ ตอนแรก ลั้งยี่แม้มีพื้นฐานกำลังภายในอยู่แล้ว กอปร
กับสรรพคุณของผลไม้ทุกพันธุ์ยังคงถูกความร้อนรุมจนสลาย ความเหน็บ
หนาวคุกคามจนตัวแข็งลั่นสติไปอยู่บ่อยครั้ง แต่ละชีวซึ่งขุนไม่มีความสมเพชเลย
ทุกครั้งลั้งยี่สลายสลาย ท่านเป็นต้องยึดยาสีขาวเข้าไปในปากเม็ดหนึ่ง รอจนเมื่อ
มีสติฟื้นคืนมา ยังคงสั่งให้ผึกต่อไป มีอายุได้

ลั้งยี่กัดฟันผึกด้วยความลำบากยากเข็ญมาเป็นเวลาอีกสามปีเต็ม ๆ

วันนีลั้งยี่ตื่นแต่เช้าตรู ก็ไปผึกลมปราณที่อุทยานหลัง แต่ละครั้งที่ระบาย
ลมออกมา ในปากจะมีละอองสีเขียวสีแดงโตประมาณหัวแม่มือพุ่งตาม ลั้งยี่
เองก็รู้สึก แต่ละวันที่ผึกลมปราณ ในร่างจะมีพลังร้อนเย็นสองชุม หมุนวน
เวียนอยู่กับเลือดลมไม่หยุดยั้ง มีทีท่าจะทะยานออกจากร่างมา จึงบังเกิดความ
ปีติยินดียิ่ง

ขณะที่ลั้งยี่ตั้งอกตั้งใจผึกลมปราณอยู่นั้น พลันได้ยินที่ด้านหลังไม้ไถล
นักร มีเสียงหายใจเบา ๆ แ่ววอยู่ เมื่อหันไปดูก็เห็นละชีวซึ่งขุนยืนสงบอยู่ใน
ที่นั่น แต่ดวงตามีประกายปลาบปลื้มยินดีจนแวววาว ลั้งยี่จึงรีบลุกขึ้นไป

การระอวยพร ซึ่งกุนลุปศิระพลางกล่าว

“นิคมถึง เจ้าฝึกในเวลาสั้น ๆ เพียงห้าปี ก็มีความสำเร็จเทียบเท่ากับเราฝึกเมื่อกาลกระโน้นถึงสิบปี ลมปรานซึ่งเก็กของเจ้ามีผลสำเร็จเล็กน้อยแล้ว”

หยุดหัวร่อด้วยความปลาบปลื้มยินดี ลุปคลาศิระลึงยี้พลางกล่าวต่อ

“ภายภาคหน้าเพียงฝึกไปตามวิธีที่เราถ่ายทอดให้ ความสำเร็จที่จะได้รับต้องเหนือกว่าเราชื่อแปเมื่อกาลก่อนอย่างเด็ดขาด นับแต่วันพรุ่ง ชื่อแปจะถ่ายทอดอาวุธเฉพาะตัวและวิชาฝ่ามือแก่เจ้า”

ซึ่งกุนได้อธิบายคุณสมบัติประโยชน์ของลมปรานซึ่งเก็กให้ทราบ ที่แท้ลมปรานซึ่งเก็กมีเพียงเป็นพลังป้องกันตัวเท่านั้น ยังใช้ออกไปทำอันตรายศัตรูได้ นับว่ายามตั้งรับน้ำไฟไม่ระคาย ยามจู่โจมหลายพลังแกร่งกร้าวนานาได้ และลมปรานซึ่งเก็กของซึ่งกุนนี้เป็นการฝึกรวมพลังความสุดร้อนสุดเย็นของธรรมชาติ ใช้ความร้อนแรงแกร่งกร้าวไปจู่โจมศัตรู ใช้ความเย็นเย็นเย็นเยียบมาป้องกันตัว ดังนั้น เขี้ยวชะเจีย (หัตถ์อสูรแดง) เฉพาะตัวของท่าน จึงมีพลังความร้อนดั่งเปลวไฟ

แต่ละครั้งที่ลึงยี้ฝึกจนกระทั่งสูญสิ้นเรี่ยวแรง ซึ่งกุนเป็นต้องให้ยาสี่ขาวแก้ลึงยี้เมิดหนึ่ง นั่นเป็นยาที่ซึ่งกุนทุ่มเทเวลาชั่วชีวิต เสาหาบัวหิมะร้อยปีจากบนยอดเขาสูงสุดของเซยซ์ ผสมกับตัวยาสรรพคุณสูงล้ำค่า จึงปรุงมาได้ไม่ถึงร้อยเม็ด และเพราะการฝึกวิชาฝ่ามือของลึงยี้ ได้ใช้ไปสามสิบเม็ดแล้ว เมื่อลึงยี้ได้ฟังคำบอกเล่าจากซึ่งกุน ต้องตื่นตันจนร่ำไห้ตลอดเวลา

วันรุ่งขึ้นซึ่งกุนได้ถ่ายทอดฝีมือจับยี้เล็ก (สิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้า) ที่สร้างชื่อเสียงแก่ท่านจนเกริกก้องเกรียงไกร และอีกแปดสิบเอ็ดกระบวนท่าไม้เท้ามือทองแดง (เขี้ยวชิวโก้ว) ของท่านต่อศิษย์รัก สองสหายอดวิชานี้ ทั้งพลิกลีลาทั้งซับซ้อนจนสุดยอด แต่ก็มีอาณาภาพกราดเกรี้ยวดุถึงขีดสุดเช่นกัน ลึงยี้ทุ่มเทเวลาฝึกทั้งวันทั้งคืนอย่างมานะพยายาม...จนกระทั่งอีกห้าปีผ่านไป

ตอนนี้ลึงยี้ได้กลับกลายจากทารกที่คมคายน่ารัก มาเป็นบุรุษหนุ่มที่

องอาจสง่า คำหน้าหล่อเหลาราวหยกเนื้อดีแล้ว

สามปีหลัง ลิงยี่ได้ฝึกสิบสองกระบวนท่าอสุรพาและไม่เข้ามือทองแดง จนถึงระดับเชี่ยวชาญสุดยอด เพียงแต่พลังการฝึกปรือยังไม่ทัดเทียมชิงกุนเท่านั้น

หนึ่งเดียวที่เสียใจมีรูปร่าง คือสุดยอดวิชาตัวเบาเลิศฟ้าของชิงกุนคือ เอ็งฮ้วยเก๋จ้วง (เหยี่ยวย้อนนเก๋ตลบ) ของชิงกุน ลี้เจ็กลิ่งเพียงสามารถหมุน กายในอากาศได้หำรอบเท่านั้น ต่อให้มานะพยายามฝึกทั้งวันทั้งคืน ยังคงไม่มี ความรุดหน้ากว่าเดิมสักน้อยนิด คล้ายตั้งต่องยุทธ์ในระดับนี้แล้วก็ปาน

ดังนั้นเอง แต่ละวันที่ฝึกเสร็จสิ้น ลี้เจ็กลิ่งเป็นต้องลอบหลั่งน้ำตาด้วยความเสียใจ ชิงกุนที่อยู่กับตาแต่เจ็บอยู่ในใจ ท่านทราบอุปสรรคที่ทางกัน การรุดหน้าของศิษย์รักคืออะไร ? แต่ก็ไม่สามารถบอกไปตรง ๆ ได้ ชิงกุนทราบ ชีพจรหิมและตึกของเจ็กลิ่งยังไม่ปลอดภัยโปร่ง แต่เนื่องจากทราบนิสัยของ ศิษย์รักกระฉ่าง กลัวมันจะไม่คำนึงถึงทุกประการ คร่ำครวญฝึกโดยวู่วามพุนหัน จนไฟธาตุแตกกว้างพิการ ความพยายามในห้าปีต้องสูญสลายไปจนน่าเสียดายยิ่ง

วันนี้ ขนชิงกุนเดินเล่นอยู่ที่อุทยานหลังบ้าน พลันได้ยินเสียงชายลือ ปะทะลมดังถี่เร็ว จึงเดินตามไปที่ต้นเสียง เห็นศิษย์รักกำลังฝึกเอ็งฮ้วยเก๋จ้วง จนเหงื่อแตกโชยหน้าตา แต่ยังคงสามารถวนเวียนในอากาศได้หำรอบก็ร่วงหล่น ลงมาอีก

แลเห็นเจ็กลิ่งถอนใจยาว กระแทกกายนั่งกับพื้นอย่างท้อแท้ ตอนนั้น สมอของชิงกุนมีความคิดหนึ่งวูบขึ้นดังสายฟ้า จึงพุ่งควပ်ไปที่ด้านหลังเจ็กลิ่ง กดสองฝ่ามือไปที่จุดที่ยิงทางท้ายทอยและหงส์บ้วยที่กลางหลังของศิษย์รัก

เจ็กลิ่งกำลังเศร้าเสียใจอยู่ พลันรู้สึกมีพลังกระแทกมาทางด้านหลัง ย่อม กัมศิระหลบไปตามสัญชาตญาณ ฝ่ามือขวานลักย้อนออกจากชายโครง ฝ่ามือ ซ้ายตวัดฟาดกลับ นั่นเป็นหนึ่งในกระบวนท่าไม้ตายของสิบสองกระบวนท่าอสุร พา นามฮ้วยเช็กเปี้ยแบ่ (ย้อนจูโจมเปิดอาชา) แต่เจ็กลิ่งคาดคิดไม่ถึง กระบวน ท่าจะฟาดผิวดินไปได้ ในยามตระหนกจนขวัญสะท้าน รีบกดฝ่ามือขวากับพื้น พุ่งร่วงควပ်เป็นครึ่งวงกลมเตะกราดออกไปทางด้านหลัง แต่ถึงกับยังไม่สามารถ

ทำกันตรายศัตรูได้

เง็กलิ่งต้องแตกตื่นขวัญเสียเป็นยิ่งนัก ที่แท้กระบวนทำนี้เป็นหนึ่งในห้า ไม่ตายสุดยอดของสิบสองกระบวนทำอสูรฟ้า นามฮ้วยเส้าโจ้ววก (กวาดขวางทำ บรรพต) ความยิ่งใหญ่ในอาณาภาพ หากศัตรูไม่รู้จักรหัสก็คลี่คลาย เป็นต้องไม่ เกรงฤทธิ์หรือรอดจากอันตรายได้ ไท่ไหนเลยจะคาด ศัตรูมีเพียงไม่ถูกจุดโจมตีเท่านั้น กระทั่งเงาร่างของมันก็ยังไม่เห็นอีกด้วย

เง็กลิ่งในยามเดือดดาลทะยานใจ แค้นเสียงเย็นชาแล้วหมายจะทะยาน ขึ้นสู่เบื้องสูง พลันรู้สึกมีพลังหนักหน่วงมหาศาลทะลักลงมาใส่ศีรษะ ถึงกับ กระแทกจนเง็กลิ่งต้องถลาออกไปสี่ห้าก้าวจึงตั้งหลักได้ แต่ยังรู้สึกเดือดดาล จนแทบสลบไป

ที่แท้ซึ่งขุนเหินเง็กลิ่งทะยานขึ้นอากาศ ทราบว่าหากปล่อยให้มันพุ่งตัว ไป ต้องถูกศิษย์รักพบเห็นท่านแน่ ท่านก็เป็นการเสียความตั้งใจไปเปล่า ดังนั้น จึงทะยานกายขึ้นไปรอในอากาศก่อน ใช้พลังฝ่ามือที่หนักหน่วง คุกคามลึกลง ให้ร่วงหล่นลงสู่พื้น ตอนนั้นซึ่งขุนเม่อเหินศิษย์รักเดือดดาล ต้องบังเกิดความ วิตุนิดยิ่ง ลอบขอบคุณสวรรค์ ขอให้คุ้มครองท่านประสบความสำเร็จด้วย เพราะเง็กลิ่งยังเดือดดาล เรื่องที่ท่านคาดคิดไว้ก็ยังมีหวังสำเร็จ ดังนั้น พลัง ฝ่ามือจึงยิ่งกราดเกรี้ยวดุเดือดกว่าเดิม ลึกลงเสียสมาธิ มีเสียงฉาด ๆ ดัง เสงครา ถูกซึ่งขุนฟาตปลิวออกไปไกลร่วมสิ่วอีกครั้ง

เง็กลิ่งพอร่วงสัมผัสพื้น กระโดดควับขึ้นมาในบัดดล แต่ยังมีทันหัน หน้าไป กลางหลังก็ถูกอย่างหนักหน่วงอีกฉาดหนึ่ง ถลาคว่าลงกับพื้นทันที ไท่สะจึงประดังจนแทบคลั่งใจตาย ภูเสียงกราดเกรี้ยวดุร้าย ยังมีทันเห็นศัตรู ชัดตา พลันเกร็งลมปราณทั้งร่างอย่างไม่คิดชีวิต ฟาดสองฝ่ามือออกไปด้วย พลังภายในถึงสิบส่วน ปรึบตานั้น ในรัศมีหกวา กรวดหินดินทรายปลิว กระจัดกระจาย ต้นไม้ใบหญ้าหักสะบั้นจนเสียงดังสนั่นหวั่นไหว พลังความ ร้อนระอุครอบคลุมไปทั่วบริเวณทันที

ตอนนั้น ซึ่งขุนไต้ยีนหยัดทรงกายอย่างมั่นคงอยู่แล้ว ตวาดก้องพร้อม กับใช้พลังภายในถึงสิบส่วนผลักร่างออกไปด้านปะทะบ้าง จึงมีเสียงระเบิดดังสนั่น ปานฟ้าถล่มดินทลายเกิดขึ้น

เง็กลิ่งถูกกระแทกจนปลิวออกไปกว่าหกวาอีกครา แต่ซึ่งขุนก็เซดลา
ถอยถึงสี่ก้าวจึงตั้งหลักได้ ท่านไม่ลั้งเลแม่ชั่วพริบตา ถลันกายควับไปย้งร่าง
ศิษย์รักที่ร่วงหล่นมาถึงพื้น ใช้พลึงฝ่ามือขวายันร่างศิษย์รักมิให้ร่วงหล่นลง
แล้ว ฝ่ามือซ้ายกดไปที่กลางหลังศิษย์รัก ถึงกับใช้ลมปราณที่คุ้มครองชีวิต
ของท่าน ทะลักเข้าไปในร่างศิษย์รักจนหมดสิ้น พร้อมกันนั้นตวาดเบา ๆ

“รีบเกร็งลมปราณไว้ ! ทะลวงไปที่ชีพจรหทัยตึกทั้งสองสายโดยด่วน”

เง็กลิ่งถูกพลังมหาศาลกระแทกจนปลิวออกไปไกลกว่าหกวา แต่ไม่รู้สึก
อวัยวะภายในถูกกระแทกกระเทือนบอบช้ำ และรู้ตัว พลึงฝ่ามือของฝ่ายตรง
ข้ามมีความร้อนระอุที่คุ้นเคยอย่างยิ่งอยู่ จึงเข้าใจความนัยมาได้ด้วยไวยาญญา
ลมปราณที่เคียดแค้นมานานว่าไม่สามารถเกร็งให้พลึงขึ้นมาในพริบตา ก็กำลัง
พลึงอย่างรุนแรงอยู่ และอวัยวะภายในยังร้อนระอุดังไฟเผาผลาญ ขณะจะ
เกร็งลมปราณไปสยบมันอยู่นั้น รู้สึกมีฝ่ามือข้างหนึ่งทาบมาที่กลางหลัง พลึง
คล้ายมรสุมโหมกระหน่ำทะลักเข้ามาจากทางภายนอกไม่หยุดยั้ง และยังได้ยิน
เสียงซื่อแป๊ะเตือนสติ จึงพลอยตกใจไม่อาลัยชีวิต พุ่งลมปราณเท่าที่มีไปยังชีพจร
หทัยและตึกจนสุดกำลัง พลึงด้านทานที่ยามปกติจะกีดกันลมปราณมิให้โคจร
ผ่านขุมนั้น ถึงกับถูกกระแทกจนกระจายออกไปในบัดดล ชีพจรสายนั้นปลอด
โปร่งมาได้ทันที และลมปราณซึ่งเก็กในร่าง ก็สามารถผนึกรวมกับลมปราณดั้ง
เดิมที่มีเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกัน จนร่างเบาสบายคล้ายดั่งจะลอยไปตามลมแล้ว

เง็กลิ่งต้องเหลียวมองมาโดยไม่รู้ตัว พบเห็นซื่อแป๊ะผู้มีพระคุณเหนือแตก
โสมไบหน้า สองตาหลับปริ้ม ทรวงอกสะท้อนถี่เร็ว กำลังนั่งขัดสมาธิพนกลม
ปราณพักผ่อนอยู่กับพื้น เง็กลิ่งจึงทั้งกระวนกระวายทั้งเจ็บซ้ำใจ ขณะจะเข้าไป
เสริมกำลังช่วยเหลืออีกขุมหนึ่ง พลันเห็นซึ่งขุนโบกมือเบา ๆ ชั่วขณะอัปภา
อาเจียนโลหิตออกมากองใหญ่ แล้วจึงเอนกายพิงไปที่ภูเขาจำลองอย่างอ่อนล้า

ที่แท้เมื่อครู่ซึ่งขุนได้สูญเสียกำลังภายในไปมากมายใหญ่หลวงยิ่ง อาการ
บอบช้ำภายในจึงกำเริบขึ้นอีกครั้ง แต่ท่านไม่ต้องการให้เง็กลิ่งที่เพิ่งมีลมปราณ
ปลอดโปร่งทั้งร่าง มาสูญเสียกับการช่วยเหลือท่าน และระหว่างนี้ท่านมักรู้สึก
ที่ทรวงอกปวดแปลบอยู่บ่อยครั้ง ตอนฝึกกำลังภายใน มักมีความคิดต่าง ๆ
นานาประดังจนพุ้งซ่าน เลือดลมก็มักจะติดขัดอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งเป็นกลางร้าย

บอกให้รู้ตัวว่าใกล้จะประสมหันตภัยแล้ว แต่ท่านกลัวอย่างยิ่ง เมื่อศิษย์รักทราบความนี้แล้ว ไม่มีสมาธิไปฝึกวิชาฝีมือ จึงพยายามปกปิดไว้ตลอดมา

เมื่อครู่ท่านกระตุ่นเง็กถึงจนทั้งเดือดดาลทั้งพลุ่งพล่าน พลันเกร็งลมปราณทั้งตัวหมายจะเสียชีวิตนั้น ได้ใช้พลังภายในสุดสูงที่ท่านมี ทางเปิดเผยเป็นการประลองพลังฝ่ามือ แต่ความจริงได้ลอบถ่ายทอดพลังภายในของท่านไว้ในตัวศิษย์รัก เพื่อเพิ่มความเข้มแข็งไปทะลวงชีพจรทมิฬและตัก ทั้งยังได้ใช้ลมปราณซึ่งเก็บที่รักษาชีวิตของท่าน ถ่ายทอดเข้าไปรวมกับลมปราณของเง็กถึงจนหมดสิ้น โคจรรอบร่างเง็กถึงถึงเก้าครั้งได้ตั้งใจหมาย

ความพยายามเสริมสร้างศิษย์รักด้วยใจคับแค้นนี้ เป็นที่ต้องเคารพต้องจันทันสุดซึ่งแล้วจริง ๆ แต่ท่านก็เพราะใช้กำลังภายในรุนแรงเกินไป โรคเก่าจึงกำเริบมาอีกครั้ง เง็กถึงที่เข้าใจความมุ่งหมายของอาจารย์ผู้มีพระคุณแล้ว ต้องร่ำไห้จนล้มลงไปในอ้อมอกชิงกุน สะอึกสะอื้นกล่าว

“ซือแป๋ ท่านทอดพระคุณ...ต่อลี้ยี่จนสุดสูงปานนี้...ลี้ยี่...จะทดแทน...ท่านผู้เฒ่าเยี่ยงไร...จึงสาสม...”

ชิงกุนลื้มตาเล็กน้อย ถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวด้วยความปรานี

“ศิษย์รักของเรา เราไม่ต้องการให้เจ้าทดแทนอย่างไร ขอเพียงวันหน้าเจ้าอย่าได้รานความมุ่งหวังของอาจารย์ก็ประเสริฐ...”

เง็กถึงผงกศีรษะอย่างเงียบงัน ประคองอาจารย์ขึ้นแล้วเดินช้า ๆ เข้าไปในบ้านด้วยน้ำตาที่เนืองนอง

ชิงกุนนอนป่วยสามวัน...วันนี้เมื่อเร่ร่ดให้เง็กถึงที่เฝ้าอยู่ข้างเตียงตลอดเวลาไปฝึกวิชาฝีมือแล้ว จึงส่งคนไปเรียกตัวโป๊ยบี่ซึ่งซัวะ (เทพอสูรแปดแขน) กู้จือกุน เอ็กจ้วยเจ็กเจ้า (สุดยอดแห่งล่าน้ำดำ) ซุนยั้ง แซ่ซี้ฟั้งกัว (ตุลาการที่เป็นตาย) ตูเซยี่ยมเข้ามาในห้อง

ทั้งสามผู้จงรัก มาตราว่าจะหนีนีว่คิ้วฆมวดด้วยความกังวลในโรคภัยของปั้งจู้จนจิตใจหนักอึ้งแล้ว แต่ละวันยังคงรออยู่ที่นอกประตูโดยมิยอมถอนตัวจากไป เพราะมิได้ยินคำเรียกหาจากชิงกุน ต่างไม่กล้าเข้าไปโดยว่ามหุนหัน

ตอนนี้เมื่อทั้งสามเข้าไปในห้อง เห็นชิงกุนสวมเสื้อสีขาวที่หลวมกว้าง
สองตาลีกลงในบา ไม่มีประกายแวววาวดังคราวก่อน ๆ ต่างต้องเจ็บปวดใจจน
น้ำตาแทบหลังไหล พวกเขาคารวะให้ชิงกุนอย่างนอบน้อมแล้วส่งเสียงแผ่วเบา

“บึงจูโปรดมีความสุขสำราญ มิทราบวันนี้รู้สึกทุเลาขึ้นบ้างหรือไม่ ?”

ชิงกุนหัวร่อเสียงแทบแห้งแล้วกล่าว

“พวกท่านทั้งสาม ปกติก็ฉักฉิมแข่งปานใด โฉนตอนนี้จึงท้อแท้ยิ่ง
กว่าเราผู้เจ็บป่วยเสียอีก ? โอ...เราะหว่างนี้ ตรวจดูอวัยวะภายใน รู้สึกอาการ
บอบช้ำทรุดหนักกว่าเดิมมากมาย หากไม่บังอาจใช้กำลังภายในโดยทุนหัน
ด้วยลมปราณซึ่งเกิดของเราคุ้มครองชีพจร น่ากลัวยิ่งพอจะกัดฟันทนทานได้
อีกสองปี...”

ทั้งสามต่างตระหนกจนหน้าถอดสี แต่ชิงกุนโบกมือส่งเสียงต่อ

“เล่าสู่มีวัยร่วมแปดสิบปี ตายไปก็มีโชอายุสั้น พวกท่านไม่ต้องเสียใจ
ไปดอก วันนี้ที่เราเรียกพวกท่านเข้ามา ก็คิดจะฉวยโอกาสที่เรายังมีสติแจ่มใส
มอบตำแหน่งบึงจูและคัมภีร์เตียวเล้งบ้อลกแก่ลี้ยี้ พวกท่านทั้งสามล้วนเป็น
ง่วงเล่า (เซซฐบุรุษ) ของพรรคเรา มีความเห็นอย่างไรบ้าง ?”

ทั้งสามต่างผงกศีรษะรับคำโดยพร้อมเพรียงกัน ชิงกุนจึงกล่าว

“เรียกบริวารพรรคทั้งหลายชุมนุมกันในตึกแนฮั่นตั้ง ทำพิธีถ่ายทอด
ตำแหน่ง”

บทที่ 3

กัมภีร์สยบไตรภพ

ดีเจ็กลิ่งกำลังคร่ำเคร่งฝึกฝีมือที่อุทยานหลัง ตอนนั้น
รู้สึกพละกำลังสมบูรณ์ ทุกส่วนสัดของร่าง เพียงใช้กำลังเล็ก
น้อยสะบัดสองแขนเบา ๆ ร่างพุ่งควับขึ้นไปสูงกว่าแปดวาทันที
แขนขวางอวบ ร่างหมุนในอากาศเป็นเครื่องวงกลมอย่างแผ่วพริ้วสวยงาม
จากนั้น ส่งเสียงกู่ยาวกึกก้องกังวาน แล้วร่างพลันหมุนอยู่ในอากาศถึงเก้ารอบ
ซ้อน ๆ และยังคงลอยสูงกว่าเดิมอีกร่วมสี่สิบวา จากนั้น กางแขนทั้งสองร่อนลง
สู่เบื้องล่างดุจปีกขามหิมา

พลันเห็นชายชาผู้หนึ่ง ยืนสำรวมอยู่ในที่นั่นแต่แรก ส่งเสียงชมเชยขึ้น
“ท่าร่างที่เลอเลิศ เป็นที่เล่าขานต้องยอมรับว่าด้อยกว่าท่างูไกลนักร”
ใบหน้าหล่อเหลาของเจ็กลิ่งแดงระเรื่อด้วยความกระดาก รีบถ่อมตัว
“กู่ตั้งจูยกยอเกินไป มีเรื่องอันใดหรือไร ?”

กู่จือกุนตอบด้วยสีหน้าสำรวม

“รับคำสั่งจากปิงจู น้อมเชิญเขี้ยวปิงจูไปในตึกแนฮั่นตั้ง ทำพิธีถ่ายทอด
ตำแหน่งให้”

เง็กลิ่งต้องตระหนักจนสะท้อนเอือกใหญ่ เพราะเป็นสิ่งที่เกิดโดยกะทันหันเกินไป แทบมึนงงเชื่อโสตประสาทของตนเอง ที่ตนถึงกับได้เป็นประมุขพรรคแนฮุ้นปึงจริง ๆ แล้ว

ตอนนั้น ในห้องกว้างใหญ่ของตึกแนฮุ้นตั้ง มีชายฉกรรจ์อารมณ์รัტกุ่ม สีเขียวยืนสำรวจอยู่ถึงสองร้อยกว่าคน ต่างส่ายตาบดเดี่ยวยืนเป็นปีกกาอยู่สองฟากข้าง ภายในห้องมีกลิ่นรูปกำยานอบอวล บนโต๊ะบูชาตัวใหญ่ มีรูปเทียนและของที่คล้ายป้ายประกาศิตอีกอันหนึ่ง ซึ่งกุนยังคงสวมเสื้อยาวสีขาว ยืนอย่างสง่าอยู่ในที่นั้น ตู๋เซย์อิมและซุนฮึงกระหนาบอยู่ทางซ้ายขวาของท่าน

เมื่อเง็กลิ่งเข้ามาในห้อง ซึ่งกุนเหลือบมองด้วยความรักแหวหนึ่งแล้วจึงสั่งให้เริ่มพิธี โดยกราบบรมอาจารย์ก่อน แล้วอ่านกฎทุกข้อของพรรค จากนั้นซึ่งกุนจึงพาบริวารพรรคทั้งหมด ลูกเข้ที่เมืองหน้าโต๊ะบูชาสงเสียนกังวาน

“ศิษย์รุ่นสองของแนฮุ้นปึง กังเทียวผู้เป็นปึงจูปัจจุบัน น้อมเรียนต่อบรมอาจารย์ที่สุดสูง เนื่องจากศิษย์สูงวัยพละกำลังทรุดโทรม ไม่สามารถจะรับใช้ต่องานอันหนักอึ้งของพรรคได้ จึงถ่ายทอดตำแหน่งให้แก่เง็กลิ่งผู้เป็นศิษย์รุ่นที่สามสืบต่อ ยังหวังให้วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของบรมจารย์บนสรวงสวรรค์ ช่วยดลบันดาลให้พรรคเรามีความรุ่งโรจน์โชติช่วง ภายใต้การนำของลี้เง็กลิ่งผู้ศิษย์ด้วยเทอญ”

แล้วจึงสั่งให้ลี้เง็กลิ่งเข้ามาคุกเข่ากราบแทนสติวิญญาณของซือโจ้ว จากนั้น มอบประกาศิตปึงจูให้ นั่นเป็นป้ายทองคำที่สลักรูปหน้าปิศาจดุร้าย ป้ายมีลักษณะคล้ายเกาทัณฑ์ ตลอดตัวป้ายมีลวดลายอยู่เต็ม ด้านหลังยังมีอักษร “ยุ้ยอ้วตักจุน” (มีแต่เราโดดเด่นเป็นเอก) ในเจ้าของปิศาจที่แสนะน่ากลัว ยังเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจที่ไม่อาจต่อต้านขัดขืน นี่ก็คือสัญลักษณ์ประจำตัวของประมุขพรรคแนฮุ้นปึงนามเซี่ยะฮั่วเหล็ง (ประกาศิตโลหิตแดง) !

ลี้เง็กลิ่งกราบอาจารย์แล้ว ลูกขึ้นยืนท่ามกลางเสียงโห่ร้องด้วยความปีติยินดี พลันเห็นอาจารย์แยมยิ้มมองด้วยน้ำตาที่เอ่อคลอ แล้วเดินเข้ามาหา โบกมือประกาศต่อผู้คนทั้งหลาย

“วันนี้เป็นวันมหามงคลของพรรคเรา อนุญาตให้พวกท่านเฉลิมฉลองกันเต็มที่สามวัน”

ซึ่งขุนพลลีเจ็กสิงออกจากห้องโถงใหญ่ ตรงไปยังที่เรือนลับที่สุดของหุบเขา ที่นั่นรอบข้างมีป่าไม้รกทึบบังจนมืดครึ้มเลือนราง ยังพอจะเห็นรำไร มีหินใหญ่มหึมาก่อนหนึ่งติดกับผนังเขา ดูกับเป็นธรรมชาติก็ปาน

ซึ่งขุนเดินช้า ๆ เข้าไปที่ข้างก้อนหินใหญ่ ลูบคลำอยู่ชั่วครู่แล้วกดลง พลันมีเสียงกริน ๆ ดังเบา ๆ หินใหญ่มหึมาถึงกับเลื่อนไปทางขวาอย่างเชื่องช้า เผยเห็นปากโพรงที่มีมืดมิดมา

ซึ่งขุนกวักมือให้ศิษย์รักแล้วเดินนำเข้าไปก่อน ลีเจ็กสิงเพิ่งสาวเท้าก้าวตาม หินมหึมาก่อนนั้นได้เลื่อนเข้าประกบเป็นสภาพเดิมอีกครั้ง ในถ้ำจึงมืดมิดทันทึบ นับว่าเย็นเยือกยิ่งไม่เห็นนิ้วตัวเอง แต่ทั้งสองมีสายตาคมกล้ายิ่ง ยังคงเดินติดตามกันลงบันไดศิลาเข้าสู่อุโมงค์เบื้องล่างที่มีความยาวประมาณหกวา สุดปลายของอุโมงค์เป็นประตูศิลาสีขาวสะอาดหนักกว่าพันชั่ง

ซึ่งขุนหันมากล่าวต่อเจ็กสิง

“ประตูนี้เป็นหินที่มีเฉพาะของภูเขาเซยซัว แข็งแกร่งยิ่งกว่าเหล็กกล้าหนักถึงพันชั่ง มิใช่เป็นพลังฝ่ามือหรืออาวุธวิเศษใดจะทำลายได้ หากไม่รู้จักรหัสปิดเปิดมีอาจเข้าออกโดยเด็ดขาด”

จากนั้น กดฝ่ามือไปทางสีดำ แล้วจึงสับัดมือตบขนาดไป ประตูศิลาที่หนักอึ้งถึงกับเลื่อนออกช้า ๆ ประกายพลันเจิดจ้าแจ่มใส ถึงกับเป็นห้องศิลาที่สวยงาม

ทั้งสองเข้าไปในห้องศิลาแล้ว ลีเจ็กสิงจึงทราบ ประกายแพรวพราวนั้นเป็นไข่มุกมหึมาที่ฝังอยู่บนเพดานห้องซึ่งกว้างประมาณสิบวา กึ่งกลางมีเตียงศิลาอยู่ตัวเดียว แล้วไม่มีกระไรทั้งสิ้น

ซึ่งขุนแยมี่ยมกล่าว

“ลี้ยี้ เจ้าเกร็งกำลั้หมุนเตียงศิลาไปทางขวารอบหนึ่ง แล้วหมุนกลับทางซ้ายเจ็ดรอบ”

ลีเจ็กสิงรับคำกระทำตามทันที เข้าใจได้เตียงคงเป็นอุโมงค์กลไกใด ไหนเลยจะคาด เมื่อหมุนตามคำบอกเสร็จสิ้น ผนังซึ่งอยู่ห่างไปกว่าสิ่วา พลันมีเสียง

ตึงตังขึ้นเบา ๆ ปรากฏโพรงเล็ก ๆ มา ในโพรงมีคัมภีร์ที่สร้างขึ้นจากตัวนขา
สะอาดเล่มหนึ่ง และกระบี่โบราณฝักสีแดงฉานอีกเล่มหนึ่ง

ซึ่งกุนหยิบลงมาลูบคลำอยู่เนิ่นนาน ด้วยจิตใจสะท่อนอย่างยิ่ง
แล้วจึงหันกล่าวกับลีเจ็กสิง

“นี่คือคัมภีร์เตียวเล้ง (สลักมังกร) และกระบี่ขิวล้อเกี่ยม (อสุระ) ที่
ชนชาวนูลิ้มทุกคนเพื่อฝันใครจะได้สุดหัวใจ อนาคตในชั่วชีวิตของเราเชื่อแน่
และชีวิตอีกมากมายของสุดยอดฝีมือนูลิ้ม ต่างสูญเสียไปกับคัมภีร์เล่มนี้ เจ้า
รับดูให้ละเอียดก่อนเกิด”

ลีเจ็กสิงพลิกดูโดยละเอียด เห็นคัมภีร์ที่มีอาณาภาพสะท้อนแผ่นดิน
สร้างขึ้นจากตัวนขาเนื้อดีเยี่ยม มีเพียงยี่สิบกว่าใบเท่านั้น หน้าปกเป็นอักษร
สวยงามมีพลังสีแดงฉานเขียน “เตียวเล้งบ้อลก”

ลีเจ็กสิงพลิกดูทีละใบโดยละเอียดสุขุม ล้วนเป็นสุดยอดวิชาที่เทียบ-
เทียบจ้อบันทึกลงไว้ แบ่งออกเป็น ลักนี้จิงซี (ลมปราณเทมมหาศาล) กิมล้อโปว
(เท้าวรหันต์) และหลักวิชาผู้ที่ทราบแต่บัดนี้ที่สดนามขิวล้อเกี่ยมเจ้าเล็ก (เจ้า
สุดยอดกระบวรทอสุระ) สุดยอดสามวิชานี้มีเพียงฝักสำบากเท่านั้น ยังลึก
ซึ่งจนสุดหยั่งคำนวณ กระทั่งเจ็กสิงที่ร่ำเรียนอักษรศาสตร์แต่เยาว์วัยจนแตกฉาน
ก็เพียงสามารถเข้าใจได้เล็กน้อยเท่านั้น ในคัมภีร์ยังมีระบุ ‘จะฝึกวิชาญี่ จำเป็น
ต้องบริสุทธิ์มีเคยกเกี่ยวข้องกับอัสตรี...’

จนตอนนี้ ซึ่งกุนจึงรับคัมภีร์มา หยิบกระบี่ขิวล้อเกี่ยมขึ้น เห็นฝักของ
มันล้วนเป็นแผ่นสีแดงคล้ายดั่งเกล็ดปลา สร้างโดยโลหะที่มีใช้ทองหรือมีใช้เหล็ก
ส่วนด้ามกระบี่เป็นหยกสีขาว สลักรูปมังกรด้วยฝีมือประณีตจนแลเลิศดูกับ
มีชีวิต สองข้างของฝักฝังมณีสีแดงโตประมาณลำไยอยู่ข้างละสามลูก นับเป็น
คุณค่าลิบล้มมหาศาลจริง ๆ เพียงเห็นฝักมันก็ทราบว่าจะต้องเป็นกระบี่โบราณที่
มีคุณค่าความเื่อง

ซึ่งกุนในตอนนั้นกดปุ่มที่ปากฝักกระบี่เบา ๆ เสียงดังพลันดังสดใส
ประกายสีขาวเจิดจ้าบาดตาสายหนึ่งพุ่งวาบขึ้นสู่อากาศ ช่มจนประกายไข่มุกบน
เพดานต้องหมองคล้ำสิ้นแสงไปทันที

กระบี่นี้กว้างประมาณครึ่งนิ้ว ตัวกระบี่สีกาใจจนสองแทนกระบี่ได้ และ

เมื่อแรกเกิดมา ๆ ปลายกระบี่ถึงกับมีประกายพุ่งยาวออกไปอีกร่วมเซียว ในรังสี
กระพริบที่ขาวเรืองรอง คล้ายดังยังมีอาณาภาอันกราดเกรี้ยวชั่วผู้คนให้หวาด
หวั่นเคย

ซึ่งขุนสอดกระบี่เข้าฝึกแล้วกล่าว

“ลี้ภัย เมื่อครู่ตอนเจ้าพลิกคัมภีร์เตียวเล้ง เคยสนใจรูปนั่งและยืนหรือ
กระโดดของเก้ายอดกระบวนท่าอสูรหรือไม่ว่า?”

เง็กลิ่งผกคิระรับคำ

“มีรวมสามสิบหกท่าท่า รวมขึ้นเป็นเก้ากระบวรท่า ดูผิวเผินคล้ายดัง
ท่าเตยยิ่ง แต่พิจารณาโดยละเอียด กลับลึกล้ำพิสดารสุดซึ่ง คิระยังรู้สึกใน
ท่าแห่งเก้ายอดกระบวนท่า คล้ายดังยังมีกระบวนท่าที่บกพร่องไม่สมบูรณ์อยู่”

ซึ่งขุนต้องผกคิระชมเชย

“ไหวพริบปฏิภาณของเจ้าสูงอย่างยิ่ง แต่กระบวนท่ากระบี่เหล่านี้ ดูไป
ก็เกรียบเรียบและมีจุดอ่อนอยู่มากหลาย แต่ความจริง นี่คือปมเด่นของวิชา
กระบี่นี้ควรทราบทั่ว ห่วงใจของวิชากระบี่คือความรวดเร็ว ชักกระบี่ใช้กระบวนท่า
ไปจึงต้องให้สำเร็จในชั่วพริบตาเดียว ไม่อาจชะลอเลยแม้สักชั่ววูบ มิเช่นนั้น
ภาพของกระบี่นี้ก็จะต้องลดทอนลงมากหลาย พึงต้องฝึกถึงระดับ พอกระบี่
หลุดออกจากฝักก็สยบศัตรู จึงนับว่าสำเร็จได้ กระบวนท่ากระบี่แบ่งออกเป็นเก้า
ชุดยอดสามสิบหกท่าท่า แต่ละชุดยอดมีสี่ท่าท่า แต่ละท่าต่างพอรู้โจมตี
ได้ และยังป้องกันตัวได้ แต่เนื่องจากลงมือรวดเร็วสุดยอด กระบี่พอปรากฏ
เงาแต่ต้องทำอันตรายศัตรู ดังนั้น ไม่ถึงวาระคับขันที่สุด ไม่อาจใช้โดยรู้วาม
ทุหะเป็นอันขาด...”

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

“ส่วนวิชาลมปราณลี้ภัย (ทกมหาศาล) ในคัมภีร์ ยังสูงกว่าลมปราณซึ่ง
เก่าของซือแป๋อีกชั้นหนึ่ง เจ้ามีพื้นฐานกำลังภายในที่เข้มแข็งอย่างยิ่งอยู่แล้ว
ก็วิชานี้ต้องมีความสำเร็จเร็วกว่าธรรมดาอีกหนึ่งเท่าตัว”

ลี้เง็กลิ่งถามขึ้น

“ซือแป๋ ทำเท่ากิมล๊อไป๋ (เก้าอรหันต์) นี้ ใช้เป็นท่าร่างที่ใช้ป้องกันตัว
หรือไม่?”

“ถูกแล้ว ทำเท่านี้มีความพลิกเพลงพิสดารสุดยอด มิว่าพบพานกับยอดฝีมือระดับใด ขอเพียงทั้งสองฝ่ายไม่ห่างไกลเกินไป ต้องสามารถหนีเอาตัวรอดโดยปลอดภัยแน่ แต่จะฝึกให้สำเร็จ กลับลำบากยากเข็ญยิ่งนัก”

จากนั้น อธิบายหลักวิชาทั้งหลายในคัมภีร์ให้แก่ศิษย์รักโดยละเอียดสุดท้ายกล่าว

“เจ้าอย่าเห็นเราอธิบายโดยง่ายเลย ความจริงแล้ว เราศึกษาค้นคว้าเป็นเวลาร่วมยี่สิบปีจึงเข้าใจมาได้ โอ...เราเนื่องเพราะบอบช้ำภายในมาก่อน และยังมีไช้เป็นคนบริสุทธิ์ไม่เคยผ่านสตรี จึงไม่สามารถฝึกวิชาเหล่านี้ให้ถึงระดับสูงสุด...”

หยุดย่นหน้าครุ่นคิดชั่วครู่ จึงเน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

“ห้องคิลานี้ยังมีผนังอีกชั้นหนึ่ง ในนั้นมีเสบียงและน้ำเพียงพอให้เจ้าดื่มกินถึงสองปี นับแต่วันนี้ เราขอแบ่งจะปิดปากถ้าไว้ จนอีกสองปีให้หลัง ค่อยมาเปิดให้ ในตอนนั้น หวังว่าพลังฝีมือของเจ้า สามารถฝึกจนถึงระดับเจนจัดข้าของ ปล่อยออกรั้งเข้าดั่งใจปรารถนา สมดั่งที่เราตั้งปณิธานไว้ โอ...อาการบอบช้ำภายในของเรา ต้องสามารถทนทานไปจนถึงกำหนดเจ้าออกจากที่นี่แน่”

กล่าวถึงตอนหลัง ๆ กระแสเสียงแผ่วท่ม สิ้นน้ำรันทดหุดหู่ยั้ง

เง็กถึงตระหนกจนรีบคุกเข่าโครมลงไป วิงวอนเสียงเครือ

“ซือแป๋ ท่านผู้เผ่ามีอาการป่วยอยู่ ลึงยียินยอมอยู่ปรนนิบัติข้างกายท่านผู้เผ่าไปตลอดชีวิต...”

“ฮา ฮา เด็กโง่เขลา อย่างม गयाไปนักเลย เพราะฝึกสุดยอดวิชาเลิฟฟ้าเหนือพลุชาของเจ้า อาจารย์กับศิษย์ จะแยกกันในช่วงเวลาสั้น ๆ เพียงสองปีมิได้หรือไร ? เราผู้เผ่ายังตัดได้ เจ้าไม่อาจตัดหรือไร ?”

เง็กถึงจำต้องลุกขึ้นด้วยจิตใจหุดหู่ ซึ่งกุนตบเบาเบา ๆ พลางกล่าวต่อ

“เจ้าเป็นคนที่เรารักที่สุดในชีวิตนี้ ตลอดแปดปีที่ผ่าน เจ้าไม่เคยห่างจากเราเลยสักครึ่งก้าว แต่เจ้าคิดดู ความอาฆาตแค้นยิ่งใหญ่ของเราซือแป๋ ความรุ่งเรืองจำเริญของพรรคแนฮุ้นปั้ง ต่างหวังพึ่งให้เจ้าไปปฏิบัติจนสำเร็จ...”

กล่าวถึงตอนนี้ เห็นดวงตาเง็กถึงมีหยาดน้ำเอ่อคลอ ที่ทำอาลัยไม่อาจพรากจาก ไทสะจึงพลุ่งขึ้นทันที ยกมือลอกหน้ากากหนึ่งมนุษย์ออกมา...

ในแสงนวลโยของไข่มุกที่สาดส่อง เผยเห็นใบหน้าที่สุดแสนอัปลักษณ์
จนกระทั่งยังไม่อาจนับว่าเป็นใบหน้ามนุษย์ได้เลย แก้มซ้ายหายไปแล้ว มีแต่
แผลเป็นสีแดงฉานแผ่นผืนใหญ่ หน้าผากดำสนิทยุบลึกลงไป รอยแผลเป็นจาก
ศรูกยวสามนิ้ว แต่ปลายนิ้วจรมุมปาก แก้มซ้ายก็มีรอยแผลจากอาวุธยับเยิน
บาดแผลถึงกับลึกจนเห็นกระดูกสีขาว

ซึ่งขุนรื่องด้วยความเจ็บช้ำรันทด

“เด็กมมาย เห็นแล้วหรือไม่ ? นี่คือนี่โลหิตอันยิ่งใหญ่ของเราเชื่อแม่
เจ้าทั้งจะมีจิตใจเป็นทหารกล้าไว้ อีสตรีที่อ่อนแอได้อีก ?”

ลี้เง็กถึงพอเห็นใบหน้าที่ยับเยินจนสุดแสนอัปลักษณ์ของซือแป๋แล้ว น้ำ
ตาพลันทะลักดุจท่าบหลายทันที เจ็บปวดใจดุจดังถูกบีบขย้อย่างรุนแรง
ท่วมอาฆาตแค้นที่ยิ่งใหญ่ประดังขึ้นจนดวงตามีประกายอำมหิตแวววาวราว
ประกายฟ้า สีหน้ารันทดหดหู่ปลาสนาการไป กลับกลายเป็นความเข้มแข็งที่
เด็ดเดี่ยวยิ่ง คุณเข่าลงแทบเท้าอาจารย์อีกครา นั้นเสียงหนัก ๆ

“ซือแป๋...ศิษย์รู้สึกสำนึกผิดแล้ว...”

ซึ่งขุนกล่าวด้วยความรันทด

“ตั้งใจฝึกฝีมือให้เต็มที่ ช่วงชิงชื่อเสียงคืนให้แก่เราซือแป๋ เราไปแล้ว...
อีกสองปีเราจะมาเปิดประตูด้วยตนเอง...”

กล่าวถึงประโยคสุดท้าย พยายามสะกดกลั้นความเจ็บช้ำรันทดไว้ พลั้ว
กายออกจากห้องศิลาไป ประตูที่หนักอึ้งเป็นพันชั่งเลื่อนเข้าหากันอย่างเชื่อง
ช้าอีกครา

เง็กถึงเห็นซือแป๋จากไปแล้ว จึงกราบต่อประตูศิลาอีกสามครั้ง พยายาม
ข่มกลั้นความเจ็บช้ำรันทดไว้ นั่งขัดสมาธิกับพื้น ล้างคัมภีร์ออกมาศึกษาโดย
ละเอียดสุขุม

ลี้เง็กถึงตั้งอกตั้งใจฝึกหลักวิชาบู๊ในคัมภีร์เดียวเล็งด้วยความมานะพยายาม
เมื่อหิวกินเสบียงครั้งที่แห้งจนแข็ง ยามกระหายดื่มน้ำที่ไหลออกมาจากช่อง
เล็ก ๆ ในผนัง โดยมีทราบวันเวลาผ่านไปยาวนานเท่าใด กระทั่งหนึ่งปีครึ่งก็ได้

ผ่านพ้นไปแล้ว

วันนี้เง็กถึงปฏิบัติตามกิจวัตรประจำวัน โดยขึ้นไปนั่งบนเตียงคิลา ก่อนโคจรลมปราณไปทั่วทั้งสามสิบหกจุดของร่าง แล้วระบายออกจากปากเบา ๆ แลเห็นละอองที่ผ่นึกตัวเป็นสีเขียวสดนั้น ถึงกับโตเทียบเท่าแขนทารกแล้วกวัดแกว่งไปมาภายในรัศมีสี่วาได้

ทันใดนั้น ตวาดสุดเสียงพร้อมกับฟาดพลังฝ่ามือไปที่ผนังคิลาสุดแรง เสียงโครมดังสะท้อนเลื่อนลั่น คิลาที่แข็งแรงปานเหล็กกล้า ถึงกับแตกออกเป็นทางร่วมสองวา และยังลึกถึงครึ่งเซี่ยะ เศษหินที่ปลิวกระจัดกระจาย เมื่อเข้ามาในรัศมีสองวาของรอบข้าง กลับถูกกระแทกย้อนกลับไปหมดสิ้น คล้ายมีพลังสะท้อนไร้สภาพทางกันไว้อีกชั้นหนึ่งก็ปาน ล้วนแล้วปักเข้าไปในผนังคิลาตั้งอยู่ถี่เร็ว

เง็กถึงรู้สึกกักท้องยาวนาน ทะยานกายปราดขึ้นอากาศอีกครา แลเห็นร่างฉวัดเฉวียนไป ๆ มา ๆ บัดเดียวซ้าย บัดเดียวขวา บัดเดียวหน้า บัดเดียวหลัง พลิกเพลงแปรเปลี่ยนท่วงท่าอยู่ในอากาศอย่างสวยงาม และยิ่งหมุนวนยิ่งรวดเร็ว จนกระทั่งเห็นเพียงเงาจาง ๆ สายเดียวเท่านั้น

เง็กถึงพลันชะงักท่าส่งเสียงรำพึง

“ลมปราณลึกนี้จึงขึ้นในคัมภีร์ เราสามารถฝึกถึงระดับสุดยอดแล้ว และก็สามารถผนึกรวมกับลมปราณซึ่งเกิดเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว ทั้งยังสามารถให้ลมปราณโคจรรย้อนกลับอีกด้วย ส่วนท่าเหวี่ยงหัตถ์เราฝึกได้เจนจัดมิใช่น้อย แต่เก๋สุดยอดกระบวนท่าอสูรละ ?”

ได้คิดถึงเรื่องนี้ ขยับร่างเบา ๆ ปรกกายสีขาวเรื่อรองราวละอองบางเบาปรากฏขึ้นวูบหนึ่ง แล้วพลันเป็นประกายสายฟ้าเจิดจ้าบาดตาฟุ้งวาบ เมื่อเขม่นมอง เห็นแต่มือทั้งสองคู่กัน กระบี่ยังคงอยู่ในฝักที่กลางหลังเป็นปกติ นับว่ารวดเร็วจนกระทั่งยกมือชักกระบี่เยี่ยงไรยังไม่อาจแลเห็นได้

เง็กถึงย่นครุ่นคิด ฝึกชีวลือเก่าเจ้าะ ยิ่งยากเชื่อกว่าฝึกลึกนี้จึงซึ้งมากหลายนัก เพียงการยกมือชักกระบี่ ก็ฝึกเป็นเวลาสองเดือนเต็ม ๆ บัดนี้สามารถย่นนั่งมีเคลื่อนไหว แต่ชักกระบี่ออกพ้นไปแล้วสอดกลับเข้าฝักได้โดยไม่ต้องมีร่องรอยเค้ามูลให้สังเกตเห็นแล้ว

ครุ่นคิดถึงตอนนี้ หันไปมองดูรอยนิ้วที่ขีดอยู่บนผนังศิลาของห้อง นั้น
เป็นวิธีนับวันที่เง็กลิ่งคิดขึ้นเอง

ขณะเวลานั้น ได้ยินเสียงลมพัดปกตีดังมาบนอากาศ ริมเบยหน้ามอง
ก็เห็นค้างคาวตัวหนึ่งกำลังบินร่อนอยู่ไปมา พลันนึกถึงในคัมภีร์เตียวเล้งมียู่
อะไรคนหนึ่ง “สำรวจจิตใจให้แจ่มใส เกร็งลมปราณผ่นึกหกให้เหลือหนึ่ง
ระลอกขึ้นจุมโจมในอากาศ สังหารศัตรูในยามเร็วกว่าสายฟ้า” พอได้คิดเช่นนั้น
จึงงอแงเสียงกึกก้องกังวาน พลั้วกายควับขึ้นไปหาค้างคาวด้วยความเร็วสุดยอด
เพิกงเห็นประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง เสียงควับควับดังสองครา ค้างคาวที่
ขาดเป็นสองท่อนร่วงหล่นลงสัมผัสพื้น

พอดีในตอนนั้น มีค้างคาวตัวเล็ก ๆ อีกห้าตัวบินออกมาจากช่องระบาย
อากาศของผนัง เง็กลิ่งที่ยังมีหันพลั้วลงถึงพื้น ริมพลิกตัวกลางอากาศ มือ
ขวามือเพียงสะบัดวูบ ประกายกระบี่วูบขึ้นอีกครั้ง ได้ยินเสียงควับเคียวดังถี่เร็ว
พริบตาหนึ่ง หันออกไปยี่สิบเจ็ดกระบี่เข้าใส่ค้างคาวห้าตัวจนกลายเป็นยี่สิบเจ็ด
ท่าทันที

เง็กลิ่งที่พลั้วลงถึงพื้นแล้ว บังเกิดความลึงโลดยินดีจนสุดเปรี๊ยะ
ประมาณ ว่าพึงรำพันเบา ๆ

“นี่ก็มีถึง ค้างคาวที่น่าเวทนาหลายตัวนี้ จะมาสะกิดจินตนาการของ
เราให้เกิดขึ้นได้...”

นับแต่นั้นมา เง็กลิ่งฝึกตามวิธีนี้อยู่ทุกวันเวลา ค้างคาวที่อาศัยอยู่ใน
โพรงหินสามสี่ร้อยตัว ถึงกับถูกเง็กลิ่งฆ่าตายจนหมดสิ้น

วันนี้ หลังจากนั่งฝึกลมปราณเสร็จสิ้น พลันได้ยินเสียงฝีเท้าแผ่ว
เบาเดินมาที่หน้าประตูศิลา เง็กลิ่งพลันฉกคิดถึงความหนึ่ง ริมกระโดดปราด
เข้าด้วยความลึงโลดยินดีสุดเปรี๊ยะประมาณ

ที่แท้พลันนึกได้ เวลาสองปีผ่านไปครบแล้ว ทราบว่าซือแป๋มาเปิดประตู
ให้ตามกำหนด จึงยืนเบิ่งสองตามองประตูศิลาแน่วหนึ่งไม่กะพริบ ขยับเสื้อผ้าที่
เกาะอยู่ให้เรียบร้อย เตรียมจะคุกเข่ากราบซือแป๋ผู้มีพระคุณ

จริงดั่งคาด มีเสียงเอี้ยด ๆ ดังเบา ๆ ประตูลิลาที่หนักอึ้งได้เลื่อนออกช้า ๆ แต่พอแลเห็นต้องตะลึงลานทันที ที่ให้ผู้มาเปิดประตูมิใช่ชื่อแป๊ะก็รุ่นคิดถึงทุกวัน

ผู้มาเปิดประตู คือตั้งจิวหมแผ่หนวดเคราสีแดงนามกู่จื่อกุน ฉายาโป๊ย-ปี้ซิงซัวะ (เทพอสูรแปดแขน) ตอนนั้น กู่จื่อกุนเมื่อเห็นเง็กลิ่งยิ่นเหม่อมองจนตะลึงลานดวงตาเป็นประกายแวววาวนำหวาดหวั่น ต้องรีบคุกเข่าลงกราบทันทีพร้อมทั้งส่งเสียง

“ขอแสดงความยินดีที่ปิงจู้ฝึกสวดยอวิชาในแผ่นดินสำเร็จ ข้าพเจ้ารับคำสั่งจากเล่าปิงจู้ มาเปิดประตูต้อนรับเป็นพิเศษ...”

แต่กระแสเสียงที่กล่าว หนักอึ้งตึงเครียดผิดธรรมดา เง็กลิ่งรู้ด้วยไพบัญญาว่าต้องเป็นเรื่องเลวร้าย รีบโหมควับเข้าไปร้องสุดเสียง

“กู่ตั้งจู้ ชื่อแป๊ะผู้เฒ่าเป็นไรไป ?”

เสียงถึงกับสั่นสะท้านด้วยความหวาดหวั่น แต่กู่จื่อกุนที่ยังคุกเข่ากับพื้นแน่นเสียงหนัก ๆ โดยเร่งร้อน

“ขอน้อมเชิญปิงจู้รับติดตามข้าพเจ้ากลับตึก ปิงจู้ผู้เฒ่าท่าน...ท่านผู้เฒ่าใกล้จะสิ้น...”

เง็กลิ่งที่พลันได้ทราบข่าวร้าย สมอลั่นอื้ออึงดังถูกสายฟ้าฟาดแทบสลบไสลไปแล้ว แต่ยังพยายามข่มก้นไว้ จนบัดนี้จึงนึกได้ โป๊ยปี้ซิงซัวะกู่จื่อกุนยังคงคุกเข่าอยู่กับพื้น รีบเก็บกระบี่และคัมภีร์แล้ว ลนลานส่งโป๊ยปี้ซิงซัวะลุกขึ้นนำทางไป

ออกจากปากถ้ำ ด้านนอกเป็นเวลายามต้นแล้ว ทั้งสองพากันพุ่งควับ ๆ ดังสายฟ้า กลับไปยังเหล็งบึงเกือ (บ้านวัวเหว) อันเป็นที่อยู่ของซิงกุน แลเห็นลานรอบบ้านมีแสงไฟสว่างไสว แต่บรรยากาศเงียบจันฉวีแวว ถูกความรันทดหดหู่ครอบคลุमไว้จนหนักอึ้ง ทั้งสองพอเข้าประตู บรรดาพรตที่ยืนสำรวมอยู่รอบข้างพากันคุกเข่ากราบทันที

เง็กลิ่งไม่มีเวลาคารวะตอบ โบกมือทั้งสองไปพร้อมกับเร่งฝีเท้าปราดเข้าในห้องโถงใหญ่

ในห้องโถง มีเฮียงจู้ (เทียบชั้นหัวหน้าสาขา) อารภณสีเขียวยืนอยู่ลิบ

แก่คน ต่างมีสีหน้ารันทดจนสลดหดหู่ เมื่อเห็นเง็กलिंगเข้ามา ขณะจะคุกเข่า
ถวายการระบั้งจุกันใหม่ รีบโบกมือร้อง

“ซื่อแป...ท่านผู้เฒ่า...ตอนนี้เป็นอย่างไร...?”

ผู้คนทั้งหลายมีหันตอบ พลันเห็นม่านที่ประตูลูกถูกเลิกขึ้น แล้วคนผู้
ท่งเอย่อกายกล่าว

“น้อมเชิญบังจุกันเข้าห้องใน”

เง็กलिंगแลเห็นก็จำได้ ผู้นี้คือเฮ็กจ๊วยเจ็กเจ้าชะ (สุดยอดลำน้ำดำ) ชุนยัง
จึงไม่การระบั้งแต่ตั้งจุกันและเฮียงจุกันทั้งหลาย เพียงประสานมือวูบก็รีบเร่งฝืนเท้า
เข้าไป

ในห้องนอน บนเตียงที่ติดกับม่านห้อง ซึ่งกุนนั้งโอบผ้าห่มอยู่ที่พนัก
หัวเตียง สองตาชุนมัวไร้ประกาย เง็กลึงพอเห็นต้องปวดแปลบใจราวถูกกรีด
เฉือน น้ำตาทะลักออกมาทันที ร้องเรียกซื่อแปเสียงเครือแล้วโถมไปคุกเข่าที่
หน้าเตียง

ตาชุนมัวของซึ่งกุนกวาดมองอยู่บนร่างเง็กลึง แล้วยื่นมือที่ผ่ายผอมเหลือ
หนังหุ้มกระดูกลูบคลำศิระศิระรักพลางกล่าวช้า ๆ

“ศิษย์เรา...ในที่สุด...เรายังคงรอ...จนเจ้ากลับมา...นับว่าได้เห็นเจ้าในครั้ง
สุดท้ายอีก...เจ้าผ่ายผอมมากแล้ว...หนวดก็ยาวอย่างยิ่ง...โอ...ศิษย์ประเสริฐ...
ถ้าปากต่อเจ้ามากแล้ว...วิชาในคัมภีร์...ฝึกได้อย่างไรบ้าง...?”

มีหันจบความ ต้องหอบหายใจถี่เร็ว ตอนนั้นชายชราผมห่นวดเคราสี
เงินวัยประมาณแปดสิบปีที่ยืนอยู่ข้างกายซึ่งกุนตลอดเวลา รีบยื่นสองมือไปคลึง
ทรงอกและบั้นเอวให้แก่ซึ่งกุน อาการจึงดีขึ้นบ้างเล็กน้อย

เง็กลึงในตอนนี้งีบซ้่าเสียใจจนแทบสลบไสล สงสัยสิ้นเครื่องตอบ

“ซื่อแป ศิษย์นับว่าไม่รันทดต่อความหวังที่ท่านผู้เฒ่ากรุณา ได้ฝึกจนถึง
ระดับในคัมภีร์ระบุไว้แล้ว”

ซึ่งกุนพลันรวบรวมลมปราณอัดสุดท้ายขึ้น ดวงตาเป็นประกายแวววาว
ฉีกครา ยกมือเล็กน้อย แะชีฟั้งกั้วตูเซยี่ยมที่ผมห่นวดเคราขาวโพลนยืนอยู่
ข้างกายรีบประคองซึ่งกุนให้นั่งตัวตรง

ซึ่งกุนรวมกำลังกล่าว

“ประเสริฐมาก เจ้าฝึกชีวิตเก่าเจ้าให้เราซื้อแปดตัวนี้”

เง็กถึงรับคำอย่างนอบน้อม ทรงกายขึ้นสะพายกระบี่ชีวิตล่อเกี่ยมไว้ที่กลางหลังอีก ซึ่งกุนผงกศีรษะเล็กน้อย เอ็กจ้วยเง็กเจ้าซุนยังรีบเดินเข้าไปหิ้วถุงใหญ่เล็กสองใบออกมา น้อมกายให้เง็กถึงแล้วแก้ปากถุงใบหนึ่งออกมา

มีเสียงกระพือปีกของสฤณน้อยสองตัวดังขึ้น แล้วนกหิมะที่มีเฉพาบนภูเขานี้ โตประมาณอีแปะเป็นสีขาว พุงปราดขึ้นอากาศดังสายฟ้า เง็กถึงกู่เสียงกึกก้องกังวาน เสียงควับพอดัง ประกายสีขาวแวววาวสายหนึ่งพุ่งวาวขึ้น แล้วนกหิมะสองตัวร่วงหล่นลงมาเป็นซากกับพื้น ด้วยความเร็วที่ไม่มีผู้ใดดูทันเลย

เอ็กจ้วยเง็กเจ้าแก้ปากถุงอีกใบหนึ่ง คราวนี้เสียงกระพือปีกดังสับสน ปรื๋อตามัน นกหิมะเก่าตัวพุ่งออกมาจากถุงในหลายทิศทาง เง็กถึงหมุนกายคว้างดังลูกข่าง กระบี่ในมือเป็นประกายยาวราวสายรุ้ง ในเสียงควับเคียวแหลมเล็ก รังสีกระบี่กระจายรอบห้อง คุณคามผิวกายจนเย็นเยียบ และรวดเร็วกระทั่งเง็กถึงใช้กระบี่เยี่ยงไฉยังไม่อาจเห็นชัด พอประกายสลายวูบ นกหิมะเก่าตัวก็ประสพชะตากรรมเช่นเดียวกับสองตัวแรก ถูกฟันตายร่วงหล่นลงอยู่บนพื้น กระทั่งโอกาสโอบน้อมขึ้นไปก็ไม่มี

เอ็กจ้วยเง็กเจ้าซุนยังเดินเข้าไปหิ้วถุงใหญ่กว่าเดิมออกมาใบหนึ่ง น้อมกายให้เง็กถึงพลางส่งเสียงเบา ๆ

“ปั้งจู้ไปรตระวัง”

จบคำคล้ายปากถุง พลันมีประกายสีขาวพุ่งวนเวียนไปทั่วทั้งห้อง ที่แท้นี้จะทดสอบกระบวนท่ายังเบี่ยงชีวิตล่อ (จากอสุรชาวันรันดร์) ซึ่งมีอาณาพสุ่งสุดของเก้าสุดยอดกระบวนท่าอสุรที่เง็กถึงฝึกมา

แลเห็นเง็กถึงที่ยืนมั่นปานภูผา ไหลไม่ขยับเท้าไม่ถอย พลันเกร็งลมปราณลอยตัวขึ้นไปสูงร่วมส้าว หมุนกายในอากาศอย่างว่องไว กระบี่ชีวิตล่อเกี่ยมได้สะบัดฟันไปด้วยความเร็วนำแตกต้นสะท้านขวัญ ปรื๋อตามัน รังสีกระบี่กระจายออกอย่างรุนแรงอีกครา ประกายสีขาวสายหนึ่งพุ่งฉวัดเฉวียนดุจเป็นสายฟ้าคะนองฝน จนไม่อาจแยกร่างและกระบี่อยู่ที่ใด ฟันนกหิมะทั้งยี่สิบเจ็ดตัวกลางอากาศร่วงหล่นลงหมดสิ้นในเวลาชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น แต่ละตัวล้วน

ถูกฟันคอขาดตายไป

เง็กลิ่งพลิกตัวลงสู่พื้น กระบี่ถูกสอดเข้าฝักอีกครา ผู้คนที่ได้เห็นกับตา
ต่างต้องเลื่อมใสนับถือจับจิตใจ

นับแต่เง็กลิ่งชักกระบี่ออกมาจนสอดกระบี่เข้าฝัก ซึ่งขุนจับตามองแน่วแน่
ไม่ยอมกะพริบ จวบจนเมื่อเง็กลิ่งสังหารนกหิมะยี่สิบเจ็ดตัวกลางอากาศตาย
หมดสิ้น ท่านจึงระบายลมจากปากยาว ๆ ลมตัวนอนบนหมอนอย่างอ่อนล้า
แต่ในใจกลับเต็มต้นด้วยความปลาบปล้ำยินดี

ลี้เง็กลิ่งฝึกวิชาในคัมภีร์สำเร็จจนถึงระดับสูงแล้ว หลังจากซือแป๋ผู้มี
พระคุณลาโลกไป เพื่อล้างแค้นแทนอาจารย์ จำต้องมุ่งหน้าสู่เสฉวนที่อยู่สุด
ไกล ดังนั้น อ่าลากับพวกโปยปี้จึงชั่วะก๊วจิ๊อกุนด้วยความอาลัย

ลี้เง็กลิ่งห่ออาชาคู่อย่างเร่งร้อน เป็นเวลาเนิ่นนานถึงสองเดือนเศษ จึง
ได้ถึงจุดที่หมายปลายทาง...เมืองเกาง่วนที่มีผู้คนหนาแน่น พิชพันธุ์ธัญญาหาร
อุดมสมบูรณ์

ศัตรูคู่แค้นที่มียอมอยู่ร่วมฟ้าผู้นี้ ปัจจุบันได้ตั้งฉายาตัวเองเป็นท่อน้ำเต้าย-
กิดเกี่ยม (กระบี่ที่หนึ่งแห่งฟ้าหักฉิน) แล้ว มันคือลิ่วซาเกี่ยม (กระบี่สายน้ำ)
กิมน่อกัง ซึ่งมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรไปทั่วทั้งเหนือใต้ล่าน้ำใหญ่

กิมน่อกังในปัจจุบัน เป็นที่ยอมรับว่ามีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน
กระบี่ลิ่วซาเกี่ยมของมัน ได้รับการยกย่องเป็นสุดยอดวิชาหนึ่งของบู๊ลิ้ม

กิมน่อกังเมื่อสามสิบปีก่อน ก็เป็นบุคคลสำคัญของฝ่ายซ่มมะ ที่ไปร่วม
กลุ่มรวมจูโจมละฉิวซิงกุน แต่มันมีโชคดีกว่าพวกซาเฮียงซื่อัดและโ้วนำไว้วคี่
ในยามที่ละฉิวซิงกุนบาดเจ็บสาหัส มันได้ใช้สองกระบี่วนทวนไม้ตายของลิ่วซาเกี่ยม
กรีดแผลไปบนใบหน้าละฉิวซิงกุนถึงสองกระบี่ สุดท้ายมาตรว่าถูกฝ่ามือเหี้ยะซัว-
เจี้ย (หัตถ์อสูรแดง) ของซิงกุนฉาดหนึ่ง แต่โชคที่หนีเอาชีวิตรอดมาได้

มาตรว่ามันจะนอนพักรักษาตัวถึงสามปีจึงทุเลา แต่หลังจากนั้น กลับมี
หือเสียงยั้งกระเดื่องเกรียงไกร เนื่องจากมันจะใช้พวกมากเข้ากลุ่มรวม แต่มัน
อย่างไรก็ทำอันตรายต่อละฉิวซิงกุนที่เป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศในยุคนี้ได้หนึ่ง

กระบี่ และมีชีวิตรอดกลับมาอีกด้วย

มันนับว่ามีโชคมหาศาลจริง ๆ กับพวกในวงพวกนักเลง มักย่อมมีคำบอกเล่าที่แนบเนียนไว้พิรุณอยู่ ยิ่งย่อมไม่ยอมเอ่ยถึงความเป็นจริงของการต่อสู้ที่อยู่ดิฐธรรมในครั้งนั้น แน่นนอน ในยุคสมัยที่ถือวัตถุนิยม ผู้คนย่อมไม่ปรบมือให้แก่ผู้ที่ล้มลงไป มิว่ามันจะพ่ายแพ้ด้วยความมีเกียรติเพียงใดก็ตาม

หลังจากการต่อสู้ที่อำมหิตดุเดือดในครั้งนั้นแล้ว ละชีวะซึ่งขุนบาดเจ็บสาหัสเกินไป จึงถอนตัวออกจากญูล้อมไปรักษา มิสนใจถามไถ่เรื่องราวใด ๆ อีก แต่ลัวชาเกียมกิมม่อนกังกลับยิ่งกระปรี้กระเปร่าคึกคัก มันกระพือการต่อสู้ที่สะท้านแผ่นดินครานั้นอย่างแท้จริงเป็นจริง ระบายสีสันจนตัวมันเป็นวีรบุรุษที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสูง ต่อต้านกับละชีวะซึ่งขุนที่ถูกยกย่องเป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศในยุคนั้นเยี่ยงไร

แน่นอน เรื่องที่มียี่สิบเจ็ดยอดฝีมือฝ่ายธัมมะและธรรมเสียชีวิตไปในการต่อสู้ครั้งนั้น มันมีเอ่ยถึงเลยสักครั้งคำ อย่างว่าแต่ ยังมีหนึ่งในห้าไชว์น้ำ-ไฉว์คี่ ที่รอดชีวิตมาได้คือทิกเจีย (ฝ่ามือเหล็ก) ชั่วผู้ช่วยสนับสนุนการอวดโอ่ประโคมของมัน ผู้คนทั้งหลายจึงยอมเชื่อโดยมิได้สืบสาวเอาความจริงกันนัก

ลี้เง็กถึงปล่อยอาชาคู่ชาเล็มหญ้าอยู่ในป่าโปร่ง ตัวเองเดินช้า ๆ พร้อมทั้งครุ่นคิด

‘กูตั้งใจเคยบอก กิมม่อนกังอยู่ในหมู่ตีกิ้วชั่วจึง ทางเหนือของเมืองบัววันวันมีชื่อเสียงกระเดื่องดังอย่างย้ง เพียงสอบถามดูก็ต้องหาพบได้โดยไม่ยาก ตอนนั้น...’

ครุ่นคิดถึงตอนนี้ เห็นอาชาคู่ชาามีเหงื่อซึมตัว ต้องขมวดคิ้วรำพึง

‘พาหนะของเราถูกห้อมมาเป็นเวลาครึ่งวันเต็ม ๆ เหน็ดเหนื่อยเกินไปแล้ว พักผ่อนอีกสักครู่ใหญ่เถิด พลบค่ำวันนี้ยังคงไปถึงที่หมายปลายทางได้...’

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น พลันได้ยินเสียงในป่าด้านหลังที่ไกลกว่าส่วาตั้งอยู่แผ่วเบา เป็นเสียงที่เบาอย่างนัก หากมิใช่สุดยอดฝีมือระดับเลิศเช่นเง็กถึง ต้องไม่มีทางได้ยินแน่นอน

ลี้หน้าเง็กถึงเครียดลงทันที หันช้า ๆ ไปส่งเสียงเข้าไปในป่าเบื้องหน้า

“ยอดคนทิศทางใดมาที่นี่ โฉนมิปรากฏตัวออกพบกัน ลับ ๆ ล่อ ๆ

เกี๊ยกวุฒพิศิตาจ ไยมิเป็นที่ต้องถูกหัวร่อเย้ยหยัน ?

เสียงลี้เจ็กลิ่งพอขาดคำ พลันมีเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวน่าตระหนก
แวบออกมา แล้วปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งควับถึงที่เบื้องหน้าลี้เจ็กลิ่งในระยะ
แวบมา แผลดหัวร่อกล่าว

“ไก่อ่อนที่ร้ายกาจ พอมืออยู่สองสามท่าจริง ๆ เจ้าแซ่ไร ?”

ลี้เจ็กลิ่งกวาดตาพิจารณาผู้มา ต้องขบขันจนแทบหัวร่อไป ที่แท้คนผู้
นี้ยังไม่ถึงสี่สิบเยะ สวมเสื้อกางเกงผ้าฝ้ายสีเหลือง ผ้าย้อมเหลืองหนึ่งห่มกระดุก
กิวะห้านเส้นจนเหลืองมอมอยู่ไม่กี่เส้นเท่านั้น ปากแหลมแก้มตอบ แก้วตายัง
เปื้อนสีเหลืองแวววาวราวทองคำ แต่ประกายคมกล้าปานสายฟ้า แสดงว่าเป็น
ภคตฝีมือกำลังภายในผู้หนึ่ง

เมื่อมันกล่าวจบคำแล้ว เห็นฝ่ายตรงข้ามมีตอบโต้มา ยังคงกวาดตา
มองมันขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ตลอดเวลา ชายชราที่มีคิ้วหน้าคล้ายวานรจึงเหือดตาล
งาเดवादสุดเสียง

“หนอนตำราน้อย ได้ยินวาจาเรผู้เฒ่าหรือไม่ ?”

ลี้เจ็กลิ่งแค้นหัวร่อตอบไป

“ได้ยินแล้วเป็นไร ? ไม่ได้ยินก็จะเป็นไร ?”

ชายชราเสื้อเหลืองเหือดตาลจนแผดร้องสุดเสียง

“เด็กร้ายกาจ เล่าชู่เพราะเห็นว่าเจ้าแจ่มใสคมคาย พอมีกำลังภายในอยู่
หลายส่วนดอก ดังนั้น จึงยอมถ่อมตัวลงมาโดยไม่ถือสา หมายจะแนะนำให้เจ้า
มีความก้าวหน้า มิคาดคิด เด็กน้อยถึงกับไม่รู้จักชั่วดีปานนี้”

เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามยังคงกวาดตามองมันอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น
ไต่ะยั้งดลเหือดปานกองไฟถูกน้ำมันสาตใส่ ตะเบ็งสุดเสียง

“ก็ได้ คาดว่าเจ้าต้องพอมือฝีมือต่ำต้อยอยู่สองสามท่า เอาเถิด เล่าชู่
จงอบรมสั่งสอนเด็กน้อยที่ยโสโอหังสักครา”

จบคำถลกแขนเสื้อมีที่ท่าจะลงมือทันที แต่ลี้เจ็กลิ่งแค้นเสียงเย็นชา

“ข้าไว้ ข้าพเจ้ามีวาจาว่ากล่าว”

ชายชราเสื้อเหลืองต้องครุ่นคิดด้วยความมุ่นงสงสัย

“หรือเจ้าเด็กน้อยยังมีลาตลายใด ?”

เนื่องเพราะเมื่อครู ชายขราเลื้อยเลื่องได้ใช้วิชาตัวเบาเขยลี่ยื่นอีก (สลับ ปีกพันลี้) ซึ่งภาคภูมิใจที่สุดในชีวิตอยู่ในป่า ถึงกับถูกฝ่ายตรงข้ามได้ยินรู้ตัวมารู้สึกไม่ยินยอมเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็หยิ่งตั้งลึกหนามบางของบุรุษหนุ่มหล่อเหลานี้ไม่ออก จึงได้หาข้ออ้างมาแสดงโทษะ หมายถึงทดสอบพลังฝีมือดูลักครา

ลี้เง็กถึงตอบต่อไป

“เราสองคนไม่เคยมีความอาฆาตแค้นกัน มาลงมือเพราะสาเหตุเล็กน้อยนี้ หากมีฝ่ายใดบาดเจ็บต่างก็ไม่สมควรยิ่ง ยิ่งงี้เนเกิด มีสู้เรามาประลองด้วยวิธีนุ่นกัน”

“วิธีนุ่นเยี่ยงไร ?”

ทั้งสองฝ่ายต่างออกหัวข้อให้แก้กัน ค่อยบ่งชี้วิธีการแพ้ชนะ จากนั้นต่างแสดงวิชาที่ฝึกปรือมา เยี่ยงนี้มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจใช้เล่ห์เหลี่ยมลวดลายมาคดโกง

ชายขราเลื้อยเลื่องครุ่นคิดแล้ว ผงกศีรษะรับคำ

“ตามใจเจ้าก็ได้ แต่ผู้ใดออกหัวข้อก่อน ?”

“ท่านมีวัยสูงกว่าข้าพเจ้าหลายขวบปี ต่างให้ท่านเป็นฝ่ายออกหัวข้อ ข้าพเจ้าร่วมสนองด้วยก็แล้วกัน”

ชายขราเลื้อยเลื่องต้องเบี่ยงตากลิ่งจ้องพลาญครุ่นคิด

‘เด็กน้อยที่ผยองลำพอง ก็ได้ ! เล่าชู่จะสอนให้เจ้าได้สำนึก เหนือฟ้ามีฟ้า เหนือคนมีคน’

ควรทราบว่ หลักวิชาฝีมือของนั้ลุ่มมีอยู่มากมายซับซ้อน วิชาที่แต่ละคนฝึกมา ต้องไม่ละม้ายเหมือนกันเด็ดขาด ซึ่งหมายความว่า ที่ตนเป็น ผู้อื่นไม่แนจะเป็น และที่ผู้อื่นเป็น ตนก็ไม่แนจะรู้จัก ดังนั้น บุคคลที่มีชื่อในนั้ลุ่มส่วนมากจะต้องมีวิชาเฉพาะตัวที่โดดเด่นเป็นเอกอยู่หนึ่งหรือหลายวิชา ดังนั้นเมื่อทั้งสองฝ่ายออกหัวข้อประลองกัน จำต้องบอกไม่ตายที่ตนเชี่ยวชาญชำนาญที่สุด ซึ่งเท่ากับใช้มเด่นของตนไปจู่โจมปมด้อยของผู้อื่น ไหนเลยจะมีการไม่คำนึงถึงผลดีผลร้ายของตัว มอบอำนาจออกหัวข้อแก่ผู้อื่นโดยสิ้นเชิง นอกจากตนจะมีพลังฝีมือเลอเลิศครอบคลุ่พำดิน ไม่แยแสฝ่ายตรงข้ามในสายตา มิเช่นนั้น ก็ต้องเป็นคนวิกลจริตแน่ มิน่าเล่า ชายขราเลื้อยเลื่องตาทองถึงมีความ

เทิดตาลถึงปานนี้

ชายชราพยายามสะกดกลั้นเพลิงโทสะไว้ สงสัยดัง ๆ

“ในเมื่อเจ้ากล่าวเช่นนั้น เล่าชู้ก็ไม่เกรงใจอีก เรามาประลองกันสามรอบ
รอบแรกเป็นประลองวิชาตัวเบา รอบสองประลองอาวุธลับ รอบสามประลอง
กำลังภายใน”

แล้วบอกริธีประลองรอบวิชาตัวเบา ต่างขึ้นไปยืนบนยอดไม้ ประฝ่ามือ
ต่อกัน ผู้ใดร่วงหล่นลงก่อน ผู้นั้นเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ประลองอาวุธลับนั้น ใช้
แทงกระจอกปาในบริเวณนี้เป็นเป้า ส่วนการประลองกำลังภายใน ชายชราเสื้อ
เหลืองกลับเลือกไม้โบราณโตครึ่งโอบหักตันทางสองฟากข้าง โดยทั้งสองฝ่าย
เอนกข้างหนึ่ง ผู้ใดใช้ช่วงเวลาสั้นที่สุด กระแทกตันไม้โบราณโค่นลงสามต้น
ก่อน ก็เป็นฝ่ายมีชัยในรอบที่สาม

เมื่อทั้งสองฝ่ายเห็นพ้องแล้ว ชายชราเสื้อเหลืองต้องลอบกระหิ่มยินดี
เป็นยิ่งนัก

ที่แท้ชายชราผู้นี้ คือทิดเอ็กกิมเจ็ง (ปิกเหล็กตาทอง) ไร่แปะชีว ซึ่งเป็น
ท่งประหลาดที่มีชื่อกระเดื่องดังในบู๊ลิ้มยุคนี้ เป็นเผ่าที่วี้ดสูงกว่าทกลีบปี
แต่นิสัยกลอกกลิ้งพิสดารยิ่ง มีหลักวิชาพิกลอยู่หลากหลาย โดยเฉพาะวิชาตัว
เบาเซยลี้จิ้งเอ็ก (สะบัดปิกพันลี้) ยิ่งสุดสูงโดดเด่นเป็นเอกในบู๊ลิ้ม น้อยครั้ง
นักที่จะเผชิญคู่มือที่ต่อต้านได้ ดังนั้น หัวข้อที่มันบอกมา ล้วนเป็นไม้ตายซึ่ง
มันแตกฉานเชี่ยวชาญ

ขณะไร่แปะชีวกระหิ่มยินดี ไทหนเลยจะคาด บุรุษหนุ่มที่ทำเป็นนัก
ฝึกเซาทรงปัญญา ถึงกับไม่มีแนวหวาดหวั่นพรั่นพรึงสักน้อยนิด มุมปากยังมี
รอยยิ้มคล้ายเย้ยหยันต่อมันอีกด้วย โทสะจึงพลุ่งขึ้นจนแค้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

“ในเมื่อท่านไม่คัดค้าน เล่าชู้ก็จะขอแสดงก่อน”

ขาดคำสะบัดสองแขน ร่างพุ่งควับขึ้นสูงกว่าทกวา ลอยละลือลงบนยอด
ไม้ตั้งไร่น้ำหนัก ท่วงท่าเพ่งคงเสยะเอี้ย (โฉบเงากลางอากาศ) นี่ยอดเยี่ยมจริง ๆ
ไม่ว่าที่ไหนที่เป็นยอดฝีมือนามกระเดื่อง

เมื่อไร่แปะชีวขึ้นบนยอดไม้แล้ว เหลียวมองลงไป เห็นนักศึกษารูป
งามยังคงยืนอยู่บนพื้น แหงนหน้าพิจารณายอดไม้อยู่ จึงลอบกระหิ่มยินดี

จนคำนึง

“หรือเจ้าเด็กน้อยมีแต่เลือกนอกที่สวยงาม กระทั่งยอดไม้ก็ไม่สามารถขึ้นมาได้ ?”

ขณะไถ่แปะชีวยังกลางเคลงสงสัย พลันเห็นบุรุษหนุ่มรูปงามที่มีได้ขยับร่างท่าท่า ถึงกับลอยตัวจากพื้นมาเองตั้งปุยนุ่นถูกกระแสนลม เพียงพริบตา ละลือลงบนยอดไม้ที่ห่างจากมันประมาณสองวาต้งไรรู้หน้าหนัก ทั้งยังยืนอยู่บนกิ่งที่เล็กกว่านิ้วก้อยเสียอีก ร่างสายไหวไปมาตามกระแสลมที่โชยพัดอยู่

ทีเอ็กกิมเจ็ง (ปีกเหล็กตาทอง) ไถ่แปะชีวต้องแตกตื่นสงสัยเป็นยิ่งนัก มันจำหลักวิชาตัวเบานี้ได้ นั่นคือเงงซึ่งอชวง (ผืนกลมปราดลอยตามลม) ที่ฝึกยากที่สุดและสาบสูญการถ่ายทอดไปนานปีแล้ว เปรียบกับวิชาตัวเบาเซยลี้-จิ้งเอ็กของมัน ยิ่งสูงกว่าอีกชั้นหนึ่งเลย

ไถ่แปะชีวครานี้เกิดความหวาดหวั่นขวัญเสียมิได้ แต่ยังคงกัดฟันตวาด “รับมือ !” แล้วพลิกกายข้ามยอดไม้ไปห้าต้น สะบัดสองแขนต่อยฉาด ๆ เข้าใส่ทรวงอกลิ้งเอ็กทั้งสองหมัดต้งสายฟ้า

ลิ้งเอ็กหนักแน่นปานขุนเขา รวมสมาธิรอรับศัตรูโดยไม่กล้าชะล่าใจ กระทั่งพลังหมัดไกล้จะสัมผัสผืนชายเสื้อ จึงยกฝ่ามือเดียวกรีดและผลักออกไปต้งหลอกล่อ นิ้วทั้งห้างอจุ่มดุดตะขอ คว่ำเข้าใส่สามจุดสำคัญบนใบหน้าของไถ่แปะชีว ส่วนนิ้วก้อยจี้เข้าใส่หว่างกลางริมฝีปากบน กระบวนท่านี้เป็นท่าแรก ของสิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้านามชื่อซิกฮ้างฮู (คล้ายจริงยังหลอกล่อ)

ไถ่แปะชีวพลันรู้สึก พลังหมัดที่มันตอยไป ถูกฝ่ายตรงข้ามล่อและรับเบา ๆ ถึงกับไถ่ล่อออกไปทางด้านข้างอย่างง่ายดาย กระแทกใส่ยอดไม้จนกิ่งใบปลิวกระจัดกระจาย แต่ฝ่ามือซ้ายของฝ่ายตรงข้าม ได้มาถึงใบหน้ามันโดยไม่มีเสียงและคำมูล ความแม่นยำในการจดจำจุด และความรวดเร็วในการลงมือเห็นว่าชู่ชวูมันจนผอแล้วจริง ๆ

ไถ่แปะชีวในตอนนั้นจำต้องสะบัดไหล่สุดลมปราด สะกิตปลายเท้าพุ่งถอยหนีออกไปไกลกว่าสองวา ยังมีทันยืนหยัดทรงกาย รู้สึกมีพลังลมพุ่งเข้าใส่ท้ายทอยอีกครา มันยังมีทันหันหน้า รีบงอตัวแล้วฟาดฝ่ามือขวากลับไปด้านหลัง แขนซ้ายสะบัดร่างทะยานควับขึ้นสูงอีกสี่วา ในท่าที่ที่สวยงามอย่าง

ก็ นั่นก็คือวิชาตัวเบาเซยลี้จิ้งเอ็กที่มันอาศัยสร้างชื่อเสียงจนกริ๊งไกร

โจ้วแปะชีวพอพาดพลังฝ่ามือกลับหลัง รู้สึกเงี้ยวเงี้ยวเปล้าไม่มีพลังต้านทานเลย ขณะยังแตกตื่นสงสัย เหลือบแลไปนั้น กลับเห็นนักศึกษาเสื้อขาวที่เหละเหลาคมค้ายังคงยืนอยู่ในที่เดิม มุมปากมีรอยยิ้มเล็กน้อย จับตามองมันแวบหนึ่ง

ที่แท้พลังลมพุ่งใส่ท้ายทอยของโจ้วแปะชีวเมื่อครู มิใช่เป็นลี้เจ็กลิ่งโถมตบติดเข้าจู๋โถมซ้ำเติม แต่เป็นในขณะโจ้วแปะชีวพล้วากยหลบหลีกนั้น ลี้เจ็กถึงได้ใช้พลังภายในดีดออกจากปลายนิ้วไปชู่ขวัญเท่านั้นเอง

โจ้วแปะชีวที่อยู่ในอากาศ พลันตรวจพร้อมกับกดสองฝ่ามือลง พลังลมที่หนักหน่วงรุนแรงกระแทกลงมาดังสนั่นหวั่นไหว

ลี้เจ็กลิ่งพล้วากยวบ ร่างก็ไปถึงด้านหลังโจ้วแปะชีวดูจะเป็นเงาภูตพรายฝ่ามือขวายกขึ้นเบา ๆ เป้าหมายคือหว่างเอวของโจ้วแปะชีว ซึ่งตอนนั้นร่างโจ้วแปะชีวกำลังละลือลงจากอากาศ จึงเป็นการเสี่ยงสูงสุดสำคัญที่กลางหลังของมันไว้ในด้านเวลา ส่วนลี้เจ็ก ล้วนกำหนดไว้แม่นยำเป็นที่สุด จึงสร้างความแตกตื่นขวัญเสียแก่ยอดคนพิสดารบูลิ้มผู้นี้ยิ่งนัก

โจ้วแปะชีวในยามนี้เดือดดาลขวัญเสีย ต้องรีบสะบัดสองแขนจนวุ่นวายอีกครา ลนลานหนีไปถึงเจ็ดยอดไม้ จึงคลายใจตั้งหลักได้อีก

มันในตอนนั้นทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล พลันสะอึกกายโถมเข้าใส่อีกครา แกร่งกำลังภายในขึ้นถึงสิบส่วน กระแทกสองฝ่ามือเข้าใส่ในบัตดล

มันมีความคาดคิด ฝ่ายตรงข้ามจะต้องหลบหลีกออกไป ไท่ไหนเลยจะคาดฝ่ายตรงข้ามยังคงแน่นิ่งมิเคลื่อนไหว เพียงยกฝ่ามือข้างเดียวออกมาผลักด้านหน้าด้วยพลังที่หนักหน่วงมหาศาลยิ่ง เสียงโครมจึงระเบิดขึ้นสนั่นหวั่นไหว

ร่างลี้เจ็กลิ่งแน่นิ่งดังเดิม เพียงแต่สองไหล่สะท้านวูบเดียวเท่านั้น แต่ทื่อเอ็กกิมเจิงโจ้วแปะชีวกลับถูกพลังฝ่ามือที่หนักหน่วงมหาศาลและร้อนระอุกระแทกจนปลิวละลือออกไปไกลกว่าสิ่ว ลมปราณกระจายไม่อาจผนึกรวมตัวได้ จึงร่วงหล่นลงจากยอดไม้ไป ในยามฉุกเฉินทุกหลนลาน โจ้วแปะชีวรีบเกร็งลมปราณขึ้นอีกครั้ง สะบัดสองแขนจนร่างลอยละลือลงสู่พื้นโดยแผ่วเบา

โจ้วแปะชีวละอายนหน้าแดงฉาน ขณะจะเอ่ยปากแก้ขวย พลันมี

เสียงเย็นชาแว่วมาจากทางด้านหลัง

“ขอบคุณที่อ่อนข้อ ขอบคุณที่อ่อนข้อ”

ทีเอ็กกิมจึงเดือดดาลจนตวาด

“เด็กน้อยอย่าได้ลำพองไป ! ยังมีอีกสองรอบมิได้พิสูจน์ให้เห็นผลแพ้ชนะ
เลย อ่อนข้อใดกัน ?”

จบคำทันชวับมา เห็นบนกิ่งไม้ที่ไกลกว่าสิบวามีกระจอกปากระโดดโลด
เต้นอยู่ห้าตัว จึงหันบอกกับเง็กลิ่ง

“หนอนตำราน้อย เราลงมือโดยพร้อมกัน ใช้อาวุธลับขัดกระจอกปาห้า
ตัวนั้น ผู้ใดขัดได้มาก ก็นับเป็นฝ่ายมีชัยรอบที่สองเป็นไร ?”

เง็กลิ่งผงกศีรษะอย่างเยือกเย็น แลเห็นไว้วแปะชีวล้วงกรวดออกจากอก
เสื้อกาหนึ่ง จึงแค้นหัวร่อครุ่นคิด

‘วานรเผ่าที่ร้ายกาจ ถึงกับกลอกกลิ้งปานนี้ได้’

ที่แท้เง็กลิ่งยังคงถือดีในฝีมือมีเกรงกลัว เมื่อยืนหยัดเคียงคู่กันแล้ว
ไว้วแปะชีวส่งเสียงบอกให้เง็กลิ่ง สองมือถือกรวดข้างละสามเม็ด สะบัดขัดไป
ติดต่อกันถึงห้าเม็ดซ้อน ๆ กรวดพุ่งไปด้วยความเร็วปานสายฟ้า เข้าใส่
กระจอกปาห้าตัวอย่างรวดเร็วและแม่นยำยิ่ง

หากกระจอกปาห้าตัวถูกขัดใส่ ต้องกลายเป็นเศษเนื้อแหลกละเอียดนอน
ในตอนนั้น มือของม้วยยังมีกรวดอยู่อีกเม็ดหนึ่ง เพื่อเตรียมใช้ในยามคับขัน
จำเป็นและก็เตรียมจะใช้ขัดสกัดกันอาวุธลับของศัตรู...ตอนนั้นกรวดห้าเม็ดของ
ม้วย ได้พุ่งไปด้วยพลังแหลมคม ห่างจากกระจอกปาไม่ถึงสองวาแล้ว

ทันใดนั้น มีเสียงกราดเกรี้ยวแหลมเล็กดังขึ้น ประกายสีแดงแสงไฟพุ่ง
ไปด้วยความเร็วที่ไม่อาจคาดคิดคำนวณ ผ่านกรวดห้าก้อนของม้วยที่ขัดออกไป
ก่อนอย่างไม่น่าเชื่อ ไว้วแปะชีวจึงรีบขัดกรวดก้อนสุดท้ายในมือออกไปสุดแรง
เข้าใส่ประกายสีแดงสายนั้น หมายถึงร่วงหล่นลง แต่ถึงกับยังเข้าไปชั่ววูบ เพียง
เจียดผ่านประกายสีแดงเท่านั้น

ประกายสีแดงพุ่งผ่าอากาศทางเบื้องบนของกระจอกปาห้าตัว แต่เสียงที่
กราดเกรี้ยวแหลมเล็กนั้นยังคงกระแทกจนกระจอกปาทั้งห้าต้องส่งเสียงร้อง
พร้อมกับกระโดดขึ้นจากกิ่งไม้สูงร่วมสองเชียว แต่ในที่สุดร่วงหล่นลงสู่พื้น

พริบตาที่กระจอกปาทำตัวถูกคลื่นเสียงกระแทกร่วงหล่นลงนั้น กรวด
ทำเน็ดของโจ้วแปะซิวจึงได้พุ่งผ่านกิ่งไม้ เป็นการผิตเป้าโดยสิ้นเชิง แต่เหตุการณ์
กับมวลนี้ ล้วนเกิดขึ้นในเวลาพร้อมเพรียงกันราวกะพริบตาเท่านั้น

ประกายสีแดงเมื่อพุ่งผ่านกิ่งไม้แล้ว ถึงกับเลี้ยวควับกลับมา กรัดอากาศ
เป็นเครื่องวงกลมอย่างสวยงาม เมื่อห่างจากร่างลี้เจ็กลิ่งสี่ห้าวา เห็นมันเพียงกวัก
มือในอากาศวูบ ประกายสีแดงก็พุ่งควับกลับเข้าไปในมือ การแสดงที่สุดสูง
แฉะสุดพิสดารครั้งนี้ ชูขวัญจนทียึกกิมเจ็งโจ้วแปะซิวที่อาละวาดในบู๊ลิ้มมาร่วม
แสดงนับปี มิเคยยินยอมนับถือผู้ใดมาเลย ต้องยืนตะลึงลานกับที่ เป็นแน่นอน
ท่าไม้เท้าจะส่งเสียงได้

ลี้เจ็กลิ่งยิ้มเล็กน้อย หันกล่าวกับโจ้วแปะซิว

“ผู้อาวุโส รอบนี้ได้รับการออมมือจากท่านอีกแล้ว”

โจ้วแปะซิวพลันร้องสุดเสียง

“สหายน้อย รอบที่สามมิต้องประลองแล้ว เล่าชวยอมแพ้ทั้งปากทั้งใจ
แทนท่า เล่าชวยมีความในใจอยู่เรื่องหนึ่งมิอาจไม่ถามได้”

ลี้เจ็กลิ่งมีความพอใจชายชราผู้นี้เป็นอย่างนัก เนื่องจากมีจิตใจเปิดเผย
กล้าหาญ ปราศจากเล่ห์เหลี่ยมชั่วร้าย จึงตอบอย่างนอนน้อม

“ผู้อาวุโสโปรดถามมา”

โจ้วแปะซิวเน้นเสียงหนัก ๆ ด้วยสีหน้าชิงชัง

“ละซิวซิงกุน (เทพเจ้าทฤโหด) ที่เป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศของบู๊ลิ้ม
เหมือน มิทราบมีการเรียกหา กับสหายน้อยว่าอย่างไร?”

ลี้เจ็กลิ่งตอบด้วยที่ท่านนอนน้อมสำรวม

“นั่นคืออาจารย์ผู้มีพระคุณของข้าพเจ้า”

โจ้วแปะซิวร้องด้วยความลึงโลดยินดี

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว หากเล่าดีไม่ขัดเขี้ยวเล็งสอ (กระสวยมังกรแดง) ออก
ไป พวกเราก็แทบจะเป็นอุทกภัยถล่มวังมังกรแล้ว”

“มิทราบผู้อาวุโสกับอาจารย์ผู้มีพระคุณ...”

โจ้วแปะซิวลนลานโบกมือร้องสอคำ

“เล่าดี อย่าได้สร้างบาปทอนอายุเล่าฮิว (ผู้เฒ่าถ่อมตัวคล้ายไม้ผุ) คำผู้
อาวุโสที่เราจับไม่ได้โดยเด็ดขาด ยังมีต้องวิจารณ์พลังฝีมือของเล่าดีที่เล่าฮิวไม่มี
ทางทัดเทียมเลย แม้เป็นชื่อแปะของท่าน ก็มีชื่ออยู่รุ่นเดียวกับเล่าฮิว”

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

“เมื่อสี่สิบปีก่อน ชื่อแปะของท่านเคยไปที่ภูเขาจิ้นซัวในไต้หวัน บังเอิญ
ช่วยคลี่คลายอันตรายที่ร้ายแรงถึงแก่ชีวิตให้อาจารย์กับศิษย์เล่าฮิว พวกเรา
อาจารย์กับศิษย์ต่างเทิดทูนพระคุณนั้นสลักใจเสมอมามิเสื่อมคลาย โอ...กาลเวลา
ผ่านไปรวดเร็วยิ่ง เน้นนานถึงสี่สิบปีแล้ว ที่มิได้เห็นมุกตลกอันสูงสุดของท่าน
ผู้เฒ่า”

ลี้เจ็กลิ่งพลันย้อนถามไป

“ชื่อแปะของท่านใช้ผู้อาวุโสแฮ้ฮัวเซยที่ได้รับฉายาจิ้นซัวเล่าฮิว (ต่างเฒ่า
แห่งจิ้นซัว) ?”

“ถูกแล้ว หรือสหายน้อยก็เคยได้ยินชื่อแปะของท่านกล่าวขวัญถึง ?”

“ชื่อแปะเลื่อมใสนับถือจิตใจที่เปิดเผยห้วงหาญของผู้อาวุโสแฮ้ฮัวเซยยิ่งนัก
เคยมีคำสั่งเสียไว้ ให้ข้าพเจ้าเมื่อจัดการเรื่องราวสำคัญเสร็จสิ้นแล้ว ไปกราบ
คารวะท่านผู้เฒ่าที่ภูเขาจิ้นซัวสักครา”

“ว่ากระไร ? ผู้อาวุโสได้...”

ลี้เจ็กลิ่งก้มศีรษะด้วยความรันทดทนุ่ นิ่งอึ้งมิตอบได้

ไฉ่แปะฮัวก็ทอดถอนใจยาว ก้มศีรษะกล่าวเสียงสะท้อน

“โอ...คาดคิดมิถึง จากกันที่จิ้นซัวเมื่อสี่สิบกว่าปีนั้นแล้ว จะกลายเป็นจาก
กันช้วนันรันตร์ สหายน้อย โปรดอโหสิเล่าฮิวที่โพล่งไปไม่ยังคิด สะกิดความ
รันทดของสหายน้อยเกิดขึ้น แต่ชื่อแปะของเล่าฮิวก็เสียชีวิตไปตั้งแต่เมื่อสามสิบ
ปีก่อนนั้นแล้ว”

ลี้เจ็กลิ่งยิ่งรันทดทนุ่ เงยขึ้นประสานตากันเนิ่นนานโดยไม่มีเสียง ต่าง
บังเกิดความสะทกสะทอนในชะตากรรมเดียวกัน

จนอีกเนิ่นนานให้หลัง ที่เอ็กกิมเจิ้งจึงถามประวัติความเป็นมาของลี้เจ็ก-
ลิ่งและจุดประสงค์ของการมาในคราวนี้ ลี้เจ็กลิ่งยอมบอกไปโดยไม่อำพราง

บทที่ 4

ยมทูตสำแดงเดช

ทีเอ็กกิมเจ็ง (ปีกเหล็กดาทอง) ไร้แปะชีวพึงจบความ
แล้ว พลันมีความห้าวหาญประดังขึ้นมาอีกครา หัวร่อเสียง
ก้องกังวานกล่าว

“เล่าตี พี่ผู้โง่เขลาแม้จะด้อยปัญญาหาฝีมือมิได้ แต่ตกลงใจติดตาม
เล่าตีไปล้างแค้นสร้างพรรคใหม่ ลงมือให้กระเดื่องเกรียงไกรไปทั้งแผ่นดินสักครา
นับแต่นี้มีคำสั่งใช้สอยใด แม้นุกน้ำลุยไฟก็ไม่เป็นที่ย่อท้อเด็ดขาด”

หยุดครุ่นคิดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

“บอกแล้วเป็นที่น่าละอายยิ่ง การต่อสู้ในหุบเขาของซือแป๋ท่านครั้งนั้น
เล่ากอกอเราก็เคยได้ข่าว แต่บรรดาศัตรูของซือแป๋ท่าน ล้วนแล้วเป็นบุคคลมี
ชื่อเสียงลือของบูลิ้ม แต่ละคนมีฝีมือที่สูงส่ง เล่ากอสำนึกตัวว่ามีฝีมือด้อยกว่า
กอปรกับสองหมัดยากจะต้านสู้มือ แม้มีความตั้งใจเช่นนั้น แต่ไม่มีกำลังเพียงพอ
บัดนี้สวรรค์ทรงปรานีให้ผู้มีพระคุณเมตตาหาหนทางได้ อัจฉริยะสุดสูงเช่นดังเล่าตี
ท่านมา เล่าฮิวตกลงใจแน่วแน่ ขออยู่ช่วยเหลือข้างกายเล่าตี ร่วมประกอบ
วีรกรรมอันยิ่งใหญ่ให้แก่ฟ้าดิน”

ลีเง็กลิ่งยืนมือไปอย่างเงิบงัน ทั้งสองผู้เฉาผู้เยาว์จึงบีบมือกันแนบแน่น
ความสะทกสะทอน ความรันทดหุดูหุ้มห่อ ล้วนได้รับการปลอบประโลม
จากมือที่บีบกันแนบแน่นครานี้แล้ว

ในตัวเมืองบ้านง้วน มีประทีปโคมไฟสว่างไสว ผู้คนสัญจรตามถนน
ใหญ่แออัดคับคั่ง ครึกครื้นเป็นยิ่งนัก

บนเหล่าโอ้อ่าภาควิชาของจ้วยเซียนกือ มีผู้มาตี๋มกินจนแน่นชนิด ที่ได้ระริม
หน้าต่างตัวหนึ่ง เป็นหนึ่งซราหนึ่งฉกรรจ์ ซราหน้าแหลมดั่งวานร ตาเป็นสีทอง
แวววาว ไม่ผิดกับวานรกลับชาติเกิดเลย ส่วนฉกรรจ์เป็นนักศึกษารูปร่างที่สาม
เลื้อยารลิวา บุคลิกสง่าเปี่ยมราศี มีใ้ใครอื่น ทิเอ็กกิมเจ็งโจ้วแปะชีว และลี-
เง็กลัมประมุขคนใหม่ของแนฮุ้นป้ง (เมฆพระนาง) นั่นเอง

ทั้งสองเพิ่งมาถึงตัวเมืองบ้านง้วนเมื่อตอนสนธยา หากจนพบเหล่าสุรารจ้วย-
เซียนกือแล้ว จึงขึ้นมาตี๋มกินพักเท้าก่อน ในขณะที่ชื่นชมทิวทัศน์รัตริที่ถนนใหญ่
อยู่นั้น พลันมีเสียงขึ้นบันได้ดังสับสน แล้วปรากฏบุรุษสูงต่ำดำขาวมาห้าหกคน

เจ้าของร้านถึงกับผุดลุกออกมาจากโต๊ะเก็บเงินต้อนรับเอง ทักทายด้วย
สีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส จึงได้คารวะออกไปอย่างนอบน้อม แสดงแนชัต หลาย
คนที่ขึ้นมาเป็นผู้อยิ่งใหญ่ของตัวเมือง ที่จำต้องประจบสอพลอไว้

หลายคนนั้นเมื่อเลือกใส่ผู้รับใช้ไปแล้ว มาเลือกที่นั่งข้างโต๊ะของลีเง็กลิ่ง
หนึ่งในจำนวนนั้นที่เป็นชายชราวัยห้าสิบเศษ หน้าขาวหนวดเคราดำ หัวร่อฮาฮา
กล่าวขึ้นก่อน

“เฮียตี๋ เมื่อวานฮั่วเล่าเอี้ยของไฮวันนำมาที่นี้ ได้ยินจากก่วงสือ (พ่อบ้าน)
ของตีกบอก ยังได้นำหงส์โลหิตมากำนัลแก่กิมจิงจิวของเราตัวหนึ่งเลย”

ชายกลางคนวัยประมาณสี่สิบปีผู้หนึ่งถามบ้าง

“ซิมยี่เอี้ย ฮั่วหงส์ (หงส์โลหิต) เป็นของเล่นเช่นไรกันแน ?”

“อา...ที่แท้ท่านยังไม่ทราบ หงส์โลหิตจำเดิมเป็นหงส์สลักจากแท่งหยก
แต่ทว่า ผิดกับของปลอมอื่น ๆ เพราะมันเป็นอัญมณีร่วมฝังของมหาเศรษฐี
โบราณ เมื่อผ่านกาลเวลานานปี ดึงดูดเชื้อพลังของซากศพในฮวงซุ้ยเข้าไว้ที่ตัว

จนกลายเป็นสีแดงระเรื่อ ฟังว่าในยามวิกาล ยังสามารถเปล่งแสงสีแดงออกมาเอง นับเป็นของที่ล้ำค่าควรเมืองทีเดียว”

คนร่างอ้วนผู้หนึ่งพลันส่งเสียงดัง ๆ

“กิมเล้งจิงจู (ประมุขตึกแซ่กิม) ของพวกเรามิเกียรตุมิกระต้องเกรียงไกรไปทั้งเหนือใต้ลำนํ้าใหญ่มาเนิ่นนานปี กระทั่งละชั่วชึ่งกุนที่มีแต่นามจอมปลอมของกาลกระโน้น ยังไม่อาจทนทานการฟาดเพียงครั้งเดียวของท่านผู้เพกาเลย”

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่อีกคนหนึ่งร้องด้วยความตระหนก

“มิน่าเล่า ฮั่วเล้าเอี้ยจึงได้กำนัลของล้ำค่าถึงปานนี้ หากเป็นผู้อื่นต่อให้รียกนามหัวหกแซน เพียงไต่ยินเกียรตุมิของเล้าจิงจู ยังมีใช้ต้องลนลานหลบหนีไปซ่อนตัว ฮา ฮา...”

เสียงवादโธของหลายคนนั้น ความจริงไม่เบาอยู่แล้ว ยังพอดึงดูดใจพวกเขาเง็กถึง ไ่ว้แปะชีว ดังนั้นเอง ทั้งสองต่างไต่ยินถนัดชัดเจน

สีหน้าที่เอ็กกิมเจ็งแปรเปลี่ยนไปทันที แต่เมื่อเหลือบมองดูเง็กถึง เห็นเง็กหลบตาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ที่ทำมิแปรเปลี่ยนสักน้อยนิด จึงจำต้องสะกดแก่นเหล็กโทสะไว้

ตอนนั้น ไต่ยินชายชราเคราดำกล่าวขึ้นอีก

“วาชของซี้ดีถูกต้องยิ่งจริง ๆ คิดดูเมื่อกาลกระโน้น ละชั่วชึ่งกุนที่แถบอ้างนามจอมปลอม เป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศในแผ่นดินไฉนนั้น เมื่อประลองกับจิงจูพวกเรา ไยมิใช่ยังถูกเล้าจิงจูพวกเราฝากแผลไว้บนใบหน้าสายท่ง จึงยอมสงบเสียมเจียมตัวจนถึงบัดนี้ เฮอะ เฮอะ ลีวซาเกียมสามารถเป็นประมุขสองฝั่งลำนํ้าใหญ่ นับว่ามิใช่ไร้ฝีมือจริง ๆ”

เสียงหัวร่อของทั้งห้าดังสนั่นหวั่นไหวด้วยที่ท่าผยองลำพองอย่างยิ่ง

ทิเอ็กกิมเจ็งจับตามอง เห็นเล้าตีเยาว์วัยยังคงมิส่งเสียงอย่างไร นั่งสงบนิ่งในที่นั้น แต่ดวงตามิประกายอำมหิตแวววาวขึ้นแล้ว

ทิเอ็กกิมเจ็งทราบว่ไม่อาจจะสะกดกลั่นต่อไปได้ จึงแผดคำสุดเสียงไปทันที

“เดียรรัจฉานบัดชบหลายตัวนั้น เพิ่งจะกินนมชื้อเนี้ย (ภรรยาอาจารย์)

มาได้ไม่กี่ปี ก็กลัมาอดไอ้ทางภายนอกอย่างไรรายอายุ ไม่กลัวฉีกหน้ามารดา
ของมันแล้ว”

วจากนี้พอเปล่งไป ทำคนที่โตะข้างต่างงุนงงทันที แล้วจึงเข้าใจความ
นัยมาได้ เฒ่าทำที่คล้ายวานรดำผู้ใดกัน ?

คนร่างอ้วนอดมิได้ก่อน ผุดลุกขึ้นแผดคำสุดเสียงบั้ง

“อุบาทว์บัดซบ ! เฒ่าเฒ่าควรจะมีเงาให้ระจ่างกว่านี้ นี่เป็นสถานที่
ใด ? ไหนเลยยอมให้เจ้ามาอาละวาดเยี่ยงนี้ เฒ่าบัดซบ ไม่ไปสอบถามดูตัวเอี้ย
ของเจ้าทำอะไร ? วันนี้หากเฒ่าสาส์นไม่คลานโขกศีรษะที่แทบเท้าขอมา
บิดาจะเด็ดคอเจ้าทั้งทันที”

อีกหลายคนในตอนนั้นพลอยส่งเสียงสนับสนุนจนแข็งแข้ง

ทิเอ็กกิมจึงโง้วแปะชีวเหงหน้าหัวร่อเสียงก็ก้องกังวานจนสะท้าน
แก้วหู ละอองบนเพดานร่วงพร่างพรมมาจนคล้ายหมอกควัน แล้วถลึงตาตวาด
เสียงเกรี้ยวกราด

“คาดว่าพวกท่านคงเป็นลูกศิษย์หลานศิษย์ของเฒ่าแซ่กิมในตึกลิ่วซัวจึง
กระมัง ? เอาเถิด วันนี้เราผู้เฒ่าจะฝากที่ระลึกให้แก่พวกเจ้าสักเล็กน้อย นับ
เป็นของขวัญรับหน้าให้เฒ่าแซ่กิม”

ขณะเวลานั้น เง็กลึงยังคงนั่งแน่นิ่งมีสงเสียง กระทั่งหนังตายังไม่เลิก
ขึ้นมามอง แต่มุมปากมีรอยยิ้มที่เทียมเกรียมแล้ว

ทิเอ็กกิมจึงไม่รอฝ่ายตรงข้ามตอบได้ ตัวด้อมขึ้นวูบ ประกายสีขาวสอง
สายพุ่งควับควีวเข้าใส่คนร่างอ้วน

คนร่างอ้วนเบี่ยงกายสะบัดฝ่ามือฟาดประกายสีขาวพุ่งออกไป เสียงฉับ
ดังสดใส ตะเกียบบางข้างข้างหนึ่งถูกฝ่ามือมันฟันขาดเป็นสองท่อนร่วงหล่นลง
สู่พื้น แต่อีกเล่มหนึ่งกลับพุ่งทะลุกลางฝ่ามือของมันไปปักตรึงกับกรอบประตู
ดังตึก !

ฝีมือนี้ ในวิชาอาวุธลับเรียกว่า “พลิกกลับลับแจ้ง” ตอนอาวุธลับพุ่ง
ออกไปตุแล้วคล้ายจะซัดเข้าเป้าพร้อมกัน แต่ความจริง มีก่อนมีหลัง เพียง
ระยะห่างกันน้อยนิดอย่างยิ่งเท่านั้น

ตะเกียบของโง้วแปะชีวที่ซัดออกไปทั้งคู่ หอดระยะห่างประมาณครึ่ง

แล้ว ตอนคนอ้วนใช้สันมือฟันตะเกียบข้างหนึ่งหักไป ในยามมีทันหมดมือกลับตะเกียบข้างที่สองก็พอดีฟุ้งทะลุฝ่ามือมัน ดังนั้นเอง ฝ่ามือมันจึงมีโลหิตชุ่มโชก เว้นความแตกตื่นทั้งเดือดดาลแถมมันอย่างรุนแรง คำรามสุดเสียง แล้วกระซาก แฉ่เก้าท่อนออกมาสะบัดดังเกรียวกราว

ชายชราเคราดำเมื่อเห็นเหตุการณ์แปรเปลี่ยนเช่นนั้น กลับมีสงเสียวอย่างไร ถึงกับสะบัดสองฝ่ามือโดยพร้อมกัน เข้มทองเล็กละเอียดราวขนวัว กลุ่มหนึ่งกระจายเข้าคลุมไส้ติ่งระหิเอ็กกิมเจิ้งทันที

ทั้งสองที่มีระยะใกล้ชิด และเข้มทองก็แผ่กระจายในรัศมีร่วมสองวา จึงเป็นสภาพที่หวาดเสียวจนคับขันยิ่ง

โจ้วแปะชีวในยามตระหนก รีบพุ่งควပ်ไปที่ข้างกายเง็กลิ่ง สองฝ่ามือเข็งกำลังหมายจะฟาดออกต่อต้าน แต่ขณะพลั้งฝ่ามือยังมีทันะลักไป พลันรู้สึกมีพลังหนักหน่วงตั้งขุนเขากระแทกมาทางด้านหลัง กระจายออกไปทางสองฟากข้างอย่างตุตัน บรรดาเข้มทองที่ใกล้จะพุ่งเข้ามาถึงร่าง เมื่อกระทบถูกพลังขุมนั้น ถึงกับกระดอนกลับหมดสิ้น

พลังสะท้อนที่หนักหน่วงมหาศาลนี้ ชูขวัญโจ้วแปะชีวจนต้องทั้งตระหนกทั้งนับถืออย่างยิ่ง

ตอนนั้น มีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้น ในห้าคนของฝ่ายตรงข้าม ชายชราเคราดำและอีกผู้หนึ่งที่แช่ตั้งเนื่องจากมีพลังฝีมือสูงส่งกว่า จึงบาดเจ็บเบากว่าอีกสามคนที่ต้องล้มเกลือกกลิ้งดินรนกับพื้น แผดร้องครวญครางอยู่ไม่ขาดปาก โดยเฉพาะคนร่างอ้วน ถูกเข้มทองตรึงติดร่างมากมายหลายเล่ม เพียงกลิ้งสองลบก็ขาดใจตายไป

ชายชราเคราดำแม้ไม่ตาย แต่มันก็ทราบ มีเข้มหลายเล่มพุ่งเข้าไปในจุดให้อึ้งเง็กก๊อที่แขนซ้าย นับว่าแขนข้านั้นของมันต้องพิการไปตลอดชาติแล้ว

ส่วนผู้แช่ตั้งบาดเจ็บเบาที่สุด มันเพียงเกร็งลมปราณโคจรให้ชั่วขณะก็ปราดเข้ามาประคองชายชราเคราดำ เข้มมันมองทีเอ็กกิมเจิ้งด้วยความอาฆาตแค้นพลางคำราม

“สหาย การประทอนของวันนี้ เราตั้งแกเขี้ยมย้อมจดจำไว้สลักใจ หากยังมีความเป็นชายชาติตรี จงทั้งนามไว้ให้ทราบ”

ทิเอ็กกิมจึงแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าวดัง ๆ

“เด็กน้อย จงจำให้ชัดเจนไว้ เราผู้เฒ่านามโจ้วแปะชีว มีฉายาที่เอ็กกิมจึง (ปีกเหล็กตาทอง)”

พอบอกชื่อฉายาไป นับว่าตรงกับคำนามของคน เมาของไม่จริง ๆ สองคนต่างหน้าเปลี่ยนสีด้วยความตระหนก แต่ผู้แซ่ตั้งยังคงกล่าว

“ประเสริฐมาก ในเมื่อเป็นท่าน ยังจะมีวาจาใ้ว่ากล่าว ภายในสามวันนี้ เชิญไปประทานการสั่งสอนที่ตึกลิ่วซัวจิง ตอนนั้น ต้องคืนความยุติธรรมแก่ท่านแน่”

ชายชราเฝ้าคำก็หัวร่อด้วยความระแหนงแล้วกล่าว

“เล่าซูชิมลักเจียว ต้องไม่ลืมการประทานของผู้อาวุโสในวันนี้”

ทิเอ็กกิมจึงต้องคำนึงด้วยความตระหนก

ที่แท้คนเฝ้าคำผู้นี้ คือหลานของกิมน้อยกั้ง ชนชวานักเลงตั้งฉายามันเป็นกิมจำโต๊ะเมี่ยง (เข็มทองปลิดชีวิต) ดูท่าเราได้เพาะความอาฆาตแค้นกับลิ่วซัวจิงโดยมิอาจคลี่คลายแล้วจริง ๆ

ใจครุ่นคิดแต่ปากตอบสวนคำ

“เยี่ยงนี้ประเสริฐยิ่ง ภายในสามวัน เล่าซูต้องไปรับทราบการสอนในลิ่วซัวจิง”

ตอนนั้น ทั้งเหลาบ้านป่านวนายจนอลเวงไปนานแล้ว เกียรติภูมิของลิ่วซัวเกี่ยมแซะกระเดื่องดังอย่างยิ่ง ไม่มีผู้ใดกล้ามาเกี่ยวข้องกับจริง ๆ แต่ยังมีไม่น้อยที่ลอบดูอยู่ตามหลังม่าน เพื่อต้องการเห็นผู้ใดบังอาจมากระตุกหนวดพยัคฆ์ถึงถิ่น

เมื่อตั้งแก๊ซียงประคองชิมลักเจียวลงมาจากเหลาไปแล้ว เจ้าของเหลาวิ่งมาด้วยสีหน้าปานจะรำไห้ หลังจากสั่งทามศพอออกไป เก็บกวาดเศษถ้วยชามที่แตกแล้วเข้ามากล่าวกับทั้งสอง

“ตั้งเอี้ยทั้งสองท่าน ความยุ่งยากคราวนี้จะต้องใหญ่ยิ่งมากแล้ว ทางกรมเมืองจะมาสอบสวนยังพอทำเนา แต่กิมเล่าจิงจูผู้ใดต่อแยะได้ ? พวกท่านยังไม่รีบหนี จะอยู่รอกระไรกัน ?”

ทิเอ็กกิมจึงแยมยิ้มกล่าว

“ท่านวางใจเถิด พวกเรากระทำพวกเราก็เป็นผู้รับ ต้องไม่พัวพันให้ท่าน
พะวงลำบากด้วยดอก”

กวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าวต่อไป

“คำเสียหายทั้งมวลในที่นี้ เล่าสู่ยอมชดใช้ก็แล้วกัน”

แล้วล้วงเงินหนักสิบตำลึงออกมาแห่งหนึ่ง ยัดเข้าใสมือเจ้าของโรงเตี๊ยม
เหลาสุราเป็นคำเสียหาย

ลี้เจี๊กลิ้งที่สงบปากคำอยู่ตลอดมา จนบัดนี้จึงได้เอ่ยซ้ำ ๆ

“ไว้เล่ากอกอ พวกเราก็ควรไปกันแล้ว”

เมื่อทั้งสองออกจากเหลาสุรา หาจวนพบโรงเตี๊ยมใหญ่โตโอฬารแห่งหนึ่ง
และจะเข้าไปพักแรม พลันมีผู้รับใช้คนหนึ่งสนลานวิ่งออกมา แย้มยิ้มประจบ
พรางกล่าว

“โปรดอภัย โรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ของเรามีผู้พักเต็มแล้ว ขอให้ท่านทั้งสอง
กรุณาไปโรงอื่นเถิด”

ทั้งสองจึงจำต้องผินยิ้ม มิได้ตอบโต้ เดินไปหาโรงเตี๊ยมอื่นสืบไป

ไหนเลยจะคาด คำตอบของทุกโรงเตี๊ยมเป็นเช่นเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน
ทุกเจ็ดโรงต่างเป็นเช่นเดียวกัน

การถามเช่นนั้น ถามไปจนกระทั่งถึงยามต้น ยังหาโรงเตี๊ยมพักแรมไม่
ได้ ลี้เจี๊กลิ้งแม้มีวัยเยาว์ แต่มีความสำรวมที่ดีเยี่ยม มาตราว่ารู้ตัวเป็นเรื่องผิด
สังเกต แต่ไม่ยอมให้มีความรู้สึกเกิดขึ้นบนใบหน้าสักน้อยนิด

แต่นิสัยที่ร้อนวู่วามดังเปลวเพลิงของทีเอ็กกิมเจิ้ง กลับเริ่มไม่อาจสะกด
ได้แล้ว พลันคว้าคอของผู้รับใช้โรงเตี๊ยมเฮงลิ่งหัวขึ้นจากพื้นแล้วตวาด

“บัดซบ ! เราจะถูกเจ้าลูกสุนัขดูแคลนได้ ? มีห้องว่างหรือไม่ เล่าสู่จะ
ต้องเข้าไปตรวจดูให้ได้ หากมันตรวจพบห้องว่าง เล่าสู่จะเด็ดคอเจ้าทั้งเป็น
ทันที”

นำเวทนาผู้รับใช้คนนั้น ถูกหัวคอจนตัวงอลมหายใจแทบขาดห้วง
ไหนเลยจะตอบโต้ได้อีก มีแต่สะบัดมือเท้าดิ้นรนอยู่เท่านั้น ผู้จัดการโรงเตี๊ยม
ที่อยู่ภายในเห็นเป็นเรื่องราวเลวร้ายแล้ว สนลานวิ่งออกมาวิ่งวอน

“ท่านผู้เฒ่า โปรดกรุณาปล่อยเถิด ทุกประการมีข้าพเจ้าจัดการเอง

โปรดอย่าได้มีความคิดเห็นเช่นข้าทาสเหล่านี้”

ไฉ่เฉวียนคลายมือทิ้งตัวผู้รับใช้ ให้นั่งหอบหายใจกับพื้นโดยไม่แยแส
แค้นเสียงต่อผู้จัดการโรงเตี๊ยม

“มีน่าน่า ผู้คนจึงต่างกล่าว คนรต เรือ โรงเตี๊ยม หามเกี้ยว และ
เขี้ยวเล็บกรมเมือง ไม่มีโทษก็ควรฆ่า เล่าสู่มาพักโรงเตี๊ยม ก็ใช้เงินขาว ๆ
เช่นเดียวกัน โฉนผู้อื่นพักได้ เล่าสู่เรากลับพักไม่ได้ ?”

ผู้จัดการโรงเตี๊ยมมีสีหน้าลำบากยากใจยิ่ง ตะกุกตะกักตอบ

“ท่านผู้เฒ่า นี่ไม่อาจตำหนิผู้เยาว์ ผู้ใดให้ท่านเมื่อครู่ฆ่าคนของลี้วซำ-
จิ้งเล่า ? ท่านผู้เฒ่าจะพักโรงเตี๊ยม ผู้เยาว์ไหนเลยจะกล้าขับไล่เทพเจ้าสมบัติ
ออกไป แต่หากกิมเล่เอี้ยของลี้วซำจิ้งทราบ สืบสาวเอาความลงมา โรงเตี๊ยม
น้อย ๆ ของเราก็ไม่อาจจะรับใช้ความผิดนี้แล้ว”

ทิเอ็กกิมเจิ้งพอได้ฟัง ขณจะจะตวาดคำสัทหลายคำ ลี้เง็กลึงกลับสะกิด
แขนเบา ๆ แล้วกล่าว

“พวกเราวันพรุ่งจะไปจัดการเรื่องบาดหมางกันใจกันในลี้วซำจิ้งเอง ข้าพ-
เจ้าประกัน ต้องไม่พลอยเป็นภทภัยมาถึงโรงเตี๊ยมของท่านเด็ดขาด”

แล้วลี้วทองคำแห่งเล็ก ๆ ออกมา ยัดเข้าไปในมือของผู้จัดการโรงเตี๊ยม
มันต้องเหลือบมองหน้าที่เดือดดาลจนกระทั่งกระหอบของไฉ่เฉวียนแวบหนึ่ง
กระเดาะดูน้ำพักของคำแห่งในมืออีกครา จึงต้องรับปากด้วยความลำบากยากใจ

“กงจื้อท่านนี้ หากเม้นกิมเล่เอี้ยสืบสาวเอาความลงมา จะต้องช่วยรับ
ผิดชอบให้บ้าง”

ลี้เง็กลึงมีหันตอบ ไฉ่เฉวียนก็ได้ตวาด

“พอเถิด ! ไปมีวาจาไร้สาระจากที่ใดตั้งมากมาย ?”

เมื่อเข้าห้องพักเรียบร้อยแล้ว ไฉ่เฉวียนแยมยิ้มกล่าวกับลี้เง็กลึง

“เล่าดี วันนี้หากมิใช่ท่านใช้พลั้งลมปรานสะท่อนกลับ นับว่าต้องก่อ
กวนเราเล่ากอกอนเมื่อไม่ปะปะพัลวันทีเดียว นำหัวร่อเจ้าพวกบัดชบผู้นั้น ไม่
มีผู้ใดดูออกเลยสักคน”

“เรื่องเล็กน้อยเหล่านั้น เอ๋ยอ้างถึงมันไปโย”

ขณะทั้งสองสนทนากัน พลันได้ยินที่นอกหน้าต่าง มีเสียงบุคคลราวตรี
ฟูผ่านไปมา ทิเอ็กกิมจึงผุดลุกขึ้นจะออกไปอาละวาด ลี้เจ็กลิ่งรีบกดบ่าไว้
พาลงกล่าว

“พวกเราตอนนี้ถูกคนของลิวซัวจิ้งคุมเชิงไว้ เป็นเรื่องที่คาดคิดได้แต่
แฉกแล้ว โยไม่ออกมาล้างไว้ในวันพรุ่ง กับพวกลิวลือซันต่ำเหล่านี้ ไหนเลยมี
ขุนคำให้ลงมือ ?”

โจ้วแปะชีวจึงจำต้องเลิกล้มความตั้งใจ คำคั้นนั้น ทั้งสองต่างนั่งกำลัง
ภายใน ออมพลั่งเตรียมไว้ต่อสู้ขั้นแตกหักในวันพรุ่ง

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ทั้งสองเพิ่งตื่นไม่นาน พลันมีเสียงเคาะประตูห้อง เข้าใจ
ว่าเป็นผู้รับใช้ยกน้ำมาให้ จึงส่งเสียงอนุญาตตั้งไม่สนใจ

ประตูพอเปิดออก กลับเป็นชายฉกรรจ์อำภรณ์รัดกุมสีดำย่นตระหง่านที่
ปากประตู มือถือเทียบสีแดงฉานฉับใหญ่ ประสานมือให้ทิเอ็กกิมแจ้งพาลง
กล่าว

“ท่านใช้ผู้อาวุโสทิเอ็กกิมแจ้งโจ้วแปะชีว ?”

โจ้วแปะชีวผงกศีรษะ คนผู้นั้นกล่าวอีก

“ข้าพเจ้าตั้งป็น เป็นอาจารย์สอนวิชาบู๊ของลิวซัวจิ้ง รับคำสั่งจากเล่าจิ้งจู้
มาคารวะเยี่ยมเยียนเป็นพิเศษ”

เมื่อประคองเทียบเชิญให้แล้ว ถอยออกไปทันที โจ้วแปะชีวทางเทียบ
ออกดู เห็นเขียนไว้

“เรียนทิเอ็กกิมแจ้งโจ้วแปะชีว เทียงวันนี้ พวกข้าพเจ้ารอน้อมรับการ
สอนในลิวซัวจิ้ง”

นามที่กำกับในท้ายเทียบคือ ลิวซาเกี่ยมเซะกิมน่อกัง ไชว์น้ำโจ้วคัฮัว-
บู โจ้วแปะชีวเพิ่งอ่านจบความพลันมีเสียงแค้นหัวร่อดังขึ้นที่ด้านหลัง เมื่อ
เหลียวมองแลเห็นดวงตาของลี้เจ็กลิ่งเป็นประกายแวววาวราวสายฟ้าอีกครา

โจ้วแปะชีวจึงต้องหัวร่อกล่าว

“เล่าดี เจ้าพวกเด็กน้อยห่มเหตความสนใจมาในตัวเล่ากอกจนหมดสิ้น โดยพวกมันหาทราบไม่ ตัวการที่แท้จริง และสำคัญในคราวนี้คือตัวท่านเอง”

ลี้เจี๋ยลิ่งหัวร่อแค้น ๆ ติดตามไว้เฝ้าเปะชีวออกไปรับประทานอาหารเข้า แล้วกลับมานั่งสนทนากันในห้องพัก จวบจนใกล้เที่ยง จึงออกจากโรงเตี๊ยมไป

ระหว่างทางที่ไว้เฝ้าเปะชีวและลี้เจี๋ยลิ่งเดินไปสู่ที่ลี้วซำจึงนั้น ผู้คนที่สัญจรไปมาต่างเหลียวมองดูทั้งสองด้วยสีหน้าที่บังแตกตื่นสงสัย บ้างเวทนาเสียดยคล้ายตั้งครุ่นคิด นึกไม่ถึง นักศึกษาที่สวงามสง่ามีราศี กับเฒ่าชอมซ้อ คล้ายวานร ต้องไปหลังโลหิตเสียชีวิตในลี้วซำจึงได้

ทั้งสองมิได้เหลียวแลผู้คนเลย เดินไปได้ระยะทางหนึ่ง เห็นที่ทางไกลมีหมูตึกใหญ่โตโอฬาร ตึกกรมทอห้องแออัดคับคั่ง นับเป็นความยิ่งใหญ่ และภูมิฐานเหลือประมาณจริง ๆ

ทางบุคลิกลีเยียวสายใหญ่ หอดตรงจนถึงซุ้มประตูมัทมา สองฟากข้างทางปลูกสนเรียงรายจนร่มเย็นยิ่ง

หน้าซุ้มประตูใหญ่ สองฟากข้างเป็นสิงโตหินมัทมา ยิ่งเน้นเป็นความโอ้อำภาคภูมิอย่างสูงส่ง ตึกกรมภายในซุ้มสลักเสลาด้วยลวดลายสวงามฝีมือประณีต

ตอนนี้หน้าประตูเยียบเหงาว่างเปล่า ประตูใหญ่สีดำสนิทปิดไว้แน่นหนา แต่เปิดประตูข้างอยู่ ด้วยคล้ายมีเจตนาเชิญผู้มาเข้าทางประตูข้าง ทิเอ็กกิมจึงพอเห็นโถสพลันพลุ่งขึ้นจนดำในใจ

“ต่อให้กิมน่อกังเจ้ามีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดินยุคนี้ เราไว้เฝ้าเปะชีวก็มิใช่เป็นชั้นต่ำทราวมไร้อะไรเสีย ท่านไหนบังอาจดูแคลนเราถึงปานนี้ ?”

ขณะจะดวดาด่าไป ลี้เจี๋ยลิ่งที่ข้างกายพลันแค้นเสียงเย็นชา

“ไว้เล่ากอก นับแต่บัดนี้ โปรดอภัยที่ข้าพเจ้าจะขอลูกอาจแล้ว”

จบคำสะบัดมือจบ ประกายสีดำสายหนึ่งพุ่งวาบไปด้วยเสียงแหลมเล็ก แล้วปรากฏวัตถุชิ้นหนึ่งปักตรึงอยู่บนประตูลงรักสีดำ

ไว้เฝ้าเปะชีวพิจารณาทันที พอเห็นชัดตาต้องใจสะท้าน ที่แท้วัตถุที่ตรึงติดอยู่บนบานประตู เป็นป้ายที่สลักรูปปิศาจมีเขี้ยวโง้ง อับลัษณ์จนน่าหวาดหวั่นยิ่ง ซึ่งนั่นคือสัญลักษณ์ประจำตัวของประมุขพรรคแดนฮั่นบ่ง...เซี่ยเซี่ยวเหล่ง

(ประกาศิตโลहितแดง) !

เมื่อเข้าไปในวิธีนี้ โดยตรึงติดกับประตูของฝ่ายตรงข้าม เป็นการแสดงบทบาทให้ทราบ จะมีการชนฆ่าสังหารที่สยดสยองนองเลือดในบ้านนี้แล้ว

พลังกระแทกของประกาศิตเขี้ยวช่วยเหลืงหนักหน่วงเป็นยิ่งนัก ประตูเริงด่าสนิหที่ปิดไว้ ถึงกับดงสนั่นหวั่นไหวราวถูกก้อนใหญ่พาดใส่ ชั่วขณะจึงเปิดซ่า ๆ ออกมา แล้วปรากฏร่างชายชราสูงใหญ่ เกรายาวจรดอก ้วยประมาณเจ็ดสิบเศษก้าวข้ามประตูออกมา ก่อน ที่ด้านหลังมีตั้งแกเขี้ยว ชิมลักเจียวตั้งป็น และบุรุษหนุ่มผิวขาวหน้าตาคมคาย สวมอาภรณ์รัตกุ่มสีครามติดตามมา

ชายชราพอเห็นลี้เืงลิ่ง ชนจะเอ่ยปาก แต่ทางตาพลันเหลือบแลเห็นประกาศิตเขี้ยวช่วยเหลืงที่ติดตรึงบนบานประตู สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนไปทันที ูกทานคำ "เขี้ยวช่วยเหลืง !" สุดเสียงด้วยความตระหนกจนขวัญเสีย

ผู้ติดตามมาพอได้ยิน ต่างใจสั่นสะท้านหน้าถอดสี เหลียวมองตามกันเป็นจุดเดียวทันที

ชายชราเกรายาวพยายามสะกดกลั่นความหวาดหวั่นขวัญเสียไว้ ส่งเสียงสะท้าน

"ท่านใดคือเจ้าของประกาศิตเขี้ยวช่วยเหลืง พรรคแนฮั่นป้ง ? โปรดเชิญแสดงตัวออกมาพบกัน..."

กระแเสีเสียงของมันเป็นระริก ที่ทำพลู่พล่านเป็นอย่งยิ่ง...

ลี้เืงลิ่งก้าวซ่า ๆ ออกไปครึ่งก้าว เข้มมองชายชราสูงใหญ่ด้วยประกายอาฆาตแค้นจนแวววาว

ชายชราเกรายาวที่ตอนแรกที่ทำองอาจสง่า หยามทุกผู้คนจนไม่อยู่ในสายตา โฉนพอแลเห็นประกาศิตเขี้ยวช่วยเหลืง ถึงกับเปลี่ยนแปลงเป็นตระหนกจนอกสั่นขวัญเสียได้ ? ที่แท้มันมิใช่ใครอื่น คือหัวหน้าห้าประหลาดไฮว์น่านามหัวบู๊ ฉายาทีเจี้ย (ฝ่ามือเหล็ก) นั่นเอง ดีดีร่วมสาบานทั้งสี่ของมันต่างตายไปในประกาศิตเขี้ยวช่วยเหลืงของแนฮั่นป้งจู้รุ่นก่อน คือละชั่วชิงกุน การต่อสู้ที่โหดเหี้ยมอำมหิต สยดสยองจนสุดอเนจอนาถครานั้น ก็เป็นเหตุการณ์ที่ฝังใจมันจนไม่อาจลืมเลือนไปชั่วชีวิตนี้

เค้าหน้าที่โหดเหี้ยมดุตัน กระบวนท่าที่สุดแสนกราดเกรี้ยวอำมหิตของ

เขียะชั่วไว้ (ไม่ทำมือแดง) เสียงแหลมเล็กเสียดประสาทสะท้อนขวัญของเขียะ-
เล้งสอ (กระสวยมังกรแดง) พลังลมปราณที่มหาศาลปานเมรุสุมโหมกระหน่ำของ
ซังเก็กจินซี่ (สอสุดยอดเยี่ยม) กระหน่ำเข้าในท่อนั้น...มันเพียงหลับตา
โลहितสด ๆ กระเด็นขึ้นผ่านของละชั่วซึ่งกวนในการต่อสู้ครานั้น...มันเพียงหลับตา
ลง ภาพที่ซุ่มโขกด้วยโลหิตสด ๆ ในครานั้น เป็นต้องบังเกิดขึ้นกระจ่างขัดทันทันที่
สภาพที่สุดยอดสยอมนี่ มันไม่มีวันลืมเลือน คล้ายตั้งเป็นเหล็กเผาไฟ
นาบลงในหัวใจของมันก็ปาน

ทิเจียฮั่วบูมีทิทำพลุ่งพล่านและขวัญเสีย เหนงหน้าหัวร่อเสียงสะท้อน
ซี้ลี้เง็กลิ่งพลางกล่าว

“ประเสริฐ ประเสริฐ ทนโลหิตของเมื่อสามสิบปีก่อน เล่าฮั่ววันนี่ก็พอ
จะสะสางขึ้นแตกหักได้สักครั้ง”

มันพยายามสะกดกลั้นให้มีความเยือกเย็นแล้ว กล่าวสืบไป

“เขียะเยียบท่านนี่ชื่ออะไร ? เรียกหากับประมุขพรรคเนฮันปิงรุ่นก่อน
ว่าอย่างไร ?”

ใบหน้าของลี้เง็กลิ่งเย็นชาจนเทียมเกรียม แค้นเสียงเย็นเยียบตอบไป

“ข้าพเจ้าลี้เง็กลิ่ง ละชั่วซึ่งกวนคือชื่อแป๊ะผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชา คาดว่า
ท่านคงเป็นหัวหน้าไเฮว่น้ำไว้วัดี้ นามฮั่วบูฉายาทิเจียแล้ว ?”

“มิกล้า เล่าฮัวเอง”

“เยี่ยงนี้ประเสริฐสุด ยังมีคนหนึ่งที่เคยโคมตัวเองเป็นยอดฝีมืออันดับ
หนึ่งของดินแดนทักษิณ นามกิมม่อกัง ไฉนยังไม่ปรากฏตัวมา ?”

วจาและท่าทีของลี้เง็กลิ่งยโสจนสุดโอหัง แต่ก็ดูความพวกฮั่วบูจินต้อง
ตะลึงลานในที่นั้น ขณะที่ได้สติจะตอบโต้วจาอุกอาจสามหาของฝ่ายตรงข้าม
นั้น พลันมีเสียงหัวร่อดังกึกก้องกังวานปานระฆังใหญ่แล้วกล่าวมา

“ผู้ใดเอ่ยนามเรา ? เล่าฮูอยู่ที่นี้”

ผู้คนทั้งหลายเหลียวมองไป เห็นชายชรารูปร่างสันหัดที่ทำโอ้อำภูมิจำน
สวมเสื้อยาวสีม่วง ใบหน้าขาวเกลี้ยงไม่มีหนวดเครา กำลังก้าวอาด ๆ ออกมา

ดาเรียทั้งสองของมันเบ่งขึ้น ประกายแวววับสองสายพุ่งวามมาที่ลี้เง็ก-
ลิ่งกับทิเอ็กกิมเง็งแล้วหัวร่อฮาฮา กล่าวต่อ

“โอ้วเล่าดี มิได้พบกันนานแล้ว”

ชายตามองที่ลีเจี๋ยลิ่งแวบหนึ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

“สหายน้อยผู้นี้แปลกหน้าอย่างยิ่ง ขอรบกวนเล่าที่ช่วยแนะนำด้วย”

กิมม่อกังนับว่าสมเป็นยอดฝีมือชื่อกระเดื่องดังของฝ่ายซั่มมะได้ อากัปกิริยาและวาทะหนักแน่นเยือกเย็น แสดงว่าคร่ำโลกอย่างยิ่ง

ทิเอ็กกิมเจิ้งจำต้องประสานมือกล่าว

“ข้าพเจ้ากับท่านจากกันที่เซียงเอี้ยงแล้ว ลัดนิ้วมือเดียวก็เป็นเวลานานกว่าสี่ปี มิคาด ท่านยังคงเข้มแข็งแกร่งกร้าวปานนี้...”

ทิเอ็กกิมเจิ้งก็เป็นนักเลงเก่าที่คร่ำโลกมีเกียรตินิยมเกรียงไกร อย่างไรยอมทงกกล่าวตามมารยาทก่อน เพื่อมิต้องเสียศักดิ์ศรีของตัวเองเช่นกัน จากนั้นจึงยกมือไปที่ลีเจี๋ยลิ่ง แนะนำต่อ

“เล่าดีท่านนี้ คือประมุขพรรคเนฮั๋งปั้งในปัจจุบัน เป็นศิษย์ทายาทเพียงผู้เดียวของผู้อาวุโสแห่งกังเมื่อกาลกระโน้นนามลีเจี๋ยลิ่ง”

ลิวซาเกี่ยมกิมม่อกังแม้พอทราบความเป็นมาของลีเจี๋ยลิ่ง ก็มีความพลุ่งพล่านสนใจสั่นสะท้าน แต่สีหน้ายังคงขมไว้ไม่ให้เสียบุคลิกภาพของปรมาจารย์แห่งยุคนี้ ทั้งยังมารยาเป็นกล่าวอย่างปลอดภัยปรองเยือกเย็น

“อ้อ ที่แท้คือเจี๋ยลิ่งปั้งจู เล่าสู่เสียมารยาทยิ่ง โปรดเชิญเข้ารับน้ำชาที่ข้างใน”

ลีเจี๋ยลิ่งเมื่อเห็นศัตรูสำคัญอยู่ประจันหน้า โลหิตพลันพลุ่งพล่านดาลเดือดอย่างรุนแรง พยายามข่มกลั้นไว้เต็มที่แล้ว แค้นหัวร่อกล่าว

“กิมม่อกัง ไม่ต้องมาเสแสร้งมายาเยี่ยงนี้ดอก การชอนดาบในรอยยิ้มของท่าน ไม่เป็นประโยชน์ใดต่อท่านอีกแล้ว หนีโลหิตของเมื่อสามสิบปีก่อนนี้ควรมาสะสางกันได้ ไยต้องถ่วงเวลาสิบไปอีก ?”

วาลาลีเจี๋ยลิ่งเพ่งขาดคำ บุรุษหนุ่มรูปงามที่ยืนสำรวจอยู่ทางด้านข้างพลันตวาดด้วยโทสะทันที

“เด็กน้อยที่ยโสโอหัง มีความเก่งกล้าสามารถเท่าใด ถึงกับบังอาจก้าวร้าวต่ออาจารย์เราปานนี้ได้ ?”

มันคือศิษย์คนโตของกิมม่อกังนามเซ่งเจ็ก เมื่อเห็นชื่อแป๊ะและฮั่วซือเจ็ก

ต่างมีความสะกดกลั้น ดังหวาดกลัวต่อบุรุษหนุ่มผู้นี้ ต้องเกิดความเดือดดาลจนสุดระยับได้ ตวาดแล้วเบี่ยงตากลมกว้างเตรียมจะลงมือทันที

แต่กิมม่อกลับโบกมือห้ามแล้วตวาด

“เจ็กลิ่ง ความแค้นของเล่าฮูกับซือแป๋ท่านเมื่อกาลกระโน้น ลักครุ่ยยอมต้องคืนความยุติธรรมแก่ท่านแน่ ที่นี้มีโชที่ลงมือหรือสนทนา ยังคงเชิญเข้าข้างในก่อนเกิด”

ลี้เจ็กลิ่งจึงไม่สงสัยอะไร เดินยืดอกเชิดหน้าเข้าไปในลานตึกอันกว้างใหญ่

เมื่อหั่งปวงมาถึงหน้าตึกใหญ่ที่มีป้าย “ห้องฝึกวิชาญ” ลัวซาเทียมกิมม่อก้มยืนสำรวมผายมือเชื้อเชิญ ลี้เจ็กลิ่งและโจ้วแปะชีวจึงสาวเท้าเข้าไป รู้สึกภายในเป็นห้องกว้างใหญ่อ่างยิ่ง สูงถึงสิบวา กว้างร่วมหกสิบวา พื้นปูด้วยหินสีเขียว สองฟากข้างมีแคร่อาวูชมากมาย ริมผนังมีม้าหิน แท่นหิน โมหิน หุ่นไม้ และหุ่นหนังอยู่มากมาย

ในสุดของห้องโถงใหญ่เป็นเก้าอี้สองแถว เมื่อทั้งสองฝ่ายพากันนั่งลงแล้ว กิมม่อก้มมีสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชากว่าเดิมทันที หันกล่าวกับทิดเอ็กกิมเจ็งโจ้วแปะชีวก่อน

“โจ้วเล่าตี้ เราสองฝ่ายมิเคยมีเรื่องบาดหมางกันใจกันมาก่อน เล่าฮูไม่ทราบ คนของลัวฮั่วจึงไต่ไปก้าวร้าวล่วงเกินต่อเล่าตี้ จึงมีผู้เสียชีวิตไปสามบาดเจ็บสองคนได้ ?”

ตั้งแกเขี้ยว ชิมลักเจียวก็เบี่ยงตาจ้องมองด้วยความเดือดดาล ที่ทำการเหยียนกระหือไคร่ลงมือทันที บรรยาการสกลกลับกลายเป็นตื่นเต้นตึงเครียดแล้ว

ทิดเอ็กกิมเจ็งหัวร่อแค้น ๆ ขณะจะตอบโต้ พลันมีเสียงหัวร่อกราดเกรี้ยวเสียดประสาทดังขึ้นที่ข้างกาย มิต้องหันไปมองก็ทราบเป็นผู้ใดหัวร่อ

ในสองวันนี้ โจ้วแปะชีวดูออกแล้ว เจ็กลิ่งเป็นบุรุษหนุ่มที่มีภายนอกเย็นชา ภายในร้อนระอุ พร้อมกันนั้น ทราบความอาฆาตแค้นและเจ็บช้ำรันทดของลี้เจ็กลิ่งกระจ่าง และก็ทราบ เล่าตี้ที่หล่อเหลาราวสลักจากแท่งหยกนี้ ไม่ถึงยามพลุ่งพล่านดาลเดือดที่สุด ต้องไม่สงสัยหัวร่อที่กราดเกรี้ยวจนเสียดประสาทปานนี้แน่

เสียงหัวร่อของเง็กลิ่ง ยิ่งนานยิ่งกราดเกรี้ยวและแหลมเล็ก กระแทก กระแทกจนฝุ่นละอองบนเพดานร่วงพร่างพรู ประหนึ่งคลื่นเสียงเป็นโลหะ แทะทะ ใส่หัวใจของแต่ละคนได้ก็ปาน

กิมน็อกัง ฮั่วบู๊ ไ้วแปะชีวทั้งสามต่างขมวดคิ้วแน่นแน่น ลอบเกร็ง พังภายในออกต่อด้านเต็มที่ จึงพอจะทนทานได้ ส่วนคนอื่น ๆ ต่างรีบอุดหู โบกหน้าซีดขาวไปเนิ่นนานแล้ว

ลี้เง็กลิ่งชะงักเสียงหัวร่อไว้ กล่าวดังก้องกังวาน

"กิมน็อกัง ฮั่วบู๊ ตอนนี้เป็นวาระสุดท้ายในชีวิตพวกท่านแล้ว ไม่รีบเร่ง เร่งการสั่งเสียเรื่องราวของตัวเอง กลับสละเวลามาเอะอ้างให้กับลูกศิษย์หลาน ฟังก็ไปโยกัน ?"

กิมน็อกังตะเบ็งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหว พลันผุดลุกขึ้นตวาด

"เง็กลิ่ง ที่เล่าชวยอมสะกดกลั่นต่อท่าน เพียงเพราะเห็นท่านเป็นผู้เยาว์ไม่วุ่ความ ท่านเข้าใจเล่าฮุกแล้วท่านจริง ๆ ? ถึงกับใช้เตี๊ยะเผ็กโซ่วอิม (เสียงกู่คว่าขวัญ) ออกมาคุกคามผู้คนให้หวั่นหวาด ฝีมือที่ต่ำต้อยน้อยนิดนี้ ไหนเลยผิดกับทางตำราว่ากล่าวกับขงจื้อ ต่อให้ปิศาจเผ่าซือแป๋ท่านมาเอง เล่าชวยังคงจะเพิ่ม ผลกระบี่เข้าใส่ใบหน้าอัปมงคลของมันได้เช่นกัน"

ลี้เง็กลิ่งเดือดดาลจนหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที หวังสมองปรากฏเค้าหน้าที่มีภาคแผลยับเยินปานปิศาจของซือแป๋ผู้มีพระคุณ และคำสั่งเสียตอนใกล้จะขาดใจตาย...

ลี้เง็กลิ่งทรงกายซ้า ๆ ดวงตาเป็นประกายอำมหิตแวววาว ส่งเสียงพึมพำเบา ๆ

"กรรมดีกรรมชั่วย่อมมีผลตามสนอง เพียงแต่เร็วหรือช้าเท่านั้น..."

พลันตวาดเสียงกึกก้องกังวาน

"กิมน็อกัง วันนี้เราบังคับจะให้พวกมุสิกท่านที่รู้จักแต่ใช้พวกมากเข้ากลุ่ม ชุมช่งซิง ย่ำเหยียบรังแกคนน้อย ให้ได้รับบทเรียนของการใช้โลหิตชำระหนี้โลหิต"

ลิวซาเกี่ยมกิมน็อกังมิตอบโต้อย่างไรอีก สืบเท้าออกไปก้าวหนึ่ง พลันเบียดเสียดยวเวิ้งหึ่ง เผยเห็นชุดชั้นในรัดกุมมา ลี้เง็กลิ่งมิว่ากล่าว เขม่น

มองฝ่ายตรงข้ามแว่หนึ่งด้วยสีหน้ากระต้างเย็นชา

กิมน็อกยังยกมือชักกระบี่ดังควับ ประกายสีทองพลันกระจายเจิดจ้า นั่นคือการชักกระบี่ที่สร้างชื่อเสียงแก่มันมานานปี ขยับข้อมือเบา ๆ ปลายกระบี่พลันสั่นพลีวจนประกายวูบวาบแวววับ แสดงแน่ชัดว่ามีใช้เป็นกระบี่ธรรมดา ต้องมีความคมจนสามารถฟันเหล็กฟันหยกจุดฟันหยวกแน่

เง็กลิ่งหัวร่อแค้น ๆ ยังคงยืนมือเปล่าอยู่ในที่เดิม

กิมน็อกงัดวาตเสียงเกรี้ยวกราด

“ผู้เยาว์ รีบแสดงอาวุธออกมา ภายใต้อคมกระบี่ของเล่าซู ไม่ฟันผู้มือเปล่าเท่าเปลือย”

ปากแม่ส่งเสียงเกรี้ยวกราดดุดัน แต่ใจครุ่นคิด

‘มืทราบเจ้าเด็กผู้นี้มีพลังฝีมือระดับใด ? ยิ่งไม่ทราบ มันเคยฝึกวิชาล่อ-
เก่าเจ้าเล็กที่สุดลึกลับพิสดารนั้นสำเร็จหรือไม่ ?’

ขณะครุ่นคิดด้วยความลังเล ลี้เง็กลิ่งก็กระซอกเสียงด้วยความรำคาญ

“ลงมือมาเถิด กลัวแต่ตอนอาวุธเราชักออกมา ท่านก็ไม่มีชีวิตอยู่แล้ว”

กิมน็อกยังเดือดดาลปานพโยกมัยร้ายถูกไม้แห่ ตวาดก้องพร้อม กับสะบัดมือซ้ายขึ้นเสมอออก ปลายกระบี่มือขวาซึ้งลงเล็กน้อย นั่นคือกระบวนท่าแรกของกระบี่สายน้ำที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือในบู๊ลิ้มยุคนี้ นามอึ้งซั่วลิวซัง (ทรายไหลเป็นประกาย)

กับศัตรูของชื่อแปดตัวสำคัญคนนี้ ปัจจุบันเป็นสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งของดินแดนทักษิณผู้นี้ ลี้เง็กลิ่งก็มีความระมัดระวังอยู่เต็มที่ มิกล้าชะล่าใจดูแคลนเด็ดขาด ลอบเกร็งกำลังภายในขึ้นรวมตัว ปักหลักแน่นิ่งอยู่ในที่นั้น ดุจกับเป็นบรรพตอันมั่นคงมิอาจโยกให้คลอนแคลนได้ ทันใดนั้น กิมน็อกงัดวาตก้องมือซ้ายผลึกออกจากทรวงอกอย่างว่องไว กระบี่กิมน็อกก็ยกขึ้นในมือขวาฟันควับ เคียวติดต่อกันสามกระบวนท่า แหงสาคอหอย สองไหล่ ทรวงอกของลี้เง็กลิ่งดุจสายฟ้าแลบ นับเป็นการจู่โจมที่อำมหิตดุจดั่งอย่างยิ่ง มิว่าศัตรูจะหลบหลีกเยี่ยงไร กระบวนท่าติดตามนามลิวซั่วปวยบู๊ อึ้งซั่วมกมก ลิวซั่วกึ่งกึ่งอันเป็นไม้ตายของมัน ต้องติดตามไปอย่างกราดเกรี้ยวดุจดั่งทันที

พริบตาที่ฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามผลึกมา เง็กลิ่งมิได้หลบหลีกเคลื่อนเท้า

เพียงพลิกสองฝ่ามือขึ้นเบา ๆ ก็คลี่คลายพลังมือของฝ่ายตรงข้ามไปได้อย่าง
ง่ายดาย ตอนนั้น กระบี่มือขวาของกิมน่อกังได้โหมมาด้วยพละนาพาพล้ยอสัน
เนตพาดทำลาย เจ็กลิ่งพลันย่อกายต่ำ มือขวากดไปที่พื้นวูบ ร่างพลันพลีว
เด้งกับพื้นไปดังไธ้รน้ำหนัก ม้วนเข้าไปในหว่างขาของศัตรู พริบตานันตะเข้า
ไปกิมน่อกังถึงเจ็ดเท้าซ้อน ๆ

นี่คือกระบวนท่าฮั่วยี่เส้าไว้วัง (กวาดหลายห้าบรรพต) หนึ่งในสิบสอง
กระบวนท่าอสูรฟ้าของลัทธิชิงกุนที่มียอมถ่ายทอดต่อผู้ใด

อานุภาพของการตีได้นี้ หนักหน่วงดุจันพองจะเตะหลักไม้ที่โตเท่าซาม
โหมให้หักสะบั้นได้อย่างง่ายดาย

กิมน่อกังย่อมรู้จักความร้ายกาจ พลันถอยปราดออกไปสุดกำลัง กิมอู่-
เกี่ยมของมันสะบัดกวัดแกว่งดังสายฟ้าคะนองฝน ระดมสามไม้ตายติดต่อกัน
กันไป จนพลังดังครืนครั้นสนั่นหวั่นไหว ประกายสีทองเป็นจุด ๆ แต้ม ๆ
มรกตมาย ประหนึ่งกับทรายสีเหลืองที่กระจายเต็มท้องฟ้า ม้วนเข้าใส่คู่ต่อสู้ด้วย
ความหนักหน่วงดุจัน ไม่เสียทีที่ถูกยกย่องเป็นยอดกระบี่ของฟ้าหักฉินเลย

ลี้เจ็กเองก็ต้องชมในใจ ว่าเป็นกระบี่ที่ยอดเยี่ยมยิ่ง แต่มิได้เชื่องช้า
วิธ สลับเท้าก้าวตามหลักวิชากิมล่อโปว หลบหลีกไปอย่างง่ายดาย พริบตานัน
หลุดพ้นผ่านกระบี่ที่หนาหนักของฝ่ายตรงข้ามมา

กิมน่อกังพลันรู้สึกตาลายไปวูบ เกรว้างของฝ่ายตรงข้ามก็หายวับ มันต้อง
ตระหนกจนตวาดสุดเสียง กระบี่ในมือพลิกเพลงไปมาด้วยกระบวนท่าที่สุดยอด
ไม่อาจหยั่งคำนวณ ประกายที่ปลายกระบี่พุ่งยาวกว่าเดิมอีกหลายเชียว ผืนก
ขึ้นเป็นท่วงทองจำนวมากมายนับไม่ถ้วน พุ่งเข้าครอบทุกทิศทางของลี้เจ็ก

กระบวนท่าอึ้งซำฮู้ลี้วี่ ผู้ที่มีฝีมือมีถึงอันดับเลิศ เพียงเห็นแต่ประกาย
แวววาวที่พุ่งอยู่วูบวาบจนบาดตาเท่านั้น มิเห็นกระบี่จะจุโจมใส่ส่วนสัดใดเลย

พลันได้ยินเสียงตวาด “ประเสริฐ” ของลี้เจ็กดังก้องกังวาน สองแขน
พลันพลิกเป็นวง พลังร้อนระอุซุมหนึ่งทะลักออกมาดุจภูเขาล่มหลายทันที

ทีเจี้ยฮั่ววูที่คุมเชิงการต่อสู้ทางด้านข้าง ต้องร้องสุดเสียงด้วยความ
ตระหนก

“ระวัง ! นั่นคือเขี้ยวชะเจี้ย (หัตถ์อสูรแดง)”

กิมน่อกังที่ใช้ไม้ตายอึ้งซั่วอยู่ลี้วจุโจมศัตรู พลันเห็นสองแขนของฝ่ายตรงข้ามสับัดขึ้นเป็นวง ทราบทันทีว่าลี้เง็กลึงจะใช้พลังภายในออกมาต่อต้าน สุดยอดฝีมือที่ต่อสู้กัน มีความรวดเร็วดังสายฟ้าแลบ มันจึงพลันแปรเปลี่ยนกระบวนท่าได้ภายในชั่วพริบตา จากอึ้งซั่วลี้วมาเป็นลี้ซั่วเกียกิก (ทรายกระเจายปิดอาทิตย์) กระบี่กิมอู๋เกี่ยมถูกสับัดจนกลายเป็นมันหนาหนัก รังสีกระบี่แผ่กระจาย เห็นบนทรวงกระดาผิวกายยิ่ง

พลันมีเสียงกระหึ่มดังขึ้นหลายครั้งครา มันกระบี่ที่มีอานุภาพเข้มแข็งแกร่งกร้าว ถึงกับถูกพลังฝ่ามือเหี้ยะซัวเจี้ยกระแทกจนแตกออกไปกว่าครึ่ง กิมน่อกังรู้สึก พลังร้อนระอุทะลักเข้ามาคุกคามจนใจสั่นสะท้าน อวัยวะภายในพลุ่งพล่าน ในยามตระหนกจนขวัญเสีย รีบถีบเท้าทะยานร่างสูงร่วมสี่วา แต่อานุภาพดีได้ของฝ่ายตรงข้ามยังคงไม่ไทรมลง พลังทะลักได้ฝ่าทะมันไปเสียงสนั่นหวั่นไหว กระแทกใส่ผนังศิลาที่อยู่ไกลกว่าสิบวาจนพังทลายออกเป็นโพรงใหญ่ ความหนักหน่วงรุนแรงนั้นบ่มหาศาลจนพอจะช้ขวัญผู้คนให้ผ่อได้จริง ๆ

ในเสียงแผดร้องด้วยความตระหนกของผู้ดูอยู่รอบข้าง ร่างลี้เง็กลึงคล้ายปูย่นุ่นในกระแสม สองฝ่ามือพลิกควับ ดบซ้ายขวาไปโดยพร้อมเพรียงกัน เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหวอีกครั้ง พลังฝ่ามือที่ร้อนระอุกระแทกใส่ร่างกลางอากาศของกิมน่อกังดังมรสุมโหมกระหน่ำ

กิมน่อกังในตอนนั้น ต้องตระหนกจนขวัญเสียไปแล้ว เนื่องจากมันรู้สึก พลังฝ่ามือของลี้เง็กลึงในตอนนี ถึงกับยังเหนือกว่าละชั่วชิงกุนเมื่อครากระโน้นเสียอีก ?

แน่นอนมันไม่ทราบละชั่วชิงกุนขาดคุณสมบัติจะฝึกวิชาสูงสุดของคัมภีร์เตียวเล้งบ้อลก แต่ลี้เง็กลึงฝึกจนเจนจัดมาทุกวิชา กระทั่งวิชาเฉพาะตัวของละชั่วชิงกุน ก็ฝึกจนถึงระดับเทียบเท่ากับซือแป๋แล้ว

ตอนนั้น พลังฝ่ามือที่ร้อนระอุสองขุม ทะลักเข้ามาใกล้สัมผัสตัวแล้ว กิมน่อกังต้องหวาดสุดเสียง เกร็งลมปราณเท่าที่มี พุ่งควับลงมาจากอากาศ ฝ่ามือซ้ายผลึกออกไปต่อต้าน แต่กระบี่มีอขวานึงงันมิเคลื่อนไหว รอจนร่างที่พุ่งลงของมันใกล้จะสัมผัสพลังฝ่ามือเหี้ยะซัวเจี้ยของลี้เง็กลึง มือซ้ายจึงโหมกำลัง ผลึกออกไปสุดแรง กระบี่กิมอู๋เกี่ยมของมันคล้ายเป็นมังกรเทพยดา แหวงควับ

ออกไปท่ามกลางฝ่ามือที่พรางพรายเต็มบริเวณ ถึงกับเล็งเป้าหมายใส่ตรง
หน้าเง็กสิงห์ พร้อมกันนั้นตัวกระบี่ของมันสั่นพลิว ประกายกระจายออกจนเจิด
จ้าเจดตา เป็นอาณาภาพที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงเช่นกัน

นี่คือไม้ตายที่กิมม่อกังเพิ่งครุ่นคิดค้นคว้ามาได้เมื่อไม่กี่ปีนี้ นามลิว-
ซำซึกยัง (ทรายไหลดังสายรุ้ง)

ลี้เง็กสิงห์พลันรู้สึก มีประกายเจิดจ้าซอนไชนันดา รังสีกระบือเยียบ
เยียดผิวกาย จะรังกระบวนท่ากลับก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว ในยามฉุกเฉินทุกคืบซ้น
เพียวพลังฝ่ามืออีกสองส่วน ฟาดติดต่อกันไปทันที

พร้อมกันนั้น ทะลักลมปราณลี้เง็กสิงห์พุ่งออกจากร่าง มีเสียงระเบิดดังสนั่น
หวั่นไหวขึ้นมา ร่างกลางอากาศของกิมม่อกังถูกกระแทกจนปลิวละลือออกไป
ไถ่โถงที่ผ่นสนามกับพลังฝ่ามือ พลอยถูกพลังลมปราณไร้สภาพของลี้เง็กสิงห์
กระแทกจนเบนออกไปกว่าสองนิ้ว ตัวลี้เง็กสิงห์เองก็ถูกพลังกระแทกที่หนักหน่วง
มหาศาล กระชากร่างจนต้องถลาออกไปสามก้าวใหญ่

กิมม่อกังดีลังกาในอากาศสี่ห้าตลบ จึงพอจะสลวยพลังฝ่ามือให้คลายลง
ไปได้บ้าง จนเมื่อพลิวลงถึงพื้น ยังต้องเซถลาอีกหลายก้าว แต่ก็ละอายจน
หน้าแดงฉาน หอบหายใจถี่เร็วไปแล้ว

เซ็งเง็ก ตั้งบินทั้งสองรีบลงลานเข้าไปตรวจอาการ...

ทึเจียฮั้วบู๊กระโดดควับออกไป ประสานมือให้ลี้เง็กสิงห์ปลงกล่าว

“ลี้บั้งจู้ รอบนี้ควรยุติได้แล้ว หากท่านยังจะประลองสืบไป ก็ให้เล่าฮิว
ร่วมสนองด้วยเป็นไร?”

ทึเอ็กกิมเง็งโง้วแปะชีวตวาดสุดเสียงทันที

“เฮอะ เฉ้าฮั้ว พวกท่านคิดจะใช้วิธีเปลี่ยนหน้าชนหรือไร? มา มา
มา เราวางรณรงค์กันมื่ออย่างยิ่ง ขอเสนอหน้าโดยไม่เจียมตัว เราสองมา
ประลองกันสักสองสามท่าดู”

ลี้หน้าลี้เง็กสิงห์เกร็งเครียดเย็นชา แค้นเสียงกระด้าง

“ฮั้วบู๊ ความอาฆาตที่ยิ่งใหญ่ปานขุนเขาของสำนักอาจารย์ ไทเนลจะ
ปรากฏผลแพ้ชนะแล้วยุติได้? ท่านไม่ต้องมาแสร้งใช้มารยาทจอมปลอมดอก
พวกท่านทั้งสองพานเข้ามาพร้อมกันเสียเถิด”

ข้าพเจ้ามีทันตอบโต้ ก็ม่นอังกัที่ยังหอบหายใจด้วยความเหน็ดเหนื่อย ก็
ได้คำรามสุดเสียงมา

“ชั่วเลาดี กับทายาทของอสูรร้ายมารชั่วในวงพวกนักเลง พวกเราไม่
ต้องเคารพในกฎระเบียบใดดอก”

มันตอนนี้แม้จะได้พักผ่อนชั่ววูบจนมีพลังกำลังคืนกลับมาบ้าง แต่มวย
ผมยังคงกระจัดกระจาย ใบหน้าแดงฉานปานเปลวไฟ สองตาก็มีโลหิตฝอย
กระจายแดงฉาน กอปรกับเสียงที่แหบแห้งมาคำราม ไม่มีเค้าของผู้อาวุโสผู้ลึ้ม
ที่เกียรติกฎมีกระตือรือร้นเล่นดินเหลือน้อยสักน้อยนิดจริง ๆ

ทีเจียชั่ววูบมวดคิ้วกล่าว

“ลี้เจ็กกิ้ง วันนี้ท่านจะต้องลงมือให้มีความตายปรากฏขึ้นฝากหนึ่งจึง
ยอมยุติจริง ๆ ?”

ขณะที่ทั้งหลายคนกำลังตอบโต้กันนั้น ก็ม่นอังกัเตาะเมี่ยมิมลักเจียวที่แขน
ซ้ายพิการ ยืนสงบนิ่งอยู่ในด้านข้างตลอดเวลา พลันประกบนิ้วมือขวา พุ่งเข้า
ใส่จุดเจิ้งฉกที่ท้ายทอยของลี้เจ็กกิ้งโดยมิส่งเสียง พร้อมกันนั้น ยังสลัดเท้า
เตะเข้าใส่ขาพับของฝ่ายตรงข้าม นับเป็นการลอบจู่โจมที่สุดแสนอำมหิตและ
สามัญนึ่ง

ลี้เจ็กกิ้งที่ยืนแน่วหนึ่ง คล้ายดั่งมีนัยน์ตาบนท้ายทอยก็ปาน สะบัดฝ่า
มือฟาดกลับโดยมิได้หันหน้า พุ่งพลังเข้าไปยังจุดที่ข้อศอกของมิมลักเจียว
ส่วนท้าย่อเล็กน้อย มือขวารวบกลับหลังอย่างแคล่วคล่องพิสดาร ความพลิก
แพลงของกระบวนท่า การลงมือที่พิกลพิสดาร นับว่าไม่เคยเห็นและไม่
เคยคาดคิดมาเลยจริง ๆ

ได้ยืมมิมลักเจียวตรงเบา ๆ แขนต้องกระดอนขึ้นเบื้องสูง เท้าขวาถูก
จับไว้มันเหมาะ ลี้เจ็กกิ้งยังคงมิหันไปเหลือบแล สะบัดมือควรวูบ ร่างสูง
ใหญ่ของมิมลักเจียวถึงกับพุ่งออกไปดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ทีเจียชั่ววูบพุ่งตัวไปหมายจะจับไว้ แต่ยังคงเข้าไปก้ำวหนึ่ง เสียงโครม
ดังสนั่น ศีรษะของมิมลักเจียวกระแทกใส่ผนังจนแตกกระจาย มันสมอง
สีขาวโลหิตสีแดงกระเซ็นจนเปื้อนไปในบริเวณหลายเฉียะ ขาดใจตายโดยมิ
แผ่ร่องเลย

ยั่วบู๊เดือดดาลจนตาเหลือกกลน ตวาดก้องพร้อมกับสะบัดฝ่ามือฟาดเข้า
ไปได้เง็กลิ่ง แต่ทีเือกิมเจิ้งที่คุมเชิงตลอดเวลาพลอยตวาดขึ้นบ้างแล้วสะอึก
กนกปราดเข้ามารับมือแทน

เสียงฉาดที่ดังสนั่นหวั่นไหว ร่างยั่วบู๊หมุนคว้างหลายรอบ แต่ร่างไ้ว-
แปะชั่วเสถียรหลังไปสองก้าว

การประลองฝ่ามือของทั้งสองนี้ ไ้วแปะชีวรู้ตัวทันที พลังภายในของ
าึกแก่งด้อยกว่าฝ่ายตรงข้ามอีกชั้นหนึ่ง

พลันมีเสียงคำรามดังสะเทือนเลื่อนลั่น กิมน่องได้พุ่งเข้ามาอย่างไม่
คิดชีวิตอีกครา กระบี่สีทองในมือสะบัดกวัดแกว่ง ประกายยาวเหยียดราวสาย
รุ่งพุ่งวูบวาบ โถมเข้าใส่ลีเง็กลิ่งดุจพายุฝนกระหน่ำ เป็นกระบวนท่าที่โหด
เหี้ยมอำมหิต พลิกแพลงพิสดารที่สุดจริง ๆ

ลีเง็กลิ่งไม่มีสีหน้าหวาดหวั่นพรั่นพรึงเลย สะบัดสองฝ่ามือฟาดต่อต้าน
ไปมา ส่วนร่างแฉลบดุจกับสายฟ้าคะนองฝน พริบตานัน ทั้งสองโถมเข้าต่อสู้
กันซูลมุนวุ่นวายอีกคราหนึ่ง

บทที่ 5 รักครั้งแรก

ทีเอ็กกิมเจ็ง (ปีกเหล็กดาทอง) ไ้วแปะชีวที่คุมเชิงพลัน
ควาด “เฒ่าฮั่วรับมือ !” แล้วสะบัดพลั้งฝ่ามือที่กราดเกรี้ยว
ดูดัน จูโจมเข้าใส่ทีเจี้ยฮั่วบู๊อีกครั้ง

ไ้วแปะชีวพลงมือก็ได้ใช้กิมย้งเจี้ยฮั่วบ (ค่างทอง) ซึ่งมีอาณาพสูง
สุดในชั่วชีวิตของท่านออกไป ส่วนร่างพลี้อยู่บวบว้างบั้งใบหลิวในกระแสดม
นับเป็นวิชาฝ่ามือที่พลิกแพลงแปรเปลี่ยนสุดพิสดาร ท่วงท่าแคล่วคล่องปราด
เปรียวดังสายฟ้า คุณคามเข้ามาทั้งซ้ายขวาหน้าหลังและล่างบน จนผู้คนยากจะ
ป้องกันได้รัดกุมจริง ๆ

ไ้วแปะชีวที่สำนึกตัว มีพลังภายในยังด้อยกว่าฝ่ายตรงข้าม จึงไม่ต้อง
การปะทะโดยหักโหมตรง ๆ อีกร่างผอมแห้งเตี้ยเล็กของท่านในตอนนี พลิ้ว
แคล่วคล่องว่องไวไปทั่วทุกทิศทาง แต่การจูโจมกราดเกรี้ยวดูร้ายยิ่งนัก

แต่ทีเจี้ยฮั่วบู๊กลับรับมือด้วยความหนักแน่นเยือกเย็น วิชาฝ่ามือที่มันใช้
คือเล้งไ้ฮั่วจ๊ับโป๊ยเจี้ย (สิบแปดฝ่ามือเสือมังกร) ซึ่งเป็นวิชามาตรฐานของสำนัก
เสี่ยวลี้มยี่ พลังฝ่ามือดังครืน ๆ ดุจมังกรคำราม แต่ละกระบวนท่าล้วนดูดัน

ตุงพทศมัยร่าย ไม่มีที่ท่าจะเพลิงพล้ำเลยสักน้อยนิด

อีกด้านหนึ่ง ฝ่ามือทรงพลังของลีเจ็กลิ่ง ได้ต่อสู้กับกิมน่องกังไปอีกทีเกือบว่ากระบวนท่าแล้ว กิมน่องกังในตอนนั้น เนื่องจากเห็นหลานของมันตกเขตเตาเดือดดาลจนจิตใจฟุ้งซ่านโหดพลุ่งพล่าน ไหนเลยยังมีสมาธิจิตใจต่อสู้โดยไม่เพลิงพล้ำได้ ตอนนั้น ถูกคุกคามจนหวาดเสียวหลายต่อหลายครั้ง ท่าเทาก็ปั่นป่วนรวนเร เริ่มมีที่ท่าจะพ่ายแพ้แล้ว

เซ่งเจ็กพอเห็นข้อแปดเป็นฝ่ายรับ ต้องกระวนกระวายตั้งมีไฟเผาหลาญพาไปหาขยาดาบออกไปให้ตั้งปิ่นกับตั้งแกะเซี่ยง ที่เป็นอาจารย์ฝึกวิชานู๋ของหมู่ตึกแฉ่งส่งเสียงดัง ๆ

“ซือแป๋มอบเจ้าเด็กน้อยให้ศิษย์เถิด”

เสียงดังร่างฟุ้งควับ สะบัดกระบี่แทงปราดเข้าไปสไล้เจ็กลิ่งทันที ตั้งปิ่นกับตั้งแกะเซี่ยงทั้งสองก็พากันคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหว แล่ทางพยัคฆ์กับค้อนตวงกวนอันเป็นอาวุธของทั้งสองกระหนาบเข้ามาอีกสองทิศทางอย่างดุตัน

กิมน่องกังพอรู้สึกพลังกดดันแบบบางลงไปบ้าง จิตใจก็แจ่มใสคืนกลับมาท่าเท่ ไม่แยแสจะมีกฎระเบียบบัญญัติใด ๆ แผลหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว สะบัดกระบี่กิมอู๋เกี่ยมของมันแคลวคล่องว่องไว กลายเป็นสภาพลีลมหนึ่งต่อเจ็กลิ่งก็เพราะ

ลีเจ็กลิ่งมีท่าร่างคล้ายเงาภูตพรายอันร้ายกาจ พลั้วเหนือฟุ้งได้หลบหลีกในท่าเท่ทั้งสี่อย่างแคลวคล่องว่องไว สองฝ่ามือสองเท้าคุกคามออกเมื่อใด เป็นต่งงัดได้จนทั้งสี่หลักทุกสิ่ง ยากจะผนึกกำลังกลุ่มรวมจูโจมได้ หากมิใช่วิชากระบี่ลิ่วซัวเกี่ยมมีอาณาภาพที่ยอดเยี่ยมสมกิตติศัพท์ ต้องพ่ายแพ้จนย่อยยับไปเสียเนิ่นนานแล้ว

ลีเจ็กลิ่งตอนนั้นพลั้วตัวควับแล้วเหลือบมอง เห็นโจ้วแปะชีวกับฮั่วบู๊กับงั่งสู้กันอย่างอ้ำหิตดุตัน พลังฝ่ามือกราดเกรี้ยวน่าสยดสยอง เพียงมองแวบเดียวก็ดูออก กำลังภายในของโจ้วแปะชีวต่อยกว่าที่เจี้ยฮั่วบู๊ไม่มีทางทัดเทียมได้ ดูท่าท่าทั้งคู่ต้องต่อสู้กันอีกเนิ่นนานจึงจะปรากฏผลแพ้ชนะมาได้

ในขณะที่ลีเจ็กลิ่งครุ่นคิดนั้น ผู้กลุ่มรวมทั้งสี่ได้พากันลงมืออย่างดุตันก็เพราะ กิมน่องกังเลือกกระบี่ที่มั่งหมั่งติดต่อกันสี่ครั้งซ้อน ๆ ทั้งยังคำรามดัง

สะท้อนเลื่อนล้นปานฟ้าร้อง ร่างกระโดดขึ้นไปในอากาศ แต่อีกสามคนที่
กลุ่มรวม กลับถีบเท้าถอยหลังออกไปในบัดดล

ลี้เจี๋ยลิ่งหลบสี่กระบี่ที่แทงมาพ้นแล้ว เมื่อเห็นสภาพนั้นต้องสงสัยยิ่งนัก
แต่ได้คิดด้วยไวปัญญา ทราบว่าปีศาจเผ่าจะต้องใช้ไม้ตายช่วยชีวิตของมัน
ออกมาแล้ว

ความคิดพวยพุ่งขึ้น พลันได้ยินกิมनोंกั๊งกู่เสียงกราดเกรี้ยวโห่หวอน
กระบี่กิมอุ้งเกี่ยมของมันกลับกลายเป็นจุดแต้มสีทองพรั่งพรายเต็มไปทั้งห้องฟ้า
ประหนึ่งเป็นพายุทรายที่โหมกระหน่ำลงมา พลังกดดันที่หนักหน่วงกว่าพะเนิน
เหล็กกระแทกลงใส่จากอากาศติดต่อกันไม่หยุดยั้ง นั่นคือกระบวนท่าอึง-
ซัวบี๊ (ทรายเหลืองกระจายปิดฟ้า)

ลี้เจี๋ยลิ่งที่มีความมั่นใจ กู่เสียงก็ก้องกังวาน ใช้เท้ากิมล้อโปวหมุน
กายอย่างว่องไวดังลูกช้างใหญ่

ผู้คนทั้งหลายเพียงรู้สึกตาลายไปวูบ ลี้เจี๋ยลิ่งก็ได้หลุดพ้นออกมาจากม่าน
กระบี่สีทองแพรวพราวมาอย่างง่ายดาย

พลันได้ยินกิมनोंกั๊งแค้นเสียงด้วยความเดือดดาล ประกายกระบี่กระจาย
ออกมาอีกครั้ง คล้ายดั่งเป็นทรายที่พรั่งพรูลงมาจากอากาศอยู่ไม่หยุดยั้ง ติด
ตามร่างศัตรูดุจเป็นเงาตามตัว พริบตาที่เห็นว่าปลายกระบี่พุ่งเข้าใส่หว่างเอวลี้-
เจี๋ยลิ่งแล้วนั้น พลันมีเสียงดัง เสียงโครมดังติดต่อกันมาจนสนั่นหวั่นไหว
สายตาของผู้คนทั้งหลายเลื่อนไปวูบ สภาพการต่อสู้พลันเปลี่ยนแปลงไปอย่าง
ใหญ่หลวง

แลเห็นกิมनोंกั๊งที่มีโลหิตโซมหน้า เซดลาถอยหลังไปหลายก้าวจึงใช้
กระบี่ยันพื้นเพื่อทรงกาย ทรวงอกสะท้อนถี่เร็ว

แต่ลี้เจี๋ยลิ่งยังยืนกระด้างเย็นชาในที่นั้น ในมือเพียงมีขลุ่ยหยกสีขาว
เพิ่มชิ้นอีกเลาหนึ่งเท่านั้นเอง

ชายเสื้อยาวสีขาวสะอาด ถูกกรีดขาดเป็นทางยาวร่วมเชีเยะ

ที่แท้ยามเมื่อกิมनोंกั๊งใช้กระบวนท่าลิวซัวบ้อจี้ ที่เคยฟันหน้าละชีวิตชิงกุน
ออกมาอีกนั้น ลี้เจี๋ยลิ่งต้องเคียดแค้นจนอกแทบระเบิด เห็นว่ากระบี่กิมอุ้งเกี่ยม
พุ่งเข้ามาใกล้จะถึงหว่างเอวแล้ว ในพริบตาที่ร่อแร่คับขัน ชักขลุ่ยหยกสีขาวซึ่ง

เป็นสมบัติติดตัวมาแต่เยาว์วัย ออกเดินทางไปโดยหักโหมตรง ๆ พร้อมกันนั้น ใช้
ทวนกรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า กรีดฝ่ามือเข้าไปในหน้ากิมน่องกัณฑ์หนึ่ง

กิมน่องที่จูโจมพลาดเป้า ทราบทันทีว่าต้องเลวร้ายแล้ว แต่พลันรู้สึก
โหดเหี้ยมปวดแปลบจนถึงกระดูก ต้องลนลานถอยหนีไปสุดแรง แต่เง็กลิ่งไท่
แยกกอมให้มันหนีรอดพ้น ฝ่ามือชาวพลิกสะบัดอีกครา พลันมีเสียงโครมดัง
ตามเจ็ดมา ปรากฏว่าฟาดเข้าไปสทรวงอกกิมน่องกัณฑ์หนึ่ง

สองกระบวนท่าที่เง็กลิ่งตีได้ในครั้งนี้ เป็นความเร็วยิ่งกว่าประกายไฟแลบ
แฉะยังพลิกแพลงอย่างมีอาจหยั่งคำนวณอีกด้วย

แต่แม้เช่นนั้น ชายเสื้อยาวยังคงถูกกระบี่กิมอู่เกี่ยมที่คมกริบ กรีด
ขาดเป็นทางยาวกว่าหนึ่งเชียว

ตอนนั้น กิมน่องอำปากกระอักโลหิตสด ๆ ออกมาสองกองใหญ่ ใบ
หน้าที่เป็นแผลจนเนื้อหนังแทบอำมวนตัว มีโลหิตทะลักอยู่ไม่ขาดสาย บิดเบี้ยว
ทั้งจากความเจ็บปวดรวดร้าวแล้ว

พวกเซ็งเง็กเมื่อเห็นสภาพเป็นเช่นนั้น ต่างตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ
แฉะร้องเสียงโหยหวนแล้วลนลานเข้าไปอุ้มกิมน่องไว้ น้ำตาหลังไหลลงเป็นทาง
ทางนี้

ทิเอ็กกิมเง็งไว้วางชีวะและฮั่วบู ก็ถูกสภาพการต่อสู้ที่สยดสยองของชู่ฮั่ว
งเตะลิ่งลั่น ลืมการต่อสู้ไปแล้ว และพากันครุ่นคิด ยอดฝีมือผู้มีลี้ลับที่มีเกียรติ
ภูมิเลื่องแผ่นดินเพราะนามจอมปลอมของเมื่อคราก่อนนั้น ถึงกับต้องมามึน
ไปเลยที่นอนนาถเช่นนี้ได้

ตั้งปิ่นกับตั้งแกตั้งเมื่อเห็นสภาพสยดสยองนี้ ในความเจ็บแค้นเสียใจ
งแฉะเลอะเลือน พากันแฉะร้องดังภูตผีปิศาจ ควงอาวุธโถมเข้าไปลี้เง็กลิ่ง
โดยไม่คิดชีวิต

ลี้เง็กลิ่งมีเสียงอย่างไร แต่ดวงตาเป็นประกายอำมหิตแวววาว กางนิ้ว
ท่าโอบตะบับเข้าใส่อาวุธของทั้งสองโดยมิได้เหลือบแลแยแส ด้วยความเร็วปาน
สายฟ้าแลบขึ้นแวบเดียว ทั้งสองที่คิดจะเปลี่ยนกระบวนท่าหลบหลีกไปตาม
ไปบูชาตฤณ แต่ไม่ทันเวลาแล้ว

ลี้เง็กลิ่งใช้ท่าร่างที่คล้ายกระแสดม ฉวยโอกาสที่พวกมันจะเปลี่ยน

กระบวนท่าแต่มีหันเปลี่ยน เปิดช่องว่างหว่างกลางทรวงอกออกมา นั่น กระแทก
สองฝ่ามือเข้าใส่ทรวงอกของพวกมันอย่างแม่นยำ

ได้ยินตังปิ่นกับตังแกเซียงพากันแผ่ร้องเสียงโหยหวน ปลิวกระเด็นไกล
ร่วมสองวาจิงร่วงหล่นลงมา ต่างมีโลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า
ขาดใจตายตั้งแต่ในอากาศแล้ว

ทิเจียฮั่วบูเจิบขำขันทอดจนจับใจ มันเห็นกิมน็อกังที่เป็นสหายรักนานปี
ยืนตัวอ่อนระทวยอยู่ในอ้อมอกของเซ่งเง็ก และกำลังรูดลงทีละน้อย แสดงว่า
ใกล้ขาดใจแล้ว

เสียงแผ่ร้องตอนก่อนตายของตังปิ่นกับตังแกเซียง กระชากให้มันได้สติ
ขึ้นจากความเจ็บแค้นวันทมา เมื่อเหลือบเห็นทั้งสองตายอย่างน่าอนาถเช่นนั้น
ความเดือดดาลประดังขึ้นจนหูคำรามไม่หยุดยั้ง เกร็งพลังฝ่ามือถึงสิบส่วน โถม
เข้ากระหน่ำใส่ลิ้นเง็กถึงทันที

พลันได้ยินเสียงคนทวาด

“ไม่ได้ !”

มีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งควับเข้ามา ผลักสองฝ่ามือเข้าต่อต้านตรง ๆ ทิเจีย-
ฮั่วบูพอต้านปะทะโดยหักโหม ต้องเสียหลักเซลงไปตามสี่ก้าวใหญ่ แต่ร่างที่
พุ่งเข้ามาสกัดขวาง กลับดีลึงกากลางอากาศสองตลบจึงได้พลิวละลิวลงสู่พื้น

ร่างที่พุ่งเข้าสกัดขวางกลางคันมิใช่ใครอื่น เป็นทิเอ็กกิมเง็งโจ้วแปะชิว
นั่นเอง

เมื่อเช่นนั้น มิเพียงทิเจียฮั่วบูถูกก่อวณจนงุนงงสงสัยเท่านั้น กระทั่งลิ-
เง็กถึงที่เกร็งกำลังเตรียมรับ ภูมิปัญญาแปร่องปราดหลักแหลม ยังคงไม่เข้าใจ
โจ้วแปะชิวต้องมาขวางเรื่องราว ?

ทิเอ็กกิมเง็งไม่คำนึงถึงตนเองจะถูกพลังฝ่ามือฮั่วบูกระแทกบาดเจ็บ
หรือไม่ รีบก้าวปราดเข้าไปกล่าวกับลิเง็กถึงด้วยความลำบากใจ

“เล่าตี้ เฒ่าฮั่วผู้นี้ยังไม่เสียทีเป็นชายชาติรักคนหนึ่ง เมื่อครูที่เล่ากอกอ
ต่อสู้กับมัน ได้รับการอ้อมมือไว้น้ำใจจากมันทุกทีทาง เล่าตี้ ครั้งนี้โปรดเห็น
แก่หน้าต่ำต้อยของเล่ากอกอ ปลอ่ยมันสักครั้งเถิด”

นับแต่โจ้วแปะชิวเข้ามาในหมู่ติ๊กจนบัดนี้ พอจะสังเกตออกจนกระจ่าง

มีทันขาดคำ พลันมีเสียงผู้คนดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นที่นอกประตู เล็กถึง
เงยหน้ามองไป เห็นมีผู้คนแออัดคับคั่งจนด้ามะเืองม ล้วนแล้วเป็นบริวารของ
หมู่ตีกิ้วชั่วฉิ่ง แต่ละคนต่างถืออาวุธครบครัน มีสีหน้าเดือดดาลคลั่งแค้น
ถลึงจ้องมองทั้งสองด้วยความอาฆาต

ส่วนในห้อง มีเสียงร่ำไห้ที่กราดเกรี้ยวโหยหวนดังแว่วมาเลื่อนราง

ลีเล็กถึงยังมีสีหน้ากระด้างเย็นชาไม่หวั่นไหว สาวเท้าเดินออกมาหาผู้คน
กลุ่มใหญ่อย่างอาจหาญ ความทุกข์ยากลำเค็ญของเยาว์วัย การเคี้ยวกรำในช่วง
เวลาฝึกฝีมือถึงสิบกว่าปี ได้เพาะให้ลีเล็กถึงมีจิตใจที่หนักแน่นเข้มแข็ง กระด้าง
เย็นชา หัวท้าวพระนงมีย่อท้อมานับนานปีแล้ว

ฮั่วบูเงยหน้ามองลีเล็กถึงที่เดินตรงออกไปยังปากประตู พลันส่งเสียง
ดัง ๆ ตวาดไล่บรรดาผู้ที่เดือดดาลคลั่งแค้นทางภายนอก

“พวกท่านรีบหลีกทาง ไม่อาจสกัดขวางผู้จะออกไป”

ฮั่วบูเข้าใจ ด้วยพลังฝีมืออันดับเลิศของลีเล็กถึงและโจ้วเปะซิว กระทั่ง
กิมน็อกและตัวมัน ยังไม่มีทางทัดเทียมเปรียบได้ บริวารหมู่ตีกิ้วที่ฝีมือต่ำต้อย
ไหนเลยจะสกัดขวางทั้งสองไว้ได้ รังแต่เพิ่มการบาดเจ็บล้มตายให้มากขึ้นกว่านี้
เท่านั้นเอง

ลีเล็กถึงกับโจ้วเปะซิวเดินมาถึงหน้าประตูใหญ่ เล็กถึงยกมือตะปบฝ่า
อากาศเบา ๆ ประกาศตีเหยาะฮั่วยเหลิ่งที่ตึงติดกับประตู พลันพุ่งควับมาใน
มืออย่างง่ายดาย แต่บนเนื้อไม้ของบานประตู กลับมีอักษรยุ่ยอัวต์ักจน (มีแต่
เราโดดเด่นเป็นเอก) ประทับอยู่ชัดเจน

บรรดาบริวารที่พลุ่งพล่านดาลเดือด ไหนเลยยังจะกล้าลงมืออีก แต่
ละคนต่างตระหนกจนตะลึงลาน ฝีมือถึงดูดัดดุดาอากาศที่เลอเลิศสูงสุดนี้
ปกติพวกมันเคยแต่ได้ยืนเล่าขานกัน มีความกระหายใคร่ได้เห็นเป็นขวัญตา
สักครั้ง ตอนนี้พวกมันต่างเห็นถนัดชัดเจนแล้ว แต่ทว่า ผู้ที่แสดงสุดยอด
วิชานี้ กลับเป็นศัตรูที่พวกมันอาฆาตแค้นจับจิตใจ

บนทางหลวงใหญ่ของกังหนำ มีอาชาพ่วงฟิสีเขียวเข้มตัวหนึ่ง กำลัง

เพิกเฉยอย่างแรงร้อน

ผู้ขับซึ่งเป็นดรุณีเค้านายสะคราญ สวมอาภรณ์รัตกุมสีเขียว ยังมีเสื้อคลุมสีเขียวทับอีกชั้นหนึ่ง หลังสะพายกระบี่ยาว พู่กระบี่สีเขียวพลีพลิวไสว ต่แท้เป็นกุหลาบมีหนาม

ดรุณีสะยสะคราญบนหลังม้าหอบหายใจเบา ๆ แสดงว่าได้ห้อมมาเป็นระยะทางไกลไม่น้อยแล้ว ตอนนั้นนางเมื่อเห็นที่ข้างทางมีลำธารน้ำใส ต้องแย้มยิ้มด้วยความยินดี รีบเร่งบังเหียนอาชาคู่ขา พุ่งควับลงไปอย่างรวดเร็ว ปลอยไฟวันไปตีมน้ำกินที่บริเวณนั้น ส่วนตัวเองล้วงผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่อเบา ๆ ตามลมใหญ่ที่พัดเยือกกะพริบอยู่เบา ๆ คล้ายกำลังครุ่นคิดเรื่องราวใด ?

ทันใดนั้น ที่ปลายทางมีเสียงฝีเท้ามาดังมาอีกครา และคล้ายมีสัตว์เดินด้วย ดรุณีอาภรณ์เขียวเพ่งมองแน่วแน่ ชั่วครู่ก็เห็น อาชาสีขาวราวหิมะ เทวตัวกำลังวิ่งเคียงคู่มาโดยไม่เรวนัก

ผู้ขับชื่อผู้ตัวหน้า เป็นชายชราวัยหกสิบเศษ เสื้อกางเกงผ้าฝ้ายสีเหลือง เท้าหน้าคล้ายวานร ร่างยังผ่ายผอมเตี้ยเล็กอีกด้วย ใบหน้าที่เหี่ยวนุ่นละอองหมอกเม้มเมื่อมีหยาดเหงื่อไหลลงเป็นเส้นสาย จึงลายพร้อยจนน่าดูอย่างยิ่ง

ดรุณีอาภรณ์เขียวต้องขบขันจนหัวร่อคิกออกมา พลันรู้ตัวว่าเสียกิริยาไปหมดเมื่อปิดปากไว้ ขณะจะเป็นหน้าหนี สายตาพลันกระจางจำทันที รอยยิ้มที่มีต้องซาลงไป หัวใจที่เยือกเย็นของนางพลันจวนสิ้นไหวระริก ตาก็จับมองเงาห่างไปแล้ว

ที่แท่นางเห็นด้านหลังของชายชราคล้ายวานร เป็นบุรุษหนุ่มวัยประมาณปีฉดาศษ อาภรณ์สีขาวพลีพลิวไสว ใบหน้าหล่อเหลาคมคายราวเทพบุตรจติ

ชายชราที่นำหน้าเมื่อเห็นดรุณีน้อยหัวร่อด้วยที่ทำเย้ยหยันเยี่ยงนั้น ต้องเกรงวูบหนึ่งก่อน จึงมีโทสะพลุ่งขึ้น สะบัดแส้มาหวดควบ เร่งอาชาคู่ขาให้พุ่งกักไปโดยเร็ว ผุ่นละอองจึงกระจายคละคลุ้งเข้าไปในทวนนัยอาภรณ์เขียว จนนางจ้องรับกระโดดหนี โทสะนางก็ตาลเดือดขึ้นทันที

ตอนนั้น นักศึกษารูปร่างมพลอยเร่งม้าติดตามไป โดยมีได้ชายตาเหลือบแควนางลักแว่นเดียว

เมื่อเช่นนี้ ดรุณีอาภรณ์เขียวยิ่งเดือดดาลแล้ว ปกติมิผู้คนมากเพียงใด

ที่ประจบสอพลอนาง มีมากเพียงไหนที่เยินยอความงามของนาง แต่บุรุษหนุ่ม
กระทั่งทางตายยังมีเหลือบแล นางไหนเลยทนทานได้ ?

นางพลันตวาดแล้วกระโดดขึ้นหลังม้า ลงแส้ห้อยติดตามไปทันที

ดรุณีน้อยนางนี้นามปึงอ้วง เป็นหลานของผู้อาวุโสสำนักเทียนช้วนาม
ทิเหลาเล่า ชนชาวนักเลงตั้งฉายนางว่าเล็กเนี้ยจื้อ (ดรุณีสีเขียว) เอี้ยเท้าน้อยมี
วัยสิบเก้าปีแล้ว แต่ก็ได้ออกท่องเที่ยวมาในวงพวกนักเลงถึงสองปี วิชาฝ่ามือ
ซึ้งเล้งเจี้ยและเพลงกระบี่ชวงล้วยเกี่ยมของเทียนช้วนึ่งสูงส่งมิใช่น้อย กอปรกับมี
ความงามที่สะคราญปานบุปผา และทิเหลาเล่าที่เป็นพ่อพี่ (ยาย) ของนางก็พอมิ
ชื่อเสียงในวงพวกนักเลงไม่น้อย ดังนั้น ผู้คนทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรม ต่างยอม
อ่อนข้อแก่นางสามส่วน จึงได้มีความพระนางเป็นยิ่งนัก

ดรุณีอาภรณ์เขียวปึงอ้วงห้อม้าไล่เป็นช่วงทางหนึ่ง จึงใกล้จะทันกับม้าที่
อยู่หน้า นางเกร็งลมปราณขึ้นตวาดไป

“สองคนโอหังที่มันยัรดาไรแวนั้น จงหยุดม้าให้โกวเนี้ยด่วน”

ที่แท้สองคนนี้คือลีเจ็กลึงกับทิเอ็กกิมเจ็งโจ้วแปะชีว ที่เพิ่งสังหารลิ่ว-
ซาเกี่ยมกิมม่อกังแล้วเดินทางต่อนั่นเอง

ทั้งสองพอได้ยินเสียงตวาดที่สดใสไพเราะ ต่างรั้งบังเหียนม้าให้หยุดไว้
โจ้วแปะชีวที่ซราแล้วแต่ยังมีอารมณ์รื้อนแรง หัวร่อฮาฮากล่าว

“นี่ ! เอี้ยเท้าน้อย มากรีร้องเยี่ยงนี้ หรือเป็นหัวใจตกหล่นไป ?”

ปึงอ้วงหน้าแดงระเรื่อ ขายตามองลีเจ็กลึงแวบหนึ่งก่อน จึงกระซอก
เสียงด้วยโหเสะ

“เฒ่าอัปลักษณ์ จงหุบปากใส่โครกของท่านไว้ โกวเนี้ยเราถามท่าน เมื่อ
ครู่ไหนพลันห้อม้าอวดอำนาจก่อกวนจนฝุ่นละอองแปดเปื้อนโกวเนี้ยท่านทั้งร่าง ?”

โจ้วแปะชีวมารยาเป็นร้องด้วยความสงสัย

“นี่กลับประหลาดมากแล้ว ทางหลวงสายนี้มีใช่เป็นสมบัติของตระกูล
ท่าน เวลากลางวันแสด ๆ เราผู้เฒ่าเร่งม้าให้เร็วกว่าธรรมดาเล็กน้อย หรือยัง
จะใช้ไม่ได้ ?”

ปึงอ้วงอับจนปัญญาจะได้เถียง แต่ความพระนางที่มี กระตุ้นจิตใจจน
มียอมเพี้ยงพล้ำอ่อนข้อ นางจึงยกมือขวาผ่องขึ้นชี้หน้าโจ้วแปะชีวพาลาร้อง

"ท่าน...ประเสริฐ...โกวเนี้ยไม่ต้องการเล่นลื่นกับท่าน ในเมื่อท่านผยอง
งาแกฟองปานนี้ คาดว่าท่านต้องถือดีว่ามีฝีมือสูงส่ง หากโกวเนี้ยไม่สั่งสอน
ท่านสักครั้ง ท่านก็ต้องไม่รู้ฟ้าสูงเท่าใดแผ่นดินต่ำเท่าใด ?"

มีทันจบคำ ชักกระบี่ออกจากฝักดังควับใหญ่ เลิกคิ้วจนตากลมกว้างมี
พิภพจะลงมือแล้ว

ลี้เจี๊ยกถึงที่สงบมิเคยส่งเสียง ตอนนั้นลืมหันขึ้นเล็กน้อยพลางกล่าว

"ไว้วางใจเถอะ เอี้ยเท่าชนอ่อนยังไม่รู้งานที่มีรู้จักสูงต่ำเยี่ยงนี้ ไทหนเลยมี
คุณแก่ให้ท่านลงมือ พวกเรายังคงไปสะสมเรื่องสำคัญจึงประเสริฐกว่า"

ครุณีอำภรณ์เหียวปึงอ้วงพอได้ฟัง ต้องเหือดตาลจนตัวสั่นระริก กรีด
เลือดเสียง

"โกวเนี้ยวันนี้จะสั่งสอนท่านที่เป็นคนโอหังก่อน !"

ขาดคำพลิกกระบี่ จนประกายกระเจายเป็นดอกดวง พุ่งควับเข้าใส่คอ
ทศยลี้เจี๊ยกถึงด้วยกระบวนท่ากราดเกรี้ยวและรวดเร็วยิ่ง

ลี้เจี๊ยกถึงนั่งเป็นสง่าอยู่บนหลังม้าเคลื่อนไหวย จับตามองดูกระบี่ที่แทงมา
กว้างเยินชา

กระบวนท่ากราดเกรี้ยวดุตัน ปึงอ้วงความจริงพอจะหลอกล่อและจริงจัง
ได้ นางเมื่อเห็นลี้เจี๊ยกถึงมีปัดป้องหลบหลีกกระบี่ของนาง ต้องตระหนกขึ้นเอือก
หนึ่ง เข้าใจฝ่ายตรงข้ามเป็นนักศึกษาที่ไม่รู้จักวิชาญ จึงเกิดความเวทนา ต้อง
เบนกระบี่พุ่งเฉียดผ่านไหล่ขวาลี้เจี๊ยกถึงไป โดยครุ่นคิด

'กรีดไหล่เสื้อของมันขาด เพื่อมันจะได้รู้จักความร้ายกาจของเราไว้
ครหาหน้าไม่อาจจะโอหังเช่นนี้อีก'

ก็เอือกก็เงี้ยวที่จับตามองอย่างเยินชา เมื่อเห็นปึงอ้วงรั้งกระบี่นางให้เบน
ไปที่ไหล่ขวาของลี้เจี๊ยกถึง อดนิยมนชมเชยมิได้ คำหนึ่งขึ้น

'เอี้ยเท่านี้แม้ดูร้ายไม่ถือเหตุผล แต่จิตใจกลับตึงมาเบี่ยงมารุณยธรรม
ดูท่าที ลี้เจี๊ยกถึงก็ต้องไม่ให้นางอับอายเกินไปนักเป็นแน่'

ขณะครุ่นคิดถึงตอนนั้น พลันได้ยินลี้เจี๊ยกถึงแค้นเสียงเยินชาเบา ๆ นิ้ว
ชี้และนิ้วกลางพุ่งควับด้วยความเร็วตั้งประกายไฟ ดัดไปบนตัวกระบี่ปึงอ้วง
เบา ๆ มีเสียงดังดิงสดใส กระบี่ของนางถูกติดหักเป็นสองท่อนทันที !

ปึงอ้วงตอนนั้น นั่งตะลึงลานอยู่บนหลังม้าแล้ว นางคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด นุรุษหนุ่มรูปงามนี้ จะมีพลังฝีมือสูงส่งถึงระดับนี้ได้ !

นางเมื่อเห็นกระบี่คู่มือที่รักปานดวงใจถูกดีดหักไป จึงหวั่นเสียดายทั้งเดือดดาล ตวาดเสียงแหลมเล็กแล้วกระโดดควับขึ้นจากอานม้า ปาดสองฝ่ามือเข้าใส่ศีรษะลี้เจ็กลิ่ง ส่วนสองเท้าก็เตะสลัดกันไปยังที่ทรงอกของคู่ต่อสู้

ลี้เจ็กลิ่งหัวร่อแค้น ๆ ยกสองแขนขึ้นรับเข้าไประหว่างคอกับอก มีเห็นตีได้อย่างไร พลังที่หยุ่นเหนียวขมหนึ่ง ทะลักออกมาดูจู่เขาหลาย

ปึงอ้วงพลันรู้สึก เบื้องหน้าคล้ายมีกำแพงไร้สภาพทางกันอยู่อีกชั้นหนึ่ง นางมีเพียงไม่มีปัญญาทำอันตรายฝ่ายตรงข้ามสักน้อยนิดเท่านั้น กลับถูกพลังที่ทะลักติดต่อกันมา กระแทกจนปลิวไกลไปกว่าสองวาจึงร่วงหล่นลง

นางทั้งอับอายทั้งกระวนกระวาย ไม่อาจแบกหน้าเข้าจู่โจมอีกแล้ว กลับบังเกิดความเสียใจจนน้ำตาหลังไหล ร้องเบา ๆ แล้วกระโดดขึ้นหลังม้าลงเสียไปโดยมียอมเหลียวมาอีกครา กระทั่งกระบี่หักก็ไม่ต้องกรออีกแล้ว

โจ้วแปะชีวต้องส่ายหน้าถอนใจ ลงจากม้าไปเก็บกระบี่หักให้ แต่แล้วอุทานด้วยความตระหนก

“ที่แท้เอี้ยเท้าเป็นศิษย์สำนักเทียนชัว !”

อาวุธของศิษย์สำนักเทียนชัว ล้วนมีอักษร “เทียนชัว” สลักอยู่ทุกเล่ม ดังนั้นโจ้วแปะชีวเพียงเห็นก็จำได้

ลี้เจ็กลิ่งหัวร่อโดยมีออกความเห็นอย่างไร ครั้นแล้ว อาสาพวงพีทั้งสองจึงได้เดินทางต่อ

กลางวันเดินทางกลางคืนพักผ่อน จนกระทั่งวันนี้ ได้มาถึงตัวเมืองเล้งกู่ย ซึ่งอยู่แดนต่อแดนของมณฑลเซียมไซ

อดีตเมื่อสามสิบปีก่อน ที่ละชั่วชิงกุนถูกกลุ่มรุมบาดเจ็บสาหัสในภูเขา ฉินเนี่ยนนั้น นอกจากถูกท่านสังหารตายคาที่ไปยี่สิบเจ็ดคนแล้ว ที่หนีรอดมาได้ ฝ่ายธัมมะมีกิมनोंักงและทิจิ้วยี่สิบสองคนเท่านั้น

แต่ในฝ่ายธรรม มีมากมายหลายคนอาทิ ทิปีซึก (ขอทานแขนเหล็ก)

ไก่อังแห่งพรรคกระยาจก กิมซึ่งจื้อ (ลูกคิดทอง) ลี้กย ม้อฮั่นเตียว (อินทรี
เหล็กเมฆา) เป๊ะเอ็งประมุขคนเล็กของพรรคเห็กก็ (ธงดำ) ตู๋เล้งซัว (มือสังหาร
ม้าขาว) ดังปิว ซามันเต้าหยิน (นักพรตสามหน้า) อ้วงฮ่วย ทะลวงวงล้อมหนี
มาได้

ชั่วชีวิตละชั่วซึ่งขุนแยกแยะบุญคุณความแค้นกระจำง และก็ถือเรื่อง
บุญคุณความแค้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง เมื่อพบพานเรื่องราวใด ล้วนไม่คำนึง
ถึงฐานะเบียดเบียนพวกนักเลง ต่างอาศัยความคิดเห็นของตัวเองไปจัดการ

ลี้เง็กลิ่งที่อยู่ในความมอบรมมาสิบกว่าปี ย่อมถูกเพาะจนมีนิสัยที่แกร่ง
กว่า มิแยกแยะเรื่องธัมมะหรือธรรมใด ๆ เช่นกัน

ความจริงได้ค้นหาคำกับไปยี้ซึ่งซัวะ (เทพอสูรแปดแขน) กู้จ๊อถูไวก่อน
หนีจากการจัดการเรื่องลิวซาเกี่ยมกิมน้องกั้งแล้ว ภายในสองปีนี่ ต้องไปสมทบ
กับเบนจูเฮาไฮว้อเยี่ยมณฑลอานฮุย โดยมีท่านเป็นผู้นำคนของพรรคแนฮั่นปึง
ทั้งมวล รวมกำลังกันมากำจัดกวาดล้างต่อบรรดาศัตรูคู่แค้นของละชั่วซึ่งขุน
ไคเค็ดต เพื่อล้างแค้นล้างอายและฟื้นฟูเกียรติภูมิของพรรคแนฮั่นปึงให้รุ่งเรือง
ขึ้นอีกครั้ง

ไปยี้ซึ่งซัวะกู้จ๊อถูไวก่อนเป็นผู้ซุขที่มีความคิดสุขุมลึกซึ้ง มาตรฐานท่านทราบ
กังจูเอียว้วยผู้นี้ มีพลังฝีมือที่สูงสุดยอดจนเหนือกว่าปึงจู้รุ่นก่อน ทั้งยังมีภูมิ
ปัญญาเปรี๊ยะปราดหลักแหลมเป็นอัจฉริยะ แต่ทว่าวงพวกนักเลงมีเล่ห์ร้าย
ทุกยชั่วกลอกกลิ้งแพรวพราว เพียงอาศัยพลังฝีมือแต่ขาดประสบการณ์ ยังคง
ไม่อาจวางใจได้ กลับยิ่งเพลี่ยงพล้ำหลงกลง่ายตายกว่า และศัตรูคู่แค้นของ
กังจูคนก่อน ล้วนแล้วเป็นยอดคนที่มีฝีมือโดดเด่นเป็นเอกแห่งยุค ทั้งยังมีพวก
พลองมากมายคับคั่ง ไม่บังควรให้ลี้เง็กลิ่งไปเสี่ยงอันตรายเพียงลำพังตัว

ดังนั้นเอง กู้จ๊อถูไวก่อนวางแผนโดยรอบคอบสุขุม ทางหนึ่งเร่งรีบ
ระสมกำลังของพรรคขึ้น โดยใช้คนออกไปส่งเทียบเชิญต่อยอดฝีมือฝ่ายธัมมะ
และธรรมทั้งหลายในวงพวกนักเลงให้มาร่วมพรรค เมื่อถึงเวลานัดหมาย พอ
กังจูคนใหม่กลับถึงสำนัก ก็พอจะชุมนุมยอดฝีมือของพรรค ทุ่มเทกำลังต่อสู้
ให้แตกหักล้างแค้นแก่เหล่าปึงจู้ละชั่วซึ่งขุน

ลี้เง็กลิ่งเห็นช่วงเวลาสองปียังยาวนานนัก ที่สำคัญที่สุดคือ ความแค้นที่

โชคเล็ดของอาจารย์ คล้ายเข็มแหลมทิ่มแทงจิตใจอยู่ทุกวันเวลาจนไม่อาจ
สงบได้แม้สักชั่วครู่ยาม แค้นจนใครได้สังหารบรรดาศัตรูเหล่านั้นกับมือทุกคน
ทันที จึงจะมีจิตใจสุขสงบไป

ดังนั้นเอง หลังจากจัดการศัตรูสำคัญในลี้วซัวจึงแล้ว จึงมุ่งหน้าสู่ที่อยู่
ของกิมชิ่งจือ (ลูกคิดทอง) ลี้กย ซึ่งเป็นผู้ท้าวหาญยิ่งใหญ่ของซัวไซ มีอิทธิพล
อำนาจครอบคลุมทั้งดินแดนแคว้นนี้

ทึเอ็กกิมเจ็งไ้วแปะชิวนั้น ได้ถือลี้เง็กลิ่งเป็นเข็มทิศของชีวิตท่านแล้ว
ย่อมร่วมทางมาเป็นผู้พิทักษ์ แต่ทว่าที่ยิ่งสำคัญ คือท่านเทิดทูนและเชื่อถือ
พลังฝีมือที่สูงสุดยอดในแดนดินของลี้เง็กลิ่งสนิทใจ แต่ไม่ต้องการให้ลี้เง็กลิ่ง
ที่มีเพียงลำพังตัว ไปรับความล้าแก่ต่อบรรดาศัตรูที่เป็นสุดยอดฝีมืออันดับ
เยี่ยมของบุลิมยุคนี

ลี้เง็กลิ่งเองก็เข้าใจ เรื่องที่ตนตั้งใจกระทำ มีความลำบากจนยากเข็ญยิ่ง
แน่นอน เรื่องนี้ย่อมไม่อาจเพียงอาศัยพลังฝีมือที่สูงสุดยอดจะคลี่คลายได้ ที่
ยิ่งสำคัญ ยังต้องเป็นการตกลงใจที่แน่วแน่ไม่คลอนคลาย และภูมิปัญญาที่สูง
ส่งลึกซึ้ง กำลังขวัญอันหนักแน่นเข้มแข็ง และประสบการณ์ที่โชกโชนชานาญ

ลี้เง็กลิ่งกับไ้วแปะชิวปล่อยบังเหียนม้าให้ห้อยตะบึงอย่างรวดเร็ว จน
กระทั่งเข้าถึงเทือกเขาสูงลิ้น เมื่อมาถึงชายป่าแห่งหนึ่ง พลันเห็นลี้เง็กลิ่งรั้ง
บังเหียนหยุดม้าไว้ ชมวดคิ้วชี้ไปในป่าที่ยังห่างกว่าสี่สิบวา

ทึเอ็กกิมเจ็งจุนงงไม่เข้าใจ ทั้งสองจึงสะบัดบังเหียนให้ม้าเข้าไปใกล้กว่า
เดิม จนตอนนี้ไ้วแปะชิวจึงได้ยิน ในป่ามีเสียงอาวุธกระทบกันดังแว่วออกมา
มา และยังผสานด้วยเสียงทวาดด่า

ขณะไ้วแปะชิวจะถาม พลันมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังออกมาจากในป่า
ใหญ่ แล้วมีเสียงแหบพร่าแผดด่าดังสนั่นหวั่นไหว

ลี้เง็กลิ่งไม่ลังเลอีกแล้ว พลั้วตัวลงจากหลังม้า ขณะจะโถมเข้าไปดูเหตุ-
การณ์ พลันมีเงาร่างสองสายพลั้วออกมาจากในป่าดูเป็นวิญญูณร้าย

ทั้งสองล้วนแต่งกายพิกลจนสุดพิสดาร ต่างสวมเสื้อกางเกงเนียนเนื้อสีดำ

เก่าเล่าศิระล้าน แขนวลูกกลม ๆ คล้ายดั่งกะโหลกศิระโตประมาณกำปั้น
ไว้พวงหนึ่ง แต่บรรดาลูกกลมเป็นประกายขาวแวววาว แสดงว่าหลอมขึ้นจาก
เหล็กกล้า ที่เอวคาดด้วยสายรัดเป็นหนังเมวน้ำกว้างสองนิ้ว นิ้วขีมือขาวสวม
แขนทองเป็นรูปหัวงูอยู่วงหนึ่ง

ทั้งสองพอปรากฏตัว ต่างพากันยกอาวุธพิสดารในมือชูขึ้นเสมอออก
มาของพวกมันดูไปมีใช้เหล็กมีใช้ทอง ลักษณะคล้ายตะขอสีดำ ปลายตะขอ
เป็นแหลมแหลมเล็ก ๆ อยู่ตี่ยิบ ประกายสีครามแวววาวดูทำที่จะต้องอาบยาพิษ
ไวแน่นอน

ใบหน้าทั้งคู่เรศอัปลักษณ์ของทั้งสองมีรอยยิ้มเหี้ยมโหดอำมหิต หนึ่งใน
จกเขนนั้นน้อยขึ้นก่อน

"คนของเอ็กซัวเต้า (เกาะทรายดำ) มาคัดรูปปิดปากเมื่อใด ปกติห้ามคน
ภายนอกมาลอบดู พวกเจ้าทั้งสองละเมิดกฎสำคัญนี้แล้ว เห็นแก่ที่ไม่รู้มาก่อน
จะให้ความกรุณาตายในซากสมบูรณ ไปรายงานตัวต่อพญาเมธิด"

มันกล่าวอย่างปลอดโปร่งยิ่งนัก คล้ายดั่งชีวิตผู้อื่นสองคน เป็นเพียงมด
แววกข้างทางที่ต่ำต้อยหาคุณค่าไม่ได้เลย

ตอนนั้น อีกผู้หนึ่งทวาดก้อง

"ยังไม่ลงมือเอง หรือต้องการให้พวกเรารับใช้แทน?"

เสียงของมันคล้ายเป็นสายฟ้าฟาด สะเทือนเลื่อนลั่นจนแก้วหูสั่นสะท้าน

ลีเจ็กลิ่งมีทราบเอ็กซัวเต้า (เกาะทรายดำ) มีความสำคัญอย่างไร เห็นตัว
ประหลาดทั้งสองมาคุกคามผู้คนอย่างป่าเถื่อนดุร้ายเยี่ยงนี้ ไหนเลยจะทนทาน
ได้ แต่เพียงแค่นเสียงเย็นชา เสงยหน้ามองท้องฟ้าด้วยที่หาเหยียดหยามดูแคลน

แต่ใจว้าแปะชีวิตที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี พอได้ยินคำ 'เอ็กซัว-
เต้า' สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยทันที

ที่แท้เอ็กซัวเต้า (เกาะทรายดำ) เป็นเกาะศิลาเล็ก ๆ ที่อยู่โดดเดี่ยวทาง
นอกทะเลบูรพา บนเกาะไม่มีต้นไม้ใบหญ้าเลย ปกติเป็นเพียงสถานที่ชาวประมง
แวะไปพักเท้าชั่วคราวเท่านั้น

เมื่อสิบปีก่อน ในเกาะที่แห้งแล้งนี้ พลันมีตัวประหลาดที่สวมเสื้อดำ
เก่าเล่าศิระล้านจำนวนหนึ่งขึ้นไปยึดครองเกาะนั้นไว้ สังหารบรรดาชาว

ประมงที่อยู่บนเกาะโดยไม่ตามต้นสายปลายเหตุจนหมดสิ้น แล้วลงมือก่อสร้างเป็นการใหญ่ ถึงกับสร้างปราสาทราชวังที่สวยงามภูมิฐานด้วยหินหลายหลัง โดยแบ่งออกเป็นสองชั้น ชั้นหนึ่งอยู่บนพื้น อีกชั้นหนึ่งต่ำลงไปในใต้ดิน แต่ทั้งสองชั้นมีกลไกกับดักซับซ้อน คนชาวบูลิมน้อยคนนักจะเข้าไปภายในได้

มาตรว่าเป็นยอดฝีมือบูลิมนี่ชื่อเสียงเกรียงไกรเสียงอันตรายไปสืบเสาะด้วยความตื่นเต้นสงสัย แต่ก็มิไปไม่มีกลับมาเลย ดังนั้น คนชาวบูลิมนั้น ๆ ไป ต่างมีความเกร็งเกรงและระแวงแคลงใจต่อเกาะเล็กชั้วเต้าที่มีความลึกลับและน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง เรียกปราสาทราชวังในเกาะเป็นอิมเอียงมีเก็ง (วังลับชาวดำ)

บรรดาคนชุดดำเหล่านั้นมาจากที่ใดกันแน่ ? หลักวิชาฝีมือเป็นของเชื้อสายใด ? ยิ่งไม่มีผู้คนสืบทราบได้ เพียงทราบกระบวนท่าของพวกมันโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง พลิกเพลงพิสดารยิ่ง และแต่ละคนต่างมีนิสัยอำมหิตชั่วร้ายที่สุด ยามใดเป็นศัตรูกับพวกมัน พวกมันต้องรังควานล้างแค้นไม่มีวันยุติเลิกรา มิว่าทางด้านเปิดเผยหรือลอบเร้น จะต้องทำลายศัตรูจนบ้านช่องพินาศ ผู้คนตายหมดสิ้น และฝีมือที่ใช้ยังสุดชั่วร้ายทารุณ มิได้คำนึงถึงกฎระเบียบของบูลิมนเลย

ที่ที่บรรดาตัวประหลาดเหล่านี้ เนื่องจากอยู่ไกลถึงโพ้นทะเล น้อยครั้งนักจะมาในแผ่นดินตงจ้วน มาตราว่าบางครั้งมาด้วยเรื่องสำคัญ ก็เป็นเหตุชั่วครุยามแล้วหลบไป ไม่ยอมรื้ออยู่เนิ่นนาน และพฤติกรรมก็กบปิดเร้นลับยิ่ง

ยอดฝีมือบูลิมนจำนวนหนึ่งเคยร่วมมือไปจู่โจมหลายครั้งครา เพื่อหมายทำลายขบวนการชั่วช้าอำมหิตนี้จากแผ่นดิน แต่ล้วนเพราะพวกมันมีพฤติกรรมลอบเร้นจนลึกลับ จึงไม่เคยจะมีโอกาสหาพวกมันพบเลย

ตอนนั้นชายฉกรรจ์ชุดดำทั้งสอง เมื่อเห็นสีหน้าไฉ่วแปะชีวแปรเปลี่ยนไปต่างแผดหัวร่อด้วยความกระหึ่มล่ำฟอง คล้ายดังสองคนที่เบื้องหน้าต้องตายแน่นอนแล้วก็ปาน

ลี้เจี๋ยลิ่งเมื่อเห็นเช่นนั้น ต้องแค้นเสียงเหี้ยมดุด่าไปอีกครั้ง

ไฉ่วแปะชีวคล้ายถูกเสียงแค้นจากจมูกของลี้เจี๋ยลิ่ง กระชากให้ตื่นจากความฝันก็ปาน สะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ รู้ตัวทันทีว่าเสียทำให้้อบอาย ต้อง

แก่แต่ตัวเองในใจอย่างตุตันคำหนึ่งแล้วคำรามขึ้นสุดเสียง

“โจรร้ายทรายดำ อวดโอ้อังไม่เบา เล่ารู้ทั้งสองชีวิตอยู่ที่นี่ พวกเจ้า
เข้ามาลองปลิดดูเถิด”

คนเล็ดดำคาดคิดไม่ถึง เมื่อขอมช่อจะมีวาจากระด้างปานนี้ ต่างเดือด
ตบเจนนคำรามสุดเสียง ตวัดตะขอปลายหนามสีดำในมือขึ้นกรีดใส่คอหอยและ
ทรวงโครงไว้เฒ่าชีวิตทันที

ไว้เฒ่าชีวดาวด “มาได้ประเสริฐ !” เสียงกึกก้อง ขยับร่างวูบพลิกมือ
คว่ำใหญ่ ถึงกับกระชากกลองยาสูบที่ปกติมิใคร่ยอมให้ออกจากสายรัดเอว
ถนัดยานั้นยาวประมาณสองเชียว เป็นประกายสีเหลืองแวววาว ถึงกับตีขึ้น
จากทองเหลืองบริสุทธิ์

ไว้เฒ่าชีวในตอนนั้น สะบัดกลองยาสูบเคาะเข้าไปยังปลายตะขอสีดำ
ของฝ่ายตรงข้าม ขณะจะสัมผัส คนชุดดำทั้งสองพลันกระจายออกจากกัน
กระหนาบเข้ามาใส่ทางซ้ายขวา ด้วยความเร็วไม่ผิดกับสายฟ้า

ไว้เฒ่าชีวหัวร่อเสียงก้อง สะบัดกลองยาฟาดออกไปทางซ้ายขวาโดย
พริ้วลมเพรียงกัน ส่วนมือขวาฟาดใส่พื้นจนร่างทะยานขึ้นไปสูงร่วมหกวา เมื่อ
เหลือบมองมาแวบหนึ่ง กลับไม่เห็นร่องรอยของลี้เจ็กแล้ว

ที่แท้ลี้เจ็กลี้พอเห็นคนของเอ็กชัวเต๋าลงมือ ความจริงจะทะยานเข้าต่อ
ด่านสังหาร แต่เมื่อเห็นไว้เฒ่าชีวชักกลองยาออกมาต่อสู้แทน จึงหมายจะดู
ฝีมืออาวุธของไว้เฒ่าชีวสูงส่งถึงระดับใด ทั้งยังครุ่นคิด

‘หากแน่แท้เอ็กกิมเจิ้งด้านทานไม่อยู่ เราค่อยลงมือช่วยเหลือยังไม่สาย...’

และลี้เจ็กลี้ก็หวั่นกังวลต่อคนที่ประสพอันตรายอยู่ในป่าอย่างยิ่งอีกด้วย
จนจบจนเมื่อเห็นไว้เฒ่าชีวลงมือแคล่วคล่องว่องไว ทำร่างพลิกแพลงปราด
เปรี้ยว ต่อสู้สองกระบวณท่าแล้ว มีอาณาพที่ยังยมิอาจดูแคลนจึงคลายใจได้
ทันที ทราบว่าในเวลานี้แล้ว ยังไม่ถึงกับมีความเปลี่ยนแปลง จึงพุ่งควับ
เข้าไปในป่าโดยไม่บอกกล่าว

ลี้เจ็กลี้มีพลังฝีมือที่เลอเลิศปานใดแล้ว พุ่งเพียงควับเดียวก็ร่วมยี่สิบวา
กระโดดสามครั้งก็เข้าไปในป่าได้

พอเข้าไปในป่า พลันเห็นสภาพที่สุดแสนสยของของแผ่นดินมากระจำงตา

บนพื้นมีศพอยู่สองซาก โลหิตไหลหลังเบื้องนอง อวัยวะภายในทะลักออกมา
เกลื่อนทั้งบริเวณ สองเท้าสองแขนถูกฟันขาดจากร่าง ศีรษะถูกฟาดจนแหลก
และ มันสมองสีขาวและโลหิตสีแดงกระจายไปรอบบริเวณกว้าง เป็นสภาพที่
ทั้งสยดสยองทั้งน่าอเนจอนาถยิ่งนัก

ลี้เจ็งลิ่งกวาดตามองไปรอบหนึ่ง พบเห็นยังมีชายฉกรรจ์อาการณ์ดำที่
ประหลาดพิกลอีกห้าคนล้อมกลุ่มมูมผู้หนึ่งอยู่

ผู้นั้นก็มีรูปร่างสูงใหญ่และโลหิตหลังไหลโชมกาย แขนข้างหนึ่งถูกฟัน
ขาดเสมอไหล่ เหลือแต่หนังติดห้อยอยู่เท่านั้น แต่ผู้นั้นยังคงใช้แขนข้างเดียว
สะบัดกบจักรสุริยันจันทราอย่างเข้มแข็งดุจนั ต่อด้านกับคนชุดดำทั้งห้าดูพยัคฆ์
ร้ายที่คลุ้มคลั่งแล้ว

ลี้เจ็งลิ่งเมื่อเห็นสภาพนั้น ความเดือดดาลพลุ่งพล่านขึ้นจนส่งเสียงกู่
กราดเกรี้ยวสะท้านขวัญ ทะยานกายควับขึ้นไปไกลร่วมสิบลวา สองฝ่ามือกางอ้า
ตะปบเข้าใส่พวกอำมหิตของเกาะเอ็กซัวเต๋าปานพยัคฆ์ร้ายตะปบเหยื่อ

ในห้าคนนั้น มีผู้หนึ่งที่หมวดเคราครีมี พลันแผดหัวร่อเสียงประหลาด
พิกล หันขวับกลับมาสะบัดสองฝ่ามือออกฟาดด้านโดยไม่หวาดหวั่น

พลันมีเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว พริบตานัน กรวดหินดินทราย
กระจายคละคลุ้ง ความร้อนระอุขุมหนึ่งแผ่ซ่านออกรอบบริเวณ ชายฉกรรจ์
หมวดเคราครีมีผู้นั้นถึงกับถูกกระแทกจนปลิวลະลิ่วออกไปกว่าสิ่วา

ส่วนคนอื่น ๆ พลอยถูกปลายพล้งเขียะชะวะเจี้ย (หัตถ์อสูรแดง) กระแทก
จนเซกลาออกไปตั้งเนมาาย

ตอนนั้น ลี้เจ็งลิ่งพลั่วตัวลงสู่พื้น สะบัดมือดีดยาสรรพคุณสูงของ
สำนักอาจารย์เข้าไปในปากชายฉกรรจ์แขนเดียวอย่างแม่นยำ แล้วแค้นเสียงเย็น
ซาต่อคนทั้งห้า

“การเข่นฆ่าสังหารจนสิ้นซากเช่นนี้ เป็นพฤติกรรมของพวกเขาเอ็กซัวเต๋า
ท่านเสมอมาหรือไร ?”

ชายฉกรรจ์หมวดเคราครีมีที่ถูกกระแทกจนปลิวออกไปหลายวา ตอน
นั้นทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาลอย่างยิ่ง มันซึ่งมีนามเงี่ยมเม้งฉายลี้ก๊วย (ปิศาจร้าย)
มีตำแหน่งสำคัญในติกงทนต์ของเอ็กซัวเต๋า ปกติมีความมโหฬาร อ่ามหิต

โหดเหี้ยมเป็นที่สุด กอปรกับมีพลังฝีมือสูงส่งยอดเยี่ยม น้อยครั้งนักที่จะ
เกิดเบญคู่มือต่อต้านได้ จึงยิ่งกระตุ้นให้มันมีความผยองลำพองกว่าเดิม

แต่การประฝีมือกับบุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่เบื้องหน้า มันได้ใช้กำลังภายใน
ยกไปถึงแปดส่วนแล้ว มันใจว่าต้องกระแทกฝ่ายตรงข้ามตายในครั้งเดียว
โหดเหี้ยมจะคาด พอพลังฝ่ามือปะทะกัน ถึงกับคล้ายฟ้าดิสโผนังคิลา มิเพียงไม่
มีอาณาพลักน้อยนิดเท่านั้น ยังถูกพลังที่ร้อนระอุของฝ่ายตรงข้าม กระแทก
งอเอวออกไปหลายวา

บทที่ 6

จุดชนวนความแค้น

เจียมเม่งที่มีสันดานผยองลำพองอย่างยิ่ง ไหนเลยจะยอมพลาตพลั้งเสียที่ต่อสายตาบริวารจำนวนมากหลายได้ มันเกร็งลมปราณโคจรดู ทราบว่าอวัยวะภายในยังไม่บอบช้ำ ความอ่ำหิตจึงประดังขึ้นอย่างรุนแรง

เมื่อเห็นศัตรูพลั่วลงมาอย่างโอ้อ่า มันพลันตวาดก้องพร้อมกับตวัดมือขวาอย่างว่องไว ชัดลูกเหล็กที่สร้างในลักษณะหัวกะโหลกที่แขวนอยู่เหนือทรวงอกทั้งห้าลูก พลันมีเสียงอู ๆ ที่ประหลาดพิกลพุ่งเข้าไปสั่นสะเทือนด้วยพลังหนักหน่วงดุต้นยิ่ง

ชายฉกรรจ์ชุดดำอีกสี่คนทางด้านข้าง ก็พากันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดราวนัดไว้ ตวัดมือขวาชัดเจนหัวกะโหลกที่ทรวงอกออกไปโดยพร้อมกัน พริบตา นั้นเสียงอู ๆ ที่ประหลาดพิกลดังอึงอลอยู่ทั่วบริเวณ ประกายสีขาวกระจายแวววิบวับวาบ ครอบคลุมทั้งสองคนไว้ในประกายที่หนาแน่นถึยบดังพายุฝน นับเป็นการจู่โจมที่โหดเหี้ยมดุต้นน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

ลี้เจิ้งลี้คาคดไม่ถึง อารูลับของเอ็กซัวเต๋าจะมีอำนาจพกราดเกรี้ยวดุต้น

ที่นั่นนี้ ตนนอกจากจะป้องกันตัวเองแล้ว ยังต้องไปพิทักษ์ชายฉกรรจ์ที่
บาดเจ็บทางด้านหลังอีกด้วย ขณะความคิดวูบขึ้นนั้น กะโหลกศีรษะที่พุ่งฉวัด
แว็งจนเต็มท้องฟ้า ได้จุใจลงมาจากอากาศแล้ว

ลี้เจี๋ยลิ่งรีบเกร็งลมปราณขึ้นกระจายไปทั่วสรรพางค์กาย สะบัดสองฝ่ามือ
พาดมาด ๆ ออกไป พริบตาหนึ่ง พลังลมจากฝ่ามือทะลักตุ่มรุม กะโหลกศีรษะ
ที่กระจายอยู่เต็มท้องฟ้า ล้วนถูกกระแทกจนกระจัดกระจายออกไปทุกทิศทาง
ฟ้าเหว

แต่เรื่องพิสดารปรากฏมาให้เห็นแล้ว ลูกเหล็กหัวกะโหลกที่ถูกพลังฝ่ามือ
กระแทกปลิวออกไปนั้น ถึงกับมีเสียงอู๊ดขึ้นอีกครั้ง ตีวงกลมเข้ามาใส่ศัตรู
ที่เฝ้าเป้าหมายอย่างคาดคิดไม่ถึงอีกครา

ในจำนวนนั้น มีสองลูกที่ฝ่าอากาศเสียงอู ๆ เข้าใส่ท้ายทอยของชาย
แบกรับแขนขาทางด้านหลังลี้เจี๋ยลิ่ง

ตอนนั้น มันเนื่องจากเสียโลหิตมากเกินไป อยู่ในสภาพสูญสิ้นเรี่ยวแรง
มิอาจยืนหยัดแล้ว กำลังนั่งขัดสมาธิเกร็งลมปราณห้ามเลือดอยู่ กล่าวได้ว่ามิ
ได้ระวังป้องกันตัวสักน้อยนิด และก็ไม่มีกำลังจะป้องกันตัวอีกแล้วด้วย

หัวกะโหลกเหล็กทั้งสองพุ่งมารวดเร็วไม่ผิดดาวตกจากฟ้า เพียงพริบตา
ก็ถึงที่ท้ายทอยแล้ว

ลี้เจี๋ยลิ่งพลันรู้สึก ด้านหลังมีพลังลมแหลมคมฉีดยาทรมาณ ทราบทันที
ว่านั่นเรื่องเลวร้ายแล้ว

ลี้เจี๋ยลิ่งพลันถึงตาด้วยความเดือดดาล กุญแจก็ก้องยาวนาน พลิกตัว
หนีด้วยความเร็วปานสายฟ้า ประกายสีขาวสายหนึ่งวูบขึ้นมอดังควับ กะโหลก
เหล็กทั้งสองลูกนั้นถึงกับถูกพัดพินจนกลายเป็นผุยผงไปในพริบตาเดียว

ความรวดเร็วของการลงมือ มิว่าผู้ใดในบริเวณต่างไม่มีผู้เห็นชัดเจน แต่
ละคนจึงปากอ้าตาเหลือคาง ยากยิ่งจะยอมเชื่อได้

ประกายสีขาวสายนั้นก็ไม่เชื่องช้าแม้สักน้อยนิด ถึงกับตัวดำม้วนมาดุจ
เงาเมฆกรเทพยดา พอดีพัดพินลูกเหล็กหัวกะโหลกที่พุ่งเข้ามาแทบสัมผัสตัวอีก
ลูกกลายเป็นเศษละเอียดขึ้นเล็กชิ้นน้อย

ความรวดเร็วของกระบวนท่า มิเพียงเป็นไปเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น

ยังคำนวณเวลาและตำแหน่งแห่งที่แม่นยำที่สุดอีกด้วย เพียงพอจะช่วชีวิตให้สุดยออดมีมอระดับใด ๆ ในแผ่นดินยุคนี้ ต้องตระหนักจนชั่วชีวิตท่านได้แล้ว

นั่นคือเก๊ากระบวนท่าไม้ตายชีวิต ที่หากไม่ถึงวาระคับขันจำเป็น ลี้เจ็กลิ่งจะไม่ยอมใช้โดยง่ายตายเด็ดขาด

แลเห็นร่างสีขาวของลี้เจ็กลิ่งกระโดดปราดขึ้นไปในอากาศ เข้าสู่เศษฝนสีเงินที่กำลังพุ่งควับเคียวเต็มท้องฟ้า แล้วร่างสีขาวเรืองรองเส้นสายหนึ่งกระจายเข้าไปใสบรรดาฝนเงินที่มีอยู่ในบริเวณ พริบตาหนึ่ง พวกมันร่วงหล่นลงสู่พื้นจนหมดสิ้น

บริวารเหิกชั่วเด้าทั้งห้า จนบัดนี้ยังไม่สามารถเห็นลี้เจ็กลิ่งใช้อาวุธเยี่ยงไรกันแน่ เพราะเห็นแต่ประกายสีขาวที่ฉวัดเฉวียนอยู่วูบวาบเท่านั้นเอง

ลี้เจ็กลิ่งทวาดเสียงก้อง กระบี่คล้ายเป็นอสณิบาดพาดหลาย กระจายออกครอบคลุมใส่ห้าคนทางเบื้องล่างทันที

นั่นคือกระบวนท่าแรกของเก๊าสุดยอดอสูรนามเซียงหิงเมี่ยงเมี่ยง (แค้นนี้ชั่ววันรันดร์)

ทั้งห้าคนต่างรู้สึก มีเงากระบี่จำนวนมากมายับไม่ถ้วน ทะลวงแทงเข้าไปสู่จุดสำคัญในร่างทั่วสรรพางค์กาย และยักรวดเร็วจนไม่มีปัญญาหลบหลีกต่อต้านอีกด้วย

ลี้ก๊วย (ปีศาจร้าย) เจียมเม่งในตอนนั้น ต้องหวาดหวั่นจนชั่วชีวิตผอแผ่ร้องสุดเสียงแล้วพุ่งตะขอเหล็กของมันเป็นออกไปสุดแรง พร้อมกันนั้น ไม่คำนึงถึงเกียรติภูมิใด ๆ อีกแล้ว ล้มตัวลงกับพื้น กลิ้งหนีออกไปทางภายนอกสุดเร็วแรง

พริบตาที่มันรวมกำลังพุ่งตะขอแล้วล้มร่างกลิ้งหนีนั้น พลันรู้สึกปวดแปลบขึ้นที่ไหล่ จากนั้น เป็นเสียงแผ่ร้องโหยหวนชวนสยดสยองดังติดต่อกันหลายครั้งครา

เมื่อมันกลิ้งจนพ้นรัศมีเงากระบี่ พลันกระโดดปราดขึ้นมาอีกครั้ง จึงได้เห็นชัดเจน บริวารทั้งสี่ของมันถึงกับพากันเสียชีวิตไปในพริบตานี้จนหมดสิ้น ศีรษะที่ถูกตัดขาดจากลำคอ กำลังกลิ้งหลุน ๆ ออกจากบริเวณนั้นอยู่

นักศึกษารูปงามอารมณ์ไขวากลับยืนชมมันมองมันด้วยสายตากระด้างเย็นชา

งผู้เห็นต้องหวาดหวั่นสะท้านขวัญยิ่งนัก

เงี่ยมเม่งสยิกายด้วยความหนาวเหน็บเหือกใหญ่ ไม่คำนึงว่าบาดแผลที่ไหลกำลังมีโลหิตหลังไหลดั่งสายน้ำ เหลือบมองดูกระบี่สั้นที่เป็นประกายบุบใสราวน้ำค้างในมือลี้เจ็กลิ่งแวบหนึ่ง หัวรอเสียงเกรียวกราดแล้วตวาดไป

“ฝีมือยอดเยี่ยม ผู้แซ่เงี่ยมวันนี้นับว่ามีขวัญตาได้เห็นแล้ว ท่านที่นับถือพลจะบอกชื่อแซ่ยิ่งใหญ่ เพื่อวันหน้าจะได้สะดวกต่อการแก้มือหรือไม่?”

หลังจากลี้เจ็กลิ่งออกสู่บูลิ้ม นี่เป็นครั้งแรกที่ใช้เก้าสุดยอดดอสุระ ถึงกับแคล้วคล่องสนใจตั้งปรารถนา ความยิ่งใหญ่ในอาณาภาพ ยิ่งเป็นที่ต้องปลื้มประโลมใจนัก ทั้งยังครุ่นคิด

‘กระบวนท่าเซียงหิงเมี่ยงเมี่ยง (แค้นนี้ชั่ววันรันดร์) ของเมื่อครู มาตราว่าแรงมันบาดเจ็บ แต่อย่างไรยังไม่อาจปลิดชีวิตมันได้ แสดงว่ามันต้องพอมือฝีมือที่แท้จริงอยู่บ้างหลายส่วน’

ตามความเป็นจริง พลังฝีมือของเงี่ยมเม่งนี้ มิเพียงจะสูงส่งจนมีชื่อเปรียบไกรในบูลิ้มเท่านั้น แม้ในเกาะเอ็กซัวตัวเอง ก็เป็นชั้นยอดที่รองจากประมุขเกาะปาเข้า และอีกสองสามคนเท่านั้น หากลี้เจ็กลิ่งมิใช้เก้าสุดยอดไม้ตายดอสุระที่กราดเกรี้ยวรวดเร็วที่สุดจนครอบคลุมพิภพจบแดนมานานปี และกระบี่ชีวล้อเกี่ยมที่คมกริบจนฟันเหล็กฟันหยกดุจฟันหยาวก คิดจะพิชิตเงี่ยมเม่งให้พ่ายแพ้ก็ต้องลงมือกันไม่ต่ำกว่าสี่ห้าสิบกระบวนท่า

เมื่อได้ยินเงี่ยมเม่งกล่าวเช่นนั้น ลี้เจ็กลิ่งต้องหัวร่ออย่างโอหังพลางตอบ

“วันนี้ท่านสามารถหนีจากกระบวนท่าแรกของชีวล้อเก้าเจ้าะเล็กเรา เราฟังจู่ก็กลัวไว้ชีวิตให้ท่านสักครั้ง กลับไปบอกต่อเจ้านายของท่าน เราคือลี้เจ็กลิ่งประมุขพรรคแนฮั่นปั้ง จะเร็วจะช้า ย่อมต้องไปรู้เห็นในเกาะเอ็กซัวตัวสักวันให้ได้”

เงี่ยมเม่งพอได้ฟังต้องตระหนกจนใจสะท้าน ชีวล้อเก้าเจ้าะเล็กเมื่อกาลก่อนเมื่ออาณาภาพที่ครอบคลุมแผ่นดิน มีผู้ใดไม่รู้จัก? ทุกผู้คนต่างยอมรับ เป็นหลักวิชากระบี่อ่ำมิดโหดเหี้ยม รวดเร็วที่สุดของบูลิ้ม

คาดคิดไม่ถึง ตอนนี้จะมาถูกใช้ออกจากมือของลี้เจ็กลิ่งได้ พร้อมกันก็แตกตื่นสงสัยจนคำนึง

‘แนฮฺนปังที่โดดเด่นมีอำนาจครอบคลุมแผ่นดินมาเมื่อสามสิบปีก่อน
ในตอนนี้พลังพื้นดินชีพได้อีกครา และยังมีประมุขพรรคที่พลังฝีมือสูง
จนไม่อาจหวั่นคำนวณเช่นกัน’

สีหน้าของมันเปลี่ยนแปลงไป ๆ มา ๆ จนครู่ใหญ่ให้หลัง จึงพยายามฝัน
ยิ้มกล่าว

“เยี่ยงนี้ประเสริฐสุด ผู้แซ่เจี๋ยมจะรอรับการสอนในเกาะเฮ็กซัวเต้า”

จบคำไม่คำนึงถึงซากศพของพวกพ้องบนพื้น สะบัดแขนงูเสียงยาว
ทะยานกายปราดออกไปควับเดียวก็ไกลกว่าสิบวา ลับตาในทันที

ลี้เจี๋ยลิ่งเห็นมันพุ่งตัวหายไปแล้ว ขณะจะดูอาการชายฉกรรจ์แขนขาด
พลันมีเงาสีเหลืองพุ่งวาบมา ปรากฏเป็นโถ้วเปะชีวละลือลงจากอากาศ เมื่อเห็น
สภาพที่เบื้องหน้า ต้องสิ้นศรัทธากล่าว

“เล่าดี ท่านละเมิดศีลปาณาอีกแล้ว”

กล่าวถึงตอนนี้กวาดตามองไป พอดิเห็นชายฉกรรจ์แขนขาดที่กำลัง
นั่งเกร็งลมปราณอยู่ ต้องร้องด้วยความตระหนกจนสุดเสียง

“เอ๊ะ ! นั่นมิใช่กิมลุน (กงจักรทอง) เจี๋ยลู่ของคุณลุนซาเจี๋ย (สาม
สุดยอดคุณลุน) หรือไร ?”

ตอนนั้น ชายฉกรรจ์แขนขาดหน้าซีดขาวราวกระดาษ ร่างสิ้นระริกอยู่ไม่
หยุดยั้ง

ลี้เจี๋ยลิ่งมีทันตอบโต้ รีบปราดเข้าไปจีสงจุดสำคัญที่แขนซ้ายของมัน
ห้ามเลือดมิให้หลังไหลก่อน แต่เห็นบาดแผลที่แขนซ้ายของมันเป็นสีดำคล้ำ
เนื้อหนังมันออกด้านนอก คล้ายมิใช่ถูกอาวุธคมกริบฟันขาด

ลี้เจี๋ยลิ่งขบกรามแนบแน่น สะบัดกระบี่ชีวล้อเกียมควับ ประกายสีขาว
พวยบมา ฟันแขนขาดที่มีเพียงหนังติดอยู่กับไหล่ขาดนั้นแล้ว ใช้ความรวดเร็วที่สุด
บีบยาสรพคุณสูงของสำนักอาจารย์สองเม็ดโรยไปบนปากแผล

โถ้วเปะชีวยิ่งไม่กล้ารีรอ รีบกอดเสี่ยวาวออกมาฉีกเป็นหลายเส้นแล้ว
พันแผลให้ ลี้เจี๋ยลิ่งยกฝ่ามือทาบไปที่กลางหลังของเจี๋ยลู่ เกร็งกำลังภายใน
ลึกนี้ (หกมหาศาล) ที่แกร่งกร้าวสมบูรณ์ ข้าแรกเข้าไปรักษาอาการให้เจี๋ยลู่
โดยเร็ว

ชั่วคราว เห็นตามง่ามนิ้วของลีเจ็กลิ่งมีละอองสีขาวกระจายขึ้นเกาะกลุ่ม แต่
ใบหน้าซีดขาวของเจี๋ยลุ่กลับเริ่มแดงระเรื่อมาทีละน้อย

อีกครู่ใหญ่ ลีเจ็กลิ่งจึงระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าวเบา ๆ

“รีบเกร็งลมปราณพักผ่อน โคจรให้รอบกายจึงยุติได้”

จนตอนนั้น ลีเจ็กลิ่งจึงจุดไ้ว้แปะชีวออกไปทางด้านข้าง กระซิบถาม

“ไ้ว้เล่ากอ ท่านเมื่อครูที่สู้กับสองคนของเฮ็กซัวเต๋า มิได้พลาดทำ
เสียที่กระมัง ?”

ไ้ว้แปะชีวหัวร่อตอบ

“มารร้ายสองตัวนั้น ถึงกับใช้สิบสามกระบวนท่าตะขออำมหิตที่ขึ้นชื่อ
ของเกาะเฮ็กซัวเต๋ามันมา โชคดีที่เผ่าซอมซ่อจมนอยู่ในกล่องยานี้มาหลายสิบปี
จึงพอจะสู้กับพวกมันได้คู่นี้ ภายหลัง ขณะมีเปรียบอยู่นั้น พลันมีเสียงกู่ดัง
ถี่แว่ว เจ้ามารร้ายทั้งสองถึงกับมีสีหน้าแตกตื่นขวัญเสีย พวกมันกระโดดหนี
ออกจากวงต่อสู้ไปไม่คิดชีวิต...”

คล้ายนึกถึงความโศกมาได้ รีบเปลี่ยนเรื่องถาม

“เล่าดี ท่านเมื่อครูใช้เก้ากระบวนท่าสุดท้ายอดไม่ตายชีวล่อมาหรือไม่ ?”

ลีเจ็กลิ่งผงกศีรษะ ไ้ว้แปะชีวแลบลิ้นร้องเบา ๆ

“มีน่าเล่า เจ้าพวกอสูรร้ายจึงหนีรวดเร็วปานนั้น โอ...เล่ากอลังไม่มี
แบบตาได้เห็นอาณาพสุตยอติวิชาติเล่าดีท่านแสดงออกมา”

ลีเจ็กลิ่งแย้มยิ้มกล่าว

“วันเวลายังอีกยาวนานนัก เล่ากอลังไ้ว้ต้องรุ่มร้อน แต่ทว่า ท่านไม่
สู้เสียมันอำมหิตโหดเหี้ยมเกินไปหรือไร ?”

ไ้ว้แปะชีวกระดากจนหน้าร้อนระอุ ทราบว่าเมื่อครูที่ท่านเพิ่งเข้ามา
เคยสั่งหน้าตอนหายใจเป็นที่อำมหิตเกินไป ได้ถูกลีเจ็กลิ่งสังเกตพบเห็นแล้ว

ครู่ใหญ่ให้หลัง จึงเห็นกิมลุน (กงจักรทอง) เจี๋ยลุ่ หนึ่งในสามคุณลุน
ที่เจ้าโคจรลมปราณเสร็จสิ้น มีสีหน้าแจ่มใสกว่าเดิมเล็กน้อย ผุดลุกขึ้นแล้ว
ก้าววอด ๆ มาที่เบื้องหน้าลีเจ็กลิ่ง คุณเข่ากราบพร้อมทั้งส่งเสียง

“พระคุณช่วยชีวิตของพี่ท่าน เฉกเช่นกับชุบชีวิตให้เกิดใหม่ เจี๋ยลุ่ไม่
เพียบอกจะทดแทนพระคุณยิ่งใหญ่นี้ แต่โปรดได้รับการจากข้าพเจ้าก่อน”

ลี้เจี๋ยลี้รับยื่นมือไปประคองพาลงลานร้อง “เจี๋ยจะได้เย็บโปรดอย่า
ทำเยี่ยงนี้เป็นอันขาด เรื่องเพียงเล็กน้อย โยต้องตั้งใจจำ”

โจ้วแปะชีวเมื่อเห็น ต้องหัวร่อกล่าวบ้าง

“กิมลุ่น (กงจักรทอง) เจี๋ยลู่อันร้ายกาจ อย่าได้กลายเป็นหนอนโขก
ศิระก่อน สหายเก่าอยู่ที่นี่ ไม่หักทลายปราศรัยเลยสักคำหรือ?”

เจี๋ยลู่พอได้ฟังรีบพยงหน้ามอง เมื่อเห็นเป็นทีเอ็กกิมเจิ้งโจ้วแปะชีวพลัน
มีสีหน้าตื่นเต้นยินดีจนร้องสุดเสียง

“ที่แท้โจ้วเล่ากอ โปรดภัยที่ข้าพเจ้าเหลวไหลไปชั่ววูบ”

โจ้วแปะชีวโบกมือสวนคำ

“แล้วไปเกิด แล้วไปเกิด เราสองมิต้องมีมารยาทอันคร่ำครึดอก
มา...แนะนำให้ท่านได้รู้จักกับเล่าที่ท่านนี้ก่อน ท่านคือศิษย์ทายาทเพียงผู้เดียว
ของผู้อาวุโสละชั่วซึ่งกุนในกาลกระโน้น บัดนี้เป็นประมุขคนใหม่ของพรรค
แนฮั่นปึงนามลี้เจี๋ยลี้”

เจี๋ยลู่ร้องด้วยความตระหนก

“ที่แท้คือศิษย์อาวุโสของผู้อาวุโสกังเทียว อย่างนั้นก็ต้องประหลาดใจที่
ไฉนมีพลังฝีมือเลอเลิศถึงระดับนี้”

หันไปเหลือบมองซากศพที่ระเกะกระบนพื้นแวนหนึ่ง ไบหนามีแววรันทต
หดหู่จนซึมเซา หยาดน้ำเอ่อคลอพาลงกล่าวเสียงแหบพร่า

“นำเวทนาซื้อตังหึ่งสองของข้าพเจ้า มิคาดจะต้องมาเสียชีวิตในปาเป่ลี่ย
วันนี้ได้”

ลี้เจี๋ยลี้มีความพอใจในสั้ยที่เปิดเผยหัวทากูของเจี๋ยลู่อย่างยิ่ง เมื่อเห็น
มันมีความรันทตหดหู่ถึงปานนั้น รีบกล่าวปลอบทันที

“เจี๋ยเยียบโปรดสะกดกลั่นความรันทตไว้ ท่านตอนนี้อย่างมิได้ทุเลาเป็น
ปกติ ควรถนอมตัวไว้ก่อนจึงสำคัญ”

โจ้วแปะชีวรีบถามขึ้น

“เล่าที่ สองท่านที่ประสมฝีมืออำมหิต หรือเป็นเง้าลุ่น (กงจักรเงิน) เปา-
เจ็กมั่งกับเซ่ลุ่น (กงจักรเขียว) จูเกียกของคุนลุ่นซาเจี๋ย”

เจี๋ยลู่ผงกศีรษะอย่างหม่นหมองรันทต โจ้วแปะชีวจึงโพล่งขึ้นอีก

“โอ...คาดคิดไม่ถึงจริง ๆ พวกโจรร้ายเกาะทรายดำจะอำมหิตชั่วร้ายถึง
ปานนี้ เล่าดี พวกท่านไหนไปมีความอาฆาตแค้นกับพวกอสูรร้ายมารชั่วเหล่า
นี้”

เจียะลุ่ถอนใจตอบ

“ข้าพเจ้ากับซือตี้ทั้งสอง ได้รับคำสั่งจากซือเฮียเจ้าสำนัก ให้ไปยืมเล้ง-
จากพันปีที่อยู่หลังวัดแซ่ฮุ้นยี่บนภูเขาไ้วให้จากแก๊งเพ้งได้ชื่อ เพื่อนำกลับไป
ถวายที่สำนัก รักษาโรคอัมพาตของซือเจ็ก”

หยุดเล็กน้อยแล้วจึงเล่าต่อ

“ไหนเลยจะคาด เมื่อมาถึงที่นี่ พลันเห็นตัวประหลาดอาภรณ์ดำแก่คน
กำลังฝังหีบเหล็กใบหนึ่งอยู่ พวกข้าพเจ้าพอเห็นการแต่งตัวของพวกมัน ทราบ
ทันทีว่าเป็นคนของเกาะเอ็กซัวเต๋า ข้าพเจ้าจึงรีบพาซือตี้ทั้งสองหลบหนีไป แต่
มิคาด ยังคงถูกเจ้าลี้ก๊วยเจี่ยมเม่งเหลือบเห็น”

เจียะลุ่เล่าถึงตอนนี้ ถอนหายใจยาวแล้ว สีน้หน้ากลับกลายเป็นกราด
แค้นยุดตัน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเล่าต่อ

“เจ้าผู้นั้นพอเห็น ก็จะให้พวกเฮียตี้ข้าพเจ้าฆ่าตัวตาย ด้วยที่ท่าปาเถื่อน
ทุบายอย่างยิ่ง ดังนั้นเอง จึงได้เถียงกันจนแตกหักต้องลงมือ พวกข้าพเจ้าทั้ง
สามเฮียตี้ที่ถูกพวกมันเก่าคนกลุ่มมรุม กำลังน้อยกว่าไม่อาจต้านทาน ซือตี้ทั้ง
สองถูกเจ้าเจี่ยมเม่งฟาดศิระแตกตายไปก่อน แล้วยังถูกบริวารของมัน ฟัน
มีดแทงออกจากร่าง ผู้น้องที่เคียดแค้นจนหน้ามืดตาลาย เลินเล่อไปชั่ววูบ ถูก
เจ้าเจี่ยมเม่งฟันแขนซ้ายขาด ขณะที่ร่อแร่ดิ้นรน โชคดีมีลี้เจ็กลิ่งเฮีย (พี่ผู้มี
พระคุณ) มาช่วยทันเวลา ไม่เช่นนั้นต้องติดตามซือตี้ทั้งสองลงไปในปรกพ...”

ไ้วแปะชีวฟังถึงตอนนี้ จึงสอดคำ

“หีบเหล็กตอนนี้อยู่ที่ใด ?”

“ตอนต่อสู้กัน ถูกอีกสองคนหามหนีไปที่อื่น”

ลี้เจ็กลิ่งแค้นหัวร่อกล่าว

“มารร้ายที่อำมหิตชั่วช้า เมื่อครูไม่บังควรปล่อยมันรอดชีวิตไปเลยจริง ๆ”

หยุดครุ่นคิด แล้วหันถามไ้วแปะชีว

“ไ้วเล่าگو ตอนนี่เจียะเฮียบาดเจ็บสาหัสเคลื่อนไหวไม่สะดวก ผู้น้อง

กลัวคนของเขีก้าวเต้าไปแล้วย้อนกลับ อย่างไรก็ตามต้องมีคนคุ้มกันในระหว่างทางสักผู้หนึ่ง แต่เรื่องส่วนตัวของผู้น้องก็เร่งร้อนเป็นอย่างยิ่ง จึงต้องขอรบกวนเล่ากอกอกเป็นเพื่อนร่วมทางกับเจี๊ยะเฮียสักครั้ง”

ไ้วแปะชีวรับคำทันที

“ตกลงกันอย่างนี้เลย แต่เล่าต่อไปฮกเล้งเป้า (ป้อมสยบมังกร) ครานี้ควรรอบคอบสุขุมอย่าได้ชะล่าใจเป็นอันขาด”

หยุดครุ่นคิดแล้วกล่าวต่อ

“แต่พวกเราจะสมทบกันอีกในเมื่อใด ?”

“พวกเราถือเวลาหนึ่งปีเป็นกำหนด พบกันบนยอดเขาเลาะง้วยซงของไฮวี่เอียง”

เจี๊ยะลูเห็นทั้งสองกังวลต่อตนโดยจริงใจปานนั้น ต้องตื่นตันพระคุณจนน้ำตาหลั่งไหลกล่าว

“ลี้เอ็งเฮีย รอข้าพเจ้ากลับสำนักแล้ว จะต้องติดตามไ้วเล่ากอไปที่เลาะง้วยซง (ยอดเขาเดือนร่วง) กราบคารวะขอบพระคุณอีกครั้ง”

ลี้เง็กถึงหัวร่อกล่าว

“มิกล้ารับการขอบคุณอีก หากเจี๊ยะเฮียยินยอมร่วมทางไป ผู้น้องกลับยินดีต้อนรับเป็นที่สุด”

เมื่อเห็นอาทิตย์คล้อยต่ำแล้ว ลี้เง็กถึงประสานมือให้แก่ทั้งสองพลางกล่าว

“วันเวลาได้พบกันอีกอยู่ไม่ไกลนัก ผู้น้องขอปลีกตัวไปก่อน”

วจาขาดคำ ร่างทะยานขึ้นจากพื้นไปลิบวา หมุนกลางอากาศสามรอบแล้ว พุ่งควับขึ้นไปบนยอดไม้ที่สูงกว่ายี่สิบวา ขยับตัวอีกครั้งก็หายลับไป

เจี๊ยะลูกับไ้วแปะชีวเมื่อเห็นต้องลอบทอดถอนใจด้วยความนิยมชมชอบจัดการฝังศพเงินลุ่น แชลุ่นทั้งสองซื่อดีแล้ว จึงได้เดินทางกลับสำนักคุณลุ่นบ้าง

ลี้เง็กถึงเมื่อออกจากป่ามาได้ ลงแส้ห้อมม้าตะเบ็งไปอย่างเร่งร้อน พลบค่ำวันนั้น มาถึงตัวเมืองเล็ก ๆ ที่เชิงเขาลูเลียงนามกึกเค้า มีบ้านช่องเพียงร้อยกว่าหลังเท่านั้น

ลี้เจ็กลิ่งหาด้วยความลำบาก จึงได้โรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ที่สกปรกหอมซอ
กึ่งล้มภาระไว้ในห้องแล้ว เดินออกมายังห้องอาหารที่ด้านหน้า

ห้องอาหารมีผู้คนต่าง ๆ นั่งแออัด สงสัยสนทนาแข็งแซ่จ้อแจ แต่
พล้เจ็กลิ่งที่สวมเสื้อยาวสีขาวเดินเข้ามา แต่ละคนต่างรู้สึกจิตจำเผลมใส พากัน
เหลียวมองไปทันที ทั้งห้องอาหารสงบวังเวงดังสุสานร้าง

ลี้เจ็กลิ่งมีท่าปลอดโปร่งเยือกเย็น แยมยิ้มอย่างสง่างาม กวาดตามอง
รอบข้างแวบหนึ่ง ผู้ที่ประสาณสาตาย ต่างรู้สึกเย็นวาบเข้าจับจิตใจ พากัน
ก้มศีรษะดื่มกินโดยไม่ส่งเสียงอีกแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งก็เดินไปทอดกายนั่งที่โต๊ะมุมห้อง พลันเหลียวเห็นมีเงาสีเขียว
พุ่งออกไป เจ็กลิ่งที่มิสายตามคมกล้าปานใดแล้ว ดูออกแต่แรก นั่นเป็นดรุณี
ภรรยาเจ็กลิ่งที่เมื่อตอนกลางวันถูกติดกระบี่หัก จึงต้องครุ่นคิดด้วยความขบขัน

“น่ากลัวนางยังแค้นเคืองไม่คลาย แต่มีทราบนางที่เป็นดรุณิลำพังตัวมาใน
โรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ของหมู่บ้านเล็ก ๆ เยี่ยงนี้ด้วยเรื่องอันใด ?”

ความจริง ลี้เจ็กลิ่งมิได้รู้สึกพอใจหรือชิงชังชิงอ้วงเลย ในความคิดเห็น
ถึงอ้วงเป็นเพียงดรุณีที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาเท่านั้น

ตอนนั้น ผู้รับใช้ยกสุราอาหารที่ลี้เจ็กลิ่งสั่งมาให้ ลี้เจ็กลิ่งจึงก้มศีรษะ
ดื่มกินโดยสงบนิ่ง แต่เงียวหูฟังเสียงเคลื่อนไหวทางรอบข้าง ได้เริ่มจ่อแจ้งขึ้นมา
ทีละน้อย

ได้ยินชายกลางคนร่างซบพอมหน้าเหลืองซีดไว้หนวดสองแหมมดั่งมุลิก
ที่เฝ้าโต๊ะข้าง ส่งเสียงดัง ๆ

“ระหว่างนี้พวกนักเลงเกิดเรื่องสำคัญหลายราย พวกท่านทั้งสองทราบ
หรือไม่ ?”

ที่นั่งร่วมโต๊ะกับมัน เป็นชายฉกรรจ์แต่งกายรัดกุมสองคน พากันสั่น
ศีรษะปฏิเสธ ชายกลางคนจึงกล่าว

“พวกท่านมีความรู้เห็นน้อยเสียจริง เสียทีที่จับเจ้าอยู่ในร้านเช่ารถ กระ
ทั้งเรื่องยิ่งใหญ่ปานนี้ยังไม่ทราบอีก”

ทั้งสองต่างวีนวอนขึ้นพร้อมกัน

“เจียวยี้ก้อ ทุกผู้คนต่างทราบที่ท่านมีฉายาหุทิพย์ รอบรู้กว้างขวางลึกล้ำ”

ชายกลางคนที่ถูกเรียกเป็นเจียวยี้ก้อ พอถูกเยินยอตังรู้สึกอึดอัด ยืนตื้ออย่างยิ่ง รูปหนวดสองแฉกของมันเป็นด้วยที่ทำภาคภูมิพลางกล่าว

“เฮอะ หากบอกเรื่องอื่น ผู้แซ่เจียวยี้ก้อกลัวอวดโอ้ แม้วิจารณ์ถึงการรู้เห็นที่กว้างขวาง กลับมิใช่จะเป็นการยกยอกเกินกว่าเหตุ และก็มีแต่เราเท่านั้นที่ยังพอจะรู้อยู่บ้าง”

ถึงตอนนี้ เส่แสรงตั้งเป็นเมธีทรงปัญญา ยกถ้วยชาขึ้นจิบอีกหนึ่งก่อน จึงส่งเสียงต่อ

“ระหว่างนี้ วงพวงนักเลงเกิดเรื่องสำคัญขึ้นสามราย หนึ่งคือ แนนฮุ้นป้งที่เมื่อกาลกระโน้นมีเกียรติภูมิสยบแผ่นดิน หลังจากسابสูญร่องรอยไปสามสิบปี บัดนี้ ได้ประกาศฟื้นฟูพรรคขึ้นในวงพวงนักเลงอีกครั้ง โดยตั้งสำนักงานใหญ่อยู่บนยอดเขาไฮว้เอี้ยงของอานฮุย ทั้งยังส่งเทียบจำนวนมาก หลายนอกแก่ผู้คนที่พอมีชื่อเสียงในวงพวงนักเลงถึงการฟื้นฟูใหม่ในคราวนี้ แต่ที่ประหลาดคือ ละชีวซิงกุนซึ่งมีพลังฝีมือสยบแผ่นดินในอดีต มิได้ปรากฏตัวในฐานะประมุขพรรคแนนฮุ้นป้ง กลับมอบหมายให้ไปยี้ซิงซัวะ (เทพอสูรแปดแขน) กู้จ๊อกุน ซึ่งเป็นเจียงเล่า และหัวหน้าตึกเหาเต็กตั้งจัดการแทน และประกาศต่อทุกค่ายสำนักในแผ่นดิน ปัจจุบันใหม่เป็นศิษย์ทายาทเพียงผู้เดียวของละชีวซิงกุนนามลี้เจ็กกิ้งกระไร”

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

“แต่ลี้เจ็กกิ้งนั้นจะมีสารรูปเยี่ยงไร ก่อนนั้นก็กลับไม่เคยมีผู้คนพบเห็นมา”

เจียวยี้ก้อกล่าวถึงตอนนี้ ยกถ้วยชาของมันเป็นจิบอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น ชายฉกรรจ์สองคนที่กำลังฟังอย่างตื่นเต้นสนใจ เห็นมันหยุดลงกลางคัน ต่างต้องกระตุ่นแรงรัททันที

ชายกลางคนนามเจียวยี้จึ่งรูปหนวดของมันอย่างภาคภูมิแล้วกล่าวต่อ

“แนนฮุ้นป้งที่ประโคนอย่างยิ่งใหญ่ในคราวนี้ วงพวงนักเลงที่สงบมานานปี ต้องถูกก่อวุ่นให้เกิดมรสุมโลหิตอีกครั้งแน่ ทั้งไปยี้ซิงซัวะกู้จ๊อกุน ที่เมื่อกาลกระโน้นรับการยกย่องเป็นสองผู้วิเศษชายแดน ยังประกาศก้อง ต้องล้างแค้นแทนเล่าป้งจูละชีวซิงกุน ที่เมื่อสามสิบกว่าปีก่อน ถูกผู้คนทั้งหลายล้อมกลุ่มรุมชิงของวิเศษภายในหุบเขากุ้ยไชวักกัก (ปิศาจกำสรวล) ของฉินเนี้ย กู้จ๊อกุน

(แทน) ทุกประการรอปังจู้คนใหม่กลับภูเข ก็จะทำเนิการทันที โอ...เรื่อง
เท่ที่ได้พัวพันถึงบุคคลยิ่งใหญ่ที่มีชื่อเสียงเกรียงไกรในภูมิลี้มนี่ไม่น้อยทีเดียว"

หนึ่งในสองชายฉกรรจ์เมื่อเห็นเจียวอี้หยุดอีกครั้ง รีบตามไปทันที

"เจียวอี้เฮีย ฟังว่า สองผู้วิเศษชายแดนคือเป่ย์ปี้ซึ่งชั่วชั่วกั๊จ๊อญ กับ
เพ็กจุกเจ็กเจ๊ะ (สุดยอดแห่งลำน้ำดำ) ชุนฮั้ง ต่างมีพลังฝีมือเลอเลิศสูงสุด
ปวงเราจริงหรือไม่ ?"

เจียวอี้ผงกศีรษะตอบ

"ถูกต้องที่สุด ทั้งสองเมื่อกาลก่อนถูกเรียกรวมเป็นสองผู้วิเศษชาย
แดน เคยร่วมมือกันหลายครั้งโจรใหญ่ของฮัวฮงตอ (ตาบลมหวน) ไ้ว่เพียวที่
นอกกำแพงใหญ่ สังหารไว้้วเพียวและบริวารของมันไปอีกสามพันกว่าคน จาก
ไ้เน ประหัตประหารหมีใหญ่ในภูเข่าเซียงเป๊ะไปสิบสองตัว ใช้พลังฝ่ามือ
กระแทกสองตัวประหลาดไซชวนตายคาที่ นับว่ามีฝีมือถึงระดับสุดยอดได้
จริง ๆ"

สองชายฉกรรจ์แลบลึนยาว ผู้หนึ่งร้องเบา ๆ

"ร้ายกาจ ร้ายกาจ สองคนนั้นมีพลังฝีมือสูงถึงระดับนี้แล้ว ฝีมือของ
แดนฮันปิง ไ้มีไ้ยิ่งสูงส่งจนเทียมฟ้า ?"

ลี้เจ็กลิ่งที่สงบฟังทุกถ้อยคำจนชัดเจน ตอนนั้จึงทราบ พลังฝีมือของ
กั๊จ๊อญกับชุนฮั้งยังสูงส่งกว่าที่เคยคาดคิดไว้อีกมากหลายนัก จึงต้องปลาน-
เป่ย์มยินดีเป็นอย่างยิ่ง

ตอนนั้น ได้ยินผู้มีนามเจียวอี้กล่าวต่อ

"เรื่องสำคัญรายที่สอง คือประมุขติกลิว่ชั่วจิงกิมน่อกัง ที่มีเกียรติภูมิ
กระดองดั่งทั้งเหนือใต้ลำน้ำใหญ่ ได้ต่อสู้กับบุรุษเสื้อขาวภายในติกของตัวมันเอง
ถึงกับสู้ได้เพียงสี่สิบกระบวนท่า ก็ถูกบุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่มีอเปล่าเท้าเป่ลือย
ทำลายโฉมแล้วมาถึง กระทั่งหัวหน้าตีกิวิชาญี่ของลิว่ชั่วจิง คือตั้งปิ่น ตั้งแก-
เซียง และซิมลักเจียวผู้เป็นหลานกิมน่อกังทั้งสามคน ยังถูกบุรุษหนุ่มเสื้อขาว
สังหารไปในสามกระบวนท่าเท่านั้น"

เจียวอี้เล่าถึงตอนนั้ ต้องเหลือบมองไปยังลี้เจ็กลิ่งที่อยู่ทางใต้ะอีกตัว
หนึ่งตั้งไม่ตั้งใจ แลเห็นลี้เจ็กลิ่งยังคงก้มศีรษะดื่มกินอย่างเยือกเย็นเป็นปกติ

คล้ายมีได้สนใจฟังการบอกเล่าของพวกมันเลย

เจียวยี้จึงได้เล่าสืบไปอย่างภาคภูมิใจ

“ความสูงส่งของพลังฝีมือบุรุษหนุ่มเสื้อขาวนั้น นับว่าไม่อาจคาดคิด
คำนวณจริง ๆ กระทั่งที่เอ็กกิมเจิ้ง (ปีกเหล็กตาทอง) ไว้วางใจชีวิตที่ชนชาว
บูลิ้มทุกคน พอเอ่ยถึงเป็นต้องปวดศีรษะ ยังอยู่ในคำสั่งของมันโดยเคร่งครัด
พวกท่านว่าเป็นเรื่องพิกลหรือไม่ ?”

เจียวยี้หยุดกวาดตามองสองชายฉกรรจ์ เห็นพวกมันผงกศีรษะถี่ ๆ
จึงได้เล่าต่อ

“บุรุษหนุ่มเสื้อขาวนอกจากที่ท่าเยือกเย็นสง่างาม พลังฝีมือสูงส่งสุดยอด
แล้วยังพอจะรับคำ ‘ใจอำมหิตฝีมือโหดเหี้ยม’ ได้เต็มปากคำ ในชาวันที่แพร่พราย
ออกจากลิ่วซัวจิง มันมีเพียงใช้มือเปล่าสังหารพวกกิมน็อกทั้งสี่ยอดฝีมือ
เท่านั้น ยังใช้พลังฝ่ามือกระแทกหนึ่งในห้าไ่ว่น้ำไว้ค้ำยั่วบู๊ ซึ่งได้รับการยกย่อง
ว่ามีพลังฝ่ามือหนักหน่วงเข้มแข็งที่สุดของยุคนี้ปลิวกระเด็น ก่อนจะไป ยังได้
แสดงฝีมือดูดวัตถุฝ่าอากาศที่สูงสูง นี่...มันทำเยี่ยงนี้”

กล่าวแล้วยกมือตะปบในอากาศวูบหนึ่ง คล้ายดั่งมันก็รู้จักสุดยอดวิชา
นั้นเช่นกัน

สองชายฉกรรจ์ย่อมมองตามมือของมัน แล้วพากันกลืนน้ำลายอีกใหญ่
โดยไม่รู้ตัว ผู้หนึ่งร้องขึ้น

“โอ...อย่าได้แสดงเลย เล่าต่อไปเถิด”

เจียวยี้แลบลิ้นเลียริมฝีปากมัน ยกถ้วยชาขึ้นจิบอีกอีกหนึ่งแล้วจึงได้เล่า

“ท่านทราบบุรุษหนุ่มเสื้อขาวเป็นผู้ใด ? โฉนจึงกล้าบุกเข้ารังความหา
เรื่องกิมน็อกทั้งสี่ขึ้นชื่อว่าต่อแยดยากเชิญเพียงลำพังตัวเท่านั้น ?”

สองชายฉกรรจ์สั่นศีรษะระรัว เจียวยี้จึงเน้นเสียงด้วยสีหน้าชิงชัง

“ยังต้องบอกอีก ผู้นั้นก็คือลี้เง็กลิ่ง ประมุขคนใหม่ของพรรคแนฮั่นปึง
ที่ระหว่างนี้มีชื่อเสียงกระเดื่องดังอย่างยิ่งในวงพวกนักเลง”

มันได้เน้นเสียงลี้เง็กลิ่งหนัก ๆ เป็นพิเศษ สองชายฉกรรจ์ที่ฟังต้อง
อุทานขึ้นพร้อมกันโดยไม่รู้ตัว

เจียวยี้กล่าวต่ออย่างภาคภูมิใจ

“ลี้ปังจืมีความร้ายกาจสุดยอดจริง ๆ ก่อนจะไปยังได้ประทับประกาศิต
เหาะห้วยเหลียงของแคว้นปังจืไว้บนประตูใหญ่ลิ่วซัวจิง อักษรยุ่ยอ้วนตึกจน (มี
แต่แควโดดเด่นเป็นเอก) ทางหลังประกาศิต จึงตรึงติดกับเนื้อไม้ของประตูเล็ก
ร่วมไว้ทีเดียว”

ทั้งสองฟังถึงตอนนี้จึงโพล่งถาม

“ลี้เง็กลี้มึงมีรูปลักษณะอย่างไร ?”

เจียวยี้ห้าวร้อตอบ

“งามสง่าเป็นที่สุดเลย ร่างไม่สูงไม่ต่ำ ไม่อ้วนไม่ผอม ทั้งหล่อเหลา
คมคาย ทั้งสูงส่งเบี่ยมราศี”

มันเล่าอย่างเป็นจริงเป็นจัง ดุจดั่งเคยเห็นกับตามากี่ปาน

ลี้เง็กลี้กำลังลอบห้าวร้อในใจ แต่เห็นเจียวยี้ได้กล่าวต่อไป

“สำหรับเรื่องราวที่สามนั้น คือพรรคกระยาจกของภาคเหนือ กับพรรค
เผ่ากะ (กระยาจกเช่นกัน) ของภาคใต้ ได้ร่วมประกาศรวมเป็นพรรคเดียวกัน
แล้ว และเห็นพ้องต้องกัน ยกแบนฉิ่นซึก (ขอทานหน้าเหี้ยม) เข้ายกมั่งประมุข
พรรคกระยาจกภาคเหนือ เป็นประมุขพรรคคนใหม่ เมื่อสองพรรคนี้รวมกันได้
กลายเป็นอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่สะท้านแผ่นดินทีเดียว”

“เรื่องนี้พวกเราเคยได้ยินอยู่บ้าง ฟังว่าประมุขผู้เฒ่าของฮกเล้งเป่า
(โกมสยบมังกร) ก็ได้รับเหยียบเชิญ จะไปอวยพรในเร็ววันนี้แล้ว”

ตอนนั้น ผู้รับใช้ได้นำสุราอาหารที่สั่งเพิ่มมาให้ พวกมันจึงลงมือตีมกิน
แล้วเปลี่ยนเรื่องไปเป็นเรื่องของอิสตรีที่ลามกบัดสีแทน

พอดิลี้เง็กลี้รับทานอ้อมหน้า ไม่ต้องการฟังอีกต่อไป จึงชำระค่าอาหาร
แล้วเดินซ้ำ ๆ กลับห้อง

ถึงหน้าห้องเห็นประตูเปิดแง้มอยู่ ต้องตระหนกยิ่งนัก จำได้ว่าตอน
ออกไปดิงประตูไว้สนิทแน่นอยู่ รู้ทันทีว่าเป็นเรื่องมีเลศนัยแล้ว ยามนั้น ยัง
คงไม่แสดงสีหน้า ผลักประตูเดินเข้าไปอย่างโอ้อ่าเยือกเย็น

แลเห็นสัณหาระของตนยังคงวางอยู่บนโต๊ะดั้งเดิมคล้ายมิถูกแตะต้อง
จิตใจจึงผ่นคลายลงเล็กน้อย

ที่ทำการออกสู่ภูลิมี่ในครานี้ ลี้เง็กลี้ได้ชวนคัมภีร์เตียวเล้งป้อลกที่ชน

ชาวบุรีรัมย์กระหายจนน้ำลายสอไว้ในที่เร้นลับก่อนแล้ว โดยนำกระบี่จิวล้อยกยืมติดตัวมา แต่ซ่อนอยู่ใต้เสื้อยาวที่สวมใส่ ดังนั้น ในห่อสัมภาระนอกจากเสื้อผ้าที่ผลัดเปลี่ยน และเศษเงินทองสำหรับใช้สอยแล้ว ก็มีเพียงไม้เท้าทองแดงเขี้ยวไขว่ไกว์ อาวุธประจำตัวของซือแป๋ละชั่วซึ่งขุนที่มอบให้สืบทายาทเท่านั้น

ที่ลี้เจิ้งลิ่งตระหนก คือกลัวเขี้ยวไขว่ไกว์จะถูกขโมยไป หากแม้ในสูญหายจริง ต้องละอายต่อวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของซือแป๋ผู้มีพระคุณยิ่ง และเกียรติภูมิในวงพวกนักเลงของตน ก็ต้องถูกกระหนาบกระเทือนอย่างรุนแรง

ลี้เจิ้งลิ่งรีบกวาดตามองรอบห้อง พลันเห็นบนโต๊ะยังมีกระดาษอยูกอีกแผ่นหนึ่ง รีบตะปบมือฝ่าอากาศ กระดาษปลิวละลิวมาหาทันที และเห็นในกระดาษเขียนด้วยลายมืออ่อนช้อยสวยงามความว่า

“เรียนมายังเขี้ยวกงเลื้อขาว ตอนกลางวันได้รับความกรุณาสั่งสอนข้าพเจ้าจะต้องจารึกไว้ฝังใจไปชั่วชีวิต ยามสามคืนนี้ หากท่านมีอารมณ์แจ่มใสโปรดไปที่ป่าสนนอกหมู่บ้าน ข้าพเจ้าจะรอรับการสอนอีกครั้ง ด้วยความนับถือจากเล็กเนี้ยจื้อ (อัสตริลีเซีย) ปึงฮ้วน”

ลี้เจิ้งลิ่งเพียงครุ่นคิดวูบก็ทราบเป็นผลงานยอดเยี่ยมของผู้ใด มุมปากปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อยทันที พับกระดาษเก็บไว้ในอกเสื้อแล้ว ขึ้นไปนั่งขัดสมาธิบนเตียงฝึกกลมปรารถนาลักษณะจิงซี (หกมหาศาล) อย่างเชื่องช้า

ลมปรารถนของลี้เจิ้งลิ่งในตอนนั้น สามารถโคจรไปทั่วทุกจุดเส้นชีพจรโดยปลอดโปร่งมาเนิ่นนานแล้ว ดังนั้นเอง มิถึงชั่วน้ำเดือด เห็นสีหน้าเปล่งปลั่งแจ่มใสจนคล้ายจะมีประกายพวยพุ่งออกมา

ลี้เจิ้งลิ่งยังคงนั่งครุ่นคิดถึงแผนนายภาคน้ำอย่างเยือกเย็น จนกระทั่งมีเสียงตีเกราะบอกยามสามแคว่มา จึงลืมตาลงจากเตียง ผลักฝ่ามือเบา ๆ พอหน้าต่างเปิดออก ร่างพุ่งไปดุจเป็นหมอกควัน ทั้งยังใช้พลังดึงดูดปิดหน้าต่างไว้อีกด้วย

ร่างกลางอากาศของลี้เจิ้งลิ่งหมุนควับควี๋ยวสองรอบ ก็พุ่งไกลไปกว่ายี่สิบวาโดยไม่ต้องเตะปลายเท้าเปลี่ยนพลัง เงามีขาวในอากาศพลั้วละลิวดุจ

ท่าเห็นตามลม นั่นคือท่าร่างเอ็งช่วยแก้จ้วง (เหยี่ยวย้อนแก้ตลบ) อันมีชื่อ
กระต่องเลื่องลือทั้งแผ่นดินของละชั่วชิงกุน

ลี้เจ็กลิ่งพลัวไปดุษายฟ้า เพียงกระโดดโลดแล่นสองคราก็ถึงปาสน
นอกเมือง เป็นป่าโปร่งที่มีลำธารน้ำใสไหลผ่านกลาง ตอนนี้งวงจันทร์ยังโผล่
ออกจากร่มเมฆ สาดแสงเงินยวงลอดตามกิ่งใบค่าคบ ลงมาบนพื้นเป็นจุดแต้ม
ระยิบระยับตา

ลี้เจ็กลิ่งก้าวช้า ๆ อยู่ในปาสน รู้สึกเป็นพิศุทธิ์ทั้งดงามตั้งในความผัน
งันว้างขลุ่ยหยกขาวออกมา นิ่งบนก้อนหินสีเหลี่ยมที่โคนต้นไม้ เป่าไปด้วย
อารมณ์ผ่องแผ้วแจ่มใส

เสียงขลุ่ยทิวเวาหวานดังไปในเพลงเศร้าที่คล้ายร่ำไห้รำพัน ประหนึ่งการ
ก่อกวนของนักรบที่ต้องพรากจากบุตรภรรยาสู่แนวหน้า ไน้มน้ำวจิตใจผู้ไต่ยน
งาต้องหุดห่ออุดูรยั้ง

ทันใดนั้น เสียงขลุ่ยชะงักงันลงกลางคัน เพราะลี้เจ็กลิ่งไต่ยน หลัง
พุ่มหญ้าในปาสนมีเสียงสะอึกสะอื้นแผ่วเบาแว่วมา

ลี้เจ็กลิ่งกอดมือลงบนก้อนหินเบา ๆ ร่างลอยละลือออกไปโดยไม่มีเสียง
ทั้งเงาภูตพราย พอกวาดตามองก็เห็น ผู้ที่กำลังก้มศีรษะร่ำไห้คือเล็กเนี้ยจื้อ
โง้งอ้วนนั่นเอง

นางชุกหน้อยอยู่กับฝ่ามือ สะอึกสะอื้นจนสองไหล่สั่นสะท้าน คล้ายดัง
ร่ำไห้ด้วยความเศร้าเสียใจสุดซึ่งยิ่ง

ลี้เจ็กลิ่งต้องยืมเล็กน้อย ลอยตัวลงที่ข้างกายโดยนางไม่รู้สึกรู้สา จาก
นั้นล้วงผ้าเช็ดหน้าขาวสะอาดยื่นเข้าไปในมือนางโดยมิว่ากล่าว

ปึงอ้วงกำลังร่ำไห้ด้วยความเศร้าเสียใจสุดซึ่ง พลันรู้สึกมีของอ่อนหยุ่น
ชิ้นหนึ่งยัดเข้ามาในฝ่ามือ นางต้องตระหนกจนรีบเงยหน้า ก็เห็นบุรุษหนุ่ม
เลื้อยขาที่นางทั้งรักทั้งชังผู้นั้น

เมื่อนางเห็นฝ่ายตรงข้ามยืนเฝ้าเฝ้าด้วยเค้าทีห่อเหี่ยวประทับใจ คล้าย
ดังขบขันที่ท่าทุลักทุเลของนางก็ปาน ต้องอับอายจนรีบก้มศีรษะต่ำ ถึงกับลืม
ว่านางนัดหมายผู้ใดมาด้วยเรื่องอันใด ?

ลี้เจ็กลิ่งเห็นครุณีน้อยเอียงอายปานนั้น ต้องแย้มยิ้มกล่าว

“โกวเนี้ยทิ้งหนังสือเรียกหา ข้าพเจ้ามาเข้าไปกั้วหนึ่ง ยังหวังให้โปรด
อภัยด้วย”

บึงอ้วงได้ยืนาจากของฝ่ายตรงข้าม ถึงกับนุ่มนวลระรื่นหู ไม่มีทีท่า
กระด้างเย็นชาเช่นดังในตอนกลางวันเลยสักน้อยนิด ความเคียดซึ่งชิงชังที่มี
อยู่ต้องปลาสนาการหมดสิ้นทันที ทั้งยังรู้สึกวาบหวนจนเต็มด้าอีกด้วย

ลี้เจี๋ยลิ่งเห็นฝ่ายตรงข้ามยังคงก้มศีรษะมิตอบโต้ ต้องแย้มยิ้มกล่าวอีก

“โกวเนี้ย คาดว่าคงเป็นเสียงขลุ่ยเมื่อครู่ของข้าพเจ้า สะกิดใจให้โกว-
เนี้ยครุ่นคิดถึงเรื่องเศร้าร้ายหนใด ข้าพเจ้าขอภัยในที่นี้ด้วย”

จบคำถึงกับการจะจนจรดพื้นจริง ๆ ตอนนั้น บึงอ้วงจึงเงยหน้ากล่าว
อย่างเอียงอ้าย

“เซียงกง โปรดอย่าเช่นนี้ ล้วนเป็นความอ่อนด้อยของข้าพเจ้าเองที่มี
ตบะสมาธิเปราะบางเกินไป เซียงกง (ยกย่องนักศึกษาเยาว์วัย) ท่านอย่าได้
การวะให้เป็นบาปต่อข้าพเจ้าเลย...”

นางกล่าวแล้วยื่นมือไปประคองลี้เจี๋ยลิ่ง ทั้งสองเมื่อสัมผัสกัน ต่าง
คล้ายถูกสายฟ้าฟาด ต้องยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้นไป ในใจบังเกิดความรู้สึกที่
บอกไม่ถูก เป็นหวานซึ้ง ? และก็เป็นหวาดหวั่นพรึ่นพริ้ง !

ทั้งสองตะลึงลานไปครู่หนึ่ง ยังคงเป็นบึงอ้วงที่เป็นอิสตรีมีความอาย
มากกว่า จำต้องถอนมือกลับอย่างไม่นยินยอมยิ่ง

ลี้เจี๋ยลิ่งเบ้ตามองจนงงัน ครุ่นคิดด้วยความสงสัย

‘หรือนี่คือความรัก ? เราโฉนจึงไปรักคนได้รวดเร็วปานนี้ ? หรือถูก
คนรักเร็วปานนี้ได้ ? เป็นรสชาติที่ประหลาดจริง ๆ อา...ในโลกยังมีเรื่อง
ประหลาดพิสดารมากหลายปานนี้’

ความรู้สึกของลี้เจี๋ยลิ่งในตอนนั้น บึงอ้วงคล้ายมิใช่เป็นดุจณิไร้เคียงสา
ที่ซุกซ่อนแล้ว แต่เป็นสตรีที่นุ่มนวลน่ารักยิ่ง

ลี้เจี๋ยลิ่งที่เคยเปรื่องปราดหลักแหลม หนักแน่นเยือกเย็น ตอนนั้นถึงกับ
กลายเป็นเชื่องช้าซึมเซา ตะกุกตะกักกล่าว

“โกวเนี้ย เมื่อตอนกลางวันข้าพเจ้าบังเอิญกระแทกกระบีโกวเนี้ยหักไป
โดยไม่ตั้งใจ โกวเนี้ยคงไม่เคียดแค้นกระมัง ?”

ปิงอ้วงแยมยืมจนหยาดเยิ้ม ตอบด้วยจิตใจที่หวานต็มด้า

“เรื่องเล็กน้อยนั้น โยเซียงกงต้องจิตใจจำ ข้าพเจ้า...ยอมไม่เคียดแค้น
เฟื่องงแน่ กลับเป็นเซียงกงไม่ตำหนิเมื่อตอนกลางวัน ข้าพเจ้าอุกอาจก้าวร้าว
เกินไป ข้าพเจ้าก็พึงพอใจอย่างยิ่งแล้ว”

“โกรธเคืองใจเกินไปแล้ว อ้อ ข้าพเจ้ายังไม่รู้จักนามของโกรธเคืองเลย
และนี่เป็นศิษย์ของยอดคนท่านใดในสำนักเทียนชัว ?”

“ข้าพเจ้านามปิงอ้วง วิชาฝีมือของข้าพเจ้าล้วนเป็นพั่วพั่ว (ย่าหรือยาย)
ไปหมดแล้วสอนให้ เอ๊ะ ! ท่านไหนทราบข้าพเจ้าเป็นศิษย์สำนักเทียนชัว ?”

“ในอาวุธของท่านสลักอักษร ‘เทียนชัว’ อยู่สองตัว ข้าพเจ้าจึงได้ทราบ”

“ยังมีได้เรียนถามเซียงกงชื่อแซ่ใด ? เป็นศิษย์ของยอดคนท่านใด ?”

“ข้าพเจ้าลี้เจี๋ยลิ่ง ชื่อแป๊ะผู้มีพระคุณคือละชั่วชิงคุณ...”

ปิงอ้วงพอได้ยินคำลี้เจี๋ยลิ่ง ต้องตระหนกจนอ้าปากกว้างเม้มตาก้างไปทันที

“ท่าน...ท่านก็คือลี้เจี๋ยลิ่ง ? เป็นปิงจู้คนใหม่ของแนฮั่นปิง ? นักศึกษา
เฝ้าขาวที่ใช้มือเปล่าทำเป็ลือสังหารกิมมอ๊ง ?”

“มิกล้า ข้าพเจ้าเอง”

“อา...มีนาเล่า พลังฝีมือท่านจึงเลอเลิศปานนั้น น่ากลัวกระทั่งพั่วพั่ว
ข้าพเจ้าก็ไม่อาจทัดเทียมท่านได้ ข้าพเจ้าบอกแล้ว พลังฝีมือข้าพเจ้าก็มีพื้นฐาน
ที่ฝึกปรือมาโดยพยายามถึงเจ็ดปี เคยเผชิญกับผู้มีชื่อเสียงในบูลิ้มมาไม่น้อย
ในกระทั่งกระบวนท่าเดียวของท่านก็ยังรับไม่อยู่”

กล่าวถึงตอนนี้ แยมยืมด้วยความพิศุติยินดีแล้วส่งเสียงต่อ

“พ่ายแพ้ในมือท่าน ไม่นับเป็นความอัปยศอดสู ลองคิดดู กิมมอ๊งนั้น
มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมเพียงใด วิชากระบี่ลิ่วซาเกี่ยมของมัน ยังได้รับการยกย่อง
เป็นหนึ่งในสุดยอดวิชากระบี่บูลิ้ม แต่ท่านท่านได้ไม่ก็สิบกระบวนท่าก็เสีย
ชีวิตไป”

ขณะลี้เจี๋ยลิ่งจะตอบ พลังมีเสียงแผดห้าวรูดังประหลาดพิกลขึ้นที่
นอกปาสนแล้ว เสียงที่คล้ายม้าล่อแตกได้ดังเข้ามา

“ฮา ฮา...หาด้วยความลำบากยากเข็ญไม่พบพาน แต่มาประสบโดย
ง่ายดายเยี่ยงนี้เอง เอ๊ยเท่า ยังจะหนีไปที่ใดได้ ?”

เสียงแหลมเล็กของอีกผู้หนึ่งร้องขึ้นบ้าง

“ชื่อแปะ (พี่ของอาจารย์) ตรงนี้ไม่อาจให้ทางหนีไปได้อีก สยบนางไว้ก่อนค่อยพากลับไปจัดการในสำนัก ล้างแค้นนิวชาตของเตี้ยซือเยี้ยให้สาแก่ใจ”

มีเสียงรับคำว่า “ได้” ดังขึ้นแล้ว พลันฝ่ามือชุมหนึ่งทะลักเข้ามา กิ่งก้านสาขาของสนลึบกว่าต้น หักโค่นกระจัดกระจาย นับเป็นอาณาภพที่ยิ่งใหญ่น่าตระหนกไม่น้อย

พลันมีเสียง “ซัด” ดังสนั่น ประกายเงินแวววาวสองสายพุ่งวาบมาด้วยเสียงแหลมเล็กเข้าใส่บึงอ้วงดั่งสายฟ้า

ดวงจันทร์ถูกเมฆกลืนหายไปอีกครา รอบข้างพลันสลับจนเลื่อนรางลง ประกายเงินสองสายที่เรือดั่งสายฟ้า พุ่งฝ่าอากาศเสียงแหลมเล็กมาท่ามกลางเสียงร้องด้วยความตระหนกของบึงอ้วง

ลี้เจี๊ยะกิ้งมีสายตาคมกล้ำปานใดแล้ว ตวาดขึ้นเบา ๆ มือซ้ายฉุดร่างบึงอ้วงออกไปด้านข้าง มือขวาฟาดใส่สายฟ้าทั้งสองด้วยความว่องไวปานประกายไฟ เสียงฉาดดังสนั่น อาวุธลับสองชิ้นนั้นถูกลี้เจี๊ยะกิ้งฟาดจนกระเด็นออกไป แต่ลี้เจี๊ยะกิ้งก็ถูกพลังหนักหน่วงกระแทกจนร่างส่ายโงนแง่นวบหนึ่ง

ลี้เจี๊ยะกิ้งต้องตระหนกเล็กน้อย ทราบว่าผู้มามีพลังฝีมือสูงส่งยิ่ง ถึงกับสามารถแทรกกำลังภายในไว้ที่อาวุธลับ พร้อมกันนั้น ยิ่งเดือดดาลขึ้นกว่าเดิมจนร้องในใจ

“หากบึงอ้วงหลบหลีกการลอบจู่โจมนี้ไม่ได้ โยมิใช่ต้องเป็นเป้าหมาย ถูกอาวุธลับซัดจนแขนขาหักกลายเป็นพิการไป?”

ตอนนี้ลี้เจี๊ยะกิ้งเห็นแล้ว อาวุธลับที่ถูกพลังฝ่ามือฟาดร่วงหล่น ถึงกับเป็นเงินสองแท่งเท่านั้น

บทที่ 7 ลบบัญชีโชคเลียด

ตอนนั้น มีเสียงตวาดดังสนั่นหวั่นไหวดังมาจากนอกป่า
สองครา แล้วปรากฏเงาร่างสองสายพุ่งวูบวาบตามกันเข้ามา
ผู้อยู่หน้ามีรูปร่างสูงถึงเจ็ดเหวี่ยง ศีรษะโตใหญ่ เคราครี้มสอง
ฟากแก้ม ผสานกับตาที่เหลือกถลนป่านกระดิ่ง จมูกแดงฉาน
ป่านโลหิต นับว่าเป็นความอัปลักขณโจรน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

ผู้ติดตามหลังรูปร่างไม่สูงนัก แต่สองตาสีกลในแบ๋ สองหูทางด้านลม
แก้มตอบคางเหลี่ยม จนผู้คนเห็นในปราดแรก ก็รู้สึกซึ่งไม่ต้องการคบหา

ทั้งสองต่างสวมอาภรณ์ดำ และมีสีหน้าแตกตื่นสงสัย เคียดแค้นเดือด
ดาลเช่นเดียวกัน ชายชราสูงใหญ่ที่ถลันเข้ามาก่อนกวาดตามองลี้เจ็กลี้กับเล็ก-
เกียจื้อขึ้น ๆ ลง ๆ ชั่วครู่ จึงส่งเสียงหัวร่อคล้ายบักขาราดรีแล้วกล่าว

“นางแพศยา เราเข้าใจเจ้ามีขวัญบังอาเจียยิ่งใหญ่ ถึงกับกลักริรออยู่ที่นี้
มิหลบหนีไป ที่แท้เจ้าถึงกับหากระต่ายน้อยที่ไม่รู้จักเป็นตายมาคุ้มครอง
นี่เอง ฮา ฮา...”

ปึงอ้วงในตอนนั้น ยังคงยืนฟังไล่ลี้เจ็กลี้ด้วยตัวอ่อนระทวยไม่มี

เร็วแรง สภาพที่น่าตระหนกของเมื่อครู่ ชูขวัญนางจนหวาดสยองไม่คลาย
แต่ตอนนี้เมื่อได้ยินวาทะจาทยาบข้าปานนั้น โหระต้องพลุ่งขึ้นจนคว้าเล็ก
สูงชัน ตากลมกว้าง ตวาดสวนคำทันที่

“ทีล้วยโสว (เจ้าอาสนีบาต) เสียทีที่ท่านเป็นรองหัวหน้าสหพันธ์หมู่โจร
ภาคเหนือ มิเพียงไม่มีสัจจะของบุลิ้มเท่านั้น ยังปล่อยปละเลี่ยมสอนบิราร
ไปกระทำเรื่องฟ้าพิโรธคนเดือดดาล วันนี้โกวเนี้ยเมื่อสวดมือเกี่ยวข้องแล้ว ก็
ไม่กลัวท่านมารังความล้างแค้น ผู้แซ่เบ๊บอกเงื่อนไขมาเกิด”

ทีล้วยโสวเมื่อเห็นตรุณียาว์วัยถึงกับมิได้แยแสมันในสายตา ทั้งยังกล่าวประ
ณีปากตอบโต้อีกด้วย ชั่วชีวิตนี้ของมัน มิว่าผู้ใดก็ต้องยอมอ่อนข้อแก่มันสาม
ส่วน แต่ตรุณีน้อยถึงกับกล้าโอหังบังอาจปานนี้ โหระมันจึงพลุ่งขึ้นจนแค้นหัวร่อ
กล่าว

“นางแพศยาชั่วร้าย เล่าสู่ปีนี้วัยเจ็ดสิบแล้ว นับเป็นครั้งแรกที่มีผู้กล้า
มาเสียมารยาทต่อเล่าสู่จนหยาบข้าปานนี้ มา...เราใช้มือเปล่ารับเจ้าสักหลาย
กระบวนท่า หากเราไม่สามารถพิชิตเจ้าในห้ากระบวนท่า นับแต่นี้จะถอนตัว
ออกซ่อนกาย ไม่ยอมเสนอหน้าในแผ่นดินอีก”

จบคำยกมือขึ้น สองตาลนของมันมีประกายวาวหมายลงมือมาทันที
แล้ว

ลี้เจ็กถึงในตอนนั้นแค้นยิ่งอย่างเย็นชา ดิ่งปิงอ้วงไปที่ด้านหลังข้า ๆ
แล้วบอกกับนางเบา ๆ

“โกวเนี้ย ดึกมากแล้ว น้ำค้างหนาหนัก พวกเรายังคงกลับโรงเตี๊ยมแต่
เนิ่น ๆ เกิด”

ที่ท่าที่ปลอดภัยไปรุ่งเยือกเย็นนั้น คล้ายดั่งมีตนกับคนรักมาพราหมณ์ด้วยกัน
เท่านั้น ถึงกับมิได้แยแสทีล้วยโสวทั้งสองในสายตาเลยจริง ๆ

ที่ท่าที่โอหังดั่งไม่มีผู้คนอยู่ด้านข้างเยี่ยงนี้ ยิ่งกระตุ้นโหระทีล้วยโสว
ที่มีชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรเดือดดาลกว่าเดิมอีกมากมาย มันแผดร้อง
สุดเสียงทันที

“เพี้ย ! เจ้ากระต่ายชั่วร้าย เจ้าเด็กสาส์อน จงทั้งนามให้เอี้ยเอี้ยของ
เจ้าไว้ เอี้ยเอี้ยจะได้ส่งเจ้าไปรายงานในขุมนรก”

ชายฉกรรจ์ที่หน้าเขียวซีดริมฝีปากขาว ก็วาดเสียงแหลมเล็ก กระแทกกระเบื้องใหญ่ออกจากหลังพรางคำราม

"วันนี้สุนัขทั้งสองตัวยังจะคิดมีชีวิตรอดได้ ? จงมากอดกายเป็นซากศพในที่นี่เสียแต่เนิ่น ๆ เกิด"

เป็นวาทะที่ต่ำช้าลามก ส่อสันดานมันมาจนชัดเจนยิ่ง

ลี้เจี๋ยลี้ไม่เดือดดาลกลับหัวร่อ หันกล่าวต่อชายฉกรรจ์ผู้นั้น

"ข้าพเจ้ายังไม่คู่ควรได้ตายร่วมกับโฉมสะคราญ กลับเป็นท่านและผู้เฒ่าเทราดก พอจะร่วมทางกันไปไหมเวย"

วาทะพอบจบคำ พลันสะบัดฝ่ามือฟาดใส่ที่ลู้ยโส่ว ส่วนสองเท้ากระโดดเตะขึ้นพร้อมกัน เข้าใส่อกท้องของฝ่ายตรงข้ามอันเป็นจุดชีวิต

ที่ลู้ยโส่วเห็นลี้เจี๋ยลี้กำลังตอบโต้กับหลานศิษย์ของมัน ไหนเลยคาดคิดจะพลันลงมือต่อมันได้ และยังเป็นการลงมือที่รวดเร็วดังสายฟ้า เกรี้ยวกราดดุติ้นปานอสณิบาตฟาดทำลาย อุกคามจนมันต้องถลาถอยสามก้าวจึงหลบหลีกพ้น

ชายฉกรรจ์ชั่วช้าลามกผู้นั้น พอดีนอยู่ด้านหลังลี้เจี๋ยลี้ เห็นเป็นโอกาสจะฉวยได้ มันมิสงสัยอย่างไร แหงกระบี่ควับเข้าใส่กลางหลังลี้เจี๋ยลี้ทันที

ปึงอ้วงเมื่อเห็นเช่นนั้น ต้องกรีดร้องด้วยความตระหนก

"กงจื่อระวังด้านหลัง !"

ตัวนางก็พุ่งควับเข้าใส่ชายฉกรรจ์ผู้นั้นบ้าง

พริบตาที่เร็วกว่าประกายไฟ ขณะปลายกระบี่ใกล้สัมผัสกลางหลังลี้เจี๋ยลี้ พลันรู้สึกคล้ายมีกำแพงไร้สภาพอีกชั้นหนึ่งทางกันไว้ก็ปาน เสียงดังดังสดใส กระบี่ต้องกระดอนขึ้นสุดแขน ลี้เจี๋ยลี้พลันถอยควับ ตวัดฝ่ามือซ้ายกระแทกออกจากชายโครงดังประกายไฟ

ชายฉกรรจ์เมื่อเห็นกระบี่ของมันกระดอนขึ้นไป ยังไม่ทันคลายความตระหนกขวัญเสีย ฝ่ามือของศัตรูก็ได้กระแทกมาด้วยพลังมรสุมโหมกระหน่ำ กระแทกเข้าใส่ทรวงอกมันอย่างดุติ้น ต้องตระหนกจนขวัญกระเจิงทันที รวมกำลังพุ่งหนีออกไปด้านข้างสุดแรง แต่ยังคงเข้าไปชั่ววูบ มีเสียงโครมดังสนั่น ร่างของมันปลิวละลือออกไปดังเศษสวะ

พอดีบึงอ้วนโถมเข้ามาถึง สองฝ่ามือมีทันฟาดออกไป ก็เห็นชายฉกรรจ์ที่ใช้กระบี่ถูกลีเจ็กlingeกระแทกปลิวละลือ นางที่เห็นชายในดวงใจต่อต้านศัตรูกล้าแข็งสองคนเพียงลำพังตัว ท่วงท่าที่ปราดเปรียวแคล่วคล่องสวยงามสง่านี้ชะโลมจิตใจนางจนทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี แต่ภายใต้จิตสำนึก ยังรู้สึกว่ชายในดวงใจออกจะอ้ามหิตเกินไปเล็กน้อย

ทางด้านที่ลือไสว เห็นมันพอบระมือคราแรก ก็ถูกฝ่ายตรงข้ามคุกคามจนถอยไปสามก้าว จึงเดือดดาลทะยานใจยิ่งนัก ขณะจะโถมเข้าตีได้ กลับได้ยินเสียงฉาดดังสนั่น หลานศิษย์ที่มั่นรักปานดวงใจ ถูกฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามกระแทกจนปลิวไกล เห็นชัดตาว่าไม่อาจรอดชีวิตได้แน่แล้ว จึงทั้งตระหนกทั้งกระวนกระวาย คำรามสุดเสียงพร้อมกับกระแทกสองฝ่ามือใส่กลางหลังลีเจ็กlingeสุดแรง และยังตะตึดติดตามกันอีกเจ็ดเท้า

ลีเจ็กlingeพลันรู้สึก มีพลังมหาศาลทะลักมาจากทางด้านหลัง แต่เนื่องจากพระนางอย่างยิ่ง ถึงกับมีหลบหลีก พลันชะงักเท้าตั้งหลักไว้ ย่อเข้าต่ำลงครึ่งเขยิบ สะบัดฝ่ามือขวาฟาดกลับด้านหลังอย่างดุตัน

เสียงระเบิดดังสะเทือนเลื่อนลั่นปานแผ่นดินถล่ม ลีเจ็กlingeใช้ฝ่ามือข้างเดียว ต่อต้านการจูโจมที่โถมจนสุดกำลังของศัตรูไว้ไม่พลี่ยงพล้ำ

ที่ลือไสวพลันรู้สึกฝ่ามือร้อนวูบดังถูกเหล็กเผาไฟนาบใส่ เท้าที่ตะตึดติดตามกันยังไม่อาจทำอันตรายศัตรูได้แม้สักขุมชนหนึ่ง จึงรีบฉวยโอกาสนั้นพลีตัวไปตามสภาวะอีกแปดเขยิบ

ลีเจ็กlingeที่ใช้ฝ่ามือเดียวต่อต้านศัตรู พลอยถูกกระแทกจนต้องถอยหายไปก้าวใหญ่

ที่ลือไสวในตอนนั้นต้องแตกตื่นสงสัยจนคำนึง

‘พลังฝีมือของเรา พอจะนับเป็นอันดับสูงสุดของนุ้ลิมยุคนี้ได้คนหนึ่งที่สามารถต่อต้านการโถมจูโจมสุดแรงของเรา มีอยู่ไม่มากเลยจริง ๆ และชนชาวนุ้ลิมที่มีชื่อเสียงเราก็มักเป็นส่วนมาก อย่างน้อยต้องเคยได้ยินกิตติศัพท์มา แต่นักศึกษาที่แปลกตาผู้นี้ เรายังไม่เคยเห็นมาเลย แต่มันกลับมีพลังฝีมือที่สูงส่งปานนี้ได้ ถึงกับใช้ฝ่ามือเดียวรับการฟาดสุดกำลังของเราโดยมิเป็นอันตราย?’

ที่แท้ที่ลือไสวนั้นมีนามเป็นเหลียง เป็นรองหัวหน้าสหพันธ์หมู่โจรในภาคเหนือ

พลังฝีมือเพียงด้อยกว่าหัวหน้าที่ใหญ่ซุนบ้อเหลียง ฉายาเก้าจิ้งมือ (อสูรเก้านิ้ว) เล็ก
กว่าเท่านั้น โดยเฉพาะพลังที่ลွှ่ยและฝ่ามือแซ่บ (ไม้สด) ของมัน ได้รับการยก
ย่องเป็นยอดของภาคเหนือ น้อยครั้งนักที่จะเผชิญคู่ต่อสู้ที่ต้านได้

ที่ลွှ่ยไส่วเบ่เหลียงในตอนนั้น ต้องทวาดสุดเสียง

“หยุดไว้ !”

ลีเจ็กลิ่งยิ้มพลาถาม

“เป็นไร ? หรือยังมีวดตายอื่น ๆ อยู่ ?”

เป็นน้ำเสียงและสีหน้าที่ดูแคลนอย่างยิ่ง จนเบ่เหลียงละลายหน้าแดง
ระเรื่อ ส่งเสียงหนัก ๆ

“เด็กน้อยอย่าได้วอดโอ้คารมคมกล้า เล่าสู่ถามเจ้าชื่อแซ่ไร ? เป็นศิษย์
ของผูใด ? มีความสัมพันธ์ใดกับเอี้ยเท้าตัวนั้น ? บอกกระจำงแล้วพวกเรา
ค่อยลงมือยังไม่สาย”

ลีเจ็กลิ่งแส้ร้องด้วยความสงสัย

“อ้อ คลุกคลีในวงพวกนักเลง ที่แท้ยังมีกฎต้องประกาศชื่อฉายาก่อน”
จบคำแส้เป็นกัมทีระชะครุ่นคิด ไม่ไปสนใจระวังต่อที่ลွှ่ยไส่วเลย จน
ชั่วครู่ จึงบั่นสีหน้าคล้ายอับจนปัญญา ตอบซ้ำ ๆ

“เอาเถิด ข้าพเจ้าลีเจ็กลิ่ง นามของชื่อแป๊ะคือกังเทียว ส่วนโกวเนี้ย
ท่านนี้ ข้าพเจ้าเพิ่งพบโดยบังเอิญ ตอนนั้นบอกไปแล้วปิตาเจ้เผ่ามอชิวิตมา
เถิด”

ลีเจ็กลิ่งกล่าวจบคำ สองฝ่ามือพลันควงเป็นวง รั้งกลับมาแล้วประกบ
กันพลิกออกไปอีกครั้ง พลังฝ่ามือที่ร้อนระอุหนักหน่วงรุนแรงปานมรสุมคลุ้ม
คลั่งทะลักเข้าใส่ที่ลွှ่ยไส่วเบ่เหลียงทันที

ที่ลွှ่ยไส่วพอได้ยืนฝ่ายตรงข้ามประกาศนาม ต้องแตกตื่นขวัญเสียจนสั่น
สะท้าน ขณะจะได้ตอบ เห็นสองฝ่ามือของลีเจ็กลิ่งจูโจมมาพร้อมกัน ทราบ
ทันทีว่าเป็นสถานการณ์เลวร้าย ต้องขบกรวามรวมพละกำลังเท่าที่มี ผลักพลัง
ซึ่งมีละอองสีเขียวเย็นเยียบออกไปต่อต้าน

พลังฝ่ามือทั้งสองพอปะทะ เสียงระเบิดดังสะเทือนเลื่อนลั่น พร้อมกับ
กิ่งไม้ใบหญ้าในบริเวณกระเด็นเหินชานดังท่าฝน ความรุนแรงของพลังฝ่ามือ

คราวนี้ กรวดหินดินทรายที่ระหว่างกลาง กระจายคละคลุ้งจนลึกลงเป็นหล่มน้อย ๆ

บึงอ้วงไหนเลยเคยเห็นพลังฝ่ามือที่แตกตื่นสะท้านแผ่นดินปานนี้มานางต้องตระหนกจนรีบพุ่งหนีออกด้านข้างสุดแรง รอนจนเมื่อนางหันมาดูอีกครึ่งเห็นลี้เจิ้งลึงยืนเลื้อยปลิวไสว แต่ที่ท่าปลอดโปร่งเยือกเย็นอยู่ในที่เดิม

ส่วนที่ลี้สุ่ยไสวเบี่ยงหลีกหน้าเมื่อดขาวราวซากศพ ชัดสมาธิอยู่กับพื้น พร้อมตาเกร็งลมปราณรักษาตัวของมัน แสดงแน่ชัดว่า เปลี่ยนผลอย่างหนักหน่วงแล้ว

ชั่วน้ำเดือดให้หลัง ที่ลี้สุ่ยไกวกระโดดขึ้นยืน มีเสียงสีกครึ่งคำ ทวาดเสียงเกรียวกราดแล้วกระโดดเข้ามาอย่างดุตันอีกครา ครั้งนี้ได้ใช้ลิบเอ็ดกระบวนท่าไม้สดของมัน ซึ่งมีชื่อกระเดื่องเลื่องลือในวงพวกนักเลงมาจูโจมแล้ว

ลี้เจิ้งเห็นฝ่ายตรงข้ามเกร็งลมปราณรักษาตัวทุเลาแล้ว มิเพียงไม่เห็นแก่พระคุณของตนที่ไม่ฉวยโอกาสซ้ำเติมมันในยามอันตราย กลับโถมมาจูโจมโดยไม่ตามไถ่เรื่องราวใด ๆ อีก โทะสะจึงพลุ่งขึ้นจนแค้นเสียงเบา ๆ พลอยไม่ตอบโต้อย่างไรบ้าง ใช้ลิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้าออกสู้ด้วยทันที

ประกายสีเขียวกลุ่มก้อนหนึ่ง ครอบคลุมเงาร่างสีขาวไว้ พุ่งวนเวียนกันไปมาด้วยความเร็วไม่ผิดประกายไฟ ก่อความตระหนกต้อบึงอ้วงจนกระวนกระวายยิ่ง นางรู้สึถึงกับไม่มีปัญญาจะสอดมือเข้าช่วยเหลือแม้สักน้อยนิด จึงได้แต่ลอบอธิษฐานให้แก่ชายในดวงใจตลอดเวลา

ชั่วพริบตา ผ่านพ้นไปลิบกว่ากระบวนท่า มิเพียงที่ลี้สุ่ยไกวจะต้องหวาดหวั่นขวัญเสียเท่านั้น กระทั่งลี้เจิ้งลึงก็รู้สึกประหลาดสงสัยจนคำนึง

‘ลิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้าของเรา มีความกราดเกรียวดุตัน ลึกล้ำพิสดารสุดยอดแล้ว ยอดฝีมือชั้นบรมดา ไม่ต้องใช้ถึงครึ่งกระบวนท่า ก็สามารถพิชิตให้พ่ายแพ้ได้ แต่ที่ลี้สุ่ยไกวนี้กลับต่อต้านกับเราโดยหักโหมได้เจ็ดแปดกระบวนท่า ยังมีรุกมีรับมิเปลี่ยนผล้ำ’

ลี้เจิ้งลึงไหนเลยจะทราบ ลิบเอ็ดกระบวนท่าไม้สดของที่ลี้สุ่ยไกวนี้ได้รับมาจากอัจฉริยะนิรนามผู้หนึ่ง กอปรกับมันที่มีพื้นฐานกำลังภายในอันดีเยี่ยมถึงระดับสูงสุด เมื่อโหมมาสุดกำลัง จึงยังมีอาณาพยายกจะต้านทาน

เพียงชั่วขณะ ทั้งสองประมือกันอีกห้ากระบวนท่า ตอนนั้นคล้ายดังต่าง

ไม่อาจสะกดกลั่นทนทานแล้ว ที่ล้วยโสวเป็นผู้ทวาดท้วงขึ้นก่อน ทำร่างพลัน
แปรเปลี่ยนไป ร่างที่สูงใหญ่ของมันถึงกับวิ่งวนเวียนรอบข้างลี้เจ็กลิ่งด้วยความ
ความเร็วปานสายฟ้าคะนองฝน

พร้อมกันนั้น ยังส่งเสียงทวาดดังอยู่ไม่ขาดปาก ทวาดแต่ละครั้งเป็น
ฟาดออกมาฝ่ามือหนึ่ง ถึงตอนหลังยิ่งหมุนยิ่งเร็ว เสียงทวาดก็ยิ่งดังยิ่งถี่เร็ว
พลังฝ่ามือถูกผนึกขึ้นจนคล้ายพายุร้าย กระหน่ำหนักหน่วงรุนแรงเพิ่มขึ้นทุกครา
จนมีเสียงครืน ๆ ดังฟัวร้องอยู่แต่ไกล นับเป็นอาณาภาพที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ แล้ว

ลี้เจ็กลิ่งพอได้ยินฝ่ายตรงข้ามส่งเสียงทวาด ต้องรีบระวังตัวโดยรอบ
คอบสุขุม ก็เห็นวิชาฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามเปลี่ยนแปลงไปจริงดังคาด มิเพียง
ร่างจะหมุนเร็วเท่านั้น พลังฝ่ามือยังคล้ายพายุร้าย และมีเสียงฟัวร้องผลนามา
ด้วย รอบข้างคล้ายมีกำแพงสีเขียวที่แข็งแกร่งล้อมไว้เป็นชั้น ๆ ทะลักหลาย
เข้ามาอยู่ตลอดเวลา

ลี้เจ็กลิ่งพอรูสึก พลังกดดันทางรอบข้างเพิ่มขึ้นทุกขณะ จึงกู่เสียง
เกรี้ยวกราดแล้ว ผนึกลมปราณขึ้นเชือกพลันคลายออกไป เสียงควับ ๆ ดัง
สองครามาทันที ลมปราณหกมหาศาลที่ผนึกร่วมกับลมปราณสองสุดยอดของ
อาจารย์ ถึงกับกระแทกออกจากร่างไปในบัดดล ทั้งยังมีละอองสีแดงสีเขียว
กระจายอยู่เลือนรางอีกด้วย

มีเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ในฝุ่นละอองที่กระจายคละคลุ้งตั้งม่าน
หนา เสาร่างหนึ่งถูกกระแทกจนกระเด็นไกลไปสัวา พอร่วงหล่นลงถึงพื้นยัง
ต้องเซดลาอีกหลายก้าว อ้าปากกระอักโลหิตเป็นลำยาว

แต่มันทรหดอดทนยิ่งนัก ถึงกับยังดิ้นเท้าพุ่งตัวขึ้นยอดไม้ หลบหนี
ไปโดยไม่เหลียวหลังมาอีกเลย

บิงอ้วงถูกสภาพการต่อสู้ของเมื่อครู่ขู่วัยจนตะลึงลานไปแล้ว จวบจน
มีเสียงระเบิดดังก้อง จึงกระซกให้นางได้สติแจ่มใสคืนมาอีกครั้ง เห็นมีคู่ต่อสู้
คนหนึ่งถูกกระแทกบาดเจ็บหลบหนีไป นางดูออก นั่นคือที่ล้วยโสวเบ้เหลี่ยม
ที่เย่อหยิ่งโอหังนั่นเอง

ตอนนั้น นางรีบกระโดดควပ်เข้าไปในบริเวณต่อสู้ ไม่เห็นมีเสาร่างใด ๆ
เหลืออยู่อีกเลย ต้องตระหนกเป็นยิ่งนัก เข้าใจว่าชายในดวงใจก็ประสบเคราะห์

กรรมไปแล้ว

ขณะนางกวาดตามองหาด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย พลันได้ยินที่ไกลกว่าสองร้อยวา มีเสียงขลุ่ยแว่วมาแผ่วเบา...เป็นเสียงที่ถึงกับคุ้นหูอย่างยิ่ง โศกเศร้ารันทดยิ่ง...

บึงอ้วงเงี้ยวหึ่ง ที่แท้ถึงกับเป็นเพลงของจอมกวีลีแป๊ะสมัยแผ่นดินกษัตริย์นางพม่อเคลิบเคลิ้มชั่วคราว พลันก้มศีรษะต่ำ ส่งเสียงแผ่วเบาตามคำร้องของเพลง

“หากมิใช่พบพานบนยอดเขาหยก ก็เป็นประสบได้แสงจันทร์อันอำไพ โอ...ตัวร้าย...ท่านไหนไร้หัวใจปานนี้...ต้องเป็นวันเวลาใด ? จึงจะพบพานได้แสงจันทร์อำไพ ?”

ที่แท้เมื่อครูลี้เจ็กถึงใช้พลังลมปราณลึกนี้จึงชี้ กระแทกที่ลุ่ยโส่วเบ้เหลียงบาดเจ็บแล้ว ตัวเองก็รู้สึกเสียลมปราณจนระเือยเล็กน้อย เมื่อเหลือบเห็นบึงอ้วงที่มีสีหน้ากระวนกระวายถึงปานนั้น ต้องหัวใจเต้นถี่เร็วโดยไม่รู้ตัว และพลันมีความคิดหนึ่งวูบขึ้นดังสายฟ้าคือ ความแค้นของสำนักอาจารย์ที่อยู่ในการะยังมิได้ชำระล้าง ทั้งยังอยู่ในแวดวงของศัตรูที่เข้มแข็ง ไหนเลยจะไปพัวพันกับความรักให้เกิดจิตพะวักพะวน มิเพียงตัวเองไม่อาจสะกดใจเยือกเย็นได้เท่านั้น ยังเป็นการถ่วงทำลายเวลาอันมีค่าของตน และของดรุณีที่สวยงามสะคราญนางนี้ด้วย

ดังนั้นเอง หลังจากกระแทกที่ลุ่ยโส่วบาดเจ็บ กัดฟันตั้งใจใช้วิชาตัวเบา ไชวลิ้วเพียว (โยหลิวพลีลุม) ที่เลอเลิศสูงสุด หลบหลีกไปโดยไม่มีเสียงใด ๆ

แต่ลี้เจ็กอย่างไรรยังคงไม่อาจวางใจได้เต็มที่ คล้ายยังมีความเป็นห่วงกังวลอยู่มิรู้วาย จึงได้ลွှ่งขลุ่ยหยกออกมา เป่าด้วยลมปราณภายในตามเนื้อเพลงเซ่งเพ้ง (สุขสันต์) ของจอมกวีลีแป๊ะไป

คล้ายดังบอกดรุณีโหมงามในป่าให้ทราบไว้ และก็คล้ายระบายอารมณ์ที่สับสนวุ่นวายของตนเอง

ลี้เจ็กกลับถึงโรงเตี๊ยม เห็นขอบฟ้าบูรพาเริ่มสว่างรำไร ไม่ทันจะล้าง

ท่าแต่ต่างตัวก็หิ้วห่อผ้าออกมาปลุกผู้รับใช้ ชำระค่าห้องแล้วจึงอาชาคู่ขาออก
จากโรงเตี๊ยมไปอย่างลอบเร้น

รอนจันลีเริงลั้งไปไกลแล้ว ผู้รับใช้จึงพบเห็นเงินที่ลี้เริงลั้งให้ ถึงกับเป็น
ทองค่าแห่งละสิบตำลึง ต้องลึงโลดยินดีจนเหม่อมองทิศทางที่ลี้เริงลั้งไปจน
ทะลุวังลาน

ลี้เริงลั้งห้อม้ามาจนกระทั่งถึงภูเขาลู่เลียง เห็นยอดเขาสูงชันเสียดฟ้า
ทักภูมิสง่าภูมิฐาน แต่หินใหญ่ระเกะกระ หน้าผาหุบเหวมากหลาย ต้นไม้โบราณ
แผ่กิ่งก้านสาขากว้างไพศาล ทางภูเขาคดเคี้ยวขรุขระ นับเป็นสถานที่อันตราย
ไปไหนอดเสียยิ่ง

ลี้เริงลั้งผากม้าไว้ที่บ้านพรานป่าเชิงเขา ตัวเองปีนป่ายขึ้นไปเพียงลำพัง
แต่ด้วยวิชาตัวเบาที่เลอเลิศ การปีนเขาข้ามหุบเหวลำธาร นับว่าง่ายดายดุจดั่ง
วิ่งบนพื้นราบก็ปาน

ชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลัง ลี้เริงลั้งขึ้นมาถึงยอดเขาลูกหนึ่ง แต่ตอนนี้ยัง
ไม่ทราบเขี้ยวเทียนเนี้ย (ผาฟ้าน้อย) อยู่แห่งไหนใดกันแน่

ขณะลี้เริงลั้งกวาดตามองไปมา พลันได้ยินเสียงควับขึ้นในอากาศ รีบ
มองปราดตามไป เห็นมีพลุไฟหลายหลากสีสายหนึ่งพุ่งขึ้นมา

ลี้เริงลั้งตื่นเต้นยินดี ทราบว่านั่นเป็นพลุสัญญาณ แสดงว่าห่างจาก
เขี้ยวเทียนเนี้ยไม่ไกลแล้ว จึงสะบัดสองแขนทะยานกายสูงไปกว่าสิบวา สูด
ลมปราดในอากาศ กอดสองมือลงเบื้องล่าง พลันพุ่งควับขึ้นไปสูงอีกทวา
ตอนนั้นคล้ายจะสูญสิ้นกำลังร่วงหล่นลง พลันส่งเสียงกู่สวดไล่กังวาน สะบัด
แขนขวาเบา ๆ ร่างหมุนวนในอากาศรอบหนึ่ง แล้วพุ่งควับไปไกลกว่าสิบห้าวา

ร่างยังมีทันร่วงหล่น หมุนวนในอากาศรอบหนึ่ง พรึบตานั้น พุ่งไกลกว่า
ยี่สิบวาแล้ว เมื่อเช่นนั้น หมุนในอากาศเก๋ารอบ ก็คล้ายดั่งเป็นปักษาใหญ่โบย
บินอยู่ในอากาศมิต้องลงสู่พื้นเลยก็ปาน

จวบจนเมื่อพลั่วลงถึงพื้น ก็เป็นที่ริมผาขาด ซึ่งห่างจากผาฝั่งตรงข้าม
เพียงยี่สิบวา และไกลจากริมผาไม่กี่วา ในหมู่หินใหญ่ มีต้นไม้ธรรมชาติเป็น
กำแพงสูงใหญ่เรียงราย มีความโอ้อ่าภูมิฐานยิ่งนัก

ลี้เริงลั้งคำนึงด้วยความตื่นเต้นยินดี

‘เราหาโดยเปะปะไม่มีเป้า ถึงกับลอบเร้นมาทางหลังป้อมฮกเล้งเป้า (ป้อมสยบมังกร) ได้ เอาเถิด รอข้ามหุบเขานี้ก่อนค่อยว่ากล่าว’

ลี้เจ็กลิ่งก้มลงมอง เหนือลี้กจกไม่เห็นกัน เบื้องล่างมีหมอกเกาะกลุ่มขาวสลับ หากพลาดพลั้งร่วงลงไปต้องแหลกและเป็นก้อนเนื้อแน่

แต่ลี้เจ็กลิ่งไม่ลังเลเลย ขยับเลื้อยให้รัดกุมแล้วยืนนิ่งมิเคลื่อนไหว พลันสุดลมปราณลี้ก ๆ ร่างลอยพ้นจากพื้นแปดวา แล้วสะบัดสองแขนกลับด้านหลัง พุ่งควับข้ามไปอย่างง่ายดาย

เมื่อมาถึงหน้ากำแพงท่อนซุงใหญ่มโหฬาร มิได้กระโดดเข้าไปทันที แต่สำรวจทางรอบบริเวณครู่หนึ่ง จึงเลาะตามเชิงกำแพงท่อนซุงไปที่เบื้องหน้า

ลี้เจ็กลิ่งที่มีนิสัยระแวงอย่างยิ่ง ไม่ยินยอมกระทำเรื่องลอบ ๆ รั้น ๆ ดังนั้น จะเข้าฮกเล้งเป้าทางประตูใหญ่ เพราะมีความเชื่อมั่นในพลังฝีมือที่เลอเลิศถึงอันดับสูงสุดของตน

ลี้เจ็กลิ่งเลาะตามเชิงกำแพงท่อนซุงไปได้หลายร้อยก้าว ก็เห็นที่เบื้องหน้าเป็นเสาธงใหญ่ที่สูงร่วมสิบวา ปลายเสาเป็นธงพื้นดำปักอักษรสีขาว “ฮกเล้งเป้า” สามตัว กำลังพลิ้วปลิวไสวตามสายลม

ตอนนั้น บนลานกว้างหน้าป้อม กำลังอยู่ในสภาพคึกคักจอแจอย่างยิ่ง ชายฉกรรจ์อาวุธดั่งกลุ่มใหญ่เดินขวักไขว่อยู่ไปมา ยังมีชายฉกรรจ์เสื้อสีเทาสองคน กำลังกรีดมือวาดเท้าวิพากษ์วิจารณ์อยู่ไม่หยุดยั้ง

ลี้เจ็กลิ่งก้าวปราด ๆ เข้าไป ประสานมือให้แก่ชายฉกรรจ์เสื้อสีเทาทั้งสองแล้วกล่าว

“ผู้กล้าทั้งสองท่านเชิญเถิด วันนี้มีทราบบ้อมท่านมีเรื่องมงคลใด จึงครึกครื้นถึงปานนี้ ?”

หนึ่งในสองวัยฉกรรจ์ดั่งลี้เจ็กลิ่งแล้วทวาด

“มาทำอะไร ? สอบถามเรื่องเหล่านี้ด้วยจิตเจตนาใด ?”

ลี้เจ็กลิ่งครุ่นคิดวูบ ก็แสวงหวัตรอบประจบพาลงตอบ

“ข้าพเจ้าเป็นนักศึกษา ชมชอบออกท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ป่าเขาในที่ทางต่าง ๆ รับฟังมานานว่าภูเขาสูงลิ้นเป็นบรรพตที่สง่าภาคภูมิ ท่านประมุขผู้เฒ่าแซ่ลี้ของฮกเล้งเป้ามีเกียรติภูมิกระต้องเลื่องลือในดินแดนแคว้นนี้ เมื่อ

ห้องเที่ยวถึงที่นี่ จึงต้องการทราบการจะเป็นมงคลตัวสักครั้ง"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นมีสีหน้าเบื่อหน่ายรำคาญ โบกมือร้องสวนคำ

"ประมุขพวกเราวันนี้มาคันตุกะทรงเกียรติมาเยี่ยม ไม่มีเวลาต้อนรับคนอื่น อีกสองวันท่านค่อยมาเถิด"

แล้วไม่แยแสต่อลี้เจ็กลิ่งอีก หันกายเดินออกไปทันที

ลี้เจ็กลิ่งรีบหันไปแย้มยิ้มประจบต่อชายฉกรรจ์เสื้อสีเทาอีกผู้หนึ่งแล้ว
ย้อนถาม

"ข้าพเจ้าขอเรียนถามผู้กล้าหาญท่านนี้สักคำ อาคันตุกะทรงเกียรติที่มา
มีทราบเป็นยอดคนใดของบู๊ลิ้ม ?"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นโบกมือตอบอย่างไม่แยแสสนใจ

"หนอนตำราตัวนี้ปากมากอย่างยิ่ง ผู้คนเหล่านั้น ท่านเพียงได้ยินชื่อก็
ต้องตระหนกจนนอกสันขวัญแขวนแล้ว บอกกับท่านก็ได้ ผู้มาในวันนี้เป็นยอด
คนนามกระตือรือร้นแผ่นดินทั้งสิ้น คือ ชุยเมี่ยงสายเจี้ยง (ทูตเร่งชีวิต) เอี้ยจิง
กิชัยรักของผู้อาวุธโสซึ่งโคจรโดยฉวยตักชีวซึ่งอ้วง (ค่างเทพเจ้ามืออำมหิต) ประมุข
ของขบวนการผู้กล้า (โจร) และเงี้ยวเจี้ยง (ขุนพลทวนเงิน) ยังซง ผู้เป็นหัว
หน้าตีก้องเกาตั้ง (มังกรแดง) แห่งพรรคเอ็กก็ปัง (ธงดำ) และเจ็ดหัวหน้าสาขา
ของสหพันธ์ผู้กล้า (โจร)"

ขณะที่มันระดมคำพูดด้วยความภาคภูมิมีหยุดยั้ง ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่ง
ได้หันมาขมวดคิ้วกล่าวสอด

"เล็กตัวกอ กับหนอนตำราเช่นนี้ มีกระไรว่ากล่าวกัน ? ไปเถิด"

ลี้เจ็กลิ่งหัวร่อแค้น ๆ ตะเบ็งเสียงก้องกังวาน

"ครบแล้ว ครบแล้ว ไม่ต้องให้เราไปหาทางสุดเหี้ยสุดไถ่จนเสียเวลา
อีก"

สองชายฉกรรจ์ได้ยืนต้องงუნงไป ขณะจะทวาดตำหนิ ลี้เจ็กลิ่งกลับ
ล้างของสีทองเป็นประกายแวววาวออกจากอกเสื้อมาขึ้นหนึ่ง มिरอให้ทั้งสองเห็น
ขัดตาสะบัดมือควับ เสียงอูดังพิกลขึ้นทันที ถึงกับพุ่งไปติดบนกรอบของ
ซุ้มประตูใหญ่ตั้งสายฟ้า ตรึงแน่นดุจกับเป็นเนื้อเดียวกัน เผยเห็นด้านที่มี
หน้าปิตาจอเขี้ยวโง่งนำสะพริงกลวโดยชัดเจน

รอนเมื่อชายฉกรรจ์ทั้งสองเห็นชัดตา ต่างตระหนกจนสะท้านเอือกใหญ่ ละล้าละลักร้องด้วยความหวาดกลัว

“อา...ท่าน...ท่านคือเจ็กมื่นชีวล้อ (อสุรหน้าหยก)...”

ลี้เจ็กลิ่งจูงงทั้งที ขณะจะถามความหมายเจ็กมื่นชีวล้อ (อสุรหน้าหยก) เป็นอะไร ? ทั้งสองก็คล้ายดังพบภูตผีปีศาจ หวั่นหวาดจนสับสนหันวิ่งออกไปสุดฝีเท้ายังแผดร้องสุดเสียงไปตลอดทาง

“พวกเรา...รับรายงาน...ท่านประมุข...เจ็กมื่นชีวล้อ...ลี้เจ็กลิ่ง...มารังควานถึงป้อมแล้ว”

ลี้เจ็กลิ่งในตอนนี้งงหัวร่อด้วยความเข้าใจ ราพึงเบา ๆ

‘ชนชาวนักเลงถึงกับตั้งฉายาเจ็กมื่นชีวล้อ (อสุรหน้าหยก) ให้แก่เรา นำหัวร่อที่เราถึงกับไม่ทราบเลย’

แล้วจึงครุ่นคิดต่อ

‘ใช่แล้ว เราก็คงควรมีฉายาที่กระตือรือร้นไกรอยู่ เจ็กมื่นชีวล้อ (อสุรหน้าหยก) อืมม...ไม่เลว ไม่เลว’

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น ในป้อมฮกเล้งเป้าบ้านปูนจนอลเวงไปแล้ว แลเห็นคนชุดดำเป็นระลอก ๆ ทะลักกันไปซ่อนในที่ทางต่าง ๆ ด้วยความตื่นเต้นจนอกสั่นขวัญเสีย สภาพที่ครึกครื้นจอแจของเมื่อครู่ กลับกลายเป็นสงบจืดจางไปในบัดดล

ลี้เจ็กลิ่งพลันทวาดเสียงก้องไล่ประตูป้อม

“ลี้ก्यू เยี่ยงนี้นับเป็นมารยาทต้อนรับอาคันตุกะหรือ ?”

เสียงพอลาดคำ พลันมีเสียงกราดเกรี้ยวทวาดออกมา

“ผู้แซ่ลี้ ไม่ต้องผยองลำพองปานนี้ เข้าใจว่าพวกเรากลัวท่านหรือไร ?”

วามิทันขาดคำ พลันมีคนสูงต่ำดำขาวฮือออกมาปรากฏที่ปากประตูถึงสิบกว่าคน

ลี้เจ็กลิ่งเพ่งพิจารณา เห็นผู้นำหน้าเป็นชายกลางคนวัยประมาณสี่สิบปี ผิวหน้าที่ยโสโอหังดาดล้ำ ที่ด้านหลังเป็นชายซราซบผอมต่ำเตี้ยวัยหกสิบเศษ สวมเสื้อยาวเป็นทวนเนื้อดี มีที่ท่าคล้ายดังนายวานิชกว่าชนชาวนักเลง

ดวงตาลี้เจ็กลิ่งเป็นประกายอำมหิตแวววาวทันที ทราบว่าชายซราที่ทำ

พลายนายวาณิช ต้องเป็นกิมซึ่งจื่อ (ลูกคิดทอง) แน่แน่นอนแล้ว

ที่สะดุดตาจนต้องสนใจเป็นพิเศษ คือชายกลางคนวัยประมาณสี่สิบที่
วังชุมพอม ใบหน้าซีดเซียว ยืนด้วยสีหน้ากระต้างเย็นชาในที่นั้นไม่เคลื่อนไหว
นอกจากนั้น ก็มีชายฉกรรจ์สูงใหญ่อีกเจ็ดคน ต่างเบ่งตาตลิ่งจ้องมาด้วยที่ท่า
ประสงคร้ายอยู่

ลีเจ็กลิ่งหัวร่อเสียงก้องกังวานแล้วกล่าว

“ข้าพเจ้าลีเจ็กลิ่ง ขอคารวะต่อท่านทั้งหลาย”

พอจบคำสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปเป็นโหดเหี้ยมเย็นชา ตาบาดเสียงเกรี้ยว
กราดต่อ

“บัญชีโลหิตของเมื่อสามสิบปีก่อน วันนี้ควรมาสะสางให้เสร็จสิ้นแล้ว
พวกท่านยังมีคำแก้ตัวใดจะว่ากล่าวหรือไม่?”

ผู้คนทั้งหลายต่างสงบงัน แต่หัวใจกลับเต้นถี่เร็วปานรำวงลอง ครุ่นคิด
ขึ้นราวนัดกันไว้ถึงเรื่อง...

ลีเจ็กลิ่งมือเปล่าเท้าเปลือย เข้ากวาดทำลายลิวซัวจึงจนย่อยยับ ฟาด
กิมน้องกังตายนาคามือ ชูขวัญทิเจี้ยฮั่วบู๊ต้องตลิดหนีด้วยความหวาดกลัว สंहาร
บริวารอำมหิตของเกาะเอ็กซัวเต้า ใช้พลังฝ่ามือกระแทกที่ล้วยโส่วเบีเหลียงบอบช้ำ
สาหัส ฟาดฮวยล้วยตักซง (ผึ้งพิษเกษตรดอกไม้) ใจวัก (ชายฉกรรจ์ที่เป็นหลาน
ศิษย์ของที่ล้วยโส่วเบีเหลียง) ตายนาคาที่

เรื่องราวเหล่านั้น ถูกสื่อระบาคในวงพวกนักเลงดงไฟไหม้ป่า และยัง
เติมแต่งแต้มจนคล้ายดั่งเป็นเทพนิยายไปแล้ว พวกมันไหนเลยจะไม่ล่วงรู้ได้?

ยิ่งกว่านั้น ยังมีพวกที่ชมชอบหาเรื่องราว เนื่องจากเห็นลีเจ็กลิ่งหล่อเหลา
ราวเทพบุตร พลังฝีมือก็ยังสูงส่งกล้าแข็ง จิตใจอำมหิตโหดเหี้ยม จึงรวมกัน
ตั้งฉายา “เล็กมันชีวล้อ” ให้

สืบว่าคนที่ปรากฏตัวมานี้ ล้วนแล้วมีชื่อเสียงในวงพวกนักเลงทั้งสิ้น
มาตรว่าศัตรูกล้าแข็งมายืนตระหง่านอยู่เบื้องหน้า ในใจมีความหวาดหวั่นพรั่น
พรึงเล็กน้อย แต่เนื่องจากทริชียอมตายก็ไม่ยอมเสียชื่อ จึงพากันกัดฟันยืน
แอบอ้างเป็นผู้เข้มแข็งทรนทนอยู่ในที่นั้น

ชายกลางคนที่มีสีหน้ายะโสโอหังเป็นผู้หัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวขึ้นก่อน

“ผู้แซ่ลี้ วันนี้ท่านไม่มาหาพวกเราเพื่อมอบความตาย พวกเราก็ต้องไป
เสาะหาท่านแน่ เรื่องที่นอกหมู่บ้านกึกเค้า ท่านยอมยังไม่ลืมกระมัง ?”

เจ็ดชายฉกรรจ์ที่ยืนอยู่ทางด้านข้างพากันคำรามดังสับสน

“วันนี้พวกเราต้องเด็ดศีรษะเจ้าเด็กน้อยไว้ให้ได้ เพื่อล้างแค้นหนึ่งฝ่ามือ
ของท่านรองประมุขพวกเรา”

ลี้เง็กลิ่งเพียงแต่หัวร่อแค้น ๆ มีเสียงสีกครั่งคำ

จนบัดนั้น ก็มิซึ่งจื้อ (ลูกคิดทองคำ) ลี้ก्यूจึงได้แค้นเสียงเย็นเยียบ

“ผู้แซ่ลี้ คดีที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านกึกเค้าของเมื่อสามสิบปีก่อน ผู้ใดถูกผู้ใด
ผิด ยังมิต้องไปสืบสาวสนใจมัน ท่านที่เมื่อคืนฟาดฝ่ามือทำอันตรายเบีเล่ากอ
เรอบอบซ้ำ และยังสังหารไว้กั๊กหลานเราตายคาที่ ออกจะอำมหิตโหดเหี้ยมเกิน
ไปบ้างกระมัง ?”

ลี้เง็กลิ่งหัวร่อกั๊กวานแล้วตอบ

“ปีศาจเฒ่า พวกท่านเป็นพระพุทธรูปดินขี้มลัธธาร ตัวเองยังอยากจะ
ปกปักรักษาให้ปลอดภัยได้ ยังมีหน้ามาแกล้งให้แก่เฒ่าแซ่เบีผู้นั้นอีก ?”

ชายกลางคนที่หน้าดำคล้ำหันไปกล่าวกับลี้ก्यूเบา ๆ

“ซือเจ็ก (น้องอาจารย์) กับเด็กน้อยเยี่ยงนี้ กล่าววาจาไร้สาระใดกัน ?
พิสูจน์ให้เห็นฝีมือเสียเลยก็แล้วกัน”

ผู้คนทั้งหลายพอได้ฟัง ต่างพากันตวาดสนับสนุนจนสับสนซึ่งแซ่ ก็มิ-
ซึ่งจื้อลี้ก्यूจึงผงกศีรษะโบกมือส่งเสียง

“ลี้ปังจู้ เชิญเข้า”

ลี้เง็กลิ่งผงกศีรษะอย่างโอหัง เดินยืดอกเชิดหน้าเข้าไปในป้อมใหญ่

เมื่อถึงลานกว้างที่ลาดด้วยทรายละเอียด แต่ละคนต่างหยุดเท้าลง ที่แท้
ลานกว้างนี้ นอกจากรอบข้างจะมีเชิงเนินดินรายล้อมไว้แล้ว ทางที่มีเพียงสาย
เดียวเป็นทางดินสีเหลืองกว้างใหญ่ ที่ทอดไกลไปอีกหลายวา เป็นตัวตึกสร้าง
ด้วยหินสีเขียวใหญ่มหึมา

ลี้เง็กลิ่งพลันลืมหูลืมตาจนกลมกว้าง ตวาดเสียงหนัก ๆ

“เวลาสายมากแล้ว ลงมือกันที่นี่เลยเป็นไร ?”

ก็มิซึ่งจื้อรับคำอย่างอาจหาญแล้ว ถอดเสื้อยาวของม้นหมายจะลงไป

พ่อสู้อยู่ด้วย

ขณะเวลานั้นเอง ชายกลางคนผู้นั้นกลับยื่นมือห้ามไว้พลางกล่าว
“ลี้ซื่อเจ็ก ข้าไก่อยต้องใช้มีดโค กับเจ้าเด็กโอหังลำพองนี้ ให้ผู้หลาน
ไว้ใช้แทนก็แล้วกัน”

นับว่าสบใจลี้กยพอดิ มันทราบ เอี้ยจึงที่มีศักดิ์ต่ำกว่ามันรุ่นหนึ่งผู้นี้
เป็นศิษย์คนโตของตักซิวซึ้งอ้วง (ค่างเทพเจ้ามีมืออำมหิต) ประมุขของหมู่โจรใน
แผ่นดินยุคนี้ พลั้งฝีมือมีแต่เหนือกว่ามันโดยไม่ต้องกว่าเด็ดขาด และพอจะ
เจยโอกาสนี้ สังเกตพลั้งฝีมือลี้เจ็กถึงสูงต่ำเยี่ยงไรค่อยมาว่ากล่าว

บรรยากาศตอนนั้นตื้นตันจนตึงเครียด แต่ละคนต่างยืนสงบนิ่งใน
ตำแหน่ง เฝียวจันฉิมกล้าส่งเสียงอีกแล้ว

กิมซิงจื่อเตือนด้วยความกังวล

“หลานเราต้องระวังตัวไว้ให้มาก”

แต่ลี้เจ็กกลับส่งเสียงเย็นชา

“พวกท่านเหล่าเศษสวะทั้งฝูง พานเข้ามาให้พร้อมกันเถิด ไกอ่ต้องจุด ๆ
ลาก ๆ ให้เสียเวลา”

ความโอหังลำพองปรากฏทั้งสีหน้าและวาจาอย่างน่าเดือดดาลยิ่ง

แต่ละคนต่างหน้าเปลี่ยนสีด้วยความเดือดดาล เอี้ยจึงคำรามสุดเสียง

“อย่าได้อวดโอ้อ้อหัง รอเอี้ยตัวเอี้ยเพียงลำพังเลือกใส่เด็กน้อยเจ้าลงนรก
เองเถิด”

จบคำเห็นมันตัวอาวุธที่คล้ายผืนธง ฟาดควับเข้าใส่ศิษย์ลี้เจ็กถึงก่อน
อาวุธนี้ของมันมีนามเก๋ากุ้ยเต๋าเมี่ยมพั่ว (เก๋าศิษย์คร่าชีวิต) ทอขึ้นจากใย
ไหมน้ำแข็งพิษพันปีที่มีมีนุเกลียวขาวแว้ว ผสานกับเส้นผมและไหมเงินเป็นสี
ขาวบริสุทธิ์ ปักหัวกะโหลกสีดำอยู่เก๋ากั้ว ดูแล้วน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก

ธงผืนนี้สอดคอดูเป็นคันที่เป็นเหล็กกล้า ปลายคันธงมีรูเล็ก ๆ สองรู ภาย
ในเป็นน้ำพิษขี้ใจ ตอนต่อสู้กับศัตรู เกร็งกำลังภายในกระแทก น้ำพิษก็จะฉีด
ออกทำร้ายคนในยามไม่รู้ตัว และผืนธงก็ยังมีพิษร้ายยิ่ง พิษทั้งสองชนิดนี้
มีว่าเป็นชนิดใด เพียงสัมผัสถูกเล็กน้อย ในเวลาห้าชั่วยามจะนำเปื่อยทั้งร่างจน
ตายไป กล่าวได้ว่าอำมหิตชั่วร้ายที่สุดแล้ว แม้ได้ยาขจัดพิษเฉพาะตัวมากลืนกิน

ก็เพียงสามารถรักษาชีวิตไว้เท่านั้น ยังคงต้องกลายเป็นคนพิการตลอดชาติ ยอดฝีมือทั้งฝ่ายซั่มมะและอธรรม ที่ถูกทำลายไปในโรงเก็บปิศาจคร่าชีวิตนี้ มิทราบมากนักเท่าใดแล้ว ดังนั้น จึงได้รับฉายาเป็นขุยเม็ยสายเจี๋ย (พูดเรื่องชีวิต)

มันตอนนี่ที่พอจุใจไป ลี้เง็กลิ่งดูออกทันทีว่าคงไม่มีพิษร้ายแรง จึงรีบหลบคว้นออกไป วกลงข้างกายเอี้ยจึงในชั่วพริบตา

เอี้ยจึงก็ใช้กระบวนทำหลอกล่อและจิ้งจิงสลัดกัน เมื่อเห็นลี้เง็กลิ่งหลบหลีกมันพลันตวาดสุดเสียง สะบัดธงคร่าชีวิตของมันวกลงกระแทกออกทางซ้ายมือของมันไปในบัดดล

ลี้เง็กลิ่งหัวร่อแค้น ๆ ฝ่ามือซ้ายฟันเข้าไปใต้ด้านข้างของธงอย่างหนักหน่วง ฝ่ามือขวาฟาดเข้าไปใต้หว่างเอวของเอี้ยจึงดั่งสายฟ้า

เอี้ยจึงพลันรู้สึกคันธงในมือสะท้านอย่างรุนแรง อาวุธเฉพาะตัวของมันถูกศัตรุกรณะแทกแบนออกด้านข้าง พร้อมกันนั้น พลังดูดันชุมหนึ่งทะลักเข้าไปใตหว่างเอวมัน

มันในยามตระหนก สลับเท้าก้าวหลบหลีก อาวุธในมือที่ถูกกระแทกแลบพลอยอาศัยสภาวะกระซากร่างมันให้เบนออกไปสองก้าว กำลังภายในที่ปล่อยออกรั้งเข้าดั่งความต้องการเอี้ยจิงนี้ นับว่าฝึกจนมีพื้นฐานที่มั่นคงยิ่งจริง ๆ

ลี้เง็กลิ่งต้องหลบซมเซมมันในใจ สลับเท้าตามติดเข้าไป ใช้สิบสองกระบวนทำอาวุธของละครึ่งกุนกระหน่ำจูโจมใส่คู่ต่อสู้บ้างแล้ว

ขุยเม็ยสายเจี๋ยเอี้ยจึงเห็นท่าร่างของคู่ต่อสู้พอแปรเปลี่ยน พลันมีเงาฝ่ามือคล้ายขุนเขาพังทลาย กระหน่ำเข้าไปสุดสำคัญในชีวิตมันทุกกระบวนทำ ต้องคำรามสุดเสียงด้วยความเดือดดาล ใช้ไม้ตายหนึ่งร้อยสิบเจ็ดตรงปลิดชีวิตของสำนักอาจารย์ออกต่อต้านโดยเข้มแข็ง

ทั้งสองประหัตประหารกันด้วยความรวดเร็วดั่งสายฟ้าแลบ แต่ได้เท่าไรไม่มีเสียงใด ๆ ดังแม้สักแผ่วเบา และฝนทรายยังไม่กระจัดกระจายขึ้นอีกด้วยเพียงพริบตา ยี่สิบกระบวนทำผ่านพ้นไปแล้ว

ลี้เง็กลิ่งรุกรับตีโต้พลาญครุ่นคิด

‘ดูท่าพลังฝีมือของคนผู้นี้ ไม่ด้อยกว่าที่ลู่ไสวเบี๋เหลียงเด็ดขาด ตอนนี้มีศัตรุกรล้าแข้งรายล้อม จำเป็นต้องลงมืออำมหิต รวบรวมการต่อสู้ให้ยุติโดย

แล้วจึงถูก

เมื่อได้คิดเช่นนั้น พลันกู่เสียงกราดเกรี้ยวดุดัน ร่างทะยานปราดขึ้น
อากาศโอบเป็นวงอย่างสวยงาม ถอดเสื้อยาวสีขาวออกจากร่างดังควับ เสื้อแผ่น
ແລບลงมาดุจเป็นแผ่นเหล็กมึนหมึ่ม พุ่งเข้าไปใส่ศีรษะบรรดาบริวารชกเล็งเป้า

ลือลือขึ้นหัวหน้าผู้หนึ่ง ถือได้ว่าฝึกฝีมือแขนเหล็กมาหลายปี ถึงกับตัวด
ใส่เสื้อสีขาวหมายกระชากไว้ พลันมีเสียงกรอียดดังสอ แล้วเสียงครางดังตาม
ถัดมา ปรากฏแขนของมันหัก ร่างล้มเกลือกกลิ้งดิ้นรนกับพื้น ส่งเสียงครวญ
พราวด้วยความเจ็บปวดตลอดเวลา

ลี้เจิ้งกึ่งที่กลางอากาศ เหลือชุดนักสู้รัดกุมแน่นเนื้อ มีความแคล่วคล่อง
ว่องไวกว่าเดิมอีกมากมาย โอบແລบในอากาศหลายรอบแล้ว กู่เสียงกึกก้อง
กังวานขึ้นอีกครั้ง ผู้คนทั้งหลายเพียงเห็นประกายสีขาวคล้ายดั่งมังกรทะยานฟ้า
พุ่งวามมา มีหัวหน้าสาขาสามคนของชกเล็งเป้าถูกละวงทรงออกเป็นโพรงใหญ่
ล้มลงขาดใจตายโดยมีทันแพดเสียงร้องอย่างไรถึงสามคน

กิมชิ่งจือที่รอบรู้กว้างขวาง ต้องตระหนกจนแผดร้องสุดเสียง

“พวกเราระวัง นั่นคือขีวล้อเก่าเจ้าเส็ก (เก่าสุดยอดไม้ตายอสุร) !”

เสียงของมันยังไม่ทันขาดคำ มีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นอีกสองครา
ปรากฏหัวหน้าสาขาของขบวนการโจรภาคเหนือเสียชีวิตไปอีกแล้ว

และเอี้ยจิงในตอนนั้น คล้ายดั่งโถมเข้าไปไล่เกาะตะปบลม ไม่ทราบศัตรู
อยู่แห่งไหนใดกันแน่ รู้สึกแต่มีประกายเจิดจ้าแวววาว กระจัดกระจายไปในที่ใด
ที่นั่นก็มีคนถูกสังหารเสียชีวิต จึงเดือดดาลจนซู่คำรามไม่ขาดปาก ธงเก่า
ปีศาจปลิดชีวิตของมันสะบัดม้วนเข้าไปใส่งาร่างลี้เจิ้งกึ่งอย่างดุดันอำมหิต

ลี้เจิ้งกึ่งหัวร่อเสียงกึกก้องยาวนาน ประกายกระบี่คล้ายสายฟ้า ลงมือ
คราใดเป็นต้องติดต่อกันแปดเก้ากระบี่ ผสานกับเสียงรังสีที่ผ่าอากาศดังซู่ซ่า
หวีดหวือทะลวงแทงใส่เอี้ยจิงอยู่ทั่วทุกทิศทาง

เอี้ยจิงรู้สึกประกายสีขาวพวยพุ่งขึ้น กระบี่ของศัตรูก็พุ่งเข้าไปสยบจับ
สำคัญในร่างมัน ต้องตระหนกจนขวัญสะท้านหัวใจแทบขาดรอน รวมกำลังทั้ง
มวลถีบตัวถอยหลังสุดแรง แต่อกเสื้อยังคงถูกกริดขาดออกแผ่นใหญ่ มาตรฐานว่า
ไม่เป็นบาดแผลถึงเนื้อหนัง แต่ก็เหวี่ยงแตกโสมกายไปแล้ว

กิมซึ่งจื้อตวาดสุดเสียง

“รวมกำลังกันเข้าไป สับเจ้าเด็กน้อยให้แหลกเลย !”

พอร้องบอกแล้ว ไม่คำนึงถึงเกียรติภูมิในวงพวงนักเลงของมันเป็นแม่สัก
น้อยนิด ชักลูกคิดทองคำที่สร้างชื่อเสียงแก่มันออกมา พาดใส่ไหล่ขวาของลิ-
เจ็กถึงก่อนหันที

ชายฉกรรจ์ที่สวมอาภรณ์สีเงินมีส่งเสียงแม่สักครั้งคำ ใช้ทวนเงินยาว
เจ็ดเชียบในมือพุ่งเข้าใส่กลางหลังลิเจ็กถึงดังสายฟ้า

คนอื่น ๆ ก็พากันตวาดดังสับสนอลหม่าน ยกอาวุธในมือฮือเข้ากลุ่มรวม
ลิเจ็กถึงจนเป็นสภาพพุลมุนวุ่นวาย

ลิเจ็กถึงหัวร่อเสียงก้องแล้วตวาด

“ควรเป็นเช่นนั้นแต่แรกแล้ว เยี่ยงนี้โยไม่รวบรัดตัดความอีกมากหลาย มิ
ต้องให้เสียเวลาเปลืองมือเท้ามากกว่านี้”

วาจาทอขาดคำ กระบี่ในมือพลันกลายเป็นรุ่งยาวจากปากฟ้า ม้วนลงใส่
ศีรษะผู้คนทางด้านล่างดุจเป็นเมฆรุ่มไหมกระหน่ำ ทั้งยังมีเสียงครืนครืนดุจฟ้า
ร้องอีกด้วย

ผู้คนทั้งหลายพลันรู้สึกสายตากะจางจ้ำ อานาภากระบี่ของศัตรู คล้าย
ดั่งแทงเข้าใส่ตัวเองโดยเฉพาะ และยังครอบคลุมจุดสำคัญในร่างไว้จนหมดสิ้น
อีกด้วย ต่างต้องรู้สึกเป็นอำนาจยิ่งใหญ่ที่ยากจะต่อต้านได้จริง ๆ

กิมซึ่งจื้อลี้ภัยตวาดสุดเสียง ไม่คำนึงถึงชื่อเสียงใด ๆ ล้มตัวกับพื้น
แล้วกลิ้งออกไปสุดแรง และฉวยโอกาสนั้น รูดเม็ดยูกคิดทองคำของมันออกมา
ซัดไปสับสองเม็ดด้วยกระบวณท่าพิรุณบุปผาพรางฟ้า จนเสียงควับเควียวน่า
หวาดหวั่นยิ่ง

ซุยเมี่ยง่ายเจี๋ยเอี้ยจึงก็ตวาดสุดเสียง ธงเก้าปีศาจปลิดชีวิตของมัน
สะบัดกวัดแกว่งถี่เร็วรุนแรง จนกลายเป็นม่านหนาคลุมครองร่างกาย คล้ายดั่งมี
กำแพงอีกชั้นหนึ่งก็ปาน

แต่มันเป็นแม่จะมีปฏิกิริยาเร็วปานใด ยังคงถูกอานาภากระบี่ที่รวดเร็วสุด
เปรียบประมาณ กรีดแผลไปบนแขนซ้ายเป็นทางยาวร่วมสามนิ้ว โลหิตทะลัก
ออกมาเป็นเส้นสายทันที

กิมซึ่งจื้อลี้ก्यूแม้จะอาศัยลูกคิดทองคำทั้งสิบสองลูก ช่วยให้รอดพ้นจากชะตากรรมกระบี่ไปได้โดยหวุดหวิด แต่มวยผมของมันก็ถูกฟันขาดกระจายออกไป

ชายกลางคนที่ใช้ทวนเงินเป็นอาวุธ ถูกกระบวนทำนั้นกรีดใส่ใบหน้าจนเป็นแผลยาว ส่วนหัวหน้าสาขาของหมู่โจรภาคเหนือสี่คนนั้น ตายสองบาดเจ็บเก้าหัตถ์สอง

กิมซึ่งจื้อในตอนนั้น ผมกระจายลงยุ่งสยายเต็มหน้าตาหลังไหลตั้งปีศาจบูเสียงเกรี้ยวกราดแล้วโถมไปตุงคัลมคัลมไม่รักชีวิตอีก ลูกคิดทองคำในมือถูกเข่าจนเสียงเกรี้ยวกราดว่อน ระดมสามไม้ตายเข้าใส่จุดสำคัญของลิ้งเกิ้ลึงอย่างกราดเกรี้ยวตุนถึงขีดสุด

ขลุ่ยเมื่อยสายเจี๋ยเอี้ยงจึงกลับไม่ส่งเสียงต่ำทออย่างไร ตัวตรงเก้าปีศาจของมันแลบออกด้านซ้าย ชูขึ้นจ้องหน้าลิ้งเกิ้ลึงด้วยตาที่เหลือกถลน ใบหน้าบิดเบี้ยวไม่ผิดกับปีศาจร้าย

ลิ้งเกิ้ลึงตอนนั้นเพ่งพลั่วตัวลงถึงพื้น เมื่อเห็นลูกคิดทองคำของกิมซึ่งจื้อลี้ก्यूโถมเข้ามาดุจภูเขาดล่มหลาย ต้องแค้นหัวร่อเย้ยหยัน หมุนคว้างออกไปด้วยความแคล่วคล่องว่องไว ยังมีหันตีได้กลับไป เอี้ยงจึงที่คุมเชิงอยู่ทางด้านข้าง แผลดหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราดแล้ว สะบัดตรงเก้าปีศาจคว่ำชีวิตมันพุ่งเข้าใส่ขมับลิ้งเกิ้ลึงด้วยความเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ

ลิ้งเกิ้ลึงรู้สึกพลังลมแหลมคมพุ่งเข้ามาใส่ศีรษะ ตอนนี้จะหลบหลีกก็ไมทันทั่วทั้งที่ พลันมีความคิดวูบขึ้น ตัวดกระโดดด้านใส่พลังจู่โจมที่พุ่งเข้ามาในหลักวิชาชีวลือเกี่ยม ส่วนเท้าก้าวสลับตามท่าเท้ากิมล้อไป ถึงกับหลบควับออกไปทางด้านข้างดุจเป็นนางภูตพรายก็ปาน

เอี้ยงจึงเห็นชัดว่าอาวุธของมันแทงเข้าใส่ฝ่ายตรงข้ามแล้ว ขณะเกิดความลิงโลดยินดี มีคาด ประกายสีขาววูบขึ้น ธงเก้าปีศาจปลิดชีวิตของมัน พลันสิ้นสะท้านแทบไม่อาจเกาะกุมให้มันได้ มันในยามตระหนกจนขวัญสะท้านวับโดดหนีออกด้านข้างสุดชีวิต พร้อมกับนั้น กระแทกกำลังภายในเข้าใส่คันทึง น้ำพิษขี้ใจในคันทึงพุ่งฉีดออกมาโดยไม่มีเสียงทันที

พริบตาที่น้ำพิษฉีดออกจากคันทึง มันพลันรู้สึกปวดแปลบขึ้นที่ฝ่ามือ

ปรากฏสองนิ้วในมือขวาถูกระเบีชีวล้อเกียมพันชาดกระเด็นออกไปแล้ว

ลีเง็กถึงในขณะที่ดีได้ผล พลันเห็นอาวุธของคู่ต่อสู้ มีประกายสีเงิน
สองสายพุ่งออกมากระทบแสงอาทิตย์จนแวววาว รู้ตัวว่าเป็นเรื่องเลวร้ายทันที
รีบกำศิระอย่างว่องไว

มาตรว่าหลบน้ำพิษที่ฉีดยออกมาทัน แต่มวยผมยังคงถูกน้ำพิษกระเซ็น
ใส่จุดหนึ่งจนไหม้กลิ่นเหม็นคุ้ง โทสะจึงดาลเดือดปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้เท้า
สองตาเป็นประกายอำมหิตแวววาว กระเบีชีวล้อเกียมถูกดวงจนเป็นแผ่นผืน
สีเงิน แผ่กระจายเข้าใส่เอี้ยจิงที่กำลังเสียหลักเซถลาออกไปดุดกับสายฟ้าแลบ

บทที่ 8

ถล่มป้อมสยบมังกร

เอี้ยจิงรู้สึกแต่มีประกายสีเงินเจิดจ้าซ่อนไขนัยน์ตา จน
ไม่มีปัญญาจะหลบหลีกทันทั่วทั้งที่ ต้องลอบถอนใจ หมายถึง
หลบตารอความตายโดยมิทันอื่นอีก

ขณะเวลานั้นเอง กิมซึ่งจ้อลี้ก๊วยได้ซัดลูกคิดทองในมือของมันออกมา
อย่างไม่คิดชีวิต เข้าใส่ร่างลี้เง็กลิ่งที่เห็นเพียงรำไร จึงมีเสียงกรียวกราวดังสนั่น
หวั่นไหว ลูกคิดทองคำถูกกระบี่ฟันขาดเป็นหลายสิบท่อน กระจายไปรอบ
บริเวณนั้น

แต่เอี้ยจิงฉวยโอกาสที่มีเพียงชั่วกะพริบตากระโดดหนีออกไปไกลกว่า
สองวาได้ แต่แม้เช่นนั้นหนังศีรษะยังคงถูกกระบี่ปาดออกไปแผ่นแผ่นใหญ่

ลี้เง็กลิ่งเมื่อเห็นเช่นนั้น แค้นเสียงเย็นชาแล้วสะบัดสองแขนทะยานคว่ำ
ขึ้นอากาศไปอีกครา โลบไปมาดุจเป็นเหยี่ยวใหญ่ สะบัดกระบี่ฉิวลือเก๋ยม
แคล้วคล่องว่องไว จนประกายแผ่ออกครอบคลุมในรัศมีร่วมยี่สิบวา แล้วโถม
ลงมาจากอากาศอย่างดุเดือด

นั่นคือกระบวณท่าที่สามของเก้าไม้ตายอสุระนามจับเต๋ยลั้งฮั่วย (วนเวียน

สิบตำหนัก...พญายม)

ประกายเงินสิบกลุ่มก้อน ล้วนแล้วมีรังสีกระบี่ที่กล้าแข็งแกร่งกว่าสุด
เปรียบประมาณ กระจายเข้าครอบคลุมใส่กิมซึ่งจ้อล็กุยก และพวยเมี่ยมสายเจียเอี้ย-
จิงอย่างดุดัน

ทั้งสองคนนั้น ออย่าว่าแต่ตอนนี้ในมือไม่มีอาวุธเลย แม้ว่ามิ ยังคงไม่มี
ปัญญาต่อต้านกระบวนท่านี้ได้ แต่อย่างไรพวกมันสองก็เป็นผู้เทียมหาญแห่งยุค
ต้องไม่ยินยอมยอมมื่อรอความตายโดยเด็ดขาด

ล็กุยกเมื่อเห็นประกายกระบี่ครอบคลุมลงมาใกล้ถึงศีรษะ รีบผลักสองมือ
ออกไปด้วยพละกำลังเท่าที่มีจนหมดสิ้น และอาศัยพลังสะท้อนที่กระแทกกลับ
มากลึงตัวหนีออกไปทางด้านนอกสุดชีวิต

แต่มันนอกจะคำนวณเข้าข้างตัวเองเกินไป ชิวล้อเก่าเจ้าเล่ห์ที่มีเกียรติ
ภูมิครอบคลุมพิภพจบแดน กระทั่งละชั่วซึ่งกนกทั้งเทียวของเมื่อครั้งอดีต ยัง
ไม่สามารถฝึกสำเร็จ ไทนเลยจะหลบหนีได้ง่ายดายปานนี้ พลังฝ่ามือที่กราด
เกรี้ยวดุตันของมัน เพียงแต่ต่อต้านให้กระบี่ชะลอลงวูบเดียวเท่านั้น ยังคง
พุ่งเข้าใส่ศีรษะมันด้วยความเร็วดังสายฟ้า

ตอนนั้น ร่างของกิมซึ่งจ้อเพิ่งพลิกหนีไปไม่ถึงสามเชี้ยว เห็นชัดว่าต้อง
เสียชีวิตแน่นอนแล้ว

เอี้ยจิงแม้รู้ลึกระกายสีเงินกระจายพร่างพรายเต็มท้องฟ้า ครอบคลุม
ลงใส่มันอย่างหนักหน่วงดุดัน แต่ก็ดูออก อานาภาพของกระบี่โถมเข้าใส่กิมซึ่ง-
จ้อล็กุยกก่อน มาตราว่าจะเป็นเวลาเวลาที่กระชั้นชิดปานประกายไฟ แต่สำหรับ
ยอดฝีมือแล้ว ยังคงมีโอกาสรักษาชีวิตไว้อีกวูบหนึ่ง

เอี้ยจิงรู้แน่แท้ใจ มันกับกิมซึ่งจ้ออย่างไรก็ไม่ปัญญาต่อต้านชิวล้อเกี่ยม
ที่มีอานาภาพคล้ายอสณีบาดฟาดทำลายได้ มันตอนนั้นล้มตัวกลิ้งหนีอย่างสุด
กำลังไปในทิศทางหนึ่งทันที

พลันได้ยินเสียงกิมซึ่งจ้อแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยอง แชนซ้ายถูก
ฟันขาดเสมอไหล่ไปแล้ว

ล็กุยกเห็นเอี้ยจิงกลิ้งหนีออกไปไม่คิดชีวิต กิมขับไล่ไปซ้ำเติม เพียง
ส่งเสียงหัวร่อแด่น ๆ แล้วกรีดกระบี่เข้าใส่ใบหน้ากิมซึ่งจ้ออย่างดุตันสองขีด

ไขว่กัน จากนั้น ทวาดเสียงเกรียวกราด

“ลี้กฤษ ชุยเมียสายเจี๋ยหนีเอาตัวรอดไปเพียงลำพังแล้ว นี่หรือคือคุณกรรมนำมิตรในวงพวกนักเลงของพวกท่าน ? เราบังจู้วันน้อยภัยไว้ชีวิตท่าน หนีโลहितของเมื่อสามสิบปีก่อนได้ถูกชำระล้างแล้ว และก็ให้ท่านทราบไว้ ชีวิตย่อมวนเวียนไปตามวัฏจักร กรรมดีกรรมชั่วสนองกันอยู่ตลอดเวลา”

วาจาลี้เจี๋ยลิ่งเพิ่งขาดคำ พลันได้ยินเสียงลวดเหล็กดังถี่เร็วมาจากสี่ทิศแปดทาง แล้วหน้าไม้จำนวนนับไม่ถ้วน พุ่งเข้ามาดุฝูงตั๊กแตน จากหลังเชิงเนินดินของรอบบริเวณนี้

ตอนนั้น กิมซึ่งจ่อเจี๋ยปวตจนสลบไสลไปแล้ว ลี้เจี๋ยลิ่งถูกกระหน่ำจู่โจมจนเตี๊ตตาลอย ภูเสียงเกรียวกราด แล้วคว่ำตัวกิมซึ่งจ่อขึ้นหนีไป ทะยานควับที่สูงกว่าแปดวา ท่าหน้าไม้ระลอกแรกแม้จะถูกหลบหลีกพ้น แต่ใจมือหน้าไม้ทางรอบข้างมีมากเกินไป อย่างว่าแต่ยังเป็นการยิงออกมาจากกระบอกที่มีขดลวดติดัน ความหนักหน่วงเข้มแข็งของมัน จึงเป็นที่คำนวณได้ และในเมื่อยังหนีคนอยู่อีกผู้หนึ่ง ต่อให้ลี้เจี๋ยลิ่งมีพลังฝีมือเลอเลิศครอบคลุมฟ้าดิน ยังคงต้องรู้สึกลำบากใจยิ่ง

ได้ยินลี้เจี๋ยลิ่งทวาดก้องลงมาจากอากาศ

“พวกเดียร์จัน หรือกระทั่งชีวิตของหัวหน้าพวกเจ้าก็ไม่ต้องการแล้ว ?”

วาจามิทันจบคำ พลันมีทวนเงินเล่มหนึ่งพุ่งออกมาจากหลังเชิงเนินดินเข้าใส่ทรวงอกลี้เจี๋ยลิ่งดุจะเป็นดาวตก

ลี้เจี๋ยลิ่งทวาดสุดเสียงด้วยโทสะ พลันเกร็งลมปราณลัคนีจิงซี (ทกมหาศาล) คุ่มครองร่าง ทวนเงินที่พุ่งมายังห่างจากร่างอีกห้าเชียวก็ถูกกระแทกกระดอนกลับไป

ลี้เจี๋ยลิ่งคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหว พุ่งกายเป็นวงในอากาศ กระโดดปาดลงไปบนเชิงเนินดินข้างลานกว้าง เกร็งกำลังใส่สองเท้ากระแทกไป เชิงเนินดินพลันพังทลายเสียงสนั่นหวั่นไหว พรึบดำนั่นฝุ่นทรายกระจายคละคลุ้งเต็มท้องฟ้า

ลี้เจี๋ยลิ่งที่บังเกิดความอัมหิตอย่างรุนแรง กระโดดคว่ำไปยังเนินดินที่สองที่สามที่สี่...ติดต่อกันโดยไม่หยุดยั้ง แต่ละเนินต่างใช้ในวิธีเดียวกัน บรรดาลีลลือมือนำไม้ของป้อมที่ซ่อนอยู่หลังเชิงเนินพากันแผ่ร่องเสียงสับสน

อลหม่าน ตะเกียกตะกายหนีจนซุลมุน่วนวายไปทันที

ลี้เจิ้งลิ่งหัวร่อเสียงกึกก้องกังวาน วางร่างกิมซึ่งจื่อแล้ว สะบัดกระบี่ในมือจนดั่งกระหิมะ ผ่นีกร่างรวมกระบี่ ฟุ้งควับไปยังบนศีรษะผู้คนทั้งหลายทันที

ในเสียงแผดร้องที่โห่หวานชวนสยดสยอง ดังติดต่อกันตลอดเวลานั้น ศิระของบรืวารป้อมฮกเล้งเป้าปลิวกระจัดกระจาย...เพียงพริบตามีล้มลงไปถึงยี่สิบกว่าคนแล้ว

ลี้เจิ้งลิ่งที่มีความอัมหิตจับจิตใจ กู่เสียงเกรี้ยวกราดมาอีกครา ร่างพลันทะยานขึ้นอากาศ กระบี่ชีวล้อเกี่ยมถูกดวงจนปรากฏเงาสีเงินขึ้นสิบกลุ่มก่อน ผสานกับเสียงรังสีกระบี่ที่แหลมเล็กเสียดประสาธ ครอบคลุมลงใส่ผู้คนทางเบื้องล่างอีกครา

นำเวทนาบรรดาลิ้วล้อของป้อมฮกเล้งเป้า ปกติที่ฝึกฝีมือได้ต่ำต้อยน้อยนิด ก็ออกอวดโอ่แสดงอำนาจทางภายนอกอย่างชั่วร้าย โทนเลยจะต่อต้านวิชากระบี่ที่สูงสุดในพิภพพบแดนนี้ได้ ชั่วขณะถูกสังหารตายไปอีกยี่สิบกว่าคนแล้ว เลือกางเกงสีขาวของลี้เจิ้งลิ่งก็ถูกโลหิตกระเซ็นขึ้นแปดเปื้อนเป็นจุดแต้มแดงฉาน

ตอนนั้น บังเกิดความเวทนาขึ้นวูบหนึ่ง และได้คิด

‘โยต้องเช่นฆ่าสังหารพวกลี้ล้อขึ้นต่ำให้มากเกินไป มีสุทธาชั้นหัวหน้าที่พอมิฝีมือสูงส่งกว่า จัดการเรื่องราวคราวนี้ให้แตกหักไปเสียเลย’

เมื่อได้คิดเช่นนั้น พลันยุติการไล่เช่นฆ่าสังหาร สะบัดสองแขนสลักกันร่างทะยานขึ้นในอากาศอีกครั้ง ใช้เอ็งฮ้วยเก้าจ้วงออกมาอีกครา จึงเห็นเงาสีขาวโอบยิบยืนอยู่ทั่วทุกทิศทางดั่งปักขาร้าย ตาที่คมกล้ำกว่าดมองทางเบื้องล่างแลเห็นทางตะวันตกเฉียงใต้ มีเงาสิบกว่าสายกำลังวิ่งอย่างไม่คิดชีวิตอยู่

ลี้หนี่ลี้เจิ้งลิ่งเหี้ยมเกรียมทันที ฟุ้งควับออกไปก็ไกลกว่ายี่สิบวา ไหลร่างสิบกว่าสายนั้นทันที

เงาร่างสิบกว่าสาย ล้วนเป็นชั้นหัวหน้าสาขาของป้อมฮกเล้งเป้า และมีสองคนที่เป็นหัวหน้าสาขาบวรการโจรภาคเหนือที่หนีเอาชีวิตรอดมาได้โดยหวุดหวิด

พวกมันที่เห็นฝีมือทางฝ่ายตน บ้างตายบ้างบาดเจ็บสาหัส จึงต่างหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่คำนึงถึงคุณธรรมนำมิตรของวงพวกนักเลงใด ๆ และ

ก็ไม่คำนึงถึงผู้อื่นจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร ที่สำคัญสุด ยังคงรีบหนีรักษาชีวิตไว้จึงประเสริฐ แต่ไหนเลยจะคาด เมื่อถึงยามชะตาขาด มีดาวเพชรขนาดไล่ติดตามมากลุมทิศทางแล้ว

ผู้คนทั้งหลายพอเห็นลี้เจี๊ยะลั้งใช้วิชาตัวเบาสุดสูงราวปาฏิหาริย์ไล่ตามมาต่างตระหนกจนสองเท้าสั่นระริก ถึงกับไม่อาจเคลื่อนไหวแม้สักครึ่งก้าวไปแล้ว

ลี้เจี๊ยะลั้งพุ่งควับลงจากอากาศ เมื่อเห็นที่ท่าสวะจนน่าทุเรศของพวกมันถึงเกิดความรังเกียจชิงชังเป็นอย่างยิ่ง จึงแค้นเสียงเย็นชา

“พวกเจ้าจัดการตัวเองเถิด เราปึงจู้คร้านจะลงมือแล้ว”

พวกนั้นพอได้ฟัง คล้ายถูกสายฟ้าฟาดเข้าไส้ ต่างตัวเย็นเฉียบไปทันที ก้นอ้าปากตาเหลือกค้างอยู่ในที่นั้น

ชั่วขณะ ผู้หนึ่งส่งเสียงสั่นสะท้าน

“ผู้แซ่ลี้ โยต้องเช่นฆ่าสังหารให้สิ้นซากถึงปานนี้ ?”

ลี้เจี๊ยะลั้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราดทันที

“พวกเจ้าเหล่ามุสิกที่ไร้สัจจะ สุกสันคุณธรรมน้ำมิตร ถึงกับไม่คำนึงถึงหัวหน้าและพวกพ้อง ขโมยของมีค่าในป้อมลอบหลบหนีมา คนที่ต่ำช้าสามัญเช่นนี้ทั้งไว้จะมีประโยชน์ใด ?”

วจาพอลดคำ พลันมีผู้หนึ่งนามไป้วเซี้ยวแซงบังเกิดความเคียดแค้นจนดวงตาเป็นประกายอำมหิตแวววาว ถ้ากระบี่สามคมในมือมันแน่นหนา หัวรูดด้วยความเจ็บแค้นแล้ว รวมกำลังขัดกระบี่ในมือใส่ทรงวงกลีเจี๊ยะลั้งสุดแรง

ลี้เจี๊ยะลั้งมิได้เหลือบมองแลแยแสเลย รอจนเมื่อกระบี่สามคมที่หนักหน่วงพุ่งเข้ามาทางอีกสองเฉียง ก็คล้ายมีกำแพงไร้สภาพกันขวางไว้อีกชั้นหนึ่ง ต้องกระดอนกลับไปทันที ประหลาดที่ว่า ถึงกับพุ่งย้อนใส่ทรงวงกลีเจี๊ยะลั้งของไป้วเซี้ยวแซงจนทะลุหลัง ขาดใจตายไปอย่างไม่คาดหมาย

ลี้เจี๊ยะลั้งตวาดด้วยโทสะ พลันขัดกระบี่สามคมแดงออกไป ในเสียงหวีดหวิน่าหวาดหวั่น ชั่วพริบตา บรรดาโจรร้ายทั้งสิบกว่าคนต่างทอดซากตายกันหมดสิ้น กลือนกกลาดทั่วทั้งบริเวณ

ในที่สุด การทวงหนี้โลหิตจากป้อมฮกเล้งเป้าของงูเขาลู่เลี้ยว ก็ได้จบสิ้นด้วยผลที่ลี้เจี๊ยะลั้งพึงพอใจอย่างยิ่ง

เที่ยงวัน ในโรงเตี๊ยมหอมช่อของหมู่บ้านเล็ก ๆ มณฑลฮ่อหน่า มีนักศึกษาวัยกลางคนหน้าตาสดัยชื่อกมคาย เดินช้า ๆ ออกมาเหงงหน้ามองท้องฟ้าแล้ว พลั้กายไปด้วยผีเท้าที่เคลวคล่องว่องไวตั้งเหมพลั้หน้าไหล

เมื่อถึงแอ่งกว้างหน้าภูเขาลึก ๆ ลูกหนึ่ง ชะลอฝีเท้าเชื่องช้าลง กวาดตาพิจารณาป่าโปร่งนั้นชั่วครู่ จึงได้เดินเข้าไปด้วยความระมัดระวัง

ชายกลางคนหน้าตาคมคายกวาดตามองไปมาตลอดเวลา ขณะนั้นเองพลันมีเสียงแผดหวัรอเสียงดประสาธแว่วขึ้น แล้วเงาร่างสายหนึ่งพุ่งวาลงจากอากาศดุจเมฆสีแดงฉาน พอถึงพื้นจึงเห็นชัดตา ผู้มาวัยประมาณห้าสิบปี ตาเหลือกถลนจมูกองดั่งปากเหยี่ยว ผมสีทองของมันสยายประปรำ รูปกายสูงใหญ่สวมเสื้อสีแดงฉาน ดูผิวเผินก็ทราบว่ต้องมิใช่เป็นชนชาวตงจ้วน

ตอนนั้น ชายกลางคนแค่นเสียงเย็นเยะเยียบถาม

“ลูปาเกอ เราเข้าใจว่ขวัญสุนัขของท่านผอไปแล้ว มิกล้ามาตามนัดเสียอีก แต่สองอำมหิตดินแดนแฉ้วพวกท่าน ปกติมิยินยอมพลัดเดี่ยวเลย แล้วกอกอผู้นั้นของท่านไหนหายหวัไป ?”

ชาวแฉ้วที่ถูกเรียกว่ลูปาเกอแผดสุดเสียงขึ้นทันที

“หยุด ! ผู่อ้นกลั้วซิกซัวเกี่ยม (กระบี่เจ็ดอสูร) ใจว่ำน้าฮั่นท่าน เราสองสหายดินแดนแฉ้วกลับมิได้แยแสท่านในสายตา เรามาส่งท่านสู่ขุมนรกเพียงลำพังก็นับว่เหลือเฟือแล้ว”

ตัวประหลาดอาภรณ์แดงผู้นี้ เป็นหนึ่งในสองอำมหิตดินแดนแฉ้ว ผากตัวเป็นศิษย์ของโจ้วช้วนตักกุน (เจ้าเบญจพิษ) ยักเล้าปึก ผิกจนมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม วิชาใช้พิษก็เก่งกาจยากจะหาผู้ทัดเทียม

ชื่อเหยียของมันเป็นชาวฮั่นนามจื่อ้วยฉายาแม่เหยียว (ปักษาราศตรี) จำเดิมเป็นมหาโจรในดินแดนกวตง มีสันดานกลอกกลิ้งเลือดเย็น หลังจากถูกชนชาวนู๋ลัมตงจ้วนรวมกำลังกันขับไล่ ต้องหนีไปถึงดินแดนชาวแฉ้ว บังเอิญพบกับลูปาเกอ ต่างถูกอกถูกใจจนคบหากันเป็นมิตรสหาย ลูปาเกอจึงแนะนำให้ผากตัวเป็นศิษย์ของอาจารย์มันอีกผู้หนึ่ง

จ๊อ่วยที่ฝากตัวอยู่กับเจ้าเบญจพิษมาสามปี ฝึกได้วิชาพิษและวิชาฝีมือ
เพิ่มอีกมากมาย จนนับเป็นยอดฝีมือคนหนึ่งของคนแดนชาวเผ่า

เมื่อทั้งสองสำเร็จออกจากสำนักอาจารย์ เนื่องจากฝีมือที่อำมหิตชั่วร้าย
โหดเหี้ยมเลือดเย็น ไม่นานก็มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือทั้งดินแดนเผ่า

สาเหตุที่ทั้งสองมีความอาฆาตแค้นกับชิกชัวเกี่ยม (กระบี่เจ็ดอสุร)
ไว้วาน้ำฮั่นเนื่องเพราะเมื่อสามวันก่อน สองอำมหิตลอบเร้นจากดินแดนเผ่ามา
ในแผ่นดินตงจ้วน ลูปาเกอไปสร้างคดี แล้วยังฆ่าคนปิดปากอีกด้วย พอตี
ไว้วาน้ำฮั่นผ่านทางมาพบเห็น จึงเสนอหน້าออกขัดขวาง ทั้งสองฝ่ายลงมือต่อสู้
กันอย่างดุเดือด

ชิกชัวเกี่ยม (กระบี่เจ็ดอสุร) ไว้วาน้ำฮั่น เป็นยอดฝีมือสูงสุดของสำนัก
ไว้วาน้ำฮั่นปัจจุบัน มีเกียรติภูมิอันกระเดื่องดังทั่วทั้งแผ่นดิน นิสัยโหดเหี้ยม
ทรนง ฝึกวิชากระบี่เจ็ดอสุรของสำนักจนถึงระดับสุดยอด กระทั่งซือเฮียเจ้า
สำนักก็ไม่อาจทัดเทียมได้

ลูปาเกอแม้เป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของแผ่นดินชาวเผ่า แต่เมื่อต่อสู้
กันจริงจัง ยังคงรับมือได้เพียงสองร้อยกระบวนท่า ก็ถูกไว้วาน้ำฮั่นกรีดชาย
เสื้อขาดไป ลูปาเกอรู้ตัวไม่อาจรับมือได้ จำต้องหลบหนีด้วยความอาฆาตแค้น
และนัดหมายอีกสามวันมาพบกันในป่านี้

ดังนั้นเอง เมื่อพบกันจึงมีความอาฆาตแค้นผิดธรรมดา ตอนนั้น
ไว้วาน้ำฮั่นแค้นเสียงดูแคลน

“ลูปาเกอ ท่านเป็นวิญญาณที่หนีรอดจากคมกระบี่ผู้แซ่ไว้วาน้ำฮั่นโดยหวดหวิด
เราเห็นว่ายังคงเรียกชื่อเฮียของท่านออกมาลงมือต่อเราโดยพร้อมกันเสียเถิด
เพื่อเราจะได้เลือกใส่พวกท่านไปรายงานตัวต่อพญาอมรพร้อมกัน”

ลูปาเกอเดือดดาลเป็นยิ่งนัก เหลือกตาจนถลนออกนอกเบ้า กำหมัด
กัดฟันเดินเข้าหาชิกชัวเกี่ยมไว้วาน้ำฮั่นอย่างเชื่องช้า แต่ละก้าวรอยเท้าจะทิ้งลึก
ถึงนิ้วเศษ แสดงว่ามันได้เกร็งกำลังภายในทั้งตัวหมายเสี่ยงชีวิตด้วยแล้ว

ไว้วาน้ำฮั่นก็ย่อมระมัดระวังตัวอยู่ เกร็งกำลังภายในขึ้นใส่สองแขนจนเต็ม
ที่พอดี ตอนนั้นลูปาเกอหวาดท้อ ฟาดพลั้งฝ่ามือที่คล้ายพะเนินเหล็กเข้ามา
จูโจมก่อน

ไฉนน้ำขึ้นมีหลบหลีกอ่อนข้อ พลันสะบัดฝ่ามือฟาดต่อต้านโดยหักโหม เสียงโครมจึงดังสะเทือนเลื่อนลั่น ลูปาทะลึงกระแทกจนถลาถอยสองก้าวใหญ่ ร่วงไฉนน้ำขึ้นก็ส่ายไปมาวูบหนึ่ง

ลูปาทะลึงคำรามสุดเสียง สืบเท้าอีกก้าวหนึ่งแล้วฟาดฝ่ามือมา ไฉนน้ำขึ้นกระแทกฝ่ามือต้านรับอีก ในเสียงระเบิดที่กึกก้อง ลูปาทะลึงถลาถอยสามก้าวใหญ่ ไฉนน้ำขึ้นก็ถอยก้าวหนึ่ง

ลูปาทะลึงมีความตื้อรั้นอย่างยิ่ง ทั้งที่พลังภายในด้อยกว่าฝ่ายตรงข้าม ยังคงโหมกระหน่ำฝ่ามือเข้าปะทะโดยหนักหน่วงตรง ๆ

ดังนั้นเอง ทั้งสองฝ่ายจึงพากันเสียกำลังจากการหักหาญครั้นไม่น้อย ขณะที่การต่อสู้ผ่านไปสามสิบกว่ากระบวนท่าอย่างดุดัน พลันมีเสียงแค้นห้าวระยิบระยับเย็นชาดังขึ้นแล้ว คนอาภรณ์ดำผู้หนึ่งได้ก้าวเข้า ออกจากในป่า เห็นใบหน้าของมันชัดขาวราวกระดาษ สองมือสองเท้าเรียวยาวผิดธรรมดา ไฉนน้ำขึ้นพอเห็นก็ทราบ มันคือแม่เหี่ยวจี่อ้วยซือเหี่ยวของลูปาทะลึง จึงต้องเพิ่มความระมัดระวังกว่าเดิมอีกมากมาย

แม่เหี่ยวจี่อ้วยที่อำมหิตเลือดเย็น เมื่อเห็นไฉนน้ำขึ้นแม้คุกคามลูปาทะลึงจนมือเท้าเปะปะวุ่นวาย แต่ก็เหน็ดเหนื่อยจนมีเหงื่อซึมหน้าเช่นกัน มันจึงไม่ส่งเสียงอย่างไร ล้วงกระบอกลีกลึกเล็ก ๆ ออกจากอกเสื้อ แสยะยิ้มแล้วโยนเข้าใส่ไฉนน้ำขึ้นทันที

ไฉนน้ำขึ้นพอเห็น ขณะจะฟาดฝ่ามือเข้ากระแทกกระบอกเล็กให้ปลิวออกไป พลันนึกใจได้คิด ทั้งสองคนมีวิชาใช้พิษที่ชั่วร้ายจนขึ้นชื่อ ยังคงอย่าไปแตะต้องสัมผัสประเสริฐกว่า

เมื่อได้คิดเช่นนั้น รีบพลัดควับออกไปไกลกว่าสองวา กระบอกเล็กจึงร่วงหล่นลงสู่พื้น พลันแตกออกเป็นสี่เสี่ยง ภายในมีแมลงเล็ก ๆ ที่ยาวเพียงนิ้วเศษฟุ้งหนึ่ง บินกระจายออกมาทั่วทุกทิศทาง บ้างเกาะบนยอดหญ้า บ้างเกาะบนกิ่งใบไม้ แต่เรื่องประหลาดพลันปรากฏให้เห็นทันที แมลงสีม่วงที่ไม่สะอาดตาเหล่านั้นถึงกับซ่าแรกเข้าไปหมดสิ้นทั้งตัวได้ในพริบตาเดียว เพียงชั่วขณะมิว่าเป็นกิ่งใบไม้ใดที่แมลงแทรกเข้าไป ล้วนกลายเป็นน้ำสีเหลืองที่เหม็นคละคลุ้งห่อหมกหนึ่ง แต่แมลงเหล่านั้นกลับนอนตายตัวแข็งอยู่ในน้ำสีเหลือง

แม้เขียวจี่อ่วยเมื่อเห็นแมลงที่ทาด้วยความลำบากยากเข็ญ พวกกันตาย
ไปโดยไม่สามารถทำอันตรายศัตรูได้สักชุมชนหนึ่ง นับเป็นการเสียหายใหญ่หลวง
ถึงแล้วจึงเดือดดาลเป็นยิ่งนัก หันขวับไปดุดูซื้อดีลูปาเกอ ส่งเสียงทางลมปราณ
ไปแล้ว ลูปาเกอตัวดก้อง กระซากอาวุธที่เป็นรูปมนุษย์ทองแดงออกจากหลัง
ทวงจนมิเสียงลมดังอึงคะนึง โทมเข้าจูโจมใส่ไ้วน้ำฮุ้นอีกครา

ไ้วน้ำฮุ้นตอนนั้นเดือดดาลยิ่ง เพราะหากมิใช่มีไหวพริบทันตัวกระโดด
หลบหลีกไป ตอนนั้นก็ต้องกลายเป็นน้ำสีเหลืองที่เหม็นคละคลุ้งแล้ว จึงบังเกิด
ความอ่ำมิตต้องการปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้ามบ้าง ดังนั้น กระซากอาวุธกระบี่
คู่มือออกมา

พริบตานัน ประกายเงินกระจายขึ้นเป็นแผ่นผืนใหญ่ ตัวกระบี่สลัก
เป็นรูปอาทิตยอยู่เจ็ดดวง เมื่อกระบี่เคลื่อนไหว ประกายพลันกระจายเจ็ดจำ
คล้ายดั่งมีอาทิตยเจ็ดดวงมาส่องแสงอยู่ก่อกัน กระบี่นี้เป็นอาวุธวิเศษประจำ
สำนักไ้วให้ที่บรมอาจารย์ทั้งไว้ให้ นามจูเอี้ยว (แสงมุก) ไ้วน้ำฮุ้นก็ได้อาศัย
กระบี่นี้สร้างชื่อเสียงมานานปี

มนุษย์ทองแดงของลูปาเกอเมื่อนักท่วงเพียงใด ยังคงไม่อาจต้านทาน
การโจมตีมุขที่กราดเกรี้ยวดุตันของไ้วน้ำฮุ้นได้ ต้องถอยร่นด้วยสภาพที่
ว่องแรงแล้ว

ดังนั้นเอง แม้เขียวจี่อ่วยจึงกระซากแส้มังกรพิษที่เป็นเหล็กกล้ายาว
กว่าสองวาออกจากเอว โทมเข้าร่วมมือกับซื้อดีมันกลุ่มมัททัน

ทั้งสองประหัตประหารกันอย่างอ่ำมิตดุตันไปหลายร้อยกระบวนท่าแล้ว
ไ้วน้ำฮุ้นเห็นเป็นเวลาใกล้ค่ำ ต้องการรวบรัดการต่อสู้บ้างแล้ว จึงใช้ไม้ตาย
ที่สุดสูงกระหน่ำใส่ลูปาเกอจนมือไม้เปะปะเป็นพัลวัน พริบตานัน แหงควับเข้า
ใส่ทรวงอกมัน

จี่อ่วยที่ตระหนกยิ่ง ชัดอาวุธลับออกไปช่วยเหลือสุดแรง มาตราว่าเหนียว
จึงให้ไ้วน้ำฮุ้นเสียจังหวะไม่สามารถสังหารลูปาเกอได้ แต่ยังกรีดใส่ทรวงอก
มันเป็นแผลยาวโลहितหลังไหล

ลูปาเกอเจ็บปวดจนแผดสุดเสียง ถลาถึงท่าหักก้าวจึงตั้งหลักได้

จี่อ่วยไม่ยินยอมให้ไ้วน้ำฮุ้นมีโอกาสซ้ำเติมซื้อดีมัน ชัดเข็มทองสะบัด

วิญญาณออกไปอีกสองเล่มทันที ไฉนน้ำฮั่นจึงไม่มีเวลาไปชำระเติมลูปาเกอจริง ๆ พลิกกระบี่คว่ำกลับมา เสียงตึง ตึง ดังขึ้นสองครา เมื่อจี้เข้าไปเข็มที่พุ่งมาอย่างแม่นยำ โหนเลยคาดคิด เข็มทองสะบัดชีวิตสองเล่มนั้น ถึงกับกระเจาย ออกจากกันเป็นจุดสีเงินจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ ครอบเข้าใส่ร่างซิกซัวะเกือบ ดังตาข่ายมไหม

ไฉนน้ำฮั่นในยามเดือดดาล ใช้กำลังพุ่งออกไปสุดแรง คงกระบี่ป้องกัน ตัวจนเสียงกระหึ่ม

แต่ร่างพองพ่นพ่น พลันรู้สึกขาวบขึ้นที่ไหล่ รู้ตัวทันทีว่าถูกอาวุธลับ แล้ว แต่มิแสดงสีหน้าให้สังเกตเห็น เกร็งลมปราณขึ้นสกัดจุดนั้นไว้ เพื่อมิให้ พิษแทรกเข้ามาถึงหัวใจ

จี่อ้วยเมื่อเห็นข้อที่บาดเจ็บสาหัส เข้มพิษสะบัดวิญญาณที่มันมาคลุม ใจ คล้ายไม่อาจท้ออันตรายศัตรูได้ ล้ำไปกว่านั้นเพียงลำพัง ไม่มีทางต้านทาน ฝีมือไฉนน้ำฮั่นเด็ดขาด จึงหวั่นหวาดจนต้องการหลบหน้าหนี ดังนั้นโอบควบ มาเบี่ยงหน้าลูปาเกอคว้าตัวมันหมายจะพาหนีไป

ไฉนน้ำฮั่นตอนนั้นรู้สึกที่ไหล่ร้อนวูบวาบดังมีไฟนาบอยู่ ทั้งยังปวดยังคง อย่างพิสดาร จึงบังเกิดความอึดอัดจนตวาดสุดเสียง ทะยานกายปราดเข้าไป คงกระบี่คู่ชีวิตจนมากระเจายเจิดจ้า สร้างความตระหนกต่อจี่อ้วยจนอกสั่น ขวัญผอ รีบพาตัวข้อดีของมันลี้มลี้กับพื้นออกไป

พร้อมกันนั้น สะบัดแส้มังกรพิษในมือมันจนแตกกระเจายกลายเป็นฝน เหล็กแผ่นผืนใหญ่ กระเจายออกต่อต้านศัตรูที่พุ่งมา แต่แม้เช่นนั้น ยังรู้สึก ปวดแปลบขึ้นที่กลางหลัง มันที่ต้องการหนีเอาชีวิตรอดตายเดียว จึงไม่ไปดูว่า บาดแผลเป็นอย่างไร ลนลานหนีบตัวข้อดีของมันวิ่งออกจากป่าไม่คิดชีวิต

ไฉนน้ำฮั่นแม้บาดเจ็บ แต่ยังกริดกระบี่ใส่กลางหลังจี่อ้วยได้แผลหนึ่ง ความจริงแล้ว ตอนนี้รู้สึกปากแห้งตาลาย พลกำลังเสื่อมโทรมมากหลาย แผลอาวุธลับที่ไหลก็ชาจนหมดความรู้สึก ไม่มีปัญญาไล่ตามไปชำระเติมศัตรู อีกแล้ว

ไฉนน้ำฮั่นหัวร่อแค้น ๆ เหลือบมองนอกป่าเวบหนึ่งแล้วเดินโซเซออกไป เพิ่งสอตะกระบี่เข้าฝัก พลันรู้สึกแผ่นดินโคลงเคลงฟ้าหมุนคว้าง จุดสำคัญ

เทโลลที่สกัดไว้ ไม่อาจต่อต้านพิษได้อีกแล้ว จึงรู้สึกหน้ามืดตาลาย ไม่อาจ
ก้มเหยียดทรงกายได้ ต้องตัวอ่อนระทวยจนทรุดซวบกับพื้น แต่ยังมีสติครุ่นคิด
ทวน เห็นถึงแกชีวิตไม่อาจรอดแล้ว

มิทราบเวลาผ่านไปนานเท่าใด รู้สึกมีกลิ่นยาที่หอมซาบซ่านอยู่ในปาก
ผลที่โหลก็ไม่ใช่ปวดทรมานดังเมื่อครู่อีกแล้ว

ไฉนน้ำอุ่นต้องลืมหัดด้วยความตื่นเต้นสงสัย เห็นเป็นเวลาวิกาลที่มีด
เฝื่อนราง และถึงกับมานอนอยู่บนเตียงของโรงเดี่ยว ช่างโตะที่มีตะเกียงบริ
เป็นนักศึกษาวิจัยกรณีหน้าตาหล่อเหลากำลังนั่งหันหลังให้ตนอยู่ ก้มศีรษะดู
หนังสือในมือ

ไฉนน้ำอุ่นได้คิด ต้องเป็นบุรุษหนุ่มที่เงาหลังสูงโปร่งสง่างามช่วยชีวิตไว้
เท่านั้น

เมื่อได้คิดเช่นนั้น อดเกิดความละอายใจเล็กน้อยมิได้ ต้องสั่นศีรษะ
เกียหยันตัวเองเบา ๆ ท่วงทำนองนั้นแล้วเกิดขึ้นตามสัญชาตญาณ และแผ่วเบา
จนกระทั่งตัวเองยังมีใครรู้สึก แต่นักศึกษาที่นั่งหันหลังให้พลันหัวร่อกล่าวมา

“ท่านเพิ่งมาเล่าจากพิษร้าย โปรดสงบใจพักผ่อนก่อนเถิด อย่าได้เคลื่อนไหว
โดยหุนหันจึงประเสริฐ”

จบคำ กระทั่งร่างก็ยังมิได้หันมา ยังคงก้มศีรษะอ่านหนังสือสลับไป

ไฉนน้ำอุ่นต้องกระดากกระตือรือร้น แต่ก็เลื่อมใสนับถือกำลังภายในที่สุด
สูงของฝ่ายตรงข้ามอย่างยิ่ง

ไฉนน้ำอุ่นเห็นบุรุษนั้นยังคงนั่งหันหลังให้ จึงลอบเกร็งลมปราณภายในดู
ผู้เฝือกลมปราณแตกซ่าน กระดูกทั่วร่างปวดแปลบราวจะกระจายจากกัน จึง
ก้มนั่งอย่างท้อแท้

“นับเป็นผู้ซื่อตรงทำต่อทหารจริง ๆ เราไม่เชื่อเสียงในวงพวกนักเลง
มาแหม่มยี่สิบปี แต่วันนี้กลับถูกผู้เยาว์ช่วยชีวิตไว้...”

ที่แท้ไฉนน้ำอุ่นนี้ นอกจากเปรี๊ยะปราดในวิชาบุ๋นและบู๊สูงเยี่ยมแล้ว ยัง
มีนิสัยพระนงโอหังอย่างยิ่ง แม้ในยามฉุกเฉินทุกฉบับชั้น ยังไม่ต้องการรับความ

ช่วยเหลือจากผู้อื่นแม้สักน้อยนิด การออกท่องเที่ยวในคราวนี้ เนื่องจากพระนิสสัยโดดเดี่ยวพระทรงเกินไป เกิดเป็นปากเสียงกับซือเฮียเจ้าสำนัก จึงได้สะบัดหน้าลงจากเขามา

ตอนนี้รู้สึกได้รับพระคุณจากผู้เยาว์ช่วยไว้ จึงบังเกิดความรู้สึกที่แสนกระอักกระอ่วนจนยากทนทาน และบุรุษหนุ่มผู้นั้นถึงกับหันหลังให้มันตลอดเวลา มิได้มาแยแสสนใจเลย แสดงว่าก็เป็นผู้มีความโดดเดี่ยวพระทรงอย่างยิ่งเช่นกัน

แน่นอน ไ้ว้นำฮุ้นต้องคิดไม่ถึงเด็ดขาด ผู้อยู่เบื้องหน้าก็คือ สูดยอดฝีมือที่ครอบคลุมนิพพานแดนปัจจุบัน !

ไว้วนำฮุ้นยังคิดยิ่งรู้สึกเป็นรสชาติที่ไม่อาจทนทาน ในที่สุดเอ่ยปากขึ้น

“เซียวเฮียบ ผู้แซ่ไว้วได้รับพระคุณช่วยชีวิตไว้ มาตราว่าผู้แซ่ไว้วไม่มีคุณค่าให้เหลือบแลแยแส แต่ขอบังอาจให้ท่านหันหน้ามาเผชิญกันโดยตรง จะเป็นเกียรติต่อข้าพเจ้าอย่างยิ่ง แม้นตายก็ไม่มี ความเสียดายชีวิตแล้ว”

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวหัวร่อเบา ๆ หันกายช้า ๆ มา

ไว้วนำฮุ้นพอเห็นเค้าหน้าที่หล่อเหลาคมคายของบุรุษหนุ่ม ต้องลอร้องชมเชยในใจแล้วกล่าว

“พระคุณยิ่งใหญ่มากขอบอกทดแทน ท่านพอจะประทานชื่อแซ่ให้ทราบหรือไม่ ?”

บุรุษหนุ่มรูปงามแย้มยิ้มตอบเสียงกังวาน

“ข้าพเจ้าลี้เง็กถึง วันนี้ผ่านทางมาที่นี่ บังเอิญพบพี่ท่านสลบอยู่ข้างทาง มีอาการคล้ายถูกพิษร้าย จึงได้แบกท่านมา และช่วยขจัดพิษรักษาให้ เรื่องเล็กน้อยนี้ไยต้องติดใจจำ กลับเป็นที่ท่านอย่าตำหนิข้าพเจ้าถูกอาจจึงประเสริฐ”

ไว้วนำฮุ้นพอได้ยินนาม “ลี้เง็กถึง” สามคำ ต้องสะท้านขึ้นเขือกใหญ่ทันที คาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด ดาวเพชรฆาตวิญญูจักร์ ที่ระหว่างนั้นชนผ่าสังหาร สูดยอดฝีมือทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรมไปมากมาย จนถูกเล่าลือกันทั่วแผ่นดินดังไฟไหม้ป่า เป็นนักศึกษารูปงามที่ท่านอบน้อมคงแก่เรียนผู้นี้เอง !

ไว้วนำฮุ้นต้องแตกตื่นสงสัยจนตะลึงลานไปเนิ่นนาน จึงได้ถามคล้ายยังมิใคร่เชื่อ

“หรือท่านก็คือ ลีเซียวเอียบที่มีฉายาเจ็กมันชีวล้อ (อสุรหน้าหยก) ท่านนั้น ?”

“มิกล่า มิกล่า นั้นเป็นชนชาวนักเลงปราณีข้าพเจ้าเพียงมีชื่อจอมปลอมเท่านั้น ไท่เลยรับฉายานี้ได้”

นักศึกษาเลื้อยขาขึ้นคือลีเจ็กลิ่งนั่นเอง หลังจากถล่มป้อมชกเล็งเป้าจนยับเยินแล้ว จึงวกทางมาที่ฮ้อหนา เพื่อจะผ่านสู่ดินแดนอันสุขย จุดประสงค์ของการมาครั้งนี้ หนึ่งเป็นกลับมาดูภูมิ กราบไหว้ฮวงซุ้ยบิดามารดา ต่อไปก็เป็นหาถ้วยพวยซิมยี่ ล้างแค้นที่คราก่อนมันบังอาจสังหารทาสชื่อลีปวย และพบตนจนย่าแยะ

ตอนนี้ ไ่ว่น้ำฮุ่นต้องแย้มยิ้มกล่าว

“เซียวเอียบระหว่างนี้มีเกียรติภูมิครอบคลุมทั้งแผ่นดินกว้างใหญ่ ภายใต้อิทธิพลเกรียงไกร ย่อมมิใช่ไร้ฝีมือ แต่ยากยิ่งที่จะมีความอ่อนน้อมถ่อมตัวปานนี้”

ลีเจ็กลิ่งแย้มยิ้มถาม

“ข้าพเจ้าขอบังอาจถามนามพี่ท่านบ้าง”

ไ่ว่น้ำฮุ่นตอบท้ายทอยเบา ๆ แล้วตอบ

“ข้าพเจ้าเหลวไหลเสียจริง ข้าพเจ้าแซ่ไ่ว่นามน้ำฮุ่น ชนชาวนักเลงเรียก ว่าซิกซัวเกี่ยม (กระบี่เจ็ดอสุร)”

ลีเจ็กลิ่งอุทานเบา ๆ แล้วกล่าว

“หรือท่านก็คือชื่อตี๋ของเซียวไ้ได้ชื่อเจ้าสำนักไ่ว่ไ้ในปัจจุบัน ไ่ว่ไ้ได้เหยียบที่ได้รับการสมยอมว่า เป็นสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งในสำนักไ่ว่ไ้ยุคนี้ ?”

ไ่ว่น้ำฮุ่นต้องรับคำด้วยความกระดาก และบอกละอายใจอยู่ไม่ขาดปาก

บทที่ 9 น้ำใจในยามยาก

ลี้เจี๋ยลี้กับโจ้วน้ำซุ่น ยิ่งสนทนายังถูกคอ มิว่าเป็นวิชา
บุ๋นและบู๊ ดนตรีการ พร้อมทั้งนิทานและตำนานของบู๊ลิ้ม
ต่างมีความเห็นที่ลึกซึ้งถึงแก่น รอบรู้กว้างขวางอย่างยิ่ง จน
พากันรู้สึก ได้มาพบมิตรรักที่มีภูมิความรู้สูงสุดแล้ว

ทั้งสองที่ปกติเยียบขี้นสงวนปากคำ แต่ตอนนี้คล้ายดังมีเรื่องราวเต็ม
อกระบายไม่หมดสิ้นเลยก็ปาน

การสนทนาที่ถูกปากถูกใจ เวลาจึงผ่านไปรวดเร็วโดยไม่รู้ตัว จวบจน
ขอบฟ้าเริ่มสางรำไร เสียงไก่ขันแว่วมาแล้ว ลี้เจี๋ยลี้จึงได้บอกกับโจ้วน้ำซุ่น

“โจ้วได้เยียบ เมื่อวานท่านกินยาเจี๋ยพอกอี (หยกบรสิทุทธ์) ของสำนัก
อาจารย์ข้าพเจ้าเม็ดหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าใช้ลมปราณภายในรีดพิษทั้งปวงของ
ท่านมารวมไว้บนไหล่ซ้าย และคืบสะเกิดเหล็กออกจากผิวหนัง มาตราว่าพิษถูก
รีดหมดสิ้น แต่สุขภาพยังไม่ทุเลา ตอนนี้โปรดกินยาเจี๋ยพอกอีอีกเม็ดหนึ่ง
แล้วข้าพเจ้าจะใช้ลมปราณภายในช่วยเร่งเร้ากำลังภายในท่านโคจรอีกเก้ารอบ
ก็จะทุเลาเป็นปกติเอง”

ไฉนน้ำอุ่นก็ไม่เกรงใจตามมารยาทอีก รับยามากลืนกินลงแล้ว ยืนฝ่ามือไปทาบกับฝ่ามือลีเจ็กลิ่ง พวกกันเกร็งลมปราณภายในโดยสงบ

ชั่วน้ำเดือดให้หลัง ไฉนน้ำอุ่นมีเหงื่อแตกโชกมกายจนเปียกชุ่มโชก เมื่อวิ่งฝ่ามือลุกขึ้นยืนแล้ว รู้สึกตลอดร่างปลอดโปร่งจนสบายอย่างยิ่ง แต่ลีเจ็กลิ่งยังคงนั่งสงบในที่เดิม โคจรลมปราณอีกชั่วครู่ จึงได้ลุกขึ้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

ไฉนน้ำอุ่นยิ้มยิ้มกล่าว

“ลีเฮีย พลังลมปราณของท่านแกร่งกร้าวสมบูรณ์จนผู้คนต้องตระหนกถึง ในความเห็นของข้าพเจ้า ท่านคล้ายดังพองจะพองนิ่มเป็นสภาพ ผลักดันออกจากร่างไปทำอันตรายศัตรูได้แล้ว”

ลีเจ็กลิ่งผงกศีรษะตอบ

“ไฉนเฮียมีสายตาคมกล้าจริง ๆ แต่พลังการฝึกปรือของข้าพเจ้ายังไม่เพียงพอ”

ทั้งสองสนทนากันอีกครู่หนึ่ง ผู้รับใช้จึงส่งน้ำมาให้ชำระกาย หลังอาหารเข้าร่วมทางกันเดินทางต่อไป

ในระหว่างทาง ลีเจ็กลิ่งบอกจุดประสงค์การมาให้แก่ไฉนน้ำอุ่น พอดีไฉนน้ำอุ่นก็จะไปที่เมืองลิมอันเพื่อเยี่ยมตัวน้าเนเปีย (กระสวยสะบันงา) ฉะนั้นก็เยี่ยมญาติที่เป็นสหายรัก ดังนั้น ทั้งสองจึงร่วมทางกันไปดีพอดี

ลีเจ็กลิ่งที่มีพาหนะคู่ขาแต่ไฉนน้ำอุ่นไม่มี แม้จะเกยกันเพียงใดก็ไม่มีผู้ใดยอมขึ้นขับขี่ ดังนั้นเอง ทั้งสองจึงเดินเท้าจูงอาชาหลังเปล่าไป

จวบจนเที่ยงวันนั้น รับทานอาหารในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งแล้วเดินทางต่อ ระหว่างทางไฉนน้ำอุ่นพลันมีความคิดหนึ่งวูบขึ้น จึงหยุดลงที่เนินเขาแห่งหนึ่ง

ลีเจ็กลิ่งรู้สึกประหลาดใจ มีทันถามไฉนน้ำอุ่นก็ยิ้มยิ้มกล่าวก่อน

“ลีเฮีย ที่นี่เปลี่ยวร้างไม่มีผู้คน เลื่อมใสศรัทธาอดิวิชาฝีมือที่เลอเลิศในแดนดินของท่านเนิ่นนานแล้ว ข้าพเจ้าขอบังอาจ วิงวอนให้ประทานการสอนเป็นคุณประโยชน์สักเล็กน้อย หวังว่าพี่ท่านคงไม่ตระหนี่ คลีคลายความโง่เขลาให้แก่ข้าพเจ้าสักครั้ง”

ความเป็นจริง ไฉนน้ำขึ้นเคารพเลื่อมใสต่อบุคลิกที่งามสง่า พลังลมปราณที่แกร่งกร้าวสมบูรณ์จนจับใจอยู่นานแล้ว จากการสนทนาของเมื่อครั้งนั้น ยิ่งรู้สึกลี้เฌกถึงมีภูมิความรู้ไม่อาจหยั่งคำนวณ กล่าวได้ว่าทุกศาสตร์สาขาล้วนเหนือกว่าตัวเองมากนัก เพียงแต่ในด้านวิชาปึงยังมีเคยเห็นมากับสายตารังไร ต้องขอทดสอบดูสักครั้งจึงนับถือทั้งปากทั้งใจได้

ดังนั้น ไฉนน้ำขึ้นจึงมีความคิดต้องการทดสอบฝีมือกับลี้เฌกถึงสักครา แต่ลี้เฌกถึงพอได้ฟัง ต้องงุนงงไปวุ่นหนึ่งแล้วจึงกล่าวอย่างถ่อมตัว

“แสงคล้ายหึ่งห้อยของข้าพเจ้า ไหนเลยจะประชันกับดวงจันทร์อันสุกใสได้ ยังคงมิต้องดอง”

แต่ไฉนน้ำขึ้นยังคงกล่าว

“ลี้เฌกโปรดอย่าได้เกรงใจ นี่เป็นเพียงฝึกซ้อมแลกเปลี่ยนฝีมือกันเท่านั้น ไม่มีแบ่งเป็นมิชัยพ่ายแพ้ดอง”

ลี้เฌกถึงปายเบี่ยงปฏิเสธไม่ได้ จำต้องแยมยิ้มกล่าว

“อย่างนั้น ข้าพเจ้าจำต้องแสดงความทุเรศแล้ว แต่มีทราบ ไฉนเฌกจะทดสอบด้วยวิธีใด ?”

“เราสองต่างมีปมเด่นในวิชากระบี่ ดังนั้น ใช้กระบี่คู่มือมาประลองดูสักคราเถิด”

ลี้เฌกถึงผงกศีรษะเห็นพ้อง แล้วจึงพาหนะคู่ขาไปผูกไว้อีกด้านหนึ่ง เดินเข้า ๆ ไปประมาณสองวา จึงหันกลับมายืนเตรียมพร้อม

ไฉนน้ำขึ้นผงกศีรษะ ยกมือชักกระบี่ควับออกมา พริบตานั้น ปรกาศสีเงินกระจายเจิดจ้า วนกระบี่เหนือศีรษะสามรอบแล้วจึงประคองไว้ที่หว่างอก นี่คือการยาทที่เป็นกรให้ความเคารพต่อชั้นอาวุโสสูงของสำนักไฉน

ลี้เฌกถึงก็ประคองสองมือไว้ที่หว่างอก สองหัวแม่มือชูขึ้นเล็กน้อย สองตามองแน่วหนึ่ง ด้วยสีหน้าที่เคร่งขรึมสำรวมยิ่ง

ไฉนน้ำขึ้นเมื่อเห็น ต้องรู้สึกปลาบปลื้มยินดีเป็นอย่างยิ่ง มันที่อาละวาดในวงพวกนักเลงมายัสิบกว่าปี รู้กฎระเบียบของฝ่ายธัมมะและอธรรมกระจำง โดยเฉพาะเนฐนปึงที่เมื่อกาลก่อนมีอิทธิพลอำนาจครอบคลุมแผ่นดิน

มาตราว่าตอนนั้นไฉนน้ำขึ้นยังไม่สำเร็จออกจากสำนัก แต่ก็ล่วงรู้กฎที่

พรรคแนชชั่นปิงมีต่อสหายในวงพวกนักเลงไม่น้อย

ท่วงท่าที่ลี้เจ็กถึงแสดงออกมาในคราวนี้ คือมารยาทที่ประมุขพรรคแนชชั่นปิงแสดงความนับถือต่อคู่ต่อสู้ เล่าขานกันมา ชั่วชีวิตที่ละชั่วชิงกุนกั๋งเทียว คลุกคลีในบู๊ลิ้มเคยใช้มารยาทเช่นนี้เพียงสามครั้งเท่านั้น แต่นี่กลับเป็นครั้งแรกของลี้เจ็กถึง

ไถ้ว้นำช้วนไม่เกรงใจอย่างไรอีกแล้ว ตวาดขอล่วงเกินพร้อมกับสะบัดกระบี่ พุ่งควับออกไปตั้งประกายสายฟ้าจี๋ใส่ทรวงอกลี้เจ็กถึงทันที

แต่กระบี่พุ่งไปได้กลางคัน พลันถูกสะบัดจนเป็นดอกดวงมากหลาย ครอบคลุมเข้าใส่ทุกจุดสำคัญของคู่ต่อสู้

กระบวนท่านี้มีนามลี้ว้นบ้อจี (เมฆพลั่วไร้ขอบเขต) ของวิชากระบี่ซิกซัวเกี่ยม นับว่ามีอานุภาพที่กราดเกรี้ยวสุดสูง หากเป็นยอดฝีมือธรรมดา นักลัวกระบี่ทั้งกระบวนท่านี้ก็ไม้อาจต้านรับได้

ลี้เจ็กถึงในตอนนั้นยังคงมิได้ชักกระบี่ เห็นกระบวนท่ากระบี่ของฝ่ายตรงข้ามกราดเกรี้ยวเข้มแข็ง ในการลงมือยังได้แฝงความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนที่สุดซบซ่อนอยู่ จึงต้องลอบชมเชยในใจ ตวาดคำ “ประเสริฐ !” เบา ๆ ทั้งร่างแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว พลันเกร็งลมปราณกระชากขึ้น จนร่างลอยละลือสูงกว่าลี้ว

ระหว่างอยู่กลางอากาศ ส่งเสียงกู่เบา ๆ แล้วโหมใส่ศีรษะไถ้ว้นำช้วน เห็นว่าทางไม่ถึงท่าเหยาะ จึงงอเท้าไขว้สองฝ่ามือ เสียงดิงดังเบา ๆ ประกายกระบี่สีขาวที่เย็นเยียบสายหนึ่ง พุ่งลงมาจากอากาศประหนึ่งอสณิบาตฟาดลง

ความรวดเร็วในการชักกระบี่ การจู่โจมที่รวดเร็วนี้ ชู่ววญไถ้ว้นำช้วนจนใจสั่นสะท้านดาลายพร่างพราย ต้องรีบหันกายหนีควับ ดวงกระบี่ติดต่อกันสามกระบวนท่าในบัดดล

ลี้เจ็กถึงในตอนนั้น ทะยานกายขึ้นอากาศอีกครา ชั่วพริบตา ใช้กระบี่ซิวลือเกี่ยมต้านสามกระบวนท่าของไถ้ว้นำช้วนจนมีเสียงดิง ๆ ดัง ๆ เบนท่างออกไปได้หมดสิ้นอย่างรวดเร็ว

แต่ลี้เจ็กถึงอาศัยพลังสะท้อนจากตัวกระบี่ ดัดร่างพุ่งขึ้นไปในอากาศอีกครา และเล็อกกระบี่ควับ ๆ ลงใส่ทุกจุดสำคัญทางด้านหลังของไถ้ว้นำช้วนดุจ

สายฟ้าแลบ

ไฉนน้ำขึ้นต้องตระหนกจนรีบสะบัดกระเป๋ติดต่อกันสลับแปดกระบวนท่า ถลาถอยถึงสามก้าวใหญ่จึงพอจะหลบหลีกได้โดยหวุดหวิดหวาดเสียวอย่างยิ่ง

ไฉนน้ำขึ้นละอายหน้าแดงฉาน รีบกรัดกระบี่ในมือเป็นประกายยาว ใช้ไม้ตายของวิชากระบี่ซิกซะเกี่ยมออกไปแล้ว

พริบตาหนึ่ง ทั้งสองใช้ความรวดเร็วดุจประกายไฟ รุกกรีติได้กันกว่าหกสิบกระบวนท่า ไฉนน้ำขึ้นยังต่อสู้ยิ่งหวาดหวั่น จนรำร้องในใจ

‘ฝ่ายตรงข้ามตอนนี้นั้นเพียงใช้วนเวียนกันอยู่สี่กระบวนท่า แต่ความรวดเร็วที่จู่โจมมา ความพลิกแพลงพิสดารของแนวทางกระบี่ ลึกล้ำจนเราต้องระมัดระวังตัวอย่างสูง และก็มีแต่รับมือเท่านั้น ไม่มีทางตีโต้กลับไปได้เลย’

ไฉนน้ำขึ้นที่อยู่ในระหว่างครุ่นคิดด้วยความกังวล พลันรู้สึกกระบวนท่าของลีเจี๋ยลิ่งเลื่องซำลง จึงฉวยใจได้คิด ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามแสวงอ้อมมือเพื่อให้ตนมีโอกาสหอบหายใจตีโต้กลับได้ ซึ่งเป็นฝ่ายรุกไล่เอาเปรียบบ้าง

ดังนั้นเอง จึงไม่เกรงใจอย่างไร พลันโหมกระบี่หนักหน่วงถี่เร็วกว่าเดิม จนประกายกระจายดั่งม่านหนา รังสีกระบี่พุ่งควับเคียวนำหวาดหวั่น ม้วนฝุ่นทรายตามพื้นกระจายคละคลุ้ง กระแทกกระแทนใส่ลีเจี๋ยลิ่งจนชายเสื้อพลิวปลิวไสว นับเป็นอาณาภาพที่น่าแตกตื่นสะท้านใจอย่างยิ่ง

ลีเจี๋ยลิ่งต้องหลบซมเซในใจ ยังคงใช้สี่กระบวนท่าแรกของชีวล้อเก้าเจี๊ยะเล็ก คือ เชียงหิงเมี่ยงเมี่ยง (แค้นนี้ชั่ววันนิรันดร์) เจี้ยแอฮิวเม้ง (โลกันตร์ทั้งบนล่าง...หมายถึงฟากฟ้าและบาดาล) ลั่งฮ้วยจับเตย (วนเวียนสลับตำแหน่ง...หมายถึงตำแหน่งพญายม) จ้ออ้อลั้งฮะ (ซ้ายขวายากประจบ) ออกต่อต้านคลี่คลายการจู่โจมที่สุตรวดเร็วของฝ่ายตรงข้าม

ซิกซะเกี่ยมไฉนน้ำขึ้นที่เป็นยอดฝีมือกระบี่แห่งยุคคนหนึ่ง และยังได้รับการอ่อนข้อจากลีเจี๋ยลิ่งเป็นฝ่ายรุกไล่ ย่อมโหมกำลังที่มีเข้าจู่โจมหนักหน่วงสุดแรง ดังนั้น มาตราว่าไม่อาจบอกเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่ก็พลิกสภาพพลิกทุกลีของเมื่อครู่คืนกลับมาไม่น้อย

ตอนนั้น ประกายกระบี่สี่ขาวสองกลุ่มก้อน เป็นประกายเจิดจ้าซ่อนไซ

นัยน์ตาผู้คนเช่นเดียวกัน ใช้การรุกรับที่แคล่วคล่องว่องไวสุดเปรียบประมาณ
ชั่วพริบตาที่สู้กันกว่าอีกหนึ่งร้อยกระบวนท่าแล้ว

ไ้วน้ำฮุ้นที่โหมกำลังสุดตัวมานั่นนาน เริ่มรู้สึกอ่อนล้าบ้างแล้ว หน้า
ผากมีเหงื่อซึมลงมาเป็นเส้นสาย แต่ลี้เจ็กลิ่งยังคงแคล่วคล่องปราดเปรียวดังเดิม
ร่างที่พุ่งขึ้นพุ่งลงรวดเร็วดังสายฟ้าคะนองฝน ยังคงใช้แต่กระบวนท่าติดต่อกัน
ตามกันมาไม่ขาดสาย ปรากฏที่ท่าอ่อนล้าแม้ล็กน้อยนิด...

ไ้วน้ำฮุ้นต้องแตกตื่นสงสัยยิ่งนัก จนครุ่นคิด

‘ทั้งสองฝ่ายต่างใช้กำลังภายในเข้าใส่ตัวกระบี่ต่อสู้กัน การต่อสู้เช่นนี้
เมื่อผ่านกาลเวลายาวนาน มิว่าผู้ใดก็ต้องรู้สึกอ่อนล้าไปบ้าง แต่ฝ่ายตรงข้ามถึง
กับคล้ายไม่มีเรื่องราวใดเลย’

ที่จริงแล้ว พลังฝีมือของไ้วน้ำฮุ้นยังเหนือกว่าพวกลิวชิวเกี่ยมกิมม่อน-
กั๊ง ชูยเมี่ยสายเจี้ยเอี้ยจึงอีกสามสี่เท่า แต่เนื่องเพราะเพิงทุเลาจากบาดเจ็บ และ
ลี้เจ็กลิ่งกินนอกจากมีบุญวาสนา บังเอิญได้กลืนกินผลไม้มุกอันวิเศษสุด จน
พลังฝีมือธรรมดาไม่อาจหัดเทียมแล้ว ยังได้รับความกรุณาจากละฉิวซิงกุน ที่
บุลิมุยก่อนยอมยกเป็นสหายอดฝีมืออันดับเลิศในแผ่นดิน กรุยซีพจรหิมติ๊ก
จนปลอดโปร่ง

ยิ่งกว่านั้น ฝึกวิชากายในคัมภีร์เซียวเล้งป้อลก ซึ่งถือว่าสูงสุดสูงของแผ่น
ดินทุกยุคสมัยจนสำเร็จแล้ว ดังนั้น มิเพียงมีพลังภายในหนักแน่นกล้าแข็งยาว
นาน ไม่มีอ่อนล้าเป็นพิเศษ ซึ่งนี่ก็คือที่ซิกชิวเกี่ยมไม่มีทางหัดเทียมได้

ตอนนั้น ในระหว่างรุกรับโต้ของทั้งสองฝ่ายใกล้ถึงสองร้อยกระบวนท่า
ไ้วน้ำฮุ้นกระวนกระวายเป็นอย่างยิ่ง พยายามสะกดกลั่นทริทที่มียอมแพ้ผู้ใด
ไว้จนเล็ดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วนไปทั้งร่าง

ทันใดนั้น ไ้วน้ำฮุ้นโหมจูโจมเก้ากระบี่สามฝ่ามือ คุกคามจนลี้เจ็กลิ่ง
ต้องถอยไปเล็กน้อย ร่างพลันโฉบปราดออกไกลกว่าสี่วา ใบหน้าปรากฏแว
แว่กรั่มสร้าวมอย่างยิ่ง จนผู้เห็นต้องบังเกิดความหวั่นหวาดระย้อยต่ออาภัพพนี้
กระบี่จูเอี้ยบในมือก็ยกขึ้นประคองเป็นสันตรงที่หว่างอก

ลี้เจ็กลิ่งสับเท้าลอยตัวมาเบื้องหน้าไ้วน้ำฮุ้นในระยะสองวา เมื่อเห็น
สภาพนี้ของฝ่ายตรงข้าม ต้องตื่นเต้นกว่าเดิมเล็กน้อย ร้องในใจ

‘กาลก่อนซือแป๋ผู้มีพระคุณเคยบอกเรา วิชากระบี่ชิกชัวะเกี่ยมของสำนักไ้วไห่ เป็นสุดยอดกระบี่วิชาหนึ่ง ที่พอจะต่อต้านกับชีวล้อเก๊าเจ้าเล็กที่ครอบคลุมนแผ่นดิน ดูทำเป็นวาจาถูกต้องสมจริงแล้ว ความเคร่งเครียดจริงจังของฝ่ายตรงข้ามในตอนนั้น คาดว่าจะต้องมีไม้ตายอันสุดยอดได้เข้ามา...’

ลี้เจี๊กลั้งรีบเตือนสติตัวเองให้มีความระมัดระวังสูงมกว่าเดิม พลันได้ยินไ้วน้ำฮุ้นทวาดเสียงก้อง ลี้เจี๊กลั้งรู้สึกประกายกระบี่ที่เจ็ดจ้าวซอนไชนันต์ารุนแรงยิ่ง

ท่ามกลางประกายกระบี่ที่เจ็ดจ้าวแวววาว ซอนไชนันต์าดานยากจะลืมได้ อาทิษฐ์เจ็ดดวงในตัวกระบี่ฝ่ายตรงข้าม ถึงกับเปล่งแสงที่มีอาจจ้องมองออกมาแล้ว

ลี้เจี๊กลั้งรู้สึกตาลายไปวูบ พริบตาที่ความรู้สึกเยี่ยงนั้นเกิดขึ้น สรรพคุณของผลไม้ผูกพันปีที่กลืนกินเกิดปฏิกิริยาต่อต้านต่อแสงเจ็ดจ้าวมาทันที สายตาจึงแจ่มใสจนพอเห็นเลือนราง ปลายกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามจี้เข้าใส่ที่ไหล่ซ้ายตนแล้ว

ลี้เจี๊กลั้งมีความคิดวูบขึ้น กระบี่ชีวล้อเกี่ยมก็ได้ใช้ไปในระดับความเร็วที่ไม่อาจคาดคิดคำนวณ เสียงควับพอดัง เสียงตังตังตามติด ถึงกับฟันกระบี่ที่แทงมาของฝ่ายตรงข้ามจนกระดอนห่างไปได้

และในเสียงรังสีฟ้าอากาศของชีวล้อเกี่ยมนั้น ยังถูกสะบัดเป็นดอกดวงสามจุดแต่มกดไปบนน้ำไ้วน้ำฮุ้นเบา ๆ ด้วยกำลังที่พอดีย่างยิ่ง

ในสภาวะกระบี่ที่กราดเกรี้ยวรวดเร็วถึงปานนี้ สามารถสลายพลังในพริบตาที่กระบี่สัมผัสกับร่างฝ่ายตรงข้าม กระทั่งเลื่อยมิกถูกกริดขาด พลังฝ่ามือระดับนี้กล่าวได้ว่าสุดยอดแล้ว !

กระบวนท่านี้คือเพิกช่วยชาเจี๊ยง (เลือดกล้าสามกระเซ็น) ของชีวล้อเก๊าเจ้าเล็ก !

ประกายกระบี่ของทั้งสองฝ่ายสลายหายวับ ไ้วน้ำฮุ้นเบี่ยงตามองลี้เจี๊กลั้งด้วยความแตกตื่นละอาย ตะลึงลานจนไม่อาจเคลื่อนไหวแล้ว

ตอนนั้น ชีวล้อเกี่ยมของลี้เจี๊กลั้งได้ถูกสอดเข้าฝักหลังจากมีชัย เนื่องจากชั้นนอกยังมีเลื่อยาวลีขาวคลุมอยู่ ดังนั้น สังเกตไม่ออกว่าซอนอาวูฮไ้วในที่ใด คล้ายตั้งแต่ต้นจนจบ มิเคยชักอาวูฮเลยก็ปาน

ทั้งสองจ้องมองกันอย่างเยียบงัน บรรยากาศตอนนั้นหนักอึ้งจนถึง

เหวียด ครูใหญ่ให้หลัง ไ่ว่น้ำขึ้นจึงได้รู้ตัวจากความอับอายและตระหนกขวัญ
เสีย ต้องสืบเท้าไปก้าวใหญ่ คารวะจรดพื้นกล่าว

“ลี้เฮียมีฝีมือครอบคลุมแผ่นดิน ผู้แซ่ไ่ว่วันนี้ จึงนับว่าได้เห็นเป็นขวัญ
ตา เมื่อครูลี้เฮียอ่อนข้อให้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ตอนท้ายยังไม่ให้ข้าพเจ้าต้องทุเรศ
อัปลักษณ์ จิตใจที่กว้างขวางเปี่ยมอโหสิกรรมเยี่ยงนี้ ผู้แซ่ไ่ว่ต้องละอายใจ
สุดซึ่งแล้ว”

ลี้เจ็กถึงรับประคองไ่ว่น้ำขึ้นไว้พลางกล่าว

“ไ่ว่เฮียยกย่องเกินไปแล้ว โปรดอย่าได้เป็นบาปทอนอายุผู้น้อยเลย”

ไ่ว่น้ำขึ้นแน่นเสียงด้วยสีหน้าซึ่งขง

“แสงท่งห้อยน้อยนิด บังอาจประชันกับแสงจันทร์กระจ่าง มิใช่ลี้เฮีย
แต่เป็นข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าคลุกคลีในวงพวกนักเลงมารวมยี่สิบปี ทองเที่ยวไป
ทั่วทั้งเหนือใต้สิบห้ามณฑล แน่ใจว่าวิชาฝีมือที่ฝึกปรือได้ ยังมีด้อยกว่าผู้อื่นใด
ทั้งสิ้น มิใช่ข้าพเจ้าอวดโอ้อวด ในบุลิมยุคนี้ ผู้มีพลังฝีมือเหนือกว่าผู้แซ่ไ่ว่
อีกชั้นหนึ่งมีน้อยกว่าน้อยนัก โดยเฉพาะสามารถพิชิตผู้แซ่ไ่ว่ให้พ่ายแพ้ภายใน
สองร้อยกระบวนท่า นับเป็นครั้งแรกที่เพิ่งประสบมา ลี้เฮีย ข้าพเจ้านับถือท่าน
ทั้งปากทั้งใจจนศิโรราบแล้ว”

ลี้เจ็กถึงแม้จะส่งเสียงถ่อมตัวตลอดเวลา แต่สีหน้าที่ยังมีความอึดเอิบ
ยินดีจนคึกคักแจ่มใสยิ่ง ความเป็นจริง บุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์มีผู้ใดไม่ต้องการ
เอาชนะ ? แต่ชนะแล้วไม่ยโสโอหัง นั้นจึงยากยิ่งจะมีได้

สองวันที่ลี้เจ็กถึงอยู่ร่วมกับซิกซัวเกี่ยมมา ได้เข้าใจความพระนงที่สุดสูง
และถือสาเรื่องคุณธรรมน้ำใจของฝ่ายตรงข้ามกระจ่าง ยิ่งชื่นชอบพลังฝีมืออันดับ
สูงเยี่ยมของไ่ว่น้ำขึ้นยิ่งนัก

ลี้เจ็กถึงคว้ามือที่ซิกซัวเกี่ยมยื่นออกไปบีบไว้จนแนบแน่นด้วยจิตใจเต็ม
ต้นยินดี ทั้งสองฝ่ายกุมมือด้วยน้ำใจไมตรีอันบริสุทธิ์อยู่เป็นเวลาเนิ่นนานยังไม่
ส่งเสียง

ลี้เจ็กถึงพลันถามด้วยความบริสุทธิ์ใจ

“ไ่ว่เฮีย ผู้น้องมีวาจาที่อุกอาจก้าวร้าวสักคำ มิทราบไ่ว่เฮียยินยอม
รับฟังหรือไม่ ?”

“โปรดประทานการบอกเล่า ผู้แซ่โจ้วย่อมล้าหลังผู้น้อมรับฟัง”

“ผู้น้อมรับคำสั่งเสียจากซือแป๋ ให้มาฟื้นฟูเกียรติภูมิในกาลก่อนของเน-
ฮั่นปึงอีกครั้ง แต่ผู้น้อมมีความรอบรู้ต่ำต้อย ลำพังตัวยากยิ่งจะรับการอันหนัก
อึ้งนี้ จึงขอบังอาจน้อมเชิญโจ้วเหี้ยเข้าร่วมพรรค ช่วยเหลือผู้น้อมอีกกำลังหนึ่ง
มิทราบโจ้วเหี้ยมีความคิดเห็นอย่างไร ?”

โจ้วหน้าฮั่นเฟ่งมองตากลมใหญ่ที่มีประกายสุกใสจริงใจของลิเจี๋ยลี้แง่วาง
เน้นเสียงเด็ดเดี่ยวอย่างท้าวหาญ

“วาจานี้ของลิเฮี้ย พอดีตรงกับความหวังของข้าพเจ้า เรื่องของลิเฮี้ยก็
เป็นเรื่องของข้าพเจ้า สามารถได้ติดตามซ้ายขวาของลิเฮี้ย นับเป็นคุณประโยชน์
ต่อข้าพเจ้าอย่างมหาศาล เป็นที่ยินดียิ่งของข้าพเจ้าแล้ว นับแต่นี้ ตกลง
ติดตามลิเฮี้ยร่วมกับพันธมิตรเพื่อความรุ่งเรืองจำเริญของเนฮั่นปึง สุริยันจันทร์ที่
โคจรบนฟากฟ้า จงเป็นพยานต่อใจที่แน่วแน่...”

มิทันจบคำ ทั้งสองปิตินัดใจจนโผเข้ากอดกันแนบแน่น

นับแต่นี้ เนฮั่นปึงได้เพิ่มสุดยอดฝีมืออันดับเลิศมาอีกผู้หนึ่งแล้ว

ในแสงสนธยาที่ใกล้ลาลับ ชายชาตรีเข้มแข็งแกร่งกร้าว จิตใจซื่อบริสุทธิ์
ทั้งสอง พวกเขากลับไปนอนหลับพักผ่อนในปลายทางที่สดแสนไกล

ริมลำธารน้ำใสที่คดเคี้ยว มีแสงไม้ไผ่เขียวขจีหลังเล็ก ๆ นอกแฉกเป็น
ธงขายสุราพลิ้วไสว เบื้องหน้าเป็นสะพานศิลา รอบข้างเป็นกอไผ่เรียงราย นับ
เป็นสถานที่ที่สงบเงียบทั้งสวยงาม

ตอนนี้ ในแฉกสุราเล็ก ๆ มีสองคนที่แต่งกายเยี่ยงนักศึกษานั่งอยู่ที่โต๊ะ
ริมหน้าต่าง ผู้หนึ่งสวมเสื้อยาวเป็นทวนสีขาววัยเยาว์อย่างยิ่ง ที่นั่งตรงข้าม
สูงวัยกว่าแต่เก๋หง่าหล่อเหลาคมคาย สวมเสื้อยาวสีเขียว

สองคนนี้ก็กำลังจิบสุราสนทนาปราศรัยกันเบา ๆ น่ากลัวเนื่องจากอากาศ
ร้อนระอุ การค้าในแฉกสุรานี้ซบเซาอย่างยิ่ง มีผู้มาดื่มกินสองคนเท่านั้น เจ้า
ของแฉกหรานั่งเฝ้าอยู่ที่ปากประตูอย่างเกียจคร้าน

ทันใดนั้น มีเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธรูปที่กึกก้องกังวานดังขึ้นทาง

ปากประตู สร้างความตระหนกต่อชายชราจนสะดุ้งเอื้อมใหญ่ แพบจะร่วงหล่นลงจากธรณีประตูแผงไป ขยี้ตาดูจึงเห็นชัด เป็นหลวงจีนอ้วนเตี้ยที่ครองจีวรเก่าขาดคร่ำคร่า ตลอดร่างมีแต่คราบน้ำมันสกปรกโสรม กำลังยืนแยกเขี้ยวหัวร่อให้อยู่

ชายชราลนลานโบกมือร้อง

"หลวงจีน...อา มิได้ ได้ชื่อท่านนี้ ร้านซ่อมซ่อมของเรามีทุนรอนน้อย การค้าก็ไม่ดี โปรดไปบิณฑบาตที่อื่นเถิด"

หลวงจีนอ้วนเตี้ยยกแขนจีวรที่คร่ำคร่ามีรอยปะอยู่มากหลายขึ้นเช็ดหน้า แล้วกล่าว

"เจ้าของแพง อย่าเห็นว่าอาตมาครองจีวรเก่าขาดคร่ำคร่า เราไม่คล้ายหลวงจีนยากจนอื่น ๆ นี่...อาตมามัดจำก่อนหนึ่งตำลึง รีบไปหาสุราอาหารมาบ้าง เลี้ยงพยาธิสุราในท้องก่อนค่อยว่ากล่าว"

จบคำยัดเงินแท่งละหนึ่งตำลึงให้แก่เจ้าของแพงชรา แล้วเดินเข้าไปนั่งที่โต๊ะข้างนักศึกษาทั้งสอง พิงพลั้วพระธรรมที่ยาวใหญ่ราวแขนทารกไว้ที่ข้างเก้าอี้

เจ้าของที่เป็นทั้งผู้รับใช้ต้องลนลานส่งสุราให้ป่านหนึ่ง อาหารอีกสองจาน หลวงจีนอ้วนเตี้ยรีบยกป่านรอกอีก อีก อีก รวดต็มน้ำจนแห้งไปในทันที แลปลิ้นเลียริมฝีปากชมว่าสุราดีแล้ว หันกล่าวกับเจ้าของร้านชราอีกครา

"เราว่าเจ้าแก่ใหญ่ยกมาทีละป่านเล็ก ๆ นี่ มิเพียงเสียเวลา เรายังไม่สมอยากอีกด้วย มาเถิด พานยกออกมาทั้งไท ให้อาตมาดื่มจนสนใจสักครั้ง จะเพิ่มรางวัลให้แก่ท่านแน่"

กล่าวแล้วชายตามองไป เห็นนักศึกษาทั้งสองยังคงสนทนากันเบา ๆ ท่านที่ตะเบ็งเสียงร้องดังสนั่นหวั่นไหวปานนี้ ทั้งสองกระทั้งศีรษะยังไม่เงยมา มอง หลวงจีนรู้สึกคล้ายถูกดูแคลนแล้ว จึงแยกเขี้ยวแสวงรำพึงกับตัวเอง

"อากาศร้อนอย่างยิ่ง นับแต่อาตมาลงจากเขากลับพบพานแต่เรื่องที่ไม่สมปรารถนา เมื่อวานพบโกวเนี่ยอาภรณ์สีม่วงที่ไม่ถือเหตุผลนางหนึ่ง แพบจะประทานอาตมาเส้าหนึ่ง วันนี้เข้ามาในร้านซ่อมซ่อม ก็ได้พบหนอนตำราที่หนวกไปอีกสองตัว โอ...เคราะห์ร้ายจริง ๆ"

มิทันจบคำ พลันเห็นนักศึกษากลางคนที่อยู่ตรงข้าม แพบหน้าขึ้นถลึงจ้อง

ด้วยประกายตาแวววาวดังมิโหเส

หลวงจีนอ้วนเตี้ยแลบลิ้นแล้วส่งเสียง

“อา...ที่แท้มิใช่หนูหนวก อาตมาดูผิดแล้ว”

นักศึกษากลางคนผุดลุกขึ้นด้วยความเดือดดาล ขณะจะอาละวาดไป นักศึกษาเสื้อขาวที่อยู่ด้านข้างรีบสั่นศีรษะเตือนขึ้นเบา ๆ มาตรฐานเป็นกิริยาน้อยนิด แต่ก็ได้แสดงอำนาจของบุคลิกที่มีสง่าราศีออกมาให้เห็นชัดเจน

ชายกลางคนผู้นั้นจึงต้องทรุดกายลงนั่งด้วยความขุ่นเคือง แต่ยังคงถลึงจ้องหลวงจีนร่างอ้วนแน่นิ่ง

ตอนนั้น เจ้าของแผงซราได้ยกสุรารออกมาให้ทั้งไท หลวงจีนอ้วนเตี้ยตบดินพอกปากไห้ออกแล้วยกขึ้นรอกจนพอแกใจ แล้วพิมพ์าโดยมิทราบเอื้อนโคลงกลอนใด

หลวงจีนอ้วนเตี้ยเอื้อนขาดคำแล้วส่ายหน้าไป ๆ มา ๆ หันยกคิ้วทูลวตาให้แก่ทั้งสองตลอดเวลา

ที่แท่นศึกษาทั้งสองคือเจ๊กมื่นชิวล้อลีเจ๊กลิ่ง และซิกซัวเกี่ยมไ้วรน้ำฮุ้นพากันมาเพื่อเยี่ยมตัวฮุ้นเปี้ย (กระสวยสะบันงาขวัญ) ฉิ่งก็ ที่เป็นสหายร่วมตายของไ้วรน้ำฮุ้น วันนี้อาจหนีห่างจากซุยลิวซัวจิง (ตึกหมู่หลิว) ไม่นาน เมื่อผ่านมามาเห็นแผงสุรานี้ยังมีหัวที่ศันทั้งามสงบจึงเกิดอารมณ์แจ่มใสต้องการชื่นชมพากันเข้ามาพักเท้าจิบสุรากัน

เมื่อหลวงจีนอ้วนเตี้ยส่งเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธรูณ ทั้งสองต่างดูออกันที่ว่ามีใช้หลวงจีนธรรมดาเด็ดขาด จากกำลังลมปราณที่แกร่งกร้าวสมบูรณ์ แสดงว่าต้องมีพลังฝีมือสูงส่งกล้าแข็งแน่

ที่ลีเจ๊กลิ่งพยายามห้ามไ้วรน้ำฮุ้นไว้ ก็เพื่อจะพิจารณาฝ่ายตรงข้ามให้ละเอียด เป็นคนในเส้นทางใด ? เป็นศัตรูหรือมิตรสหาย ?

ตอนนั้น เจ้าของแผงซราได้จูงอาซาของทั้งสองที่ป้อนหญ้าน้ำอ้อมแล้วออกมาผูกไว้ที่หน้าแผง ไ้วรน้ำฮุ้นได้ยินเสียงม้าร้องรีบลุดไปหมายจะตรวจดูตอนผ่านหน้าโต๊ะของหลวงจีนอ้วนเตี้ย ยังคงหันไปมองอย่างเย็นชาอีกแวบหนึ่ง

หลวงจีนอ้วนเตี้ยเมื่อเห็น หัวร่อฮา ฮา พลังกล้า

“สายตามันไฉนกระด้างเย็นชาปานนี้ ? เราไม่สนใจ เราไม่สนใจ”

ซิกซเวเกี่ยม (กระบี่เจ็ดอสุร) ใว์น้ำฐันถูกเห็บแหมะซ้ำแล้วซ้ำอีก ไม่
อาจสะกดกลั่นอยู่นานแล้ว จึงหันขวับไปตวาด

“หลวงจีน น้ากลัวท่านสวตมณต์จนเบื่อหน่าย ใครจะไปสั้มปรายภพ
เผ่ยแต่เนิ่น ๆ กระมัง ?”

หลวงจีนอ้วนเตี้ยห้าวร้อยิธิ ตอบ

“ประสกกล่าววาจาใดกัน ? อาตมาเพ็งม้วยห้าสิบปี บุญกุศลยังสร้าง
ไม่ได้เต็มที่ พระพุทธรองค์ของเราทรงปราณี ยังไม่ยินยอมให้อาตมาไปในสั้ม-
ปรายภพตอนนี...”

ใว์น้ำฐันพลันตวาดท้วง

“เราใว์น้ำฐันวันนึ่งส่งเสริมท่านให้สุมใจ”

จบค่างอนี้วติดคั๊ว ปลั่งลมแหลมเล็กพุ่งวาบออกไปตั้งฉีกแพร เข้า
ใส่จุดทงมึงกับทงกิกที่ทรวงอกของหลวงจีนอ้วนเตี้ยอย่างแม่นยา

หลวงจีนอ้วนเตี้ยห้าวร้อฮาฮา พลิกฝ่ามือข้างเดียวควับหนึ่ง ปลั่งลม
ทะลักออกมาทันที เมื่อพลังทั้งสองฝ่ายปะทะกัน ซิกซเวเกี่ยมยืนแน่นิ่งไม่
เคลื่อนไหวตั้งขุนเขา แต่เก้าอี้ไม้ไผ่ที่หลวงจีนร่างอ้วนนึ่ง กลับขาหักกรือบออก
ไปทันที

ใว์น้ำฐันก็คิดไม่ถึง ปลั่งภายในของหลวงจีนร่างอ้วนจะแกร่งกร้าว
สมบุรณ์ปานนี้ ถึงกับสามารถต้านทานปลั่งดรรชนีซึ่งเอี้ยจี้ (สองสุริยัน) อัน
สุดยอดของสำนักใว์ให้ตนได้อย่างง่ายดาย

ตอนนั้น หลวงจีนกระบี่โดดขึ้นด้วยสีหน้าบูดบึ้งตึงเครียด ตวัดสองฝ่ามือ
ผลักออกมาพร้อมกัน

พริบตานัน ปลั่งหนักหน่วงกล้าแข็งทะลักไปจุดงูเขาหลาย พุ่งเข้าใส่
ทรวงอกฝ่ายตรงข้ามบ้าง แต่ประหลาดที่ปลั่งหนักหน่วงปานนี้ ถึงกับสามารถ
ฉีกเป็นลำไม้กระจายออกไปกระทบกระเทือนต่อวัตถุทางด้านข้างเลย

ซิกซเวเกี่ยมใว์น้ำฐันยืนแน่นิ่งตั้งขุนเขา สองฝ่ามือยกขึ้นป้องอกผลัก
ซ้ำ ๆ ออกไปต่อต้าน

ปลั่งมีเสียงระเบิดดังสะเทือนเลื่อนลั่น หลวงจีนอ้วนเตี้ยถอยหลังไป
สามก้าวใหญ่ ใว์น้ำฐันก็ถอยไปก้าวหนึ่งเช่นกัน

หลวงจีนอ้วนเตี้ยไม่ลังเลอีกแล้ว แลเห็นสองแขนของท่านชักกลับหลัง ร่างหดต่ำลงกว่าเดิม กระตุกลั่นกรียวกราวดังประทัดแตก ร่างที่จำเดิมอ้วนเตี้ยอยู่แล้ว พลันกลับกลายเป็นหตจนสูงประมาณสองเขี้ยว ดูไปไม่ผิดกับลูกชิ้นเนื้อใหญ่มหึมาเลย

ท่านกลิ้งควับมาที่เบื้องหน้าด้วยความเร็วประหนึ่งสายฟ้า สองฝ่ามือสลับพาดอย่างหนักหน่วงเข้าไปในแนวนอกของซิกซัะเกี่ยม

ซิกซัะเกี่ยมแค้นเสียงเย็นชา พาดฝ่ามือกลับด้านหลังโดยไม่หันหน้า มีเสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหวอีกครั้ง

ครั้งนี้ ใจ้วนน้ำอุ่นถึงกับถูกกระแทกจนถลาไปเบื้องหน้าสองก้าว แต่หลวงจีนกลับถูกพลังสะท้อนติดไถลไปห้าก้าวใหญ่จึงตั้งหลักได้ ตอนนั้น สะบัดสองแขนวบหนึ่งร่างคืนกลับสู่สภาพเดิมอีกครั้ง

ได้ยินท่านหัวร่อดังสะท้านปาระฆังใหญ่แล้วกล่าว

“ยอดเยี่ยมสมกิตติศัพท์จริง ๆ กิมเล้งเจี๊ยะ (ฝ่ามือมังกรทอง) อันสุดยอดของสำนักโจ้วไท่ อาตมาได้รับทราบไว้แล้ว ท่านใช้ประสกแซ่โจ้วฉาฉิกซัะเกี่ยม (กระบี่เจ็ดอสุร) หรือไม่ ?”

โจ้วน้ำอุ่นเห็นหลวงจีนรูปนี้ บัดเดี๋ยวมิโหสะ บัดเดี๋ยวยินดี ต้องรู้สึกงุนงงสงสัยยิ่งนัก แต่เมื่อฝ่ายตรงข้ามถามด้วยวาจาดีเช่นนี้ พลอยต้องผงกศีรษะรับคำตามมารยาท

หลวงจีนอ้วนเตี้ยหัวร่อกล่าว

“อาตมาชิวจ้งวัย”

โจ้วน้ำอุ่นจึงเข้าใจความนัยมาได้ รีบปรายตาการวะจรดพื้นกล่าว

“ที่แท้คือเขี้ยมื่นสุด (พระหน้ายิ้ม) ชิวจ้งวัยได้ชื่อ ผู้แซ่โจ้วไม่รู้จักได้ก้าวร้าวล่วงเกินไปมากแล้ว”

ที่แท้หลวงจีนชิวจ้งวัยรูปนี้ เป็นศิษย์ทายาทเพียงผู้เดียวของโค้วเห่งได้ชื่อโค้วเห่งได้ชื่อเป็นสหายในทางธรรมที่สนิทสนมกลมเกลียวกับอั้งจู้ได้ชื่อ เจ้าสำนักรุ่นก่อนของสำนักโจ้วไท่ และชิวจ้งวัยกับชื่อแป่ต่างมีความสัมพันธ์กับสำนักโจ้วไท่ลึกซึ้ง ดังนั้น ตัวชิวจ้งวัยเองก็มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับเขี้ยมื่นได้ชื่อเจ้าสำนักโจ้วไท่ในปัจจุบันยิ่ง มีการไปมาหาสู่อยู่บ่อยครั้ง

แต่ซิกซเวก็ยมไว้น้ำอุ่น ปกติออกห้องเที่ยวสร้างวีรกรรมในที่ทางต่าง ๆ โดยครั้งนักจะจับเจ้าอยู่ในสำนัก ดังนั้น จึงมีเคยเห็นเขี่ยมันสุดผู้ขึ้นมาเลย
ตอนนั้น ไ้ว่น้ำอุ่นได้แนะนำให้ลี้เง็กลิ่งและซิววัยไต้รู้จักกัน ทั้งสองฝ่ายจึงนั่งจิบสุราสนทนากันต่อ

หลวงจีนซิววัยกรอกสุราสามจอกแล้ว จึงหันกล่าวกับไว้น้ำอุ่น

“ฟังว่า ประสกท่านกับซือเฮียเกิดมีความเห็นไม่ลงรอย สะบัดหน้าออกจากสำนักด้วยโทสะมา ซือเฮียซือตี้ร่วมสำนักไยต้องใช้อารมณ์ดัดสินเรื่องราวด้วย?”

ไว้น้ำอุ่นแยมยิ้มตอบ

“ข้าพเจ้ามิใช่มีทริกับซือเฮียเจ้าสำนักดอก เพียงแต่มีนิสัยที่เข้ากันไม่ได้ ภายหน้าย่อมจะกลับไปรับโทษทัณฑ์ที่สำนักเอง กลับเป็นได้ซื่อเถิด ดันดันมาที่นี้ด้วยเรื่องสำคัญอันใด?”

หลวงจีนซิววัยหัวร่อตอบ

“หลังจากซือแป๋ของอาตมามรณภาพแล้ว วัดคร่ำคร่ำที่บนภูเขาบ้วนเล้งซัวก็เป็นอาตมาดูแลแทน โอ...มีคิดว่าเรื่องของบรรพชิตจะมีมากมายจนยุ่งเหยิงยิ่ง จึงไม่มีเวลาวางไปเยี่ยมที่ไว้ไ้ เป็นเวลานั้นนานถึงสามปีเต็ม ๆ แล้วและอาตมาก็มีเคยยาลงจากภูเขาแม่สีก้าวเดียวด้วย”

ไว้น้ำอุ่นต้องหัวร่อในใจแล้วครุ่นคิด

‘มิน่าเล่า หลวงจีนอ้วนจึงไม่รู้จักชื่อกระต๊องเกรียงไกรของเล่าตี้ ที่แท้เพิ่งลงจากเขามานี่เอง’

ตอนนั้น หลวงจีนซิววัยหันกล่าวกับลี้เง็กลิ่ง

“ประสกท่านนี้หล่อเหลาเปี่ยมราติ ดวงตาแผ่ประกายคมกล้าไว้ คาดว่าพลังฝีมือจะต้องเหนือธรรมดา มิทราบซือแป๋ของท่านมีชื่อฉายาใด?”

ลี้เง็กลิ่งแยมยิ้มตอบเสียงราบเรียบ

“มิกล้ารับคำเียนยอของไต้ซือ อาจารย์ผู้มีพระคุณนามกังเทียว”

หลวงจีนซิววัยพอได้ฟัง ตระหนกจนปากอ้ากว้างตาเหลือกค้าง ตะลึงลานเป็นเนิ่นนานจึงโพล่งขึ้น

“อาตมามีตาที่ไม่มีแววจริง ๆ ที่แท้ถึงกับเป็นศิษย์รักของผู้อาวุโสกังเทียว

ที่เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในบูลิ้มยุคก่อน"

เมื่อได้คิดถึงที่ท่าที่อาวโอะความซrachของท่านเมื่อครู โดยบอกสี่เง็กถึงต้องมีพลังฝีมือเหนือธรรมดา จึงอับอายจนหน้าอุมแดงฉานไป

ดิดีไว้น้ำขึ้นรีบกลับเกลื่อนขึ้น

"สี่เล่าดีในตอนนี้เป็นประมุขพรรคแนฮั่นปั้งแล้ว พลังฝีมือเลอเลิศครอบคลุมแผ่นดิน แม้เป็นข้าพเจ้าเองทู่เมเทชีวิตเข้าเสี่ยงด้วย ก็ดำรับไม่เกินหนึ่งร้อยกระบวนท่า..."

ชีว้วยต้องตระหนกจนใจสะท้านอีกครา ความสูงส่งในพลังฝีมือของชิกชัวะเยี่ยมไว้น้ำขึ้น ท่านมิเพียงได้ยินกิตติศัพท์เท่านั้น เมื่อครูยังได้ทดลองด้วยตนเอง สูงเยี่ยมเป็นอันดับหนึ่งของสำนักไว้น้ำได้จริง ๆ แต่ทว่า ยังไม่สามารถรับมือสี่เง็กถึงเกินหนึ่งร้อยกระบวนท่า แล้วพลังฝีมือของท่านยังไม่ต้องไปพาดพิงถึงแล้ว !

สี่เง็กถึงตอนนั้นกลับหัวร่อกล่าว

"ได้ชื่อโปรดอย่าฟังไว้ตัวกอหลับตาประโคมให้ข้าพเจ้าเลย เป็นไว้ตัวกอมีเจตนาอ่อนข้อให้ดอก ข้าพเจ้าไหนเลยจะมีพลังฝีมือจริงจังปานนั้น"

หลวงจีนชีว้วยมิทันตอบได้ ไვნ้ำขึ้นชิงกล่าวขึ้นก่อน

"ชีว้วยซือเฮีย สี่เฮียนอบน้อมถ่อมตัวยิ่งนัก ท่านอย่าได้เชื่อเลย อา... ข้าพเจ้ากลับลิ้มไป ข้าพเจ้าตอนนี้ได้ปวารณาตัวเข้าเป็นคนของพรรคแนฮั่นปั้งติดตามสี่เง็กจู่ร่วมประกอบวีรกรรมอันยิ่งใหญ่แล้ว มิทราบซือเฮียมีความคิดเห็นอย่างไร ?"

ชีว้วยตอบสวนคำทันที

"ประสกแซ่สี่้วยฉกรรจ์ปณิธานสูง พลังฝีมือเลอเลิศสุดยอด อัจฉริยะบุคคลเยี่ยงนี้ นับว่าไม่อาจหาพบได้มากหลายจริง ๆ ชื่อดีมีโอกาสดำรับใช้ในพรรคแนฮั่นปั้ง อาตมาย่อมเห็นพ้องด้วยเต็มที่ และต้องขอแสดงความยินดีกับชื่อดีด้วย"

ทั้งสามสนทนากันอีกพักใหญ่ จึงทราบที่เขี้ยมื่นฮุด (พระหน้ายิม) ลงจากเขาในคราวนี้ เพื่อไปทักเขาแปะเช็กชัว เสาะหาพญาหงอนทองซึ่งมีพิชรายที่สุดในแผ่นดิน เพื่อนำไปผสมยาคักดีสิทธิ์สำหรับรักษาอาการบอบช้ำภายใน

พอตีภูเขาแปะเช็กซัวก็เป็นทางผ่านหมู่ตึกขลุ่ยลัวซัวจึง ดั้งนั้นเอง ทั้ง
แถมปรึกษากันแล้วจึงร่วมทางกันช่วงหนึ่ง

ขลุ่ยลัวซัวจึง เป็นนิवासถานของตัวอันเปี้ย (กระสวยสะบันขวัญ)
ให้แก่เยียม่วย ที่พวกโจรในแผ่นดินได้ยื่นต้องหวาดหวั่นขวัญเสีย เยียม่วยทั้ง
แกงมีกระสวยสะบันขวัญคนละยี่สิบหกตัว ซึ่งต่างรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ
จนถูกยกเป็นสุดยอดวิชาหนึ่งของบูลิ้ม นับแต่ทั้งสองเยียม่วยคลุกคลีในวงพวก
นักเลงมา ยังมีเคยได้ยิน มีผู้ใดสามารถหลบหลีกจากยี่สิบหกกระสวยสะบัน
ขวัญที่ถูกชดออกมาพร้อมกันทั้งสองมือเลย จึงเป็นที่เห็นได้ อาณาภาพของ
กระสวยนี้ก็ยังเพียงใด

วิชาเฉพาะตระกูลคือ อั้งซัวเจีย (ฝ่ามือมุกแดง) และช่วงม้ออุ้งจิมโปว
(ท่าเห่าอูสุรมายา) ก็เป็นสุดยอดวิชาของบูลิ้มเช่นกัน เยียม่วยมีจิตใจที่สูงส่ง
ทะนง คบมิตรสหายน้อยอย่างยิ่ง แต่กับซิกซัวเกี่ยม (กระบี่เจ็ดอสูร) ไ้วว-
ไถ่ฮั่นกลับมีไมตรีที่ตายแทนกันได้

ทั้งสามที่เดินมาเป็นเวลาช่วงหนึ่ง ก็ได้ถึงทางกว้างซึ่งสองฟากข้างมีทิว
ก่อนช้อยเรียงราย แกว้างไกลไหวเอนไปตามกระแสนลม จนผู้คนต้องมึนใจ
ปลอดโปร่งแจ่มใส คลายความร้อนหมดสิ้นทันที

ชั่วครู่ เห็นราไรรในหมู่หลุมมีกำแพงสีแดงหลังคากระเบื้องสีเขียว ตึก
งามสลักเสลาลวดลายสวยงามละลานตา เมื่อยังห่างจากซุ้มประตูตึกช้วนูแล่น
ประตูที่ลักรักดำเนินพลันเปิดออกกว้าง แล้วชายกลางคนวัยประมาณสี่สิบปี
ที่สวมอาภรณ์ดำ มีเคราสั้นดกหนา ได้พาสตรีวัยประมาณยี่สิบเศษ เดินนำ
ห่มกายแจ่มใสนางหนึ่งเดินออกมาต้อนรับด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ด้านหลังยังมี
มิตรสหายและพวกพ้องออออกมาอีกกลุ่มหนึ่ง

ซิกซัวเกี่ยมไ้ววนำฮั่นประสานมือคารวะ หัวร่อเสียงก้องกล่าว
“ฉีนเล่าตี ผู้พี่ไฉเลามาช้ากว่ากำหนดสามวัน ท่านต้องกันด่าเล่ากอก
งเย้าเย่”

ชายกลางคนเสื้อดำหน้าขาวเคราสั้น หัวร่อเสียงก้องกังวานตอบ

"ซิกซั้วเกี่ยมอันร้ายกาจ ลักครู่จะต้องลงโทษท่านสองจอกให้ได้ ได้ชื่อ และที่ท่านผู้นี้ ยังหวังให้เล่ากอกช่วยแนะนำ"

ไ้วน้ำฮุ้นแนะนำตัวฮุ้นเปี้ยเฮี้ยม่วยแก่เขี่ยมินฮุดซิววัยก่อน เมื่อถึง ลี้เง็กลิ่ง ไ้วน้ำฮุ้นหลุดมือฉิ่งก็ไ้วพลางแน่นเสียงหนัก ๆ

"นี่คือประมุขพรรคของเรา ลี้เง็กลิ่ง"

ฉิ่งก็งงงจนจะลืกลานทันที ไ้วน้ำฮุ้นจึงบอกเรื่องราวของตนไปโดย คร่าว ๆ ฉิ่งก็เมื่อฟังจบความต้องการร้องสุดเสียง

"ที่แท้ท่านที่นับถือคือเง็กมินฮิวลื้อ ที่ระหว่างนี้มีชื่อสะท้านแผ่นดิน ข้าพเจ้านับถือนั่นนายนิง"

ลี้เง็กลิ่งรีบถ่อมตัวเป็นพัลวัน ผู้คนทั้งหลายปฏิสันถารกันชั่วขณะ จึง กุมแขนเข้าไปในหมู่ตึก

ชายกลางคนเลื้อดำหน้าขาวเคราลันนี้ คือ ตัวฮุ้นเปี้ย (กระสวยสะบัน ขวัญ) ฉิ่งก็ ส่วนสตรีวัยยี่สิบเศษ คือม่วยม่วยที่ยังเป็นโสทรของมันนาม ฉิน- ยัวยัว ฉายาแซเตียบ (ผีเสื้อเขียว)

ตัวฮุ้นเปี้ยเชื้อเชิญทุกคนเข้าไปในห้องต้อนรับที่กว้างใหญ่ภูมิฐานแล้ว จิบน้ำชาสนทนาปราศรัยกัน ฉินยัวยัวไม่มีที่ท่าของอิสตรีธรรมดา นางโอ้อำ เปิดเผยเจกเช่นบุรุษ นั่งสนทนากับผู้คนทั้งหลายโดยมิกระดาก แต่ตาคู้งาม มักเหลือบมองซิกซั้วเกี่ยมไ้วน้ำฮุ้นอยู่บ่อยครั้ง

ลี้เง็กลิ่งแม่เฉื่อยเฉื่อยเย็นชา แต่มีความเปรี๊ยะปราดหลักแหลมสุดยอด ไทนเลยจะดูความนี้ไม่ออกได้ จึงมักแยมย้มอย่างรู้ใจให้แก่ไ้วน้ำฮุ้น จนไ้วน้ำ- ฮุ้นกระดากกระเดื่องหน้าแดงระเรื่อ

พอดีผู้รับใช้เข้ามาตั้งโต๊ะสุรา ผู้คนทั้งหลายจึงหยุดสนทนาหยอกล้อ หยอยกันเข้าร่วมโต๊ะด้วยจิตใจอันปลาบปลื้มกลมเกลียว

บทที่ 10 สั่งสอนสามปีศาจ

สุราผ่านไปสามรอบแล้ว ฉันทันทีในฐานะผู้เหี้ยม ยกจอก
ขึ้นกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“รับฟังมานานว่าลี้ปิงจูมีพลังฝีมือเลอเลิศครอบคลุมฟ้าดิน ได้เห็นในวันนี้เป็นบุคลิกที่ง่าประกายไฉฉานน่าเคารพเลื่อมใสยิ่ง ฝีมือย่อมต้องสมจริงดั่งก่อดิศัปกัณฑ์ที่เล่าลือ เมื่อกาลกระโน้นข้าพเจ้าเคยได้พบกับเฮ็กจ้วยเจ็กเจ้าะซุนตั้งจูของพรรคท่านมาครั้งหนึ่ง จึงพอบอกได้ว่า มีอาจนับเป็นคนนอกแล้ว วันนี้เลยโอกาสที่ยากจะแสวงหา ข้าพเจ้าขอบังอาจน้อมเชิญลี้ปิงจูแสดงสุดยอดวิชาให้พวกเราทั้งหลายได้เห็นเป็นขวัญตา ยังหวังความกรุณารับปาก เพื่อมิต้องให้พวกเราทั้งหลายพลาดโอกาสประเสริฐสุดนี้”

เชียนมื่นสุดชีวิตวัยที่มีความต้องการได้เห็นพลังฝีมือลี้เจ็กตั้งจูอยู่นานแล้ว จึงปรบมือสนับสนุนขึ้นก่อนทันที ฉันทันทียั่วให้ร้องไม่ขาดปาก ไฉฉานก็หันไปผงกศีรษะแก่ลี้เจ็กตั้ง จู เป็นที่เร่งรัดให้แสดงโดยเร็ว

ลี้เจ็กตั้งจูเห็นว่ายากจะขัดความปรารถนาดีของผู้คนทั้งหลายได้ จึงทรง
กายขึ้นกล่าว

“ข้าพเจ้าเป็นเพียงมีนามจอมปลอมเท่านั้น ความจริงฝีมือต่ำต้อยไม่อาจ
อวดโอ่ต่อหน้าผู้รอบรู้ เมื่อท่านทั้งหลายให้ความกรุณาถึงปานนี้ เห็นที่จำต้อง
แสดงความทุเรศแล้ว”

จบคำเดินออกจากโต๊ะ เปลื้องเสื้อยาวชั้นนอกเผยเห็นเสื้อกางเกงรัดกุม
สีขาวนวล ชักกระบี่ซิลเวอร์เกี่ยมออกจากหลัง แล้วเดินลงบันไดห้องต้อนรับมา
ที่ลานตึก

ในแสงเดือนดาวที่นวลโย ที่ทำโอ้อำภาคมุมของลิ้งเกิ้ลยังรู้สึกองอาจ
สง่าเหนือธรรมดาหลาย

ลิ้งเกิ้ลหันไปประสานมือคารวะให้แก่ทุกคนในห้องต้อนรับก่อนแล้ว จึง
กวาดตามองดู เห็นกลางลานตึกกว้างใหญ่ มีต้นไฮโดรเจนโดร่าร่วมครึ่งโอบอยู่
สองต้น ล้วนสูงประมาณหกวาเศษ ตามกิ่งก้านสาขามีดอกไม้เล็ก ๆ สีขาว
เป็นพวงห้อยอยู่ระย้า ส่งกลิ่นหอมซาบซ่านมาตามสายลมวิกาล

ลิ้งเกิ้ลพลันขยับกาย ก้าวเท้าตามท่วงท่าวิชาลมลือไป เวงร่างสีขาว
พลันวกซ้ายเวียนขวา ลอยขึ้นจากพื้นด้วยความเร็วดุจตั้งสายฟ้า แล้ววนเวียน
อยู่ในอากาศ ประหนึ่งนางอุทพรายหลอนตากี่ปาน

ผู้คนทั้งหลายเพียงรู้สึกตาลายวูบเดียว เวงสีขาวจาง ๆ สายหนึ่งพุ่ง
ฉวัดเฉวียนวนเวียนอยู่ใต้แสงจันทร์นวลโยดุจดาวตกจากฟ้า นับเป็นความเร็ว
ที่สุดยอดฝีมือหลายคนในห้องต้อนรับยังต้องตาลายพรางพรายจนตระหนกสุด
เปรียบประมาณได้

ทันใดนั้น เวงสีขาวจาง ๆ ส่งเสียงกู่ยาวกึกก้องกังวาน ประกายสีขาว
เจิดจ้าซอนไชยน์ตาสายหนึ่งพุ่งวาบออกจากเวงร่างสีขาวสู่อากาศ ในระดับ
ความเร็วที่ผู้คนทั้งปวงยากจะเชื่อถือ พุ่งควับควี้วไปมาดุจเป็นรังยาวม้วนลง
จากฟากฟ้า พริบตานัน รังสีกระบี่กระจายจนเสียดสีอากาศดังซู่ซ่าสนั่น

ตอนนั้น เห็นแต่ประกายกระบี่คล้ายสายฟ้าแลบอยู่ไปมา ไม่เห็นเวง
ร่างคนอีกแล้ว รังสีกระบี่ที่แผ่กระจาย กระซกซายเลื้อยของพวกฉิ่นก็ที่ยืน
ห่างกว่าหกวาจนพลีบลิวไสว

ยอดฝีมือที่อยู่ในห้องต้อนรับล้วนแล้วมิใช่ชั้นธรรมดา วิชากระบี่ที่ลึกล้ำ
พิสดาร พลังการฝึกปรือที่เลอเลิศสูงสุดของลิ้งเกิ้ลนี้ ไทนเลยจะดูไม่ออก

ได้ โดยเฉพาะที่ยืนสุดตัวช่วย ยิ่งเบ้มองจนปากอ้าตาค้างไม่อาจส่งเสียง
ได้ รำพึงแต่ในใจ

‘มิน่าเล่า ใจว้ารุ่นที่ทรงเฝ้าจนสุดสูง ยังยินยอมสยบอยู่ได้อ่านา
ดูท่าพลังฝีมือของบุรุษหนุ่มผู้นี้ได้ถึงระดับใช้ลมปราณบังคับกระบี่อันสูงสุด
แล้วจริง ๆ’

ขณะครุ่นคิดด้วยความนิยมชมชอบ พลันเห็นประกายในอากาศสลาย
หายวับ แล้วเงาสีขาวปรากฏอีกครั้ง กลายเป็นลี้เจ็กถึงยืนยิ้มแย้มอยู่ที่เบื้อง
หน้าผู้คนทั้งหลาย จวบจนหยุดยั้งหนึ่ง เสียงชายเสื้อปะทะลมจึงได้ชะงักลงบ้าง
ความรวดเร็วของท่าร่างนั้นน่าทึ่งผู้หัดเทียมไม่ได้อีกแล้วจริง ๆ

ผู้คนทั้งปวงที่แตกตื่นจนตะลึงลาน เป็นเวลาอีกเนิ่นนานจึงได้สติคืนมา
จวนขึ้นเบียดฉีกก็เป็นผู้ร้องสุดเสียงก่อน

“ลี้ปังจู้ ในเกียรติภูมิที่เกรียงไกร ย่อมไม่มีคนอ่อนด้อยแน่ สุดยอด
วิชาที่แสดงมาในคืนนี้ เป็นขวัญตาครั้งแรกในชีวิตของฉันทึ่งจริง ๆ นับได้ว่า
ไม่เคยพบพานมาก่อนเลย”

หลวงจีนชีว้งยักหัวร่อส่งเสียงก้อง

“พลังฝีมือที่เลิศฟ้าเหนือปฐาของประสก ไม่มีผู้ใดในดินแดนจะ
หัดเทียมได้อีกแล้วจริง ๆ”

มีทันจบคำ พลันได้ยินใจว้ารุ่นร้องด้วยความตระหนก

“อา...พวกท่านดูดอกไม้ขาวบนกิ่งต้นไชว์”

ผู้คนทั้งปวงรีบเหลียวมองไป แลเห็นพวงดอกไม้สีขาวที่ห้อยระย้าอยู่
ตามกิ่งก้านใบค่าคบของต้นไชว์โบราณ ตอนนี้อยู่ถูกลมวิกาลโชยพัด ถึงกับ
ถอยพราวพรูลงมาอย่างเชื่องช้า พริบตานัน สีสันต่าง ๆ แพรวพรายอยู่ในแสง
จันทร์กระจ่าง จนเป็นภาพที่สวยงามละลานตา

ที่แท้ตอนลี้เจ็กถึงแสดงกระบวรท่าเซียงทิงเมี่ยงเมี่ยง (แค้นนี้ชั่วนิรันดร์)
ของชีวล้อเก่าเจ้าเง็กนั้น ได้ใช้ความเร็วดุจดาวตกจากฟ้า สะบัดกระบี่ฟัน
บรรดาดอกไม้ที่เป็นพวงระย้าขาดจากกิ่งก้านของมันมามากกว่าครึ่ง รอจนเมื่อ
ลี้เจ็กถึงกลับถึงห้องโถง ถูกลมวิกาลโชยพัด มันจึงร่วงลงลอยกระเพื่อมอยู่ใน
สายลม

ควรทราบว่า ในกระบีที่รวดเร็วถึงปานนี้ สามารถควบคุมกำลังและความแม่นยำได้ระดับนี้ และยังอยู่ในระหว่างที่ผู้คนทั้งหลายจับตามอง ตัดบรรดาดอกไม้เล็ก ๆ ตามกิ่งก้านออกมาในระดับพอดี โดยผู้คนที่ทั้งหลายไม่ทันรู้ตัว นับเป็นฝีมือที่พลิกเพลงสุดพิสดารปานใด ? เป็นหลักวิชากระบี่ที่เลอเลิศสูงเพียงไหน ? ทั้งยังมีกำลังภายในที่ปล่อยออกรั้งเข้าสมปรารถนาที่ลึกล้ำเพียงใดแล้ว !

ผู้คนทั้งหลายเมื่อเห็นฝีมือนี้ ยิ่งแตกตื่นจนพากันอุทานชมเชยอยู่ไม่ขาดปาก

แต่ลี้เจ็งลี้รับถ่อมตัว

“ฝีมือต่ำต้อยน้อยนิด ไม่คู่ควรให้ชื่นชมยินดี ท่านทั้งหลายอย่าได้ยกย่องเกินไปเลย”

แล้วจึงหันไปกล่าวกับฉินกี

“ข้าพเจ้าทำลายดอกไม้ของตีกท่านไปโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ นับเป็นที่เสียมารยาทยิ่งนัก ยังหวังให้ฉินกีจูงใจให้ด้วย”

ไ้วน้ำฮุ้นหัวร่อก้องกังวานกล่าว

“ฉินเล่าดีมีจิตใจเปิดเผยท้าวหาญ ไหนเลยจะสนใจเรื่องเล็กน้อยนี้ได้ ฝีมือที่ลี้ปังจูแสดงมาในคืนนี้ เป็นระดับที่ทุกคนในห้องต่างต้องยอมรับว่าไม่อาจทัดเทียม”

ลี้เจ็งลี้รับถ่อมตัวอีกครั้ง แยมยิ้มให้ทุกคนแล้วนั่งลงที่โต๊ะสุราอีกครั้ง

ระหว่างดื่มกิน ไ้วน้ำฮุ้นได้บอกเล่าเรื่องที่ประลองฝีมือกับลี้เจ็งลี้ในเชิงเขาม่ออีกคราโดยละเอียด ยิ่งสร้างความตระหนกต่อผู้คนทั้งหลายจนต้องแลกเปลี่ยนไปมา

ที่ไ้วน้ำฮุ้นมาช่วยลี้ฮั่วจิงในคราวนี้ ก็มีแผนอยู่ในใจก่อน กอปรกับตอนนี้เห็นทุกคนให้ความสนใจสนับถือนลี้เจ็งลี้จนสูงส่งปานนี้ จึงรีบฉวยโอกาสกล่าว

“ที่ลี้ปังจูลงจากเขาในคราวนี้ มีหน้าที่ทั้งต้องการล้างแค้นแทนอาจารย์คือผู้อาวุโสแซ่กั๊ง ทั้งยังต้องผลักดันให้แนฮุ้นปังพินคืนเกียรติภูมิในกาลก่อนมาอีกครา โดยมีปณิธานกำจัดภัยพาลอภิบาลคนดี ผู้แซ่ไ้วได้รับเกียรติจากลี้ปังจู

มิเหยียดหยาม เชิญเข้าร่วมเป็นหน่วยหนึ่งของพรรค ฉันทะเลาดีและม่วยม่วยของท่าน มิเกียรติภูมิอันดีงามทั่วแผ่นดิน หากยินยอมร่วมมือกับผู้แซ่ไ้วเข้าไว้ใช้ในพรรคเดียวกัน โยมิใช้อย่างประเสริฐเลิศล้ำ เพียงมีทราบสองท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ?”

ไ้วน้ำฮุ้นที่มาออกความเห็นแทนนี้ สบใจลีเจ็กลึงพอดิ จนต้องรำร้องในใจ

“พรรคกำลังต้องการบุคคลเช่นนี้อยู่ หากแน้นเฮียม่วยตัวฮุ้นเปี้ยฉันทะเลาดีก็ยินยอมร่วมมือกับเรา ยิ่งเพิ่มพูนพลังให้แก่ฮุ้นป่งอีกมากหลายแล้ว”

ลีเจ็กลึงมองดูเฮียม่วยทั้งสองด้วยประกายตามุ่งหวังอย่างร้อนแรง มิคาด เชียมนั้นฮุดฮิวว้ยที่ซ้างกายพลันแผดเสียงประหลาดพิกลดังสนั่นหวั่นไหว

“ซิกฮั่วเกี่ยมอันร้ายกาจ ท่านเป็นตัวแทนลีป่งจู้ฮุ้นอมเฮียเฮียตีประสกะแซ่ฉันทะเลาดี แต่กิดกันอาตมาไว้ทางด้านซ้างเฮียฮุ้นนี้ หรือเห็นฝีมือไม้ที่ทำของอาตมาต่ำต้อยจนไม่มีประโยชน์จะใช้สอยแล้ว ?”

ไ้วน้ำฮุ้นงุนงงวูบจึงเข้าใจไม่ได้ รีบแย้มยิ้มกล่าว

“ผู้แซ่ไ้วไหนเลยจะกล้าดูแคลนได้ซื่อ เพียงแต่ว่า ได้ซื่อเป็นบรรพชิตตัดจากกิเลสทั้งหลายได้แล้ว ไม่กล้าบังอาจหาเรื่องโลกียะไปสุมใส่ให้เป็นทิวาคาญใจ หากข้าพเจ้าเชื่อเชิญโดยมิยั้งคิด ด้วยจิตใจที่คล้อยกระเรียนปาของได้ซื่อกลัวแต่จะไม่ยอมรับปากเท่านั้นดอก”

หลวงจีนฮิวว้ยกระซางเสียงด้วยโทสะที่ดาลเดือด

“ซิกฮั่วเกี่ยมเฮย อย่าได้ผลัดดันอาตมาจนสูงส่งบริสุทธิ์ถึงปานนี้ดอก ก้าจัดภัยให้แก่แผ่นดิน ก็เป็นการสร้างสมบุญกุศลต่อสำคัญ ไหนเลยจะขัดกับหลักธรรมที่อาตมาเคารพนับถือ”

ไ้วน้ำฮุ้นหวัรอเสียงก้องกล่าว

“ประเสริฐ ประเสริฐ นิคมถึงว่าได้ซื่อจะมีหลักธรรมเช่นนี้ นับเป็นผู้แซ่ไ้วกล่าวผิดพลาดก็แล้วกัน”

ลีเจ็กลึงกล่าวด้วยสีหน้าตื่นเต้นยินดี

“หากได้ซื่อยินยอมเข้าร่วมพรรค ช่วยเหลือข้าพเจ้าอีกกำลังหนึ่ง ทั้งสูงทั้งต่ำของแนฮุ้นป่งมีความยินดีต้อนรับสุดสูง”

ตัวฉันก็เลยฉันทันทีได้ปรึกษากับม่วยม่วยร่วมสายโลหิตเป็นที่ตกลงแล้ว ตัวฉันก็เนื่องจากมีความเคารพนับถือพลังฝีมือที่สุดสูงของลี้เจี๊ยะก๊วย ย่อมยินดีติดตามรับใช้โดยไม่คัดค้าน ส่วนฉันทันทีก็เนื่องจากชายในดวงใจเข้าพรรคก่อน ทั้งยังได้รับการเชื่อเชิญด้วยตนเอง นางจึงมีความยินดีพร้อมใจเต็มที่อยู่แล้ว กอปรกับเมื่อครูได้เห็นสุดยอดวิชาฝีมือครอบคลุมแผ่นดินของลี้เจี๊ยะก๊วย เมื่อเข้าพรรคแล้ว พอจะได้อยู่ร่วมกับชายในดวงใจทุกเช้าค่ำ ไหนเลยจะมีการคัดค้าน

เฮียม่วยทั้งสองเพียงปรึกษากันไม่กี่คำก็เห็นพ้องต้องกัน ดังนั้น ฉันทันทีก็หันกล่าวกับลี้เจี๊ยะก๊วย

“เฮียม่วยผู้แซ่ฉันทันทีมีความสามารถใด ถึงกับได้รับเกียรติจากลี้ปั้งจูสูงส่งเพียงนี้ ผู้แซ่ฉันทันทีคลุกคลีในวงพวกนักเลงมาครึ่งชีวิต อัจฉริยะวัยฉกรรจ์เช่นลี้ปั้งจูเพียงจะเคยพบเห็นคราแรกจริง ๆ นับแต่นี้ หากมีวาสนาได้ติดตามชายชาวของลี้ปั้งจู เป็นที่พวกเรามุ่งหวังจนสุดซึ่งใจแล้ว”

เฮียฉันทันทีสุดชีวิต้วยยกจอกสุราขึ้นท้วงกล่าว

“เฮียฉันทันทีพิเศษสุด นับแต่นี้พวกเราต่างเป็นหน่วยหนึ่งของแนฮุ้นปั้ง ยินดีขอใช้สุราจอกนี้ถ่มม่วยพลีลี้ปั้งจูสุขสำราญ นำพาพรรคเราสู่ความรุ่งเรืองจำเรียม โอ้ม มณีนัดสละ”

จบคำกรอกสุราลงไปก่อน ผู้คนทั้งหลายก็พากันประคองจอกขึ้นดื่มตามด้วยบรรยากาศที่คึกคักแจ่มใส

ลี้เจี๊ยะก๊วยพลันปรบมือแล้วกล่าวกับผู้คนทั้งหลาย

“ครั้งนี้โชคได้ได้รับเกียรติจากพวกท่านเข้าร่วมพรรค นี่นับเป็นวาสนาของแนฮุ้นปั้งเรา แต่ข้าพเจ้ากับท่านทั้งหลายกลับยังมิได้เข้าพิธีกรีดเลือดสาบานกันในสำนักงานใหญ่ ดังนั้น กับคำเรียกหาข้าพเจ้า ขอให้ท่านทั้งหลายเรียกตามที่เคยชินก่อน ก่อนถึงวันพิธีข้าพเจ้าไม่อาจรับคำปั้งจูจากพวกท่านเด็ดขาด”

ผู้คนทั้งหลายปายเบี่ยงเกียจงอนอย่างไร ลี้เจี๊ยะก๊วยยังคงยืนกรานมียินยอม ดังนั้น จำต้องคล้อยตาม รอเข้าพรรคทำพิธีกรีดเลือดสาบานก่อน ค่อยเปลี่ยนคำเรียกหา

ขณะที่ทั้งปวงดื่มกินด้วยจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส พลันมีเสียงฝีเท้าที่เร็ว

แว่วมา แล้วผู้รับใช้คนหนึ่งวิ่งเข้าไปกระซิบข้างหูฉันก็ด้วยสีหน้าเผือดขาว ที่ท่า
เลนลานอย่างยิ่ง

ฉันก็พอได้ยินคำกระซิบ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นนูดบึ้งตึงเครียด
ผุดลุกขึ้นแค้นเสียงเย็นชาแล้วกล่าวกับพวกผู้คนทั้งปวง

“เมื่อครูได้รับรายงาน ถึงกับมีมุสิกของวงพวกนักเลง มารังควานหา
เรื่องถึงบ้านข้าพเจ้าโดยเปิดเผย ข้าพเจ้ากลับจะต้องออกไปเผชิญหน้ากับพวกมัน
ผู้ลึกลับครา”

ผู้คนทั้งหลายพอได้ฟัง ต่างมีสีหน้านูดบึ้งขึ้นเคียงขึ้นพร้อมกัน

เซียมินฮุดซิงวัยแม้เป็นบรรพชิต แต่โมหะที่ร้อนแรงดั่งเปลวไฟกลับ
เหนือกว่าทุกผู้ทุกคน ถึงกับไม่อาจสะกดกลั้นได้ก่อน ตะเบ็งเสียงพิกลร้องดัง ๆ

“เด็กร้ายกาจ กลับบังอาจหยอกล้อข้าพเจ้าได้ ประสกแซ่ฉันไป...
พวกเราไปดูกัน ผู้มาด้วยความเก่งกาจสามารถเพียงใดเน”

ภายใต้การนำของเซียม่วยฉินกี ผู้คนทั้งหลายติดตามมาจนห่างจากซุ้ม
ประตูไม้ไผ่ ก็เห็นผู้รับใช้สิบกว่าคนยืนอออยู่ภายในประตู มือถืออาวุธต่าง ๆ
เกลี้ยจ้องตัวประหลาดสามคนที่เค้านำเทียมอำมหิตอย่างเดือดดาลอยู่

ฉันก็พอเห็นสารรูปของสามคนนั้น ต้องตระหนกจนใจสะท้อน ครุ่นคิด
คำนึง

‘ล่งไซซาฮุ่ย (สามปีศาจล่งไซ) ที่ชื่อเสียงอำมหิตชั่วร้ายเหล่านี้ ไฉนจึง
มาหาถึงที่นี่ ?’

ฉันก็ครุ่นคิดอย่างไรก็นึกไม่ออก ตนเคยไปมีเรื่องพิพาทบาดหมางกับ
ล่งไซซาฮุ่ยในที่ใด ?

ตอนนั้นข้าพเจ้าในตึกเมื่อเห็นจึงรู้มาเอง ต่างพากันกระจายออกสองฟาก
ข้าง น้อมกายคารวะ

ฉันก็ผงกศีรษะแล้วประสานมือให้สามตัวประหลาดพาลงกล่าว

“สามสหายล่อไซ มิได้พบกันนานสบายดี วันนี้มาเยี่ยมในเวลาดีกสงัด
มีทราบมีคำสั่งสอนใด ?”

ใบหน้าที่เราเรออัปลักษณ์ทั้งสามไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด ผู้ที่ยืนอยู่
ทางขวาสุดเค้นเสียงเย็นชาเยียบตอบ

“ฉันทัก อยู่ต่อหน้าคนจริง ไม่ต้องกล่าววาทะไปปิด หรือเสแสร้งมารยา
เยี่ยงนี้ จะกลบเกลื่อนเรื่องราวผ่านไปได้?”

สีหน้าฉันทักเครียดลงทันที แค้นหัวร่อสวนคำ

“อ้าวไก่อ ผู้แช่ฉันทักกับท่านไม่มีความอาฆาตแค้นใดมาก่อนเลย หากท่าน
จงใจมารังควานหาเรื่องนั้นก็ง่ายตาย เชิญบอกเงื่อนไขมา เป็นภูเขาศาสตราอาวุธ
หรือกระทะน้ำมัน ผู้แช่ฉันทักยินดีสละชีวิตร่วมสนองด้วยทุกประการ”

วาทะฉันทักพอขาดคำ ผู้อยู่ซ้ายสุดของแถวซึ่งมีร่างกายผอมแห้งเตี้ยเล็ก
พลันแผดหัวร่อด้วยเสียงกราดเกรี้ยวโหยหวนปานปิศาจคร่ำครวญ เสียดประสาท
ระคายใจยิ่งนัก

เมื่อมันหัวร่อพอแก่ใจแล้วจึงทวาดใส่ฉันทัก

“ตัวโอหังบังอาจที่ไร้ความคิด เล้าชูจะให้ท่านตายโดยเข้าใจก็ได้ ท่านยัง
จำผู้ที่ถูกท่านพาดบาดเจ็บในเมืองเชียงอันเมื่อสามเดือนก่อนได้หรือไม่ ? นำ
เวทนาเหล่านั้นมา กลับไปถึงมีทันครึ่งเดือน อาการกำเริบจนตายไป บัญชี
โลหิตรายนี้ วันนี้ต้องให้ท่านชดใช้พร้อมทั้งต้นทั้งดอกทีเดียว”

จนบัดนี้ฉันทักก็จึงเข้าใจมาได้ ที่แท้เมื่อสามเดือนก่อน เคยไปอวยพร
วันเกิดให้สหายรักผู้หนึ่งที่เมืองเชียงอัน ตอนกลับมาพบเห็นชายฉกรรจ์วัย
สามสิบเศษผู้หนึ่ง กำลังทุบตีชายชราอ่อนแออย่างโหดเหี้ยม เห็นว่าหากยัง
ไม่หยุดมือ ชายชราต้องเสียชีวิตแน่นอน จึงได้เตือนด้วยถ้อยคำอ่อนน้อม แต่
ถูกชายฉกรรจ์ผู้นั้นกดอย่างหยาบคาย ในยามมีโทสะจึงลงมือต่อกัน ชาย
ฉกรรจ์ผู้นั้นถูกพาดใส่ฝ่ามือหนึ่ง กระอักโลหิตไหลลงพื้นไป คาคิดไม่ถึง จะ
เป็นผู้เกี่ยวข้องกับสงฆ์ชุกฏัย ที่มีชื่ออามิตตชั้วรายในวงพวกนักเลงยุคนี้ได้

เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามกล่าววาทะหยาบช้าสามท้าว ลูกคามผู้คนจนฐานแรง
ปานนี้โทสะจึงพลุ่งขึ้นทันที ขณะจะฉีกหน้าเข้าลงมือกันนั้น พลันมีเสียงแค้น
หัวร่อแล้วกล่าวดังมาจากทางด้านข้าง

“สงฆ์ชุกฏัย ที่ฉันทักได้มีมารยาทต่อพวกท่านทั้งสาม เป็นเพียงเห็นแก่
กฎระเบียบบัญญัติมิให้เสียบุคลิกภาพเท่านั้น พวกท่านมาอวดโอ้โอหังจนลำพอง
ปานนี้ เข้าใจว่าฉันทักตักลัวท่านจริง ๆ ? เฮอะ วันนี้เราไว้หน้าผู้จะเป็นคน
แรกเข้าซึ่งนำหน้าพวกท่านดู”

ในสามปีตาล่งไซ ผู้ยืนขวาสุดคือเล่าตัว (พี่ใหญ่) นามอ้วงโก้วฉายา
ก๊วยซิก้วย (ปีศาจมีชีวิต) ผู้ยืนกลางคือ เล่ายี่ (ที่สอง) อิมตักก้วย (ปีศาจเทียม
อำมหิต) อ้วงเจียว ผู้ยืนซ้ายสุดที่ร่างเตี้ยเล็ก คือเต้าเมี่ยงก้วย (ปีศาจชิงชีวิต)
ก๊วงเฮ้ง ซึ่งอยู่อันดับเล็กสุด

สามเฮี้ยตี๋ต่างมีพลังฝีมือที่พิสดาร โหดเหี้ยมอำมหิตสุดสามัญ
แต่ละคนล้วนชั่วร้ายเลือดเย็น อาละวาดอยู่ในดินแดนล่งไซ ก่อกรรมทำเข็ญ
จนโทษทัณฑ์อุกฤษฏ์ยิ่ง ดังนั้น ตั้งฉายาพวกมันเป็นสามปีตาล่งไซ

ทั้งสามล้วนมีจิตใจอำมหิตไม่ผิดสัตว์ป่า มีเรื่องต่อกันเป็นต้องอาฆาต
จวบจนวันตาย เมื่อล้างแค้นเป็นต้องเช่นฆ่าสังหารให้สิ้นซาก จึงเป็นบุคคลชั้น
ห้าวหาญยอดเยี่ยมยิ่ง

ตอนนั้น สามปีศาจพอได้ยินเสียงคนกล่าวมา ต่างเหลือกตาที่ประหลาด
พิกล ถลึงจ้องผู้ส่งเสียงแว่วนั้น จวบจนเมื่อได้ยินนามของผู้นั้นชัดหู ทั้งสาม
จึงรู้สึกตระหนกบังเล็กน้อย

เล่าตัวอ้วงโก้วเป็นผู้เผยะยิ้มกล่าวขึ้นก่อน

“เราเข้าใจเป็นผู้ใดจึงมีขวัญเยี่ยงนี้ กล้ามากกล่าววาจาโอหังบังอาจต่อหน้า
เราสามปีตาล่งไซ ที่แท้คือซิกชัวะเกี่ยมโง้วได้เอี้ยบที่มีชื่อกระเดื่องดังนี่เอง”

กล่าวถึงตอนนี้ กวาดตาพิจารณาโง้วน้ำซุ่นพลางครุ่นคิด

‘โง้วน้ำซุ่นผู้นี้มีชื่อกระเดื่องอย่างยิ่ง ที่ทำก็หนักแน่นสุ่ม ไม่เสียที่เป็น
บุคลิกของยอดฝีมือลือเลื่อง’

อ้วงโก้วกลอกตามันไป ๆ มา ๆ คล้ายตั้งกำลังประเมินพลังของฝ่าย
ตรงข้ามและฝ่ายมันอยู่ ครุ่นคิดสืบไป

‘เราต่อต้านตัวนซุ่นเปี้ยฉิ่นก็ ให้เล่ายี่อ้วงเจียวไปสู้กับซิกชัวะเกี่ยมโง้ว-
น้ำซุ่น ส่วนเล่าซาอ้วงเฮ้งต้องสามารถกินแซเตี้ยบ (ผีเสื้อเขียว) ฉิ่นยั่วยั่วได้
แน่นอน’

ในใจมันติดลुकคิดรางแก้วเช่นนี้ แต่เมื่อกวาดตามองอีกครา พลันเห็น
ที่ด้านหลังของพวกฉิ่นก็อีกทกวา มีนักศึกษาเสื้อยาวสีขาว กำลังยืนมือโพล่
หลังคู่อยู่กับหลวงจีนร่างอ้วนด้วยที่ท่าชมจันทร์ สนทนาปราศรัยกันอย่าง
ปลอดโปร่งเยือกเย็น คล้ายมิได้แยแสสนใจต่อเหตุการณ์ที่ตื่นเต้นตึงเครียด

ของทางหน้าซุ้มประตูนี้เลย

อ้าวก็ว่าอละวาดในวงพวกนักเลงมากกว่าครึ่งชีวิต มีประสบการณ์ที่โชกโชนชานาญเพียงใดแล้ว เมื่อมันเห็นสภาพนี้ ทราบทันทีว่าทั้งสองต้องมีพลังฝีมือโดดเด่นเหนือธรรมดา เมื่อเช่นนั้น การมารังควานล้างแค้นของพวกมันเสียที น่ากลัวมีใครเหมาะสมดังหมายแล้ว

เหยียมนิ้วชี้และโง้งน้ำขึ้น เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามมีสีหน้าเปลี่ยนแปลงไป ๆ มา ๆ สองตาก็ลอกอยู่มิหยุดยั้ง ต่างเข้าใจ ฝ่ายตรงข้ามกริ่งเกรงพวกตนมีมากกว่า โง้งน้ำขึ้นจึงหัวร่อกล่าว

“ล่งไชชากุ้ย ในเมื่อรู้จักนามเรา การต่อสู้ครั้งนี้ พวกเราก็ต้องไม่เอาเปรียบพวกท่านเด็ดขาด ยินดีให้พวกท่านชี้ตัวออกสู้กันหนึ่งต่อหนึ่งเป็นไร ?”

ล่งไชชากุ้ยลอบระบายลมจากปากเบา ๆ อ้าวชีกุ้ยอ้วงโกวไม่ยินยอมเสียหน้า แค้นเสียงเย็นเยียบตอบทันที

“เยี่ยงนี้ประเสริฐสุด แต่พวกเราล่งไชชากุ้ย กลับไม่กลัวพวกท่านจะใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุมพวกน้อยดอก”

วาจาฉะฉานคำ อิมตักกุ้ยอ้วงเจียวก็ได้ส่งเสียงเกรี้ยวกราด

“โง้งน้ำขึ้น ผู้คนต่างว่า กระบี่ซิกซเว่เกี่ยมของท่านเป็นสุดยอดวิชาหนึ่งในบู๊ลิ้ม วันนี้เราอ้วงเล่าี้ยักลับจะต้องขอรับทราบสักครา”

จับคำสืบท้าสอต่อมือเข้าอกเลื้อย กระชากอาวุธด้ามมะเหมือมที่เป็นสายยาวคล้ายอสรพิษออกมา

อาวุธของมันเป็นเสี้ยวทำเขี้ยว ปลายแล้วเป็นหัวงูสามเหลี่ยม มีลื่นสองแฉกไหลออกมา เป็นประกายแวววาววูบวาบ แสดงว่าต้องมีความคมอย่างยิ่ง ส่วนตัวแล้วเป็นเกล็ดเหล็กจำนวนมากมาห่อหุ้มไว้ หากมิใช่ตอนชักมีเสียงติ๊งตัง ดูในปราดแรกไม่ผิดกับอสรพิษจริง ๆ เลย

อ้วงเจียวเมื่อชักเส้าของมันออกแล้ว มือซ้ายยกปลายเส้าขึ้นเบา ๆ จ้องมองซิกซเว่เกี่ยมโง้งน้ำขึ้นแน่นิ่ง

ผู้คนทั้งหลายพอเห็นอาวุธพิสดารนั้น ต่างต้องลอบตระหนกเล็กน้อย แต่โง้งน้ำขึ้นที่มีความรู้เห็นกว้างขวางลึกล้ำ มองปราดเดียวก็จำได้ อาวุธนี้มีนามที่จิวเปียง (แสงเหล็ก) เป็นอาวุธที่ไม่อยู่ในตำราอาวุธ ทั้งแผ่นดินมีเพียง

เพื่อส่ายสาเปะได้ชื่อของแซ่ไฮ้ใช้เท่านั้น ฟังว่ากระบวนท่าของมันลึกล้ำพิสดาร
สุดหยั่งคำนวณ

ไฉนน้ำขึ้นเมื่อเห็นอ้วงเจียวใช้แสงเหล็กออกมา ก็แค้นหัวร่อเสียงเย็นซา
กระซกกระบี่จูเอี้ยกเกียมมาไว้ในมือบ้าง เดินช้า ๆ ออกไปอย่างโอ้อ่า

อิมตักกั้ยอ้วงเจียวเมื่อเห็นไฉนน้ำขึ้นชักกระบี่มันมิสงสัยอย่างไร สะบัด
แสงเกล็ดดูในมือขึ้นทันที ท่ามกลางเสียงแหวกอากาศแหลมเล็กนำหวาดหวั่น
แล้ถึงกับเป็นเส้นตรงดั่งคันทวน ทะลวงใส่คอหอยไฉนน้ำขึ้นทันที

นับเป็นการลงมือที่โหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง ไม่เสียที่มีฉายาอิมตักกั้ย (ปีศาจ
กำมหิต) เลย

ซิกซัวเกียมไฉนน้ำขึ้นเห็นอาวุธของอ้วงเจียวพุ่งเข้าใส่คอหอยตนโดย
ไม่ส่งเสียงบอกเตือน โทสะพลันประดังจนดวงตาเป็นประกายเจิดจ้าคมวาว
สะบัดกระบี่ประกายมุกแหวกเข้าใส่หัวของแล้ทันที

อ้วงเจียวเมื่อเห็นรีบลดข้อมื่ออย่างว่องไว แสงเหล็กส่งเสียงควับหุด
กลับไปถึงสองเชียวทันที แต่แล้วหัวงูก็ขึ้นดั่งควับ พุ่งใส่จุดสำคัญที่ท้องน้อย
ของไฉนน้ำขึ้นอีกครั้ง

ไฉนน้ำขึ้นตอนนั้น ดวงกระบี่อย่างรวดเร็วดุจสายฟ้าแลบ จนกลายเป็น
รุ้งเงินสองสาย มีเสียงติง ติง ดังสองครา ฟาดกระบวนท่าจูโจมของศัตรู
ออกไปได้อย่างว่องไว

ไฉนน้ำขึ้นเมื่อประมือสองกระบวนท่า ได้ประเมินออกแล้ว พลังฝีมือ
ของศัตรูเพียงด้อยกว่าตนเล็กน้อยเท่านั้น

ไฉนน้ำขึ้นส่งเสียงกู่ยาวก้องกังวาน กระบี่ประกายมุกถูกสะบัดกวัดแกว่ง
จนคล้ายสายฟ้าคะนองฝน จูโจมติดต่อกันแบดกระบี่ซ้อน ๆ

อ้วงเจียวต้านซ้ายรับขวา รวมกำลังกระโดดหลบหลีกจนสุดแรง จึงหลบ
พ้นการจูโจมทั้งแบดกระบี่ได้

มันต้องเกิดความแตกตื่นและเดือดดาลเป็นยิ่งนัก พลันแค้นเสียงแล้ว
สะบัดแสงเหล็กของมันไปในวิชาไม้ตายประจำสำนัก กระหน่ำจูโจมดุจเป็น
พายุฝนด้วยความรวดเร็วและดุเดือดยิ่งนัก หมายจะช่วงชิงฝ่ายรุกไล่ไว้ แต่ตอน
นั้น ไฉนน้ำขึ้นได้ชิงเป็นฝ่ายรุกไล่ที่มีเปรียบอยู่ก่อนแล้ว

ฉันก็ที่ยืนดูการต่อสู้ จนบัดนี้จึงหัวร่อลากับอ้วงไว้

“อ้วงเล่าตัว ผู้อื่นเพราะเรื่องของพวกเขา กำลังทุ่มเทชีวิตออกเสี่ยงกัน อยู่แล้ว พวกเราที่เป็นตัวการสำคัญ ไหนเลยจะยอมมือดูอย่างปลอดภัยได้”

อ้วงไว้ส่ายยิ้มกล่าว

“วิเศษมาก เล่าสู่กันมืออย่างยิ่งแล้ว...”

มีทันขาดคำ ชักอาวุธของมันเป็นออกมาบ้าง เป็นกระบองเหล็กยาว ประมาณเขี้ยวเข็สที่ท่อนติดต่อกัน ทางหัวท้ายของกระบองเหล็กมีหัวงเล็ก ๆ เชื่อมต่อกัน ลักษณะคล้ายกระบองสามท่อนอย่างยิ่ง เพียงแต่มีมากกว่าอีกท่อนหนึ่งเท่านั้น และยังสร้างจากเหล็กกล้าอีกด้วย ดูแล้วต้องมีความดุดันเข้มแข็ง กว่ากระบองสามท่อนมากนัก

ตัวฉันยืนเปียฉันก็มีเคยใช้อาวุธมาก่อนเลย ตอนนั้นปรบมือกล่าว

“อ้วงเล่าตัว รุกไล่เข้ามาเถิด”

อ้วงไว้เห็นฝ่ายตรงข้ามถึงกับใช้มือเปล่าทำเปลือยมาต่อสู้กับมัน นับเป็นการเหยียดหยามที่รุนแรงยิ่ง จึงแค้นเสียงทวาด

“ผู้แซ่ฉัน ท่านไม่แสดงอาวุธ เป็นการแสหาที่ตายเอง ไม่อาจทำหนี เล่าสู่อำมหิตโหดเหี้ยม...”

มีทันขาดคำ กระบองเหล็กสี่ท่อนในมือถูกตัวพัดเข้าใส่ศีรษะฉันก็ ด้วยเสียงครืนครืนนำหวาดหวั่น

ฉันก็เมื่อเห็นอาวุธของอ้วงไว้กระหน่ำมาใกล้ถึงศีรษะ รีบถีบเท้าแฉลบ หลบออกไปในท่าร่างช่วงม้ออุ้งซิง (มายาอสูรพรางร่าง)

อ้วงไว้พอกระหน่ำกระบองลงไป รู้สึกมีเงาร่างคนวูบขึ้นแวบหนึ่ง คัฏหยาบสาบสูญจากสายตาแล้ว ต้องตระหนกจนรีบรั้งกระบองสี่ท่อนคืนกลับ พาดควับออกไปทางด้านข้าง ความรวดเร็วในการเปลี่ยนกระบวนท่าเป็นที่น่าตระหนกยิ่งจริง ๆ

ฉันก็พอดิหลบไปด้านข้างของคัฏ ในเสียงพลั้งลมที่สนั่นหวั่นไหว อาวุธของอ้วงไว้ได้ตัวพัดเข้ามาดังงูร้ายฉกเหยื่ออีกคราแล้ว

ฉันก็ต้องทวาดฝีมือยอดเยี่ยมดัง ๆ แฉลบร่างออกไปในกระบวนท่าเล็ง-เกียปวยโปว (เก้าทะยานบิน) ปลายเท้าพาดเตะพื้น พุ่งควับขึ้นอากาศไป

จริงดังคาด อวุธของอ้วงไกว้ได้ฟาดโครมเข้าไปในที่ซึ่งหยั่งเท้าเมื่อครู
ส่างรวดเร็วปานประกายไฟ

ในคืนทรายที่กระจัดกระจาย ฉันทก็หวั่นร้อเสียงก้องแล้วลงมือตีได้บ้าง
โดยกระแทกสองฝ่ามือเข้าใส่ไหล่ของอ้วงไกว้อย่างดุดัน ในหลักวิชาอึ้งซัวเจี่ย
(ทัตต์มุกแดง) นับเป็นอาณาภาพที่อำมหิตดุดันอย่างยิ่งเช่นกัน

อ้วงไกว้รู้สึกพลังลมหันหน่วงกระแทกลงมาใส่ รีบสลับเท้าเบี่ยงไปทาง
ขวา ฟาดฝ่ามือซ้ายออกต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ

ฝ่ามือทั้งสองปะทะกันถนัดถนี้ เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นทันที
อึ้งซัวเจี่ยถูกกระแทกจนเซถลาออกไปห้าก้าวใหญ่ ฉันทก็ถูกกระแทกจนตีสั่งกา
กลางอากาศตลบหนึ่ง จึงพลั้วละลือลงสู่พื้น

อ้วงไกว้ที่ใช้ฝ่ามือเดียว ต่อต้านการจู่โจมลงจากอากาศของฉันท ย่อม
เป็นฝ่ายเสียเปรียบมากนัก แขนซ้ายถูกฟาดจนปวดแปลบราวกระดูกแตก
ทลาย

ฉันทก็เองก็รู้สึกฝ่ามือทั้งสองชาไป จึงพากันมีโหเสด็จน้ำมันสาตใส่ใน
กองไฟ ตวาดแล้วโถมปราดเข้าประหัตประหารกันจนอำมหิตดุดันทันที

สี่คนแบ่งออกเป็นสองคู่ ต่อสู้จนพลังกระจัดกระจายดังพายุร้าย เมา
ว้างพุงควับเคียวไปมาปานประกายไฟ บางครั้งครายังมีเสียงตวาดด้วยโหเส
สยัสนั่นและเสียงอวุธกระทบกันดังอึงอล นับเป็นการต่อสู้ของเสือสิงห์
งูเห่า ๆ แล้ว

เต๊ะเมี้ยก้วยอ้วงเฮ้งดูออกอร่ามสายโลหิตทั้งสองของมัน ต่อสู้กับศัตรู
อย่างอำมหิตดุดันโดยไม่มีเบรียบเลยสักน้อยนิด ต้องยิ่งหวาดหวั่นขวัญเสีย
เพราะดูออกแล้ว ยิ่งอ้วงเจียวแม้จะใช้แสงเหล็กไปในแนวทางวิชาประจำสำนัก
แซ่ไฮ้ที่สุดสูง แต่ยังคงมีที่หายากจะต่อต้านได้เนิ่นนานนัก

เล่าตัวอ้วงไกว้และตัวนุ้ยเปียฉันท มาตราว่าตอนนี้ยังไม่อาจปรากฏผล
แพ้ชนะมา คงคู่ที่ก้ำกึ่งยากจะสังเกตออก แต่ทว่าตัวนุ้ยเปียที่มีชื่อกระเดื่อง
เลื่องแผ่นดินของศัตรูยังมิได้ใช้มาเลย

อ้วงเฮ้งยิ่งดูยิ่งรู้สึกไม่ถูกต้อง พลันมีความคิดอำมหิตวูบขึ้น แลเห็นมัน

ถึงกับเคลื่อนเท้าช้า ๆ ไปในบริเวณต่อสู้ของอ้วงเจียวกับไว้น้ำอุ่น เต้าเจี้ยก๊วย-อ้วงเฮ้งสอดมือขวาเข้าไปในอกเสื้ออย่างลอบเร้น ขณะปลายนิ้วเพิ่งสัมผัสถูก เข็มมังกิว (ลูกพันทนาม) ที่อำมหิตชั่วร้ายอย่างยิ่งนั้น พลันเห็นนักศึกษาเสื้อขาวที่หันหลังให้ถึงกับหันมามองหน้ามันแล้วแย้มยิ้มเล็กน้อย

เต้าเจี้ยก๊วยอ้วงเฮ้งต้องตระหนกจนสะดุ้งเอื้อมใหญ่ มือที่สอดเข้าอกเสื้อจำต้องชักมาด้วยที่ทำกระดากกระเดื่องอีกครา

มันถึงจ้องนักศึกษาเสื้อขาวด้วยความเดือดดาลแล้วครุ่นคิด

“หนอนตำราเยาว์วัยตัวนี้ คงเป็นบังเอิญหันมาดอก มิเช่นนั้น โสตประสาของมันไหนเลยจะปราดเปรียวปานนี้ได้”

อ้วงเฮ้งได้คิดเช่นนั้น ต้องเงยหน้าพิจารณาดูฝ่ายตรงข้ามโดยละเอียด เห็นเป็นบุรุษหนุ่มที่แม้หล่อเหลาคมคาย แต่สองตาแจ่มใสเช่นดังคนธรรมดา มิผิดเพี้ยน ท่วงท่ากิริยา สังเกตไม่ออกว่ามีพลังฝีมือสูงส่งเป็นพิเศษอย่างไรเลย

อ้วงเฮ้งจึงแค้นหัวร่อในใจ หมายจะชี้หน้าท้าทายให้ออกมาต่อสู้อัน

ความจริงมันไหนเลยจะทราบ นักศึกษารูปงามผู้นี้ ได้ฝึกพลังฝีมือจนถึงระดับคืนกลับสู่ธรรมดานั่นนานแล้ว ทั้งแผ่นดินกว้างใหญ่ หาได้ระดับนี้ไม่กี่คนเท่านั้นเอง

อ้วงเฮ้งที่มีเพลิงโทสะเผาผลาญจนหน้ามืดตาสายจึงมิได้ครุ่นคิด ฝ่ายตรงข้ามมิได้แยแสสนใจการต่อสู้ที่อำมหิตดุเดือดของคู่ต่อสู้ทั้งสองเลย และไม่เร็วไม่ช้า พอดีหันมาในตอนที่มันเกิดความคิดชั่วร้ายหมายลอบประทุษกำลังภายในระดับนี้ ไหนเลยจะประเมินกันได้ ? !

ดังนั้นเอง มันจึงชี้หน้าลี้เจ้าลี้จ้าว

“หนอนตำราตัวนั้น เข้ามา เข้ามา เราคือยาเป็นผู้ดูกันเลย ให้ตัวเอี้ยเลือกใส่เจ้าเดินทางเสียแต่เนิ่น ๆ เกิด”

ลี้เจ้าลี้จ้าวได้ยินคำท้า กลับหัวร่ออย่างโอหังพลางตอบ

“วิเศษมาก ข้าพเจ้าก็กำลังต้องการเลือกใส่เศษสวะท่านอยู่พอดี”

อ้วงเฮ้งเดือดดาลปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้เหย่ ตวาดสุดเสียง

“หนอนตำราโสโครก เรากลับต้องการดู เป็นผู้ใดเลือกใส่ผู้ใดกันแน่ ?”

เสียงดังร่างทะยานปราด กระแทกสองฝ่ามือไปด้วยพลังดูดดันปานฟ้าถล่ม
โหมเข้าใส่หัวร่างลี้เจี๊ยกถึงทันที

ลี้เจี๊ยกถึงสิบห้ามิก้าวหนึ่ง เพียงตัวฝ่ามือข้างเดียวออกต่อต้านการ
พุ่งโจมตีของฝ่ายตรงข้าม ใจกลางฝ่ามือยุบลงเล็กน้อย รองหน้าฝ่ามือของอ้วงเฮ้ง
ใกล้จะถึงในระยะสามเซี่ยะ จึงได้ทะลักพลังฝ่ามือออกไป พริบตาหนึ่ง ความ
วุ่นระอุพุ่งตุงตั้งพายุร้าย ความยิ่งใหญ่ของอาณาพ ถึงกับมิได้ด้อยกว่า
พลังสองฝ่ามือของอ้วงเฮ้งเลย

อ้วงเฮ้งต้องตระหนกจนใจสะท้าน เพิ่งทราบว่ามันตาต่ำตุมิดไป ตวาด
เผด็จเสียงแล้วระดมกำลังภายในถึงสิบส่วน เพิ่มเข้าสู่พลังฝ่ามือที่กระแทกไป แล้ว
ทวงสองมือเป็นวงมาประกบกันอย่างประหลาดพิกล พร้อมกันนั้น ดิดนิ้วกลาง
ของมือไปด้วยความเร็วดังสายฟ้าแลบ

หลักวิชานี้ ในสามปีศาจลงไซมีมันฝึกสำเร็จได้ผู้เดียวเท่านั้น สามารถ
พุ่งโจมตีแต่ละครั้งมักได้ผลอย่างพิสดารเสมอมา

ลี้เจี๊ยกถึงพลันรู้สึก พลังฝ่ามือของปีศาจร้าย ในการควงและประกบวบ
ถึงกับเพิ่มความหนักหน่วงอีกเท่าตัวมาได้ ขณะคิดจะกระแทกพลังออกด้าน
ไทยหักโหมตรง ๆ รู้สึกมีพลังดรรชนีที่แหลมคมสายหนึ่ง ถึงกับพุ่งเข้าใส่ร่าง
ไทยไม่มีเสียงฝ่าอากาศและยังหนักหน่วงตุงแห่งเหลืออีกด้วย

ลี้เจี๊ยกถึงในตอนนั้น จะกระโดดหลบหลีกก็ไมทันทางที่แล้ว จะต้องรีบ
วิ่งใช้เท้าเท้าถลันไป พลันควบก็พุ่งห่างออกไปกว่าห้าก้าวตุงเป็นเงาปีศาจ
มฤตพราย

พลันมีเสียงกรือดังสนั่น ดันหลิวที่โตประมาณปากขามโคมทางด้านหลัง
ถึงกับถูกพลังดรรชนีพุ่งใส่จนหักกลางโคนลง ความเข้มแข็งของพลังดรรชนี
ถึงกับ เป็นที่คำนวณได้แล้ว

ลี้เจี๊ยกถึงมีโหเสด็จเติดตาลเป็นยิ่งนัก กดสองฝ่ามือไปเบา ๆ ร่างพลัน
กลายเป็นเหยี่ยวร้าย พุ่งควบขึ้นอากาศ โฉบปราดลงใส่อ้วงเฮ้งทันที

อ้วงเฮ้งเมื่อเห็นดรรชนีแป๊ะเชื่อมกุ้ยจี้ (ดรรชนีร้อยปีศาจลอบประทุษ)
ของมันเป็น ถึงกับไม่อาจทำอันตรายศัตรูได้ ทราบทันทีว่าเป็นเรื่องเลวร้ายแล้ว
เขาจะเกร็งกำลังต่อต้านให้สุดฝีมือ พลันรู้สึกตอนร่างศัตรูโถมลงมา เป็น

พลังที่หนักหน่วงมหาศาลกดดันจนมันแทบระบายลมหายใจไม่ออก

มันในยามตระหนกจนใจสะท้อน รีบถีบกายพุ่งย้อนออกไปทางด้านหลังสุดแรงทันที

ตอนนั้น ลี้เจี๋ยกำลังโหมลงมาจากอากาศ เมื่อเห็นอ้วงเฮ้งพุ่งตัวถอยไปด้านหลังดังเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง จึงพลันสะบัดสองฝ่ามือพัดตามไปซ้ำเติม พลังที่ร่อนระอุทะลักดังมรสุม อุณหภูมิเข้าใส่ร่างอ้วงเฮ้งทันที ต่อให้มันหนีได้รวดเร็วเพียงใด ยังคงถูกพลังนั้นกระแทกจนปลิวละลือออกไปกว่าสองวา

รอนเมื่ออ้วงเฮ้งร่วงหล่นลงถึงพื้น เซดลาอีกหลายก้าวจึงตั้งหลักได้ ใบหน้าที่เขียวซีดของมันกลายเป็นสีแดงฉาน เส้นโลหิตขึ้นโปน สองตาเหลือก ถลนปานกระดิง กอปรกับผมที่ยุ่งเหยิงลุกชี้ขึ้นทุกขุมขน จึงยังไม่ผิดกับปีศาจร้ายที่ผุดโผล่มาจากอเวจีเลย

อิมตักก๊วยอ้วงเจียวที่ประหัตประหารกับไจว์น้ำขึ้นทางด้านข้าง เมื่อพลันเห็นสภาพนั้นต้องตระหนกเป็นยิ่งนัก ไม่คำนึงว่าตัวมันเองก็ยากจะรักษาให้ปลอดภัย โหมแส้สูงเหล็กของมันหนักหน่วงถี่เร็วไปในสามกระบวนท่าไม้ตาย อุณหภูมิไจว์น้ำขึ้นต้องถอยออกไปก้าวหนึ่ง มันจึงรีบโอบคอออกจากบริเวณต่อสู้ สะบัดแส้สูงเหล็กจนกลายเป็นเส้นตรงดั่งคันทวน ทะลวงใส่จุดสำคัญกลางหลังลี้เจี๋ย ด้วยความเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ

ลี้เจี๋ยพลันรู้สึกล้มพลังลมแหลมคมพุ่งมา ทราบทันทีว่าเป็นศัตรูลอบจู่โจมทางด้านหลัง แต่ยังคงยืนแน่นิ่งมิเคลื่อนไหว สุดลมปราณเล็ก ๆ เขือกหนึ่ง ถึงกับมิต้องอาศัยพลังอื่นใด ลอยตัวออกไปไกลกว่าสองวาจุบยุนุ่นทันที

อ้วงเฮ้งกลับฉวยโอกาสนั้น ลนลานเกร็งลมปราณขึ้นรักษาตัวโดยด่วน

ลี้เจี๋ยเมื่อพลีกายออกไปแล้ว พลังสะบัดสองแขน ร่วงถึงกับวกกลางอากาศ โหมใส่อ้วงเจียวที่ลอบประทุษทางด้านหลังด้วยความเร็วปานสายฟ้าแลบ

อ้วงเจียวพอเห็นต้องวาดก้อง แส้สูงเหล็กของมันสะบัดกวัดแกว่งเคล่วคล่องว่องไว จนฝ่าอากาศเสียง อุ อุ ประหลาดพิกล ทะลวงใส่จุดอวัยวะที่ทรวงอกลี้เจี๋ยอีกครั้ง

ลี้เจี๋ยมียอมหลบหลีกเด็ดขาด ยังคงโหมปราดลงในท่วงท่าเดิม เห็น

หัดว่าปลายเส้นไกลล์สัมผัสเป้าแล้ว ลีเจ็กถึงพลันดิ้นเท้าเข้าไปในอากาศว่างเปล่า
หลายครั้งครา ร่างถึงกับวกไปในอีกทิศทางหนึ่งดังควับใหญ่ มาที่ขวามือของ
อ้วงเจียวได้ตั้งปาฏิหาริย์

ที่แท้ในระหว่างนี้ ลีเจ็กถึงถึงกับสามารถครุ่นคิดค้นคว้า ผสานท่าเท้า
กิมล้อไปทีละเล็กละน้อยสูงในแดนดินเข้าอยู่ในท่าร่างของตนได้แล้ว

อ้วงเจียวเมื่อเห็นเส้นของมันทะลวงเป้าผิดไป ในยามตระหนกจนขวัญหาย
ขณะจจะรังมือเปลี่ยนกระบวณท่า ไหนเลยจะคาด มีทันชยัยกายเคลื่อนไหว
พลันปวดแปลบที่ข้อมือ ถึงกับถูกศัตรูคว้าว้อย่างมันเหมาะ

ขณะมันจะสะบัดดิ้นรนให้สุดกำลัง ลีเจ็กถึงก็จ้วงเข้าใส่จุดศูนย์กลาง
ท้ายของมันเบา ๆ อ้วงเฮ้งพลันหน้ามิดตาลาย ล้มตึงลงนอนแน่นิ่งกับพื้นไป
ทันที

ลีเจ็กถึงที่วกกลับมาโถมใส่อ้วงเจียว ลงมือในอากาศด้วยความเร็วปาน
ดาวตกจากฟ้า สามารถสยบศัตรูผู้เข้มแข็งไว้ในเพียงชั่วพริบตา ด้วยท่วงท่าที่
รวบรัดสวยงามยิ่ง

ตอนนั้น ชิกซัวเกี่ยมไถ้ไถ้ยืนที่ยืนชมการต่อสู้ หัวร่อให้ลีเจ็กถึงเบา ๆ
แต่มิได้ฉวยโอกาสที่อ้วงเจียวสิ้นสติลงมือซ้ำเติมเอาชีวิตมัน นับเป็นบุคลิกภาพ
ของยอดฝีมือแห่งยุคที่น่านับถือยิ่ง

เต๊ะเมี้ยก้วยอ้วงเฮ้งในตอนนั้น โคจรลมปรารถพึงเสร็จสิ้น เมื่อเห็นปลาย
ของมันถูกนักศึกษาเลื้อยเข้าจับจุดสลับอยู่กับพื้น ต้องตระหนกจนอกสั่นขวัญผ่อ
สนลั่นลั่นเซมมัยก็วอกออกมาสองลูก ชัดเข้าใส่ลีเจ็กถึงกับไถ้ไถ้ไถ้โดยไม่ส่งเสียง
ตวาดแต่อย่างไร

ขณะที่ลีเจ็กถึงจะถอยออกไป พลันเหลือบเห็นมีลูกกลม ๆ โตประมาณ
กำปั้น เป็นประกายเงินแวววาวพุ่งเข้ามาสองลูกด้วยความเร็วจนฝ่าอากาศเสียง
หวีดหวิว จึงหัวร่อดังก้องแล้วสะบัดฝ่ามือฟาดไป

ทันใดนั้น ไถ้ไถ้ไถ้ตวาด "ไม่ได้ !" สุดเสียง พร้อมกับพุ่งควับเข้ามา
ขวางหน้าลีเจ็กถึงไว้

ตอนนั้น สันฝ่ามือของลีเจ็กถึงไถ้ไถ้ไถ้จะสัมผัสกับลูกเหล็กที่พุ่งมาแล้ว พอ
ได้ยินเสียงตวาดห้าม พลันกระชากแขนรั้งกลับ พุ่งควับออกด้านข้างอย่างว่องไว

แต่ตอนนั้น ลูกเหล็กทั้งสองถึงกับพุ่งเข้ากระแทกกันเองดังโครมใหญ่ พลันเห็นภายในลูกเหล็กมีเข็มแหลมเล็กตั้งหนาากลุ่มใหญ่ กระจายออกมา ครอบคลุมในรัศมีกว้างถึงสี่วา

ลี้เง็กลิ่งตวาด “ถอย !” สุดเสียงแล้ว ร่างกลับพุ่งปราดเข้าไปขวางหน้า ใว์น้ำขุ่น ใว์น้ำขุ่นตอนนั้นทะยานกายสุดกำลังอยู่ แต่ยังคงเข้าไปชั่ววูบ

ลี้เง็กลิ่งเกร็งลมปราดลั่นก็จึงขี้อุ้มครองหัวร่าง รอบบริเวณจึงคล้ายมี กำแพงทองแดงกันไว้อีกชั้นหนึ่ง แต่มือขวาตะปบตั้งสายฟ้า ยันเข้าไปใส่เท้า ของใว์น้ำขุ่นจนร่างของทั้งสองพอดิพุ่งออกพ้นรัศมีท่าเข็มเล็กละเอียดได้โดย หวดหวิด

แต่ผู้ที่เคราะห์ร้ายกลับเป็นอิมตักกั๊วอ้วงเจียว ที่ถูกลี้เง็กลิ่งจีจู้จนอนแน่นิ่งกับพื้น ถึงกับถูกเข็มอาบยาพิษชั่วร้ายอำมหิตของเฮียตี๋มัน ชัดเข้าไปสร้าง จนคล้ายเป็นตุ่มเน่น มิได้ส่งเสียงแผดร้องสักครั้งคำก็ขาดใจตายไปทันที

อ๊วเซ็กกั๊วอ้วงไ่กั๊วที่กำลังกัดฟันต่อสู้อยู่กับฉินกี พลันเห็นยี่ตี้ของมันเป็นเสีย ชีวิตกับมือพวกกันเอง ในยามเจ็บปวดใจสุดเปรียบประมาณ ต้องคำรามสุดเสียงจนตาเหลือกถลนแทบฉีกขาด

พริบตาที่มันเป็นเสียสมาธิ ฉินกีพลันใช้กระบวนท์ที่จั่วฮั้ง (ปักษาทะยานจากนอกฟ้า) พาดเข้าไปไล่ล่ซ่ายอ้วงไ่กั๊วถนัดถนี้ อ้วงไ่กั๊วต้องแผดร้องด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว เซดลาลออกไปหลายก้าว มือขวากุมไล่ล่ซ่ายแนบแน่น ใบหน้ากลายเป็นสีม่วงคล้ำ

ทันใดนั้น มันเหวี่ยงหน้าแผดหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว มือขวาสะบัดวูบ กระบองเหล็กสีท่อนของมันพลันกระจายออกจากกันเป็นเงาสีดำสี่สาย พุ่งฝ่าอากาศเสียงสะท้อนเลื่อนลั่นปานฟ้าทลาย

ความเข้มแข็งแกร่งกร้าวของพลังครานี้ มาตราว่าเป็นฉินกีที่มีมือเหนือกว่ามัน ยังไม่กล้าต้านรับโดยหักโหมตรง ๆ

ฉินกีตอนนั้นทราบ ไหล่ซ่ายของศัตรูถูกพาดกระตุกแหลกละเอียดแล้ว แต่การแว้งกัดตอนจนตรอกนี้ ต้องเป็นอานุภาพที่ไม่อาจดูแคลนได้ จึงรีบพุ่งปราดขึ้นอากาศไปสูงกว่าทกวา หลบหลีกกระบองสีดำได้โดยหวดหวิด

แต่ที่นำเวหนาคือบริวารสี่คนที่ยืนทางด้านหลัง ในเสียงแผดร้องโหยหวน

ชวนสยดสยอง ถูกกระบอกสีท่อนพุ่งใส่ทรวงอกจนปักตรึงติดอยู่กับพื้น แต่
ละคนต่างตาเหลือกลนปากอ้ากว้าง บ้างทรวงอกแตกเป็นโพรงใหญ่ บ้างท้อง
แตกดับไตไส้พุงแตกกระจาย อเนจอนาถจนไม่อาจทนดูเลย

อ้วงแก้วเมื่อได้เห็นไม่ตายประจำชีวิตของมัน มิได้สังหารศัตรูกล้าแข็ง
ตั้งมุ่งหมาย แต่เล่าให้อ้วงเจียวกลับตายไปอย่างไรคุณค่า...เล่าให้อ้วงแข็งก็กำลัง
หุ่่มเหชีวิตสู้กับไว้วาน้ำขึ้นจนผมเผ้ากระจาย

มันในตอนนั้น สมองเลอะเลือนตาพร่าพราย เจ็บแค้นต่อยี่ตี่ที่อยู่ร่วม
กันมาหลายสิบปี จนต้องขู่ว่ารามจากลำคอเบา ๆ

ทันใดนั้น นัยน์ตาที่คล้ายปิศาจร้ายของมันเขม่นมองฉันก็ที่เพ่งละลือ
ว่างลงย่นกับพื้นแน่วนิ่ง สิบเท้าอย่างเชื่องช้าเข้าไปทีละก้าว

ลีเจ็กลิ้ง ชิวจ้วยได้ซื่อ และฉันยั่วยั่ว ต่างต้องตื่นเต้นสงสัยยิ่งนัก
ว่บเกร็งกำลังเตรียมพร้อมเต็มที่

บรรยายกาศตอนนั้นหนักอึ้งจนตึงเครียดแล้ว คล้ายดั่งเป็นเกาทัณฑ์ที่
ถูกนำว่สุดล้ำ เพียงกระหุบว่ก็ต้องยิงไปในบัดดล

บทที่ 11

หาพญางูหงอนทอง

ตอนนั้น แต่ละคนต่างรู้สึกอึดอัดจนลมหายใจระบายนึก
ออก แต่ในวงพวกนักเลง ถือสาเรื่องสีจจะวาจาเป็นที่สุด ล้น
ปากแล้วต้องไม่อาจกลับกลอกคืนคำได้

ในเมื่อตอนแรกประกาศสู้ตัวต่อตัว หากไม่ถึงวาระที่ฉันทิรื้อแร่ฉบับขึ้น
ใกล้จะเป็นตาย มิว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการลงมือช่วยโดยผลิผลลาม มิเช่นนั้น ไม่
เพียงวันหน้าเมื่อแพร่พรายไป ถูกชนชาวนักเลงเย้ยหยันโยไฟเท่านั้น กระทั่ง
ตัวฉันทิเอง ก็ต้องถูกทำลายเกียรติภูมิจนยับเยินไปด้วย

ฉันทิก็มีฝีมือชั้นต่ำทรมามธรรมดา ตอนนั้นไหนเลยสังเกตสถานการณ์อัน
หนักหนาสาหัสไม่ออก มั่นทราบบกใจ อ้าวชะกั้ยอ้วงโก้วในตอนนี่ จะต้องมิ
ไ้ตายที่สุดแสนอำมหิตชั่วร้ายออกมาแลกชีวิตด้วย

แต่ฉันทิก็ยังคงเกร็งกำลังยืนอย่างปลอดโปร่งในที่นั้น จับตามองฝ่ายตรง
ข้ามแน่วหนึ่งไม่กะพริบ สองฝ่ามือยกขึ้นเล็กน้อย นิ้วทั้งสิบชี้ขึ้น กระสวย
สะบันวัญญาณที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ได้ถูกล้วงออกมาเตรียมขัด
ไปแล้ว

ทันใดนั้น อ้วงไกว่แหงนหน้าหัวร่อเสียงกราดเกรี้ยวโหยทวน เป็นเสียง
คล้ายภูตผีคร่ำครวญ...แต่ในคลื่นเสียงยังได้แฝงพลังที่น่าเสียดแทงจิตใจอย่าง
รุนแรง จนผู้คนรู้สึกออก คล้ายดั่งเป็นเสียงคำรามของพยัคฆ์ร้ายตอนใกล้ตาย
ขณะเวลานั้นเอง อ้วงแย้งที่เสียงชีวิตประหัดประหารกับไว้วน้ำอุ่น พอ
ได้ยินเสียงหัวร่อนั้น รีบกระโดดออกจากวงต่อสู้แล้วร้องสุดเสียง

“ตัวกอ อย่าได้เยี่ยงนั้นเป็นอันขาด ตัวกอ...”

เสียงมีทันจบคำ เห็นอ้วงไกว่ไม่เหลียวมาแยแสสนใจ ยกนิ้วทั้งสิบของ
มันขึ้นท่ามกลางเสียงหัวร่อ เห็นนิ้วทั้งสิบมันตอนนั้นถึงกับกลายเป็นสีม่วงแดง
และโตกว่าปกติอีกสองเท่าตัวด้วย

อ้วงไกว่ทวาดสุดเสียง ในนิ้วทั้งสิบมีเกาทัณฑ์โลหิตสิบสายพุ่งออกไป
ใส่ฉิ่งก็อย่างฉูดฉาด

ลิ้งเกิ้ลึงที่ยืนดูอยู่ด้านข้าง พลันได้คิดถึงเรื่องหนึ่งอย่างว่องไวปาน
สายฟ้า รีบทวาดก้องพร้อมกับผลักสองฝ่ามือไป พลังเขี้ยวเข็ญเจียทะลักดุจ
ภูเขาทลายทันที

ฉิ่งก็พลันเห็นประกายสีแดงพุ่งมาเป็นเส้นสายรีบสะบัดสองฝ่ามือฟาด
ต่อต้านไปโดยไม่ต้องครุ่นคิดใคร่ครวญ ตัวมันขึ้นเปียที่เป็นอาวุธเฉพาะตัว ถูก
ขัดออกไปบ้างแล้ว

พริบตานี้ ประกายโลหิตกระจายขึ้นที่เบื้องหน้าสายตา พร้อมกับ
ประกายเงินวูบวาบแปลบปลาบ แล้วได้ยินเสียงอื้อะซึกๆแผดร้องดังโหยทวน
เสียงทวาดดังสะเทือนเลื่อนลั่นของฉิ่ง

พริบตานี้ บริเวณต่อสู้มีเงาร่างผู้คนพุ่งวนวาย ผสานกับเสียงกริรร้อง
ด้วยความเจ็บช้ำรันทดของแซ่เตียบฉิ่งยั่วยั่ว...

รอนจทุกสรรพเสียงสงบลง แลเห็นหัวหน้าของล่งไซซาภัย...อื้อะซึกๆ-
อ้วงไกว่ยังคงยืนแน่นิ่งอยู่กับที่ ตาสามเหลี่ยมของมันกลายเป็นสีแดงฉาน เบิ่ง
เกลนโปนราวกระดิ่ง กล้ามเนื้อบนใบหน้าบิดเบี้ยวจนยิ่งโหดเหี้ยมอัปลักขณ์...

ที่ทรวงอกของมันถึงกับมีกระสวยเงินยี่สิบหกตัว ปักตรึงติดบนเนื้อ
สีดำอยู่เต็ม กระสวยแต่ละตัวล้วนปักลึกเข้าไปสามนิ้ว แสดงแน่ชัดว่ามัน
ขาดใจตายไปแล้ว

ตัวฉันยืนเฉยฉันก็มีโลหิตไหลริน ไบหน้าซีดขาวราวซากศพ ยืนตัวอ่อน
ระทวยอยู่ภายใต้การประคองของผู้รับใช้สองคน

ลี้เจิ้งลิ่งในตอนนั้นยืนอยู่ข้างกายของฉันก็ จับตาที่กระด้างเย็นชามอง
เต๊ะเมี่ยงก๊วยอ้วนเฮ้งที่กำลังตะเกียกตะกายจากพื้นขึ้นมายืนโซเซ

ที่เท้าอ้วนโก้วเห็นเป็นสถานการณ์ย่อยยับแล้ว ยึดของมันขาดใจตายกับ
อาวุธลับชาติ ก็ยกริษมิตที่เพียรสร้างมาชั่วชีวิต ต้องถูกทำลายหมดสิ้นในครา
เดียว ความเจ็บแค้นที่บันดาล ถึงกับตกลงใจยอมตายพร้อมกับศัตรู

มันยังได้คิด พวกมันเฮี้ยตี่ทั้งสาม วันนั้นกล่าวได้ว่าถูกทำลายกับมือตัวน-
ฮั้วเฉยฉันก็คนเดียว จึงทุมเหตความอาฆาตแค้นทั้งมวลไปที่ฉันก็จนหมดสิ้น

เมื่ออ้วนโก้วตกลงใจเด็ดเดี่ยว จึงอาศัยเสียงแผดหัวร่อฉัน รีดโลหิตพิษ
ทั้งมวลไว้ที่นิ้วทั้งสิบ หมายถึงให้โลหิตทะลักออกจากปลายนิ้วไปยิงใส่ฉันก็ให้
ตายตามด้วย

อวิชชาชั่วร้ายนี้ มีความอำมหิตโหดเหี้ยมสุดเปรียบประมาณนามฮิวมิ่ง-
ฮ้วยลิก (เกาทัณฑ์โลหิตอเวจี) เป็นวิชาเร้นลับพิสดารที่ศัตรูต้องตายตามไปด้วย
ยากจะหลบหลีกพ้น

แต่ทว่า ตัวผู้ใช้อเอง เนื่องจากเลือดลมทั้งมวลมาถูกฉีดออกจากปลาย
นิ้วหมดสิ้น เมื่อใช้ไปแล้ว ร่างกายก็ต้องแห้งกรังตายไปในทันทีเช่นกัน

ตอนอ้วนโก้วพลันใช้ไม้ตายฮิวมิ่งฮ้วยลิกออกไปนั้น พอดิลี้เจิ้งลิ่งสังเกต
ความร้ายกาจออก แต่ส่งเสียงเตือนภัยไม่ทันท่วงที จึงจำต้องรวมพลังฟาด
ออกไปสองฝ่ามือ

พลังฝ่ามือเขียะชะวะเจี้ยแม่แกร่งกร้าวเข้มแข็ง แต่สามารถต้านเกาทัณฑ์
โลหิตได้เก้ายาในสิบสายเท่านั้น ยังมีเกาทัณฑ์โลหิตอีกสายหนึ่ง เมื่อฉันก็
ขัดกระสวยออกมาแล้วพุ่งเข้าใส่ร่างมันฉันทณนี่

ชั่วชีวิตของฉันก็ ผ่านการต่อสู้ครั้งใหญ่ครั้งย่อยมานับไม่ถ้วน พันฝ่า
อันตรายที่หูดหวิดหวาดเสียวจนโซกโซนชานาญ ดังนั้น ตกอยู่ในสถานการณ์
คับขันยังคงไม่แตกตื่นลนลาน รับใช้ท่าร่างฮ้วนม้ออึ้งซิง (มายาอสูรพรางร่าง)...
แต่ถึงกับเพียงหลีกเลี่ยงจากจุดสำคัญที่ทรงอกเท่านั้น ไหลซ้ายยังคงถูกเกาทัณฑ์
โลหิตพุ่งทะลุไป

และอ้วงไกวในตอนนั้น อย่าว่าแต่พลังลมปราณในร่างกายจะสูญสลาย หัวใจ
ว่อแร่ดับขันเท่านั้น แม้เป็นยามปกติก็ไม่มีทางหลบหลีกกระสวยสะบันงิตอัน
เป็นอาวุธลับเฉพาะตัวของฉินกี ที่ซัดออกไปพร้อมกันสองมือถึงยี่สิบหกตัวพัน

ดังนั้นเอง อ้วงไกวเมื่อแผ่ร่องได้เสียงเดียว ทั้งทรวงอกถูกกระสวย
สะบันงิตปักตรึงเต็มไปทั่ว มันทิ่มอ้ามหิตชั่วข้ามมาตลอดชีวิต ตอนตายกลับ
ยังสามารถยืนหยัดได้ไม่ล้มลง จึงเป็นที่พิศดารยิ่งนัก

เต้าเมี่ยงอ้วงเฮ้งพลันได้ยินเสียงตัวกอแผดห้าวร่อเช่นนั้น รู้ทันทีว่า
เป็นเรื่องเลวร้าย เฮียตี่ที่มีน้ำใจกันลึกซึ้ง มันพลันกระโดดออกจากวงต่อสู้ ส่ง
เสียงห้ามดังกึกก้อง เมื่อเห็นตัวกออ้วงไกวไม่แยแสสนใจ ต้องเจ็บช้ำร้อนหยิ่ง
นัก และทราบว่ามันอยากจะรอดชีวิตได้แล้ว

ในยามเจ็บช้ำร้อนหยิ่ง ฉวยโอกาสที่ฉินกีบาดเจ็บจะล้มลงไป กระโดด
คว้นเข้าไปหา พาดพลังฝ่ามือใส่อย่างชั่วช้าดุตัน

ลีเจ็กถึงเมื่อพาดพลังฝ่ามือไปช่วยฉินกีแล้ว เห็นฉินกียังคงบาดเจ็บ
ได้ ในยามกระวนกระวาย ริมฟุ้งคว้นเข้าไป พอดีอ้วงเฮ้งก็โถมเข้ามา เมื่อเห็น
อ้วงเฮ้งถึงกับจะฉวยโอกาสซ้ำเติมคนอยู่ในระหว่างอันตราย โทะสะพลันประดัง
อย่างรุนแรง ริมสะบัดสองฝ่ามือพาดอย่างดุตัน เต้าเมี่ยงที่มีชื่ออ้ามหิตชั่ว
ร้ายมานานัน้ถูกกระแทกจนพาดกับพื้นดังสนั่น

เมื่อทุกสรรพเสียงเงียบสงบ เหลือเพียงเสียงสะอึกสะอื้นของฉินกีที่ย้วย
อยู่แผ่วเบาเท่านั้น ลีเจ็กถึงรีบก้มลงตรวจอาการของฉินกี เห็นครึ่งซีกร่างกาย
แดงฉานด้วยโลหิตสด ๆ ริมประกบมือจีจู้ดสำคัญบนไหล่ซ้ายห้ามโลหิตไว้
แล้วล้วงยาเจ็กพกอี (หยกบริสุทธ์) ของสำนักอาจารย์ออกมาอัดไปในปากฉินกี
เมื่อดหนึ่ง

จนเมื่อฉินกีเลื้อออกมาดูบาดแผล แต่ละคนต้องขมวดคิ้วหน้าแนบแน่น
เห็นที่ได้ไหลซ้ายใกล้ทรวงอกของฉินกี มีโพรงโตประมาณถ้วยขาม เนื้อ
ในบริเวณนั้นแตกและผิวหนังบิดอ้า ลึกไม่เห็นกัน แสดงว่าบาดเจ็บสาหัส
มากแล้ว

ตอนนั้น ชิวจ้วยได้ชื่อฟุ้งคว้นเข้ามา ดบใส่จุดเทียนเดี่ยวของฉินกีเพื่อ
มิให้เกร็งกำลังได้อีก แล้วจึงหันกล่าวกับผู้คนที่ทั้งหลาย

“ส่งประสภบาทเจ็บเข้าไปพักผ่อนข้างในก่อน พวกเรามาจัดการเรื่องราวในที่นี้ให้เสร็จสิ้นก่อนว่ากล่าว”

ลี้เจี๋ยลี้หันไปมอง เห็นเต้าเมี่ยงอ้วนแอ้งแอ้งที่รอดชีวิตอยู่คนเดียว กำลังคุกเข่าอยู่ระหว่างกอกอกทั้งสองของมันเป็นจนซึมเซา คล้ายเศร้าเสียใจจนไม่อาจส่งเสียงได้

ลี้เจี๋ยลี้เดินเข้าไปแค้นเสียงเย็นซากล่าว

“อ้วนแอ้ง เรื่องราวเป็นถึงเช่นนี้แล้ว ท่านยังมีวาจาใดว่ากล่าว?”

อ้วนแอ้งเงยหน้าช้าๆ ดวงตามีประกายอาฆาตแค้นจนอำมหิตดั่งงูพิษแผดเสียงแทบแห้ง

“การประหารของท่านทั้งหลายในวันนี้ สามปีศาจลงโทษอาจารีไว้สลักใจ...”

หยุดตะเบ็งเสียงหัวร่อปานคลุ้มคลั่ง ชั่วขณะจึงกล่าวต่อ

“พวกเรามีแต่แค่นตัวเอง ที่ฝึกฝีมือมีเจตนาจัดเพียงพอ...หากเราอ้วนแอ้งไม่ตาย ต้องมีสักวันที่มาทดแทนแก่พวกท่านทุกคน...”

จบคำคว่ำซากศพอ้วนแอ้งไว้กับอ้วนเจียวขึ้นหนีบไว้ในซอกแขนซ้ายขวา ทนกายหมายจะจากไป

เพิ่งเดินได้สองก้าว หันช้า ๆ กลับมาเขม่นมองหน้าลี้เจี๋ยลี้อีกครั้ง เน้นเสียงหนัก ๆ ถาม

“ท่านพอจะบอกชื่อแซ่ยิ่งใหญ่ให้ทราบหรือไม่?”

“ข้าพเจ้าลี้เจี๋ยลี้ อ้วนแอ้ง ท่านจำไว้เถิด”

อ้วนแอ้งตะลึงลานไปทันที ชั่วครู่จึงสละใบหน้าเร่งฝีเท้าออกไปดุจดั่งเหินบิน ชิวจ๋วยได้ซื้อร่องสรรเสริญพระพุทธรูปคุณดั่ง ๆ แล้วส่งเสียงกุกกักด้วยตลอดเวลา

ไว้วาน้ำขึ้นหันกล่าวกับชิวจ๋วยได้ซื้อด้วยสีหน้าเคร่งเครียดกังวล

“ได้ชื่อ อย่าได้เกิดจิตเวทมาก่อนเลย กลับเป็นอาการของฉันทะเล่ข้าพเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง? ยังพอช่วยเหลือได้หรือไม่? นับว่าความจิตใจจนผู้คนไม่อาจคลายกังวลเลย...”

ผู้คนทั้งหลายจึงไม่ว่ากล่าวอะไรอีก เร่งฝีเท้าเข้าไปที่ห้องพักของฉันทะเล่โดยเร็ว

เมื่อเข้าถึงห้องนอนของฉันทิก็ที่อยู่ติดช่วงหลัง พอแหวกม่านเข้าประตู แต่ละคนต่างงุนงงจนตะลึงลาน

ฉันทิก็เมื่อครู่ยังกระปรีกระเปร่าคึกคัก ตอนนั้นหน้าผิวดขาวราวซากศพ นอนตัวอ่อนระทวยด้วยที่ท่าระโหยโรยแรง ฉันทิย้วยกำลังห่มผ้าให้

ฉันทิก็พอเห็นทั้งสามเข้ามา พยายามผินให้มรอยยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวเสียงแหบพร่า

“เชิญท่านทั้งหลายตามสะดวกเถิด อภัยที่ข้าพเจ้าต้องเสียมารยาท...”

ไว้วาน้ำอุ่นปราดเข้าไปตรวจโดยละเอียด เห็นปากแผลของฉันทิได้รับการไฝยาพันไว้เรียบร้อยแล้ว ต้องหันมาถามหลวงจีนชีววัยได้ชื่อ

“ได้ชื่อ ท่านแตกฉานเชี่ยวชาญในวิชาการแพทย์ บาดเจ็บจากชีวมิงช่วยรักษาของฉันทิแล้วนี้ มิทราบมียาใดช่วยได้อีก ?”

ชีววัยได้ชื่อต้องขมวดคิ้วแนบแน่น ก้มศีรษะครุ่นคิดจนเคร่งเครียด สีหน้าของแต่ละคนต่างมีแววกระวนกระวายและมุ่นหวัง แสดงแนชัด ไม่หวังให้คำตอบของหลวงจีนชีววัยสร้างความสิ้นหวังให้แก่ทุกคน

จนครู่ใหญ่ให้หลัง ชิววัยได้ชื่อจึงตบท้ายทอยฉาดหนึ่ง หัวร่อฮฮา กล่าว

“อาตมาแทบลิ้มไปแล้ว ฟังว่าเกาทัณฑ์โลหิตต่อเวจีนี้ เป็นไข่ออกมาจากโลหิตและเชื้อพลังทั้งมวลของผู้ใช้ ยามใดจุใจมีสเป้าจะกระจายเข้าแทรกซึมตามทุกส่วนสัดของร่าง ทำลายพลังงานในตัวผู้นั้นไปหมดสิ้น”

ชีววัยได้ชื่อกล่าวถึงตอนนี้ จิตใจผู้คนทั้งหลายที่เพิ่งผ่นคลายต้องกระดอนมาถึงคอหอยอีกครา เบ่งมองหลวงจีนด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

หลวงจีนชีววัยกระแอมแล้วกล่าวต่อ

“โชคดีที่ประสกแซ่ฉันทิหลบจากเกาทัณฑ์โลหิตมิให้ถูกที่สำคัญ และยังถูกประสกแซ่ลี้สักตจุดไว้ก่อน ดังนั้น พิษของโลหิตนี้จึงมีไม่มาก แต่หากทอดเวลายาวนาน เมื่อพิษแผ่กระจาย ยังเป็นที่น่าวิตกอย่างยิ่ง...”

ชีววัยได้ชื่อเห็นทุกคนต่างจับตาที่มีประกายรุ่มร้อนจนกระวนกระวาย

จอมมอ่งท่านแน่วหนึ่ง คล้ายให้รับแรงบอกความสำคัญมา จึงได้เข้าใจว่าท่านได้กล่าววาจาไร้สาระไปมากแล้ว จึงรีบเปลี่ยนคำพูด

“อาตมาเคยได้ยินเล่าลือ ในภูเขาแป๊ะเช็กที่อยู่ซ้ายมือหลังหมู่บ้านนี้ มีหุบเขาแคบนามจับยี่ไก่อ๋ (สิบสองเลี้ยว) ในหุบเขานั้นมีพญางูหงอนทองที่มีพิษร้ายที่สุดในแผ่นดินซ่อนอยู่ตัวหนึ่ง หากสามารถจับมาได้ ใช้ตีของมันผสมยากลิ้นกิน อาการของประสกแซ่ฉิ่นย่อมต้องทุเลาเป็นปกติมาได้”

ฉิ่นยั่วยั่วพลันถามด้วยความรุ่มร้อน

“ได้ชื่อ เรื่องราวไม่อาจชักช้า พอสว่าง พวกเราก็ครีบไปล้อมจับเป็นไร...”

ฉิ่นก็เหลือบมองแวบหนึ่งแล้วตำหนิ

“เพราะเราเสียม่วย พวกท่านต้องตรากตรำมาตลอดทั้งคืน บาดแผลของเรายังพอจะทนทานได้อีกช่วงเวลาหนึ่ง โยต้องรบกวนท่านทั้งหลายอีก...”

ฉิ่นก็เพิ่งกล่าวถึงตอนนี้ พวกลิ้เง็กถึงทั้งสามต่างบอกมิเป็นไร โดยเฉพาะไว้วุ่นยังไม่พอใจจนแค้นเสียง

“ฉิ่นเล่าดี เราคบกันมานานกว่ายี่สิบปี มีน้ำใจตั้งสายโลหิตเดียวกัน หากกระทั้งเรื่องเล็กน้อยนี้ ท่านยังยินกรานป้ายเบี่ยงปฏิสธ อย่างนั้น เล่ากออกเราก็จะสะบัดกันไปทันที...”

ฉิ่นก็เห็นทุกคนต่างกังวลมันถึงปานนั้น ต้องตื่นตันจนน้ำตาเอ่อคลอกล่าวเสียงเครือ

“ในเมื่อท่านทั้งหลายให้ความรักปรานีต่อผู้แซ่ฉิ่นถึงปานนี้ ผู้แซ่ฉิ่นก็ขอเห็ดทูนไว้ในใจแล้ว”

ฉิวจ้วยได้ชื่อหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ถูกแล้ว นี่จึงเป็นบุคลิกภาพของผู้กล้าหาญอันเข้มแข็ง”

แต่ละคนเมื่อเห็นเป็นเวลาใกล้สามแล้ว ต่างพานไม่ไปหลับนอนพักผ่อนกัน ดีที่ล้วนเป็นยอดฝีมือกำลังภายใน จึงไม่นับว่าเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้านัก พวกหนึ่งพักผ่อนบนเก้าอี้ เกร็งลมปราณเรียกพลังกำลังกันอย่างสงบเยือกเย็น

จนเมื่อผู้รับใช้ยกน้ำมาให้ล้างหน้า รับทานอาหารเช้าแล้ว เตรียมจะออกเดินทางกันทันที

ฉิวจ้วยได้ชื่อจึงส่งคนไปหิ้วห่อผ้าของท่านมา เมื่อแก่ออกดู ภายในมีของ

อยู่สามสิ่ง หนึ่งในกรบอกไม้ไฟสีขาวรำน่านม สุกใสมีประกายยาวเฉียะเศษ
หนึ่งเป็นผ้าแพรสีดำผืนใหญ่ อีกหนึ่งเป็นลูกแก้วสีเหลืองคล้ำ

ชีวรัยได้ซื้อแยมยืมกล่าว

“กรบอกนี้ใช้สำหรับใส่ตัวพญางูหงอนทอง (กิมกวงจั่วอ้วง) กรบอกนี้
เป็นไฟที่มีเฉพาะบนผ้าน้ำแข็งพันปีภูเขาได้เซาะซั้ว แต่ละร้อยปีปล้องจึงจะยาว
เท่านี้ ไม้ไฟเย็นนี้มีสรรพคุณสยบพิษของทั้งแผ่นดินได้”

ชีไปที่แพรดำสีเหลี่ยมแล้วกล่าวต่อ

“แพรนี้มีนามปานดำ เหนียวแน่นทนทานยิ่งนัก ไม่กลัวอาวุธฟาดฟัน
หากใช้ติดถนาร้อยปีทีผืนนี้กลายเป็นลูกแก้วลูกนี้ถนบแพร คลุมไปบนตัวรูรัย มันจะ
ก่อนระทวยไม่สามารถติดนรนหลบหนีอีกแล้ว”

เมื่อชีวรัยได้ซื้ออธิบายสรรพคุณของทั้งสามสิ่งเสร็จสิ้น จึงจัดการห่อ
กัน เดินติดตามพวกพ้องออกไปพลางกล่าว

“พญางูหงอนทองนี้มีพิษร้ายที่สุดในดินแดน ท่านทั้งหลายแม้มีพลังฝีมือ
สูงส่งกว่านี้ แต่ตอนจับมันยังต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ มิเช่นนั้น หากงูรัยหลบ
หนีไปได้ ก็ต้องเป็นเรื่องเลวร้ายที่สุดแล้ว”

ทุกคนต่างรีบปากแข็งขัน เร่งฝีเท้าออกจากหมู่ตึกไปโดยเร็ว

ภูเขาแป๊ะเข็กซั่วห่างจากหมู่ตึกซุ่ยลั่วประมาณยี่สิบลิ้นเท่านั้น เป็นขุนเขา
ที่ไม่สูงนัก แต่มีหน้าผาและหุบเหวมากมาย นับเป็นชัยภูมิที่เปี่ยมอันตราย
ร้ายแรงยิ่ง

ทางสายน้อยที่คดเคี้ยวเลี้ยวลด ขรุขระสูง ๆ ต่ำ ๆ จนเดินยากยิ่ง
ดังนั้น จึงได้มีนามแป๊ะเข็ก (ร้อยคด) ส่วนพญางูหงอนทองที่ชีวรัยได้ซื้อจะ
จับ อยู่ในหุบเขาจับยี่ไก่อ๋ (สิบสองเลี้ยว) ของภูเขานี้

ทั้งปวงที่เร่งมาสุดฝีเท้า ไม่ถึงหนึ่งชั่วยามก็มาถึงเชิงเขาแป๊ะเข็ก

ลีเจ็กถึง ชิวรัยได้ซื้อ ไ้ว่น้ำยั้ง ฉันทวยั่วพากันพลั้วตัวลงจากหลังม้า
ชีวรัยได้ซื้อนำหน้า พาเงาร่างอีกสามสายพุ่งปราด ๆ ขึ้นไปบนยอดเขาดังกระเส

ชั่วครู่ทั้งสี่มาถึงยอดเขา อย่าเห็นว่ามันเป็นภูเขาไม่สูง แต่มีหน้าผา และหุบเหวมากมาย โชดหินประหลาดพิกลเคลื่อนไปทั่วบริเวณจนเป็นป่ายาก ยิ่งนัก ลี้เจ็กถึงกับไว้น้ำขึ้นทั้งสองแม่น้ำรู้สึกอย่างไร แต่ชีววัยได้ชื่อและฉิน-ยั่วยั่วที่เป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยม ยังมีเหรียญออกมาจากใบหนามันระยับ

พักผ่อนกันครู่หนึ่งแล้ว ชิววัยได้ชื่อกวาดตาพิจารณาดูทิศทาง แล้วชี้หุบเขาเบื้องล่างที่ไม่ไกลนักพลางกล่าว

“ท่านทั้งหลายสนใจไว้ หุบเขาที่ลึกลงไปนั่นคือจับยี่ไถ่นั่นเอง ฟังว่า พญางูหงอนทองซ่อนตัวอยู่ในหุบเขานี้ ตอนลงมือ มีว่อย่างไรอย่าได้จับตัวมันเป็นอันตรายเพื่อป้องกันถูกพิษมันแทรกซึมเข้าสู่ร่าง...หากมันถูกुर้ายฉกกัดสักเขี้ยว ก็ไม่มียาใดพอจะช่วยชีวิตได้แล้ว”

ชิววัยได้ชื่อพอสั่งจบคำ ทะยานกายนำลงไปที่หุบเขาเบื้องล่างก่อน

เมื่อทั้งสี่มาถึงหุบเขาแคบยาว ก็ได้กลิ่นคาวที่ฉุนเฉียวอย่างยิ่งลอยมาตามกระแสลม และแสงอาทิตย์ถูกยอดเขาจำนวนมากหลายบดบังไว้ ในหุบเขาจึงมืดเลือนราง ผู้คนทั้งปวงมีอาจไม่เพิ่มความระมัดระวังจนตื่นตัวได้ พวกกันย่องกริบเข้าไปมีเสียงสนทนา

มีทราบลัดเลี้ยวไปอีกไกลเท่าใด ชิววัยได้ชื่อที่นำหน้าพลันชะงักเอาไว้ กวาดพิจารณาดูรอบข้างด้วยความละเอียดสุขุม

ฉินยั่วยั่วที่ด้านหลังอดมิได้ต้องถามเขา ๆ

“ได้ชื่อ หรือท่านเห็น...”

ชิววัยได้ชื่อพอได้ยินเสียงคนดังขึ้น รีบทันมาโบกมือห้ามเป็นที่ย่ำสงสัย แล้วจึงย่องตรงไปที่เบื้องหน้า ซึ่งเป็นปากทางแพร่งสายหนึ่ง

ทั้งสามคนติดตามหลัง เห็นปากทางแพร่งกว้างกว่าเมื่อทางที่ผ่าน เป็นรัศมีประมาณสีว่า ที่ผนังศิลาเรียบเป็นประกาย ถึงกับมีโพรงโตประมาณปากขามโคมอยู่ ปากโพรงเป็นแถววัลย์สีม่วงคล้ำดกหนา กลิ่นคาวที่ฉุนเฉียวคล้ายตั้งระเหยออกมาจากในโพรงนี้

ชิววัยได้ชื่อหันไปบอกกับทั้งสามเขา ๆ

“ดูท่าที่ พญางูหงอนทองต้องอยู่ในโพรงนี้แน่ ท่านทั้งหลายโปรดเตรียมตัวให้พร้อมไว้ อาตมาจะเข้าไปล่อมันออกมาแล้ว”

ทั้งสามผงกิริระ แยกกันออกไปยืนห่าง ๆ แต่ลี้เส็กกลับเร่งฝีเท้าติดตามหลังชีว์วัยได้ซื่อไป ชีว์วัยได้ซื่อเข้าใจกระจ่าง วิรูปุษา้วยฉกรรจ์ผู้นี้แล้วท่านอาจเกิดพลาดพลั้งรับมือไม่ทัน จะได้ช่วยเหลือท่านทันทั่วทั้งที่ จึงต้องหันมาแย้มยิ้มให้ด้วยความตื่นตันพระคุณเวาหนึ่ง

ตอนนั้นแต่ละคนต่างพยายามผ่อนลมหายใจเบาเต็มที่ ความตื่นตันเริ่มประดังมาจนจิตใจตึงเครียด...ในความเงียบจันวังเวง ชีว์วัยได้ซื่อก้าวช้า ๆ มาถึงหน้าโพรง แลเห็นริมฝีปากของท่านเผยอ ถึงกับส่งเสียงที่แหลมเล็กเสียดประสาออกไป

เสียงแหลมเล็กนี้ดังติดต่อยาวนานไม่ขาดหาย จนชั่วครึ่งน้ำเดือดผ่านพ้น จึงได้ยินในโพรงคลาคล้ายมีเสียงแผ่วเบาแว่วขึ้น

ทันใดนั้น หัวประหลาดที่เป็นสามเหลี่ยมสีทองแวววาวโผล่ออกมาจากปากโพรงช้า ๆ เป็นหัวที่โตประมาณกำปั้น เหนือนัยน์ตาสีแดงฉานของมันเป็นหงอนสีทอง ลักษณะคล้ายพัดจีบที่คลี่ออกครึ่งหนึ่ง

แลเห็นปากของมันอ้าขึ้นแล้ว ส่งเสียงแว่ว ๆ อันประหลาดพิกลดุจทารกทำให้ ผู้ได้ยินต่างต้องขลุ่ยเกรียวด้วยความตื่นตัน

ชีว์วัยได้ซื่อตวาดก้อง พุ่งกายกลับไปด้านหลังสุดแรง

จริงดังคาด พญางูหงอนทองที่ดุร้ายอำมหิตยิ่ง ถึงกับร้องแว้แล้วพุ่งตามติดออกมาทั้งตัว

จนบัดนี้ ผู้คนทั้งหลายจึงเห็นชัดตา พญางูหงอนทองที่น่าสะพรึงกลัวมีลำตัวโตประมาณแขน แต่ยาวถึงสี่วาเศษ เกล็ดเป็นสีทองตลอด ในแสงเงื่อนรางยังเป็นประกายระยิบระยับ ทั้งสวยงามทั้งน่าสะพรึงกลัว

แต่ที่พิสดารสุดคือ ได้ห้องของมันถึงกับมีขาออกมาสี่ข้าง ในยามเคลื่อนไหว ยิ่งแคล่วคล่องว่องไวปานกระแสนม

พญางูหงอนทองนี้มีความเร็วจนน่าตระหนกยิ่ง เห็นเงาตัวของมันเพียงพุงควบ ก็ไปถึงด้านหลังชีว์วัยได้ซื่อตั้งสายฟ้า

ชีว์วัยได้ซื่อพลันหดร่าง ย่อเท่าควบลงไป เสียงกระดุกलันเกรียวกราวพร้อมกับลำตัวสั้นกว่าครึ่งหนึ่งในทันที ร่างต่ำเตี้ยที่น่าขบขัน ถึงกับพุงควบออกทางด้านข้างปานปลาไหล

ชีววัยได้ซื้อที่พุ่งกายออกไป ในมือได้มีแพรด้าเป็นประกายแวววาว
ผืนหนึ่งแล้ว พญาหงอนทองคล้ายดังกลัวแพรด้านั้นยิ่งนัก สงเสียงประหลาด
พิกลแล้ววกตัวกลางอากาศ ถึงกับพากลั่นควาที่ฉุนเฉียวแสบจุมก พุ่งเข้าฉก
ลิ้งเล็กที่อยู่มิไกลนัก ปากแดงฉานของมันอ้า ลิ้นพุ่งควับออกมาอย่างว่องไว
เขี้ยวสีขาวแวววาวของมันสามารถขู่ขวัญคนให้ผ่อได้ทีเดียว

ลิ้งเล็กครุ่นคิด นับเป็นอสรพิษที่อำมหิตชั่วร้ายยิ่ง แต่มีปฏิกิริยา
รวดเร็วนัก นิ้วมือขวางควับแล้วดีดปรวดออกไป พลังดรรชนีที่แหลมคม
ดั่งเกาทัณฑ์พุ่งเข้าใส่หัวงูทันที

พญาหงอนทองแสนรู้ยิ่งนัก หัวสามเหลี่ยมของมันก้มต่ำ ถึงกับถูกมัน
หลบหลีกไปได้ แต่ท่วงท่าการจู่โจมยังไม่เปลี่ยนแปลง คงพุ่งเข้าใส่ตุจสายฟ้า
ดั่งเดิม

ลิ้งเล็กหัวร่อแค้น ๆ สลับเท้าก้าวตามวิชาгимล้อไป ร่างจึงพลิวควับ
ไปดั่งสายฟ้า พญาหงอนทองจึงเจียดผ่านทางซ้ายมือไป

ลงมือแคลวคล่องว่องไวยิ่งนัก งอนิ้วทั้งสี่ดีดควับออกไป พญาหงอน
ทองแม้แคลวคล่องว่องไวปานใด ตอนนั้นยังคงไม่สามารถหลบหลีกจากทั้งจ้อ-
จับเดียว (ดีดดรรชนีสิบเส้า) อันเป็นยอดวิชากำลังภายในที่สุดสูงจนพ้นได้
หมดสิ้น

พริบตานัน ถึงกับถูกพลังลมที่แหลมคมของดรรชนี พุ่งเข้าใส่โคนหาง
ของมันถนัดถนี้ พญาหงอนทองร้องแ่ว ๆ เสียงโหยหวน ตัวที่ยาวสีวาวระงลง
ฟาดกับพื้นดังฉาดใหญ่

แลเห็นมันดินกับพื้นตลบหนึ่ง มิจู่โจมศัตรูอีก แล้วรีบขดตัวเป็น
ก้อนกลม หูหัวของมันออกมาจากขนด เกล็ดสีทองถึงกับตั้งชัน ลิ้นแดงฉาน
แลบอยู่แปลบปลาบ นับเป็นสภาพที่น่าตระหนกยิ่งจริง ๆ

ชีววัยได้ซื้อหัวร่อเสียงก้องกังวาน พลิวปรวดเข้ามาอีกครั้ง แพรด้า
ในมือคลุมเข้าใส่หัวงูอย่างรวดเร็ว

แต่พญาหงอนทองกลับไม่หลบหลีกอีกแล้ว ถึงกับอ้าปากพ่นละอองสี
แดงออกกลุ่มก้อนใหญ่ ในนั้นยังมียทองผสานอยู่เป็นเส้นสายอีกด้วย

ชีววัยได้ซื้อพอเห็นต้องตระหนกยิ่ง ถีบปลายเท้าพุ่งกลับหลังจนสุด

แฉ่งพร้อมทั้งร้อง

“ท่านทั้งหลายระวังไว้ นึกไม่ถึง เดียวัจฉานตัวนี้จะฝึกจนมีก้อนเชื้อเพลิง และยังสามารถพ่นละอองพิษออกมาได้อีกด้วย”

ฉินยั่วยั่วที่คุมเชิงทางด้านข้าง เห็นแต่ละคนต่างสู้กับพญางูหงอนทองมาแล้ว นางมีความกระเหี้ยนกระหือรืออยู่เนิ่นนาน ตอนนี้อย่างไม่สงสัยอะไร พมวดพร้อมทั้งสะบัดกระบี่ดังสายฟ้า แทะควับ ควับ ควับ เข้าไปใส่ตัวงูถึงเกมกระบวนท่าซ้อน ๆ

พญางูหงอนทองเห็นมีของพุ่งเข้าใส่ร่าง ถึงกับนิ่งงันไม่เคลื่อนไหว รอกเปลายกระบี่แทงเข้าสัมผัส พลันได้ยินเสียงดังดังสดใส กระบี่ที่คมกริบถึงกับถูกเกล็ดแข็งแกร่งราวเหล็กของมันต้านไว้ไม่ระคายแม้สักก่น้อยนิด

ฉินยั่วยั่วเพ็งร้อง “แยะแล้ว” พญางูหงอนทองก็ร้องแว่ ๆ ขึ้นสองครา ต้มมันพลันดีดจากพื้นดุจสายฟ้า กลิ้งควมฉุนเฉียวกระจายคละคลุ้ง พุ่งเข้าใส่ถึงเยี่ยวัวทันที

ฉินยั่วยั่วกรีดร้องด้วยความตระหนก ร่างอ่อนแอของนางล้มกลิ้งกับพื้นออกไปอย่างรวดเร็ว แต่พญางูหงอนทองดูร้ายยิ่งนัก วกตัวกลางอากาศ ร้องแว่แล้ว พ่นละอองพิษของมันออกมาอีกกลุ่มก้อนหนึ่ง

เห็นชัดว่าฉินยั่วยั่วร่อแร่กับชนแล้ว ใว์น้ำอุ่นที่อยู่ใกล้ที่สุด ตวาดก้องพร้อมกับโถมปราดไปสุดแรงสะบัดสองฝ่ามือฟาดกระหน่ำ พลังฝ่ามือที่คล้ายพายุร้าย กระแทกจนละอองสีแดงฉานปลิวกระจายไปหมดสิ้น

แต่พญางูหงอนทองยังวกตัวกลางอากาศ ขาทั้งสี่ตะกุกแคล่วคล่องว่องไว พุ่งควบลงใส่ฉินยั่วยั่วที่นอนอยู่กับพื้นอีกครา

ใว์น้ำอุ่นในตอนนั้น ร่างยังอยู่กลางอากาศไม่อาจลงไปช่วยทันพ่วงที่เล่นชีวร้ายได้ซื่ออยู่ในระหว่างสาวเท้า...พลันมีเสียงพลั้งล้มดังควับ เมาสีขาวงง ๆ สายหนึ่งพุ่งวาบ ในสภาวะที่คับขันปานชีวิตแขวนบนเส้นด้าย ถึงกับคว้าไหล่ฉินยั่วยั่วกระชากออกจากเขี้ยวของพญางูหงอนทองโดยหวุดหวิด

ผู้คนทั้งปวงที่ตระหนกจนเหวี่ยงโซมกาย เมื่อตั้งสติมองไป ที่เห็นผู้ช่วยฉินยั่วยั่วไว้มิใช่ใครอื่น คือลีเจ็กกิ้งที่มีพลังฝีมือเลอเลิศมิอาจหยั่งคำนวณแน่นอน ुर้ายเมื่อจู่โจมไม่ได้ผล คล้ายรู้ตัวว่าเผชิญความร้ายกาจแล้ว ถึงกับขด

ตัวจนเป็นวงกลมดั้งเดิม

ตอนนั้น แซเตียบฉินยั่วยั่วเพิ่งเรียกขวัญคืนมาได้ เมื่อเห็นผู้ช่วยนางออกมาจากเขี้ยวอสรพิษร้ายเป็นลี้เจ็กลิ่ง ต้องแย้มยิ้มด้วยความตื่นตันพระคุณ แล้วกล่าวเบา ๆ

“ขอบคุณท่าน ลี้ก่งจื่อ...”

ลี้เจ็กลิ่งยิ้มเล็กน้อย แต่หันไปกล่าวกับโจวน้ำอุ่นที่มาถึงข้างกาย

“โจวเฮีย ท่านต้องอยู่คุ้มกันฉินโกวเนี่ยให้ดี นากลัววันหน้าท่าน...”

โจวน้ำอุ่นงุนงงจึงเข้าใจไม่ได้ ต้องหัวร่อกล่าว

“เฮียตี๋ อย่าได้หยอกล้อผู้พี่โง่เขลา...”

แต่ฉินยั่วยั่วอ้อายจนขี้เกียจไปมาพาลงร้อง

“ลี้ก่งจื่อ หากท่านยังเช่นนี้ ข้าพเจาก็ไม่ยอม...”

ขณะที่ทั้งสามหยอกล้อกัน พลันได้ยินซิ่วจ้วยได้ชื่อร้องสุดเสียง

“นี่ ! นี่...ตอนนี้เป็นเวลาใด พวกท่านยังมีกะใจมาหยอกล้อกัน”

ลี้เจ็กลิ่งรีบหันไปขยิบตาให้ทั้งสองแล้ว พลั้วควมมาข้างกายซิ่วจ้วยได้ชื่อแย้มยิ้มกล่าว

“รู้อย่างนี้ยากจะต่อสู้ด้วยจริง ๆ หรือได้ชื่อได้คิดถึงวิธีจับตัวมันแล้ว ?”

ซิ่วจ้วยได้ชื่ออยู่ในระหว่างเตรียมพร้อมเต็มที่ สันติระตะตอบ

“นึกไม่ถึง เดี่ยวฉินจะฝึกจนมีความแก่กล้าปานนี้ กลับเป็นที่ตั้งมือยิ่งจริง ๆ”

ลี้เจ็กลิ่งหันมอง เห็นพญารูทงหงอนทองคำลั่งชูหัวจ้องมองมาในทางนี้แน่วแน่ จึงฉุกใจได้คิดถึงวิธีการปราบมัน รีบพลั้วควมไปที่ข้างกายตัวมันทันที

พญารูทงหงอนทองคำเมื่อเห็นมีคนพุ่งเข้าหา ร้องแหว่ ๆ แล้วพุ่งละอองพิษออกมาอีกกลุ่มก้อนใหญ่ ลี้เจ็กลิ่งส่งเสียงกึกก้องกังวาน ร่างพลันพุ่งด้วยความรวดเร็วดังเงาภูตพราय วิ่งวนเวียนอยู่รอบ ๆ ตัวรูทงที่เป็นก้อนกลมด้วยความเร็วตั้งสายฟ้าแลบ

หัวสามเหลี่ยมของรูราย พลอยหมุนตามร่างที่กำลังวิ่งวนของลี้เจ็กลิ่งตลอดเวลา เพียงชั่วน้ำเต๋อด แต่ละคนต่างดูออก หัวสามเหลี่ยมของรูรายไม่เคยลั่วคล่องว่องไวดังเดิมแล้ว

คาดว่าร้ายก็รู้ตัวเป็นสถานการณ์ไม่ถูกต้อง ตอนนั้นรีบยึดตัวยาวเหยียด
ของมัน หมายถึงพุ่งหนีไปทางด้านหลัง

ลี้เจี๊ยะลี้พลันตวาดก้อง ตวัดมือฝ่าอากาศไป อสรพิษสุดร้ายถึงกับถูกสุด
ยอดวิชาคว่ำตูดฝ่าอากาศของลี้เจี๊ยะลี้ กระซากจนตัวลอยพ้นจากพื้นสามเสี้ยว

ลี้เจี๊ยะลี้ตวาดเสียงก้องกังวานอีกครา พลิกฝ่ามือกระแทกไป ตัวงูที่
ยาวกว่าสี่วา ถูกฟาดลงกับพื้นดังโครมใหญ่

ชีง้วยได้ซื้อบิตเป็นยิ่งนัก มิกล้าชะล่ามืออีกแล้ว แพรด่าในมือคลุม
งอย่างว่องไว พอดีบิตใส่หัวงูโดยแม่นยำ แลเห็นพญางูหงอนทองส่งเสียง
ร้องโหยหวนน่าสยดสยอง ตัวยาวเหยียดสั่นระริก ชั่วขณะก็แน่นิ่งไม่เคลื่อนไหวอีก

ลี้เจี๊ยะลี้โพล่งด้วยความสงสัย

“ได้ซื้อ หรือมันตายไปแล้ว?”

ชีง้วยได้ซื้อหัวรอเสียงก้องกล่าว

“งูที่มีพิษร้ายสุดยอดในแดนดินเยี่ยงนี้ ไหนเลยจะตายไปโดยง่ายตาย
ได้? มันตอนนี้เพียงถูกกลิ่นของดินถน่ำพันปีสยบไว้ สลบไปชั่วคราวเท่านั้น
เอง...”

ไฉนน้ำอุ่นกับฉิ่นยั่วยั่วพากันเดินเข้ามาหา เห็นงูร้ายตัวยาวเหยียดนอนนิ่ง
ไม่เคลื่อนไหว ต่างต้องแลบลิ้นส่งเสียง

“เดียจจันที่ร้ายกาจ หากวันนี้ไม่มีลี้เจี๊ยะลี้อยู่ด้วย ต่อให้ใช้วิธีนานา
เน่าแล้วพวกเราทั้งสามก็ไม่มีปัญญาสยบสัตว์ประหลาดตัวนี้ได้ ยังอาจจะต้อง
ถูกมันทำร้ายถึงแก่ชีวิตเสียอีก”

ฉิ่นยั่วยั่วกวาดตามอง เห็นพญางูหงอนทองยาวใหญ่ปานนี้ แต่กระบอก
ไผ่นำแข็งสีขาวนวลที่หหลวงจินนำมามีความยาวเพียงเสี้ยวเศษเท่านั้น มิทราบ
ต้องใช้วิธีใดจึงบรรจเข้าไปได้

ขณะนางจะถามด้วยความสงสัย พลันเห็นชีง้วยได้ซื้อใช้แพรด่าพันมือ
ด้วยความระมัดระวัง กำลังสนใจตัวงูหงอนทองไว้ แต่สั่งให้ไฉนน้ำอุ่น
ถือกระบอกครอบเข้าใส่ทางหัวงูก่อน

หัวงูสามเหลี่ยมที่ดูแล้วยังโตกว่ากระบอกไม้ไผ่ แต่พอเข้าไปใกล้ถึงกับ

สั้นระริกไม่หยุดยั้ง และยังหดเล็กลงอย่างสุดพิสดารอีกด้วย...หัวสามเหลี่ยมถึงกับไถลเข้าไปในกระบอกอย่างง่ายดาย เพียงชั่วครู่ ตัวที่ยาวร่วมส้าวก็หดจนไม่ถึงหนึ่งเชียว พอดี้อัดเข้าไปในกระบอกไม่ได้หมดสิ้น

ชีวรัยได้ซื้อปิดกระบอกไม้ไผ่แน่นหนา แล้วระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

“นับว่าสำเร็จโดยสมบูรณ์ได้ พวกเรารีบไปกันเถิด...”

ทุกคนเงยหน้ามอง เห็นเป็นเวลาเที่ยงพอดี ทรายคร่ำมาครึ่งวันเช่นนี้ ต่างรู้สึกหิวโหยเป็นอย่างยิ่ง จึงรีบเร่งฝีเท้าโลดล่นกลับไปตั้งเหินบิน

ในตอนกลับ เชียมันสุดชีวรัยได้ซื้อยั้งคงหัวร่อด้วยความปลาบปลื้มยินดี มีหยุดยั้ง กล่าวกับพวกพ้องอีกสามคน

“โชคดียิ่งจับพญางูทองมาได้ อากาการของประสกลั่นก็ต้องไม่มีปัญหาให้วิตกอีกแล้ว”

ไฉ่น้ำยืนถามขึ้นบ้าง

“ได้ซื้อ สัตว์ประหลาดตัวนี้ นอกจากดีของมันพอจะผสมเป็นยารักษาอาการบอบช้ำภายในและภายนอกที่มีสรรพคุณสูงแล้ว มิทราบยังมีคุณประโยชน์อื่นได้อีกหรือไม่?”

ชีวรัยได้ซื้อหัวร่อตอบ

“ประสกลั่นถูกแล้ว...ดีของมันมิเพียงจะผสมเป็นยารักษาอาการบอบช้ำที่ปานไอสททิพย์เท่านั้น หนังสือของมันยังแข็งแกร่งกว่าเหล็กกล้า พอจะเย็บเป็นเสื้อกั๊กป้องกันตัว มิเพียงจะต้านทานพลังภายในอันกล้าแข็งที่ศัตรูใช้มาทางหมัดฝ่ามือหรือเท้า ส่วนเชื้อพลังที่เป็นสีเขียวสุกใสของมัน เมื่อเก็บไว้ในตัว พอจะบันดาลให้น้ำร้อนรู้สึกเย็นสบาย หน้าหนาวอบอุ่นและยังขโลมจิตใจให้ปลอดโปร่งแจ่มใสไร้ความทะเยอทะยาน...”

ลีเกิ้ลลั่นสอดคำถามไป

“ได้ซื้อ ในความเห็นของข้าพเจ้า เชื้อพลังก้อนนี้อันคล้ายซ่อนอยู่ในหงอนสีทองบนหัวมัน”

ชีววัยได้ซื้อต้องชมเชยด้วยใจจริง

“สายตาของประสกมกล้ำจริง ๆ เชื้อพลั้งมันซ่อนอยู่ในหงอนสีทองนี่เอง”

ทั้งสี่สนทนาปราศรัยกันด้วยจิตใจปลอดโปร่งอย่างยิ่ง จนกระทั่งมาถึงผู้ลี้ชีวิตจึงโดยไม่รู้ตัว

วันเวลาผ่านไปรวดเร็วยิ่ง ลัดนิ้วมือเดียวก็เป็นเวลาสิบวันแล้ว

ตัวนัสนิยที่กินยาเม็ดที่ผสมจากติงหงอนทองไปสามเม็ด นับว่ารักษาชีวิตไว้ได้ไม่เป็นอันตรายแล้ว แต่ชีววัยได้ซื้อเมื่อตรวจดูอาการ ทราบว่าพิษของอิวมิงฮั่วยลิกมีใช้จะดูแลจนได้ ไม่ถึงสามเดือน มีอาจจะฝึกลมปราณใช้พลังไปได้ ดังนั้น ฉันทก็จะต้องนอนพักรักษาตัวบนเตียงอีกสามเดือน

ส่วนพวกท่าน การจะเข้าไปอยู่ร่วมพรรคแนฮั่นปึงบนภูเขาโฮ่วเอี้ยงของมณฑลอานฮุย ก็จำต้องยืดเวลาให้ช้าไปแล้ว

ไว้น้ำอุ่นกับฉินยั่วยวเคลียคลอกันอยู่ตลอดวันมิเคยพรางจาก ความรักได้พอกพูนขึ้นตามวันเวลามีหยุดยั้ง

แต่ลีเจ็กลิ่งนั้นโดดเดี่ยวเดียวดาย ยามว่างบางครั้งก็ไปเยี่ยมอาการของฉันทก็ในห้อง บางครั้งเดินหมากรุกกับชีววัยได้ซื้อ...แต่น้อยครั้งนักที่จะลูบคลำบรรเลงขลุ่ยหยกเลานั้น

แต่ละคนต่างให้ความเคารพเทิดทูนต่อลีเจ็กลิ่งราวเทพเจ้า และก็ให้ความรักถนอมดุจดั่งเป็นดีดีย์ารวัยของตน ลีเจ็กลิ่งคล่ายดังรู้ความอีกมากมายแล้ว ในดวงตาที่แจ่มใสได้แฝงความกังวลและเอ็นชಾಯุ่มากมาย

วันนี้ ลีเจ็กลิ่งนับดูว่มาที่เบ๊ะเช็กชีวิตครึ่งเดือนแล้ว จึงไปที่ห้องของฉันทก็สนทนาในเรื่องอื่น ๆ ชั่วครู่ จึงปล้นกล่าว

“ฉันทเฝ้าย ข้าพเจ้ามาถึงที่นี่ครึ่งเดือนแล้ว ได้รับการต้อนรับอย่างดีเยี่ยมจากท่าน ทั้งยินยอมให้เกียรติเข้าร่วมพรรคด้วย เป็นที่ข้าพเจ้าปลาบปลื้มตื้นตันสุดซึ้งแล้ว แต่ข้าพเจ้ายังมีเรื่องส่วนตัวอยู่อีกเล็กน้อย จำต้องรีบไปสะสางวันนี้จึงมาขออลาต่อท่าน อีกสองเดือนค่อยย้อนกลับมา ร่วมทางกับพวกท่าน

ไปที่โฮวเอียงซัวกัน..."

ฉินก็พลันหลุดลุกขึ้นนั่งบนเตียง ถามด้วยความตื่นเต้น

"ลี้เฮีย ท่านไหนไม่รอให้ฉินก็ทุกเลาเป็นปกติก็จะล่วงหน้าไปก่อน ? ใช่ว่ามีที่ใดต้อนรับไม่เป็นที่พอใจ หากว่ามี โปรดเห็นแก่ฉินก็ยังพักรักษาตัวอภัยให้ด้วยจิตใจกว้างขวาง..."

ลี้เจ็กลิ่งรีบประคองฉินก็ให้นอนลงดังเดิมแล้วปลอบ

"ฉินเฮียโปรดอย่าได้เข้าใจผิด ผู้น้องไม่มีความคิดเช่นนี้เด็ดขาด น้ำใจไมตรีที่สุดสูงของฉินเฮียนี้ ผู้น้องคิดจะทดแทนยังกลัวไม่เพียงพอ ไหนเลยมีความไม่พอใจได้"

จากนั้น จึงบอกเล่าความในใจของตนไปให้ฉินก็ทราบโดยละเอียด

ที่แท้ก็คือประสบการณ์อันสยดสยองน่าอนาถของลี้เจ็กลิ่งเมื่อครั้งเยาว์วัย ได้ถูกก๊วยฟ่ายซิมยี่ทำลายไปอย่างโหดเหี้ยมเพียงใด และทาสซ้อลี้ปวยที่ฝากชีวิตต่อกัน ยังถูกมันวางเพลิงคลอกจนตายทั้งเป็นอีกด้วย

เมื่อลี้เจ็กลิ่งเล่าจบความ ฉินก็ที่ผ่านมาเนิ่นนาน เห็นวัฏสงสารที่แปรปรวนจนซาชิน ยังอดเกิดความเจ็บแค้นรันทดด้วยไม่ได้

เจ็กลิ่งกล่าวต่อไป

"หลังจากได้รับความกรุณาจากซือแป๋ผู้มีพระคุณรับไว้เป็นศิษย์แล้ว ผู้น้องมิกล้าลืมเลือนหน้าที่สำคัญจะฟื้นฟูพรรคใหม่เลยสักครู่ยาม และความอาฆาตแค้นที่ยิ่งใหญ่ของสำนักอาจารย์ ยิ่งไม่ลืมน้ำใจที่ปวยแปะให้ความรักปรานี ปกป้องดูแลผู้น้องมานานปีได้ ผู้น้องไปในคราวนี้ ทางหนึ่งเป็นกราบไหว้ขอขมาของผู้ที่ทำเน็ดทั้งสอง ทางหนึ่งจะหาตัวก๊วยฟ่ายซิมยี่ และบรรดาญาติที่อวดอ้างถืออำนาจมารังแกผู้คนเหล่านั้นตอนนั้น..."

ลี้เจ็กลิ่งกล่าวถึงตอนนี้ก็ชะงักค้างกลางคัน แต่ฉินก็ยอมฟังออก เพราะดวงตาของลี้เจ็กลิ่งเป็นประกายอำมหิตแวววาว ทราบแน่ว่าจะต้องลงมือเช่นฆ่าสังหารพวกซิมยี่และญาติมิตรของมันเป็นการใหญ่

ลี้เจ็กลิ่งสนทนากับฉินก็อีกครู่หนึ่ง ทั้งสองฝ่ายนัดหมาย อีกสองเดือนจะย้อนกลับมา ร่วมทางกันไปทู่กุเขาโฮวเอียงซัว เข้าเป็นสมาชิกพรรคอันถาวรของพรรคแนฮุ้นปึง

ลี้เจ็กลิ่งไหว่วานให้ฉินก็้อล่าฉินยิวยิว ไ่ว่น้ำฮั่นและชิงวัยได้ซื้อแทน เพราะจากไปครั้งนี้เป็นเวลาไม่ยาวนาน มิต้องให้ผู้คนที่สามมาเห็นยวร้างขอร้องจนเสียเวลาอีก

สองฟากข้างทางหลวงใหญ่ มีทิวทัศน์ที่งามตระการ ลมเย็นเฉื่อยฉิว ลูบไล้กิ่งไม้ใบหญ้าเขียวขจี ดอกไม้ป่าเบ่งบานสะพรั่ง แต่ลี้เจ็กลิ่งกลับมีความหม่นหมองรันทดจนจิตใจหนักอึ้ง

ลี้เจ็กลิ่งที่ห้อมมาพาลงครุ่นคิดแต่ความในใจ จนเลยเมืองที่จำต้องพักแรม คำคินนี้ ตอนนั้นลมวิกาลกรโชกชายเสื้อพลั่วปลิวไสวจนมีเสียง อาซาพ่วงพิน้ำลายฟูมปาก เทวี่แตกจนชุ่มโชกทั้งตัว แสดงว่าได้ห้อมมาเป็นระยะทางยาวไกลยิ่งแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งที่เพิ่งสะดุ้งรู้ตัว กวาดตามองรอบข้าง รังบั้งเทียนม้าให้หยุดไว้ กระโดดลงจูงมันเข้าไปที่ใต้ต้นไม้ข้างทาง

ทันใดนั้น มีเสียงฝีเท้ามาถึงเร็วดังแว่วมาแต่ไกล ลี้เจ็กลิ่งขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่มิได้หันไปมอง ชั่วพริบตา ม้าเร็วตัวหนึ่งได้พุ่งเฉียดผ่านข้างกายไป ผู้ขี่ขี่พลันหันหน้ามาแค้นเสียงเย็นชาแก่ลี้เจ็กลิ่งเบา ๆ

ลี้เจ็กลิ่งได้ยืรับเงยหน้า พริบตานั้น ประจันหน้ากับผู้ขี่ขี่พอดิ ผู้ขี่ขี่พอเห็นขัดตา เสียงแค้นเย็นชาของนางพลันชะงักไป ที่แท้ถึงกับเป็นสตรีในฉ่านวิกาลเลือนราง ยังเห็นเค้าหน้าของนางงามอย่างยิ่ง

ลี้เจ็กลิ่งเหลือบมองแวบหนึ่งอย่างเย็นชา ก็เบือนหน้าไปในทิศทางอื่น ส่วนม้าเร็วตัวนั้นเห่อตะบึงผ่านไปดุจสายฟ้า เลือนหายในฉ่านวิกาล

ลี้เจ็กลิ่งครุ่นคิด สตรีนางนั้นจะต้องมีพลังฝีมือสูงส่ง มิเช่นนั้น ไท่หน เลยกกล้าห้อมมาอยู่ในทางหลวงยามวิกาล

ลี้เจ็กลิ่งยืนครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ เห็นอาซาคุซาพักผ่อนจนคลายความเหน็ดเหนื่อยบ้างแล้ว จึงขึ้นม้าเดินทางต่อ อีกประมาณชั่วยาม เดือนข้างขึ้นก็ลอยออกมาจากหลังหมู่เมฆ สาดแสงเลือนรางสลัวอยู่ทั่วแผ่นดินอันกว้างใหญ่

ลี้เจ็กลิ่งห้อมมามีระยะทางไกล ขณะจะชะลอฝีเท้ามาให้ช้าลง พลันเห็น

ทางหัวโค้งของเชิงผา มีชะง่อนหินประหลาดยื่นยาวออกมา จนผู้พบเห็นต้องรู้สึกประหลาดสงสัยอย่างยิ่ง

ลี้เจ็กลิ่งปล่อยม้าเหาะอย่างช้า ๆ ไปจนกระทั่งถึงหน้าชะง่อนหินนั้น เห็นเป็นหินสีดำสนิท มีถ้ำวัลย์และถ้ำขึ้นปกคลุมอยู่เต็ม ในลมวิกาลโชยพัด ส่งเสียงแผ่วเบาเป็นเมื่อปีศาจที่ยืนลงมาจากอากาศ จุดคร่าคนไปเป็นภักษาหารก็ปาน

ในแสงจันทร์เลื่อนราง ลี้เจ็กลิ่งยังเห็น กึ่งกลางของชะง่อนหินที่ยื่นออกมามีอักษร “เต๋ยวี่ซี้ไ้ (ผาแขวนคอตาย)” อยู่สามตัว

ลี้เจ็กลิ่งต้องงุนงงทันที สำหรับบุรุษหนุ่มที่พลังฝีมือสูงจิตใจเข้มแข็งตระหนง เมื่อมาอยู่ในทางรกร้างยามวิกาล ทุกที่ทางเว้งว่างวังเวง พบเห็นนามน่าสะพรึงกลัวของผาแล้ว ยังอดใจเต้นระทึกไม่ได้

ลี้เจ็กลิ่งสะบัดบังเหียนม้าคู่ขา ขณะจะเร่งให้มันพุ่งไปเร็วกว่าเดิม พลันมีเสียงแค้นหัวร่อว่ามาจากที่ด้านหลัง ลี้เจ็กลิ่งจึงรีบหันขวับไปตามสัญชาตญาณ

ที่ห่างจากด้านหลังเพียงท้าว มีสตรีสวมอาภรณ์ม่วงทั้งร่างยืนอยู่ทางหนึ่ง เนื่องเพราะเมื่อครู่จู่จ๋อแต่ดูอักษรบนผา จึงเกิดความชะงัดใจไปชั่ววูบ มิทันรู้ตัวมีคนข่มอยู่ในบริเวณใกล้เคียง ตอนนั้นเมื่อลี้เจ็กลิ่งเหลียวมองก็จำได้ ที่แท้เป็นสตรีที่ขับขีม้าเฉียดผ่านข้างกายในตอนพลบค่ำ และส่งเสียงแค้นอันเย็นชานั่นนั่นเอง

ลี้เจ็กลิ่งสะบัดบังเหียนวักม้ากลับไปหา ส่งเสียงเย็นชา

“ในป่าเขาที่เปลี่ยวร้างนี้ ไกวเนี้ยปรากฏตัวมากะดันทำทนายอีกครา หรือมีเจตนาหาเรื่องข้าพเจ้าจริง ๆ !”

สตรีอาภรณ์ม่วงสะบัดไหล่เบา ๆ ร่างพุ่งออกจากหลังม้าดุจเป็นสายฟ้า ละลือลงที่เบื้องหน้าลี้เจ็กลิ่ง จนบัดนี้จึงหัวร่อตอบ

“มิน่าเล่า ผู้คนต่างเรียกท่านเป็นเง็กมื่นชีวล้อ (อสุรหน้าหยก) อิมม... นับว่าหล่อเหลาราวสลักจากแท่งหยก กระด้างเย็นชาดังภูผาน้ำแข็งจริง...”

ลี้เจ็กลิ่งกล่าวด้วยความไม่พอใจ

“ที่ไกวเนี้ยปรากฏตัวออกมา ก็เพื่อเย้ยหยันสองคำนี้ต่อข้าพเจ้าเท่านั้น ?”

สตรีอาภรณ์ม่วงหัวร่อเบา ๆ กล่าว

“อา...กงจื่อของข้าพเจ้า ผู้อื่นหวังติดอก...เป็นไปได้จริง ๆ ท่านพอ
จะไม่ตรงไปทางเบื้องหน้า อ้อมออกอีกทิศทางหนึ่งได้หรือไม่?”

เสียงของนางเป็นสำเนียงเมืองหลวงที่ไพเราะเสนาะหูยิ่ง

กับสตรีนางนี้ ลีเจ็กลิ่งรู้สึกมีค่าที่สวยสะคราญปานบุปผา แต่สังเกต
วัยแท้จริงของนางไม่ออก แต่จากที่ท่าและวาจา แสดงว่าคร่ำโลกจนโชกโชน
แล้ว จึงอย่างไรก็เดาไม่ถูก สตรีอาภรณ์สีม่วงนี้เป็นคนเส้นทางสายใด? ยิ่ง
ได้ยินนางขอร้องอย่างไรเหตุผล และพิกลผิดธรรมดา จึงต้องคลางแคลง
งงสับสนแค้นหัวร่อตอบ

“ลีเจ็กลิ่งลงจากเขามาประกอบวีรกรรม ไม่เคยมีทางใดที่ถูกขวางผ่าน
ไม่ได้ ข้าพเจ้าพอใจเมื่อใด เป็นภูเขาศาสตราอาวุธก็ต้องขบูกดูลักครา วาจา
นี้ของโกวเนี้ย ไม่จำเป็นต้องเอ่ยอ้างอีกแล้ว ข้าพเจ้าขอลาก่อน”

บทที่ 12 สยบขวัญสะท้านใจ

ตรุนีอาภรณ์สีม่วงเห็นลีเจ็กลิ่งกล่าวจบคำก็สะบัดบังเหียน

วกม้าจะจากไปจริง ๆ นางพลันหัวร่อคึกคักกล่าว

“ไฮ้ ! ท่านกลับดื้อรั้นอย่างยิ่ง ผู้อื่นหวังดีด้วยใจจริง แต่ท่านไม่รู้ตัว
ชั่วเสียเลย”

ลีเจ็กลิ่งฟังออกว่า ฝ่ายตรงข้ามกำลังเอาเปรียบในวาทะ โทสะจึงพลุ่งขึ้น
จนประกายตาลุกวาว ขู่ขวัญสตรีอาภรณ์สีม่วงต้องถอยหลังไปก้าวใหญ่โดยไม่
รู้ตัว

ลีเจ็กลิ่งค่นเสียงเย็นเยียบ

“เห็นแก่ท่านที่กล่าวมาโดยไม่ตั้งใจ ครานี้เอ๋ยให้แก่ท่านสักครั้ง เฮอะ...”

สตรีอาภรณ์สีม่วงเห็นฝ่ายตรงข้ามถึงกับกระด้างไร้หน้าใจปานนี้ นางที่มา
เตือนภัยด้วยความหวังดี กลับถูกตัดรอนโดยไม่ไว้หน้า นางที่เกรงกร้าวเจ้า
อารมณ์มิเคยยินยอมแพ้ผู้ใดมาก่อนเลย โทสะจึงพลุ่งขึ้นจนแค้นหัวร่อสวนคำ

“ครั้งแรก ? ยูนี่มันลือสาย (มารหน้าสะคราญ) อ้าวขอเชียวบุกเหนือฝ่า
ไต่ยังกลัวผู้ใดมาบ้าง ?”

ลี้เจี๊ยกสังเกตเห็นสตรีอารมณ์สีม่วงประกาศชื่อนายมาเอง ที่ทำและวาจากราดเกรี้ยวดุตั้งแต่หนักแน่นเยือกเย็น จึงได้ขมวดคิ้วกล่าวเสียงนุ่มนวลกว่าเดิม

“อ้าวโกวเนี้ย ความหวังดีของท่านข้าพเจ้าสำนึกไว้ในใจแล้ว แต่ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญจะไปสะสาง มิว่าเบื้องหน้ามีอันตรายที่ร้ายแรงเพียงใด ลี้เจี๊ยกก็ต้องไม่หวาดหวั่นขวัญเสียเด็ดขาด อย่างไรต้องบุกไปดูสักครั้งให้ได้”

อ้วงซ้อเขียวที่มีนายาชุ่มฉ่ำมีนวลลือส่าย (มารหน้าสะคราญ) ส่งเสียงหัวเราะเสดใสไพเราะ แต่พอเสียงหัวเราะขาดหาย ดวงตาที่สุกใสพลันกลับกลายเป็นคมกล้ำดั่งสายฟ้า แค้นเสียงเย็นชา

“วิเศษมาก อย่างนั้นท่านต้องทดลองดูก่อน ด้านของโกวเนี้ยเราพอจะทะลวงผ่านได้หรือไม่ ?”

มริอให้ลี้เจี๊ยกตอบได้ ร่างพลันทะยานขึ้นไปในอากาศ สองฝ่ามือพลิกแล้วกดลงใส่สองไหล่ลี้เจี๊ยกอย่างละลือพลั่วแผ่ว ฝ่ามือถึงกลางคันพลันกลับกลายเป็นตะบปเข้าใส่จุดจึ่งอกุกุอยู่ให้ทั้งสองของลี้เจี๊ยกด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้า

เป็นการลงมือที่เคลวคล่องปราดเปรียว กล่าวได้ว่าเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งได้เต็มปากเต็มคำทีเดียว

ลี้เจี๊ยกเห็นฝ่ายตรงข้ามลงมือมาก่อน ร่างยังคงแน่นิ่งบนหลังม้ามิเคลื่อนไหว เพียงยกแขนข้างเดียวขึ้นเล็กน้อย ไขศอกกระแทกฝ่ามือซ้ายอ้วงซ้อเขียว ประคบนิ้วมือกรีดแฉลบเข้าใส่ชีพจรข้อมือขวาของฝ่ายตรงข้าม กระบวนท่าเดียวที่มีสองท่วงท่าทั้งต่อต้านและตีได้พร้อมเพรียงกัน

อ้วงซ้อเขียวร้องเบา ๆ สองฝ่ามือสลับรวดเร็วปานกระแสนลม จูโจมไปฝึกสามกระบวนท่าซ้อน ๆ

ลี้เจี๊ยกยังคงใช้แขนข้างเดียวสะบัดต่อต้าน แทบจะเป็นกระบวนท่าเดียวและเวลาเดียวกัน พริบตานั้น สามกระบวนท่าก็ถูกปิดป้องผ่านพ้นไปได้

ในช่วงเวลาที่รวดเร็วปานสายฟ้าแลบ ประฝ่ามือกันหกกระบวนท่าซ้อนกันมีนวลลือส่ายตอนนั้นกำลังสลับเท้าพลั่วกาย หมายถึงใช้ไม้ตายไปโจมตีจูโจม แต่ลี้เจี๊ยกก็ได้แค่แค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

“อ้วงโกวเนี้ย ยังจะสู้อีกหรือไร ? ท่านดูนี่เป็นกระไร ?”

อ้วงซ้อเขียวพอเห็นต้องร้องด้วยความตระหนก ใบหน้าแดงฉานทันที ที่แท้ปิ่นหยกบนมวยผมของนางถึงกับถูกลิ้เง็กลิ่งชักออกไปโดยไม่มีภูตผีเทพยดาล่วงรู้ได้ ฝีมือนี้เพียงพอยืนยันให้เห็น ฝ่ายตรงข้ามเหนือกว่านางมากมายหลายเท่าตัว

นางต่อนั้นมีเสียงลักครั้งคำ เพียงเหลือบมองลิ้เง็กลิ่งด้วยความละอายแหวหนึ่ง ขณะจะถอนตัวจากไป ลิ้เง็กลิ่งปล้นกล่าว

“อ้วงโกวเนี้ย โปรดรับปิ่นหงส์หยกคืนกลับไปด้วย”

จบคำดันฝ่ามือเบา ๆ ปิ่นหยกได้ลอยช้า ๆ เข้ามาในมืออ้วงซ้อเขียวอีกครา ดุจตั้งประคองมอบให้กับมือเองก็ปาน

อ้วงซ้อเขียวมีที่กล่าวปากใจ อ้าอึ้งซัวขณะจึงกล่าวเบา ๆ

“ลี้กจื่อ เมืองหน้ามีอันตรายที่ร้ายแรงยิ่ง ข้าพเจ้า... เดือนท่านยังคงเปลี่ยนเส้นทาง...”

“กุศลเจตนาของโกวเนี้ย ข้าพเจ้าซาบซึ่งตื่นตันยิ่ง แต่มีว่าเป็นถ้าเสียวงจระเข้ใด ข้าพเจ้าต้องไม่ยินยอมถอนตัวหนีเพราะความหวาดกลัว”

ตอบกล่าววาจาขึ้น สีหน้าลิ้เง็กลิ่งเป็นประกายอาจหาญจนน่าระย้อย

ขุนมันลื้อสายคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี ทุกผู้คนต่างยอมรับนางมีสีหน้าเหี้ยมเกรียมจิตใจอำมหิต แต่ตอนนั้นมีทราบเพราะสาเหตุใด ถึงกับเกิดความรักอาลัยต่อบุรุษหนุ่มที่ท้าทายกระด้างทะนงจนบอกไม่ถูก นางทอดถอนใจด้วยความรันทด เข้มมองลิ้เง็กลิ่งแน่วหนึ่งอีกแหวหนึ่ง จึงหันนายเร่งฝีเท้าไป

ลิ้เง็กลิ่งมีความพลุ่งพล่านดาลใจยิ่งนัก เมื่อเห็นสตรีอาภรณ์สีม่วงที่มีเคยรู้จักกันมาเลย ยอมปรากฏตัวออกมาเตือนภัยให้ทราบ ก็มีความระมัดระวังอยู่ก่อนแล้ว

ลิ้เง็กลิ่งทราบ ทางที่เมืองหน้าจะต้องมีศัตรูคู่แค้นมาซุ่มคอยทำร้าย แต่มีว่าจะเป็นเกียรติภูมิของสำนักอาจารย์หรือชื่อเสียงของพรรคแนฮุ้นปั้ง และความมานะพยายามที่ตนเพียรฝึกปรือฝีมือมาถึงสิบกว่าปี ต่างไม่ยินยอมให้ถอนตัวหลบหนีด้วยความหวาดกลัวโดยเด็ดขาด มาตราว่ารู้แน่แท้ใจ การไปครานี้ต้องมีเคราะห์มากกว่าโชค ยังคงต้องบุกไปเสี่ยงดู แม้จะไปแล้วไม่มีโอกาส

ได้กลับมาอีกก็ตาม

ลี้เจี๋ยลิ่งสะบัดบังเทียนอาชาคู่ขาให้เหวี่ยงไปช้า ๆ พลังครุ่นคิดจน
เคร่งเครียด จากไหวพริบปฏิภาณที่เลอเลิศสูงสุดได้บอก ชุนม่านลือสายแม้จะ
ประมือกับตน ได้เห็นฝีมือของตนจนกระจำใจ แต่สุดท้ายยังคงเตือนให้
ถอยห่างไป แสดงให้เห็นว่าศัตรูที่ซุ่มอยู่ทางเบื้องหน้าต้องเป็นยอดคนที่ย้าย
มาจายากจะพัวพัน

เสียงฝีเท้ามากระทบพื้นดังแจ่มใส จุดให้ลี้เจี๋ยลิ่งได้สติคืนมาจากภวังค์
เคลิบเคลิ้ม เงยหน้ากวาดตามอง พบเห็นที่ด้านข้างเป็นพรายน้ำระยิบระยับ ที่
แท้ยิ่งกว้างใหญ่ปรากฏอยู่ในสายตา

ในแสงจันทร์เลื่อนราง ผิวน้ำเป็นประกายระยิบระยับ ริมฝั่งเป็นป่าทึบ
บริเวณกว้าง ตอนนี้มีเสียงปักษารাত্রีที่โหยหวนแว่วอยู่... นับเป็นทิวทัศน์ที่
กว้างขวางวังเวงยิ่ง

ลี้เจี๋ยลิ่งพลันสะดุ้งรู้ตัว ที่ทรงอกคล้ายมีความอึดอัด และถึงกับมี
ความตื่นเต้นอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนเลย

รอบข้างเงียบงันจนวังเวงน่าหวาดหวั่น ไม่มีเสียงแมลงสักแมลงเบา ความ
รู้สึกที่พลัดเดียวมาอยู่ในดินแดนเปลี่ยววังเวง คุณความจิตใจลี้เจี๋ยลิ่งอย่างรุนแรง

ขณะที่คิดจะสะบัดบังเทียนแรงม้าให้พุ่งออกไป พลันมีเสียงแผ่วเบาอย่าง
กึ่งดังขึ้นที่เบื้องหลัง เสียงที่เบาเยี่ยงนี้ หากเป็นผู้มีฝีมืออ่อนด้อยสักเล็กน้อย
คงไม่สามารถได้ยินแน่

ลี้เจี๋ยลิ่งหันขวับกลับไป ที่ห่างจากด้านหลังเพียงสองวาเศษ ถึงกับมี
ทนายชราเสื้อเขียวยืนเคียงคู่กันสองคน

ในแสงจันทร์เลื่อนราง แลเห็นชัดตาว่าพวกมันมีผู้หนึ่งใบหน้าปานสาม
ก่างโลหิต เครายาวระลอก ดวงตาเป็นประกายคมกล้า แสดงว่าเป็นยอดฝีมือ
กำลังภายในอันดับเยี่ยม

อีกผู้หนึ่งเยาว์วัยกว่า ประมาณห้าสิบเศษแล้ว แต่ใบหน้าขาวเกลี้ยง
หงคาพยพสมส่วนสัด มุมปากมีไฟแดงโตประมาณถั่วเหลือง ขมับทั้งสองนูน
เด่น ดวงตาเป็นประกายแวววาว เป็นบุคลิกที่มีอำนาจช่วยผู้คนเช่นกัน

คนแปลกหน้าทั้งสองตอนนั้นก็จับจ้องมองลี้เจี๋ยลิ่งด้วยความตื่นเต้น

สงสัย พวกมันคาดไม่ถึง ด้วยพลังฝีมืออันดับเลิศเช่นพวกมัน ถึงกับยังห่าง
อีกสองวาเศษก็ถูกฝ่ายตรงข้ามรู้ตัวก่อนได้

ทั้งสามจับจ้องมองกันอย่างเวียนงันเป็นครู่หนึ่ง ลี้เจ็กลิ่งจึงเอ่ยเสียงเย็น
ซาบซ่าน

“วิกาลดีกส์ต์ผู้คนสงบ สองท่านไม่เสพสุขในความผันอันดึมดำ กลับ
ลำบากตรากตรำมาติดตามหลังข้าพเจ้า มีทราบมีคำสั่งสอนใดกัน ?”

ชายชราหน้าแดงหัวร่อเสียงกังวานตอบ

“ลี้เจ็กลิ่ง ท่านนับว่ามีพลังฝีมือที่เยี่ยมยอดจริง ๆ เล่าสู่ชีต่วนฮง ซน
ซาวนักเลงตั้งฉายาว่าเขี้ยวมีนทิศา (หน้าแดงขวัญเหล็ก) คาดว่าท่านคงไม่แปลก
หูกระมัง ?”

ลี้เจ็กลิ่งใจسهท่านเล็กน้อย ตอนยังฝึกวิชาฝีมือมิได้ออกมา เคยได้ยิน
ชื่อแปละชั่วซิงกุน บอกเล่าถึงยอดคนพิสดารที่มีอยู่ในวงพวกนักเลงยุคนี้
เขี้ยวมีนทิศา (หน้าแดงขวัญเหล็ก) ชีต่วนฮงผู้นี้ มีภูมิลาเนาอยู่ในภูเขาบูตัก-
ซัวของแซ่ไต้มาหลายชั่วคน ชีวิตนี้ของมันเคยเข้าตงจ้วนเพียงสองครั้ง แต่
ก็ได้สร้างอาณาภาพสยบบูลิ้มตงจ้วนจนระยอ

มันแม้ครั้งแรกจะประสบความสำเร็จกลับไป แต่ครั้งที่สองบังเอิญพบ
กับละชั่วซิงกุน ทั้งสองจึงนัดหมายกันประลองฝีมือบนยอดเขาฮั่วซัว

ทั้งสองต่อสู้กันสามร้อยกระบวนท่า จึงถูกกระบวนท่ามั่วที่ปวยม้อ (อสุร
บินกระจายเต็มฟ้า) ของสิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้าฉีกแขนเสื้อขาดออกมาข้าง
หนึ่ง หลังจากนั้น ในวงพวกนักเลงของดินแดนตงจ้วน ก็ไม่เคยปรากฏตัวคนผู้
นี้มาอีกเลย

เมื่อผ่านกาลเวลามานานปี ก็ถูกผู้คนเลื่อนลิ้มไปที่ละน้อย แต่การเข้า
แผ่นดินตงจ้วนสองครั้ง และขึ้นต่อสู้กับละชั่วซิงกุนบนยอดเขาฮั่วซัว ยังคง
เป็นตำนานที่ชนชาวบูลิ้มชั้นอาวุโสมักถกถึงกันอย่างตื่นแต่ตื่นใจ

ลี้เจ็กลิ่งเมื่อเห็นตัวประหลาดเฒ่ามาปรากฏในคำคินนี้ และยังคงใจมาพา
ตนอีกด้วย แสดงแน่ชัดว่าพลังฝีมือของมันจะต้องรุดหน้ากว่าเดิม จึงครุ่นคิด

‘ซือแป๋แม่ไปสูสั่มปรายภาพแล้ว แต่เราก็พอจะฉวยโอกาสนี้ ต่อสู้กับ
ศัตรูกล้าแข็งของซือแป๋ในอดีตสักครา’

เมื่อลี้เจ็กถึงได้คิดเช่นนั้น ความอาจหาญบังเกิดขึ้นอีกมากหลายจนส่งเสียงก้องกังวาน

“ผู้อาวุโสแซ่ซิมิเกียตฤมิกระเดื่องเกรียงไกร ข้าพเจ้าเลื่อมใสมาเนิ่นนานยิ่ง แต่มีทราบ ท่านที่อยู่ข้างกายเรียกหาว่ากระไร ?”

ชายชราหน้าขาวเกลี้ยงพริ้มตาลงเล็กน้อย แค้นเสียงเย็นชา

“ท่านฟังให้ชัดเจนไว้ ประมุขรุ่นที่สามของพรรคเอ็กก็ปัง (ซงดำ) ม้อฮุ้นเตี่ยว (อินทรีคล่าเมฆา) เป๊ะเอ็งคือตัวเรา”

ที่ท่าและน้ำเสียงของมันเป็น โยโสจนโอหังถึงที่สุดแล้ว

ลี้เจ็กถึงพลันเหวี่ยงหน้าหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวแล้ว จึงกล่าวกับม้อฮุ้นเตี่ยวเป๊ะเอ็ง

“เป๊ะปังจู้ กาลก่อนท่านกับซือแป๋ของท่าน และพวกมุสิกในบู๊ลิ้มอีกฝูงใหญ่ พวกกันไปทู่เซาฉินเนียหมายลอบประทุษร้ายซือแป๋ข้าพเจ้า ผลที่สุด กลับเป็นการหาภัยใส่ตัวบาดเจ็บล้มตายแทบหมดสิ้น ซือแป๋ผู้มีพระคุณเห็นท่านทนอ่อนยังไม่หลุดร่วงจากร่าง ฝ่าท่านรังแต่เป็นมลทินต่อมือของท่านผู้เฒ่า จึงได้ภัยไว้ชีวิตแก่ท่านมา คาดคิดมิถึง ท่านวันนี้กลับกลายเป็นคนมีชื่อไปแล้ว”

เป๊ะเอ็งได้ยินลี้เจ็กถึงเย้ยหยันมันถึงปานนั้น ใบหน้าที่ขาวเกลี้ยงถึงกับไม่มีแววขุ่นเคืองแม้สักน้อยนิด แสยะยิ้มกล่าว

“ผู้เยาว์ วันนี้ของปีหน้า ก็เป็นวันครบรอบปีการตายของเจ้า มีวาจาไร้สาระใด เราปังจู้จะสงบฟังท่านพาลออกมาจนหมดสิ้นได้”

ลี้เจ็กถึงไม่ตอบได้อีกแล้ว พลั้วตัวลงจากหลังม้า กล่าวกับทั้งสอง

“กับโจรชั้นต่ำทราวมในวงพวกนักเลงเช่นพวกท่าน โยต้องเปลืองคารมให้มากความ ? ไป ! พวกเราไปประลองกันที่เบ๊องหน่า”

เสียงมันหิตาเห็นลี้เจ็กถึงได้พลอยด่ามันเป็นโจรชั้นต่ำของวงพวกนักเลงไปด้วย ด้วยเกียรติภูมิของมันในกาลก่อน ไหนเลยไม่เด็ดดาลพานไฟถูกน้ำมันเผาใส่ จึงพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวจนสะท้านแก้วหู ดุดังกระหน่ำไล่ระฆังหมี่มาที่ข้างกายก็ปาน

กระทั่งลี้เจ็กถึงที่มีกำลังภายในสูงสุด สมาธิหนักแน่นปานนั้น ยังต้องทึ่งใจสะท้านขึ้นวูบหนึ่ง

ชีวิตอันพลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวต่อลี้เจ็กลิ่ง

“ประเสริฐมาก ด้วยความที่เชื้อไขโอหังของท่าน ก็ไม่ด้อยกว่าสุรเม้า
ซื่อแป่ท่านเลย เล่าชืออย่างไรก็ต้องขอรับทราบฝีมือสักครั้ง ดูว่ามีที่ใดโดดเด่น
เป็นเอกบ้าง”

ทั้งสามไม่ได้เถียงอีกสลับไป เดินอีกไม่กี่วาก็ถึงชายป่าที่บิรมบิง ขณะ
ลี้เจ็กลิ่งครุ่นคิด จะลงมือต่อผู้ใดก่อนนั้น

ในทันใด มีเงาร่างอีกหลายสายพุ่งควับ ๆ ออกมาจากในป่าทึบ เมื่อ
พลีวลงถึงพื้น ไม่มีเสียงแม้สักแผ่วเบา แสดงว่าล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับ
เยี่ยมเช่นกัน

ลี้เจ็กลิ่งทราบ เบื้องหน้ามีศัตรูจำนวนมากมาคอยกลุ้มรุมแล้ว จึงรีบ
ผนึกกำลังภายในเกร็งลมปราณขึ้นไว้จนเต็มที ระมัดระวังโดยมิกล้าชะล่าเลิน-
เล่ออีกแล้ว

ในหลายคนที่เพ่งพ่งตัวลงมา ผู้ยืนทางขวาสุดส่งเสียงเอื้อน

“วันละสามมือพอแกลใจ”

คนที่สองเอื้อนรับต่อไปทันที

“เลื้อขาดปิดร่างสบายกว่าแพร”

คนที่สามรับตามติด

“ลาภยศหมอกควันไม่มีแน่”

คนที่สี่รับต่อ “ถือบาตรร่วมใจไร้ผู้ต้าน”

และแล้ว ทั้งสี่ส่งเสียงขึ้นพร้อมกัน

“ถือบาตรร่วมใจไร้ผู้ต้าน”

ลี้เจ็กลิ่งพอได้ยินเนื้อความของเพลง และดูการแต่งตัวของฝ่ายตรงข้าม
ทั้งสี่ ก็ทราบเป็นคนในพรรครกระยาจกภาคเหนือ แต่กลับดูไม่ออก ทั้งสี่คนนี้มี
ศักดิ์ตำแหน่งใดในพรรค

ลี้เจ็กลิ่งกวาดตามองไปที่ใบหน้าชีวิตันหงและแป๊ะเอ็ง เห็นไม่มีแวว
ตื่นเต้นสงสัยสักน้อยนิด แสดงแน่ชัดว่าร่วมทางกับพวกมันมา นัดหมายกัน
ไว้ก่อนแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งในตอนนั้น ประสานมือให้บรรดากระยาจกที่ผมแผ่ยุ่งเหยิง

หน้ามอมแมมเสื้อผ้าเก่าขาดพลงกล่าว

"คำคินนี้ท่านทั้งหลายเพราะรอข้าพเจ้าคนเดียว ถึงกับระดมมาตั้งมากหลาย จับเจ้ารับน้ำค้างในที่นี้ ข้าพเจ้ารู้สึกเกรงใจอย่างยิ่งจริง ๆ ยังขอเชิญท่านทั้งหลายโปรดบอกนามยิ่งใหญ่มา เพื่อลี้เจ็กลี้วันหน้าจะได้ทดแทนให้"

ผู้อยู่ขวาสุดของพวกกระยาจกสืบทอดมาเก่าใหญ่ ลี้เจ็กลี้เห็นชัด เป็นชายชราวัยเจ็ดสิบเศษที่ผอมขาวโพลง ใบหน้าเหี่ยวย่น สองตายามกะพริบมีประกายพุ่งอยู่รอบน่านาหวาดหวั่น

ขณะลี้เจ็กลี้ครุ่นคิดอยู่นั้น ชายชราก็ได้ส่งเสียงปานระฆังใหญ่ เน้นมาทีละคำ

"เล่าฮิวแน่มั่นซึก (ขอทานหน้าเหี่ยม) เชี้ยกงเม้ง"

ลี้เจ็กลี้เคยได้ยินชื่อแป๊ะผู้มีพระคุณเล่า ขอทานหน้าเหี่ยมเชี้ยกงเม้งผู้นี้กาลก่อนเคยชักชวนสมัครพรรคพวกฝ่ายธรรม ไปลอบประทุษร้ายซึ่งขุนใหญ่เขาจีนเนี้ยมา มันมีศักดิ์เป็นหนึ่งในสามเฒ่าของพรรคกระยาจกภาคเหนือ เป็นตัวซื่อเฮียของที้บี้ซึก (ขอทานแซนเหล็ก) ไก่วัง ความสูงส่งในพลังฝีมือมัน ยังเหนือกว่าไก่วังมีเพียงสองเท่า

ดูท่า เมื่อเป็นเช่นนี้ ภายใต้การล้อมจู่โจมของพวกสุดยอดฝีมือจำนวนมากมาย เห็นที่ต้องมีเคราะห์มากกว่าโชคแล้ว

แต่สีหน้าลี้เจ็กลี้ยังคงกระด้างเย็นชาดังเดิม ไม่มีแว่หวาดหวั่นปรากฏให้เห็นแม้สักน้อยนิด

ตอนนั้น เชี้ยกงเม้งชี้ไปที่ด้านข้าง ซึ่งเป็นชายชรารูปร่างสูงใหญ่หน้าเฝ้าแดงคล้ำพลงกล่าว

"นี่เป็นชื่อดีของเล่าฮิวแน่มเดียวเตี้ยงเฮี้ยง ผู้คนตั้งฉายาว่าซิงเจียงเลี้ยก่วยซ่าย (ขอทานกระบองเทพอัคคี)"

ชี้ไปยังขอทานผิวดำคล้ำรูปร่างผอมสูง เหนือริมฝีปากมีหนวดสองแถมเกวาคางแพะแล้วกล่าว

"นี่คือชื่อดีของเล่าฮิว ที้บี้ซึก (ขอทานแซนเหล็ก) ไก่วัง คาดว่าท่านคงไม่แปลกหน้า"

ลี้เจ็กลี้พอเห็นศัตรูสำคัญของสำนักอาจารย์อยู่ที่เบื้องหน้านั้นเอง เลือด

ลมทั้งร่างต้องพลุ่งพล่านปั่นป่วน ยิ่งกว่าตอนพบหน้าเขียวมั่นหัด้าเสียอีก สองตา เบิ่งโพล่งจนประกายคมกล้าพุ่งวาบ แค้นเสียงเย็นซาเบา ๆ

แต่ลี้เจ็กลิ่งที่มีไหวพริบปราดเปรียว จิตใจหนักแน่นเยือกเย็นเสมอมา มาตรการที่เขี่ยกเม้งพ้อเห็นลี้เจ็กลิ่งมีความหนักแน่นเยือกเย็นปานนั้น อดลอบ

เขี่ยกเม้งพ้อเห็นลี้เจ็กลิ่งมีความหนักแน่นเยือกเย็นปานนั้น อดลอบ เลื่อมใสนับถือมิได้ ซ้ำไปยังขอทานอ้วนเตี้ยสวมเสื้อตัวนลายมีรอยปะอยู่เต็ม พรางแนะนำ

“นี่คือหัวหน้าใหญ่ของตึกทั้งหลายในพรรคเรา นามกั้งเซียงหึ่งฉายม้อซ่าย (ขอทานอสูร)”

ลี้เจ็กลิ่งเห็นพรรคกระยาจกมากเทหนือ ถึงกับระทมอันดับสุดยอดในพรรค มาจัดการต่อตนจนหมดสิ้น แสดงแน่ชัด ตั้งใจจะปลิดชีวิตตนในที่นี้ให้ได้แล้ว

ลี้เจ็กลิ่งอดถูกจิตใจที่ต่ำช้าสามัญของพวกมันสะกิดให้เดือดดาลมิได้ ดังนั้นแค้นหัวร่อกล่าวกับเขี่ยกเม้ง

“เซียงปิงจู้ คนของพรรคท่านยังมีอีกมากน้อยเท่าใดที่ซ่อนตัวอยู่ในป่า ไยไม่เชิญออกมาพบกันเสียในคราเดียว ? ลับ ๆ ล่อ ๆ เยี่ยงภูตผีปิศาจ ไหนเลยจะเป็นพฤติกรรมของผู้กล้าในวงพวกนักเลง ?”

เขี่ยกเม้งหน้าร้อนผะผ่าวทันที เหยขึ้นส่งเสียงกึกก้องกังวาน เสียงกู่ พอขาดหาย มีเสียงควับ ควับ พุ่งออกมาจากปากดูลงฝั่งแตกรัง ด้วยจำนวน ถึงสิบคน ล้วนแล้วสวมเสื้อเก่าขาดปะทะ ผมยู่เหยงหน้าตาสกปรกมอมแมม

ทั้งสิบกว่าคนพอฟลิ้วถึงพื้น กระเจายออกเป็นครึ่งวงกลมทันที สงบจน มิเคลื่อนไหวอีก

ลี้เจ็กลิ่งหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“นี่ต้องเป็นศิษย์พิทักษ์สำนักของพรรคกระยาจกแล้ว วิเศษมาก วันนี้ ลี้เจ็กลิ่งขอสละชีวิตร่วมสนองประลองให้เห็นความสูงต่ำกันเลย ท่านทั้งหลาย จะเข้ามาพร้อมกัน หรือใช้วิธีวนเวียนเปลี่ยนหน้าชน ?”

เป็นวาทะที่กราดเกรี้ยวแหลมคมอย่างยิ่ง ว่ากล่าวจนทุกผู้คนทางเบื้อง หน้ามีความกระดากกระเดื่องขึ้นเล็กน้อย

ทันใดนั้น ซึ่งเจียงเลี่ยกฮ้วยซ่าย (ขอทานไม้เท้าเทพอัคคี) ที่หน้าแดง

คล้ายรูปกายสูงใหญ่ ตวาดแล้วกระโดดปราดออกมาจากกลุ่ม คงไม้เท้ามังกร
ชนิดที่ยาวประมาณแปดเชียว โดปานแขนทารก คำรามใส่ลี้เจ็กลิ่ง

“ผู้เยาว์ที่โอหังลำพอง ที่นี้ไหนเลยเป็นที่ผู้เยาว์มาอดกล้ำสามท้าว เล่าสู่
จะขอเผชิญกับผู้เยาว์ที่มีชนชั้นในขวัญ (โอหังบังอาจ) ดูก่อน”

ใบหน้าลี้เจ็กลิ่งกระด้างเย็นชา ราวครอบด้วยน้ำแข็ง ความอำมหิตพุ่ง
ขึ้นหนักหน่วงรุนแรง ปลดท้อผ้ายาวออกจากหลังอย่างเชื่องช้า เมื่อสะบัด
ออก ถึงกับเป็นไม้เท้าสีแดงฉานที่ยาวประมาณสี่เชียว โดปานแขนทารก หัวไม้
เท้าใช้ทองแดงกับเหล็กกล้าตีขึ้นเป็นรูปฝ่ามือมนุษย์ สี่นิ้วกว้างอ้า นิ้วก้อยงอ
ดุจตะขอ ทางปลายเป็นประกายแวววาว แสดงว่าต้องคมกริบ สามารถทะลวง
ลมปรานคุ้มครองร่างของผู้คนได้อย่างแน่ชัด

เมื่อลี้เจ็กลิ่งแสดงอาวุธนั้นออกมา ทุกผู้คนในบริเวณต่างร้องด้วยความ
ตระหนก

“เชียวชั่วไคว้ (ไม้เท้ามือแดง) !”

นับแต่ลี้เจ็กลิ่งออกจากสำนัก นี่เป็นครั้งแรกที่ใช้อาวุธประจำตัวของ
อาจารย์ที่ตกทอดมา ตอนนั้นกำด้ามไม้เท้ามือแดงแนบแน่น แค้นเสียงเย็นชา

“เตียวเตี้ยงเหยียง ลงมือมาเถิด”

เตียวเตี้ยงเหยียงเป็นยอดฝีมืออันดับสองของพรรคระยาจากภาคเหนือ
พลังฝีมือมันมีความโดดเด่นเป็นเฉพาะตัวอยู่ มันที่มีอารมณ์ร้อนแรงดังเปลว
เพลิงจนได้ฉายาซึ่งเจียงเหลียนช่วยช่าย เมื่อเห็นลี้เจ็กลิ่งยืนแยกขาอย่างโอ้อ่า คล้าย
มิได้แยแสมันในสายตาเลย โทสะจึงพุ่งขึ้นจนคำรามสุดเสียง สะบัดไม้เท้า
มังกรจนดูเหมือนประกายสีดำแวววาว ปาดโครมลงใส่ศีรษะลี้เจ็กลิ่งดุจภูเขาดม
ไม้เท้ายังห่างจากศีรษะฝ่ายตรงข้ามเชียวเศษ พลังลดข้อมือต่ำ ไม้เท้า

เหล็กฝ่าอากาศเสียงหวีดหวิวเกรียวกราด พุ่งปราดใส่ที่ทรวงอกลี้เจ็กลิ่งด้วย
ความเร็วปานสายฟ้า

ลี้เจ็กลิ่งหนักแน่นมั่นคงปานขุนเขา รอนจปลายไม้เท้าใกล้จะสัมผัสทรวง
อก ไม้เท้ามือแดงที่หนักกว่าสี่สิบซั่ง จึงได้จี้ไปใส่ปลายไม้เท้าของเตียวเตี้ยง-
เหยียงวูบหนึ่ง

เสียงดังดังสนั่น ไม้เท้าเหล็กที่ยาวใหญ่ ถึงกับถูกจี้เพียงเบา ๆ ก็กระดอน

ทางออกไม่ได้

ลี้เจี๋ยลิ่งทวาดเบา ๆ สะบัดกวัดแกว่งไม้เท้าเหี้ยะซัวไกว์จนกลายเป็น มังกรไฟโลดนา ส่องเสียงครืนครื้นปานน้ำตกจากหน้าผา พอลงมือก็เป็นแปดสิบเอ็ดกระบวนท่าไม้เท้าเหี้ยะซัวไกว์ของลี้เจี๋ยลิ่งทวาทันที ระดมการจู่โจมที่หนักหน่วงถี่เร็ว แต่ละกระบวนท่าล้วนเป็นฟาดขวางทะลวงตรง ด้วยอานุภาพที่กราดเกรี้ยวอ่ามทิดโหดเหี้ยมดุคั่นยั้งนัก ทุกกระบวนท่าล้วนพุ่งเข้าใส่จุดสำคัญในชีวิตของคู่ต่อสู้ แม้นพลาดพลั้งถูกสักครา เป็นต้องเสียชีวิตในทันทีแน่นอน

เตียวเตี๋ยเฮี้ยงพอประมือกระบวนท่าแรก ก็ถูกฝ่ายตรงข้ามชิงเอาเปรียบ รุกไล่ได้ก่อน ตัวมันต้องปิดซ้ายด้านขวา ทุ่มเหี้ยชีวิตปกป้องสุดเรี่ยวแรง ยังคงทุลักทุเลเป็นยิ่งนัก

ยอดฝีมือที่ซมการต่อสู้ เมื่อเห็นลี้เจี๋ยลิ่งถึงกับมีพลังฝีมือสูงส่งกล้าแข็งปานนี้ ต่างต้องลอบตระหนกเป็นยิ่งนัก

พลันได้ยินเตียวเตี๋ยเฮี้ยงทวาดก้องดังฟ้าร้อง ร่างสูงใหญ่พุ่งควับออกไปไกลกว่าห้าก้าว ฝ่ามือซ้ายใช้พลังตัวลักกิมกังเจี๋ย (หัตถ์พลังเทวราช) กระหน่ำใส่ลี้เจี๋ยลิ่งอย่างถี่เร็วสามฝ่ามือซ้อน ๆ ปานมรสุมโหม

ลี้เจี๋ยลิ่งพลั้กายควับ เตียวเตี๋ยเฮี้ยงกลับฉวยโอกาสนั้น สะบัดไม้เท้าเหล็กโหมจู่โจมเข้ามาอย่างกับพายุฝนกระหน่ำ ใช้หนึ่งร้อยเจ็ดสิบกระบวนท่าบ๊อเติกซิงเจี๋ย (ไม้เท้าเทพดาไร้ศัตรูต่อต้าน) พลังของไม้เท้าไม่ผิดกับมรสุมโหมกระหน่ำอสนีบาตฟาดทำลาย นับเป็นอานุภาพที่ยิ่งย่องอย่างยิ่งเช่นกัน

ลี้เจี๋ยลิ่งกระโดดหลบหลีกไปพลาง สอดสายตามองรอบข้าง พบเห็นยอดฝีมือพรรคกระยาจกภาคเหนือทุกคนและซีต้วนซง เบ๊ะเอ็งต่างเข้มนมองมาจนตาวาวไม่กะพริบ มีที่ท่าคล้ายจะฮือเข้ามาฉกกระชากร่างตนไปกัดกินก็ปาน

และคู่ต่อสู้ในตอนนี มีพลังฝีมือที่ถึงอันดับเลิศได้จริง ๆ หากพัวพันสู้เช่นนี้สืบไป มิทราบถึงเวลาใดจึงยุติได้ จึงตกลงใจอย่างรวดเร็ว...

ตอนนั้น พอดีไม้เท้าเหล็กยาวใหญ่ของเตียวเตี๋ยเฮี้ยงฟาดขวางเข้ามาที่หว่างเอว ตัวไม้เท้าคล้ายตั้งเป็นกระบองอ่อนก็ปาน ถึงกับสั่นไหวจนเป็นเงาไม้เท้าจำนวนมากหลาย ชู่ขวัญผู้คนจนใจสะท้านได้จริง ๆ

ลี้เจ็กลิ่งสลับเท้าก้าวไถล คล้ายเป็นปลาน้อยในสายธาร ถึงกับหลบหลิกไปได้อย่างสวยงามพิสดาร แล้วหมุนควับตั้งลูกข้างใหญ่ ปราดไปที่กลางหลังเตี้ยเตี้ยงออย่างไม่ว่าความหมาย

เตี้ยเตี้ยงอที่พาดไม้เท้าไปแล้ว ศัตรูพลันหายวับกับตา มันที่ผ่านการต่อสู้มาจนโซกโซนช้านานยิ่ง ตอนนั้นไม่มีเวลาระชากไม้เท้ามังกรชนิดคืนกลับมาได้ รีบสับฝ่ามือซ้ายพาดกลับไปทางด้านหลังสุดแรง

พลังฝ่ามือเหวราชมีความหนักหน่วงที่ไม่อาจดูแคลนได้ โดยเฉพาะเตี้ยเตี้ยงอที่คร่ำเคร่งฝึกมาเป็นเวลากว่าสี่สิบปี ความหนักหน่วงรุนแรงของอานาปาฝ่ามือนี้ เพียงพอจะหักศिलाเป็นผุยผงได้แล้ว

ไหนเลยจะคาด เตี้ยเตี้ยงอที่พาดฝ่ามือสุดแรง ถึงกับยังคงพาดใสอากาศที่ว่างเปล่า ลี้เจ็กลิ่งได้วกมาทางขวามือของมันก่อนแล้ว

เตี้ยเตี้ยงอที่ถูกกระตุ่นจนเหวี่ยงตกลงแทบระเบิด ไม่คำนึงถึงเรื่องราวใดอีกแล้ว ฝ่ามือซ้ายพลิกเป็นวง ไม้เท้าเหล็กในมือขวาพาดอย่างดูดัน ลี้เจ็กลิ่งไถลเท้าก้าวหลบหลิกอีกครั้ง ในพริบตาที่เงาฝ่ามือซ้ายของเตี้ยเตี้ยงอรั้งกลับ ไม้เท้าเพิ่งพาดออกมานั้น ลี้เจ็กลิ่งก็ได้เกร็งพลังภายในใส่สองฝ่ามือ พาดออกต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ

พลันมีเสียงระเบิดดังสนั่นปานฟ้าถล่ม ลี้เจ็กลิ่งแม้ถูกกระแทกถอยไปสามก้าว แต่เตี้ยเตี้ยงอที่เป็นซึ่งเจี๊ยงเสียวฮ่วยฮ่วย กลับต้องเซตึง ตั้งไปไกลถึงสองวาเศษจึงตั้งหลักได้

มันในตอนนั้นเบี่ยงตัวจนเหลือกกล่น เส้นเลือดบนหน้าผากเขียวโปน หอบหายใจหนัก ๆ อยู่ถี่เร็ว คำรามสุดเสียงปานพยัคฆ์ร้ายแล้ว คงไม้เท้าหมายจะโถมเข้ามาต่อสู้อีก

ม้อฮ่าย (ขอทานอสูร) ที่อยู่ด้านข้างรีบยื่นมือมาขวางไว้พลางกล่าว "หัวหน้าที่สองโปรดพักผ่อนก่อน ยังคงให้เราไปต่อสู้ดูสักรอบหนึ่ง..." เตี้ยเตี้ยงอผลึกมือซ้ายกึ่งเซียงหึ่งออกไปแล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด "ไม่ต้อง ! หากวันนี้เล่ายังไม่จับเจ้าชั่วชาติมาลงโทษกระซอกเอ็น ไหนเลยจะลดทอนความเดือดดาลในอกลงได้"

จบคำเพยานกายเข้ามาอีกครา ม้อฮ่ายกึ่งเซียงหึ่งจึงต้องถอยไปด้วย

ความกระตาค

เดียวเตี้ยงเฮียงที่ทะยานกายออกจากที่ เห็นลี้เง็กลิ่งกำลังจับตามองมัน ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ในยามอัปถัยและเดือดดาล พลันใช้ไม้ตายสามไม้เท้าเทพสัมผัสหรือออกมากระหน่ำจูโจมทันที

ลี้เง็กลิ่งพุ่งกายควับ ทะยานปราดขึ้นในอากาศแล้ว กูเสียงกราดกรั๊ว กังวาน โฉบไปมาสามครั้งจุเป็นเหยี่ยวใหญ่ เขียะชั่วไกวได้ใช้สามไม้ตายนาม เซ่งเล้งอึ้งหงส์ (ซึ้งมังกรล่อหงส์) เท่งชั่วเลาะหัง (ท่านปาร่อนพื้นทราย) เฮ้าไ้ว-น้ำตึง (พยัคฆ์คำรามจากใต้) ดิดต๋อตามกันไป คุณคามจนเดียวเตี้ยงเฮียงแทบ หายใจไม่ออก

ลี้เง็กลิ่งฉวยโอกาสนั้นหมุนควับปานลูกข้าง เดะสองเท้าเข้าไปใส่สองตา คู่ต่อสู้อย่างดุดัน

เดียวเตี้ยงเฮียงลนลานก้มศีรษะหลบ ลี้เง็กลิ่งสะบัดสองแขนอีกครั้ง พุ่งไปที่ด้านหลังเดียวเตี้ยงเฮียงรวดเร็วกว่าดาวตกจากฟ้า ฝ่ามือซ้ายฟาดโครม ลงไปทันที

เดียวเตี้ยงเฮียงพลันรู้สึก มีพลังหนักหน่วงกระแทกเข้าใส่กลางหลัง ขณะรู้ตัวว่าย่ำแย่ ก็มีพลังที่ร้อนระอุจนจับจิตใจฟาดเข้าใส่แขนซ้ายของมันถนัด ถิ่นเงินเสียงกรือบดังสดใส กระตุกแขนหักละเอียดยไปทันที

มันเจ็บปวดรวดร้าวจนแผดร้องดังสนั่นหวั่นไหว กระโดดควับออกไป ไกลกว่าสองวา จึงล้มโครมลงดินรนกับพื้น

บรรดากระยาจกของภาคเหนือต่างพากันแผดร้องดังสับสนอลหมาน กังเซียงหึ่งพาพิชัยอาวุธโฉบคนพุ่งปราดเข้าไปช่วยหามเดียวเตี้ยงเฮียงออกมา

ชีวิตอันขลุบเคราไม่สง่เสียง เนื่องจากมันหึ่งที่เห็นฝ่ามือของลี้เง็กลิ่ง ฟาดลงจูโจมคัตรอยู่ชุด ๆ แต่ถึงกับช่วยเหลือไม่ทันทั่วทั้ง

ลี้เง็กลิ่งในตอนนั้นมีสีหน้าอาทอาญ เปล่งปลั่งเป็นประกาย สองตาเจิดจ้า คมวาว เข้มมองผู้คนทั้งหลายแว่นิ่ง แต่ไม่มีทีท่าอึดเอิบล้าพองในชัยชนะเลย

บรรดาคัตรทั้งหลาย นอกจากเขียะมันที่ดำชีวิตอันขลุบแล้ว ต่างหน้าเปลี่ยน สีไปจากเดิม มีทั้งแตกตื่นขวัญเสีย เดือดดาลลิ่งแค้นครบครัน

โดยเฉพาะเอ็กก็ปังจูเป๊ะเอ็ง และทึบซึกสองสามเฉ่าพรรคกระยาจก

พวกมันยังมีความเดือดดาล และกระวนกระวายมากกว่าทุกคน

ที่แท้กรรมลือมกลุ้มรุมลี้เจ็กลั้งครั้งนี้ เป็นแป๊ะเอ็งกับไ้วยั้งสองคนตันคิด ซักชวน เนื่องจากเมื่อลี้เจ็กลั้งออกจากภูเขาเซยซัวแล้ว ก็มีเกียรติภูมิกระต้อง เลื่องแผ่นดิน นุกไปที่ใดที่นั่นพังทลายราบ และยังมีภาระปรับปรุงแน้วนั้ง ให้พื้นดินซีพมาอีก ยิ่งกว่านั้นยังประกาศรั้งความล้างแค้นแทนสำนักอาจารย์ สะสางความอาฆาตเก่าเมื่อครั้งถูกกลุ้มรุมในหุบเขาгүйใช้วักกของภูเขาฉั้นเนี้ย

บรรดาผู้คนเมื่อกาลก่อนร่วมกำลังไปกลุ้มรุมหมายชิงของวิเศษจากละซัว- ซิงกุน แต่ไม่สำเร็จหนีรอดกลับมาได้นั้น ความจริงยังมีใครเชื่อถือนัก หนึ่ง เนื่องจากพลังฝีมือและเกียรติภูมิในวงพวกนักเลงของมันยุคนี้ อีกหนึ่งก็คือ ถือดีว่ามีพวกมากกำลังเข้มแข็ง มิได้แยแสลี้เจ็กลั้งที่คล้ายไก่อ่อนเฟื่องสอนชั้น ในสายตาเลย

แต่ทว่า พวกมันกลับคำนวณผิดพลาดไป ลี้เจ็กลั้งได้ปฏิบัติตามคำสั่ง สอนของซือแป๋ผู้มีพระคุณ ไม่ย่อท้อต่อภัยอันตราย ไม่หวาดหวั่นต่อความยาก ลำบาก ไปสร้างเรื่องยิ่งใหญ่ที่แตกตื่นสะท้านแผ่นดินมากมายหลายประการ

มียอดฝีมือผู้มีลึ้มอันดับเยี่ยม ทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรม ต่างพ่ายแพ้ใน ฝีมือลี้เจ็กลั้งอย่างง่ายดาย และบุคคลที่เมื่อกาลก่อนเคยร่วมขบวนไปกลุ้มรุมชิง ของวิเศษจากละซัวซิงกุน เช่น กิมน่อกัง ชั่วบู๊ ลี้ก्यू ก็พากันบาดเจ็บล้มตาย ในเงื้อมมือลี้เจ็กลั้งหมดสิ้น

ข่าวที่แตกตื่นสะท้านขวัญเหล่านี้ เมื่อแพร่ระบาดไปในวงพวกนักเลงแล้ว พวกมันจึงได้รู้ตัวว่าเป็นเรื่องราวที่หนักหนาสาหัส ดังนั้น พากันปรึกษาหารือ ตกลงใจใช้ประวัติศาสตร์ดั้งเดิมในหุบเขาгүйใช้วักกของฉั้นเนี้ยเมื่อสามสิบปีก่อน มาอีกครั้ง

ในขณะที่พวกมันเรียกระดมผู้ช่วยอยู่ นัดหมายร่วมกำลังกันออกเดินทางนั้น เอ็กก็บังจู้แป๊ะเอ็งบังเอิญได้พบกับเขียะมันหัดำซีต้วนฮง ที่เมื่อห้าสิบ ปีก่อนมีชื่อเสียงเกรียงไกรสยบบู๊ลิม และเคยต่อสู้กับละซัวซิงกุนจนมีความ อาฆาตแค้นกันมานานปี เมื่อถูกแป๊ะเอ็งเกลี้ยกล่อมยุยง ในที่สุด ตัวประหลาด เฒ่ารับปากมาร่วมการต่อสู้ในคำคินนี้

และแป๊ะเอ็งกับไ้วยั้ง นอกจากจะใช้คนสะกดรอยตามลี้เจ็กลั้งมาตลอด

ทางอย่างลึกลับพิสดารแล้ว หลังจากลี้เจ็กลิ่งอำลาออกมาจากซุ่ยลิวซัวจึง สาย
ของมันก็ส่งข่าวความเคลื่อนไหวติดต่อกันไม่หยุดยั้ง ลี้เจ็กลิ่งที่ไม่มีประสพ-
การณ์ในวงพวกนักเลงเพียงพอ กอปรกับเดินทางด้วยความครุ่นคิดที่หนักอึ้ง
จึงมิได้รู้ตัวผดสังเกตุ

ยิ่งกว่านั้น พวกเป๊ะเอ็งยังได้เชื่อเชิญฮุ้นมันลื้อสายอ้วงซ้อเซี้ยวที่มี
พลังฝีมือสูงส่ง แม้สวยสะคราญแต่กระด้างเย็นชาปานน้ำแข็ง ไปเป็นกองหน้า
หยั่งลาดเลา ไหนเลยจะคาด ฮุ้นมันลื้อสายที่ปกติโอหังเย็นชาอย่างยิ่ง ถึงกับ
บังเกิดความพอใจในตัวลี้เจ็กลิ่งทั้งงามสง่า แสร้งปรากฏตัวที่ได้ชะง่อนผาเดี่ยว-
ซีไว้ เตือนให้ลี้เจ็กลิ่งอ้อมทางหลบหลีกพวกเหล่านี้ไป

แต่อ้วงซ้อเซี้ยวประเมินลี้เจ็กลิ่งผิด มันถึงกับตระหนกจนเดิดเตี้ยยิ่ง นาง
แม้ประลองฝีมือเพลิงพล้ำต่อลี้เจ็กลิ่ง แต่นางก็ทราบ ยอดฝีมือจำนวนคับคั่ง
ที่รออยู่เบื้องหน้า ยังคงสามารถสังหารลี้เจ็กลิ่งได้แน่... แน่อน นางไม่ทราบ
ตอนนั้นลี้เจ็กลิ่งประมือกับนางเพียงใช้ฝีมือสามสี่ส่วนเท่านั้นเอง

ประมุขพรรคกระยาจกแนมื่นซีก (ซอทานหน้าเหลี่ยม) เขี่ยกงเม้ง เมื่อเห็น
ที่ตั้งของมันพ่ายแพ้บาดเจ็บ ต้องแค้นเสียงเย็นเยียบกล่าว

“ลี้ปังจู ฝีมือของท่านโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง ไม่เสียทีที่มีฉายาเง็กมันชีว-
ลื้อ (อสุรหน้าหยก) เอาเถิด เล่าฮูว์นนี่ก็ขอเชิญท่านช่วยส่งเสริมเสียด้วยเลย”

จบคำสาวเท้าหมายจะเข้าไปต่อสู้อย่างเดียว แต่เซียวมันทิดำชิต้วนฮงที่ยืนหัวร่อ
คิก คิก ทางด้านข้าง พลันมีสีหน้าโหดเหี้ยมขึ้นทันที ยื่นมือขวางเซี่ยกงเม้ง
ไว้แล้วเน้นเสียง

“เฉาเซี้ย โฉนจึงไม่มีความอดกลั้นถึงปานนี้ ? เพลี่ยงพล้ำไปรอบหนึ่ง
นับเป็นกระไรกัน ? ต่อ ๆ ไปยังมีความครึกครื้นกว่านี้อีกมากมายดอก”

แล้วหันขวับมาเผชิญหน้ากับลี้เจ็กลิ่ง ส่งเสียงต่อ

“เด็กร้ายกาจ พอมิฝีมืออยู่บ้างจริง ๆ คาดคิดไม่ถึง อสุรเฉาหฤโหด
จะฝึกศิษย์เช่นนี้ออกมาได้ มาเถิด รอบนี้ให้เล่าฮูว์นร่วมเล่นท่านดู...”

จบคำประกบสองฝ่ามือเบา ๆ ตั้งเป็นทิวาทที่พิกลอย่างยิ่ง แต่สายตาได้
เร่งรัดให้ลี้เจ็กลิ่งลงมือแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งไม่หวาดหวั่นพริ้งพริ้วเล็กน้อยนิด ทั้งยังได้คิด ตนซึ่งมีประสพ-

การณ์ในการต่อสู้กันต่อไป ตอนนี้อยู่เมื่อมียอดฝีมือระดับชือแบ่ในกาลก่อน
มาเป็นคู่ อย่างไม่ก็ข้อฝึกซ้อมฝีมือให้คล่องแคล่วเจนจัดกว่าเดิมจึงสมควร

ดังนั้นเอง สอดเซียะชั่วไกวไว้ที่ด้านหลัง สองมือถูกกันไปมา ย่อไหล่
เชิดหน้า ทั้งสองจึงเดินวนเวียนเป็นวงกัน

ซีต้วนหงเดินวนสองรอบแล้ว พลันตวาดท้วง

"เด็กน้อยรับมือ!"

สองฝ่ามือถูกจูโจมออกมาพร้อมเพรียงกัน ที่ยิ่งประหลาด แนวทางวิชา
ฝ่ามือของมันเป็นแล้วอ้อมไปมาในทางโค้งทั้งสี่ และยังคงลือดุดไปไม่ห่างใน
สายลม เห็นชัดจะฟาดทางขวาแต่กลับพลັกระหน่ำทางซ้าย เห็นว่าฟาดใส่ศีรษะ
แต่พริบตากลับตะปบใส่ทรวงอก ยิ่งกว่านั้น พลังฝ่ามือของมันยังหนักหน่วง
ดุจันปานพะเนินเหล็ก จนลี้เจ็กลิ่งเมื่อรับมือ รู้สึกหนักแรงไม่น้อยจริง ๆ

เมื่อกระบวนท่าจูโจมของเซียะมิ่นทิดำระดมมาเป็นเช่นดังสายน้ำในลำธาร
ใหญ่ หลังไหลติดต่อกันไม่หยุดยั้ง

ลี้เจ็กลิ่งก็รวบรวมสมาธิจิตใจให้หนักแน่นเยือกเย็น ใช้ลิบสองกระบวน
ท่าอสูรออกต่อต้านรับมือโดยเข้มแข็ง

ช่วงเวลานั้น เห็นแต่เงาฝ่ามือกระจายพร่างพราย ร่างกายพุ่งควับเจ็ว
ดุจสายฟ้า ทั้งสองฝ่ายต่างใช้ความเร็วเข้าสยบความเร็ว แต่ละกระบวนท่าล้วน
ฟาดไปด้วยพลังภายในอันกล้าแข็ง

ดังนั้น ฝ่ามือที่สัมผัส ร่างที่พุ่งหลบหลีก ถึงกับไม่มีเสียงแม้สักแผ่วเบา
หากพิจารณาตามประสบการณ์ ย่อมต้องเป็นเซียะมิ่นทิดำเหนือกว่ามากหลายนัก

แต่หากพิจารณาตามความพลิกแพลงลีกล้ำของกระบวนท่า ทั้งสองกลับคู่คี่
กำลังกัน

แต่หากพิจารณาตามความแคล่วคล่องปราดเปรียวของท่าร่าง กำลังภายใน
ที่ยืมนาน เซียะมิ่นทิดำแม้จะเหนือกว่าทุกคนทางฝ่ายมัน แต่ยังคงด้อยกว่าลี้-
เจ็กลิ่งที่มีวาสนาได้กินผลไม้มุกปรับพื้นฐาน และตอนหลังยังฝึกมาตามหลัก
วิชาที่สูงส่งอยู่บ้าง

ที่เซียะมิ่นทิดำใช้มาในตอนนี้เป็นวิชาฝ่ามือปวยฮังไป๋ฮึง (เส้นโค้งบิน
แปดทิศ) ที่มันหมกตัวในป่าเขาลึกยี่สิบปี จึงศึกษาค้นคว้าบัญญัติมาได้ด้วย

ความลำบาก เห็นเงาฝ่ามือของมันติดต่อตามกันเป็นเส้นโค้ง ฟุ้งวัดเฉวียนด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ กระหน่ำจูโจมโดยท่าประหลาดพิสดาร ลีกล้ำไม่อาจหยั่งคำนวณ

ลีเจ็กลิ่งไหนเลยกล้าชะล่ารีรอ หุ่่มเทก้าลังทั้งมวลต่อต้านโดยเข้มแข็ง ลิบกระบวนท่าอสูรฟ้าถูกหุ่่มเทไปจนถึงอาณาภพสุดสูง จึงเห็นภายในรัศมีสีวาชของบริเวณต่อสู้ มีแต่เงาฝ่ามือซบซ้อนแน่นหนา และพลังที่หนักหน่วงดุชันปานกำแพงเหล็ก

ทั้งสองลงมือด้วยความเร็ว เพียงสัมผัสผืนน้อยนิดก็พล้วตัวจากกัน บางครั้งไขว่ออกไปเพียงครึ่งกระบวนท่าก็เปลี่ยนแปลงไปในชั่วพริบตา นับว่าตื่นเต้นเร้าใจจนสุดเบรียบประมาณได้ ความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนที่ลีกล้ำพิสดาร ชูชวัญผู้ชมการต่อสู้ต้องปากอ้าตาค้าง ยืนตะลึงลานไปหมดสิ้นแล้ว

เมฆดำแผ่นผืนใหญ่ลอยมาบังดวงจันทร์ไป แผ่นฟ้าแผ่นดินจึงเลื่อนรางลงอีกครั้ง

เพียงชั่วขณะ ลีเจ็กลิ่งได้ต่อสู้กับซีตวันฮงกว่าร้อยกระบวนท่าแล้ว ซีตวันฮงบังเกิดความรู้สึกที่ทั้งแตกตื่นทั้งกังวล มันครุ่นคิด

‘เมื่อสี่สิบปีก่อน พ่ายแพ้กับมือของอาจารย์เจ้าเด็กผู้นี้ วันนี้อย่างไร ต้องไม่อาจเปลี่ยงพล้ำกับมือศิษย์ของมันเด็ดขาด มิเช่นนั้น จะแบกหน้าชราไปไว้ในที่ใด ?’

เมื่อได้คิดเช่นนั้น มันพลันเปลี่ยงเสียงทวาดดังกึกก้อง พลังสองฝ่ามือเพิ่มพูนกว่าเดิม ในเสียงพลังลมที่ครืนครันดังพายุ ม้วนร่างลีเจ็กลิ่งไว้ในอาณาพ้อันดุชันได้ทันที

ลีเจ็กลิ่งตระหนกเอือกหนึ่ง รีบเกร็งลมปราณกระจายออกทั่วร่าง พริบตานัน ทุกส่วนสัดแข็งแกร่งดั่งเป็นเหล็กศิลา ท่าร่างพลอยรวดเร็วขึ้นกว่าเดิมบ้าง ไม้ตายถูกระดมติดต่อตามกันไปไม่หยุดยั้ง

พริบตานัน ลีเจ็กลิ่งได้ใช้ถึงกระบวนท่ามั่วที่ป่วยมั่ว (อสูรบินเต็มฟ้า) ในอากาศพลันมีเงาฝ่ามือหนาหนักดั่งขุนเขา เลือ่สีขาวพล้วละลือ่ไปมา ดูจกกับสลายกลายเป็นลีเจ็กลิ่งจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ แล้ว

ซีตวันฮงเมื่อกาลก่อน พ่ายแพ้ต่อละชั่วซึ่งขุนในกระบวนท่านี้เอง บัดนี้

ของอีกสี่สิบปีให้หลัง ถูกลีเจกิ้งใช้มาต่อสู้อีกครา แต่อานาพาพล้ายยังเหนือกว่าซือแป๋เสียอีก

กาลก่อนเมื่อชีวิตวนฮงกลับสำนักแล้ว เคยคร่ำเคร่งคิดหาวิธีทำลายกระบวนทำนั้นมานานปี มาตราว่าพอจะมีเค้าอยู่บ้าง แต่ยังไม่มีความมั่นใจเต็มที่

มันคำรามเสียงก้องดังฟ้าร้อง ร่างสูงใหญ่พลันหงายออกไป จนเมื่อหลังห่างจากพื้นสองนิ้ว ถึงกับหมุนวนตั้งเป็นกังหัน พร้อมกันนั้น ระดมมือเท้าออกมาต่อต้านพร้อมเพรียงกัน โดยเตะเก้าเท้าฟาดเก้าฝ่ามือ !

ลีเจกิ้งที่มีหนป้องกัน ถึงกับถูกคุกคามจนต้องถอยร่นไปสามก้าวใหญ่ แต่พริบตานั้น สะอึกเข้าจูโจมอย่างว่องไวอีกครา ที่ใช้ยังคงเป็นกระบวนท่ามวยที่ป่วยม้อ (อสูรบินเต็มฟ้า)

นี่คือไหวพริบที่ปราดเปรียวเฉียบพลานของลีเจกิ้ง มาตราว่าถูกกระบวนท่าพิกลของฝ่ายตรงข้ามคุกคามถอยไปสามก้าว แต่ลีเจกิ้งดูออก กระบวนท่าของศัตรูไม่แคล่วคล่องและหนักหน่วงเท่าที่ควร ทั้งยังคล้ายมีจุดอ่อนช่องว่างอีกมากหลาย คิดจะฉวยโอกาสที่ศัตรูยังไม่สามารถฝึกจนเจนจัดเข้มแข็งมากระหน่ำเอาชัย

ดังนั้นเอง ลีเจกิ้งจึงใช้กระบวนท่าที่มีอานาพาพราดเกรี้ยวดุเดือดที่สุดของสิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้าจูโจมไป

พอติดอนั้นชีวิตวนฮงได้ผุดขึ้นยืนตัวตรง เมื่อเห็นเงามายาที่มากมายของลีเจกิ้งหลายลงจากอากาศอีกครา คิดจะใช้กระบวนท่าอิจ้วงเคี้ยงคุน (หมุนวนพลิกฟ้าดิน) ก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว มันรีบสะบัดสองแขนทะยานกายขึ้นสูงกว่าสิบวา หลบหนการจูโจมที่โหมมาให้พ้นก่อน

แต่ลีเจกิ้งพลันพลาดเสียงกังวาน ถึงกับตามติดไปดุจนางร่างของมัน

ชีวิตวนฮงทวาดสุดเสียงว่า “ลงไป !” ร่างในอากาศของมันฟาดกระหน่ำติดตามมาสี่ฝ่ามือซ้อน ๆ มันที่ลอยตัวกลางอากาศ ถึงกับยังแคล่วคล่องปราดเปรียว ฟาดฝ่ามือตามกันมาได้ไม่ติดขัด หากมิใช่มีพลังฝีมือระดับเลิศนับว่ายากจะกระทำได้

ลีเจกิ้งเมื่อเห็นศัตรูฟาดฝ่ามือมา ด้วยอานาพาที่มีอาจชะล่าดูแลจนจึงอสองเท้าหมุนคว้างไปที่ด้านหลังชีวิตวนฮงอย่างแคล่วคล่องพิสดาร พลัง

ฝ่ามือของซีตวันฮงจึงฟาดผิพลาตเข้าใส่อากาศ

ขณะที่พลังลมปราณของมันสูญสิ้นใกล้จะร่วงหล่นลง มีทันเกร็งลมปราณขึ้นเปลี่ยนนั้น ลีเจ็กกิ้งก็ได้ตบใส่กลางหลังของมันเบา ๆ ชาติหนึ่งดูกับมิได้ใช้พลัง แล้วทั้งสองจึงพลีวงถึงพื้นพร้อมกัน

เซี่ยะมิ่นทิดำซีตวันฮงตอนนั้น ใบหน้าซrakกลายเป็นแดงฉาน สัมกับฉายาหน้าแดงขวัญเหล็กของมันแล้ว

แต่ลีเจ็กกิ้งกลับประสานมือกล่าว

“ขอบพระคุณผู้อาวุโสที่การุณย์อ้อมมือ...”

ซีตวันฮงตะลึงลานอยู่ในที่นั้น ทั้งเจ็บซ้ำเสียใจ ทั้งอับอาย มันทราบกระบวนการเมื่อครู่ของลีเจ็กกิ้ง หากมันทะลึ่งกำลังภายในออกมา ชีวิตซrakของมันก็ต้องจบสิ้นอวสานกัน แต่บุรุษหนุ่มผู้นี้ มิเพียงไม่ใช้ความอำมหิตเข้าใส่เท่านั้น ยังไม่ต้องการให้มันทุเรศอัปมงคลต่อหน้าสายตาผู้อื่น ลองถามดู ตัวมันเองจะมีจิตใจใช้คุณธรรมไปทดแทนต่อความอาฆาตแค้นเยี่ยงนี้ได้หรือไม่ ?

ตอนนั้น มันสะทกสะทอนเป็นอย่างยิ่ง พยายามผินยิ้มกล่าว

“ประเสริฐ ประเสริฐ นับเป็น ‘กลิ่นลูกหลังทยอยไล่ลูกแรก คนใหม่ก่อเกิดขึ้นแทนคนเก่าได้จริง’ เล่าฮูมีวัยแปดสิบปีแล้ว จะขอมึงอาจเรียกท่านเป็นสหายน้อยสักคำ วันหน้าหากมีวาสนา มิว่าเป็นบุญคุณหรือความแค้นเล่าฮูจะต้องคืนความยุติธรรมแก่ท่านแน่นอน”

จบคำ ประสานมือคารวะไปรอบข้างแล้วส่งเสียงด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“ผู้แซ่ซีไร้ความสามารถ ถูกสยบอำนาจจนพ่ายแพ้ ไหนเลยยังจะแบกหน้าอยู่สืบไปได้ ชวนหาแมกไม้มังด่าง พวกเราคงมีโอกาสดำพบกัน”

โดยมิรอให้ผู้คนทั้งหลายส่งเสียง ถีบเท้าพุ่งควับออกไปตั้งหมอกควันทันที

ม้อฮุ้นเตียวเป๊ะเอ็งร้องสุดเสียง

“ผู้อาวุโส โปรดชำระใจสักก้าว...”

แต่จากพอล่งไป เกร่างเซี่ยะมิ่นทิดำได้สาปสูญจากสายตาแล้ว

ประมุขพรรคกระยาจกแน่มชีกเซี่ยกงเม้งมีสีหน้ายิ่งเหี้ยมอำมหิตกว่าเดิม กวาดตามองรอบข้างแล้วแค้นเสียงจากไรฟน

“แป๊ะปึงจู พวกเราไม่ต้องเรียกมันแล้ว ลงมือกันเองเถิด”

ม้อฮุ้นเตียวแป๊ะเอ็งจำต้องถอยกลับไปด้วยสีหน้าแค้นเคือง แต่เจียงบัน
ไม่อาจส่งเสียง

ลี้เจ็กลิ่งหัวร่อพลางกล่าว

“ถูกต้องที่สุด พวกท่านควรลงมือเองเสียเนิ่นนานแล้ว”

วาจาลี้เจ็กลิ่งมีหันขาดคำ พลันมีเสียงควับดังแหลมเล็ก ของด้ามะเมื่อม
หันหนึ่งพุ่งเข้าใส่ทรวงอกพร้อมด้วยพลังที่หนักหน่วงรุนแรงยิ่ง

ลี้เจ็กลิ่งพลิกมือควับ ตะปบไว้ได้ด้วยควมว่องไวตั้งประกายไฟ และ
เหลือบมองไปในเวลาพร้อมกัน ดูออกแล้ว ผู้ที่ลอบประทุษถึงกับเป็นม้อฮ่ายกัง-
เซียงหิง !

อาวอุในมือกังเซียงหิง เป็นก้อนที่ใช้โยเหล็กกับหนังสัตว์ถักขึ้นเป็นเส้น
ด้ามะเมื่อม ตอนนี้เมื่อมันเห็นลอบประทุษไม่ได้ผล สะบัดข้อมือวูบหนึ่ง
ก้อนเหล็กของมันพุ่งควับขึ้นอีกครั้ง ฟาดเข้าใส่ขมับและสองไหล่ของลี้เจ็กลิ่ง
พุ่งดาวตกจากท้องฟ้า ความรวดเร็วรุนแรงของการจู่โจมนี้ เป็นที่น่าตระหนก
ถึงจริง ๆ

ลี้เจ็กลิ่งพลันย่อกายต่ำ ใช้เท้าข้างเดียวยันพื้น อีกข้างหนึ่งเตะควับเรียด
ดันเข้าใส่สองเท้าของกังเซียงหิง ทั้งประกบนิ้วจี๋ใส่จุดตั้งซึ่งที่ท้องน้อยมันตั้ง
ประกายไฟ

กังเซียงหิงตวาดก้อง รีบวิ่งเชือกยาวของมันกลับโดยฉับไว มือซ้าย
พลิกควับ ประกายสีเขียวพุ่งวาบเข้าใส่ใบหน้าลี้เจ็กลิ่ง

ที่แท้มันฉวยโอกาสนั้น ชักมีดสั้นคมกริบออกมาเล่มหนึ่ง !

ลี้เจ็กลิ่งเมื่อเห็น รีบเบนไหล่หลบเล็กน้อย แต่นิ้วยังคงจี๋ไปดังเดิม

ม้อฮ่ายกังเซียงหิงร้องเสียงประหลาดพิกล ร่างพุ่งถอยออกไปห้าก้าวโดย
เร็ว แต่ลี้เจ็กลิ่งไม่รีรอโดยเด็ดขาด ทะยานตามติดจู่เงาร่าง

กังเซียงหิงขาใช้ก้อนเหล็ก ข่ายใช้มีดสั้น รวบรวมกำลังต่อต้านสุดฝีมือ
ทั้งพริบตา ทั้งสองต่อสู้กันกว่าสิบกระบวนท่า แต่กังเซียงหิงมีที่ทำเป็นฝ่าย
เฉื่อยเปรียบจนร่อแร่แล้ว

ตอนนั้น ม้อฮุ้นเตียวแป๊ะเอ็งที่ยืนคุมเชิงการต่อสู้ พลันส่งเสียงกู่ยาว

ออกไป

ลี้เจี๋ยลิ่งพอได้ยินเสียงกู่ใจพลันสั่นสะท้าน ลอบดาดตัวเองเหลียวไหลบัตซบ อยู่ใต้การคุมเชิงของยอดฝีมือจำนวนมากหลายปานนี้ ตนโน้นจึงยังพัวพันการต่อสู้จนเนิ่นนานได้

ดังนั้นเอง ตวาดก้องแล้วกระแทกกระทั้นฝ่ามือขวาซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ จี้เข้าไปสไลบสองจุดสำคัญของมอ้วยอย่างว่องไวปานประกายไฟ ส่วนหัวนิ้วมือซ้ายงอแล้วติดไปด้วยพลังอันรุนแรง ในเสียงควับเคียวเสียดประสาธ พลังแหลมคมทำสายพุงเข้าไปใส่ร่างของคู่ต่อสู้ตั้งเกาทัณฑ์คั่นเชิง

กังเซียงหิงเมื่อเห็นต้องตระหนกจนอกสั่นขวัญเสีย พลันถีบตัวออกด้านข้างสุดแรง พร้อมกับขัดมีดลั่นมือซ้ายไปสกัดกั้น มิให้ลี้เจี๋ยลิ่งทะยานตามไปซ้ำเติม

พริบตาที่ร่างของม้นทะยานพ่นพื้น พลันรู้สึกปวดแปลบที่จุดรังอกและอยู่ใต้ของไหลซ้าย แสดงว่าถูกพลังดรรชนีของฝ่ายตรงข้ามพุงเข้าไปสแนแล้ว

ลี้เจี๋ยลิ่งเมื่อเห็นมีดลั่นพุงเข้ามา รีบตะปบอย่างว่องไว แทบจะเป็นเวลาพร้อมกัน กระซากร่างกังเซียงหิงที่ถูกจี้จุดไว้มาที่เบื้องหน้าด้วยความเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า ตอนนั้น พอดีมีดลั่นของกังเซียงหิงพุงเข้ามาถึงที่เบื้องหน้า จึงมีเสียงโอดโอยดังโหยหวน มีดลั่นคมกริบพุงเข้าตริ่งติดทรวงอกมอ้วยกังเซียงหิงจนลึกถึงด้าม

สองกระบวนท่าที่ลี้เจี๋ยลิ่งใช้ออกไป จี้จุดและจุดคนมาบังทางเบื้องหน้านี้ ล้วนแล้วเกิดขึ้นในเวลาแทบพร้อมเพรียงกันปานประกายไฟแลบพุง และในตอนนั้น เสียงกู่ของเบ๊ะเอ็งเฟิงจะขาดคำ บนทางเล็ก ๆ ของชายป่า มีเสียงกู่ชานมาแล้ว ปรากฏเงาร่างทะยานออกมาอย่างว่องไวอีกห้าสาย

ลี้เจี๋ยลิ่งเตะซากศพกังเซียงหิงปลิวออกไปแล้วพิจารณาดูผู้มา ในจำนวนนั้นรู้จักเพียงสองคน หนึ่งคือ ชุนมิ่นลื้อสายอ้วงซ้อเซี่ยว ที่เคยไปเตือนภัยให้ทางใต้ชะง่อนหินเตี้ยซี้ไ้ อีกหนึ่งคือวิญญาณที่หนีรอดจากคมกระบี่ในป้อมฮกเล้งเป้า... งั้นเซี่ยเจี๋ย (ชุนพลทวนเงิน) อึ้งซง

อีกสองคนก็ล้วนเป็นชายฉกรรจ์รูปกายสูงใหญ่ มือถือทวนด้ามโซ่ ผู้หนึ่งถือดาบสันหนาเล่มมหึมา กำลังจับตามองซากศพบนพื้นจนตะลึงลาน

ที่สะกิดให้ลี้เง็กลึงสนใจที่สุด กลับเป็นชายชราวัยห้าสิบเศษ หนวด
เคราครี้มเต็มสองฟากแก้ม สวมอาภรณ์สีดำสนิท มั่นยืนอยู่เบื้องหน้าคนทั้งสี่
กวาดตาดูที่มีประกายจางลงสงสัย พิจารณาลี้เง็กลึงอยู่ขึ้น ๆ ลง ๆ

มือชั้นเดียวเป๊ะเอ็งในตอนนั้น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดต่อพวกที่มาใน
ตอนหลัง

“เข้าดิ่งมือมาก พวกเราเพลี่ยงพล้ำไปสามรอบแล้ว ครั้งนี้ให้เราบึงจู
วังมือเอง พวกท่านคอยคุมเชิงการต่อสู้ให้ดี...”

จับคำพลิกข้อมือ ชักอาวุธพิสดารที่เป็นสีเทาขีด คล้ายมีทราบใช้กระดุก
ไต่เป็นท่อน ๆ มาต่อกัน ทางปลายเป็นลูกเหล็กโตประมาณกำปั้น บนลูกเหล็ก
มีหนามประกายแวววาวยาวนิ้วเศษอยู่เต็ม นับเป็นอาวุธที่อำมหิตดุจดั่งอย่าง
นี้ได้

บทที่ 13 มิวสานาร่วมกัน

มื่อฮั่นเดียวแปีะเอ็งเมื่อชักอาวุธออกมา และเห็นพวก
ห้องมาสมทบอีกหลายคน ขวัญจึงโอหังบังอาจกว่าเดิม หัวร่อ
ฮาฮากล่าว

“ลี้เจ็กลิ่ง เราบั้งจู้จะใช้ชู้ยักเตี้ยมกึ่งหู้ย (ค้อนปนกระดุกจี้เอ็น) ในมือ
นี้ต่อสู้กับท่านดูสักครา...”

ลี้เจ็กลิ่งแค้นเสียงเย็นชา ทั้งยังเบะปากอย่างดูแคลนอีกด้วย

แปีะเอ็งเมื่อเห็น โทสะพลุ่งขึ้นจนแผดเสียงทวาด

“รับมือ !”

เสียงพอดัง ค้อนปนกระดุกจี้เอ็นของมันโหมกระหน่ำเข้าใส่ร่างลี้เจ็กลิ่ง
ดังพายุฝน

ลี้เจ็กลิ่งทะยานร่างขึ้นในท่วงท่ากบิล้วยงต่อ (ถอนตัวในน้ำเชียว) พลั้ว
ไกลออกไปหกวาหันทันที

แปีะเอ็งใช้พลังข้อมือกว่าเดิมเล็กน้อย ค้อนในมือกลับกลายเป็นประกาย
ทกลาย พุ่งตามติดไปรวดเร็วปานสายฟ้า

ลี้เจี๊ยะลิ่งในตอนนั้น ยังมีทันซึกอาวุธออกมาจับมือ จึงจำต้องหยายร่วง บิดอีกครั้ง เมื่อหลังห่างจากพื้นสองนิ้ว ตะควပ်เข้าใส่เท้าทั้งสองของแป๊ะเอ็งบ้าง ทั้งยังฟาดฝ่ามือขวาวอย่างหนักหน่วง เข้าใส่กระดูกชายโครงของคู่ต่อสู้ นั่นคือกระบวนท่าฮ้วยเส้าไ้ววัก (กวาดขวางทับบรรพต) ของสิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้า ที่มีอานุภาพยิ่งยงสูงส่ง เมื่อครูลี้เจี๊ยะลิ่งก็ได้ใช้กระบวนท่านี้ทุกคามมือซ้ายก็แข็งหึ่งล่าถอยไป

แป๊ะเอ็งในตอนนั้น จะร้องอาวุธกลับมาฟาดต่อต้านทางเบื้องล่างก็ไม่ทันทั่วทั้งที่แล้ว ในยามอัปจนปัญญา ต้องถีบเท้าทะยานกายพุ่งปราดขึ้นไปในอากาศทำเสียงเด้ม ๆ

ลี้เจี๊ยะลิ่งตอนนั้น บิดสองเท้ากับพื้นเบา ๆ ร่างพุ่งควပ်ขึ้นไปจุดเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง สะบัดฝ่ามือฟาดใส่กลางหลังแป๊ะเอ็งในบัดดล

แป๊ะเอ็งที่ลนลานกระโดดหนีขึ้นอากาศ กลางหลังจึงกลายเป็นช่องว่างกว้างใหญ่ มันแม้จะมีพลังฝีมือยอดเยี่ยมเป็นถึงประมุขพรรค แต่ยังคงกระบวนกระวายจนเหวี่ยงแตกโสมกาย

ตอนนั้น เป็นเวลาพอดีแป๊ะเอ็งร่วงลงลี้ลี้ลง ลี้เจี๊ยะลิ่งเมื่อจูโจมไม่ถูกเป้า ฟังพลิกกลางอากาศ แล้วพุ่งวาลงสู่พื้นด้วยความรวดเร็วกว่าฝ่ายตรงข้ามเสียอีก

รอนแป๊ะเอ็งร่วงหล่นลงถึงพื้น สองฝ่ามือของลี้เจี๊ยะลิ่งก็ได้จูโจมเข้าใส่อย่างปลอดภัยไปรุ่งเยือกเย็น สักตาทิตย์ของแป๊ะเอ็งไว้ คุกคามจนมันต้องตั้งตัวโดยปั่นป่วนวุ่นวาย ไม่มีกำลังพอจะดีโต้เหลืออยู่อีกแล้ว

ทั้งสองต่อสู้มาถึงยี่สิบกระบวนท่า แป๊ะเอ็งแม้มีอาวุธร้ายอยู่กับมือ ยังคงไม่สามารถเปลี่ยนอานุภาพได้เต็มที่ ต้องปิดป้องหลบหลีกอยู่เป็นพัลวัน

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงเปาปากดังแหลมเล็กจากที่บี๊ซึก ลี้เจี๊ยะลิ่งเพียงจู่จู่ไปวูบ พลันรู้สึกชายฉกรรจ์สูงใหญ่เคราคิ้วที่ยืนอยู่ด้านหลังไม่ไกลนัก พลันผลึกสองฝ่ามือที่มีน้ำหนักรุนแรงมหาศาลปานภูเขาล่มเข้ามาทางชายโครงทำเสียงซ้าง

ลี้เจี๊ยะลิ่งพอรู้สึกมีพลังผิดปกติทะลักมา รีบโกลเท้าพุ่งควပ်ออกไปอย่างไกลไว พริบตาที่ถลันหลบ ยังใช้ความเร็วสุดยอด กระหน่ำใส่แป๊ะเอ็ง

สามหมัดสี่เท้า

ตอนนี้ลีเจ็กถึงเห็นแล้ว ชายฉกรรจ์หนดเคราครีမ်เป็นผู้ลอบประทุษ
ทางด้านหลัง จึงหัวร่อดังกังวานกล่าว

“เดี๋ยวจณานที่ไริยางอาย พวกท่านมีคนมากน้อยเท่าใด จงฮือเข้ามา
พร้อมกันเถิด ดูว่าทำอะไรกับเราบ้างจึงได้บ้าง ?”

ในเสียงกล่าว ลีเจ็กถึงมิได้ปล่อยให้มีอว้าง รู้สึกมีพลังแหลมคมอีก
สายหนึ่งจู่โจมมาทางข้างกาย กระทั่งศีรษะก็มีเหลี่ยมมอง ตะปบเข้าใส่อาวุธที่
ลอบประทุษมาทันที

ที่แท้เป็นทวนเงินยาวเจ็ดเชี้ยวของยังซง ตอนนั้นยังซงเห็นลีเจ็กถึงตะปบ
ใส่อาวุธของมันโดยมิเหลี่ยมมอง ในยามตระหนกจนขวัญเสีย สองมือบิดควบ
ปลายทวนสะบัดขึ้นเป็นประกายดอกดวงใหญ่ ลดวูบแล้วทะลักไปแทงใส่ใจ
กลางฝ่ามือลีเจ็กถึงดังสายฟ้า

เป๊ะเอ็งในตอนนั้น ก็พอมิเวลาหอบหายใจได้เอือกหนึ่ง มันคำรามเสียง
สนั่นหวั่นไหว ค้อนปนกระดุกจีเอนของมัน สลายเป็นท่าฝนจำนวนหมื่น ๆ
พัน ๆ แต้ม ครอบคลุมเข้าใส่สองไหล่และท้ายทอยของลีเจ็กถึงอย่างดูร้าย

ลีเจ็กถึงทางหนึ่งต้องคอยรับมือชายฉกรรจ์เคราครีမ် พร้อมกันนั้น ยัง
ต้องเสียสมาธิไประวังอาวุธของเป๊ะเอ็งกับยังซง เจ็กมันซิวล้อที่ร้ายกาจ หาได้
หวั่นหวาดลนลานไม่ พลันรั้งลมปราณแล้วกระแทกออกไป เลือขาวที่สวมใส่
เบ่งพองตุ้กลูกหนึ่งทันที

แทบเป็นเวลาพร้อมกัน ละอองสีเขียวสีแดงที่กระจาย ถึงกับคล้ายเป็น
วัตถุมีสภาพ กระแทกออกต่อต้านโดยเข้มแข็ง

ทวนเงินของยังซงถูกพลังภายในที่รุนแรงกระแทกต่อต้านจนไม่สามารถ
เกาะกุมไว้ได้ ต้องหลุดจากมือกระดอนขึ้นไปในอากาศ ส่วนเป๊ะเอ็งนั้นเซดลา
ออกไปถึงท่าก้าวจึงตั้งหลักได้

ชายฉกรรจ์หนดเคราครีမ်ที่ตีบตัวหนักจนสุดแรง จึงมิถูกลมปราณอัน
ร้ายกาจกระแทกใส่ แต่ยังคงกายส่ายโงนเงนมิอาจตั้งหลัก

ทั้งสามล้วนแล้วเป็นบุคคลตั้งมือของบูลิ้มยุคนี้ โดยเฉพาะชายฉกรรจ์
หนดเคราครีမ် ยังเป็นยอดฝีมือชื่อลือเลื่องเกรียงไกร มันในสามสิบปีก่อน

ก็เป็นผู้ได้รับการยกย่องว่ามีพลังฝ่ามือโดดเด่นเป็นเอกในดินแดนแคว้นหนึ่ง
ทั้งยังเคยเข้าร่วมการต่อสู้ของวิเศษจากละซัวชิงกุน ในหุบเขาภัยไข้ทั่วทุกของ
ภูเขาฉินเนี่ย นามคังปิวฉายาตุ้เล้งซัว (หัตถ์สังหารมังกร)

ทั้งสามถูกพลังลมปราณลัคนี่จึงชีของสี่เง็กลิ่งกระแทกถอยไป ยิ่งสร้าง
ความตระหนกแก่ผู้ดูทางรอบข้างอีกมากหลายนัก ทิปี้ซึกก็ไกวยังหนึ่งในสาม
เผ่าพรรคกระยาจกเห็นเป็นสถานการณ์ที่ไม่ถูกต้องแล้ว รีบวาดเสียงกึกก้อง
กังวาน ทะยานกายขึ้นอากาศโถมปราดลงมา มือซ้ายกรีดล่อสายตาลี่เง็กลิ่ง
แขนซ้ายได้เกร็งพลังทิปี้กิง (แขนเหล็ก) ที่มีชื่อกระเดื่องเลื่อนแผ่นดินมานานปี
ของมัน ฟาดเข้าใส่หว่างเอวลี่เง็กลิ่งสุดแรง

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ทวนด้ามโซ่อีกผู้หนึ่งคือเก้าซัวจิว (อสรพิษเก้าหัว) ซึ่งจี
เป็นหัวหน้าตึกมังกรขาวของพรรคเอ็กก็บิง ส่วนผู้ถือดาบสันหนาเล่มมทึมมา
คือบ้วนเซ่งตอ (ดาบมีชัยตลอดกาล) งู๊งหวี เป็นหัวหน้าตึกมังกรเขียวของ
พรรคเอ็กก็บิง

ทั้งสองตอนนั้นก็มีย่อมอยู่ว่าง พวกมันโถมเข้ากระหนาบสี่เง็กลิ่งโดยมิ
ส่งเสียง

สี่เง็กลิ่งเดือดดาลจนคำรามดังสนั่นหวั่นไหว กระซอกเขี้ยวไขว้ไกวออกมา
บูมไว้ กระบวนท่าคงเขี้ยวโคพิ้ง (นกยูงรำแพน) กวาดออกต่อต้านอาวุธทั้ง
มวลจนกระดอนไปแล้วส่งเสียงกึกก้องยาวนาน สะบัดกวัดแกว่งเขี้ยวไขว้-
ไกวออกไปด้วยอาณาพละล้ายสายฟ้าคะนองฝน พลังที่จุดันกระจายปานพายุ
ร้าย ต่อสู้กับการกลุ้มรุมของทิปี้ซึก (ขอทานแขนเหล็ก) ไกวยัง ตุ้เล้งซัว (หัตถ์
สังหารมังกร) คังปิว ม้อฮุ้นเตียว (อินทรีคล้าเมฆา) เป๊ะเอ็ง และหัวหน้าตึก
มังกรแดง มังกรขาว มังกรเขียว ทั้งสามของพรรคธงดำ (เอ็กก็) เป็นขูลมุน

การต่อสู้ที่อำมหิตดุจดันเป็นไปถึงหกสิบกระบวนท่า พลันมีเสียงโครม
ดังสนั่น ฝ่ามือพิชิตจักรกระจาย ปรากฏเป็นบ้วนเซ่งตอ งู๊งหวีหัวหน้า
ตึกมังกรเขียวของเอ็กก็บิง ถูกฟาดศีรษะใหญ่มทึมมาแตกกระจายขาดใจตาย
ไต่ ๗๖ เผลอร้องครวญครางเลย

สี่เง็กลิ่งเมื่อได้ผลในกระบวนท่า มีจิตใจอีกเหิมขึ้นอีกมากหลาย เขี้ยว-
ไขว้ไกวถูกสะบัดกวัดแกว่งจนกลายเป็นประกายสีแดงแผ่นผืนใหญ่ กระหน่ำ

หกกระบวนท่าซ้อน ๆ แก้วจิวจึงจีพลันแผ่ร่องเสียงโหยหวาน แขนขวาได้อำลาจากร่างของมันไปแล้ว

ตอนนั้น แนนชินกี้ยกมั่งที่ยืนสงบดูการต่อสู้ ใบหน้าที่เหี้ยมเหินชา ปานแผ่นเหล็กของมันต้องแปรเปลี่ยนไปแล้ว

อย่างไรชิงแก่ย่อมเผ็ดกว่า เขี่ยกมั่งพลันโบกมือขึ้น คิษย์พิทักษ์พรรคทั้งสิบคนที่ยืนอยู่ด้านหลังมัน พวกมันกระจายออกมาเป็นชายขวา ยืนคุมเชิงอยู่ข้างละห้าคน ต่างกุมไม้ไผ่สีเขียวเป็นประกายแวววาวท่อนหนึ่ง

ไม้ไผ่ไม่มีอะไรจะดูแคลนได้ อย่าเห็นมันโตเพียงหัวแม่มือเท่านั้น แต่มันเป็นไม้ไผ่เหล็กที่มีเพียงบนเกาะหนึ่งทางโพ้นทะเล แข็งแกร่งยิ่งกว่าเหล็กกล้า ถูกฟาดเข้าสักครา ต้องกระดุกหักละเอียดแน่นอน

สิบคนนั้นเพิ่งยืนมัน เขี่ยกมั่งก็ได้ทวาดสุดเสียง

“ตั้งแถวให้ถูกที่ทาง เล้าชูมาแล้ว”

เสียงดังร่างเข้าถึง สองฝ่ามือตะปบแคล่วคล่องว่องไว ไม้ตายตัวลักเอ็งเยี้ยววง (พลังกรงเล็บเหยี่ยว) พุ่งผ่านอาวุธเล่มหนึ่งไปดิ่งสายฟ้า คว่ำเข้าใส่กระดุกไหล่ขวาของลี้เจ็กถึง ด้วยความเร็วที่น่าแตกตื่นสะท้านขวัญยิ่งนัก

ลี้เจ็กถึงถูกคุกคามจนจำต้องถีบเท้าถอยปราดออกไปสามเชี้ยว ในพริบตา นั้น แต่ละคนต่างยืนเป็นครึ่งวงกลม ภายใต้การนำของแนนชินกี้ยกมั่ง ทวาดด้วยความเดือดดาลจนลึบสน แล้วพากันโหมเข้าใส่ลี้เจ็กถึง กระหน่ำอาวุธทั้งมวลเข้าหาจุดเป็นพายุฝน

แก้วจิวจึงจีถูกอ้วงซ้อเขี้ยวช่วยออกไปทางด้านข้าง ใส่ยาพันแผลให้แขนที่ขาด มาตราว่ามันยังมีสติแจ่มใส แต่พละกำลังเสื่อมสลายหมดสิ้นแล้ว

อ้วงซ้อเขี้ยวประคองมันไปอยู่ร่วมกับเตียวเตียงเอี้ยงที่กระดุกแขนเหล็กละเอียด แต่ตากลมใหญ่มีประกายหยาดเยิ้มของนาง จับมองดูการต่อสู้แว่นหนึ่ง ไม่กะพริบ ความรู้สึกที่บอกไม่ถูกจูโจมใส่หัวใจนางไม่หยุดยั้ง

นางบัดเตียวก็หวัง ลี้เจ็กถึงรีบเร่งถอนตัวหลบหนี บัดเตียวก็หวัง ลี้เจ็กถึงสามารถพิชิตผู้คนทั้งปวงแน่นอน นั่นเป็นความรู้สึกที่พิกลซึ่งนางไม่เคยมีมาก่อนเลย

เตียวเตียงเอี้ยงใช้ผ้าพันแผลแขนซ้ายของมันคล้องไว้กับลำคอแล้ว

กระหัดกระหอบจ้องมองการต่อสู้ด้วยความเดือดดาล เมื่อเห็นขุนมินล้อย่าย ก็มีสีหน้ากระวนกระวายจดจ่อ มองการต่อสู้แว่หนึ่งไม่กะพริบถึงกับเข้าใจความรู้สึกของนางผิดไป สงสัยดัง ๆ

“อ้าวโกวเนี่ย หรือท่านก็คิดลงไปต่อสู้ด้วย ? ก็ได้ เราสองยังพอทนทานอยู่ ไม่จำเป็นต้องให้ท่านเสียเวลาคุ่มกัน เชิญตามสะดวกเถิด”

อึ้งซ้อเซียวงงรูป แต่ก็บ้ายเบี่ยงปฏิเสธไม่ได้ จำต้องผินใจทรงกาย ปลดพินเหล็กสีด้ามะเมื่อมออกจากหลัง กระโดดปราดเข้าไปข้างบริเวณต่อสู้

ลี้เจ็กลิ่งเมื่อทำอันตรายสองคนบาดเจ็บสาหัสไปแล้ว กำลังจะมีโอกาสจะขจัดมือขุนเตียวเป๊ะเอ็งอยู่นั้น แน่มั่นชีกเขี่ยกงมั่งพลันสอดตัวเข้าเกี่ยวข้อช่วยเหลือ เขี่ยเอี้ยงซิ่งกง (พลึงเทพสุรียัน) ของเขี่ยกงมั่ง ได้ฝึกจนมีความสำเร็จเจ็ดส่วนแล้ว กอปรกับพลังกรเลียบเหี่ยวที่สามารถทลายของแข็งทั้งมวลของมัน เท่ากับเป็นการเพิ่มศัตรูที่เข้มแข็งขึ้นมาอีกผู้หนึ่ง

หากสู้กันตัวต่อตัว เขี่ยกงมั่งต้องไม่มีทางรับมือลี้เจ็กลิ่งได้เด็ดขาด แต่เมื่อมันร่วมมือกับยอดฝีมือจำนวนมากหลาย อาณาพย่อมแตกต่างกันใหญ่ หลวงนักร กอปรกับขุนมินล้อย่ายก็พอดีทะยานเข้าร่วมการต่อสู้ในตอนนั้น ลี้เจ็กลิ่งรู้สึกพลังกดดันเพิ่มขึ้นกว่าเดิมอีกสุดเปรียบประมาณ กำลังภายในก็เสื่อมโทรมลงบ้างแล้ว

ตอนนั้น ฝ่ายตรงข้ามได้ยืนตามตำแหน่งที่ตั้งตกลงกันเนิ่นนานแล้ว ต่างใช้ไม้ตายสุดยอดของชีวิตโหมกระหน่ำใส่ลี้เจ็กลิ่งอย่างสุดกำลังมียอมอมร้าย

ลี้เจ็กลิ่งทางหนึ่งทุ่มชีวิตเข้าต่อต้าน ทางหนึ่งลอบเกร็งลมปราณโคจรพักผ่อน เนื่องจากแม้จะมีส่วนสัดธาตุแท้ที่พิเศพิสดารดุดกับมีเทพยดาช่วยเหลือก็ปาน แต่หลังจากผ่านการต่อสู้กับซีตันฮงและเตียวเตี๋ยงเอี้ยงที่เป็นสองสุดยอดอันดับเลิศมาแล้ว ยังต้องสูญเสียกำลังภายในไปไม่น้อย

ลี้เจ็กลิ่งตอนนี้ไม่หวังจะมีชัย เพียงหวังไม่พ่ายแพ้เท่านั้น ตั้งหลักรับมือโดยหนักแน่นมั่นคง เขี่ยเซี้ยวไกว่ถูกสะบัดกวัดแกว่งจนคล้ายเป็นกำแพงแข็งแกร่งไม่มีลมฝนแทรกซึมได้

ทันใดนั้น ทิปซึกไกว่ยังทวาดเสียงก้อง ทะลวงนิ้วเข้าใส่จุดอยู่ตงฮวกที่ทรวงอกลี้เจ็กลิ่งดังเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ลี้เจี๋ยลิ่งแค้นหัวร่อ เบนเขี้ยวชี้ไกว่ฟาดกลับมาเสียงโครมใหญ่ แต่ไกว่-
ยังกลับไม่หลบหลีก ถึงกับตัวตแชนของมันขึ้นกันตรง ๆ พลันมีเสียงโครม
ดังสนั่น แชนขวาของไกว่ยังถูกฟาดบวมขึ้นโตใหญ่ทันที แต่ถึงกับมิได้หวั่นสะ
พลงแชนเหล็กของมันเยี้ยมยอดสมกิตติศัพท์จริง ๆ

ลี้เจี๋ยลิ่งคาดคิดไม่ถึง ไกว่ยังจะไม่ถูกฟาดแชนหักเซดลาถอยไปได้ จึง
พุ่งไปชั่วพริบตา แต่ตอนนั้นเขี้ยวของมันมีเสียงลั่นกริ่งคำ ฟาดฝ่ามือเข้าใส่
ลี้เจี๋ยลิ่งทันที

ลี้เจี๋ยลิ่งตอนนั้นจะหลบหลีกก็ไม่ทันทั่วทั้งที่แล้ว จำต้องรีบเร่งตัวฝ่ามือ
ซ้ายขึ้นต้านรับ เสียงฉาดดังสนั่นหวั่นไหว เขี้ยวของมันถอยปราดออกไปสามก้าว
ลี้เจี๋ยลิ่งก็พุ่งแหลบร่างไปมาหลายครั้งคราจึงสลایพลังนั้นได้

ม้อฮุ้นเตียวแป๊ะเอ็งฉวยโอกาสนั้น กดไปบนปุ่มของด้ามค้อนปนกกระดุก
จีเอ๋นมัน ในเสียงระเบิดที่ดังกึกก้อง ลูกเหล็กโตประมาณกำปั้นที่ปลายด้าม
ระเบิดออกจากกัน บรรดาหนามแหลมที่ประกายแวววาว จำนวนนับไม่ถ้วน
พุ่งควับเข้าใส่ทรวงอกลี้เจี๋ยลิ่งดังฝู้งตึกเตน

ตอนนั้น เป็นพริบตาที่ลี้เจี๋ยลิ่งเพิ่งประฝ่ามือกับเขี้ยวของมัน พลังม
ปรานยังมีทันจะถูกฉนักรวมตัว และก็คาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด อาวุธของแป๊ะ-
เอ็งจะมีความพลิกแพลงชั่วร้ายถึงปานนี้

ลี้เจี๋ยลิ่งในยามตระหนกและเดือดดาล บิดกายสุดกำลังหมายหลบหลีก
แต่ก็เข้าไปชั่ววูบ มาตราว่าหลบจากทรวงอกอันเป็นจุดสำคัญพ้น แต่ชายโครงซ้าย
ยังคงถูกหนามแหลมที่คล้ายมีดสั้น กรีดเป็นแผลยาวร่วมสี่นิ้วมา

ลี้เจี๋ยลิ่งขบกรามกลั่นความเจ็บปวดไว้ รวมกำลังถีบตัวกระโดดถอย
ออกไป แต่เขี้ยวมันก็ได้วาดก้องขึ้นอีกครั้ง กระดุกหัวร่างของมันดังกรียว
กราว สองฝ่ามือได้กดพลังที่มหาศาลเป็นพันซั่ง เข้าใส่ศีรษะลี้เจี๋ยลิ่งอีกครั้ง

เขี้ยวชี้ไกว่ในมือลี้เจี๋ยลิ่ง กำลังปิดต่อตำแหน่งเงินเจ็ดเขี้ยวของยังซงอยู่
ฝ่ามือยังฟาดใส่ที่หว่างเอวของแป๊ะเอ็ง เมื่อเห็นเขี้ยวมันฟาดสองฝ่ามือจูโจม
เข้าใส่ศีรษะ พลันเตะเท้าทั้งสองไปโดยพร้อมกัน เข้าใส่จุดคิไ้ที่ท้องน้อยของ
เขี้ยวมัน

หากเขี้ยวมันยังไม่เปลี่ยนกระบวนท่าฝ่ามือที่ฟาดลง ลี้เจี๋ยลิ่งยากจะ

รักษาตัวรอดได้ก็จริง แต่เชี่ยงมั่งก็มีอาจอาศัยโชคช่วยรอดชีวิตเช่นกัน

เชี่ยงมั่งย่อมรักษาชีวิตตัวเองไว้ก่อนสำคัญกว่า จึงลนลานวิ่งฝ่ามือกระโดดหลบหลีกไป แต่ลี้เจ็กถึงได้สลับเท้าก้าวแคล่วคล่องว่องไว หลีกจากพินเหลิกของอ้วงซ้อเชียว และฝ่ามือตุ้เล้งซัวคังปัวไปโดยหวุดหวิด

ทันใดนั้น เชี่ยงมั่งก็เสียงกราดเกรี้ยวโหยหวน คิษย์อาวุธทั้งสิบคนที่ยืนอยู่ด้านหลังลี้เจ็กถึงพากันหวาดท้อจนสุดเสียง ไม่น่าเชื่อยวสไตสิบท่อนสะบัดกวัดแกว่งจนมีพลล้มลงดังควับควั้ว จูโจมเข้าใส่ด้านหลังลี้เจ็กถึงพร้อมเพรียงกัน

พริบตาหนึ่ง ประกายสีเชียวแวววูบวาบไปทั่วทั้งบริเวณ พลล้มลงหวิดหวิวเสียดประสาท เป็นอานาภาพที่น่าสยอของขวัญอย่างยิ่งจริง ๆ

ลี้เจ็กถึงก็เสียงกึกก้องยาวนาน พลันทะยานกายควับขึ้นอากาศ ตีลังกาเป็นวงแล้ว ประกายสีขาวพุ่งปราดออกจากมือ จดตั้งเป็นอสณิบาตฟาดมา

พริบตาหนึ่ง ประกายสีขาวคล้ายมังกรที่โลดทะยาน ม้วนปราดลงมาด้วยความเร็วสุดเปรียบประมาณ พลันมีเสียงแผดร้องดังสับสนถี่เร็ว ในสิบคิษย์อาวุธพรกระยาจก มีสามคนถูกทะเลวทรวงอกทะลุหลังตายไปแล้ว

แนมื่นซึกเชี่ยงมั่งร้องสุดเสียงด้วยความตระหนก

“พวกเราระวังไว้ นั่นเป็นชีวิตล่อเก่าเจ๊ะเส็ก (เก่าสุดยอดไม้ตายอสุระ)”

ผู้คนทั้งหลายยังไม่ทันตอบได้ ประกายขาวเจิดจ้าในมือลี้เจ็กถึงได้ม้วนลงมามากแล้ว ผู้คนทั้งปวงเพียงรู้สึกตาลายไปวูบ กระทั่งกระบี่จูโจมในทิศทางใดก็ยังมีทันเห็นชัดเจน มีเสียงแผดร้องโหยหวนขึ้นอีกครั้งรา งั้นเชี่ยงเจี้ยง (ขุนพลทวนเงิน) ซึ่งชงถูกฟันเอวขาดเป็นสองท่อนตายไป

ลี้เจ็กถึงในตอนนั้น ขวากกระบี่ซ้ายไม้เท้า โถมทะลวงเข้าเช่นฆ่าสังหารอย่างอำมหิตดุจดั่ง ด้วยอานาภาพกราดเกรี้ยวดุจเป็นยมทูตจำแลง

ตุ้เล้งซัวคังปัวมีนิสัยอำมหิตชั่วร้ายเป็นที่สุด มันตอนนั้นคำรามเสียงก้องสองฝ่ามือฟาดพลังที่หนักหน่วงปานพะเนินเหล็ก เข้าใส่กลางหลังของลี้เจ็กถึงสุดแรง

ลี้เจ็กถึงหัวร่อแค้น ๆ มิได้หันไปเหลือบแลเลย สะบัดชีวิตล่อเกี่ยวกลับมาไปด้านหลัง คังปัวเพียงรู้สึกมีประกายเจิดจ้าบาดตาจูบขึ้นแวบหนึ่ง กระบี่ก็ได้

ถึงผิวกายมันแล้ว มันทราบว่ายาสองมือของมันต้องไม่อาจรรักษาไว้ได้ แต่ถึงกับมียอมหลบหลีก ยังคงกระหน่ำสองฝ่ามือลงมาในกระบวนท่าเดิม

ประกายสีขาวที่วูบขึ้น ท่าโลหิตสาดกระจายทันที ตู๋เล้งซิวคังปิวครองด้วยความเจ็บปวด ถลาออกไปจากบริเวณต่อสู้ทันที

แต่ลี้เจิ้งลี้กกลับคิดไม่ถึงเด็ดขาด คังปิวมีความอัมหิตโหดเหี้ยมปานนี้ ถึงกับอาศัยพริบตาที่สองมือของมันขาดสะบั้น ใช้ศอกกระแทกใส่จุดเจิ้งชกฮวกที่บ้านเอวของตนได้

ลี้เจิ้งลี้กรู้สึกพลั้งล้มพุงคว่ำมา ศอกของศัตรูได้เข้าสู่เป้าแล้ว คาดคิดไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามจะยอมสละชีวิตเข้าเสี่ยงเช่นนี้ โชคดีที่อาศัยภาวะกระบี่ตัววัดฟันกลับ ร่างได้แลบออกจากที่ไปสองนิ้ว ในยามมิได้ระวัง มาตราว่าหลบหลีกจากจุดสำคัญของชีวิตพ้น และยังมีเสียงโครมดังสนั่น ถูกศอกกระแทกเข้าใส่กลางหลังถนัดถนี่

ลี้เจิ้งลี้กแม้กำลังภายในและลมปราณที่สุดสูงที่สุดกล้าแข็งคุ้มครองร่าง แต่ตอนนั้นมีทันจะเกร็งออกไปต่อต้าน อย่าว่าแต่ตู๋เล้งซิวยังทุ่มเทก่าลังอึดสุดท้ายในชีวิตของมันออกติได้ ดังนั้นเอง ลี้เจิ้งลี้กแม่หลบหลีกพ้น จุดสำคัญยังคงถูกศอกกระแทกจนเลือดลมพลุ่งพล่านสมองหมุนตาลาย

ลี้เจิ้งลี้กตอนนั้นพยายามฝืนลมปราณไว้อีกหนึ่ง กระบี่ขีวล้อเกี่ยวมฤตกริดออกไปในกระบวนท่าเซียงหิงเมี่ยงเมี่ยง (แค้นนี้ชั่วนิรันดร์) อาณาพกระบี่ที่คมกริบ ประกายกระบี่ที่กระจายดังตาข่ายสายฟ้า คล้ายมีกระบี่หลายสิบเล่ม จูโจมออกไปโดยพร้อมเพรียงกันก็ปาน พริบตานั้น ลูกคามศัตรูที่เบื้องหน้าต้องล่าถอยออกไปได้

ลี้เจิ้งลี้กเคียดแค้นตู๋เล้งซิวคังปิวจับใจ ดวงตาที่สุกใสได้เป็นประกายอามหิตแวววาวน่าหวาดหวั่น ส่งเสียงกุกกิกก้องแล้ว มิได้หันไปมองก็สะบัดเชิยะซิวไกวไว้ในมือซ้ายพุงเข้าใส่คังปิวที่กำลังถลาถอยหลังไป

เชิยะซิวไกวพุ่งออกจากมือด้วยเสียงแหลมเล็ก พริบตาก็ถึงทรงอกคังปิวที่เจ็บปวดจนสิ้นสติอยู่ก่อน ตอนนั้น พอดีมีศิษย์พรรคกระยาจกคนหนึ่งอยู่ด้านข้าง เมื่อเห็นสภาพเช่นนั้น มันลนลานสะบัดท่อนไม้ไผ่ของมันแทงออกไปสุดแรง โดยหมายจะกระแทกเชิยะซิวไกวไว้ร่วงหล่นลง

พริบตาที่เร็วกว่าประกายไฟ มีเสียงกรือดังขึ้น ไม่เพียงท่อนไม้ไผ่หัก
สะบัดง่ามมือฉีกเท่านั้น ยังถูกพลังกระแทกที่หนักหน่วงมหาศาลของเขี้ยว-
ไกว้กระแทกจนต้องล้มลงเกลือกกลิ้งกับพื้น

ตู้เล็งชี้คังปีวนั้น มิได้ส่งเสียงแผดร้องครวญคราง ก็ถูกเขี้ยวไกว้ที่
หนักสืบซึ้งพุ่งเข้าใส่ทรวงอกจนปักตรึงติดกับพื้นตายไปทันที

ลีเจ็กถึงตอนนั้นรู้สึกอว้วยะภายในร้อนผะผ่าวราวมีไฟเผาผลาญ ริม
ฝีปากแห้งผากยากทนทาน นี่เป็นเรื่องที่หลังจากออกสู่โล่มแล้วไม่เคยปรากฏเลย
สักครา

พลังหมัดดังกราดเกรี้ยวดุตัน ประกายเงินกระจายแปลบปลาบ โลหิต
สด ๆ สีแดงฉานกระจายกระจายไปทั่วบริเวณเป็นลิ่ม ๆ สภาพการต่อสู้ยืงนาน
ยิ่งกราดเกรี้ยวอำมหิต ในคมกระบี่ของชีวล้อเกียม มีศิษย์อาวุโสอีกสองคน
ของพรรคระยาจกต้องสังเวยชีวิตไป

แนมื่นซึกเขี้ยวงมั่งในตอนนั้น กระโดดโลดแล่นแคล่วคล่องว่องไว
พลิกมือไปที่หลังกระซอกบาตรเหล็กพรรคระยาจก ที่มันอาศัยสร้างชื่อเสียง
ในชั่วชีวิตออกมา

บาตรนั้นมีลักษณะคล้ายฆาตเหล็ก ทางขอบแหลมคมดั่งกระบี่ ประกาย
แวววาวบาดตา กันบาตรมีด้ามสั้น ๆ ให้อึด นับเป็นอาวุธที่ทั้งพิสดารทั้งดุตันยิ่ง

เขี้ยวงมั่งพอแสดงบาตรเหล็กพรรคระยาจกออกมา พลันส่งเสียงทวาด
คล้ายสายฟ้าฟาด ดวงจันมีประกายสีเขียวกระจายติดต่อกันเป็นเส้นสาย ครอบ
คลุมเข้าไปไล่เจ็กถึงอย่างดุร้าย

พร้อมกันนั้น มีเสียงทวาดดังติดตามขึ้น มื้อฮั่นเตียวเป๊ะเอ็งทะยาน
กายสู่อากาศ ลูกเหล็กที่ปลายอาวุธของมันระเบิดขึ้นอีกครั้ง หนามแหลมที่
คล้ายมีดสั้นบนลูกเหล็ก พุ่งเข้าใส่จุดศูนย์ที่ท้องน้อยลีเจ็กถึงดูจสายฟ้า

ฮุนมันลื้อสายก็ใช้พินเหล็กของนาง ฟาดเข้าใส่ช่วงล่างลีเจ็กถึงด้วยความ
ไม่ยินยอมอย่างยิ่ง

ท่าศิษย์อาวุโสพรรคระยาจกที่ยังรอดชีวิต พวกเขากันยกท่อนไผ่ในมือ
ด้วยสีหน้าเจ็บแค้นรันทด คอยฉวยโอกาสช่องว่างรอยโหว่ สอดท่อนไผ่ของ
มันซ้ำเติมอยู่ไม่ขาดระยะ ดูจกับเป็นชาวประมงคอยแทงปลาที่ป่าน

ลี้เจี๊ยะลี้หันเหียนเปลี่ยนร่างแคล้วคล่องว่องไว กระบี่กราดเกรี้ยวดุตัน ปานสายฟ้า ทั้งปิดป้องทั้งตีได้อย่างเข้มแข็ง แต่ทว่าตอนนี้ได้บาดเจ็บสอง แห้งแล้ว กอปรกับที่ชายโครงซ้ายเริ่มชา กระบวนท่าจึงได้ซึ้งช้าลงทีละน้อย

แนมันซึกเซียงกงมั่งที่โชกโชนชำนาญ พอจะสังเกตเลศนัยออกได้บ้างแล้ว มันพลันสงสัยเป็นรหัส ตัวเองใช้ไม้ตายกราดเกรี้ยวอำมหิตที่สุดของพรรค กระยาจกนามเซ่งเท๋อปั๋ง (ใส่ศีรษะลงในบาตร) บาตรที่มีขอบคมกริบของมัน พลันเป็นประกายลับสนุ่นววย ผืนिक्षเป็นกลุ่มสี่เขียวเจิดจ้าบาดตา ส่วน มือซ้ายใช้ตัวลักเอ็งเยี้ยววงตะปบใส่ชายโครงลี้เจี๊ยะลี้ยิ่งกว่าสายฟ้า

ลี้เจี๊ยะลี้หันกระบวนท่าที่กราดเกรี้ยวอำมหิตพลิกแพลงพิสดารของศัตรู จูโจมเข้ามา รีบเบี่ยงกายไปเล็กน้อย ชิวล้อเกี้ยวพลิกออกต่อต้านแป๊ะเอ็ง ด้วยความเร็วสุดยอด และยังต้องปิดอาวุธของอ้วงซอเขียวให้เบนไปอีกด้วย ตอนนั้น รู้สึกมีพลังหนักหน่วงกระแทกมาทางขวามือ ขณะจะพุ่งกายหลบพลิก แตกก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว

ลี้เจี๊ยะลี้จำต้องขบกรามแนบแน่น รีบเร่งกระจายลมปราณลี้เจี๊ยะลี้จึงซื่ออก จากร่าง พร้อมกันนั้น ฟาดฝ่ามือซ้ายไปรวดเร็วสุดแรง

ลี้เจี๊ยะลี้พอกระจายลมปราณออกไป พลันรู้สึกที่ชายโครงปวดแปลบจน จับจิตใจ ปรากฏว่าถูกพลังมือกรงเล็บเหยี่ยวของเซียงกงมั่งหักกระดูกไปสองซี่ โชคดีที่ลี้เจี๊ยะลี้จึงซื่ออกสะท้อนออกไปทันเวลา หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น น่ากลัวจะต้อง ถูกเซียงกงมั่งกระแทกครึ่งซีกร่างจนแหลกเลยไปแล้ว

แนมันซึกรู้สึก พอกรงเล็บตะปบถูกกระดูกชายโครงของลี้เจี๊ยะลี้ ในร่าง ลี้เจี๊ยะลี้พลันมีพลังสะท้อนหนักหน่วงมหาศาลกระแทกออกมา มันในยามตระหนกจนขวัญสะท้าน รีบคลายมือทันที แต่ฝ่ามือซ้ายของลี้เจี๊ยะลี้ด้วกกลับมา ฟาดใส่ไหล่ขวาของเซียงกงมั่งอย่างถนัดถนี่แล้ว

ร่างเซียงกงมั่งถูกฟาดจนกระเด็นออกไปไกลลิ่ว แต่มันเป็นผู้หิ้มหาญ คนหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้ พริบตาที่ถูกฟาดปลิวกระเด็น บาตรเหล็กพรรคกระยาจก มันยังกริ้วใส่แขนซ้ายของลี้เจี๊ยะลี้อีกแผลหนึ่ง

ลี้เจี๊ยะลี้ในตอนนั้นต้องอาบโลหิตต่อสู้ แม้มันบาดเจ็บมากมาย แต่ยังคงต้องพยายามสะกดกลั้นเลือดลมที่พลุ่งพล่านไว้ ทะลวงสังหารไปทั้งซ้าย ๆ

ชาว ๆ คุงพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง เนื่องเพราะทราบแก่ใจ ตอนนั้นหากเสียสมาธิชั่ววูบ
ก็ต้องถูกกระหน่ำตายแหลกเลยในที่นี้

หลังจากฟาดฝ่ามือใส่เขี้ยวกงเม้งปลิวกระเด็น ทราบว่าการอาบเลือดสู่
ในคำคินนี้ ยากยิ่งจะกัดฟันทนทานสืบต่อไปแล้ว

ทันใดนั้น ภูเสียงกราดเกรี้ยวโหยหวนชวนรันทด โฉบร่างปราดออกไป
ดั่งปีกขา มื้อยู่แต่ยวแป๊ะเอ็งตวาดก้อง ควงกระบองปนกระดุกของมันทะยาน
ตามติดไม่คิดชีวิต

ลี้เจ็กถึงสับด้ามมือกลับด้านหลังโดยมิหันมอง ชิวล้อเก๋ยมกระจายประกาย
มาสวมเส้นสาย พุ่งวาบเข้าถึงเป้าเร็วกว่าประกายไฟ นั่นคือกระบวนท่าเพ็ก-
ห้วยซาเจียง (โลหิตสามกระเซ็น) ของชิวล้อเก๋าเจ้าจะเล็ก ที่มีอาญาพกราด
เกรี้ยวอำมหิตสุดยอด

รอนจเมื่อแป๊ะเอ็งรู้ตัว ประกายกระบี่ที่ยื่นเยียบได้มาใกล้สัมผัสศีรษะ
แล้ว ขณะตระหนกจนขวัญผ่อใจแทบหยุดเต้น พลันมีประกายสายหนึ่งพุ่งควับ
มากระทบกระบี่ลี้เจ็กถึง

แป๊ะเอ็งที่ได้โอกาสเพียงกะพริบตา รวมกำลังทั้งมวลตั้งกายพลิกร่างจึง
หลบหลีกได้โดยหวุดหวิดที่สุด มันรู้ลึกลับนศิระยังยื่นเยียบอยู่ เมื่อยกมือ
คลำดูจึงทราบฝ่าด้าที่โพกศิระถูกฟันขาดไปพร้อมกับผมอีกกระจุใหญ่

ลี้เจ็กถึงพลิกกระบี่กลับมา ไม่สนใจว่าจะทำอันตรายศัตรูได้หรือไม่ ?
แต่อาศัยพลังสะท้อนที่เกิดจากตัวกระบี่ กระโดดปราดออกไปร่วมลิบวา จึง
ได้มาถึงชายป่าที่รกทึบ

ทันใดนั้น ประกายสีด้าสายหนึ่งพุ่งตามติดป่านเหยี่ยวร้าย ดวดฝ่ามือ
ข้างเดียวฟันโครมลงมาดุจพายุกระหน่ำ

ลี้เจ็กถึงยืนแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว รวมกำลังที่หลงเหลือไว้ในฝ่ามือซ้าย
ฟาดออกต่อต้านสุดแรง

พริบตานัน พลังทั้งสองฝ่ายกระจายเต็มท้องฟ้า ส่งเสียงสนั่นหวั่นไหว
ปานพสุธาถล่มทลาย กรวดหินดินทราย กิ่งไม้ใบหญ้ากระจัดกระจายพร่างพราย
ดั่งม่านหนา

รอนจทุกสรรพสิ่งสงบลง ผู้คนทั้งหลายจึงเห็น ลี้เจ็กถึงหน้าซีดขาว

โลหิตเกรอะกรังทั้งร่าง แต่ยังมีอยู่ในที่เดิม ส่วนผู้โถมจู่โจมอย่างเร่งร้อน
ลนลาน ถึงกับเป็นเชิงเสียวเสียวช่วยซึกที่บาดเจ็บกระดูกแขนหัก ตอนนั้นมัน
ก็ยืนอยู่กับพื้นด้วยร่างที่สิ้นระริก แต่มุมปากมีโลหิตหยดเป็นเส้นสาย

ผู้คนทั้งหลายตระหนกจนยืนตะลึงลาน มีทราบดีว่าทำอะไรไปแล้ว

ลี้เจิ้งลิ่งในตอนนั้น หันร่างไปกวักมือไล่ไม้เท้าเขี้ยวชั่วคราวที่ตรึงติดซาก
ศพคังปิวบนพื้นที่ห่างกว่าสี่วาบหนึ่ง แลเห็นเขี้ยวชั่วคราวคล้ายดังถูกคนกระชาก
ถึงกับลอยควับเข้ามาในมือลี้เจิ้งลิ่งอีกครา นับเป็นพลังดึงดูดวัตถุจากอากาศที่สุด
ยอดเยี่ยมแล้ว หากมิใช่มีกำลังภายในกล้าแข็ง ไท่เหลยกระทำดังนี้ได้ ? !

ลี้เจิ้งลิ่งที่ชาวกระบี่ชายไม้เท้า ยืนโดดเด่นเป็นสง่าที่ชายป่า เบื้องตางจน
ประกายคมวาวพวยพุ่งเป็นเส้นสาย กวาดมองผู้คนทั้งหลายอย่างดูแคลนแล้ว
แค้นเสียวเยียบเย็นชา หันกายซ้าย ๆ สะบัดสองแขนควับ ร่างพุ่งวาบขึ้น
ร่วมลิบวาหมุมกลางอากาศห้ำรอบอย่างว่องไว จึงโฉบปราดออกไปโดยเร็ว

ผู้คนทั้งหลายถูกพลังฝีมือที่เลิศฟ้าเหนือปฐชาของลี้เจิ้งลิ่ง ชูขวัญจน
ยืนปากอ้าตาเหลือกค้างในทีนั้น จนครู่ใหญ่จึงได้สติแจ่มใสขึ้นมา

ขณะที่ศิษย์เหลือตายอีกห้าคนของพรรคกระยาจกหมายทะยานกายไล่ตาม
นั้น มือฮั่นเดียวแป๊ะเอ็งก็รีบตวาดห้ามไว้

“ไม่ต้องไล่ตามแล้ว อาศัยพวกท่าน ตามไปรังแต่แส่หาที่ตายเท่านั้น...”

ฮั่นมั่นลือสายอ้วงข้อเขี้ยวเดินเบา ๆ เข้าไป กวาดตามองเดียวตึงตึงเหยียง
ที่ยังยืนแน่นิ่งมิเคลื่อนไหว พลันกริรร้องเสียงแหลมเล็ก

“พวกท่านรีบมา ยี่ปึงจู่ตายเป็นแล้ว !”

ผู้คนทั้งปวงลนลานปราดเข้าไปดู เห็นร่องหัวหน้าพรรคกระยาจกภาค
เหนือเดียวตึงตึงเหยียงที่มีนิสัยร่อนแรงดังเปลวเพลิง อาละวาดอย่างโอะอ่าภาคภูมิ
มากกว่าครึ่งชีวิต ร่างเย็นเฉียบปานน้ำแข็ง ขาดใจตายไปนานแล้วจริง ๆ

แป๊ะเอ็งหันกลับไป เห็นแนมันซึกเขี้ยวงมั่ง ที่ซึกไว้ข้าง ต่างหน้าเผือด
ขาวราวซากศพ นั่งขัดสมาธิเดินลมปราณรักษาตัวอยู่กับพื้น ดูที่ท่าบอบซ้ำ
ภายในไม่เบาเช่นกัน

มันกวาดตามองรอบข้างด้วยความรันทด พวกพรรคกระยาจกที่ตายไป
มีหัวหน้าใหญ่ของหมู่ตึกทั้งหลายกังเซียงหึง ศิษย์อาวุโสพิทักษ์พรรคห้าคน

ตุ้เลี้ยงชีวิตังปัว

ส่วนพรรคเหิกก็ปังของมัน มีหัวหน้าตึกมังกรแดงมังกรเขียว คืองั้น-
เชียงเจียงยังซง บ้วนเซ่งตอฮู้กงหี นอนตายระเกะกะทั่วบริเวณ โลหิตเนือง
นองเป็นลุ่ม ๆ สยดสยองจนสุดแสนอนาถใจ...

อ้วงซ้อเขียวที่กระด้างเย็นชาปานน้ำแข็ง ตอนนั้นเหวี่ยงพินเหล็กสีดำที่พุ่ง
ไปช่วยแป๊ะเอ็ง ถูกลิ่วกิ้งลิ้งใช้กระบี่ชีวล้อเกี่ยมฟันขาดออกท่อนหนึ่ง เดินเบา ๆ
มาที่ข้างกายแป๊ะเอ็งพลางกล่าว

“แป๊ะปังจู้ สองประมุขพรรคกระยาจก และซีตังจู้ของพรรคท่าน ต่าง
บาดเจ็บสาหัสไม่น้อย พวกเรายังคงรีบเร่งหาทางรักษาพยาบาลผู้คนทั้งหลาย
สำคัญกว่า”

แป๊ะเอ็งผงกศีรษะอย่างเงยบังน แล้วจึงลนลานจัดการกับบริเวณ

วิกาลยาวนานผ่านพ้นไปหมดสิ้น ขอบฟ้าบุรพาเริ่มสว่างไสว

ที่ริมธารน้ำ มีร่างบุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่แปดเปื้อนโลหิตเกรอะกรังนอน
คว่ำอยู่ นึกกลัวเพราะเป็นเวลาเนิ่นนาน โลหิตที่ติดตามเสื้อผ้าแห้งกรังเป็นสี
ม่วงคล้ำไปแล้ว ดูท่าคนผู้นี้ต้องมีพลังฝีมือสูงส่ง แต่นอนคว่ำหน้านิ่งมิเคลื่อนไหว
ไหน จนผู้คนต้องสงสัยว่าตายไปแล้ว หรือสลบไสลกันแน่ ?

ทันใดนั้น ในป่าสนเขียวขจี มีตรุนีที่สวมเสื้อกระโปรงสีขาวสะอาด
ฉมด่าขลบลปล่อยให้สยายลงมาประหลังโหล่ เจ้าหน้างามสะคราญปานเทพธิดา
จุติมา ้วยประมาณสิบหกสิบเจ็ดปีเดินชดช้อยออกมา

ความงามของนางสูงส่งบริสุทธิ์จนผู้คนมิกล้าบังอาจไปแตะต้องให้เป็น
บาป ในมือยังมีตะกร้าดอกไม้ที่สานไว้สวยงามประณีต เดินด้วยฝีเท้าแคล่ว
พล่องว่องไวมาอยู่ที่ซึ่งบุรุษหนุ่มนอนคว่ำอยู่

ทันใดนั้น นางคล้อยดั่งตระหนกยั้ง ตากลมโตที่หยาดเยิ้มสุกใส เบ่ง
บานดุบุรุษหนุ่มเสื้อขาวแว่นหนึ่งไม่กะพริบ

ขวัญของนางขัดกับรูปกายที่อ่อนแอเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับไม่มีความ
ท้าวเกรงต่อคนโลหิตเกรอะกรังเลย พลั้กายควับเข้ามาอย่างสวยงามดั่ง

เทพธิดาท้องคลื่น เฟ่งพิจารณาดูบุรุษหนุ่มเสื้อขาวชั่วขณะ ใบหน้าที่เปล่งปลั่ง
เป็นยอโย ปรากฏแววเวทนาและตื่นตื่นสงสัยขึ้นนুবหนึ่ง

นางเดินเบา ๆ เข้าพลีกร่างที่นอนคว่ำของบุรุษหนุ่มขึ้น พริบตานั้น
นางถึงกับตะลึงลานไป ปากน้อย ๆ ยังอ้าขึ้นจนกว้างด้วย

ที่ปรากฏต่อเบื้องหน้าสายตานาง ถึงกับเป็นใบหน้าที่หล่อเหลาราวสลัก
จากแท่งหยก มาตราว่าสองตาปิดสนิทแน่น ผิวหน้าเผือดขาวไร้สีเลือด แต่ยังไม่
อาจลบเคাঁที่ส่งเบี่ยมราศีไปได้

นางตะลึงลานเป็นครู่หนึ่งจึงลดสายตามองต่อไป เห็นที่ชายโครงซ้ายของ
บุรุษหนุ่มรูปงามมีโลหิตเกรอะกรัง เนื้อขาดม้วนอ้าจนน่าสะพรึงกลัวยิ่ง ดรฤณี
น้อยครุ่นคิดชั่ววูบ ก็อุ้มบุรุษเสื้อขาวขึ้นจากพื้น เหลือบมองดูอีกแวบหนึ่ง
ใบหน้านางถึงกับแดงระเรื่อ แล้วพลีร่างกายคว่ำออกไป

มิว่าผู้ใดก็ยากจะเชื่อ ดรฤณีที่ดูแล้วอ่อนแอไม่อาจต้านลมแรง อุ้มบุรุษ
อยู่ในอ้อมแขนแล้ว ยังคงละล้าไปตั้งไม่รู้สีกหนักแรงเลย

เพียงพริบตา เงาร่างสีขาวได้หายลับเข้าไปในป่าสนด้วยความเร็วต่าง
เหินบิน

แสงอุทัยลูบไล้ทุกสรรพสิ่งจนเรืองรอง เสียงสกุณาแจ่มใสไพเราะ ใน
ห้องเล็ก ๆ ตกแต่งไว้งามประณีต

ทุกสรรพสิ่งของในห้อง ล้วนแล้วเป็นสีขาวกระทั่งมุ้งที่นอน ผ้าห่ม และ
ม่านประตูยังเป็นสีขาว ยิ่งเน้นให้เห็นความงามอันเยือกเย็น

บนที่นอนสีขาว มีบุรุษหนุ่มหน้าซีดขาวนอนแน่นิ่งอยู่ ตอนนั้น ได้สติ
มาช้า ๆ ในห้วงสมองที่เลอะเลือน พยายามทบทวนหวนคิดอยู่นั่นนาน จึง
เริ่มจำได้ราง ๆ

ในการต่อสู้าบเลือดที่สุดแสนอำมหิตดุตัน ตนบาดเจ็บสาหัสยิ่งโซซัด
โซเซมาจนถึงริมลำธารน้อย ก็ไม่มีกำลังจะทนทานต่อไปต้องล้มลง แต่ตอนนี้
โณมานนอนอยู่ที่นี้ ?

ที่นั่นล้ายดังเป็นห้องนอนของอิสตรี โณมานนอนในห้องนี้ได้ ?

ผู้บาดเจ็บสาหัสก็คือลี้เจ็กลิ่งนั่นเอง ตอนนั้นงงงวยสงสัย เข้าใจว่ายังอยู่ในความฝัน จึงลองสลัดศีรษะดู แต่ก็กระทบกระเทือนกับบาดแผลที่สาหัสจนปวดแปลบไปทั่วสรรพางค์กาย สติจึงแจ่มใสกว่าเดิมอีกมากมาย

บาดแผลเหล่านั้น คุณค่าให้ลี้เจ็กลิ่งเพียงสามารถเบือนศีรษะไปมา ตรวจตราดูทุกสรรพสิ่งในห้องเท่านั้น จากของใช้ที่งามประณีต จากสีล้นที่ขาวสะอาด และภาพวาดทิวทัศน์ธรรมชาติที่ซึ่งจริงใจ บันดาลให้ลี้เจ็กลิ่งรู้สึกมีความสุขและเยือกเย็นลง

โดยมีทราบสาเหตุใด ลี้เจ็กลิ่งถึงกับคล้ายพอใจและสนิทสนมต่อเจ้าของห้องนี้ยิ่งนัก มีความปรารถนาใครได้พบพานสักคราเป็นอย่างยิ่ง

ขณะพริ้มตากำลังคิดอยู่ พลันมีเสียงเครื่องประดับดังตึงตึงขึ้นที่หน้าห้อง เสียงห้าวร่อไพเราะดังระฆังเงินดังตามติด แล้วปรากฏตัวรับใช้อาภรณ์เขียววิลิศมาหราเดินเข้ามาในห้อง จากใบหน้าที่คมคายแจ่มใส ดวงตาที่กลอกลิ่งซุกซน ยังดูออกว่าพวกนางบริสุทธิ์ไร้เดียงสา

ทั้งสองคนนั้นแหวกมุ้งชาวสะอวดให้แล้ว วางขมเรียงบนถาดและภาชนะล้างหน้าบ้วนปากที่สวยงามลงบนโต๊ะเล็ก ๆ หน้าเตียง ผู้ดูแลขวามือยืมให้ลี้เจ็กลิ่งพลางกล่าว

“เสียวเจี๊ยะของบ่าวคำนวณแน่ กงจื้อต้องได้สติมาในตอนนี้อย่างยิ่ง จึงสั่งพวกบ่าวมารอรับใช้เป็นพิเศษ”

ลี้เจ็กลิ่งแยมยิ้มตอบ

“มีทราบเสียวเจี๊ยะพวกท่านมีนามใด ? พบพานโดยบังเอิญ ถึงกับกรุณาดูแลเพียงนี้ เป็นที่ผู้คนยากจะสะกดใจได้... พอจะเชิญเสียวเจี๊ยะของพวกท่านให้เกียรติมาพบกันสักครา เพื่อข้าพเจ้าจะได้ขอบพระคุณที่การดูแลรักษาแผลให้”

เอี้ยเท้าทั้งสองนางหันแยมยิ้มให้กัน ผู้หนึ่งตอบ

“เซียงกงโปรดรับทานอาหารเข้าก่อน อีกสักครู่เสียวเจี๊ยะพวกเราจะมาเยี่ยมเอง”

ครั้นทั้งสองมิกกล่าวกระไรอีก ประณิบัติการล้างหน้าบ้วนปากแล้วหวิ้มไป ผู้หนึ่งป้อนรังนกนางแอ่นอุ่น แล้วจึงพากันการะออกจากห้องไป

ลี้เจ็กลิ่งที่นั่งเพียงลำพังรู้สึกเย็บเหงา ขณะจะพริ้มตาเกร็งกำลังภายใน

รักษาตัว พลันรู้สึกมีกลิ่นหอมซาบซ่านดาลใจซ่อนไขเข้านาสิก รีบเหลือบมอง
ทันทีก็เห็นเงาร่างสีขาวยที่สวยสะคราญปานเทพธิดาจุติ แหวกมานประตูดื่นเข้า
มาในห้อง

บทที่ 14 ยมทูตล่าสังหาร

ลี้เจี๋ยลิ่งพอเห็นผู้มาขัดตา หัวใจต้องเต้นถี่เร็วปานรัว
กลอง รู้สึกตรึงนางนี้สวยงามที่สุดแล้ว งามประหนึ่งเป็นภาพ
วาดของเทพธิดา

พริบตานั่น เงามร่างของปิงอ้วง ฉันทิ๋วยั่ว อ้วงซ่อเซี่ยวปรากฏขึ้นใน
มโนภาพทันที แต่เปรียบกับตรึงนางนี้แล้ว ทั้งสามด้อยกว่าทางไกลจนไม่มี
ทางเทียบได้เลย

ดรุณีอาภรณ์ขาวเห็นลี้เจี๋ยลิ่งจ้องมองนางจนตาไม่กะพริบเช่นนั้น ใบ
หน้าที่เปล่งปลั่งต้องแดงระเรื่อทันที ส่งเสียงแผ่วเบาถาม

“กงจื้อ เมื่อวานยังหลับสนิทหรือไม่?”

ลี้เจี๋ยลิ่งพลันสะดุ้งรู้ตัว รีบตอบทันที

“หลับสบายยิ่ง เมื่อวานที่กรุณาช่วยข้าพเจ้ามาไว้ที่นี่ และยังรักษาแผล
ให้คงเป็นท่านแล้วกระมัง?”

ดรุณีอาภรณ์ขาวกล่าวอย่างเอียงอาย

“เมื่อเช้าวานนี้ ข้าพเจ้าจะไปเก็บดอกไม้ในที่ริมธาร บังเอิญพบท่านนอน

สลบโลหิตโสมร่างอยู่ จิงได้...จิงได้...ประกอบท่านกลับมาบ้าน”

ลี้เง็กลิ่งรู้สึกเสียใจของนางไพเราะดังสกุณระเริงไพร ทั้งยังมีกลิ่นหอมที่สูงส่งแจ่มใส จนผู้คนต้องรู้สึกเคลิบเคลิ้มลิ้มตัวอย่างง่ายดาย

ดรณีอาภรณ์ชาวกล่าวต่อ

“นี่เป็นบ้านของซือเถียนกับซือเจี๊หวเจ้า ตอนช่วยท่านกลับมา เนื่องจากห้องอื่น ๆ ไม่ทันได้กวาดถู ดังนั้น จำต้องขอให้กงจื้อยอมทนพักในห้องข้าพเจ้าสักหลายวัน”

ลี้เง็กลิ่งต้องกล่าวด้วยความตื่นตัน

“ข้าพเจ้าเป็นเพียงนักสู้ที่หายากร้านของวงพวกนักแสดงคนหนึ่ง ได้รับพระคุณช่วยเหลือจากเสียวเจี๊ยะ เป็นที่ต้องขาบซึ่งตื่นตันสุดสูงแล้ว ไหนเลยกล้ายึดครองห้องพักของเสียวเจี๊ยะได้ ข้าพเจ้าคิดจะย้ายออกไปในวันนี้ หากห้องพักอื่นเหมาะสมกว่า”

“กงจื้อโปรดอย่าทำเยี่ยงนั้น อากาที่สัทสของท่านยังไม่ทุเลา มิอาจขยับเขยื้อนให้กระทบกระเทือนบาดแผลเด็ดขาด”

นางจับตาที่สุกใสจ้องมองลี้เง็กลิ่งแน่วแน่นแล้วถามอย่างเอียงเอียง

“ยังมิได้เรียนถามชื่อแซ่ยิ่งใหญ่ของกงจื้อ ?”

“ข้าพเจ้าลี้เง็กลิ่ง ขอบังอาจเรียนถามนามเสียวเจี๊ยะบ้าง ?”

“ข้าพเจ้าแป๊ะอี่เพี้ย แต่ผู้อื่นต่างเรียกข้าพเจ้าเป็นแป๊ะหัง (ท่านป้าขาว)”

ลี้เง็กลิ่งรู้สึกนามจอกแทนสีขาว ฉายาท่านป้าสีขาวของนางนั้นงามอย่างยิ่ง แยมี่ยมถามอีก

“เมื่อครู่ตอนโกวเนี้ยเข้ามาในห้อง มีท่าร่างที่รวดเร็วแคล่วคล่อง มิทราบเป็นศิษย์ของยอดคนท่านใด ?”

“มิกล้า ซือแป๊ะคือแซ่เนี้ยซือไ้”

“อ้อ ที่แท้โกวเนี้ยเป็นศิษย์สำนักฮั่วซั่ว ฮั่วซั่วเป็นสำนักที่มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมในบู๊ลิ้ม มิน่าเล่าโกวเนี้ยจึงมีฝีมือปานนี้ แซ่เนี้ยซือไ้ให้อาจารย์ของท่านก็เป็นผู้อาวุโสของบู๊ลิ้ม แต่ฟังว่า ท่านปลื้มตัวถืออุเบกขาเนิ่นนานแล้ว ?”

แป๊ะอี่เพี้ยพอได้ยินลี้เง็กลิ่งพาดพิงถึงซือแป๋นาง ดวงตาดู่งามถึงกับมิหยาดน้ำเอ๋อคลอทันที

ลีเง็กต้องถามด้วยความเสียใจ

“โกวเนี้ยไหนรันหุดปานนี้ ? หรือข้าพเจ้าสะกิดถูกความเศร้าเสียใจของท่าน”

แป๊ะอีเพี้ยสันคีระะ หยิบผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาแล้วตอบ

“เมื่อห้าปีก่อน ซือแป้ไปท่องเที่ยวที่ดินแดนเซียมปัก เนื่องจากขัดตาไม่พอใจต่อพฤติกรรมที่โหดเหี้ยมชั่วร้ายของขุนบ้อเหลียงฉายาเก๋ากั๊มม้อ (อสูรเก้านิ้ว) ซึ่งเป็นประมุขสหพันธ์โจรภาคเหนือและบริวารของมัน เมื่อขัดขวางจึงเกิดแตกหักกับขุนบ้อเหลียง แต่เก๋ากั๊มม้อขุนบ้อเหลียงมีพลังฝีมือสูงส่งยิ่งกอปรกับมีพวกพ้องมากมาย หลังจากการต่อสู้ที่อ้อมหิตุดันผ่านพ้น ซือแป้ข้าพเจ้าถึงกับถูกมันทำอันตรายบอบช้ำสาหัส”

หยุดสะอื้นเบา ๆ แล้วเล่าต่อ

“ซือแป้พาอาการบาดเจ็บกลับสำนัก เกร็งกำลัງภายในรักษาตัวเอง แต่เลือดลมติดขัดจนครึ่งท่อนร่างกลายเป็นอัมพาต ตอนนั้นพลังฝีมือของท่านสูญสลายหมดสิ้น แต่ทว่า ท่านมีคำสั่งเฉียบขาด ห้ามพวกเราไปรังควานล้างแค้นเก๋ากั๊มม้อ”

ลีเง็กสงบฟังจนจบความ บังเกิดโศกดาลเดือดเป็นยิ่งนัก แต่ก็ทราบกระจ่าง ตอนนี้ห้ามมีอารมณ์พลุ่งพล่านเดือดดาลโดดเดิดขาด เพราะกระทบกระเทือนต่ออาการบาดเจ็บให้ทรุดหนักอีก จึงจำต้องสะกดกลั้นไว้โดยมิว่ากล่าว แต่ก็ได้วางแผนอยู่ในใจแล้ว

แป๊ะอีเพี้ยกล่าวสลับไป

“ซือเฮี้ยกับซือเจี๋ยของข้าพเจ้าต่างทราบ ซือแป้กลัวพวกเราพลังฝีมือไม่เพียงพอ ไปรังควานล้างแค้นโดยหุนหัน เท่ากับเป็นแมลงเมาโถมเข้ากองไฟเท่านั้น อา... กงจื้อ ประกายตาของท่านน่ากลัวยิ่ง”

“กระนั้น ? ข้าพเจ้ากลับไม่รู้สีก”

แป๊ะอีเพี้ยหยุดชั่วคราวจึงกล่าวต่อ

“แต่พวกเราอดกลั้นทนทานได้อย่างไร ? ในวิกาลที่มีลมฝนโปรยปราย พวกเราซือเฮี้ยม่วยทั้งสามปรึกษากันแล้ว ร่วมไปรังควานล้างแค้น โดยอำพรางซือแป้และซือตี้ที่ยังไม่สำเร็จอีกสองคนไว้...”

นางเห็นลีเจ็กลิ่งฟังอย่างตั้งใจ จึงรู้สึกปลาบปลื้มยินดีจนแถมยิ้มเล่าต่อ

“ไหนเลยจะคาด พวกเราถึงกับพ่ายแพ้ย่อยยับกลับมา เก้าจี้ม้อซุนบ้อ-
เหลียงมีพลังฝีมือที่ร้ายกาจจริง ๆ มันให้พวกเราซื้อเหยี่ยวทั้งสามคนร่วมมือ
ถึงกับยังไม่อาจต่อต้านมันได้ ภายหลังมีเผ่าอีกผู้หนึ่งนามที่ลู่โส่ว (เผ่าสายฟ้า)
เบ้เหลียงมาสมทบ พลังฝีมือมันก็ร้ายกาจอย่างยิ่งเช่นกัน เพียงด้อยกว่าเก้าจี้ม้อ
เล็กน้อยเท่านั้น ถึงกับใช้พลังที่ลွှ่ยงกระไรของมัน กระแทกตัวซื้อเหยี่ยวข้าพเจ้า
บอบช้ำสาหัส”

ลีเจ็กลิ่งพอได้ยืนามที่ลู่โส่วเบ้เหลียง มุมปากต้องปรากฏรอยยิ้มเย้ย
หยันขึ้นเล็กน้อย

เป๊ะอิเพี้ยกล่าวต่อด้วยความรันทด

“พวกเรานี้ออกมาด้วยความลำบากยากเข็ญ ทั้งยังไม่กล้าให้ซื้อแปล่ง
รู้ จำต้องกลับมาในที่อยู่ของซื้อเหยี่ยวเจ็กอ้น ตัวซื้อเหยี่ยวทางหนึ่งรักษาทัว ทาง
หนึ่งเร่งรัดให้ข้าพเจ้ากับซื้อเจ็กฝีมื่อ อ้อ ข้าพเจ้าแทบลิ้มไป ตัวซื้อเหยี่ยวกับ
ซื้อเจ็กเป็นสามภรรยากัน”

“ซื้อเหยี่ยวซื้อเจ็กของท่าน มีทราบตอนนี้อยู่บ้านหรือไม่ ? ข้าพเจ้าใครได้
กราบคารวะสักครา”

“อาการของตัวซื้อเหยี่ยวทุเลาเป็นปกติแล้ว พวกท่านออกไปสะสางเรื่อง
สำคัญรายหนึ่ง น่ากลัวพลบค่ำวันนี้คงกลับมาได้”

“โกวเนี้ย อาวุธประจำตัวของข้าพเจ้า...”

“อยู่ที่นี่หมดสิ้น”

ลีเจ็กลิ่งมองตามปลายนิ้วของนางไปที่โต๊ะเล็ก ๆ เห็นกระบี่ ขลุ่ย เขียว-
ขาว และท่อสัมภาระต่าง ๆ อยู่ครบครัน ไม่บกพร่องเลยสักชนิดหนึ่ง

จึงเหลือบมองดูรูปสวดยสะคราญอีกแวบหนึ่ง แต่หัวใจเต้นผางทันที
เพราะรูปโฉมภรรยาก็ใช้ดวงตาที่หยาดเยิ้มกลมโตจ้องมองดูลีเจ็กลิ่งอยู่เช่นกัน
ประกายตาของนางนุ่มนวลจนไม่มีบุรุษใดจะต่อต้านได้เลย

ลีเจ็กลิ่งต้องเบือนสายตาไปแล้ว ส่งเสียงแผ่วเบาอีก

“โกวเนี้ย มีทราบซื้อเหยี่ยวซื้อเจ็กของท่านนามใด ?”

“ตัวซื้อเหยื่อนามจ๊กเกี้ยกฉายาแซซาชีวสื่อ (บัณฑิตเสื้อเขียว) ชื่อเงินาม

ตั้งเปี่ยมฉิมฉายาซุ่ยฮั่น (สตรีเสื้อเขียว) รวมเรียกเป็นฮั่วซัวซังเอ็ง (สองผู้กล้าฮั่วซัว)”

ขณะนางกล่าวถึงตอนนั้น พลันมีเสียงหัวร่อสดใส่ไพเราะดังขึ้นที่หน้าประตู แล้วเงาร่างสีเขียวของสตรีที่สวยงามระยิบระยับนางหนึ่ง พลั้วละลิวเข้ามาอย่างรวดเร็ว

นางพอเข้ามาในห้องก็หัวร่อกล่าวกับแป๊ะอีเพี้ย

“ซือม่วย ท่านนิทาเจ้เจ้ให้ผู้ใดฟังกัน ?”

มีทันจบคำก็เห็นลี้เจ็กลิ่งที่นอนอยู่บนเตียง นางต้องตระหนกจนสะดุ้งเอือกใหญ่ คาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด ซือม่วยที่เย็นชารวนร้าแข็ง ถึงกับมีบุรุษหนุ่มแปลกหน้ามานอนอยู่บนเตียงของนาง และยังเป็นบุรุษหนุ่มที่หล่อเหลาคมคายปานนี้

แป๊ะอีเพี้ยต้องผุดลุกขึ้นด้วยสีหน้าแดงระเรื่อ กล่าวกับสตรีนางนั้น

“ซือเจ้ ไฉนกลับมาเร็วปานนี้ ? ซือเฮียเล่า ?”

สตรีนางนั้นมิตอบคำถาม แต่จ้องมองลี้เจ็กลิ่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

แป๊ะอีเพี้ยจึงต้องกล่าวด้วยสีหน้าแดงฉาน

“ลี้จ้อท่านนี้ เนื่องจากเผชิญกับศัตรู หลังจากการต่อสู้อำมหิตดุเดือดผ่านพ้น บาดเจ็บสาหัสอยู่ในป่าเม่อวาน ข้าพเจ้าออกไปเก็บดอกไม้ป่าที่ริมธาร บังเอิญพบพานเข้าจึงได้ช่วยท่านกลับมา”

สตรีนางนี้คือตั้งเปี่ยมฉิมซือเจ้ของแป๊ะอีเพี้ยนั่นเอง นางพอฟังจบความประสาธน์เมื่อการะกล่าว

“ที่แท้คือลี้จ้อ อภัยที่ข้าพเจ้าเมื่อครู่เสียมารยาทไป”

ลี้เจ็กลิ่งที่ไม่อาจลุกขึ้นการะตอบ เพียงยกมือเล็กน้อยแล้วส่งเสียงแหบพร่า

“ซูหยินไปรรมิต้องมีมารยาท ข้าพเจ้าลี้เจ็กลิ่งได้รับพระคุณจากซือม่วยของท่านช่วยเหลือรักษาพยาบาล เป็นที่ติดตันพระคุณสุดซึ้งแล้ว”

พอลี้เจ็กลิ่งบอกนามไป ใบหน้าของตั้งเปี่ยมฉิมต้องแตกตื่นจนเบ้ตากลมกว้างทันที ลนลานถาม

“หรือท่านที่นับถือก็คือคนที่ระหว่างนี้พวกนักเลงแต่งเพลงให้ ‘ยอม

พบยมบาลทั้งสิบตำหนัก ก็ขออย่าพบพัทตร์อสุระหน้าหยก' ที่มีนามลี้เจ็กลิ่ง ฉายาเจ็กม้นชีวล้อนั้น ?"

"มิกล้า นั่นเป็นชนชาวนักเลงแต่งแต้มระบายสีเกินกว่าเหตุดอก ข้าพเจ้า ไหนเลยมีชื่อเสียงถึงปานนั้น ?"

แป๊ะอีเพี้ยต้องถามด้วยความสงสัย

"ชื่อเจี ท่านไฉนรู้จักผู้อื่น ?"

ตั้งเปี้ยชิมเหลือบมองชื่อม่วยแวบหนึ่งแล้วตอบเสียงนุ่มนวล

"ม่วยม่วย ท่านทราบว่างจ้อที่ช่วยมานี้เป็นผู้ใด ? ท่านคือผู้อยู่ทาง เมืองกักเค้า ใช้ฝีมือไม่ถึงสามสิบกระบวนท่า ก็กระแทกทีล้วยไสวเบีเหลียง บาดเจ็บสาหัส ฉายาเจ็กม้นชีวล้อนั่นเอง"

แป๊ะอีเพี้ยต้องตระหนกจนปากอ้ากว้างเป็นนาน สุดท้ายโพล่งขึ้น

"ประเสริฐมาก ลี้งจ้อ ท่านนับเป็นคนจริงที่ไม่แสดงตัว ปิดบังผู้อื่น จนย่าแหย่ทีเดียว"

ลี้เจ็กลิ่งผินยิ้มด้วยความกระดาก มีทันตอบโต้มีเสียงแจ่มใสกังวานดัง ขึ้นที่ปากประตูมา

"เปี้ยม่วย ฟังเจี๋ยเจ็กบอก เปี้ยม่วยเมื่อวานช่วยก้งจ้อท่านหนึ่งกลับมา..."

แล้วปรากฏชายกลางคนแต่งกายเยี่ยงบัณฑิตทรงปัญญา เค้าน้ำคมคาย แจ่มใสผู้หนึ่ง เดินปราดเข้ามาในห้อง พอถึงก็จ้องมองลี้เจ็กลิ่งแว่หนึ่ง พร้อม ทั้งคำนึงด้วยความตระหนก

'บุรุษหนุ่มผู้นี้มีประกายตาที่แจ่มใสสมบูรณ์ แต่ไม่กระจ่ายออกซู่ขวัญ นับเป็นเพ็งเคยเห็นในชั่วชีวิตจริง ๆ'

ใจแม่ครุ่นคิด แต่มือยังคงคารวะตามมารยาทพลางกล่าว

"ข้าพเจ้างักเกียก ขอเรียนถามชื่อแซ่ยิ่งใหญ่ของท่าน"

"มิกล้า ข้าพเจ้าลี้เจ็กลิ่ง"

งักเกียกต้องตระหนกจนสะท้านเอือกใหญ่เช่นกัน รีบหัวร่อกล่าว

"ที่แท้ท่านคือเจ็กม้นชีวล้อ ข้าพเจ้าเลื่อมใสมานานแล้ว ได้พบในวันนี้ นับเป็นวาสนาที่สะสมมาหลายชาติทีเดียว"

แป๊ะอีเพี้ยกับตั้งเปี้ยชิมต่างต้องหัวร่อคิกด้วยความขบขันแล้วกล่าว

“พอเถิด พอเถิด ท่านอย่าได้ทางตำราว่ากล่าวนักเลย กลืนออกจะเหม็นเกินไปแล้ว”

ลี้เง็กจึงมีความพอใจกึกเกียกที่เปิดเผยหัวหาญเป็นอย่างยิ่ง จึงหัวร่อกล่าว

“สองสามมีการยากเกีย มีน้ำใจที่กลมเกลียวลึกซึ้ง เป็นที่ข้าพเจ้าก็ต้องเลื่อมใสอย่างยิ่งอยู่”

จักเกียกพลันเอ่ยปาก

“เมื่อสองคืนก่อน วงพวกนักเลงเกิดเรื่องสำคัญขึ้นมาอีกราย คือที่ริมบึงตึกเล้งท่า (มังกรพิช) ซึ่งห่างจากที่นี่ประมาณร้อยกว่าลิ ได้มีการต่อสู้อำมหิตดุเดือดที่สะเทือนขวัญชนชาวบู๊ลิ้ม ฟังว่า เพราะต้องการรับมือกับยอดฝีมือที่สุดร้ายกาจของบู๊ลิ้ม พรรคกระยาจกภาคเหนือและเอ็กก็บิง ถึงกับประดมสุดยอดฝีมือออกมาหมดสิ้น แต่ชาวที่เล่าลือกันเป็นพ่ายแพ้ยับเยินทั้งสองฟากฝ่าย”

จักเกียกเห็นลี้เง็กตั้งอกตั้งใจฟัง จึงกล่าวสืบไป

“ฟังว่า ในสามผู้เฒ่าของพรรคกระยาจก ถึงกับตายหนึ่งบาดเจ็บสาหัสสอง และหัวหน้าใหญ่ของตึกต่าง ๆ ของพรรคกระยาจกนามม้อข่าย (ขอทานอสุร) กังเซียงทิงก็ตายไปในการต่อสู้ หัวหน้าตึกงูทั้งสามของเอ็กก็บิง มีสองตายหนึ่งบาดเจ็บ ที่ยิ่งสร้างความอกสั่นขวัญเสียต่อผู้คนคือ ตู๋เล้งซั่ว (หัตถ์สังหารมังกร) คงปิว ซึ่งเป็นที่ยอมรับมานานปีว่ามีพลังฝีมือหนักหน่วงมหาศาลในดินแดนภาคเหนือ พลอยเสียชีวิตในการต่อสู้คราวนั้น มิทราบลี้เซียทราบยอดฝีมือที่พวกมันไปกลุ่มรวมเป็นผู้ใด ?”

ตั้งเปี้ยชิมต้องค้อนสามีนางแวบหนึ่ง ครุ่นคิดในใจ

“ผู้คนบาดเจ็บสาหัสอยู่บนเตียง ไทเนเลยทราบเรื่องเหล่านั้นได้ ไยมิใช่ถามมากความเกินไป ?”

แต่ลี้เง็กกลับหัวร่อตอบ

“จักเซียมีข่าวที่รวดเร็วยิ่ง ความจริงแล้ว ผู้นั้นก็ไม่อาจนับเป็นยอดฝีมือ เพียงแต่เป็นคนธรรมดาที่รู้จักวิชาฝีมือสองสามกระบวรเท่านั้น”

“หรือพี่ท่านรู้จักเป็นผู้ใด ?”

“ผู้นั้นไกลอยู่ขอบฟ้า ไกลเพียงแค่นี้ คือข้าพเจ้าเอง”

ทั้งสามพอฟังต่างตระหนกจนตะลึงลานทันที คาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด บรูซหนุ่มรูปงามที่ทำงานหนักมาตั้งบั้นเกิดทรงปัญญา จะมีพลังฝีมือที่สูงส่งจนสุดยอดปานนี้ บรรดา ยอดคนที่ปกติทั้งสามนับถือว่ามีฝีมือสูงเยี่ยมเหล่านั้น ถึงกับกลุ่มรวมแล้วยังต้องมาประสพชะตากรรมยับเยินจนน่าอนาถได้

จักก็ยกที่แม้จะจะได้ก่อนอยู่บ้าง แต่ไม่คาดคิดจะแม่นยำถึงปานนี้ จึงต้องชมเชยโดยจริงใจ

“รับฟังมานานว่าเง็กลิ่งเฮียมีพลังฝีมือเลิศรอบคลุมแผ่นดิน แต่คาดคิดไม่ถึงจะมีพลังการฝึกปรือที่แทบเทียมเทียบเทพยดาเช่นนี้ มิใช่ข้าพเจ้าจะพยายามตัวเองจนท้อแท้ มิว่าผู้ใดในจำนวนนั้น ข้าพเจ้าไม่แน่ว่าจะรับมือได้ถึงสิบกระบวนท่า แต่เง็กลิ่งเฮียยังคงสามารถพิชิตเอาชนะ พลังฝีมือระดับนี้ เป็นที่พวกข้าพเจ้าต้องเคารพเทิดทูนสูงสุดแล้ว”

ลี้เง็กลิ่งถ่อมตัวเป็นพัลวัน แล้วจึงปราศรัยไปในเรื่องอื่น ๆ

ลี้เง็กลิ่งพักรักษาตัวในบ้านของจักก็ยกด้วยความเอาใจใส่ของทั้งสามซือเฮียม่วย จนกระทั่งสามสิบกว่าวันให้หลัง อาการทั้งมวลต่างทุเลาเป็นปกติ กระดูกชายโครงที่หักก็ต่อคืนสภาพเดิมแล้ว

ลี้เง็กลิ่งที่รู้สึกมีความพอใจต่อแป๊ะอี่เพี้ยผิดธรรมดา ความจริงไม่ปรารถนาจะจากไปเลย แต่ภาระสำคัญของสำนักอาจารย์ ที่ต้องฟื้นฟูคนแนฮุ้นปึงให้ผงาดในแผ่นดินอีกครั้ง ผลักดันลี้เง็กลิ่งมีอาจไม่หักใจให้อำมหิตได้ จึงอ้ำลาต่อเจ้าของบ้าน จักก็ยกและภรรยา กับแป๊ะอี่เพี้ย พยายามเหนียวรั้งเพียงใดก็ไม่ได้ผล จำต้องล่าลากับสุดยอดฝีมือวัยฉกรรจ์ด้วยความอาลัย

ลี้เง็กลิ่งที่ยังคงสวมเสื้อยาวสีขาว อ้ำลาจักก็ยกและตั้งเบี่ยงซิมที่ส่งถึงปากประตู แล้วจะเดินทางต่อ

จักก็ยกและภรรยาที่เป็นผู้รู้ความนัย สั่งให้แป๊ะอี่เพี้ยไปส่งลี้เง็กลิ่งอีกช่วงทางหนึ่ง

ลี้เง็กลิ่งและแป๊ะอี่เพี้ยที่เหยียอย่างมาเคียงคู่กันไป ต่างสงบปากคำมิส่ง

เสียง แต่สายตาที่ประสานกันนั้น ได้ระบายความในใจออกไปจนสิ้นเชิง มีหลายครั้งที่ลิ้เง็กลิ่งคิดจะบอก แต่ก็พยายามสะกดกลั้นใจไว้

ทั้งสองปล่อยม้าเดินช้า ๆ จนไกลลิบกว่าลิ้ เง็กลิ่งจึงรั้งบังเหียนมากล่าวกับแป๊ะอ๊อเพียงด้วยสีหน้าหดหู่

“แป๊ะโกวเนี้ย ส่งเป็นพันลี้ยังต้องพรากจาก ในโลกต้องไม่มีงานเลี้ยงใดที่มีแยกย้ายเลิกรา ข้าพเจ้าได้รับพระคุณจากโกวเนี้ยการุณย์ดูแลรักษา พระคุณยิ่งใหญ่นี้ขอจารึกไว้สลับใจชั่วกาลนาน”

แป๊ะอ๊อเพียงเผยหน้าที่สละการุณของนางมองมา ส่งเสียงละห้อย

“ท่านรู้จักกล่าวแต่ประเด็น ? หรือท่าน... หรือท่าน...”

หัวใจลิ้เง็กลิ่งเต้นถี่เร็วปานรวกลอง ตะกุกตะกุก

“แป๊ะโกวเนี้ย ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้า...”

น้ำตาของแป๊ะอ๊อเพียงหลังไหลเป็นทางทันที ส่งเสียงเครือ

“ท่าน... ไหนเลยไม่ทราบข้าพเจ้า...”

“เพี้ยม่วย ข้าพเจ้าทราบหัวใจท่าน ข้าพเจ้าทราบ...”

แป๊ะอ๊อเพียงต้องพlungพล่านจนตัวสั่นระริก ลิ้เง็กลิ่งเองก็เริ่มต้นด้วยความรู้สึกพิสดาร ทั้งสองจึงกุมมือกันแนบแน่น ประสานสายตาแน่วนิ่งเป็นเวลาเนิ่นนาน

อีกเนิ่นนานให้หลัง ลิ้เง็กลิ่งตัดใจกล่าว

“เพี้ยม่วย ในตอนย้อนกลับ หากข้าพเจ้าผ่านที่อยู่ของซือเฮียท่าน จะต้องเข้าไปอยู่กับท่านอีกหลายวัน แต่หากมิได้ผ่านเส้นทางสายนี้ อีกสองเดือน ท่านพอจะไปหาข้าพเจ้าบนภูเขาไฮว้อเอี้ยงภาคเหนือมณฑลอานฮุย เพียงรอน้ำที่สำคัญของข้าพเจ้าเสร็จสิ้น ตอนนั้นก็เป็นเวลาที่พวกเราจะได้อยู่ร่วมกันจวบจนชั่วนิรันดร์”

แป๊ะอ๊อเพียงทั้งเริ่มต้นด้วยความปิติทั้งเอียงอาย ตอบเสียงแผ่วเบา

“ลี้กอกอ หวังให้ท่านจดจำวาจาฉันไว้ตลอดไป ชั่วชีวิตนี้เพี้ยม่วยต้องรอคอยท่านโดยไม่เปลี่ยนใจเด็ดขาด”

ทางภูเขาที่ขรุขระคดเคี้ยว ทอดยาวเหยียดสุดสายตา บนฟ้าสีเข้มมีดาว
ระยิบระยับแพรวพราว

ทันใดนั้น ในป่าที่เปลี่ยวร้างวังเวง มีเงาร่างสองสายพลี้ออกมาดุดกับ
วิญญาณภูตพราย ยืนแน่วแน่นโดยไม่ส่งเสียงอยู่บนทางที่กว้างไม่ถึงห้าเชียว

ในวิกาลเลื่อนราง เห็นทั้งสองสวมเสื้อยาวเป็นผ้าฝ้ายสีน้ำตาลเข้ม ้วย
คล้ายสูงอย่างยิ่ง ผู้ผู้ชายมีรูปร่างผอมสูงมีเคราสีดำ กำลังจับตาที่เป็นประกาย
คมกล้ำมองไปเบื้องหน้าแน่วแน่น

อีกผู้หนึ่งที่ยืนเคียงข้างรูปร่างอ้วนเตี้ย ตาหยีเป็นเส้นเล็ก ๆ จมูกโต
ราวกำปั้นสีแดงฉาน จับตามองที่เบื้องหน้าด้วยสีหน้าเคร่งเครียดเช่นเดียวกัน

ชั่วครู่ มีเสียงฝีเท้าม้าแจ่มใสดังแว่วมาจากไกลเป็นไกล ทั้งสองชายชรา
พลันมีท่าทีตื่นเต้นจนถึงเครียด ผู้ร่างผอมสูงถูมือไปมา เข้มมองเบื้องหน้าแน่ว
แน่นไม่กะพริบ

ตอนนั้น อาซาฟ่งฟิสีชาวห่อตะบิงมาถึงเบื้องหน้าสองชายชราดั่งกระแ
สลม จวบจนเมื่ออีกประมาณสี่สิบวา ผู้ขับขี่เห็นมีคนขวางทางอยู่เบื้องหน้า จึง
ได้ชะลอฝีเท้าอาซาฟ่งให้เชื่องช้าลง

ผู้ขับขี่เป็นนักศึกษาวัยยี่สิบเศษ สวมเสื้อยาวสีขาว ผ้าหน้าหล่อเหลา
คมคาย บุคลิกสง่าเปี่ยมราศี... ลีเจ็กลิ่งนั่นเอง

ลีเจ็กลิ่งกวาดตาเย็นชามองดูสองคนที่จ้องใจมาขวางทาง มีเสียงแผ่ว
สักระดังคำ

พริบตานั้น ชายชราผอมสูงเกร็งลมปราณเล็กน้อย สะกิดปลายเท้า
จนร่างลอยตรงออกไปดังปุยนุ่นเป็นระยะไกลถึงทหาว

ชายชราอ้วนเตี้ยด้านข้างก็กดฝ่ามือลงพื้นเบา ๆ ร่างพลี้อปดั่งลูกหินใหญ่
ละลือลงพื้นพร้อมกับชายชราผอมสูงเคราดำ วิชาติวเมาที่ทั้งสองใช้มาครานี้ นับ
ว่าสูงส่งจนถึงระดับเลอเลิศได้จริง ๆ

ทั้งสองชายชราพอพลี้อถึงพื้น ผู้ผอมสูงเครายาวได้เน้นเสียงหนัก ๆ
ขึ้นก่อน

“ท่านก็คือเจ็กมั้นฉิวล้อลีเจ็กลิ่งที่ระหว่างนี้มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ?”

ลีเจ็กลิ่งแยมยิ้มเย้ยหยันพลาตอเสียงเย็นชา

“ข้าพเจ้าเอง ผู้อาวุโสมาขวางทางในเวลาตึกสวดเช่นนี้ หรือจงใจมาเพราะข้าพเจ้า ?”

ชายชราผอมสูงยิ้มพลางตอบ

“เล่าฮิวเม้งนั้ จีตี่ (น้องบุญธรรม) ชุนซ่วยฮุ้นมีความกระหายใคร่ได้พบท่านอย่างยิ่งมานานแล้ว จนใจที่มักจะคลาดกัน คึนนี้บังเอิญได้ข่าว ทราบว่าท่านจะผ่านทางนี้เป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว”

ลี้เจ็กลิ่งได้ยินชายชราประกาศนามมา สึหน้าไม่มีความทวนไหวสั๊กน้อยนิด ส่องเสียงก้องกังวาน

“ที่แท้ท่านทั้งสองคือที่มั่งซังเหลา (สองผู้เผ่าที่มั่ง) ซึ่งมีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกร ข้าพเจ้ากลับเสียมารยาทไปแล้ว”

ถึงตอนนี้สึหน้าพลันเครียดลง แค้นเสียงเย็นชา

“ฟังว่า สองท่านเมื่อน้ำมิตรไมตรีจนตายแทนกันได้กับพวกซาเฮียงซื่อตี่ (สามอัจฉริยะสี่สาราญ) เมื่อกาลกระโน้น ค่าน้ำจับเจ้ารอข้าพเจ้าที่นี้ มิทราบมีคำสั่งสอนใด ? หวังให้บ่บอมาโดยกระจ่างเลย”

ผู้พี่ของที่มั่งซังเหลานามเม้งนั้มีเคราดำยาวระลอก ลูบเคราพลางหัวร่อฮาฮากล่าว

“ลี้ปั้งจูมีเกียรติภูมิที่กระเดื่องครอบคลุมแผ่นดินจริง ๆ ภูมิปัญญายังปราดเปรื่องหลักแหลมไร้ผู้ทัดเทียม พวกเล่าฮิวก็ไม่จำเป็นต้องพรีให้มาก ความอาฆาตแค้นระหว่างซือแป๋ท่านกับซาเฮียงซื่อตี่ในกาลกระโน้น ผู้ใดถูกผู้ใดผิด ตอนนี่ยังมีต้องไปวิจารณ์มัน เมื่อครูปั้งจูได้กล่าวแล้ว พวกเล่าฮิวสองเฮียดี่มีน้ำมิตรไมตรีกับซาเฮียงซื่อตี่ลิกซึงสนิมสนม เมื่อกาลกระโน้นเล่าฮิวเฮียดี่ไม่สามารถไปร่วมกำลังกับพวกสหายเก่า วันนีกีจะมาล้างแค้นให้แก่สหายเก่าแล้ว”

เม้งนั้กล่าวถึงตอนนี้ สึหน้าเคร่งขรึมสำรวมกว่าเดิม เน้นเสียงหนัก ๆ

“ในเมื่อศัตรูตายไปแล้ว ก็จำต้องทวงบัญชีโลหิตรายนี้กับทายาทรุ่นหลังของมัน”

ลี้เจ็กลิ่งยังนั่งตัวตรงอยู่บนหลังม้า หัวร่อเสียงก้องกังวานกล่าว

“วิเศษ วิเศษ ผู้อาวุโสเป็นคนปากไวใจตรงน้ำใจห้าวหาญ ที่มายอมรับใช้ต่อสหายผู้ล่วงลับนี้ เป็นที่ข้าพเจ้าต้องนับถือยิ่งแล้ว”

ถึงตอนนี้พลันเปลี่ยนเป็นเสียงเกรี้ยวกราด

"แต่ทว่า ข้าพเจ้าก็จำต้องล้างแค้นยิ่งใหญ่นี้ให้แก่เชื้อแปผู้มีพระคุณ ท่าน
บุกเข้ามาเถิด หากข้าพเจ้ามีฝีมือด้อยกว่า หลังเลือดพลีชีวิตในที่นี้ จะไม่ตัด
พ้อต่อว่าแม่สักครั้งคำ"

จบคำพลีลงจากหลังม้า ยืนอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็นอยู่ในกลางทาง
สองตาเป็นประกายคมกล้า เข้มมองสองคนที่เบื้องหน้าแว่นิ่ง

ขุนซ่วยยืนที่ยืนสงบปากคำอยู่ตลอดเวลา ตอนนี้หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เล่าตัว ท่านปลื้กตัวไปยืนด้านข้างก่อน รอบนี้ให้ผู้น้องมารับทราบสุด
ยอดฝีมือลี้ปั้งจูเอง"

ขุนซ่วยยืนกล่าวจบคำ สาวเท้าเข้าหาลีเจ็กลิ่งอย่างเชื่องช้า แลเห็นร่างของ
มันส่ายไป ๆ มา ๆ ฝีเท้าก็โซซัดโซเซ นับเป็นท่าร่างที่พิกลจนพิสดารยิ่ง

ลีเจ็กลิ่งยังคงแน่วเนิ่งดั่งขุนเขา มุมปากมีรอยยิ้มเย็นชาขึ้นเล็กน้อย

ขุนซ่วยยืนพลันกุ่มเบา ๆ สองฝ่ามือพาดติดต่อกันมา ในพลั้งลมที่
สนั่นหวั่นไหว ฝ่ามือจูเองถึงกลางคันพลันแปรเปลี่ยนไป โดยสลับดอกทางซ้าย
ขวาด้วยความพิสดารอย่างยิ่ง

พริบตานั้น พลังฝ่ามือทะลักปานมรสุม ครอบคลุมเข้าใส่ลีเจ็กลิ่งอย่าง
หนักหน่วงดุคันปานภูเขาล่ม

ลีเจ็กลิ่งแค่นเสียงเย็นชา พลั้วกายควับดั่งสายฟ้า สลับเท้าหลบหลีกไป
ห่าก้าว

ขุนซ่วยยืนตวาดเสียงก้อง ร่างที่เชลลาสองฝ่ามือพาดตามกันมา เพิ่ม
ความรวดเร็วขึ้นทุกกระบวนท่า พริบตานั้น รอบข้างมีแต่เงาฝ่ามือพร่างพราย
ดั่งขุนเขาหลาย พลังทะลักหนักหน่วงดุคัน โหมเข้าใส่ลีเจ็กลิ่งอีกครั้ง

ลีเจ็กลิ่งแค่นยิ้มเย้ยหยัน สะบัดสองแขนวบ ร่างพุ่งควับขึ้นในอากาศ
โฉบปราดลงที่ด้านหลังขุนซ่วยยืนดุจเงาภูตพราย

ลีเจ็กลิ่งที่สะบัดแขน ทะยานร่างพลีสู่พื้น ล้วนแล้วเป็นท่วงท่าที่เกิด
ขึ้นในพริบตาเดียว แทบไม่อาจแยกเป็นก่อนหลังได้เลย

ขุนซ่วยยืนเพียงรู้สึกตาลายไปวูบ ร่างศัตรูก็หายลับไป ในยามตระหนกจน
ใจสะท้าน สลับเท้าเบี่ยงกายพาดฝ่ามือขวา กลับด้านหลังอย่างเร่งร้อนลนลาน

พร้อมกันนั้นสลบเท้าเตะกลับมาด้านหลังสี่ครั้งซ้อน ๆ ดังสายฟ้า ปฏิภิกิริยาที่รวดเร็ว ไม่เสียทีเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมแห่งยุค

แต่การตีโต้ทั้งมือทั้งเท้าของมันเป็นเพียงใช้ออกมา จึงได้สะดุ้งรู้ตัวว่าผิดทำผิดแล้ว ในยามเดือดดาลทะยานใจ หมุนกายด้วยความรวดเร็วปานลูกข่างใหญ่ ประจันหน้ากับลีเจ็กลิ่งอีกครั้ง

ขุนซุยฮุ้นมีอายุจ๊วยซี (งมายสุรา) สามารถเบียดแทรกขึ้นเป็นหนึ่งในสองคนที่มั่ง มีนามอยู่ในบุลิ้มที่สูงส่ง พลั้งฝีมืออันดับเลิศ เพียงด้อยกว่าผู้ซึ่ง (หนอนดำรา) เม่งนุ่นผู้เป็นที่ร่วมสาบานเล็กน้อยเท่านั้น

ขุนซุยฮุ้นทราบแก้ไข บรูซหนุ่มคู่มือผู้นี้เป็นศัตรูกล้าแข็งที่ไม่อาจดูแคลนได้เด็ดขาด ดังนั้น พอลงมือก็ใช้สามสิบหกกระบวนท่าจ๊วยต้อเคี้ยงคุน (เมาหลับในฟ้าดิน) ที่เป็นไม้ตายอันขึ้นชื่อเกรียงไกรในแผ่นดินของมัน

ไหนเลยจะคาด จูโจมสามกระบวนท่าแล้ว ฝ่ายตรงข้ามถึงกับไม่ตีโต้ เพียงแต่หลบหลีกไปอย่างแคล่วคล่องง่ายดายเท่านั้น ไยไม่สร้างความอับอายแก่มันจนหน้าซราแดงฉาน เดือดดาลล้นดอกแล้ว

ลีเจ็กลิ่งแค้นหัวร่อกล่าวซ้ำ ๆ

“ผู้อาวุโสสูงวัยกว่า ข้าพเจ้าที่ด้อยปัญญา ต่อให้สามกระบวนท่าก่อน ตอนนี้นำโรคภัยที่ข้าพเจ้าขออุกอาจล่วงเกินแล้ว”

วาจาทอขาดคำ ร่างขยับวูบด้วยความว่องไว พลันกลับกลายเป็นเงา มายาถึงหกเจ็ดร่างซ้อน ๆ กระเจายออกเป็นซ้ายขวาหน้าหลัง กระหนาบเข้าจูโจมขุนซุยฮุ้นโดยพร้อมเพรียงกัน

พริบตานัน พลั้งทะลักมาปาดพายุร้าย เงาร่างสี่ขาวกระจายพร่างพราย ตูกับมีลีเจ็กลิ่งหกเจ็ดคนจูโจมมาพร้อมเพรียงกันก็ปาน

จ๊วยซีตระหนกจนขวัญสั่นหวั่น ร่างอ้วนเตี้ยพลันหมุนคว้าง สองฝ่ามือฟาดออกไปได้โดยหวุดหวิดอย่างยิ่ง

ลีเจ็กลิ่งหัวร่อเสียงก้องกังวาน ร่างแคล่วคล่องดุจเมฆพลีวน้ำไหลวนรอบข้างขุนซุยฮุ้นเร็วขึ้นทุกขณะ จูโจมใส่คู่ต่อสู้ดุจเป็นประกายไฟ

เพียงเห็นเงาสีขาววูบหนึ่ง ล้อมเงาสีดำระหว่างกลางไว้ ฝ่ามือที่กระหน่ำมาทั้งซ้ายขวาน้ำหลังและล่างบน ความหนักหน่วงของพลังฝ่ามือ ฝ่าอากาศ

ดังครืนครันสนั่น นับเป็นอาณัติพ้องนำตระหนักที่สุดแล้ว

เล่าตัวของที่มั่งซึ่งเหล่าที่คุมเชิงการต่อสู้ ตอนนี้ต้องขมวดคิวนี้น้วน
กังวลแทนพวกพ้องตัวเองเป็นอย่างยิ่งแล้ว

เนื่องเพราะท่านคู่ออก ยึดของท่านกับบุรุษหนุ่มรูปงาม ยังมีพลังฝีมือที่
ด้อยกว่าฝ่ายตรงข้ามอีกช่วงหนึ่ง ตอนนี้แม้ต่อต้านได้หักเจ็ดสิบกระบวนท่าไม่
พ่ายแพ้ แต่คำนวณตามสภาพที่เห็น จุ้ยซิมิทำร่างที่เริ่มเชื่องช้าลงแล้ว ตั้งรับ
มากกว่าตีได้ และยิ่งหน้าแดงฉานลมหายใจถี่เร็ว ต้องพ่ายแพ้แน่นอนเด็ดขาด

ขณะที่ครุ่นคิดด้วยความกังวล พลันได้ยินเสียงทวาดตังกึกก้อง เมาเร่ง
ทั้งสองพลันผละจากกัน ลีเจ็กกิ้งยังคงมีสีหน้าเฉยชาไร้ความรู้สึก จับตามอง
ฝ่ายตรงข้ามแว่นหนึ่ง

แต่จุ้ยซิมิหนุนยั้งผมเผ้ากระจัดกระจาย เหงื่อกาฬแตกโชยชุ่มโชกร่าง
ชายเสื้อยาวสีน้ำตาลขาดเป็นทางไม่ต่ำกว่าสองเชียว

ที่แท้จุ้ยซิมิเห็นว่ายิงต่อสู้ยิ่งย่ำแย่แน่ จึงหันแตกตื่นทั้งเดือดดาล ได้คิด
ด้วยเกียรตินิยมในวงพวกนักเลง คักดีฐานะในบูลิ้มของมัน ล้วนไม่อาจให้พ่ายแพ้
การต่อสู้ครั้งนี้ได้

แต่บุรุษหนุ่มคู่ต่อสู้มีพลังฝีมือที่เลอเลิศไม่อาจหยั่งคำนวณ มันไม่มีทาง
หัดเทียมเปรียบติดเลย ในยามแตกตื่นเดือดดาล จึงคิดจะเสี่ยงอันตรายใช้
กระบวนท่าอำมหิตดุสักรา

ขณะความคิดวูบขึ้น ลีเจ็กกิ้งก็ได้ใช้ดรรชนีจุดเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง
พุ่งเข้าใส่สามจุดสำคัญบนใบหน้ามัน

ขุนขลุ่ยขึ้นขบกรามตัดสินใจ ไม่หลบหลีกกลับบุกเข้าไป โดยเบือนศีรษะ
หลบดรรชนี เกร็งกำลังภายในทั้งมวล พาดเข้าใส่ทรวงอกลีเจ็กกิ้งสุดแรง

ลีเจ็กกิ้งพอจี้ดรรชนีไป เห็นศัตรูไม่คำนึงถึงอันตรายใด ๆ เสี่ยงภัยที่
หูดหวิดหวาดเสียวบุกเข้ามา จึงรู้ตัวว่าต้องมีเลศนัยอันร้ายแรง มีทันเกิดปฏิกิริยาใด
พลังฝ่ามือหนักหน่วงมหาศาลของศัตรูก็ได้ทะลักเข้ามาแล้ว

ลีเจ็กกิ้งเห็นเช่นนั้น พลันทวาดก้องดังฟ้าร้อง สองเท้าปักหลักแน่นิ่งไม่
เคลื่อนไหว แต่ร่างท่อนบนกลับเบี่ยงออกไปทางขวาได้ถึงหนึ่งเชียวอย่างพิสดาร
ยิ่ง

พริบตานัน พลังฝ่ามือชุนซุ่ยฮั่นจึงฟาดใส่อากาศอันว่างเปล่า แต่ดรรชนีของลีเจ็กกิ้งก็ไม่อาจจับถูกส่วนสำคัญของใบหน้านั้น จึงส่งเสียงทวาดก้อง เกร็งพลังภายในเข้าไปสลายนิ้ว ดิดควับ ๆ ออกไปในหลักวิชาทั้งจีจ๊ับเถียว (ดิดดรรชนีสิบเส้า) อันสุดสูง

พลังดรรชนีที่แหลมคมตั้งเกาทัณฑ์ พุ่งฝ่าอากาศด้วยเสียงหวีดหวิวนำทวาดห้วน พริบตานัน กรีดเลื่อยยาวของชุนซุ่ยฮั่นขาดเป็นทางราวกระบี่คมกริบ ยูซิง (หนอนตำรา) เม่งนุ่นพอเห็นผลแพ้ชนะของทั้งสองปรากฏ รีบปราดเข้าไปข้างกายจ๊วยซี (งมยางสุรา) ส่งเสียงถามดัง ๆ

“เล่าयी บาดเจ็บหรือไม่ ?”

จ๊วยซีสิ้นศึกระยะแล้วกล่าวด้วยสีหน้าละอาย

“ผู้น้องโง่เขลาพ่ายแพ้แล้ว”

เม่งนุ่นเห็นน้องร่วมสาบานมิได้บาดเจ็บ จิตใจค่อยผ่อนคลายกว่าเดิมบ้าง หันกล่าวกับลีเจ็กกิ้ง

“ลี้ปั้งจู้ พลังฝีมือที่ท่านแสดงมาเมื่อครูเล่าดูมีความนับถือสุดซึ่ง เพียงแต่ไม่ทราบ ท่านเมื่ออารมณ์มาประลองกับเล่าฮูตูลักคราหรือไม่ ?”

ปากเม่งนุ่นส่งเสียงขอความเห็นฝ่ายตรงข้าม แต่มือกลับไม่เชื่องช้ารีรอ ดอยหลังไปวูบก็กระชากอาวุธที่คล้ายฟูกันออกจากในเลื่อยวาม

เป็นอาวุธที่โตครั้งนี้อยาวสองเชิยะครึ่ง ปลายแหลมมีประกายแวววาวบาดตา ที่ด้ามยังมีโครงเครื่องวงกลมป้องกันมือ

เม่งนุ่นในตอนนั้นตาเป็นประกายแวววาว ที่ทำศึกคักเข้มแข็ง อาวุธพิสดารในมือยกขึ้นชี้เล็กน้อย รอคอยให้คู่ต่อสู้ลงมือมาก่อน

ลีเจ็กกิ้งพอเพ่งมองต้องเพิ่มความระมัดระวังกว่าเดิม เนื่องจากอาวุธนี้แม้เป็นฟูกันจีจู้ด แต่มิใช่เป็นจำนวนคู่ และยังยาวใหญ่กว่าฟูกันจีจู้ดมากมายนัก แสดงว่าต้องมีไฮอาวุธธรรมดา

เมื่อเห็นอาวุธของฝ่ายตรงข้ามยกขึ้นชี้สูงเล็กน้อย ลีเจ็กกิ้งพลันได้คิดดูส่ายฟ้า ถึงนามอาวุธในมือเม่งนุ่น จึงแค้นหัวร่อกล่าว

“ท่านสามารถใช้เค็งทีบิก (ฟูกันคำฟ้า) เสมอนี้ แสดงว่าฝีมือต้องเหนือธรรมดาหลาย ข้าพเจ้าขอรับทราบฝีมือแล้ว”

วาจาขาดคำ พลิกมือชักเชื้ะชีวไกว้ออกจากท่อผ้าทางด้านหลัง

ที่มั้งซังเหลาพลันเห็นเชื้ะชีวไกว้ ที่เป็นอาวุธประจำตัวของละชีวซังขุน
ซึ่งเป็นยอดฝีมืออันดับเลิศของบุลิ้มยุคก่อน ต่างมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที

ลี้เง็กลั้งหัวร่อแค้น ๆ สลับเท้าวูบร่างก็วาบเข้ามาดั่งสายฟ้า เชื้ะชีวไกว้
สลายกลายเป็นรังสีแดง พุ่งเข้าใส่ศิระเม่งนุ่นอย่างดุตัน

เม่งนุ่นทวาด “มาได้ประเสริฐ !” เค้งทีปิกดันเฉียดขึ้นต่อต้านโดยหักโหม
ตรง ๆ

เสียงดังตังสนั่นหวั่นไหว เม่งนุ่นถูกกระหน่ำจนต้องเซดลาออกไปสามก้าว
ใหญ่ แขนขวาก็ปวดแปลบแทบแตกทำลายจากกัน

ลี้เง็กลั้งเป็นฝ่ายที่พาดลงจากเบื้องสูง ในด้านสภาวะจึงเป็นฝ่ายมีเปรียบ
แต่แม้เช่นนั้น ยังคงถูกกระแทกจนถอยไปก้าวหนึ่งจึงตั้งหลักได้

ทั้งสองตอนนี้อย่างเข้าใจ ฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือสูงส่งกล้าแข็ง มีอาจ
ชะล่ำดูแคลนได้

ลี้เง็กลั้งเป็นฝ่ายทวาดเสียงกังวานขึ้นก่อน ร่างหมุนขวับพร้อม กับสะบัด
เชื้ะชีวไกว้จนมีพลังหนักหน่วงดั่งครึนครึ้น กระหน่ำจู่โจมเข้าใส่ร่างเม่งนุ่นติด
ต่อตามกันดุจน้ำตกโกรกไหล นั่นคือแปดสิบเอ็ดกระบวนท่าเชื้ะชีวไกว้ที่ทรง
อานุภาพครอบคลุมแผ่นดินของละชีวซังขุนในกาลกระนั้น

ปมเด่นพิเศษของวิชาไม้เท้านี้ เป็นอยู่ในแนวทางแกร่งกร้าวดุตันทั้งสิ้น
และยังมีกระบวนท่าที่พลิกแพลงลึกล้ำจนสุดพิสดาร ใช้ติดต่อกันได้โดย
ไม่ชะงักงันกลางคัน หากกระตมจู่โจม ทุกกระบวนท่าติดตามกันมาเอง อย่างไร
ต้องคุกคามฝ่ายตรงข้ามจนสูญสิ้นกำลังจนล้มลงจึงยุติ

เชื้ะชีวไกว้ในตอนนั้น มีพลังกระจายออกมาครอบคลุมทั้งรัศมีหลายวา
รอบข้าง กระแทกกระหน่ำกันจนเป็นพลังหมุนวนอันรุนแรง และยังส่งเสียง
สะท้อนเลื่อนลั่นอยู่ไม่ขาดหูอยู่ด้วย

เม่งนุ่นที่ร่ายกาจ ไม่มีความหวั่นหวาดแม้สักน้อยนิด คงเค้งทีปิกในเมื่อ
จนกระทั่งกลายเป็นประกายสีเงิน พุ่งออกต่อต้านโดยไม่รีรอทำหวาดหวั่นลนลาน

ในประกายสีเงิน ปลายพู่กันที่ลั่นระริก สลายกลายเป็นวงสีเงินอีกมาก
มายนับไม่ถ้วน ทะลวงซ้ายทลายขวาหนักหน่วงถี่เร็ว จนเสียงควับควี้วดังถึยิบ

แสดงอำนาจที่ยังยง ต่อสู้กับลีเจกิลจนซูลมุนวุ่นวาย

พลังฝีมือของทั้งสอง พอจะนับเป็นสุดยอดแห่งยุคได้ แลเห็นมังกรแดง ฉานพุ่งพวยพุ่งอยู่ในประกายสายฟ้าสีเงิน ต่างมีความรวดเร็วสุดประมาณ รุก รับตีได้กันแคล่วคล่องยิ่งนัก พลังลมที่เกิดจากพู่กันและไม้เท้า กระโชกจน หายเลื้อยซวนซวนขึ้นที่เย็นไกลกว่าสองวาฬลิวลิวไสวตลอดเวลา

ซุนชู่ฮั่นเบิ่งตากลมกว้างไม่กะพริบ จับมองการต่อสู้ที่แตกตื่นสะท้าน ฟาดิน ด้วยจิตใจวันหาวตาจนสิ้นระริก

ชั่วขณะผ่านไปหนึ่งร้อยกระบวนท่าแล้ว การลงมือของทั้งสองพลันเสื่อม ช้าง เพียงสัมผัสสวบก็รีบเปลี่ยนกระบวนท่าทันที บางครากระบวนท่าใช้ไปเพียง ครั้งเดียว รีบวิ่งกลับมาโดยฉับไว

ซุนชู่ฮั่นที่จับตาดู มีความแตกฉานเชี่ยวชาญในการต่อสู้เพียงใดแล้ว พอเห็นก็ทราบถึงวาระจะบ่งชี้ผลแพ้ชนะของทั้งสองแล้ว จึงเบิ่งตามองจนแทบ ปะทุ ตื่นเต้นจนเหงื่อซึมออกจากหน้าผากเป็นเส้นสาย มือขวาของม้านยังชัก ไม้เท้าบ่อเก็กไก่ว์ (สุดยอด) ออกมา เกร็งกำลังเตรียมพร้อมคอยเสริมช่วยเหลือ เล่าตัวของมัน

เม่งนินที่กำลังต่อสู้ ตอนนั้นได้ใช้กระบวนท่าปีกฮุยที่ตี (พู่กันกรีดฟาดิน) อันเป็นหนึ่งในสามไม้ตายสุดยอดของสามสิบหกกระบวนท่าพู่กันมัน แลเห็นร่าง ของมันแน่วหนึ่งดังหลักศิลา เค็งทิปีกจ้อออกไปทางซ้ายขวาติดต่อกันสามครา ลดศอกลงแล้วปลายพู่กันพลันพุ่งขึ้นเบื้องบน สลายกลายเป็นดาวเงินจำนวนนับไม่ ถ้วน พุ่งเข้าใส่หูตาจุมูกปากของคู่ต่อสู้ นับเป็นกระบวนท่าที่ สุดแสนพลิกแพลง จนไม่อาจคาดคำนวณได้

แต่ไต่ยันลีเจกิลถึงหัวรอแค่น ๆ หมายศิระะไปด้านหลังเล็กน้อย มือซ้าย พลันพลิกวูป กรีดเป็นวงกลมที่เบื้องหน้าอย่างว่องไว เชียะซิวไก่ว์ในมือขวา เชนับดอย่างปราดเปรียว จนกลายเป็นประกายสีทองมากมายหลายวง พุ่งเข้าใส่ แก้วจุดสำคัญในร่างเม่งนิน ส่วนร่างกระโดดไปเตะเท้าขวาและซ้ายเข้าใส่อากาศที่ ข้างกายเม่งนิน

ทำนเป็นเข้มแข็งแกร่งกร้าวที่สุดของวิชาไม้เท้าเชียะซิวไก่ว์ นามยังฮวก-ชกชก (ดึกดำบรรพ์วังเวง)

เมื่อไม้ตายสุดยอดนี้ของละชีวิตชิงกุนไข่ออกไป ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามจะกระโดดหลบหลีกเยี่ยงไร ต่างไม่อาจถอนตัวหนีโดยปลอดภัยได้ เนื่องจากแม้หลบการจู่โจมของเขี้ยวชั่วคราวก็ไม่ได้หนีอย่างปลอดภัยเท่าที่เตะด้วยความเร็วตั้งสายฟ้าแลบ

หรือหากยังหลบหลีกไปทางด้านหลัง อย่างนั้นเขี้ยวชั่วคราวก็ต้องตามไปดุจนาง แม้นกระโดดหลบหลีกไปทางซ้ายหรือขวา ก็พอดีพบกับเท้าที่เตะใส่อากาศในกระบวนท่าหลอกล่อก็ได้จริงก็ได้ ส่วนการตีโต้ของศัตรู กลับพอจะถูกคลี่คลายในกระบวนท่าที่มือซ้ายกรีดป้องกันไว้ก่อน

ทั้งสองฝ่ายต่างทุ่มเทไม้ตายประจำตัวออกมา มาตราว่าเป็นกระบวนท่าเกรี้ยวกราดน่าหวาดหวั่น แต่เพียงท่าทำชั่วขวัญกันเท่านั้น หาได้ทุ่มเทกำลังภายในออกมาหมดสิ้นไม่

ขุนซุยฮุ้นพอเห็นลีเจี๋ยก๊องใช้ไม้ตายนั้นมา ต้องตระหนกจนใจสะท้านตวาดสุดเสียงแล้วกระโดดควมเข้าไปในบริเวณต่อสู้

แต่ร่างมันยังมึนตึงถึงพื้น พลันได้ยินเสียงกู่ยาวกึกก้องกังวาน เม่งนุ่นได้ทั้งพู่กันกับพื้น ส่งเสียง “แล้วกันไปเถิด” จากนั้น ยืนสองมือโพลงหลังด้วยสีหน้ารันทดหุดหู่

ที่เห็นการต่อสู้ของเมื่อครู จากที่ปะทะกัน เม่งนุ่นรู้สึกกำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามเหนือกว่าท่านเล็กน้อย ทั้งยังไม่มีปัญหาหลบหลีกกระบวนท่าซังซังซกซกของลีเจี๋ยก๊อง ดังนั้น จึงรู้ตัวว่าไม่มีทางเอาชนะได้ ต้องทิ้งอาวุธยอมพ่ายแพ้อย่างอาภัพ

ลีเจี๋ยก๊องในตอนนั้นรับอาวุธกลับมาแล้ว จับดาที่คมกล้ามองดูเม่งนุ่นที่มีสีหน้ารันทดหุดหู่ ดวงตามีประกายพิกลพิสดาร นั่นเป็นประกายของความเดือดดาลแต่ก็ไม่มีปัญญาทำอะไรได้

ชายชรากล้าแข็งที่ชนชาวบู๊ลิ้มเคารพเลื่อมใสท่าน ตอนนี้กลับกลายเป็นผู้เฒ่าที่อ่อนแอและท้อแท้ยิ่งแล้ว

ครายาวของท่านพลั่วไสว ส่งเสียงแทบพร่า

“ลี้ปั้งจู้ เล่าฮูเฮียตี่ฝึกฝีมือไม่เจนจัดเพียงพอ วันนั้นพ่ายแพ้ต่อฝีมือท่าน ไม่มีคำตัดพ้อต่อว่าแล้ว ที่ชนชาวนักเลงเคารพถือคุณธรรม ในเมื่อเล่าฮูเฮียตี่ไม่

สามารถล้างแค้นแทนสหายในปรภพ และก็จะอายุไม่ยอมแบกหน้ายังชีวิตได้
ท่านจงฉวยโอกาสนี้รีบล้างแค้นให้แก่ซือแป๋ท่าน จะลงมือเยี่ยงไร พวกเล่าฮู
ต้องไม่ตัดพ้อต่อว่าเด็ดขาด”

จบคำลืมหูลึกตาจนประกายคมกล้าแวววาว สีหน้าเคร่งขรึมสำรวมยิ่ง

จ้วยซึ้งซู่ฮั่นก็ยืนกุมไม้เท้าด้วยมือข้างเดียว มีสีหน้าอาฆาตไม่ทวาด
หวั่น นับว่าที่มั่งซังเหลาไม่เสียที่เป็นยอดคนอันเปิดเผยหัวหาญของฝ่ายธัมมะ
มาตรว่าพ่ายแพ้ต่อฝีมือศัตรู ยังคงมีอำนาจที่น่าระย้อมืออาจดูแคลน

ลี้เง็กลึงต้องมีความเคารพเลื่อมใสจับจิตใจ หัวร่อเสียงก้องกล่าว

“สองท่านกล่าวรุนแรงเกินไปแล้ว ในฐูลี้มการประลองฝีมือนับเป็นเรื่อง
ธรรมดาที่สามัญยิ่ง อย่าว่าแต่สองท่านได้รับใช้แทนสหายรัก มิใช่มีความ
อาฆาตแค้นกับซือแป๋ข้าพเจ้าโดยตรง ตอนนี้แม้มีผลแพ้ชนะเกิดขึ้น แต่หา
ได้หนักหนาสาหัสตั้งว่ากล่าวกันไม่ สองท่านโยมาพาดพิงถึงความตายอย่างง่าย
ดาย หากสองท่านไม่ยินยอมต่อการประลองในคำคินนี้ ข้าพเจ้าจะไปรอกการ
สั่งสอนที่บนยอดเขาไฮว่เอี้ยงของอาณฮุย วาจายุติเพียงเท่านี้ ไว้พบกันในภาย
ภาคหน้าเถิด”

จบคำขยับร่างวูบ ลอยตัวขึ้นไปบนหลังม้าอย่างสง่างาม

ในเสียงฝีเท้าม้าที่ดังเบา ๆ ลี้เง็กลึงเลือนหายในม่านวิกาลแล้ว แต่สองผู้
เฒ่าที่มั่งต่างต้องหันผินหัวร่อให้แก่กันโดยไม่อาจสงสัย

บทที่ 15 ชั่วร้ายกว่าภูตผี

ลี้เจี๋ยลิ่งเมื่อพิชิตสองเผ่าที่มั่งแล้ว ปล่อยม้าคู่ซาห้อ
ตะบึงไป แต่สมองมีความคิดสับสนฟุ้งซ่าน รู้สึกยอดฝีมือบู๊ลิ้ม
ได้หยอยกันออกจากที่พำนัก อุปสรรคที่ขัดขวางมากมายขึ้น
ตามกาลเวลา มิว่าไปแห่งหนใด เป็นต้องถูกสกัดจู่โจมอยู่เสมอ

โชคดีที่วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของซือแป๋ผู้มีพระคุณคุ้มครอง ยังคงสามารถ
ปลอดภัยมาได้ แต่มีทราบในวิถีชีวิตที่ซรุชะเต็มไปด้วยขวากหนามนี้ ยัง
ต้องมีความยุ่งยากอีกมากเพียงใดให้ไปฟันฝ่า ?

ทันใด ในห้วงสมองที่อัดอั้นกังวล ปรากฏเงาร่างสวยสะคราญปานเทพ-
ธิดาของสตรีนางหนึ่งมา ลี้เจี๋ยลิ่งต้องแยมยืมโดยไม่รู้ตัว

ใช่แล้ว มีแต่คุณที่บริสุทธิไร้เดียงสานางนี้ จึงให้ความปลอบประโลม
ใจต่อลี้เจี๋ยลิ่งอย่างใหญ่หลวง

มานวิกาลจางไปทีละน้อย ลี้เจี๋ยลิ่งเร่งอาชาคู่ซาห้อฝ่ามาตลอดราตรี ตอน
นี้ขอบฟ้าเริ่มสว่างแล้ว

อาชาคู่ซาห้อยู่ที่ไต้ร่มไม้ดกหนา ปากเป็นฟองขาว แสดงว่าเหน็ด-

เหนื่อยมากแล้ว

ลี้เจี๋ยลิ่งที่ผ่านการเดินทางตลอดทั้งคืน และยังต้องต่อสู้อย่างตุนตันมาอีกสองครั้ง มาตราว่ามีกำลังภายในลึกล้ำยาวนาน ตอนนี้ยังรู้สึกอ่อนล้าเล็กน้อย จึงพลัดลงจากหลังม้า ปลดปล่อยอาชาคู่ขาหาหาหญ้ากินตามพื้น ตัวเองเดินช้า ๆ เข้าไปในป่า

ตอนนี้เป็นเวลาอรุณรุ่ง อากาศสดชื่นแจ่มใส ความจริงควรจะมีนกกาโบยบินออกมาหาอาหาร ส่งเสียงเซ็งแซ่จ่อแจจึ่งถูก แต่ประหลาด ภายในป่านั้นกลับไม่มีสรรพเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น สงบวังเวงจนปานสุสานร้าง ก่อความจิตใจผู้คนจนต้องรู้สึกกระวนกระวาย

ตอนนั้น ลี้เจี๋ยลิ่งกระทั่งได้ยินเสียงหัวใจของตัวเองเต้นอยู่ชัดเจน การฝึกฝีมือในป่าเขานานถึงสิบกว่าปี ภูมิปัญญาที่เลอเลิศหลักแหลมเป็นอัจฉริยะ กระตุ้นให้ลี้เจี๋ยลิ่งบังเกิดความระมัดระวังตัวขึ้นมาเอง

มาตราว่าทางเปลือยนอกยังคงเยือกเย็นเป็นปกติ แต่โสตประสาทและสายตาที่เหนือมนุษย์ ยังคงกวาดมองอยู่ด้วยความระมัดระวังจนตื่นตัวอยู่ทุกเวลา

ทันใดนั้น ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเอือกหนึ่ง เนื่องจากถึงกับพบเห็น ในพุ่มไม้ที่ชายมือมีดวงตาขุ่นเขียวน่าสะพรึงกลัวคู่หนึ่ง กำลังจับมองด้วยประกายที่สุดแสนพิสดารจนแวววับ

ดวงตาคู่นั้นถึงกับซึมเซาและเย็นเยียบ คล้ายดังไม่มีประกายของมนุษย์เป็น ๆ หลงเหลือเลยสักน้อยนิด

ลี้เจี๋ยลิ่งตื่นเต้นเป็นยิ่งนัก สูดลมปราณลึก ๆ ร่างลอยช้า ๆ เข้าไปสองตาคมกล้ำดังสายฟ้าเขม่นมองดูดวงตาสีเขียวที่หลังพุ่มไม้แวววับ

จ้องมองกันอยู่ชั่วขณะ ลี้เจี๋ยลิ่งจึงส่งเสียงเย็นชาขึ้นก่อน

“ผู้อยู่หลังต้นไม้เป็นสหายเส้นทางสายใด เชิญปรากฏตัวมาพบกันสักครั้ง”

วากาล่าวไปแล้ว ฝ่ายตรงข้ามถึงกับไม่แยแสสนใจ ยังคงเบ่งตาที่เย็นยะเยียบจ้องมองลี้เจี๋ยลิ่งแวววับดังเดิม

ลี้เจี๋ยลิ่งรอบเป็นครู่หนึ่ง เห็นฝ่ายตรงข้ามมิตอบโต้สนใจ โทสะต้องกรุ่นขึ้นมากกว่าเดิม แค้นเสียงเย็นชาอีกครั้ง

“ผู้อยู่หลังต้นไม้ฟังไว้ หากยังไม่ออกมา อย่าได้ตำหนิข้าพเจ้าจะเสีย
กิริยาแล้ว”

ไท่หนเลี่ยจะคาด ผู้นั้นยังคงไม่ส่งเสียงไม่เคลื่อนไหว

ลี้เจี๋ยลิ่งหัวร่อแค้น ๆ พลันเกร็งพลังไว้ที่ปลายนิ้วมือขวา ดัดควับเข้าใส่
หลังพุ่มไม้นั้น พลันมีเสียงหวีดหวีดดังแหลมเล็ก พลังดรรชนีห้าสายพุ่งวาบ
ออกไปตึงเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ลี้เจี๋ยลิ่งเพ็งเกร็งกำลังภายในติดออกจากปลายดรรชนี พลันได้ยินที่หลัง
พุ่มไม้มีเสียงหัวร่อฮึ...ที่แหลมเล็กจนประหลาดพิกลดังขึ้นแล้ว เงาร่างสายหนึ่ง
พุ่งวาบออกมาที่เบื้องหน้าลี้เจี๋ยลิ่งดุจนางูตพราย

ลี้เจี๋ยลิ่งพลันเห็นคนผู้นั้น ต้องตระหนกจนสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที แต่
ยังมีความเข้มแข็งตระหนงยิ่งนัก ยังคงยืนแน่นิ่งในที่เดิม มิถอยแม้สักครึ่งก้าว

แลเห็นผู้คนปรากฏตัวมา สามเลื้อยผ้าที่เป็นเครื่องแบบคนตายใหม่เอี่ยม
รูปกายบวมจุ ใบหน้าของมันทุเรศอัปลักษณ์จนน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

ศีรษะล้านเลี่ยนไม่มีผม กระทั่งยังเห็นกะโหลกสีขาวโพล่ง เนื้อหนังยับ
เยินโลหิตเกรอะกรัง อกคอปยพบนใบหน้ารวมเป็นกระจุก เหนือจมูกขึ้นไป
เป็นกระดูกขาวแวววาว ไม่มีเนื้อหนังสมบูรณ์เลยสักสัดส่วนเดียว ดวงตาที่
ประกายชาด้าแต่หน้าหวาดหวั่นลี้กลไปในปี้า

ตอนนี้มันยื่นสองมือมาเบื้องหน้า สองตามองนิ่งไม่กลอกกลับ สองเข้า
ไม่งอกระโดดโหยง ๆ เข้ามาหาลี้เจี๋ยลิ่ง

หัวใจลี้เจี๋ยลิ่งเต้นถี่เร็วปานรวกลอง ประสาททุกเส้นสายตึงเครียดตึง
เกาทัณฑ์ถูกนำสุดล้า

แต่ลี้เจี๋ยลิ่งที่ได้รับการประคบประหงมจากละชีวซึ่งขุนที่เป็นสุดยอดฝีมือ
อันดับเลิศของแผ่นดินยุคก่อนมาสิบปี กอปรกับทนทุกข์ทรมานตั้งแต่เยาว์วัย
เพาะให้เป็นนิสัยที่แกร่งกร้าวตระหนงไม่หวั่นไหว ทั้งยังมีตะบะสมาธิที่หนักแน่น
เหนือคนธรรมดา แม้เป็นภูตผีปิศาจจริง ก็ไม่มีความเกรงอะไรเลย

มาตรว่าลี้เจี๋ยลิ่งจะกระสับกระส่าย แต่ยังคงสะกดกลืนใจไว้ได้ สีหน้า
มิเปลี่ยนแปลงแม้สักน้อยนิด ถลิ่งจ้องมองมนุษย์ที่คล้ายภูตผีแว่นิ่ง

ตอนนั้น ในปารภวังค์แว่นิ่งแว่นิ่งดังมิใช่โลกมนุษย์

ทันใด ลีเจ็กลิ่งพลาดก้องตุกกับสายฟ้าผ่าลงมาข้างกาย สองฝ่ามือควง แล้วประกบ พลิกผล็องออกไปอีกครา

พริบตานั่น พลังทะลักออกไปด้วยความหนักหน่วงปานพะเนินเหล็ก กระแทกใส่ตัวประหลาดที่เบื้องหน้าอย่างแม่นยำ

นั่นเป็นกระบวนท่าแรกเริ่มของสิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้านามไกว้มอ้อซังสี่ (อสูรพิสดารกำเนิด) ความยิ่งใหญ่ในอาณาภาพ นับว่าพอจะเคลือนภูเขาถมทะเลได้แล้ว

ตัวประหลาดถึงกับไม่กระโดดหลบหลีก ตะปบมือที่คล้ายกรงเล็บปีศาจ ของมันออกมา เพียงยึดหตุบเดียว พลังมีพลังเย็นเยียบกระจายออกมา ขุมหนึ่ง ในแสงอุทัยเห็นประกายสีเขียวเรืองดุจไฟปิศาจ

ลีเจ็กลิ่งปักหลักยืนมั่น ใช้กระบวนท่าไกว้มอ้อซังสี่ (อสูรพิสดารกำเนิด) ดีโต้ออกไปอย่างว่องไวอีกครั้ง

ครานี้ตัวประหลาดไม่อาจต่อต้านทนทานได้แล้ว ถึงกับถูกพลังฝ่ามือ ลีเจ็กลิ่งฟาดปลิวออกไปไกลกว่าสองวา แล้วร่างที่แข็งดั่งท่อนไม้ของมัน จึง หายฟาดกับพื้นดังสนั่น

แต่พลังลมที่เย็นเยียบของมัน ถึงกับมีส่วนหนึ่งแทรกซึมเข้ามาในพลัง ฝ่ามือที่คล้ายพะเนินเหล็กของลีเจ็กลิ่ง

ลีเจ็กลิ่งเมื่อฟาดปิศาจล้มลงแล้ว ขณะจะตามเข้าไปตรวจดู พลังรู้สึก มีพลังเย็นเยียบขุมหนึ่งกระจายออกมาเข้าใกล้จนสัมผัสสร้าง และยังได้กลิ่นเหม็นที่ฉุนเฉียวชวนไสเข้ามาในนาสิกอีกด้วย

ลีเจ็กลิ่งตระหนกยิ่งนัก สลับเท้าพลิกกายในท่วงท่ากิมล่อไป ฟุ้งไกลไป กว่าสิบวาดังสายฟ้าทันที

ลีเจ็กลิ่งทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ตวาดแล้วเกร็งกำลังใส่ฝ่ามือซ้าย ฟาดโครมไปยังตัวประหลาดที่นอนแน่นิ่งอยู่กับพื้น

เสียงโครมดังสะเทือนเลื่อนลั่น ตัวประหลาดที่ถูกพลังฝ่ามือหนักหน่วง ปานภูเขาถล่ม ฟาดจนกลิ้งกระเด็นออกจากพื้นอีกหลายวา

ตอนนั้น เรื่องพิสดารพลันปรากฏมา ตัวประหลาดถึงกับมิได้ตายไป กลับทรงกายที่แข็งดั่งท่อนไม้ของมันขึ้นยืนช้า ๆ ปากส่งเสียงอือที่นำหวาด

หวั่นสยของขวัญออกมา แล้วกระโดดเข้าหาลีเจี๊ยกอย่างช้า ๆ อีกคราวหนึ่ง

ทันใดนั้น ตัวประหลาดส่งเสียง “วา...” ที่กราดเกรี้ยวเสียดประสาท มีอามะเมื่อกี้ที่แห่งกรังดังขานกของมัน ตะปบเข้าใส่คอหอยลีเจี๊ยกดังประกายไฟ

ลีเจี๊ยกคลั่งแค้นจนตวาดก้อง ลงมือคล้ายสายฟ้าแลบ ฟาดฉาด ฉาดติดต่อกันเก้าครั้งซ้อน ๆ และยังตะเข้าอีกสามเท่า

ตัวประหลาดน่ากลัวรู้จักความร้ายกาจ ถึงกับกระโดดหลบหลีกออกไปอยู่ในระยะห่างไกล มันแม้มีตัวแข็งดังท่อนไม้ แต่แค่ล่อลวงว่องไวปานสายลมทีเดียว

แลเห็นแขนแห่งกรังของมันยืด ๆ หด ๆ ช้า ๆ ซ้อน ๆ ถึงกับกระโดดวนเวียนรอบกายลีเจี๊ยกแล้วกระหน่ำจูโจมเข้ามา

ลีเจี๊ยกต้องคำนึงด้วยความตระหนก

‘ตัวประหลาดนี้มีท่าทางรวดเร็วยิ่งนัก กระบวนท่าที่ลงมือ ถึงกับไม่ด้อยกว่าอันดับเยี่ยมในจูลิ้มเลย’

ลีเจี๊ยกที่มีโหระดาลเดือด เพิ่มกำลังภายในไปที่ฝ่ามือหนักหน่วงกว่าเดิม กระหน่ำสามกระบวนท่าอสูรฟ้าที่เลอเลิศติดต่อไป ฟาดจนตัวประหลาดต้องล้มกับพื้น กลิ้งหลุน ๆ อยู่ตลอดเวลา

แต่ตัวประหลาดนับว่าประหลาดอย่างยิ่ง ๆ มาตรแมนถูกฟาดใสอย่างหนักหน่วงรุนแรง แต่ร่างมันคล้ายหลอมหล่นจากเหล็กไหลก็ปาน เมื่อกระโดดขึ้นได้ ยังคงตะปบมือแห่งกรังของมันตะกุกตะกายใส่ลีเจี๊ยกอย่างว่องไว แต่การกระโดดโลดเต้นของมัน เชื่องช้ากว่าเมื่อครู่จนเห็นชัดแล้ว

ลีเจี๊ยกในตอนนั้น พัวพันกับตัวประหลาดมายืสิบกว่ากระบวนท่าแล้ว ตัวประหลาดยังคงโถมเข้าจูโจมไม่หยุดยั้ง และลงมือด้วยความอำมหิตโหดเหี้ยมเป็นที่สุดอีกด้วย

ลีเจี๊ยกไม่อาจสะกดกลั่นความรำคาญต่อสู้นี้นานกว่านี้แล้ว พลันส่งเสียงกู่กราดเกรี้ยวชวนสยดสยองดังขึ้น ร่างหมุนรวดเร็วปานสายฟ้าคะนองฝนพริบตานั่นสลายกลายเป็นเงาร่างสีขาวถึงสิบกว่าสาย ความยิ่งใหญ่ในอาณาภพครานี้ เป็นที่ขู่วขวัญผู้คนจนผ่อได้แล้ว

นี่คือการชนวนท่ามั่วที่ป่วยมั่ว (อสุรบินเต็มฟ้า) ที่กระดเกรี้ยวสุดันที่สุดของ
สิบสองกระชนวนท่าอสุรฟ้า

ตัวประหลาดที่คล้ายภูตผีปิศาจ รู้สึกแต่มีเงาร่างมากมายจนตาลาย
พรางพราย ศัตรูของมันถึงกับกลายร่างเป็นมากมาย โถมเข้าจู่โจมมันทั่วทุก
ทิศทาง

มันแผดเสียงวาดังประหลาดพิกล กระโดดออกไปด้านข้างสุดกำลัง ยัง
มีหันโชนขึ้นจากพื้น ก็ถูกพลังฝ่ามือของลี้เจี๊ยะลี้จี้จี้ครอบคลุมไปก่อนแล้ว

เสียงโครมดังสนั่นปานฟ้าถล่ม ตัวประหลาดคล้ายปิศาจนั้นถูกฝ่ามือ
เขี้ยวขั้วเจี้ยของลี้เจี๊ยะลี้จี้จี้ฟาดเข้าใส่ถนัดถนี่ฉาดหนึ่ง

ร่างของตัวประหลาดปลิวออกไปไกลกว่าสี่วา กระแทกใส่ต้นไม้โบราณ
ที่โตเต็มโอบ ในกึ่งไปไม้ที่ร่วงพรางพริ้ว มีเสียงฉาดดังสนั่น ตัวประหลาดถูก
กระแทกจนกระดอนกลับมาอีกครั้ง แล้วฟาดโครมลงกับพื้นดังปาบใหญ่

ตัวประหลาดนอนแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว คาดว่าคงบาดเจ็บสาหัสแล้ว

ลี้เจี๊ยะลี้จี้จี้หัวร่ออย่างตระหนก กวาดตามองรอบข้างหมายจะถอนตัวออกจาก
ป่าร้างที่เงียบวังเวง มีบรรยากาศน่าสะพรึงกลัวนี้ไปเสียโดยเร็ว

ขณะจะสาวเท้า พลันได้ยินที่ด้านหลังมีเสียงซ่า ๆ เบา ๆ รีบเหลียวขวับ
มองไป เห็นตัวประหลาดคล้ายปิศาจร้ายได้คลานซ่า ๆ บนพื้นแล้วลุกขึ้นยืนมา
แม้กระดุกทั้งร่างของมันถูกลี้เจี๊ยะลี้จี้จี้ฟาดสะบันไปสิ้น แต่ยังยืนม่อโตใหญ่ที่กระดุก
หักเหลือแต่หนังติดห้อยออกมาอย่างเชื่องช้า กระโดดโหยง ๆ เข้าไปในป่าลึก

ลี้เจี๊ยะลี้จี้จี้ต้องแตกตื่นจนตะลึงลานเป็นครู่หนึ่ง จึงครุ่นคิด

‘ตัวประหลาดนี้โหดเหี้ยมทนทานยิ่ง ไม่อาจปล่อยให้มันหนีไปโดยง่าย
ตาย มิเช่นนั้น ภายหน้าไม่ทราบจะทำร้ายผู้ใด ความผิดอีกมากน้อยเพียงใด?’

เมื่อได้คิดเช่นนั้น พลันเกร็งลมปราณพุ่งควับออกไปไกลกว่าทวา แล
เห็นเท้าของลี้เจี๊ยะลี้จี้จี้มิได้สัมผัสพื้น ถึงกับลอยละลือตามหลังตัวประหลาดไปดัง
เหาะเหินเดินอากาศ

ตัวประหลาดนั้นไม่ได้เหลียวมองมาเลย คล้ายมีทราบมีคนติดตาม
ร่ำร่อยมันก็ปาน ยังคงกระโดดตรงไปเบื้องหน้า ลัดเลี้ยวซ้าย ๆ ขวา ๆ หลาย
ครั้งครา ก็ออกจากป่าทึบมา กระโดดซ่า ๆ ไปยังผ่นังศิลาที่ตั้งชันราบเรียบดัง

ถูกขวานเทพยดาถากไว้

หน้าผั่งศิลามีลำธารกว้างประมาณสองวา ตัวประหลาดเมื่อถึงริมลำธาร ถึงกับกระโดดคว่ำข้ามไปได้โดยไม่คาดหมาย

คาดว่าตัวประหลาดบาดเจ็บสาหัสอย่างยิ่ง เมื่อกระโดดข้ามลำธารแล้วก็ล้มโครมลงพาดพื้นดังสนั่น แลเห็นมันตะเกียกตะกายชั่วขณะ ยังคงยืนตัวแข็งมาได้อีกครา กระโดดไปเบื้องหน้าด้วยความลำบาก

ลี้เจี๋ยลี้รู้สึกประหลาดใจยิ่ง เนื่องเพราะเบื้องหน้าตัวประหลาดเป็นผั่งศิลากี่แห่งก็ช่างแกร่ง มันจะข้ามแรกผั่งเข้าไปได้ ? หรือมันจะกระแทกกับผั่งฆ่าตัวตาย ?

ขณะครุ่นคิดด้วยความแตกตื่นสงสัย เห็นตัวประหลาดหยุดยืนที่เบื้องหน้าผั่งศิลา ส่งเสียงกรีด ๆ แหลมเล็กดังถี่เร็ว

ชั่วครู่ผั่งศิลาดึงกับมีเสียงครืน ๆ ดังขึ้น แล้วเลื่อนช้า ๆ ออกเป็นประตูบานหนึ่ง

ลี้เจี๋ยลี้ต้องตื่นเต้นยิ่งนัก จับตามองในประตูแว่นนี้ ชั่วครู่ก็เห็นมีตัวประหลาดที่สวมเสื้อปอ ผมยาวสยายประปราย เดินอย่างเร่งร้อนออกมา

ตัวประหลาดนี้รูปร่างสูงใหญ่ยิ่งนัก ใบหน้าโหดเหี้ยมอัปลักษณ์สุดเปรียบประมาณ มีนำดูกว่าตัวประหลาดที่หน้าคล้ายภูตผีเลย

ตัวประหลาดร่างใหญ่เมื่อวิ่งออกมาเห็นสภาพ พลันแผดคำขึ้นสุดเสียง

“เอ็กซี (ซากดำ) จู้หยิน (เจ้านาย) สิ่งเจ้าออกไปหาศิระคนมาสิบสองศิระเพื่อเตรียมใช้ ไฉนจึงไปมาช้านานปานนี้ ? ระวังเจ้านายจะถลกหนังเจ้าเกิด”

มีทันขาดคำ จึงเห็นทั้งร่างของเอ็กซี (ซากดำ) มีบาดแผลยับเยิน เนื้อฉีกขาดหนังเบอะอ้า กระดูกทั้งร่างหักยับเยิน ต้องตระหนกจนอุทานแล้วทวาดท้อง

“เป็นไร ? พบกับบุคคลตึงมือ ? ไฉนจึงถูกก่อกวนจนเป็นสารรูปนี้ ?”

แล้วสอดมือเข้าลูบคลำในเสื้อของเอ็กซี เมื่อถอนมือออกมา มีถุงผ้าแน่นเพิ่มมาสองถุง เมื่อเปิดปากถุงออกดู ใบหน้าทุเรศอัปลักษณ์ของมันแปรเปลี่ยนไปทันที ยกฝ่ามือโตใหญ่ตบฉาด ๆ เข้าใส่ใบหน้าของเอ็กซีสี่ครั้งซ้อน แล้วแผดคำ

“เดียร์จางาน ให้เจ้าดูตลกเลือดมมนุษย์ทุกวันยังคงสวะไร้ประโยชน์ปานนี้ ไปเป็นเวลาหนึ่งคืนเต็ม ๆ เพิ่งจะนำหัวใจคนมาได้ห้าดวงเท่านั้น สักครูจู้หยิน (เจ้านาย) เดือดดาล น่ากลัวจะลงทัณฑ์เจ้าเข้าไปในชั้นไม้หิน ไม้ตัวเจ้านั้นแหละจะเป็นเศษเนื้อ”

ตัวประหลาดเอ็กซีแม้วจะอำมหิตดูร้ายเพียงใด พบกับตัวประหลาดสูงใหญ่ นี้แล้ว ถึงกับคล้ายพิศวงพบกับพญายมก็ปาน ยืนแน่วนิ่งให้มันตบตีดูดำ โดยมีกลิ่นเคลื่อนไหวหลบหลีกเลย

ตอนนั้น ได้ยินตัวประหลาดสูงใหญ่แผดเสียงอีก

“อุบาทว์ชาติชั่ว ก่อความจนเป็นสารรูปเช่นนี้ ไทหนเลยจะพบเจ้านายได้ เจ้าออกมา เป็นผู้ใดพาดเจ้านายยับเยินปานนี้ ?”

เอ็กซีเหงงหน้าขึ้นส่งเสียงกรีด ๆ วา ๆ ดังพิศวงรำร้องอยู่ครู่หนึ่ง

ตัวประหลาดสูงใหญ่ตั้งอกตั้งใจฟังแล้ว คิ้วดกหนาของมันต้องขมวด แนบแน่น กวาดตาสำรวจไปรอบข้างโดยเร็ว เห็นไม่มีความเคลื่อนไหวผิดปกติ ใด จึงคำรามใส่เอ็กซีด้วยความเดือดดาล

“เจ้าความจริงเป็นซากพิศวงอยู่แล้ว หรือยังไปพบพิศวงเป็น ๆ ได้ ? ที่นี้ไทหนเลยจะมีเดียร์จางานแม่สักครึ่งตัว ? ไป... เข้าไปในถ้ำก่อนค่อยว่ากล่าว เราน้อมเรียนเจ้านายให้ทราบ ดูว่าจะฉีกกระชากเจ้าเป็นแปดท่อนหรือไม่ ?”

ขณะมันกดปุ่มกลไกปิดประตูศิลาที่หนาหนัก พลันมีเงาร่างสีขาววูบขึ้น ปรากฏเป็นนักศึกษาเสื้อขาวเจ้าหน้าหล่อเหลาคมคายแต่อำมหิตเย็นชา มายืนอยู่ที่เบื้องหน้ามัน

ตัวประหลาดรูปกายสูงใหญ่ต้องตระหนกยิ่ง ส่วนตัวประหลาดคล้าย พิศวงนามเอ็กซี แผดร้องเสียงพิกลแล้วโถมเข้าใส่ นักศึกษาเสื้อขาวอย่างว่องไว

นักศึกษาเสื้อขาวนี้คือลีเจ็กกิ้ง ที่ซ่อนตัวลอบดูลอบฟังอยู่นานแล้ว ตอน นี้เมื่อเห็นตัวประหลาดคล้ายพิศวง ถึงกับยังอยู่ในอำนาจผู้อื่นควบคุมบังคับ สั่งให้ออกไปฆ่าคนทางภายนอก ด้วยสภาพสังหารแล้วควักหัวใจอย่างอำมหิต ชั่วร้าย โทสะจึงเดือดดาลสุดระยับได้ รีบพุ่งปราดออกมาปรากฏตัว เพื่อถามให้เข้าใจความนัย

มิกาด ตัวประหลาดคล้ายพิศวงเอ็กซีถึงกับแผดร้องเสียงพิกลแล้วโถม

เข้าจูโจมมา ลี้เจ็กถึงในยามมีโศสะ ไม่อ้อมมือให้ความเวทนาอีกแล้ว

แลเห็นมือซ้ายลี้เจ็กถึงพาดออกไปตั้งสายฟ้าแลบ เสียงแตรร้องอันพิลลดังขึ้นทันที ศีรษะที่อัปลักษณ์จนน่าสยดสยองของเอ็กซี ถูกพลังฝ่ามือซ้ายลี้เจ็กถึงฟันขาดออกจากบ่าไปอย่างไม่คาดหมาย

ตัวประหลาดคล้ายปิศาจแม้ไม่มีหัว แต่ความดุร้ายของมันไม่หมดสิ้น ถึงกับโถมเข้ามาอย่างดุเดือดอีกครั้ง

ลี้เจ็กถึงแค้นเสียงด้วยความเดือดดาล เตะฉาดเข้าใส่ซากที่ไร้ศีรษะของมันพลีวออกไปกว่าสี่วา พอร่วงพาดกับพื้นแน่นิ่ง แสดงว่าตายไปแล้วจริง ๆ

ตัวประหลาดที่หน้าตาชั่วร้ายอัปลักษณ์เพียงรู้สึกตาลายไปวูบ เอ็กซีที่อามหิตดุร้ายสุดเปรียบประมาณ ไม่กลัวดาบกระบี่ใด ๆ ถึงกับถูนักศึกษาลือชื่อชาวพาดตายคามือไปอย่างง่ายดาย

ความสามารถของเอ็กซีมีเท่าใด มันได้รู้อยู่แก่ใจเนิ่นนานแล้ว จึงบังเกิดความตระหนกจนนอกสันขวัญผ่อทันที เบิงตาจ้องมองลี้เจ็กถึงจนตะลึงลานไปแล้ว ถึงกับไม่อาจส่งเสียงได้อีก

ลี้เจ็กถึงกวาดตาล้ายกระบี่สองเล่ม จ้องมองดูมันแล้วส่งเสียงเซื่องช้า

“แผ่นดินในปัจจุบัน อสูรร้ายมารชั่วก่อกรรมทำเข็ญอย่างรุนแรง ชีวิตมนุษย์ดุดกับเป็นผั๊กหญ้าอยู่แล้ว ไหนเลยจะให้พวกเจ้าใช้ฝีมืออามหิตชั่วร้ายไปทำลายสัตว์ทั้งหลายได้อีก ?”

ชายฉกรรจ์อัปลักษณ์คาดไม่ถึง นักศึกษาเลื้อขาวจะถูกเหตุผลกับมันได้ ขณะงุนงงไม่เข้าใจอยู่นั้น ลี้เจ็กถึงแค้นเสียงเย็นชาด้วยสีหน้ากระด้าง

“ซากศพที่คล้ายปิศาจร้ายตัวนั้น มิทราบทำอันตรายชีวิตคนอย่างไรเห็นมามากน้อยเท่าใดแล้ว นิคมถึง ยังมีคนลอบบงการมันอยู่ด้านหลังอีกด้วย เป็นที่ผู้คนต้องเคียดแค้นชิงชังยิ่งแล้ว บัดนี้ เราพาดเจ้าให้ตายอยู่ที่นี้ก่อนค่อยไปสอบถามเอาโทษทัณฑ์จากเจ้านายของท่าน”

ตัวประหลาดสูงใหญ่พอรู้ฝ่ายตรงข้ามถึงกับจะปลิดชีวิตมัน และยังคงกล่าวอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็นอย่างยิ่ง คล้ายดั่งมิเห็นชีวิตของมันมีคุณค่าอย่างไรเลยก็ปาน

มันในยามแตกตื่นเดือดดาล ต้องแผดสุดเสียงไป

“เด็กร้ายกาจ เจ้าฆ่าเอิกซี้ที่เจ้านายเราฝึกด้วยความลำบากยากเข็ญไป
ยังไม่รับแรงคุกเข่าขอความตายโดยสงบ ถึงกับมาอวดโอ่ว่าจายโสโอหังอีก เรา
เซยคัย (หัวหน้าพันปีศาจ) เป็นคนแรกที่ไม่ปล่อยเจ้า”

ตัวประหลาดสูงใหญ่ถลึงตากลมโตของมันราวกระดิ่ง คำรามเสียงเกรี้ยว
กราด แต่ไม่กล้าเคลื่อนไหวอย่างไร แสดงแน่ชัด แม้มิอาจดูร้ายที่ทำเทียม
เกรียม แต่หวาดหวั่นขวัญเสียอยู่เนิ่นนานแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งทราบ เสียงตวาดของมันมีความมุ่งหมายอย่างใดอยู่ก่อน เป็น
ต้องการส่งสัญญาณให้คนนายในล่องรู้ชื่อกันออกมาช่วยเหลือ แต่ก็มิเปิดเผยไป
ยังคงกำรั ำ เข้าหาตัวประหลาดสูงใหญ่

คาดว่าตัวประหลาดสูงใหญ่ทนทานการบังคับด้วยอำนาจพรวดเกรี้ยว
ดุตันนี้ไม่ได้ ต้องตวาดสุดเสียงด้วยสีหน้าเผือดขาว แล้วโถมเข้าไปลี้เจ็กลิ่ง
อย่างว่องไว

พริบตาที่ร่างมันโถมเข้ามา ฝ่ามือโตใหญ่ทั้งสองตะบปใส่ศีรษะลี้เจ็กลิ่ง
อย่างดุตัน พร้อมกันนั้นเท้าขวาตวัดเข้าง่าหว่างขาของฝ่ายตรงข้ามสุดแรง

ลี้เจ็กลิ่งหัวร่อแค้น ๆ หมุนกายขวบก็ไปถึงด้านซ้ายมือมันตั้งประกายไฟ
ประกบนิ้วดั่งกระบี่จี้ส่สุดสำคัญที่หว่างเอวมันทันที

ตัวประหลาดอัปลักษณ์เพียงรู้สึกตาลายไปวูบ ศักตรูก็ได้แลบร่างอยู่ภาย
ในบริเวณปากถ้ำที่กว้างไม่ถึงห้าเชียวอย่างแคล่วคล่องว่องไวตั้งปลาน้อยในลำน้ำ

มันมีทันหันร่าง รู้สึกมีพลังลมแหลมคมพุ่งเข้าไปส่ที่หว่างเอว ในยาม
ตระหนกจนขวัญเสีย งอเอวพุ่งตัวออกนอกถ้ำไปทันที

ลี้เจ็กลิ่งลงมือดั่งสายฟ้าแลบ พริบตาที่ร่างสูงใหญ่ของฝ่ายตรงข้าม
กระโดดจากพื้น ก็เตะฉาดเข้าไปส่ตะโพกมัน พร้อมกับกรีดนิ้วมือขวารวดเร็ว
เสียงโครมดั่งสนั่น พาดร่างสูงใหญ่ของมันปลิวออกไปกว่าสองวา ร่าง
ละลือลงไปในลำธารหน้าผนังดั่งสนั่นหวั่นไหว

แลเห็นตัวประหลาดสูงใหญ่มิได้แผ่ร่องครวญครางเลย เพียงพลิกตัววูบ
ก็จมลงไปในก้นน้ำ แสดงว่าขาดใจตายแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งประหลาดใจเป็นยิ่งนัก ต้องรำพึงเบา ๆ

“โดนตัวสูงใหญ่หน้าตาโหดเทียม ถึงกับไม่มีพลังฝีมือแม้สักครึ่งหนึ่งของ

เอ็กซ์ และเมื่อครู่ที่ปากถ้ำมีเสียงอีกทีก็กึกก้องปานฟ้าร้อง กลับไม่เห็นมีผู้ใด
ได้ยินออกมาตรวจดูเลย”

ลี้เจิ้งลิ่งกวาดตามองผนังถ้ำอยู่ชั่วครู่ จึงเดินช้า ๆ เข้าไป

อุโมงค์ในถ้ำกว้างประมาณห้าสิบเมตร ผนังสูง ๆ ต่ำ ๆ แต่ละสองวาจะ
ปักคอบสนอยู่ดวงหนึ่ง แสงไฟที่ลุกไหม้เป็นสีเขียวเรืองดังไฟปิศาจ มาตรฐานอยู่
ในเวลากลางวัน ยังมีกลิ่นอายปิศาจจะเยียบคุกคามจนผู้คนที่ต้องชนลูกเกรียว

ลี้เจิ้งลิ่งเดินตรงเข้าไปด้วยความระมัดระวัง ลัดสามเหลี่ยมแล้วก็มาถึง
สุดทางอุโมงค์

สองฟากข้างมีประตูคิลาอยู่สองบาน ขณะลี้เจิ้งลิ่งกวาดตาพิจารณาโดย
ละเอียด พอเห็นชัดเจนต้องตัวสั้นระริกทันที

ที่แท่นประตูคิลาที่สูงใหญ่ทั้งสองบาน ถึงกับเขว่นศีรษะคนที่มิเคยมา
ตาเหลือกถลน ปากแยกออกจนเห็นฟันขาวแวววาวอยู่สี่ศีรษะ

ศีรษะทั้งสี่นี้ คาดว่าเพิ่งตัดมาไม่นาน โลหิตยังมีได้แห่งครึ่ง นับเป็น
สภาพที่สยดสยองสุดแสนอนาถทีเดียว

ลี้เจิ้งลิ่งหน้าเหี่ยมอำมหิตด้วยความเดือดดาล ตรวจดูบานประตูโดย
ละเอียด เห็นใช้โลหิตสีแดงฉานเขียนอักษรใหญ่ ๆ สี่ตัว

“ผู้เข้าต้องตาย”

ลี้เจิ้งลิ่งแค้นเสียงเย็นชา ร่างยังห่างจากประตูสองวา พลันเกร็งกำลัง
ภายในใส่แขนขวา ผลักฝ่าอากาศไปที่ประตูเบา ๆ

ในเศษหินที่แตกกระจาย ประตูคิลาหนาหนักถึงกับเปิดออกช้า ๆ

ลี้เจิ้งลิ่งพุ่งกายควีบก็เข้าไปดูกระจแสงลม แต่พอกวาดตามองรอบห้อง
ต้องตระหนกจนใจสะท้านแทบร้องสุดเสียงไป

ที่แท่นหลังประตูเป็นห้องคิลากว้างใหญ่ ยังมีประตูบานน้อยสำหรับเป็น
ทางผ่านอยู่อีกบานหนึ่ง ผนังทั้งสี่ด้านของห้องกว้างใหญ่ เขว่นซากศพที่เปลือย
เปล่าอยู่มากมาย มีทั้งบุรุษสตรี ชราและเยาว์วัยครบครัน แต่ละซากมีสภาพ
ผิดกัน บ้างใช้เชือกรัดอยู่ที่คอ บ้างใช้มีดปักใส่ทรวงอก บ้างผูกเท้าแขวนห้อยหัว
สองตาถลนออกนอกเบ้า ลิ้นยาวเหยียดจนน่าสยของขวัญยิ่ง

ซากศพที่ผิวกลายเป็นสีม่วงคล้ำเหล่านั้น ยังมีโลหิตหยดลงมาไม่ขาดสาย

พื้นมีหนอนสีชาวกำลังไต่กันอยู่ไปมา กลิ่นเหม็นน่าที่แสบจมูกคละลุ้งไปทั้งห้อง แม้ลิ้งกึ่งตอนนี้จะมีพลังฝีมือเลิศสูงสุดของแผ่นดิน ยังต้องรู้สึกหน้ามืด ตาลายแตกตื่นจนขวัญสว่หน้าแทบขาดรอน

ลิ้งกึ่งกระโดดไปที่ประตูบานน้อย ทันใดร่างพองฟูถึง ประตูเปิดออก ข้า ๆ ได้เอง

ลิ้งกึ่งในยามตระหนก รีบทะลักลมปราณออกจากร่างทันที จนมีเสียงดังควับใหญ่ ร่างที่พองไปถึงกับชะงักงัน ถอยหลังปราดมาได้สามเชียวอย่างปราดเปรียว

ลิ้งกึ่งพองพลุถึงพื้นรีบกวาดตามอง เห็นหลังประตูบานเล็กที่ลึกลับถึงกับมีสองคนหลัวมดั่งวิญญาณร้าย

ผู้อยู่หน้ามีรูปร่างผอมสูง ใบหน้าซีดขาว ตาที่ลึกลงในเบ้ามีประกายอำมหิตเลือดเย็น คำหว่านกระด้างเย็นชาดั่งสลักจากสีผึ้ง ไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด กอปรกับสวมเสื้อยาวสีดำหลวมกว้าง ยิ่งไม่ผิดกับวิญญาณร้ายผุดโผล่ออกมาจากอเวจีเลย

ผู้ที่ติดตามหลังมัน มีรูปร่างสูงใหญ่กว่ามากหลายนัก บนเสื้อปอดตัวยาวถึงกับเป็นศีรษะที่คล้ายกะโหลกไม่ผิดเพี้ยน ใบหน้ายังบิดเบี้ยวแสนน่าหวาดหวั่นยิ่ง

ลิ้งกึ่งในยามตระหนก ยังอดก่นด่าเคราะห์ของตนไม่ได้ ครุ่นคิดในใจ ‘วันนี้โดนเคราะห์ร้ายบัดซบ พบแต่ตัวประหลาดมึนคล้ายคนมึนคล้ายปิศาจ’ จิตใจครุ่นคิด ปากส่งเสียงเย็นชา

“สหายมิทราบเป็นผู้วิเศษทิศทางใด ? มิเพียงไม่แยกแยะผิดถูกชั่วดี ผ่าคณดั่งขี้มดปลวกเท่านั้น ยังบงการให้ข้ากศพไปก่อกรรมทำเข็ญ อัจฉริยะเยี่ยงนี้พอจะนับเป็นสุดยอดแห่งยุคได้แล้ว”

ชายชราผอมแห้งเมื่อได้ยินคำเย้ยหยัน มันเหมือนสายตาซ่า ๆ มา ใบหน้าเหลือหนังหุ้มกระดูกของมันพลันมีละอองสีเขียวกระจายมาจาง ๆ เน้นกับคำที่ชั่วร้ายอำมหิต นับว่าไม่ผิดกับภูตผีเลยจริง ๆ

ตอนนั้น มันได้เอ่ยด้วยเสียงเย็นเยียบจับจิตใจ

“ทารก เจ้ามาจากที่ใด ? มิว่าผู้ใดที่เข้ามาในถ้ำซีม้อตั่ง (ซากอสุร)

ของเรา ต้องถูกเราผ่าอกควักหัวใจสร้างให้เป็นผิติด วันนั้นจำก็ไม่อาจอาศัยโชคช่วยรอดพ้นได้”

ลี้เจี๋ยลิ่งที่มีสีหน้ากระด้างจิตใจทรนถอย่างสูงส่ง เมื่อได้ยินเสียงเยะเยียบเย็นชาปานกระแสดลมจากหล่มน้ำแข็ง ยังรู้สึกตะครันตะครอไปทั้งร่าง คล้ายถูกความเย็นเยียบคุกคามอยู่ทั่วทุกซอกซอก

ลี้เจี๋ยลิ่งรีบเกร็งลมปราณลึกนี้จึงขึ้นค้ำครองหัวร่างไว้ก่อน จากนั้นเค้นเสียงเย็นเยะเยียบเช่นกัน

“วาจาของท่านอวดโอ้อวดทั้งไม่เบา แต่ทว่าข้าพเจ้าไม่ต้องรบกวนให้ท่านลงมือ จัดการกับตัวเองก็ได้”

กล่าวถึงตอนนี้ กระแสเสียงพลันเปลี่ยนเป็นกราดเกรี้ยวดุตัน

“แต่จะให้ข้าพเจ้าผ่าอกควักหัวใจนั้นไม่ยาก ขอเพียงท่านสามารถเอาชนะไม้เท้าในมือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยินยอมให้ท่านจัดการตามความพอใจโดยไม่ตัดพ้อเด็ดขาด”

ตัวประหลาดที่คล้ายผีตายซากมีละอองสีเขียวครอบคลุมใบหน้าหนากว่าเดิมแล้ว เค้นเสียงเย็นชา

“ทารก เจ้าจะประมือกับเราซิมี้อ (ซากอสูร) การบำเพ็ญภาวนาของเจ้ายังห่างไกลอีกมากหลายนักดอก เอาเถิด เราจะให้เจ้าตายโดยยินยอมพร้อมใจ”

แล้วหันไปสั่งต่อตัวประหลาดที่มีหัวคล้ายกะโหลก

“เยี๊ยะเล้ง (วิญญาณแดง) เจ้าไปส่งเสริมมัน ทารกตัวนี้มีสัดส่วนไม่เลว ตอนลงมืออย่าให้มันได้รับความเจ็บปวดใด ๆ”

กระแสเสียงเหี้ยมเกรียมมันใจ ถึงกับมิได้ถือลี้เจี๋ยลิ่งมีคุณค่าในสายตาเลย

ตัวประหลาดเสื้อโปที่มีนามเยี๊ยะเล้งผงกศีรษะแล้วสาวเท้าออกมา

ลี้เจี๋ยลิ่งเห็นตัวประหลาดอาภรณ์ดำที่บอกตัวเองมีนามซิมี้อ ดูแคลนต่อตนถึงปานนี้ ต้องมีโทษเดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง แต่สีหน้ากลับไม่มีเค้าให้จับได้สักน้อยนิด เพียงถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ยกสองมือโพล่หลังอย่างภาคภูมิใจ ดุจกับไม่มีเรื่องราวใดก็ปาน สองต่ายยังซ่อนมองเพดานถ้ำเสียอีก

แต่ความเป็นจริง ลี้เจี๋ยลิ่งบังเกิดความอ้ำหิตขึ้นจับจิตใจ ตกลงใจ

แน้วน่ะ จะใช้สุดท้ายอดฝีมือที่ครอบคลุมแผ่นดิน สंहารตัวประหลาดหัวโครงกะโหลกผู้นี้ให้ได้ในไม่กี่กระบวนท่า

ตอนนั้น ตัวประหลาดหัวกะโหลกร้องเสียงพิกลขึ้นแล้ว พุ่งควับมาที่เบื้องหน้าลีเจี๊ยกดังกระแสม ฝ่ามือขวาฟาดเข้ามาทางด้านข้าง ฝ่ามือซ้ายอุ้มตุ้บตะขอตบเข้าใส่ก้านคอลีเจี๊ยก ลีเจี๊ยกด้วยพลังที่คล้ายพะเนินเหล็ก รวดเร็วดังสายฟ้า และยังกลั่นหมื่นน้ำของซากศพอีกด้วย

ลีเจี๊ยกลืมนึกถึงภัยอันตรายไว้หน้านั้นแล้ว แสร้งเสียหลักเซกลา พอดีสลายพลังจูโจมของตัวประหลาดไปได้

ตัวประหลาดเขี้ยวเล็งส่งเสียงประหลาดพิกลขึ้นอีกครั้ง สองมือพลิกควับตะบปเข้าใส่กลางหลังลีเจี๊ยก ลีเจี๊ยกพร้อมกันนั้น ปากที่เหี่ยวแห้งของมันพ่นละอองสีเขียวจาง ๆ ออกมากลุ่มหนึ่ง

ลีเจี๊ยกถึงรู้สึกล้มเหลวพุงมาทางกลางหลัง และยังมีละอองหมื่นจุนเดียวพุ่งจูโจมใส่อีกด้วย

ลีเจี๊ยกที่มีได้สุดดมแม่สักน้อยนิด ก็มีความรู้สึกหนาวเย็นคุกคามผิวกาย สมองเลอะเลือนไปวูบหนึ่ง ในยามตระหนกอย่างยิ่ง รีบใช้เท้าเท้ากิมล้อไ่ว่พวนควงอย่างว่องไว พุ่งควับออกไปไกลกว่าลีเจี๊ยกทันที

พริบตาที่หันร่าง เหลือบสายตามองแวบหนึ่ง เห็นฝีมือที่คล้ายผีตายซากจับตามองมาด้วยประกายแตกตื่นสงสัยขึ้นวูบหนึ่ง

ลีเจี๊ยกไม่มีเวลาครุ่นคิดแล้ว ควงสองแขนประกบกัน พลันผลึกโครมออกไป พร้อมกันนั้น กูเสียงกราดเกรี้ยวดุคันทาสยดสยอง

เสียงกู่ที่มำดังอยู่ในห้องเย็นเยียบคล้ายอเวจี สะท้านสะเทือนแก้วหูทุกคนจนสั่นระริก ร่างก็ยิ่งพลันสลายกลายเป็นนางสีขาวยลลวยสียสาย โถมเข้าใส่ศีรษะของเขี้ยวเล็งอย่างดุคันทาสยด

นั่นคือกระบวนท่ามั่วที่ปวยม้อ (อสุรินเต็มฟ้า) ของละชั่วชิงกุนที่ถ่ายทอดให้

ทันใดนั้น มีเงาร่างสีดำพุ่งวามมาตั้งกระแสม ฟาดทกฝ่ามือซ้อน ๆ หมายถึงช่วยเขี้ยวเล็งให้หลุดพ้นอันตราย แต่ยังคงเข้าไปชั่ววูบ มีเสียงแผดเสียงโหยหวนดังขึ้นแล้ว ศีรษะเขี้ยวเล็งที่คล้ายหัวกะโหลกถูกฟาดกระจายออกไป

ในบัดดล

ทั้งห้องศิลาเรียบงาสนาสร้าง โบราณที่คล้ายผีตายซากของซีม้อไม่มีความรู้สึกใด แต่เขม้นมองลีเจ็กลิ่งที่ยืนแน่วแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหวจนแทบปะทุ

มันคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด คิษย์รักที่มันฝึกด้วยวิชาอำมหิตชั่วร้ายและพิษนานาจนภาคภูมิใจอย่างยิ่ง รับมือไม่ก็กระบวนท่า ก็เสียชีวิตกับฝีมือฝ่ายตรงข้ามไปโดยง่ายดาย

มันเขม้นมองอยู่เป็นครู่หนึ่ง จึงเห็นเสียงเย็นเยียบ

“ผู้เยาว์ นึกไม่ถึงว่าวันนี้เล่าสู่จะดูผิดไป เข้าใจเจ้าเป็นมือชั้นต่ำของชนชาวนักเลงธรรมดา เฮอะ เฮอะ ในเมื่อเจ้าตอนนี้ได้เพาะความแค้นยิ่งใหญ่เต็มฟ้ากับเล่าสู่แล้ว เจ้าอย่าหมายมีชีวิตออกจากถ้ำซากอสูรนี้ได้เด็ดขาด”

ดาที่คล้ายอสรพิษของมันเป็นประกายวาวขึ้นอีกครั้ง เห็นเสียงต่อไป

“ผู้เยาว์ ทำร่างที่เจ้าใช้เมื่อครู่ คล้ายดั่งกิมลือโปว (เท่อร์ทันต์) ของเทพเจ้าวิชาบูเทียนเกียวจื้อ ที่ได้รับการยกย่องว่าสูงสุดในแผ่นดิน แต่สาบสูญการถ่ายทอดเนิ่นนานปีแล้ว”

หยุดดูสีหน้าลีเจ็กลิ่งแวบหนึ่ง เห็นเสียงเยียบบกล่าวว่าต่อ

“กระบวนท่าที่เจ้าฆ่าคิษย์เรา ยิ่งคล้ายสิบสองท่าอสูรฟ้าของละชั่วซึ่งกุน ซึ่งเป็นจอมอสูรอันดับหนึ่งของบูลิ้มยุคก่อน ทารก เจ้ากับสองคนนั้นมีความสัมพันธ์ใดกัน?”

ลีเจ็กลิ่งรู้สึก ผีตายซากซีม้อมีสายตาที่ร้ายกาจยิ่งจริง ๆ ถึงกับเหลือบมองแวบเดียวก็รู้จักแนวทางของวิชา แสดงให้เห็น ฝ่ายตรงข้ามต้องเป็นยอดคนชื่อเสียงเกรียงไกรในบูลิ้มผู้หนึ่ง แต่ตนถึงกับมิเคยได้ยินผู้คนกล่าวขวัญมาเลย

ขณะที่ลีเจ็กลิ่งยังครุ่นคิด ตัวประหลาดอารมณ์ดำไม่อาจทนทานได้อีกแล้ว เห็นเสียงเยียบจากไรฟัน

“ผู้เยาว์ที่ไร้ความคิด เล่าสู่ถามต่อเจ้า หรือเจ้าไม่ได้ยิน?”

ลีเจ็กลิ่งเซิดหน้าตอบอย่างทระนง

“ท่านจงฟังให้ชัดเจนไว้ ข้าพเจ้าลีเจ็กลิ่ง ท่านผู้เผ่าละชั่วซึ่งกุนคือชื่อแปผู้มีพระคุณ ผู้อาวุโสเทียนเกียวจื้อ กล่าวได้ว่าเป็นดาวประกายพริ้วของบูลิ้ม แต่พอจะนับเป็นอาจารย์ผู้ถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ข้าพเจ้าได้”

สีหน้าซีมื่อเปลี่ยนแปรไปทันที ตวาดเสียงแหลมเล็ก

“หยุด ! เด็กน้อยไร้ความคิด เทียนเกี้ยวจื่อตายไปร้อยกว่าปีแล้ว ไหนเลยเป็นอาจารย์เจ้าได้ ?”

ถึงตอนนี้พลันชะงักลงกลางคัน คำนึงชั่ววูบ แค้นเสียงเย็นเยียบต่อ

“ใช่แล้ว เจ้าจะต้องได้คัมภีร์เตียวเล้งป้อลกจากอาจารย์อูสุรเฒ่าของเจ้า ผักหลักวิชาในคัมภีร์นั้นมา”

ลี้เจ็กลิ่งแค้นหัวร่อสวนคำ

“ใช่แล้วเป็นไร ? หรือท่านเพียงได้ยินก็เกิดแตกตื่นขวัญเสียจนยินยอมแพ้ก่อน ?”

เป็นวาจาเย้ยหยันที่แหลมคม มิได้แยแสตัวประหลาดที่น่าสะพรึงกลัวผู้นี้อยู่ในสายตาเลย

ดวงตาที่ลึกลงในบึ้งของซีมื่อ เป็นประกายแวววาวไม่ผิดอสรพิษร้าย เค้าหน้าไม่ทวนัไหวไปกว่าเดิม ดูดั่งมิได้ยินลี้เจ็กลิ่งกล่าวอะไรเลย

ลี้เจ็กลิ่งสะกดใจรอคอยอยู่เนิ่นนาน จึงตวาดเสียงกึกก้อง

“ปีศาจเฒ่า ข้าพเจ้ามิได้มาปราศรัยเรื่องไร้สาระกับท่าน ชีวิตคนที่เสียไปในห้องศิลาและทางภายนอก คาดว่าล้วนเป็นฝีมือท่านทำร้ายทั้งสิ้น วันนั้นกรรมที่ท่านก่อไว้ได้เวียนมาสนองแล้ว ควรจะสงบใจตายไปรับโทษทัณฑ์ในขุมมรณเกิด”

ซีมื่อได้ฟังต้องหัวร่อแค้น ๆ แล้วกล่าวซ้ำ ๆ

“ทารกที่ไม่รู้จักเป็นตายร้ายดี วันนี้อาย่าว่าเป็นเจ้าเลย แม้อาจารย์อูสุรเฒ่าของเจ้ามาเอง เล่าชู้ก็ไม่พริ้นพริ้งต่อมัน เฮอะ เล่าชู้ความจริงจะส่งเสริมเจ้าเสียแต่เนิ่น ๆ แต่หากเจ้ายินยอมมอบคัมภีร์เตียวเล้งป้อลกและกระบี่ชีวล้อ-เกี่ยมแก่เราโดยดี เราอาจบางทีจะยังไว้ชีวิตเจ้าสักครั้ง”

ลี้เจ็กลิ่งหัวร่อดังก้องกังวานแล้วตอบ

“กล่าวประเสริฐ ข้าพเจ้ากลับต้องตื่นตันพระคุณสูงสุดของผู้อาวุโสแล้ว”

วาจาพอลาดคำ พลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด พลิกสองฝ่ามือขึ้นวูบพาดขนาด ๑๑ เข้าใส่สิบสองจุดสำคัญในตัวซีมื่อ ทั้งยังตวัดเท้าเตะใส่จุดตั้งซึ้งที่ท้องน้อยของฝ่ายตรงข้ามอีกด้วย

ความรวดเร็วในการจู่โจมครั้งนี้ ไม่ผิดกับดอกไม้ไฟที่กระจายออกมาเลย

ซีมอร์รู้สึกตาลายไปวูบ ในพลั้งลืมที่กระหน่ำจูโจมปานพายุ กระหนาบทั้งซ้ายขวาหน้าหลังของมันไว้จนแน่นหนา มันคงยิ่ง

ซีมอร์ก็เป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศของบูลิ้มยุคนี้เช่นกัน แม้มักอยู่ในสถานการณ์เลวร้าย ยังคงหนักแน่นไม่หวั่นไหว ได้ยืนมันแค้นเสียงเย็นชา พลันพุ่งตัวปราดไปด้านหลัง พร้อมกันนั้น พลิกสองฝ่ามือฟาดติดต่อกันมาทำกระบวนท่าดังสายฟ้า

พลังฝ่ามือของมันเยียบหยุนเหนียว และยังมีละอองสีเขียวอยู่เลือนรางอีกด้วย

ลีเจิ้ลก็คำนวณไม่ถึง ฝ่ายตรงข้ามจะมีปฏิกิริยารวดเร็วปานนี้ ต้องตวาดถ้องแล้วหมุนกายขวบอย่างว่องไว จูโจมใส่ฝ่ายตรงข้ามอย่างดุดันไปอีกสามกระบวนท่า

บทที่ 16 ได้มาโดยไม่คาด

ซีม้อที่ถูกกระหน่ำโจมตีอย่างอำมหิตดูดัน มันพลันเกร็ง
ลมปราณขึ้นแล้ว ถึงกับชำแรกเข้าไปในพลังฝ่ามือกราดเกรี้ยว
ดูดัน ด้วยท่าร่างพิกลพิสดารยิ่งนัก ทั้งยังแค้นหัวร่อเสียงเย็น
ยะเยียบ มือที่แห่งกรังดงกรเลียบปีศาจ ตะปบใส่ใบหน้าลี้เจ็กลิ่ง

ลี้เจ็กลิ่งเห็นศัตรูถึงกับสามารถสะอึกกายเข้ามาในมานพลังฝ่ามือที่หนัก
หน่วงดังขุนเขา ต้องแตกตื่นสงสัยใหญ่หลวงนัก รีบเบนร่างหลบกรเลียบ
ของคู่ต่อสู้ ให้เท้าขาข้างเดียวยันพื้น หมุนกายคว้างดั่งลูกข่างใหญ่ กวาดเท้า
ซ้ายไปยังช่วงล่างของซีม้อ

พร้อมกันนั้น สองฝ่ามือฟาดอย่างคล่องแคล่วว่องไว เข้าใส่สามจุด
สำคัญที่ท้องน้อยคู่ต่อสู้

ซีม้อที่ตะปบไม่ถูกเป้า ทราบทันทีว่าเรื่องราวต้องเลวร้าย และกระบวน
ท่าฮ่วยเล่าไ้ว้งัก (กวาดขวางห้าบรรพต) ที่มีอานุภาพกราดเกรี้ยวดูดันของลี้เจ็ก-
ลิ่งก็ได้โจมตีมาในเวลาพริบตานั่น

ที่ด้านหลังของซีม้อเป็นผนังศิลา ตอนนี้จะถอยหลบหลีกเลี่ยงก็ไมทันห่วงที่

แต่ซีม้อที่ร้ายกาจ มันवादเสียงแหลมเล็กแล้วเกร็งกำลังใส่สองแขน ฟันฉับลง
ต่อต้านทางเบื้องล่างทันที

มีเสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว ลีเจ็กลิ่งถูกกระแทกจนต้องตีลังกาออกไป
สามตลบ

แต่ซีม้อกลับยิ่งอ่อนแอลงมากกว่า ร่างผอมเหลือหนังหุ้มกระดูกของมัน
ถึงกับกระดอนสูงลิ่ว กระแทกใส่เพดานศิลาแล้วถูกตีตกดอนลงมาอีกครา

ลีเจ็กลิ่งถูกกระแทกปลิวออกมาเช่นกัน แต่ยังไม่ให้ข้าวดึงดูดพื้นจนร่าง
ยืดย่น แต่ละครั้งที่ตีลังกาเป็นต้องใช้เท้าขาหยั่งพื้น ดังนั้นร่างจึงยังมั่นคงตั้ง
บรรพตใหญ่ มิได้เสียหลักให้อัปยศอดสู

ลีเจ็กลิ่งในยามเดือดดาลทะยานใจ ไม่ยินยอมให้อสูรชั่วร้ายตัวนี้รอด
ชีวิตจากเงื้อมมือโดยเด็ดขาดแล้ว

แลเห็นสองแขนของลีเจ็กลิ่งสับตัดอย่างว่องไว ร่างพลันคล้ายปีกซาใหญ่
โฉบลงใส่ซีม้อที่ยังคลานอยู่กับพื้นทันที

ซีม้อกำลังสะกดกลั่นความเจ็บปวดรวดร้าวของอวัยวะภายในอยู่ โดย
หวังจะใช้พลังเก้าชีฮวงฮุ้น (เก้าซากคินวิญญาณ) ของมันมาต้านทานการจู่โจม
โดยหักโหมตรง ๆ อีกสักครั้ง

แต่ทว่า ฝ่ามือของลีเจ็กลิ่งยังมีทันพุ่งลงเป้า ความหนักหน่วงสุดเปรียบ
ประมาณก็ได้ถูกคามเข้ามาจนลมหายใจของมันต้องขาดห้วง

ซีม้อตระหนักจนอกสั่นขวัญผ่อ ภูเสียงกราดเกรี้ยวดังปีศาจคร่ำครวญ
สองเท้าพลันถีบไปดังคนไถลตาย แต่ร่างพุ่งควับสู่ด้านหลังดูเงาทัศน์หลุด
จากแหล่ง

ลีเจ็กลิ่งแค้นเสียงเย็นชา มียอมรอให้ซีม้อทรงกายยืดย่น สองฝ่ามือ
ก็ฟาดติดต่อกันอย่างดุเดือด

พริบตานัน พลังร้อนระอุได้กระจายจุจรมสุมโหมกระหน่ำ ด้วยเสียง
ครืนครันน่าสยดสยองยิ่งนัก

ซีม้อตอนนั้นเพิ่งจะยึดกายยืดย่นได้ พลังฝ่ามือของศัตรูก็ทะลักมาจุจรมสุม
ร้ายแล้ว

มันจำได้ นั่นคือเขี้ยวเข็ญที่มีความเข้มแข็งร้อนแรงจนขึ้นชื่อครอบ

คลุมแผ่นดินของละชั่วซึ่งขุนในอดีต ซีม้อจำต้องชบครามแนบแน่น กระแทกเวที
ที่คล้ายกรงเล็บปีศาจทั้งสองของมัน ประคบแล้วแยกควับ มีเสียงหวีดหวิวอัน
ประหลาดพิกลดังขึ้น พลังฝ่ามือที่คล้ายภูเขาล้มหลายของลี้เจี๋ยลิ่ง ถึงกับถูก
กระบวนท่าประหลาดพิกลของมันสลายไปมากกว่าครึ่งทันที

ซีม้อแม่จะสลายพลังเหิระชั่วจะเจียไ่ได้กว่าครึ่ง แต่กระบวนท่าลี้เจี๋ย-
ป๋วยซัว (หกปีศาจแบกขุนเขา) นี้เสียกำลังภายในอย่างรุนแรงยิ่งนัก มันในยาม
จุกตะทุคดับขันถลนลานไข่ออกไปช่วยชีวิตไว้ แต่คาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด ยังคง
ไม่อาจสลายพลังฝ่ามือของศัตรูหมดสิ้นได้

ตอนนั้น สองฝ่ามือของซีม้อได้พลิกออกกระแทกไปแล้ว ช่องว่างที่
ทรงวงจิ้งเปิดออกกว้างใหญ่ มันในยามตระหนก พยายามสุดลมปรานให้ออก
ท่องยุจึงถอยไปได้ก้าวหนึ่ง แต่ยังคงถูกปลายพลังฝ่ามือเหิระชั่วจะเจียไ่กระแทก
ปลิวออกไปไกลกว่าห้าเหิระ

ลี้เจี๋ยลิ่งพอเริ่มประมือกับผิตายซากซีม้อ รู้ทันทีว่าพลังฝ่ามือของอสูรชั่ว
ร้ายนี้พลิกเพลงพิสดารสุดชั่วร้าย มาตราว่าถูกจู่โจมซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ ถึงกับยังไม่
บอบช้ำบาดเจ็บเท่าใด และกระบวนท่าพิกลมีติดต่อกันมา จนผู้คนไม่มี
ปัญญาป้องกันได้รัดกุมเลย ดังนั้น ลี้เจี๋ยลิ่งต้องแตกตื่นสงสัยเป็นยิ่งนัก

ตอนนี้เมื่อเห็นซีม้อแม่ถูกพลังฝ่ามือของตนกระแทกปลิวไป แต่ยังคง
ชบครามถลึงตาจ้องมองมาด้วยใบหน้าที่บิดเบี้ยวอำมหิตมิผิดปีศาจ

ลี้เจี๋ยลิ่งแค้นหัวร่อเสียงเย็นเยะเยียบ สืบเท้าเข้าหาซีม้ออย่างเชื่องช้า
ด้วยสีหน้าที่เหี้ยมเกรียมเย็นชา

ซีม้อแม่จะถลึงจ้องลี้เจี๋ยลิ่งไม่กะพริบ แต่ความจริงมันกำลังลอบเกร็ง
ลมปรานแก้ชีช่วงสั้น (แก้ซากคินวิญญาน) อันชั่วร้ายพิสดารของมันกระจาย
ไปทั่วร่าง เพื่อหมายจะฟาดศัตรูให้ตายในฝ่ามือเดียว

เมื่อเห็นลี้เจี๋ยลิ่งคุกคามเข้าใกล้ทุกขณะ พลันส่งเสียงแหลมเล็กดุจดั่งภูต
ผีคร่ำครวญมา เป็นเสียงที่กราดเกรี้ยวเสียดประสาทจนผู้คนที่ต้องชนลูกเกรี้ยว

ลี้เจี๋ยลิ่งจุกใจคำนึง

‘เจ้าผู้นี้ส่งเสียงประหลาดพิกล ถึงกับไม่ผิดจากตัวประหลาดคล้าย
ปีศาจเหี้ยมเลย ดูท่า ปีศาจเผ่าต้องมีไม้ตายอันชั่วร้ายใดมาแล้ว’

ความคิดเพิ่งวูบขึ้น ก็ได้ยื่นซีม้อพล้นร้องว่าแหลมเล็กเสียดประสาท
สองเท้าที่แข็งดั่งท่อนไม้ของมันเป็นกระโดดจากพื้น ถึงกับมาข้างกายลีเจ็กลิ่งด้วย
ความเร็วปานสายฟ้า ในเสียงตูมเบา ๆ คำนัสเซียวที่เหม็นฉุนเฉียวกลุ่มหนึ่ง
พุ่งเข้ามาพร้อมกับกรงเล็บคล้ายปิศาจของซีม้อ

ลีเจ็กลิ่งแค้นหัวร่อเสียงเย็นเยียบ บิดสันเท้าพลิกกาย ร่างหมุนขวับ
ไปที่ซ้ายมือของซีม้อด้วยความเร็วสุดเบียบประมาณ พร้อมกันนั้น ทำนิ้วมือ
ขวากางอัดดีดพลังเข้าใส่สิ่งจุดสำคัญทางซีกทรงซ้ายของซีม้ออย่างว่องไว

พลังตรชนีพุ่งไปรวดเร็วปานสายฟ้า คุณคามจนซีม้อต้องลนลานสะบัด
ไหล่เบี่ยงกาย พุ่งหนีออกหัวาวจึงหลบหลีกได้โดยหวุดหวิด

ลีเจ็กลิ่งตวาดก้อง ทะยานกายตามติดไปดុងเป็นเงาร่าง สองฝ่ามือฟาด
กระหน่ำจนคล้ายม่านผืนใหญุ่่มหึมา ซีม้อจำต้องสลับเท้าเบี่ยงกาย พลิกฝ่ามือ
กระแทกออกต่อต้าน พร้อมกับละอองสีเขียวเรืองที่กระจายบันปนวน

ลีเจ็กลิ่งกลัวว่ามันจะมีพิษร้าย ไม่กล้าปะทะโดยตรง รีบหลีกสองฝ่า
มือกลับโดยฉับไว แต่เตะตามติดไปทั้งสองเท้าถึงหกกระบวนท่า

ซีม้อได้ใช้วิชาตัวเบาอวงกัยท่วงซิง (ปิศาจร้ายซบร่าง) ที่พิกลพิสดารของ
มันอีกครั้ง หลบหลีกไปดុងเป็นวิญญานไร้สสารก็ปาน

ทั้งสองยังต่อสู้ยิ่งรวดเร็ว พลังฝ่ามือที่กราดเกรี้ยวดุตัน ผสานอยู่ใน
ละอองพิษที่สุดชั่วร้าย กระจัดกระจายรอบข้างดุดมรสุมคลุ้มคลั่ง

ชั่วขณะ ทั้งสองได้ใช้การรุกรบตีได้ที่สูงส่งพิสดาร พัวพันกันไปหลาย
สิบกระบวนท่าแล้ว

ลีเจ็กลิ่งยังต่อสู้ยิ่งเดือดดาล คาดคิดไม่ถึง ตัวประหลาดที่ครั้งนครีง
ปิศาจ จะสามารถต่อสู้กับตนมาได้ร้อยกระบวนท่า ยังไม่มีทีท่าจะเพลี่ยงพล้ำ
เลยสักน้อยนิด และท่าเท้าของมันยังปราดเปรียวแคล่วคล่องจนไม่ต้องยกว้า
กิมล้อโปวแม้สักน้อยนิดด้วย

ลีเจ็กลิ่งในยามแตกตื่นเดือดดาล พุ่งร่างรวดเร็วกว่าเดิมปานดอกไม้ไฟ
เขี้ยวเล้งเจี้ยได้ถูกฟาดออกด้วยกำลังภายในถึงแปดสวนแล้ว พลังความร้อนระอุ
จึงกระจายไปทั่วห้องคิลากว้างใหญ่ที่เย็นเยียบ ทั้งห้องจึงร้อนระอุปานอยู่ใน
เตาไฟ

ชิม่อุ้มเทพหลังฝีมือเท่าที่มีออกจนหมดสิ้น กัดฟันต่อสู้กับลี้เจี๋ยถึงได้ ถึงร้อยละกระบวนท่า รู้สึกไม่มีปัญหาทนทานต่อไปอีกแล้ว

โดยเฉพาะพลังฝ่ามือเขียวชะว้เจี๋ย ยังเป็นดาวข่มพลังเล็กซีเจี๋ย (ชากละอองเขียว) ของมันอีกด้วย ละอองสีเขียวที่เหินคลั่งปานศพเฝ้าได้ถูกความร้อนเผาละลายจนจางออกไปทีละน้อย

กระบวนท่าฝ่ามือของชิม่อู๋ ยิ่งต่อสู้ยิ่งแข็งแกร่ง ใบหน้าที่ซีดขาวบิดเบี้ยวของมัน มีละอองสีเขียวพวยพุ่งมาไม่ขาดระยะ นับว่าไม่ผิดพิศวงที่น่าหวาดหวั่นเลย

ทันใดนั้น มันร้องแว่เสียงพิกล ร่างในยามพุงอย่างแคล่วคล่อง ถึงกับมีประกายเงินกระจายออกเต็มท้องฟ้า ครอบคลุมใส่ศีรษะของลี้เจี๋ยถึงอย่างไมคาดหมาย

ลี้เจี๋ยถึงคาดคิดไม่ถึง ระยะประชิดตัวที่ใกล้ปานนี้ ฝ่ายตรงข้ามยังใช้อาวุธลับออกมาโจมตีได้

ในยามแตกตื่นเดือดดาล รีบถีบตัวถอยหลังไปสุดแรง ชิม่อู๋ยังคงแผดเสียงประหลาดพิกลอีกครา ประกายสีเงินคล้ายสายฝน ครอบคลุมลงมาใส่ลี้เจี๋ยถึงอีกครา

ลี้เจี๋ยถึงตอนนั้นดูออกแล้ว ฝนเงินที่ครอบคลุมลงมา ถึงกับเป็นเข็มเล็กละเอียดปานขนวัวจำนวนนับไม่ถ้วน ความมากมายของจำนวน ถึงกับครอบคลุมรัศมีสว่างไว้จนหนาแน่น

และพลังของเข็มเงินนี้ก็หนักหน่วงยิ่งนัก หากถูกขัดเข้าใส่ส่วนสัดใดแม้สักเล่มหนึ่ง มาตราว่ามีพลังลมปราณลึกนี้จึงชี้คุ้มครองร่าง ยังประกันไม่ได้ว่าไม่มีอันตรายได้

และที่ลี้เจี๋ยถึงยิ่งกังวล กลัวเข็มพิษเล็กละเอียดนี้จะมีพิษร้าย

ลี้เจี๋ยถึงไหนเลยกล้ารื้อ รีบใช้ท่าเท้ากิบล้อไปออกสุดกำลัง พุ่งตัวขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ในห้องศิลาด้วยความเร็วปานสายฟ้าคะนองฝน

แต่เข็มเงินเล็กละเอียดของชิม่อู๋ คล้ายตั้งไม่มีวันหมดสิ้นเลยก็ปาน ยังคงถูกคามเข้ามาเป็นระลอก ๆ

ลี้เจี๋ยถึงเดือดดาลทะยานใจปานถูกเพลิงโทสะเผาผลาญ ฟาดสองฝ่ามือ

ติดต่อกันอยู่ไม่หยุดยั้ง จึงกระแทกเข็มเงินกระจายออกได้แผ่นผืนหนึ่ง

ทันใดนั้น ซีม้อกรีดร้องเสียงแหลมเล็ก ถึงกับคล้ายสุนัขจนตรอกที่ขอสเสี่ยงชีวิต โดยโถมเข้ามาด้วยอาณุภาพดุจน้ำมอดยิ่ง สองฝ่ามือพาดติดต่อกัน ทั้งยังเตะตามติดอีกสี่เท้าซ้อน ๆ

ลี้เจี๋ยลี้จะใช้กระบวนท่าดูดันไปตีได้ พรินดาที่เร็วกว่าประกายไฟ พลันเห็นฝ่ามือข้างหนึ่งของซีม้องอนิ้วยัด ๆ หด ๆ แต่ฝ่ามืออีกข้างหนึ่งกลับงอจุ่มปานตะขอ

ห้วงสมองพลันนึกถึงคนผู้หนึ่งมาได้ รีบถีบตัวพุ่งหนีออกไปแล้วหวาดเสียวก้อง

“ซีม้อ ท่านไซซามันเต้าหยิน (นักพรตสามหน้า) อวัยวะของเมื่อกาลก่อนหรือไม่ ?”

ซีม้อพอได้ฟังพลันสะท้านขึ้นเอือกหนึ่ง แสยะยิ้มแค้นเสียว

“เด็กร้ายกาจ นับว่าถูกเจ้าสังเกตุออกแล้ว ไซ้ ! เล่าซู่คืออวัยวะของเมื่อกาลกระโน้น”

เมื่อครูลี้เจี๋ยลี้เห็น ซีม้อถึงกับใช้ท่วงท่าฝ่ามือชิงละเจี๋ย (เหยียดหลุด) ที่ไซซามันเต้าหยินแตกฉานเชี่ยวชาญที่สุดของกาลกระโน้นมา จึงพลันได้คิดถึงชื่อแซ่ เจ้าหน้าและแนวทางวิชาบู๊ของศัตรูเมื่อกาลก่อนที่ละชั่วซึ่งขุนเคยบอกเล่ากระทั่งหลักวิชาเฉพาะตัวของศัตรูทั้งหลาย ยังได้อธิบายจนชัดเจน ดังนั้นลี้เจี๋ยลี้เพียงเห็นปราดเดียวก็จำได้ทันที

ตอนนี้เมื่อได้ยืมซีม้อถึงกับยอมรับ คือหนึ่งในบรรดาศัตรูชั่วร้ายที่เคยไปล้อมกลุ่มมูมูซือแป๋ในหุบเขากุ้ยไชวักกุกูเขาฉินเนี่ย เลือดลมทั้งร่างต้องพลุ่งพล่านตาลเดือดทันที

ลี้เจี๋ยลี้ถลึงตาหวาดสุดเสียว

“อวัยวะ เราปึงจุ๊ห่าท่านมาเนิ่นนานแล้ว คาดมิถึง จะกลับกลายเป็นตัวประหลาดครึ่งคนครึ่งปีศาจเช่นนี้ ฮา ฮา นี่ตรงกับคำ ตาข่ายฟ้ากว้างใหญ่ แต่ไม่มีรูให้บาปกรรมเล็ดลอดหนีได้ ปีศาจเผ่า มอบชีวิตมาเกิด !”

ขาดคำร่างโถมปราดเข้าไปสุดกำลัง ฝ่ามือชาวพลิกวูบ ตะบปใส่หน้าผากซีม้อ ส่วนฝ่ามือซ้ายพาดไล่ทรวงอกของมัน ในกระบวนท่าเดียวถึงกับแยกออก

เป็นสองท่วงท่าที่ผิดกันโดยสิ้นเชิง แต่ความกราดเกรี้ยวดุตันของอานาภาพ ถึงกับยิ่งใหญ่จนชูขวัญซีม้อต้องลนลานถอยหนีเป็นพัลวัน

ลีเง็กถึงตวาดท้อ ทะยานกายขึ้นในอากาศ เกร็งกำลังฝ่ามือเขี้ยวซัวเจี้ย ถึงสิบส่วน ฟาดลงมาพร้อมเพรียงกันทั้งสองข้าง พลังที่คล้ายพายุร้าย ฝ่าอากาศด้วยเสียงหวีดหวิวเสียดประสาทลงมาใส่ศิระระซีม้อ

ชาเหม็นเต้าหยินอ้วงช่วยที่ตั้งฉายาเป็นซีม้อ เมื่อครูเนื่องจากกระวนกระวายจนลืมหูลืมตา ถึงกับได้ใช้หลักวิชาฝ่ามือซีลเจี้ยที่สร้างชื่อเสียงแก่มันในวงพวกนักเลงยุคก่อนออกมา

มันเมื่อถูกฝ่ายตรงข้ามสังเวยออกมา ต้องตระหนกจนใจสะท้าน แต่ยังหวังอาศัยหลักวิชาฝีมือที่มีในคัมภีร์อิมเซียวปักกิบ (ปิศาจมหาภาพ) ที่มันหลบมาฝึกในถ้ำตักซิดัง (ซากพิช) นานถึงสิบกว่าปี มาเสี่ยงชีวิตกับฝ่ายตรงข้าม อย่างน้อยยังพอจะรักษาชีวิตมันไว้ได้

แต่มันคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด มันที่ทุ่มเทความมานะพยายามสุดสิ้น ไปทำลายชีวิตผู้คนมากมายนับไม่ถ้วน เพื่อมาฝึกวิชาชั่วช้าสามานย์ของมันจนสำเร็จแล้ว ยังคงไม่อาจต้านทานสุดยอดวิชาที่เลอเลิศของลีเง็กถึงได้

ที่จริงอ้วงช่วยควรคาดคิดออก คัมภีร์อิมเซียวปักกิบ (ปิศาจมหาภาพ) มาตราว่าลี้ลับพิสดาร แต่ไหนเลยจะทัดเทียมกับหลักวิชาฝีมือของเทียนเกียวจื้อ ที่บู๊ลิ้มเมื่อกว่าร้อยปีก่อนได้ยกย่องเป็นเทพเจ้าแห่งวิชาบู๊ลิ้ม

อย่าว่าแต่เขี้ยวซัวเจี้ยที่แกร่งกร้าวรุนแรงสุดเปรียบประมาณของละชั่วชิงกุน ยังเป็นดาวซ่มของวิชาชั่วช้าสามานย์มันพอดิ หากมิใช่ฝึกด้วยความลำบากยากเข็ญมาอีกสิบปี น่ากลัวกระทั่งยังไม่อาจรับมือลีเง็กถึงได้ถึงสามกระบวนการท่า

ซีม้อตอนนั้นเมื่อเห็นร่างที่โถมลงจูโจมอย่างกราดเกรี้ยวดุตันของลีเง็กถึง ยังพสาดด้วยพลังความร้อนระอุปานเปลวไฟ ทะลักเข้าใส่ศิระระมันปานฟ้าถล่ม ฝ่ามือยังไม่ทันสัมผัสสัปดาห์ มันก็รู้สึกหน้ามืดตาลาย เลือดลมพรั่งพล่านปั่นป่วนแล้ว

มันไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีใด ๆ อีกแล้ว รีบถีบเท้าหลบหลีก ใช้วิชาตัวเบา หลบภัยช่วงชิงที่สุดแสนพิสดาร หมายจะหนีเอาชีวิตรอดก่อนค่อยว่ากล่าว

ลี้เจ็กลิ่งพอฟาดฝ่ามือลง พลันเห็นเศษหินกระจัดกระจายดังท่าฝน ในเสียงสนั่นปานฟ้าดลุ่ม ชีม้อได้ถลันกายหนีไปจนถึงปากประตูห้องศิลาแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งพลันกู้เสียงกราดเกรี้ยวที่สุดแสนสยดสยองจนภูตผีปีศาจยังต้องหวาดกลัว ฝ่ามือขวาสะบัดอย่างรวดเร็ว ประกายสีแดงพุ่งวาบเป็นเส้นสายราวรั้งยาว จนเมื่อชีม้อรู้ตัว ก็หลบหลีกไม่ทันทั่วทั้งที่แล้ว

ประกายสีแดงสายนั้น ผนึกกับกำลังยิ่งใหญ่มหาศาล พุ่งใส่กลางหลัง ชีม้อจนทะลุทรวงอกออกไป และยังกระซากร่างชีม้อวิ่งอีกห้าก้าวใหญ่ จึงได้คว้าโครมลงกับพื้น

ประกายสีแดงสายนั้น กริดเป็นครึ่งวงกลมในอากาศ พุ่งปราดกลับเข้าในมือของลี้เจ็กลิ่งอีกครั้ง

ที่แท้ประกายสีแดงนั้นคือเขี้ยวเล้งสอ ที่เมื่อกาลกระโน้น ละชั่วชิงกุนเคยใช้สังหารศัตรูมานับไม่ถ้วน ลี้เจ็กลิ่งที่เพิ่งใช้เป็นครั้งแรก ความมกราดเกรี้ยวดุตันของอานาภาพ ถึงกับยังคล้ายเหนือกว่าละชั่วชิงกุนผู้เป็นอาจารย์เสียอีก

ลี้เจ็กลิ่งหัวร่อแค้น ๆ เดินช้า ๆ มาที่ซากศพชีม้อ ตะปบลิวไกลออกไปสองวาเศษ เห็นมันแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว แสดงว่าตายไปแล้วจริง ๆ จึงระบายลมจากปากอย่างโล่งอก

พร้อมกันนั้น ยังอธิษฐานไว้ในใจ

‘ซือแป๋ผู้มีพระคุณทราบไว้ คิซยี้ได้สังหารศัตรูของท่านไปอีกผู้หนึ่งแล้ว หวังให้วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของท่านผู้เฒ่าบนสรวงสวรรค์ ปกป้องพิทักษ์ให้คิซยี้ได้ล้างแค้นแก่ท่านผู้เฒ่าโดยราบรื่น เสริมสร้างเกียรติภูมิของพรรคให้จำเริญรุ่งเรืองขึ้นอีกครั้ง’

เมื่ออธิษฐานแล้ว ตั้งใจจะออกจากห้องศิลาที่เยะเยียบน่าหวาดหวั่น แต่ตอนนั้นเกิดความสนใจใคร่รู้ จึงลักประตูอีกบานหนึ่งแล้วพลีวเข้าไป

ลี้เจ็กลิ่งเมื่อเข้าไปในประตูเหล็ก เห็นเป็นอุโมงค์ที่ยาวเหยียด ทอดตรงไปยังประตูศิลาอีกบานหนึ่ง

ปลายทางของอุโมงค์ที่ลาดด้วยศิลาขาว มีห้องศิลาติดต่อกันสามหลัง ตอนนั้นในห้องกลางคล้ายมีเสียงแผดคำดังแว่วมา

ลี้เจ็กลิ่งตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนักจนคำนึง

‘หรือในถ้าตั้งชั่งที่คล้ายอเวจี ยังจะมีคนเป็น ๆ อยู่ด้วยได้ ?’

เสียงแผดคำที่ตั้งออกมานี้ คล้ายเป็นฟ้าร้องอยู่ก็ก้อง มีพลังมปราน
แกร่งกร้าวสมบูรณ์ยิ่ง แสดงว่าต้องเป็นยอดฝีมือที่เยี่ยมทั้งกำลังภายในและ
ภายนอก

ลี้เจี๋ยประหลาดใจจนต้องพลีควပ်ไปแอบดูทางช่องระบายอากาศนอก
ห้องศิลา ก็เห็นสภาพภายในชัดเจน

เป็นห้องศิลาที่กว้างประมาณสี่วา มีเก้าอี้ศิลาสร้างพิเศษตัวหนึ่ง ผู้นั่ง
เป็นชายกลางคนรูปร่างสูงใหญ่ หนวดเคราครีมีทั้งสองฟากแก้ม ที่คอและมี
เท้ามีโซ่กว้างสามนิ้วหนาทำหุนล่ำมไว้อย่างแข็งแรง กระทั่งที่เอวก็เช่นกัน

ชายกลางคนผู้นั้นเดือดตาลจนหน้าตาแดงฉาน แผดคำดังสนั่นหวั่นไหว
อยู่ไม่หยุดยั้ง

ที่ข้างกายของมัน เป็นชายฉกรรจ์หน้าตาโหดเหี้ยมเลือดเย็น รูปร่าง
เตี้ยเล็กผอมอย่างเฉยเมย

ชายฉกรรจ์เตี้ยเล็กปล่อยให้ชายกลางคนแผดคำโดยไม่แยแส แต่จับตา
มองดูหม้อสีดำใบใหญ่ที่ข้างกายแว่นหนึ่ง ในหม้อกำลังต้มน้ำเป็นเมือกเหนียวสี
แดงคล้ำ ที่ด้านข้างมีมิดสันประกายแวววาวเล่มหนึ่ง กับขามกระเบื้องอีกใบหนึ่ง

ชายฉกรรจ์เสื้อปอมสีหน้าโหดเหี้ยมเลือดเย็น และยังมีกลิ่นอายของ
ปีศาจอยู่หลายส่วนเช่นกัน

ตอนนั้น คาดว่ามันก็รอจนเบือหน้ายรำคาญแล้ว จึงส่งเสียงรำพึง

“ประหลาดแท้ เจ้านายออกไปนานปานนี้ ไฉนยังไม่กลับมา เจ้าเด็กร้าย
กาจเขี้ยวเล้งกับเซยคุนก็ไม่เห็นเงาหัว เจ้าหนวดเครานี้ยังจะรอผ่อกควักหัวใจ
ออกมาปรุงยาอยู่เลย”

รำพึงถึงตอนนั้น ชายกลางคนที่ถูกพันธนาการบนเก้าอี้ศิลา พลันถ่ม
น้ำลายแล้วแผดเสียง

“เจ้าเตี้ยรังจาดชั่วร้าย ซื่อแปปิจาจของพวกเจ้า ใช้ยาสลบที่ต่ำช้า
เกมานย้มอมบิดาจนสลบไป แต่คิดจะใช้บิดามาปรุงยาของมัน เด็กน้อย หาก
บิดายังมีโอกาสออกไป ต้องฟาดเจ้าพวกเตี้ยรังจาดชั่วร้ายตายคามือให้จงได้”

ชายฉกรรจ์เสื้อปอกระทั้งทางตายังไม่ช้าเลื่องแล แค้นหัวร่อเบา ๆ สบัด

ฝ่ามือซ้ายตบใส่หน้าชายกลางคนหมวดเคราครีมีสองผาดซ้อน ๆ

ชายกลางคนเดือดดาลจนแผดดำอีกครา รวมกำลังตื่นระสับดี แก้อี
ศิลาสร้างพิเศษมีความแข็งแรงยิ่งนัก ยังคงถูกกำลัภายในของมังกรแหกจน
ดังเอี้ยด ๆ ตลอดเวลา

ชายฉกรรจ์เสื้อป่อหัวร่อแค้น ๆ ตบหน้ามือหลังมือใส่ใบหน้าของชาย
กลางคนอีกสี่ผาดซ้อน ๆ

ชายกลางคนหมวดเคราครีมีได้แต่เดือดดาลจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ตาเป็น
ประกายแวววาวเจิดจ้าเท่านั้น แต่ไม่มีปัญญาทำอะไรได้ ต้องทอดถอนใจยาว
ส่งเสียง

“แล้วกันไปเถิด นึกไม่ถึงว่า เราซึ่งเลี้ยงเจี้ย (สองฝ่ามือสัมผัส) เขา-
ป่วยที่มีชื่อเสียงเกรียงไกรมาชั่วชีวิต วันนี้นักกลับต้องถูกเศษสวะต่ำช้าสามัญ
เข้ามาหยามรังแกได้”

พลันตวาดเสียงเกรียวกราดอีกครั้ง

“ผู้เยาว์ หากเจ้าเป็นชายชาติตรี จงรีบเร่งให้ความรวบรัดต่อบิดา ไม่เช่น
นั้น บิดาจะซุดบรรพบุรุษทั้งแปดชั่วคนของเจ้ามาถ่มถ้ำ”

ชายฉกรรจ์แค้นเสียงเย็นชาตอบ

“เจ้ากลับคิดได้สวยงามยิ่ง ให้เจ้าตายโดยรวบรัดตัดความ ไหนเลยมี
เรื่องได้เปรียบเพียงนี้ ? เฮอะ รอตัวเอี้ยของเจ้า ให้เจ้าได้ลิ้มรสหวานก่อน
ค่อยว่ากล่าว”

จบคำล้วงเข็มตำมะเมื่อมออกจากอกเสื้อมาเล่มหนึ่ง สิบเท้าเข้าไปหมายจะ
ปักใส่จุดแฉกเขยบนไหล่ของชายกลางคนหมวดเคราครีมี

หากจุดแฉกถูกเข็มยาวแทงลงใส่ แขนข้างนั้นก็ต้องพิการไปตลอดชีวิต
แน่ ชายกลางคนจึงแผดดำสุดเสียงทันที

“ประเสริฐมาก เจ้าเดียวร้จฉานชาติชั่ว ! บิดาชาตินี้ไม่อาจกินเนื้อเจ้า
นอนบนหนังเจ้า กลายเป็นบุญตผัก็ตมมาปลิดชีวิตสุนัขของเจ้าให้ได้”

จบคำถลึงดาเข้มนมองชายฉกรรจ์ด้วยความอาฆาตแค้นจนแทบถลนออก
นอกบ้ำ

ชายฉกรรจ์หัวร่อแค้น ๆ ขณะจะปักเข็มลงไป พลันมีเสียงโครมดังสนั่น

หวั่นไหว ประตูลิลาถูกกระแทกแตกกระจัดกระจายไปทันที

ชายฉกรรจ์จู่โจมด้วยความตระหนกชั่ววูบ จึงหมายจะหันไปวาดตาม
พลันมีเสียงเย็นชาดังขึ้น

“เศษสวะต่ำทราม มอบชีวิตมาเกิด”

ชายฉกรรจ์เลื้อยป้อมหันเห็นผู้มาถนัดชดดา พลันมีเสียงอุที่กราดเกรี้ยว
เสียดประสาท พุ่งปราดมาด้วยประกายสีแดงฉานเข้าใส่ทรวงอกของมัน

มันมีทันแผดร้องเลยสักครั้งคำ ก็ถูกประกายสีแดงพุ่งใส่ทรวงอกทะลุ
หลังไป

ผู้ยืนที่ปากประตูเพียงยกมือกวักวูบ ประกายสีแดงพุ่งเป็นวงกลับไป
ในมือคนผู้นั้นดังมีชีวิต

ตอนนั้น ชายกลางคนหมวดเคราครี้มที่ถูกพันธนาการบนเก้าอี้ศิลา จึง
ได้เห็นผู้มาช่วยมันถนัดชดดา ถึงกับเป็นบุรุษหนุ่มวัยประมาณยี่สิบปี เคี้ยวหน้า
หล่อเหลาคมคาย ที่ทำสง่ามเมียมราศี

ที่แท้ลี้เจ็กลิ่งที่ลอบดูอยู่เป็นเวลานาน ขณะจะพลีกายเข้าไปในห้อง
พลันเห็นชายฉกรรจ์เลื้อยปลั่งเข้มพินออกมากจะปักใส่ชายกลางคนบนเก้าอี้

ลี้เจ็กลิ่งในยามตระหนกและเดือดดาล ไม่ครุ่นคิดใคร่ครวญอย่างไร รีบ
เกร็งพลั่งฝ่ามือเขี่ยชะเงี้ยวฟาดประตูลิลาแตกกระจัดกระจายไป แล้วล้วงเขี่ยเล็งสอ
ขัดออกมาปลิดชีวิตมันด้วยความเร็วปานสายฟ้า

เมื่อลี้เจ็กลิ่งเรียกเขี่ยเล็งสอคืนกลับมา เช็ดคราบโลหิตบนกระสวย
มังกรแดงจนสะอาดแล้วเก็บไว้ในอกเสื้อก่อน จึงก้าวซ้ำ ๆ ไปยังซังเลี้ยงเจี้ย
(สองฝ่ามือสัมพันธ์) เขาป่วยที่ถูกจับกุมตัว

เขาป่วยในตอนนั้น คล้ายเพิ่งตื่นจากความฝันก็ปาน เบ้งตาทั้งสองจน
กลมกว้าง รอลี้เจ็กลิ่งเดินเข้าใกล้จะถึงจึงส่งเสียงดัง ๆ

“ข้าพเจ้าซังเลี้ยงเจี้ย (สองฝ่ามือสัมพันธ์) เขาป่วย วันนี้ได้รับความ
กรุณาจากเขี้ยวเข็ญประทานการช่วยเหลือ เป็นที่ติดตันพระคุณสุดซึ่งแล้ว
พระคุณยิ่งใหญ่ไม่ขอบอกจะทดแทน เพียงจารึกไว้ในใจข้าพเจ้าเท่านั้น”

เป็นวาจาที่เปิดเผยหัวหาญ นับเป็นชายชาติร้อนแกร่งกร้าวพระนงได้
ผู้หนึ่ง

ลี้เจี๊ยะลี้มีความพอใจในตัวซ่งเล้งเจียเฮาป่วยยิ่งนัก ได้ฟังรีบหัวร่อกล่าว
“พี่ท่านอย่าได้เกรงใจ สั่หารพวกอสูรร้ายมารชั่ว นับเป็นหน้าที่ของ
พวกเราอยู่แล้ว ยังหวังให้เฮาเสียกรุณาสั่งสอนด้วย”

ถึงตอนนั้นจึงกวาดตามองดูโซ่เหล็กบนตัวเฮาป่วย รีบเร่งเข้าไปอีกหลาย
ก้าว สองมือกุมท่วงของโซ่เหล็ก ใช้กำลังบิดเบา ๆ เสียงฉาดดังสดใส ท่วงที่
คล่องคอเฮาป่วยถูกบิดหักอย่างง่ายดาย ส่วนท่วงที่เอว มือเท้า ลี้เจี๊ยะลี้ก็บิด
หักต่อ ๆ กัน

เฮาป่วยเมื่อหลุดพ้นพันธนาการ ประสานมือคารวะให้ลี้เจี๊ยะลี้จนจรด
พื้นก่อน จากนั้นสะอึกปราดไปที่ข้างฉากศพชายฉกรรจ์ เตะฉาดจนมันปลิว
ออกไปกระแทกใส่ผนังห้องดังสนั่น

เฮาป่วยคล้ายดังถูกพันธนาการนานเกินไป ตอนนี้รับแรงสะบัดแขนสะบัด
ขาอยู่ชั่วขณะ จึงผลัดสองฝ่ามือออก เสียงโครมพลันดังตามติดมา ผนังศิลาที่
แข็งแรงปานศิลาแลง ถึงกับถูกพลังฝ่ามือกระแทกจนเป็นสองโพรงใหญ่

จนบัดนั้น เฮาป่วยจึงหันมาหัวร่อให้ลี้เจี๊ยะลี้พลางกล่าว

“ที่ท่านขัดออกมาเมื่อครู่ คล้ายเขี่ยะเล้งสอของละชั่วชิงกุนในอดีต มิ
ทราบท่านกับผู้อาวุโสกังเทียวเรียกหากันว่าอย่างไร?”

“มิกล้า ละชั่วชิงกุนคือชื่อแป้ผู้มีพระคุณของข้าพเจ้า”

เฮาป่วยหัวร่อเสียงก้องกังวานกล่าว

“บอกกับพี่ท่านโดยไม่อำพราง กาลก่อนที่อาจารย์ของท่านกำลังมีเกียรติ-
ภูมิรุ่งโรจน์โชติช่วงถึงขีดสุดนั้น ข้าพเจ้าเคยไปหาเพราะเลื่อมใสเกียรติภูมิของ
ท่าน ประลองกับท่านผู้เฒ่ามาครั้งหนึ่ง โอ... ยังไม่ถึงหนึ่งร้อยกระบวนท่า
ข้าพเจ้าก็ถูกท่านผู้เฒ่าฟาดปลิวกระเด็น ดีที่เนื้อหนังยังหนวยังยังมีถึงกับ
บาดเจ็บสาหัสเกินไป”

กล่าวถึงตอนนี้ เห็นลี้เจี๊ยะลี้มีสีหน้ากระดากกระตือองอยู่บ้าง ต้องหัวร่อ
เสียงดังกังวานแล้วกล่าวต่อ

“พี่ท่าน อิมม ข้าพเจ้ายังคงขออวดความซราเรียกท่านเป็นเล่าดีลักคำ
เถิด เล่าดี ท่านโปรดอย่าได้ติดใจจำ พลังฝีมือของเล่ากอกอนี้ เคยภาคภูมิ
ตระหนงเป็นอย่างยิ่ง แต่หลังจากพ่ายแพ้ต่อฝีมือผู้อาวุโสกังเทียวแล้ว ก็ยินยอม

นับถือทั้งปากทั้งใจ แต่กับบรรดาที่ครึ่งคนครึ่งผี ใช้แต่ยาสลบของชนชาว
นักเลงต่ำช้าสามัญเหล่านั้น นับเป็นอุบายชั่วช้ากว่าเดียวจักฉาน แอ้ยแล้ว
เล่ากอกอกเป็นต้องเคียดแค้นจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ใครได้ทะเลวร้างเต่าของมันให้
พังทลายไปจึงยินยอม”

เขาป่วยตะเบ็งเสียงร้องดังสนั่นหวั่นไหว แต่ลิ้เง็กถึงกลับชอบเล่ากอกอก
ที่ทั้งเปิดเผย ทั้งอาทญา ทั้งคล้ายบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเป็นอย่างยิ่งนัก

จนอีกครู่หนึ่ง ลิ้เง็กจึงหวั่นร่ำกล่าว

“เล่ากอกอก พวกเราตอนนี้มาทะเลวร้างเต่าของมันให้ทลายก็ยังทันอยู่
ข้าพเจ้าจะขอระบายโทสะแทนท่านก่อน”

ขาดคำสะบัดสองฝ่ามืออย่างรวดเร็ว พลั้ร้อนระอุซุมหนึ่งทะลักไปตั้ง
พายุร้ายทันที

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ผนังศิลาของห้องถึงกับพังทลายออกไป
อย่างง่ายดาย

เขาป่วยร้องประเสริฐขึ้นสุดเสียง พาดฝ่ามือซ้ายขวาตามติดไปบ้าง

พริบตานัน พลั้ดูดตันสองซุมทะลักออกไปจนเสียงครืนครื้น หม้อด่า
ใบใหญ่ที่อยู่กลางห้อง และผนังศิลาอีกด้านหนึ่ง ถูกพาดจนแตกกระจัดกระ-
จายไปรอบข้าง

ทั้งสองพลั้ออกจากห้องพร้อมกัน ฝ่ามือที่พาดเท่าที่เตะถีบ ทะลวงถ้ำ
ตึกซีต้งจมพินาศย่อยยับไป

เขาป่วยยังไม่สาแก่ใจ หยิบดุ้นหินที่มีไฟจ่อไปตามข้าวของที่เป็นเชื้อเพลิง
ทั้งสองห้อง ข้าวพริบตาควนคละคลั่งอบอวล เสียงเผาไหม้ดังเพียะพะไม่ขาดหู
กอบกับพลั้ฝ่ามือที่ทั้งสองช่วยเร่งเร้าให้ไฟลุกไหม้รุนแรงขึ้นกว่าเดิม เพียงชั่ว
ขณะ จึงฮือโหมไปทั่วทั้งถ้ำแล้ว

ทั้งสองเผาถ้ำตึกซีต้งจนเห็นไม่มีทางช่วยดับได้ จึงพากันพลั้กายออกมา
หวั่นร่ำแก่กันด้วยความสับสน ตอนนั้น เป็นเวลาเที่ยงวันพอดี รอบข้างยังคง
วังเวงไม่มีเสียงใด ๆ

เขาป่วยกวาดตามองเสื้อผ้าที่ขาดกระรุ่งกระริ่งของตนแล้ว กล่าวกับลิ้เง็ก

“เฮียตี๋ หลายวันนี้เล่ากอกอกถูกทรมานจนสาสมทีเดียว ไป ! ไปหา

อาหารรองท้องในเมืองที่เบื้องหน้าก่อน"

ลี้เจี๋ยลิ่งที่เห็นเล่ากอกอผมยู่เหยงหน้าตาสกปรกมอมแมม เสื้อผ้ายังขาดจนกะรุ่งกะริ่ง ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นยิ่งนัก ต้องแยมยี้มกล่าว

"ประเสริฐมาก แต่เล่ากอกอจะต้องซื้อเสื้อผ้าเปลี่ยนอีกสักชุด ให้ข้าพเจ้าเป็นเจ้าภาพ เลี้ยงรับขวัญเล่ากอกอสักมื้อเป็นไร?"

เขาป่วยหวัร่อเสียงก้อง คำมือชาลี้เจี๋ยลิ่งแล้วพากันทะยานกายออกไปตั้งเหินบิน

เมื่อมาถึงในป่า ลี้เจี๋ยลิ่งหาอาซากู่ชาจนพบแล้ว หนึ่งอาซาสองซัซซี่ ห้อตะบิงไปในเมืองเจียวจ่าที่อยู่ไม่ไกลนักทันที

ระหว่างเดินทาง เขาป่วยถามลี้เจี๋ยลิ่งด้วยความเลื่อมใสนับถือ

"เฮียตี้ หลังจากผู้อาวุโสสู่สัสมปรายภพแล้ว แน่ฮั่นป่งที่ท่านผู้เฒ่าก่อตั้งขึ้น ไซ้มอบหมายให้เฮียตี้ท่านเป็นผู้นำแทน?"

ลี้เจี๋ยลิ่งแยมยี้มตอบ

"ถูกแล้ว คำสั่งเสียของอาจารย์ผู้มีพระคุณ กำชับให้ผู้น้องต้องสานปณิธานที่ยังไม่สำเร็จของซือจี้วและซือแป๋ ประกอบวีรกรรมอันเกรียงไกรในวงพวกนักเลงยุคนี้ให้จงได้"

เขาป่วยกล่าวเบา ๆ อุ๊ก

"เล่ากอกอเมื่อกาลก่อน พอมือชื่อเสียงอยู่ในดินแดนฮ้อซุอยู่บ้าง ภายหลังเนื่องจากมีเรื่องไปที่ภาคเหนือ กลับต้องจับเจ้าอยู่ในภูเขแป๊ะทะซัวของซินเกียงถึงสิบกว่าปี"

หยุดถอนใจยาวแล้วเล่าต่อ

"สิบกว่าปีที่มีได้กลับตงจ้วน อัจฉริยะรุ่นใหม่ของบู๊ลิ้มกำเนิดมามากมาย กายกองยั้ง วงพวกนักเลงยุคนี้มีทราบยังจำเล่ากอกอเขาผู้จื้อ (เคราดกแซ่เฮา) ได้หรือไม่แล้ว"

ลี้เจี๋ยลิ่งพอได้ยินคำ 'เขาผู้จื้อ' ต้องตื่นเต้นจนอุทานแล้วโพล่งถาม

"เล่ากอกอ ท่านใช่..."

ลี้เจี๋ยลิ่งต้องชะงักคำกลางคันด้วยความเกรงใจ แต่เขาป่วยกลับหวัร่อเสียงก้องกล่าวอย่างอาหยาญ

“เล่าตี ท่านໃຈจะถามเล่ากอกอ ไฉนเป็นประมุขสหพันธ์โจรดี ๆ แล้วไม่พอใจ ตะเกียกตะกายไปทนทุกข์ในดินแดนรกร้างนั้นไปไย ? เพราะสาเหตุใดหรือไม่ ?”

ลีเจ็กลิ่งผงกศีรษะตอบ

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าเคยได้ยินเล่าขานมานาน เล่ากอกอกับเก้าจี้ม้อ (อสูรเก้านิ้ว) ชุนบ้อเหลียง แก่งแย่งตำแหน่งประมุขสหพันธ์ มาตราว่าเล่ากอกอกอนั้นจะเป็นฝ่ายมีชัย แต่กลับพลันสาบสูญร่องรอยไป ผู้น้องประหลาดใจด้วยพลังฝีมือของเล่ากอกอกท่าน เมื่อพิชิตได้ตำแหน่งประมุขสหพันธ์แล้ว ไฉนกลับทอดทิ้งโดยไม่ไยดีอีก ?”

เขาปวยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“เล่าตีมีความรอบรู้ที่กว้างขวางยิ่ง ไฉแล้ว ตอนนั้นเจ้าอุบาทว์บัดชบชุนบ้อเหลียงเป็นเพียงมหาโจรโดดเดี่ยวเท่านั้น แต่น้ำลายสอใครจะได้รากฐานที่เล่ากอกอเพียรสร้างมาด้วยความลำบากยากเย็น มีวันหนึ่งเจ้าเด็กน้อยถึงกับบุกไปหาที่บ้าน จะประลองฝีมือกับเล่ากอกอสักครั้ง เดิมพันก็คือตำแหน่งประมุขสหพันธ์โจรของภาคเหนือ”

เขาปวยเล่าถึงตอนนี้ ดวงตาพลันเป็นประกายวาวด้วยความเดือดดาล ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวต่อ

“เจ้าบัดชบมีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมจริง ๆ แต่ยังคงมิใช่เล่ากอกอवादไอมันคิดจะมีชัยหาได้ง่ายดายดังหวังไม่ ต่อกู้กันโดยอามัหิตุดันห้ำร่อยกว่ากระแวนท่าแล้ว ถูกซังเลียงเจี้ย (ฝ่ามือสัมพันธมิตร) ของเล่ากอกอกระแทกบาดเจ็บ”

เล่าถึงตอนนี้คล้ายมีความเดือดดาลกว่าเดิม คำรามเสียงก้อง

“แต่ที่น่าเคียดแค้นคือ เจ้าเด็กสาส์อนแบ่เหลียงถึงกับกินในหัวใจออกนอกเว่ยโอกาสที่เล่ากอกอต่อสู้จนอ่อนล้าสิ้นแรง ลอบให้พลังฝ่ามือที่ลွှ่ยซิงกงแก่เล่ากอกอผาดหนึ่ง”

ความเดือดดาลคล้ายพลุ่งพล่านกว่าเดิม แผดเสียงดัง ๆ

“เจ้าชั่วช้าบัดชบตัวนั้น ตอนนั้นยังเป็นเกาะจื้อผู้หนึ่งใต้อำนาจของเล่ากอกอ แต่คิดไม่ถึง จะถูกเจ้าชุนบ้อเหลียงซื้อตัวไว้ มาซุ่มเป็นสายข้างกายเรา เล่ากอกอที่มีได้สนใจสังเกต จึงหลงกลชั่วร้ายของมัน เจ้าเด็กแบ่เหลียงยังเกลี้ย

กล่อมได้พวกเดียรรักงานไว้อีกฝูงหนึ่ง ฉวยโอกาสนั้นทรยศ เล่ากอกอที่สูญเสีย กำลังจากการต่อสู้ จึงถูกจู่โจมจนเป็นแผลยับเยินทั้งร่าง โชคดีที่ตอนร่อแร่ คับขัน สิบสองแพร่งแดงที่เราฝึกมากับมือรุดไปช่วยทันเวลา เสียตายเข้าช่วย ชีวิตเล่ากอกออออกมาโดยหวุดหวิด...

"เล่ากอกอเห็นสถานการณ์ใหญ่ย่อยยับแล้ว จำต้องพาพวกมันหลบไปที่ ภูเขาเป๊ะทะซัวของชินเกียงช่วงเวลาหนึ่ง โอ... ไหนเลยจะคาด การไปครานั้น เป็นเวลานานถึงสิบกว่าปี ที่กลับมาครั้งนี้ เห็นในวงพวกนักเลงมีแต่พวกเลว ร้ายสามานย์อาละวาดอย่างป่าเถื่อน ก่อกรรมทำเข็ญโดยไม่เกรงกลัวบาปกรรม สหายเก่าของกาลก่อน ส่วนมากสาบสูญร่องรอยไม่อาจสืบหาแล้ว..."

เขาป่วยที่มีความห้าวหาญทะยานฟ้า เมื่อบอกเล่าประสบการณ์ในชีวิต มาแล้ว อุดเกิดสะทกสะท่อนจนทอดถอนใจตลอดเวลาไม่ได้

ลี้เง็กจึงงีบหลับใจเบา ๆ

"เล่ากอกอโปรดอย่าท้อแท้ ขอเพียงข้าพเจ้ายังมีลมหายใจอยู่ ต้องช่วย เล่ากอกอท่านล้างแค้นนี้ให้ได้..."

เขาป่วยตื่นเต้นยินดีเป็นยิ่งนัก มันทิปัดเผยห้าวหาญไร้เล่ห์เหลี่ยม มีความรู้สึกใดก็มีรู้จักสะกดกลืนอำพรางไว้ รีบหวั่นร้อเสี่ยงกองกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐ เล่าดี อาศัยอัจฉริยะที่ทรงฝีมือสูงสุดเช่นท่าน ยินยอมช่วยเล่ากอกออีกกำลังหนึ่ง ยังจะกลัวเจ้าพวกเดียรรักงานเหล่านั้นไม่ หลบทางเตลิดหนีไปได้ ? ฮา ฮา... ลึกครูล่ากอกอต้องขอคว่ำจอกกับท่านให้ สาสมใจ"

เขาป่วยกล่าวถึงตอนนี้คล้ายนึกมาได้ รีบเปลี่ยนเรื่อง

"นี่ ! เฮียตี เล่ากอกอกันแต่ประโคนเรื่องของตัวเอง กลับลืมถามท่าน ระหว่างนี้คลุกคลีในวงพวกนักเลงได้ถึงระดับใด ? แต่อาศัยพลังฝีมือของท่าน กระทั่งเล่ากอกอยังต้องยอมรับว่าด้อยกว่า คาดคิดต้องมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกร อย่างยิ่งแล้วกระมัง ?"

ลี้เง็กที่มีนิสัยซัดซาสมณะ ไม่ชมชอบवादโอ้ประโคน ถ่อมตัวหลาย คำแล้วจึงบอกเล่าเรื่องราวที่จำต้องฟื้นฟูพรรคแดนฮั่นปั้งขึ้นอีกครั้ง และยังต้อง ล้างแค้นแทนชื่อแป๊ะผู้มีพระคุณ พร้อมทั้งจุดประสงค์ที่จะย้อนกลับมาตุภูมิในครา

นี้ไปโดยคร่าว ๆ

แต่เขาป่วยที่ตั่งอกตั่งใจพัง สิ้นหน้าต้องแปรเปลี่ยนไปมาไม่หยุดยั้ง จวบจนลีเจ็กลิ่งเล่าจบความ ตบขาอ่อนผาดใหญ่แล้วร้องสุดเสียง

“เยี่ยมยอดยิ่ง เยี่ยมยอดยิ่ง คาคคิดมิถึง ยอดฝีมือชื่อเสียงลือเลื่องของวงพวงนักเลงตั่งมากหลาย ต่างพ่ายแพ้ต่อฝีมือเล่าตีจนหมดสิ้น เล่ากอกอที่ทะนงตัวอย่างยิ่งเสมอมา วันนั้นก็กลับมามีอจไม่ยอมรบ ด้อยกว่าเล่าตีท่านห่างไกลจนไม่เห็นหลังแล้วจริง ๆ”

ลีเจ็กลิ่งยิ้มเล็กน้อย ขณะจะตอบโต้ พลันได้ยินเสียงครืน ๆ แว่วมาแต่ไกล

ลีเจ็กลิ่งจึงกระตุกบังเหียนอาชาคู่ชาหลบไปข้างทาง ชั่วขณะ รถม้าประทุนดำคันหนึ่ง ห่อตะบึงผ่านไปอย่างรวดเร็ว ที่แคร่หน้ารถเป็นชายฉกรรจ์ อารมณ์รัดกุมที่ทำเข้มแข็งคึกคักอยู่สัคน ล้วนแล้วสะดุดตาเป็นอย่างยิ่ง

ซึ่งเลี่ยมเจี่ยเขาป่วยพอเห็นรถม้านี้ สิ้นหน้าต้องแปรเปลี่ยนแปรไปวูบแล้วกระซิบ

“เล่าตีสนใจไว้ บนรถม้าคันนี้มีรหัสของสหพันธ์โจรภาคเหนือ การมาปรากฏที่คังเม็กปอเนี้ ต้องมิใช่เป็นเรื่องตังมาแน...”

ลีเจ็กลิ่งมีหันตอบโต้ สี่ม้าที่คุ่มกันรถม้าก็ได้ห่อตะบึงตามมดั่งสายฟ้า ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ที่ขับขีม้ากำกับหลัง เมื่อผ่านหน้าทั้งสองไป ต่างพากันถลึงจ้องด้วยความประสงค์ร้ายแสบหนึ่ง

เขาป่วยหัวร่อแค้น ๆ ขณะจะหาเรื่องให้พวกมันจับตัวสักเล็กน้อยนั้น พลันได้ยินลีเจ็กลิ่งอุทานเบา ๆ

เขาป่วยริบมองตามสายตาลีเจ็กลิ่ง แลเห็นที่ไกลกว่าสองวา กำลังมีผ้าสีเขียวผืนเล็ก ๆ ลอยตามลมอยู่

บทที่ 17 ล้างแค้นที่ฝังใจ

ลีเจ็กลิ่งตะปบมือฝ่าอากาศวูบ ผ้าสีเขียวผืนน้อยคล้ายตั้ง
ถูกพลังดึงดูดอันรุนแรง พลัดตามสายลมเข้ามาในมือทันที
เขาปวยเมื่อเห็นเช่นนั้น ต้องส่งเสียงชมเชยดัง ๆ

“ฝีมือตะปบวัตถุฝ่าอากาศอันเยี่ยมยอด”

ขณะที่ลีเจ็กลิ่งจะตอบ สายตาพลันเห็นชัด ของที่ดึงดูดฝ่าอากาศมา
เป็นผ้าเช็ดหน้าแพรที่อิสตรีนิยมใช้

ลีเจ็กลิ่งงุนงงวูบ ก็ได้กลิ่นหอมจาง ๆ ระเหยจากผ้านั้น เป็นกลิ่นที่คุ้น
เคยอย่างยิ่ง คล้ายดังได้ดมดมจากที่ใดมา ?

ลีเจ็กลิ่งพลิกมือคว่ำ เห็นที่มุมผ้าเช็ดหน้าถึงกับปักอักษร “บึงอ้วง”
ด้วยไหมสีขาวอยู่สองตัว

ลีเจ็กลิ่งตระหนกจนใจสะท้าน ร้องโพล่งไป

“นางนั่นเอง !”

เขาปวยที่ยืนมอง ต้องงุนงงสงสัยจนรีบถาม

“นางเป็นผู้ใด ?”

“เล่ากอกอรีบไล่”

ลี้เจ็กลิ่งร้องมีหันทขาดคำ ทะยานควับออกไปไกลกว่าสิบหกวาทันที

เขาป่วยไม่มีเวลาสอบถามความละเอียดอีกแล้ว เร่งม้าไล่ตามไปสุดฝีมือ

ทันที

ลี้เจ็กลิ่งมีวิชาตัวเบารวดเร็วปานไฉไลแล้ว ชั่วพริบตาพุ่งไกลไปกว่าหกสิบวา

เขาป่วยเห็นอาซาฟ่วงพืมีผีให้เข้ากินไป พลันตวาดก้องแล้วสะบัดสอง

แขนพุ่งควับขึ้นอากาศดั่งปักษา โดดละลือไล่ตามไปสุดฝีมือบ้าง

ลี้เจ็กลิ่งที่พุ่งไปตั้งสายฟ้า เพียงกระโดดโดดเล่นไม่กี่คราก็หันรถม้ามาได้ ตวาดแล้วกระโดดปราดขึ้นอากาศ โฉบลงไปยังประทุนรถสี่ตำบลานัก

สี่ชายฉกรรจ์ที่กำกับหลังรถม้า เมื่อเห็นต่างเดือดดาลจนพากันตวาดคำเสียงสับสน ชักอาวุธฟันไปในบัดดล

ลี้เจ็กลิ่งสะบัดมือข้างเดียววูบ เสียงโครม ๆ ดังกึกก้องขึ้นสองครา สองชายฉกรรจ์ถูกฟาดปลิวกระเด็นลงมาจากม้า แต่ร่างลี้เจ็กลิ่งยังไม่หยุดยั้ง โฉบลงไปยังประทุนรถตั้งคาดหมาย ชายฉกรรจ์ที่เหลืออีกสองคนแผดคำเสียงสนั่น พร้อมกับใช้มีดสั้นหนาในมือฟันแหลบเข้าใส่อย่างดุเดือด

ลี้เจ็กลิ่งมิได้เหลียวมองมาเลย สะบัดฝ่ามือฟาดกลับด้านหลัง มีเสียงโครม ๆ ขึ้นอีกสองครั้ง ชายฉกรรจ์สองคนนั้นถูกฟาดปลิวทั้งตัวทั้งดาบออกไปไกลกว่าสองวา

ตอนนั้น ลี้เจ็กลิ่งได้ถึงทางท้ายของประทุนรถแล้ว กระโดดปราดขึ้นอากาศร่วมหกวา นิ้วหัตถ์คีติคควับ ๆ พลันมีเสียงแผดร้องดังโหยหวนติดต่อกัน ชายฉกรรจ์สี่คนทางหน้ารถ พากันวิ่งละลือลงไปดั่งใบไม้แห้ง

สารถิที่ควบขับรถโจร ตระหนกจนรีบวิ่งบังเหียนม้า นั่งตัวสั่นงันงกอยู่ตลอดเวลาแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งมีแยะแสนใจมัน รีบเลิกม่านตัวรถขึ้น แลเห็นครุณีอาภรณ์เขียวที่หน้าตาสะคราญแจ่มใส ถูกมัดมือเท้าด้วยเชือกหนัสนอนอยู่ในตัวรถ จึงต้องร้องสุดเสียง

“บึงโกวเน้ย เป็นท่านจริง ๆ”

มีหันทขาดคำ มีเสียงดังมาทางด้านหลัง

“เล่าตี ท่านไหนไม่เหลือให้เล่ากอกอสักผู้หนึ่งเลย ?”

ลี้เง็กลิ่งมิได้ตอบวาทะปวย มือเล็กม่านรทขึ้น ตาจับมองเล็กเนี้ยจื้อ-
ปึงอ้วง ที่ซ่อนตามองมาแน่วหนึ่งด้วยสีหน้ารันทดหตุ

ความรู้สึกของลี้เง็กลิ่งตอนนี้ คล้ายเป็นด้ายกลุ่มที่ถูกก่อกวนจนยุ่งเหยิง
มืทราบเป็นรสาชาติใดกัน จึงมีแต่ยืนเหม่อมองนางจนตะลึงลาน

ปึงอ้วงแย้มยิ้มเล็กน้อย คล้ายดั่งบังเกิดความปลาบปลื้มยินดี ที่ชาย
ในดวงใจของนางยังมีความห่วงกังวลนางปานนั้น

ลี้เง็กลิ่งยืนเหม่อมองจนตะลึงลาน ครุ่นคิดจนฟุ้งซ่าน กระทั่งเฮาปวย
กล่าวกระไรด้วยก็ไม่ได้ยินแล้ว

เฮาปวยโฉบไปที่ท้ายรถ เห็นบรรดาชายฉกรรจ์ที่คุ้มกันด้านหลัง นอน
ระเกะระอุอยู่กับพื้น ต้องร้องสุดเสียงอีกครา

“เล่าตีเอ๋ย ท่านออกจะลงมือเร็วเกินไปแล้ว ไฉนไม่ทิ้งไว้สักคนสองคน
ให้เล่ากอกอได้ระบายความเดือดดาลเสียบ้าง”

กล่าวถึงตอนนั้นจึงพบเห็น ลี้เง็กลิ่งคล้ายยืนตะลึงลานกับที่ เฮาปวย
ต้องประหลาดใจยิ่งนัก ริมกระโถดปราดไปดูทางด้านหลังลี้เง็กลิ่ง

พอเห็นสายตาแจ่มใสทันที ที่แท้ในตัวรทเป็นดรฤณรูปกายอ่อนแอแล้ว
หน้าสวยสะคราญ กำลังประสานสายตากับเล่าตีของท่านแน่วหนึ่งอยู่

เฮาปวยที่ฝึกวิชาบู๊มาชั่วชีวิต มีจิตใจเปิดเผยห้าวหาญ ไฉนเลยจะเข้าใจ
ความรักอันซาบซึ้งของบุรุษสตรีได้ เมื่อเห็นทั้งสองยืนเหม่อมองกันจนตะลึง
ลาน และดรฤณนางนั้นยังถูกมัดมือเท้ามิได้แก้ออก จึงร้องดัง ๆ ทันที

“นี่ ! นี่ ! เล่าตี เล่าตี ไฉนถูกคุณไสยเสียแล้ว เชือกในตัวของไกรเนี้ย
ยังมีได้แก้ออกมาเลย”

ลี้เง็กลิ่งจึงคล้ายสะดุ้งตื่นจากความฝัน อุทานแล้วกล่าวด้วยสีหน้าแดง
ฉาน

“ปึงไกรเนี้ย นึกไม่ถึงจะพบกันในที่นี้ เป็นที่ผิดคาดของข้าพเจ้าจริง ๆ
เชือกในตัวไกรเนี้ยข้าพเจ้าจะคลายให้แก่ท่านทันที”

จบคำกรีดพลั้งมือไปที่ร่างปึงอ้วง ได้ยินนางส่งเสียงครางเบา ๆ เชือก
หนังวัวที่เหนียวแน่นพลันขาดสะบั้นเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยทันที

ปิงอ้วงเพ็งทรงกายขึ้นยืน สืบเท้าออกมาได้ก้าวเดียว แต่ร่างเพ็งเคลื่อนไหว คาคาว่าถูกพันหนาการณ์กันไป เลือดลมไม่อาจโคจร จึงต้องอุทานแล้ว ล้มฮวบลง

ลี้เจ็กลิ่งในยามตระหนก ต้องยื่นมือประคองไว้ทันที มิทราบปิงอ้วงมีเจตนาหรือไม่ตั้งใจ ถึงกับครางเบา ๆ แล้วล้มลงไปในอ้อมแขนของลี้เจ็กลิ่ง

ลี้เจ็กลิ่งพลันรู้สึก มีร่างอวบอ้วนนุ่มนวลที่หอมกรุ่นมาอิงอยู่แนบอก ประสาททั้งร่างต้องซาไปทันที

เขาป่วยที่อยู่ด้านข้าง ต่างจุนงงจนไม่ทราบเป็นสาเหตุใด มันอย่างไรก็คิดไม่ถึง เล่าตีผู้นี้กับตรุณีอาภรณ์เขียวมีความสัมพันธ์ใดกัน ? โฉนเมื่อครู่มีเสียงชักทายปราศรัย แต่ตอนนี้กลับสนิทสนมจนกลมเกลียวปานนี้ได้ ?

เขาป่วยที่แตกตื่นสงสัย ต้องสงสัยดัง ๆ ขึ้นอีกครา

“ใช่ ! เราว่าเล่าตีท่านอย่าเพ่งสนิทกับผู้อื่นเร็วเกินไป เล่ากอกอยยังอยู่ที่นี้โฉนโฉนไม่แนะนำให้รู้จักกันก่อน ?”

ลี้เจ็กลิ่งกับปิงอ้วงต่างหน้าแดงฉานด้วยความละอาย ลี้เจ็กลิ่งรีบปล่อยร่างปิงอ้วงลงแล้วตะกุกตะกัก

“ปิงโกวเนี่ย ท่านนี่คือซังเลียงเจียงเขาป่วยตัวก้อที่ข้าพเจ้าเพ็งรู้จัก”

แล้วแนะนำให้เขาป่วย

“เล่ากอกอ ท่านผู้นี้คือ...ปิงอ้วงโกวเนี่ยที่ผู้คนตั้งฉายาว่าเล็กเนี้ยจ้อ”

เขาป่วยหัวร่ออย่างอาจหาญพลางกล่าว

“ฮา ฮา... เป็นบุรุษงามสง่า สตรีสวยสะคราญ คู่ที่เหมาะสมดั่งฟ้าสร้างสรรค์จริง ๆ เราว่าปิงโกวเนี่ยท่านได้คนในดวงใจเช่นลี้เจ็กลิ่งเล่าตีเช่นนี้ นับเป็นวาสนาที่สร้างมาหลายชาติทีเดียว บอกตามความสัตย์จริง ราศีที่สูงส่งของลี้เจ็กลิ่งเล่าตีนี้ แม้ให้ถือโคมหาไปทั่วทุกแห่งหนยังไม่พบพานดอก”

เขาป่วยที่จิตใจเปิดเผยสัตย์ซื่อ ระดมคำพูดไปโดยไม่ยั้ง สร้างความอับอายต่อปิงอ้วงจนหน้าแดงฉานศีรษะกัมต่า

ลี้เจ็กลิ่งที่เป็นบุรุษเพศ ยังต้องกระดากกระต้องเป็นยิ่งนัก ลนลานร้องขึ้น

“เล่ากอกอโปรดอย่าได้เข้าใจผิดเป็นอันขาด ปิงโกวเนี่ยกับข้าพเจ้าเป็น

เพียง... เป็นเพียง..."

เพียงกระไร ? ลีเจ็กถึงบอกไม่ถูก จึงกระวนกระวายจนฉุนมือไปมา ใบหน้าแดงฉานแล้ว

บิงอ้วงที่มีเคยเอ่ยปากเลย เมื่อเห็นชายในดวงใจกระดากกระตือรือร้นปานนั้น ต้องกล่าวอย่างเอียงอาย

"เขาได้เขียนเบื้องสูง ผู้เยาว์ขอการวะแล้ว วันนี้ผู้เยาว์ได้รับพระคุณจากเขาได้เขียนและลี้กจ้อการณย์ช่วยเหลือ พระคุณยิ่งใหญ่นี้ขอจารึกสลักใจไม่ลืมเลือน..."

เขาป่วยกระวนกระวายจนโบกมือร้อง

"โกวเนี้ยอย่าได้เอียงนี้ ในเมื่อท่านรู้จักกับลีเล่าดี พวกเราไม่อาจนับเป็นคนนอก ชีวิตเขาของเขายป่วย หากมิใช่ลีเล่าดีช่วยไว้ ตอนนี้น่ากลัวเป็นวิญญาณพนเจรเสียนานแล้ว เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ ยังหวังอย่าได้ติดใจจำ..."

ทั้งสองปฏิเสธการตามมารยาทชั่วขณะ ลีเจ็กถึงจึงถาม

"บิงโกวเนี้ย ท่านโดนถูกพวกโจรกลุ่มนี้พบพาน ? พวกมันจงใจรังควานท่านซ้ำแล้วซ้ำอีก มิทราบเพราะสาเหตุใดกันแน่ ?"

บิงอ้วงคงถูกทรมานมาไม่น้อย ขอบตาของนางแดงระเรื่อทันที กล่าวเสียงเครือ

"ลี้กจ้อ ยังจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปานอกเมืองก๊กเค้าคินนั้นได้หรือไม่ ?"

ลีเจ็กถึงสะกดจิตใจที่ฟุ้งซ่านไว้ ผงกศีรษะเบา ๆ

บิงอ้วงกล่าวต่อ

"เรื่องราวเกิดขึ้นเพราะคนนามเซียวเจียมลื้อ (ยมบาลน้อย) ที่เป็นศิษย์ของประมุขใหญ่สหพันธ์โจรภาคเหนือในปัจจุบัน เจ้าตัวเลวร้ายผู้นั้น เมื่อครั้งปีก่อนเคยเข้าไปปล้นแล้วทำร้ายคนในบ้านเศรษฐีตระกูลหนึ่งเมืองไห่จ้วน พอตีข้าพเจ้าผ่านทางพบพานเข้า เนื่องจากไม่พอใจสันดานอำมหิตที่เข่นฆ่าสังหารจนสิ้นซากของมัน ได้เถียงไม่ลงรอยต้องลงมือต่อสู้กัน ข้าพเจ้าที่อยู่ในความเดือดดาล ตัดนิ้วชี้มันขาดไปนิ้วหนึ่ง ไหนเลยจะคาด โจรร้ายนั้นกลับหนีไปรำให้ร้องเรียนต่อซือแปะมัน ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเคราะห์ร้ายแล้วต้องถูกบรรดา

โจรสลัดทั้งฝูงขับไล่รังควานตลอดทาง เทียนชวที่มีระยะไกลเป็นหมื่นลี้ ข้าพเจ้าก็ไม่อาจจะขอความช่วยเหลือได้ทันทั่วทั้ง ผู้ที่เคยช่วยเหลือข้าพเจ้าสังหารศัตรูก็สับัดหน้าไปโดยไม่ท่วงกังวล ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้า...”

นางเล่าถึงตอนนี้ เกิดความขุ่นแค้นรันทดเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับกัมธึระระสออีกสละอันอยู่เบา ๆ เป็นที่น่าเวทนายิ่งนัก

ลี้เจี๋ยลิ่งต้องกระสับกระส่ายยิ่ง สาเหตุที่ตอนนั้นต้องหลบหน้าบึงอ้วงมาเนื่องเพราะเห็นว่าตนมีหน้าที่สำคัญต้องเสี่ยงอันตรายร้ายแรงตลอดเวลา ภัยอันตรายทางเบื้องหน้ามากมายไม่อาจหยั่งคำนวณ มาตราว่ารู้แก้ไข บึงอ้วงมีความรักตนแล้ว แต่ไม่ยินยอมเห็นแก่ตัวเอง ไปทำลายวัยสาวอันทรงคุณค่าของโกวเนี่ยสวยสะคราญนี้

ตามความเป็นจริง ลี้เจี๋ยลิ่งโหนเลยไม่มีความพอใจในตัวบึงอ้วงเช่นกัน

บึงอ้วงกำลังใช้มือรื้อวางมของนางกริดน้ำตา ลี้เจี๋ยลิ่งรีบล้วงผ้าเช็ดหน้ายัดเข้าไปในมือนางด้วยความท่วงกังวล พร้อมกันนั้น บังเกิดความเสียใจอย่างบอกไม่ถูก

เสียใจเพราะเปื้อนเปียโกวเนี่ยอาภรณ์ขาวที่มากกว่า ? หรือเสียใจเพราะตรูณีบึงอ้วงนางนี้กันแน่ ? ลี้เจี๋ยลิ่งสะสางไม่ออก

บึงอ้วงเพิ่งรับผ้าเช็ดหน้าแพรมา ยังมีทันทกล่าวขอบคุณ ซังเลียงเจี๋ยเฮาป่วยก็ได้คำรามเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้น

“อุบาทว์ชาติชั่ว โลกตอนนี้ยังนานยิ่งเหลือแหล่แล้ว ทุกที่ทางล้วนแต่เป็นคนสวมหน้ากากจอมปลอม โจรเดียดรัจฉานในสหพันธ์บู๊ลิ้มภาคเหนือสมควรฆ่าก็จริง แต่ที่น่าแค้นที่สุด ยังคงเป็นพวกเลวร้ายบู๊ลิ้มที่แอบอ้างมีคุณธรรมสูงส่งดั่งงาช้าง บึงโกวเนี่ยท่านมิต้องเศร้าเสียใจ วันนี้เล่าสู่เห็นแก่หน้าลี้เล่าดีคบหากับท่าน ก็จะต้องพัวพันกับเหล่าเลวร้ายนั้นให้ถึงที่สุด โดยเฉพาะเจ้าที่แอบอ้างเป็นคนดีงามมีคุณธรรม ยิ่งไม่ยอมปล่อยมันผ่านมือเด็ดขาด”

เฮาป่วยที่แผดร้องก้องตะโกน มิเพียงก่อกวนให้บึงอ้วงกระวนกระวายอย่างยิ่งเท่านั้น กระทั่งลี้เจี๋ยลิ่งยังต้องกระดากจนหน้าแดงฉานมิอาจกลบเกลื่อน บึงอ้วงรีบส่งเสียง

“ผู้อาวุโส ท่าน... น้ำใจสูงส่งของท่าน ผู้เยาว์ขอจารึกไว้สละใจ แต่

ทว่า... ผู้ที่ช่วยเหลือข้าพเจ้าท่านนั้นมีกุศลเจตนาโดยบริสุทธิ์ใจ ท่าน...อย่าได้
เข้าใจผิดไป..."

เขาปวยโล่งด้วยความงุนงงสงสัย

"เป็นไร ? โกวเนี่ยมิใช่แค่นั่นสะบัดหน้าตีจากหรือไร ?"

บิงอ้วงมิทันตอบ ลี้เจ็กลิ่งจึงกล่าวขึ้นก่อน

"เล่ากอกอ บอกโดยไม่อำพราง ผู้ที่สะบัดหน้าไปมิใช่ใครอื่น คือดีดี
ผู้เฒ่าเอง... แต่ทว่า...เล่ากอกอท่านโปรดอย่าได้เข้าใจผิด ผู้น้องมีความคับ
แค้นที่บอกไม่ถูกอยู่จริง ๆ ท่าน...ท่านจะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไร ?"

แน่นอน ลี้เจ็กลิ่งตอนนี้มีความรู้สึกที่สับสนฟุ้งซ่าน ยากยิ่งจะบอกออก
ไปได้จริง ๆ แต่บิงอ้วงที่เบรื่องปราดหลักแหลม พอจะคาดเดาได้เลือนรางแล้ว
นางจึงกล่าว

"ผู้อาวุโส ลี้กจ้อมีความคับแค้นของท่าน นี่ก็ไม่อาจตำหนิท่านจริง ๆ
ความจริงในใจข้าพเจ้าหาได้แค่นั่นไม่"

เขาปวยกลับถูกเรื่องราวนี้ก่อวณจนงุนงงไป ไม่อาจสงสัยได้เป็น
เนิ่นนาน จึงตบท้ายทอยแล้วหัวร่อกล่าว

"แล้วกันไปเถิด พวกท่านบุรุษสตรีเยาว์วัย ก่อวณเราผู้เฒ่าจนเหลวไหล
ไปแล้ว"

ถึงตอนนี้พลันลืบท้องร้องขึ้น

"อา... เรากลับลืมไป เล่าดี พวกเราตอนนี้ยังมิได้รับทานอาหารรองท้อง
สักน้อยนิด ทิวจนย่าแยมมากแล้ว รีบไปหาอาหารที่เมืองเบื่องหน้ากันก่อนค่อย
ว่ากล่าวเถิด"

แล้วเขาปวยจึงวิ่งไปงุมฆ่าของโจรร้ายที่ยังอยู่ในบริเวณใกล้เคียงมาสองตัว
ส่วนสารภีที่ขับรถเตลิดหนีไปในตอนที่ทั้งสามสนทนากันไม่มีเหลือร่องรอยแล้ว

ดังนั้นเอง ทั้งสามจึงเหาะอย่างมั่วออกไป ระหว่างทางลี้เจ็กลิ่งถาม
บิงอ้วงไฉนเห็นพวกตน ? จึงได้ทั้งผ้าเช็ดหน้าออกมาจนอรกเป็นสัญญาณ

บิงอ้วงกล่าวอย่างเอียงอาย

"ตอนนั้นมือเท้าข้าพเจ้าถูกมัดไว้ ไม่อาจเคลื่อนไหวได้เลย โชคดีที่พวก
โจรร้ายกลัวข้าพเจ้าจะส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ จึงใช้ผ้าเช็ดหน้าของ

ข้าพเจ้าอดปากข้าพเจ้าไว้ ตอนที่รถม้าผ่านหน้าพวกท่าน ข้าพเจ้ามองจากช่องของม่านรถไปเห็น นับว่าแตกต่างกันยิ่งสุดเปรียบประมาณ รีบกลับไปทำยาแก้ไข้ปลายลิ้นดันผ้าเช็ดหน้าในปากจนสุดความสามารถ โดยหวังให้พวกท่านสามารถเห็นแล้วมาช่วยข้าพเจ้าไว้”

เขาป่วยหวัร้อเสียงก้องกล่าว

“นับเป็นคนดีมีฟ้าดินคุ้มครองจริง ๆ เล่าดีสามารถเห็นได้ทันเวลา
ฮา ฮา แต่ก็เคราะห์ของเจ้าพวกเดียรัจฉานที่คุมรถเหล่านั้น

เมื่อถึงตัวเมือง ทั้งสามรีบหาเหลาสຸราใหญ่เข้าไปดื่มกินจนอ้วมน้ำ
สำราญ ลีเก็กถึงยังเรียกผู้รับใช้ ไปซื้อเสื้อผ้าให้แก่เขาป่วยอีกชุดหนึ่ง

เมื่อเหยาอย่างม้าออกจากเมืองไปช่วงทางหนึ่ง พลันได้ยินบึงอ้วนร้อง
ด้วยความตระหนก

“เอ๊ะ ! กงจื้อ ท่านดูที่เมืองหน้า คล้ายมีคนไม่น้อยจงใจมาขวางทางไว้”

ลีเก็กถึงกับเขาป่วยรีบเงยหน้ามอง จริงดังว่า กลางทางหลวงใหญ่ มีผู้
คนทั้งสูงทั้งต่ำยืนนอกกันอยู่ถึงยี่สิบกว่า ในแสงสนธยา ยังพอเห็นประกาย
อาวุธในมือพวกมันอยู่ระยิบระยับ

ลีเก็กถึงหวัร้อฮา ฮา... มิได้ว่ากล่าวอะไร แต่เขาป่วยกลับมีที่ท่าพล่ง
พล่านดาลเดือด ผมเผ้าหวดเคราลุกชี้ขึ้น

ชั่วขณะ ทั้งสามมาถึงเบื้องหน้ากลุ่มผู้คน จึงได้รั้งบังเหียนม้าไว้ ใน
กลุ่มคนที่ตรงข้าม มีชายฉกรรจ์ใบหน้าเหลี่ยมซัดตั้งสี่ฝั่ง ตาถลนจุมองอว
ปากเหยี่ยว รูปร่างผ่ายผอมเดินออกมา

มันกวาดตามองทั้งสามอย่างโอหังเป็นครู่หนึ่ง จึงกล่าวด้วยสีหน้าเหยียด
หยามดูแคลน

“เฮอะ เฮอะ เราเข้าใจเป็นคนสามหัวหกแขนใด ถึงกับช่วยเซเลยที่
พวกเรารคว้าตัวเอาไปได้”

ถึงตอนนี้ หยดหวัร้อฮาฮา แล้วกล่าวต่อ

“ที่แท้เป็นเด็กไม่มีนัยน์ตาสองตัว เฮอะ วันนี้เราน่าเอ็ง (เหยี่ยวสีคราม)

คาแซว์นจะต้องขอรู้เหินบ้างแล้ว"

ซึ่งเลี้ยงเจียพอเหินน้ำเอ็งเดินออกจากกลุ่มมา โทสะก็ลุกโพล่งทันที ขณะ
จะอาละวาดไป ลี้เจ็กลิ่งรีบขยาดาท้ามไว้ เขาป่วยจึงจำต้องสะกดกลั้นโทสะ
แต่สองตาได้ถลึงจ้องฝ่ายตรงข้ามด้วยความเดือดดาลแน่วแน่

ตอนนั้น ลี้เจ็กลิ่งเห็นคาแซว์นกล่าวจบคำแล้ว จึงแค้นเสียงเย็นชา

"พวกมุสิกยังไม่มื่อรอสังหาร หรือจะต้องให้เราเขี้ยวเอื้อมมือเอง?"

วาจที่ไม่คาดหมายนี้ ก่อความผู้คนฝ่ายตรงข้ามแผ่ร้องด้วยความแตกตื่น
และเดือดดาลจนสับสนอลหม่านทันที

โดยเฉพาะน้ำเอ็ง (เหยี่ยวสีคราม) คาแซว์นยิ่งเดือดดาลจนหน้าเหลือง
ซีดของม่านกลายเป็นเขียวคล้ำ คำรามสุดเสียง

"เด็กบัดซบที่ไม่มีนัยน์ตา อวดโอ้อวดทั้งชั่วช้านัก เฮอะ เฮอะ วันนี้ผู้
แซ่กากลับจะดู ผู้ใดมื่อรอให้สังหารกันแน่!"

วาจมานพขอขาดคำ พลันมีสองคนพลิวออกมาจากในกลุ่ม คำรามขึ้น
สุดเสียง

"คาอั้งกี (ธงแดงแซ่คา) อั้งเม้งฮึง ตั้งชีวเต้าของสาขาที่หกที่เจ็ด ขอรับ
คำสั่งออกต่อสู้ก่อน"

คาแซว์นถลึงตาแค้นเสียง

"ก็ได้ พวกท่านระวังไว้"

อั้งเม้งฮึงกับตั้งชีวเต้ารับรับคำ แล้วพากันชักอาวุธออกมา ผู้หนึ่งเป็น
ดาบทองสันหนา ผู้หนึ่งเป็นแส้ปล้องไผ่ โคมปราดเข้ามาอย่างว่องไวทันที

ลี้เจ็กลิ่งนั่งแน่นิ่งบนหลังม้า กระทั่งหนังตายังไม่ลืมขึ้นกวาดมองพวก
มัน คล้ายดังมีรูตัวมืดตรูโคมเข้ามาจู่โจมก็ปาน

พริบตานัน ทั้งสองกระโดดถึงหน้าม้าลี้เจ็กลิ่ง ดาบทองสันหนาของอั้ง-
เม้งฮึงฟันแฉลบเข้าใส่ที่ขาอ่อน ส่วนแส้ปล้องไผ่ของตั้งชีวเต้าฟาดโครมลงใส่
หัวม้าอย่างอำมหิต

เป็นการบุกจู่โจมที่รวดเร็วตั้งกระแสดม อำมหิตชั่วร้ายถึงขีดสุดแล้ว
จริง ๆ

พริบตานัน มีเสียงทวาดสะเทือนเลื่อนลั่นปานฟ้าร้อง ผู้คนทั้งหลาย

คล้ายรู้สึกตาลายไปวูบ แล้วเสียงโครม ๆ ดังสนั่นสองครา เเงาร่างสองสาย
ปลิวลือลือออกไป พร้อมกับโลหิตที่กระอักจากปากเป็นล่ำยาวร่วงพร่างพรูลง
มาดุจท่าฝน

ผู้คนทั้งหลายรีบมองตามไปทันที พอเห็นต้องพากันร้องด้วยความ
ตระหนก ที่เฝ้าเงาร่างสองสายที่ปลิวลือลือออกไป ถึงกับเป็นอึ้งเม้งซึ้งกับตั้งชีวิ-
เต้าสองคน !

ทั้งสองหน้าเหลืองซีดตั้งทองทา โลหิตทะลักจากปากไม่ขาดสาย ชั่ว
พริบตาขาดใจตายไปโดยไม่ควรญครางเลย

ผู้คนทั้งหลายเหลียวมองอีกครั้ง เห็นลี้เล็กยังคั่งนั่งปอดโปรงเยือก
เย็นดังไม่มีเรื่องราวโดยุ่บนหลังม้า ส่วนผู้ยืนอยู่หน้าม้า ถึงกับเป็นชายกลางคน
ผมยู่เหยิงเคราครึม รูปร่างสูงใหญ่คนนั้น

น้ำเอ็งคาแข้งวั้นที่ตระหนกจนใจแทบขาดรอน มันคาดฝันไม่ถึง ผู้ที่ไม่
สะดุดตาสองคนนี้ ถึงกับมีพลังภายในลึกล้ำกล้าแข็งสุดสูงได้ !

ที่ยิ่งสร้างความตระหนกแก่মনอย่างใหญ่หลวง คือฝ่ายตรงข้ามลงมือ
เยี่ยงไร มันถึงกับไม่อาจเห็นชัดเจน !

คาแข้งวั้นพยายามข่มกลั้นความแตกตื่นขวัญเสียไว้ ส่งเสียงดัง ๆ

“ท่านเป็นยอดคนทิศทางใด ? โฉนมาสอดมือขัดขวางเรื่องราวภายใน
สหพันธ์โจรภาคเหนือของเราได้ ? ขอเชิญบอกมาให้กระจ่าง”

ที่ลงมือกระแทกสองคนนั้นตาย คือซังเลียงเจียเฮาปวยนี่เอง เมื่อได้ยิน
ต้องแผดหัวร่อดังก้องแล้วกล่าว

“เล่าสู่ปี่นี้แม้มีอายุห้าสิบห้าแล้ว แต่ยังคงคลุกคลีไม่ได้ความสำเร็จใด
แต่ทว่าเด็กน้อยเจ้าจะถามนามเล่าสู่ ยังไม่คู่ควรเลย”

คาแข้งวั้นเดือดดาลจนต้องแค้นหัวร่อกล่าว

“ประเสริฐ ประเสริฐ เราคาแข้งวั้นคุมอำนาจหน่วยธงแดงของสหพันธ์
โจรภาคเหนือมาห้าปีกว่าแล้ว ยังมีเคยเห็นคนผยองลำพองเช่นตั้งท่านมาเลย
มันนี่เราตั้งจู่จะขอเผชิญกับมุสิกที่หุดหัวหุดหางดู”

จบคำร่างสายซ้าย ๆ ขวา ๆ ในเงาร่างที่วูบวาบไปมา ถึงกับพาดท่าฝ่ามือ
ห้อน ๆ ดังประกายไฟ

เขาป่วยแค้นหัวร่อเย้ยหยัน ฝ่ามือขวากริดเป็นครึ่งวงกลม ฝ่ามือซ้าย
ฟาดออกไปจากใต้ศอกตั้งสายฟ้า

เสียงตูมดังเบา ๆ เขาป่วยที่ฟาดฝ่ามือข้างเดียวถึงกับต่อต้านพลังฝ่ามือ
ห้ามุมของกาแซงวันจนสลายหายไปหมดสิ้น

ได้ยินเขาป่วยแค้นหัวร่อเสียงเย็นชา สองฝ่ามือพลันฟาดไปอย่างดุตัน
พลังที่คล้ายพายุร้าย กระหน่ำไปใส่คู่ต่อสู้ทันที

กระบวนท่าแรกนามไว้วูถูกชู่ไ้ (ห้าเต่าลงทะเล) ของนำเอ็งกาแซงวัน
แม้ถูกฝ่ายตรงข้ามคลี่คลายไปได้ พอจะทราบศัตรูมีพลังฝีมือไม่ต่ำแล้ว แต่มัน
ยังมีทันเปลี่ยนกระบวนท่า ฝ่ายตรงข้ามก็ได้ฟาดพลังฝ่ามือที่หนักหน่วงตั้งขุนเขา
เข้าสู่โจมตีแล้ว

มันพอเห็นอาณาภาพจูโจมนี้ ทราบทันทีว่ามีไขมันจะต่อต้านโดยตรง ๆ
ได้ ในยามฉุกเฉินทุกกลลางรีบหมุนกายซบ แล้วฟันสองฝ่ามือเข้าใส่ชายโครง
ทั้งสองของฝ่ายตรงข้าม เป็นการใช้รุกต้านรุกโดยตรง

เขาป่วยดวาด “มาได้ประเสริฐ” หนักร่างพลักฝ่ามือทั้งสองออกไปอีกครั้ง
กาแซงวันเมื่อเห็นพลังฝีมือศัตรูเหนือกว่ามันอีกมากหลายจริง ๆ จึงไม่
กล้าต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ พลันพลิกกายใช้วิชาตัวเบา สู้โดยฉาบฉวยมียอม
ปะทะด้วยแล้ว

แลเห็นร่างพอมสูงของมันกลายเป็นปุยนุ่นในสายลม แฉลบแปลบปลาบ
อยู่รอบข้างเขาป่วยรวดเร็วยิ่ง

ลีเจ็กนั่งตัวตรงบนหลังม้า มุมปากมีรอยยิ้มเล็กน้อย ดูการต่อสู้ที่
เริ่มดุตันของทั้งสองอย่างเย็นชา แต่ใจครุ่นคิด

‘พลังภายในของเขาเล่ากลลากล้ำกล้ำแข็งยิ่ง จูโจมแต่ละครั้งเป็นต้องสอง
กระบวนท่าออกพร้อมกัน นับว่าไม่เสียที่มีฉายาซังเลียงเจี๋ย (ฝ่ามือสองสัมพันธมิตร)
เจ้าเด็กแก่คนนี้ มีพลังฝีมือที่ไม่อาจดูแคลนได้ก็จริง เพียงด้อยกว่าที่ลือโล่ว-
เบ่เหลียงครึ่งขั้นเท่านั้น แต่ทว่า ภายใต้อำนาจฝ่ามือเขาเล่ากอ ต้องไม่อาจจับได้เกิน
สามสิบกระบวนท่าเด็ดขาด’

ชั่วขณะ คู่ต่อสู้ทั้งสองได้รู้ระดับได้กันย์ลึกกว่ากระบวนท่าโดยรวดเร็ว
ซังเลียงเจี๋ยเขาป่วยกระหน่ำด้วยกระบวนท่าที่โอ้อาเปิดเผย หนักหน่วง

รุนแรง กราดเกรี้ยวอำมหิตถึงขีดสุดแล้ว

พลังฝีมือของน้ำเอ็งแม่ไม่ต่ำทรมาน แต่ตอนนี้เริ่มรู้สึกกำลังภายในร่อยหรอลง กระบวนท่าเชิงซำก่าเดิม วิชาตัวเบาที่ไม่แคล้วคล่องปราดเปรี้ยวดุจแรกเริ่มแล้ว

ทันใดนั้น เขาป่วยตวาดก้อง สองฝ่ามือฟาดจูโจมไปพร้อมกัน พริบตา นั้น กระหน้าหกฝ่ามือซ้อน ๆ

พลังฝ่ามือที่หนักหน่วงดุดัน กระชากฝุ่นทรายบนพื้นกระจัดกระจายตั้ง ม่านหนา

คาแซงวันมิกล้าต่อต้านตรง ๆ ตวาดก้องแล้วพุ่งกายควับออกไป แต่ เท้าพองพื้นพื้น สะบัดมือขัดประกายสีเงินกลับหลังมาทำจุด เข้าใส่ที่อกท้องของ เขาป่วยปานสายฟ้า

เขาป่วยตวาดก้อง ฝ่ามือข้างหนึ่งฟาดอาวุธลับปลิวกระเด็น ฝ่ามืออีก ข้างหนึ่งตบไล่กลางหลังคาแซงวันในระยะไกล

คาแซงวันแค้นเสียงดัง ๆ ร่างพลันทะยานขึ้นสูงกว่าเดิมอีกสี่วา ตวาด คำ "รับมือ !" แล้ว ประกายสีดำนามกลุ่มก้อน พุ่งเข้าใส่ใบหน้าเขาป่วยรวดเร็วกว่าสายฟ้า

เขาป่วยเห็นศัตรูถึงกับหลบหลีกฝ่ามือของท่านได้สองครั้งซ้อน ๆ ต้อง ตันเต้นจนสีหน้าแปรเปลี่ยนไปวูบ แต่เงาดำสามกลุ่มได้พุ่งมาถึงเบื้องหน้าแล้ว

ท่านตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว สะบัดสองฝ่ามือออกไป หมายถึง กระแทกอาวุธลับให้ปลิวกระเด็น

พริบตาที่ลับชันปานชีวิตแขวนบนเส้นด้าย พลันมีเสียง "ไม่ได้ !" ดังกึก ก้องขึ้นที่ข้างกาย แล้วพลังหนักหน่วงขุมหนึ่ง พุ่งเฉียดผ่านหน้าดุจพายุร้าย

เขาป่วยที่คร่ำโลกโซกโซน พอได้ยินเสียงห้ามรีบกระโดดปราดขึ้นอากาศ ขณะร่างยังไม่ทันลอยลงมา มีเสียงระเบิดโครม ๆ ดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นสองครา แล้วมีเสียงครางเบา ๆ แว่วตามติดมา

เมื่อพลั้งลงถึงพื้นรีบเหลียวมอง แลเห็นในรัศมีสองวา ถึงกับมีเปลวไฟ ลูกไหม้จนโชติช่วง

ส่วนน้ำเอ็งคาแซงวันที่ใช้อาวุธลับจูโจม กลับยกสองมือกอดทรวงอก

แนบแน่น ใบหน้าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ ยืนแน่นิ่งด้วยที่ทาโทษให้เป็นอย่างยิ่ง
ที่แท้ผู้ช่วยเหลือเขาป่วยในยามฉุกเฉินทุกฉบับชั้น คือลี้เจ็งลิ่งที่มีพลังฝีมือ
เลอเลิศครอบคลุมฟ้าดินนั่นเอง

ลี้เจ็งลิ่งเห็นคาเซ่งวันขัดอาวุธลับด้ามมะเหมือมมาสามลูก ทราบว่าต้องเป็น
อาวุธไฟหรือเข็มอาบยาพิษที่ชั่วร้าย แต่เขาป่วยจะใช้ฝ่ามือเปล่าไปกระแทกต่อ
ด้านจะต้องมีอันตรายที่หูดหวิดหวาดเสียวยิ่ง ในยามตระหนกรีบส่งเสียง
เตือนภัย พร้อมกับผลักฝ่ามือข้างเดียวออกต่อด้าน พลังเขี้ยวชะเจี้ยจึงทะลัก
ไปจุดพายุร้าย

ลี้เจ็งลิ่งพอกระแทกฝ่ามือร่างทะยานตามติด พริบตาที่พลิกฝ่ามือที่กด
ใส่อาวุธลับ ยังคงฟาดใส่คาเซ่งวันที่เพ่งพลั่วลงถึงพื้นได้ฝ่ามือหนึ่ง

คาเซ่งวันที่ถูกฝ่ามือกระแทกบอบช้ำจนครางเบา ๆ ร่างลี้เจ็งลิ่งก็พุ่ง
ปราดตุกกับสายฟ้า ลงไปยังหลังอาชาคู่ขาอีกคราหนึ่ง

ท่วงท่าทั้งมวลนี้ล้วนเกิดขึ้นในเวลารวดเร็วปานกระแสดลม ชั่วขณะผู้คน
ที่อยู่เบื้องหน้าจนปากอ้าตาเหลือกค้าง ไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

ความเป็นจริง นำเอ็งคาเซ่งวันก็มีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมอยู่ มาตราว่าฝีมือ
ลี้เจ็งลิ่งจะสูงส่ง ยังคงไม่อาจใช้กระบวนท่าเดียวกันก็สามารถฟาดมันจนบาดเจ็บ
อย่างง่ายดายปานนี้ดอก

แต่เป็นเพราะคาเซ่งวันที่ต่อสู้กับเขาป่วยอย่างดุดันมาเนิ่นนาน สุขุมเสีย
ทั้งความมั่นใจและพละกำลัง ทั้งยังอยู่ในระหว่างชะดะเปิดไฟที่มีอาณาพสุดร้าย
สามลูกแล้ว คาดว่าเขาป่วยต้องไม่มีทางระวัง มีอาจหลบหลีกพ้นไปได้ จึง
ผ่อนคลายความระวังตัว แต่ในพริบตานี้ถูกพลังฝ่ามือที่คล้ายฟ้าฟาดของ
ลี้เจ็งลิ่งกระแทกบอบช้ำไป

เขาป่วยเมื่อเห็นท่าล้มเหลวในบัดนี้ปลายใกล้จะได้ชัย กลับถูกอาวุธลับ
ของเด็กชั่วร้ายคุกคามถอยร่นกลับมา หากมิใช่ลี้เจ็งลิ่งลงมือช่วยทันเวลา เห็น
ที่ยากจะไม่บาดเจ็บสาหัส

ในยามเดือดดาลทะยานใจ ตะเบ็งเสียงหัวร่อก็ก้องอยู่ยาวนาน แล้ว
พลันปั่นสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ตวาดสุดเสียง

“คาเซ่งวัน เจ้าใช้เป็นคนของอั้งลี้หวย (สมาคมภูตแดง) ที่อำมหิตชั่ว

ร้าย ระหว่างนี้อะลวาคอยู่ในแผ่นดินตงวันอย่างสามัญ ? อย่างนั้น เลิก-
ช่วยเชียะมัก (จอมอัคคิตาแดง) ตัวตักเกียประมุขอั้งลิหวย (สมาคมภูตแดง)
เป็นผู้ใดของเจ้า ?”

ที่แท้เขาป่วยดูออก น้ำเืองคาแข้งวันเมื่อครู่ที่พุ่งย้อนออกไป ขณะกำลัง
ไถลจะสุดสิ้น ถึงกับยังสามารถดีดร่างสูงกว่าเดิมอีกสี่วอย่างผิดคาดหมาย
วิชาตัวเบาที่โดดเด่นเป็นพิเศษนี้ ทั้งแผ่นดินกว้างใหญ่ มีแต่จอมอสูรร้ายเลิก-
ช่วยเชียะมัก (จอมอัคคิตาแดง) ตัวตักเกียประมุขอั้งลิหวย (สมาคมภูตแดง)
เชี่ยวชาญจนชำนาญยิ่งเท่านั้น

คาแข้งวันในตอนนั้น พยายามใช้ลมปราณสะกดกลั่นเลือดลมที่พลุ่ง
พลา่นดาลเดือดไว้ แสยะยิ้มตอบไป

“ปีศาจเฒ่า เราตั้งใจให้ท่านได้เข้าใจไว้ เลิกช่วยเชียะมัก (จอมอัคคิตา
แดง) ตัวตักเกีย คือซือแปะ (พี่อาจารย์) ของตัวเอี้ยเรา จิตเยินทิวที่นั้งเก้าอี้
อันดับสองในอั้งลิหวย จึงเป็นซือแป๋ผู้มีพระคุณของเราตัวเอี้ย (เจ้านายใหญ่)”

เมื่อเห็นเขาป่วยพอได้ยิน สีหน้าเปลี่ยนแปรไปเล็กน้อยจริง ๆ มันจึง
แผดหัวร่อด้วยความลำพองแล้วจึงกล่าวต่อ

“ครานี้กลัวแล้วกระมัง ? ฮา ฮา... ปีศาจเฒ่าซือแปะ ซือแปะของเรา
มีเรื่องราวใดเป็นต้องแก้มือล้างแค้นด้วยความอำมหิตดุเดือดเป็นที่สุด คาดว่าท่าน
ก็ต้องเคยได้ยินมา เฮอะ เฮอะ วันนี้ท่านกับเจ้าเด็กน้อย ลอบประทุษร้ายเรา
ตัวเอี้ย นำกลัวต่อให้หนีไปถึงขอบฟ้า ก็ไม่มีวันอยู่สุขสงบได้ตลอดกาล”

หยุดหอบหายใจแล้วเค้นเสียงจากไรฟัน

“เราจะต้องให้พวกท่านได้รู้จักความร้ายกาจของอั้งลิหวย (สมาคมภูตแดง)
จะให้พวกท่านต้องอกสั่นขวัญเสียไปตลอดชีวิต ฮา ฮา รอดต่อไปเถิด”

เขาป่วยพลันเหวี่ยงหน้าหัวร่อเสียงสะท้านแก้วหูอยู่ชั่วครู่ จึงทวาด

“เดียร์จฉานที่ไม่มีนัยน์ตา รู้จักเล่าสู่เป็นผู้ใด ?... ฮา ฮา คำข่มขู่
ของเจ้าไปสู่ผู้อื่นอาจบางทีจะมีผลบ้าง วันนั้นพบพานกับเล่าสู่ ก็ต้องเคราะห์ร้าย
คล้ายเผชิญดาวเพชฌฆาตแล้ว สุนัขไร้นัยน์ตา กลับไปบอกกับโจรเฒ่าเซซุณ
ให้มันรักษาศีระะไว้โดยดี เล่าสู่จะเร็วจะช้าต้องไปเด็ดศีรษะที่ทราวมกว่า
เดียร์จฉานของมันให้ได้”

คาแซงวันต้องงุนงงทันที คาคผันไม่ถึงเด็ดขาด เฉพาะซ่อมซ่อมผู้นี้ถึงกับมีความอาฆาตกับประมุขใหญ่ของมันได้

ขณะที่มันงุนงงอยู่นั้น พลันมีชายกลางคนผู้หนึ่งถลันออกมาจากด้านหลังมัน

ชายกลางคนนั้น หันไปหน้าเป็นเนื้อด้านที่กระด้างเย็นชา แผลเป็นจากคมอาวุธพาดจากหางตาถึงแก้มขวา มันคือตั้งกับบริวารคู่มือใจของคาแซงวัน ที่มีฉายาตอบา (แผลตาบ) พอออกมาก็ทวาดสุดเสียง

"ปีศาจเฒ่า จงรักษากปากคำให้สะอาดกว่านี้ ชวนเม่งจืมีเกียรติภูมิที่สุดสูงปานใด ? ไหนเลยจะให้ปีศาจเฒ่าเจ้ามากระด้างตามอำเภอใจได้ วันนี้เจ้ากับเด็กชั่วร้ายผู้นั้น ด้านหน้าใช้การลอบประทุษร้ายทำอันตรายประมุขตึกธงแดงของเรา นับเป็นผู้กล้าประเภทใด ? อย่าว่าแต่เจ้ายังหดหู่หดหางมิกลับออกชื่อแซ่แท้จริง นับเป็นนักเลงชั้นต่ำทราหม ยังไม่อาจทัดเทียมกับเดียร์จฉานได้"

เขาป่วยตะเบ็งเสียงหัวร่อด้วยความเดือดดาลอีกครั้ง จึงทวาด

"ฮา ฮา กลัวแต่เล่าฐเมื่อบอกนามไป จะชูขวัญเจ้าพวกลูกสุนัขจนผอตตายเสียก่อนดอก"

ถึงตอนนี้สีหน้าพลันเปลี่ยนแปลงเป็นอำมหิตโหดเหี้ยม ทวาดเสียงก้อง

"สุนัขหน้าบาก เราจะให้เจ้าไปสืบถามนามเราในตำหนักพญายม"

เสียงขาดคำ มือซ้ายขวาของเขาย้วยได้จู่โจมเข้าไปถึง พร้อมกันนั้นยังเตะตามติดไปอีกสองเท้าด้วย ตั้งกังเพียงรู้สึกตาลายวูบ พลันหันหลังก็ได้ทะลักเข้ามาถึง มันในยามหลบหลีกไม่ทันทั่วทั้งที่ จำต้องกัดฟันผลึกฝ่ามือออกด้านรับสุดแรง

พลันมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังยาวนาน ตั้งกังเซกลากออกไปหลายก้าว ร่างสูงใหญ่ยังถูกเขาย้วยเตะใส่อีกสี่เท้าจนปลิวละลิ่วขึ้นอากาศ เมื่อร่วงหล่นลงพาดกับพื้น โลหิตทะลักจากปากไม่ขาดสาย

คาแซงวันกระวนกระวายจนหน้ามืดตาลาย แต่ไม่มีปัญญาช่วยเหลือบริวารมันได้ เนื่องจากมันก็บอบช้ำสาหัสไม่น้อยแล้ว

เขาย้วยเมื่อพาดตั้งกังตายคามือ ความห้าวหาญที่มีในสันดานกำเริบขึ้นอีกครั้ง ตะเบ็งหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว แล้วพุ่งควับไปจุดสายฟ้า

ฝ่ามือซ้ายขวาของเขายาวกระหน่ำอย่างดุเดือดติดต่อกัน เสียงแผดแว้ง
ไทยพวนจึงดั่งสับสนอหล่ม่าน บรรดาบริวารคาแซงวนที่ติดตามมา ชั่วพริบตาก็
บาดเจ็บล้มตายไปกว่าครึ่ง โลหิตสด ๆ สีแดงฉานกระเซ็นแปดเปื้อนทั้งหน้าตา
ร่างกายของเขายาว

ทันใดนั้น มีเสียงเย็นเยียบดังขึ้นมา

“เล่ากอกอ ที่ละเลยได้ควรละเลย”

เขายาวได้ยินคล้ายดังถูกน้ำเย็นสาดใส่ศีรษะ รีบถีบตัวพุ่งคว่ำกลับ
ไปทันที

คาแซงวนเห็นบริวารของม้านบาดเจ็บล้มตายไปกว่าครึ่ง เคียดแค้นจนตัว
สั่นระริก กระอักโลหิตออกมาอีกสองกองใหญ่

มันก็ไม่เช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก แผดเสียงสะท้าน

“ประเสริฐ ประเสริฐ ปีศาจเฒ่า หนีโลหิตของวันนี้ เราจะเร็วจะช้า
ต้องสะสางให้เสร็จสิ้น”

แล้วหันขวับไปที่ลี้เจี๋ยลิ่ง แผดเสียงต่อ

“ยังมีเจ้า เด็กน้อยหากมีความเป็นคน จงทิ้งนามไว้”

ลี้เจี๋ยลิ่งจับตาที่กระด้างเย็นชา กวาดมองหน้าคาแซงวนไป ๆ มา ๆ แล้ว
เอื้อนเบา ๆ

“ยอมพบบยมบาลทั้งสิบตำหนัก ก็อย่าพบพัทตร์อสูรหน้าหยก”

คาแซงวนพอได้ฟัง ร่างพลันอ่อนระทวยล้มลงสลบไสลกับพื้นไปทันที

บริวารชั้นเทาะจู่สองคนที่อยู่ด้านข้าง ลนลานเข้าไปประคองไว้ บรรดา
ลี้ล้อที่เหลือ ลนลานเก็บศพประคองผู้บาดเจ็บ ขึ้นม้าหนีออกไปจากบริเวณ
โดยมิกล้าส่งเสียงแม้สักครั้งคำ

เล็กเนี่ยจื้อบิงอ้วง ตั้งแต่ตันจนปลาย นั่งดูการเข่นฆ่าบนหลังม้าดูจดัง
สูญเสียชีวิตวิญญาณไปแล้ว เพราะอำมหิตโหดเหี้ยมจนสุดสยดสยอง อย่างที่ไม่
เคยพบเห็นมาก่อนเลย

จนบัดนี้ นางจึงมีสติคืนมาได้ ตะกุกตะกักกับลี้เจี๋ยลิ่งด้วยความหวาด
หวั่น

“กงจื้อ พลบค่ำแล้ว พวกเราก็คงไปกันเถิด”

ลี้เจ็งลิ่งหันมาแย้มยิ้มให้นางอย่างนุ่มนวล ผงกศีรษะเป็นที่เห็นพ้อง
แล้วจึงหันไปกล่าวกับเขาป่วยที่ยืนตะลึงลานอยู่ทางด้านข้าง

“เล่ากอกอ ท่านเช็ดมือเช็ดหน้าเสียก่อนเถิด พวกเราเดินทางต่อกัน
ได้แล้ว”

เขาป่วยก็คล้ายเพิ่งตื่นจากความฝัน ถอนใจแล้วกระโดดขึ้นหลังม้า
กล่าวเสียงแหบพร่า

“โอ คาคิดไม่ถึง การเคี้ยวกรับนยอตเขาสูงสุดของแป๊ะทะซัวสิบสาม
ปี ยังคงไม่อาจจัดนิสัยชมชอบเช่นฆ่าสังหารของเล่าฮู่ไปได้”

ลี้เจ็งลิ่งพลอบประโลมเสียงนุ่มนวล

“เล่ากอกออย่าได้ตำหนิตัวเองเกินไป โจรร้ายเหล่านั้นล้วนเป็นภัยของ
แผ่นดิน แต่ละคนมีคติโลहितติดตัวอยู่มากหลาย ความมีโทษทัณฑ์ตายเป็นหมื่น
ครั้ง ออย่าว่าแต่ชีวิตความจริงก็กลายเป็นความฝัน โยต้องตำหนิตัวเองรุนแรง
ไปนัก ?”

เมืองชีวัญ เป็นเมืองไม่ใหญ่ไม่เล็กที่มีทิวทัศน์สวยงามดั่งภาพวาด

พวกลี้เจ็งลิ่งทั้งสาม มาถึงตัวเมืองในตอนเช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้นที่สังหาร
บรรดาโจรร้ายในสหพันธ์โจรภาคเหนือ

เข้าห้องพักในโรงเตี๊ยม ล้างหน้าแต่งตัวแล้วพากันออกมาเดินท่องเที่ยว
เมืองโบราณที่สวยงามนี้ ประทับความทรงจำของลี้เจ็งลิ่งขึ้นใจ ทุกสรรพสิ่งล้วน
ให้ความคุ้นเคยจนรักอาลัยอย่างยิ่ง

ความรักปรานีของผู้ให้กำเนิด ความรักภักดีของบ่าวเฒ่า ใบหน้าที่มี
รอยย่นด้วยความตรากตรำของลี้ป่วย อา...ทุกประการล้วนแล้วลึกซึ้งจริงใจ
เพียงใด ดูดั่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้เท่านั้น

ดู ! ไม่ทุกต้นหญ้าทุกใบ ล้วนแล้วกำลังกระจายกลิ่นอายของมาตุภูมิอัน
อบอุ่น ผู้คนที่เดินสัญจรก็คล้ายดั่งเคยคุ้นเคย

ดวงตาลี้เจ็งลิ่งเปียกชื้นไปแล้ว กวาดตาที่ฝ่าฟางทะเลม่านน้ำตา ดูทุก
สรรพสิ่งที่ครั้งเยาว์วัยเคยวิ่งเล่นด้วยความสุขสันต์หรรษา และทนทุกข์ทรมาน

มาด้วยความเจ็บแค้นรันทดโดยไม่เบื้อหน่าย

ปิงอ้วงกับเขาป่วยต่างจับมองด้วยความเห็นใจและกังวล ทั้งสองต่างทบทวน ลี้เจ็กถึงตอนนี้มีความสับสนฟุ้งซ่าน เจ็บซ้ำรันทดเพียงใด นี่เป็นความรู้สึกละที่ ไม่อาจใช้ถ้อยร้อยยาวจามาปลอมประโลมได้ จึงใช้สายตาที่นุ่มนวลและบริสุทธิ์ใจ มาแสดงออกให้เห็นถึงความรักกังวลที่มีต่อ

ลี้เจ็กถึงเดินช้า ๆ ไม่นานก็มาถึงที่หน้าป่าเขียวขจี ทันใดนั้น ลี้เจ็กถึง เหมือนมองดูพื้นหญ้าที่กว้างหลายวาจนงงงันตั้งไร้วิญญาณ

สองคนมองตามสายตาลี้เจ็กถึงไป เห็นบนพื้นหญ้านั้นมีหญ้าขึ้นรกร้าง รุงรัง แต่ยังไม่เห็นไร่ไร มีซากศพฟุ้งที่ถูกไหม้จนดำเกรียม คล้ายตั้งเป็นบ้านที่ ถูกเพลิงเผาผลาญหลงเหลือไว้

ดวงตาลี้เจ็กถึงมีหยาดน้ำเอ่อคลอแทบล้นไหล แต่ยังไม่พยายามเบ้มองดู แผ่นดินที่รกร้างนั้นแน่นิ่งด้วยสีหน้าหดหู่อย่างสุดซึ้ง

ในระหว่างทาง ปิงอ้วงเคยได้ยินลี้เจ็กถึงเอ่ยถึงศัตรูคู่แค้นของสถานที่นี้ นางจึงพลอยเกิดความรันทดหดหู่ จนต้องก้มศีรษะหลบหลีกน้ำตาด้วยความ เห็นใจ

สายตาลี้เจ็กถึงเบือนช้า ๆ พลันหยุดนิ่งอยู่ที่หมู่ตึกสูงใหญ่บริเวณ กว้างขวางที่ห่างไกลนัก ดวงตาพลันเป็นประกายอำมหิตแวววาวพวยพุ่งออกมา ริมฝีปากสั่นระริกชั่วครู่ จึงได้ส่งเสียงแผ่วเบา

“ฮวงซุ้ยของบิดามารดา มีหีบารกร้างขึ้นรุงรังแล้ว แต่โจรร้ายที่ติด ค้างหนี่โลหิต กลับสำราญอยู่ในตึกใหญ่โตโอฬาร ความยุติธรรมอยู่แห่งหนใด อยู่แห่งหนใดกันแน่ ? !”

แล้วลี้เจ็กถึงจึงสาวเท้าช้า ๆ ไปยังหมู่ตึกใหญ่โตโอฬารที่ตระหง่านอยู่ทาง เบื้องหน้า

บทที่ 18 ยมทูตยื่นความตาย

หมุดึกใหญ่โดโอฟาร์นี่ มีความภูมิฐานจนต้องตระหนก
ยิ่ง บนประตูลงรักสีดำเป็นมันแวววาว มีห่วงทองเหลืองติด
กับรูปหัวสัตว์ ถูกขัดไว้ประกายวูบวาบ เหนือประตูมีป้ายพื้น
ดำตัวทอง อักษร “ซิมฮู” (คฤหาสน์ตระกูลซิม) สองตัว
ลี้เจ้ากึ่งแค้นเสียงเย็นชา หันซ้าย ๆ ไปกล่าวกับปึงอ้วงและเฮาปวย
“ปึงโกวเนี่ย เขาเล่าگو ที่มาครานี้เป็นความแค้นโชคเลือดส่วนตัวของ
ข้าพเจ้า สักครู๋ขอสองท่านโปรดอย่าได้ลงมือ ปล่อยข้าพเจ้าจัดการเพียง
ล่าพังเถิด”

จบคำสาวเท้าขึ้นบันไดศิลาไปเคาะประตูเบา ๆ

ชั่วครู๋ ประตูลงรักบานใหญ่ถูกเปิดออก

ผู้มาเปิดประตูเป็นคนรับใช้สวมเสื้อกางเกงตัวนดำ พอเห็นผู้เคาะประตู
มันต้องเหม่อมองจนตะลึงลานทันที เพราะเป็นนักศึกษาเสื้อขาวที่หล่อเหลา
บุคลิกสูงส่งยิ่ง

ผู้รับใช้จึงได้แย้มยิ้มถาม

"เซียงกง มิทราบท่านให้เกียรติมาหาผู้ใด ? ยังขอเชิญมอบเทีเกน (1 เมษ
บัตร) มา เพื่อบ่าวจะได้นำไปรายงาน"

ลี้เจ็กลิ่งแค้นหัวร่อถาม

"เจ้าเป็นคนในตึกนี้ ?"

"มิกล้า บ่าวมีหน้าที่ดูแลประตู เฮอะ หลังจากเตี้ยอ้วนวิ่งขึ้นสู่สรวง
สวรรค์ ด้วยบารมีของซิมเล่าเอี้ยที่ปกป้องกิจการบุญต่อบ่าวเป็นพิเศษเสมอมา"

วาจามันยังมีทันจบความ ดวงตาลี้เจ็กลิ่งพลันมีประกายอำมหิตลุกวาว
สะบัดมือฟาดวูบ คนผู้นั้นกระทั้งยังไม่เห็นฝ่ามือฝ่ายตรงข้าม ศีรษะก็หลุด
ออกจากบ่าไปไกลหลายวา โลหิตฉีดขึ้นเป็นลำยาวน่าสยดสยองยิ่ง

ลี้เจ็กลิ่งมีส่งเสียงสักครั่งคำ ยังคงก้าวช้า ๆ เข้าไป เมื่อเลี้ยวสุดทาง
ระเบียงยาว ได้ยินเสียงหัวร่อต่อกระซิกแว่วมาเบา ๆ

ชั่วครู่ ดรุณิแต่งกายเยี่ยงหญิงรับใช้ เดินหยอกล้อมากับบ่าวรับใช้เสื้อ
เขียวสองคน

ลี้เจ็กลิ่งมีส่งเสียงสักครั่งคำ ไม่รอให้ทั้งสี่ได้สติจากความตกตื่นมา
ส่งเสียงร้อง สองฝ่ามือสะบัดออกไปพร้อมกัน บ่าวทั้งสี่ก็ไม่ส่งเสียงเลยจริง ๆ
พากันล้มฮวบลงไปในกองโลหิตที่ทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ดมาไม่ขาดสาย ดาย
อย่างเจี๋ยบงันไป

ลี้เจ็กลิ่งวก ๆ วน ๆ ในคฤหาสน์โตใหญ่ มีวาพพบกับผู้ใดเป็นลงมือ
สังหารโดยไม่ส่งเสียงเลยสักคำ

เพียงครู่เดียว ในคฤหาสน์โตใหญ่ มีซากศพที่ถูกลี้เจ็กลิ่งสังหารไป
ถึงสามสิบกว่าแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งที่รู้สึกเวทนาขึ้นบ้าง จึงพลีตัวไปทางหอสูงด้านหลัง พุ่งควับ
ขึ้นไปบนหอดูดเป็นภูตพรายไร้ขุมเสียง

ลี้เจ็กลิ่งกวาดตาดำหนดหาห้องนอน แล้วจึงแค้นเสียงเบา ๆ แหวก
ม่านไข่มุกพลีวกายเข้าไป เห็นเอี้ยเท้าอาภรณ์แดงสองนางกำลังหยอกล้อกับผู้
รับใช้คนหนึ่ง

ลี้เจ็กลิ่งยืนนิ่งที่ข้างประตูชั่วครู่ จึงแค้นหัวร่อเบา ๆ ทั้งสามคนต้อง
เหลียวขวับมาด้วยความตระหนก

ผู้รับใช้ที่ชะตาขาดยังไม่รู้ตัว ถือดีในอำนาจนายเหนือมาวอดไอ้ โดยสาวเท่ากำวใหญ่แล้วตวาด

“นี่ ! ท่านเป็นใคร หรือไม่รู้จักที่นี้คือช่วงในอันเป็นตีกสวนตัว ไหนเลยยินยอมให้คนภายนอกเข้าออกโดยพลการ ? รีบเร่งใส่หัวไป เพื่อมิต้องให้เล่าเอี้ยของเรามิโหะ ส่งเจ้าไปลงโทษทัณฑ์ในกรมเมือง เล่าเอี้ยของเรากับนายอำเภอที่นี้ เป็นเอี้ยตีร่วมสาบานกันด้วย เฮอะ เฮอะ”

ลี้เจ็งลึงมีสงเสียดสังครั่งคำ จับตามองดูผู้รับใช้และเอี้ยเท่าสองนางที่กำลังอ้อมเอิบภาคภูมิจนลืมหัน

รอนจนผู้รับใช้รำพันจบความ จึงได้สงเสียดเย็นชา

“เดี๋ยวจฉาน ชิมย้อยุ่นบนทอนี่หรือไม่ ?”

สามคนพอได้ยินเสียงที่เย็นยะเยียบนี้ ถึงกับคล้ายแทรกซึมเข้าไปในไขกระดูกจนเลือดลมแข็งตัวทันที ต่างสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเอือกใหญ่

ผู้รับใช้ยังคิดจะใช้อำนาจขู่ผู้คน แม้น้ำซัดขาวปากเขียวแล้วยังสงเสียดสันสะท้าน

“ท่านไหนเป็นคนไม่มีมารยาท เล่าเอี้ยเรายังไม่ตื่น ท่านทราบหรือไม่...”

มิทันจบคำ ลี้เจ็งลึงสงเสียด “พอแล้ว” ยืนนิ้วชี้ใส่จุดเจียงมั่งที่เอวของมัน ผู้รับใช้พลันตัวอ่อนระทวยทรุดฮวบลงกองกับพื้นทันที

ลี้เจ็งลึงไม่รอให้เอี้ยเท่าสองนางกริรร้องด้วยความตระหนก ดิดพลั่งตรรชนี้ออกอีกสองครา จีจู้ชีวิตของพวกนางไป

ขณะลี้เจ็งลึงจะกระโดดขึ้นชั้นบน พลันมีเสียงร่านระริกดังลงมาอย่างไวอำนาจ

“อาเอียง นางปิศาจร้าย เล่าเอี้ยตื่นแล้วเจ้าไหนยังไม่ตื่นมารับใช้ ? ยังทอดซากออยู่ทางล่างอีก”

ลี้เจ็งลึงเพียงสาวเท่า ร่างลอยละลิวขึ้นไปทีชั้นบน แหกม่านถลันนวบเข้าไปทันที

แลเห็นทั้งห้องตบแต่งไว้สวยงามฟุ้งเฟ้อ ภาชนะเครื่องใช้ล้วนกาไหล่ทองเป็นประกายแวววาวจนซ่อนไหนันต์ตาอย่างยิ่ง

บนเตียงใหญ่ที่นอนหนา มุ้งโปรงบางถูกเลิกขึ้นแล้ว กำลังมีสตรีที่เหลือ

เหตุการณ์ปกปิดร่างน้อยชิ้นกำลังปิดป้ายมือชุกชนที่ยืนแปะปะออกมาจากตักใต้เตียง
เตียงอยู่ พร้อมกับยังส่งเสียงอือ ๆ ออ ๆ ตลอดเวลา

สตรีนางนั้นส่งเสียงหัวร่อร่าระริก จนผิวเนื้อละเอียดอ่อนของนางงั่น
กระเพื่อม บีบเสียงเล็กเสียงน้อย

“ไ้... เป็นผู้เฒ่าที่ไม่สำรวมเลยจริง ๆ อิมม์ เราไม่ยอมแล้ว... อา...
จ๊กจี้ จ๊กจี้...”

ลี้เจ็กลึงยืนมองอย่างเย็นชา ตอนนี้นักฉ้อโกงผู้นอนอยู่ชั้นในของเตียง
ต้องเป็นชิมยี่ที่มีฉายาชุดหนังแน่อน

ลี้เจ็กลึงรอบเป็นครู่หนึ่ง ยังไม่เห็นพวกท่านราคะทั้งสองจะยุติการหยอกเย้า
จึงแค้นเสียงเย็นชา

“พอแล้วกระมัง ควรเป็นเวลาที่ท่านต้องเดินทางได้แล้ว”

บุรุษสตรีทั้งสองพอได้ยินต้องหันขวับมาด้วยความตระหนก ต่างไม่
ทราบ นักศึกษาเสื้อขาวแปลกหน้าผู้นี้เข้ามาในห้องนอนตั้งแต่เมื่อใด ? !

สตรีนางนั้นต้องกริดเสียงแหลมเล็ก รีบคว้าเสื้อผ้าขึ้นปิดร่างไว้

ส่วนด้านในของเตียง มีชายกลางคนที่หน้าซุบคางเลี่ยมตาเหลือกกลนผู้
หนึ่งผุดลุกขึ้นนั่งมา

มันพอเห็นหน้าก็หมายจะเผดดำด้วยความเดือดดาล แต่พออ้าปาก
พลันชะงักค้างไว้ทันที เนื่องจากมันรู้สึก ใบหน้าของบุรุษหนุ่มรูปงามที่บุกรุก
เข้ามาในห้องนอนนี้ ค่อนข้างเป็นอย่างไร แต่คิดไม่ออกว่าเคยพบในที่ใด

ชายกลางคนหน้าตาชั่วร้ายนี้ ย่อมเป็นชิมยี่ที่เมื่อกาลก่อนดูแลบ้านให้
แก่เตี้ยแปะบ้าน

มันในตอนนั้นปลุกใจให้เข้มแข็ง ลงจากเตียงมาส่งเสียงทวาด

“ท่านเป็นผู้ใด ? รู้จักนี่เป็นสถานที่ใด ? ไฉนไม่ผ่านรายงานก็บุกรุกมา
โดยพลการ นับเป็นขวัญที่โอหังบังอาจยิ่ง”

ลี้เจ็กลึงที่เห็นตัวชั่วร้ายซึ่งอาฆาตจนใคร่ผ่าออกควักหัวใจของมันออกมา
ดวงตาจึงเป็นประกายอำมหิตจนแวววาวน่าหวาดหวั่นยิ่ง

ชิมยี่เมื่อเห็นประกายตาของนักศึกษารูปงาม ต้องตระหนกจนถอยหลังไป
สามก้าว สยิวกายด้วยความหนาวเหน็บตลอดเวลา

ลี้เจี๋ยลี้เจี๋ยเสียงเย็นชาตาม

“ซิมยี่ ยังจำเราได้หรือไม่ ? ยังจำทารกกำพร้าที่เมื่อตอนเยาว์วัย ถูกเจ้าคุณความทำร้ายจนแทบต้องเสียชีวิตในกองไฟได้หรือไม่ ?”

ลี้หน่าซิมยี่ซัดขวานทันที ริมฝีปากสั่นระริกชั่วครู่จึงตอบ

“เจ้า... เจ้าคือเด็กกำพร้าลี้เจี๋ยลี้...? เจ้ามีได้ถูก...”

“เฮอะ ถูกแล้ว เราได้ถูกฝีมืออำมหิตของเจ้าประทุษร้าย มิได้ถูกไฟคลอกตายไป”

ถึงตอนนั้นเหงาหน้าห้าวร่อเสียงเกรี้ยวกราดแล้วกล่าว

“แต่ทว่า ท่านผู้เผ่าลี้ป่วยที่นำเวทนา กลับต้องเสียชีวิตภายใต้ฝีมือชั่วช้าสามัญของเจ้าเดียร์จางาน นำเวทนาท่านผู้เผ่าที่ขยันขันแข็ง จงรักภักดีชีวิต ต้องมีบันปลายนำอนาคถึงปานนั้น”

ดวงตาลี้เจี๋ยลี้มีหยาดน้ำเอ่อคลอ หยดชั่วขณะจึงพลันตวาด

“วันนี้คือวาระที่เจ้าจะต้องถูกผ่าอกควักหัวใจไปเช่นไรผู้เผ่าลี้ป่วย ฮา ฮา เจ้ากลัวแล้วหรือไร ? สำนึกเสียใจหรือไร ? สายเกินไปแล้ว”

ซิมยี่ตอนนั้นหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อตัวสั่นระริก ทันใดแผดร้องสุดเสียง

“บ่าวไพร่ทั้งหลาย ช่วยด้วย ! ช่วยด้วย ! เกิดฆ่ากันตายแล้ว ช่วยด้วย !”

ลี้เจี๋ยลี้แค้นห้าวร่อพลางเดินช้า ๆ เข้าไปหา ชูขวัญซิมยี่จนแน่นลมหายใจก็ไม่กล้าระบาย สองเท้าอ่อนระทวยแทบล้มลง

ลี้เจี๋ยลี้เสียงเย็นเยียบ

“เจ้าอย่าหลบตาแผดร้องไปเลย ผู้คนในตึกนี้ได้ล่วงหน้าเข้าไปรอรับใช้เจ้าในโลกันตร์แล้ว”

จบคำห้าวร่อแค้น ๆ ยกมือขวานขึ้นช้า ๆ ห้านิ้วงอรั้งตั้งตะขอ ตะปบไปทีหน้าผากซิมยี่อย่างเชื่องช้า

ลมหายใจของซิมยี่ชะงักไปแล้ว ตลอดร่างสั่นระริก ใบหน้าเผือดขาวราวซากศพ

มันไม่อาจทนทานความเจ็บปวดรวดร้าวที่ถูกคามประสาท สองตาพลัน

เหลือกพลิก แผลร่องโอดโอยได้สิ้น ๆ ก็ล้มฮวบลงไป ถึงกับกลัวจนเขว่ญ่ผก
ตายไปเองได้ !

ลี้เจ็กถึงตระหนกเล็กน้อย รีบปราดเข้าไปประคองร่างมัน พอตรวญ่กั
ทราบศัตรคู่แค้นตายไปแล้ว

ลี้เจ็กถึงพลันเหงานหน้าร้องสุดเสียง

“บ้วยแปะ บ้วยแปะ วิญญาณบนสรวงสวรรค์ของท่าน โปรดมาดุถึงยั
ล้างแค้นแทนท่านผู้เฒ่าแล้ว”

จบคำเสียงนี้ว่ทั้งหาลงไปดังควับ ถึงกับทะลวงศีรษะของเจ้าตัวต่ำซำจน
แหลกเลยไปในบัดดล

ลี้เจ็กถึงยังตะตามอีกฉาดหนึ่ง พอตึกฎที่ทรวงอกซิมยี่ เสียงโครมสนั่น
พล้งที่รุนแรงของปลายเท้าเบะทรวงอกซิมยี่ออกจากกัน ดับได้ไล่ฟุ้งกระจาย
เกลื่อนกลาดพื้น สยดสยองจนไม่อาจทนดู นี่ก็คือบั้นปลายของซิมยี่ผู้ก่อกรรม
ทำเข็ญมาชั่วชีวิต

ลี้เจ็กถึงเดินซำ ๆ ไปที่เมืองหน้าสตริงนางนั้น เห็นนางน้ำมูกน้ำตานองหน้า
เพียงส่งเสียง “ตัวเอี้ยไว้ชีวิต” ก็คุกเข่าลงสลบไป

ลี้เจ็กถึงรู้สึกสังเวชยี่ แต่หากนางอยู่ต่อหน้าคนที่ไม่น่ากลัว นางยังจะมี
ที่ทำน่ำสังเวชยี่นี้หรือไม่ ?

ลี้เจ็กถึงผินยิ้มเล็กน้อย ดบไปที่ท้ายหอยนางเบา ๆ ช่วยให้นางมีสติ
ฟื้นคืนมา

สตริงนางนั้นพอเห็นลี้เจ็กถึง หวาดท่ว่นตระหนกจนรีบโขกศีรษะขอชีวิต
อีกครา

ลี้เจ็กถึงขมวดคิ้วกล่าว

“ไปจัดการเก็บซำของมีค่า แล้วรีบเร่งไปเถิด”

สตริงนางนั้นคล้ายได้รับนิรโทษ รีบโขกศีรษะอีกสามครั้งแล้วลนลานสวม
เสื้อผ้า เก็บของมีค่าได้ห่อเล็ก ๆ แล้วรีบเร่งออกไปโดยไม่กล้าเหลียวมำอีกเลย

ลี้เจ็กถึงยืนสงบอยู่ในห้อง ความคิดพล้งพล่านดุจคลื่นลมที่ปั่นป่วน

จนครุใหญ่ จึงลั้งชุดไฟออกมา เผาตามมุ้งม่านที่ติดไฟง่าย ชั่วหญ่
เปลวไฟก็ลุกลฮือไหม ลี้เจ็กถึงหัวร่อแค้น ๆ กระโดดออกจากห้อง พร้อมทั้ง

ครุ่นคิด มั่นก่อกรรมใด ต้องมีกรรมนั้นตามสนองจึงสาสม'

ขณะที่เขาป่วย ปิงอ้วงทั้งสองรออยู่ทางนอกซุ้มประตู เป็นเวลาเนิ่นนาน จนรุ่งน่านรำคาญ ทันใดมีกลิ่นเหม็นไหม้ลอยมาตามกระแสลม ทั้งสองรีบเพ่งมอง พบเห็นหมู่ตึกที่กว้างใหญ่ไพศาลมีไฟลุกไหม้ขึ้นทุก ๆ หลัง เพียงชั่วครู่ ถูกกลืนเข้าไปในทะเลเพลิง

ทั้งสองต้องทอดถอนใจด้วยความสะทกสะท่อน ทันใดเงาร่างสีขาวสายหนึ่งพุ่งวาบมา ปรากฏเป็นลี้เจ็กลิ่งที่สีหน้าหดหู่ เลื้อยารสีขาวสะอาดแปดเปื้อนโลหิตเป็นด่างดวงมากมาย

ทั้งสามต่างเดินทางไปโดยเงียบขรึม ชั่วครู่ ลี้เจ็กลิ่งส่งเสียงแผ่วเบา

"ข้างป่านั้นคือซังขุยของบิดามารดาผู้ล่วงลับ สองท่านโปรดเข้าพักผ่อนในป่าก่อน เพื่อไม่ต้องถูกพวกกรรมเมืองพบเห็น ข้าพเจ้าไปกราบไหว้ชั่วคราวก็จะกลับมา"

ลี้เจ็กลิ่ง ปิงอ้วงและเขาป่วยทั้งสาม หลังจากออกพ้นตัวเมืองชีวบูแล้ว เพื่อคลี่คลายอารมณ์หม่นหมองของลี้เจ็กลิ่ง ปิงอ้วงกับเขาป่วยพยายามกล่อมเกลาจิตใจลี้เจ็กลิ่งให้ปลอดโปร่งแจ่มใส จึงชักชวนท่องเที่ยวตามที่ทางต่าง ๆ

มณฑลช่อหน่า มีภูเขาเลื่องชื่อน้ำสาวงาม วัดโบราณและปูชนียสถานสำคัญมากมาย แต่ทั้งสามก็พากันท่องเที่ยวจนแทบทั่วถ้วน

เขาป่วยนักสู้ผู้กล้าที่มีจิตใจเปิดเผยหัวหาญ รักและนับถือลี้เจ็กลิ่งยิ่งนัก ได้ทุ่มเทน้ำมิตรไมตรีที่มีไปไว้ที่ลี้เจ็กลิ่งจนหมดสิ้น และเพราะลี้เจ็กลิ่ง จึงจำต้องสะกดกลั้นการล้างแค้นเก่าจี้มือขุนบ้อเหลียงไว้อีกชั่วคราว

วันนี้ ทั้งสามมาถึงเมืองเซียงอ้วงของฮ้อปัก เมื่อเข้าพักแรมรับทานอาหารอิมหน่าแล้ว เขาป่วยก็เสนอให้ออกไปท่องเที่ยวทางนอกเมืองกัน

ตอนนี้เป็นเวลาหลังเที่ยง ทั้งสามเหาะอย่างมั่วออกจากประตูเมืองสนทนาด้วยอารมณ์ผ่องใส จนกระทั่งมาถึงเซียงเขาเล็ก ๆ ลูกหนึ่ง

ที่เซียงเขามีต้นปิงโบสีแดงฉานแผ่กระจายเป็นป่าใหญ่ ในป่าต้นปิงยังคล้ายมีหมู่ตึกที่ใหญ่โตโอฬารห่อหมกหนึ่ง

ตึกนี้สร้างอยู่ที่เชิงเขา ด้านหลังของป่าต้นปรง (กรอบรรณ) เกือบหกหมื่น
ภูเขาเขียวขจี มีเมฆสีขาวลอยฟุ้ง เบื้องหน้าเป็นป่าต้นปรงสีแดงฉาน นก
งวมดังภาवाद

ลี้เจี๋ยลิ่งเมื่อเห็นต้องชมเชยเบา ๆ

"ตึกนี้มาสร้างอยู่ในป่าเขาที่มีทิวทัศน์สวยตระการ แสดงให้เห็น ประมุข
ตึกก็ต้องมีใช่เป็นคนธรรมดาสามัญ"

เขาปวยหัวรอฮยาฮ่า กล่าว

"เล่าตี่บ่งบอกถูกต้อง เจ้าของตึกนี้ กาลก่อนก็เป็นชนชาวนักเลงคน
หนึ่งนามเก็งกังฉายซิงเตียว (อินทรีเทพเจ้า) มันได้ถอนตัวออกมาร่วมตั้งแต่
เมื่อยี่สิบปีก่อน มีน้ำใจไมตรีกับเล่ากอกอเล็กซึ่งไม่น้อย"

แล้วสะบัดบังเหียนแรงม้าไปในป่า ลี้เจี๋ยลิ่งกับปิงอ้วงยอมติดตาม ระหว่าง
ทางปิงอ้วงถามเบา ๆ

"ระหว่างนี้ ผู้อาวุโสไหนมักอยู่กับพวกเราเพียงลำพัง มิเห็นท่านไปเยี่ยม
เยียนผู้อื่นเลย"

เขาปวยหัวรอกล่าวอย่างเปิดเผย

"โกวเนี้ย ท่านพานบอกให้ชัด เล่าฮูเมื่อกาลก่อนมีชื่อเกรียงไกรในดิน
แดนฮ้อฮู เพียงส่งเสียงก็มีผู้คนมาประจบสอพลอรอบข้าง แต่บัดนี้ กลับ
เงียบเหงาเดียวดาย ไม่มีผู้คนมาเยี่ยมเราเลย ไยมิถูกต้องเหมาะสมกว่า"

ปิงอ้วงละอายหน้าแดงฉาน ที่ถูกฝ่ายตรงข้ามเปิดเผยความในใจมา

เขาปวยเหลือบมองทั้งสองแวบหนึ่งแล้ว ถอนใจกล่าวต่อ

"เล่าฮูจากฮ้อฮูไปนานสิบสามปี มีเพียงสหายรักในกาลก่อนจะเหลื่ออยู่
น้อยกว่าน้อยเท่านั้น มาตราวยังมีสักหลายคน เล่าฮูก็ไม่ต้องการไปรบกวนพวก
มัน เนื่องจากทราบว่ครั้งหนึ่งกลับมาด้วยสาเหตุใด เราไหนเลยจะให้พวกมันเป็น
เช่นดังเรา ไปสร้างความล้างแค้นต่อประมุขสหพันธ์โจรภาคเหนือที่มีอิทธิพล
อำนาจยิ่งใหญ่ไพศาล หากแน้นพลาดพลั้ง ไยมิใช่ทำร้ายพวกมันไปชั่วชีวิต?"

หยุดถอนใจเบา ๆ เขาปวยกล่าวต่อ

"และเล่าฮูที่ได้กลับตงวันเป็นเวลายาวนาน ที่ยังจำเค้าหน้าเล่าฮูในกาล
ก่อนได้ ก็น่ากลัวมียูไม่มากแล้ว"

บึงอ้วงอุทานเบา ๆ แล้วกล่าว

“ข้าพเจ้าเหลวไหลเสียจริง ๆ ถึงกับมิได้คิด ผู้อาวูโสจากที่นี้ไปเนิ่นนานปี
เค้าน้ำและกระแสนเสียงย่อมเปลี่ยนแปลงจากเดิมมากหลาย”

ลี้เจี๋ยลิ่งแยมยิ้มกล่าวบ้าง

“เล่ากอกอ ตึกของซึ่งเดียว (อินทรีเทพเจ้า) เก่งทั้งนี้มันามหรือไม่?”

“มี เรียกว่าอั้งปึงซัวจิ้ง (ตึกกรอบธรรณีแดง) ในเมื่อพวกเรามาถึงแล้ว
ก็เข้าไปเยี่ยมเฉาเก็งดูสักคราเถิด”

“ในเมื่อเล่ากอกอไม่ต้องการให้ผู้อื่นจำได้ ข้าพเจ้าเห็นว่ายังคงอย่าเข้าไปเถิด”

เฮาปวยตบปาลี้เจี๋ยลิ่งพลางหัวร่อกล่าว

“แม้ถูกเฉาเก็งจำได้ก็มีเห็นเป็นไร เฉาผู้นี้และเล่ากอกอมีน้ำใจไมตรี
ที่ลึกซึ้งยิ่ง มันเป็นคนจิตใจท้าวหาญเปี่ยมคุณธรรม ไปเถิด เล่ากอกอก็ต้อง
การเห็นสหายเก่าผู้นี้มีความเป็นอยู่อย่างไรบ้าง”

เมื่อทั้งสามห้อมมาจนใกล้จะถึงซุ้มประตูมัทมา เฮาปวยส่งเสียงหัวร่อก้อง
กังวานด้วยความพิติ

มิกาด พลันมีชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมสามสี่สิบคน กระโดดออกมา
จากสองฟากของป่าต้นป้ง ล้อมทั้งสามไว้ในระยะใกล้

หนึ่งในจำนวนนั้นตวาดดังก้อง

“สหาย ทั้งอาวูธก่อนค่อยลงจากม้ามารับพันธนาการ มิเช่นนั้น พวก
ตัวเอี้ยจะต้อนรับด้วยเกาทัณฑ์แล้ว”

เสียงตวาดขาดคำ พลันมีมือเกาทัณฑ์อาภรณ์ดำฮือออกมาจากในป่าอีก
ไม่น้อยจริง ๆ ต่างยกเล็งมาที่ทั้งสามด้วยที่ท่าตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง

ลี้เจี๋ยลิ่งเห็นตนกับฝ่ายตรงข้ามไม่เคยมีความอาฆาตเคັนต่อกัน แต่พวก
ประดานี้ กลับฮ้อมล้อมไว้โดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ ทั้งยังซุ่มมือเกาทัณฑ์ไว้
ก่อน ประหนึ่งมีการเตรียมพร้อมก็ปาน

ลี้เจี๋ยลิ่งเพียงครุ่นคิดวูบก็เข้าใจ นี่ต้องมีการเข้าใจผิดกันอยู่ จึงมิกกล่าว
กระไร เพียงกวาดตามองผู้คนทั้งหลายโดยสงบ

เฮาปวยยังมีโห่สะดาดเดือดยิ่งนัก ท่านที่มาเยี่ยมสหายรักด้วยกุศลเจตนา

พวกประดานี้ถึงกับใช้อาวุธเข้าหาโดยไม่ถามต้นสายปลายเหตุก่อน จึงพวกเท
ก้องกังวาน

“อุบารห์มัดซบ นำกลัวพวกเจ้าต่างตาบอดแล้ว ไม่ลืมหาตามาดูเราผู้เฒ่า
เป็นใคร ให้พวกเจ้ามาอาละวาดเยี่ยงนี้ได้?”

กลุ่มผู้คนทางเบื้องหน้ามีความเคลื่อนไหวจนร่นว้ายไปเล็กน้อยจริง ๆ
แล้วปรากฏหนึ่งซราห์หนึ่งฉกรรจ์เดินเคียงคู่ออกมา

ชายซราห์วัยประมาณห้าสิบหน้าสีเหลืองมูฮานใหญ่ เคราสวมແຈກพลั่ว
ปลิวไสว นับเป็นเด็กที่สง่างามภาคภูมิไม่น้อย

ส่วนฉกรรจ์นั้นวัยยี่สิบเศษ หล่อเหลาคมคายจนเป็นชายงามได้คนหนึ่ง
ทั้งสองพอเดินออกจากกลุ่ม สืบเท้ามาอีกหลายก้าวด้วยที่หาค่ายกรัง
เกรงทั้งสามอย่างยิ่งก็ปาน กล่าวด้วยความระมัดระวัง

“พวกท่านในบริวารของม้อเยี้ยว (กรงเล็บอสูร) กำปิง มาที่นี่ด้วยเรื่อง
อันใด?”

เขาปวยตวาดด้วยโทสะ

“อย่าได้หลับตากล่าวาจาจากัดซบ ม้อเยี้ยว (กรงเล็บอสูร) กำปิงใดกัน ?
เล่าฮูกระทั้งยังไม่เคยได้ยิน นี่เราถามท่าน ที่นี้ใช่ยังเป็นบ้านของซึ่งเดียว (อินทรี
เทพเจ้า) เก่งทั้งหรือไม่?”

สีหน้าชายซราห์อ่อนคลายลงเล็กน้อย ส่งเสียงนุ่มนวล

“อ้อ ที่แท้ท่านมิใช่เป็นพวกเดียวกับม้อเยี้ยว เล่าฮิวล่งเกินไปแล้ว ที่นี้
ถ่อตึกพักของเก็งเล่าจึงจริงจริง มิทราบท่านทั้งหลายมีคำสั่งสอนใด โปรดบ่ง
บอกมาให้ชัดเจน เล่าฮิวเซียสพจะเป็นผู้ตัดสินใจแทนได้”

เขาปวยพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้องแล้วร้อง

“เฮียเล่าอี้ เด็กน้อยท่านไว้เราตั้งแต่เมื่อใด ? ไฉนกระทั้งเล่าฮูเขาปวยก็
จำไม่ได้แล้ว?”

ชายซราห์ที่เบื้องหน้าต้องรีบปรายเข้ามาอีกหลายก้าว ยกมือชี้ตากวาด
พิจารณาเขาปวยอยู่เป็นครู่ พลันสะอึกปรายเข้ามาร้องสุดเสียง

“เฮาเฮีย เฮาเฮีย เป็นท่านจริง ๆ สิบสามปีที่ผ่าน ผู้น้องคิดถึงแทน
นายทีเดียว”

เขาป่วยพลีกายลงจากหลังม้า คว่ามือชายชราผู้นั้นบีบไว้แน่นแนบ
ถอนหายใจตอบ

“เขี่ยเล่า... โอ กาลเวลาสิบสามปีที่ยาวนาน แต่เหตุการณ์ยังคงคล้าย
ดังเมื่อวานเท่านั้น ท่านก็ชราแล้ว”

ทั้งสองกุมมือด้วยความสะทกสะทอนชั่วคราว เขี่ยสู่วิ่งรีบหันไปทวาด

“เขี่ยยี้ ยังไม่เข้ามากราบคารวะเขาแป๊ะแป๊ะของเจ้า”

บุรุษหนุ่มรูปงามรีบปรดเข้ามาคุกเข่าโขกศีรษะดัง ๆ สามครั้ง

เขาป่วยหัวร่อแล้วประคองบุรุษหนุ่มรูปงามขึ้นกวาดพิจารณาชั่วขณะ
จึงผงกศีรษะถอนใจกล่าว

“ตอนนั้นเจ้าเด็กเก้งเขี่ยยี้เพิ่งมีอายุสี่ห้าขวบเท่านั้น ยังจำได้ มีคราหนึ่ง
ถึงกับเยียวใส่เล่าฮูจนเปียกโชก แต่ตอนนี้สูงใหญ่คมสันมากแล้ว นับเป็นวีร-
บุรุษกำเนิดในวัยฉกรรจ์จริง ๆ”

ถึงตอนนี้พลันนึกขึ้นได้ ไม่สนใจบุรุษหนุ่มรูปงามเก้งเขี่ยจะละอายจน
หน้าแดงฉาน รีบหันถามเขี่ยสู

“เขี่ยเล่ายี้ เฒ่าเก้งเล่า ? ไฉนไม่เห็นมันออกมา ? พวกท่านตื่นตื่นจน
เตรียมอาวุธพรักพร้อมป่านนี้เพราะเหตุใดกันแน่ ?”

สีหน้าเขี่ยสูหม่นหมองลงทันที ตอบเบา ๆ

“โอ... เล่าแล้วยืดยาว ที่นี้มีใช้สถานที่สนทนา พวกเรายังคงเข้าไปข้างใน
ก่อนค่อยว่ากล่าว ข้าพเจ้าน่าตายเสียจริง ถึงกับลืมนอกร้องเขาเขี่ยช่วยแนะ
นำให้รู้จักสหายทรงเกียรติทั้งสองท่านนี้”

เขาป่วยหัวร่อฮาฮา ซี้ลี้เง็กลึงพลางแนะนำ

“นี่เป็นสหายลิมวัยของเล่าฮู เง็กมิ่นฮิวล้อ (อสุรหน้าหยก) ลี้เง็กลึง”

เขี่ยสูและเก้งเขี่ยงพอได้ยินชื่อนายนี้ ต่างสะท้อนขึ้นเลือกใหญ่ทันที
ร้องโพล่งไปพร้อมกัน

“ว่ากระไร ท่าน...ท่านผู้นี้คือลี้ปังจู้ ?”

เขาป่วยงุนงงรูปจิ้งโพล่งถาม

“เป็นไร ? หรือยังมีตัวปลอมได้ ?”

เขี่ยสูรีบคารวะต่อลี้เง็กลึงอย่างนอบน้อมแล้วกล่าว

“เกียรติภูมิของท่านระบือไกลไปทั่วแผ่นดิน อาณาภพสะท้อนทั่วทั้งเหนือ
ใต้ ลำน้ำใหญ่ เล้าชีวิตเมื่อครู่ที่พลันได้ยินอดแตกตื่นสงสัยจนเสียมารยาทได้
ขอให้ท่านผู้มีจิตใจกว้างขวาง โปรดอโหสิ อย่าได้ถือโทษทัณฑ์...”

ลี้เจี๋ยลืงการะตอบแล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

“เชียวเขียยกย่องเกินความจริง ละอายมิกล้ารับไว้ เรื่องเล็กน้อยไม่ต้อง
ติดใจจ้ะ”

เขาปวยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ถูกต้อง ถูกต้อง อย่าได้สำรวมตามมารยาทคร่ำครึจึงประเสริฐ อ้อ
เรากลับลืมนะ ยังมีหลานรักของทีเหลาเล่าแห่งเทียนซัวอีกผู้หนึ่ง นางนามปิง-
อ้วงฉายาเล็กเนี้ยจื้อ”

ปิงอ้วงย่อกายการะ เชียสูริบกล่าวตามมารยาทอีกครา จึงได้เชื้อเชิญ
ทั้งสามไปในห้องต้อนรับ

เมื่อนั่งเรียบร้อย มีผู้รับใช้นำชามาให้ เขาปวยก็ถามด้วยความรุ่ม-
ร้อนก่อน

“เชียวเล่าอี้ (ที่สอง) เรื่องที่เราถามท่านเมื่อครู่เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? รีบ
บอกด้วยเถิด”

เชียสูถอนใจอีกคราจึงเล่า

“เขาเขียยังคงไม่ทราบ ระหว่างนี้ ในวงพวกนักเลงมีเพลงร้องอยู่สอง
ประโยค มีทราบเขาเขียเคยได้ยินหรือไม่ ?”

เชียสูกล่าวแล้วต้องเหลือบมองลี้เจี๋ยลืงแวบหนึ่ง

เขาปวยสันคิระะตอบ

“เพลงเยี่ยงไร ? เราไม่เคยได้ยินผู้คนเล่าขานกันเลย”

“นี่ก็ยากจะตำหนิเขาเขีย ท่านมิได้มาตงจ้วนสิบปีกว่าแล้ว เพลงทั้งสอง
ประโยคนั้นคือ ‘ยอมพบบยมมาลทั้งสิบตำหนัก ก็อย่าพบพัทตร์อสุระหน้าหยก’”

เขาปวยหัวร่อเสียงกึกก้องกล่าว

“นั่นมิใช่หมายถึงลี้เล่าตี้หรือไร ? นี่เรากลับทราบอยู่”

ลี้เจี๋ยลืงมีสีหน้าเฉื่อยเฉย หัวร่อแค้น ๆ เท่านั้น

เชียสูริบกล่าว

“ยังต้องขอความกรุณาสี่เฮีย อโหลเล้าฮิวที่มีวาจากูกอาจก้าวร้าว”

สี่เง็กลึงแยมยิ้มกล่าว

“เฮียเฮียโปรดบอกโดยไม่ต้องเกรงใจ ผู้น้องต้องมิเคยดั่งนี้”

เฮียสุ่ยระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าวต่อ

“ความหมายของเพลงนี้คือ... สี่เฮียมีพลังฝีมือเลอเลิศ ไร้ผู้ใดในแดนดิน
ต่อต้าน โดยเฉพาะ...”

สี่เง็กลึงเห็นมันคล้ายมีความกริ่งเกรงอยู่ มิกลับออกเรื่องราวตามตรง
จึงหัวร่อพลางกล่าว

“โดยเฉพาะเง็กมันชั่วลัทธิที่มีจิตใจโหดเหี้ยม ลงมืออำมหิตดุดัน ยิ่งเป็น
ที่ผู้คนพอกกล่าวขวัญถึงต้องหน้าถอดสี ต่างปลิกตัวหนีด้วยความนับถือ ?”

เฮียสุ่ยผินยิ้มด้วยความกระดากพลางกล่าว

“เฮียวเฮียบอกกล่าวรุนแรงไปแล้ว รุนแรงไปแล้ว ความจริงเล่าฮิววันนี้ได้พบ
เฮียวเฮียบ จึงทราบว่คำเล่าลือนั้นผิดความจริงทางไกลยิ่ง มิเป็นที่น่าเชื่อถือเลย”

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

“นั่นเป็นคำแรกของเพลงสองประโยคนั้น คำต่อไปคือ ‘เผชิญยอดฝีมือ
ทั่วทั้งใต้หล้า ไม่ปรารถนาได้เห็นกรงเล็บอสูร’ นั่นหมายถึงมือเยี้ยว (กรงเล็บ
อสูร) กำบัง ที่อยู่บนยอดเขาเอ็กเล้ง (มังกรดำ) ในกุยจิ่ว ฟังว่า ผู้นี้มีพลังฝีมือ
สูงสุดยอด แนวทางฝีมือลึกลับพิสดารไม่อาจหยั่งคำนวณ เคยใช้ช่วงเวลาคืน
เดียว ทะลวงผ่านสิบสองด่านของค่ายเสือขาวภูเขาดีเล้งสังหารพวกหัวหน้า
เสือขาวไปสิบเจ็ดคน กระทั่งประมุขใหญ่ของค่ายเสือขาวนามคิวยัง ก็ยังรับ
มือมันไม่ถึงสามสิบกระบวณท่า ถูกมันฟาดตายคามือไป”

เฮียสุ่ยหยุดระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วเล่าต่อ

“มือเยี้ยวกำบังผู้นั้น เมื่อปีก่อนเคยไปที่เตียมซังพิชิตสิบสององครักษ์
พิทักษ์กฏของเตียมซังพ่ายแพ้ ใช้ดรรชนีจี๋แจ้ซังเต้าเจี้ยง เจ้าสำนักเตียมซัง
บาดเจ็บแล้วจึงลงจากเตียมซังมาอย่างโอหัง”

เขาปวยสงบฟังถึงตอนนี้พลันกล่าว

“ผู้นั้นแม้มีพลังฝีมือสูงส่ง แต่มิใช่ไม่นับถือเหตุผล โฉนผู้คนจึงกริ่ง
เกรงมันถึงปานนี้ ?”

เชียสู่ออนใจตอบ

“เขาเขียผิดแล้ว ม้อยี้วก่าปึงมีเพียงมีนีสัยโดดเดี่ยวทรนงไม่องเหงก่าเท่านั้น ยังไม่ค่านึงภรรยาเบียบนุสิ้มเลยสักน้อยนิด พบพานเรื่องราว เป็นต่งเตจินตามอารมณ์ที่มันมีในตอนนั้น กระทั่งบางครั้ง มีคนเหลือบมองมันสักแวบหนึ่งก็อาจเป็นชนวนภาพภัยถึงแก่ชีวิตได้”

เขาป่วยกระซากเสียงด้วยโทสะ

“บัดชบ เราไม่เชื่อเจ้าเด็กน้อยจะร้ายถึงปานนี้ ตอนบิดาเกลือกกลิ้งอยู่บนคมหอกคมดาบ นากลัวเจ้าเด็กน้อยยังกินนมอยู่ดอก”

เชียสูรับกล่าว

“เขาเขียโปรดระงับโทสะไว้ ฟังว่ก่าปึงมีวัยไม่สูง เพียงประมาณสามสิบเศษ ที่มันมีชื่อในวงพวกนักเลงก็เป็นระหว่างปีสองปีนี้เท่านั้นเอง”

ลีเง็กถึงสงบฟังพร้อมทั้งครุ่นคิด

“เราก็มีชื่อในวงพวกนักเลงในเร็ววันนี้เอง โฉนเคยได้ยินผู้พาดพิงถึง ? ไข้แล้ว ต้องเป็นเพราะชอบหาเรื่องราว ระหว่างนี้ได้นำนามของเราไปพัวพันอยู่กับคนผู้นั้น เราจึงได้ไม่ทราบมาก่อน”

ขณะที่ยังครุ่นคิด ได้ยินเขาป่วยลดเสียงแผ่วเบาถาม

“เขียเล่ายี้ เจ้าผู้นั้นมีความแค้นใดกับพวกท่าน วันนี้พวกท่านถึงได้ตื่นเต้นจนตึงเครียดปานนี้ ?”

เชียสูลืมตาโพลงด้วยโทสะ เน้นเสียงตอบ

“บอกแล้วเป็นที่ผู้คนต้องคลั่งใจตายจริง ๆ เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อเจ็ดวันก่อน ตอนนั้นพอดีเก็งเขียออกไปเยี่ยมมิตรสหายทางภายนอก มอบหมายให้ข้าพเจ้าดูแลบ้านแทน ไทนเลยจะคาด คินวันที่เก็งเขียจากไป ในดึกก็เกิดเรื่องราวสำคัญ”

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

“ตอนนั้นข้าพเจ้ากำลังฝึกลมปราณอยู่ในห้อง ยามพิทักษ์ตีกลันลนลานเข้ามารายงาน ผนังห้องลับของเก็งเขียถูกคนใช้กำลังภายในกระแทกหลายไปโดยไม่มีภูตผีล่วงรู้ สุหยินและหญิงรับใช้สองนางก็ถูกผู้มาจี้จุดสลบไป...”

“ข้าพเจ้าพอได้รับรายงาน รีบเร่งไปตรวจดูพร้อมทั้งสั่งให้มีการป้องกัน

เต็มอัตรา ส่วนหนึ่งไปสืบทอดรอยของโจรร้าย รอจนสุหิณได้สติรีบเชิญนางตรวจหาตุ้มของไคสุญหาหรือไม่ว่ ผลสุดท้าย สุหิณมาบอกด้วยความตระหนก หยกอวงเอี้ยผู้เมียที่เป็นของตกทอดประจำตระกูลถึง ถึงกับหายไปตัวหนึ่ง เนื่องจากที่เป็นตัวเมียสุหิณเป็นผู้เก็บรักษาไว้ จึงถูกโจรร้ายขโมยไปข้าพเจ้าต้องกระวนกระวายยิ่งนัก และบังเอิญเห็นบนโต๊ะหนังสือของเก็งเฮียมีกระดาษอยู่แผ่นหนึ่ง”

(อวงเอี้ยเป็นสัตว์ปีกมีสีสันสวยงามมาก จะอยู่กันเป็นคู่ ๆ โดยไม่สืบเปลี่ยน ตัวใดตายไป อีกตัวหนึ่งจะตายตาม มีนามทางการว่าเป็ดแมนดาริน)

เชียวสู่เล่าถึงตอนนี้ สอดมือเข้าอกเสื้อ ล้วงแผ่นกระดาษที่พับหลายชั้นออกมายื่นให้เขาปวย

เขาปวยรับมาคลี่ดู เห็นเป็นอักษรหวัด ๆ หลายแถวความว่า

“เตือนให้เก็งทั้งทราบไว้ เรายินดีรับหยกอวงเอี้ยผู้เมีย อวงเอี้ยหยกตัวผู้จะมารับภายในครึ่งเดือนนี้ ของวิเศษที่ทรงคุณค่าลิบลิว มิใช่พวกชั้นธรรมดาสามัญจะมีวาสนาได้ไว้”

ท้ายกระดาษ วาดเป็นมังกรสีดำที่ประณีตสวยงาม ใต้ตัวมังกรดำ ถึงกับเป็นกรงเล็บปีศาจที่แห่งกรงข้างหนึ่ง

เขาปวยต้องเหือดตาลจนตาลมกว้าง ร้องเสียงเกรี้ยวกราด

“เจ้าเด็กน้อยมีถ้อยคำโอหังบังอาจยิ่ง คล้ายดังของประจำตระกูลผู้อื่นควรจะประคองมอบให้แก่มันจึงถูกต้อง อุบาทว์ชาติชั่ว เล่าสู่กลับจะต้องขอซึ่งเจ้าม้อเอี้ยวก่าบิงดูว่ามีน้ำหนักเท่าใดกันแน่”

ลี้เง็กลี้มมีสีหน้าเคร่งเครียดสำรวม ถามอย่างเยือกเย็น

“เชียวเฮีย หยกอวงเอี้ยผู้เมียนอกจากตัวมันจะเป็นหยกมีคุณค่าสูงลิบลิวแล้ว ใ่ว่ายังมีคุณลักษณะอื่น ๆ อยู่อีก ?”

ที่แท้ลี้เง็กลี้มมีสมองปรื่องปราดหลักแหลม ความคิดสุขุมลึกซึ้ง ฟังจบความแล้วจึงคำนึง

ในเมื่อม้อเอี้ยมมีพลังฝีมือที่สูงส่งถึงปานนั้น ทรัพย์สินทั้งแผ่นดิน ขอเพียงมันพอตาพอใจ ใช้ฝีมือช่วงชิงก็ต้องได้มาโดยง่ายดาย หากมิใช่หยกอวงเอี้ยผู้เมียยังมีความวิเศษประการอื่น ๆ มันต้องไม่ยินยอมถ่อมตัวมาใช้ฝีมือ

ช่วงชิงโดยเปิดเผยเป็นแน่

เซียสู่เมื่อได้ยินคำถามของลิ้งเกิ้ล รีบเลิกคำตอบไป

“เซียเย็บมีความคิดที่สุ่มคัมภีรภาพจริง ๆ ถูกแล้ว หากอวงเกียผู้เมียนอกจากหยกมันจะเซียสู่ใส่ไว้รำลึกน้อยนิด พอจะนับเป็นอณุมติเมื่อก้าวการเมืองแล้ว หากประกบสองผู้เมียวอยู่ด้วยกัน พอจะแกะมุกสีม่วงเงินจากนัยน์ตาซ้ายขวามันออกมา มุกนั้นบดละเอียดเป็นผง กลืนกินกับสุรา จะรักษารูปโฉมของผู้คนให้ยืนยงมีอายุยืนยาวเป็นร้อยปี หากผู้ฝึกวิชาบู๊ได้กลืนกิน จะเพิ่มพลังภายในแก่มันอีกหนึ่งเท่าตัว”

หยุดเล็กน้อยแล้ว เซียสู่กล่าวต่อไป

“มุกคู่นั้นยังมีความพิสดารอยู่อีกประการ หากไม่บดมันกลืนกิน พกติดกับตัวแล้ว มุกสีม่วงพอมิประสิทธิภาพป้องกันไฟได้ ส่วนมุกสีเงินป้องกันน้ำ นับว่าเป็นของมีคุณค่าที่สุดสูงยากจะแสวงหาจริง ๆ”

“คาดคิดไม่ถึง เฒ่าเก็งมีมุกพิเศษสองลูกนั้น กลับกลายเป็นนาภัยมาก่อกรนให้ยุ่งยากรำคาญได้ อ้อ ถูกแล้ว ท่านยังมีได้บอก เฒ่าเก็งตอนนี้อยู่ที่ใด ? หรือว่า...”

เซียสู่เห็นเขาป่วยมีสีหน้ากระวนกระวายยิ่ง ต้องรีบปลอบเบา ๆ

“เขาเอ๊ยโปรดคลายใจ รุ่งขึ้นของวันที่สุญของวิเศษ . ผู้น้องก็ใช้มาเร็วไปส่งข่าวแก่เก็งเฮีย โอ... มิคาด เมื่อเก็งเฮียกลับถึงบ้าน เห็นของวิเศษประจำตระกูลที่ตกทอดมาหลายชั่วคนสูญหาย และโจรร้ายยังโอหังลำพองปานนี้ แต่กีพานเป็นผู้มีชื่อเสียงและมีฝีมือสูงส่ง ท่านในยามเดือดดาลกระวนกระวายต้องลืมนายจนบัดนี้ยังมีอาจลุกจากเตียงได้ ข้าพเจ้ากับเก็งเฮียมิได้มีตรีที่ลึกลับร่วมสืบนี้ได้รับความไว้วางใจจากเก็งเฮียอย่างสูง แต่กลับไม่มีปัญญารักษาความปลอดภัยของท่านได้ โอ... นับว่าละอายต่อสหายรักอย่างยิ่งจริง ๆ”

เขาป่วยเป็นฝ่ายปลอบขึ้นบ้าง

“เซียเล่าเย้ย อย่าได้ท้อแท้ถึงปานนี้ ไป ! พวกเราไปเยี่ยมอาการของเฒ่าเก็งกันก่อนค่อยว่ากล่าว”

เซียสู่รับคำ สั่งให้เก็งเฮียออกไปเป็นหลักป้องกันทางภายนอก แล้วจึงพาทั้งสามเข้าสู่ตึกใน

ถึงตึกพักของซึ่งเดียวเก่งทั้ง เชียสู่เชิญทั้งสามรอที่ห้องต้อนรับก่อน ตัวเองรีบเร่งเข้ารายงานในห้องนอน ชั่วครู่ออกมาเชิญทั้งสามเข้าไป

เขาป่วยบุกนำหน้า แหวกมาน้ำเข้าไปในห้องนอนก่อน

แลเห็นชายชราวัยหกสิบเศษ ใบหน้าซูบซีดนัยน์ตาขุ่นมัว ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลง นอนกอดผ้าห่มด้วยที่ท่าท้อแท้รันทด

เขาป่วยก้าวอาด ๆ เข้าไป ประสานมือให้พลางส่งเสียงดัง ๆ

“เก่งเฮีย ยังจำผู้น้องเขาป่วยได้หรือไม่ ?”

ชายชราต้องเบิ่งตากลมกว้าง ร้องด้วยความแตกตื่นยินดี

“อา... เป็นเขาผู้อยู่จ้อท่านจริง ๆ เมื่อครูเฮียเล่าเข้ามาบอก เล่าสู่ยังเข้าใจว่าเฮียเล่าเยื่อก่อกวนผิดเสียอีก”

ท่านยันกายขึ้นสูงกว่าเดิมเล็กน้อย ส่งเสียงแหบแห้งกล่าวต่อ

“เฮาเล่าดี รีบแนะนำสหายทรงเกียรติทั้งสองท่านให้เล่าสู่รู้จักด้วย”

เขาป่วยรีบแนะนำลีเจ็กลิ่งกับบิงอ้วงให้ซึ่งเดียวได้รู้จักกัน

อินทรีเผ่าเก่งทั้งต้องเบิ่งตากลมกว้าง เพ่งมองลีเจ็กลิ่งด้วยสีหน้าเบิกบานแจ่มใสกว่าเดิม ร้องด้วยความลึนโลด

“ท่านที่นับถือยังมีวัยเยาว์ ก็สามารถบุกเบิกภูมิลั้มจรมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรปานนี้ นับเป็นอัศจรรย์ะที่มีพรสวรรค์จริง ๆ อิมม์ เล่าฮิวครานี่มีวาสนาได้รับการช่วยเหลือแล้ว”

เขาป่วยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“อินทรีเผ่าเฮย เรื่องราวของท่านพวกเราต่างทราบแล้ว มาว่ากล่าวกันโดยเปิดเผยเถิด หรือท่านเมื่ออยู่ในวาระคับขัน เราเขาผู้อยู่จ้อและมิตรสหายจะยอมไม่นำพาได้หรือไม่ ?”

บิงอ้วงก็กล่าวเสียงสดใส

“ผู้อาวุโสโปรดวางใจ ทุกประการมีผู้อาวุโสเขาป่วยกับลึงกอกของข้าพเจ้าจัดการแทนได้”

คำลึงกอก ก่อกวนให้จิตใจลีเจ็กลิ่งสั่นสะท้าน ต้องเหลือบมองบิงอ้วง

แวนหนึ่งแล้วการระจรถิ่นกล่าว

“ผู้อาวุโสมีต้องกระวนกระวาย ในเมื่อข้าพเจ้าได้รับเกียรติจากผู้อาวุโส
ปานนี้ ทุกประการย่อมต้องสนับสนุนช่วยเหลือแน่”

โรคของอินทรีเผ่าเก็งทั้งเกิดขึ้นเพราะความแค้นใจและเสียใจ ตอนนั้นเมื่อ
ได้ทราบ เจ็กมันชีวลัทธิที่มีชื่อเสียงสะท้านแผ่นดิน รับปากยอมช่วยเหลือเต็มที่
ในยามลึงโลดย่นดี ถึงกับผูกคอตายขึ้นนั่งมาได้ ประสานมือที่หว่างอกส่งเสียงกังวาน

“เล่าฮิวได้รับความกรุณาจากลี้เฮียยันประธานการช่วยเหลือ นับเป็นที่
ต้นตันพระคุณสุดซึ้ง หากของวิเศษประจำตระกูลที่สูญหายได้คืนมาอีก ทั้ง
ชราและเยาว์วัยของตระกูลเก็ง ขอเทิดทูนพระคุณนี้ไว้ทุกชั่วคน”

ลี้เจ็กลึงมีทันตอบ เขาป่วยก็ได้หัวร่อกล่าวขึ้นก่อน

“อินทรีเผ่าที่ร้ายกาจ ดูทำโรคของท่านพลันทุเลามากกว่าครึ่งก็ปาน ผู้
อื่นพึงรับปาก ท่านก็คล้ายดังได้ของวิเศษที่สูญเสียคืนกลับมาแล้ว”

เชียสู่นับสนุนทันที

“เขาเฮียยังคงมีจิตใจเปิดเผยดังเดิม ถูกแล้ว ผู้น้องได้สิ่งที่ห้องครัวตั้ง
โต๊ะสุราอาหารมาต้อนรับอาคันตุกะมีเกียรติทั้งสามท่าน”

“วิเศษ วันนี้เราผู้เผ่าอย่างไรก็ต้องกรอกสักสามจอกใหญ่”

ผู้คนทั้งหลายหัวร่อเสียงก้อง แต่ลี้เจ็กลึงกลับนั่งสงบนิ่ง ครุ่นคิดวางแผน
รับมือภัยที่จะมาในวันหน้า

บทที่ 19 ยมทูตเผชิญอสูรร้าย

สามวันผ่านพ้นไป นับเป็นวันที่เจ็ดที่มีอเยี้ยว (กรงเล็บ
อสูร) กำปึงนัดหมาย เชื่อว่าต้องไม่เกินอีกเจ็ดวัน มันต้องมา
ตามกำหนดแน่

ทั้งนอกและในของหมู่บ้านอั้งปั้งซัวจึง มีการป้องกันที่เข้มงวดกวาดขัน
หน่วยยามและกองลาดตระเวนยิ่งคึกคักเข้มแข็ง มิเคยมีเวลาหยุดเลยตลอด
วันคืน

ตอนนี้ลี้เง็กกำลังเดินทางไปหากรุกกับปึงอ้วงอยู่ในห้องต้อนรับที่งามวิจิตร
หลายวันมานี้ ปึงอ้วงเป็นผู้เดียวที่มีความอิมเอิบยินดีที่สุดของหมู่บ้าน
อั้งปั้งซัวจึง นางได้อยู่ร่วมกับชายในดวงใจตลอดวันคืน ความดีม้ายินดีที่มี
นับว่าพอจะประคับความทรงจำไปตลอดชีวิตแล้ว

มาตรว่านางสังเกตเห็นดวงตาสุกใสของลี้เง็กมักจะมึนระกายที่รุนแรง
ครุ่นคิดอยู่บ่อยครั้ง แต่นางไม่ปรารถนาไปครุ่นคิดใคร่ครวญให้มากความ
ประสบการณ์ของตนนี้ ได้เป็นที่พอแก่ใจของนางแล้ว

หมากตานั่นของนาง ถูกลี้เง็กสิ่งจู่โจมจนยับเยินไม่มีทางแก้

ปิงอ้วงยื่นมือไป กวาดตัวหมากรุกทั้งกระดานจนยุ่งเหยิงแล้วแก้มอง
เอียงอาย

“ลิ่งกอกอ ข้าพเจ้าไม่เดินด้วยแล้ว ท่านเหนือกว่าข้าพเจ้าทุกเรื่องราว
แต่มักจะมารังแกข้าพเจ้า”

ปากน้อย ๆ ของนางเล็กสูงชัน มีที่ทำชุกชนแต่นำรักยิ่ง

ลี้เง็กลิ่งมองดูตรูณีที่กระปรี้กระเปร่านำรักนางนี้ด้วยจิตใจสับสนอย่างยิ่ง
ลี้เง็กลิ่งรักแป๊ะอึเพียงลิกซึ่งตรึงใจ แต่ทว่า กับตรูณีที่นำรักทางเบื้องหน้า ยัง
คงสามารถก่อความจิตใจให้วุ่นวามปั่นป่วน จะอย่างไรปิงอ้วงก็เป็นตรูณีคนแรก
ที่สะกิดจิตใจของลี้เง็กลิ่งให้รู้จักความรักของบุรุษสตรี

ลี้เง็กลิ่งหัวร่อเบา ๆ กล่าว

“เอี้ยเห้าน้อย หากยังชุกชนคดโกง ระวังลิ่งกอกอจะตีฝ่ามือท่าน”

ปิงอ้วงยันจมูกแลบลิ้นแล้วตอบ

“เฮอะ ท่านกลัทธิข้าพเจ้า ? ข้าพเจ้าจะฟ้องเฮาเล่ากอกอ ให้เล่ากอกอ
กรอกสุราท่านจนเมา...”

มีทันขาดคำ พลันมีเสียงแจ่มใสกังวานดังเข้ามา

“ผู้ใดรังแกปิงโกวเนี้ยของพวกเรา เล่าอยู่ไม่หุบตีมันให้คลานกับพื้นก็
ประหลาดยิ่ง”

เมื่อเขาปวยบุกเข้ามาในห้อง ก็เห็นลี้เง็กลิ่งหันม้ายิ้มด้วยสีหน้าอัปจน
ปัญญาจึงเข้าใจความนัยมาได้ รีบหัวร่อกล่าว

“ปิงโกวเนี้ย นอกจากลี้เล่าดีผู้ใดก็ไม่อาจแตะต้องท่านแม่สักชุนหนึ่ง
มิเช่นนั้น เล่าจะต้องถลกหนังมันเด็ดขาด แต่หากเป็นลี้เล่าดี เฮอะ นั่นเป็น
เรื่องของสองท่านเอง เล่ากอกอกลับไม่มีปัญหาทำอะไรได้”

ปิงอ้วงหน้าแดงฉานด้วยความละอาย รีบผุดลุกขึ้นวิ่งออกจากห้องทันที

ลี้เง็กลิ่งผินยิ้มด้วยความกระดาก สันติระบะกล่าว

“ฝีปากของเล่ากอกอ มิได้ด้อยกว่าฝีมือท่านเลย”

“ฮา ฮา อ้อ เราแทบลืมไป วันนี้เป็นวันที่แปดแล้ว พวกเราจะต้อง
สนใจมากกว่าเดิม เจ้าก่าปิงผู้นั้นคงต้องมาในหลายวันแน่ เฒ่าซอมซ่อเราใคร่
จะได้เผชิญกับมันอย่างยิ่ง ในหลายวันนี้รองอนอืดอืดรำคาญเหลือเกิน”

ลี้เจี๊ยกลี้งั่นแน่นเสียงหนัก ๆ

“เล่ากอกอโปรดวงใจ ข้าพเจ้ามีแผนอยู่ก่อนแล้ว ในเมื่อกำปิงโธหัง
ล่าพองถึงปานนี้ ฝีมือมันก็ต้องไม่ต่ำทรม ทุกประการอย่าได้ดูแคลนมันจึง
ประเสริฐ”

“เล่าตีบ่งบอกมีเหตุผลยิ่ง เฒ่าเก็งกระวานกระวายจนไม่เป็นอันกินอันนอน
ในเมื่อพวกเราเรื่องนี้แทนมันแล้ว กลับมีอาจพลาตพลังให้อัยยศอดสู ท่าน
พักผ่อนก่อน เราต้องออกไปตรวจสอบดูรอบ ๆ บริเวณอีกครั้ง”

นี่เป็นวันที่ลืบทกแล้ว

ดึกสวด ลี้เจี๊ยกลี้งั่นกำลังนั่งฝึกกลมปราณอยู่ในห้องสงบเพียงลำพัง

ขณะนั้น จิตใจแว้งว่างแจ่มใส ไม่มีธุลีของโลกียวิสัยแทรกซึมเข้าก่อกวน

เลย

ทันใดนั้น ลี้เจี๊ยกลี้งั่นได้ยินเสียงแผ่วเบาที่ไม่มีผู้คนสามารถได้ยินแว่วมา

ลี้เจี๊ยกลี้งั่นพลันลืมหาคำนึก

‘เพียงได้ยินเสียงเคลื่อนไหวที่ฝ่ายตรงข้ามมุ่งหน้ามา เป็นที่ทราบความสูง
ส่งในพลังฝีมือมันถึงระดับเลิศแล้วจริง ๆ’

ลี้เจี๊ยกลี้งั่นสุดลมปราณเล็ก ๆ ร่างที่นิ่งบนเตียงถึงกับลอยออกจากหน้าต่าง
ไปตั้งบุยุบนในสายลม

ลี้เจี๊ยกลี้งั่นพอพลั่วออกไป พลันสะบัดสองแขน ร่างพุ่งควับขึ้นบนหลังคา
ดาดฟ้า แล้วจึงซ่อนตัวภายในชายคาที่มีดक्रमี ผ่อนลมปราณเรอคอยอย่าง
เยือกเย็น

ทันใดนั้น ดวงตาลี้เจี๊ยกลี้งั่นเป็นประกายแจ่มใส เพราะเห็นที่ห่างไกลมีเงา
สีดำสายหนึ่งกำลังพุ่งฝ่าอากาศมาด้วยความเร็วปานดาวตกจากฟ้า

ลี้เจี๊ยกลี้งั่นแค้นหัวร่อในใจ ยังคงพุบแน่นิ่งในที่เดิมมิเคลื่อนไหว แต่สอง
ตาจับมองไปยังดึกพักของซึ่งเดียวทั้งแน่ว

ชั่วครู่ มีเสียงแผดหัวร่อที่เสียดประสาทร่ายใจดังมาจากที่ห่างไกล
เสียงหัวร่อนั้นเข้ามารวดเร็วยิ่งนัก รอจนเมื่อเสียงหัวร่อชะงัก เงาร่างสีดำก็พุ่ง

วาลงจากอากาศมาดังสายฟ้า

ลี้เจี๋ยลืงเพ่งมอง เห็นผู้มามีสารรูปน่าขบขันยิ่ง ศีรษะโตใหญ่ปานเตงไผ่
มทึ่มมากลับมีร่างผ่ายผอม สูงไม่ถึงสี่เชียว สีนํ้าเขียวแกมม่วง สองตายม
กะพริบมีประกายพวยพุ่งเป็นเส้นสาย

ตัวประหลาดเมื่อพุ่งตรงมาถึงพื้น ดวงศีรษะโตใหญ่ของมันไปมา แผลด
หัวร่อฮาฮา แล้วกล่าว

“ผู้แซ่เก็ง ตัวเอี้ยมาตามกำหนดแล้ว แต่ท่านกลับใจแคบอย่างยิ่ง ถึง
กับเพื่อฉันจะใช้พวกเดียวจ้างฉานต่ำต้อยเหล่านั้นมาประทุษร้ายเรา เฮอะ เฮอะ
นี่ก็ไม่อาจตำหนิเราม้อเอี้ยว (กรงเล็บอสูร) กำปิง จะลงมืออำมหิตโหดเหี้ยมแล้ว”

วาจามันมีทันขาดคำ ในตึกพักของเก็งทั้งพลันมีแสงไฟสว่างไสวทั่วทุก
ชั้น เกรว้างสองสายพุ่งเคียงคู่กันออกมา

ในแสงไฟที่กระจ่าง เห็นชัดตาว่าผู้หนึ่งคือเขียสู่อีกผู้หนึ่งคือซิงเตียว-
เก็งทั้ง

เก็งทั้งพอฟลุ้ถึงพื้น หัวร่อเสียงก้องกล่าว

“เราเข้าใจผู้ใดจึงผยองลำพองปานนี้ บังอาจมาอาละวาดในอั้งปิงซัวจิง
ของเรา เฮอะ เฮอะ ที่แท้คือม้อเอี้ยวกำเอี้ยที่มีชื่อสะท้านแผ่นดินนี่เอง”

กำปิงแค้นหัวร่อแล้วตวาด

“ผู้แซ่เก็ง ไม่ต้องพรั่นไร้สาระ หยกอวงเอี้ยผู้เมียคุณั้นของท่าน เราได้
รับมาตัวหนึ่งแล้ว ท่านก็พานเป็นคนดิ่งามให้ถึงที่สุด มอบตัวผู้แก่เรามาเสีย
ด้วยเลย วันหน้าผู้แซ่ก่าย่อมต้องมีการทดแทนให้แน่”

เก็งทั้งต้องเดือดดาลจนตวาดสุดเสียง

“ผายลม ! ท่านฉวยโอกาสที่เล่าสู่ไม่อยู่บ้าน ใช้ฝีมือต่ำช้าสามัญของ
นักเลงชั้นสวะ ขโมยของประจำตระกูลเล่าสู่ไป ยังด่าหน้ามากล่าวเหลวไหล...”

กำปิงสืบเท้าไปก้าวใหญ่ แค้นหัวร่อสอดคำทัก

“ปีศาจเผ่า ไม่ต้องหลบตามาพรั่นอีกแล้ว หากมีรูสำนึกตัว ประคอง
หยกอวงเอี้ยตัวผู้มาให้ เศษสวะที่ตายอยู่ทางหน้าตึกสิบหกคนนั้น คือตัวอย่าง
ของท่าน”

จับคำชวนตามองท้องฟ้า ด้วยที่หายโศจนโธ้งอย่างยิ่ง

แก๊งทั้งพอได้ฟัง มีบริวารตายอยู่กับมือสุรร้ายนี้ไปสิบหกคนแล้ว
ความแค้นพุ่งขึ้นจนตัวสั่นระริกตาเหลือกถลน ตวาดสุดเสียง

“กำปิง ชีวิตของเรา ขอเสี่ยงกับท่านแล้ว”

เขี่ยสุกั๊ตวาดด้วยโทสะเช่นกัน ขณะทั้งสองหมายจะทะยานเข้าเสี่ยงชีวิต
พลันมีเสียงหัวร่อดังสะเทือนเลื่อนลั่นจากด้านหลังแก๊งทั้ง แล้วมีเงาร่างอีกสอง
สายพุ่งวาบลงมาดั่งประกายไฟ

พอทรงร่างก็เหินขัด ผู้มาคือซังเลียงเจี้ยเฮาปวยและเล็กเนี้ยจื้อบึงอ้วน

เฮาปวยก็กวาดตาดูเข้ายืนกลางอย่างโอ้อ่า กวาดตาที่คล้ายสายฟ้ามอง
มือเยียวกำปิงขึ้น ๆ ลง ๆ แล้ว ส่งเสียงสนั่นหวั่นไหว

“เป็นของเล่นบัดซบใด ถึงกับมาอาละวาดอย่างชั่วร้ายในที่นี้ได้ ? ท่าน
เพ็งมีวัยสูงเท่าใด ตอนเล่าฐมีชื่อเสียงนั้น คาดว่าท่านยังคงกินนมอยู่ในอ้อม
แขนมารดาท่านดอก”

กำปิงแค้นหัวร่อตวาด

“วิเศษมาก วันนั้นผู้แซ่ก่ากลับจะขอรับทราบฝีมือผู้อาวุธที่มีชื่อเสียงโด่งดัง
ในอดีตดู จะมีฝีมือสมจริงหรือไม่ ?”

วาจามันพอขาดคำ กระดุกหัวร่ำพลันลั่นถึเรีรวาวประทัดแตก

เฮาปวยในตอนนั้น เกร็งกำลังภายในทั้งมวลขึ้นรวมตัวไว้ รอดถอนรับ
อย่างหนักแน่นเยือกเย็น

กำปิงพลันตวาดก้อง กรงเล็บปีศาจที่ยาวกว่าเข่าทั้งสองของมัน ตะปบ
ฝ่าอากาศด้วยเสียงแหลมเล็ก กระบวนท่าพิกลพิสดารยิ่ง ถึงกับครอบคลุมใส่
สิบสองจุดชีวิตทางช่วงบนของเฮาปวย

เฮาปวยตวาดก้องดังฟ้าร้อง ฝ่ามือขวาฟาดตรงไปเบื้องหน้า ฝ่ามือซ้าย
ฟันใส่ด้านข้างด้วยพลังที่หนักหน่วงปานพะเนินเหล็ก

กำปิงหัวร่อแค้น ๆ คงแขนยาวเหยียดของมันเป็นวง ด้านเบื้องบน
และพื้นเบื้องล่าง ส่วนเท้ายังเตะเข้าใส่หว่างขาของคู่ต่อสู้อย่างชั่วร้ายอีกด้วย

เฮาปวยแค้นเสียงตวาด ฝ่ามือขวาแปรเปลี่ยนเป็นเอ็งเยียววง (พลัง
กรงเล็บเหยี่ยว) ตะปบอย่างรุนแรง ทำนิ้วมือซ้ายงอดุจปากเหยี่ยว พุ่งเข้าใส่
แก้มขวาของกำปิง ประหนึ่งดาบอันแหลมคม

เอ็งเยียวกำปิงพลีควับอย่างว่องไว ควงสองแขนประหนึ่งเป็นกงล้อใหญ่
พลั้หมุนวนทั้งลางบนประกบก้นจนกลายเป็นมรสุมดูดัน ทะลักเข้าใส่ชายไควง
เขาป่วยทันที

เขาป่วยรู้จัก นี่คือหลักวิชาลี้ลับ (ร่ายในคลื่น) ที่ยากจะฝึกอย่างยิ่ง
ในยามตระหนกและเดือดดาลต้องตวาดติดต่อกันจนกึกก้อง ถีบเท้าถอย
หลังอย่างว่องไว สองฝ่ามือผลักรอกต่อต้านสุดแรง

ชั่วพริบตา ทั้งสองได้ประมือกันยี่สิบกว่ากระบวนท่า ด้วยสภาพที่ตื่น
เต้นร่าเริง

กำปิงเดือดดาลเป็นยิ่งนัก ภูเสียงกึกก้องยาวนาน ร่างพอมแห่งปล้น
เปลี่ยนแปรไป พุ่งขึ้นพุ่งลงแคล่วคล่องว่องไวดังสายฟ้าคะนองฝน กรงเล็บ
พิศาจทั้งสองยิด ๆ หด ๆ ด้วยกระบวนท่ามีหลอกล่อมีจริงจัง นิ้วทั้งสิบของ
มันทั้งตะปบ ทั้งจี ทั้งดิด ทั้งเลือกแทง นั่นคือหลักวิชาลี้ลับเขี้ยว (กรงเล็บ
ดาวตก) ที่สร้างชื่อเสียงให้แก่มันจนได้ฉายากรงเล็บฮูร

เขาป่วยพลันรู้สึกตาลายพร่าพรายเงาร่างของศัตรูจู่โจมเข้ามาจากสี่ทิศ
แปดทางไม่หยุดยั้ง พลั้ลมที่กราดเกรี้ยวแหลมคมทะลวงเข้าใส่ทั่วทุกส่วนสัด
ของร่างกายดูจะเป็นกระบี่จ่านวนร้อย ๆ พัน ๆ

เขาป่วยในยามเดือดดาล ตวาดก้องดังฟ้าร้องสะบัดสองฝ่ามือฟาดติดต่อกัน
ตามกันดุจน้ำตกโกรกไหล แต่ละกระบวนท่าล้วนต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ ทุก
ครั้งที่ลงมือเป็นสองกระบวนท่าเคียงคู่กัน พลั้อันรุนแรงกระจัดกระจายจนเสียง
กรืนครันปานมรสุมกระหน่ำ

ตอนนั้น บรรดาบรืวารฝีมือของหมู่ตึกพากันมาอออยู่ในลานกว้างหน้า
ตึกพักของแก๊งทั้งจนหมดสิ้น แต่ละคนต่างสงบปากคำเงียบงัน เบิ่งตามองดูการ
ต่อสู้เยี่ยงเสียงชีวิตของสองสุดยอดฝีมือด้วยความตื่นเต้น

ซึ่งเตียวเก็งทั้งเห็นทั้งสองถึงกับฝีมือเลอเลิศปานนี้ ในยามแตกตื่นขวัญ
เสียวยังอดคำนึงมิได้

โชคดีที่เราเมื่อครู่มิได้เสนอหน้าโดยวู่วามทุนหัน มิเช่นนั้น ด้วยพลังฝีมือ
ของกำปิง เราต้องไม่มีทางรับมือมันถึงทำสิบกระบวนท่าแน่

เชียวสู้ที่จับตา ดูครุ่นคิดอยู่เช่นกัน

‘รับฟังมานาน สองฝ่ามือสัมพันธ์ของเขাপวยเป็นสุดยอดวิชาหนึ่งในฐูลัม
แกร่งกร้าวเข้มแข็งสุดเปรียบประมาณ พลังพอจะทลายหลักศิลาเป็นผุยผงได้
วันนี้มาเห็นกับตา สมจริงดังกิตติศัพท์ที่เล่าลือกัน แต่พลังฝีมือของกรงเล็บ
อสูรกำปิงนี้ คล้ายดังยังเหนือกว่าเขापวยเสียอีก ดูท่าที่ เขापวยเริ่มเป็นเบี้ยล่าง
ไปทีละน้อยแล้ว’

ช่วงเวลาเพียงครู่เดียว คู่ต่อสู้ที่แลกชีวิตได้เสี่ยงกันกว่าหนึ่งร้อยกระบวน
ท่าด้วยความเร็วปานสายฟ้า

เขापวยชบครามแนบแน่น สองตาเบิ่งกลมกว้าง ยังคงทุ่มเทชีวิตออก
ต่อต้านสุดกำลัง จูโจมใส่ส่วนสำคัญทั่วร่างกายอย่างไม่รักอาลัยชีวิต บาง
ครั้ง ถึงกับไม่คำนึงความปลอดภัยของตัวเอง ล้วนโหมไปในสภาพที่ต้องการ
ตายด้วยกันทั้งสองฝ่าย

ร่วมสองร้อยกระบวนท่าแล้ว เหนือกาฬของเขापวยทะลักมาเบียดชุ่มโชก
ดังฝนสาดซัด สองตาเป็นสีแดงฉาน แต่ยังคงรวมกำลังฟาดฝ่ามือต่อต้านอย่าง
เข้มแข็ง

ม้อเยี่ยวกำปิงประหลาดใจยิ่งนัก มันคาดคิดไม่ถึง ชายชราที่ท่าดูร้าย
หนวดเคราแข็งราวเส้นลวดผู้นี้ ถึงกับมีพลังภายในที่ลึกล้ำกล้าแข็งปานนี้ได้
พร้อมกันนั้นมีความเด็ดดาลปานกระบี่เปิด ตกลงใจแน่วแน่ต้องฟาดคู่ต่อสู้
ให้ตายคามือในเวลารวดเร็ว

ทันใดนั้น กำปิงตวาดเสียงแหลมเล็ก กรงเล็บปีศาจทั้งคู่ก็เร็วดุจระลอก
คลื่น แขนทั้งสองพลันสลายกลายเป็นเงามากมายนับไม่ถ้วน ครอบคลุมเขา-
ปวยไว้ในอาณาภาพฝ่ามือทันที

แก๊งทั้งที่ดูอยู่ด้านข้าง ต้องตระหนกจนหน้าถอดสี รีบสะบัดมือรูป ลูก
บัวเหล็กสองเม็ดพุ่งเข้าจุดสำคัญที่ข้อศอกมือขวากำปิงดังสายฟ้า

เขียสูก็คล้ายดังนัดกันไว้ เกร็งกำลังใส่สองฝ่ามือผลักออกไปสุดแรง
โดยเร็ว

บิงอ้วงยิ่งร้ายกาจกว่า นางตวาดเสียงแหลมเล็ก พร้อมกับผนึกร่างรวม
กระบี่แห่งควับออกไปในทันที

กำปิงที่ระดมไม้ตายลี้ลี้ซึ่งมันคร่ำเคร่งฝึกปรือมาด้วยความลำบาก

ยากเชิญสุดแรง ขณะคุกคามจนเขาปวยร้อแร่คับขัน พลันรู้สึกมีพลังงาพัว
เข้ามาจากทุกทิศทางแล้ว ลูกบัวเหล็กสองเม็ดกับพลังฝ่ามือที่หนักหน่วงท่วมแซ่
ชุมหนึ่ง ทะลักเข้ามาถึงร่างมันโดยพร้อมกัน

มือเยียวกำปิงที่ร้ายกาจ เห็นมันเพียงยกแขนเล็กน้อย ก็หลบจุดสำคัญ
ที่คอกพัน อาวุธลับสองลูกพุ่งผ่านไปโดยไม่ระคายมันแม้สักซุมชนหนึ่ง

ในเวลาพร้อมกัน กำปิงผลักฝ่ามือซ้ายออกจากทรวงอก พลังหนักหน่วง
ดุดันซุมหนึ่ง กระแทกจนเขี้ยวต้องถลาถอยออกไปห้าก้าวใหญ่จึงตั้งหลักได้

มันมีลั้งเลรีอสังข์น้อยนิด สะกิดเท้าทั้งสองจนร่างพุงวาบตะไส้จุดเทียนซุ
ของเขาปวยที่กำลังถอยหลังออกไปอย่างว่องไว

ตอนนั้น เห็นบนอากาศมีประกายสีเขียวสายหนึ่งพุงวาบ ในเสียงทวาด
แหลมเล็ก กระบี่ของปิงอ้วงได้ทะลวงเข้ามาที่คอหอยของกำปิงดังสายฟ้าแลบ

กำปิงในตอนนั้น ไม่อาจคำนึงถึงการเตะเขาปวยให้บาดเจ็บล้มตายแล้ว
ในยามเดือดดาลทะยานใจ กรงเล็บปีศาจของมันตะปบโดยไม่มีเค้าให้สืบสาว
เพียงวูบเดียวก็คว้าตัวกระบี่ยาวของปิงอ้วงไว้ พลิกมือแล้วกระแทกวูบ กระบี่
ยาวหักสะบั้นเป็นสองท่อนทันที

ปิงอ้วงกริร้องด้วยความตระหนก ถึงกับถูกกระแทกจนปลิวละลือออก
ไปหลายวาจึงร่วงหล่นลง

กำปิงเคียดแค้นปิงอ้วงจับจิตใจ ทวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วหมายจะ
โถมตามติดไปซ้ำเติม

ทันใดนั้น มีเสียงเย็นเยียบดังขึ้นที่ด้านหลังมัน

"สหายแซ่กำ ผู้อื่นมีฝีมือไม่ทัดเทียมท่าน โยต้องเช่นฆ่าให้สิ้นซาก
ด้วย ?"

กำปิงได้ยั้งต้องตระหนกยั้ง หันขวับกลับมาทันที ในแสงไฟที่สว่างไสว
แลเห็นนักศึกษาเสื้อยาวสีขาว หน้าตาหล่อเหลาราวสลักจากแท่งหยก มายืนห่าง
จากด้านหลังมันไม่ถึงห้าเชียว ด้วยสีหน้ากระด้างเย็นชาอย่างยิ่ง

หัวใจกำปิงต้องเต้นผางอย่างรุนแรง ด้วยพลังฝีมือระดับเลิศของมัน ถึง
กับถูกฝ่ายตรงข้ามบุกเข้ามาทางด้านหลังจนทางเพียงห้าเชียวเท่านั้น ยังไม่
สามารถได้ยินรู้ตัว ความสูงส่งของฝีมือฝ่ายตรงข้าม เป็นที่คาดหมายได้แล้ว !

ตอนนั้น มันหัวร่อเสียงก้องโดยหน้าไม้เปลี่ยนสีแล้วกล่าว

“ท่านผู้มีมือที่ยอดเยี่ยมยิ่ง เธอะ เธอะ เพียงมีทราบ พวกท่านยังมีผู้ช่วยอีกมากน้อยเพียงใด โปรดเชิญออกมาให้หมดสิ้นเถิด เพื่อผู้แช่เท้าจะได้การระวังจักโดยทั่วถ้วน”

ลี้เจี๋ยลิ่งดาววราวสายฟ้า แค้นหัวร่อสวนคำ

“รับมือกับพวกมุสิกที่ไม่คำนึงถึงคุณธรรมวงพวกนักเลงเช่นท่าน ข้าพเจ้าเพียงคนเดียวก็เกินไป”

กำปิงได้ยินวาจาของฝ่ายตรงข้าม ถึงกับป่าเถื่อนกว่ามันเสียอีก โทสะต้องพลุ่งขึ้นจนต้องตวาด

“เด็กน้อยที่ไร้ความคิด วันนี้เราต้องฟาดเจ้าให้ตายคามือแน่ เด็กน้อยเจ้าเคยได้ยินสองคำที่ว่า ‘เผชิญยอดฝีมือทั่วทั้งใต้หล้า ไม่ปรารถนาได้เห็นการเลืบอสูร’ ?”

ลี้เจี๋ยลิ่งแหงนหน้ามองท้องฟ้า ตอบไปซ้ำ ๆ

“มุสิก ท่านก็เคยได้ยิน ‘ยอมพบบยบาลทั้งสิบตำหนัก ก็อย่าพบพักตร์อสุระหน้าหยก’ หรือไม่ ?”

กำปิงต้องสะท้านทั้งร่างทันที กวาดตามองนักศึกษางามสง่าที่เบื้องหน้าด้วยความคลางแคลงสงสัยแล้วกล่าวซ้ำ ๆ

“ท่านหรือคือเจ็กมันชีวลือลี้เจี๋ยลิ่งที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ยังไม่เคยพบพานกับคู่มือที่ต่อสู้ด้วยได้ ?”

ลี้เจี๋ยลิ่งที่เมื่อเห็นมั่วเยียวกำปิงปรากฏตัวออกมาท้าทาย ได้เตรียมพร้อมหมายจะมารับมืออยู่แล้ว แต่แก่งทั้งกับเขี่ยสุฟอดตีฟุ้งตัวออกมารับหน้าก่อน

ต่อจากนั้น เป็นเขาปวยกับปิงอ้วงทยอยกันมาแล้วต่อสู้กับกำปิงแทน ลี้เจี๋ยลิ่งจับตาดูการต่อสู้อยู่นาน เห็นเขาปวยแม้จะไม่สามารถพิชิตกำปิงได้ แต่ภายในสองร้อยกระบวนท่า ย่อมยังไม่ถึงกับถูกจูโจมพ่ายแพ้ไป

จวบจนเขาปวยพล่นร่อแร่คับขัน ปิงอ้วงกระบี่หักร่างปลิวกระเด็นนั้น ลี้เจี๋ยลิ่งจึงได้ใช้วิชาตัวเบาไต่ยลี้เพียว (โยหลิวพลีลลม) อันสุดยอดของแผ่นดิน ละลิวมาที่ด้านหลังกำปิงดุจเป็นเงาภูตพรายไม่มีเสียง

ลี้เจี๋ยลิ่งเมื่อได้ยินคำถามด้วยความตื่นตันสงสัยของฝ่ายตรงข้าม แยมยิ้ม

กล่าวเสียงราบเรียบ

"กล่าวประเสริฐ โทนเลยจะตัดเทียมกับท่านที่มีชื่อเสียงเกรียงไกรไป
ทั้งแผ่นดิน โอหังลำพองมารังแกผู้คนในทุกถิ่นฐาน"

มือเยียวกำปิงที่มีความผยองลำพองอยู่เสมอมา เมื่อได้ยินโทนเลยยัง
จะทนทานโทษนี้ได้ จึงทวาดสุดเสียง

"ลี้เง็กลิ่ง อย่าได้พยายามคนจนเพียงนี้ ควรทราบไว้ ผู้เฒ่ากล่าวท่าน เรา
มือเยียวกำปิงหาได้พริ้นพริ้งไม่"

ลี้เง็กลิ่งหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เยี่ยงนี้ประเสริฐยิ่ง ข้าพเจ้ามีความปรารถนามาเนิ่นนานแล้ว ใครจะ
ได้เผชิญกับท่านที่เป็นยอดคนผู้หนึ่งของบุลิมยุคนี้"

จบคำยิ้มเล็กน้อย พลันดิดนิ้วทั้งสิบออกไป พลังแหลมเล็กพุ่งเฉียด
อากาศปานเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง จูโจมใส่สิบจุดสำคัญที่ช่วงบนของกำปิงทันที
แล้วร่างลี้เง็กลิ่งที่พุ่งตามติดดูจะเป็นประกายไฟ ทั้งหมดเข้าฝ่ามือระดม
ออกพร้อมกัน พริบตาหนึ่ง จูโจมไปเก้าฝ่ามือเก้าเท่า

วิชาฝีมือที่กราดเกรี้ยวดุจน รวดเร็วปานสายฟ้า นับได้ว่าเป็นการจูโจม
ที่หักโหมอำมหิตยิ่งแล้ว

มือเยียวกำปิงแม้อยู่ในระหว่างเดือดดาลทะยานใจ แต่ก็เกร็งกำลังเตรียม
พร้อมอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามพลันลงมือโหมจูโจม มันต้องทวาดก้อง
พร้อมกับตะปบกรงเล็บปิศาจทั้งสองอย่างแคล่วคล่องว่องไวเจ็ดครั้งซ้อน ๆ
จึงต้านทั้งจีจับเถียว (ดิดดรรชนีสิบเส้า) ของลี้เง็กลิ่งไว้ได้โดยหวุดหวิด

โทนเลยจะคาด ตาข่ายไปวูบ ฝ่ามือและเท้าของศัตรูได้โหมเข้าใส่ในสี่
ทิศแปดทางอีกครา อาณาพที่ข่มขวัญสะท้านแผ่นดินนี้ รวดเร็วย่างที่มันไม่เคยพบพานในชีวิตเลย

ในเงาฝ่ามือและเท้าที่หนักหน่วงปานภูเขากล่อม กำปิงตะปบลีวแซเยียว
(กรงเล็บดาวตก) ของมันแคล่วคล่องว่องไวไปทั้งซ้ายขวาหน้าหลังและล่างบน
พลังแหลมเล็กเสียดประสาทดังอยู่น่าหวาดหวั่นถึงสิบสองครั้ง

กำปิงคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหว พลั้วกายถอยปราดออกไปเจ็ดก้าวใหญ่
มันที่ยังไม่เคยเผชิญกับคู่มือมาเลย ฝ่ายตรงข้ามแม้มีชื่อเสียงเกรียงไกร

แต่มันกลับคาดคิดไม่ถึง ประมอঁกันเพียงรูปเดียว ก็ถูกฝ่ายตรงข้ามคุกคาม จนต้องถอยร่นมาเจ็ดก้าวใหญ่

มันจึงทั้งเดือดดาลทั้งอับอายจนหน้าแดงจนปานชโลมโลหิต พอปลายเท้าสัมผัสพื้น ดาวตสุดเสียงขึ้นอีกครั้ง

เสียงดังร่าก่าบึงโอบาบเข้ามา ขณะยังอยู่ในอากาศ ร่างของมันพลันหด เล็กลง สองแขนสั้นพลั้เป็นระลอกคลื่น สองเท้าออกไปด้านหลัง เห็นในปราด แรกไม่ผิดกับเมฆมูมมหิมาเลยจริง ๆ

นั่นเป็นไม้ตายอีกวิชาหนึ่งของมอঁเยี้ยวกำบิงนามยังจุทักเกีย (เมฆมูมฉีกลูก)

ร่างของมันมีทันพลั้ลงสู่พื้น พลั้ลงมเย้นเยียบชุมหนึ่งก็ได้ทะลักลง ครอบคลุมมาก่อน และท่วงท่าการจูโจมจากหมัดเท้าศอกนิ้ว ยิ่งครอบคลุมไป ทั้งสี่ทิศแปดทางไม่มีจุดอ่อนช่องว่างให้ตีได้เลย

ลี้เง็กลึงตระหนกยี้ง พลันเกร็งกำลึงภายในของหลักวิชาเขี้ยวชะเจีย (หัตถ์อสูรแดง) พาดออกไปใส่ร่างกลางอากาศของกำบิงอย่างดุดัน ในพลั้ฝ่ามือ ที่ร้อนระอุดังเปลวไฟ ลี้เง็กลึงรีบใช้เท้ากำลือโปว สลับไปในกระบวนท่า เหยียบย่างเจ็ดดาว พลั้ควับออกไปได้เจ็ดก้าวในระยะห่างถึงห้าเขี้ยว

พริบตาที่ร่างพลั้วออกไป มีเสียงฉาด ฉาด ดังสนั่นหวั่นไหว พื้นที่ แข็งแกร่งถูกพลั้ของมอঁเยี้ยวกำบิงทะลวงจนกลายเป็นโพรงลึกกร่วมสองเขี้ยว

กำบิงก็ถูกพลั้ฝ่ามืออันกราดเกรี้ยวดุดันของลี้เง็กลึงกระแทกจนปลิว ไกลไปกว่าสองวา ตีลังกาในอากาศสองตลบ จึงละลิวลงสู่พื้น

มันตอนนั้นสมองหมุนตาลายเล็กน้อย ขณะจะเกร็งลมปราณรักษาตัว ลี้เง็กลึงกลับไม่ยินยอมให้มันได้หอบหายใจแม้สักชั่วครู่ยาม

ในเสียงหัวร่อที่กึกก้องกังวาน สองฝ่ามือพลันควงเข้าประกบกันแล้ว ผลักออกกระบวนท่าไฮว้มอั้งสี่ (อสูรประหลาดกำเนิด) ถูกใช้ไปจูโจมทันที

กำบิงต้องขบกรามแนบแน่น ทะยานกายขึ้นอากาศ สองฝ่ามือเปลี่ยน จากกรงเล็บมาเป็นตบพาด ในพลั้ที่ดังครืนครื้น กระหน้าใส่สองจุดสำคัญกลาง ศีรษะลี้เง็กลึง

ลี้เง็กลึงถูเสียงเกรี้ยวกราด ทะยานปราดขึ้นไปในอากาศบ้าง เมาฝ่ามือ คล้ายเป็นขุนเขาถล่ม ทะลักออกไปต่อต้านหักโหมตรง ๆ ทั้งสองจึงประมา่มือ

กลางอากาศสามฉาดซ้อน ๆ

แลเห็นลี้เง็กสิงหน้าชิดขาว ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงเบา ๆ ยังคงยืนแน่น
นิ่งไม่เคลื่อนไหว แต่กำปิงกลับถูกกระแทกปลิวไกลไปกว่าสองวา ใบหน้าแดง
ฉาน เหงื่อกาฬะลึกลดจวนสาตซัด

มันรู้สึกอวัยวะภายในร้อนระอุตั้งถูกไฟเผาผลาญ เลือดลมปั่นป่วนพลุ่ง
พล่าน รู้ตัวว่าบอบช้ำภายในไม่น้อย รีบกวาดตามองรอบข้างทันที

แลเห็นซังเลียงเจี้ยเฮาป่วยกำลังซบเซียวเคี้ยวฟัน ถลึงจ้องมันอยู่ด้านหนึ่ง
ซึ่งเตียวเก็งทังและเซียสู บิงอ้วง จับตามองดูลานต่อสู้ด้วยความตื่นตันไม่กะพริบ

แสดงแน่ชัด ทั้งสี่ได้ถูกการต่อสู้ที่แตกตื่นสะท้านฟ้าดิน พลั้งฝีมือที่ลึกล้ำ
ไม่อาจหยั่งคำนวณ ชูขวัญจนหัวใจแทบหยุดเต้นไปแล้ว

บิงอ้วงแม้จะเห็นชายในดวงใจเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่เมื่อเห็นสีหน้าชิด
ขาวปานนั้น ต้องกระวนกระวายเป็นอย่างนัก แต่นางก็สำนึกตัว มีฝีมือห่างไกล
กับศัตรูมากหลายนัก ไม่อาจสอดมือเกี่ยวข้องด้วยได้ จึงมีแต่ยืนกระวนกระวาย
อยู่ถ้ายเดียวเท่านั้น

ม้อเยี้ยก่าปิงรีบหลับตาเกร็งลมปราณรักษาตัวเป็นครู่หนึ่ง จึงรู้สึกทุเลา
ลงได้บ้าง ต้องผินหัวร่อกล่าว

“ลี้เง็กสิง พลังภายในที่กล้าแข็งของท่าน สมดังกิตติศัพท์ที่เล่าลือกัน
จริง ๆ เฮอะ เฮอะ เพียงแต่ว่าเมื่อครู่ผู้แข่งกาต่อสู้กับท่านโดยวิธีปะทะหัก
โหมตรง ๆ มาตรการกำลังภายในของเราไม่ยืนนานเทียบเท่าท่าน แต่คาดคิด
หลังจากท่านประฝ่ามือแล้ว ก็ได้มีโอกาสการดีกว่าผู้แข่งกาเท่าใด เอาเถิด ผู้แข่งกา
ที่ไม่เจียมตัว ขอรับทราบฝีมือทางอาวุธกับท่านอีกครา”

จบคำพลิกมือไปที่เอว ประกายแวววาวพลันวูบขึ้น อาวุธที่มีลักษณะ
คล้ายท่วงคู่หนึ่งปรากฏมาทันที

อาวุธของมันเป็นท่วงโตประมาณหนึ่งเขี้ยว รอบในและรอบนอกของท่วง
มีตะขอลีขาวแวววาวอยู่ข้างละเก้าอัน ตัวตะขอคมกริบตั้งปลายกระบี่ ประกาย
แวววาวราวน้ำค้าง ในวิกาลใต้โคมไฟ ประกายแวววิบวับวนนำหวาดหวั่น

ลี้เง็กสิงเห็นม้อเยี้ยก่าปิงที่พ่ายแพ้ไปแล้ว ยังคงไม่ยอมแพ้อย่างต่ออัน
อีก ยิ่งเมื่อเห็นมันชักอาวุธเป็นท่วงพิสดารออกมา ต้องแค้นเสียงเย้ยหยัน

“กำปิง ข้าพเจ้าต้องส่งเสริมท่านแน่ แต่ทว่าหากรอบนี้ท่านพ่ายแพ้อีก
ใช้จะยอมคืนอวลงเหยตัวเมียที่เป็นสมบัติประจำตระกูลของผู้อาวุโสแกทั้งไว้
และต่อจากนี้ไม่รังควานหาเรื่องกับท่านอีกหรือไม่ ?”

กำปิงต้องงุนงงไปทันที ครุ่นคิดชั่วขณะ ดวงตาพลันเป็นประกายเจิดจ้า
ส่งเสียงดัง ๆ

“ตกลง หากผู้แซ่ก่ายังพ่ายแพ้ต่อท่านอีก มิเพียงจะทั้งของวิเศษผู้แซ่
ขุนไว้เท่านั้น ต่อแต่นี้ก็ไม่มาแตะต้องรังควานอีก แต่ทว่า ลี้เจ็กลิ่ง ท่าน
มีความมั่นใจสามารถรับท่วงคร่าวิญญาณของผู้แซ่ก่าคู่นี้ได้ ?”

ลี้หน่ำลี้เจ็กลิ่งซาต่านไร้ความรู้สึก ส่งเสียงเย็นชา

“หากข้าพเจ้าเพลี่ยงพล้ำต่อฝีมือท่าน มิเพียงท่านพอจะนำอวลงเหยหยก
อีกตัวหนึ่งไปได้เท่านั้น ผู้คนในบริเวณนี้ ต่างยินยอมให้ท่านจัดการตามความ
พอใจทุกคน โดยไม่ตัดพ้อต่อว่าเดือดขาด กำปิง เจื่อนไซน์ท่านเห็นว่ายังยุติ-
ธรรมหรือไม่ ?”

กำปิงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ประเสริฐ ประเสริฐ ลี้เจ็กลิ่ง ท่านระวังตัวไว้”

มีทันขาดคำ ร่างมันพลันพุ่งควับเข้ามาดั่งสายฟ้า ท่วงทั้งซ้ายขวาถูกผลัก
ออกมาพร้อมกัน ตะขอคมกริบที่รอบขอบท่วง ตัวหนึ่งพุ่งเข้าใส่จุดศูนย์กลางที่
คอหอย ซ้างหนึ่งพุ่งเข้าใส่จุดตงเดี่ยวที่ท้องน้อย เป็นการจู่โจมที่กราดเกรี้ยว
อำมหิตสุดเปรียบประมาณได้

ลี้เจ็กลิ่งทวาดคำ “ประเสริฐ !” สองมือกรีดเป็นครึ่งวงกลมสะบัดออก
ต่อต้าน พลังสองชุมพอปะทะเสียงระเบิดพลันสนั่นหวั่นไหว ที่พลังฝ่ามือ
กระจายออกไปล้วนแล้วทะลักเข้าครอบคลุมใสร่างกำปิงจนหมดสิ้น

กำปิงต้องตระหนกจนใจสะท้าน ลนลานสะบัดท่วงทั้งสองอย่างว่องไว
พร้อมกับตีลังกาพุ่งออกด้านหลังด้วยความเร็วสุดเปรียบประมาณถึงสองวา

ตอนนั้น ลี้เจ็กลิ่งได้ชักเชียวไกวที่มีประกายสีแดงแวววาวออกมาอย่าง
ปลอดโปร่งเยือกเย็น

มุมปากมีรอยยิ้มเล็กน้อย นิ้วชี้นิ้วกลางที่มีมือซ้ายประกบกันขวางอยู่
หว่างอก เชียวไกวมีมือขวาชี้เฉียงสู่เบื้องบน จับตามองมอเยียวกำปิงด้วยทิท่า

ทั้งามสง่ายังนัก

กำปิงตีสั่งกำขึ้นอากาศ ปลายเท้าขวาเตะบนหลังเท้าซ้าย สามารถพุ่งไป
ขึ้นอีกหลายเชียวหันที

ประกายสีเงินวูบขึ้น กระบวนทำยากงว้ายแซฮุย (สุรียนจันทราแปลงแสง)
พันใส่ศีรษะลี้เง็กถึงอย่างดุดัน

ลี้เง็กถึงตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้อง กอนี้วิตติควับ ๆ ในพลังดรชนที่
พุ่งดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ไม่เท้าเชียวชั่วไกว้ทะลวงใส่ทรวงอกกำปิงด้วย
ความเร็วปานสายฟ้า

กำปิงรีบตีสั่งกา สะบัดสองห้วงต่อต้านอาวุธฝ่ายตรงข้าม พร้อมกันนั้น
สลับเท้าเตะใส่หน้าลี้เง็กถึงหลายเท้าติดต่อกัน

ลี้เง็กถึงแค้นเสียงเย็นชา รังเชียวชั่วไกว้ควับกลับมา สะบัดจนเป็นเงา
พรางพรายซับซ้อน พรืบทานั้นเสียงฟ้าร้องดังครืนครืน กระหนาบเข้าใส่ศัตรู
ทั่วทุกทิศทาง

กำปิงควงห้วงทั้งสองของมันแคล่วคล่องว่องไว ร่างแลบไปมาในอากาศ
ดุจเป็นมังกรทะยานฟ้า เสียงพลังของห้วงทั้งสองสะท้อนเลื่อนลั่นปานพายุ
ฝนไหมกระหน่ำ พรืบทานั้น ประทัดประหารกันจนอ้ามหิตุดัน

เฮาปวยเบ็งตากลมกว้าง จ้องมองการต่อสู้แน่วหนึ่งไม่กะพริบ สองมือ
กำแน่น พร้อมทั้งรู้สึกถึงคำ "ระลอกลูกหลังไล่ลูกหน้า วิบุรุษกำเนิดใน
วัยฉกรรจ์"

แก๊งทั้งกับเชียวสุก็จับตาดูด้วยความตื่นเต้น ทั้งสองแม่สูงวัย แต่รักใน
วิชาญจนมกาย เมื่อเห็นกระบวนท่าที่เลอเลิศสุดสูงจนไม่อาจหยั่งคำนวณของ
ทั้งสองคู่ต่อสู้แล้ว ต่างยืนเหม่อมองจนตะลึงลานไป

บิงอ้วงกลับแน่วหนึ่งไม่สงสัย ได้แต่กำวลแทนลี้เง็กถึงเท่านั้น มาตราว่า
นางทราบ ชายในดวงใจไม่ถึงกับพ่ายแพ้ แต่ยังกระวนกระวายยิ่งนัก ใครให้
ลี้เง็กถึงสามารถพาดคู่ต่อสู้ตายในไม้เท้าเดียวหันที

ขอบฟ้าเริ่มสางรำไร เสียงไก่ขันแว่วมาแต่ไกล วิกาลที่มีดมืดใกล้ฝ่าก
พ้นแล้ว

การต่อสู้ของทั้งสอง ยิ่งเร่งเร้ารุนแรงกว่าเดิม ห่วงสุริยันจันทร์หาของม้อ-
ยैयाกำปิง ถูกดวงจันทร์เป็นประกายสีเงินสองกลุ่มก้อน พลังกระจายกระจาย
ด้วยเสียงสนั่นหวั่นไหวน่าสยงขวัญ พลังครอบงำหมุนวนดังพายุร้าย

ลี้เจี๋ยลี้เกร็งกำลังภายในขึ้นเต็มที่ แปดสิบเอ็ดกระบวนท่าเหิระชีวไก่ว
ถูกกระหน่ำไปด้วยอาณุภาพสุดสูงแล้ว

ตอนนั้น เห็นแต่ประกายสีแดงที่พุ่งยาวราวสายรุ้ง แลบบแลบบอยู่
ภายใน ประกายสีขาวสองกลุ่มก้อน พลังที่ทะลักมา หนักหน่วงดุจดั่งขุนเขา
ถล่ม ผู้ที่ชมการต่อสู้ถูกความจนต้องถอยร่นออกไปดูในระยะไกลแล้ว

ตอนนี้ทั้งสองประหัดประหารกันมาครั้งคืน ผ่านพ้นไปร่วมสี่ร้อยกระบวน
ท่าแล้ว

ลี้เจี๋ยลี้มีสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา แต่ละกระบวนท่าล้วนเป็นการจู่โจมที่
หักโหมดุจัน กระแทกกระทั้นเข้าไปอย่างหนักหน่วง

ม้อยैयाกำปิงนั้นหอบหายใจถี่เร็ว เหงื่อกาฬแตกโชยร่างดั่งฝนสาตซัด
เป็นฝ่ายตั้งรับมากกว่าดีได้แล้ว

ลี้เจี๋ยลี้ที่ต่อสู้ลงครุ่นคิด พลังฝีมือของกำปิงนี้ นับว่าสูงถึงระดับ
เหิระมีันที่ดำซัดด้านอง มิทราบไปฝึกได้มาจากที่ใด ?

เมื่อเสียดสมาธิครุ่นคิด กำปิงพลันฉวยโอกาสนั้นไว้อย่างว่องไว โดย
ตวาดก้องแล้วกระแทกห้วงมือซ้ายเข้าใส่หน้าผาก ห้วงมือขวากรีดแฉลบลงที่
ขาอ่อน เป็นกระบวนท่าที่มีอาณุภาพน่าหวาดหวั่นยิ่ง

ลี้เจี๋ยลี้ในยามตระหนก ทราบว่าเป็นกระบวนท่าเหิระมีันเหิระมีัน
(สายฟ้าจู่โจมซัด) ที่ร้ายกาจยิ่ง แต่ไม่เลิกลบหลีก พุ่งพลังภายในลงที่เท้า
ยืนหยัดมั่นคงแล้วประนมมือทั้งสองจุดเป็นหลวงจีนวิปัสสนา ลมปราณลึกนี้-
จึงที่ถูกรั้งแล้วปล่อยออกไปในบัดดล

พริบตานัน เลือ่สีขาวคล้ายดังถูกเปลวไฟเผาไหม้ทั้งปวง ทั้งยังมีละอองเหิระ
แดงสองสีกระจายออกครอบคลุมร่างอยู่เลื่องราง

กำปิงเมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามมีหลบหลีกเคลื่อนไหว ต้องลึงโลดย่นดิ้นร้อง
ในใจ

เจ้าเด็กน้อยโอ้ทั้งถึงปานนี้ เห็นกระบวนท่าเหิระมีันเหิระมีันที่มีอาณุภาพสุด

สูงของเราไร้ความหมาย เธอจะ คาดว่ามันต้องไม่ทราบ กระบวนทำนี้มีพลังพอ
หลายภูเขาให้ถล่มได้

ความคิดพวยพุ่งขึ้น พลันเห็นเสื้อขาวของลีเจ็กวิ่งแบ่งพองมา ในยาม
ตระหนกรู้ว่าเลวร้ายแล้ว แต่ไม่อาจเปลี่ยนกระบวนท่าหรือหลบหลีกทันทั่วทั้งที่
พริบตานั้น พลังที่มหาศาลสุดเปรียบประมาณ กระแทกเข้าไปในม่านปามรสม
คลุ้มคลั่ง

กำปิงรู้สึกลมหายใจขาดห้วงไป พายุที่หนักหน่วงรุนแรง กระชากห้วง
ทั้งสองของมันจนต้องเบนทางออกไป ไม่อาจเกาะกุมไว้ได้อีกแล้ว ถูกลั่นกิ่ง-
ซี่ที่มีอาณาพสุตสูง กระแทกขึ้นไปในอากาศทันที

กำปิงทั้งอับอายทั้งเดือดดาล ดาวตูดเสียงพร้อมกับสะบัดแขนทั้งสอง
สั่นระริก โถมเข้าไปใส่ลีเจ็กอย่างไม่วิตชีวิตอีกแล้ว

ลีเจ็กเห็นฝ่ายตรงข้ามโถมมาอย่างเสียงชีวิตด้วย ต้องแค้นหัวร่อแล้ว
พลัควับออกไปตั้งเงาทุพพราย กำปิงคำรามด้วยความเดือดดาลเสียงสนั่น
ทะยานกายไล่ตามไปทันที

ลีเจ็กตวาดดังก้องกังวาน

“กำปิง ท่านไม่รู้จักดีชั่วถึงปานนี้ อย่าได้ตำหนิเราปึงจู่จะลงมืออำมหิต”

เสียงขาดคำ ผู้ดูทั้งหลายรู้สึกตาลายไปวูบ เมาสีขาวในบริเวณต่อสู้อยู่กับ
กระจายกลายเป็นสับสนวุ่นวาย แยกแยะไม่ออกว่าตัวจริงของลีเจ็กอยู่ที่ใดแล้ว

ขณะที่ทุกคนจะเข้มนมอมให้ละเอียดย พลันมีเสียงร่ำร้องดังกราดเกรี้ยว
มาจากในบริเวณต่อสู้ เมาร่างสายหนึ่งทะยานปราดขึ้นอากาศไปร่วมสับสนหาวา
กระโดดโลดแล่นสองคราก็หายลับไป แต่มีประกายสีเขียวอีกสายหนึ่ง พุ่งเข้า
ใส่ลีเจ็กตั้งดาวตก

ผู้คนทั้งหลายรีบหันมองบริเวณต่อสู้ เห็นลีเจ็กยืนแอ้มแอ้มอยู่ในที่นั้น
ปลายนิ้วยังคืบของที่คล้ายเศษผ้าอยู่ชิ้นหนึ่ง เดินช้า ๆ เข้าหาผู้คนทั้งหลาย

เขาป้ายหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“เล่าตีมีพลังฝีมือเยี่ยมยอดเยี่ยม เจ้าผู้นั้นคงถูกท่านฉีกเสื้อขาดมา จึง
หลบหนีไปด้วยความละอาย”

ลีเจ็กแอ้มแอ้มตอบ

“มือเยียวกำปิงนี้มีพลังฝีมือที่ลึกล้ำสุดสูงจริง ๆ ไม่อาจดูแคลนได้เลย เมื่อครูข้าพเจ้าใช้มั่วที่ป่วยมือ (อสุรินเต็มฟ้า) ไป จึงได้ช่วยโดยหวุดหวิด นอกจากฉีกปากเลือดมันแล้ว ยังประทานเชียะชะเงี้ยวแก่มันฝ่ามือหนึ่ง”

เชียสูกกล่าวเสียงก้อง

“เจ้าเด็กผู้นั้นมีฝีมือเยี่ยมยอดยิ่งจริง ๆ เชียะชะเงี้ยวของท่านมีอนุภาพสูงสุดปานใดแล้ว มันบาดเจ็บแล้วยังคงพุ่งหนีดั่งเหินบินได้”

“เชียเยียบงบอกถูกต้องแล้ว ผู้นี้ที่มีพลังฝีมือและชื่อเสียงสมจริงดั่งกิตติศัพท์มัน”

ลี้เง็กลิ่งแม่ตอบเช่นนั้น แต่ใจครุ่นคิด

“เราเมื่อครูลงมือโดยฉุกฉะทุกแรงร้อน มาตราที่ใช้กำลังภายในได้เพียงหกส่วน แต่น่ากลัวมันยังยากจะหนีออกพ้นรัศมีห่าสิบลิได้”

ตอนนั้น ชิงเตียวเก็งทั้งรีบปรายเข้ามาถาม

“ลี้เยีย มือเยียวกำปิงเมื่อครูลั่นปาก หากมันพ่ายแพ้ต่อฝีมือท่าน ยินยอมคืนอวงเอี้ยหยกตัวนั้นให้ มิทราบมัน...”

ลี้เง็กลิ่งรีบแบฝ่ามือซ้ายออก ในแสงอุทัยมีอวงเอี้ยสี่เชียวสดใส ที่สลักด้วยฝีมือประณีตเลอเลิศปรากฏอยู่ชัดเจน

เก็งทั้งรับมาแล้วกล่าวด้วยความพลุ่งพล่านตื่นตัน

“ลี้เยียมีพระคุณต่อเล่าชีวิตตั้งชุบชีวิตใหม่ เก็งทั้งมิทราบควรทดแทนเยี่ยงไร ?”

ลี้เง็กลิ่งแยมยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

“เก็งเยียไยต้องเกรงใจป้านี้ ? กำปิงที่ถูกฝ่ามือแล้ว ขณะทะยานกายขึ้นอากาศ รับผิดชอบบัพติประจำตระกูลของเก็งเยียลงมา นับเป็นลวดลายที่กลอกกลิ้งชั่วร้ายยิ่งนัก หากไม่สามารถรับอวงเอี้ยหยกตัวนี้ได้ หรือถูกพลังมือข้าพเจ้ากระแทกแตกไปก็เป็นการไม่มีผู้ใดได้มัน แต่มันวันหน้า ยังพอจะประกาศมิได้กระบัดสัตย์คืนคำ”

พวกเก็งทั้งเมื่อทราบความนัย ต่างพากันกันด้ามมือเยียวกำปิงเป็นการใหญ่

บ ท ที่ 20

ฝันพรคเมมทระนง

เรื่องร้ายทั้งหลายผ่านไปด้วยดีแล้ว เก้งทั้งสี่บริวาร
จัดการเก็บศพของสิบหกคนที่เสียชีวิตประกอบพิธีให้อย่างมี
เกียรติ

ลี้เก็กลิ่งรุ่มร้อนจะย้อนกลับไปที่ยอดเขาไฮ่วเอี้ยง เพื่อฝันพรคเนฮั่นป้ง
ให้กระเดื่องดังในแผ่นดินอีกครา จึงอาสาต่อพวกเก้งทั้ง สี่ เชียสูด้วยความอาลัย
ลี้เก็กลิ่ง เขาปวย บึงอ้วง ออกจากหมุ่ตึกอั้งป้งจ้วงภายใต้การนำส่ง
ด้วยความเคารพและอาลัย เร่งม้าเดินทางอย่างรวดเร็ว

ภูเขาไฮ่วเอี้ยงทอดเป็นเทือกยาวในเขตชลอันสุขจนสุดไกลหลายร้อยลี้
เป็นขุนเขาที่สง่าภูมิฐาน ยอดมากมายซับซ้อน

บนเนินเขาไฮ่วเอี้ยงที่ไม่สูงนัก มีพื้นราบกว้างใหญ่ไพศาล ทิวทัศน์สวยงาม
ตระการ ยอดเขานั้นนามเลาะจ้วยฮง (เดือนร่วง)

ตั้งแต่ยอดเขาลงมาทางเบื้องล่าง มีทางคดเคี้ยวที่ปูลาดด้วยศิลาสีเขียว
สุดปลายของทางเป็นหมุ่ตึกโบราณที่สร้างไว้สวยงามภูมิฐาน กำแพงหมุ่ตึกเก็บ
หินเขียวก้อนใหญ่ซ้อนขึ้น สูงร่วมสี่วา โอ้อำภาคภูมิ เข้มแข็งบึกเป็น จน

ผู้คนที่ได้เห็นต้องอดเกิดความเลื่อมใสนับถือไม่ได้

อาณาบริเวณของหมู่ตึกนี้ กว้างขวางหลายร้อยไร่ นอกประตูทองเหลืองที่ขัดไว้เป็นเงาแวววาววามมีรูปทึบหมึมที่มายืนตระหง่านอยู่สองฟากข้าง เค้าของรูปหินอามหิตตุดัน ข้างหนึ่งถือไม้เท้าสีแดง อีกข้างหนึ่งถือกระบี่ยาว สลักขึ้นด้วยฝีมือเลอเลิศจนคล้ายมีชีวิต แต่สูงใหญ่ดุจกับเป็นอสุระที่เฝ้าปากประตู

เหนือกรอบซุ้มประตู มีอักษรลายมือสวยงามสี่ตัวคือ “ฮ้วยหวังซัวจิ้ง (ท่านป้าอ่อนกลับ)”

นี่คือรากฐานของพรรคแนฮั่นปั้งที่พื้นดินซีฟู่แผ่นดินอีกครา และก็เป็นสำนักใหญ่มีอำนาจบงการสูงสุดของแนฮั่นปั้ง

มองจากหน้าซุ้มประตูฮ้วยหวังซัวจิ้ง ทางศิลาเบื้องหน้าเรียบวังเวงไม่มีเสียงแม้สักแผ่วเบา

ทางศิลาสายนี้ ทอดคดเคี้ยวอยู่ทางด้านหลังหินใหญ่ที่มาป่านภูเขาเล็ก ๆ นั่นคือปากทางเข้าของฮ้วยหวังซัวจิ้ง

ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่ห่างจากหินหมึมที่ไม้ไกลนาก กำลังมีชายฉกรรจ์อารมณ์รัตกุมสืเขียวสองคนนั่งขัดสมาธิอยู่ พวกมันแม้สนทนาด้วยเสียงแผ่วเบา แต่สายตากลับมองอยู่บนหินใหญ่แว่นหนึ่งด้วยประกายที่อึมเิบภาควุมิ... บนหินใหญ่นั้นสลักอักษรใหญ่หมึมที่มาฉาสีทองสี่ตัวคือ “ยู่ยั่วตั๊กจุน (มีแต่เราโดดเด่นเป็นเอก)”

ขณะที่ชายฉกรรจ์ทั้งสองยังสนทนาปราศรัย พลันได้ยินเสียงฝีเท้ามาที่กึกก้องกังวาน แว่วจากไกลมาเป็นไกลอย่างรวดเร็ว

จากเสียงฝีเท้ามาที่คล้ายพายุฝน ทราบว่ากลุ่มม้าที่มามีจำนวนมากมายยิ่ง ชายฉกรรจ์สองคนมีสีหน้าตื่นเต็นกว่าเดิม รีบลัดเลาะออกมาลอบดูในพุ่มไม้ริมทาง

ชั่วขณะ บนทางภูเขาที่มีไคร่กว้างใหญ่มีฝุ่นละอองกระจายคลละคลุ้ง แล้วปรากฏอาชาฟัวงพิลิบกว่าตัวห้อยตะบึงเข้ามาหยุดที่หน้าหินใหญ่หมึมที่มามีอักษร “ยู่ยั่วตั๊กจุน”

ผู้ขี่ต่างสวมอาภรณ์ผิดแปลกกัน ที่น่าน้ำสุดท้ายประมาณเยี่สิบปี แต่งกายเยี่ยงนักศึกษาด้วยเสื้อยาวสีขาว เค้าหน้าหล่อเหลาราวเทพบุตร บุคลิก

องอาจสง่าเปี่ยมราศี สะพายกระบี่ยาวลักษณะโบราณฝักสีแดงฉานฝังอัญมณี
สีคราม ข้างคอม้าเขว่นไม้เท้าที่โตประมาณไข่เบียดยาวสีเขียว ตัวม้าเท้าเป็นสีแดง
ฉานสะดุดตายิ่ง

ที่ด้านหลังเป็นนักศึกษากลางคน เจ้าหน้าที่คนคายน ที่เคียงคู่กันเป็น
หลวงจีนร่างอ้วนเตี้ยจิ๋วรอกปรกขอมซ่อ และชายกลางคนสูงใหญ่ตากลมกว้าง
เคราดกครึ้ม

ด้านหลังของหลายคนนี้มีอาชาพ่วงพีกสามตัว ผู้หนึ่งเป็นชายกลางคน
อารมณ์ดำ ไว้หนวดสั้น ข้างกายถึงกับเป็นสองดรุณีที่สวยงาม นางหนึ่ง
สวมอารมณ์สีเขียว นางหนึ่งสวมอารมณ์สีม่วง

ด้านหลังของพวกประดานี้ เป็นชายฉกรรจ์สูงใหญ่ยืนม้าเรียงรายอยู่
สิบสองคน ล้วนสวมเกราะอ่อนทองคำเป็นประกายแวววาว โปกศิระด้วย
แพรแดงฉานสะดุดตา

ด้านหลังของพวกโปกแพรแดงสะพายค้อนปลายแหลมสีเงินแวววาว
ที่ทรงอกเป็นมิตสันสองเล่มไขว้กัน แต่ละคนต่างคึกคักเข้มแข็ง สง่า
เกรงขามยิ่ง

ขบวนม้าทั้งสิบเก้าตัว ตอนนี้อยู่หยุดยืนด้วยที่ท่านอบน้อมสำรวม
จับตามองบนหินใหญ่หมึ่มหา ดูอักษรสีทองประกายแวววาวสีตัว ด้วยสีหน้าทั้ง
ปีติยินดีทั้งพลุ่งพล่านตื่นเต้น

จนบัดนี้ นักศึกษาอาภรณ์ขาวจึงได้กวาดตาที่คมวาวราวสายฟ้า กล่าวกับ
ผู้คนที่อยู่ด้านหลัง

“ท่านทั้งหลาย นี่คือนักใหญ่ของพรรคเราในภูเขาไฉ่เอี้ยง ทางศิลา
เบื้องหน้าคือทางทอดสู่หมู่ตึกเรา”

วจากันพอเปล่งไป สองชายฉกรรจ์ที่ซ่อนตัวในพุ่มไม้ข้างทางพากัน
กระโดดออกมาคุกเข่าโครมลงที่เบื้องหน้าม้าของนักศึกษาสีขาว ร้องด้วย
ความลึงโลดย่นตีปานคลุ้มคลั่ง

“ศิษย์ในสำนักใหญ่ของแนฮุ้นปึงขอกราบคารวะบังจู้คืนกลับสู่พรรค
ด้วยเกียรติภูมิสูงสุด และโปรดอโหสิที่ศิษย์ออกมาต้อนรับซ้ำไป”

นักศึกษาสีขาวนี่คือลิ้งกั้ง ที่หลังจากพิชิตมอเยี้ยวกำปิงพ่ายแพ้แล้ว

ตอนกลับได้แวะไปปรับตัวนุ้ยเปีย (กระสวยสะห้านขวัญ) ฉันทัก แซเตียบ (ผีเสื้อเขียว) ฉันทักพร้อมทั้งปิงอ้วน ชิกซะเกี่ยม (กระปี่เจ็ดอสุร) ไ้วน้ำนุ้ย เขียวมันฮุด (พระหน้ายัม) ชิวจ้วยได้ซ้อ ซังเลียงเจี้ย (สองฝ่ามือสัมพันธ์) เขา-ปวยมาสู่สำนักใหญ่

ตอนระหว่างทางมา เขาปวยได้ส่งสัญญาณไปในหนทางไกล เรียก ลิบสองแพรแดงที่เคยเป็นบริวารจงรักภักดีให้เข้ามาร่วมสวามิภักดีในแน้วนึงด้วย

ตอนนี้ ลี้เจ็กถึงแย้มยิ้มบอกมือกล่าว

“ลูกขึ้นได้ พวกกูดิงจู ชุนตึงจูและตู่ตึงจูอยู่ในสำนักหรือไม่ ?”

บริวารทั้งสองรีบตอบ

“เมื่อครูศิษย์ส่งพิราบสื่อสารเข้าไปรายงานแล้ว คาดว่าพวกกูดิงจูจะต้องออกมาต้อนรับปิงจูด้วยตนเอง”

ขณะเวลานั้น มีเสียงฝีเท้ามาควบขับบนทางศิลาอย่างเร่งร้อน เมื่อเงยหน้ามอง เห็นมีม้าเร็วลิบกว่าตัวห้อยตะปิงมาดุจกระแสน้ำ

จวบจนใกล้จะถึง ผู้คนบนหลังม้าต่างพลัดกายลงมา ผู้นำหน้าสุดเป็นชายชราที่สวมเสื้อแดงฉานบาดตา รัดเกล้าทองคำประกายแวววาว ที่ทำปึกป็นเข็มหมาย ส่งเสียงเอื้อนดังกังวานขึ้นก่อน

“โคดเด่นเป็นเอกต้องเมฆพระนาง”

ชายชราผอมสูงสวมเสื้อยาวสีเหลืองที่ข้างกายส่งเสียงก้องกังวานต่อทันที
“ตราบโคดาหิตยยังคงอยู่คู่ฟ้า”

ชายชราที่หลังค่อมเล็กน้อย สวมเสื้อยาวเป็นผ้าฝ้ายที่อยู่ด้านหลังของทั้งสองรีบต่อขึ้น

“ทุกผู้ในใต้หล้าเข้าสู่มธง”

สุดท้าย ทั้งสามส่งเสียงขึ้นพร้อมเพรียงกัน

“ยืนยงเกียรติภูมิชั่วนิรันดร์”

เสียงของทั้งสามก้องกังวานปานระฆังใหญ่ สะห้านแก้วหูทุกคนจนลั่น อื้ออึงเป็นเวลานาน

เมื่อทั้งสามเื่อนเอกลักษณ์ประจำพรรคแน้วนึงแล้ว พวกเขาก็ดูกลงกราบอย่างนอบน้อม

ชายชราเสื้อแดงเรียนขึ้นก่อน

“กูจื่อกุน ตูเซยี่ยมกราบพบปิงจู้ และขอน้อมถวายพรปิงจู้สุขสมบูรณ์ กลับสู่สำนักด้วยเกียรติภูมิที่สูงส่ง”

ลี้เจ็กลิ่งพล้วควับเข้าไปประคองชายชราทั้งสามส่งเสียงดัง ๆ

“มิได้พบกันแรมปี ตั้งจู้ทั้งสามท่านคงสบาย ? การก่อตั้งสร้างพรรค อิกครา นับว่าต้องรบกวนท่านทั้งหลายจนเหน็ดเหนื่อยมากแล้ว”

ชายชราเสื้อแดงและชายชราผอมสูง คือสองผู้วิเศษชายแดนที่มีชื่อ กระเดื่องเลื่องลือในภาคเหนือของกาลก่อน ไปยี่ปี้ซิงชะวะ (เทพอสูรแปดแขน) กูจื่อกุนและเฮ็กจ้วยเจ็กเจ้าะ (สุดยอดแห่งลำน้ำดำ) ชุนฮั้ง

กูจื่อกุนหัวร่อเสียงก้องกังวานกล่าว

“ปิงจู้ยังคงมีบุคลิกสูงส่งาเมี่ยมราศี ระหว่างนี้ยังมีเกียรติภูมิสะท้อนสะท้อน ไปทั่วแผ่นดินกว้างใหญ่ พรรคเราอยู่ภายใต้การนำของปิงจู้ ต้องสามารถรุ่งโรจน์โชติช่วง มีเกียรติภูมิเหนือกาลก่อนอีกมากแล้ว”

เฮ็กจ้วยเจ็กเจ้าะชุนฮั้งและเซซี้ฟ่งกั้ว (ตุลาการชี้เป็นตาย) ตูเซยี่ยม พากันส่งเสียง

“พวกเราต้องติดตามปิงจู้ให้ใกล้ชิด ประกอบวีรกรรมที่กระเดื่องเกรียงไกรแก่แผ่นดินสักครั้ง”

ลี้เจ็กลิ่งผวกศิระะ แยมี่ยมพาทั้งสามแนะนำให้รู้จักกันทั่วถ้วน บ้างต่างเคยได้ยินชื่อเสียง เลื่องลือในใจอยู่ในใจมานาน บ้างเคยพบกันโดยผิวเผิน จึงต่างสนทนากลมเกลียวกันในทันที

ภายใต้การนำทางของกูจื่อกุน แลเห็นข้างทางศิลา บนยอดไม้ เหนือโชดหินในพุ่มหญ้า มีชายฉกรรจ์ที่เป็นศิษย์พรรคในอาภรณ์รัตภูมิสีขาว หยอยปรากฏตัวมาเป็นกลุ่มก้อน คุณเข้าโขกศิระะการวะให้แก่ลี้เจ็กลิ่ง

เมื่อเหยาะย่างอาซาคุซาถึงหน้าซุ้มประตูเลาหงังซัวจิง แลเห็นประตูเปิดกว้างใหญ่ สองฟากข้างเป็นศิษย์พรรคจำนวนมากมายืนเรียงรายเป็นรูปปีกกาต้อนรับด้วยที่ท่อนอบน้อมสวัสดี

ชายฉกรรจ์วัยสามสิบเศษอาภรณ์แดงฉานสองคนที่เป็นหัวหน้า คือศิษย์รักไปยี่ปี้ซิงชะวะกูจื่อกุน ฮั้งหี ฮั้งย่ง ฉายากำเลียงซังเกี่ยมนั้งเอง

ลี้เจี๋ยลิ่งลงจากหลังม้าก่อน โบกมือให้แก่ศิษย์พรรคที่ถูกเขารวบ ทันใดนั้นก็มีเสียงคล้ายม้าล่อแตกดังสนั่นหวั่นไหวมาจากในประตู

“ลี้เจี๋ยเอี้ย เราได้เห็นท่านอีกแล้ว ท่านทำให้เราเล่าเทีกจื่อ (เผ่าหัวล้าน) คิดถึงแทบตายทีเดียว”

พวกลี้เจี๋ยลิ่งรีบหันไปที่ต้นเสียงด้วยความงุนงงสงสัย เห็นชายฉกรรจ์ ศีรษะล้านรูปร่างอ้วนใหญ่ผู้หนึ่งกำลังวิ่งกางแขนออกมาอย่างรวดเร็ว

ขณะลี้เจี๋ยลิ่งงุนงงสงสัย ชายฉกรรจ์ศีรษะล้านรูปร่างอ้วนใหญ่ก็ได้วิ่งเข้ามาพร้อมกับแผดสุดเสียง

“ลี้เจี๋ยเอี้ย ลี้เจี๋ยเอี้ย ท่านจำเราไม่ได้แล้วหรือ ?”

ลี้เจี๋ยลิ่งก็รู้สึก ชายฉกรรจ์ศีรษะล้านนี้คุ้นหน้าอย่างยิ่ง ยังคิดไม่ออกว่าเป็นผู้ใด ไฉนสามารถเข้ามาในสำนักงานใหญ่ของพรรค ? ชายฉกรรจ์ก็ได้คว้าตัวลี้เจี๋ยลิ่งโอบกอดไว้ ร้องเสียงสั่นสะท้าน

“ลี้เจี๋ยเอี้ย ท่านยังจำตัวเทีกจื่อ (หัวล้านใหญ่) บุตรของเล่ายูที่ทำงานในบ้านท่านได้หรือไม่ ?”

ลี้เจี๋ยลิ่งสะท้อนเอือกใหญ่ รีบกอดชายฉกรรจ์ศีรษะล้านบ้างแล้วกล่าว

“ท่าน...ท่านคือตัวเทีกจื่อ ? อิมม์ มิได้ คือได้จ้วนเอี้ย...”

ชายฉกรรจ์ศีรษะล้านคล้ายอ้อมแขน กวาดตาพิจารณาลี้เจี๋ยลิ่งโดยละเอียด ส่งเสียงสั่นเครือ

“ลี้เจี๋ยเอี้ย ท่านเติบโตใหญ่คุณสั่นยิ่ง ผิดกว่าเมื่อตอนเยาว์วัยมากนัก... จำได้เมื่อสิบสี่ปีก่อน เรากับเจี๋ยเอี้ยเที่ยวเล่นด้วยกันตลอดวัน เจี๋ยเอี้ยมิเคยถือเราเป็นผู้ต่ำศักดิ์ เรียกเราเป็นที่ก่อกอกทุกถ้อยคำ ยังจำได้หรือไม่ ?”

ลี้เจี๋ยลิ่งที่พลันพบเพื่อนเล่นเมื่อครั้งเยาว์วัย และก็นับเป็นญาติสนิทเพียงผู้เดียวของปัจจุบัน ต้องพลุกพล่านตื่นตันจนน้ำตาเอ่อคลอ กล่าวเสียงเครือ

“สิบสี่ปีแล้ว สิบสี่ปีที่มีการเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวงยิ่ง... เทีกกอกอ (พี่หัวล้าน) ในหลายปีนี้มีความเป็นอยู่อย่างไรบ้าง ?”

ชายฉกรรจ์ศีรษะล้านนี้ เป็นบุตรของคณงานในบ้านลี้เจี๋ยลิ่งแซ่ยู่นามได้จ้วน ผู้นี้จิตใจสัจย์ซื่อเปิดเผย ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมฉ้อฉล แต่ศีรษะล้านโดยกำเนิด และมีกำลังแขนเข้มแข็งเหนือธรรมดา ลี้เจี๋ยลิ่งสนิทสนมกับมันเป็นที่สุด มาตราว่า

ทั้งสองจะมีวัยห่างกันมากหลาย แต่ยังเล่นด้วยกันเสมอมา สนิทสนมกลมเกลียวดุจตั้งร่วมสายโลหิตเดียวกัน

ในปีที่ลีเจ็กถึงอายุเจ็ดขวบ อยู่ได้วันทีสัตย์ซื้อเปิดเผยพลับพลาหายสาบสูญไป ตอนนั้นบิดามารดาของมันต่างตายไปแล้ว บิดามารดาลีเจ็กถึงกระวนกระวายยิ่ง ใช้คนออกตามหาในที่ทางต่าง ๆ ก็ไม่ได้ข่าวคราว จึงจำต้องปล่อยให้มันไปเอง

ลีเจ็กถึงมีความคิดถึงเท็กกอกอนี่ยิ่งนัก แต่คาดฝันไม่ถึงจะพลันพบพานกันในสถานที่นี้ได้ จึงรีบถามอีก

“เท็กกอกอ ตอนนั้นท่านไปไหนได้กันแน่ ? ก่อนพวกเราทั้งบ้านหากันย่าแย่ ต่างเข้าใจว่าท่านถูกคนร้ายพาตัวไปเสียอีก”

เท็กจ้อแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าว “เรามีใช้ถูกคนร้ายพาตัวไป แต่ถูกซือแปะของเราพาไป ซือแปะเรามีความสามารถยิ่งใหญ่นัก ท่านผู้เฒ่าถ่ายทอดแก่เราหมดสิ้นเลย ถูกแล้ว ลี้งเขี้ยวเอี้ย ฟังว่าท่านในตอนนี้เป็นประมุขพรรคเนชั่นปึงแล้ว ? ออ... เยี่ยมเหลือร้ายจริง ๆ ท่านเข้มแข็งกว่าเราเสมอมาเลย”

ทั้งสองต่างแสดงน้ำใสใจจริงออกมาจนหมดสิ้น บีบมือกันแนบแน่น คล้ายร่ำไห้คล้ายหัวร่อ ส่งเสียงอยู่ไม่ขาดปาก บรรดายอดฝีมือที่รอบข้างต่างยืนสงบปากคำมิกล้าส่งเสียง

เพราะทั้งปวงต่างทราบรสชาติของการได้พบมิตรรักในต่างแดน สามารถบันดาลจิตใจผู้คนให้ลืมนิเวศน์ดินแดนนี้ พล่งพล่านตื่นตื่นเพียงใด

ชั่วคราว ไปยี่ปัซังชะวะกู้อิถุนที่เย็นสงบวังมานาน จึงได้กล่าวเสียงดัง ๆ

“น้องเรียนปึงจู้ อยู่เล่าชื่อท่านนี่ก็คือลักบัวก้างก (พล่งถอนก้าบรรพต) ที่มีนามสะท้านทั้งดินแดนกวตง อาจารย์ของท่านคือตัวลักจุนเจี๋ย (ผู้วิเศษทรงพลัง) เป็นยอดฝีมือรุ่นอาวุโสของบู๊ลิ้ม”

ลีเจ็กถึงก็เคยได้ยินซือแปะกล่าวขวัญถึงตัวลักจุนเจี๋ย (ผู้วิเศษทรงพลัง) มาว่ามีนิสัยโดดเดี่ยวทรนง พล่งฝีมือลึกล้ำไม่อาจหยั่งคำนวณ ปกติมิยอมไปมาหาสู่กับชนชาวบู๊ลิ้ม ไปมาโดดเดี่ยวลำพัง พบพานเรื่องราวกระทำตามอารมณ์ดีร้ายที่เกิดขึ้นในตอนนั้น นับเป็นยอดคนที่กำลังระหว่างธัมมะและธรรมอีกผู้หนึ่ง

เมื่อลีเจ็กถึงได้ยินดังนั้น ต้องร้องด้วยความปลื้มปิติ

“ที่แท้เทือกกอกอเป็นศิษย์ทายาทของผู้อาวุโสตัวล็กจุนเจ็ย เป็นที่ต้อง
อวยพรต้องยินดีจริง ๆ ซื่อแม่ท่านปกติสำรวมอยู่บนผาตักเดี่ยวไว้ของกวนตง
มีเกี่ยวข้องกับสนใจเรื่องราวของชาวโลก ท่านผู้เฒ่าระหว่างนี้สบายดีหรือไม่ ?”

ยูไต้วันที่ยั่วใหญ่ศิระลำนยกมือลูบศิระพลางตอบ

“สบาย สบายมาก ท่านผู้เฒ่าตอนนี้แต่ละมือต้องกินถึงสิบสาม เฮอะ
เฮอะ ยังอ้วนกว่าเราเสียอีก”

จากนั้น พวกกันไปยังห้องต้อนรับที่กว้างใหญ่โอฬาร ระหว่างทางลี้เง็กถึง
ได้บอกเรื่องราวที่เผชิญมาในร่วมปีนี้แก่โป๊ยปี้ซึ่งชะงักงันโดยคร่าว ๆ

สาเหตุที่ยูไต้วันหายสาบสูญจากบ้าน คือมีวันหนึ่งหนีออกมาเที่ยวทาง
ภายนอก เห็นวัวสองตัวกำลังขวิดกัน กระทั่งมีเลือดไหลซึมยังไม่ยอมหยุด
ยูไต้วันแม้รู้สึกสนุกแต่กลัวว่าทั้งสองจะขวิดกันตาย จึงเข้าไปหมายแยกให้มัน
ออกมาเลิกการต่อสู้

แต่วัวคูที่คลุ้มคลั่งแล้ว กลับพานไล่ขวิดยูไต้วันแทน ยูไต้วันในยาม
ตระหนกคว้าวัววิ่งได้ก็ถดถอยที่ เนื่องจากมีพละกำลังตามธรรมชาติมหาศาล
ถึงกับหักเข่าวัวออกจากหัว จนวัวตื่นด้วยความเจ็บปวดไปทั้งสองตัว ยูไต้วัน
จึงรู้ตัวกลัวจะถูกเจ้าของวัวจับตัวไปเรียกค่าเสียหาย ขณะมีทราบทำอะไร
บังเอิญตัวล็กจุนเจ็ยที่ยืนดูมีความพอใจรูปร่างสูงใหญ่ และพละกำลังมหาศาล
ของยูไต้วันยิ่งนัก เมื่อถามทราบว่าเป็นเด็กกำพร้า ยิ่งพอใจจนพาตัวยูไต้วันไป
ทันที แม้ยูไต้วันตื่นตระหนกจะไปบอกกับผู้ที่กำเนิดลี้เง็กถึง ตัวล็กจุนเจ็ยก็มียอม
คว่ำตัวยูไต้วันดูจักษุณณมีค่า หนีออกจากหมู่บ้านนั้นไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อตัวล็กจุนเจ็ยรับยูไต้วันไว้เป็นศิษย์แล้ว ถอนตัวออกจากวงพวก
นักเลงไป ตั้งอกตั้งใจฝึกศิษย์ทายาทเพียงผู้เดียวจนแปดปีให้หลัง ยูไต้วันก็ได้
รับสุดยอดวิชาทั้งมวลของตัวล็กจุนเจ็ยมามหจดลัน

หลังจากฝึกฝีมือสำเร็จลงจากเขา ก็ประกอบวีรกรรมในดินแดนกวนตงที่
ใกล้กับสำนัก ไม่กี่ปีก็ได้รับฉายาเป็นล็กปู้วกเก้งก (พลังถอนเก้าบรรพต)
ที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกร

ตอนอยู่ไต้หวันสำเร็จออกมา พรรคเนชั่นปึงได้ถอนตัวสาบสูญจากวงพวง
นักเลงแล้ว แต่อยู่ไต้หวันก็เคยได้รับฟังเรื่องราวของพรรคเนชั่นปึงมาบ้าง จวบจน
เมื่อเนชั่นปึงประกาศฟื้นฟูพรรคใหม่ นามของเอ็กมิ่นชีวล้อ (อสุรหน้าหยก)
ลี้เจ็งลิ่งก็กระต้องเลื่องลือไปทั่วทั้งแผ่นดิน

อยู่ไต้หวันเมื่อได้ยินต้องแตกตื่นสงสัยเป็นอย่างยิ่ง มิทราบยอดฝีมือที่มีชื่อ
แซ่ตรงกับนายเล็กของมณฑลกระโน้น ไซ้จะเป็นเพื่อนเล่นเมื่อครั้งเยาว์วัยของมัน
หรือไม่ ? ดังนั้นจึงได้ดั้นด้นเดินทางมาในภูเขาไฮว่เอี้ยงของอาณชุย แต่คำตอบ
ที่ได้มา สร้างความลึกลับตึงต๋ออยู่ไต้หวันแทบคลุ้มคลั่ง

จริงดังคาดหมาย ลี้เจ็งลิ่งที่มีเกียรติภูมิครอบคลุมแผ่นดินจนสะท้าน
คือเพื่อนเล่นเมื่อครั้งเยาว์วัยที่มันยังคิดถึงอยู่ไม่รู้วาย ดังนั้น มันจึงจับเจ้าอยู่ใน
สำนักใหญ่ของเนชั่นปึง และปวารณาตัวยินยอมอยู่รับใช้ต่อนายน้อยในอดีต
ของมัน

ภูโจกุนเชื่อถือว่าจายู่ไต้หวันสนิทใจไม่กลางแกลง แต่ท่านเป็นนักเลงเก่า
ที่มีความคิดสุขุมลึกซึ้ง กลัวหากแม้เนอยู่ไต้หวันเป็นคนที่ศัตรูปลอมแปลงมาเป็น
สายซุ่ม มียินยอมจะถูกตราหน้าว่าขาดการใคร่ครวญที่สุขุม จึงทางเปลือยนอก
แม้นต้อนรับอยู่ไต้หวันอย่างสนิทสนม แต่ก็ลอบใช้คนคอยคุมเชิงความเคลื่อนไหว
ทุกอากัปกริยาของอยู่ไต้หวันไว้ เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัยที่อาจเกิดขึ้น

ตอนนี้ เมื่อเห็นอยู่ไต้หวันกับปึงจูแสดงน้ำใจอันแท้จริงออกมา จึงได้คลาย
ความระแวงกลางแกลงใจไปหมดสิ้น

ในห้องที่กว้างใหญ่โอฬาร ตกแต่งไว้สวยงามภูมิฐาน ยังมีเก้าอี้พนักสูง
เรียงรายอีกหลายสิบตัว แต่ละตัวบุเบาะสีเขียวม่นม่น ลี้เจ็งลิ่งที่ถูกเชื้อเชิญซ้ำ ๆ
ซ้อน ๆ จึงได้ขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ที่สลักจากไม้โบราณทั้งต้น เบาะรองเก้าอี้เป็นผ้า
สีทอง

ลี้เจ็งลิ่งประคองถ้วยน้ำชาขึ้นชูเสมอหน้าแล้วกล่าวเสียงกังวาน

“ท่านที่นั่งอยู่นี้ บ้างเป็นเซชชุนบุรุษ (จวนเหลา) ของพรรค บ้างเป็นผู้จะ
ปวารณาตัวเข้าเป็นกำลังส่วนหนึ่งของพรรค ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งเสียจากซือแป๋ผู้มี

พระคุณ เข้ารับหน้าที่จรรโลงพรรคให้รุ่งเรืองอีกครา แต่รู้ตัวว่าภูมิปัญญาต่ำต้อย ฝีมือน้อยนิด ไม่เพียงพอจะรับหน้าที่หนักอึ้งนี้ ยังหวังให้ท่านทั้งหลายกรุณา หุ่่มเทก่าล้งช่วยเหลือสนับสนุน ร่วมแรงร่วมใจกันกระทำงานใหญ่ สามัคคีกันฝ่า ภัยอันตราย หวังว่าท่านทั้งหลายเมื่อเข้าพรรคแล้ว ต่างยินยอมหุ่่มเทก่าล้งบริสุทธี ให้แก่กัน กัดพันรับภาระอันหนักอึ้งไว้ เกี่ยวกับตำแหน่งต่าง ๆ ในพรรค ข้าพเจ้าได้ปรึกษาหารือกับผู้เกี่ยวข้องโดยตรงแล้ว และได้แต่งตั้งไว้แล้ว รอ เมื่อท่านทั้งหลายผ่านพิธีเข้าพรรคโดยถูกต้อง ก็จะประกาศให้เป็นที่ทราบทั่วกัน"

ลี้เจี๊ยะก๊วงพอกกล่าวขาดคำ กุ๊จ๊อญพลันหลุดลุกขึ้นกวักมือไปทางภายนอก วูบหนึ่ง ศิษย์พรรคอาภรณ์เขียวสีคันทามกระถางเงินใบใหญ่เข้ามา บนโต๊ะบูชา กลางห้อง มีธงประกาศติดอยู่สามผืน และเขียนช่วยเหลืงที่เป็นประกายทองแว วาวอีกอันหนึ่งอยู่ก่อนแล้ว

ลี้เจี๊ยะก๊วงลุกขึ้นก่อน ยอดฝีมือทั้งหลายทยอยกันลุกตาม ตอนนั้น หน้า ลานตึกใหญ่ของห้องโถงมีบริวารพรรคจำนวนหลายร้อยคนยืนนอกกันแน่นขนัด แล้ว แต่ละคนเรียบขริมสบปากคำ อยู่ในบรรยากาศที่ขริ่มและขลัง

เก้าอี้ที่ทุกคนนั่ง ตอนนีถูกบริวารพรรคยกออกไปแล้ว เอียงจู้ (หัวหน้า สาขา) ้วยท่าสิบเศษผู้หนึ่งเดินไปยืนสำรวมที่ข้างโต๊ะบูชา ลี้เจี๊ยะก๊วงยืนตัวตรง ตา เพ่งมองแน่วนี้่ง ขณะกุ๊จ๊อญจะประกาศพิธีเริ่มสาบานตน พลันมีเสียงทวาด "โปรดรอสักครู" ขึ้นมาจากปากประตู แล้วเงาร่างสองสายพุ่งควับเข้ามาอย่าง รวดไว

เอี๊ยะจ๊วยเจ็กเจ้าะขุนฮั้งที่ยืนอยู่ทางเข้าประตู เข้าใจว่าเป็นชนชวานักเลงโด บังอาจมาก่อนน โหสะจึงพลุ่งขึ้น ผลักพลังฝ่ามือทั้งสองออกไปพร้อมกับทวาด "มูลิกโอหังบังอาจ โสหัวออกไปให้เรา !"

สองผู้มาสะบัดสามแขนออกต่อต้าน เสียงพลังกระทบกันดังสะเทือน เลื่อนลั่นปานฟ้าทลาย เอี๊ยะจ๊วยเจ็กเจ้าะจะถูกกระแทกจนถลาออกไปสองก้าว สองคนในอากาศถึงกับถูกกระแทกปลิวไกลไปกว่าสองวา ตีลังกาสองตลบจึง ละลื้อลงสู่พื้น

พลันมีเสียงทวาดดังลึบสน กำเลียงซังเกี่ยม ฮั้งหังฮั้งย่งหั้งสองเฮียตีชัก กระบี่โกมปราดเข้ามาทันที

ลี้เง็กลิ่งที่มีสายตากมกกล้า ดูชัดว่าผู้มาเป็นใครอยู่แล้ว จึงรีบตอบ

“ทุกท่านหยุดมือ เป็นคนกันเอง !”

เสียงดีแซ่ซ้งต่างพากันถืบเท้าถอยหลังทันที ผู้มาก็ส่งเสียงดัง ๆ

“ข้าพเจ้าทีเอ็กกิมเง็ง (ปีกเหล็กตาทอง) ไว้วแปะซัว ท่านนี่คือหัวหน้าสมาคม
อัจฉริยะคงทั้งดักบี้กิมลุ่น (จักรทองแขนเดียว) เจี้ยะลู่ เนื่องจากมาช้าไปก้าว
หนึ่ง จึงรบกวนพิธีสาบานตั้งสำนัก ขอให้ท่านทั้งหลายโปรดได้อโหสิด้วย”

จบคำประสาณเมื่อการระไปรอบ ๆ ช้าง ลี้เง็กลิ่งเดินเข้าหา ประสาณเมื่อ
การระต่อทั้งสองพลงกล่าว

“ไว้วเล่ากอกับเจี้ยะได้เยียบยากยิ่งนักที่เร่งรุดมาทันเวลา มิต้องวันหน้า
มากระทำพิธีเสริมอีก วันนี้เป็นครั้งแรกที่พรรคเราประกอบพิธีสาบานตัวตั้ง
พรรค มาตราว่าก่อน ๆ เคยส่งเทียบบู๊ลิ้มให้แก่ฝ่ายธัมมะและอธรรมได้ทราบไว้
แต่เพื่อหลีกเลี่ยงเหตุสุดวิสัยที่อาจมี จึงมิได้เชิญผู้หนึ่งผู้ใดมาร่วมพิธีด้วย”

ยืมให้ทั้งสองแล้วกล่าว

“ดังนั้น เมื่อข้าพเจ้ากลับมาถึง ก็ทำพิธีกันทันที จึงไม่สามารถส่งข่าว
แก่ท่านทั้งสองทัน ดีที่สองท่านมาถูกต้องตรงตามเวลา มิต้องให้ข้าพเจ้าไปเชื้อเชิญ
ซ้ำอีก”

ลี้เง็กลิ่งนายมือเชื้อเชิญทั้งสองแล้ว ตัวเองก้าวช้า ๆ กลับไปยืนในที่เดิม
ตอนนั้น ผู้ประกาศได้ส่งเสียงก้องกังวานขึ้น

“พิธีพื้นพรรคแนฮุ้นปั้งเริ่ม ปังจูเป็นผู้นำผู้ร่วมพรรคทั้งหลายกราบการระ
ต่อปรมาจารย์ของพรรค...”

ภายใต้การนำของลี้เง็กลิ่ง ยอดฝีมือทั้งในท้องและภายนอกพากันคุกเข่า
ลงโขกศีรษะเก้าครั้งกราบสามครา

เมื่อทรงกาย ลี้เง็กลิ่งหันช้า ๆ มีสีหน้าเคร่งขรึมสำรวมผิดธรรมดา ยก
แขนทั้งสองชูไปเบื้องหน้าแล้วเอื้อนเสียงกังวาน

“โดดเด่นเป็นเอกต้องเมฆพระนาง”

กู่จื่อกุนที่ผมเผ้าหนวดเคราแดงฉานสวมอาภรณ์สีแดงส่งเสียงก้องกังวาน
ต่อทันที

“ตราบไคอาทิตยยังคงอยู่คู่ฟ้า”

ซุนยังที่ผอมสูงส่งเสียงดัง ๆ ต่อ

“ทุกผู้ในใต้หล้าเข้าสู่ร่มธง”

แซ่ซี้ฟ่งก้าวตู่เซี่ยยิ้มเอื้อนเสียงกังวานต่อ

“ยืนยงเกียรติภูมิชั่ววันจิรนิรันดร์”

ตอนนั้น ทุกผู้คนทั้งภายนอกและภายในของห้องพากันส่งเสียง “ยืนยงเกียรติภูมิชั่ววันจิรนิรันดร์” จนกระหึ่มไปทั่วทั้งป่าเขาลำเนาไพร

ตอนนั้น ผู้ประกาศพิธีได้ประกาศบัญญัติสิบข้อของแนฮุ้นปึง โดยมอบหมายให้ก๊วยจื่อขุนอธิบายบอกถึงอุดมการณ์ที่ตั้งพรรค และเหตุการณ์ในอดีตของแนฮุ้นปึงโดยคร่าว ๆ

ยอดฝีมือทั้งหลายฟังแล้วต่างมีความรู้สึก ภาวะกายภาคน้ำหนักยิ่งล้ำเคียดยิ่งนัก

อันดับต่อไป คือพิธีกริตเลือดสาบาน เป็นศิษย์พรรคสี่คนทามกระถางเงินสามขาเข้ามาไว้กึ่งกลางห้องโถงใหญ่ อีกผู้หนึ่งเทศาราสเลิศลงไปหนึ่งไต่ แล้วผู้หนึ่งประคองถาดเงินปูด้วยผ้าแดง บนผ้าเป็นมิดสันคมกริบเล่มหนึ่ง

ลีเจ็กลิ่งเมื่อเห็นตระเตรียมเรียบร้อย ส่งเสียงก้องกังวานทันที

“พรรคเราได้รับเกียรติจากผู้กล้าทั้งหลายมาร่วมสนับสนุน มิเพียงพลันเพิ่มพูนกำลังแก่พรรคเท่านั้น ยิ่งเปล่งอำนาจภาพของพรรคให้เกริกก้องเกรียงไกรบัดนี้ ข้าพเจ้าที่มีเกียรติเป็นปึงจู้ ขอใช้ชีวิตและร่างกายเป็นตัวอย่างกริตโลหิตสาบานก่อน”

ลีเจ็กลิ่งประกาศจบแล้ว หยิบมิดสันประกายแวววาวขึ้นมา กริตที่ปลายนิ้วชี้ขวาเบา ๆ โลหิตสด ๆ หลายหยดหลังไหลลงไปในกระถางเงิน แล้วยกมือขวาชูเหนือศีรษะ ประกาศเข้าพรรคแนฮุ้นปึงจงรักภักดีจวบชั่ววันตาย

อันดับต่อไปคือก๊วยจูน ซุนยัง ไ้้วนน้ำฮุ้น...พากันกริตเลือดและชูมือสาบานเข้าร่วมพรรค

เนิ่นนานให้หลัง พิธีกริตเลือดสาบานจึงเสร็จสิ้น

พิธีสุดท้าย ผู้คนทั้งหลายสนับสนุนให้ก๊วยจื่อขุนเป็นผู้แทนนมอมมอบคทาอำนาจและป้ายประกาศิตต่อประมุขพรรค

สุดท้าย ลีเจ็กลิ่งประกาศเสียงกังวาน

“พิธีตั้งพรรคของแนฮฺนั้งเสร็จสิ้นแล้ว บัดนี้มอบหมายให้ผู้ประกาศพิธี
อ่านรายนามหัวหน้าตึก หัวหน้าสาขาแก่ท่านทั้งหลายทราบไว้”

ตอนนั้น ผู้คนทั้งห้องกระจายออกยืนเป็นสองแถว ต่างสบปากคำจน
เจียนกัน บรรยายากศตื่นเต้นเร้าใจกว่าเดิมทันที

ผู้ประกาศที่มีศักดิ์เป็นเฮียงจูเดินออกมายืนระหว่างกลางห้องโถงใหญ่
คุกเข่ากราบแท่นสถิติวิญญาณของปรมาจารย์ก่อนแล้ว หันไปคารวะให้ลิ้งเกิ้ล
จรดพื้น จากนั้น คลี่ม้วนแพรสีเหลืองออกมาอ่านเสียงกังวาน

“น้อมรับคำสั่งจากท่านประมุข แต่งตั้งศิษย์พรรคที่มีรายนามต่อไปนี้ใน
ตำแหน่งหัวหน้าตึกก้ำตึง (หัวหน้าใหญ่ควบคุมตึกทั้งหลาย... มีศักดิ์เทียบเท่ารอง
ปึงจู) ไป๋ปี้ซิงชะวะกู่จือกุน หัวหน้าตึกเฮ้งตึง (ลทณฑ์) ซิกชะวะเกี่ยมไว้ว่น้ำฮฺน
หัวหน้าตึกโล้ยตึง (มารยาท) เฮ็กจ้วยเจ็กเจ้าะซุนฮ้ง”

ผู้ประกาศอ่านถึงตอนนั้นก็อดมองไปรอบข้างด้วยสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม
แล้วอ่านต่อไป

“หัวหน้าของตึกในทั้งสามคือ เก้าจักตึงจู (เก้าบัญญัติ) แซซึ้งกั้วตุ้เซย-
ยัม เจ้าเด็กตึงจู (ไผ่ตัญญู) ซังเลียงเจี้ยเฮาปวย จิม้งตึงจู (ประกายม่วง) ตัวน
ฮฺนเปี้ยฉั่นเกี หัวหน้าสามตึกนอกคือฮั่วเล้งตึงจู (สลายมังกร) เซี่ยมมันฮุดซิวฮวย
ไต้ฮ้อ เป๊ะไฮ้วตึงจู (เสือขาว) ตักปี้กิมลุนเจี้ยะลู่ หัวหน้าตึกฟุยังตึง (พุดตาน)
แซเตียบฉั่นยั่วยั่ว”

ผู้ประกาศส่งเสียงก้องกังวานต่อไป

“ที่ประกาศไปแล้วเป็นสามตึกในและสามตึกนอกของพรรค รายนามของ
หัวหน้าหน่วยหัวหน้าสาขาจะได้มอบให้แก่หัวหน้าตึกทบทวนอีกครั้ง สอง
องค์รักษ์พิทักษ์ภพของพรรคคือ ทิเอ็กกิมเจ็งไว้วแปะฮั่ว ลักปวกเก้งกยูไต้ฮ้วน”

เมื่อประกาศถึงตอนนี้ บรริารแนฮฺนั้งทางนอกห้องใหญ่พากันส่งเสียง
โห่ร้องด้วยความลึกลับดุดัน บ้างยังถึงกับกระโดดโลดเต้น บ้างปรบมืออีกทีก็ก
ก้องไปทั้งบริเวณ

ไป๋ปี้ซิงชะวะกู่จือกุนมีสีหน้าพลุ่งพล่านกว่าเดิม เข้าไปคารวะกล่าว

“กู่จือกุนมีความสามารถใด ถึงกับได้รับแต่งตั้งเป็นก้ำตึงจากปึงจู?”

ดวงตาลิ้งเกิ้ลมีหยาดน้ำตาเอ่อล้น มียอมให้ผู้เฒ่ากล่าวจบคำก็ส่งเสียง

แผ่วเบา

“กูตั้งจิ๋ ท่านเป็นเชษฐบุรุษที่มีคุณงามความดีสูงสุดของพรรคเรา ที่พรรคเรายังหวังพึ่งพาท่านเมื่ออยู่อีกมากหลายยิ่งนัก ก่าตั้งมีหน้าที่ดูแลงานสำคัญของสำนักใหญ่และตึกทั้งหลายที่อยู่ได้อ่านาจ มิใช่ท่านไม่มีผู้อื่นใดจะเหมาะสมเท่าแล้ว แต่เพียงว่า... ต้องให้ท่านเหน็ดเหนื่อยอีกคราแล้ว”

กูจื่อกุนเห็นลี้เจ็กลิ่งเชื่อถือ และหวังพึ่งท่านจนปานนั้น ต้องการะจืดพื้นแล้วถอยออกไปยืนด้วยความพลุ่งพล่าน

จากนั้นหัวหน้าตึก หัวหน้าสาขา และหัวหน้าหน่วยพากันเข้าไปแสดงความยินดีต่อกัน ทัวทั้งนอกและในห้องโถง อบอวลด้วยบรรยากาศปลาบปลื้มยินดีครึกครื้นจนดึกดักยั้งนัก

จากนั้นเป็นการเลี้ยงฉลองครั้งมหิพาร์ ลี้เจ็กลิ่งในยามวุ่นวายยังคงเห็นปิงอ้วงลอบหลังน้ำตา ถอนตัวออกจากการเลี้ยงที่ครึกครื้นโดยไม่ส่งเสียง

ลี้เจ็กลิ่งทราบ ปิงอ้วงเสียใจด้วยเรื่องอันใด แต่นางไหนเลยจะทราบความคับแค้นของลี้เจ็กลิ่ง ?

ลี้เจ็กลิ่งใครจะออกไปอธิบายแก่นาง แต่จิตใจที่ตอนนั้นมีศักดิ์เป็นประมุขพรรค ต้องอยู่เป็นประธานการเลี้ยงรับการคารวะสุราของผู้ได้อ่านาจอยู่ไม่หยุดยั้ง แต่ยังคงแอบกระซิบให้ไว้วางใจไปพลอยนิงอ้วงแทน

ในตอนบ่ายที่อบอ้าวของอีกหลายเดือนให้หลัง ฮั่วหย่งชว้จิงที่มีการป้องกันเฉียบขาดแข็งแรง ทุกที่ทางมีแต่ศิษย์พรรคในอาภรณ์รัตภูมิสีเขียวเดินลาดตระเวน ทั้งยังมีด่านลับด่านเปิดเผยอยู่มากหลาย โดยเฉพาะตึกแนฮั่นเทียซึ่งกว้างใหญ่โอฬารที่สุดของฮั่วหย่งชว้จิง ยังมีการป้องกันจนคล้ายเป็นปราการเหล็ก

ประตูหน้าต่างของตึกแนฮั่นเทียปิดสนิทแน่น รอบข้างมียามเฝ้ารักษาเข้มแข็ง พวกยามถึงกับเป็นชั้นเหยียงจู้ที่มีขอบแขนเสื้อขลิบสีเงินสะดุดตา

สองเฮียตี้ยังหึ่งฮ้างยังมีสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม ยืนแน่วนิ่งอยู่สองข้างประตูห้องโถง ดูท่าที ในห้องคล้ายดังกำลังประชุมในเรื่องสำคัญสุดยออดอยู่

ในห้องกว้างใหญ่ ตอนนี้มีเก้าอี้เรียงรายอยู่สิบสองตัว ลีเจ็กนั่งอยู่ทางหัวโต๊ะ มือถือแผนที่แผ่นหนึ่งส่งเสียงกังวาน

“นับแต่พรรคเราประกาศพิธีก่อตั้งมาเป็นเวลานานสามเดือนแล้ว สาขาที่ต่าง ๆ ก็ทยอยกันตั้งขึ้นสำเร็จ จากรายงานของสาขาทั้งปวง คัดรู้คู่แค้นของพรรคเราก็คือเฮ็กก๊ิง (ธงดำ) และพรรคกระยาจกภาคเหนือ ก่อนนี้มาตรวจเคยถูกข้าพเจ้าทำลายล้างอย่างสาหัสมา แต่บัดนี้ทำการเกลี้ยกล่อมยอดฝีมือในที่ต่าง ๆ อย่างคึกคักเข้มแข็ง เตรียมจะมารังควานล้างแค้นต่อพรรคเราอีกครา...”

ลีเจ็กกล่าวถึงตอนนี้แซ่ซ้งกั่วตู้เซี่ยยืมที่เป็นหัวหน้าตึกในลุกขึ้นกล่าว

“น้องเรียนปิงจู เฮ็กก๊ิงกับพรรคกระยาจกภาคเหนือในเมื่อกาลก่อนไม่คำนึงถึงคุณธรรมบู๊ลิ้ม ลอบประทุษร้ายจู่โจมก่อนในหุบเขาภัยไข้พังกของฉินเนี้ยก่อนหน้าไม่นานมานี้ยังใช้เล่ห์อุบายชั่วลอบกลุ่มรุมปิงจูที่บึงตักเล้งท่า พวกโอหังบังอาจสูญเสียคุณธรรมไร้น้ำใจเหล่านี้ พวกเราจำเป็นต้องให้ความร้ายกาจคืนสนองแก่มันเสียบ้าง เพื่อพวกมันจะได้สำนึก เหนือคนมีคน เหนือฟ้ามีฟ้า”

ตัวฉินเปียฉินก็ที่เป็นหนึ่งในสามหัวหน้าตึกในผุดลุกขึ้นกล่าวบ้าง

“พรรคเราที่พื้นดินสู่แผ่นดินอีกครั้ง นอกจากจะแก่งแย่งชิงดีให้มีเกียรติภูมิในแผ่นดินแล้ว ยังมีหน้าที่สำคัญอีกประการคือ ล้างแค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวของปิงจูคนเก่า จึงบังคับให้บุตรเรียนต่อพวกชนชาวบู๊ลิ้มตำราหมเถลานั้นสักครั้ง เพื่อพิทักษ์คุณธรรมติงามของวงพวกนักเลงให้ดำรงคงต่อไป”

องครักษ์พิทักษ์กฎโจ้วแปะซัวก็กล่าวเสียงกังวานบ้าง

“ถูกต้องที่สุด หน้โลหิตของการทำลายโฉมพิการสังหารของเล่าปิงจู (ประมุขพรรคคนเก่า) ต้องถูกชำระล้าง...”

เขาพายหัวหน้าตึกเฮาเต็กตั้ง เจียะลูหัวหน้าตึกเป๊ะไฮ้วตั้งก็พากันลุกขึ้นออกความเห็น ล้วนสนับสนุนให้ยกกำลังกันในเร็ววัน ไปล้างแค้นอันยิ่งใหญ่ของอดีตให้ได้

ยอดฝีมือทั้งห้องโถงต่างพล่งพล่านดลเดือดอย่างรุนแรง

ไปยบั้งชั๊วะกู้อู่นประมุขใหญ่ของตึกทั้งหลายลุกขึ้นสูสองแขนแล้วส่งเสียงหนัก ๆ

“ท่านทั้งหลาย โปรดสงบไว้ก่อน โปรดสงบไว้ก่อน”

แล้วกวาดตาที่คมกล้ามองดูทุกผู้คนในห้อง สงสัยหนัก ๆ ต่อ

“ความรุ่งเรืองจำเป็นของพรรคหนึ่ง อันดับแรกอยู่ที่เสริมสร้างภายในให้เข้มแข็ง เมื่อภายในไม่มีที่ติดกังวล จึงสามารถขยายอำนาจออกไปทางภายนอก สร้างอิทธิพลอำนาจได้ บัดนี้เรื่องภายในของพรรคโซคัตได้ตั้งจิตทั้งหลายร่วมแรงร่วมใจงานทั้งปวงเข้าสู่ร่องรอยที่ถูกต้องมั่นคง สำหรับกับทางภายนอก เรื่องเร่งร้อนที่สุดในตอนนี้เป็นจริงดังท่านทั้งหลายบอกมา คือล้างแค้นที่โซกเลือดของเล่าปึงจู...”

ผู้คนในห้องต่างสยบฟังโดยสำรวม กุ๊จ๊อญหยุดเล็กน้อยแล้วเน้นเสียงต่อ

“วาระนี้แม้เกี่ยวพันถึงการยุบหรือล่มสลายของพรรค เกี่ยวข้องถึงอนาคตและผลดีผลร้ายของพรรคก็จริง แต่ก็เกี่ยวพันถึงชะตากรรมของปู้ลิ้มทั้งแผ่นดินเช่นกัน จะวางแผนเยี่ยงไรจึงมั่นคง ยังขอให้ปึงจูมีคำสั่งลงมา มิทราบท่านทั้งหลายมีความคิดเห็นอย่างไร ?”

ลีเจ็กลิ่งเป็นผู้ผงกศีรษะกล่าวขึ้นก่อน

“ความเห็นของก่าตึงสบใจข้าพเจ้าพอดี มิทราบท่านทั้งหลายยังมีความเห็นอันสูงส่งใด ?”

ผู้คนทั้งห้องต่างสงสัยสนับสนุนจนแข็งเซ่ ลีเจ็กลิ่งเห็นเช่นนั้น จึงได้ชี้แผนที่ในมือกล่าวต่อด้วยสีหน้าสำรวม

“บรรดาศัตรูคู่แค้นของเล่าปึงจูในอดีตที่ถูกข้าพเจ้าสังหารไปแล้ว มีลิ่วซาเกี่ยมกิมม่อกัง ซามันเต้าหยินอ้วงฮ่วย และตู่เล้งซิวคังปิว ส่วนทิวเจี้ยฮั่วปู้หนีไปซ่อนตัวในวัดเสียวลิ้มยี่ กิมซิงจื้อลี้กุกก็บาดเจ็บสาหัสจนพิการ คาดว่าไม่มีน้ำหนักพอจะเป็นภัยได้อีก

“ในสามเผ่าพรรคกระยาจกภาคเหนือ ซึ่งเจี้ยงเลียงฮ้วยซิกเตียวเตียงเฮี้ยงถูกสังหารตายไปแล้ว ม้อฮุ้นเตียวของพรรคเอ็กก็บั้งและตั้งจิตอีกสามคนของมันสองตายหนึ่งบาดเจ็บแล้ว คาดว่าไม่มีอำนาจเหลืออยู่อีกเท่าใด แต่บัดนี้ได้รับรายงาน สองเผ่าในสามพรรคกระยาจกภาคเหนือที่รอดตาย และพวกโจรร้ายในพรรคเอ็กก็บั้งได้เกลี้ยกล่อมยอดฝีมือมารวมอยู่อีกมากมาย สะสมกำลังรืพลหมายจะมาลอบปะทะกับพรรคเราให้แตกหักเสียฟากฝ่ายหนึ่ง...”

“โบราณว่าไว้ถูกต้องลงมือก่อนเข้มแข็งกว่า ลงมือหลังต้องอัปรา พวก

เรามีอาจสงบรอให้พวกมันสะสมกำลังจนเข้มแข็งดึกดึก บุกมารั้งความถึงสำนัก
เอง จึงต้องไปทำลายให้แตกดับทีละหน่วย เพื่อมิต้องให้พวกมันสะสมกำลังจน
เข้มแข็งกลายเป็นเภทภัย"

ผู้คนทั้งปวงต่างสนับสนุนเสียงกระหึ่ม ต่อจากนั้นเป็นปริกาหารือจนได้
วิธีที่ทุกคนเห็นพ้องต้องกันคือ

ลี้เจี๋ยลิ่งปิงจืเป็นหัวหน้า พาหัวหน้าตึกนอกทั้งสาม คือเซี่ยมันฮุดชิววัย
ได้ชื่อ ตักบักิมลั่นเจียะลู่เซเตียบฉินยั่วยั่วและเฮียงจืของสามตึกในอีกสิบสองคน
ยกกำลังไปจูโจมสำนักใหญ่พรรคกระยาจากภาคเหนือที่ภูเขาเจียะทังซัวในมณฑล
ซัวไซ

แล้วประมุขใหญ่ของตึกก้าตังคือเป่ย์ปี้ซิงชะวะกัจือกุนเป็นผู้นำตู้เซียม
ซังเลียงเจียเฮาปวย ตัวนุญเปียบฉินกี และเฮียงจืในตึกอีกสิบคน ลัดทางไป
จูโจมสำนักใหญ่พรรคเอ็กกีปิงในฮ้อปิก

ลี้เจี๋ยลิ่งแชนแผนที่ใช้กับฉนัง อธิบายเส้นทางไปทุกสายโดยละเอียด
จากนั้นระบุให้ซิกชะวะเกี่ยมไ้วนำผู้นำหัวหน้าตึกลงทัณฑ์พาสิบสองแพรแดงไปตั้ง
กำลังที่ซัวฮ้อ ซึ่งอยู่ระหว่างแดนต่อแดนของสองมณฑลคอยติดต่อช่วยเหลือ
ทั้งสองฟากฝ่าย

ส่วนในสำนักใหญ่มอบหมายให้เอ็กจืเจ็กเจ้าะซุนฮั้ง และสององครักษ์
ใหญ่ ไ้วแปะชัวยู่ไ้ววันเป็นหลักป้องกันกำลัง ทั้งสามกระบวนตกลงจะเดินทาง
ในเช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น

เมื่อปรึกษากันตกลงแล้วต่างแยกย้ายกันออกไปตระเตรียม

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น หมอกบางครอบคลุมไปทั่วทั้งหมู่ตึกฮ้วยหงังซัวจึง
ประตูทองเหลืองบานมหิมาถูกเปิดกว้างใหญ่ มีชายฉกรรจ์สิบสามคนงู้อาหาพวง
พีสิบสามตัวออกมาแล้วพลุกวายนหลังม้า ลงสั่หื้อตะบิงออกไปอย่างรวดเร็ว

ผู้ขับสี่ล้อสวมเสื้อเขียวพลีพลิวไสว แพรแดงโพกศีรษะแจ่มใสกระจำง
ตาลับหายไปที่ปลายทางโดยเร็ว

นั่นคือซิกชะวะเกี่ยมไ้วนำผู้นำสิบสองแพรแดงไปตั้งหลักอยู่ที่กลาง

ระหว่างแดนต่อแดนสองมณฑล

ใกล้เที่ยงกู้จื้อกุนได้พาพวกตู้เซยี่ยมทั้งสิบสี่คนห่ออาซาห่อออกจากซ้าย-
หวั่งจัวจึงไปอีกขบวนหนึ่ง

ตอนเดือนข้างขึ้นเริ่มลอยพันขอบฟ้า แเนฮุ้นปังจูเจ็กมันชีวล้อลิ้งเก็กถึงพาผู้
ใต้บังคับบัญชาที่เหี้ยมหาญฮึกเทิม อารณร์รัตกุมสิบห้าคน ในจำนวนนั้นยังมี
ตรุณีปะปนอยู่ด้วยนางหนึ่ง

เมื่อสั่งเสียต่อผู้มาส่งให้ดูแลสำนักใหญ่โดยเข้มงวดกวดขันแล้ว ห่ออาซา
ห่อเข้าสู่มุทธจักรที่เมืองหนานหันที่

หลายวันผ่านพ้น ขบวนผู้กล้าของเนฮุ้นปังภายใต้การนำของประมุข
พรรคลิ้งเก็กถึง ได้มาถึงเชิงเขาเจี้ยะเท่งจัวแล้ว ลิ้งเก็กถึงที่นำหน้าเพ่งมองดูหมู่บ้าน
ที่อยู่ไกลตาแฉ่งหนึ่ง ชั่วครู่จึงหันกล่าว

“เจี้ยะตึงจู ข้าพเจ้าว่าหมู่บ้านที่เบื้องหน้านั้น ต้องเป็นสถานที่แรกของสำนัก
ใหญ่พรรคกระยาจากภาคเหนือ ท่านเห็นด้วยหรือไม่?”

ตักปักิมลุ่น (จักรทองแขนเดียว) เจี้ยะลู่เป็นผู้คลุกคลีในวงพวกนักเลง
มานานปี พิจารณาหมู่บ้านนั้นเป็นครู่หนึ่ง จึงผงกศีรษะตอบ

“ความเห็นของปังจูมีเหตุผลอย่างยิ่ง ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นเดียวกัน”

ลิ้งเก็กถึงครุ่นคิดแล้วสั่ง

“ในเมื่อพวกเรามาแล้ว มิว่าเมืองหน้าจะเป็นถ้ำเสือวังมังกร มีกัณฑ์ตราย
ร้ายแรงเพียงใด ก็ต้องขอบุกมันดูสักครา”

และแล้วดวงตาเป็นประกายวาว แฉ่นเสียงเด็ดเดี่ยว

“เจี้ยะตึงจูพาเฮียงจูหกคนติดตามข้าพเจ้าบุกรุกตรงไปทางด้านหน้าของหมู่บ้าน
ชีวง้วยได้ซื้อและฉิ่นตึงจูพาเฮียงจูที่เหลืออ้อมทางไปบุกทะลุเข้าทางด้าน
หลังหมู่บ้าน”

จบคำสะบัดบังเหียนพุ่งม่านำหน้าออกไปทันที

ชีวง้วยได้ซื้อยกมือโบกเป็นสัญญาณ แล้วพาฉิ่นยั่วยั่วกับเฮียงจูอีกหกคน
อ้อมไปทางด้านหลังหมู่บ้านที่เห็นอยู่ลับ ๆ

ลี้เจี๋ยลิ่งที่คุมขบวนห้อม้าชั่วคราวขณะที่มาถึงเบื้องหน้าหมู่บ้าน ลี้เจี๋ยลิ่งที่มีสายตาคมกล้า เห็นอยู่แต่แรกว่านอกหมู่บ้านมีกระยาจกวัยฉกรรจ์นั่งกันอยู่สิบกว่าคน เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าม้าที่สะท้อนเลื่อนลั่นปานฟ้าร้องต่างผุดลุกขึ้นมองด้วยความงุนงงสงสัย

ในจำนวนนั้นมีผู้หนึ่งวิ่งเร่งร้อนเข้าไปในหมู่บ้าน

ลี้เจี๋ยลิ่งที่ห้อม้านำหน้า เมื่อพุ่งมาจนใกล้จะถึง พลันรีบวิ่งเทียบเคียงจนอาซาพ่วงพืดต้องลุกยืนสองขา ส่งเสียงร้องดังสนั่นหวั่นไหว

แต่ลี้เจี๋ยลิ่งนั่งนิ่งอยู่บนหลังม้าดูจืดชืดเขา ชายฉกรรจ์ทั้งสิบกว่าคนต่างตระหนกจนถลาถอยหลายก้าว

ลี้เจี๋ยลิ่งรองหน้าทั้งปวงสงบแล้ว จึงได้กล่าวด้วยสีหน้ากระด้างเย็นชา

“พวกท่านใช้บริวารพรรคกระยาจกภาคเหนือหรือไม่ ?”

หมู่บ้านนี้เป็นกองหน้าของสำนักใหญ่พรรคกระยาจกภาคเหนือจริง ๆ ในที่นี้พรรคกระยาจกมีชุมกำลังยิ่งใหญ่มาก บุคคลธรรมดาไม่มีผู้ใดจะเข้ามาก่อความวุ่นวายภายในรัศมีหนึ่งร้อยลี้ของภูเขาสีเขียวแห่งซั่วเลย เมื่อผ่านกาลเวลานานปี จึงเพาะให้ศิษย์พรรคกระยาจกต่างยโสโอหังไม่เห็นผู้ใดมีคุณค่าในสายตาอีกแล้ว

สิบกว่าคนนี้เป็นศิษย์พรรคกระยาจกภาคเหนือจริง ๆ ตอนนั้นพวกมันแม้รู้สึกผู้มามีสง่าราศีน่าระย้อย สีหน้าบ่งบอกความประสงค์ร้าย แต่ถือดีที่อยู่ในดินแดนอิทธิพลอำนาจของพวกมัน ภายในหมู่บ้านยังมียอดฝีมือมากมายคับคั่ง จึงมีรู้สึกหวาดหวั่นพรั่นพรึงเล็กน้อย

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งก้าวอาด ๆ ออกจากกลุ่มมา ถลึงตาเท่าเอวแล้วแผดสุดเสียง

“ใช่ ! พวกเราเป็นศิษย์พรรคกระยาจกภาคเหนือ ท่านถามไปไย ?”

อีกผู้หนึ่งส่งเสียงขึ้นทันที

“พวกท่านทั้งฝูงห้อม้ามาตั้งไม่เห็นผู้คนอยู่ทางด้านข้าง โฉนไม่ไปลองถามดู นี่เป็นสถานที่ใด ? ไหนเลยยินยอมให้พวกท่านมาอาดโอ้อจนโอหังปานนี้ ?”

ลี้เจี๋ยลิ่งพริ้มตาเล็กน้อย เมยหน้ามองท้องฟ้าแล้วส่งเสียงเย็นชา

“ไว้วางใจ รบกวนท่านจัดการเลือกโสทรกระยาจกโสโครกเหล่านี้ไปด้วย”

พอขาดคำ มีเสียงจู่ผู้หนึ่งพุ่งออกจากด้านหลังลี้เจ็กถึง รับคำเสียงกังวาน แล้วพุ่งควับเข้าไปในกลุ่มกระยาจก พลันมีเสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยอง ศิษย์พรรคกระยาจกถูกสังหารตายไปในทันทีถึงเจ็ดคน

เสียงจู่ผู้นี้มีนามไว้เว้ง ฉายาแป๊ะชิวเซียนอ้วง (ต่างวิเศษร้อยแขน) มีฝีมือที่ไม่เลวจริง ๆ เห็นร่างมันทะยานขึ้นครั้งที่สอง กระยาจกเหลือตายอีกสี่คน ถูกอาวุธลับเหรียญทองของมันซัดตายไปหมดสิ้น

ลี้เจ็กถึงหัวร่อแค้น ๆ ขณะจะสะบัดบังเทียนเร่งม้าไป พลันมีเสียงผีเห่าถี่เร็วแว่วออกมาจากในหมู่บ้าน แล้วปรากฏผู้คนฮือออกจากบ้านต่าง ๆ มาเป็นจำนวนมากมายหลายร้อยคน ล้วนแล้วแต่หน้าตาสกปรกมอมแมม เสื้อผ้าเก่าขาดคร่ำคร่าทั้งสิ้น

ได้ยินพวกมันโห่ร้องสะเทือนเลื่อนลั่น ชูอาวุธในมือเหนือศีรษะฮือเข้ามาล้อมพวกแนฮุ้นปังไว้นั้นแน่นหนาหลายชั้น

พวกลี้เจ็กถึงยังคงนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนหลังม้า รอคอยศัตรูอย่างหนักแน่นเยือกเย็น

ตอนนั้นในกลุ่มกระยาจกหนาแน่นมีกระยาจกวัยกลางคนเดินออกมาเจ็ดคน ทรวงอกของทั้งเจ็ดต่างปะผ้าอยู่หักขึ้น ผู้นำหน้าที่มีรูปกายอ้วนเตี้ย ๑. วาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านเป็นยอดคนเส้นทางสายใด ? โฉนลงมือทำอันตรายศิษย์พรรคกระยาจกเรา ? ควรทราบไว้ พรรคกระยาจกภาคเหนือมิใช่เป็นผู้แตะต้องต่อแย่งตาย”

พวกลี้เจ็กถึงยังคงมีส่งเสียงมิเคลื่อนไหว ได้แต่จับตาเฝ้าจ้องมองผู้ส่งเสียงดังเดิม

มีกระยาจกบางคนมีอาจสะกดกลันหนาทันได้อีกแล้ว เสียงแผดคำจึงดังขึ้นสลับสนอลหมาน ล้วนแล้วเป็นวาจาที่หยาบช้าสามัญ แต่ทว่าเจ็ดคนที่คล้ายเป็นหัวหน้า ถึงกับไม่อาจบังคับห้ามปรามได้

ในจำนวนนั้น มีสองคนที่แผดคำด้วยถ้อยคำหยาบช้าลามกจนขัดหูยี้ลี้เจ็กถึงจึงหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กวาดมองบรรดากระยาจกที่ไม่มิกฎระเบียบรอบหนึ่งแล้วพลันส่งเสียงเอื้อนก้องกังวาน

“โดดเด่นเป็นเอกต้องเมฆพระนาง”

พอขาดคำนี้ทั้งสิบติดคืบ ๆ ไปดังสายฟ้า พลังตรชนีพอพุ่งถึงเป้า
กระยาจกลีบคนนอนลงไปขาดใจตายทันที

ดักปีกมิลันเจียลู่เอื้อมต่อ

“ตราบโดอาทิตยียังคงอยู่คู่ฟ้า”

เสียงขาดคำฝ่ามือข้างเดียวสะบัดฟาดพลังหนักหน่วงออกไปชุมหนึ่ง มี
กระยาจกอีกห้าหกคนล้มระเนระนาดทันที

เบ๊ชะวูเซียนอ้วง (ต่างวิเศษร้อยแขน) โกวังเพ่งสะบัดสองฝ่ามือขัดอาวุธ
ลับออกไปดุจพายุฝนคลุ้มคลั่ง ส่วนปากเอื้อนต่อให้

“ทุกผู้ในใต้หล้าเข้าสู่र्मธง”

เจ็ดหัวหน้าของพรรคกระยาจก ตอนนั้นแตกตื่นเสียขวัญจนลนลาน ไม่
ยอมไปช่วยบริวารพวกมัน พวกกันกระโดดหนีเอาชีวิตรอดจนสับสนอลหม่าน

ตอนนั้นเสียงจู่ทั้งหลายของเนฮันปังส่งเสียงแจ่มใสกังวานขึ้นพร้อมกัน

“ยินยงเกียรติภูมิชั่วฉินจันรันดร์”

เสียงพอลดคำ พลังฝ่ามือพลังตรชนีและอาวุธลับกระหน่ำออกจู่โจม
โดยพร้อมเพรียงกัน ทว่าทั้งบริเวณนั้นมีแต่เสียงพลังที่ดรินครันและหวีดหวิว
นับเป็นอาณาภาพที่คล้ายฟ้าถล่มดินหลายจริง ๆ

ศิษย์พรรคกระยาจกแผ่ดร้องโหยหวนจนสับสนอลหม่าน ล้มระเนระนาด
ดูจไปไม่ร่วง พริบตานันเสียชีวิตไปหลายสิบคนแล้ว

กระทั่งเจ็ดกระยาจกที่มีทีท่าคล้ายหัวหน้า ก็มีสามคนตายไปอย่างสยด
สยอง พวกกระยาจกที่เหลือตายพากันแผ่ดร้องเสียงสั่นสะท้าน

“เน...เนฮันปัง... เป็นพวกเนฮันปัง... รีบ...รีบส่งข่าวด่วนไปสำนักใหญ่...
รีบด่วน...”

ตอนนั้นมีเกาทัณฑ์สัญญาณพุ่งออกจากในหมู่บ้าน และแล้วพริบสื่อสาร
สามตัวโฉบบินสู่ท้องฟ้าขึ้นไปที่ยอดเขาเจียะเท่งชั่วโดยเร็ว

กระยาจกกลางคนที่รอดตายทั้งสี่ ตอนนั้นพากันแผ่ดสุดเสียง

“เสียดีทั้งหลาย กำลังหนูนจากสำนักใหญ่จะมาในบัดดลแล้ว พวกเรา
บุก !”

ส่งเสียงพลางควงอาวุธในมือโถมเข้ามาจูโจมก่อน บรรดาบรรดาพวกก็พากันโห่ร้องสนับสนุน ชือตามติดมาดุจสายน้ำป่า

ลี้เจิ้งลี้เมือเห็นสภาพนั้น หัวรูดก้องกังวานแล้วทวาด

“ถูกแล้ว เยี่ยงนี้จึงสมอยาก”

ร่างบนหลังม้ายังคงแน่นิ่ง แต่สองมือฟาดสลับซับซ้อน พลั้งที่หนักหน่วงมหาศาลทะลักไปจุดมรุมโหมกระหน่ำ เสียงแผดร้องจึงดังตามติดมาในบัดดล มีอีกสิบกว่าคนถูกฟาดกระเด็นขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้วร่วงลงมาระแทกใส่พวกฟองของมัน จนบาดเจ็บล้มตายไปไม่น้อย

ดักบีก็มลุยเจียะลู่ตวาดเสียงก้อง ทะยานควับขึ้นอากาศ ประกายสีทองสายหนึ่งม้วนเข้าไปในกลุ่มพรรคกระยาจก

จักรทองในมือของเจียะลู่ สะบัดกวัดแกว่งแคล่วคล่องว่องไวตั้งกังหันในสายลม เท้ายังเตะสลับซับซ้อนออกไปรอบข้าง ศิษย์พรรคกระยาจกต้องแผดร้องครวญครางจนสับสนอลหม่าน ชาติใจตายไปอีกมากมายหลายคน

เยี่ยงจุ้หกคนของเนฮันปึงต่างชักอาวุธออกมาฟาดฟันและทะเลงทิ่มแทงในกลุ่มของศิษย์พรรคกระยาจก จนพวกมันคล้ายหิมะต้องแสงแดด

เสียงเข่นฆ่าสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั้งป่าเขา เสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยองระมไปทั้งบริเวณ เสียงอาวุธกระทบกันดังสนั่นหู ประกายโลหิตกระจายจนแดงฉานไปทั่ว เศษอวัยวะปลิวกระเซ็นดุจดังใบไม้ร่วง

ขณะเวลานั้นเอง มีแสงไฟวูบขึ้นทางด้านหลังหมู่บ้านหลายจุด ในฤดูใบไม้ร่วงที่ของแห้งผาก เพียงไม่นานเปลวไฟก็ขยายกว้าง ลูกกลมจนแดงฉานไปทั่วทั้งท้องฟ้า

ศิษย์พรรคกระยาจกในยามตระหนกจนนอกสันขวัญเสีย ยังต้องแบ่งอีกจำนวนหนึ่งวิ่งกลับเข้าไปดับไฟ แต่พวกประดานั้นไปยังไม่ถึงยี่สิบวา ก็พากันแผดร้องแล้วล้มระเนระนาดลง

มีเสียงกุกกักก้องยาวนานดังขึ้นมาแล้ว อาซาฟ่งพีแปดตัวหือตะปึงออกมาจากด้านหลังของหมู่บ้านดังพายุ

ผู้ขับขี่ล้วนมีฝีมือน่าตระหนกยิ่ง ขณะอาซาฟ่งพีพุ่งมาจนถึงบริเวณต่อสู้น้ำหมู่บ้าน ต่างพากันกระโดดขึ้นสู่อากาศ โฉบปราดลงไปในบริเวณ

อาวุธและหมัดเท้าระดมลงใส่พวกกระยาจกทางเมืองล่างพร้อมเพรียงกัน

เพียงชั่วขณะ คิษย์พรกระยาจกบาดเจ็บล้มตายมากมายสาหัส เหลืออยู่เพียงร่วมร้อยที่ยังกัดฟันต่อต้านเพื่อรักษาชีวิต แต่มีที่ทำร่อแร่ใกล้จะเพลี่ยงพล้ำแล้ว

ลีเจิ้งลิ่งที่ชักม้าออกคุมเชิงทางด้านข้างอยู่เนิ่นนาน มีที่ทำปลอดภัยไปร้องเยือกเย็น ดูบรรดาบริวารเช่นฆ่าสังหารเหล่ากระยาจกโดยไม่มีที่ทำตื่นเต้นเลย

ทันใดนั้น ที่ไหลเขาเจียะเท่งมีเสียงกู่กราดเกรี้ยวสับสนดังแว่วมาหลายครั้งครา เคลื่อนไถลเข้าในทิศทางอย่างรวดเร็วดังสายฟ้า และแล้วเงาร่างพลุกพล่านสับสน มียอดฝีมืออีกเจ็ดคนของพรกระยาจกพุ่งควับควี้วลงมาเสริมกำลัง

คิษย์พรกระยาจกที่ร่อแร่ เมื่อเห็นกำลังหนุนมาทันเวลา ต่างพากันโห่ร้องจนสะเทือนเลื่อนลั่นทั้งบริเวณ

หนึ่งในเจ็ดคนของผู้มาเสริมกำลัง ตวาดด้วยโทสะ

“เศษสวะที่ไร้ประโยชน์ ยังไม่หยุดมือให้เรา”

คิษย์พรกระยาจกทั้งปวงพากันตีบตัวหนีออกทางด้านข้างไปหมดสิ้น ในบริเวณจึงเหลือเพียงดักปิกิกลุ่น เขี้ยวมันชุด แซเตียบ และพวกเชียงจู้ของแนฮุ้นปึงเท่านั้น

ผู้ซู่คำรามสืบท้ามาอีกสามก้าว ส่งเสียงกระดังงึนชา

“สหายของแนฮุ้นปึงรังควานล้างแค้นเยี่ยงนี้ออกจะโหดเหี้ยมอำมหิตเกินไปกระมัง ?”

เจียะลู่ที่ถูกโลหิตสด ๆ ซึมร่างจนแดงฉาน กวาดตามองซากศพระเกะระก้างบริเวณแวงหนึ่ง แล้วตอบเสียงเย็นชาเช่นกัน

“สังเกตความหมายนี้ของท่าน คล้ายดังต้องการให้ทุกคนของพรรคเรา มาสวดมนต์อวยพรแก่พรกระยาจกท่านกระมัง ?”

ผู้มานี้มีรูปร่างผอมสูง ใบหน้ากระด้างปานเหล็กหลอม คางมีเคราหรือมแสริมอยู่สามแฉก เมื่อได้ยินต้องหงงหงายหัวร่อเสียงก้องแล้วตวาด

“อาศัยสองคำนี้ของท่าน เราไก่อังก็ต้องขอรู้เห็นท่านเป็นผู้กล้าหาญที่มีฝีมือโดดเด่นเท่าใด ?”

ขาดคำปล้นมีเสียงเยียบเย็นซาว่ามาจากที่ไม่ไกลนัก

“นั่นยังไม่จำเป็น ผู้แซ่ไก้ว เราสองมาประลองกันก่อนจึงจะถูกต้อง
สมควร”

หนึ่งในสามเผ่าพรรคกระยาจกที่บี๊ซึก (ขอทานแซนเหล็ก) ไก้วยัง เมื่อ
ได้ยืนริบเหลียวมอง แต่พอเห็นต้องสะท้านเขือกใหญ่ หน้าเปลี่ยนแปรไปทันที
ส่งเสียงสะท้าน

“ท่านเอง ?”

หกคนทางด้านหลังของมันเป็นหัวคนทีร้องสุดเสียงโดยไม่รู้ตัว

“เง็กมันฉิวลื้อ (อสุรหน้าหยก) !”

ที่แท้หัวคนนี้คือศิษย์พิทักษ์พรรคของกระยาจกภาคเหนือ ที่ไปล้อมกลุ่ม
รุมลีเง็กลิ่งริมบึงตักเล้งท่า อาศัยบุญญาสนาหนีรอดชีวิตมาได้ แต่เหลือเพียง
หัวคนนี้เท่านั้น

ลีเง็กลิ่งที่อ้อมออกมาจากเงามืดยังคงนั่งอย่างปลอดภัยเยือกเย็นบน
หลังม้า กวาดตามองดูเจ็ดคนที่เบื้องหน้าแล้วส่งเสียงเย็นซา

“ไก้วยัง ครั้งนี้พวกเราพอจะประลองกันโดยยุติธรรมสักครา อิมม์ ที่แท้
ยังมีอีกห้าท่าน หนีเอาวิญญาณรอดจากฝ่ามือของข้าพเจ้ามาได้”

แล้วชี้อีกผู้หนึ่งที่ผอมสูงพลางถาม

“ผู้นั้นแปลกหน้าอย่างยิ่ง ยังมีได้เรียนถามชื่อแซ่ยิ่งใหญ่”

ขอทานผู้นั้นหน้าเหลืองซีดดังสีผึ้ง เสื้อผ้าสกปรกขอมซ่อ แต่พลิกสอง
ตาตอบเสียงแหลมเล็ก

“ตัวเอี้ยเซี้ยข่าย (กระยาจกชั่ว) เจ็งเทียนมั่ง ประมุขหมู่ตีกั้งหลาย
ของพรรคกระยาจกคนใหม่”

“เสียมารยาท ที่แท้ท่านก็เป็นยอดคนผู้หนึ่งของพวกกระยาจก”

เจ็งเทียนมั่งตอบเสียงแหลมเล็ก

“ท่านไม่ยอมนับถือ ?”

ลีเง็กลิ่งกู่เสียงกึกก้องกังวาน ร่างพลันทะยานขึ้นจากหลังม้า มือขวา
สะบัดจนกลายเป็นเงามายาพร่างพราย กระหน่ำใส่เซี้ยข่ายเจ็งเทียนมั่ง ฝ่ามือ
ซ้ายควมเป็นวงมากหลายโหมใส่ที่บี๊ซึกไก้วยัง

พร้อมกันนั้น สองเท้าเตะสลับซับซ้อนเท้าครึ่งเข้าใส่ศิษย์ทั้งห้าของพรรค
กระยาจก

ผู้คนทั้งหลายเพียงรู้สึกตาลายแวบหนึ่ง เสียงฉาด ฉาด พลันดั่งสับสน
เลื่อยยาวของเจิ้งเทียนมิ่งขาดกระจ่าย เหนือภาพแตกโสมดั่งฝนสาดซัด

ที่บิ๊ซึกไกว่ยังถูกกระแทกจนถลาถอยไปสามก้าว

ในหาคิษย์สำคัญ มีผู้หนึ่งหลบหลีกไม่ทัน ถูกลี้เจ็กลิ่งเตะใส่ท้องน้อย
มิได้ส่งเสียงแผดร้องก็หายลงขาดใจตาย

ลี้เจ็กลิ่งเมื่อจู่โจมได้ผล สะบัดสองแขนตีลังกากลางอากาศ พุ่งปราดกลับ
มานั่งบนหลังม้าดั้งเดิม

ไกว่ยังเดือดดาลจนหน้าบิตเขียวเขียวคล้ำ ภูเสียงก็กักกองยาวนาน ทะยาน
ตามมาดุจสายฟ้าพร้อมทั้งทวาด

“เล่าสู่เสียงกับท่านแล้ว!”

เสียงดั่งนัวประภพ จี๊ดวับ ๆ เข้าใส่สามจุดสำคัญของลี้เจ็กลิ่ง แขนขวา
พาดเข้าใส่ศีรษะดั่งท่อนเหล็ก

ลี้เจ็กลิ่งแค้นหัวร่อ กรีดสองมือเป็นเครื่องวงกลมกระแทกต่อต้านไปปาน
ประกายไฟ

ไกว่ยังรู้สึกขณะสองแขนของศัตรูคงอยู่นั้น มีพลังสะท้อนไร้สภาพ
กระแทกเข้ามาต่อต้านการจู่โจมของมันจนสิ้นสภาพไป ไม่สามารถคุกคามเข้าได้
แม้สักน้อยนิด

ขณะไกว่ยังตระหนกจนใจสะท้าน ลี้เจ็กลิ่งก็ได้ฟันสันฝ่ามือใกล้ถึงทรวง
อกมันแล้ว มันในยามแตกตื่นเดือดดาล เกร็งลมปราดตีลังกาถอยกลับไปด้าน
หลัง แต่แม้เช่นนั้น ยังถูกปลายพลังกรีดจนทรวงอกปวดแปลบ

ลี้เจ็กลิ่งยังมิได้ลงจากหลังม้า ก็ตีโต้จนไกว่ยังทุลักทุเลยิ่ง พลังฝีมือ
ระดับนี้ชั่วขณะพวกกระยาจกทุกคนจนปากอ้าตาเหลือคาง

ขณะเวลานั้น เสียงหัวร่อดังสะเทือนเลื่อนลั่นแว่วมา แล้วเงาร่างสีเทา
สองสายพุ่งปราดลงจากอากาศดุจประกายไฟ

ลี้เจ็กลิ่งเพ่งมอง เห็นผู้มามีคนหนึ่งเป็นนักพรตเฒ่าเคราดำขลับ อีกผู้
หนึ่งเป็นกระยาจกชราอร่อย่นบนใบหน้าซับซ้อน ถึงกับเป็นแนมื่นฉิก (ขอทาน

หน้าเหลี่ยม) เขี่ยกงเม้ง ประมุขพรรคกระยาจกทั้งเหนือใต้ในปัจจุบัน

ลี้เจี๋ยลิ่งพอเห็นต้องคำนึง

“ประเสริฐมาก ไม่ต้องให้เราเสียเวลาเดินทางขึ้นไปหามันบนยอดเขา
เขื่อนทั้งชั่ว...”

เมื่อทั้งสองผู้มาพลั้วกายถึงพื้น กวาดตามองดูซากศพที่ระเกะกระแล้ว
นักพรตเฒ่าที่ภาคภูมิใจส่งต้องส่งเสียงร้อง “กุศลช่วยด้วยเถิด” ซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ

แนมื่นซีกเขี่ยกงเม้งทวาดเสียงกร้าว

“ลี้เจี๋ยลิ่ง โบราณว่าไว้ ‘แค้นมีเป้า หนีมีเจ้า’ ท่านกับเล่าฮูมีเรื่องบาด
หมางกินใจกัน พอจะมาคลี่คลายกับเล่าฮูโดยตรงได้ การเช่นฆ่าสังหารผู้ไร้ความ
ผิดอย่างอ้อมค้อมเยี่ยงนี้ นับเป็นผู้กล้าหาญประเภทใด ?”

ลี้เจี๋ยลิ่งแหงหน้าหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ผู้แซ่เซี่ย เราขอถามท่าน เมื่อสามสิบปีก่อนที่ในหุบเขาгүйไชวักกของ
ฉินเนี้ย ซือแป้เรากับตั้งฐิของพรรคสามคนมีความผิดใดกัน ? แต่ถูกพวกท่าน
หลายสิบคนลอบกลุ่มรุมจู่โจมจนสามตายหนึ่งบาดเจ็บสาหัส”

ตาเป็นประกายจนนำหวาดหวั่น เขม่นมองเขี่ยกงเม้งแน่วนิ่งแล้วเด่น
เสียงต่อ

“เมื่อครั้งปีก่อน เราผ่านทางที่ข้างบึงตักเล้งห้า (มังกรพิษ) ก็ถูกพวก
ท่านและเขาก็บึงร่วมมือกันลอบประทุษร้ายอย่างชั่วร้าย ขอถามดูเรามีความผิด
ใด ?”

เขี่ยกงเม้งถูกยันจนไม่มีวาจาตอบได้ จึงแผดหัวร่อด้วยความเดือดดาล
แล้วทวาด

“ประเสริฐมาก เล่าฮูก็ไม่เล่นลั่นกับท่าน มาเถิด ชีวิตของศิษย์พรรค
กระยาจกที่เสียไปในวันนี้ จะต้องทวงคืนมาจากศิระของพวกแนฮั่นปึงทุกคน”

“เฮอะ ขุนพลที่พ่ายแพ้ วิญญาณที่หนีรอดจากง่ามมือ ยังมีหน้ามา
वादไอ้อีก”

ลี้เจี๋ยลิ่งกล่าวแล้วจะกระโดดลงจากหลังม้า นักพรตเฒ่าพลันสืบท้ามา
ก้าวใหญ่ขวางกลางของทั้งสองไว้ ยกมือการะกล่าว

“ประสกคือเจ็กมันชีวล้อลี้เจี๋ยลิ่งที่มีชื่อสะท้านแผ่นดินยุคนี้กระมัง ?”

“มิกล้า ข้าพเจ้าเอง เต้าเจี้ยงมีคำสั่งสอนใด ?”

“อาตมาไคว้เจียว ได้รับเกียรติให้เป็นก้าอี้ (รองประมุข) สำนักบู๊ตึ้ง วันนี้มีวาจาชวน้อมเตือนประสกลักคำ...”

ลี้เจ็กลิ่งต้องคำนึงด้วยความตื่นเต้น

“เป็นไร ? เชี้ยกงเม้งถึงกับยังมีความสัมพันธ์กับสำนักบู๊ตึ้งได้ ?”

ที่แท้สำนักบู๊ตึ้งมีหลักวิชากำลังภายในที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่องของแผ่นดิน ถูกยกเข้าร่วมกับสำนักเสียวลี้ม จ้อไบ๊ คุณลั่น เตียมซัง ชั่วซัว เป็นหกสำนักใหญ่บู๊ลี้ม ในสำนักมียอดฝีมืออันดับเลิศมากมาย ศิษย์ของสำนักกระจายทั่วทุกหัวระแหงในแผ่นดิน เป็นสำนักใหญ่ฝ่ายฉมมะที่มีชื่อเสียงเกรียงไกรยิ่ง

ดังนั้นเองลี้เจ็กลิ่งจึงรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย โฉนสำนักบู๊ตึ้งจึงมามีความสัมพันธ์กับพรรคกระยาจกภาคเหนือได้

ไคว้เจียวเซียงหยินส่งเสียงกังวานอีกครั้ง

“การพัวพันล้าแค้นในวงพวกนักรบ ความจริงวนเวียนไม่รู้จักสุดสิ้น ผู้ใดถูกผู้ใดผิดต่างมีเหตุผลของตัวเองอยู่ อาตมาเป็นบรรพชิต บุญคุณความแค้นของแค้นปึงกับพรรคกระยาจกภาคเหนือจะเป็นเช่นไร อาตมาไม่ขอวิพากษ์วิจารณ์ แต่สรรพสิ่งที่มีชีวิตในใต้หล้า กฎห้ามข้อแรกคือเช่นฆ่าสังหาร ฟิงมีจิตใจเน้นหนักในมูทิตการุณย์ แต่ประสกลกลับเห็นแก่ความพอใจของตัวเอง ถือชีวิตทั้งหลายจุฉักหม่าไร้ค่า อาตมากลับรู้สึกเสียตายแทนเกียรติภูมิที่สูงส่งของประสกลยิ่งนัก...”

ลี้เจ็กลิ่งตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง แต่สถานการณ์ตอนนี้ไม่ยินยอมให้ยอมรับว่าเช่นฆ่าสังหารเกินกว่าเหตุ จึงครุ่นคิดครุ่นหนึ่งแล้วห้วนกล่าว

“ขอเรียนถามเต้าเจี้ยง คำพังเพยที่ว่า ‘อาจารย์เฉกเช่นบิดา’ มิทราบเต้าเจี้ยงเห็นพ้องด้วยหรือไม่ ?”

ไคว้เจียวเซียงหยินคาดคิดมิถึง ลี้เจ็กลิ่งจะถามเช่นนั้น ต้องงุนงวนจึงตอบ

“นี่ย่อมแน่นอน ไท่เหลยกลางแคลงสงสัยได้”

“หากสำนักอาจารย์มีบุญคุณความแค้นที่พัวพันลึกซึ้ง ผู้ที่เป็นบุตรหรือศิษย์ ใช้สมควรรับภาระไว้โดยไม่อาจปฏิเสธ ?”

“ตามเหตุผลควรเป็นเช่นนี้”

“สำนักอาจารย์ได้รับพระคุณ ควรจะทดแทนสุดกำลัง สำนักอาจารย์ถูก
หยาม ควรจะลบล้างแก้มี้อ ทุกค่ายสำนักพรรคต่าง ๆ ในดินแดนล้วนเป็นเช่นนี้
ทั้งสิ้น มิทราบสำนักบู๊ตึ้งของเต๋าเจี้ยงใช้ผิดอยู่เพียงสำนักเดียว ?”

“นี่ก็ยอมไม่ผิดกัน”

“พรรคกระยาจกภาคเหนือ ประโคมตัวเองเป็นพรรคใหญ่ฝ่ายฉั่มมะ แต่
กลับร่วมมือกับพวกเลวร้ายต่ำทรามของบู๊ลิ้ม ลอบประทุษร้ายซื้อแป้วผู้มีพระคุณ
ของข้าพเจ้าในหุบเขาгүйใช้วักกฏเขาฉั้นเนี้ย จนซื้อแป้วผู้มีพระคุณของข้าพเจ้า
ต้องพิการชั่วชีวิต ทั้งยังเรียกสมัครพรรคพวกลอบประทุษร้ายข้าพเจ้าที่ข้างบึง
ดักลั้งทำ ครั้งนี้ที่ข้าพเจ้าดันดันทางไกลเป็นพันลี้มาล้างแค้น พรรคกระยาจก
ถือตัวว่ามีคนมากฮือกันข้ากัลุ่มรุมจูโจม พวกข้าพเจ้าถูกคุกคามในสถานการณ์ที่
อับจนปัญญา จึงได้ต่อต้านป้องกันตัว ใช้การเช่นฆ่าสังหารเป็นบทเรียนให้แก่
ผู้อ่ามหิตชั่วร้าย”

โค้วเจียวเซียงหยินถูกยันจนไม่อาจตอบโต้ได้ มาตรการนี้จะลำเอียงเข้า
ทางฝ่ายพรรคกระยาจก แต่จิตใจที่ตอนนี้อยู่ไม่มีปัญหาหาความผิดของฝ่ายตรง
ข้ามออกมาประจาน ตอนนี้อยู่ถึงลั้งพลันส่งเสียงก้องกังวาน

“ให้เงินเราหนึ่งกระบวย ทดแทนด้วยทองสิบกระบวย มาคนเราไปผู้หนึ่ง
ทำลายล้างมันทั้งตระกูล”

เสียงขาดคำ ร่างพุ่งควับกระหน้าใส่เซี้ยกงเม้งสิบฝ่ามือซ้อน ๆ ทันที

โค้วเจียวเซียงหยินต้องตระหนกยิ่ง ด้วยพลังฝีมือของท่านชาวอยู่
ระหว่างกลางทั้งสอง ฝ่ายตรงข้ามยังมีความสามารถพุ่งผ่านไปอย่างแคล่วคล่อง
ง่ายดาย กระทั่งฝ่ายตรงข้ามลงมือเยี่ยงไร ? ท่านยังไม่สามารถเห็นชัดเจนเลย
จึงตระหนกจนตวาดสุดเสียง

“ประสกแซ่ลี้หยุดก่อน !”

ลี้เง็กลั้งหัวร่อตอบ

“เต๋าเจี้ยงเป็นผู้สละโลกียวิสัยแล้ว ไยมาพัวพันกับปลักน้ำโสโครกนี้ ?
ยังหวังให้ถอนตัวไปประเสริฐกว่า”

ในเสียงหัวร่อ กระหน้าเข้าใส่เซี้ยกงเม้งดูจพายุฝนอีกเก้าฝ่ามือ

เชี้ยกงมั่งในยามมีทันระวังถูกกระหน่ำจันมือเท้าเปะปะพัลวัน ลนลาน
ถอยหลังตลอดเวลา

ทึบี่ซึกไก่อ๋ยังที่อยู่ด้านข้างรีบพุ่งควับเข้ามาตวาด

“เด็กน้อยอย่าโอหัง รับฝ่ามือ !”

เสียงดังสะบัดฝ่ามือขึ้นหมายจะฟาดไป แต่ในพริบตานั้น มีเสียงตวาด
ดังมาจากทางด้านหลัง

“ขอทานโสโครก พักผ่อนเสียเถิด”

พลังที่คล้ายพายุร้ายทะลักเข้าใส่กลางหลังไก่อ๋ยังอย่างดุเดือด มันในยาม
ตระหนกรีบหันขวับมาผลักฝ่ามือต่อต้าน เสียงระเบิดจึงดังสนั่นหวั่นไหวทันที

ไก่อ๋ยังตรงมา ๆ ถอยหลังไปสองก้าวใหญ่ แต่ผู้จู่โจมกลับถลาถึงท่า
ก้าวจึงตั้งหลักได้

ไก่อ๋ยังรีบมองปราด ผู้ที่บังอาจจู่โจมมันทางด้านหลังคือตักบิ๋กิมลุนเจี้ยะลู่
เจี้ยะลู่เนื่องจากมีมือเหลือข้างเดียว ดังนั้นจึงต้องถอยหลังไกลกว่าไก่อ๋ยัง
ถึงสามก้าว แต่ยังคงไม่ยินยอมหนีถอย แค้นหัวร่อแล้วสะบัดแขนที่เหลือข้างเดียว
แคล่วคล่องว่องไว ประกายสีทองยาวเป็นเส้นสายกระหน่ำใส่ศีรษะไก่อ๋ยังทันที

ไก่อ๋ยังตวาดด้วยความเดือดดาล แขนซ้ายเกร็งกำลังแขนเหล็กของมัน
ฟาดเข้าใส่อกท้องของเจี้ยะลู่ตั้งกระบอง ส่วนฝ่ามือขวากระแทกเข้าใส่ใบหน้า
เจี้ยะลู่อย่างดุร้ายหมายชีวิต

ตักบิ๋กิมลุนเห็นกระบวนท่าของไก่อ๋ยัง รู้ทันทีว่าเป็นศัตรูผู้เข้มแข็ง จึง
รีบสะบัดกวัดแกว่งกัจกรทองในมือจนกลายเป็นประกายสีทองกลุ่มก้อนใหญ่
กริดเข้าใส่ขาอ่อนทั้งสองของไก่อ๋ยัง

ไก่อ๋ยังตวาดสุดเสียง สองฝ่ามือควงจนคล้ายเป็นพะเนินเหล็ก กระหน่ำ
ใส่จุดสำคัญของศัตรูทุกกระบวนท่าเช่นกัน ในรุ่งสีทองที่จวดเฉวียน มีเงาร่าง
ผอมสูงสายหนึ่งพุ่งวนเวียน ทั้งสองต่างมีความแคล่วคล่องว่องไวในการรุกรบตีได้
ไม่ผิดกับประกายไฟกระจายอยู่เลย

ไก่อ๋เจียวเชี่ยงหยินที่ยืนตะลึงลานอยู่ด้านข้าง ตอนนั้นเห็นเชี้ยกงมั่งที่เป็น
สหายต่างเพศมิได้พบกันนานปี กำลังพุ่งตัวด้วยความเร็วดุจดาวตกจากฟ้า ใช้
ตัวลักเอ็งเยี้ยววก (พลังเลียบเหี้ยมมหาศาล) ที่สร้างชื่อเสียงให้แก่มัน บางครั้ง

ยังผสานด้วยพลังเขี้ยวเอื้องซึงกง (เทพสุรียัน) ออกต่อต้านการจู่โจม

มาตรว่าเช่นนั้น ยังคงถูกลีเจ็กลิ่งที่มีความเร็วปานสายฟ้าคะนองฟัน
พลังฝ่ามือเขี้ยวซัวเจี้ยที่ปานขุนเขาหลายคุคมจนต้องต้านซ้ายปองขวา ถอย
ร่นอยู่ตลอดเวลา

ไค้วเจียวเซียงหยินต้องกระวนกระวายยิ่ง ลอบซบครามร้อง “แล้วกันไป
เถิด” โกลเท้าวบก็ส่งเสียงกังวาน

“ประสกแซ่ลี้ระวังไว้ อาตมาจะล่วงเกินแล้ว”

จบคำผงกัศระการวะ สองฝ่ามือพลิกวูป พลังหนักหน่วงมหาศาลทะลัก
ติดต่อกันเข้าใส่ลี้เจ็กลิ่งทันที

ลี้เจ็กลิ่งหัวร่อเสียงกังวาน มือขวาสลายกลายเป็นม่านฝ่ามือหนาแน่น
กระจายครอบคลุมใส่ท่อนบนของเขี้ยวกงมั่ง ฝ่ามือซ้ายดวงแล้วสะบัด กระแทก
ออกด้านรับพลังจู่โจมของไค้วเจียวเซียงหยิน

เขี้ยวกงมั่งรู้สึกยากจะต่อต้านได้ ต้องกระโดดหลบออกไปสุดกำลัง พลัน
มีเสียงระเบิดเบา ๆ แล้วเห็นร่างลี้เจ็กลิ่งเพียงแต่สายไหววูปหนึ่ง แต่สหายเก่า
มิได้พบกันนานปีของมันเป็นคือไค้วเจียวเซียงหยินถลาถอยไปสองก้าวจึงตั้งหลักได้

ในขณะที่ไค้วเจียวเซียงหยินอับอายจนไม่อาจทนทานอยู่นั้น พลันมีเสียง
แผดหัวร่อสนั่นหวั่นไหวแว่วมาแล้วววด

“จุมูกโคเค่า พวกเราต่างเป็นบรรพชิต ควรมาใกล้ชิดสนิทสนมกัน
จึงถูก”

ไค้วเจียวเซียงหยินรีบมองไปที่ต้นเสียง เห็นผู้กล่าวเป็นหลวงจีนอ้วนเตี้ย
คราบน้ำมันแปดเปื้อนทั้งร่าง มือถือพลั่วพระธรรมโตใหญ่ปานไซ่ห่าน กำลังแยก
เขี้ยวหัวร่อให้ท่านอยู่

ไค้วเจียวเซียงหยินต้องขมวดคิ้วร้องในใจ

“พิกลจริง ๆ หรือในพรรคเน้นฮั่นปึง (เมฆพระเนง) ยังมีบรรพชิตอยู่ ?”

ความคิดวูปขึ้น ปากส่งเสียงซ่า ๆ

“มีทราบได้ชื่อมีฉายาใด ? จำศีลอยู่ที่วัดใด ? โฉนพ่อย่อยปากกัระราน
ผู้คน ไม่กลัวจะเป็นมลทินต่อชื่อเสียงบริสุทธิ์หรือ ?”

ไค้วเจียวเซียงหยินมีศักดิ์เป็นรองเจ้าสำนักบู๊ตึ้ง ชื่อเสียงและศักดิ์ศรีสูงส่ง

ยิ่ง ด้อยกว่าซือเฮียเจ้าสำนักเล็กน้อยเท่านั้น มิว่าไปแห่งหนใดก็ได้รับการเคารพจากชนชาวบู๊ลิ้มสูงสุด เมื่อมาถูกฝ่ายตรงข้ามก้าวร้าวเช่นนั้น มีความไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง

โหนดเลยจะคาด หลวงจินสกกปรกฮ้วนเตี้ยยังคงหัวร่อฮึกกล่าว

“อาตมาชีววัย ผู้คนเรียกว่าเซียมันฮุด (พระหน้าย้ม) มิเกียรติดีได้เป็นหัวหน้าตึกฮ้วยเล้งตั้งของแนฮุ้นป้ง จมูกโคเผ่าไต้ยีนซัดแจ้แล้วกระมัง?”

มาตรว่าไคว้เจียวเซียงหยินจะมีความสำรวมหนักแน่นปานใด แต่ถูกชีววัยได้ชื่อเรียกจมูกโคเผ่าซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ หลายครั้ง โทสะยังคงต้องพลุ่งขึ้นจนสีหน้าบูดบึ้งตึงเครียด แค่นเสียงเย็นชา

“ชีววัยได้ชื่อ ไม่ต้องอวดโอ้คารมอันแหลมคมดอก อาตมาวันนี้จะอาศัยฝ่ามือที่เป็นเลือดเนื้อ ประลองฝีมือกับท่านดูสักครา”

จบคำรบช่ายเลื่อยารขึ้นมาม้วนไว้ที่สายรัดเอว แยกเท้าท่าทำจ้องหน้าชีววัยได้ชื่อแน่วหนึ่ง

ชีววัยได้ชื่อหัวร่อเสียงก้อง กล่าวคำ “ประเสริฐ” แล้วสะบัดพลั่วพระธรรมยาวใหญ่จนเป็นประกายแวววาว ครอบคลุมใส่ศีรษะนักพรตเผ่าไคว้เจียว

นักพรตชราบู๊ตึงหัวร่อเสียงก้องกังวาน พุ่งกายควับเข้ามาต่อต้านโดยหักโหม พริบตานันต์ไต่ไปเจ็ดฝ่ามือซ้อน ๆ

หลวงจินโสम्मชีววัยหลบซ้ายหลีกขวา ตวาดก้องแล้วกระหน่ำพลั่วพระธรรมที่หนักกว่าแปดสิบซั่ง แต่แคล่วคล่องว่องไวตั้งมังกรคะนองน้ำ กระหน่ำใส่ไคว้เจียวเซียงหยินสุดกำลัง ดังนั้นเอง การต่อสู้ที่อำมหิตของสองบรรพชิตจึงเริ่มต้นมา

ตอนนั้น ทั้งบริเวณได้เกิดการต่อสู้ชุลมุนวุ่นวายตลอดแนวแล้ว การเข่นฆ่าสังหารดำเนินไปในสภาพสยดสยองอย่างยิ่ง ฉะนั้นยิ่งที่เป็นหัวหน้าตึกบู๊ยังตั้งของแนฮุ้นป้งใช้กระบี่คู่มือที่เป็นประกายแวววาว แคล่วคล่องว่องไวตั้งสายฟ้าคะนองฝน ต่อสู้กับสี่ศิษย์สำคัญของพรคกระยาจกอย่างดุดัน

เยี่ยงจูสิบสองคนก็กระเจายกันออกด้านรับบรรดากระยาจกที่มีร่วมร้อยคนโดยไม่ทวนไหว เช่นฆ่าจนเลือดเนื้อปลิวกระจัดกระจาย อำมหิตโหดเหี้ยมน่าอนาถยิ่ง

ตอนนั้น เขียกงเม้งกับเจิ้งเทียนเม้งร่วมมือกันจึงพอจะต่อต้านการจูโจมที่รวดเร็วร้ายกาจของลีเง็กถึงได้ แต่ที่หายังคงคับขันจนรอแร่ พอจะกัดฟันต้านได้อีกครู่เดียวเท่านั้น

แต่ดักบี้ก็มึนเฉื่อยล้าที่สู้ตัวต่อตัวกับท๊อปซึกไกว่ยัง หนึ่งในสามเจ้าพรรคกระยาจกกลับหนักหน่วงเกินแรงยิ่งนัก แม้ดวงจักรทองแคล้วคล่องว่องไว มีพลังกำลังหนักหน่วงเพียงไหน ยังคงไม่อาจต้านการจูโจมที่โหมอ้อมหิตของไกว่-ยังได้ ถูกคุกคามจนเหงื่อแตกโซมกาย แต่ยังคงกัดฟันสู้อย่างยอมตายมียอมถอย

ส่วนศิษย์พรรคกระยาจกจำนวนมากหลาย กลับอยู่ในสภาวะของการโหมเช่นมาจากฝีมือฉฉินยั่วยั่วและเสียงจู่โจมสิบสองคน บาดเจ็บล้มตายระระระนาด

เขียกงเม้งทุ่มเทกำลังต่อต้านไปพลาง ครุ่นคิดด้วยความหวาดหวั่น

‘จวบจนบัดนี้ ศิษย์พรรคได้บาดเจ็บล้มตายไปมากกว่าครึ่งแล้ว ตอนนี้ มีแต่ให้คำนึงถึงกฎระเบียบบูลิ้ม ใช้ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิตมาเสี่ยงได้คนหนึ่ง ก็ถือเป็นคนหนึ่ง...’

ขณะครุ่นคิดถึงตอนนี้ ลีเง็กถึงได้พุ่งมาดั่งสายฟ้าแลบ กระแทกฝ่ามือใส่ทรวงอกมันแล้ว เขียกงเม้งหวาดเสียวก้อง กระแทกพลังต่อต้านพร้อมกับพุ่งหนีไปด้านหลังสุดแรง

ขณะลีเง็กถึงรู้สึกประหลาดสงสัย จะทะยานกายไล่ตามไปนั้น เจิ้งเทียนมิ่งก็ทะยานเข้ามาพัวพันไว้ พริบตานั้นฟาดท่าฝ่ามือเตะตามติดอีกสามเท้า

การเสียเวลาชั่ววูบนั้น เขียกงเม้งได้โอบเข้าไปในหมู่ศิษย์พรรคกระยาจก ได้ยืนแน่นตวาดก้อง สองฝ่ามือจูโจมพร้อมกัน เสียงจู่คนหนึ่งของแนฮั่นปึงถูกกระแทกปลิวไปหลายวา พอร่วงฟาดกับพื้นก็แน่นิ่ง แสดงว่าขาดใจตายในอากาศแล้ว

เขียกงเม้งไม่เหลียวหลังมาเลย โถมเข้าใส่ฉฉินยั่วยั่วอย่างอำมหิตดุจดั่งอีกครา

ฉฉินยั่วยั่วเห็นเขียกงเม้งโถมเข้ามาด้วยสีหน้าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ ดวงตาเป็นประกายอำมหิตดั่งสัตว์ป่า นางต้องตระหนกเป็นยิ่งนัก รีบคว้ากระบี่คู่มือป้องกันจนสุดกำลังทันที

เซียงมั่งเมื่อเห็น แค้นหัวร่อแล้วตะปบมือขวาที่นิ้วงุ้มปานตะขอ คคว้าใส่ตัวกระบี่ฉินยั่วยั่วในหลักวิชาตัวลักเอ็งเยี่ยงวง (พลั้งกรงเล็บเหยี่ยวมหาศาล) ส่วนมือซ้ายกระแทกไปใส่ชายโครงขวาของฉินยั่วยั่วโดยไม่มีเสียงพลั้งฝ่าอากาศ ฉินยั่วยั่วที่มีหนะระงัง รู้สึกกระบี่ในมือตึงวบ แล้วพลั้งลมที่กราดเกรี้ยวแหลมคมพุ่งเข้าใส่ชายโครงขวาของนาง

ขณะที่ร่อแรงจนคับขัน พลันมีเสียงทวาดตังขึ้นสองครา แล่ท่อนไผ่สายหนึ่งผสานกับเหรียญทองเป็นประกายแวววาวอีกแผ่นผืนใหญ่ ครอบคลุมเข้าไปด้านหลังเซียงมั่ง

โชนเลยจะคาด เซียงมั่งพลันกุ่มยาวกึกก้อง ใบหน้าบิดเบี้ยวตุตัน ถึงกับไม่หลบหลีกอย่างไร เกร็งพลั้งเอี้ยงชิงกง (เทพสุรียัน) ของมันขึ้นคุ่มกันจุดสำคัญกลางหลัง ฝ่ามือยังคงฟันเข้าไปใส่ฉินยั่วยั่วดังเดิม

ฉินยั่วยั่วหลบหลีกไม่ทันท่วงที มีแต่หลังตารอความตายเท่านั้น

เซียงมั่งแค้นหัวร่อด้วยความกระหือ้ม พริบตาที่สั่นฝ่ามือสัมผัสกับชายเสื้อฉินยั่วยั่วนั้น พลันรู้สึกในอาวุธลับที่พุ่งมาทางด้านหลัง ถึงกับมีชิ้นหนึ่งทะลวงฝ่าพลั้งเทพสุรียันที่คุ่มครองร่างมัน เข้าใส่จุดเจิ้งฮวากอย่างตุตัน

เซียงมั่งในยามนั้น หากฝ่ามือลงไปอีกฉินยั่วยั่วต้องขาดใจตายก็จริง แต่ตัวมันยังคงถูกอาวุธลับชิ้นนั้นพุ่งใส่จุดเจิ้งฮวา กระอักโลหิตตายไปทันทีเท่านั้น

เซียงมั่งจึงแค้นจนชบครามกรอด ยอร่างถีบเท้าพุ่งย้อนไปด้านหลังตุจเกาทัศน์ แต่แม้เช่นนั้น ฉินยั่วยั่วถูกพลั้งที่ทะลักออกจากสันมือ กระแทกจนถลาออกสามก้าวใหญ่จึงตั้งหลักได้

เหตุการณ์ทั้งมวลนี้น่าสนใจเกิดขึ้นในเวลารวดเร็วปานสายฟ้าแลบ เซียงมั่งที่พุ่งออกด้านหลัง พอพลิกตัวก็โหมกระหน่ำเข้าไปใส่เซียงจู้สองคนที่โหมจูโจมมันได้

เซียงจู้ที่ใช้แส้ปล้องไผ่สามเจียป็น พอเห็นต้องทวาดก้องคองอาวุธในมือจนคล้ายดาข่ายมหิมา ครอบคลุมเข้าไปใส่ศีรษะเซียงมั่ง ยังมีอีกสายหนึ่งพุ่งเข้าไปสทรวงอกของมัน

เป๊ะชั่วเขียนอ้วงไว้เพ่งที่อยู่ด้านข้าง แค้นหัวร่อแล้วขัดอาวุธลับสองกำมือ ออกใส่ตามจุดสำคัญทั่วร่างของเซียงมั่งดังฝูงตักแตน

เซียงมั่งที่ยอดเยียม ไม่เสียทีเป็นประมุขพรรคกระยาจก ได้ยืนนักเ

หัวร่อเสียงก้อง ร่างสูงใหญ่ดีลังกาขึ้นอากาศ พริบตาที่โฉบปราดลงมา ฝ่ามือทั้งสองได้กระหน่ำใส่ทรวงอกเจ็ยบินดังสายฟ้าแล้ว

ส่วนเท้าซ้ายเตะใส่เบ้าซ้ายเจ็ยบินอ้วงไว้พั้งจนปลิวออกไปไกลกว่าสี่วา

ขณะที่มันจูโจมได้ผล พลันมีเสียงแผดร้องโห่ทวนดังขึ้น เจ็ยซ้ายเจ็ย-
เจ็ยมันถูกฝ่ามือลีเจ็กลึงฟาดใส่ทรวงอก จนอวัยวะภายในแหลกและกระอัก
โลหิตจากปากเป็นล่ำยาว หงายตึงไปขาดใจตายทันที

ลีเจ็กลึงเมื่อฟาดศัตรูตายคามือแล้วพุงควับเข้ามาหาเซี้ยกงเม้งอย่างเร่ง
ร้อน เห็นเสียงร้องของตนถูกฝ่ายตรงข้ามฟาดแน่นิ่งกับพื้นถึงสามคน ในยามเจ็ย
แค้นกระวนกระวาย เกร็งพลั้งใส่ฝ่ามือถึงสามสิบส่วน ทะยานเข้ากระหน่ำใส่
ศีรษะเซี้ยกงเม้งสุดแรง

เซี้ยกงเม้งตอนนั้นเคียดแค้นจนตาเหลือกถลนจนแทบฉีกขาด รีบเกร็ง
กำลังภายในทั้งร่างกระเทกออกต่อต้านหักโหมตรง ๆ

ฝ่ามือทั้งสองปะทะ เสียงระเบิดสนั่นหวั่นไหวจนแผ่นดินสะท้านสะเทือน
ร่างลีเจ็กลึงทะยานขึ้นอากาศสูงอีกสี่วา แต่เท้าเซี้ยกงเม้งต้องจมลึกไปในพื้นร่วม
ครึ่งเซี้ยะ โบหน้าแดงฉานปานเปลวไฟ หอบหายใจกระชั้นถี่เร็ว

ลีเจ็กลึงที่อยู่ในอากาศพลันส่งเสียงกู่กราดเกรี้ยวเสียงดประสาทสะท้านขวัญ
โฉบลงที่ข้างกายตักบี๋ก็มีกลิ่นซึ่งกำลังร่อแร่

แลเห็นสองมือของลีเจ็กลึงควงแล้วผลักออกไปอย่างว่องไว พลั้งร้อนระอุ
ที่คล้ายพายุร้าย กระหน่ำใส่ที่บั้นท้ายจนถลาออกไปห้าก้าวใหญ่

เจ็ยะลุ่มีจิตใจก็กลัวกว่าเดิมทันที สะบัดกวัดแกว่งกังจักรทอง ฉวย
โอกาสเข้าซ้ำเติม ประกายโลหิตสาดกระเจายมาทันที ที่ทรวงอกก็อ้วยถูกฟัน
อันคมกริบของจักรทองกรีดขาดเป็นแผลยาวถึงเซี้ยะเคาะ

ขณะเวลานั้น มีเสียงครมเบา ๆ แว่วมา ลีเจ็กลึงรีบเหลียวมอง แลเห็น
เซี้ยมื่นสุดซิววิ่งมาได้ซื่อยันพลั่วพระธรรมทรงกาย โบหน้าเผือดขาวราวซากศพ
ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงถี่เร็ว

เหลียวดูไควเจียวเซียงหยินที่เป็นคู่ต่อสู้ กลับมีสีหน้าบูดบึ้งตาเหลือกถลน
มือขวาลูบไล์ซ้ายที่เลือดกระเจาไปแผ่นใหญ่

ลีเจ็กลึงแค้นหัวร่อกล่าว

“ไคว้เจียวเต้าเจี้ยง ข้าพเจ้าเข้าใจเสมอมา ท่านเป็นบรรพชิตที่สูงตัวมาก
คุณธรรมและจิตใจ จึงได้ให้ความนับถือต่อท่านหลายส่วน มิคาด ท่านแข่งขัน
มายืนมือเกี้ยวข้องทำอันตรายตั้งฐิของพรรคเราได้ เฮอะ ท่านเข้าใจคนของ
แผ่นดินปึงเราไม่กล้าแตะต้องท่าน ?”

ไคว้เจียวเซียงหยินคิดจะตอบได้ แต่เมื่อเห็นลี้เจ็กลิ่งตาเป็นประกาย
อำมหิตแวววาว อย่างเข้าหาอย่างเชื่องช้าที่ละก้าวต้องครุ่นคิดทันที

‘ตอนนี้หากเราปฏิเสธมีต่อสู่ด้วย คนข้างเคียงต้องเข้าใจเราเกรงกลัวมัน’

ดังนั้นเองนักพรตเฉาจึงไม่สงเสียง เกร็งกำลังภายในขึ้นเตรียมพร้อม
ไว้จนเข้มแข็ง

ลี้เจ็กลิ่งแค้นเสียงเย็นชา มิกล่าวกระไรอีก สองฝ่ามือกระแทกเข้าใส่อก
ท้องของไคว้เจียวเซียงหยินด้วยความเร็วปานประกายไฟ แต่พลังฝ่ามือกลับหนัก
หน่วงดุจขุนเขาหลาย เป็นการจู่โจมที่หักโหมดุตันไม่อาจต่อต้านได้

ไคว้เจียวเซียงหยินทวาดก้อง เกร็งกำลังทั้งตัวกระแทกออกต้านรับบ้าง
ในเสียงระเบิดที่สะเทือนเลื่อนลั่นจนแก้วหูสั่นระริก ร่างลี้เจ็กลิ่งถอยไปก้าวใหญ่
แต่ไคว้เจียวเซียงหยินหน้าแดงฉาน ถลาถอยถึงเจ็ดก้าวจึงตั้งหลักได้

ลี้หน้าลี้เจ็กลิ่งเคร่งเครียดเย็นชา ส่งเสียงกระด้าง

“เต้าเจี้ยงมีพลังฝีมือยอดเยี่ยมจริง ๆ รับอีกฝ่ามือดูเป็นไร ?”

จบคำสะบัดสองแขน กระแทกพลังเข้าใส่ไคว้เจียวเซียงหยินอีกครั้ง

ไคว้เจียวเซียงหยินลอบร้องในใจว่า ‘แล้วกันไปเถิด’ ไม่คำนึงถึงอวัยวะ
ภายในที่ร้อนผะผ่าวราวถูกไฟเผาผลาญ ทุ่มเทกำลังภายในเท่าที่มีจนหมดสิ้น
กระแทกออกต้านรับโดยหักโหมตรง ๆ อีกครา

ในเสียงระเบิดที่สะเทือนเลื่อนลั่น ผุนหินดินทรายกระจายคละคลั่ง
พลังฝ่าอากาศดังสนั่นหวั่นไหวปานพายุโหมกระหน่ำ

ลี้เจ็กลิ่งถอยหลังอีกก้าวหนึ่ง ฝ่าโพกผมพลีบลิวไสว ใบหน้าซีดขาว
กว่าเดิมเล็กน้อย

ดูไคว้เจียวเซียงหยินอีกครา กลับถลาออกไปอีกสองวา กระอักโลหิต
เป็นลำยาว ใบหน้าซีดขาวราวซากศพ ต้องกระแทกนั่งลงกับพื้น เสียงทอ
หายใจดังโกลไปโน้รคมีห้าทวา

รองเจ้าสำนักบู๊ตึ้งที่เป็นยอดฝีมืออันดับสองท่านนี้ ตอนนี้อยู่ระกายใน
บอบช้ำจนสาหัสมากแล้ว

มุมปากลีเจี๊ยกมีรอยยิ้มที่เวทนาขึ้นวูบหนึ่ง มิได้มีท่าทีอย่างไรต่อไป

ตอนนั้น ทัวบริเวณพลันเงียบวังเวงไป ลีเจี๊ยกรีบกวาดตามองรอบข้าง
เห็นสิบสามคนของเนฮั่นปึงที่มา นอกจากสามคนที่แน่นิ่งกับพื้นมิทราบเป็นตาย
ร้ายดีแล้ว อื่น ๆ รวมทั้งชีง้วยได้ซื้อที่บอบช้ำภายใน ต่างเบิ่งตาจ้องมองการ
ต่อสู้ที่ปะทะโดยหักโหมตรง ๆ ของตนและนักพรตเผ่าจันไมกะพริบ มีสีหน้า
ตื่นเต้นจนตึงเครียดยิ่ง

ลีเจี๊ยกงู๋เสียงยาวแล้วกล่าวซ้ำ ๆ

“ตอนนี้ศัตรูพากันหนีหายหมดสิ้นแล้ว เสียดีของพรรคเรา รีบตรวจ
ความเสียหายโดยด่วน”

ผู้คนทั้งหลายจึงได้สะดุ้งตื่นจากความเคลิบเคลิ้ม กวาดตามองไปมา
มีแต่ไฟที่เผาหมู่บ้านจันโหมรโกล้งดับเท่านั้น และที่พื้นมีผู้บาดเจ็บล้มตายนอน
ระเกะระกะแล้ว ไหนเลยยังมีบริวารพรรคกระยาจกเหลือสักครึ่งคน ?

ที่แท้ตอนได้ัวเจียวเซียงหยินปะทะฝ่ามือกับลีเจี๊ยก พวกเนฮั่นปึงและ
พรรคกระยาจกต่างกังวลสนใจผลแพ้ชนะของคู่ต่อสู้นี้เป็นยิ่งนัก เพราะเกี่ยวกัน
ถึงทุกชีวิตในบริเวณนี้ด้วย จึงต่างหยุดมือชมการต่อสู้จนตาแทบปะทุ

เมื่อได้ัวเจียวเซียงหยินปะทะฝ่ามือแรกตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ เตี้ยกงเม้ง
ประมุขพรรคกระยาจกก็ได้ลอบพาไกวย้งที่ได้บาดเจ็บฉุนกรรจ์ หนีบซากศพ
เจิ้งเทียนมิ่งแล้วพาบริวารพรรคอีกมากมายออกจากบริเวณไปโดยไม่กล้าส่ง
เสียงแม้สักแผ่วเบา

พวกเนฮั่นปึงเมื่อเห็นศัตรูล่าถอยไปหมดสิ้น จึงรีบแบกซากศพพวกพ้อง
ทั้งสามขึ้นบ่า

ดักปิกิมลุ่นเจี๊ยะลู่กล่าวกับลีเจี๊ยกด้วยสีหน้ารันทดททุ

“น้องเรียนปึงจู้ ในการต่อสู้ครั้งนี้ พรรคเราบาดเจ็บล้มตายสามคน”

ลีเจี๊ยกรีบกล่าว

“มิทราบมีผู้บาดเจ็บสาหัสหรือไม่ ? รีบใส่ยาพยาบาลโดยด่วน”

แล้วหันไปถามชีง้วยได้ซื้อ

“อาการเป็นอย่างไรบ้าง ? หนักหนาหรือไม่ ?”

“ปึงจู้วางใจ บาดเจ็บเพียงเล็กน้อยนี้ อาตมายังทนได้”

ลี้เจี๋ยลิ่งเห็นพวกพ้องกำลังปฐมพยาบาลกันอยู่วุ่นวาย จึงเบือนหน้าไปมอง
อีกครา ตอนนั้นนักพรตเฒ่าผู้ซึ่งพอดิเกร็งลมปราณรักษาตัวทุเลา ยืนโซเซขึ้น
เช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก กล่าวซ้ำ ๆ

“ลี้ปึงจู้มีพลังฝีมือครอบคลุมแผ่นดิน อาตมานับถือสุดเปรียบประมาณ
กายภาคหน้า หากมีเวลาว่างเมื่อใดโปรดไปเที่ยวภูเขานู้ตึงสักครา อาตมาและ
ซือเฮียเจ้าสำนักจะต้องกวาดทางต้อนรับด้วยความยินดี”

มาตราว่าพ่ายแพ้ แต่ทำทีและวาทะยังไม่เสียบุคลิกภาพของปรมาจารย์
สำนักใหญ่เลย

ลี้เจี๋ยลิ่งเห็นนักพรตเฒ่าหอบหายใจถี่เร็ว คิ้วขมวดแน่นแนบ ทราบว่า
อวัยวะภายในยังคงบอบช้ำไม่น้อย จึงสปีเท้าไปหลายก้าวแล้วกล่าว

“วาจาฉันของเจ้าเจี๋ยเป็นที่ข้าพเจ้าต้องลະอายยิ่ง รอรวันหน้าเมื่อเรื่องส่วน
ตัวถูกสะสางเสร็จสิ้น ต้องไปที่ภูเขานู้ตึง ขอขมาต่อเจ้าสำนักท่านโดยแน่นอน”

แล้วลี้วงกล่องหยกไปน้อยออกจากอกเสื้อ เปิดออกคืบยาสีขาวปานหิมะ
เม็ดหนึ่งยื่นให้นักพรตเฒ่าพลางกล่าว

“เจ้าเจี๋ยเมื่อครู่ประเฝ้ามือกับข้าพเจ้า คาดว่าเลือดลมจะต้องฟุ้งพล่านอยู่
บ้าง นี่เป็นยาเจ็กพอกอี (หยกบรสิทธ์) ของซือแป๋ผู้ล่วงลับ ที่ใช้บัวหิมะพันปี
บนยอดเขาเซาะซัว ผสมกับสมุนไพรรสสูงค่ามากหลายปรุงขึ้น มีสรรพคุณบำรุง
เลือดลมเสริมกำลังภายใน โปรดได้รับทานลงเถิด”

นักพรตเฒ่าหัวร่อฮ่าฮา รับยาเจ็กพอกอีที่มีกลิ่นหอมซาบซ่ามากลิ่นกิน
โดยไม่ลังเล แล้วยกมือตั้งเป็นสันที่หว่างอกผงกศีรษะกล่าว

“ประสกมีจิตใจกว้างขวางน่านับถือยิ่ง อาตมาต้องจดจำไว้ไม่กล้าลืมเลือน
วันหน้ามีวาสนาค่อยพบพานกันอีกครา”

จบคำทะยานกายพุ่งละลือออกไปโดยเร็ว

เมื่อนักพรตเฒ่ากลับตาไปแล้ว ลี้เจี๋ยลิ่งก็ทรุดกายนั่งขัดสมาธิอย่างเชื่อง
ช้า พริ้มตาเกร็งลมปราณรักษาตัวบ้าง

ที่แท้เมื่อครู่กระแทกฝ่ามือต่อต้านกับยอดฝีมืออันดับสองของนู้ตึงแล้ว

มาตรว่าทำอันตรายคู่ต่อสู้บอบช้ำบาดเจ็บ แต่ตัวเองก็เสียกำลังภายในไปไม่น้อย จนเลือดลมพลุ่งพล่านอยู่นอยนิค เนื่องจากมีความหนักแน่นเข้มแข็ง จึงได้อำพรางไว้ไม่ยอมให้ปรากฏออกมา

ประมาณชั่วน้ำเดือดผ่านพ้น ลี้เจ็กลิ่งจึงลืมนตาผุดลุกขึ้นส่งเสียงต่อพวกพ้อง

“เรื่องราวในที่นี้เสร็จสิ้นแล้ว พวกเราก็คควรไปกันได้”

จบคำคิบบยาเง็กพกอีในกล่องหยกให้แก่ซังว้ยได้ซ้ออีกเม็ดหนึ่ง

ซานเมืองซาฮ้อ เซิงเซาเซียวจี มีปาโปรงอยู่บริเวณไม่กว้างใหญ่นัก มองลึกเข้าไปยังพอจะเห็นศาลพระภูมิอยู่รำไร

ที่หน้าศาลพระภูมิมีอาชาพวงพื่ออยู่เจ็ดแปดตัว กำลังกัมหวัทกินหญ้าบนพื้นโดยสงบ

ในตอนนั้น ที่สุดปลายของทางหลวงมีเสียงฝีเท้ามาถึงเร็วแว่วมา ชั่วพริบตาเป็นอาชาพวงพื่อสิบกว่าตัวห้อยตะปึงเข้ามาถึง ชักบังเทียนลัดเลี้ยวเข้าไปในปาโปรงอย่างคันทาง หยดยอยู่ที่หน้าศาลพระภูมิซึ่งถูกทั้งร้างจนทรุดโทรม

ที่แท้ก็คือพวกลี้เจ็กลิ่งของแนฮุ้นบึงเดินทางมาหลังจากไปทลายพรรคกระยาจกจากภาคเหนือที่ภูเขาเจียะเท่งซัว

ลี้เจ็กลิ่งนำกลุ่มมาที่นั่นเพื่อสมทบกับสิบสองแพรแดง ซึ่งมีหน้าที่คอยเสริมกำลังและติดต่อข่าวคราว

ลี้เจ็กลิ่งมีสีหน้าเปลี่ยนแปลงปลั่งแจ่มใส กวาดตามองศาลพระภูมิโดยไม่ลงจากหลังม้า เจียะลู่ที่อยู่ด้านหลังกระดุ่ม้าให้เดินเข้ามาเคียงคู่แล้วถามเบา ๆ

“ปึงจู้ พบเห็นที่ได้สะตุตดากระมัง?”

ลี้เจ็กลิ่งตอบด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“เจียะตึงจู้ พวกเรานัดหมายกับโจ้วตึงจู้มารอพบในที่นี้ เสียงฝีเท้าม้าทั้งสิบสองตัวของเราดังสนั่นหวั่นไหว ได้ยินในระยะไกลยิ่ง ตามเหตุผลโจ้วตึงจู้ต้องออกมาต้อนรับ แต่โฉนจนบัดนี้ไม่เห็นมีเงาร่างคนเลย?”

“เป็นที่น่าประหลาดใจจริง ๆ แต่บรรดาม้าเจ็ดแปดตัวหน้าศาลพระภูมิ

เป็นพาหนะของสิบสองแพรแดงพรรคเราชัด ๆ...”

หยุดครุ่นคิดแล้ว ตักปึกิมลั่นเจี๊ยะลู่กล่าวต่อ

“และด้วยพลังฝีมือของโจ้วตั้งจู้ ชนชาวนิวลิ้มธรรมดาอย่าหมายจะต้อง
ท่านได้แม้สักชุมชนหนึ่ง”

ชีวร้ายได้ซื้อพลางร้องเสียงพิกล

“เอ๊ะ ! พวกท่านดู ที่แขวนอยู่บนกิ่งไม้ นั้นเป็นของเล่นใด ?”

ลี้เจ็กลิ่งและผู้อื่นต่างมองตามทันที พอเห็นชัดตาต้องตระหนกยิ่ง

ที่ซึ่งห่างจากผู้คนทางขวามือประมาณสี่สิบวา มีแพรสีแดงฉานสองสาย
พาดอยู่กับกิ่งไม้เตี้ย ๆ กำลังพลิ้วไสวอยู่ในสายลม

ลี้เจ็กลิ่งนั่งแน่นิ่งมิเคลื่อนไหว เพียงส่งเสียงเย็นชา

“อ้าวเฮียงจู้ เชิญท่านเข้าไปตรวจดูในป่า”

อ้าวยังที่เป็นเฮียงจู้ของตีกเป๊ะไช้วตั้งรับคำแล้วพุ่งควับเข้าไปในป่าไปร่งทันที
ดวงตาลี้เจ็กลิ่งเป็นประกายอำมหิตแวววาวตวาดสั่ง

“เจี๊ยะตั้งจู้ ฉันทิงจู้ คุณกำลังที่เหลื่อคุ่มกันผู้บาดเจ็บ และคอยสอดส่อง
ความเคลื่อนไหวรอบบริเวณนี้โดยเข้มแข็งด้วย”

จบคำร่างทะยานออกจากอานม้าไปดุจหมอกควันเบาบาง ลอยละลือสู่
ศาลพระภูมิที่ทรุดโทรม

ศาลพระภูมินี้เล็กอย่างยิ่ง เมื่อเข้าประตูแล้วภายในเป็นเพียงห้องเล็ก ๆ
ด้านหลังเป็นลานไม้กว้างนัก ภูเขาขึ้นรกร้างรุงรัง เถาวัลย์เลื้อยอยู่ระเกะระกะ

ลี้เจ็กลิ่งพอกระโดดเข้าไปก็เห็นซากศพหนึ่งนอนอยู่ที่มุมผนัง ศีรษะยัง
โปกแพรสีแดงอีกผืนหนึ่ง มือถือค้อนปลายแหลมยาวประกายแวววาว ตา
เหลือกถลน ปากแสบะกว้าง ขาดใจตายไปเนิ่นนานแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งใจสะท้าน มิต้องตรวจดูก็ทราบเป็นหนึ่งในสิบสองแพรแดงที่
ติดตามซิกซัะเกี่ยมโจ้วน้ำฮุ่นมาในเมืองซาฮ้อนี้

ความเสียใจสลายกลายเป็นเดือดดาล แค้นเสียแล้วพุ่งควับเข้าไปในศาล
พระภูมิ มิทันจะพลุ่งลงถึงพื้น ก็ได้กลิ่นคาวโลหิตที่ฉุนเฉียวมาก่อน

ลี้เจ็กลิ่งกวาดตามอง ต้องเดือดดาลจนอกแทบระเบิด

ที่แท้ในห้องบูชาของศาลพระภูมิมีศพอยู่อีกสามซาก หนึ่งในจำนวนนั้นก็

โพกผ้าแดง ใบหน้าเกรอะกรังด้วยโลหิต ค้อนปลายแหลมบนหลังยังคงสะพาย
อยู่มิได้ชักออกมา แต่มืดลึบที่ทรวงอกเพิ่มขึ้นเป็นสามเล่ม ปักแน่นอยู่บน
กรอบประตูของห้องบูชา

ศพอีกซากหนึ่งนอนอยู่กับพื้น ศีรษะแหลกละเอียดเลือดเนื้อเกรอะกรัง
แต่แต่งกายพิกลอย่างยิ่ง เลือดดำเท้าเปล่า เหวลาดด้วยหนังเลือดดาวแผ่นใหญ่
ที่น่าตระหนกคือ นิ้วมือขวาของคนผู้นั้นสวมแหวนรูปงูอยู่วงหนึ่ง

ลี้เจี๋ยลี้ต้องคำนึงด้วยความตื่นเต้น

‘ดูการแต่งตัวของมัน คล้ายพวกโจรของเกาะเฮ็กซั่วเต้า (ทรายดำ) หรือ
ที่สิบสองแพรแดงตายไปแล้วเป็นฝีมืออำมหิตชั่วร้ายของบริวารเฮ็กซั่วเต้า?’

ลี้เจี๋ยลี้กวาดตามองด้วยความคลั่งแค้น เห็นในห้องบูชาเล็ก ๆ ประตู
หน้าต่างแตกกระจาย โต๊ะเก้าอี้พังพินาศ พื้นถึงกับมีรอยเท้าลึบ ๆ อยู่หลาย
สิบรอย ดูท่าที่ที่นี้คล้ายดังผ่านการต่อสู้ที่ดุเดือดอำมหิตมาพักหนึ่ง

ลี้เจี๋ยลี้ยี้มด้วยความระทึกพลางคำนึง

‘เยียดที่เสียชีวิต วิญญาณอันกล้าหาญต้องยังไม่ไปไกลนัก ลี้เจี๋ยลี้ยอม
ทุ่มเทสุดกำลังความสามารถ เช่นคำสั่งหารพวกอำมหิตของเกาะเฮ็กซั่วเต้าให้หมด
สิ้น เป็นการล้างแค้นแทนพวกท่าน’

แล้วเดินช้า ๆ ออกมาด้วยจิตใจที่เดือดดาลปานมีไฟเผาผลาญ

เจี๋ยลู่ที่ด้านนอก กำลังรอคอยด้วยความรุ่มร้อน ฉะนั้นยั่วที่ไม่ได้รับ
บาดเจ็บ และเสียงจู่โจมคนต่างกระจายอยู่ทางรอบข้าง เตรียมพร้อมด้วย
ความตื่นเต้นยิ่ง

เจี๋ยลู่เมื่อเห็นลี้เจี๋ยลี้เดินออกมาด้วยสีหน้าคลั่งแค้นระทึก ทราบทันที
ว่าเป็นเรื่องเลวร้าย รีบปราดเข้าถาม

“ปังจู้ สภาพภายในเป็นอย่างไร...?”

ลี้เจี๋ยลี้แค้นหัวร่อสอคำ

“พวกโจรเฮ็กซั่วเต้าที่อำมหิตชั่วร้าย สิบสองแพรแดงของพรรคเรามีสอง
คนเสียชีวิตในที่นี้...”

ใบหน้าเจี๋ยลู่อำมหิตทันที ถลึงตาร้อง

“พวกเราจะต้องสังหารพวกโจรร้ายเฮ็กซั่วเต้าให้สิ้นซาก...”

"เจียะตึ้งจิวางใจ แ่นฮั่นป่งบาศเจิบลัมตายคนหนึ่ง จะต้องให้เอ็กซัวเต้า
ชดใช้มาสิบชีวิต"

ชิวจ้วยไต้ซือที่ยังไม่ทุเลาแผลตสุดเสียงขึ้นบ้าง

"ประเสริฐ เป็นพวกชั่วช้าของเอ็กซัวเต้าอีก อาตมายอมไม่สำเร็จ
มรรคผลก็ต้องเช่นฆ่าสังหารพวกมันเป็นการใหญ่"

ลี้เง็กลิ่งหันมาถาม

"เจียะตึ้งจู้ เมื่อครูอ้าวเฮียงจู้สิบได้ความใดมาบ้าง ?"

เจียะลู่ซบเขี้ยวเคี้ยวฟันตอบ

"แพรวแดงทั้งสองผืนขาดยับเยิน คล้ายดังถูกกระชากออกจากศิระะ ที่
กึ่งไม้โบหน้าของบริเวณนั้นยังมีคราบโลหิตติดอยู่หลายหยด"

ลี้หน่าลี้เง็กลิ่งเกรงเกรียดเย็นชา ครุ่นคิดชั่วครู่จึงแน่นเสียงเด็ดเดียว

"เจียะตึ้งจู้พาเฮียงจู้สามคนสืบร่องรอยศัตรูทางซ้ายของศาลพระภูมิ และ
คอยสนใจร่องรอยของพวกโจ้วตึ้งจู้ด้วย ส่วนฉินตึ้งจู้คุมเฮียงจู้สามท่านอยู่ที่นี้
พิทักษ์รักษาผู้บาดเจ็บ..."

โบหน้าที่เหลือเหลามีรอยยิ้มเหี้ยมอำมหิตขึ้นแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าจะเข้าไปทางด้านขวามือของป่าเพียงลำพัง หากพบโจ้วชั่วช้าของ
เอ็กซัวเต้าและพวกพ้องมัน ต้องเช่นฆ่าสังหารมียอมมอภัยเด็ดขาด"

เจียะลู่ย่อการรับคำสั่ง แล้วพาเฮียงจู้สามคนกระโดดเข้าไปทางซ้ายมือ
ของศาลพระภูมิโดยเร็ว

ขณะลี้เง็กลิ่งจะจากไป ชิวจ้วยไต้ซือพลันร้องขึ้น

"ป้งจู้ อาตมาขอรับคำสั่งออกต่อสู้ด้วย"

ลี้เง็กลิ่งมิหันตอบ ฉินยั่วยี้กัปราดเข้ามากล่าว

"ป้งจู้ ท่านเห็นผ้าเปดตัวที่หน้าศาลพระภูมิหรือไม่ ? ขบวนของโจ้วตึ้งจู้
มีอยู่สิบสามคน..."

นางมีสีหน้ากระวนกระวายยิ่ง เนื่องเพราะซิกซัวะเกี่ยมโจ้วนำฮั่นเป็นชาย
ในดวงใจที่มีความสำคัญต่อนางกว่าทุกสรรพสิ่งในโลกนี้

แต่นางมีความเชื่อมั่น ชายในดวงใจจะต้องไม่ประสพชะตากรรมใด ดัง
นั้นแม้จะกระวนกระวายยิ่งกว่าทุกคน แต่ยังคงสังเกตจนลึกซึ้งปานนี้

ลี้เจี๋ยลิ่งก็ฉุกใจได้คิด ผงกศิระชะตอบ

"ความเห็นของตี่งจืมีเหตุผลยิ่ง อาจเป็นไปได้ว่าอีกห้าคนออกไปปฏิบัติ
งานมาได้กลับมา หวังให้พวกมันปลอดภัยไว้อันตรายด้วยเถิด ฉันทึ่งจืวางใจได้
ไว้วางใจผู้มีพลังฝีมือยอดเยี่ยมสูงสุด ต้องไม่ประสบอันตรายใด ๆ ดอก"

ฉันทึ่งจืยังถูกลี้เจี๋ยลิ่งสังเกตความในใจมา ต้องละอายจนหน้าแดงระเรื่อ
แต่ลี้เจี๋ยลิ่งก็พุ่งปราดออกไปไกลกว่าสิบวาแล้ว

ลี้เจี๋ยลิ่งที่เกร็งลมปราณสูงสุด ลอยตัวไปในป่าโปร่งดงกระแสดม สอด
สายสายตาตรวจโดยละเอียด

แต่ลี้เจี๋ยลิ่งก็ต้องผิดหวัง นอกจากที่ซึ่งพบแพรวแดงสองผืนเมื่อครู่แล้ว
บางที่ก็เป็นรอยเท้ายุ่งเหยิงหม่อมหนึ่ง นอกนั้นไม่มีอะไรสะดุดตาเลย

ลี้เจี๋ยลิ่งต้องกระวนกระวายยิ่งนัก เหยยหน้ากวาดตามอง พลันเห็นนงูเขา
เตี้ย ๆ ที่หลังศาลพระภูมิ ต้องครุ่นคิด

‘ในเมื่อที่นี่ไม่พบเห็นร่องรอยใด มีผู้ขึ้นไปตรวจดูบนนงูเขาสักรอบ
อย่างไรก็เป็นนงูเขาเล็ก ๆ ไปกลับไม่เสียเวลามากเท่าใด’

เมื่อได้คิด เร่งฝีเท้าโลดทะลิวไปที่ภูเขานั้นโดยเร็ว เมื่อถึงไหล่เขาพลัน
พบเท้าข้างหนึ่งโผล่ออกมาจากในพุ่มหญ้า

ลี้เจี๋ยลิ่งเดินช้า ๆ เข้าไปดู เห็นเป็นเท้าเปล่าที่โตใหญ่ ผาเท้าเป็นหนัง
ด้านหนา

ลี้เจี๋ยลิ่งแค้นเสียงเย็นชา ตะปบมือฝ่าอากาศวูบ เท้าข้างนั้นลอยออกมา
จากพงหญ้าทันที ที่แท้เป็นเท้าถูกพันขาดออกจากร่าง ลี้เจี๋ยลิ่งดูรอยขาดราบ
เรียบสม่ำเสมอยิ่ง จึงครุ่นคิด

‘นี่ต้องเป็นเท้าขาดของพวกโจรร้ายเอ็กซั้วเต้า สิบสองแพรวแดงล้วนใช้
ค้อนปลายแหลม ที่ใช้กระบี่มีเพียงซิกซั้วเกี่ยมคนเดียว คาดว่าโจรผู้นี้ต้อง
บาดเจ็บกับมือซิกซั้วเกี่ยมแน่’

เมื่อคิดได้เช่นนั้น จิตใจแจ่มใสคลั่งกักกว่าเดิม กูเสียงก็ก้องกังวาน
ทะยานกายขึ้นไปบนยอดเขาทันที

เมื่อขึ้นไปอีกยี่สิบวา เห็นในหล่มโคลนข้างทางน้อยมีบิรวารโจรของเอ็ก-

ชั่วเต้านอนทอดซากอีกผู้หนึ่ง ศีรษะและอกของมันจมอยู่ในโคลน แต่ที่ท้อง
ปักมีดสั้นคมกริบเล่มหนึ่ง โลหิตแห้งกรังกลายเป็นสีม่วงแล้ว

ลีเกิ้ลต้องรำพึงด้วยความบีติ

‘ดูที่ท่าอาจจะไม่ยับเยินอย่างที่เราคาดคิด...’

ลีเกิ้ลเดินช้า ๆ เมื่อหันเหลียวผา เห็นในกองดินระเกะระกะมีศพอยู่อีกสองซาก พอเห็นชัดตาต้องเย็นวาบทั้งร่าง เพราะซากที่นอนหับอยู่ทางบนถึงกับเป็นชายฉกรรจ์โปกแพรแดง ส่วนที่ถูกหับทางล่างเป็นบริวารหน้าตาเทียมโหดของเฮ็กซัวเต๋า

ลีเกิ้ลกวาดตามอง เห็นสองมือชายฉกรรจ์แพรแดงปักเข้าไปในอกท้องฝ่ายตรงข้าม คิ้วก่อ้วยะภายในของมันออกมา แต่ที่ท้องของมันถูกอาวุธตำมะเมื่อมคล้ายตะขอของฝ่ายตรงข้ามทะลวงท้องจนทะลุหลังเช่นกัน

บทที่ 21

เผชิญเหล่าภูตแดง

ขณะที่ลี้เจ็กลิ่งยืนมองซากศพด้วยความเดือดดาล
ทะยานใจ พลันได้ยินเสียงกระพือปีกของปีกขนาดใหญ่มาจาก
เบื้องบนศีรษะ

เมื่อเงยหน้ามอง เห็นเหยี่ยวใหญ่มาตัวหนึ่งกำลังกางปีกร่อนอยู่ใน
อากาศที่ไม่สูงนัก เป็นเหยี่ยวมาตาสีแดง ที่ทำให้อึดอัดรำคาญยิ่ง
ลี้เจ็กลิ่งคำนึงด้วยความสงสัย

‘เป็นเหยี่ยวที่ใหญ่อย่างยิ่ง แต่โฉนชนปีกของเหยี่ยวจึงกลายเป็นสีเงินไป
ได้ ประหลาดแท้...’

ขณะยังครุ่นคิด พลันได้ยินเสียงเหยี่ยวร้องแหลมเล็กขึ้นสองครา แล้ว
หุบปีกพุ่งลงใส่ศีรษะลี้เจ็กลิ่งดูจดาวตกจากฟ้า ลี้เจ็กลิ่งที่อยู่ในระหว่างเดือดดาล
ทะยานใจ ตวาดดำไปทันที

“เดี๋ยวจรณหาที่ตาย !”

มือทั้งสองคล้ายตะปบหลอกล่อในอากาศ แต่ทำนิ้วมือขาวดีดปราด ๆ
ไปทันที

เหยี่ยวปีกเงินคาดไม่ถึงว่าคนเบื้องล่างจะมีฝีมือร้ายกาจปานนั้น ตัวใหญ่
มที่มาของมันถูกพลังดึงดูดจากฝ่ามือซ้ายลี้เจ็กดึงดูดกระซอกจนร่วงหล่นดูจะเนิน
เหล็ก

พรึบตานั้น พลังแหลมคมทำสายพุงเข้าไปในตัวมันอย่างหนักหน่วง เหยี่ยว
ใหญ่ต้องแผดเสียงกราดเกรี้ยวโหยหวน ขนสีเงินกลุ่มหนึ่งกระจายไปทันที

ลี้เจ็กถึงทะเลักพลังภายในไป เหยี่ยวใหญ่ถูกกระแทกจนกระดอนขึ้นสูง
ทันที แต่ขนเงินอีกกลุ่มหนึ่งก็ได้พรางพรางทั่วบริเวณ

เหยี่ยวใหญ่ที่พลาดท่าเสียที ยังคงกางปีกร่อนอยู่ในอากาศ ทั้งที่ไม่บิน
หนีและไม่พุงลงมาจูโจมอีก ลี้เจ็กถึงจึงครุ่นคิด

‘ดูที่ทำการพุงลงมาจูโจมของเจ้าเตี๋ยจางานขนแบนตัวนี้ มีพลังหนักหน่วง
ยิ่งนัก ท่วงท่าแคล่วคล่องปราดเปรียว ขนขาวนวลลื่นธรรมดาถ้ากลัวยากจะหลบ
หลีกเลี่ยง บินเบาๆ เล็ก ๆ ลูกนี้โฉบฉวยที่ดูร้ายเยี่ยงนี้ได้อยู่ได้ ?’

ขณะครุ่นคิดนั้น พลังมีเสียงหวีดแหลมเล็กแว่วมาแต่ไกล เหยี่ยวที่
กางปีกร่อนในอากาศพ่นร้องเสียงกรีดกราดแล้วกระพือปีกถี่เร็ว กรงเล็บที่
คล้ายตะขอเหล็กของมันทางอำเภอโฉบลงใส่ศีรษะลี้เจ็กถึงดูดาวตกจากฟ้าอีกครา

ลี้เจ็กถึงหวาดท้อ หลัวควับไปจุดเงามืดพวย แขนเข้มแข็งตะปบคว้า
กรงเล็บเหล็กของเหยี่ยวใหญ่ไว้ได้ หวาดท้อแล้วเกร็งพลังควมวูบก็ขว้างออกไป
เหยี่ยวใหญ่ขนสีเงินพ่นกระแทกใส่ต้นไม้ใหญ่ตั้งสนั่นหวั่นไหว

ลี้เจ็กถึงจับตาเย็นชาจ้องมองเหยี่ยวใหญ่ที่กระพือปีกตีดินอย่างเจ็บปวด
ดินของสองฟากข้างถึงกับถูกปีกใหญ่มันพัดจนยุบลงไปเป็นหล่มลึก

ทันใดนั้น มีเสียงกู่ที่นุ่มนวลแต่ถี่เร็วแว่วมา เหยี่ยวขนสีเงินส่งเสียงร้อง
โหยหวนสองครั้ง จึงรวมกำลังกระพือปีกโฉบบินคด ๆ เคี้ยว ๆ ขึ้นอากาศแล้ว
จึงบินไปที่ต้นเสียงกู่ข้า ๆ

ลี้เจ็กถึงแยมยิ้มคำนึง

‘ที่แท้เป็นสัตว์เลี้ยงของคนอื่น เรากลับต้องดูเป็นบุคคลร้ายกาจใจ ถึง
กับยุยงให้เหยี่ยวทำร้ายผู้คน ?’

เมื่อคิดได้เช่นนั้น ทะยานกายไปในทิศทางของเหยี่ยวใหญ่ทันที

เหยี่ยวที่โฉบบินในอากาศ เนื่องจากบาดเจ็บสาหัสแล้ว ย่อมบินเชื่องช้า

อย่างยั้ง ลีเจ็กลิ่งที่กระโดดติดตามจึงไม่รู้สึกหนักแรงเลย

เมื่ออ้อมหน้าผาแห่งหนึ่ง ทิวทัศน์เบื้องหน้าพลันกระจ่างแจ่มใสกลายเป็น
ลานหญ้าที่กว้างหลายสิบวา ในลานปลูกดอกไม้มานานพันธุ์อยู่มากมาย แบ่งบาน
ด้วยสีสดต่าง ๆ จนสวยงามละลานตา มาตราว่าเป็นฤดูใบไม้ร่วง นุปผาทั้งมวล
ยังคงสะพรั่งไม่มีเค้าเหี่ยวเฉาโรยรา

นอกลานหญ้าเป็นลำธารน้ำใสไหลลดเดียว ปลาน้อยแหวกว่ายเห็นชัดตา
นับเป็นสถานที่สวยงามน่าอยู่ยิ่ง

เหยี่ยวใหญ่ตัวนั้นเมื่อบินมาถึงทุ่งหญ้า สงสัยแว่ ๆ หลายครั้งแล้วจึง
หุบปีกพุ่งตัวลงมา

ลีเจ็กลิ่งชะงักเท้ากวาดตามองดูทุ่งหญ้าอย่างเยียบงัน เมื่อเห็นเหยี่ยวใหญ่
พุ่งตัวลงแล้วยังไม่มีเสียงใด ๆ ดังตามมา ต่างถูกไม้ดอกไม้ใบที่สูงท่วมเอว
บดบังไป

ลีเจ็กลิ่งที่มีเรื่องร้อนต้องรีบสะสาง ไม่อาจทนรออยู่ได้นานนัก จึง
เกร็งลมปราณส่งเสียงก้องกังวานไป

“เป็นยอดคนท่านใดอยู่ที่นี่ ? ยังหวังให้กรุณาปรากฏตัวมาพบสักครา
ข้าพเจ้ามีเรื่องใคร่ขอเรียนถาม”

ส่งเสียงไปครู่หนึ่ง ยังเยียบงันไม่มีปฏิกิริยาใด ลีเจ็กลิ่งจึงเหือดดาลจน
ตะเบ็งเสียงหัวร่อแล้วตวาด

“ท่านที่นับถือไม่เต็มสุราคารวะ ต้องการดื่มสุราจับกรอก ข้าพเจ้าจำต้อง
ล่วงเกินแล้ว”

จับคำพลักสองฝ่ามือซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ พลั้ร้อนระอุทะลักไปตั้งพายุร้าย
หมู่ไม้ใบดอกบนลานหญ้าถูกระแทกจนกระจัดกระจายออกไปกว่าครึ่ง

ลีเจ็กลิ่งแค้นหัวร่ออีกครา ตะปบสองมือฝ่าอากาศ มีดินไม้หักหลาย
สิบต้นถูกกระซกหักทั้งรากทั้งโคนลอยพันจากพื้นมา

พฤติกรรมนี้ของลีเจ็กลิ่ง เป็นต้องการกระตุ้นโทสะผู้ที่อยู่ในสวนดอกไม้
ปรากฏตัวออกมาพบกัน

จริงดังคาด ไม้เนื้อลีเจ็กลิ่งใช้ได้ถูกต้องแล้ว ในขณะที่ลีเจ็กลิ่งหมาย
จะตะปบมือถอนต้นไม้อีกครา พลันมีเสียงเย็นเยียบแว่ขึ้น

“ผู้เยาว์ที่ไม่รู้ความ ยังมีหยุดมีอีก ต้องการหาที่ตายจริงหรือไร ?”

ลี้เจี๋ยลิ่งมองไปที่ต้นเลียงหันทน์ เห็นมีชายชรารูปร่างผอมสูงผิวดำมะเมื่อม คนหนึ่งกำลังเดินช้า ๆ มา

บนไหล่ซ้ายขวาของชายชรามีเหยี่ยวมหึมาสีเงินเกาะอยู่คู่หนึ่ง หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นตัวที่เมื่อครู่ถูกลี้เจี๋ยลิ่งฟาดดาเจ็บสาหัส

ใบหน้าที่กระด้างเย็นชาของชายชราไม่มีรอยยิ้มแม้สักน้อยนิด แค้นเสียงเย็นเยียบอีกครั้ง

“เด็กน้อย วันนี้เจ้าทำลายบุปผาพิสดารในลานหมื่นบุปผาของเล่าฮูยั๋งเหิน ทั้งยังฟาดสัตว์แสนรู้ที่เล่าฮูยั๋งเลี้ยงไว้ เจ้าทราบมีโทษทัณฑ์สถานใดหรือไม่ ?”

ลี้เจี๋ยลิ่งต้องครุ่นคิดด้วยความสงสัย

“นี่กลับดีแน่ นับเป็นคนร้ายที่ฟ้องร้องก่อนจริง ๆ เราไม่รังความหาเรื่อง ท่าน นับว่าให้ความเกรงใจต่อท่านมากแล้ว แต่ท่านกลับมาตอบเรา...”

ลี้เจี๋ยลิ่งพยายามสะกดกลั้นโทสะไว้ แยมยิ้มถาม

“ข้าพเจ้าถูกเหยี่ยวนี้จู่โจมโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ มิตำหนิถามผู้อาวุโส ยุงเหยี่ยวทำร้ายคน ผู้อาวุโสกลับมากล่าวหาข้าพเจ้าทำร้ายนกแสนรู้ มิทราบ ผู้อาวุโสจะจัดการข้าพเจ้าสถานใด ?”

ชายชราผอมสูงยิ่งเดือดดาลจนแค้นเสียงจากไรฟัน

“ฟันสองมือไป ควักสองตาทิ้ง”

ใบหน้าที่ยิ้มแยมแจ่มใสของลี้เจี๋ยลิ่งกลับกลายเป็นอำมหิตดุจดั่งหันทน์ แค้นเสียงเย็นชา

“สองมือข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ สองตาก็มิเคลื่อนไหว เชิญท่านเข้ามาจับไปเลย เป็นไร ?”

จับคำซ่อนตามองท้องฟ้า มุมปากมีรอยยิ้มเย้ยหยันจนเห็นชัด

ชายชราต้องงุนงงวูบแล้วตะเบ็งเสียงหัวร่อกล่าว

“ประเสริฐมาก เด็กน้อยเจ้ากลับมีนิสัยโอหังลำพองยิ่ง เราเงิงโกวโสว (เฉาโดดเดี่ยวเหยี่ยวเงิน) กลับต้องการรู้เห็นแล้ว”

ลี้เจี๋ยลิ่งพอได้ยินชายชราประกาศฉายาเงิงโกวโสว (เฉาโดดเดี่ยวเหยี่ยวเงิน) ต้องคำนึงด้วยความตื่นเต้น

‘โดนเผาพิกลตัวนี้ยังมีชีวิตอยู่?’

จั้นเอ็งโกวโส่วผู้นี้ เมื่อสามสิบกว่าปีก่อนได้รับการยกย่องเป็นสุดยอดฝีมือของภาคใต้คู่กับเขี้ยวมีนที่ดำซีต้วนฮง ที่เป็นยอดฝีมือภาคเหนือ ปกติมันท่องเที่ยวอยู่ตามมณฑลชายทะเล พลังฝีมือสูงส่งเยี่ยมยอด จิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือแผ่นดินในยุคนั้น ยอดฝีมือทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรม พอเอ่ยถึงนามจั้นเอ็งโกวโส่ว (เผ่าโดดเดี่ยวเหี้ยวเงิน) ภูเก็ง ต่างต้องยอมอ่อนข้อให้สามส่วนทุกคนไป

เมื่อยี่สิบปีก่อน มันถอนตัวออกจากวงพวกนักเลง ไม่มีข่าวคนผู้นี้อีกเลย ทุกผู้คนต่างเข้าใจมันเสียชีวิตไปนานแล้ว คาดคิดไม่ถึง ตัวประหลาดฝีมือสูงเยี่ยมของพวกนักเลงจะมาซ่อนตัวอยู่ที่นี่ได้

ลี้เง็กลิ่งกวาดตาพิจารณาจั้นเอ็งโกวโส่วโดยละเอียดชั่วขณะจึงกล่าว

“ที่แท้ผู้อาวุโสก็คือจั้นเอ็งโกวโส่ว ที่เมื่อกาลกระโน้นมีเกียรติภูมิครอบคลุมห้ามณฑลชายทะเลภาคใต้ ข้าพเจ้าเสียมารยาทแล้ว...”

จั้นเอ็งโกวโส่วเหลือกตามองท้องฟ้า ทวาดเสียงเย็นชา

“ทารก ในเมื่อรู้จักนามเล่าฮู คาดว่าต้องเป็นคนมีความเป็นมาอยู่บ้าง รีบบอกชื่อเชื้ออาจารย์ของเจ้า หากเล่าฮูรู้จักอาจบางทีจะลงโทษสถานเบาได้...”

ลี้เง็กลิ่งหัวร่อทันที สีหน้าจั้นเอ็งโกวโส่วเปลี่ยนแปลงแปรไป ขณะจะทวาดตาลี้เง็กลิ่งก็ได้กล่าวเสียงก้องกังวาน

“กุศลเจตนาของผู้อาวุโสข้าพเจ้ารับทราบไว้ในใจแล้ว เมื่อครู่ผู้อาวุโสยอมให้เหยี่ยวร้ายทำอันตรายข้าพเจ้าโดยไร้สาเหตุ ตอนนั้นข้าพเจ้ามาทำลายต้นไม้ใบดอกผู้อาวุโสไปหยาบหนึ่ง นับว่าลบหลู่กันทั้งสองฝ่ายไม่ได้ติดค้าง...”

จั้นเอ็งโกวโส่วเดือดตาลจนทวาดสุดเสียง แต่ลี้เง็กลิ่งยังคงแค้นเสียงเย็นชาต่อ

“หากผู้อาวุโสจะใช้วิชาภูมิาลงมือ ข้าพเจ้าต้องสละชีวิตร่วมสนองด้วยแน่ เพียงแต่ว่าตอนนี้นัยมีเวลาสมควร รอให้ข้าพเจ้าสะสางเรื่องส่วนตัวเสร็จสิ้นก่อน จะต้องมาขอรับคำสอนของผู้อาวุโสในที่นี้”

จั้นเอ็งโกวโส่วทวาดก้อง

“เด็กน้อย เจ้าบุกรุกเข้ามาในลานหมื่นบุปผาซึ่งเป็นเขตหวงห้ามของเล่าฮู

ทั้งยังทำอันตรายปักษาสรรพ์ที่เฝ้าลานบุปผาของเล่าฮู ไหนเลยจะยินยอมให้เจ้าจากไปโดยง่ายตายตามอำเภอใจ ?”

ลี้เจี๋ยลี้หวั่วร้องเสียงก้องกล่าว

“คาดว่า เมื่อครู่ผู้อาวุโสคงจมอยู่ในความฝัน ก็ใช่ มิเพียงข้าพเจ้าเข้ามาในลานหมื่นบุปผาอันเป็นเขตหวงห้ามเท่านั้น กระทั่งพวกโจรเอ็กซิวเต้าที่อยู่ไกลถึงโพ้นทะเล ก็ได้มาชื่นชมทิวทัศน์ในที่นี้เช่นกัน...”

ลี้หนั่งเงิงโกวโสรบิดเบี้ยวเขี้ยวคล้า ตวาดสุดเสียง

“เด็กน้อย เจ้าบอกตามความสัจจริงหรือ ?”

“ข้าพเจ้ามิเคยโป้ปดมดเท็จเลย”

“ประเสริฐมาก เล่าฮูไปขับไล่พวกโจรร้ายเอ็กซิวเต้าก่อน ค่อยมาสั่งสอนผู้เยาว์เจ้า”

ลี้เจี๋ยลี้หวั่วตอบ

“แล้วแต่ความพอใจของท่าน”

เงิงโกวโสรบมือสั่งให้เหยี่ยวแสนรู้ทั้งสองบินขึ้นอากาศ แล้วตวาดคำไปเสียงดังก้อง ฟุ้งปราดแรกก็ไกลกว่าสิบวาทันที

มันมีเจตนาหยั่งพล้งผีมือลี้เจี๋ยลี้หวั่วอยู่ จึงพอพุ่งตัวออกไปก็เร่งวิชาตัวเบาของมันจนคล้ายหมอกควัน หายลับในพริบตาเดียวเท่านั้น

โสดละลิวเป็นครู่หนึ่ง มาถึงที่เชิงผาสูง เงิงโกวโสรบหยุดเท้าครุ่นคิด

“เจ้าเด็กน้อยแม้มีพล้งผีมือไม่ต่ำทรม แต่ตอนนี้นักกลัวถูกเราทิ้งจนห่างไกลยิ่ง...”

ชายชราครุ่นคิดมิทันจบสิ้น มีเสียงแจ่มใสกังวานแว่วมาจากเบื้องบน

“หากผู้อาวุโสรู้สึกเหน็ดเหนื่อย โปรดพักผ่อนสักครู่ก่อนได้ ผู้มีวัยสูงถือสาเรื่องवादโถม็เจียมตัวเป็นที่สุด...”

เงิงโกวโสรบต้องตระหนกยิ่ง รีบยกหน้ามองไป เห็นบุรุษหนุ่มรูปร่างผู้นั้นได้ยื่นเลืพลัวไสวบนยอดผาก่อนแล้ว

เงิงโกวโสรบในยามตระหนก ต้องตวาดก้องแล้วสะบัดสองแขนทะยานกายขึ้นอากาศไปในบัดดล ละลิวร่างลงยืนประจันหน้ากับลี้เจี๋ยลี้

ลี้เจี๋ยลี้หวั่วมีท่าปลอดโปร่งแจ่มใส ยืนมือโพล่หลังมองชายชราด้วยสีหน้า

ยัมระรีน สร้างความตระหนกต่อชายชราจนคำนี้

‘เจ้าเด็กน้อยมีพลังฝีมือสมบูรณ์ยิ่ง คาดคิดไม่ถึงจริง ๆ ในแผ่นดินอันกว้างใหญ่ จะมียอดฝีมือที่หล่อเหลาครบกายถึงปานนี้’

มันหาทราบไม่ พลังฝีมือของมันมาตราว่าสูงส่งสมบูรณ์พอจะโดดเด่นอยู่ในผู้มีได้ แต่หากเปรียบกับละชั่วซึ่งกันที่เป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศในกาลกระนั้นยังคงด้อยกว่าอีกสองชั้น

ลี้เจ็กลึงรอนั่นเอ็งโกวโสวัยนั้น จึงได้กล่าวเบา ๆ

“ผู้อาวุโส พวกเรารับไป”

เสียงมีทันขาดคำ ร่างได้ลอยออกไปไกลกว่าสิบห้าวาแล้ว งั้นเอ็งโกวโสต้องลอบถอนหายใจ ทะยานกายตามติดไปบ้าง

ชั่วขณะ ทั้งสองได้ไปจนห่างจากยอดเขาไม่ไกลแล้ว

ลี้เจ็กลึงกูเสียงกึกก้องยาวนาน ทะยานกายตรงขึ้นไปบนยอดเขา หมุนร่างกลางอากาศสามรอบจึงพุ่งควบลงบนยอดเขาด้วยท่าสวยงามยิ่ง

งั้นเอ็งโกวโสก็ตามติดขึ้นไปถึง พอกวาดตามองต้องย่นตะลึงลานทันที

บนยอดเขาเล็ก ๆ เป็นพื้นราบเรียบกว้างขวาง ตอนนี้มีศพนอนระเกะระกะอยู่ถึงเจ็ดซาก หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นชายฉกรรจ์ร่างใหญ่โปกผำแดง ส่วนอื่น ๆ ล้วนเป็นบริวารโจรร้ายของเอ็กชัวเต้าที่ศีรษะล้านเท้าเปล่า เอวคาดด้วยหนังเสือตาผืนใหญ่

ศพทั้งหกซากของบริวารเอ็กชัวเต้ามีสี่ซากที่ตายกับกระบี่คมกริบ ส่วนอีกสองซากถูกค้อนปลายแหลมและมีดสั้นประหาร บาดแผลยับเยินจนเป็นสภาพสยดสยองยิ่ง

ลี้เจ็กลึงกวาดตามองรอบข้าง พลันสะท้อนขึ้นเอือกใหญ่ จับนั่งอยู่บนเศษผ้าสีเขียวชิ้นหนึ่ง

เศษผ้าผืนนั้นตกอยู่ในพุ่มหญ้า หากไม่สนใจต้องยากจะสังเกตเห็น ลี้เจ็กลึงปราดเขาไปหยิบดู ไม่ต้องพิจารณาก็จำได้เศษผ้าชิ้นนี้ขาดออกจากเสื้อบนร่างซิกซัวเกี่ยมไว้นานี่นั่นแน่นอน !

ลี้เจ็กลึงต้องครุ่นคิดด้วยความกระวนกระวาย

‘ซิกซัวเกี่ยมมีพลังฝีมือเลอเลิศ ตลอดทางเมื่อครูเห็นพวกโจรเอ็กชัวเต้า

ตายในกระบี่ของมันห้าคนแล้ว หากเอ็กซั้วเต้าจู๊มาเอง ชิกซั้วจะเกี่ยวมวกกับอีกแปดคนที่เหลือของสิบสองแพรแดง พวกโจรเอ็กซั้วเต้าก็ยังไม่เห็นจะเป็นฝ่ายได้เปรียบเลย'

จิ่นเอ็งโกวไส่วเห็นลี้เจ็กลิ่งครุ่นคิดจนสงบงัน ต้องส่งเสียงดัง ๆ ทันที

"ทหารน้อย พวกเหล่านี้ต่างมีความสัมพันธ์กับเจ้าหรือไม่?"

ลี้เจ็กลิ่งแค้นเสียงเย็นชา

"พวกโจรเอ็กซั้วเต้าล้วนเป็นศัตรูคู่แค้นของข้าพเจ้า ส่วนชายฉกรรจ์ที่โปกแพรแดงเป็นบริวารของข้าพเจ้าเอง"

"ใช่ บริวารของเจ้า? อย่างนั้นเจ้าคือ..."

"แนฮั่นปึงจู๊ลี้เจ็กลิ่งคือข้าพเจ้า"

จิ่นเอ็งโกวไส่วตระหนกจนร้องสุดเสียง

"ว่ากระไร? เจ้าหรือคือแนฮั่นปึงจู๊? อย่างนั้นละชั่วชิงกุนกั๋งเทียวเป็นผู้ใดของท่าน?"

จิ่นเอ็งโกวไส่วต้องร้องด้วยความตระหนกอีกครา

"เมื่อครู่ตอนขึ้นเขา วิชาตัวเบาที่เจ้าใช้มานั้น ไซเอ็งฮั้วเก้าจ้วง (เหยี่ยวย้อนเก้าตลบ) ที่เล่าลือกันหรือไม่?"

ขณะลี้เจ็กลิ่งจะตอบ พลันมีเปลวไฟหลายหลากสีพุ่งขึ้นอากาศเป็นสายยาวแล้วระเบิดตูมเบา ๆ

จากนั้น เป็นเกาทัณฑ์ไฟสีแดงฉานอีกดอกหนึ่งพุ่งตามติดไป ลี้เจ็กลิ่งพอเห็นนั่นเป็นสัญญาณขอความช่วยเหลือฉุกเฉินของพรรคแนฮั่นปึง นามเซยลี้ปวยฮัง (ปักษาบินพันลี้) จึงร้องสุดเสียง

"ข้าพเจ้ามีเรื่องเร่งร้อน ขอปลีกตัวชั่วคราว"

เสียงดังร่างพุ่งควับขึ้นอากาศ เพียงโฉบปราดเดียวก็หายวับกับตา

จิ่นเอ็งโกวไส่วครุ่นคิดชั่วขณะ จึงเลิกคิ้วสูงชันทะยานกายไล่ตามไปในทิศทางลี้เจ็กลิ่งบ้าง

ลี้เจ็กลิ่งใช้วิชาตัวเบาเอ็งฮั้วเก้าจ้วงที่เลอเลิศสุดสูงในแผ่นดิน โฉบ

ปราด ๆ ดุจปักขามหิมามุ่งหน้าสู่ทิศทางที่มีเกาทัณฑ์ไฟสุดกำลัง

เมื่อผ่านโชดหินระเกระกะไปสองแห่ง พลันมีเสียงทวาดด่าดังสับสนอลหมาน เสียงอาวูชกระทบกันดังสะเทือนเลื่อนลั่นแว่วมา

ร่างในอากาศของลี้เจี๊ยกคล้อยเป็นนกนางแอ่นโฉบปราดลงบนหน้าผาที่มีเสียงสับสนนั้น พอหยั่งเท้าก็พบเห็นมีผู้คนมากมายแยกกันประหัดประหารเป็นหลายกลุ่มจนซุลมุนวุ่นวาย

ลี้เจี๊ยกกวาดตาพิจารณาผู้ที่ต่อสู้อย่างดุเดือด นอกจากดักปักก็มีลั่นเจี๊ยะลู่และเฮียงจู้สามคนแล้ว ฝ่ายตรงข้ามล้วนเป็นชายฉกรรจ์ที่สวมเสื้อยาวสีม่วงไบหน้าเข็มโหดเย็นชา ดวงตาเป็นประกายแวววาว ที่ทำหนักแน่นเยือกเย็นจำนวนถึงเก้าคน

ลี้เจี๊ยกพอพลีตัวลงมา เจี๊ยะลู่มีความคึกคักแจ่มใสขึ้นทันที ทวาดก้องพร้อมทั้งดวงจักรทองในมือจนเป็นรุ่งสีทองยาวเหยียด อุณหภูมิต่อสู้ต้องถอยร่นไปสองก้าว

ลี้เจี๊ยกพลันทวาดก้อง

“หยุดให้เราทุกคน !”

สี่คนของแนฮุ้นบึงพากันถีบตัวออกไปโดยพร้อมเพรียง มาหยุดยืนที่ข้างกายลี้เจี๊ยก

สองในเก้าชายฉกรรจ์เสื้อสีม่วงทวาดเสียงกรียวกราด ดวงตาประกายแวววาวสองเล่มกระโดดเข้ามาพันเข้าใส่กลางหลังของเฮียงจู้ที่ถอนตัวอยู่หลังสุด

ลี้เจี๊ยกแค้นเสียงเย็นชา พลั้กายควับเข้าไป พลันมีเสียงครางดัง ๆ ตามมาสองครั้งทันที

ผู้คนในบริเวณแห่งมองก็เห็นชายฉกรรจ์เสื้อสีม่วงทั้งสองต่างยกมือซ้ายขึ้นกุมข้อศอกมือขวา ยืนถลึงตาด้วยความเดือดดาลอยู่ในที่นั้น

ลี้เจี๊ยกที่ซิงดาบสองเล่มมาถือไว้ในมือซ้ายขวาพันกันอย่างเชื่องช้า เพียงชั่วครู่ดาบเหล็กกล้าคมกริบสองเล่มถึงกับตูกำลังภายในของลี้เจี๊ยกฟันออกเป็นชิ้น ๆ ดุจดั่งไม้ผุ เหลือแต่ด้ามทั้งสองเล่ม

ลี้เจี๊ยกมีเหลือบแลชายฉกรรจ์ทั้งสองแม้สักแวบหนึ่ง หันถามเจี๊ยะลู่

“เจี๊ยะตึงจู้ เป็นเรื่องราวใดกัน ?”

เจียะลู่สืบเท้ามาก้าวหนึ่งรายงานเบา ๆ

“ปังจู้ พวกเหล่านี้ล้วนเป็นบริวารอั้งลี้หวย (สมาคมภูตแดง)”

สีหน้าลี้เจ็กลิ่งเครียดลงทันที กวาดมองไปยังชายฉกรรจ์เสื้อสีม่วงทั้งเก้าแวนหนึ่ง เมื่อเบือนกลับมาพบเห็นเสียงจู่ของตนบาดเจ็บอีกผู้หนึ่ง ที่ไหลมีโลหิตสด ๆ กำลังหลั่งไหลอยู่ จึงแน่นปากสะกดกลืนความเดือดดาลไว้ ยกมือไหล่หลังเดินซ้ำ ๆ เข้าไป

ชายฉกรรจ์ทั้งเก้ายืนเรียงเป็นแถวขวาง ผู้มีวัยห้าสิบเศษที่ต่อสู้กับเจียะลู่เมื่อครู่ ยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ระหว่างกลาง

ลี้เจ็กลิ่งซ่อนตามองท้องฟ้าส่งเสียงเซื่องช้า

“พวกท่านคือเจี้ยวเล็บของอั้งลี้หวย ?”

ชายชราที่เป็นหัวหน้าสีหน้าเปลี่ยนแปรทันที ยังไม่ทันแอ่นปากลี้เจ็กลิ่งก็ส่งเสียงเย็นชาต่อ

“ใช้พวกมากเข้ากลุ่มรุมพวกน้อย คาดว่าเป็นพฤติกรรมเคยชินของสมาคมท่าน”

ชายชราผู้นั้นไม่อาจสะกดกลืนอีกแล้ว ตวาดสุดเสียง

“เพี้ย ! หยดปากได้ ท่านแม้มีฝีมือสูงส่งยังคงไม่อาจสู้เราเนซิมเจียวอั้ง (ผู้ตัดไม้ใจเหี้ยม) เจี้ยวกว้างได้”

“มิว่าท่านเป็นผู้ใด วันนี้เมื่อมาเพราะความอาฆาตแค้นกับพรรคเนฮั่นปิงเรา ก็อย่าหมายถอนตัวไปโดยปลอดภัยเลย”

เจี้ยวกว้างเดือดดาลเป็นยิ่งนัก ขณะจะตวาดคำ พลันมีเสียงหัวร่อก้องกังวานดังบนยอดผา แล้วมีเมฆาร่างผอมสูงสายหนึ่งลอยละลือลงมาช้า ๆ

ลี้เจ็กลิ่งเหลือบมองไป ที่แท้เป็นจิ้งเอ็งไกวไสวบู๊เก็ง

เกาคันของอั้งลี้หวยพอเห็นมีคนมากอีก ต่างเกร็งกำลังขึ้นเตรียมพร้อมทันที

เจี้ยวกว้างก็เป็นยอดฝีมือของมิงฉาซีพซื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรแห่งยุค เมื่อมันเห็นร่างของผู้ที่ลอยตัวลงมา ต้องลอบตระหนกจนคำนึง

“โชนในปาเซารกร้าง จะมียอดฝีมือมาซ่อนตัวอยู่มากหลายปานนี้ ?”

เมื่อเพ่งมองสังเกต ต้องโพล่งด้วยความตระหนกจนสุดเสียง

“จิ้งเอ็งไกวไสว !”

จ๊นเอ็งโกวโส่วหัวรอฮาฮากล่าว

“เล่าสู่เข้าใจเป็นเด็กที่กินหัวใจเสือหัวใจหมีแต่ที่ใด ? ถึงกับกล้านุกรูกรู
เซตหวงห้ามลานหมื่นบุปผาของเรา เฮอะ เฮอะ ที่แท้เป็นผู้กล้าหาญของอั้งลิ-
หวยนี่เอง”

กาลก่อนที่จ๊นเอ็งโกวโส่วคลุกคลีในวงพวกนักเลง มีชื่อเสียงกระเดื่อง
เกรียงไกรยิ่งนัก มาตราว่าตอนตัวมาอยู่สำรวมในลานบ้านฮวยเพ้ง (หมื่นบุปผา)
ยี่สิบกว่าปีแล้ว แต่ยังออกไปท่องเที่ยวทางภายนอกอยู่บ่อยครั้ง อั้งลิหวยที่
อาละวาดในบู๊ลิ้มอย่างชั่วร้ายอำมหิต จ๊นเอ็งโกวโส่วยอมได้ทราบข่าวเช่นกัน
โดยเฉพาะแนซิมเจียวอึ้ง (ผู้ตัดไม้ใจเหี้ยม) เซียวก่วงนี้ กาลก่อนเคยพบกันหลาย
ครั้งครา ดังนั้นจ๊นเอ็งโกวโส่วบู๊เอ็งมองปราดเดียวก็จำได้

สีหน้าเซียวก่วงเปลี่ยนแปลงไปมาตลอดเวลา คำนึงด้วยความหวาดหวั่น
พรันพริ้ง

“โดนตัวประหลาดเผ่านี้อย่างมีชีวิตอยู่ ? มันพลันปรากฏตัวมา มีทราบ
จะเป็นมิตรหรือศัตรูกันแน่ ?”

เมื่อคิดได้เช่นนั้น ริมแย้มยิ้มประสานมือคารวะกล่าว

“ผู้อู้อู้อู้อุสบายดี ? มิได้ยลบุคลิกอันสูงส่งมายี่สิบกว่าปี ผู้อู้อู้อู้อุ
เข้มแข็ง...”

บู๊เก็งป็นสีหน้าเครียดลงทันที แค้นเสียงเย็นชา

“เซียวก่วง คาดคิดไม่ถึงว่าท่านก็ถูกอั้งลิหวยลากไปเป็นบริวาร เฮอะ
เล่าสู่จะขอ ดู ท่านแม่เสียบปีกจะบินหนีจากที่นี่ด้วยวิธีใด ?”

เซียวก่วงพยายามสะกดกลั่นความเดือดดาลและความหวาดหวั่นไว้
มันทราบ ผู้เผ่าที่เบื้องหน้านี้เป็นตัวประหลาดยากจะพัวพันที่สุด ตอนนี้อยู่จัน
กับศัตรูกล้าแข็งแล้ว อย่างไรก็ตามไม่อาจพาให้มีศัตรูที่ยิ่งร้ายจากมาอีกคนหนึ่ง
เพื่อมิต้องกลายเป็นผลร้ายต่อทางฝ่ายมัน ดังนั้นจึงพยายามฝืนยิ้มกล่าว

“ผู้อู้อู้อู้อุ เซียวก่วงไม่ทราบจริง ๆ ที่นี่คือสถานที่บำเพ็ญภาวนาอันสุข
สงบของผู้อู้อู้อู้อุ ที่เซียวก่วงพาพวกพ้องมา เป็นเพราะต้องการสะสางเรื่องบาด
หมางกินใจกับแนฮุ้นปึงเท่านั้น”

บู๊เก็งเหลือบมองเห็นลี้เง็กลั้งแวบหนึ่ง รู้สึกประหลาดใจ โฉนคนของ

อั้งลิ๋หวยจึงมามีความแค้นกับแนฮุ้นปังได้ และยังใช้สถานที่หวงห้ามของท่านมาเป็นสนามต่อสู้อีกด้วย

ลี้เจ็กลิ่งสงบฟังถึงตอนนั้นจึงสงเสียด

“เซียวก่วง ที่พวกท่านทั้งเก้ามารังควานหาเรื่องถึงที่นี่ ใช่เพราะเรื่องของน่าเอ็ง (เหยี่ยวสีคราม) คาแซงวันไช่หรือไม่?”

เซียวก่วงถลึงตาตวาดด้วยโทสะ

“ด้วยฝีมือของท่าน คาดว่าต้องเป็นบุคคลสำคัญของพรรคแนฮุ้นปัง ที่ปังจูท่านทำอันตรายต่อศิษย์รักของซีเล้าจึงจูในเชิงเขาไซอ้วงช้วนนั้น มีผู้ใดในวงพวกนักเลงไม่ทราบ? ยังจะมารู้แล้วแสรังถามอีก?”

ขณะจะกล่าวสลับไป ลี้เจ็กลิ่งก็ได้ตวาดห้ามไว้แล้วสงเสียดเชื่องช้า

“ท่านไม่ต้องพรวดเรื่องไร้สาระให้มากความ ตอนนี้งามท่านคำเดียวท่านก็ตอบมาคำหนึ่ง”

เซียวก่วงในอั้งลิ๋หวย เป็นหัวหน้าควบคุมเรื่องราวในสามมณฑลภาคเหนือ นับว่ามีตำแหน่งสูงอย่างยิ่งคนหนึ่ง ไท่เหลยเคยมีผู้คนกล้ำมาตวาดใส่หน้ามันเช่นนั้น?

ตอนนั้นแน้มมันเดือดดาลล้นดอก แต่มีทราบอย่างไร ถึงกับมีความหวาดหวั่นต่อประกายตาที่กราดเกรี้ยวมีอำนาจของลี้เจ็กลิ่ง มิกลัวอาละวาดโดยฉับพลันทันที ได้แต่แค้นเคืองจนแค้นเสียแล้วแน้มปากแน่น

ลี้เจ็กลิ่งถามอีก

“พวกท่านกับโจรร้ายเอ็กซัวเต้าคบคิดกันมาหรือไม่?”

เซียวก่วงพอได้ยินนามเอ็กซัวเต้า ก็ต้องใจสะท้านเอือกหนึ่ง รีบสันคิระปะปูลุส

“ไม่มีเรื่องเช่นนั้นเด็ดขาด”

“ที่พวกท่านมาคราวนี้ เป็นเพียงต้องการล้างแค้นแทนคาแซงวันโดยเฉพาะ หรือมีความมุ่งหมายอื่น ๆ อีก?”

“อาณาบริเวณสามมณฑลภาคเหนือของสมาคมเรา อยู่ในอำนาจควบคุมของเราผู้เดียว แต่คนของพรรคท่านบุกรุกเข้าไปโดยพลการ ทั้งยังมีความมโหฬารจนล้ำพองยิ่ง กอปรกับความแค้นหนึ่งฝ่ามือของศิษย์สมาคมเราในครั้ง

ก่อน ย่อมมียอมเลิกละวางมือ”

ตัวมันเองถึงกับไม่รู้สึกรู้สีก ภายใต้อาการที่น่าหวาดหวั่นสยองขวัญของลิ-
เจ็กถึง ที่ท่าและแนวตาของมันมีเค้าอ่อนช้อยมากกว่าธรรมดา

ชายฉกรรจ์อีกแปดคนที่ยืนอยู่ด้านข้างของเซียวกวาง ล้วนแล้วเป็นยอด
ฝีมืออันดับหนึ่งในสมาคมมัน ปกติอาละวาดอย่างชั่วร้ายไม่เคยเกรงกลัวผู้ใด
ผยองจนลำพองยิ่งแล้ว ตอนนั้นเมื่อเห็นหัวหน้าของมันถึงกับคล้ายเป็นผู้ต้องหา
ถูกฝ่ายตรงข้ามสอบปากคำก็ปาน มีถามเป็นต้องตอบไป ต่างรู้สึกอับอาย
ขายหน้ายิ่งนัก มีผู้หนึ่งถึงกับแค้นเสียงเย็นขึ้นมาเบา ๆ

เซียวกวางจึงสะดุ้งรู้ตัว ลอบดำตนเองที่เหลวไหลถึงปานนี้ ขณะจะกลบ
เกลื่อนแก้ไขไปนั้น ลิเจ็กถึงก็ส่งเสียงเย็นชา

“อั้งลี่ห่วยมีพฤติกรรมเลวร้ายสามัญ เป็นโทษทัณฑ์ที่ไม่อาจอภัยได้
คาดคิดแน่แท้ใจ พวกท่านทั้งเก้าก็ต้องมิใช่เป็นตัวดี”

แล้วหันมาสั่งตอตกปักิมลุนเจียะลู

“เจียะจิงจู้ พาทุกคนไปสกัดทางออกไว้ ข้าพเจ้าจะสังหารพวกมันให้
สิ้นซาก”

เซียวกวางเมื่อครู่เห็นลิเจ็กถึงพลัวกายลงมาจากอากาศ และช่วงชิงอาวุธ
ทั้งสองของบริวาร มันทราบแก้ไขแต่แรก ฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือที่สูงเยี่ยมยิ่ง มัน
แม้ยังศรัทธาผู้มาได้ แต่ก็คาดคิดต้องเป็นบุคคลสำคัญของพรรคแนฮุ้นปิง

วาจาลิเจ็กถึงพอขาดคำ เซียวกวางพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อแล้วवाद

“ผู้เยาว์ ลมปากของท่านออกจะโอหังเกินไปบ้างแล้ว วันนี้อาจทดสอบ
ดูคนของอั้งลี่ห่วย ไซ้เป็นดังที่ท่านคาดคิด ล้วนแล้วสว่ไรฝีมือจริงหรือไม่ ?”

ลิเจ็กถึงเค้นเสียงเย็นเยียบ

“เซียวกวาง ท่านจงดูไว้ เราลิเจ็กถึงสามารถกระทำได้หรือไม่ ?”

เก้าคนของอั้งลี่ห่วยพอได้ยินนาม ‘ลิเจ็กถึง’ ต่างต้องตระหนกจนร้อง
สุดเสียง

“ว่ากระไร ? ท่านหรือคือเจ็กมินชีวล้อ ?”

“ทราบในตอนนี้ออกจะสายเกินไปแล้ว”

ในเสียงหัวร่อที่กึกก้องกังวาน ร่างลิเจ็กถึงพลันสลายกลายเป็นหมอก

ควันพุ่งเข้าไปในหมู่เก้าคนของมัน พวกเก้าคนพากันตวาดเสียงสับสน สะบัดอาวุธจู่โจมเข้ามาหาอย่างเร่งร้อนลนลาน

พริบตานัน ในบริเวณต่อสู้ที่กราดเกรี้ยวดุเดือด มีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นสองครา ร่างลี้เจ็กลิ่งพุ่งแฉลบแปลบปลาบดังสายฟ้า พลั้งฝ่ามือที่พาดกระหน่ำรื้อนระอุยากจะทนทาน ฉวัดเฉวียนอยู่ในกลุ่มชายฉกรรจ์โดยแคล่วคล่องดุจดั่งปลาตะเพียนน้ำ

เพียงชั่วขณะ มีชายฉกรรจ์สี่คนล้มแน่นิ่งกับพื้น ต่างใบหน้าแดงฉานด้วยโลหิตที่ทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ด ตายในสภาพสยดสยองน่าอนาถยิ่ง

เชียวก่วงแม้จะคงกระเปาะสิ้นทั้งคู่จนกลายเป็นกังหันในพายุ ปรักายเงินแฉลบแปลบปลาบหนาแน่นถึบ แต่ยังคงไม่อาจสกัดกั้นร่างที่คล้ายวิญญาณร้ายของลี้เจ็กลิ่งหยุด

อีกชั่วครู่ เก้าคนของอั้งลี้หวยมีแปดคนล้มลงขาดใจตาย เหลือเพียงแนชิมเจียวอุ้งเชียวก่วงคนเดียวเท่านั้น ที่ยังกัดฟันทุ่มเทชีวิตเข้าเสี่ยง

ลี้เจ็กลิ่งพลันตวาดก้อง ใช้กระบวนทำไขว้มือยังสี่ (อสุรประหลาดกำเนิต) ของที่มีอัจฉริยะเล็ก (สิบสองกระบวนทำอสุรฟ้า) ออกไปในบัดดล

เชียวก่วงรู้สึก ฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามคล้ายเงาмайาที่ไม่อาจจับเค้าได้ แต่กลับหนักหน่วงดุจภูเขาล่มทลาย ยากยิ่งจะต่อต้านด้วยพลังได้ ขณะทวาดหัวฉวนขวัญหนีดีฝอนั้น พลันมีเสียงตวาดดังขึ้นจากข้างบริเวณ

“สหายน้อย ออมมือไว้โมตรี”

พลังชุมหนึ่งทะลักเข้ามาเสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว เชียวก่วงถูกกระแทกปลิวไกลออกไปกว่าสิวา ล้มคว่ำกับพื้นดังสนั่น

ลี้เจ็กลิ่งถูกพลังกระแทกเข้ามาทางด้านข้าง ต่อต้านจนต้องถอยหลังไปสองก้าวใหญ่

ดวงตาลี้เจ็กลิ่งเป็นประกายอำมหิตแวววาว เมื่อเพ่งมองจึงพบเห็นผู้ช่วยชีวิตเชียวก่วงไว้ถึงกับเป็นเงาเงาเวิ้งโกลาโลวู๋เก็ง

ตอนนั้น บู่เก็งก็ถูกพลังฝ่ามือที่หนักหน่วงของลี้เจ็กลิ่ง กระแทกจนเซตลาลไปถึงท่าก้าวใหญ่จึงตั้งหลักได้อีกครา

ลี้หวนรี้เจ็กลิ่งยะเยียบเย็นชา เค่นเสียงด้วยโหเส

“หรือผู้อาวุโสก็มีอารมณ์เคียดแค้น ต้องการมาประลองกับข้าพเจ้าสักครั้ง ?”

จีนเอ็งโกวโล้วมีพลังฝีมือสุดยอด ชื่อเสียงเกรียงไกรมานานปี มาตราว่า
ลอบนับถือพลังฝีมือของบุรุษหนุ่มผู้นี้ยอดเยี่ยมสูงสุด แต่ปากยังไม่ยินยอมแพ้
ได้ ดังนั้นส่งเสียงเย็นชา

“ท่านเข้าใจเล่าสู่เกรงกลัวท่าน ? เอาเถิด ท่านไปสะสมเรื่องสำคัญก่อน
เล่าสู่จะรอท่านอยู่ในบ้านฮวยเพ็ง (ลานหมื่นบุปผา)”

หยุดครุ่นคิดแล้วกล่าวต่อ

“ไม่เห็นคนของเฮ็กซั่วเต้าแม่สักผู้เดียว เล่าสู่ก็ไม่อาจทนความรำคาญไป
ทามัน...”

“เชิญผู้อาวุโสตามสะดวกเถิด ข้าพเจ้าย่อมรู้จักไปคิดบัญชีกับพวกมันเอง”

จีนเอ็งโกวโล้วเสริมเป็นมิได้ยินเสียงหัวเราะเย้ยหยันของลีเจ็กลิ่ง ซึ่งเชียวก้วง
ที่นั่งพริ้มตาเกร็งลมปราณรักษาตัวกับพื้นพลาถกล่าว

“ผู้นี้กับเล่าสู่กาลก่อนเคยมีความสัมพันธ์มาช่วงเวลาหนึ่ง ยังหวังให้สหาย
น้อยเห็นแก่หน้าต่ำต้อยของเล่าสู่ อย่าได้สืบสาวเรื่องราวรักชู้ควราว”

ลีเจ็กลิ่งเหลือบมองเชียวก้วงแวบหนึ่ง ตอบด้วยความหมายเหน็บแนม

“ในเมื่อผู้อาวุโสเสนอหน้าขอความกรุณาเช่นนั้น ข้าพเจ้าไหนเลยจะไม่
คล้อยตาม เพียงแต่ว่าหากพบในครั้งหน้า ก็จะไม่ให้ความปรานีเยี่ยงนี้อีกแล้ว”

บู๊แก้มมีเสียงอีก กัมลงคว่ำร่างเชียวก้วงหนีบไว้ในซอกแขน กุ้ยวาก็
ก้องกังวาน ทะยานกายลงจากยอดเขาตุงดาวตก

ลีเจ็กลิ่งมิเหลือบแลศพทั้งแปดซากบนพื้นอีกสักแวบหนึ่ง เดินมาที่เบื้อง
หน้าเจี๊ยะลู่พลาถถาม

“เจี๊ยะตึงจู้ เรื่องราวทางนี้เสร็จสิ้นแล้ว พวกเรารับกลับไปดูที่หน้าศาล
พระภูมิจึงมีข่าวคราวใดหรือไม่ ?”

เจี๊ยะลู่รับคำ แล้วเงยร่างทำสายโอบปราด ๆ ลงไปจากยอดเขาบ้าง

บทที่ 22 บังอาจทำยมทูต

ลีเจ็กถึงโอดละลือนำหน้า ยามเมื่อมาถึงบริเวณมีพญำ
รกร้างขึ้นสูงท่วมเอว พลันมีพลึงทมุดันหุมนึงทะลักเข้าไป
ด้านหลังอย่างรุนแรง

ลีเจ็กถึงมิได้เหลียวมองเลย ร่างในอากาศดีลังกาพลัวปราดลงที่พุ่มพญำ
รกร้างนั้นทันที

ปลายกระบี่เจ็ดจำปานสายฟ้าแผ่นผืนหนึ่งกระจายออกครอบคลุมพญำ
บริเวณนั้นจนขาดกระจายไปทันที

ในด้านพญำที่ปลิวกระจัดกระจาย มีเสียงแผดร้องโหยหวนดังสิ้น ๆ แล้ว
ศิระะที่ลั่นเลียนศิระะหนึ่งกลิ้งหลุน ๆ ออกไปไกลกว่าสิบวา

ลีเจ็กถึงพอทรงกายก็เห็นชัด ผู้ที่ถูกสังหารแต่งกายเช่นบริวารชั่วร้ายของ
เกาะเอ็กซัวเต้า

กระบี่ชีวล้อเกียมถูกสอดเข้าฝักนานแล้ว สองตาเป็นประกายกล้ำสอ
ด สายมองไปมารอบข้าง

เจี๊ยะลู่ก็ทะยานกายเข้ามาถึง ในมือยังถือหวัะโหลกโตประมาณกำปั้นที่

สร้างขึ้นจากเหล็กกล้าประกายแวววาวอยู่หลายลูก ลีเง็กลิ่งเมื่อเห็นก็ได้คิด

‘พวกโจรร้ายเหี้ยมชั่วเจ้าจะต้องรดมกำลังออกมาจำนวนมากหลาย ซ่อนตัวตามที่ทางต่าง ๆ ดูที่ท่ามันต้องใช้วิชาฝีมือทั้งลอบเร้นและเปิดเผยโดยพร้อมกัน’
เมื่อได้คิดเช่นนั้น รู้สึกเป็นเรื่องราวที่เลวร้ายแล้วจึงรีบตวาด

‘พวกเรารีบไปด่วน ช้าน่ากลัวไม่ทัน !’

ขาดคำพุ่งกายขึ้นจากที่ซ่อน โฉบปราดออกไปโดยเร็ว เมื่อเลี้ยวที่ทางโค้งสายหนึ่งก็เห็นกำแพงของศาลพระภูมิและป่าโปร่งทางรอบข้างแล้ว

ลีเง็กลิ่งพุ่งตัวด้วยความเร็วปานสายฟ้า ชั่วพริบตาก็มาถึงหน้าศาลพระภูมิ กวาดตามองรอบข้าง ต้องตระหนกจนใจสะท้าน มุมปากกระตุกถี่เร็ว เพราะพื้นหญ้าที่หน้าศาลพระภูมิถูกเหยียบย่ำจนยุ่งเหยิง ซากศพที่โลหิตเกรอะกรังนอนกายกันระเกะระกะ มิต้องตรวจก็ทราบเป็นเหยียงจู้ของตึกต่าง ๆ ในพรรคแนฮุ้นปึง

ลีเง็กลิ่งพยายามสะกดกลั้นความเจ็บแค้นรันทดไว้ นับดูในใจ ศพมีมากถึงห้าซาก แต่ละซากตาเหลือกถลน ใบหน้าบิดเบี้ยวเสยะ แต่ผิวหนังล้วนเป็นสีม่วงคล้ำ

เมื่อเจี๊ยะลุ่ทั้งสี่ตามมาถึง พอเห็นสภาพอันสยดสยองนี้ ต่างยืนตะลึงลานกับที่ด้วยความคลั่งแค้น

ลีเง็กลิ่งมิได้ส่งเสียงสักครึ่งคำ ดูโดยละเอียดกลับไม่มีซากศพของชีววัยได้ชื่อและฉิ่นย้วย้วยกับเหยียงจู้อีกสองคน

ลีเง็กลิ่งจึงครุ่นคิด

‘เบื้องหน้านอกจากศพห้าซากแล้ว ไม่เห็นผู้อื่นใดอีก มีทางเป็นไปได้อยู่สองสถาน หนึ่งคือพวกมันทุ่มเทกำลังไล่สังหารศัตรู มิเช่นนั้น ก็ถูกพวกเหี้ยมชั่วเจ้าคร่าตัวไปได้’

เนื่องจากเห็นผู้ตายล้วนมีผิวหนังสีม่วงคล้ำ แสดงว่าถูกพิษร้ายของพวกเหี้ยมชั่วเจ้าแน่นอน

เจี๊ยะลุ่ก้าวอาด ๆ เข้ามาส่งเสียงเครือ

‘ปึงจู้ ครั้งนี้พวกเรานับว่าเปลี่ยนแปลงจนยับเยินแล้ว หากไม่เช่นนั้นแล้วสังหารพวกมารร้ายเหี้ยมชั่วเจ้าให้สิ้นซาก พวกเราคงจะแบกหน้ากลับสำนักใหญ่ได้

อย่างไร ?

ลี้เกียจลี้เง็กลี้เง็กเครื่องเครียดราวพอกด้วยน้ำแข็ง หรดกายนั่งขัดสมาธิพลง
ส่งเสียงแผ่วเบา

“ทั้งมวลมาอยู่รวมเป็นที่เดียวกัน อย่าได้แยกย้ายเป็นอันขาด”

ทั้งสี่จึงพากันเคลื่อนกายเข้าไปโดยจงงสงสัย ทอระยะห่างกันเพียงห้า
เชิยะเท่านั้น

ลี้เง็กลี้เง็กเห็นทั้งสี่ต่างเดือดดาลจนตากลมกว้าง เส้นเลือดขึ้นเขียวโปน
ทราบว่พวกมันมีความเคียดแค้นที่เฮียตี๋ในพรรคต้องตายอย่างสยดสยอง
มีความกระหายใคร่ได้ล้างแค้นในบัดดล จึงกล่าวเบา ๆ

“ซิกซัวเกี่ยมไว้วังตั้งจูและสิบสองแพรแดงของพรรคเรา มีพลังฝีมือ
ระดับใด คาดว่พวกท่านก็ต้องทราบกระจ่าง...”

เฮียงตั้งจูทั้งสามมิกล้าเอ่ยปากโดยหุนหัน ต่างจับมองลี้เง็กลี้เง็กด้วยความตื่น
เต้นสงสัย ส่วนใจครุ่นคิด

“วันนี้ปั้งจูไหนพิกลยิ่ง ? เมื่อครู่ยังเดือดดาลทะยานใจ วังหาร่องรอย
ศัตรูจนทั่วทั้งภูเขา ไฉนตอนนั้นกลับมานั่งสงบกับพื้น ถามปัญหาที่ไม่มีสาระได้ ?”

แต่เจี๊ยะลู่เมื่อฟังดังนั้น ทราบว่ลี้เง็กลี้เง็กต้องพบความเห็นใด ? และ
ว่จากนี้มีความหมายบอกใ้บ่อยู่แล้วจึงตอบเบา ๆ

“ไว้วังตั้งจูเป็นสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักไว้วังให้ พลังฝีมือสูงส่ง
กล้าแข็ง ไหวพริบปฏิภาณเปรื่องปราดเฉียบแหลม ยอดฝีมือธรรมดาในบู๊ลิ้ม
ต้องไม่อาจสัมผัสท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง บวกกับสิบสองแพรแดงที่ผ่านการต่อสู้
จนโชกโชกซ่านาญ พลังย่อมต้องเข้มแข็งเป็นที่สุด น่ากลัวผู้คนในบู๊ลิ้มยุคนี้คิด
จะพิชิตพวกท่านให้พ่ายแพ้ในคราเดียว นอกจากหกสำนักใหญ่ระดมสุดยอด
ฝีมือทั้งมวลออกมา ส่วนชนชาวบู๊ลิ้มอื่น ๆ ยากยิ่งที่จะกระทำได้”

ลี้เง็กลี้เง็กรีบผงกศีรษะกล่าว

“เจี๊ยะตั้งจูแยกแยะสมเหตุผลยิ่ง ข้าพเจ้ายังมีว่จาอีกคำก็คือ ชิวว่วง
ได้ชื่อ ฉันทั้งจู และเฮียงตั้งจูที่เหลื่อเจ็ดคน เมื่อพวกท่านรวมกำลังต่อต้าน
ใช้ว่าเข้มแข็งอย่างยิ่งหรือไม่ ?”

เจี๊ยะลู่ต้องพากันผงกศีรษะ ลี้เง็กลี้เง็กกล่าวต่อ

“พวกเราแยกออกไปช่วงเวลาไม่นานเลย แต่เมื่อกลับมา ถึงกับเกิดเหตุร้ายจนรุนแรงปานนี้ได้ นอกจากหกล้านกใหญ่ของภูลิ้มแล้ว ก็มีแต่คนของเอ็กซัวเต๋ากับอั้งลี่ห่วยเท่านั้นที่อาจมีกำลังระดับนี้อยู่”

“ในความคาดคิดของปิงจื...”

“ในความเห็นของข้าพเจ้า ที่ลอบจู่โจมคนของพรรคเราต้องเป็นบริวารชั่วร้ายของเอ็กซัวเต๋านั่น สำหรับผู้ที่หายสาบสูญไปจะมีสถานการณ์เช่นไร ? กลับไม่อาจที่จะคาดคิดคำนวณได้ แต่ดูจากเรื่องราวที่เกิดขึ้นนี้ สามารถใช้ช่วงเวลาสั้น ๆ จู่โจมเอียงจืทั้งห้าท่านพ่ายแพ้ ต้องเป็นพวกเอ็กซัวเต๋าระดมกำลังออกมาหมดสินทั้งรัง...”

กวาดตามองรอบข้าง ลี้เจ็กลิ่งส่งเสียงแผ่วเบาว่าเดิม

“ตอนนี้พวกเราตกอยู่ในการคุมเชิงของเอ็กซัวเต๋านั่นแล้ว แต่ทว่าศัตรูอยู่ในที่ลับ พวกเราอยู่ในที่แจ้ง ยากจะสังเกตพบเห็นเท่านั้น”

เจี๋ยลู่และเอียงจือีกสามคนต่างผ่านการต่อสู้จนโศกโชนชานาญ เสี่ยงความเป็นความตายมามากมายนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว เพียงสะกิดเล็กน้อยก็เข้าใจมาได้ทันที จึงต่างมีสีหน้าตื่นเต้นกว่าเดิม

ลี้เจ็กลิ่งแค้นหัวร่อส่งเสียงแผ่วเบาต่อ

“ตอนนี้เจี๋ยเต็งจืพาเอียงจืสองท่านโถมทะลวงเข้าไปในศาลพระภูมิ ข้าพเจ้าพบเห็นในนั้นมีเงาร่างอยู่สองสาย กำลังลอบดูทางหลังประตูใหญ่”

แล้วหันมาบอกกับเอียงจือีกผู้หนึ่งที่มึนเมาเอียง

“คูเอียงพอจะส่งเสียงทวาดตัง ๆ มารยาเป็นท่าท่าจะโถมเข้าไปในป่าด้านขวามือ ข้าพเจ้าจะชิงเข้าไปในป่าด้านซ้าย ชันหัวหน้าของเอ็กซัวเต๋จะต้องอยู่ในด้านนั้นแน่”

ลี้เจ็กลิ่งที่มีพลังฝีมือเลอเลิศสูงสุดของแผ่นดินยุคนี้ และยังมีวาสนาได้กินผลไม้มุกในตอนเยาว์วัย โสດประสาทจึงปราดเปรียวเหนือธรรมดา เมื่อครู่ที่นั่งขัดสมาธิได้เกร็งกำลังภายในที่สุดสูงฟังความเคลื่อนไหวทางรอบข้าง รู้ตัวว่ามีผู้คนซุกซ่อนอยู่ในแห่งหนใดบ้างแล้ว

เมื่อจัดการแบ่งกำลังเสร็จสิ้น ลี้เจ็กลิ่งส่งเสียงเป็นรหัส เงาร่างห้าสายพลันกระจายออกไปในสามทิศทางทันที

ลี้เง็กลิ่งที่ขยับตัววูบ ร่างพุ่งควับเข้าไปในป่าช้ามือ ปลายเท้าพองเต่งพื้น พลันมีเสียงหัวร่อดังประหลาดพิกลออกมาจากปาก แล้วมีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งขึ้น อากาศตึงเเก้ทัศนัต์หลุดจากแหล่ง

ลี้เง็กลิ่งตวาดก้อง สะบัดมืออย่างว่องไว ประกายสีแดงสายหนึ่งพุ่งผ่า อากาศด้วยเสียงเกรียวกราดเสียดประสาทสะท้านใจ... เขี่ยะเล้งสอที่เป็นอาวุธลับ สยบแผ่นดินของละชั่วซึ่งขุนในอดีตกู้ชดออกไปแล้ว !

เงาร่างกลางอากาศสายนั้น พลันส่งเสียงร้องด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย ถูกเขี่ยะเล้งสอที่มีความเร็วยิ่งกว่าประกายไฟพุ่งใส่กลางหลังทะลุทรวงอก ร่าง หล่นลงพาดกับพื้นดังสนั่นหวั่นไหว ขาดใจตายไปอย่างง่ายดาย

ลี้เง็กลิ่งมิได้หยุดยั้งรือ พุ่งขึ้นอากาศหมุนวนสามรอบแล้วกวักมืออุบ เขี่ยะเล้งสอคืนกลับมา

กวาดตามองไปพบเห็นเบื่องหน้ามีจุดดำเล็ก ๆ กำลังพุ่งด้วยความเร็ว ปานดาวตก จึงแก่นหัวร่อหมายจะไล่ตามไป

พลันได้ยืนภายในศาลพระภูมิมีเสียงตวาดด่าแล้วตอสู้งตั้งสนั่นหวั่นไหว ส่วนที่ชายปากคูเอียงก็คล้ายตอสู้งกับศัตรูแล้ว

ลี้เง็กลิ่งจึงต้องสะบัดแขนตีสั่งกาโอบมาดั่งปักษาร้าย ไปยังบริเวณตอสู้ง ของคูเอียงก่อน

ตอนนี้เป็นเวลาอาทิตย์ใกล้สนธยา ยังกระจางแจ่มใสเห็นได้ชัดเจน ที่ ตอสู้งกับคูเอียงถึงกับเป็นสตรีถือพิณเหล็กวัยยี่สิบเศษ !

ลี้เง็กลิ่งมีสายตาคมกล้ำยิ่งนัก มองปราดเดียวก็จำได้ นางมิใช่ใครอื่นคือ คู่หมั้นล่อส่ายอ้วงซ้อเขี้ยวที่เคยไปส่งข่าวเตือนภัยแก่ตน

ตอนนั้น นางกับคูเอียงตอสู้งกันซูลมุนวุ่นวาย

ลี้เง็กลิ่งทราบว่าคุณนี้ไม่มีการบาดเจ็บล้มตาย จึงเกร็งพลั้งลมปราณหมุน วนกลางอากาศละลือลงไปที่หน้าศาลพระภูมิด้วยท่าร่างที่สวยงามยิ่ง

พอปลายเท้าสัมผัสพื้น พลันได้ยืนเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้น แล้วเงาร่างหนึ่งกระโดดข้ามกำแพงออกมา

ลี้เง็กลิ่งตวาดก้อง เงาสีขาวพุ่งควับไปสกัดหน้าคนผู้นั้นไว้ ในแสงอาทิตย์ สนธยายังเห็นชัดตา มันสวมอาภรณ์ดำสนิท ศีรษะล้านเท่าเป็ลือยเปล่า เป็น

การแต่งกายของบิรารเอิกซ์ตัว

โจรอำมหิตของเอิกซ์ตัวเมื่อเห็นมีคนถลันเข้ามาสัปดาห์ทางหนึ่งของมัน ไม่คิดว่าผู้อื่นสามารถใช้เวลาเพียงพริบตาที่พุ่งเข้าสัปดาห์นั้นได้ มีพลังฝีมือที่สูงถึงระดับใดแล้ว กลับฟาดฝ่ามือใส่ฝ่ายตรงข้ามทันที

ลี้เจ็กลิ่งเล็กตัวสูงชัน ยึดแขนออกไปควับ ก็คว้าตัวมันเหวี่ยงออกไปไกลกว่าสัปดาห์อย่างง่ายดาย ฟาดกับพื้นดังโครมใหญ่จนแทบกระอักโลหิตตาย

ลี้เจ็กลิ่งกวาดตามองรอบข้างอีกครั้ง เห็นมีเงาร่างสามคนวิ่งปราด ๆ ออกมาจากในศาลพระภูมิ ผู้นำหน้าคือตักบักิมลันเจียลู่

จักรทองในมือของท่านยังมีโลหิตหยดหยาดเป็นเส้นสาย ลี้เจ็กลิ่งจึงแยม ยัมถาม

“เจียะตังจู้ เหตุการณ์เป็นอย่างไร ?”

“ฮา... มีเดียร์จันสองตัวของเอิกซ์ตัวซ่อนอยู่ในศาลพระภูมิจริง ๆ แต่ถูกข้าพเจ้าสังหารไปผู้หนึ่งแล้ว”

พลันมีสีหน้าเคร่งเครียดกว่าเดิม เน้นเสียงหนัก ๆ

“ดูที่ท่าสนั้ทั้งสองตัวนั้นเป็นเพียงหัวหน้อย ๆ ของเอิกซ์ตัวเท่านั้น แต่พลังฝีมือกลับพิกลอย่างยิ่ง ต้องไม่ด้อยกว่าฝีมืออันดับหนึ่งของตงจวันโดยเด็ดขาด”

ลี้เจ็กลิ่งผงกศีรษะกล่าว

“เจียะตังจู้ โปรดไปคุมตัวเจ้าที่นอนกับพื้นคนนั้นไว้ ข้าพเจ้ายังจะไปปราศรัยกับสหายเก่าคนหนึ่ง”

เจียะลู่ยังงุนงงอยู่ ลี้เจ็กลิ่งก็โฉบปราดไปในบริเวณต่อสู้ของคูเอี้ยงกับอ้วง-ซ้อเซี่ยว ยังมีทันถึงที่รีบเกร็งลมปราณตวาด

“ทั้งสองหยุดมือ !”

คู่ต่อสู้ที่กำลังต่อต้านกันดุเดือดต่างได้ยืนต่างกระโดดห่างจากกันทันที ตาสุกใสของอ้วงซ้อเซี่ยวกวาดมองมาที่ร่างลี้เจ็กลิ่งทันที พลันมีประกายตัดพ้อจนร้อนหุดวูบขึ้นแทน

ลี้เจ็กลิ่งพอทรงกายรีบประสานมือคารวะกล่าว

“จากกันที่ตักเล้งทำชั่วลัดนิ้วมือเดียวกันนานกว่าครึ่งปี ครานั้นโชคดีที่โกว-

เนี่ยเห็นแก่คุณธรรมน้ำใจไปเตือนภัยให้ จนข้าพเจ้ามิต้องประสมหันตภัยโดยไม่รู้ตัว”

อ้วงซ่อเซี่ยวยันพิณเหล็กกับพื้นแล้วกล่าวเสียงละห้อย

“กงจื้อยาได้รื้อพื้นอีกเลย ครั้นนั้นท่านมิได้รับน้ำใจข้าพเจ้า และผู้ที่ล่อมกลุ่มรุมท่านกลับยับเยินจนเนจอนาถยิ่ง”

ลีเหงิ่งเง็กถึงเคร่งขรึมสำรวม กล่าวเสียงนุ่มนวล

“อ้วงโกวเนี่ย เรื่องราวคราวนั้นข้าพเจ้าหาได้อาฆาตแค้นท่านไม่ กลับตรงกันข้าม ข้าพเจ้าตื่นตันพระคุณ... อ้อ อ้วงโกวเนี่ย ท่านใช้ได้ซุ่มอยู่ในป่านั้นมาก่อนเนิ่นนาน ?”

อ้วงซ่อเซี่ยวถอนใจตอบ

“ขณะที่พวกท่านทั้งห้ามาถึงหน้าศาลพระภูมิ ข้าพเจ้าก็พอดีมาถึงเช่นกัน แต่ข้าพเจ้ากลับรู้สึกอับอายอดฝีมือซุ่มตัวอยู่ไม่น้อย และล้วนเป็นคนของเอ็กซัวเต๋ออีกด้วย...”

“ตอนอ้วงโกวเนี่ยมาถึง บนพื้นโซ่มีซากศพอยู่แล้ว ?”

“ใช่ ข้าพเจ้าก็บังเอิญพบเห็นคนของเอ็กซัวเต๋อลอบปรักรอกกันในหมู่หินที่ห่างจากนี้ประมาณสิบลิ่ บอกว่าจะลอบใช้แผนจูโจมซิกซัวเกี่ยมไว้วันน้ำขึ้นและสิบสองแพรแดงของพรรคท่าน”

ลีเหงิ่งต้องขมวดคิ้วครุ่นคิด

“ซิกซัวเกี่ยมคุมสิบสองแพรแดงมาเป็นกำลังหนุนให้ที่ซัวฮ้อก्यू่นี้ เป็นเรื่องที่ลับสุดยอดของพรรคเรา ไฉนพวกซัวร้ายเอ็กซัวเต๋อทราบก่อนได้ ?”

ลีเหงิ่งนึกไม่ออก พวกเอ็กซัวเต๋อที่อยู่ไกลถึงโพ้นทะเล ไฉนจึงมีข่าวรวดเร็วปานนี้ ?

อ้วงซ่อเซี่ยวเห็นลีเหงิ่งจมอยู่ในความคิดจนซึมเซา อีกซัวครุ่นางจึงกล่าวเบา ๆ

“คนของเอ็กซัวเต๋อยังบอก ซิกซัวเกี่ยมและสิบสองแพรแดงมีพลังฝีมือสูงส่งกล้าแข็ง กล่าวจะจูโจมได้ผลยากเย็น แต่พวกมันได้วางแผนลงมือทั้งลับและเปิดเผยสองสถาน ทำลายกำลังไปที่ละซุ่มโดยพร้อมเพรียงกัน...”

ลีเหงิ่งครุ่นคิดซัวครุ่นางจึงสอดคำ

“พวกมันแค่ว่าพาดพิงหรือไม่ การลอบเร้นเข้าตงวันครานี้มีเหล่าใดบ้าง ?”
อ้วงซ้อเซี่ยวกล่าวด้วยความห้วนวิตก

“เอ็กซัวเต้าจูปาเข้า และแซนซ่ายชาวของมันเป็นคือเชียงฮั่น (วิญญาณ
อำมหิต) ตักเผ็ก (ซัวญพิช) ลี้ก๊วย (ปิศาจร้าย) ของสามอำมหิตและสิบเจ็ด
ดาวเพชรฆาต พร้อมกับศิษย์ฝีมือเยี่ยมอีกห้าสิบคนทยอยกันมาในทิศทางนี้”

ลี้เง็กลิ่งส่งเสียงรำพึง

“หุ่เมือกออกมาหมดสิ้นทั้งรังดังที่เราคาดหมายจริง ๆ”

อ้วงซ้อเซี่ยวที่ลอบพอใจลี้เง็กลิ่งมานานแล้ว นางรีบส่งเสียงแผ่วเบา

“ลี้ก๊วย ท่านต้องรีบตระเตรียม ฟังพวกเอ็กซัวเต้าบอกที่พวกมันหุ่เมือก
กำลังครั้งใหญ่ครานี้ คล้ายดั่งจงใจมาเพราะแนฮั่นปึงโดยเฉพาะ...”

เอ็กซัวเต้าที่มีชื่อเสียงชั่วร้าย ความอำมหิตสะท้านจิตใจชนชาวบู๊ลิ้ม
มานานปีแล้ว กอปรกับผู้คนบนเกาะล้วนมีพลังฝีมือกล้าแข็งพิสดาร พุทธิการณ์
และจิตใจโหดเหี้ยมเลือดเย็น ชนชาวบู๊ลิ้มธรรมดาไม่กล้าจะต้องต่อแยะพวก
มันเด็ดขาด อย่างว่าแต่ครั้งนี้เอ็กซัวเต้ายังหุ่เมือกกำลังหมดสิ้นทั้งรัง ความ
ยิ่งใหญ่ของอาณาภาพเพียงพอจะชูขวัญคนจนฝ่อได้แล้ว

อ้วงซ้อเซี่ยวแม้ทราบพลังฝีมือลี้เง็กลิ่งลึกล้ำไม่อาจหยั่งคำนวณ และยัง
มีมือดีของแนฮั่นปึงคอยคุ้มกันช่วยเหลืออีกมากมาย แต่นางยังคงหวั่นกังวล
ไม่วาย

ลี้เง็กลิ่งครุ่นคิด

ในตอนนั้นนอกจากพวกเอ็กซัวเต้าจะเป็นศัตรูกล้าแข็งที่สุดแล้ว ยังมีพวก
อั้งลี้ห่วยคอยอุดหนุนหลังอยู่ พวกมันบาดเจ็บล้มตายไปเก้าคน ต้องไม่ยอมเลิก
รายตีแน่ มิหนำซ้ำเงื้องโกลัวก็มิทำไม่กระจางขัด เรากะระตุ้นโทะสะมันสอง
ครั้งครา ดูที่ท่าควรเป็นศัตรูมากกว่ามิตรแล้ว

ขณะครุ่นคิด เจียะลู่ได้หิ้วบริวารเอ็กซัวเต้าที่ถูกจับเข้ามา เหวี่ยงลงกับ
พื้นอย่างหนักหน่วง

ลี้เง็กลิ่งจึงเบือนหน้าไปที่อ้วงซ้อเซี่ยวพละกวาง

“อ้วงโกลัวเนี่ยยอมเสี่ยงอันตรายที่ร้ายแรงดันดันมาเตือนภัยถึงที่นี่ แต่ตอน
นี้พรรคเรามีศัตรูกล้าแข็งมาชุมนุมหนาแน่น บ้างเปิดเผยบ้างลอบเร้น คาดว่า

ฝ่ายมันจะต้องมีแผนที่สุ่มรอบคอบอยู่ก่อน คิษย์ของพรรคเรามาเจ็บล้มตายไปหลายคนแล้ว ยิ่งยังมีบ้างที่มีร่องรอยไม่ชัดเจน แผนของปัจจุบันยังหวังให้อ้วงโกวเนี้ยรับแรงกดดันตัวออกจากสถานที่อันตรายแห่งนี้ไปโดยด่วนจึงประเสริฐ ทั้งอ้วงโกวเนี้ยยังเคยมีไมตรีกับพรรคกระยาจกภาคเหนือและเอ็กก็ปัง...”

สีหน้าอ้วงซ้อเขียวทลู่ลงทันที กล่าวเสียงเครือ

“ข้าพเจ้าทราบ ท่านไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พอเห็นข้าพเจ้าก็ชิงชิงรังเกียจ...”

ลี้เง็กลิ่งตะลึงลานไปทันที กระอักกระอ่วนจนไม่อาจส่งเสียง เจี้ยะลู่หัวรอฮาฮากล่าว

“ปังจู้ ในเมื่ออ้วงโกวเนี้ยไม่ยินยอมจากไป ยืนยันให้เห็นว่านางคือวีรสตรีที่เผชิญอันตรายแล้วไม่หวาดหวั่นขวัญเสีย พวกเราในตอนนี้ยังคงสอบถามปากคำจากเดียวจฉานของเอ็กซัวเต๋าสาคัญกว่า”

ลี้เง็กลิ่งทราบ เจี้ยะลู่มาสอดปากคำด้วยความตั้งใจคล้อยสภาวะกระอักกระอ่วนของตน จึงแยมยิ้มผงกศีรษะแล้วก้มลงไปคลึงทรวงอกให้แก่บริวารเอ็กซัวเต๋า

ชายฉกรรจ์ศีรษะล้านหน้าตาโหดเทียมผู้นั้นระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วลิ้มตาขึ้นเล็กน้อย ลี้เง็กลิ่งจึงรีบถาม

“มุสิกของเอ็กซัวเต๋า นับแต่บัดนี้เราถามคำหนึ่ง ท่านก็ต้องตอบตามความสัตย์จริงมาคำหนึ่ง”

กระแสเสียงเย็นซาไร้ความรู้สึก นำหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่งนัก แต่บริวารเอ็กซัวเต๋าถลึงจ้องลี้เง็กลิ่งด้วยความเดือดดาลโดยไม่ส่งเสียง

ลี้เง็กลิ่งมิแยแส ยังคงถามเสียงกังวาน

“ครั้งนี้พวกเอ็กซัวเต๋าของท่านมากันมากนักน้อยเท่าใด ?”

ชายฉกรรจ์ศีรษะล้านพานหลับตาลง ไม่ไปแยแสสนใจดูจกับมิได้ยินก็ปาน

เจี้ยะลู่ที่คุมเชิงทางด้านข้าง ทวาดตาด้วยโหเสแล้วเตะฉาดจนมันกลิ้งหลุน ๆ ไปหลายตลบ

ลี้เง็กลิ่งโบกมือแค้นหัวร่อกล่าว

“มุสิกตาขาว มาอวดเป็นผู้เข้มแข็งต่อหน้าเราบ้างจ้ะ นับว่าหาผิดคนแล้ว...”

จบคำกาน้ำนี้ทั้งห้าเป็นตะขอ ด้วยท่วงท่าพิกลอย่างยิ่ง กัดไปเบา ๆ เข้าที่
ร่างบริวารเอ็กซิวเต้า นั่นคือฝีมือเฉพาะตัวของละครซึ่งขุนที่ใช้ทรมานศัตรูนาม
ซ้อเมะตี้ฮวก (บิตชีพจรสักดจุด)

ชายฉกรรจ์ศิระลำนเมื่อถูกปลายนิ้วลิ้เง็กลั้งจีใส่ รู้สึกจุดเส้นชีพจร
ทั่วร่างบิดเบี้ยวเปลี่ยนที่จนสับสน เลือดลมพุ่งย้อนกลับ จนสามสิบหกจุดในร่าง
คล้ายตีบตัน ยิ่งกว่านั้นคล้ายมีดแมลงจำนวนมากหมื่น ๆ พัน ๆ มากัดแทะกระดูก
ในร่างจนทั้งคันทั้งปวดสุดแสนทนทาน

ความรู้สึกที่ปวดแปลบทรมานนี้ คล้ายเป็นมือของมัจจุราชมารดาถึง
อวัยวะภายในของมันเป็นอย่างโหดเหี้ยม เหนือกว่าพลังทะลักออกจากศิระลำนเปลี่ยน
ของมันเป็นเส้นสาย ดวงตาถลนออกนอกเบ้า ขบกรามแยกเขี้ยวจนหน้าเหี่ยม
อำมหิตกว่าเดิม

ลิ้เง็กลั้งยื่นมือโพล่หลัง ส่งเสียงอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น

“มีใครนำหนกระมัง ? เราบอกแก่ท่านได้ นี่เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น
ตอนท้าย ๆ ยังเป็นรสชาติที่น่าลิ้มกว่านี้มากนัก”

ชายฉกรรจ์ศิระลำนยังคงขบกรามผินทวนไว้ แต่ยืงนานยืงยากจะทนทาน
ความเจ็บปวดทรมานสุดแสนสาหัสนี้ แทกรซึมเข้าถึงไขกระดูกในร่างมันแล้ว

ลิ้เง็กลั้งเพ่งมองหน้าที่บิดเบี้ยวของชายฉกรรจ์ศิระลำนพลางส่งเสียง
เย็นชา

“อีกเพียงชั่วน้ำเดือด ชีพจรที่ยุ่งเหยิงอยู่ในร่างท่านไม่สามารถจะหลุดสู่ที่
เดิมอีกแล้ว เมื่อเลือดลมพุ่งย้อนเข้าสู่หัวใจ ท่านก็ต้องทนความเจ็บปวด
ทรมานกว่านี้อีกสิบเท่า แต่ต้องเจ็ดวันให้หลังจึงจะกระอักโลหิตตายไปได้”

ทันใดนั้นชายฉกรรจ์ศิระลำนร้องสุดเสียง

“ปล่อยเรา... ปล่อยเรา... เราบอก... เราบอก...”

ลิ้เง็กลั้งหัวร่อแค้น ๆ งอนิ้วดัดควับ พลั่งลมสายหนึ่งแทรกเข้าไปกลาง
ขม่อมที่ลำเส้นของชายฉกรรจ์ทันที

ชายฉกรรจ์สะดุ้งเฮือกใหญ่ ความเจ็บปวดทรมานทั้งร่างปลาสนาการ
ทันที แต่เสียงกำลังภายในมากเกินไปจึงอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรง นอนระทวยอยู่กับ

พื้นไม่อาจคลานขึ้นได้

ลี้เง็กลิ่งพลันทวาด

“รีบบอกมา พวกท่านครานี้มากันมานาน้อยเท่าใด ?”

ชายฉกรรจ์ศีรษะล้านส่งเสียงแทบพร่ำ

“ตั้งแต่เต้าจู๊ลงมา รวมทั้งสามองค์รัชพิทักษ์วัง ลิบเจ็ดดาวเพชรฆาต และศิษย์อาวุโสของเกาะห้าสิบคน ต่างพากันมาหมดสิ้น...”

“สถานที่ออกคำสั่งของพวกท่านอยู่แห่งไหนใด ? โฉนไม่เห็นเต้าจู๊ (ประมุข เกาะ) และบุคคลสำคัญของเกาะท่าน ?”

“เพราะพรรคท่านเกี่ยวข้องขัดขวางเรื่องราวจนเกิดเช่นฆ่าให้เป็นความ อาฆาตแค้น เต้าจู๊ได้ระดมยอดฝีมือทั้งเกาะมาแทบหมดสิ้น แต่ในบริเวณนี้มีเพียงเต้าจู๊และหนึ่งในสามอำมหิตที่เป็นองค์รัชพิทักษ์วังเฮียงฮุ้น (วิญญาณ อำมหิต) เซาฮึด บงการอยู่บนอ๊กจิ่วไ้ (ผาแรงโหด) บมฺบูเขาจิวฮ้วนฮัว (อสรพิษ ล้อม) ที่ห่างจากนี้สามสิบกว่าลี้”

“ไปอ๊กจิ่วไ้ได้ด้วยเส้นทางสายใด ?”

ขณะชายชราศีรษะล้านจะตอบ พลันมีเสียงกราดเกรี้ยวทวาดมาในป่าที่ ด้านหลังผู้คนทั้งหลาย

“เจ้าอุบารห์ชาติชั่ว กินในหันใจออกนอก เราดูว่าเจ้ายังไม่ฆ่าตัวตายเอง ได้ ?”

เสียงดังพร้อมกับประกายเงินโตประมาณกำปั้นกำก่อน พุ่งฝ่าอากาศเข้ามายังกลุ่มผู้คนดุจสายฟ้า

ลี้เง็กลิ่งมิได้เหลียวหน้า ยังคงจ้องมองชายฉกรรจ์บนพื้นแล้วเร่งรัด

“รีบบอก ไม่ต้องกลัวมัน”

สีหน้าชายฉกรรจ์เอิกฉาวเต้าเปลี่ยนแปรเป็นบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ ร่างใหญ่ สั่นระริกถี่เร็ว

ลี้เง็กลิ่งได้ลอบเกร็งพลังลมปราณลึกนี้จึงซึ่งกระจายออกไปรอบข้าง จน คล้ายมีกำแพงไร้สภาพกั้นรอบบริเวณไว้

แล้วหันไปทวาดใส่ด้านข้าง

“ท่านทั้งหลายรีบถอยมาด้านหลังข้าพเจ้า อ้อมชายป่าออกไปสกัดศัตรูไว้”

เจี๊ยะลู่ทราบ อาวุธลับหวักะโหลกเหล็กกล้าของเอ็กซัวเต๋ออำมหิตชั่วร้าย เป็นที่สุด นอกจากมีน้ำหนักกว่าอาวุธธรรมดาหลายแล้ว ยังสามารถหมุนวนจู่โจมในอากาศอีกด้วย เพื่อช่วงชิงเวลาคำว่าตัวคนผู้นั้น จึงไม่อาจหันกายไปต่อต้านได้

ทั้งทำอ้อมค้อมไปที่ด้านหลังลี้เจี๊ยะลู่อย่างว่องไว ทะยานกายสู่ปาโปรงตั้งเหินบิน

เวลานั้นหวักะโหลกเหล็กทั้งเก้าลูกได้พุ่งมาปาดสายฟ้า แต่พอชนถูกกำแพงของพลังลี้เจี๊ยะลู่ที่หยุ่นเหนียว กลับกระดอนออกไปจนหมดสิ้นทันที

ลี้เจี๊ยะลู่ที่ถูกกะโหลกเหล็กทั้งเก้ากระแทกไสยรู้สึใจสั่นสะท้าน ลมปราณต้องปั่นป่วนวูบหนึ่ง จึงตระหนักต่อฝีมือผู้ซัดนี้อย่างยิ่ง แต่ยังคงคาดคั้นถามชายฉกรรจ์ศิระะล้าน ผ่าอีกใจไว้ (แรงโหด) ของภูเขัจฉ้วงชวอยู่ไหน ? เพราะกังวลความปลอดภัยของผู้คนในพรรคกลัวจะไปช่วยไม่ทันห่วงที่

ลี้เจี๊ยะลู่ถามซ้ำ ๆ สองคำ ชายฉกรรจ์ที่นอนอยู่บนพื้นยังคงแน่วนิ่งมีตอบได้

ลี้เจี๊ยะลู่ตระหนักยิ่งนัก ใช้ปลายเท้าเขี่ยร่างมันหงายขึ้นมา แลเห็นใบหน้าของมันเป็นบิดเบี้ยวส่ายตาถลนออกนอกเบ้า โลหิตสายหนึ่งกำลังหลั่งไหลออกจากปาก

ที่แท้ใจอำมหิตของเอ็กซัวเต๋อได้กัดลิ้นฆ่าตัวตายไปเองแล้ว

ลี้เจี๊ยะลู่จึงทั้งเดือดดาลทั้งคลั่งแค้น ร่ำร้องในใจ

‘ภูเขัจฉ้วงชวอยู่ไหนกันแน่ ? มันเพียงบอกห่างจากนี้สามสิบกว่าลี้จะเป็นสามสิบกว่าลี้ในทิศใด ? และยังต้องหาหน้าผาของปาเซาเล็กให้พบอีกด้วย ไหนเลยเป็นเรื่องจะพบได้โดยง่ายตาย ?’

ขณะครุ่นคิดจนกระวนกระวาย พลันมีเสียงตอสู้ดังแว่วมาจากในปาโปรงข้างศาลพระภูมิ

ลี้เจี๊ยะลู่ที่เดือดดาลอัดอกไม่มีที่ระบาย ต้องเหวี่ยงหน้ากู่เสียงยาวแล้วพุ่งควมเข้าไปที่ปาดุจสายฟ้าแลบ

ขณะลี้เจี๊ยะลู่หมายจะโถมเข้าไป พลันมีเสียงแตรร้องโหยหวนดังขึ้น แล้วเงาดำกลุ่มก้อนหนึ่งพุ่งออกมาอย่างรุนแรง

ลี้เจี๊ยะลี้กึ่งพลั้กายหลบ แต่ตะบะบเงาดำนั้นไว้อย่างว่องไว สัมผัสมีอัฐสิก
อ่อนนุ่มนิ่มถึงกับเป็นร่างคนผู้หนึ่ง

ลี้เจี๊ยะลี้กึ่งมองปราดเดียวก็จำได้เป็นหนึ่งในสามเชียงจิวของตน ทรวงอกยัง
มีโลหิตหลังไหลไม่ขาดสาย แต่ขาดใจตายไปแล้ว

ลี้เจี๊ยะลี้กึ่งต้องตะเบ็งเสียงหัวร่อด้วยความเดือดดาล วางซากศพลงกับพื้น
แล้วก้าวอาด ๆ เข้าไปในป่าทันที

บนลานกว้างกลางป่า เจี๊ยะลู่กับเชียงจิวอีกผู้หนึ่งร่วมกำลังต่อต้านคนร่าง
ผอมแห้งเตี้ยเล็กอย่างลำบากยากเข็ญ มั่นผู้หนึ่งมีพลังที่หยุนเหนียวเยียบ
กระบวนท่าพิกลพิสดารยิ่งนัก

ส่วนอ้วงซ้อเชื่อมกับคูเอี้ยงทุ่มเทกำลังโถมจูโจมใส่ชายฉกรรจ์สูงใหญ่
ศิระะลั่นลือลือด่าอย่างดุดัน

ลี้เจี๊ยะลี้กึ่งลอบสำรวจชัยภูมิแวบหนึ่ง ทราบว่าสองคนของเกาะเอ็กซัวเต้านี้
ต้องนับผู้ผอมแห้งเตี้ยเล็กมีพลังฝีมือและศักดิ์ศรีสูงกว่า ดังนั้น กระทั่งเจี๊ยะลู่
ที่เป็นยอดฝีมือบวกเชียงจิวที่มีมือเข้มแข็งมิใช่น้อยกลุ่มรวม ยังคงไม่อาจต้านทาน
มันผู้นั้นได้

ตอนนั้น เจี๊ยะลู่ทั้งสองแม้จะทุ่มเทชีวิตเข้าต่อต้าน แต่มีที่ท่าร่อแร่ใกล้
จะเพลี่ยงพล้ำแล้ว

คู่อีกด้านหนึ่ง อ้วงซ้อเชื่อมกับคูเอี้ยงกระหนาบจูโจมที่บัดเดียวซ้าย บัด
เดี้ยวขวา บัดเดี้ยวบน บัดเดี้ยวล่าง ด้วยความเร็วปานสายฟ้า เริ่มเป็นฝ่าย
มีเปรียบต่อชายฉกรรจ์สูงใหญ่มาทีละน้อย

ลี้เจี๊ยะลี้กึ่งแน่วแน่ใจ ด้วยพลังฝีมือของชายฉกรรจ์สูงใหญ่ผู้นี้ ในช่วงเวลา
สั้นต้องไม่สามารถทำอันตรายเชียงจิวของตนได้เด็ดขาด

จึงเป็นที่แน่แก่ใจ ผู้ใช้ฝีมืออำมหิตปลิดชีวิตเชียงจิวเมื่อครู่ต้องเป็นคน
ชุดดำร่างผอมแห้งเตี้ยเล็กนี้แน่ ดังนั้นแค้นหัวร่อแล้วพลั้ควับเข้าไปที่ด้านหลัง
คนชุดดำ

คนชุดดำมีพลังฝีมือที่ยอดเยียมจริง ๆ ลี้เจี๊ยะลี้กึ่งเพ็งพุงกายเข้าถึง มันก็
กระแทกคอกทั้งสองกลับมา พร้อมกันนั้นสลับเท้าทั้งสองเตะเข้าใส่พวกเจี๊ยะลู่
หกเท้าซ้อน ๆ จนพวกเจี๊ยะลู่ต้องถอยร่นไป

ลี้เจ็งลิ่งแค้นเสียงด้วยความเดือดดาล สลับสองฝ่ามือจนกลายเป็นเงา
ซับซ้อนร้อย ๆ พัน ๆ พลังดูดันกระแทกคนชุดดำจนต้องถลาออกไปสามก้าว
ใหญ่

คนชุดดำที่ผอมแห้งเตี้ยเล็กแค้นหัวร่อเสียงพิกุลแล้วกล่าว

“แนฮั่นบึงมีชื่อกระดองเกรียงไกร เล่าลือว่าเป็นพรรคใหญ่ที่สุดของบู๊ลิ้ม
ยุคนี้ แต่วันนี้ได้เห็นยังคงเป็นเท่านั้นเองดอก”

ลี้เจ็งลิ่งเห็นมันแม้พลาดพลั้ง แต่ยังคงปากแข็งมียอมรับ จึงแค้นเสียง
เย็นชา

“ใช่เพียงนี้หรือไม่ ? ลักครู่ท่านก็ต้องรู้แก้ไข เมื่อครูเหียงจู้คนหนึ่งของ
พรรคเราใช้ถูกท่านฆ่าไปหรือไม่ ?”

คนชุดดำเตี้ยเล็กตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวแล้วตอบ

“เราตักเผือก (ขวัญพิช) เขี้ยจ้อเคยฆ่าคนมาดั่งขี้มดปลวก แม้เป็นผู้ฆ่า
เขี้ยฆ่า ก็มีเห็นต้องแตกตื่นตระหนกไปเลย”

ลี้เจ็งลิ่งไม่มีสีหน้าตื่นเต้น ส่งเสียงเย็นชา

“ท่านคือหนึ่งในสามอำมหิตของเอ็กซัวเต๋า นามตักเผือก (ขวัญพิช) เขี้ยจ้อ
ที่เป็นองค์กรใหญ่อันผยองลำพอง ?”

“พวกท่านชนชาวบู๊ลิ้มตงจ้วน มีผู้ใดไม่ทราบร่องรอยของเอ็กซัวเต๋ารเราไป
ถึงที่ใด ไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านรับมือได้ สามองค์กรใหญ่ของเกาะมีเกียรติ-
ภูมิสะท้อนทั่วไปทั้งแผ่นดินอันกว้างใหญ่”

“เฮอะ ผู้กล้าหาญที่มีเกียรติภูมิสะท้อนทั้งแผ่นดิน ท่านมาทดลองจะรับ
มือเราปึงจู้ได้ถึงสิบกระบวนท่าหรือไม่ ?”

ตักเผือกเขี้ยจ้อผู้นี้เป็นหนึ่งในสามองค์กรพิทักษ์วังบนเกาะเอ็กซัวเต๋่า มี
พลังฝีมือที่เพียงด้อยกว่าปึงจู้ปาเข้าและเฮียงฮั่นเซาอดเล็กน้อยเท่านั้น นับเป็น
สุดยอดฝีมืออันดับสามของเอ็กซัวเต๋่าได้

ลี้เจ็งลิ่งที่มีพลังฝีมือเลอเลิศสูงสุด จิตใจพระนงกล้าแข็ง แม้ฝ่ายตรง
ข้ามจะมีชื่อเสียงเกรียงไกร แต่หาवादหวั่นพรั่นใจสักน้อยนิดไม่

ตักเผือกเขี้ยจ้อพอทราบฝ่ายตรงข้ามคือเจ็กมิ่นชิวลั๊วที่มีชื่อครอบคลุม
แผ่นดินในปัจจุบัน ยังต้องสะท้านขึ้นเบา ๆ โดยไม่รู้ตัว รีบกวาดตามองไป

แลเห็นเล่าชา (ที่สาม) ของสิบเจ็ดดาวเพชรฆาตที่มันพามาถูกบุรุษสตรีคูหนึ่ง
กระหนาบจูโจมจนเริ่มตกเป็นเบี้ยล่างไปแล้ว มันพลันแผดหัวร่อแล้วทวาด

“อย่าได้อวดโอ่เล่ห์ลิ้นคารม มาพิสูจน์กันในปีมือจึงเป็นของจริง”

เสียงดังร่างขยับพาดไปห้าฝ่ามือ เตะตามติดอีกสามเท้า พอลงมือก็เป็น
วิชาที่พิกลพิสดารของเอ็กซั้วเต้า นับว่าผู้คนยากจะป้องกันได้รัดกุมจริง ๆ

ลี้เจ็กลิ่งแค้นเสียงเยิ่นชา ใช้สิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้าที่ละเอียดซึ้งกุ่มถ่าย-
ทอดให้มาต่อต้านอย่างเยือกเย็น

เพียงพริบตา ทั้งสองประมือกันห้ากระบวนท่า มาตราว่าเขี้ยวจ้อมมิได้
พ่ายแพ้ แต่ระหว่างลงมือกัน กลับถูกฝ่ายตรงข้ามคุกคามจนถอยร่นถึงห้าก้าว
ลี้เจ็กลิ่งครุ่นคิด

‘ความสูงส่งในพลังฝีมือของตึกเผ็กเขี้ยวจ้อมนี้ ยังเหนือกว่าลี้ก๊วย (ปีศาจร้าย)
เงี่ยมเม่งเมื่อกาลก่อนเสียอีก เพียงด้อยกว่าจิ้นเอ็งโกวโสภาเล็กน้อยเท่านั้น
หากไม่ใช่กระบวนท่าพิสดาร น่ากลัวต้องพัวพันกับมันเป็นร้อยกระบวนท่าจึง
พิชิตได้...’

ความคิดพรวบ ทั้งสองก็ประมือกันไปอีกสามกระบวนท่า

ลี้เจ็กลิ่งพลันทะยานกายควับขึ้นอากาศ ด้วยท่าร่างที่แคล่วคล่องปราด
เปรียวดั่งปักษา และก็คล้ายเป็นมังกรทะยานฟ้า โอ้อ่าสวยงามยิ่งนัก

ตึกเผ็กเขี้ยวจ้อมตระหนกจนใจสะท้าน ทราบทันทีว่าฝ่ายตรงข้ามจะใช้
ไม้ตายอำมหิตจูโจมมา จึงรีบเกร็งกำลังภายในขึ้นเตรียมพร้อม ยกสองฝ่ามือ
ขึ้นปิดป้องโดยเข้มแข็ง

ลี้เจ็กลิ่งในอากาศ ส่งเสียงกู่ยาวราวมังกรคำราม ร่างพองพืดควับกลับ
กลายเป็นเงามากมายหลายสิบ กระหนาบจูโจมเข้าใส่เขี้ยวจ้อมจากสี่ทิศแปดทาง

พลังที่มหาศาลปานภูเขาดล่ม เสาฝ่ามือที่ซับซ้อนดั่งม่านหนา นับเป็น
อานุภาพที่ชั่วชั่วสะท้านวิญญาณผู้คนได้อย่างรุนแรง

นั่นคือกระบวนท่ามั่วทึบย่มมือ (อสูรบินเต็มฟ้า) ที่มีอานุภาพสูงสุดของ
สิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้า

เมื่อกาลก่อน ลี้เจ็กลิ่งเคยใช้กระบวนท้านี้สยบพิชิตเหี้ยม่นิด้า (หน้า
แดงขวัญเหล็ก) ซีตวันฮง ที่เป็นสุดยอดฝีมือของดินแดนเซ้าไ้มาคราหนึ่ง

เซียจ้อมีพลังฝีมือไม่หัดเทียมชีวิตวันสง เมื่อลี้เจ็กลิ่งใช้กระบวณหานี้จู่โจม มั่นยอมไม่มีทางต่อต้านได้ จึงเห็นร่างมันกระเด็นออกไป เพราะถูกฝ่ามือลี้เจ็กลิ่ง พาดใส่ถนัดถนี่

ขณะเวลานั้น มีเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวดังขึ้น โจรอำมหิตอีก ผู้หนึ่งของเอ็กซัวเต๋า ถูกคูเอี้ยงที่หมุนกายเตะเข้าใส่ท้องน้อยอย่างหนักหน่วง ฉาดหนึ่ง

อ้วงซ้อเซียจววยโอกาสนั้นเพิ่มพินเหล็กแก่นันสุดแรง ในเสียงแผดร้อง ที่ยาวโหยหวน ทรวดสวบลลงไปขาดใจตายทันที

ลี้เจ็กลิ่งห้ามปรามไม่ทัน จำต้องโพล่งด้วยความเสียดาย

“แยะ มิได้ไว้ชีวิตสอบปากคำสักคน พวกเราไหนเลยจะหาหน้าผากักจิว- ไข่ (ผาแรงโหด) บนภูเขาจิวฮ้างฮ้าง (อสรพิษล้อม) พบ ?”

ที่ปักกิมลุยเจียะลู่เดินเข้าไป ใช้ปลายเท้าเขี่ยร่างตักเผือกจ้อเซียหงายมา เห็นหน้ามันเนื่องนองด้วยโลหิตที่ทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ด ขาดใจตายเนิ่นนาน แล้ว จึงส่งเสียงแผ่วเบา

“น้อมเรียนบึงจู้ หนึ่งในสามองค์วิเศษพิทักษ์วังของเอ็กซัวเต๋าขาดใจตาย ไปแล้ว...”

กระแเสเสียงเปี่ยมความรันทดหุดู ลี้เจ็กลิ่งเข้าใจความหมายนั้น จึงเดิน มาปლობ

“เจียะต้งจู้ ท่านเสียใจการตายของเฮียตี้เมื่อครู่หรือไร ? ความจริง ก็ไม่ต้องตำหนิตัวเองเกินไป ผู้ฝึกวิชานี้ มีผู้ใดกล้าประกันไม่เคยพลาดพลั้ง สามารถยืนยงอยู่ได้ชั่วกาลนาน ?”

ตอบว่าเจียะลู่เบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

“ในหลายวันนี้ ท่านทุ่มเทความพยายามหมดสิ้นแล้ว มิว่าแพ้หรือชนะ ข้าพเจ้าต่างต้องขอบพระคุณท่านสุดซึ่ง”

เจียะลู่เป็นยอดฝีมืออันดับเลิศคนหนึ่งของสำนักคงทัง แต่ในหลายวันนี้ ต้องประสบความพ่ายแพ้ซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ และบริวารที่พามายังบาดเจ็บล้มตาย ติดต่อกันไป จึงมีทั้งเคียดแค้นทั้งเสียใจอย่างใหญ่หลวง

ลี้เจ็กลิ่งปლობเจียะลู่อีกพักหนึ่ง จึงหันไปกล่าวกับทั้งสาม

“ตอนนี้ พวกเราเหลือเพียงห้าคน ดังนั้นไม่สมควรแยกกำลังกันอีก ยิ่งยากนักที่อ้วงโกวเนี่ยไม่ย่อท้อต่อภัยอันตราย ยินยอมประทอนกำลังมาช่วยเหลือ ข้าพเจ้าตื่นตันพระคุณสุดซึ่งจริง ๆ”

หยุดครุ่นคิดชั่วขณะ จึงกล่าวต่อ

“แผนของปัจจุบัน จำเป็นต้องใช้ช่วงเวลาสั้นที่สุด ทหารองรอยของพวก พ้องในพรรคที่สาบสูญให้พบ และสืบทราบต้นลึกหนางของฝ่ายศัตรู ตอนนี้ ข้าพเจ้าจะออกไปหาทางรอบข้างสักพักก่อน ดูว่าเขาจ้าวฮวงฮั่วอยู่ที่ใด ? เจี้ยะ ตั้งรู้กับพวกอ้วงโกวเนี่ยรวมกำลังกันในที่เดียว หาสถานที่มีชัยภูมิสูงขึ้น ไป สงบรอคอย หากพบเห็นเกาทัณฑ์สัญญาณของพรรคเราเมื่อใด รีบเร่งไป สมทบทันที”

บทที่ 23 อาชญาฝ่าแนวศัตรู

ม่านราตรีคลี่คลุมลงมานั่นนานแล้ว ซานเมืองชั่วช้อ
ที่กร้าง เริงร้างวังเวงไม่มีเงาร่างผู้คนเลย

นอกจากภูเขาเล็ก ๆ ที่หลังป่าโปร่งแล้ว ก็เป็นเงาขุนเขาเทือกขาวดำ
ทะมึนอยู่ทางทิศตะวันตกอันสุดไกล

ลี้เจ็กลิ่งกวาดตาพิจารณาแล้วตกลงใจ มิว่าจะถูกต้องดังคาดคิดหรือ
ไม่ ต้องไปสำรวจทิวเขาที่ทิศตะวันตกนั้นดูก่อน

ลี้เจ็กลิ่งใช้ทหารที่คล้ายดังภูตพราย รวดเร็วจนผู้คนต้องเข้าใจว่าตาลาย
มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตกทันที

ประมาณหัวน้ำเดือดให้หลัง ลี้เจ็กลิ่งได้มาถึงที่เชิงเขาสูงชัน ทอดเทือก
ยาวเหยียดสุดสายตา

เงยหน้ากวาดตามอง เห็นแต่ป่ารกทึบ ชะง่อนมาสูงง้ำ หินระเกะระกะ
เกลื่อนไปทั้งบริเวณ รอบข้างมืดมิดสนิท นอกจากเสียงลมกรรโชกกิ่งใบไม้
ไหวแล้วไม่มีเสียงอื่นใดทั้งสิ้น จึงคำนึงด้วยความกระวนกระวาย

‘ยอดเขาที่กว้างไพศาล ป่ารกทึบเยี่ยงนี้ ต้องเป็นที่ใดจึงใช่ภูเขาเจ้า-

ชั่วช้า และที่ใดจึงเป็นหน้าผาอีกจิวไว้ (ผาแรงโหด) ?

ลี้เง็กลิ่งต้องลงเลเดินไป ๆ มา ๆ ไม่มีปัญญาจะเคลื่อนเข้าไปในทิศทางใดทันที

ตอนนั้นลมวิกาลกรรโชกมา มีเสียงคนแผ่วเบาลอยตามกระแสลมอีกด้วย

เสียงแผ่วเบาที่ผานในสายลมอึ้งคะนึงนี้ หากมิใช่ลี้เง็กลิ่งมีกำลังภายในที่เลิศเลอที่สุด ต้องไม่มีทางได้ยินเด็ดขาด

ลี้เง็กลิ่งพลันได้ยินเสียงนี้ ต้องลึงโลดยินดีจนสุดเปรียบประมาณ รีบกระโดดโลดแล่นไปที่ต้นเสียงทันที

พริบตา ลี้เง็กลิ่งมาถึงที่หลังก้อนหินมึนหมาก่อนหนึ่ง ซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ติดกับผนังผาสูงชัน

ผนังผามีแถววัลย์พันธุไม้เลื้อยอยู่หนาแน่น ที่หลังหินใหญ่มึนหมายังมีชะง่อนหินอีกก้อนหนึ่งโผล่ออกจากผนัง จึงคล้ายตั้งเป็นโพรงธรรมชาติที่ยื่นออกมาทันแดดลม เสียงคนแผ่วเบา นั้น ดังออกมาจากใต้ชะง่อนหินนี้เอง

ลี้เง็กลิ่งลอบเรนไปที่ข้างหินใหญ่โดยไม่มีเสียง ดุจกับเป็นวิญญาณลอยอยู่ในกระแสลมก็ปาน

ใต้ชะง่อนหินใหญ่ มีเสียงแหบห้าวของคนผู้หนึ่งกล่าว

“เล่ากิมี มิใช่เรากระพือความกล้าผู้อื่น มาสยบอำนาจของตัวเองเลย ท่านดู สำนักเอ็กซิวของพวกเรา นับแต่เต้าจู้เป็นผู้นำเข้าสู่แผ่นดินตงจ้วนมา จำเดิมเข้าใจ สามารถกวาดทั้งแผ่นดินไว้ได้อำนาจบารมีอย่างง่ายดาย กลับมีคาด เรื่องราวจะผิดคาดหมายใหญ่หลวงปานนี้ ที่พวกเราเข้าตงจ้วน อันดับแรกก็รังควานหาเรื่องพรรคแนฮั่นปึง แต่ทว่าบัดนี้ สามองครักษ์พิทักษ์วังอันใหญ่ของพวกเรา นำพาสิบดาวเพชรฆาตและสิบศิษย์อาวุโสของเกาะไปล้อมจู่โจมซิกซัวเกียมไว้แล้วขึ้นกระไร และสิบสองแพรแดงที่เป็นบริวารของมันเป็น มาตราว่าจะสังหารฝ่ายตรงข้ามได้สิ้นคน แต่องครักษ์พิทักษ์วังของพวกเรา ก็ถูกฝ่ามือซิกซัวเกียมฉาดหนึ่ง พวกดาวเพชรฆาตและศิษย์ทั้งยี่สิบก็ตายไปถึงสิบกว่าคน...”

มีเสียงแหลมเล็กของผู้หนึ่งตวาดขึ้น

“เล่าซิก เสียงของเจ้าไม่รู้จักลดให้เบาว่านี่”

เสียงแหลมเล็กนั้นได้กล่าวขึ้นอีก

“ได้รับรายงานตอนกลางวัน แนนฮันปังจูที่เรียกเง็กมั้นชีวล้อลี้เง็กลิ่ง กระไรนั้น ได้คุมยอดฝีมือของพรรคมันมาเองแล้ว ฟังว่า เจ้าผู้นี้พัวพันยาก อย่างยิ่ง เมื่อปีก่อนท่านองครักษ์พิทักษ์วังและศิษย์อีกสี่คนของพรรค ต่าง บาดเจ็บล้มตายอยู่กับมือมันผู้นี้ เมื่อครูโชคดีที่มีมือเยี่ยวกาบิงมาช่วยเหลือ หัน เป็นผู้นำองครักษ์วังสามท่าน และศิษย์ห้าคนของดาวเพชรฆาตที่เหลือ หุ่่มเทกำลังออกไปจนหมดสิ้น โดยใช้แผนส่งเสียงเหนื่อจูโจมได้ ล่อเสียจาก ถ้ำให้ออกมา จึงพอจะเป็นฝ่ายมีชัยได้เล็ก ๆ น้อย ๆ มาคราวหนึ่ง”

ลี้เง็กลิ่งต้องคำนึงด้วยความตระหนก

“มิน่าเล่า เราเพิ่งปลิดตัวออกค้นหาร่องรอยศัตรูไม่นาน กลับมาก็เกิด เรื่องร้ายแรง ที่แท้เป็นมือเยี่ยวกาบิงช่วยกระพือความชั่วร้ายแก่พวกเอ็กชัวเต้า หรือมันรอดชีวิต มิได้ตายกับพลังฝ่ามือเจี้ยชะวะเจี้ยของเรา ?”

ลี้เง็กลิ่งเดือดดาลจนตาลุกวาว ขบกรรมแนบแน่น ตอนนั้นมีเสียง แหบหัวดังออกมาจากใต้ก้อนหินอีก

“เมื่อครูเล่าเรื่องของสิบเจ็ดดาวเพชรฆาตกลับมา คนของเกาะเราที่ได้รับ คำสั่งไปคุมเชิงชุมกำลังแนนฮันปัง ถูกพวกมันค้นพบเห็น ศิษย์ของเกาะเสียชีวิต ไปอีกสามคน... เล่ายี่ของสิบเจ็ดดาวเพชรฆาตก็ตายไป...”

ลี้เง็กลิ่งนับอยู่ในใจ ยอดฝีมือของเอ็กชัวเต้าที่เข้ามารุกรานดงวันในสาม องครักษ์พิทักษ์วัง มีหนึ่งตายหนึ่งบาดเจ็บ สิบเจ็ดดาวเพชรฆาตตายไปสี่คน ศิษย์อาวุโสห้าสิบคนก็ตายไปสิบคนแล้ว

เสียงแหบหัวนั้นกล่าวเบา ๆ ออกมาอีก

“โอ... เมื่อครูท่านองครักษ์ใหญ่พาเล่าซ่าของสิบเจ็ดดาวเพชรฆาตออกไปด้วย ไฉนจนบัดนี้ยังมีได้กลับมาเลย ?”

ลี้เง็กลิ่งที่ไม่อาจทนความรำคาญรอคอยนาน จึงโฉบปราดเข้าไปดั่งเงาภูต พราย เพียงมองปราดเดียวก็เห็น ชายฉกรรจ์อารมณ์ดำเท้าเปล่าสี่ระยะล้าน สองคนกำลังนั่งขัดสมาธิซบซิบกันอยู่บนพื้น แต่พวกมันยังไม่ทราบมีคนโฉบ เข้ามาแล้ว

ลี้เง็กลี้งสอดส่องมืออยู่ในแขนเสื้อ ที่ท่าปลอดโปรงเยือกเย็นเป็นอย่างยิ่ง
ส่งเสียงเซื่องช้า

“สองท่านมีอารมณ์ที่สุนทริยิ่ง ในป่าเขารกร้างถึงกับมานั่งสนทนาปราศรัย
กันได้”

บริวารเอิกฉัวเต้าทั้งสองพอได้ยินเสียง ต้องตระหนกจนสะดุ้งตัวลอย
กระโดดปราดมาตั้งสายฟ้า เบิ่งมองลี้เง็กลี้งจนตาแทบลนออกนอกเบ้า ลี้-
เง็กลี้งจึงหัวร่อกล่าว

“สองท่านไหนจึงเหม่อมองข้าพเจ้าจนตะลึงลาน หรือใบหน้าข้าพเจ้ามี
ดอกไม้อะไร ?”

สองคนจึงคล้ายเพ่งตื่นจากฝันร้าย ผู้ที่อยู่ซ้ายมือส่งเสียงแทบท้าวทวาด

“เจ้าเป็นใคร ? รู้จักตอนนี้อยู่เขี้ยวขั้วขั้วเป็นเซตหวงห้ามของผู้ใด ?”

ลี้เง็กลี้งต้องคำนึงด้วยความชื่นชมในโชคชะตา

“เราหาปะปะไม่มีเป้าหมาย นิคมถึงจะพบสถานที่ที่ต้องการได้ และยัง
ทราบเล่ห์ร้ายของเอิกฉัวเต้าอีกด้วย ?”

ใจคิดเช่นนั้น แต่ปากตอบ

“สองท่านไหนต้องแผดร้องตะโกนก้องปานนี้ ? ข้าพเจ้ามิได้ก้าวร้าวล่วง
เกินพวกท่าน ภูเขาจ้าวขั้วขั้วนี้เป็นของกษัตริย์เฉา ในเมื่อท่านมิได้ปิดประกาศ
ห้ามเข้าภูเขา ข้าพเจ้าไหนมาที่นี่ไม่ได้ ?”

สองคนนี้เป็นมือดีภายในศิษย์ห้าสิบคนที่เอิกฉัวเต้าจุ้ปาเข้าพาเข้ามาใน
ดินแดนตงจ้วน พวกมันมิใช่โง่เขลาบัดซบ ดูออกว่านักศึกษารูปร่างสามารถ
เข้ามาถึงข้างกายพวกมันโดยไม่มีเสียงใด ๆ แสดงว่าต้องมีพลังฝีมือที่สูงส่งถึง
อันดับเลิศแน่ เมื่อเห็นนักศึกษารูปร่างมากล่าวแต่เรื่องเหลวไหลปะปะ จึงบัน
หน้าเคียดแล้วทวาด

“สหาย อย่าได้มรยาเป็นโง่งมง่าย ท่านทำอะไร ? พวกเราทำอะไร ?
ต่างรู้อยู่แก่ใจกระจ่าง มีวาจาโฉบบอกรมาโดยเปิดเผยเถิด หากเป็นเหยื่อของผู้
ผู้อาวโสแซ่ก่า พวกเราก็จะได้ผูกไมตรีกันเสียแต่ตอนนี้”

ที่แท้บริวารเอิกฉัวเต้าทั้งสอง เนื่องจากฝ่ายตรงข้ามปรากฏตัวมาโดย
พิสดารเกินไป จึงมึนถลาลงมือโดยทუნหัน หมายถึงริดตื้นลึกหนาบางของฝ่าย

ตรงข้ามมาก่อน หากแผ่นเปลี่ยนเป็นคนธรรมดาบุกรุกเข้ามา นากลับทั้งสอง
ที่อำมหิตชั่วร้าย ลงมือสังหารไปเสียเนิ่นนานแล้ว

ลี้เจี๋ยลิ่งพลอยบันสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชาบ้าง กล่าวเสียงกระด้าง

“เราบังจู้โหนเลยจะเป็นสหายกับพวกเจ้าเหล่ามูสิก อาศัยอะไรเช่นพวกเจ้า
คู่ควรจะเป็นใหญ่ในแผ่นดินตงจ้วนได้ ? นับว่าทะเลเหอหะยานมิเจียมตัว
ด้านจันไริ่อย่างไรรึ”

ทั้งสองพอได้ฟัง นักศึกษารูปร่างที่เบื้องหน้าถึงกับเป็นเง็กม่นขวัญลือ
ประมุขพรรคเนฮั่นปัง ที่ทุกคนในเอ็กซัวเต๋่าเพียงเอ่ยถึงก็ปวดศีรษะ จึงต่าง
ตระหนกจนหน้าเปลี่ยนสี ต้องถอยหลังไปเล็กน้อยทันที

ด้านหลังของพวกมันเป็นผนังศิลา ดูที่ท่าพวกมันคล้ายจะสู้เยี่ยงสัตว์
จนตรอกแล้ว

ลี้เจี๋ยลิ่งกวาดตาที่คล้ายสายฟ้า สังเกตอากัปกริยาของทั้งสองโดยละเอียด
สุขุม พร้อมทั้งครุ่นคิด

“เขี้ยวเล็บเอ็กซัวเต๋่าทั้งสองตัว ถูกใช้มาอยู่ยามในที่นี้ คาดว่าเอ็กซัวเต๋่า-
จู้ปาเจ้าจะต้องอยู่เป็นหลักในภูเขัจฉาฮ้างฮ้างนี้ ไฉนจะคิดหาวิธีติดให้ทั้งสองบอก
ทิศทางที่ถูกต้องแก่เรา...”

ขณะที่ลี้เจี๋ยลิ่งครุ่นคิดหาอุบาย คิซย์เอ็กซัวเต๋่าที่มีเสียงแหลมเล็ก ได้
ลอบล้วงของสีดำเป็นประกายออกมาจากอกเสื้อชั้นหนึ่ง ของมันโตประมาณหัว
แม่มือเท่านั้น

ลี้เจี๋ยลิ่งจับตามองทั้งสองพร้อมกับแค้นหัวร่อเย้ยหยันเบา ๆ

พลันเห็นชายฉกรรจ์ที่ล้วงของสีดำคล้ายนิ้วหัวแม่มือ ยัดของนั้นเข้าไป
ปากแล้วเป่าอย่างไม่คิดชีวิต

ประหลาดที่ว่า ของคล้ายหัวแม่มือสีดำมะเหมือมมีรูใหญ่ ๆ เล็ก ๆ อยู่
มากหลายนั้น แม้ถูกเป่ารุนแรงเพียงใด ถึงกับไม่มีเสียงแม้สักแผ่วเบาได้ สร้าง
ความงุนงงสงสัยต่อลี้เจี๋ยลิ่งยิ่งนัก

ชายฉกรรจ์ชุดดำเมื่อล้วงของคล้ายหวีดอกออกมา ลี้เจี๋ยลิ่งก็ได้เห็นอยู่ก่อน
แล้ว แต่แสรมมิขัดขวางห้ามปราม ด้วยจุดประสงค์คิดจะอาศัยสองคนนี้
เมื่อส่งเสียงเตือนภัยไปแล้ว สามารถชักนำชั้นหัวหน้าของเอ็กซัวเต๋่าออกมา

ปรากฏตัว

ตอนนั้น พอจะอาศัยพลังฝีมือที่เลอเลิศครอบคลุมฟ้าดิน กำจัดกวาดล้างพวกมันให้สิ้นซากในคราเดียว เพื่อไม่ต้องเสียเวลาไปเสาะหาในที่ทางต่าง ๆ อีก

แต่บริวารชั่วร้ายของเหิกซัวเต๋าส่งเสียงขอความช่วยเหลือซัด ๆ แต่กลับไม่มีเสียงดังออกจากหัตถ์ของมันเลย เป็นเช่นนั้นได้กันแน่ ?

ขณะที่ลี้เจี๊ยะลิ่งครุ่นคิดด้วยความมึนงงสงสัย ทันใดบริวารที่มีเสียงแหบห้าววาดก้องพร้อมทั้งลั่งตะขอออกจากกลางหลังคู่หนึ่ง ทะลวงใส่ทรวงอก และท้องลี้เจี๊ยะลิ่งอย่างฉับ

ลี้เจี๊ยะลิ่งหันกายขวับแล้วตบฝ่ามือสองผาดอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น คุกคามจนผู้จู่โจมต้องถอยร่นไปสามก้าวใหญ่

ขณะเวลานั้น บริวารอีกผู้หนึ่งของเหิกซัวเต๋าก็โหมออกไปทางด้านหลังลี้เจี๊ยะลิ่งโดยไม่ส่งเสียง

ลี้เจี๊ยะลิ่งลอบหัวร่อในใจ แต่มีลงมือขัดขวาง ปล่อยให้มันหนีไปโดยดี

ชั่วพริบตา บริวารเหิกซัวเต๋าดูนั้นได้หายลับไปในวิกาลอันเลื่อนราง

ชายฉกรรจ์ที่ต่อสู้กับลี้เจี๊ยะลิ่ง แม้ถูกคุกคามถอยไปสามก้าว แต่ขวัญของมันก็กลับกล้าแข็งจนคำนี้

‘ผู้คนเล่าขาน แดนปึงจืมีพลังฝีมือสูงสุดในแผ่นดิน ไม่มีผู้ใดต่อต้านได้ แต่เผชิญกันในวันนี้ กลับมีร้ายกาจดังเล่าลือเลย’

มันหาทราบไม่ ลี้เจี๊ยะลิ่งที่ประมือกับมัน คล้ายดังกำลังหยอกล้อวานรอยู่ มิได้ใช้กำลังภายในถึงสองส่วนด้วยเลย

ที่ลี้เจี๊ยะลิ่งแสร์ปล่อยบริวารเหิกซัวเต๋าก็อีกผู้หนึ่ง เพราะมีเจตนาให้มันชักชวนสมัครพรรคพวกมาล้อมตน

ขณะลอบปิดที่แผนได้ผล ชายฉกรรจ์ที่ต่อสู้ด้วยพลันคำรามแล้วโหมเข้ามาอีกครั้ง ตะขอมีหนามอาบยาพิษทั้งคู่ คงจนเป็นมันสีดำประกายแวววาวครอบคลุมใส่ทั้งร่างลี้เจี๊ยะลิ่งอย่างดुर้าย

ลี้เจี๊ยะลิ่งคำนวณเวลา ทราบว่าไม่อาจจะถ่วงนานกว่านี้อีกแล้ว จึงหัวร่อคำนี้ ๆ สลับเท้าในท่าร่างกิมลือโป้ว ถึงข้างกายชายฉกรรจ์ชุดดำปานกะพริบตา

และแล้ว ตวัดฝ่ามือเบา ๆ กระแทกเข้าไปในชายโครงชายฉกรรจ์ชุดดำ
มันจึงแผดร้องเสียงโหยหวน ร่างปลิวละลือไปร่วมลิบวา

ลี้เง็กถึงมิได้เหลียวไปมองมันที่มีโลหิตทะลักเต็มหน้า แต่เกร็งลมปราณ
ให้โคจรในร่างกายอย่างรวดเร็ว ร่างจึงหมุนวนในอากาศดุจตั้งปักขาโยยบิน

เพียงพริบตาก็เห็นที่เบื้องหน้าไม่ไกลนัก มีเงาดำสายหนึ่งกำลังวิ่งอย่าง
ไม่คิดชีวิตไปยังหน้าผาที่สูงชัน

ลี้เง็กถึงสะกดรอยตามหลังเงาดำโดยกระชั้นชิด ผ่านหลืบเขาไปหลายแห่ง
จนมาถึงที่เชิงผาสูงชัน ลี้เง็กถึงกวาดตาดูชัยภูมิของผา ต้องตระหนกไม่น้อย

หน้าผานี้สูงหลายสิบลวา ผาเรียบลื่นเปียกชื้นด้วยตะไคร่ ยากยิ่งปีนป่าย
ขึ้นไปได้

แต่ยอดผากลับกว้างอย่างยิ่ง สองฟากข้างมีชะง่อนหินยื่นยาวออกมา
แน่นกับยอดผาที่สูงชัน คล้ายคลึงเป็นแรงโน้มถ่วงที่มากำลังกางปีกจะโยยบินอยู่
จริง ๆ จึงได้คิด

‘รูปลักษณะของผานี้ คาดว่าต้องเป็นอักษวจีไว้ (ผาแรงโหด) แน่จนแล้ว’
ตอนนั้น ชายฉกรรจ์ยืนนิ่งอยู่ที่เชิงผา แต่มิได้หาวิธีปีนป่ายขึ้นไป

ลี้เง็กถึงที่มีสายตาคมกล้า ย่อมสังเกตอาการปฏิกิริยาของชายฉกรรจ์กระจำง
ตา เห็นมันล้วงหวัดสีด้าออกมาอีกครั้ง ยัดใส่ปากเป่าอย่างหนักหน่วงรุนแรง
ตลอดเวลา

ลี้เง็กถึงไหนเลยจะทราบ นั่นเป็นการส่งข่าวที่สุดแสนพิสดารของพวกเขา
เอื้อมชั่วเด้า

ของที่เป็นลี้ด้าคล้ายหวิดนี้ มีนามเจ้าเต็ก (ขลุ่ยนกนางนวล) สร้างขึ้นจาก
กระดูกหน้าอกของนกนางนวลสีคราม ที่มีเฉพาะในเกาะเอ็กชัวเต้าเท่านั้น ตัว
ขลุ่ยเจาะรูเล็ก ๆ ภายในยังมีเหล็กบาง ๆ ที่สร้างไว้ประณีตยิ่ง

ตอนเป่าไป จะมีเสียงแหลมเล็กดังขึ้น แต่เนื่องจากการสั่นสะเทือน
ที่เรื้อรัง ดังนั้น คลื่นเสียงของมันจึงแหลมเล็กจนโสตประสาทคนไม่อาจได้ยิน

แต่นกนางนวลสีครามที่มีเฉพาะบนเกาะเอ็กชัวเต้ากลับได้ยิน เสียง
สัญญาณนี้สามารถดังไกลประมาณสิบลี่ ตอนพวกมันออกมาจากเกาะ ได้นำ
นกนางนวลสีครามมาหลายตัว เมื่อได้ยินเสียงขลุ่ยนางนวลนี้ นกนางนวลจะ

กระพือปีกร้อง คนของเอ็กซั้วเต๋าก็รู้ตัวทันที ปลอยนกนางนวลสีครามออกไปแล้ว ติดตามนกไปหาจนพบร่องรอยศัตรู นับเป็นการส่งข่าวที่สที่สุดของความพิสดารได้แล้ว

ชายฉกรรจ์เสื้อดำเป่าอยู่ครู่หนึ่ง จึงยืนสำรวจที่เชิงผนัง แต่ใบหน้ามีคำรุ่มร้อนจนกระวนกระวายยิ่ง

ลี้เจี๋ยลิ่งที่เบรื่องปราดหลักแหลม เมื่อเห็นชายฉกรรจ์ผู้นั้นมีความหนักแน่นเยือกเย็นปานนี้ ตัวเองก็มิกล้าชะล่าโดยทุนหัน สะกดใจรอคอยต่อไป ครู่ใหญ่มีเสียงกู่แหลมเล็กเสียดประสาทแว่วลงมาจากหน้าผาสองครา ชั่วพริบตา มีเงาดำสองกลุ่มพุ่งลงมา หยุดอยู่ที่ข้างกายชายฉกรรจ์ชุดดำ

ลี้เจี๋ยลิ่งพอเห็นชัด ต้องร้องในใจด้วยความตะหนก

“นั่นเป็นนกประหลาดใด โฉมโตเทียบเท่าหน้าโต๊ะ และปีกหางยังเป็นสีครามสดใส ? !”

ขณะลี้เจี๋ยลิ่งครุ่นคิดอยู่นั้น มีเสียงทวาดตามลงมาจากยอดผาอีกครา และแล้วเสียงเอี้ยด ๆ ดังถี่เร็ว ตะกร้าหวายที่โตประมาณสามเชี้ยวใบหนึ่ง ถูกหย่อนลงมาจากเบื้องบน

ขณะตะกร้าหวายยังห่างจากพื้นประมาณเจ็ดแปดวา พลันมีชายฉกรรจ์สี่ระลำนอาภรณ์ดำสองคนกระโดดลงมาจากตะกร้า ชายฉกรรจ์ที่เพิ่งหนีมารีบปราดเข้ารายงานเบา ๆ

“ยี่ซือเฮีย เรื่องราวเลวร้ายแล้ว แนนฮั่นปิงจู้ผู้นั้นได้หามาจนถึงที่ซ่อนพวกเรา...”

บริวารเอ็กซั้วเต๋าสองคนที่ลงมาจากยอดเขาพากันทวาดดำด้วยโทสะทันที

“เจ้าแฝดร้องเป็นปิศาจไปไย ? เกียรติภูมิอันยิ่งใหญ่ของเอ็กซั้วเต๋ารเราถูกเจ้าทำลายจนย่อยยับแล้ว”

ผู้นั้นต้องสงบงันมิกล้าส่งเสียงอีก จึงมีอีกผู้หนึ่งที่รูปกายล่ำสันต่ำเตี้ย แค้นเสียงจากจมูกแล้วกล่าว

“เจ้าเห็นชัดเจนเป็นเง็กมื่นชีวล้อลี้เจี๋ยลิ่งจริง ๆ ? เมื่อครูที่ส่งเสียงหล่นนางนวลถึงสองครั้ง เค้าจู้กำลังเดือดดาลเป็นการใหญ่ ถ่ายทอดคำสั่งลงมาบอกพวกเจ้าออกจะรู้ว่าไม่หนักแน่น มิว่าพบเรื่องราวใดเป็นต้องส่งสัญญาณ

ขอความช่วยเหลือเสมอ”

ชายฉกรรจ์ที่หนึ่งมารับคำตลอดเวลา สุดท้ายกล่าว

“น้องเรียนชื่ออะไร เมื่อครูเป็นแม่มั่นชีวล้อมมาเองจริง ๆ เล็งเล่าซิกกำลังต่อต้านอยู่ ข้าพเจ้ากลัวเป็นเรื่องมีความสำคัญยิ่ง จึงได้หนีมารายงานก่อน...”

อีกผู้หนึ่งซึ่งรูปร่างสูงกว่า แค้นเสียงด้วยความไม่พอใจเบา ๆ ผู้ฉวนล่า จึงได้กล่าว

“หากแม่มั่นชีวล้อมมาจริง นางกลัวเล็งเล่าซิกอีกสิบคนก็ไม่อาจต่อต้านมันได้”

ผู้หนึ่งที่มีร่างสูงถาม

“เจ้าเห็นชัดเจน ผู้มาใช้สวมเสื้อยาวสีขาว ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย ผิดธรรมดา ?”

ชายฉกรรจ์ที่หนึ่งมารับผงกศีรษะตอบ

“ถูกแล้ว ถูกแล้ว มีเพียงสารรูปผิดผู้คนอื่น ๆ เท่านั้น พลังฝีมือยังนำแตกตื่นสะท้านขวัญยิ่งนัก พวกเราทำลึบศิษย์อาวุธติดตามฝึกฝีมือกับสามองค์กรพิทักษ์วังมาถึงสิบกว่าปี แต่ผู้อื่นกรายเข้าใกล้ตัวแล้วยังไม่รู้สึกละ...”

ผู้ร่างสูงเบี่ยงตาवादด้วยโทสะ

“หุบปากโสโครกของเจ้าไว้ ! นับเป็นกระพือความกล้าของผู้อื่น สยบอำนาจของตัวเองอยู่เสมอ สำนักเหี้ยมชั่วช้าของเรา มีที่ใดไม่ถูกบู๊ลิ้มนับถือเห็นความสำคัญ”

ผู้ร่างต่ำเตี้ยรีบกล่าว

“ชื่อเฮียโปรดยามีโทสะ เมื่อครูท่านองค์กรฯแซ่เจี่ยพาชื่อเฮียสามคนออกไปสำรวจสถานการณ์ทางภายนอก ยังมีมือเยี่ยวกำบังก็พาบวิวรมันอีกสองคนออกไปหาร่องรอยแม่มั่นชีวล้อมแล้ว มันไหนจะมาถึงนี้ได้ นับเป็นที่ประหลาดจริง ๆ”

พวกมันยังมกมายไม่ทราบ ตึกเผือกเขี้ยวจ้อและเล่าซ่าของสิบเจ็ดดาวเพชรฆาตตายกับฝีมือพวกสี่เง็กถึงไปนานแล้ว

สี่เง็กถึงที่สงบฟัง ได้ยินทุกถ้อยกระหรงความของพวกมันชัดเจน

สี่เง็กถึงที่ตั้งใจแน่วแน่ ต้องสังหารศัตรูให้ได้มากที่สุด เพื่อลดทอนกำลัง

ฝ่ายมันเปราะบาง ดังนั้น เมื่อลอบฟังได้พอสมควร จึงพลี้ออกจากที่ซ่อน
สำยอาด ๆ เข้าไปอย่างโอ้อ่า พร้อมทั้งยังเอื้อนเสียงกังวาน

“โอดเด่นเป็นเอกต้องเมฆพระนาง ตราบไดอาทิตยยังคงอยู่คู่ฟ้า ทุก
ผู้ในได้หล้าเข้าสู่ร่มง ยินยงเกียรติภูมิชั่วนิรันดร์”

ศิษย์เอ็กชัวเต้าทั้งสามพากันหันขวับมาทันที ผู้ที่เตลิดหนีจากใต้ช่วงอน
ผาพอเห็นชัดตา ต้องตระหนกจนถลาถอยไปหลายก้าว ส่วนอีกสองคนที่ลงมา
จากยอดผาพลอยต้องหน้าเปลี่ยนสีไปบ้าง

ลี้เจ็กลิ่งหยอกเย้าอย่างปลอดภัย

“นี่ ! สามท่านไม่ต้องแตกตื่นลนลาน เพลงสี่ประโยคเมื่อครู มิทราบ
สามท่านรู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง ?”

ชายฉกรรจ์ที่ต่ำเตี้ยตวาดท้วง กัดฟันสืบเท้าเข้ามาก้าวหนึ่ง กล่าวด้วย
เสียงเกรี้ยวกราดแต่ใจหวั่นหวาด

“ท่านเป็นผู้ใด ? มาที่นี้ในยามดึกดินค่อนคืนด้วยสาเหตุใด ?”

ลี้เจ็กลิ่งแค้นหัวร่อ เน้นที่จะคำตอบไป

“ยอมพบยมบาลทั้งสิบตำหนัก ก็อย่าพบพักรตร์อสุรหน้าหยก พวก
มุสิกเคยได้ยินหรือไม่ ?”

ทั้งสามต่างร้องสุดเสียงขึ้นพร้อมกัน

“เจ็กมีนชีวล้อ (อสุรหน้าหยก) !”

ลี้เจ็กลิ่งแค้นหัวร่อกล่าวเย้ยหยัน

“ตอนนี้เรารอกับพวกเจ้าได้ ตึกเฝือกเขี้ยวจ้อและหน่วยลับที่พวกเจ้าใช้
ออกไป ต่างรายงานตัวกับพญายมหมดสิ้นแล้ว”

ทั้งสามต้องสุดลมหายใจหนาวเหน็บ ผู้หนึ่งพยายามส่งเสียงสั่นสะท้าน

“ท่าน... เป็นความจริง... ท่านองครักษ์แซ่เจี๋ย... เสียชีวิตกับมือท่าน ?”

“เกรงใจ เกรงใจ เป็นเราส่งเสริมมันให้ไปรายงานตัวเอง แม้พวกเจ้า
ทั้งสาม ก็ต้องติดตามไปเป็นเพื่อนมันในปรกพเช่นกัน...”

ลี้เจ็กลิ่งกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวดูดัน ในกระแสเสียงมีอำนาจน่าหวาดหวั่น
จนศิษย์เอ็กชัวเต้าที่มีมือสูงส่ง ฟังแล้วยังต้องเียนวาทไปทั่วร่าง ทั้งรู้สึกผาย
ตรงข้ามมิได้อวดโอ้อวดหงาย

ในสามคน ผู้ที่มีรูปร่างต่ำเตี้ยลอบยกมือจะปลดกะโหลกสีเงินออกมาจากคอแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งมีสายตาคมกล้าปานใด มองปราดเดียวก็สังเกตเห็นได้ จึงหัวร่อกล่าว

“ผู้นั้นหนีรอดมาได้แล้วหรือไร ? ไยต้องสนลานเดินทางเร็วปานนี้ ?”

ชายฉกรรจ์ต่ำเตี้ยคาดคิดไม่ถึงว่าลี้เจ็กลิ่งจะมีสายตาคมกล้าปานนี้ สามารถมองเห็นในความมืดได้ชัดเจน จึงตระหนกจนมือต้องชาด้าง มิทราบจะยกขึ้นหรือลดลงเลย

ลี้เจ็กลิ่งแยมยิ้มกล่าวต่อ

“เราก็ไม่คุกคามเกินไป ขอเพียงสามท่านสามารถหนีรอดจากกระบี่ของเราระบวนท่าเดียว เราก็ปล่อยพวกท่านไป”

ทั้งสามคนได้ฟังต่างลิงโลดยินดีที่มีเรื่องง่ายตายพานี้ ร่ำร้องในใจ

‘ต่อไปเจ้ามีพลังฝีมือครอบคลุมฟ้าดิน เราสามคนร่วมมือกัน ก็มีใช้เป็นอานุภาพดูแลกันได้ อย่างน้อยที่สุด ต้องมีถึงกับไม่สามารถหนีกระบี่เจ้าเพียงกระบวนท่าเดียว’

ตามความเป็นจริง หลักวิชาบู๊ของเอ็กซั้วเต้าลี้กล้า พลิกแพลง โคดเด่น เป็นอีกแนวทางหนึ่งซึ่งผิดกับแผ่นดินตงจ้วน

หากสามคนทางเบื้องหน้า สามารถสะกดจิตใจหนักแน่นเยือกเย็น ร่วมมือต่อสู้กับลี้เจ็กลิ่ง ภายในสี่ห้ากระบวนท่า ต้องยังสามารถต้านรับได้แน่

แต่พวกมันถูกเกียรติภูมิที่กระตือรือร้นครอบคลุมแผ่นดิน พลังฝีมือที่เลิศฟ้าเหนือปฐราของลี้เจ็กลิ่งชั่ววูบจนผลไปแล้ว อย่างว่าแต่ลี้เจ็กลิ่งตั้งใจไม่ยอมปล่อยสามคนนี้หนีรอดเงื้อมมือเด็ดขาด เมื่อสามารถลั่นปาก ย่อมมีแผนเอาชนะศัตรูอยู่แน่นอน

ตอนนี้ลี้เจ็กลิ่งคำนวณไว้ พอลงมือก็จะใช้ชั่วลือเก่าเจ้าเง็กที่มีอานุภาพสูงสุด ปกติมิใคร่ยินยอมให้ออกมา สังหารเหล่าร้ายสามตัวนั้นในพริบตาเดียว คิซย์เอ็กซั้วเต้าที่รูปร่างต่ำเตี้ยส่งเสียงดัง ๆ

“ในเมื่อท่านมีความสามารถปานนี้ พวกเราก็ขอร่วมกำลังผินใจทดลองดูสักครา”

แต่ในใจมันกลับแผดดำ

‘ตัวบดขยี้ไสโธหัง เราจะดูเจ้าอวดโอ้ไปถึงเมื่อใด?’

ลี้เง็กลิ่งแย้มยิ้มกล่าว

“เชิญพวกเจ้าเตรียมตัวไว้ เราลงมือเร็วอย่างยิ่งทีเดียว”

ทั้งสามศิษย์เอื้อมหัวเต้าต่างชักอาวุธที่เป็นตะขอมีหนามอาบยาพิษออกมา แยกกันยืนเป็นสามเส้น ขวางตะขอป้องกันที่หว่างอกอย่างเข้มแข็ง

ลี้เง็กลิ่งหัวร่อแค้น ๆ ทะยานควับขึ้นไปในอากาศด้วยความเร็วปานพลุไฟ

ร่างลี้เง็กลิ่งตอนนี้คล้ายตั้งเป็นคว้นสี่ขาวสายหนึ่ง ทั้งสามศิษย์เอื้อมหัวเต้าต่างรีบแยกเท้าย่อกาย เกร็งกำลังดวงตะขอหนามทั้งหกของมันเป็นแผ่นผืน เข้มแข็งแน่นหนา

ทันใดนั้น มีประกายกระบี่สีขาว ม้วนปราดลงจากอากาศดุจเป็นสายรุ้ง ยาว ประกายที่รวดเร็วจนผู้คนต้องตาลายพร่าพราย ตวัดควับเข้ามาที่ศีรษะของทั้งสาม

ประกายสีขาวพอบลูบลงมา ชายฉกรรจ์ทั้งสามมีหันยกตะขอปิดป้อง ศีรษะก็ได้หลุดจากปากกระเด็นไกลไปหลายวา โลหิตสด ๆ จืดเป็นลำจนน่าสยดสยองยิ่ง

เมื่อประกายสลายไป ลี้เง็กลิ่งได้ยืนอย่างหนักแน่นเยือกเย็นอยู่บนพื้น มิได้เหลือบแลหากทั้งสาม กลับทอดถอนใจรำพึง

‘นี่ยังเป็นกระบวนท่าแรกของซิวล้อเก้าเจี๊ยะเส็กนามเซียงหิงเมี่ยงเมี่ยง (แค้นนี้ชั่วนิรันดร์) เท่านั้น แต่ศิษย์ของเอื้อมหัวเต้าทั้งสาม ยังคงไม่สามารถปิดป้องหลบหลีกพ้น’

ลี้เง็กลิ่งเงยหน้าพิจารณาดูผ้าที่เสียบวังเวง ครุ่นคิดจะขึ้นไปได้ด้วยวิธีใด?

ทันใดนั้น มีเสียงที่แหลมเล็กเสียดประสาทดังขึ้นบนอากาศ แล้วเงาสีดำสองกลุ่มพุ่งปราดด้วยความเร็วปานสายฟ้า

ลี้เง็กลิ่งรีบกวาดตามอง บนท้องฟ้าที่เลื่อนราง ยังเห็นที่กระพือปีกบินไป คือนางนวลสี่ครามสองตัว

ลี้เง็กลิ่งฉุนใจได้คิด ทะยานกายควับขึ้นไปดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ชั่วพริบตา ถึงที่ได้ทรงเลืบนางนวลสองตัวนั้น

ประกายสีขาพลันวูบขึ้น มีเสียงร้องโหยหวนดังในอากาศสองครา
ปีกขาใหญ่ที่โอบบินได้รวดเร็วร่วงละลือลงสู่พื้นดังก้อนหิน

ลี้เจ็กลิ่งมิหยุดร่าง หมุนคว้างกลางอากาศปานลูกข่างใหญ่ ในตอน
เปลี่ยนลมปราณครั้งที่สี่ ก็ได้บินขึ้นไปถึงหน้าผาอีกจิวไ้แล้ว

หากมีผู้ได้เห็นสุดยอดวิชาตัวเบาเอ็งช่วยแก้จ้วงของลี้เจ็กลิ่งในตอนนี้ ไม่
ตระหนกจนแทบขาดใจก็ประหลาดยิ่ง

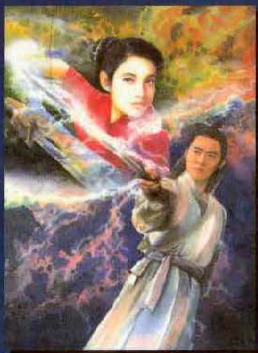
ร่างโอบในอากาศของลี้เจ็กลิ่งคล้ายปีกขามี่มา แต่ยังแคล่วคล่อง
ว่องไวกว่ามากนัก

ตอนนั้น ลี้เจ็กลิ่งมายืนที่หน้าผาแล้ว ไม่ปกปิดร่องรอยสักน้อยนิด
กวาดตามองดู เห็นบนยอดผาราบเรียบกว้างขวางยิ่ง

ที่ซึ่งไม่ห่างไกลนัก มีหินใหญ่มหึมาตั้งอยู่หลายแท่งหน้าป่าโปร่ง แสดง
ว่าต้องเป็นฝีมือคนมาจัดการอย่างแน่ชัด

เนื่องเพราะรอบข้างของหินใหญ่มหึมาที่เป็นที่ว่างถูกหินเล็ก ๆ สีดำกอง
ไว้จนเต็ม ผนึกขึ้นเป็นบ้านศิลาอันพิกล หน้าบ้านศิลายังมีหินใหญ่ที่มีได้ดบ
แต่งสร้างไว้เป็นประตู ตอนนั้น ในบ้านศิลายังมีแสงโคมไฟสว่างไสวอยู่

ลีเจ็กลิ่งกวาดตาศล่ายกระบี่สองเล่ม จ้อง
มองดูมันแล้วส่งเสียงเรียกเชิงขำ “แผ่นดินใน
ปัจจุบัน อสูรร้ายมารชั่วก่อกรรมทำเข็ญอย่างรุนแรง
ชีวิตมนุษย์ดุดกับนักหน้ำอยู่แล้ว ไหนเลยจะให้พวกเจ้า
ใช้ฝีมืออำมหิตชั่วร้ายไปทำลายสัตว์ทั้งหลายได้อีก ?”

ชายฉกรรจ์ปลั๊กขาคัดไม่ถึง นักศึกษาเสื้อขาวจะตก
เหตุผลกับมันได้ ขณะงุนงงไม่เข้าใจอยู่นั้น ลีเจ็กลิ่งแค้นเสียงเย็นชา
ด้วยสีหน้ากระด้าง

“ซากศพที่คล้ายปีกอาจร้ายตัวนั้น มิทราบทำอันตรายชีวิตคนอย่าง
โหดเหี้ยมมานานเท่าไหร่แล้ว นี่ถึงยัง ยังมีคนลอบขงการมันอยู่ทางด้าน
หลังอีกด้วย เป็นผู้ที่ผู้คนต้องเคียดแค้นชิงชังยิ่งแล้ว บัดนี้ เราฟัดเจ้าให้ตายอยู่
ที่นี่ก่อน ค่อยไปสอบถามเอาโทษทัณฑ์จากเจ้านายของเจ้า !”

ยมทูตผู้พิชิต
(รวม 2 เล่มจบ)

ISBN 974-341-230-1

9 789743 412301

ราคาชุดละ 500 บาท

หม่อมพยอมบาลทั้งสิบคำแก้
ก็อย่าเพ็ดตรอสุระหน้าหยก
ทรงถามหาความยุติธรรม !

สำนักพิมพ์

ลิ่วซ่งเอียง / ว. ณ เมืองลุง

ยมทูต ผู้พิชิต

เล่มที่

2

ยมทูตผู้พิชิต

ลิวซังเอียง เขียน

ว. ณ เมืองลุง เรียบเรียง

2

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยายจีน

ISBN 974-341-230-1

ยมทูตผู้พิชิต เล่ม 2

ลิวซิ่งเอี้ยง เขียน

ว. ณ เมืองลุง เรียบเรียง

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม 2547

ภาพปกโดย : ธรรมศักดิ์ เอื้อรักสกุล

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย

เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

พิมพ์ที่ อุษาการพิมพ์ โทร. 0-2252-0448

ราคาชุดละ (รวมสองเล่มจบ) 500 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

“โดดเด่นเป็นเอกต้องเมฆพระนาง ตราบไดอาทิตยยังคงอยู่คู่ฟ้า ทุกผู้
ในได้หล้าเข้าสู่ร่มธง ยินยงเกียรติภูมิชวนจนิรันดร์”

บทกลอนที่กล่าวขวัญทวยเทพถึงพรรคใหญ่แนฐนัง หากผู้ใดเพียง
ได้นิยประโยคนี้นี้เป็นต้องหลบลิ้นหน้า...

ผู้นำพรรคแนฐนังในยุคปัจจุบัน คือหนุ่มน้อยรูปงามนามลิ้งเกิ้ล ที่
วงพวกนักเลงต่างให้สมญานาม ‘เง็กมันซ์ลือ’ หรือ ‘อสุรหน้าหยก’ จะเนื่อง
จากความงดงามคมคายของรูปร่าง หรือฝีมือที่เลอเลิศในยุทธภพจนยากจะ
หาผู้เทียบเทียมได้ในดินแดน ที่ทำให้เหล่ามารร้ายต่างถูกกวาดล้างชีวิตด้วย
สภาพที่สุดแสนหฤโหด เป็นที่สยอขวัญทั้งเหล่าธมมะและอธรรม !

ลิ้งเกิ้ลเด็กหนุ่มกำพร้าที่ต้องสูญเสียทั้งบิดาและมารดา เหลือเพียง
ป้าแฉ่สตัยซ์ชื่อคอยดูแล และต้องสละตนเองเพื่อปกป้องนายน้อยให้พ้น
จากผู้ทรงอิทธิพลคนพาล

ด้วยฟ้าหรือชะตาลิขิต ทำให้ได้พบละชีวีซึ่งขุน บังจู้พรรคแนฐนัง
ที่เค้าน่าสุดอัปลักษณ์ ได้ถ่ายทอดวิชาให้ เพื่อสืบสานปณิธานของตนต่อไป
ลิ้งเกิ้ล มั่นมีภาระทวงถามความแค้นให้แก่ผู้มีพระคุณ และด้วยฝีมือที่เลอ
เลิศเหนือพสุธา ประกอบกับความเพียรพยายามของสุดยอดกระบวณวิชา

ดังนั้นกิตติศัพท์ความอำมหิตโหดเหี้ยมของมัน จึงกระทบกระเทือนถึงผู้นำฝ่ายธรรมะ มิว่าจะเป็นบู๊ติงหรือเสียวล้มยี่แล้ว การเผชิญหน้ากันของสุดยอดฝีมือแห่งยุคจึงเกิดขึ้น หมายถึงยุติบุญคุณความแค้นที่ก่อกวนยุทธภพให้ต้องสิ้นสะเทือน !

เรื่องราวบุญคุณความแค้นยังมีรู้จุดจบ เรื่องราวของความรักก็ก่อกวนชีวิตของมันขึ้น เพราะมิว่าอย่างไร ความรัก... ก็เป็นได้ทั้งน้ำทิพย์ขลิบใจ แต่ทว่าก็เป็นได้แม้กระทั่งขวากหนามแห่งชีวิต !

และเมื่อเรื่องราวร้ายแรงถึงขั้นแตกหัก ลี้เจิ้งลี้จจะเลือกเส้นทางสายใดตัดสินอนาคต ซึ่งทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับมันเพียงผู้เดียวแล้ว !

สร้างสรรค์บุ๊คส์

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์			(5)
บทที่	24	น้ำใจยามคับขัน	441
บทที่	25	แสดงคุณธรรมน้ำใจ	459
บทที่	26	หลงกลในเล่ห์ร้าย	476
บทที่	27	ล้อมพิชิตยมทูต	492
บทที่	28	ยมทูตแผนลงฤทธิ์	509
บทที่	29	กล่อมเกลียดด้วยคุณธรรม	525
บทที่	30	หักปีกเผ่าเหี้ยวเงิน	547
บทที่	31	ละไว้ให้กลับใจ	559
บทที่	32	คุกคามให้เป็นเขย	578
บทที่	33	รังควานไม่เลิกรา	595
บทที่	34	รักที่ซึ้งตรึงใจ	609
บทที่	35	เล่ห์ร้ายประมวงเผ่า	627
บทที่	36	กู้ภัยสำนักใหญ่	642
บทที่	37	หักหาญผลาญชีวิต	660
บทที่	38	เสียดหยมที่สามานย์	677
บทที่	39	หรือเป็นฟ้าลิขิต	695

บทที่ 40	ไข่ทองของปลาอสุร	712
บทที่ 41	หนทางเริ่มแจ่มใส	728
บทที่ 42	กลับใจสำนึกบาป	765
บทที่ 43	อาณาจักรพยมทูต	780
บทที่ 44	การประลองไม้เท้า	814
บทที่ 45	น้ำใจที่สูงส่ง	830
บทที่ 46	คนดีมีฟ้าคุ้ม	848
บทที่ 47	เมฆหมอกผ่านพ้น	861

บทที่ 24 น้ำใจยามคับขัน

ลี้เจี๋ยลิ่งคำนวณจากประสบการณ์ ในบ้านศิลาต้องมีคน
อยู่อาศัย แต่ตอนนี้นักกลับไม่มีเสียงใด ๆ ลักแผ่วเบา มีเพียง
แสงไฟลอดออกมาจากประตูศิลาที่ปิดแน่นไว้

รอบข้างเงียบวังเวง มีแต่เสียงลมพัดกิ่งใบไม้ไหวอยู่แผ่วเบาเท่านั้น จึง
คล้ายยิ่งเน้นเป็นบรรยากาศน่าสะพรึงกลัวกว่าเดิม

ลี้เจี๋ยลิ่งสะกดใจวูบ แล้วส่งเสียงกังวาน

“สหายของเอิกซัวเต๋า ข้าพเจ้าลี้เจี๋ยลิ่งดันดันทางไกลถึงที่นี่ เพื่อรับคำสั่ง
สอนโดยเฉพาะ ท่านทั้งหลายที่ไม่คิดกันไม่ต้อนรับ มารยาเป็นหนวกใบ้เยี่ยงนี้
ออกจะแสดงความใจแคบเกินไปกระมัง ?”

วาทพอลขาดคำ พลันมีเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวปานระฆังมโหรีมาดัง
ออกจากในบ้านศิลา

คลื่นเสียงหัวร่อนี้เื่องอลอยู่ในบริเวณ สะท้านแก้วหูจนสิ้นระริกแล้ว ยัง
เป็นอำนาจที่ชั่วร้ายผู้คนอย่างใหญ่หลวงอีกด้วย

จากนั้นเป็นเสียงตวาดก้อง ประตูศิลาถูกเปิดออกดังสนั่น มีผู้เดิน
ติดตามกันออกมาสามคน

ผู้นำหน้าโหลกว้างเอวหนา จมูกแบนตาถลน ผมยาวสยายประหลึงโหล
สวมเสื้อยาวสีดำเป็นประกาย ในความมืดน้เห็นมหาย ยังม้อ่านาที่ขู่ขวัญคน
อย่างรุนแรง

สองคนที่ติดตามหลัง ผู้หนึ่งหน้าซีดขาว ร่างผอมสูงดั่งลำไม้ไผ่
ผู้หนึ่งอ้วนเตี้ย แต่ปากดอกไม้กำมะหยี่สีแดงฉานที่จอนหู ดูแล้วทุเรศ
จนพะอืดพะอมยิ่ง

ลี้เจ็กลิ่งเมื่อเห็นทั้งสามออกมา เกร็งลมปราณเบา ๆ ร่างลอยละลิวเข้า
ไปรวมทกวา ดูกับเป็นปยุ่นลอมลอมอยู่ในกระแสมกี่ปาน

ผู้นำหน้าที่สูงใหญ่ที่ทำเบียมอ่านาจ พลันหัวรอฮาฮากล่าว
“ท่าร่างโหลลิวเพียวฮวง (โยหลิวพลีลล) อันยออดเยียม คาดว่าท่านต้อง
เป็นเนฮันปงจู เจ็กมันชีวล้อลี้เจ็กลิ่งที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องตงวัน ?”

ลี้เจ็กลิ่งแย้มยิ้มอย่างสง่า ตอบโต้ด้วยที่ท่านุ่มนวลลงแก่เรียน
“มิกล้า ข้าพเจ้าเอง ท่านคงเป็นเอ็กซัวเต้าจูปาเข้ากระมัง ?”

คนร่างสูงใหญ่ที่ทามีอ่านาจนี้ คือปาเข้าประมุขเกาะเอ็กซัวเต้าจริง ๆ
ตอนนั้น สีหน้ามิเปลี่ยนแปรสักน้อยนิด ตอบเสียงก้องกังวาน

“ลี้ปงจูมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรครอบคลุมแผ่นดิน ปาเข้าเฉกเช่นแสง
ทิงท้อยอันน้อยนิด ไทเนลกกล่าประชันกับจันทรอำไพ มา... เล่าฮูแนะนำให้ลี้-
เจ็กลิ่งปงจูได้รู้จักกับสหายสองท่านก่อน”

ชีไปยังผู้ผอมสูงแล้วกล่าว
“ท่านผู้นี้คือหนึ่งในสามองครักษ์พิทักษ์วังของเกาะเรา นามเขาอืด ผู้
คนตั้งฉายาว่าเฮียงฮัน (วิญญาณอำมหิต)”

ชีไปยังชายที่อ้วนเตี้ยตัดดอกไม้กำมะหยี่สีแดง แล้วแนะนำต่อ
“ท่านผู้นี้คือสหายรักของเราเต้าจู ผู้คนเรียกว่าปักไต้กักซัว (ฉลามร้าย
ทะเลเหนือ) ไ้วปอ”

ลี้เจ็กลิ่งแย้มยิ้มกล่าว
“ยากยิ่งนักที่ผู้กล้าหาญเบียมอิทธิพลอ่านาจในทะเล พวกกันตันตันมาที่
ตงวัน นับเป็นเพิ่มความครึกครื้นแก่ปฐิ์มมากแล้วจริง ๆ”

มาตรว่าน้ำคำของลี้เจ็กลิ่งจะมีความหมายเหน็บแนม แต่ทั้งสามกลับ

คล้ายไม่รู้ตัว ปาเข้ายังแยมยิ้มกล่าว

"ลี้ปังจู้ นับแต่เล่าสู่เข้าตงวันมา บุคคลที่เพียบพร้อมด้วยวิชาญและบุญ
เค้าน้ำหล่อเหลาเหนือธรรมดาเช่นท่าน ยิ่งเพิ่งเคยพบเป็นครั้งแรกนี้เอง ผู้คน
เล่าขานเง็กมื่นชีวล้อเหนือกว่าธรรมดาทุกประการ ได้เห็นในวันนี้ นับว่าสมดัง
กิตติศัพท์จริง ๆ เพียงแต่... ฮา ฮา"

มันตะเบ็งเสียงหัวร่อมยอมากล่าวต่อให้จบความ แต่ลี้เง็กถึงกลับสงบนิ่งมีสอภาม

โอ้วปอที่อ้วนเตี้ยอยู่ข้างกายปาเข้า ได้ส่งเสียงคล้ายระฆังใหญ่กล่าวขึ้นบ้าง

"เพียงแต่ว่า ท่านได้เข้ามาในวงล้อมอันหนาแน่นของเอ็กซัวเต๋แล้ว
นากลัวแม้เป็นมังกรที่ทะยานฟ้าได้ ก็ต้องกลายเป็นตะพาบในไท่แล้ว"

ลี้เง็กถึงยังคงไม่มีสีหน้าหวั่นไหว ลอบสอดสายสายตาตรวจดู พบเห็น
มีเงาดำซุ่มอยู่ตามที่ทางต่าง ๆ มากหลาย ขยายเป็นวงล้อมที่หนาแน่นแล้ว
จริง ๆ จึงหัวร่อกล่าวอย่างปลอดโปร่ง

"ฝีมือนี้ของเกาะท่าน เป็นการไ้มาประจำ ไม่มีที่ใดสร้างความตระหนก
ต่อผู้คนเลย ข้าพเจ้าเห็นจนชินแล้ว"

พลันเปลี่ยนหน้าเครียดลง กล่าวต่อไป

"เพียงแต่ว่า สหายของเอ็กซัวเต๋ พวกท่านทดลองดูเถิด เง็กมื่นชีวล้อ
ไซ้จะเป็นผู้มีชื่อเสียงจอมปลอมหรือไม่?"

ปาเข้าหัวร่อเสียงก้องอีกครา แล้วกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐ ลี้ปังจู้ มีขวัญเหลือกระดูกทองแดง อาจหาญ
จนทะยานฟ้า ไม่เสียที่เป็นประมุขของพรรคหนึ่งจริง ๆ"

มันกวาดตามองรอบข้างแวบหนึ่งแล้วกล่าวต่อ

"เกาะเรากับพรรคท่าน มีความอาฆาตแค้นที่คล้ายน้ำกับไฟ ไม่อาจอยู่
ร่วมกันได้เด็ดขาด เล่าสู่ก็ไม่ต้องการกล่าวให้มากความ จวบจนบัดนี้ ทั้งสอง
ฝ่ายต่างมีการบาดเจ็บล้มตาย ไม่มีฝ่ายใดโค่นฝ่ายใดลงได้..."

ลี้เง็กถึงแค้นหัวร่อสดคำ

"ปาเต๋จู้่ออกจะยกคนในเกาะของท่านสูงเกินไปแล้ว สามองครักษ์พิทักษ์

วังผู้ยิ่งใหญ่ ลิบเจ็ดดาวเพชรฆาตโค และศิษย์รักอีกห้าสิบคนกระโธ้นั้น มาตราว่าไม่กล้าบอกไว้คุณค่าให้เอื่อยอ้าง แต่ยังยากที่จะทะยานตนขึ้นทัดเทียมกับแสนบั๊งของข้าพเจ้า"

ลีน้าปาเข้าเปลี่ยนแปรไปวูบ พลันหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"มีทราบลี้เง็กลิ่งบั๊งจู้อ้างอิงจากคำมูลใด ?"

ลี้เง็กลิ่งซ็อนตามองท้องฟ้า ตอบเสียงราบเรียบ

"จวบจนบัดนี้ สามองค์กรพิทักษ์วังของเอ็กซัวเต้า มีหนึ่งตายหนึ่งบาดเจ็บ ลิบเจ็ดดาวเพชรฆาตตายไปหกคนแล้ว ศิษย์ทั้งห้าสิบคนก็ตายไปสิบสองคน นับเป็นเรื่องที่เอ็กซัวเต้าไม่เคยประสบมาเลยในประวัติศาสตร์"

ใบหน้าของทั้งสามคนพลันเปลี่ยนแปรไปทันที ปาเข้าทวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ลี้เง็กลิ่ง ตักเผ็กเซียจ้อตายในมือท่านแล้ว ?"

ลีน้าลี้เง็กลิ่งเรียกลงทันที แย้มยิ้มเย้ยหยันพลาตอบ

"ใช่ ! ยังเพิ่มอีกสี่คนของลิบเจ็ดดาวเพชรฆาตที่อยู่เชิงผาเมื่อครู..."

ปาเข้าเดือดดาลรันทุดเป็นยิ่งนัก เนื่องจากเฮียงฮุ้น (วิญญาณอำมหิต) ตักเผ็ก (ขวัญพิษ) ลี้ก๊วย (ปีศาจร้าย) สามคนนั้นเป็นผู้ช่วยเข้มแข็งที่สุดของมัน บัดนี้ หนึ่งตายหนึ่งบาดเจ็บ ไหนเลยไม่บันดาลให้มันรู้สึกคล้ายถูกเชือดเนื้อออกไปชิ้นหนึ่งก็ปาน

เฮียงฮุ้นซาอิดที่อยู่ด้านหลังแค้นหัวร่อเดินออกมาที่เบื้องหน้า แค้นเสียงเย็นเยียบกล่าว

"ลี้เง็กลิ่ง ท่านกล่าวได้ว่าเป็นผู้มีใจอำมหิตฝีมือโหดเหี้ยมอย่างยิ่ง ในเมื่อเซียยี่ตี้ของเราถูกท่านส่งเสริมไปแล้ว ข้าพเจ้าซาอิดก็ต้องรบกวนให้ท่านแผ่ความเวทนาด้วยอีกคน"

ปาเข้าจับตาที่คล้ายสายฟ้ามองหน้าลี้เง็กลิ่งแว่หนึ่ง ทวาดเสียงกังวาน

"เขาอ้วยเก็ง (องค์กรพิทักษ์วังแซ่เขา) โปรดถอยออกมาก่อน"

แล้วมันหันไปซุบซิบกับคนอ้วนเตี้ยที่มีนามไ้ววโป ฉายาบั๊กไ้ตักซัว (ฉลามร้ายทะเลเหนือ)

บนผาอึกจิวไ้ที่สงบวังเวง มีบรรยากาศที่หนักอึ้งตึงเครียดครอบคลุม

ไว้จนหนาแน่น ในความมืดรอบข้าง มีชายฉกรรจ์ศิโรราบหันเท้าเปลือยเปล่า
คอห้อยหัวกะโหลกเหล็กสีขาวเรียงรายอยู่หลายสิบคน

ในมือของแต่ละคนต่างถือตะขอลายหนามสีด้ามะเมื่อมकुหนึ่ง ดวงตา
เป็นประกายคมกล้า จับตามองลี้เง็กลิ่งที่พลัดมาอยู่ในวงล้อมจนแน่นิ่ง

ปาเข้าปรีชากับไอ้วปอตกลงแล้ว ใบหน้ายังไม่มีความผิดปกติแม้สัก
น้อยนิด เพียงหัวรอฮาฮาแล้ว

"ลี้ปังจู้ ตอนนี้ดีกมากแล้ว พวกเราริบสะสางให้รบรัดตัดความ ย่อม
ประเสริฐกว่าถ่วงเวลากันมากมายนัก"

ประมุขเกาะเอ็กซัวเต้าที่เป็นเผ่าเจ้าเล่ห์ ซ่อนดาบในรอยยิ้มนี้ มันแม้
ทราบฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือเลอเลิศสูงสุดสูงมีอาจหยั่งคำนวณ แต่คิดจะอาศัย
ฝ่ายมันที่มีพวกมากมาย ซื่อกันเข้ากลุ่มรุมสังหารลี้เง็กลิ่งในคราเดียว

มันแม้มีความคิดเช่นนั้น แต่ไม่มีพิรุณให้สังเกตได้ มิเสียที่เป็นผู้เทียม
หาญแห่งยุคซึ่งมีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งลี้ล้า

ลี้เง็กลิ่งหัวรอฮาฮาตอบ

"เอ็กเต้าจู้เป็นผู้มีปากไวใจตรง ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้พวกท่านรอนเิน
นานเช่นกัน"

วาจาพอสาดคำ ปักไต้ตักซัวก็ได้หัวรอเสียงพิกลเดินซ่า ๆ ออกมา แค้น
เสียงเย็นชา

"ไอ้วปอไม่เจียมตัว ขอประลองกับลี้เง็กลิ่งปังจู้สักรอบหนึ่งก่อน"

จบคำชักอาวุธปลายแหลมที่ยาวเหยียดเศษ ประกายเงินแวววาวออกจาก
แขนเลื้อมาเล่มหนึ่ง

ลี้เง็กลิ่งพิจารณา อาวุธนั้นแม้คล้ายพู่กันจู้จุดแต่สั้นกว่ามากมาย และ
ทางปลายยังคมกริบอีกด้วย ในแสงดาวดูออกกว่าอาวุธโตประมาณไซ้เปิดยาว
เหยียดเศษนี้มีรูเล็ก ๆ อยู่มากมาย

ลี้เง็กลิ่งจุกใจคำนึง

ปักไต้ตักซัวผู้นี้มีวิชาฝีมือระดับใด ? มิเคยได้ยินผู้คนเล่าขานกันเลย
แต่ทว่าดูจากอาวุธของมัน พลังฝีมือผู้นี้ต้องไม่ต่ำทรามนัก และในอาวุธ
ประหลาดของมัน ยังมีรูเล็ก ๆ อยู่มากหลาย ภายในต้องซ่อนน้ำพิษหรือเข็ม

พิษใดเป็นแน่...

ใจครุ่นคิด มียกขึ้นประสาน กล่าวอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น

“โอ้วเล่าซือ เชิญประทานการสอนมาได้”

ปักไธ่ตักข้าวเหนียวลิ้งถึงกับไม้ชักราวุธ จึงกระซกเสียงด้วยโทสะ

“ลิ้งลิ้ง ท่านดูแคลนเราถึงปานนี้ ? จงอย่าได้ตำหนิจ้วงซิมจิ่ง (ส่วนทะเลวงใจ) ของเราโอ้วปอจะไม่รู้จักท่าน”

“มิกล้า มิกล้า รับมือกับท่าน เยี่ยงนี้ก็เหลือเฟือเกินพอ”

โอ้วปอเดือดดาลจนหน้าบิตเขียวคล้ำ คำรามปานปิศาจร่ำร้อง ส่วนทะเลวงใจของมันเป็นลายเป็นประกายเงินหลายสิบสาย พรืบทาแน่น ม้วนลิ้งลิ้งไว้ในอาณาพทนต์

ลิ้งลิ้งหัวร่อแค้น ๆ ร่างคล้ายปลาน้อยในสายธาร กระโดดโลดแล่นอยู่ในเงาอาวุธที่หนักหน่วงปานภูเขากล่อมของโอ้วปอโดยคล่องแคล่วว่องไว

โอ้วปอคำรามด้วยความเดือดดาลปานฟ้าร้อง ส่วนทะเลวงใจถูกสะบัดกวัดแกว่งจนผืนเป็นม่านหนา ทั้งยังมีเสียงฝ่าอากาศดังครืนครันสนั่นทวนโหวกัง เป็นไม้ตายนามลิ้งโซ่วจิ่ง (ส่วนคลื่นคำราม) ที่สร้างเกียรติภูมิให้แก่มัน ปักไธ่ตักข้าวจนสุดสูง

ลิ้งลิ้งได้ใช้ท่าเห่าเลิพิสดารของกิมล่อโป่วผนึกร่วมกับท่าร่างได้แล้ว จึงมีความรวดเร็วจนผู้คนที่ต้องตอลาย พุงควบควี้ยวยอยู่ในประกายสายฟ้าที่หนาแน่นถี่ยับโดยแคล่วคล่อง บางครั้งยังตีได้กลับไปด้วยกระบวนท่าที่เยี่ยมอาณาพทนต์นำหวาดหวั่น

ชั่วขณะ ทั้งสองได้ต่อสู้กันกว่ายี่สิบกระบวนท่าแล้ว โอ้วปอที่มีพลังฝีมือเหนือกว่าสามองครักษ์ใหญ่ของเอ็กซัวเต๋าล็กน้อย ยังคงไม่มีปัญญาระคายผิว ภายลิ้งลิ้งแม้สักขุมชนหนึ่ง

ตอนนั้น ลิ้งลิ้งได้ใช้สิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้าที่มีอาณาพทนต์เลิศจุดสูงออกมาแล้ว

กระบวนท่าพอใช้ไป เฉกเช่นขวานเทพยดาจามขุนเขา มรสุมคลุ้มคลั่งโหมกระหน่ำ กรวดหินดินทรายในบริเวณกระจายคลั่งเป็นม่านหนา นับว่าหวาดหวั่นสยองขวัญต่อผู้พบเห็นเป็นยิ่งนักจริง ๆ

เจ็ดสิบกระบวนท่าผ่านพ้น ปีกไช้ตักข้าวแม้มีพลังฝีมือสูงส่งกล้าแข็ง
ส่วานทะลวงใจในมือจะแคล่วคล่องว่องไวปานสายฟ้า ยังคงเป็นฝ่ายตั้งรับมาก
กว่ารุก เริ่มมีที่ท่าไม่สามารถต่อสู้ได้แล้ว

ทันใด มีเสียงแคนห้าวร่อเย็นเยียบดังขึ้นแล้ว พลังฝ่ามือหยุนเหนียว
เย็นเยียบสองชุมทะลักมาที่กลางหลังลี้เจี๊ยกลี้งโดยไม่มีเสียง

ลี้เจี๊ยกลี้งมิแยแสสนใจ ยังคงกระหน้าสองมือเข้ารุกไล่ปีกไช้ตักข้าวจนมือ
เท้าเปะปะพัลวัน

พลังหยุนเหนียวเยียบสองชุมเมื่อมาทางจากกลางหลังลี้เจี๊ยกลี้งหนึ่งเขียะ
คล้ายดั่งปะทะกำแพงที่ไร้สภาพอันเข้มแข็ง พลังมีเสียงระเบิดเบา ๆ พลังนั้น
ต้องแตกกระจายจนสูญสลายไปหมดสิ้น

ลี้เจี๊ยกลี้งที่เกร็งกำลังลมปราณลี้กนี้จึงขึ้นต่อต้านการลอบประทุษแล้ว
พลังพลีร่างแคล่วคล่องว่องไว โถมปราดเข้าใส่ผู้ลอบจู่โจมปานสายฟ้า

ที่แท้ผู้ลอบประทุษคือหัวหน้าของสามองครักษ์พิทักษ์วังเอ็กชัวเต้า เอียง-
ฮุ้นเซาอึดนั้นเอง

เซาอึดเมื่อเห็นเอ็กเอียงเจี๊ยก (ฝ่ามือมหากาฬ) ของมันไม่สามารถลอบ
ประทุษได้ ต้องตระหนกจนใจสะท้าน พลังเห็นมีเงาสีขาวพุ่งวามาดูจสายฟ้า
ต้องรีบกระแทกฝ่ามือออกด้านรับโดยฉุกะทุกหลนลาน

พริบตานั้น มันเกร็งกำลังภายในของหลักวิชาเอ็กเอียงเจี๊ยก (ฝ่ามือมหากาฬ)
ขึ้นถึงสิบส่วนเต็ม ๆ

เอียงฮุ้นเซาอึดมีฝีมือสูงส่ง จนได้เป็นหัวหน้าของสามองครักษ์พิทักษ์
วังผู้ยิ่งใหญ่แห่งเอ็กชัวเต้า โดยเฉพาะเอ็กเอียงเจี๊ยกของมัน ฝึกจนถึงระดับ
เก้าส่วนแล้ว

พลังฝ่ามือทั้งสองข้างของมัน เป็นแกร่งกร้าวและหยุนเหนียวผสานกัน
สามารถทำลายหลักศิลาเป็นผุยผงได้ นับว่าร้ายกาจมีอาจดูแคลนจริง ๆ

ในเสียงระเบิดที่สะเทือนเลื่อนลั่น ผุนทรายกระจัดกระจายตั้งพายนั้น
ลี้เจี๊ยกลี้งพลังกระดอนขึ้นสูงกว่าเดิมร่วมสี่วา

แต่เอียงฮุ้นเซาอึดกลับหน้าแดงฉานปานชโลมโลหิต สองเท้าจมลงไป
ในพื้นที่ลึกลับท่ามเข้า

ลี้เจี๊ยะลี้หวั่วเสี่ยงก้องกังวาน พลิวลงสู่พื้นอย่างว่องไว
นัยน์ตาหลายสิบคู่ของพวกเอ็กซั้เต้า ต่างมองมาที่ลี้เจี๊ยะลี้เป็นจุดเดียว
กันทันที

เพียงเห็นใบหน้าลี้เจี๊ยะลี้ชิตขาวว่าธรรมดาเล็กน้อย แต่ดวงต่ายังคงมี
ประกายแวววาวราวสายฟ้า กวาดมองผู้คนทั้งหลายอย่างเย็นชา

เอ็กซั้เต้าจูปาเข้าคล้ายดั่งมิได้เห็นก็ปาน สีหน้ามันเคร่งเครียดเย็นชา
สองตาพริ้มเล็กน้อย ประหนึ่งแมงมุมเขามาถล่มที่เบื้องหน้าก็ไม่ตื่นเต้นหวั่นไหว

ปักไต้ตั้งชั่ววูบปราดเข้าประคองเยี่ยงสุนัขเฝ้าแล้วส่งเสียงแผ่วเบา

“เซอ้วยเก็ง บาดเจ็บบอบช้ำหรือไม่?”

เซอ้อดเมื่อครู่อาศัยลมปรานพัดสุดท้ายที่ฝักมานานหลายสิบปี ทุ่มเท
ออกเสียงกับลี้เจี๊ยะลี้มาฝ่ามือหนึ่ง

ตอนนั้น อวัยวะภายในของมันเป็นเคลื่อนจากที่ เลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน
กล่าวได้ว่าบอบช้ำสาหัสยิ่งแล้ว

ลี้เจี๊ยะลี้มีเปลือกนอกที่ปลดปล่อยเยือกเย็นตั้งไม่เคยเกิดเรื่องราวใด แต่
ความจริง เสียกำลังภายในไปไม่น้อย เพียงเพราะกำลังภายในสามารถยืนนาน
กว่าผู้คนธรรมดา จึงยังไม่นับอุปสรรคต่อเรื่องราว

ทันใดนั้น เอ็กซั้เต้าจูปาเข้าแค้นหวั่วกล่าว

“ลี้ปิงจืมีอำนาจที่ยิ่งใหญ่มาก เพียงแต่... เฮอะ เฮอะ วันนี้ท่านมาได้
กลับไม่ได้แล้ว”

ลี้เจี๊ยะลี้แย้มยิ้มส่งเสียงราบเรียบ

“เต้าจูยกย่องเกินไปแล้ว แต่ทว่า ผู้ที่ได้รับการยกย่องเป็นหัวหน้าสาม
องค์กรยิ่งใหญ่ของเกาะท่าน กลับตำหนามจนสาหัสปานนี้ เป็นที่ข้าพเจ้าคาดคิด
ไม่ถึงเลย...”

ปักไต้ตั้งชั่วพลันคำรามสุดเสียง

“ปาเฮีย วันนี้ไม่จับเด็กน้อยมาสืบเป็นหมื่น ๆ ท่อน พวกเรายังจะแบก
หน้าต่อไปเป็นผู้มีอิทธิพลในทะเลได้?”

จบคำสะบัดสว่นทะเลวงใจของมัน จนมีเสียงกรีดอากาศหวีดหวิว
แหลมเล็กทะลวงเข้าไปแปดจุดสำคัญที่เบื้องหน้าลี้เจี๊ยะลี้

ขณะเวลานั้นเอง ทางขวามือที่มีดเลือนรางของอักษิไว้มิเสียงแค้น
หัวร่อที่แหลมเล็กเสียดประสาทแว่วมาอย่างรวดเร็ว

พริบตาเดียว เมาร่างสีเขียวสายหนึ่งพุ่งวابلงมาดุจเป็นใบไม้ในสายลม
ละลือสุพันโดยไม่มีเสียงใด ๆ

ผู้คนทั้งหลายต่างรีบพองมองไป ที่แท้ผู้มาถึงกับเป็นนักศึกษายุวกกลางคนที่
เค้านำชูปสดไส

เมื่อคนผู้นั้นแตะปลายเท้ากับพื้น ก็ได้การวะให้ลี้เง็กลิ่งแล้วกล่าว

“ไ้วน้ำฮั่นหัวหน้าตีกลงทณฑ์ ขอน้อมถวายพรต่อท่านบั้งจู”

พริบตาที่ลี้เง็กลิ่งหลบหลีกการจูโจมของปักไ้ตักซัว ก็ได้เห็นชัดตาแล้ว
ผู้ที่พุ่งมาอย่างรวดเร็วคือ ชิกซัวะเกียไ้วน้ำฮั่นที่พาสิบสองแพรแดงสาบสูญ
ไปเป็นเวลาเนิ่นนานนั่นเอง

ลี้เง็กลิ่งต้องหัวร่อด้วยความปลาบปลื้มที่ไ้วน้ำฮั่นยังปลอดภัย แล้ว
ทักทาย

“ไ้วตึงจู ยากนักที่ท่านมาทันเวลา ผู้คนของพรรคสหายดีหรือไม่?”

ชิกซัวะเกียไ้วน้ำฮั่นทราบ ลี้เง็กลิ่งหมายถึงสิบสองแพรแดงที่ท่านนำ
มาจึงได้น้อมกายตอบ

“ข้าพเจ้าปลอดภัย แต่สิบสองแพรแดงที่พามาเสียชีวิตหนึ่งบาดเจ็บ”

ลี้เง็กลิ่งคลายใจได้อีกอีกโข เพราะการเสียหายยังเบามางกว่าที่เคยคาดคิด
ไ้วมากหลายนัก

ชิกซัวะเกียมเล็กคิ้วกล่าวอีก

“แต่พวกเดียร์จาดานเอ็กซัวเต้าก็ไม่ได้เปรี๊ยะใด ข้าพเจ้าและศิษย์ที่พามา
เช่นฆ่าสังหารพวกมันไปเก้าคน”

ปาเข้าไม่มีสีหน้าเปลี่ยนแปลงจากเดิมเลย ตะเบ็งเสียงหัวร่อกล่าว

“คาดว่าท่านผู้นี้ต้องเป็นชิกซัวะเกียม หัวหน้าตีกลงทณฑ์ของเนฮั่นบั้ง ที่
ได้รับการยกย่องเป็นสุดยอดฝีมือของสำนักไ้วไท้แล้ว ฮา ฮา... ฟังว่าไ้วไต้-
เยียบมีพลังฝีมือสูงส่ง สามารถเล่นซ่อนหากับสามมองครักษ์ใหญ่ สิบเจ็ดดาว
เพชรฆาต และมือเยียวกาเหี้ยได้อย่างสนุกสนาน...”

ไ้วน้ำฮั่นทราบ มันเหน็บแนมที่เห็นพวกมันมีกำลังเหนือกว่า พอยกมา

จุโถมก็คุมบริวารสิบสองแพรแดงทะเลวงล้อมหลบหน้าหนี

แต่โจ้วนำฮุ้นกลับแค้นหัวร่อสวนคำ

“ข้าพเจ้าแม้ไม่กล้าจะประโคนตัวเองเป็นผู้กล้าหาญ แต่ยังทะนงว่ามีความ
เปิดเผยหัวหาญกว่าพวกท่านที่ใช้หมุมมากเข้ากลุ้มรุมจุโถมอย่างไรรายอายุ”

ซิกซัวก็เย้มมียอคำที่แหลมคมยิ่งนัก แค้นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

“และในตอนนี้ สามองครักษ์ยิ่งใหญ่ของเกาะท่าน น่ากลัวเหลือครึ่ง
คนเท่านั้นแล้ว...”

เฮ็กซัวเต้าจูหันหน้าเปลี่ยนสีไปวูบ แต่กล่าวดังไม่มีเรื่องราวใด

“โจ้วได้เขียนควรทราบไว้ การอวดโอ่การมที่คมกล้า ไม่อาจนับเป็น
พฤติกรรมของผู้กล้าหาญได้”

โจ้วนำฮุ้นหันไปแยมย้มกับลิเจ็กถึงอย่างรู้เชิงแล้วจึงกล่าว

“ปาเต้าจู สามองครักษ์พิทักษ์วังของเกาะท่าน ไซเป็นผู้คนที่ถูกตั้งฉายา
ว่าเฮียงฮุ้น ตักเผ็ก ลี้ก๊วย ทั้งสามหรือไม่?”

ปาเฮ้าเบ็งตาจนเหลือกถลน ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ไซ ยากนักที่โจ้วได้เขียนซึ่งมีชื่อเสียงเกรียงไกร ยังเคยได้ยินนามของ
สามองครักษ์พิทักษ์เกาะเรา”

โจ้วนำฮุ้นแยมย้มตอบ

“ปาเต้าจูมีจิตใจกว้างขวางยิ่ง ผู้แซ่โจ้วกลับมิกล้าตุแคลน เพียงแต่ว่าตัก-
เผ็กเขียนจ้อหนึ่งในสามองครักษ์ใหญ่ของเกาะท่าน เสียชีวิตกับมือปั้งจูเราไปแล้ว”

“เรื่องนี้ร่าปั้งจูทราบแล้ว สักครู่ย่อมจะทวงหนี้โลหิตจากปั้งจูของท่านเอง”

“ยังมีท่านที่ได้ฉายาลี้ก๊วย (ปิศาจร้าย) เจี่ยมเม้งอีกผู้หนึ่ง...”

“เจี่ยมอ้วยเก็งเป็นไร?”

โจ้วนำฮุ้นแค้นหัวร่อเย้ยหยัน เลิกขายเลื่อยาวดิงท่อผ้าที่มีคราบโลหิต
เปื้อนกระอกรังออกมาแก้กับพื้น

ในแสงดาวเลื่อนราง ของในห่อถึงกับเป็นศิระษมนุश्यที่หนดเคราซัซัน
ปานเส้นลวด สองตาเหลือกถลน ใบหน้าโหดเหี้ยม

ศิระเย็กซัวเต้าทางรอบข้าง พากันร้องด้วยความตระหนก

“นั่นคือเจี่ยมอ้วยเก็ง!”

ที่แท้ศีรษะนี้เป็นของลี้ภัยเยี่ยมเม้งที่ตายกับกระบี่ซิกซัวเกี่ยมไว้วุ่นขึ้น
สีหน้าปาเข้าเปลี่ยนแปลงไปทันที เส้นเลือดที่หน้าผากขึ้นเขียวไปน ผม
เผ้าหวดเคราลุกชี้ขึ้น แสดงว่าเดือดดาลถึงขีดสุดแล้ว

ปักไธ่ตักข้าวโอ๊วปอริบปราดไปที่ข้างกายมัน กระซิบชั่วครูสีหน้าปาเข้า
จึงคลายลงเป็นปกติได้ แต่ครุ่นคิด

‘ลี้ภัยเยี่ยมเม้งหลังจากบาดเจ็บแล้ว ซ่อนตัวพักรักษาอยู่ในถ้ำหลังผา
ไหนจึงตายกับฝีมือฝ่ายตรงข้ามโดยไม่มีภูตผีเทพยดาล่วงรู้ได้ ?’

มันไหนเลยจะทราบ ยามเมื่อพวกเก็กซัวเต๋ามันห่มเทกัลทั้งมวลไป
ลอบจู่โจมซิกซัวเกี่ยมและสิบสองแพรแดงที่พักอยู่ในศาลพระภูมิ ซิกซัวเกี่ยม
คุมกำลังออกต่อต้าน แต่ภายหลังเนื่องจากมีกำลังที่ห่างไกลกันสุดญ่ จึงแยก
ออกเป็นสองขบวนทะเลงวงล้อมหนาแน่นหนีออกมา

ขบวนหนึ่งเป็นซิกซัวเกี่ยมนำ ทะเลงออกมาจากทางด้านหลังที่เป็น
ภูเขาเตี้ย อีกขบวนหนึ่งเป็นซีเบ๊แซหัวหน้าสิบสองแพรแดงคุม คบจับม้าหนี
ออกทางหน้าศาลพระภูมิ

ภายใต้การไล่ชนฆ่าสังหารของพวกเก็กซัวเต๋า ต้องพลีชีวิตพวกมันไป
อีกแปดคน กระทั่งลี้ภัยเยี่ยมเม้งที่เป็นหนึ่งในสามองค์กรพิทักษ์วัง ยังถูก
ซิกซัวเกี่ยมฟาดจนอวัยวะภายในบอบช้ำ

ซิกซัวเกี่ยมเมื่อทะเลงวงล้อมหนีออกมาได้แล้ว จึงสมทบกับสิบสอง
แพรแดงที่ยังรอดอยู่อีกแปดคน เสาะค้นหาร่องรอยของพวกลี้ภัยถึงตลอด
คืนนั้น

พอดีบังเอิญพบกับตักปักมีกลิ่นเจี๊ยะลู่ที่รอคอยอยู่ในศาลพระภูมิ ทราบ
ว่าลี้ภัยถึงได้ถูกมาในดินแดนอันตรายเพียงลำพังตัว ท่านกลัวบังจู่จะประสบ
ภัย จึงรีบเร่งพาอีกหลายคน เสาะหาที่ผาอีกจิวไ้ของภูเขาจ้าวฮ้วนซัวโดยเร็ว

ทางที่ท่านมาบนออกจากเส้นทางของลี้ภัยเล็กน้อย บังเอิญหาจนถึงถ้ำ
หลังหน้าผาอีกจิวไ้ตั้งเป็นภูตผีดลบันดาล เพราะในถ้ำคือสถานที่พักรักษาตัว
ของลี้ภัยเยี่ยมเม้ง

คนของพรรคแนฮุ้นบั้งรวมกำลังกันบุกทะลุสังหารบริวารเก็กซัวเต๋า
สองคนที่ฝ่าปากถ้ำ ตอนนั้นแม้เจี๊ยะเม้งจะรู้ตัว แต่ไม่มีเวลาพาหวิดกระดุก

นกนางนวลขอความช่วยเหลือแล้ว

ดักบักิบลันเมื่อเห็นศัตรูที่ฆ่าชีวิตทั้งสองไป เพลิงอาฆาตฮือโหมจนขอ
ร้องให้ซิกซัวะเกี่ยมคุมเชิงแล้วจึงลงมือเสี่ยงชีวิตกับเงี่ยมแม้งอยู่ในถ้ำนั้น

เงี่ยมแม้งแม่มิฝีมือเหนือกว่าเจียะลูอีกสองชั้น แต่เนื่องจากบาดเจ็บสาหัส
ยังไม่ทุเลา กอปรกับเจียะลูที่ต้องการล้างแค้นไม่คิดชีวิต หุ่เมเท่กำลังโหมจูโจม
อย่างเอาเป็นเอาตาย เพียงร้อยกว่ากระบวนท่า เงี่ยมแม้งก็เสียชีวิตกับกงจักร
ทองของเจียะลูไป

ดังนั้นเอง ซิกซัวะเกี่ยมจึงตัดศีรษะเงี่ยมแม้ง ทยานกายขึ้นบนหน้าผา
เพื่อเสริมกำลังให้แก่อีเกิ้ลลิงก่อน

เมื่อซิกซัวะเกี่ยมขึ้นมาถึงหน้าผา พอดิเป็นเวลาสี่เง็กถึงต่อสู้อยู่กับปัก-
ไฮ์ดักซัว

คนของเฮิกซัวเต้าทั้งหลาย พากันเดือดดาลจนแผดเสียงดังสับสน
อลหม่านไปทั่วทั้งหน้าผากว้างใหญ่

ซิกซัวะเกี่ยมไว้วาน้ำฮั่นมีเจตนากระตุ่นโทสะฝ่ายตรงข้าม จึงแยมยั้ม
กล่าวต่อ

“สามองครักษ์ยิ่งใหญ่ของเกาะท่าน ตอนนี้อยู่เพียงเหลือเฮียงฮั่นเซาฮัดที่
บอบช้ำภายในอยู่ผู้เดียว มันตอนนี้ไม่อาจนับว่าเหลือเพียงครึ่งคนหรือไม่ ?”

ปาเฮ้าแม้งจะมีเล่ห์อุบายลึกลับซึ่งเพียงใด ยังคงถูกกระตุ่นจนแทบยากจะอด
กลั้นได้ ไม่สนใจว่าเมื่อครูปักไฮ์ดักซัวเตือนมัน ควรถ่วงเวลารอจนมือเขี่ยง่าบึง
กลับมาค่อยลงมือ จึงจะเป็นฝ่ายมีเปรียบอย่างเต็มประตูอีกแล้ว

มันคำรามเสียงก้อง สะบัดสองฝ่ามือฟาดออกมาพร้อมกัน พลังที่คล้าย
ภูเขาถล่มแผ่นดินหลาย ทะลักฝ่าอากาศด้วยเสียงสนั่นหวั่นไหวเข้าใส่ซิกซัวะ-
เกี่ยมไว้วาน้ำฮั่นทันที

ในเวลาเดียวกัน ปักไฮ์ดักซัวและบริวารเฮิกซัวเต้าอีกหลายสิบคนทาง
รอบข้างก็พากันตวาดก้อง ฮือกันข้ามากลุ่มมลิ้งเง็กถึงดังสายน้ำป่า

พริบตานี้เอง เงาคนพลุกพล่านสับสน พลังดังฮือลงจนสะเทือนเลื่อนลั่น
เสียงตวาดด่า เสียงแผดร้องดังสับสนไปทั่วบริเวณ

สี่เง็กถึงมีท่าร่างที่เคล่วคล่องดังวิญญาณภูตพราย แฉลบแปลบปลาบอยู่

ภายใต้เงาตะขอจำนวนมากหลายของคู่ต่อสู้

ลี้เจิ้งลิ่งต่อต้านไปพลางครุ่นคิด

‘สถานการณ์ของตอนนี้ คนของเอ็กซิวเต๋าค่อยๆ ชุมชุมอยู่ที่นั่นจนหมดสิ้น แต่พวกมันโดนถึงกับมิได้แพร่พรายร่องรอยของพวกชีววัยได้ชื่อเลย ? หรือพวกชีววัยได้ชื่อมิได้ถูกคนของเอ็กซิวเต๋ากำบัง ? อย่างนั้น โฉนดภาพของเอียงจู่ที่อยู่ในศาลพระภูมิทั้งห้า ตายในตะขออาญาพิษของพวกเอ็กซิวเต๋าสัก ๑’

ลี้เจิ้งลิ่งยังคิดยังไม่เข้าใจความนัย

แน่นอน ชิววัยได้ชื่อกับฉินยั่วยั่วเหล่านั้น ต้องไม่มีการสูญสลายไปจากแผ่นดินโดยไร้ข่าวคราวแน่นอน

ลี้เจิ้งลิ่งเหลือบมองไป เห็นไถ่น้ำอุ่นกำลังให้สุดยอดตึกซากกระป๋องชิว-เกี่ยมที่สูงสูงของสำนักไถ้ให้ต่อสู้กับประมุขเกาะเอ็กซิวเต๋ามาเข้าอย่างอ้อมหิตตุตัน พลั้งฝีมือของปาเข้าผู้นี้ สูงส่งจนเป็นที่ผู้คนต้องยกย่องชมเชยจริง ๆ

ร่างสูงใหญ่ของมันเป็นคล้ายตั้งเป็นคลื่นหมึกที่ถาโถม กระโดดขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ไม่หยุดยั้ง พลั้งทะลักดูพายุร้าย เป็นอาณาภพที่ผู้คนต้องหน้ามืดตาลาย

แต่ความสูงส่งในวิชาฝีมือของชิวเกี่ยมไถ่น้ำอุ่นก็ยากยิ่งจะพบเห็นเช่นกัน พลั้งกระบี่กระจายออกเป็นวง ๆ เป็นชั้น ๆ ปรากฏฝนคล้ายตั้งรุ่งพุ่งมาจากฟากฟ้า เจ็ดจำบาตดาผู้คนยิ่ง

ทั้งสองจึงนับว่าคู่อริที่ดัดเทียม ประหัตประหารกันจนซูล่มนุ่นวายไม่อาจแยกออกได้แล้ว

ลี้เจิ้งลิ่งที่รับมือกับบริวารเอ็กซิวเต๋ามากหลายสิบคน มาตราว่ามีอาจบอกเป็นก้าจัดกวาดล้างเศษสวะ แต่ก็ไม่รู้ลึกหนักแรงเลย

มีเพียงกระบวนท่าที่ชั่วช้าเล็ดเย็น และส่วนทะเลวใจที่อาจมีอาพิษซ่อนอยู่ของปักไธ้ตักชิวเท่านั้น ที่ยังพอมีอาณาพคุกคามลี้เจิ้งลิ่งอยู่สักเล็กน้อย

ตอนนั้น สายตาที่คมกล้าของลี้เจิ้งลิ่งได้เห็นสองคนของเกาะเอ็กซิวเต๋าลอบถอนตัวออกจากการต่อสู้ ลับ ๆ ล่อ ๆ เข้าไปในบ้านศิลาหน้าป่าโปร่ง

ขณะที่ลี้เจิ้งลิ่งรู้สึกกลางเคลงสงสัย ทันใดนั้น มีเสียงทวาดเข่นฆาตังขึ้นที่รอบข้างตั้งสนับตพาดลั่น แล้วตักปักก็มุลันเจียะลู่ของแนฮั่นปังกับเอียงจู่สองคน แปะคนของสิบสองแพรแดง บวกกับอ้วงข้อเขี้ยวก็พากันติดตามมาทันเวลา

พริบตานั่น ปรกกายอาวุธแปลบแปลบแวววาวกระหน่ำเข้าประหัตประหารกันโดยอ้อมหิตโหดเหี้ยม

แปดชีวิตที่เหลือของสิบสองแพรแดง ล้วนแล้วสวมเกราะอ่อนสีทอง ซ้ายมิดสัน ขวาค้อนปลายแหลม ผสานกับจักรทองของเจี๊ยะลู่ พินเหล็กของอ้วงซ้อเซี่ยว ไม้เท้ายาวใหญ่ของคูเอี้ยง ไม่ผิดกับทหารเทพดาที่จุติลงมา เช่นฆ่าพวกเอ็กซัวเต๋าด้วยอำนาจอำมหิตดุจดั่งจันไม่อาจต้านทาน

ในขณะที่โลหิตกำลังพลุ่งพล่านดาลเดือด ศีรษะและเศษอวัยวะปลิวกระจัดกระจายอย่างสยดสยองนองเลือดนั้น

ทันใด มีเสียงกู่แหลมเล็กแว่วมาจากที่เชิงผาอัศจรรย์ไว้อย่างรวดเร็ว

พริบตานั่น เกราะสายหนึ่งทะยานขึ้นมายืนบนขอบหน้าผาพร้อมกับเสียงหัวรอฮาฮาที่สนั่นหวั่นไหว

ลี้เจ็กลิ่งเหลียวมอง เห็นผู้มามีร่างผอมเล็กสูงไม่ถึงสี่เชียว แต่ศีรษะกลับโตใหญ่ผิดส่วน มีผมสีเหลืองอยู่หรือมแทรกมันเท่านั้น

มันถึงกับเป็นม้อเยี้ยว (กรงเล็บอสูร) กำปิงแห่งเอ็กเล็งซัว !

ลี้เจ็กลิ่งหัวร่อดั่งกังวาน ฟาดบริวารเอ็กซัวเต๋าที่เบื่องหน้าผู้หนึ่งปลิวกระเด็นไปแล้ว ก้าวอาด ๆ เข้าหากำปิงทันที แค้นเสียงเย็นชา

“มิได้พบมานาน ท่านยังคงมีบุคลิกดังเดิม แต่ข้าพเจ้ากลับคาดคิดไม่ถึงจะมาพบกับท่านในเวลาและสถานที่นี้ได้...”

ดวงตาม้อเยี้ยวกำปิงเป็นประกายอำมหิตแวววาว เขม่นมองลี้เจ็กลิ่งที่เดินเข้ามาแน่วแน่ ส่งเสียงแทบพรา

“ผู้แซ่ลี้ อย่าได้กระหึ่มลำพองไป ผู้แซ่ก่าจะต้องสะสางบัญชีเก่ากับท่านแน่นอน”

ตะเบ็งเสียงหัวร่อดั่งคลุ้มคลั่งอีกชั่วขณะ จึงกล่าวต่อ

“ลี้เจ็กลิ่ง ผู้แซ่ก่าได้นำของขวัญสูงค่ามาให้ท่านชั้นหนึ่ง ต้องการดูหรือไม่ ?”

ลี้เจ็กลิ่งงุนงง มองฝ่ายตรงข้ามด้วยความสงสัย กำปิงจึงเสียงดัง ๆ

“พวกเรา คุมของวิเศษดินได้เข้ามา”

เสียงขาดคำ มีชายฉกรรจ์สูงใหญ่หน้าแดงคล้ำสองคนอ้อมออกมาจาก

หลังทิมทึมา

ที่พวกมันหัวปักกุมตัวมา ถึงกับเป็นครุณีอาภรณ์สีชาว เคঁสาวยสะคราญ
ปานเทพธิดาหยาดฟ้า !

นางพอเห็นลี้เง็กถึง ก็รำให้เรียก “ลี้งกอก” จนสุดเสียงแล้วสลบไสลไป
ทันที

ลี้เง็กถึงพอเห็นครุณีอาภรณ์ชาว หน้าต้องแปรเปลี่ยนสี ร่างสั่นระริกทันที
ทวาดแล้วโถมควับเข้าไปดั่งสายฟ้า

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดหมายนี้ กระตุ้นให้ลี้เง็กถึงที่เพียบพร้อม
ทั้งฝีมือและสติปัญญาเดือดดาลทะยานใจประหนึ่งคลุ้มคลั่ง ต้องการช่วงชิง
ครุณีที่สลบไสลคืนมาให้ได้แล้ว

ม้อเยี่ยวกำปิงหัวร่อเสียงประหลาดพิกล สองมือยาวผิวดส่วนของมันยึด
หุดดั่งสายฟ้า พริบตานัน สกิดกั้นการโถมมาอย่างดุเดือดของลี้เง็กถึงไว้ได้

มันแผดหัวร่อแล้วเย้ยหยัน

“ลี้เง็กถึงปึงจู วรพวงนักเลงเล่าลือ ท่านมีขวัญเหล็กจิตใจทะนง ฝีมือ
อำมหิตโหดเหี้ยม คาดคิดไม่ถึง ครุณีเพียงนางเดียวจะกระตุ้นให้ท่านคล้าย
สูญเสียวิญญาณถึงปานนี้ได้”

ลี้เง็กถึงพอได้ฟัง คล้ายถูกกระบองฟาดเข้าใส่หน้าจนใจสะท้าน ลอบด่า
ตัวเองทันที

ลี้เง็กถึงเอ๋ย อยู่ต่อหน้าศัตรูกล้าแข็ง ไฉนถึงกับมามีที่ทำนองลานเข้า
เสี่ยงชีวิตเพราะอิสตรีได้ ความหนักแน่นเยือกเย็นในกาลก่อนของเจ้าหายไป
ไต่กัน ?

ลี้เง็กถึงพลันชะงักร่าง ทั้งยังถอยปราดออกไปทหาอีกด้วย

กำปิงเสยยะยิ้ม เคঁนเสียงเย็นเยะเยียบ

“ตัวปึงจู ดูสารรูปเมื่อครูของท่าน คาดว่าไกวเนี่ยนางนี้ จะต้องมีความ
สัมพันธ์กับท่านจนลึกซึ้งยิ่ง ?”

กล่าวแล้วกวาดตามองรอบข้าง บนหน้าผาอึกจิ่วไ้ยังกำลังต่อสู้กันอย่าง
อำมหิตดุเดือด ไม่มีที่ท่าหยุดยั้งเลิกรา

ลี้เง็กถึงตอนนั้นมีความหนักแน่นเยือกเย็นเช่นปกติอีกแล้ว ตอบเสียงดัง ๆ

“ผู้แซ่ก้า มีวจาไดบอกมาโดยตรงก็ได้ ข้าพเจ้าไม่มีเวลามาฟังวจาไร้สาระทั่ว ๆ วน ๆ ของท่าน”

กำปิงแค้นหัวร่อกล่าว

“ตัวปึงจูเป็นคนปากไวใจเร็วจริง ๆ ผู้แซ่ก้าก็ไม่ต้องการเล่นลั่นมากไป”

มันยกมือโบกวูบ ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ทั้งสองก็มายืนเคียงคู่อยู่เบื้องหน้าตฤณอาภรณ์ขาว ด้วยที่ทำการป้องกันมิให้ลี้เจ็กลี้งพลันโถมเข้าไปช่วยคน

กำปิงเบือนสายตากลับมา แสยะยิ้มกล่าว

“ลี้เจ็กลี้ง หากต้องการผู้แซ่ก้าปล่อยไกวเนี่ยนางนี้ ง่ายดายอย่างยิ่ง เพียงท่านยินยอมรับปากเงื่อนไขสองข้อเท่านั้น”

ลี้เจ็กลี้งคำนวณได้ก่อนว่า กำปิงต้องมีไม้นี้มาจึงส่งเสียงเยินชา

“ลองบอกมาฟัง !”

“ฮา ฮา นี่เป็นการแลกเปลี่ยนที่มีประโยชน์ ไม่มีโทษเลยสักน้อยนิด หากท่านไม่ต้องการ ผู้แซ่ก้าก็มีเคียวเขี่ยบึงคับ”

ลี้เจ็กลี้งเพ่งมองกำปิงแว่นิ่ง แต่หูเจี่ยฟังการต่อสู้ที่อ่ามหิตุดตันทางรอบข้างด้วยจิตใจที่กระวนกระวายยิ่งนัก แต่สีหน้าข่มไว้ไม่มีพิรุณสักน้อยนิดชั่วครู่แค้นเสียงเยินชา

“กำปิง ลองบอกเงื่อนไขทั้งสองมา เพื่อข้าพเจ้าจะได้ใคร่ครวญดูก่อน”

ตอณกล่าววจา ดวงตาเป็นประกายอ่ามหิตแฉววาว กำปิงแม้จะมีฝีมืออันดั่งเลิศคนหนึ่ง แต่เมื่อสบสายตาของลี้เจ็กลี้ง ยังต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเอือกหนึ่ง

มันผีนหัวร่อแล้วกล่าว

“ก็ได้ ผู้แซ่ก้าไม่ต้องการพร่ำไร้สาระ ประการแรก ท่านจงออกคำสั่งให้คนของพรรคท่านหยุดมือทันที และประกาศต่อผู้คนทั้งหลายว่าเป็นความผิดพลาดของท่าน นับแต่นั้น สงเทียบบู๊ลิ้มไปทั่วแผ่นดิน ยืนยันให้ทุกคนทราบ ร่องรอยของถนนเกาะเอ็กซัวเต้ถึงที่ใด แน่ช้วนึงจะต้องถอนกำลังหลบหลีกให้หมดสิ้น และมิอาจก่อเรื่องหาราวกับเกาะเอ็กซัวเต้เด็ดขาด”

กล่ามเนือบนใบหน้าลี้เจ็กลี้งกระตุกถี่เร็ว แค้นเสียงเยินชา

“ประการที่สองเล่า ?”

กำปิงที่บอกเงื่อนไขแรกไป สำนึกตัวว่าเป็นการชู้กรรโชกที่ผู้คนไม่อาจทนทานได้ แต่ฝ่ายตรงข้ามต้องไม่ยอมรับปาก กระทั่งยังอาจถลันเข้ามาลงมือทันทีก็ได้

ดังนั้น เมื่อกล่าวจบคำ ริมเกร็งกำลังขึ้นเตรียมพร้อมโดยเร็ว แต่ทว่าเห็นลีเจ็กกลับไม่มีท่าท้วงท้วงเดือดดาล ต้องรู้สึกผิดคาดหมายยิ่งนัก

ตอนนั้น มันกระแอมเบา ๆ แล้วกล่าว

“เงื่อนไขที่สองนั้น เป็นต้องขอยืมคัมภีร์เตียวเล้งป้อลกของท่านมาอ่านดูอีกสองปีให้หลังต้องคืนแก่ท่านแน่นอน”

ลีเจ็กถึงกับยัมเล็กน้อย คล้ายเป็นยัมด้วยความเจ็บช้ำรันทด และก็คล้ายเดือดดาลคลั่งแค้น ประหนึ่งพยัคฆ์ลงสู่ที่ราบแล้วถูกสุนัขเหี้ยดหยาบรังควานก็ปาน

ลีเจ็กถึงรู้กระจ่างแก่ใจ พลังฝีมือของกำปิงสูงส่งกล้าแข็งยิ่ง หากตนไม่ใช้ชีวิตล้อเกาเจ๊ะเล็ก กำปิงก็ต้องสามารถพัวพันสู้กับตนกว่าสามร้อยกระบวนท่า

และในตอนที่ตนพาลลงมือจูโจมนั้น มันก็สามารถสังหารเป๊ะอีเพี้ยตายไปเสียก่อนตนจะเข้าถึงตัวได้ด้วย

อย่าว่าแต่ยังมีชายฉกรรจ์อีกสองคนที่ไม่ทราบพลังฝีมือสูงต่ำเท่าใดขวางอยู่ที่เบื้องหน้าอีกด้วย

ลีเจ็กคำนึงถึงสถานการณ์เบื้องหน้าอย่างเสียบจัน แต่สองตาจับมองท้องฟ้าแว่นหนึ่ง แล้วส่งเสียงเซื่องช้า

“กำปิง พวกเราตอนนี้ยังไม่ต้องถกเรื่องไร้รสชาติเหล่านั้น มาสนทนาเรื่องอื่นก่อนเป็นไร ?”

กำปิงคาดคิดไม่ถึง ลีเจ็กถึงที่อยู่ในบริเวณต่อสู้กราดเกรี้ยวดุตันจนนองเลือด ถูกตนชู้กรรโชกเช่นนั้นแล้ว ยังมีความปลอดโปร่งเยือกเย็นเยี่ยงนี้ได้

มันจึงต้องส่ายยิ้มกล่าวไป

“ลีเจ็ก ท่านอย่าหมายถ่วงเวลาเลย ควรทราบว่า บริวารของท่านในตอนเห็นหาใช่เป็นฝ่ายมิเบียบไหม ถ่วงเวลาสืบไป รังแต่เพิ่มการบาดเจ็บล้มตายทั้งสองฝ่ายเท่านั้น”

ลีเจ็กถึงเมื่อครู่ลอบชำเลื่องดู สังเกตสถานการณ์ได้กระจ่างก่อนแล้ว

นับเป็นผลร้ายต่อฝ่ายตนอยู่จริง ๆ

ไว้วางใจกันแม้พลังฝีมือถึงอันดับเลิศ แต่เปรียบกับเอืกริ้วเจ้าจุฬาเข้าแล้วยังด้อยกว่าอีกเล็กน้อย เมื่อทั้งสองหักหาญผลาญชีวิตกันกว่าสามร้อยกระบวนท่าซิกซะวะก็เริ่มเป็นฝ่ายรับมาทีละน้อยแล้ว

เจียะลุกับอ้วงขอเชียวที่ร่วมกำลังกันกลุ่มรุมปักไช้ตักข้าว ก็เป็นฝ่ายที่เสียเปรียบจนร่อแร่

สองเฮียงจูและอีกแปดแพรแดง เช่นฆ่ากับพวกเอืกริ้วเจ้าจุนหลุมุนวุ่นวาย ไม่ทราบบาดเจ็บล้มตายกันอย่างไร

ลี้เจี๋ยลี้ที่มีไหวพริบปราดเปรียว ภูมิปัญญาสูงส่ง ตอนนั้นขมใจจนแยกเย็นลงได้เนิ่นนานแล้ว กำลังเค้นสมองครุ่นคิด ต้องใช้วิธีใดมาจัดการต่อสถานการณ์ที่เป็นผลร้ายต่อฝ่ายตน

วากำปิงพอขาดคำ ลี้เจี๋ยลี้ได้แย้มยิ้มกล่าว

“ก่าเฮีย ครึ่งก่อนที่อยู่ใต้อั้งบั้งข้าวจึง ก่าเฮียเคยถูกฝ่ามือเขียะซัวเจียของข้าพเจ้าฉาดหนึ่ง คาคิดไม่ถึง ก่าเฮียจะมีชะตากล้าแข้งปานนี้ มิต้องเสียชีวิตไปได้”

ก่าปิงพอได้ยินลี้เจี๋ยลี้รื้อฟื้นเรื่องที่มันถือว่าอัปยศอดสูที่สุดในชีวิตมันหน้าต้องเปลี่ยนสีแล้วคำรามด้วยโทสะ

“ลี้เจี๋ยลี้ ผู้แซ่ก่าตอนนั้นแม้พลาดพลั้งพ่ายแพ้ แต่ก็ไม่ถึงกับมีอาจตันทานท่านเพียงฝ่ามือเดียว ผู้แซ่ก่าจะเร็วจะช้า ก็ต้องล้างแค้นฝ่ามือมันให้ได้ ท่านอย่าผยองลำพองไปเลย”

วากำมันมิทันจบคำ ลี้เจี๋ยลี้ที่ฉวยโอกาสมันกล่าววากาเสียสมาธิ พลันสะบัดสองฝ่ามือไปด้วยความเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ

ประกายสีแดงสองสาย พุ่งวาบเข้าใส่ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ที่ยืนคุ่มกันอยู่เบื้องหน้าของแป๊ะอีเพี้ยตั้งสายฟ้า

จวบจนตอนนี้ เขียะเล้งสอทั้งสองตัวจึงได้มีเสียงดังขึ้น ความรวดเร็วของการพุ่งไป กระทั่งยังเร็วกว่าเสียงเสียอีก !

บ ท ที่ 25 แสดงคุณธรรมน้ำใจ

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ทั้งสอง เป็นบริวารคู่มือของม้อเยี้ยว
กำปิง มีพลังฝีมือที่สูงส่งกล้าแข็งเช่นกัน

แต่จิตใจ อาณาภพของเขียะเล้งสอ (กระสวยมังกรแดง) ที่ลี้เจ็กลั้งซัดมานี้ ยิ่งใหญ่เป็นอันดับเลิศของอาวุธลับในแผ่นดินแล้ว ความรวดเร็วและรุนแรงนี้ กล่าวได้ว่าสามารถทลายภูเขาเข้าไป ชายฉกรรจ์ทั้งสองไหนเลยยังจะหลบหลีกต่อต้านได้ ?

มีเสียงแผดร้องโห่หวนดังขึ้นลั่น ๆ ร่างลี้เจ็กลั้งก็คล้ายสายฟ้าแลบพริบตาที่หมุนกาย ประกายสีแดงอีกสายหนึ่งพุ่งไปเบื้องหน้าของม้อเยี้ยวกำปิงเช่นกัน

ม้อเยี้ยวกำปิงเคยรับฟัง เขียะเล้งสอที่ลี้เจ็กลั้งเชี่ยวชาญ มีอาณาพนาแตกดินสะท้านขวัญยิ่ง แต่มันที่ทะนงตัวในพลังฝีมืออันสูงส่งของตนเอง และเนื่องจากไม่เคยเห็นมากับตา จึงมิไปแยแสสนใจ และมีใครเชื่อถือนัก

แต่ในพริบตานี้ กำปิงได้รู้สึกประกายสีแดงสามสายวูบขึ้นมาพร้อมเพรียงกัน มีสายหนึ่งพุ่งเข้าใส่ใบหน้ามันอีกด้วย

ความรวดเร็วของอาณานิคมครั้งนี้ เป็นที่เพียงพอช่วยผู้คนให้รอดตายได้
ทีเดียว

พลันมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นสองครา มันมีทันเหลียวไปตรวจตรา
ร่างพลันพุ่งย้อนไปด้านหลังสุดแรง

กำปิงแม้มีปฏิกิริยารวดเร็วยิ่ง แต่พริบตาที่หิงยาร่างพุ่งถอยหลัง พลัน
ลมรุนแรงที่เขี่ยะเล้งสอพุ่งมา กรีดใส่ไหล่ขวาของมันจนร้อนวูบวาบดังถูกเหล็ก
เผาไฟนาบใส่

กำปิงรู้สึกปวดแปลบขึ้นที่ปากแผล และโลหิตสายหนึ่งหลังไหล
ออกมาจากไหล่เสื้อที่ขาดเป็นทางยาว

ลี้เจ็กถึงถึงกับใช้กระบวนท่าซาสิกพุงง้วย (สามเกาท์ฉันท์พุงหาจันทร์)
ออกไปในตัวเขี่ยะเล้งสอ เห็นว่ามีประสิทธิภาพดังคาดหมาย ร่างพุ่งควบยิ่ง
กว่าประกายไฟ ไปถึงข้างกายแป๊ะอีเพี้ยทันที

สองมือยกขึ้นตวัด เขี่ยะเล้งสอสามตัวได้พุ่งกลับมาด้วยเสียงอู อู ที่น่า
หวาดหวั่น

นี่เป็นครั้งแรกที่ซัดเขี่ยะเล้งสอพร้อมกันสามตัว แต่ก็มิอาณานิคมดั่งมุ่ง
หมายทุกประการ

ตอนนั้น กำปิงได้ตั้งลุกขึ้นจากพื้นมายืนบนริมผาอีกครา แลเห็นผมเผ้า
หนวดเครามันยุ่งเหยิง ใบหน้าแดงฉานปานโลหิต เบ่งตามองศพสองซากบนพื้น
ด้วยความตระหนกและเดือดดาล คำรามสุดเสียง

“ลี้เจ็กถึง นี่ไม่ถึงว่าท่านจะเป็นคนต่ำช้าสามัญ ไม่คำนึงถึงจะและ
คุณธรรมถึงเพียงนี้”

ลี้เจ็กถึงแค้นหัวร่อเย้ยหยันพลาตอบ

“กำปิง นี่เรียกว่าใช้หอกของมันกินสนองแก่ตัวมัน รับมือกับคนเช่นท่าน
มีแต่ต้องใช้วิธีเยี่ยงนี้เท่านั้นจึงสาสม”

กำปิงเดือดดาลเป็นยิ่งนัก ไม่คำนึงถึงเรื่องอื่นใดอีกแล้ว พลิกสองฝ่ามือ
วูบ ก็ชักห่วงที่มีตะขอคมกริบแวววาวทั้งสองข้างของมันออกมา

ร่างที่คล้ายสายฟ้า กระหน้าไม้ตายของสองทงสุริยันจันทราที่คร่ำเคร่งฝึก
ปรือมานานปี เข้าใส่ลี้เจ็กถึงดุจพายุฝนโหมกระหน่ำ

ลี้เจี๊ยะลิ่งเคยประมือกับมันมา ทราบว่ากำปิงมิใช่เป็นมือชั้นต่ำ สบพิชิต
ง่ายตาย โดยเฉพาะสองท่วงสุริยันจันทร์หาของมัน ยังมีอาณาภาพสูงส่งจนไม่อาจ
ดูแคลนได้

ลี้เจี๊ยะลิ่งกลัวเสียงเกรี้ยวกราด ชักเชิยะซัวไกวที่ซ่อนอยู่ในเลี้ยวยาวออกมา
พาดต่อต้านดุดเป็นสายฟ้า ส่วนแขนซ้ายตะปบวบ อุ้มแป๊ะอีเพี้ยที่สลบไสล
บนพื้นขึ้นมามีอย่างว่องไว

ตอนนั้น ประกายตะขอบนท่วงของกำปิง กริดเป็นเส้นสายแวววาววูบ
วาม และยังมีเสียงฝ่าอากาศแหลมเล็กเสียดประสาทอีกด้วย

ลี้เจี๊ยะลิ่งได้ใช้แปดสิบเอ็ดกระบวนท่าไม้เท้าเชิยะซัวไกวออกไปต่อต้าน
กระบวนท่าคล้ายเป็นมังกรทะยานฟ้า พลั้งประหนึ่งภูเขาล่มทลาย เป็นการต้าน
ที่เข้มแข็งดั่งปราการเหล็กแล้ว

มาตรว่ายังอุ้มแป๊ะอีเพี้ยที่สลบไสลอยู่ในอ้อมแขน แต่ทำร่างที่หันเหียน
เปลี่ยนไปมา ยังคงแคล่วคล่องว่องไวไม่ติดขัดเลย

พริบตานี้ ทั้งสองได้โถมเข้าประหัตประหารกันจนซูลมุนวุ่นวายไป
ในการต่อสู้อำมหิตดุจดั่ง แป๊ะอีเพี้ยในอ้อมแขนลี้เจี๊ยะลิ่งมีสติพื้นดินมาแล้ว
นางตอนนั้นไม่ทราบว่ายู่ที่ใด ? รู้สึกแต่ร่างพุ่งวูบวามไปมา พลั้งกระ-
แทกกระแทกเข้าหัวทุกทางอย่างรุนแรง

ได้ยินแต่เสียงพลังฝ่าอากาศดังสนั่นหวั่นไหว และเสียงหอบหายใจถี่
เร็วของคนผู้นั้น ก็เป็นที่คุ้นหูนางเหลือเกิน

แป๊ะอีเพี้ยที่เห็นประกายเงินและแดงพุ่งฉวัดเฉวียนอยู่รอบข้าง นาง
มิต้องครุ่นคิดก็ทราบตกอยู่ในสถานการณ์ใด ? มาตราว่านางไม่เคยมีประสบ-
การณ์เช่นนี้มาก่อนเลยก็ตาม แต่นางยังคงแนบแน่นกับทรวงอกลี้เจี๊ยะลิ่งด้วย
ความอบอุ่นใจ และส่งเสียงเรียกลี้เจี๊ยะลิ่งกอดเบา ๆ อีกด้วย

ลี้เจี๊ยะลิ่งกำลังหลบกระบวนท่าร้ายกาจของกำปิง พลันได้ยินเสียงสดไส
ไพเราะเรียกมาจากในอ้อมอก ใจต้องสะท้านขึ้นวูบ การจู่โจมจากเชิยะซัวไกว
ก็ชะลอไปกว่าเดิม

สุดท้ายอดฝีมือต่อสู้กัน ไม่อาจเสียสมาธิได้แม้สักน้อยนิด กำปิงเห็น
โอกาสที่ไม่อาจปล่อยผ่าน ร่างพลันพุ่งควับตั้งสายฟ้า กระหน่ำจู่โจมมาท

กระบวนท่าซ้อน ๆ

ลี้เจี๋ยลี้กั้งปิดป้องตีโต้ด้วยความระมัดระวังไปแล้วส่งเสียงแผ่วเบา

"เพี้ยม่วย ท่านพินแล้ว ? ในร่างมีที่ใดไม่ปกติบ้าง ?"

แป๊ะอื่อเพี้ยเห็นคำแรกของชายในดวงใจ ก็เป็นการถามนางด้วยความห่วงกังวล ต้องวางนพมาศจุ่มต๋มต๋มต๋ม ค่อยคลายความคับแค้นในหลายวันนี้ ต่างปลาสนาการหมดสิ้นทันที นางรีบส่งเสียงแผ่วเบา

"ลี้กอกกอ ข้าพเจ้าปกติยิ่ง ที่ท่านต่อสู้อยู่ไข่ม้อยั่วก่าปิงหรือไม่ ?"

เนื่องจากการต่อสู้ของทั้งสอง รวดเร็วปานสายฟ้าคะนองฝน ไม่มีทางจะเห็นโฉมหน้าของทั้งสองฝ่ายได้ชัดตาเลย แต่แป๊ะอื่อเพี้ยก็ทราบ นอกจากม้อยั่วก่าปิง และอีกไม่กี่คนแล้ว ที่สามารถต่อสู้กับลี้กอกกอของนางได้แน่นอนโดยไม่พ่ายแพ้ มีอยู่น้อยกว่าน้อยจริง ๆ

ลี้เจี๋ยลี้กั้งกระหน่ำเก้าไม้เท้าคุกคามจนก่าปิงต้องถลาหลบไปสามก้าวแล้วจึงแย้มยิ้มตอบ

"เจ้าผู้นั้นจริง ๆ เพี้ยม่วย ท่านดู พลังฝีมือของมັນยังไม่เลวยิ่งทีเดียว"

ม้อยั่วก่าปิงที่ใช้ไม้ตายในชั่วชีวิตของมັນโหมกระหน่ำจนสุดสิ้นฝีมือแล้วยังคงคู่峙ก้ำกึ่งกับลี้เจี๋ยลี้กั้งเท่านั้น ต้องกระวนกระวายยิ่งนัก และก็พอจะคาดเดาได้ สถานการณ์วันนี้มีใครถูกต้องนักแล้ว

ตอนนั้น มันก็เห็นแป๊ะอื่อเพี้ยมีสติพินคินมา กำลังชุลบิบกับลี้เจี๋ยลี้กั้งด้วยเสียงแผ่วเบา จึงต้องคำนึงด้วยความเดือดดาล

"อาศัยพลังฝีมือของเรา มีชนชาวภูริ้มมากหลายที่กระหังทางตาเรายังไม่แยแสไปเหลือบมอง แต่เจ้าลี้เจี๋ยลี้กั้งที่น่าชิง ทั้งที่ต่อสู้อยู่กับเรา ยังมีอารมณ์ไปพลอดกับนางแพศยาตั้งไม่รู้สึกรู้สึกรุนแรงเลย"

มันพลันตวาดสุดเสียง กระหน่ำติดต่อกันสามกระบวนท่า จนคุกคามลี้เจี๋ยลี้กั้งต้องชะงักไปชั่ววูบ

ก่าปิงฉวยโอกาสนั้นกระโดดปราดออกไปสองวา ตวาดสุดเสียง

"ลี้เจี๋ยลี้กั้ง หากจะพรวดพลอบกรักกับนางแพศยา จงพลอดให้เป็นทีพอแก่ใจ ค่อยมาพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับผู้แช่ก่า การเหยียดหยามผู้แช่ก่าเยี่ยงนี้ นับเป็นผู้กล้าหาญประเภทใดกัน ?"

ลี้เจี๊ยกลั้งยิ้มเล็กน้อย วางเป๊ะอีเพี้ยในอ้อมแขนลงกับพื้นแล้วกล่าวเบา ๆ
“ท่านไปหาสถานที่ลี้ภัยสักแห่งซ่อนตัวพักผ่อนก่อน รอข้าพเจ้าเลือกใส่
เจ้าสวเต้าซ่านนี้ไปค่อยสนทนากัน”

เป๊ะอีเพี้ยแยมยิ้มจนหยาดยิ้ม พลั้วกายไปซ่อนที่หลังก้อนหินใหญ่
โดยเร็ว

กำปิงแสะยะยิ้มอย่างชั่วร้ายพลางกล่าว

“ลี้เจี๊ยกลั้ง ไม่ต้องถ่วงเวลาอีกแล้ว”

ลี้เจี๊ยกลั้งพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อก้องกังวานกล่าว

“รับมือกับบุคคลเช่นดั่งท่าน หรือข้าพเจ้ายังจะมีความหวั่นหวาดเกิด
ขึ้นได้ ?”

ขณะลี้เจี๊ยกลั้งจะโถมเข้าไป พลันมีเสียงแผดร้องโหยหวนแว่วมาจาก
บริเวณต่อสู้

ลี้เจี๊ยกลั้งตระหนกเป็นยิ่งนัก จำได้ว่าเสียงแผดร้องนี้คล้ายเสียงเฮียงจู
ผู้หนึ่งที่พามาเป็นอย่างยิ่ง

ลี้เจี๊ยกลั้งรีบมองไปด้วยความตระหนก พบเห็นตั้งแข่งงเฮียงจูผู้หนึ่งของ
ฝ่ายตน มีไฟเผาผลาญเต็มร่าง ล้มลงเกลือกกลิ้งดิ้นรนกับพื้นตลอดเวลา

ที่เบื้องหน้ามัน ยังมีบริวารเฮ็กซัวเต้าสองคนกำลังใช้ของที่คล้ายป้าน
พ่นน้ำ พ่นเปลวไฟเข้าใส่ร่างตั้งแข่งงอยู่ตลอดเวลา

ลี้เจี๊ยกลั้งที่มีสายตากคมกล้า มองปราดเดียวก็ดูออก สองคนของเฮ็กซัวเต้า
ต่อสู้ที่เมื่อครู่ลอบถอนตัวออกจากการต่อสู้เข้าไปในบ้านคิลาโน่เอง ความ
เดือดดาลจึงพลุ่งขึ้นรุนแรงสุดเปรียบประมาณ

ในเสียงกู่กราดเกรี้ยวสะท้านขวัญ ร่างลี้เจี๊ยกลั้งพุ่งปราดออกไป พร้อม
กับประกายสีขาวแวววาวอีกสายหนึ่ง

ปริบทาที่ผู้คนทั้งหลายตาลายไปวูบ บริวารเฮ็กซัวเต้าสองคนที่ใช้ป้านพ่น
ไฟพากันล้มลงขาดใจตายโดยไม่ส่งเสียงแผดร้องเลยสักครั้งคำ โลหิตสด ๆ
กระจายไปใส่ร่างผู้คนทางรอบข้างจนเปียกชุ่มโชกหมดสิ้น

ลี้เจี๊ยกลั้งในยามเดือดดาลทะยานใจ ชักกระบี่ขีวล้อเกี่ยมออกมา กระหน่ำ
ไปในสุดยอดวิชาขีวล้อเก้าเจ้าเง็กที่สะท้านแผ่นดิน

ประกายกระบี่แลเลบเลบปลาบ พุ่งวูบววนอยู่ในบริเวณต่อสู้ พริบตา
นั้นบริวารเอิกฉวเต้าได้สังเวชชีวิตกับคมกระบี่ไปอีกห้าคนแล้ว

เอิกฉวเต้าจับเข้ากำลังเสี่ยงชีวิตกับชิกชัวะเกี่ยมโจ้วน้ำขึ้นอย่างอ้อมทิต
ดุดัน จนเป็นฝ่ายมีเปรียบเต็มประตูแล้ว พลันรู้สึกมีประกายเจิดจ้าบาดตาสาย
หนึ่งพุ่งควับควี้วมา แล้วศิษย์ของเกาเข้มนเสี่ยงชีวิตไปดุกใบไม้ร่วง

เมื่อมันเหลียวมองก็เข้าใจ ฝ่ายตรงข้ามได้ใช้ชีวล้อเก้าเจ๊ะเล็กที่มีอาณภาพ
สุดสูงในแผ่นดินยุคนี้ มาเช่นฆ่าสังหารบริวารมัน

ปาเข้าตำรามสุดเสียงด้วยความเดือดดาล ฟาดพลังฝ่ามือที่หนักหน่วง
กระแทกจนโจ้วน้ำขึ้นต้องเสียหลักไปสามก้าว ชยับกายวูบ พุ่งควับมาขวาง
เบื้องหน้าลี้เง็กถึงไว้

ในเมื่อปาเข้ามีอาวุธพิสดารเพิ่มขึ้นอีกคู่หนึ่ง เป็นตะขอใหญ่มืมหาสิทา
แววาว น้ำหนักและความยาวของมัน เหนือกว่าที่บริวารเอิกฉวเต้าใช้อีก
สองเท่าเต็ม ๆ

ปาเข้าไม่ส่งเสียงสักครั้งคำ ใช้สิบสามตะขอมหากาฬที่ได้มาจากคัมภีร์
เจ็ดทะเลออกไปทันที

ประกายสีเทาแววาวสองสาย คล้ายเป็นฉลามร้ายสองตัวในทะเล
มรสม ม้วนสะบัดอย่างดุดันจนพลังลมดังสนั่นหวั่นไหว ครอบคลุมทั้งบริเวณ
ไว้จนผู้คนแทบหายใจไม่ออก

เมื่อไม่ตายในตะขอมันถูกโถมออกมา ความยิ่งใหญ่ในอาณภาพ มี
ทราบเหนือกว่าที่บริวารเอิกฉวเต้าใช้มาอีกก็เท่าแล้ว

ลี้เง็กถึงชาวถือกระบี่ ช้ายถือไม้เท้า ทะลวงเช่นฆ่าไปทั้งซ้าย ๆ ขวา ๆ
ดุจพยัคฆ์ร้ายหลงเข้าในฝูงแกะ ไม่มีผู้ใดจะสามารถต่อต้านได้เกินหนึ่งกระบวน
ท่าเลย

ร่างปาเข้าเพิ่งพุ่งมาถึง ลี้เง็กถึงก็ได้รับตัว พอลงมือกระบวนท่าแรก ก็
เป็นเชิงหึงเมียงเมียง (แค้นนี้ชั่ววิรันดร์) ของชีวล้อเก้าเจ๊ะเล็ก

ประกายกระบี่คล้ายอสณิบาตกริดผ่านฟากฟ้า เจิดจ้าขึ้นซอนไสยน์ตา
ผู้คนจนลายพร่างพราย

ปาเข้าตวาดก้อง สะบัดตะขอของมันขึ้นด้านโดยหักโหมตรง ๆ เสียง

ดังจึงตั้งสนั่นหวั่นไหวปานมังกรคำราม

ลี้เจี๋ยลี้กั๋งเสียงยาวนาน ประกายสีเงินยิ่งกระจายเจิดจ้ากว่าเดิม รังสี
กระบี่กรีดฝ่าอากาศดังหืดหวิวเสียดประสาท สลับกันไปมาดุจกรรไกรใหญ่
มหึมา เป็นอานุภาพที่ทั้งอ้ามหิตทั้งรวดเร็วอย่างมิเคยพบพานเลย

นั่นเป็นกระบวนท่าที่สองของชีวล้อเก้าเจ้าเงาะเล็ก นามเจี๋ยแอ่วฮิวเม้ง
(โลกันตร์ทั้งสองนาง)

ลีหน้าปาเข้าเครื่องเครื่องเย็นชา ตะขอมหึมาทั้งสองของมัน กวัดแกว่ง
จนเป็นมันเรื่องรองแผ่นผืนใหญ่ พร้อมกันนั้น สะกิดปลายเท้าหมุนไปทั้ง
ซ้าย ๆ ขวา ๆ อย่างว่องไว เสียงตูมที่ดัง ๆ ก้อง ถูกมันหลบกระบวนท่าที่
สองไปอีกแล้ว

ลี้เจี๋ยลี้กั๋งต้องนับถือท่าร่างและฝีมือของฝ่ายตรงข้ามไม่น้อย นับว่าสูง
เยี่ยมสมกิตติศัพท์จริง ๆ

เนื่องจากหลังจากลี้เจี๋ยลี้กั๋งออกต่อสู้กับผู้คนในบู๊ลิ้ม นอกจากซิกซัว-
เกี่ยมโจ้วน้ำฮั่นที่เคยประลอง สามารถหลบหลีกได้สี่กระบวนท่าแล้ว ยังไม่เคย
มีบุคคลที่สองสามารถหนีจากกระบวนท่าแรกของชีวล้อเก้าเจ้าเงาะเล็กพ้นเลย

ตอนนั้น ปาเข้าได้ตวาดก้อง ร่างถึงกับบิดไปมาอย่างประหลาดพิสดาร
ดูปราดเปรียวกลายเป็นงูใหญ่มหึมาที่กำลังเลื้อยอยู่ในน้ำ

ปาเข้าที่มีรูปร่างสูงใหญ่ดุดัน แต่มาใช้ท่าร่างที่พลิกแพลงจนสุดพิสดาร
เช่นนี้ นับเป็นที่พบเห็นต้องทึ่งด้วยความขบขัน

แต่ลี้เจี๋ยลี้กั๋งหาได้รู้สึกน่าขบขันไม่ เนื่องจากทราบ นั่นเป็นท่าร่างที่ลี้ล้า
ยากจะฝึกอย่างยิ่ง พร้อมกับการเคลื่อนไหวที่พิกลพิสดาร จะต้องมิได้ตาย
อ้ามหิตดูร้ายที่สุดโหมกระหน่ำมาแน่

ลี้เจี๋ยลี้กั๋งคาดเดาถูกแล้ว นั่นคือท่าร่างมังกรคะนองน้ำที่สูงส่งของปาเข้า
พร้อมกับการบิดร่าง ฝ่าทลายในบริเวณถูกพลังลมกระแทกจนหมุนวนเป็นลำ

ลี้เจี๋ยลี้กั๋งไม่ส่งเสียงสักครั้งคำ ซิงถลันกายเข้าไปก่อน กระบี่แวววับในมือ
กระหน่ำในกระบวนท่าลี้ว้ายจับเดี่ยว (วนเวียนสลับท่าหนักพญายม)

ในประกายเป็นวง ๆ ถึงสิบวง พุ่งออกไปด้วยเสียงคล้ายฟ้าร้องนำ
หวาดหวั่นยิ่ง

ปาเข้าคำรามดั่งพยัคฆ์ร้าย ตะขอกู่ของมันฉีกขึ้นเป็นรู้งีเสาทหลาย
สิบสาย พุ่งปราดออกด้านรับด้วยเสียงนำหวาดหวั่นสะท้านขวัญ

นั่นคือกระบวนท่าพัลลังกาโกว (สามตะขอสู้คลื่น) ที่มันได้มาจากคัมภีร์
ลับของเต๋าঙ্গেแซะ ที่เมื่ออดีตเป็นจอมโจรสลัดยิ่งใหญ่ในทุกย่านน้ำของแผ่นดิน

ประกายสีเงินและสีเทาสองสายพัวพันอยู่ด้วยกันในทันที ลีเจ็กถึงที่ฉีก
ร่างรวมกระบี่ ใช้กระบวนท่าที่สี่และที่ห้า นามจ้ออ้อลั้งชะ (ซ้ายขวายากประกบ)
และเพิกฮั่วซาเจี้ยง (เลียดกล้าสามกระเซ็น) ของเก้าสุดยอดไม่ตายอสุระออกไป

ผู้ที่ต่อสู้ซูลมุนวุ่นวายอยู่ทางรอบข้าง ได้พากันหยุดมือหมดสิ้นเสียนาน
แล้ว เหม่อมองดูสุดยอดฝีมือสองคนที่ต่อสู้กันจนปากอ้าตาเหลือค้าง

ทุกผู้คนพยายามผ่อนลมหายใจเบาที่สุด จนกระทั่งสามารถได้ยินเสียง
หัวใจตัวเองที่เต้นถี่เร็วปานรัวกลอง

ปาเข้าทราบ การต่อสู้ครั้งนี้ไม่เพียงเกี่ยวพันถึงเกียรติภูมิของมันในบู๊ลิ้ม
ภายภาคหน้าเท่านั้น ยังเกี่ยวพันถึงทุกชีวิตของเอ็กซัวเต๋ที่อยูบนหน้าผานี้ด้วย

มันคำรามอยู่ไม่ขาดปาก ระดมไม้ตายของสามตะขอสู้คลื่นติดต่อกัน
กัน รู้งีเสาทของมันแฉลบแปลบปลาบรวดเร็วยิ่ง รุกรับตีโต้แคล่วคล่องดั่ง
ประกายไฟ พัวพันกับลีเจ็กถึงจนซูลมุนวุ่นวายแล้ว

ตอนนั้น ทุกคนของแนฮั่นปังพากันมารวมเป็นกระจุกเดียว เกร็งกำลัง
ขึ้นเตรียมพร้อม ป้องกันพวกเอ็กซัวเต๋ที่อาจฉวยโอกาสเข้ากระหน่ำซ้ำเติม

ซิกฮั่วเกี่ยมไว้วุ่นน้ำฮั่นกวาดตามองดูพวกพ้อง เห็นในสิบสองแพรแดง
ที่เหลือแปดคน ตอนนั้นเหลือเพียงห้าคนเท่านั้น ส่วนเฮียงจูที่ติดตามลีเจ็กถึง
ออกมาสองคนนั้นเหลืออยู่เพียงคนเดียว

ดักปี้กิมลั่นเจียะลุ่แปดเปื้อนโลหิตจนร่างแดงฉาน สองตาถลนด้วยความ
เดือดดาล ถลึงจ้องการต่อสู้ผู้ที่ด้านข้าง

แต่ฮั่วฮ้อซ็วหน้าซัดขาว มีที่ท่าอ่อนล้าสิ้นแรง ต้องใช้พินเหลิกของ
นางยันพื้นทรงกายไว้

ทางด้านเอ็กซัวเต๋ ยิ่งบาดเจ็บล้มตายมากกว่า สิบเจ็ดดาว
เพชรฆาตของมันเหลือเพียงเจ็ดคน คิซีย้อวูโสหาสิบคนเหลือไม่ถึงยี่สิบแล้ว

ม้อเยี้ยวกำป็นยินเสยะยัมขมการต่อสู้ด้วยสีหน้าชั่วร้ายเลือดเย็น

ที่สร้างความประหลาดใจแก่น้ำขึ้นคือ เขียงขึ้นเขาดัดหัวหน้าของ
สามองครักษ์ยิ่งใหญ่เกาะเขี้ยวเข้า ถึงกับสามารถทรงกายขึ้นยืน โดยมีปากใช้-
ตักข้าวโอ๊ตปอประคองมันอยู่

มาตรว่าเขาคิดจะยืนได้ แต่ร่างกายยังคงส่ายไปมาเบา ๆ

ตอนนั้น วิกาลตีกสวดเรียบวังเวง ลมเหน็บหนาวกรรโชกมาคุกคาม
ผู้คน เป็นเวลายามสี่ผ่านพ้นไปเนิ่นนานแล้ว

ลี้เจ็กจึงได้ใช้ทำการบวบทำตันของชีวล้อเก้าเจ้าเอเล่อกออกมาวนเวียนจุโจม
โดยแคล่วคล่องว่องไว

เขี้ยวเข้าจูปาเข้าห่มเทก่าลงต่อตัน พบจุดอ่อนช่องว่างเป็นติไต่กลับมา
ชั่วขณะ ทั้งสองต่อสู้กันจนร่วมสองร้อยกระบวบทำแล้ว

ทุกผู้คนของเกาะเขี้ยวเข้าต่างลอบลึงไลดยินดีเป็นยิ่งนัก เนื่องจากฟัง
ว่านับแต่เจ็กมันชีวล้ออาละวาดมา ยังไม่มีชนชาวบูลิ้มใด สามารถต่อต้านชีวล้อ-
เก้าเจ้าเอเล่ได้ถึงทำการบวบทำโดยไม่พ่ายแพ้เลยสักผู้เดียว

กระทั้งยอติมีมอันดับหนึ่งของสำนักไว้วั้ว ที่มิเกียรติภูมิกระตือรือร้น
ไกรในแผ่นดินคือไว้วั้วขึ้น ยังไม่สามารถรับกระบวบทำที่ห้าของชีวล้อเก้าเจ้า-
เอเล่นามเพ็กฮ้วยซาเจียง (เลือดกล้ำสามกระเซ็น) เลย

ทั้งสองมีท่าร่างรวดเร็วปานประกายไฟ ลี้เจ็กลึงที่ผนึกกรังรวมกระบี่
ห่มเทก่าลงภายในทั้งตัวลงไว้ที่กระบี่จนหมดล้น แต่ละกระบวบทำจูโจม
คล้ายเป็นมังกรเงินที่แคล่วคล่อง ทะลวงมาจากปากฟ้า

เขี้ยวเข้าจูปาเข้าเร่งเร้าสามตะขอสู้คลื่นของมัน จนมีอาณาพสุตสูง
ผสานกับท่าร่างพิกลพิสดารของมัน พอจะนับเป็นอาณาพที่สยอของขวัญผู้คนได้
เช่นกัน

ทั้งสองใช้ความเร็วพิชิตความเร็ว ความหนักหน่วงเข้าหักหาญความ
หนักหน่วง ต่างห่มเทไม่ตายที่สุดยอดออกมาประหัดประหารกัน บางครั้ง
กระบวบทำใช้ออกเพียงครั้งเดียวก็รีบเปลี่ยนกันทันที บางคราใช้ช่วงเวลาเร็ว
กว่ากะพริบตา ใช้ท่าร่างผิดแปลกตาต่างกันออกมาหลายท่วงท่า

กอบปรกับต่างห่มเทก่าลงภายในไว้ที่อาวุธ กระบี่และตะขอพุ่งไปแห่งหนใด
ที่นั่นต้องมีเสียงแหลมเล็กคล้ายฉิ่งแพร รังสีกระจายออกคุกคามราวถูกกริดเฉือน

อีกช่วงหนึ่ง การต่อสู้ได้ดำเนินไปร่วมร้อยกระบวนท่า

กระบี่ชีวล้อเกี้ยวที่คมกริบจนฟันเหล็กฟันหยดจนฟันหยวกของลีเจ็กสิง มาตราว่าเคยฟันใส่ตะขอสีเทาในมือของปาเข้าหลายครั้งครา แต่ไม่สามารถระคาย มันได้เลยสักน้อยนิด

อาวุธของปาเข้านี้ ได้มาจากกันทะเลลึกซึ่งแข็งแกร่งปานของวิเศษ หลังจากมันได้อาวุธนี้มา มิทราบพิชิตยอดฝีมือทั้งในทะเลและบนบกไปมากนักน้อยเท่าใดแล้ว ดังนั้น มันได้ตั้งนามตะขอทั้งคู่ของมันว่าเซียงเส่งซังโกว (ตะขอคู่ มีชัยตลอดกาล)

ตอนนั้น ลีเจ็กสิงได้รู้สึกกระวนกระวายบ้างแล้ว เนื่องจากท่าร่างของ ปาเข้า มาตราว่าไม่รวดเร็วดังตอนแรกเริ่ม แต่ก็ไม่ได้ถึงกับสามารถพิชิตมันภายในเวลาสั้น ๆ ได้

อย่าว่าแต่ยังมีมือเยี่ยวกำปิงและศัตรูร้ายกาจอีกหลายคน เข้มมองคุมเชิงอย่างประสงคร้ายอยู่ทางด้านข้าง

ลีเจ็กสิงจึงพาดใจ ประกายกระบี่พลันพุ่งวาบขึ้นเป็นเส้นสาย ทะลวงใส่ลิบแปดจุดสำคัญทั่วร่างของปาเข้า

พร้อมกันนั้น ร่างทะยานขึ้นอากาศ ได้ใช้กระบวนท่าที่หกของชีวล้อเกี้ยวเจาะเสี้ยนนามฮั่นกวยเก็กลัก (วิญญาณคืนสัณปรายภพ)

ปาเข้าพลันรู้สึก ปรายเงินที่เบื้องหน้ากระจายเจิดจ้า พลั้งแหลมคมสายหนึ่งชำแรกเข้าไปในม่านตะขอที่หนักหน่วงเป็นชั้น ๆ ของมันเข้ามาถึงอย่างรวดเร็ว มันในยามตระหนกจนขวัญเสีย รีบหมุนกายดุจเป็นลูกข่างใหญ่ออกไปทางด้านข้าง ตะขอมีชัยตลอดกาลของมันสะบัดกวัดแกว่งจนกลายเป็นม่านสีเทาสดใสดุ่มครองทั่วร่าง

ใบหน้าลีเจ็กสิงเหี้ยมเกรียมดุจดั่ง ทราบว่าผลของการแพ้นะจะปรากฏในบัดนี้แล้ว

เสียงกู่กราดเกรี้ยวเสียดประสาทพลันดังขึ้นมา กระบี่ชีวล้อเกี้ยวในมือกระจายเป็นม่านหนาดังขุนเขาถล่ม ทะลักหลายลงเบื้องล่างติดต่อกันไม่ขาดสาย

ในเงากระบี่ที่กระจายลงมา คล้ายมีเส้นสายเงินที่โตประมาณหัวแม่มือ

แต่คมกริบเป็นประกายแวววาวจนผู้คนหวาดหวั่นอยู่อีกเก้าจุด

นั่นคือกระบวรท่าที่เจ็ดของชีวล้อเก้าเจ้าเส็กนามเก้าชิงคูเมียว (เก้าเทพเจ้าคร่าชีวิต)

รอบข้างของลีเจ็กยังมีแค่ประกายกระบี่ที่เจ็ดจ้า ท่อหุ้มไว้นั้นแน่นหนา ประกายกระเจายออกทั่วทิศด้วยอำนาจอันยิ่งยงเลิศฟ้า ประหนึ่งเป็นเทพเจ้าแห่งกระบี่จตุมาอีกครา

เอ็กซัวเต้าจูปาเข้ารู้สึก พลั้งลมรอบข้างปั่นป่วนดังเป็นมรสุมคลุ้มคลั่ง อานุภาพที่คล้ายน้ำร้อนสาดใส่หิมะ อุณหภูมิทำลายจนกระบวรท่าคุ้มครองร่างของมันเป็นต้องพังทลายไปหมดสิ้นทันที

ตะขอคู่ของมันเป็นถึงกับถูกพลังที่ติดต่อกันเป็นเส้นสาย กระแทกจนแยกออกจากกันไป เปิดช่องว่างที่ว่างกลางทรวงอกกว้างใหญ่

มันตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ขณะจะถีบตัวถอยหลังให้สุดแรง พลันรู้สึกชีพจรสำคัญที่สองข้อมือปวดแปลบจนจับจิตใจ ร่างต้องสั่นระริกแล้วอ่อนระทวยลงกองกับพื้นในบัดดล

ขณะเวลานั้นเอง ในเสียงแผดร้องด้วยความตระหนักที่ดังสับสนอลหม่าน มีเสียงทวาดดังขึ้นหลายครั้งครา เเงาร่างหลายสายพุ่งควับเข้ามาในบริเวณต่อสู้ดังประกายไฟ

ลีเจ็กถึงหน้าโหดเทียมเย็นชา พริบตา นั้น สอดกระบี่ชีวล้อเก้าเข้าไว้ในฝักแล้ว

ผู้ที่ทะยานกายเข้ามาคือ บักไ้ตักซัวไ้วปอ และสามคนในสิบเจ็ดดาวเพชรฆาตเกาะเอ็กซัวเต้า

ไ้วปอเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชานูคนหนึ่ง มันพอเห็นก็ทราบ สหายรักของมันถูกตัดชีพจรข้อมือขาดไป ชาตินั้นนับว่าจบสิ้นแล้ว ไม่มีทางจะใช้วิชานูต่อสู้กับผู้ใดอีกตลอดกาล

ไ้วปอไม่คำนึงเรื่องอื่นใด รีบประคองปาเข้าที่นอนกับพื้นชั้น ละล่ำละลักด้วยความรุ่มร้อน

“ปาเฮีย ปาเฮีย ท่านมิเป็นไรกระมัง ?”

ปาเข้าแหงนหน้าหัวร่อปานคลุ้มคลั่ง แต่กระแสน้ำแห่งเทพพรำรันทด บ่ง

บอกสภาพของวีรบุรุษจนตรอกออกมาจนหมดสิ้น

ลี้เจ็กลิ่งหน้าเฉยชาไร้ความรู้สึก แต่ที่จริง ในใจบังเกิดความเสียดาย
พลั้งฝีมือที่สุดสูงถึงระดับเลิศของปาเข้าประมุขเกาะเอ็กชัวเต้ายิ่งนัก

แต่ลี้เจ็กลิ่งมีสงเสียดเลย ซ้อนตามองท้องฟ้าอย่างเย็นชา เข้าใจกระจ่าง
ที่ตนทำดั่งนี้มีได้ผิดพลาด เพราะหากไม่ใช้ไม้ตายที่โหดเหี้ยมอำมหิตทำลายศัตรู
อย่างนั้น ผู้ที่นอนอยู่กับพื้นในตอนนี้อย่างแน่นอนแล้ว

ทันใดนั้น พลั้งแหลมคมสายหนึ่งพุ่งเข้าใส่กลางหลังลี้เจ็กลิ่งโดยไม่
ฟังเสียง

ลี้เจ็กลิ่งมิได้เหลียวมอง ยังคงยืนสีหน้ากระด้างเย็นชาดังเดิม

พลั้งมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นอีกครั้ง ผู้ลอบประทุษคนนั้นถูกฟัน
เอวขาดเป็นสองท่อนไปแล้ว

ที่แท้ผู้ลอบประทุษลี้เจ็กลิ่งเป็นเล่าตัว (พี่ใหญ่) ของสิบเจ็ดดาวเพชรฆาต
เอ็กชัวเต้า

มันเมื่อเห็นประมุขบาดเจ็บบนพิการ ในยามเดือดดาลลี้เจ็กลิ่ง ไม่คำนึง
ถึงผลร้ายใด ๆ ลงมือลอบจู่โจมทันที

พริบตาที่ตะขอมานาบาพิษของมັນยังมีทันสัมผัสสกลางหลังลี้เจ็กลิ่ง
ก็ถูกซิกซะวะเกียมน้ำอุ่นเหลือบเห็นก่อน กระบี่คู่มือถูกฟันควับออกไปทันที
สังหารดาวเพชรฆาตที่อำมหิตของเอ็กชัวเต้าตายไปอย่างง่ายดาย

ปาเข้าพลันตวาดสุดเสียง

“ลี้เจ็กลิ่ง จะฆ่าจะฟัน มาลงมือต่อเราเต้าจู้ได้เต็มที่ การสังหารบริวาร
ของเล่าชืออย่างอำมหิตเยี่ยงนี้ มิกลัวชนชาวบูลิ้มจะเหยียดหยามโยไพอหรือไร ?”

ลี้เจ็กลิ่งหัวร่อแค่น ๆ โบกมือห้ามไว้ว่าอุ่นไว้

ตอนนั้น สายตาของผู้คนเกาะเอ็กชัวเต้าต่างจับมองมาที่ลี้เจ็กลิ่งเป็น
จุดเดียวกัน

เอ็กชัวเต้าจู้ปาเข้าถลึงจ้องผู้คนของเนฮันบึงด้วยประกายตาอาฆาตแค้น
ปานอสรพิษ ไบหน้ที่เหี้ยมหาญเยี่ยงอำนาจของมัน กลับกลายเป็นกราดเกรี้ยว
รันทดยิ่ง ดวงตาก็แดงฉาน ดูแล้วน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก

ลี้เจ็กลิ่งกวาดตามองรอบข้าง เห็นปักไธ้ตักชิวไม่มีความรู้สึกใด สอง

มือประคองปาเข้าไว้ แต่ดอกไม้ก้ามะหยี่ที่เหน็บหูของมันเป็นระริกอยู่เบา ๆ แสดงว่าในใจมันกำลังครุ่นคิดถึงความเรื่องหนึ่งจนพลุ่งพล่านยิ่ง

ลี้เจี๋ยลิ่งเบือนสายตามองแล้ว จู่ใจคิดถึงความหนึ่ง รีบเบือนสายตามองมายังเฮียงฮั่นเขาอดีตที่ยืนอยู่ในระยะไกลอีกครั้ง เห็นมันก็มีสีหน้าเฉื่อยเฉยชาด้าน ถลิ่งจ้องทางนี้อยู่แว่นาง

ลี้เจี๋ยลิ่งถอนใจเบา ๆ ส่งเสียงซ่า ๆ

“ปาเต๋าจู้ การต่อสู้ของวันนี้เป็นดังที่วางจริง ๆ คือวิธีคลี่คลายความบาดหมางกันใจของพวกเราทั้งสองฝ่ายที่ประเสริฐสุด ความจริงเรื่องราวใด ๆ ในโลกกว้างต่างล้วนเป็นเช่นนี้ น้ำกับไฟยากจะอยู่ร่วมกัน...”

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

“ความอาฆาตแค้นของเกาะท่านกับพรรคเรา มิใช่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเพียงวันเวลาเดียว หากกระทำตามกฎของพรรคเราที่มี ทุกผู้คนของเกาะท่าน ต่างต้องถูกประหารทัตประหารหมดสิ้น...”

ปาเข้าส่งเสียงแทบแห้งสอคำมา

“ลี้เจี๋ยลิ่ง เรื่องนี้เล่าสู่รู้อยู่แต่แรกแล้ว โบราณให้คำพังเพยไว้ ‘ผู้สำเร็จเป็นเจ้า ผู้พ่ายแพ้เป็นโจร’ วันนี้เมื่อเล่าสู่พ่ายแพ้ต่อฝีมือท่าน ก็ไม่คิดจะมีชีวิตรอดอยู่ก่อนแล้ว แต่ทว่า...”

ปาเข้ากวาดตามองรอบข้าง ถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

“เล่าสู่เพียงขอร้องให้ท่านปล่อยคนอื่น ๆ ในเกาะเรากลับไป ตัวเล่าสู่เองยินยอมให้ท่านเช่นฆ่าเชือดเดือนทุกประการ โดยไม่ตัดพ้อต่อว่าสักครั้งคำ”

บริวารที่เหลือตายของเฮ็กซั่วเต้าพลันส่งเสียงคำราม “พวกเราขออยู่ร่วมเป็นร่วมตายกับเต๋าจู้” จนสะเทือนเลื่อนลั่น ด้วยที่ท่าพลุ่งพล่านดาลเดือดยิ่งนัก

บริวารแน่นฮั่นปึงพลันกระจ่ายออกไปคุมเชิงทั้งสี่ด้านไว้ ซักอาวุธออกมาจากฝักมาเตรียมพร้อม บรรยาภาศคืนกลับสู่ความตื่นเต้นจนถึงเครียดขึ้นอีกครั้ง

ลี้เจี๋ยลิ่งยิ้มเล็กน้อย กล่าวเสียงนุ่มนวล

“อาศัยพวกท่านไม่กี่คนนี่หรือ ?”

ปาเข้าตวาดด้วยโทสะ

“ลี้เจ็กลิ่ง ในเมื่อวันนี้เชื้อสายเอ็กซัวเต้าของเราพ่ายแพ้ต่อแผนชั้นปึงท่าน มีแต่ตำหนิตัวเองฝักฝีมือนี่ไม่เจนนัดเพียงพอ แต่หากท่านยังมาเย้ยหยันเหน็บแนมเยี่ยงนี้ อย่าได้ตำหนิเล่าฮูจะตำคณแล้ว”

ลี้เจ็กลิ่งเลิกคิ้วท้วงท้วง

“ปาเต้าจู ท่านมาตำหนิข้าพเจ้าเยี่ยงนี้ โฉนไม่ห้ามปรามคนของฝ่ายท่านไว้บ้าง ?”

ปาเข้าหันไปมองพวกพ้องทางด้านหลังแวบหนึ่ง พอดีประจันหน้ากับ ปักไต้ตักข้าวไ้วปอ

ไ้วปอที่ยืนประคองมัน มีสีหน้าเฉื่อยชาไร้ความรู้สึก แต่ในดวงตากลับมีประกายอำมหิตเดือดดาลอยู่แวววาว

ปาเข้ากับไ้วปอคบกันมานานหลายสิบปี รู้นิสัยของมันกระจ่าง อำมหิตชั่วร้ายสุดเล็ดเย็น ตอนนี้น้ำกำลังมีความเดือดดาล หมายถึงเปิดฉากการประหารประหารขึ้นอีกครั้งแน่

ความจริงปาเข้าไหนเลยจะทราบ ในใจไ้วปอยังมีความคิดยิ่งชั่วร้ายอำมหิตกว่านี้เสียอีก

ตอนนั้น ลี้เจ็กลิ่งได้ส่งเสียงเย็นชาขึ้น

“กฎของบูลิ้มมีว่าไว้ ผู้กล้าฆ่าได้พยายามไม่ได้ ในเมื่อฝ่ายเรามีชัยเด็ดขาด ก็ไม่ต้องการละศีลปาณาเช่นฆ่าให้มากเกินไป”

กวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าวต่อ

“เชิญปาเต้าจูคุมพวกพ้องกลับเกาะเถิด คนของแผนชั้นปึงต้องไม่เหนียวรังรั้งความเด็ดขาด”

วาทะนี้พอเปล่งไป ผิดคาดหมายของผู้คนทั้งสองฝ่ายยิ่งนัก บรรดาเอ็กซัวเต้ายังมีสีหน้าปิติยินดี ยื้อเข้ามารายล้อมรอบข้างของเต้าจูพวกมัน

ลี้เจ็กลิ่งส่งเสียงเย็นชาอีก

“แต่ทว่า ข้าพเจ้ายังมีเงื่อนไขข้อหนึ่ง...”

ทุกผู้คนต่างสงบปากคำจนเจียบงัน มองหน้าลี้เจ็กลิ่งแน่วแน่ รอฟังเงื่อนไขด้วยใจเต็นระทึก

ลี้เจี๊ยะลี้กวางกล่าวต่อด้วยเสียงกังวาน

“เงื่อนไชนี่ก็คือ วาจาที่มือเยียวกำบังสหายของเกาะท่านบอกมาเมื่อครู่ คือนับแต่ที่นี่ คนของเกาะท่านไม่อาจเหยียบย่างสู่แผ่นดินใหญ่แม้สักก้าวเดียว พบพานกับคนของแคว้นปึงเราในที่ใด ต้องพยายามหลบหลีกอ่อนข้อ”

คนของเอ็กชัวเต้าส่งเสียงด้วยความเดือดดาลขึ้นอีกครั้ง ครา แต่ปาเข้ายกฝ่ามือที่มีโลหิตชุ่มโชกทั้งสองขึ้นกล่าว

“เอาเถิด ในเมื่อเล่าฮุยยอมรับว่าพ่ายแพ้ ปลอຍให้พ่ายแพ้ถึงที่สุดก็จะเป็นไร บัดนี้เล่าฮุยลั่นปากรับเงื่อนไชนี่ไว้ จะไม่มีคนในเชื้อสายเกาะเอ็กชัวเต้าเหยียบย่างขึ้นสู่แผ่นดินใหญ่แม้สักก้าวเดียว”

ในวงพวกนักเลง มีว่าเป็นฝ่ายธัมมะหรือธรรมลั่นปากแล้ว ต้องมีสิ่งจะมีอาจจินคำ โดยเฉพาะที่มีศักดิ์ศรีระดับเอ็กชัวเต้าจูปาเข้า ยิ่งมีอาจลั่นปากแล้วมิยอมรับได้

วาจาปาเข้าพรวดคำ มีบริวารสองคนของเอ็กชัวเต้าปราดเข้ามาประคองมันไว้ ปาเข้าคาระกล่าว

“พระคุณที่ลี้ปึงจูไม่ฆ่า ตราบใดที่เล่าฮุยยังมีลมหายใจ ขอเทิดทูนไว้ไม่ให้ลี้มเลือน”

ลี้เจี๊ยะลี้กวางยิ้มเล็กน้อย ประสานมือคาระตอบกล่าว

“ปาเต้าจูเกรงใจเกินไปแล้ว”

แต่ปึกไต้ตักชวักกลับส่งเสียงเย็นเยียบ

“ปาเฮีย ท่านยังกล่าวให้มากความไปไย ?”

หันมาดั่งจ้องพวกแคว้นปึงด้วยความเดือดดาลอีกแฉกหนึ่ง จึงทวาดใส่บริวารเอ็กชัวเต้า

“ไปเถิด ยังมายืนแสดงความทุเรศในที่นี้ไปไยกัน ?”

ไ้วบ่อได้เปลี่ยนที่ท่าจากกลอกลิ่งเลือดเย็นของเมื่อครู่โดยสิ้นเชิง ถึงกับคล้ายยกตัวมันเองขึ้นเป็นประมุขเกาะแทนปาเข้าไปแล้ว

ลี้เจี๊ยะลี้กวางใจได้คิด แต่มิกล่าวอะไร ? จับตาเย็นชามองดูพวกเอ็กชัวเต้าที่ลงจากผาจนล้มหายในความมืด

ทุกผู้คนของแคว้นปึง รอจนพวกเหลือตายเอ็กชัวเต้าล้มหายไปแล้ว

ต่างเหลียวมองกันไปมา ตะเบ็งเสียงหัวร่อด้วยความตื่นตื้นยินดีจนสนั่นหวั่นไหว
ไฉนน้ำอุ่นกวาดตามองรอบข้าง พลันโผล่ขึ้นด้วยความตระหนก

“ปึงจู้ หลังจากปาเข้าบาดเจ็บแล้ว เจ้ามือเยี้ยวก่าบึงก็หายตัวไป มิทราบ
มันจะก่อกวนเล่าร้ายใดได้อีกหรือไม่?”

ลี้เจ็กลิ่งสะท้านฮือกใหญ่ทันที เนื่องจากพลันนึกได้ ยังมีเบ๊อ๊เพี้ยที่
บอบบางอ่อนแอ ซ่อนตัวอยู่หลังก้อนหินใหญ่อีกผู้หนึ่ง

ลี้เจ็กลิ่งมิทันตอบโต้ รีบพุ่งควပ်ไปที่หลังหินใหญ่นั้น

แต่ทว่า ด้านหลังก้อนหินไม่มีผู้คนเลย ลี้เจ็กลิ่งต้องนั่งงัน เหม่อมอง
ดูขอบฟ้าที่แสงอาทิตย์อุทัยเริ่มรำไร

ซิกซะเกี่ยมไฉนน้ำอุ่นที่เมื่อครู่เห็นลี้เจ็กลิ่งอุ้มครุณีอาภรณ์ขาวอยู่นางหนึ่ง
ตอนนี้เมื่อเห็นลี้เจ็กลิ่งยืนซึมเศร้า ก็ทราบเป็นเรื่องราวใดโดยกระจ่าง จึงส่งเสียง
แผ่วเบา

“ปึงจู้ โปรดสะกดความรุ่มร้อนไว้สักชั่วคราว ตอนนี้กระวนกระวายก็มี
ใช้วิธีดี พวกเราพอจะระบุได้แน่นอน การหายสาบสูญของเบ๊อ๊ไกวเนี้ย ต้อง
เป็นเล่ห์ร้ายของมือเยี้ยวก่าบึงอย่างแน่นอน”

ลี้เจ็กลิ่งผงกศีรษะโดยเฉียบงัน เดินนำหน้าไฉนน้ำอุ่นออกมาช้า ๆ ไปยัง
ตักปึกมัลลันเจียะลู่ด้วยความกระวนกระวาย

ลี้เจ็กลิ่งมองดูผู้คนที่ติดตามออกมาในครานี้ เพียงเหลืออยู่เจ็ดคนเท่านั้น
ต้องถอนใจด้วยความระทระทเหตุ

เหลียวดูศพอีกหลายซากบนพื้นแล้ว ริมฝีปากกระตุกถี่เร็ว หัวครุจึง
ส่งเสียงซ่า ๆ

“ท่านทั้งหลายติดตามข้าพเจ้าและไฉนน้ำอุ่นออกมา ผ่านการต่อสู้าบเลือด
ครั้งใหญ่ครั้งย่อยมากหลาย เที่ยงจู้ที่ติดตามข้าพเจ้า ตายในการต่อสู้เก้าคน
สิบสองแพรแดงของไฉนน้ำอุ่น ปึงจู้ ก็มีเจ็ดคนประสบภัย...”

วาจามิทันขาดคำ หัวคนของสิบสองแพรแดงต่างมีน้ำตาเอ่อคลอ ก้ม
ศีรษะถอนใจด้วยความสะทสะท่อน

ลี้เจ็กลิ่งต้องระทระทเหตุยิ่ง ปล่อยประโลมหลายคนนั้นชั่วคราว จึงหัน
มากล่าวกับอ้วงซ้อเซี้ยว

“อ้าวโกวเนี่ย วันนี้ที่พรรคเราสามารถได้ชัยโดยเด็ดขาด คุณความดี
ของโกวเนี่ยมีอาจจะละลายได้ วันหน้าหากโกวเนี่ยมีที่ใดต้องการใช้แนฮุ้นป้งเรา
ขอเพียงส่งจดหมายฉบับเดียว มีว่าวุเซาศาสตราอาวุธใด แนฮุ้นป้งตั้งแต่ข้าพเจ้า
ลงไปต้องทุ่มเทกำลังช่วยเหลือสุดความสามารถ”

อ้วงซ้อเซี่ยวหน้าแดงระเรื่อ คารวะกล่าว

“เซี่ยงกงกล่าวรุนแรงเกินไปแล้ว ข้าพเจ้า...รู้สึกว่ายี่งนี่เป็นที่สมควร
อยู่...”

ไถ้นำฮุ้นเข้าใจด้วยไวยุญา อ้วงซ้อเซี่ยวที่ไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับ
กับแนฮุ้นป้งเลย แต่มากล่าวว่าสมควร แสดงแน่ชัด นางต้องมีใจหลงรักป้งจู้
ผู้หล่อเหลานั่นเอง

ตอนนั้น คุณเอี้ยงที่เป็นเฮียงจู้รอดชีวิตอยู่เพียงผู้เดียว เข้ามากล่าวอย่าง
นอบน้อม

“น้อมเรียนป้งจู้ พวกเราตอนนี้ยังจะหาร่องรอยของชีว้งวัยได้ชื่อและ
ฉิ่นตึงจู้หรือไม่ ?”

ลี้เง็กถึงผงกศีรษะรับคำ

“นี่ย่อมแน่นอน แต่พวกเราลงจากเขาหาบ้านชาวนาพักผ่อนสักครู่หนึ่ง
ก่อน รอพวกเรามีพละกำลังทุเลาคืบมา ค่อยดำเนินการสืบหาอย่างไม่สาย”

เหลือบมองซากศพบนพื้นแล้วกล่าวต่อ

“ตอนนี้ พวกเราจัดการฝังซากศพเหล่านี้ก่อนเกิด”

บทที่ 26 หลงกลในเล่ห์ร้าย

ลี้เจี๋ยลี้ฟางพวกแนชุ้นปึงที่รอดตายอีกสิบกว่าคน โลด
ละลือลงจากผาอีกใจไว้อยู่โดยเร็ว

ตอนนั้น เป็นเวลาสว่างมากแล้ว ทั้งปวงเร่งฝีเท้าไปไม่ถึงสิบลิ่ เห็นที่เนิน
ดินลูกหนึ่ง มีกระท่อมปลูกอยู่เรียงรายถึงสามหลัง

หน้ากระท่อมหอมซ้อทั้งสามหลัง เป็นนาข้าวสาเลีที่ไม่กว้างใหญ่นัก ทั้ง
สิบกว่าคนจึงชะลอฝีเท้าเดินไปที่กระท่อม

สองคนของสิบสองแพรแดงวิ่งมาที่หน้าประตูหลังกลาง เคาะแล้วส่งเสียง
“ในบ้านมีคนหรือไม่ ? โปรดออกมาสักครั้ง พวกเรามีเรื่องต้องขอร้อง”
มันเรียกถึงสองครา จึงมีเสียงแผ่วเบาดังขึ้นในห้อง อีกครู่หนึ่ง มีชาย
ชราที่ทำแก่ง่อมเดินช้า ๆ มา

ชายชรายังถือไม้เท้าไม้ไผ่ ผมขาวโพลงราวไหมเงิน ท่วงท่าเชื่องช้าลำบาก
ยิ่ง กวาดตามองดูพวกแนชุ้นปึงโดยละเอียด มีสีหน้าตื่นเต้นสงสัยจนเห็นชัด
กระแอมแล้วถามเสียงแหบแห้ง

“ท่านทั้งหลายที่หน้าประตู เฒ่าหอมซ้อมาต้อนรับช้าไป ยังหวังให้โปรด

กภัยด้วย...”

แพรวแดงผู้หนึ่งนามไฉวอู่ยประสานมือคารวะกล่าว

“ผู้เฒ่าเจริญเกิด พวกเราเนื่องจากมีเรื่องเร่งร้อน เมื่อคำนวณเดินทางจนผ่านที่พักแรมมา จนบัดนี้ยังมิได้รับทานอาหารสักครึ่งคำ เจ้านายของข้าพเจ้ามีคำสั่งให้ข้าพเจ้ามาปรึกษากับผู้เฒ่า ขออภัยท่านพักผ่อนสักครู่ ตอนไปก่อนต้องสมนาคุณอย่างงาม...”

ชายชราหัวร่อตอบ

“ที่แท้เป็นเช่นนั้น อย่างนั้นรีบเจริญ รีบเจริญ กลัวแต่กระต่อมแคบเล็ก จะไม่สามารถต้อนรับผู้สูงศักดิ์ได้ดอก”

เมื่อทั้งสิบกว่าคนเข้าในบ้าน ชายชรารีบยกเก้าอี้เช็ดโต๊ะ เหน้าชาออกมาต้อนรับอย่างกตัญญูยิ่ง

พวกปลีงก็ลงมือเคี้ยวพักผ่อนมาเป็นเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืนเต็ม ๆ เมื่อได้เข้านั่ง จิตใจที่ตึงเครียดผ่อนคลายลงทันที ความเหน็ดเหนื่อยและหิวโหยก็ถูกลบเลือนหายไป

แต่เนื่องจากมีปั้งจูและตึงจูอยู่ด้วย ไม่กล้าจะเอนกายลงนอนให้เสียมารยาท จึงพากันผินใจนั่งตัวตรง

ปลีงก็ส่งเกตออก แยมยิ้มแล้วกล่าว

“เจริญท่านทั้งหลายพักผ่อนกันตามสบาย ตอนนี้อยู่ในสภาวะเหนือธรรมดา อย่าได้คร่ำครีในมารยาทเลย”

พอคำสั่งนี้ปล้องไป บรรดาแค้นปั้งต่างรับคำสั่งแล้ว เอนกายนอนพักผ่อนกันทันที

อ้วงซอเซียผู้มีพลังฝีมือสูงส่งยิ่ง กำลังภายในก็กล้าแข็งลึกล้ำ มาตราว่าตราคราห์ทั้งวันทั้งคืน ยังคงสามารถทนทานได้อยู่

ปลีงก็ส่งเกตออก เล็ดเล็ดเล็ดเล็ดสูง มาตราว่าตราคราห์การต่อสู้มาตลอดวันคืน ยังคงไม่มีที่ทาเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า กวาดตาดูการพิจารณาการตบแต่งในกระโจม

ไว้วางใจเป็นผู้มีความรอบคอบสุขุม ไหวพริบปฏิภาณเฉียบแหลม มิว่าไปถึงที่ใด ต่างต้องตรวจจนละเอียดก่อนจึงจะวางใจได้

ตอนนี้กำลังยืนมือโพล่หลังอยู่ที่ริมหน้าต่าง เหม่อมองดูทิศทางภายนอก แต่ความจริงกำลังลอบสังเกตชัยภูมิละแวกนี้

ลี้เจี๊ยะจึงจับตามองดูชายชราที่วิ่งเข้าวิ่งออกจนเหนื่อย อตมิได้ต้องถาม

“ผู้เฒ่า เข้าตรู่เย็นนี้ บุตรชายของท่านก็ออกไปแล้วหรือ?”

ชายชราประคองหน้าชาด้วยมือสั่นระริกไปวางไว้เบื้องหน้าลี้เจี๊ยะลิ่ง แล้วถอนใจตอบ

“โอ หลังจากภรรยาเฒ่าตายไปเมื่อสิบกว่าปีก่อน ก็มีบุตรน้อยเพียงผู้เดียวที่ฝากชีวิตในกันและกัน อาศัยกันไปก็ไร้ที่เบื้องหน้า ยังพอจะยังชีวิตได้อยู่”

ลี้เจี๊ยะลิ่งถอนใจเบา ๆ ยกถ้วยชาขึ้นจิบแล้วกล่าว

“เชิญผู้เฒ่าตามสะดวกเถิด เรื่องการชาข้าวล้าภานะ ให้ข้าพเจ้าใช้คนไปลงมือแทนเถิด”

“มิเป็นไร กระตูกหลายท่อนของเฒ่าซ่อมซ่อมยังแข็งแรงยิ่ง บุตรน้อยออกไปตักน้ำทางภายนอก คาดว่าจะกลับมาได้โดยเร็ว”

ชายชรากล่าวแล้วหัวร่อเบา ๆ แต่ก็ได้ถูกลี้เจี๊ยะลิ่งสังเกตเลศนัยที่น่าสงสัยได้รายหนึ่ง

ที่แท้ชายชราเนี้ยแม่มชวโพล่งดั่งไหมเงิน หนวดบนริมฝีปากหนารวมนี้ว แต่เมื่อหัวร่อ หน้าผากและหางตากลับไม่มีรอยย่นเลยสักน้อยนิด

ลี้เจี๊ยะลิ่งที่เบือนสายตาท่ออีกครา ก็สังเกตเห็นมือทั้งสองของชายชราที่มีผิวขาวละเอียด ไหนเลยคล้ายขาวนาที่อาศัยการทำงานเลี้ยงชีพ

ลี้เจี๊ยะลิ่งแม่อกลางแคลงสงสัย แต่ไม่มีสีหน้าปรากฏมา ลูกข้า ๆ ไปที่ห้องครัว แต่ชายชรารีบสาวเท้าเข้าหา ยืนมือขวางกล่าว

“กงจื้อ ในห้องครัวสกปรกอย่างยิ่ง กงจื้อที่สูงศักดิ์ ไม่บังควรเข้าไปในสถานที่สกปรกเช่นนั้น”

ลี้เจี๊ยะลิ่งยิ้มเล็กน้อย ชะงักเท้าไม่ก้าวไปอีก เหลียวมองดูพวกห้องที่นั่งตามเก้าอี้ นอกจากตักบี้กิมลั่นเจี๊ยะลู่ยังอยู่ในระหว่างโคจรลมปรานแล้ว คนอื่น ๆ ต่างหลับสนิท หน้าชาที่เบื้องหน้าทุกด้วย ถูกตีเม้งไปหมดสิ้นแล้ว

ลี้เจี๊ยะลิ่งแย้มยิ้มอย่างเย้ยหยัน ยิ่งกลางแคลงสงสัยกว่าเดิม จนส่งเสียงเอื้อนกังวาน

“ปาเขาร้างซ่อนพยัคฆ์เฝ้ามังกร ดินแดนทุรกันดารยังมีสถานทิ้งดาม”
ไว้หน้าชั้นแม่ไม้ได้หันมา แต่ก็รู้สึกตัว คำเอื้อนของลิ้เง็กลึงมีความหมาย
เดือนนัยอยู่ จึงยิ้มเล็กน้อยแล้วส่งเสียงบ้าง

“อานาภาพยั้งยงของอสุระมีผู้ใดกล้ำระคาย ภายใต้กระบี่เจ็ดอสุระเดือน
ดาวยังสยอง”

ทั้งสองหัวร่อให้แกกันโดยไม่หวั่นหวาดแยะสละย อ้วงซ่อเซี้ยวที่เปรี๊ยะ
ปราดหลักแหลม เมื่อได้ยินคำเอื้อนตอบโต้ของทั้งสอง นางก็รู้ตัวว่าเหตุการณ์
ที่เบื้องหน้าผิดปกติธรรมดาแล้ว

นางยื่นมือไปหยิบพินเหล็กที่ข้างกายตั้งไม่เจตนา แล้วดัดดั่งติง ๆ
ตัง ๆ อยู่เบา ๆ

ตอนนั้น ชายชราออกมาจากห้องครัวอีก ในมือยังหิ้วหม้อข้าวต้มที่ร้อน
ควันกรุ่น

อ้วงซ่อเซี้ยวเพ่งมองดูพินเหล็กในมือนางแน่วหนึ่ง พลันส่งเสียงสดไส
ไพเราะ

“ผู้เฒ่า ร่องเท้าของท่านงามอย่างยิ่งทีเดียว”

ลิ้เง็กลึงเพ่งมองไปที่ร่องเท้าของชายชรา เห็นในส่วนที่เลื้อยยาวปิดไม่มิด
เป็นหัวร่องเท้าถักด้วยไหมทองอยู่รำไร

ชายชราสะท้านขึ้นเอือกหนึ่ง รีบหัวร่อกล่าว

“ไกวเนี่ยท่านนี้มีสายตาคมกล้ำยิ่ง ความจริงเป็นร่องเท้าที่บุตรน้อยของ
เราให้เป็นของขวัญวันเกิดเราเมื่อไม่กี่วันมานี้”

ไว้หน้าชั้นที่ยืนโพล่มือชมทิวทัศน์นอกหน้าต่าง พลันหันมากล่าวเสียง
กังวาน

“บุตรของท่านนับเป็นบุตรกตัญญูจริง ๆ คิดว่าการทำงานในนา คงเป็น
บุตรของท่านลงมือเพียงผู้เดียว ?”

“เชียงกงท่านนี้หมายความว่าอย่างไร ?”

“ข้าพเจ้าถามไปเท่านั้น เนื่องจากหากมิใช่บุตรของท่านไปทำงานหนัก
เพียงลำพัง สองมือของผู้เฒ่าไหนเลยจะขาวละเอียดปานนี้ ?”

วาจาของไว้หน้าชั้นมีความหมายแหลมคมจนชายชราต้องสะท้านอีกเอือก

หนึ่ง แต่ฉินยิ้มตอบ

“เซียงกงล้อเล่นได้เก่งกาจยิ่ง มือทั้งสองของเล่าฮุ่ยนี้ เป็นมือมีบุญวาสนา มาแต่กำเนิด”

อ้วงซ้อเขียวผุดลุกขึ้น มือขวายังหิ้วพินเหล็กของนาง แต่มือซ้ายยก น้ำชาที่ยังมิได้ดื่มขึ้น เดินไปที่เบื้องหน้าชายซราฟวางส่งเสียงนุ่มนวล

“ท่านผู้เฒ่า พวกเรามากันมากหลายปานนี้ ก่อความให้ท่านต้องวุ่นวาย พักใหญ่ ชาวด่วยนี้เชิญท่านดื่มเถิด จะได้พักผ่อนร่วมสนทนา...”

ดวงตาของชายซราฟลันเบ่งขึ้นวูบหนึ่ง ก็มีสีหน้าเป็นปกติตอบ

“ได้ ได้ ขอบคุณโกวเนี้ยท่านนี้ เพียงแต่ตอนนี้เล่าฮิวยังต้องไปสะสาง เรื่องเล็กน้อยทางด้านหลัง สักครู่ค่อยออกมารับน้ำใจ”

จบคำพลันห้าวร่อเสียงแทบแห้งแรงผีเท้าเข้าไปในห้องครัว

ลี้เจ็กลิ่งที่มีเคยส่งเสียงเลย จับตามองชายซราฟแน่วแน่น ดูออกว่าชายซราฟใช้ เสียงห้าวร่อนี้มากลบเกลื่อนที่ท่าพิรุของมัน

หลายคนในห้องต่างฟังออก เสียงห้าวร่อของชายซราฟสุดผิน คล้ายดัง ถูกคนพยายามรัดเร้นให้ดังมากก็ปาน

อ้วงซ้อเขียวเมื่อเห็นชายซรามียอมดื่มน้ำชาในมือของนาง เข้าใจเรื่องราว กระจ่างมาทันที แยมยิ้มแล้วพลั่วเข้าสกัดหน้าชายซราฟไว้ ยื่นน้ำชาในมือพลง กล่าว

“ผู้เฒ่า ท่านก็ให้เกียรติสักครั้งเถิด ไ้ ! อย่าได้หน้าแดงเช่นนี้ เอียง-อายตั้งอิสตรีเลย”

ลี้เจ็กลิ่งแยมยิ้มดูการหยอกล้อของอ้วงซ้อเขียวอย่างสนุกสนาน เห็น ชายซราฟมีสีหน้ากระดากกระเดื่องยิ่ง ตะกุกตะกัก

“โกวเนี้ย นี่เป็นถ้วยชาของท่าน เฒ่าขอมขอโทษเลยกล้าแต่ต้อง”

ขณะว่ากล่าว สอดมือเข้าออกเลื้อยอย่างลอบเร้น

ไ้วน้ำฮุ่นพลันห้าวร่อเสียงกังวาน งอนัวติดควับไป พลั้งตรรชนซึ่งเอียงจี ของไ้วให้พุ่งออกดังเกาทัณฑ์คันแข็ง

ชายซราฟลันตวาดก้อง สองฝ่ามือผลักหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง แยกเข้าจูโจม ใส่สองทิศทาง ด้านหน้าเป็นกระแทกใส่ทรวงอกอ้วงซ้อเขียว ด้านหลังต่อด้าน

พลังตรชนซึ่งเอียงเจี้ย ปฏิภิริยาที่ว่องไวนี้ นับเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมได้เต็มปากคำ

ลี้เจี๊กลิ้งหัวร่อเสียงก้องกังวาน พลั้วควับเข้าไปตั้งเงาภูตพราย ฝ่ามือที่พลิกแคล่วคล่องว่องไว ตบติดต่อกันไปเก้าฉาดซ้อน ๆ แต่ละฝ่ามือล้วนแล้วครอบคลุมเข้าใส่จุดสำคัญในร่างของชายชรา

ชายชราตัวค่อม ถูกคุกคามจนถอยไปสามก้าวใหญ่

ไ้้วนน้ำฮั่นแค้นเสียงเย็นชา สะบัดสองฝ่ามือกระหนาบเข้าใส่กลางหลังชายชรา ต่อให้ชายชรามีพลังฝีมือสูงส่งกว่านี้ ในห้องที่แคบเล็ก ยังคงไม่มีปัญญาป้องกันการกระหนาบจูโจมของสองสุดยอดฝีมือแห่งยุคได้

จึงได้ยืนมันครางเบา ๆ ถูกลี้เจี๊กลิ้งจีใส่จุดเค็ดที่ข้อศอก ล้มฮวบลงกองกับพื้น

ลี้เจี๊กลิ้งหน้าเครียดเย็นชา หันมองดูด้านหลัง เห็นอ้วงซ้อเซียวกำลังโยกปลุกบรรดาผู้หลักสนิทย่างรุ่มร้อน ลี้เจี๊กลิ้งจึงกล่าวเบา ๆ

“อ้วงโกวเนี้ย ไม่ต้องเสียเวลาแล้ว ผู้เฒ่าผู้นี้ใส่ยาสลบอยู่ในน้ำชา...”

ไ้้วนน้ำฮั่นโอบควับเข้าไปในห้องครัว ลี้เจี๊กลิ้งรีบปรดเข้ามাত্রตรวจอาการของตักบักมีกลิ่นเจี้ยะลู่ เห็นมีเหมือกาฟแตกโสมกาย ทรวงอกสะท้อนถี่เรวยิ่ง

ลี้เจี๊กลิ้งดูด้วยชาที่เบื้องหน้าท่าน เหลือเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น ทราบว่ายังถูกพิษไม่รุนแรงนัก จึงรีบหาฝ่ามือขวาไปที่จุดเมี่ยมึ่งกลางหลังเจี้ยะลู่ เกร็งลมปราดเข้าช่วยการริดพิษของท่าน

ตอนนั้น มีเสียงไ้้วนน้ำฮั่นแว่วออกมาจากในครัว

“ปั้งจู ในครัวมีเลื่อยารสีม่วงสองตัว พวกเรารีบเร่งตระเตรียมไว้ เฒ่าบัตซบผู้นั้นเป็นคนของอั้งลี้หวย (สมาคมภูตแดง)”

ตอนนั้น เจี้ยะลู่ระบายลมจากปากยาว ๆ ลืมตาช้า ๆ ขึ้นกล่าวเสียงแหบพร่า

“หวาดเสียวยิ่ง คาคิดไม่ถึง ในถ้วยน้ำชาจะมียาสลบที่ร้ายกาจปานนี้”

ลี้เจี๊กลิ้งถอนฝ่ามือทรงกายขึ้นกล่าว

“เจี้ยะตึงจู ท่านรู้ลี้ยังมีที่ใดไม่ปกติบ้าง ?”

“ยังตืออยู่ ที่ไม่ถูกพิษรุนแรงเกินไปนัก”

ตอนนั้นอึ้งฮงซือเชื่อว่าได้หวัชยชราขึ้นวางบนเก้าอี้ ลี้เจ็กลิ่งเดินช้า ๆ กล่าวเสียงเย็นชา

“ในสายตาผู้แจ่มใส ไม่อาจหลอกลวงได้ ท่านใช้ฝีมือของนักเลงชั้นต่ำ ทรมามอมพวกเราเยี่ยงนี้ ออกจะดูแคลนพวกเราเกินไปแล้ว”

ชยชราเบ้งตาด้วยความเดือดดาล มีเสียงกระไร ลี้เจ็กลิ่งจึงแก่นหัวร่อกล่าวต่อ

“ประเสริฐมาก ข้าพเจ้านิยมชมชอบชยชราตรีที่เข้มแข็งดุจตั้งท่านอย่างยิ่ง” สอดมือช้า ๆ เข้าอกเสื้อ ล้วงเชิยะเล้งสอมาตัวหนึ่ง กดไปบนชีพจรที่แขนขวาชยชรา เกร็งกำลังเล็กน้อย ลิ่นม้งกรที่สร้างขึ้นจากเหล็กกล้าคมกริบ ดิตออกจากปากฝังเข้าไปในเนื้อชยชราจนลึกอย่างยิ่ง

ชยชราตัวสั่นระริกทั้งร่างทันที ดุจดังตกไปในหล่มน้ำแข็งที่เย็นเยียบจับใจ ที่ติดตามมา เป็นความเจ็บปวดรวดร้าวที่กระแทกกระทั้นจนผู้คนไม่มีปัญญาสะกดกลั้นทนทาน

ลิ่นม้งกรของเชิยะเล้งสอนี้ นอกจากสร้างจากเหล็กกล้าแล้ว ยังได้ทำชิฮ้วยซั่ว (ยาผงกร่อนโลหิต) ที่ร้ายกาจอย่างยิ่ง พอลิ่นม้งกรชำแรกเข้าไปในเนื้อหนัง ยาชิฮ้วยซั่วที่มีพิษสุดร้าย ก็แทรกซึมเข้าไปในร่างกายอย่างรวดเร็ว

หากมิได้ชักลิ่นม้งกรกินยาขจัดพิษภายในเวลาหนึ่งชั่วโมง พิษจะกระจายเข้าตามเส้นเลือด ไม่เกินสามวัน ตามชุมชนคนผู้นั้นจะมีโลหิตสีดำซึมออกมาเน่าเปื่อยจนตายไปอย่างทรมาน

แม้จะชักออกมาตามเวลา ยังต้องพักผ่อนนานกว่าสามเดือนจึงสามารถทุเลาเป็นปกติได้ นับเป็นยาที่อำมหิตโหดเหี้ยมอย่างยิ่งทีเดียว

ลี้เจ็กลิ่งเคียดแค้นคนของอั้งลี้ห้วยจับจิตใจ ที่พยายามใช้เล่ห์ร้ายอุบายชั่วของนักเลงชั้นต่ำมาลอบประทุษ จึงได้ใช้ลิ่นอาบยาพิษของม้งกรเชิยะเล้งสอแทงเข้าไปในร่างกายชยชรา

ตอนนั้น ชยชราทนทานไม่อยู่อีกแล้ว ต้องส่งเสียงครวญครางดัง ๆ นอกจากกระดูกทุกท่อนปวดแปลบราวมีมีดขูดอยู่แล้ว ตามจุดเส้นชีพจรยังคันราวมีมีดปลวกกัดแทะ นับเป็นความเจ็บปวดทรมานยิ่งกว่าถูกเลือกใส่ลงในอเวจีเสียอีก

ลี้เจี๊ยกถึงแค้นหัวร่ออย่างเต็มเกรียม ส่งเสียงกระดังงิ้นซา

“ท่านเมื่อครู่ยังมารยาเป็นผู้กล้าหาญอันเข้มแข็ง แต่โฉนผีมือเพียงน้อยนิดนี้ก็ไม่มีปัญญาทนทาน ไยไม่เป็นการฉีกหน้าอึ้งลิ้วห่วยของท่านให้อับยศเกินไป ?”

เหงื่ออกฟุ้งของชายชราทะเลลัดดังฝนสาดซัด แยกเขี้ยวตาจากไรฟัน

“อุบาทว์ชาติชั่ว เจ้า...ใช้ผีมือเยี่ยงนี้...ออกจะ...อ่ามहितเกินไป”

ลี้เจี๊ยกถึงเหงงหนามองเพดานบ้าน มีส่งเสียงสักรึงคำ อ้วงซ่อเขี้ยวจิ้งหัวร่อกล่าว

“อา ท่านผู้เฒ่า ฟังว่าอึ้งลิ้วห่วยของท่าน มีโทษ ‘แปดม้าแยกซาก’ ‘เชือดเนื้อปนกระดูก’ ไใด ไยมิใช่ยิ่งร้ายกว่าผีมือนี้อีกสิบเท่าหรือไร ?”

ตอนนั้น ชายชราเจ็บปวดจนซดเป็นก้อนกลม กล้ามเนื้อทั้งร่างกระตุกถี่เร็วส่งเสียงสั่นสะท้าน

“ลี้เจี๊ยก...เจ้าจะอย่างไร ?...จรรวรัดกว่านี้...ทรมานตัวเยี่ยงเช่นนี้...นับเป็นผู้กล้าหาญใด ?”

อ้วงซ่อเขี้ยวหัวร่อคักคักอีกครา กล่าวเสียงสดใส

“เอ๊ะ ! โฉนคำเรียกหาพลอยเปลี่ยนไปแล้ว ? ท่านมิใช่เป็นผู้เฒ่าหรือไร ?”

กล่าวแล้วย่นมือจิกผมสีขาวราวไหมเงินของชายชรากระชากออกมา กลายเป็นผมปลอมหลุดติดมือนางอย่างง่ายดาย นางจึงกระชากหนวดแล้วหัวร่อกล่าว

“อา ผมของมันเป็นผมปลอม แต่หนวดกลับเป็นหนวดจริง”

เมื่อผมปลอมถูกกระชากออก ชายชราที่เบื้องหน้ากลับกลายเป็นชายกลางคนวัยประมาณสี่สิบปี

ลี้เจี๊ยกถึงแค้นหัวร่อกล่าว

“ท่านแสดงบทบาทได้แนบเนียนยิ่ง ความจริงข้าพเจ้าพอเข้ามาก็สังเกตเห็นท่านออกแล้ว”

สีหน้าพลันเครียดลง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“ยาซัดพิษอยู่ที่ใด ? เป็นผู้ใดใช้ท่านมาลอบประทุษพิวาทเรา ?”

ร่างชายกลางคนลั่นระริกด้วยความเจ็บปวดทรมาน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

“ท่าน...ซักของนั้นออกมาก่อน...เราค่อยบอก...กับท่าน...”

ลี้เจ็กลิ่งครุ่นคิด ทราบว่าหากไม่ซักเชี่ยะเล้งสอออก มันต้องไม่อาจมีชีวิตต่อไปได้ จึงทวาดเบา ๆ

“เอาเถิด หากท่านไม่สารภาพตามความสัตย์จริง ของเล่นชิ้นนี้อาจจะแทรกเข้าไปเล่นในกล้ำเนื้อท่านอีก”

แล้วซักเชี่ยะเล้งสอออกมา สีหน้าชายกลางคนผ่อนคลายความเจ็บปวดลงทันที หอบหายใจถี่เร็ว

ลี้เจ็กลิ่งแค้นเสียงเย็นชา

“อย่าได้หวังถ่วงเวลา...”

ใบหน้าชายกลางคนบิดเบี้ยวสะยะ แผลสุดเสียง

“พวกเดนตายเน่ฮั่นบึง พวกท่านเข้ามาในหุบเขามรณะแล้ว ยังคิดจะมีชีวิตรอดไปได้ ?”

ลี้เจ็กลิ่งหน้าโหดเหี้ยมเย็นชา มีทันท่วงเสียง ชายกลางคนก็ได้กั้ดลั่นของ มันฆ่าตัวตายไปทันที

ลี้เจ็กลิ่งต้องเดือดดาลเป็นยิ่งนัก เตะฉาดออกไป ทั้งซากทั้งเก้าอี้ปลิวละลือจากหน้าต่างตั้งก้อนหิน

ขณะเวลานั้น ไ้ว่ฉ่าน้ำอุ่นพลั่วควับเข้ามากล่าวเสียงแผ่วเบา

“บิงจู เรื่องราวมิใคร่ถูกต้อง รอบข้างของกระท่อมนี้นี้ มียอดฝีมือผู้มีลึ้มมาชุมนุมอยู่ไม่น้อย ดูท่าที่ลี้ฉวนเป็นคนของอั้งลี้หวย”

ลี้เจ็กลิ่งแยมยิ้มตอบ

“ไ้ว่ตึงจู ฝ่ายตรงข้ามมีประมาณเท่าใด ?”

“ข้าพเจ้าเมื่อครู่ออกไปตรวจดู เห็นตามพุ่มหญ้าในป่ามีเงาร่างคนรูปร่างไปมา คล้ายดังสวมเสื้อยาวสีม่วง พวกเราตอนนี้ต้องถูกฝ่ายตรงข้ามล้อมกุมเชิงไว้แล้ว”

ลี้เจ็กลิ่งครุ่นคิดพลางกล่าวเบา ๆ

“เมื่อวานเพิ่งเกิดเรื่องกับคนของอั้งลี้หวย วันนี้พวกมันก็ระดมมาเป็น การใหญ่ และยิ่งหลังจากที่พวกเราต่อสู้กับเห็กซัวเต้าครั้งใหญ่จนอ่อนล้ารอบ ซ้าอีกด้วย เฮอะ ชาวของพวกมันออกจะเร็วเกินไปแล้ว”

ตอนนั้น เจียะสู่มุดลุกขึ้นกล่าวบ้าง
“ปังจู้ ไฉนพวกกูเถียงจู้ทั้งหกกลับสนิหตั้งตายไป หรือพวกมันดืมน้ำชา
ที่มียาสลบหมดสิ้น ?”

ลี้เจ็กถึงผงกัศริระตอบ

“ความจริงข้าพเจ้าคิดจะถูกคามสาวกของอั้งลี้ห่วยให้นายาจัดพิฆมา มิ
คาด มันกลับกัดลิ้นฆ่าตัวตายเสียก่อน”

ขณะไถ้รน้ำฮุ้นจะกล่าวอะไร พลันมีเสียงทวาดดังมาจากทุกทิศทาง
รอบกระห้อม

เมื่อเสียงทวาดขาดหาย ที่หน้ารั้วไม้ไผ่มีร่างชายชรารูปร่างสูงใหญ่ใบหน้า
เขียวคล้ำ แต่เหลือแขนเพียงข้างเดียวเดินช้า ๆ มา

ด้านหลังชายชรา ยังมีชายฉกรรจ์เสื้อสีม่วงใบหน้าเหี่ยมอำมหิตตาม
อีกแปดคน

ชายชราแขนด้วนหัวร่อเสียงประหลาดพิกลชั่วขณะ จึงกล่าวดั่งก้องกังวาน
“วิญญาณเหลือเดนของแนฮุ้นปังฟิงไว้ อย่าเข้าใจว่าผู้ตรวจการแซเป
ของสมาคมเรบาตเจ็บกับมือท่านแล้ว ก็ผยองลำพองได้เต็มที่ เฮอะ เฮอะ
เล่าฮูจะดูท่านยังโอหังได้ถึงเมื่อใด ?”

ไถ้รน้ำฮุ้นเดินช้า ๆ มาที่หน้าต่าง แค้นเสียงเย็นชา

“ปีศาจเผ่าแขนด้วน ท่านพลันมาแผดเสียงหยาบช้าลามกดังสตรีปาก
ร้ายกลางตลาด นี่หรือคือมารยาทที่อั้งลี้ห่วยมีต่อสหายในวงพวกนักเลง ?”

ชายชราแขนด้วนเดือดตาลเป็นยั้งนัก ตวัดฝ่ามือข้างเดียวฟาดฉาด รั้ว
ไม้ไผ่กระจัดกระจายออกไปหย่อมใหญ่จนเสียงสนั่นหวั่นไหวแล้วทวาด

“เดียร์จาดาน เสียทีมีชีวิตมาครึ่งคน ถึงกับไม่รู้จักเรดักบี๊ตักฮู (บุรุษ
พิฆแขนเดียว) ซิเทียนหัวได้”

ไถ้รน้ำฮุ้นหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวแล้วทวาด

“ซิเทียนหัว ท่านก็รู้จักเรซิกฮั่วเกี่ยมไถ้รน้ำฮุ้นแห่งไถ้รไ้หรือไม ?”

ตักบี๊ตักฮูมีที่ท่าตระหนกเอือกหนึ่ง เฟงพิจารณาไถ้รน้ำฮุ้นชั่วครู่ จึงหัวร่อ
ดังก้องกังวานกล่าว

“ฮา ฮา เล่าฮูไ้ด้นคำเล่าลือมานาน ไถ้รไ้ได้เฮียบยอดฝีมืออันดับหนึ่ง

ของสำนักโง้วไห้ ได้สวมมิกัดต่อแนฐันปัง ยินดีให้ชินัวใช้สอย เฮอะ เฮอะ
ที่แท้โง้วไห้ได้เขียนเป็นเช่นนั้นจริง ๆ"

ดักบี้ดักธู (บุรุษพิษแขนเดียว) จิตเยนทิวนี้ กาลก่อนเป็นมหาโจรยิ่งใหญ่
ในภาคตะวันตกเฉียงเหนือ ตอนวัยฉกรรจ์ในการปล้นครั้งใหญ่คราวหนึ่ง เช่นฆ่า
สังหารผู้คนอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต ถูกเขียะไบ้ได้ซื้อเจ้าสำนักโง้วไห้รุ่นปัจจุบัน
พบเห็น เขียะไบ้ได้ซื้อห้ามปรามแต่ไม่เป็นผล จึงลงมือต่อสู้กัน จิตเยนทิวที่
ฝีมือด้อยกว่า ถูกกิมเลียงเจี้ย (หัตถ์มังกรทองคำ) ของเขียะไบ้ได้ซื้อพันแขนขาด
ไปข้างหนึ่ง เกล็ดหน้าหนีเอาชีวิตรอด

ภายหลังมันที่มีความเจ็บแค้นจับใจ คร่ำเคร่งฝึกปรือฝีมือจนกระทั่งมี
ความสำเร็จสูงเยี่ยม สวามิภักดิ์เข้าในอั้งลิ่หวย รับตำแหน่งเป็นรองหวยจู๊ ดัง
นั้น แม้จิตเยนทิวจะอาฆาตสำนักโง้วไห้เพียงใด ยังมีความเกรงเกรงต่อหลักวิชา
ที่สุดสูงของโง้วไห้และศิษย์ของสำนักก็ยังมีมากมาย มิกัล่าหุนหันไปรังควาน

กับสำนักโง้วไห้แล้ว มันมีทั้งเคียดแค้นทั้งหาวดกลัว ตอนนั้นเมื่อเห็นมิซิก-
ซัวะเกี่ยมโง้วไห้ผู้นำสำนักโง้วไห้พลัดเดียวมาอยู่ที่นี่ จึงบังเกิดความพิถินตียิ่งนัก

เนื่องเพราะครั้งนั้นมันทราบ ฝ่ายมันมีคนมากมาย และยังมีผู้ช่วยเหลือ
ที่คาดคิดไม่ถึงมาสมทบอีกด้วย มันจึงคาดคิด ครั้งนี้มีเพียงจะขี้พรรคแนฐันปัง
ให้ยับเยินเท่านั้น ยังได้ล้างแค้นสำนักโง้วไห้อีกด้วย

ซิกซัวะเกี่ยมโง้วไห้ผู้นำสำนักแยมยัมมิทันตอบ พลันเห็นมีสองคนพุ่งออกมา
จากกลุ่มของฝ่ายตรงข้าม เมื่อถึงเบื้องหน้าจิตเยนทิว ชายชราอาภรณ์ดำหน้า
โหดเหี้ยมดุร้ายรูปร่างสูงโปร่ง ประสานมือคารวะก่อนแล้วส่งเสียงก้องกังวาน
"เล่าฮิวมิได้พบกับท่านรองประมุขมานานวัน ระหว่างนี้สบายดี?"

จิตเยนทิวหัวร่อตอบ

"เบ๊เล่ากอมมาได้พอดีทีเดียว พวกเรากลับต้องการดู พวกกล้าหาญของ
พวกแนฐันปังที่โดดเด่นเป็นเอก จะมีความสามารถสูงส่งเท่าใดกันแน่?"

ตอนนั้น มีบุรุษหนุ่มหน้าตาโหดเหี้ยมเลือดเย็นอีกผู้หนึ่งเดินมาคุกเข่า
ที่แทบเท้าจิตเยนทิวแล้วส่งเสียง

"ศิษย์คาแซงวันขอกราบคารวะซือแป๋"

จิตเยนทิวแค้นเสียงเย็นชา

“สวะที่ไม่รักดี ยังไม่ไปยืนสำรวมให้แก่เรา”

คาแซงวันลุกขึ้นด้วยสีหน้าเฉื่อยเฉย ไปยืนสำรวมอยู่ทางด้านข้าง มันมิใช่ใครอื่น คือคาแซงวันศิษย์รักเพียงคนเดียวของซีเทียนหัว ถูกสหพันธ์โจรภาคเหนือโน้มเชิญไปเป็นหัวหน้าตีกรงแดงของมัน

คาแซงวันมีพลังฝีมือที่สูงส่งมิใช่ชั่ว แต่ที่สหพันธ์โจรภาคเหนือยอมทุ่มเทเงินทองโน้มเชิญไป มิใช่เพียงเห็นพลังฝีมือเฉพาะตัวของมันเลย

ที่สำคัญสุด เนื่องจากคาแซงวันเป็นศิษย์รักของซีเทียนหัว รองประมุขอั้งลี่หวย เมื่อคาแซงวันเข้าร่วมในขบวนการโจรภาคเหนือ มิเพียงพอจะไม่ต้องกังวลเข้าใจผิดจนเกิดกระทบกระทั่งของทั้งสองฝ่ายเท่านั้น หากพบพานศัตรูกล้าแข็ง อั้งลี่หวยยังพอจะเป็นกำลังช่วยเหลือได้อีกคนหนึ่ง ความคิดนี้ของเก้าจี้ม้อ (อสูรเก้านิ้ว) ชวนบ้ออ่วยนับว่าลึกซึ้งจนกว้างไกลยิ่ง

น้ำแก๊ง (เหยี่ยวสีคราม) คาแซงวันมีอั้งลี่หวยเป็นกำลังหนุนหลัง ทั้งยังคุมตีกรงแดงของสหพันธ์โจรภาคเหนืออยู่ในอำนาจอีกด้วย จึงโยโสโอหังจนลำพองยิ่ง ก่อนหน้าไม่นาน เคยพลาดพลังต่อฝีมือลี้เม็กลิ่งและเฮาปวย มันถือเป็นความอัปยศที่สุดในชั่วชีวิต กลับไปบิดเบือนเรื่องราวร้ายให้ร่ำพันต่ออาจารย์ของมัน

ตกปัดตกเป็นผู้นำเอียงที่สุดอยู่แล้ว พอทราบเรื่องก็เดือดดาลปานกองไฟ ถูกน้ำมันสาดใส่ ทางหนึ่งมีคำสั่งให้เขี้ยวเล็บของมันคอยสนใจความเคลื่อนไหวของพรรคแนฮุ้นปึงไว้ ทางหนึ่งแต่งหนังสือไปที่เก้าจี้ม้อชวนบ้ออ่วย ขอให้ร่วมกำลังกันรังควานหาเรื่องพรรคแนฮุ้นปึงสักครั้ง

สหพันธ์โจรภาคเหนือความจริงมีเรื่องอาฆาตแค้นกับแนฮุ้นปึงอยู่แล้ว ตอนนี้อยู่เมื่ออั้งลี่หวยเสนอหน้าออกมาเกี่ยวข้องกับเต้มตัว พวกมันไหนเลยไม่รีบผลักรือตามน้ำ อย่าว่าแต่หัวหน้าตีกรงแดงของฝ่ายมันยังถูกแนฮุ้นปึงทำร้ายบาดเจ็บ จะไม่เสนอหน้าก็ไม่ได้แล้ว

กำลังของแนฮุ้นปึงพอเข้าสู่ดินแดนซาฮ้อ ก็ถูกสายของอั้งลี่หวยสะกดรอยตามทันที ทั้งยังรีบส่งข่าวด่วนไปให้แก่แนซิมเจียวอั้งเซียวก๊วง ที่คุมอำนาจในดินแดนภาคนี้ทราบไว้

ดังนั้นเอง จึงได้มีการประหัตประหารเกิดขึ้น หลังจากเซียวก๊วงบาด

เจ็บสาหัส ถูกเงื้อมมือไอโกลัวงูแก้งช่วยกลับไปในลานบ้านฮวยเพ็ง เนื่องจาก
ก่อนนี้งูแก้งเคยมีความสัมพันธ์กับเขี้ยวแก้วมาเล็กน้อย

แต่นางไอโกลัวก็ไม่พอใจต่อพฤติกรรมชั่วร้ายอำมหิตของอั้งลี่หวย จึง
มียอมรับปากเขี้ยวแก้วร่วมมือกันต่อต้านเนฮันปัง

เขี้ยวแก้วจึงอำลาไปในวันนั้นเอง แล้วใช้ม้าเร็วส่งข่าวไปในสำนักอั้งลี่-
หวยที่ภูเขาฮันจูชัว ม้าเร็วไปได้กลางทาง พอดีพบกับหัวหน้าและรองหัวหน้า
อั้งลี่หวยลงจากภูเขามาตรวจตราสาขา จึงรีบเรียนให้ทราบ

สองหัวหน้าอั้งลี่หวยพอทราบข่าว เดือดดาลเป็นการใหญ่ มาตรฐานว่า
ทราบเนฮันปังพินพรคชัณมาอีกครา มีกำลังเข้มแข็งต่อแยยากยิ่ง แต่เพื่อ
เกียรติภูมิของพวกมันในบุลิมภายภาคหน้า จึงจำต้องระดมมอติหังมวลของอั้ง-
ลี่หวยมาชุมนุมในดินแดนฮัวฮ้อ เตรียมเสี่ยงกับเนฮันปังให้แตกหักเสียปาก
ฝ่ายหนึ่ง

หลังจากพวกลีเง็กวิ่งลงจากผาอีกจวนเฒ่า กระหม่อมที่เข้าไปขอพักก็เป็น
สถานที่ติดต่อกว้างขวางแห่งหนึ่งของอั้งลี่หวย นับว่าเป็นการปะปะมาทลกล
อย่างไม่คาดหมาย

เมื่อตักบ๊ี้ตักกู (บุรุษพิษแซนเดียว) เห็นรองประมุขสหพันธ์โจรภาคเหนือ
มาด้วยตนเอง คาดว่ายอดฝีมือของสหพันธ์โจรจะต้องติดตามมาอีกจำนวนมาก
เป็นแน่แท้ แต่มันมารยาเป็นมิตินต์แดนสนใจ ยังคงกล่าวเสียงราบเรียบ

“เบ๊เฮีย คาดว่าประมุขใหญ่ของท่านคงมาด้วยแล้ว พวกคุณตาย
เนฮันปังเหล่านี้ ครานี้ไม่อาจปล่อยรอดชีวิตได้แม้สักผู้เดียว”

ทีล้วยโล่ว (เผ่าสายฟ้า) เบ๊เหลียงก็มีไข้เซลา ฟังความหมายในวาจา
ขี้เทียนหัวออก ทราบว่าหากตนมาเพียงลำพัง ยังไม่สามารถรับหน้าที่สำคัญนี้
ได้ มันจึงหัวร่อตอบ

“ซิเฮียโปรดอย่าได้กังวลเกินไป ประมุขใหญ่ของข้าพเจ้ามาถึงแล้ว กำลัง
ปรึกษากับประมุขของท่าน จะใช้วิธีใดจึงทำลายล้างพวกคุณตายเหล่านี้ให้สิ้น
ซากในคราเดียว”

ทั้งสองสนทนด้วยเสียงแผ่วเบา แต่ยังขาดไปสังเกตความเคลื่อนไหว
ในกระหม่อมอยู่บ่อยครั้ง

ตอนนั้นรอบข้างของกระท่อม มีเขี้ยวเล็บอั้งลีหยากระจายรายล้อมจนแน่นหนา ตอนนั้น ยังมีชายฉกรรจ์สูงใหญ่สวมอาภรณ์สีด้าอีกมากมายที่วิ่งอยู่ไป ๆ มา ๆ แสดงแน่ชัดว่ากำลังของสหพันธ์โจรภาคเหนือก็มากขึ้นไม่น้อย

รู้ไม่ใช่ของกระท่อมถูกขีเทียนหัวฟาดพังทลายไปห่อใหญ่ อยู่ทางภายนอกพอจะสังเกตประตูหน้าต่างของกระท่อมได้ชัดเจน แต่ทว่า ในกระท่อมกลับเงียบวังเวงไม่มีเสียงใด ๆ

ภายในกระท่อม ลีเจ็กกิ้งกำลังซุบซิบปรึกษากับไว้วน้ำอุ่น ทาวิธี่ต่อต้านรับมือกัน

เจี๊ยะลู่ นั้นยืนแนบกายกับผนังข้างประตูห้องครัวคุมเชิงหน้าต่างที่มีบานเดียวของช่วงหลังกระท่อมไว้

อ้วงซ้อเชียว นั้นประคองพิณเหล็กของนาง ซ่อนตัวอยู่ที่ห้องใน กวาดตาเตรียมอยู่โดยมิกล้าชะล่าเลินล่อ

ลีเจ็กกิ้งโผล่ศีรษะออกกวาดมองทางภายนอกแวบหนึ่งแล้ว แยมยืมกล่าว “ไว้วตั้งใจู๊ ตอนนีัศัตรูมากพวกเราน้อย และยังอยู่ในวาระที่พวกเราเพิ่งผ่านการต่อสู้ครั้งใหญ่ อ่อนล้าไม่ทุเลา ท่านดู ความจริงคนของฝ่ายเราไม่พอยู่แล้ว ยังมาหลงกลกินยาสลบของโจรเดียรัจฉานไปอีกหกคน ลักครู่เมื่อลงมือ น่ากลัวมีเรื่องสนุกให้ดูแล้ว”

ไว้วน้ำอุ่น แค้นเสียงเบา ๆ

“ในป่าและตามทุ่งไม้ มีเงาร่างคนวูบวาบไปมาอยู่บ่อยครั้ง เจ้าพวกประดาน้ำกลับรู้จักเลือกสถานที่อย่างยิ่ง”

ขณะเวลานั้น พลันมีเสียงตวาดดังแหลมเล็กจากที่ห้องใน แล้วเสียงขดลวดดีดอยู่สับสน

ลีเจ็กกิ้งพุ่งควับเข้าไปที่ห้องใน เห็นอ้วงซ้อเชียวหน้าเหี้ยมเกรียมเย็นชา ถลึงจ้องหลังคาด้วยโหเส

ลีเจ็กกิ้งเฝยมองบ้าง เห็นกระเบื้องหลังคาถูกคนฉุดออกไปหลายแผ่น ที่ซื่อขวางยังมีเข็มเงินประกายแวววาวปักอยู่อีกกลุ่มก้อนใหญ่

ลี้เจี๋ยลิ่งมิต้องสอบถามก็ทราบ เป็นเข็มที่ยิงออกจากในพิณเหล็กของนาง จึงแย้มยิ้มกล่าว

“อ้าวโกวเนี่ย โปรดเยือกเย็นไว้ อย่าเดือดดาล กระเบื้องหลังคาแม่ถูกจัดออกหลายแผ่น ต้องไม่มีคนลอบเร้นอยู่บนหลังคาแน่ อาจจะเป็นอาวุธลับของฝ่ายตรงข้ามชัดมาถูกก็ได้”

ปลอบอ้วงซ้อเขียวหลายคำแล้ว จึงเดินช้า ๆ ออกมาอีกครา กวาดตาสังเกตรอบข้างของกระท่อมอย่างเยือกเย็น

ทันใดนั้น ลี้เจี๋ยลิ่งตั้งฝ่ามือเป็นสันราวดาบใหญ่ พันลับไปที่โต๊ะไม้ มุมโต๊ะถึงกับถูกฟันออกมาอย่างง่ายดายดุจกับหันเต้าหู้

ลี้เจี๋ยลิ่งกรีดฝ่ามือแล้วคล่องว่องไว ถากหน้าโต๊ะไม้ตัวใหญ่นั้น เพียงครู่เดียว ถากได้เกาทัณฑ์ยาวร่วมสี่ห้าสิบดอก แล้วจึงเดินออกจากห้องไปโดยสงบ

ไว้นำฮั่นเมี่ยงกายไปที่หน้าต่างหลัง สังเกตความเคลื่อนไหวของศัตรูที่ภายนอก

ซีเทียวทิวกับศิษย์และที่ลี้ยู่ไสวเบ๊เหลียง ตอนนั้นได้ถอยออกไปกว่าสิบวา กระจ่ายกันยืนด้วยที่ทำสำรวมยิ่ง คล้ายดั่งกำลังรอคอยอะไร

จริงดั่งคาด ขณะที่ลี้เจี๋ยลิ่งไปข้างกายไว้นำฮั่นนั้น ในพงหญ้าและป่าของรอบข้าง มีเสียงกู่กราดเกรียาโหยหวนดังติดต่อกันหลายครั้งครา เเงาร่างสีม่วงเจิดแปดสายพุ่งควับ ๆ มาที่กระท่อมดั่งประกายไฟ

ขณะที่เงาร่างเจิดแปดสายใกล้จะถึงกระท่อม พลันมีประกายสีขาวพุ่งออกจากหน้าต่างดั่งสายฟ้า เสียงแตรร้องโหยหวนจึงสนั่นหวั่นไหวขึ้นทันที มีผู้คนล้มลงเป็นซากศพ อีกสามคนมีทันหันกายหนีไป ด้านหลังของกระท่อมมีเสียงตวาดดังสับสนอลหม่าน เเงาดำลึบกว่าสายพุ่งควับควี้วเข้ามา ในมือแต่ละคนมีคบไฟลูกโชติช่วง ยังห่างจากกระท่อมห้าท้าว ก็เกร็งกำลังเหวี่ยงคบเพลิงในมือมาที่กระท่อม

ในเสียงลมอึงคะนึง คบไฟที่ลูกไหม้พุ่งมาดุจดาวตกจากฟ้า เขาล้อมทุกด้านของกระท่อมไว้ มีบั้งยังเหวี่ยงขึ้นไปบนชายคากระท่อม

กระท่อมนี้สร้างจากหญ้าคาและไม้ จึงนับเป็นเชื้อไฟที่ดียิ่ง กอปรกับฤดู

ไปไม้ร่วง ทุกสรรพสิ่งแห่งผาก เพียงพริบตา ลูกใหม่ขึ้นมาสองสามแห่งแล้ว
ดักบี้ก็ม้วนเจียะลูที่เฝ้าอยู่ทางด้านหลังเดือดดาลจนทวาดสุดเสียง ตวัด
แขนข้างเดียวขึ้นวูบ หมากรุกเหล็กกำใหญ่ถูกชัตออกไปดังสายฟ้า
เจียะลูเดือดดาลจนตาเหลือกถลน หนวดเคราสั่นระริก หากมีโซ่ลิ้งกั้ง
มีคำสั่งอยู่ก่อน ห้ามไล่ศัตรูออกจากนอกกระท่อม ท่านต้องโถมไปเช่นฆ่าเสีย
เนิ่นนานแล้ว

บทที่ 27

ล้อมพิชิตยมทูต

ซิกซเวเกี่ยมไว้วน้ำขึ้นตวาดก้อง ฟุ้งควับออกจาก
หน้าต่าหลัง สะบัดกระบี่คู่มือแคล่วคล่องว่องไว ประกาย
เจิดจ้ากระจายออกเป็นแผ่นผืนใหญ่ ชั่วพริบตา พื้นส่วนที่
ลูกไหม้ตามชายคาขาดกระเด็นออกจากกระท่อมไป

ไว้วน้ำขึ้นมิหยุดยั้งทรงร่าง ตีลังกาฟุ้งควับกลับเข้ามาในกระท่อมอีกครั้ง
ชายฉกรรจ์ชุดดำลืบทว่าคนถูกหามากรุกเหล็กของเจี๊ยะลุ่ซัดบาดเจ็บไป
สองคน ตอนนั้น ถูกพวกพ้องมันครึ่งประคองครึ่งลาก ล่าถอยออกไปจน
ลับสน

เมื่อครูลี้เจ็กถึงได้ใช้เกาทัณฑ์ไม้ที่สร้างมา ชัดไปสังหารบริวารอั้งลี้ห้วย
ห้าคน พวกที่เหลือต่างพากันล่าถอยด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสียเนิ่นนานแล้ว
แต่ลี้เจ็กก็ยังยืนอยู่ที่มุมห้องริมหน้าต่าง ระวางการจู่โจมอย่างเยือกเย็น

ดักปี่กิมลั่นเจี๊ยะลุ่ที่เฝ้าอยู่ทางด้านหลัง เบิ่งตาจ้องมองดูฝ่ายตรงข้าม
ด้วยความเดือดดาล เห็นพวกมันปรากฏร่องรอยขึ้นบ่อยครั้งจนลับสน จึงหัน
มากล่าวเบา ๆ

“ปึงจู พวกเราทำไมทะเลงออกไป เช่นฆ่าให้สาสมใจสักพัก ?”

ลี้เง็กลิ่งสันคิระะตอบ

“ยังไม่อาจทำดังนี้ หากพวกเราทะเลงออกไป ผู้สลับสไลในกระท่อมจะให้ผู้ใดมาดูแลคุ้มกัน ? และตอนนี้ยังไม่ทราบกำลังของศัตรูมีอยู่เท่าใด ? แต่ทว่า ในเมื่อพวกมันกล้ามารังควานถึงที่ ย่อมต้องมีการถือดีอย่างไรรออยู่แน่”

พวกลี้เง็กลิ่งทั้งสี่แยกกันคุมเชิงสี่ด้านของกระท่อม มักจะมีการขัดอาวุธลับออกไปทั้งสองมืออยู่บ่อยครั้ง เพื่อต่อต้านบรรดาบริวารอั้งลี้หวยและเทพันธิโจรภาคเหนือ ที่มักมาจู่โจมด้วยอาวุธลับอยู่บ่อยครั้ง

แต่ทางอั้งลี้หวยเพียงใช้บริวารฝีมืออันดับสองสาม มาทำที่จะจู่โจมเพื่อก่อความวุ่นวาย ยังมิได้ระดมกำลังโหมเข้ามาตลอดแนว ทั้งสองฝ่ายจึงต่างอยู่ในการระคุมเชิงกันด้วยความตื่นเต้นเท่านั้น

ที่ห่างจากกระท่อมทั้งสามหลังไม่กี่ไกลเท่าใดเป็นป่าไผ่เขียวขจีบริเวณกว้างขวาง นอกป่าไผ่มีชายฉกรรจ์อารมณ์โลม่วหลายสิบคน บ้างซุ่มในที่ลับตา บ้างยืนยามอยู่อย่างเปิดเผยโอ้อ่า แต่ทุกคนต่างมีที่พำนักกันจนตื่นเต้นอย่างยิ่ง ในลานราบเรียบของป่าไผ่ มีสี่คนกำลังนั่งขัดสมาธิสนทนากันอยู่

ผู้หนึ่งสวมเสื้อยาวสีครามดอกแดงฉานปานโลหิต กำลังเบ่งตาสีแดง ปานเปลวเพลิงของมันสนทนากับผู้อยู่ตรงข้ามที่ตาเหลือกถลน จมูกงอราวปากเหยี่ยว รูปร่างผอมสูง

ผู้ที่นั่งข้างชายชราหน้าตาเหี้ยมโหด ถึงกับเป็นม้อเยี้ยวกำมึง ที่สารรูปพิกลหัวโตตัวเล็ก

ชายชรานัยน์ตาแดงฉานปานเปลวไฟ คือประมุขของอั้งลี้หวยนามตัวตักเกี้ย ฉายาเล็กช่วยเหี้ยะมัก (จอมอัคคีตาแดง)

ส่วนผู้ร่างผ่ายผอมตาถลน จมูกจุ่มอย่างเหี้ยมโหดชั่วร้าย คือประมุขใหญ่ของสหพันธโจรภาคเหนือชุนบ้อเหลียงฉายาแก้วจี้ม้อ (อสุรแก่น้ำ)

ตอนนี้ ทั้งสองฝ่ายคล้ายตั้งเกิดทุ้มเถียงกันเล็กน้อย เลิกช่วยเหี้ยะมักตัวตักเกี้ยเบ่งตาสีแดงฉานของมันกล่าวด้วยที่ท่าขุ่นเคือง

“ขุนเม่งจู้ (ประมุขสหพันธ์) หากเป็นดังที่ท่านว่าเมื่อครู่ พวกเราต่างมิใช่
คู่มือของเนฮั่นปิงจู้ลิ้งเล็กแล้ว”

ขุนบ้อเหลียงหัวร่อกล่าว

“ตัวหวยจู้ (ประมุขสมาคม) โปรดอย่าได้เข้าใจความเห็นของข้าพเจ้าผิดไป
ข้าพเจ้าเพียงบอก เง็กมันชีวล้อมมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม มิใช่ข้าพเจ้าจะสรรเสริญ
เย็นยอมมัน แม้เป็นรองประมุขของฝ่ายเราคือที่ล้วยไสวเบีเหลียง ยังคงไม่อาจ
ต้านทานฝีมือมันถึงท่าสิบกระบวนท่าเลย เฮอะ เฮอะ ดังนั้น ลักครู่พวกเรา
ต้องไม่อาจถกกฎระเบียบบัญญัติกับมันเป็นอันขาด ยังคงฮือเข้าไปพร้อมเพรียง
กันจะประเสริฐกว่า”

เก้าจี้ม้อขุนบ้อเหลียงนี้ เป็นยอดฝีมือมีชื่อเกรียงไกรที่สุดในมวลหมู่
มิจฉาชีพ แต่เมื่อมาเสนอวิธีให้พวกมากเข้ากลุ่มรวมพวกน้อย ไบหน่าที่โหดเหี้ยม
ของมันยังมีเค้ากระดากกระตือรือร้นอยู่บ้าง

ทันใดนั้น ม้อเยี้ยวกำปิงหัวร่อฮาฮา สามคนที่ข้างกายต่างเหลียว
มองด้วยความตื่นเต้นสงสัย ไม่ทราบมันโดนพลันมาหัวร่อเสียงก้องเช่นนั้น

ม้อเยี้ยวกำปิงชะงักเสียงหัวร่อไว้ กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ตัวหวยจู้ ที่ขุนเม่งจู้บอกเมื่อครู่ มิใช่โคมลอยไร้ความจริง ลองคิดดู
ข้าพเจ้าหลังจากออกสู่ภูมิลิมา มาตราว่าไม่กล้าบอกพิชิตทั่วทั้งแผ่นดิน แต่พอ
จะวาดโอไ้ได้ น้อยครั้งนักที่จะเผชิญกับคู่มือทัดเทียมกัน”

ตัวดักเกียสยะยืมเสียงเย็นซา ตาของมันเป็นประกายวาว ส่งเสียง
กังวาน

“นามยิ่งใหญ่ของท่าน่าเหี้ย สยบขวัญผู้คนฝ่ายซ่มมะและอธรรมในวงพวก
นักเลง วาจานี้ของท่าน่าเหี้ยมิใช่วาดโอ้จริง ๆ”

กำปิงแย้มยิ้มกล่าว

“ตัวหวยจู้ยกย่องเกินไปแล้ว แต่ทว่า ข้าพเจ้าแม้พ้อมมีฝีมืออยู่บ้าง กลับ
มิกล้าวดโอ้โอ้ทั้ง เหนือคนมีคน เหนือฟ้ามีฟ้า...”

มันกวาดตามองดูสามคนทางข้างกายแวบหนึ่ง ส่งเสียงต่อไป

“ความสูงส่งในพลังฝีมือเง็กมันชีวล้อม มิใช่เล่าลือกันเป็นโคมลอย ข้าพ-
เจ้าเคยต่อสู้กับมันมาสองครั้ง ต่างพลาดพลั้งเสียที เฉพาะครั้งแรก แทบจะ

ฝ่ายชีวิตกับชีเยะชะเงี้ยวของมันเป็นอีกด้วย”

กำปิงมีความแค้นเคืองจนนัยน์ตาลุกวาว ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวต่อ
“ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องปกปิดความอัปยศแล้ว ครั้งนั้นหลังจากบาดเจ็บหลบ
หนีไป หากมิใช่อาศัยในตัวยังสวมเกราะเงิน ซึ่งเป็นของวิเศษสุดประจำสำนัก
อาจารย์ที่ตกทอดมาคุ้มครองร่าง ด้านพลังฝ่ามือของมันออกไปได้กว่าครึ่ง นำ
มาแล้ววันนี้ต้องกลายเป็นโครงกระดูกกองหนึ่งเท่านั้น”

ตัวตักเกียและขุนบ้อเหลียงต่างต้องลอบตระหนกเป็นอย่างยิ่งจริง ๆ แล้ว
นามของม้อเยี้ยวกำปิงแห่งเฮ็กเล้งซัวนี้ สะท้านสะเทือนทั่วไปทั้งวงพวก
เก็กเลงอันกว้างใหญ่เนิ่นนานมาแล้ว ยอดฝีมือผู้มีลึ้มธรรมดา นับว่าไม่คู่ควรให้
มันจูโถมสักกระบวนท่า กระทั่งยอดฝีมือของเตียมซังที่มีอยู่มากมาย ยังถูก
มันจูใช้เวลาเพียงหนึ่งวันหนึ่งคืน ก็จูโถมจนกระจัดกระจายย่อยยับหมดสิ้น

ตัวตักเกียและขุนบ้อเหลียงต่างกระจำงแกใจ พลังฝ่ามือม้อเยี้ยวกำปิง
ไม่ต้อยกว่าพวกมันแน่นอนเด็ดขาด

ดังนั้นเอง ทั้งปวงจึงชมวดคิ้วหน้า หน้า เค้นสมองครุ่นคิดจนเคร่งเครียด
มิส่งเสียงเลยสักครั้งคำ

จนครู่ใหญ่ให้หลัง ชายชราวัยหกสิบเศษที่สองหูยานยาวแต่ผิวหน้าซีด
ขาวส่งเสียงเย็นชาขึ้นมา

“ท่านประมุข เจ็กมันชีวลือร้ายกาจยิ่งก็จริง พวกเรารู้ตัวต่อตัวอาจจะไม่
ได้ แต่ต่อให้มันมีพลังฝีมือสูงส่งจนครอบคลุมฟ้าดิน ก็ต้องไม่อาจต้านการร่วม
มือกระหน่ำจูโถมของพวกเราโดยเด็ดขาด”

เลียงฮ้วยเชียะมัก (จอมอัคคีตาแดง) ตัวตักเกียหันมามองชายชราหน้าซีด
ขาวแวบหนึ่ง แล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

“ความหมายของจิ้งก่าตึง (หัวหน้าควบคุมตึกต่าง ๆ แซ่ไม้ว) ก็สนับสนุน
ความเห็นของขุนเม่งจู้?”

ชายชราหน้าซีดขาวนั้นนามไม้วย้มเต็ก มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าควบคุมตึก
ทั้งหลายในสมาคมอั้งลิ่วย นับเป็นบุคคลอันดับสามของสมาคมชั่วร้ายนี้ ชน
ชาวนักเลงตั้งฉายามันเป็นอุ้งซิงกุน (เทพเจ้าโรคระบาด) พลังฝีมือสูงส่งแทบจะ
ทัดเทียมกับตัวตักเกีย แต่ไม่ต้อยกว่าตักปี้ตักฮูซิเทียนทั่ว ผู้เป็นรองประมุข

โดยเด็ดขาด

เมื่อมันได้ยินประมุขใหญ่ถามเช่นนั้น ตอบเสียงเด็ดเดี่ยวไปทันที

“ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นนั้นจริง ลองคิดดู เปาอ้วนซุ่น (ผู้ตรวจการแซ่เปา) มีพลังฝีมือระดับใด ถึงกับเสียชีวิตในมือฝ่ายตรงข้ามโดยไม่มีเสียงต่อสู้กัน พวกเราแม้จะมีพลังฝีมือเหนือกว่าเปาอ้วนซุ่นอีกชั้นหนึ่ง คาดว่ายังไม่ใช้คู่มือฝ่ายตรงข้ามอยู่นั่นเอง”

มันกวาดตามองรอบข้าง ส่งเสียงเย็นชาตอบ

“จะทำลายล้างแผนชั้นปั้งที่เป็นศัตรูสำคัญ มิแต่ต้องใช้วิธีต่ำ ๆ นี่เท่านั้น มาตราว่าออกจะไม่อาจหาญนัก แต่เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมาย ก็จำต้องไม่คำนึงถึงฝีมือใด ๆ”

เก๋ากี้ม้อซุนบ้อเหลียงปรบมือหัวร่อกล่าว

“ความเห็นของไม้ว่เฮียถูกต้องยิ่ง หากไม่ฉวยโอกาสประเสริฐสุดครานี้ กำจัดกวาดล้างศัตรูชั่วร้ายตัวนี้ไป น่ากลัวพวกเราในวันหน้า จะต้องมีภพภัยรังควาญจนไม่อาจอยู่โดยสุขสงบอีกแล้ว”

ตัวตักเกี้ยครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน ตาสิแดงฉานของมันเป็นประกายเจิดจ้ากว่าเดิม เน้นเสียงหนัก ๆ

“เอาเถิด เพื่อรากฐานของพวกเราในภายภาคหน้า เห็นที่จำเป็นต้องใช้วิธีจัดการฝังพวกมันในที่นี้เสียเลย”

ซุนบ้อเหลียงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ตัวเฮียที่ตัดสินใจเด็ดเดี่ยวฉับพลัน ข้าพเจ้าเคารพนับถือสุดซึ่งแล้ว เฮอะ เฮอะ ข้าพเจ้าจึงไม่ยอมเชื่อ ด้วยยอดฝีมือทั้งปวงของอั้งลี่หวยและสหพันธ์ผู้กล้าภาคเหนือบวกกับการช่วยเหลือของกำปิงเฮีย ยังไม่สามารถทำลายล้างพวกเดนตายแผนชั้นปั้งให้หมดสิ้นคราเดียวได้”

ม้อเยี้ยวกำปิงส่ายยิ้มกล่าวขึ้นบ้าง

“ที่ข้าพเจ้าร่วมมือกับเฮ็กซัวเต๋แล้วยังพ่ายแพ้ นั้นเนื่องเพราะกำลังของฝ่ายมันกระจายกว้างเกินไป ครั้งนี้พวกเราร่วมมือกันเป็นพันธมิตร และยังร่วมแรงร่วมใจเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว เวลาชะตาขาดของพวกแผนชั้นปั้งอยู่ที่เบื้องหน้านี้นี้แล้ว อย่างแน่นอน ฮา ฮา และเส้นชีวิตของเจ็กมันชีวลือยังอยู่ในกำมือข้าพเจ้าเลย”

ทั้งสามต่างตระหนกจนเหลียวมองมาเป็นจุดเดียวกัน เร่งรัดถาม

“มันมีเส้นชีวิตใดอยู่ในกำมือของกำเหี้ย ?”

ม้อเหี้ยวกำปิงแสะะยิ้มกล่าว

“เหี้ยเท่าตัวนั้นคือแป๊ะอีเพี้ยฉายาแป๊ะหงังศิษย์สำนักชั่วชั่ว คิดว่าท่านทั้งหลายต้องเคยได้ยินชื่อฉายาของเหี้ยเท่าตัวนี้บ้างกระมัง ?”

พวกโจรฮังลัห้วยมิทันตอบ ชุนบ้อเหลียงก็ได้ลูบเคราหัวร่อกล่าว

“อ้อ ที่แท้ศิษย์ของนางชีร้ายแห่งชั่วชั่ว อิมม่ ทารกหญิงนางนั้น นับว่าสวสสะคราญสุดหล้าฟ้าดินจริง ๆ คิดไม่ถึง เจ้าเด็กลีเก็กถึงจะมีวาสนาปานนี้”

กำปิงแค้นหัวร่อกล่าว

“ชุนเม่งจู๊ยังต้องคิดไม่ถึง เหี้ยเท่านี้ตอนนั้นตกอยู่ในมือข้าพเจ้าแล้ว”

ชุนบ้อเหลียงผินหัวร่อ มิทันตอบได้ กำปิงพลันท้อปากกู่เสียงยาว

เสียงกู่พ้อขาดหาย พลันมีสตรีหน้าอัปลักษณ์วัยกลางคนรูปร่างสูงใหญ่ นางหนึ่งพุ่งควပ်เข้ามาในป่าไผ่

อย่าเห็นนางมีเค้าที่อัปลักษณ์จนทุเรศตา แต่พลังมีมือกลับยอดเยี่ยม ยิ่งนัก กระโดดสองคราก็ถึงเบื้องหน้าทั้งสี่ผู้เฒ่า

ด้านหลังของนางยังสะพายถุงโยทองอยู่ในหนึ่ง ผู้ถูกพันหนาการอยู่ในถุงเพียงโผล่ศีรษะออกมานั้น เป็นตรูณที่สวสสะคราญสุดหล้าฟ้าดินจริง ๆ

ชุนบ้อเหลียงเป็นผู้ส่งเสียงเบา ๆ ขึ้นก่อน

“มิได้เห็นไม่กี่ปี ทารกหญิงนางนี้ยิ่งสวสสะคราญกว่าเดิม โอ กาลก่อนที่นางกับซือเหี้ยซือเจ้ไปรังควานล้างแค้นเล่าฮู เล่าฮูก็ไม่อาจหักใจอำมหิตไปทำร้ายนาง”

ขณะที่ผู้คนทั้งหลายเหม่อมองเค้าหน้าสวสสะคราญในยามสลบไสลของแป๊ะอีเพี้ยจนตะลึงลานอยู่นั้น พลันมีชายฉกรรจ์สูงใหญ่อารมณ์ม่วงผู้หนึ่ง กระโดดปราดเข้ามาโน้มกายรายงานต่อเลี้ยก้วยเซี้ยะม๊ก

“น้อมเรียนท่านประมุข มีคนของเฮ็กชั่วเต้ากลุ่มหนึ่งมารออยู่ที่นอกป่า ต้องการขอพบท่านประมุขใหญ่สักครั้ง”

ผู้คนทั้งหลายต่างงุนงงสงสัยยิ่ง ม้อเหี้ยวกำปิงส่งเสียง

“เฮ็กชั่วเต้าพ่ายแพ้งจนย่อยยับไปแล้ว กระทั่งเต้าจู๊ปาเข้าที่พวกมันถือน

เป็นหลักคุ่มกันอันประเสริฐสุด ยังขาดเจ็บสาหัสจนพิการ พวกมันไม่กลับเกาะ
ย่อนมาที่นี้อีก มิทราบมีความมุ่งหมายอย่างไร ?”

ตอนนั้น ตัวตักเกียสงเสียงด้วยความงุนงงสงสัย

“เกาะเอ็กชัวเต๋ามีเคยเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับพวกเรามาเลย มาหาเรา
คราวนี้ มิทราบมีความมุ่งหมายใดกัน ?”

ลุงซึ้งกุน (เทพเจ้าโรคระบาด) ไหว้ยมเด็กสงเสียงกระดังเย็นซา

“ท่านประมุข พวกเรายังมีต้องถามจุดประสงค์การมาของพวกมัน ควร
ถามความเป็นมาของพวกมันก่อนค่อยตกลงใจยังไม่สาย”

ขุนบ้อเหลียงผกศิระสนับสนุน

“ไม่ว่ากั้ตั้งบ่งบอกถูกต้อง พลังจากเอ็กชัวเต๋าสลายตัวไปนานนี้แล้ว
มาตรว่าพวกแนฮั่นบึงมิได้เช่นฆ่าสังหารให้สิ้นซาก แต่ความอาฆาตแค้นที่ลึกซึ้ง
ตรึงใจนี้พวกมันไหนเลยยอมยุติเลิกรา ในความเห็นโง่เขลาของเล่าฮู ที่พวก
มันมาลงมาขอร่วมมือกับพวกเราเพื่อล้างแค้นแนฮั่นบึงเป็นแน่”

ตัวตักเกียครุ่นคิดชั่วครู่ จึงหันไปสั่งลี้วล้อของมัน

“ก็ได้ เจ้าไปเชิญพวกมันเข้ามา”

ลี้วล้อจากไปไม่นาน ก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่หน้าป่าไผ่ จากนั้น มีสองคน
เดินตามหลังลี้วล้อสูงใหญ่มา

ผู้นำหน้าอ้วนเตี้ยฉุดด้วยไขมัน จอมนมทัดดอกไม้ก้ามะหยี่สีแดงฉาน คือ
ปักไช่ตักชัว (ฉลามร้ายทะเลเหนือ) ไ่ว่ปอนั่นเอง

ที่ติดตามหลังเป็นชายกลางคนผอมสูงหน้าโหดเหี้ยมเย็นซา ศิระะล้านเท้า
เปล่า ถึงกับเป็นเหยียฮั่น (วิญญาณอำมหิต) เซาฮัด หัวหน้าสามองครักษ์พิทักษ์
วังของเอ็กชัวเต๋

ปักไช่ตักชัวพอเห็นสี่คนที่เบื่องหน้า รีบประสานมือคารวะกล่าว

“ข้าพเจ้าไ่ว่ปอ ขอถามท่านใดคือประมุขผู้ยิ่งใหญ่ของอั้งลี้หวย ?”

เลียวฮ้วยเยียะมักก้าวยาว ๆ เข้าไปส่งเสียงกังวาน

“เล่าฮูเอง ขอถามไ่ว่เฮียมาครานี้ มิทราบต้องการสั่งสอนอย่างไร ?”

ปักไช่ตักชัวหัวร่อฮาฮากกล่าว

“ข้าพเจ้าถูกอาจมาเยียมโดยมิได้รับเชิญ ยังหวังให้ตัวหวยจู้อโฮลโห

ทัศน์ด้วย"

ตัวตักเกียครุ่นคิดในใจ

รับฟังมานาน คนของเฮ็กซัวเต๋าล้วนอำมหิตโหดเหี้ยม ยโสโอหังที่สุด
มิเคยแยแสชนชาวบู๊ลิ้มตงวันในสายตาเลย โฉนโ้วปอจึงมีมารยาทอ่อนน้อม
ปานนี้ ?"

ใจครุ่นคิดแต่ปากห้วนรอกเล่า

"ยังหวังให้อั้วเฮียกรูณาบอกจุดประสงค์การมาโดยกระจำง หากความ
สามารถของเล่าฮูกระทำได้ ต้องไม่กีดกันปฏิเสธเด็ดขาด"

โ้วปอมิหันตอบ พลันเหลือบเห็นม้อเยี้ยวกำปิงที่ยืนอยู่ด้านหลังของ
สามคน จึงห้วนรอกสาขาทักทาย

"ที่แท้กำเฮียก็อยู่ที่นี่ พวกเราจะได้พบกันอีก นับว่ามีวาสนาร่วมกัน
จริง ๆ"

มันมิเอ่ยถึงเรื่องที่เมื่อวานพวกเฮ็กซัวเต๋าพ่ายแพ้ย่อยยับ ม้อเยี้ยวกำปิง
หลบหน้าหนีอย่างน่าละอายเลยสักครึ่งคำ เพราะมันทราบ ตอนนั้นกำลังต้องการ
ความช่วยเหลือของฝ่ายตรงข้ามเป็นที่สุด ในเมื่อกำปิงอยู่ร่วมกับชั้นหัวหน้า
ของฝ่ายตรงข้ามได้ แสดงว่าต้องมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับพวกมันอยู่ ไม่
บังควรก้าวร้าวล่วงเกินโดยเด็ดขาด นับว่ามันเป็นเผ่าเจ้าเล่ห์ที่สุดกลอกกลิ้ง
จริง ๆ ได้แล้ว

ม้อเยี้ยวกำปิงไม่มีสีหน้าอย่างไร ส่งเสียงเย็นชา

"อั้วเฮียมีเรื่องราวอันใด ? บอกมาโดยกระจำงเลยก็ได้ อ้อ อาการ
ของเซาอ้วยเก็งทุเลาบ้างหรือไม่ ?"

โ้วปอแสบะยิ้มตอบ

"เซาอ้วยเก็งทุเลามากแล้ว ขอขอบคุณที่กำเฮียกรูณาสนใจ"

แล้วมันจึงหันกล่าวกับตัวตักเกีย

"ตัวหวยจู้ คาดว่าท่านต้องทราบเกาะเฮ็กซัวเต๋าเราพ่ายแพ้อยู่ที่ผาอีก-
จิ่วไ้มาแล้ว ?"

ตัวตักเกียผงกศีรษะโดยเฉียบจัน รอคอยให้อั้วปอกล่าวสืบไป อั้วปอ
แสรังถอนใจกล่าว

“ปาเล่อกของข้าพเจ้าก็บาดเจ็บกับฝีมือลี้เจี๊ญจั่นจนพลังฝีมือสูญสลายหมดสิ้น โอ... ข้าพเจ้าได้รับกุศลเจตนาของปาเล่อกอ ให้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งหัวหน้าของเอ็กซัวเต้า...”

มันกวาดตาสังเกตปฏิกิริยาของพวกเบื่องหน้า เห็นต่างเสียงมันไม่สงสัยเลย จึงกล่าวสลับไป

“ข้าพเจ้าสำนึกตัวว่ามีฝีมือต่ำต้อยปัญญาอ่อนนิด ไม่คู่ควรรับหน้าที่สำคัญในวาระคับขันนี้ แต่ปาเล่อกก็รีบเร่งแล้วข้าอีก ข้าพเจ้าที่บ้ายเบี่ยงปฏิเสธไม่ได้จำต้องรับคำสั่งนี้ไว้”

ม้อเยี้ยวกำปิงเป็นผู้มีจิตใจสุขุมลึกซึ้ง สถิติปัญญาเปรื่องปราดหลักแหลม พอมันเห็นที่ท่าและแววตาของปักไ้ตักซ์ชั่ว ทราบทันทีว่าความนี้ต้องมีเลศนัยลึกซึ้ง แต่มันไม่ไปเปิดเผย เพียงแค่นหัวร่อกล่าว

“ขอแสดงความยินดีกับโอ้วเยี้ยวแล้ว โอ้วเยี้ยวสามารถได้ตำแหน่งประมุขเกาะเอ็กซัวเต้า แสดงว่าปาเต้าจื๊อมีความเชื่อถือและพึ่งพาต่อโอ้วเยี้ยวอย่างใหญ่หลวงทีเดียว”

เลี้ยกฮ้วยเหี้ยะมักตัวตักเกี้ยเห็นโอ้วปอกกับกำปิงถึงกับรู้จักกันมาก่อน ต้องครุ่นคิดทันที

“เจ้าม้อเยี้ยวกำปิงเสนอตัวมาหาเรา ประกาศร่วมมือกับพวกเราต่อต้านแนฮั่นปิงให้ถึงที่สุด แต่ตอนนี้มันก็มีความสัมพันธ์กับโอ้วปอกอยู่ก่อน หรือทั้งสองคนนี้จะมิเลศนัยใดแอบแฝง ?”

ลุงซิงกุนไม้ไ้ยมเต็กหัวร่อเบา ๆ หันไปชายตาบอไปให้แก่ประมุขของมันแล้วจึงส่งเสียงเย็นชา

“หากโอ้วเต้าจื๊อมีคำสั่งสอนใด ยังหวังให้ประกาศมาโดยเปิดเผยเสียแต่เนิ่น ๆ เพื่อพวกเราจะได้ใคร่ครวญดู สมควรรับไว้หรือไม่ ?”

ซุนบ้ออ้วยก็กล่าวบ้าง

“ถูกต้อง พวกเราตอนนี้มีเวลาเหลืออยู่ไม่มากแล้วจริง ๆ”

ปักไ้ตักซ์ชั่วโอ้วปอกกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม

“ข้าพเจ้าขอบ่งบอกโดยเปิดเผยเลย เอ็กซัวเต้าของเราในตอนนี้อยู่ในสภาวะการเสียหายที่ยับเยินอย่างยิ่ง แต่ความอาฆาตแค้นที่มิยอมอยู่ร่วมฟ้านี้

พวกเราไหนเลยไม่ชำระล้างได้ ข้าพเจ้าทราบข่าว อังลีหวยได้ร่วมมือกับผู้ลี้ภัยภาคเหนือแล้ว เตรียมจะกระหน่ำแนฐันปังให้ย่อยยับจากแผ่นดิน ข้าพเจ้าเข้าใจนี่เป็นโอกาสประเสริฐสุดที่เอิกฉวเต้าจะได้ล้างแค้นล้างอาย จึงคุมกำลังที่เหลือเร่งรุดมา หวังจะได้ต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับท่านทั้งหลายสักครั้ง"

เลี่ยช้วยเหียนะมักตัวตักเกี่ยครุ่นคิดแล้วถาม

"ไ้วเต้าจู้ (ประมุขเกาะแซ่ไ้ว) อันดับแรกเล่าฮูจะต้องทราบก่อน คนของเกาะท่านที่ยังมีกำลังต่อสู้ได้ ตอนนี้เหลืออยู่มากน้อยเท่าใด?"

ไ้วปอพอได้ยินคำถาม ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมีทีท่ายอมรับปากให้มันร่วมมือด้วยแล้ว จึงรีบตอบ

"นอกจากข้าพเจ้า ยังมีศิษย์รุ่นที่สองหกคน รุ่นที่สามยี่สิบกว่าคน"

ตัวตักเกี่ยชายตามองเฮียงฮุ้นเซาฮึดแวบหนึ่งแล้วถาม

"ท่านเป็นผู้ใด ดูที่ทำคล้ายบอบช้ำภายในสาหัสไม่น้อย?"

ไ้วปอแอ้มยิ้มตอบ

"นี่คือหัวหน้าของสามองค์กรพิทักษ์วังเกาะเรา เฮียงฮุ้นเซาฮึดนั่นเอง"

ตัวตักเกี่ยถามสวนคำ

"เขาอ้วยเก็งบอบช้ำภายในสาหัสไม่น้อย ดูทำที่อย่างน้อยต้องพักรักษาตัวนานกว่าครึ่งปี จึงจะทุเลาเป็นปกติได้..."

ปักไ้ตักฮั้วรีบสอดคำ

"ท่านบาดเจ็บเพราะประฝ่ามือกับเจาลี้เง็กลิ่ง โอ น่ากลัวฝีมือของเขาอ้วยเก็งในตอนนี่..."

เฮียงฮุ้นเซาฮึดสำนึกแก่ตัว เมื่อคำวานที่หุ้มเทพลงภายในหังมวลประฝ่ามือกับลี้เง็กลิ่งโดยหักโหมฉาดหนึ่งแล้ว อ้วยเก็งภายในของมันบอบช้ำสาหัสยิ่ง พลังฝีมืออาจไม่มีทางทุเลาเป็นปกติได้อีกแล้ว

แต่เมื่อได้ยินไ้วปอเอ็งถึงกับแพร่พรายความจริงต่อหน้าผู้อื่น ต้องเดือดดาลจนตวาดเบา ๆ

"เต้าจู้ เขาฮึดบาดเจ็บไม่สาหัส สำนึกตัวว่ายังพอรับมือได้สองสามกระบวนท่าอยู่"

ตัวตักเกี่ยส่ายยิ้มกล่าว

“กระนั้น ? เล่าสู่ขอทดลองดู”

ขาดคำร่างสะอึกปราด สองฝ่ามือกระแทกเข้าใส่ทรวงอกเข้ชิดด้วยพลังมหาศาลปานพะเนินเหล็ก

เยี่ยงขี้เถ้าอัดคาคดไม่ถึง ฝ่ามือตรงข้ามจะพลันลงมือต่อมัน ในยามตระหนกรีบหลบควบออกไปสุดแรง

แต่มันกลับลืมน้ำมันที่บาดเจ็บสาหัสแล้ว ไหนเลยจะหลบหลีกการจู่โจมของตัวตักเกี้ยวที่มีพลังฝีมือระดับเลิศคนหนึ่งพัน

พริบตาที่ร่างเข้ชิดหลบออกไป ตัวตักเกี้ยวหัวร่อฮาฮาสนั่นหวั่นไหว พลังฝ่ามือทั้งสองได้ผนึกขึ้นเป็นกำแพงไร้สภาพ สองเท้ายังเตะติดต่อกันเจ็ดครั้งซ้อน ๆ ในเสียงโครมสนั่นหวั่นไหว เตะเยี่ยงขี้เถ้าอัดปลิวไกลไปกว่าสองวา ร่วงฟาดกับพื้นแล้วยังกระอักโลหิตตลอดเวลาอีกด้วย

เข้ชิดพุบกับพื้น บิดตัวด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว ชั่วขณะก็ขาดใจตายไป

มุมปากของไอ้วโปมีรอยยิ้มที่ระหิ่มยินดีขึ้นวูบหนึ่ง หากไม่สังเกตจะมิพบเห็นเป็นอันขาด แต่มารยาเป็นตวาดด้วยโทสะ

“ตัวห่วยจู้ บริวารของข้าพเจ้ามิได้ก้าวร้าวล่วงเกินท่าน ไฉนจึงลงมืออำมหิตเยี่ยงนี้ได้ ?”

ตัวตักเกี้ยวหัวร่อเสียงก้องตอบ

“ไอ้เจ้าจู้ เล่าสู่ขอสนิทใจ ท่านก็ไม่ต้องการมีสวะไร่ประโยชน์ถ่วงให้พะวักพะวนดอก เล่าสู่ช่วยท่านกำจัดไป เพื่อมิต้องกิดมือขวางเท้าของท่าน”

ไอ้วโปมิหันตอบโต้ มือเยี้ยวก่าปิงก็ได้แสร้งยิ้มกล่าว

“และไอ้เวี้ยก่ก็ไม่ต้องกังวลความลับถูกแพร่พราย ตัวเขี้ยช่วยท่านปิดปากไปแล้ว นับเป็นเรื่องที่มีแต่ประโยชน์ไม่มีผลร้ายเลย”

วากาของก่าปิงไม่ผิดกับมิดคมกริบแทงเข้าไปในก้นบึ้งหัวใจไอ้วโป

ที่แท้มันสมคบกับเยี่ยงขี้เถ้าอัดไว้ก่อนแล้ว หลังจากเข้ชิดเข้าจู่โจมเข้าบาดเจ็บจนพิการ มันยังลอบใช้กำลังภายในจีจู้ตึงชกชกของปาเข้าซ้ำอีกครั้ง

นั่นเป็นจุดชีวิตของคน นำเวทนาปาเข้าที่อาละวาดอย่างโอ้อ้ออาจหาญมาชั่วชีวิต ผลสุดท้าย ต้องตายในมือของผู้ที่มันหลงเข้าใจเป็นสหายรักร่วมตาย

เมื่อบักไธ่ตักข้าวปฏิบัติเล่าห์ร้ายของมันเป็นผลสำเร็จ มารยาเป็นรำให้ด้วยความเจ็บช้ำเสียใจหักใหญ่ และประกาศตอบบริวารเหลือตายของเอ็กชัวเต้า ปาเข้าตายเพราะเมื่อบาดเจ็บจนพิการแล้ว เจ็บแค้นเสียใจจนฆ่าตัวตายไปเอง

ยิ่งกว่านั้น ยังนำความอาฆาตแค้นทั้งมวลของพวกเอ็กชัวเต้า ถมเข้าไปใส่ลิ้นเหล็กเพียงผู้เดียวจนหมดสิ้น

เสียงฮั่นเราอึดจึงได้ฉวยโอกาสนั้น ประกาศบอกเอ็กชัวเต้ามิอาจไม่มีประมุขแม้สักวันเดียว จึงสนับสนุนบักไธ่ตักข้าวขึ้นเป็นทนายาสืบต่อ

ศิษย์เอ็กชัวเต้าทั้งหลาย ในยามอัปจนปัญญาจะทำอย่างไรได้ จำต้องผินใจคล้อยตาม

โอ้วปอบคิดจะสร้างอำนาจไว้แต่เนิ่น ๆ ยิ่งมีอภุศลจิตหมายฉวยโอกาสนี้ ปลิดชีวิตเราอึดเพื่อปกปิดความลับของมัน ดังนั้น จึงได้ถือความอาฆาตแค้นที่พวกเอ็กชัวเต้ามีต่อเน่ฮั่นปิง พวกกันมาขอร่วมมือกับอั้งลี่ห่วยและสหพันธ์โจรภาคเหนือ จูโจมทำลายเน่ฮั่นปิงให้มอดมลายจากแผ่นดิน

ตอนนี้ความในใจเมื่อถูกสื่คนทางเบื้องหน้าสังเกตออก มันก็ไม่ปฏิเสธอย่างไร เพียงแต่ส่ายยิ้มกล่าว

“ถ้าเขียยังคงสร้างบุญกุศลแก่ปากบ้างเถิด พวกเราล้วนเป็นบุคคลที่มีชื่อในยุคบู๊ลิ้ม ไยต้องสืบสาวเอาความกับข้าพเจ้าถึงปานนี้ด้วย”

มือเยี่ยวกำปิงแค้นหัวร่อเบา ๆ ยังมีทันตอบโต้ พลันมีเสียงเกาทัณฑ์สัญญาณดังถี่เร็วขึ้นที่นอกป่า

เสียงฮ้วยเหี้ยมมักตัวตักเกี่ยร้องสุดเสียงทันที

“สัญญาณบอกภัยดังมาแล้ว เรื่องราวมิอาจชักช้า พวกเรารีบเร่งไปเสริมสร้างกำลังช่วยเหลือด่วน”

จบคำทะยานกายนำออกจากป่าไผ่ ทุกผู้คนรีบพุ่งติดตามเป็นโกลาหลโฉบปราด ๆ ไปยังกระท่อมสามหลังที่อยู่เบื้องหน้า

ตอนนี้ เห็นรอบข้างของกระท่อมมีชายฉกรรจ์อำภรณ์สีม่วงและสีดำ ล้อมไว้ในสภาพบ้างเปิดเผยบ้างซุ่มซ่อน ส่วนรอบข้างรั้วไผ่ มีซากศพพระเกศาอยู่ถึงยี่สิบกว่าซาก

ตัวตักเกี่ยเมื่อพุ่งเข้ามาถึง ตวาดสุดเสียงทันที

“ถอยให้เรามาหมดสิ้น”

คำสั่งพอลเปล่งไป ผู้คนทางรอบข้างรีบถอยหลังมา ตาสีแดงของตัวตักเกียเป็นประกายแวววาวราวสายฟ้า เปล่งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวจนเสียงดประจำหระคายใจยิ่ง

มันหัวร่อจนพอใจแล้ว ตวาดก้องกังวาน

“พวกเดนตายของเนชั่นปึงฟิงไว้ บัดนี้พวกท่านเป็นตะพบบนในไท ตกอยู่ในวงล้อมของอั้งลิ้วหยย สหพันธ์ผู้กล้าภาคเหนือ และยอดฝีมือเอ็กซิวเต้าแล้ว หากท่านนิ่งตัวยอมแพ้ พวกเราก็จะไม่เช่นง่าสังหาร มิเช่นนั้น ง่าพินให้ลิ้นชากมิปรานี ตอนนั้น อย่าได้ตำหนิพวกเราโหดเหี้ยมอำมหิต”

วาจามันพอลขาดคำ พลันปรากฏนักศึกษาเสื้อยาวสีขาวขึ้นที่หน้าต่าง เลิกช่วยเหี้ยะมักพอลเห็นต้องชมเชยในใจ เป็นบุคลิกที่หล่อเหลาเปี่ยมมราศีจริง ๆ

ลี้เจ็กลิ่งแย้มยิ้มแล้วส่งเสียงมา

“คิดว่าท่านคงเป็นประมุขแซ่ตัวของอั้งลิ้วหยยแล้ว ? วาจาที่ท่านกล่าวเมื่อครู่คาดว่าเนื่องเพราะสูงวัยจนตาสายสมองเลอะเลือน มิเช่นนั้น ท่านย่อมต้องเห็นฝ่ายท่านบาตเจ็บล้มตายมากเกินไ้ กระวนกระวายจนพละมเหลวไหลมา”

เสียงของลี้เจ็กลิ่งแผ่วเบา แต่ทุกถ้อยกระหวกความซ่อนไซ้เข้าไปในโสตประสาททุกคนจนชัดเจนยิ่ง

นั้นเป็นการแสดงลมปราณภายในที่เลอเลิศสูงสุด จนนุชวัณทุกคนจนเหลียวมองกันไป ๆ มา ๆ

เลิกช่วยเหี้ยะมักหน้าแดงฉานด้วยความละอาย ตวาดสุดเสียงทันที

“ท่านคือเจ็กม่านชีวลือลี้เจ็กลิ่งกระมัง ? เฮอะ เฮอะ อย่าได้อวดโอ้คารมกล้า น่ากลัวสักครู่คิดจะมาคุกเข่าขอความเวทนา ก็ไม่ได้รับความเห็นใจแล้ว”

อู้งซึ่งกุนไม้ว้ย้มเต็กที่ข้างกายมัน เค่นเสียงยะเยียบเย็นชากล่าว

“ลี้เจ็กลิ่ง แม้ท่านมีฝีมือที่ยอดเยี่ยม แต่บิรารหกคนของท่านกลับจะต้องมาพลอยเสียชีวิตติดตามท่านแล้ว”

ลี้เจ็กลิ่งเมื่อครู่ได้สั่งการบริวารของฝ่ายตรงข้ามที่บังอาจเข้าไปโจมตีเสียหลายสิบคน ตอนนั้นเห็นชั้นหัวหน้าของฝ่ายตรงข้ามมาทันครบครัน และยังข่มขู่ในเรื่องที่พึงต้องตระหนักอีกด้วย

ลี้เจิ้งลิ่งจึงขมวดคิ้วกล่าวกับไ้วน้ำฮุ้นที่ด้านข้างเบา ๆ

“ไ้วต้งจู ที่เห็นนอกจากอั้งลี้หวยกับสหพันธ์โจรแล้ว คนของเฮ็กซัวเต๋ายังย้อนมาทำร้ายพวกเราอีกด้วย”

ไ้วน้ำฮุ้นแค้นเสียงด้วยความเคียดแค้น

“หากทราบเยี่ยงนี้เสียแต่แรก เมื่อคำวานต้องสังหารพวกมันให้หมดสิ้นเลย”

ทันใดนั้น มีเสียงแหบแห้งดังออกมาจากในป่าไผ่

“ลี้เจิ้งลิ่ง พวกเรานับว่ามีวาสนาร่วมกันจริง ๆ ได้พบกันอีกแล้ว”

ลี้เจิ้งลิ่งเพ่งมองที่ต้นเสียง เห็นผู้ก้าวอย่างโอ่อ่าออกมาจากป่าไผ่ คือมือเยียวกำปิงที่เป็นศัตรูคู่แค้นนั่นเอง

ลี้เจิ้งลิ่งจึงแค้นหัวร่อตอบ

“ขุนพลที่พ่ายแพ้ในฝีมือ วิญญาณที่รอดหลงเหลือ ยังไม่รีบฉวยโอกาสหลบหนี สักครู่คิดจะหนีก็น่ากลัวไม่ทันทั่วทั้งที่แล้ว”

กำปิงที่หยุดยืนในระยะห่างสิบวา ตะเบ็งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวแล้วกล่าว

“ลี้เจิ้งลิ่ง สถานการณ์ของตอนนี้ คาดว่าท่านก็ต้องกระจำงแกใจ ผู้ใดใช้ได้ผู้ใดใช้ไม่ได้ สักครู่ยอมประจักษ์ออกมาเอง ผู้แข่งถ้าไม่มีเวลามาประฝีมือกับท่าน”

จบคำหันไปกวักมือ สตรีกลางคนทุเรศอัปลักษณ์ได้ปรากฏตัวออกมาจากป่าไผ่บ้าง เร่งฝีเท้าเข้ายืนที่เบื้องหน้ากำปิง

กำปิงสั่งให้นางหันหลัง จึงเห็นแป๊ะอึ๊เพี้ยที่อยู่ในถุงกลางหลังของนางมากระจำงตา

ลี้เจิ้งลิ่งพอเห็น สมองพลันลั่นอ้ออึ้งดูถูกฟ้าผ่า กำหมัดกัดฟันแน่นแน่น ดวงตาเป็นประกายอำมหิตแวววาว

ไ้วน้ำฮุ้นรีบปราดเข้ามาประครองร่างที่สั่นระริกของลี้เจิ้งลิ่งไว้ ปลอบเสียงแผ่วเบา

“ปั้งจู แป๊ะโกวเนี้ยต้องไม่ถึงกับมีอันตราบาญแน่ ปั้งจู...”

ลี้หนาลี้เจิ้งลิ่งผ่อนคลายลงไปทีละน้อย แต่ร่างยังคงสั่นระริก

มือเยียวกำปิงแผดหัวร่อด้วยความภาคภูมิลำพองแล้วกล่าว

“ลี้เง็กลิ่ง ผู้แซ่ก่าไม่พรา้ไร้สาระ ยังคงเป็นเงื่อนไขสองประการนั้น หนึ่งคือ ประกาศรับผิดชอบหน้าผู้คนทั้งหลาย วันหน้าสงเทียบแกบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน บ่งบอกวันหน้าเมื่อคนของอั้งลี้ห่วย สหพันธ์ผู้กล้าภาคเหนือ เอ็กซัวเต้าไปถึงที่ใด คนของแนฮุ้นปึงจะต้องหลบหลีกไปหมดสิ้น ประการสองคือ ให้คัมภีร์เตียงเล้งป้อลกของท่านแก่ผู้แซ่ก่าสองปี ครบกำหนดจึงคืนให้”

มือเท้าลี้เง็กลิ่งเย็นเฉียบ แต่สองตาเบ้งกลมกว้างด้วยความเดือดดาลถึงขีดสุด

ทันใดนั้น ลี้เง็กลิ่งหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราดแล้วตวาด

“กำปิง อย่าได้เพื่อผืนกลางวัน วาจาผีสิงเหล่านั้น ไปหลอกลวงผู้อื่น เกิด แนฮุ้นปึงโดดเด่นเป็นเอกแต่เดียวดาย เกียรติภูมิครอบคลุมทั้งแผ่นดิน กว้างใหญ่ พวกท่านไม่ยินยอมนับถือ จงเข้ามาทดลองดูได้”

วาจานี้พอเปล่งไป ผู้คนที่ล้อมอยู่รอบข้างพากันส่งเสียงตวาดคำจ่นสนั่นหวั่นไหวทันที

เก้าจี้ม่อซุนบอ้อวยที่ยืนสบปากคำเสมอมา พลันยกมือขึ้นเหนือศีรษะเป็นที่ห้ามผู้คนทั้งหลายอย่าได้แผดเสียงกันต่ำ

แล้วมันสืบเท้าตรงเข้าไปเบื้องหน้า ส่งเสียงกังวาน

“ลี้เง็กลิ่ง ผู้คนเล่าขานว่าท่านเลิศทั้งฝีมือและความคิด การเห็นในวันนี้เป็นเพียงเท่านั้นเองดอก”

มันหัวร่อเสียงประหลาดพิกลด้วยความกระหยิ่มภาคภูมิใจแล้วกล่าวต่อ

“สถานการณ์ตอนนี้ น่ากลัวท่านยังสะสางไม่กระจ่างหมดสิ้น”

มันพลันปรบมือฉาดหนึ่ง มีชาวนครจรจ้อภรณ์ได้ทะยานออกจากพงหญ้ามาสิบสองคนทันที

สิบสองคนนั้น แยกสามคนเป็นหนึ่งหมู่ บนไหล่ถึงกับแบกปืนไฟสีดำมะเมื่อมกระบอกหนึ่ง

ปืนไฟนี้แม้หนักหน่วงอย่างยิ่ง แต่ภายในได้อัดทรายเหล็กและดินปืนไว้ เมื่อถูกจุดขึ้น จะยิงออกไปกระจายในรัศมีกว้างหลายวา อาณาพของมันก็ใหญ่จนมิใช่ร่างที่เป็นเลือดเนื้อจะต่อต้านได้

เก้าอี้มือขุนบ้ออ่วยมีสีหน้ากระหม่อมภาคภูมิใจยิ่ง กล่าวสลับไป

“ท่านเห็นแล้วกระมัง ? หากท่านยังถือด้านवादกล่า มิเพียงตัวท่านหนี
ออกจากวงล้อมที่แน่นหนาของพวกเราไม่ได้เท่านั้น กระทั่งบริวารของพรรค
ท่านทุกคนยังไม่มีผู้ใดจะอาศัยวาสนารอดชีวิตอีกด้วย”

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

“อย่าว่าแต่ยังมีแป๊ะโกวเนี้ยที่เป็นสหายรักของท่าน อยู่ในเงื้อมมือ
กาเหยาของฝ่ายเราเลย”

ลี้เจี๊ยะกั้งในกระหม่อมหน้าซิดขาวแล้ว แต่สองตากลับเป็นประกายแว
วาวกว่าเดิม เปลือกนอกแม้เป็นคล้ายกำลังตั้งใจฟังคำข่มขู่ของขุนบ้อเหลียง
แต่ใจกลับครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว ควรวาทวิธีโद्यมายุติการคุมเชิงของเบื้องหน้าไป

วาจาขุนบ้อเหลียงพอลดคำ ลี้เจี๊ยะกั้งพลันหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ดูสารรูปของท่าน คาดว่าเป็นหัวหน้าสหพันธ์โจรภาคเหนือนามขุนบ้อ-
เหลียงแล้วกระมัง ?”

สีหน้าพลันเคร่งเครียดเย็นชาลงกว่าเดิม ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“พวกท่านเข้าใจ มีคนมากมายล่อมกลุ้มรุม ก็จะเป็นฝ่ายมีชัยแน่นอนเด็ด
ขาด เฮอะ ออกจะไร้เดียงสาเกินไปแล้ว”

หยุดหัวร่ออย่างพระนางโธ่หังแล้วกล่าวต่อ

“ตอนนี้ไม่ต้องพรวดไร้สาระ ต่อให้มิเล่ห์ลั่นการมคมคายเพียงใด ยังอย่า
หมายได้เปรียบพรรคเราแม้สักน้อยนิด หากไม่เชื่อ เชิญเข้ามาประมือทดสอบดู”

เก้าอี้มือคาดคิดไม่ถึง ฝ่ายตรงข้ามจะพระนางถึงปานนี้ ใบหน้าราชของ
มันแดงฉานด้วยความระอาจนกลายเป็นเคียดแค้น ตวาดสุดเสียง

“ประเสริฐมาก ลี้เจี๊ยะกั้ง นี่เป็นท่านกล่าวมาเอง ลักครู่เมื่อพินาศย่อยยับ
ท่านจึงจะทราบคำพูดของเล่าฮูมิใช่ข่มขู่”

ลี้เจี๊ยะกั้งแค้นหัวร่อ มิไปตอบโต้กับมันอีกแล้ว

ตอนนั้น เลิกช่วยเชียะมักตัวตักเกี้ยวที่เป็นประมุขใหญ่ของอั้งลี้หวย
ก้าวอาด ๆ เข้ามายืนเคียงคู่กับขุนบ้ออ่วย กำบัง ชูชิบกันชั่วขณะ เห็นทั้งสาม
ผนึกศีรษะอยู่ไม่หยุดยั้ง คล้ายดั่งปริกษาวาฬิจูโจมใส่พวกแนฮั่นปึงที่ถูกล้อม
อยู่ในกระหม่อม

ลี้เง็กลิ่งทราบ สถานการณ์ตอนนี้อย่างไรแล้ว ร่ำร้องในใจ

‘ตอนนี้ฝ่ายเราแพ้เหลือเพียงสี่คน แต่ทุกคนมีพลังฝีมือไม่อ่อนด้อย ฝ่ายตรงข้ามแม้มีจำนวนมากกว่า แต่ไม่เห็นว่าจะต้องมีเปรียบเต็มที่ เพียงแต่ทุกคนที่สลับสโลตตอนนี้ไม่มีมาช่วยทำให้ฟื้นคืนมา ต้องหาวิธีเยี่ยงไรจัดการให้พวกมันอยู่ในสถานที่ปลอดภัยก่อนจึงประเสริฐ มิเช่นนั้น เมื่อถึงเวลาคับขัน ไม่อาจจะปลุกตัวป้องกันรักษาพวกมันได้ ต้องประสพภัยไปทุกคนแน่’

ลี้เง็กลิ่งเหว่นหน้าครุ่นคิดจนนิ่งงัน มีเสียงมีเคลื่อนไหว คล้ายเป็นรูปสลักจากตอไม้แล้ว

ซิกซัวเกี่ยมไ้วน้ำฮุ้นมีสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา เข้มมองความเคลื่อนไหวทางนอกกระท่อมแนวนิ่ง

ตอนนั้น เห็นฝ่ายศัตรูได้ระดมกำลังมาเป็นระลอก ๆ กระจายออกเร้นกายตามที่ทางต่าง ๆ เกร่งทางนอกรั้วไม้ไผ่พุ่งควับควี้วอยู่ไปมาไม่ขาดระยะ แสดงว่าศัตรูไประดมกำลังเตรียมทะลวงเข้ามาพริ้วพร้อมทุกแนวแล้ว

ทันใดนั้น ได้ยินลี้เง็กลิ่งร้องสุดเสียง

“มาแล้ว”

ไ้วน้ำฮุ้นต้องหันขวับมามองด้วยความงุนงงสงสัย ลี้เง็กลิ่งจึงรีบปราดเข้ามากระซิบข้างหูอยู่ชั่วครู่

สีหน้าเคร่งเครียดกังวลของไ้วน้ำฮุ้นผ่อนคลายจนมีรอยยิ้มเล็กน้อยแล้ว คล้ายตั้งเมฆหมอกหนาที่ปกกวาดไปจนมีแสงอาทิตย์แจ่มใสลดมา

แลเห็นไ้วน้ำฮุ้นผงกศีรษะถี่ ๆ อุ้มทุกคนที่สลับสโลตบนเก้าอี้ เข้าไปในห้องชั้นในอย่างรวดเร็ว

บทที่ 28 ยมทูตเพลงฤทธิ

ลีเจ็กลิ่งเพ่งหันกายมาที่หน้าต่าง พลันมีเสียงสะเทือน
เลื่อนลั่นปานฟ้าถล่มดินหลายดั่งขึ้นจากสี่ทิศทางมา

ควันสีเขียวเป็นกลุ่มก้อน ผสานกับทรายเหล็กที่แดงฉาน กระจายเข้า
มาจนคล้ายพายุโหมกระหน่ำ

ห้องด้านหน้าของกระท่อม ถูกทำลายลงไปเป็นบริเวณกว้างใหญ่ทันที

ลีเจ็กลิ่งมีท่าร่างคล้ายสายฟ้า พอเสียงระเบิดดังร่างพุ่งควันขึ้นไปบน

ชายคา

ตอนนั้น เสียงเพียะพะดังถึยิบดุดกับประทัดดับใหญ่ สะเทือนเลื่อนลั่น
จนแก้วหูแทบแตกทำลาย

ทรายเหล็กที่ฝ่าอากาศเสียงดังสนั่น ฝ่าเข้ามาตามรอยแตกของทุกทิศ
ทาง ความยิ่งใหญ่ในอาณาภพนั้นนับว่าพอจะทำลายภูเขาให้ราบลงได้แล้ว

ในกระท่อมมีเสียงสนั่นหวั่นไหวดังอยู่ไม่ขาดระยะ นอกจากภาชนะ
เครื่องใช้ถูกระดมยิงจนกระจายย่อยยับแล้ว ผนังทั้งสี่ด้านยังเผาไหม้จนมีเสียง
ปะท้านขลุ่ยขึ้นแล้ว

ลี้เจี๋ยลิ่งแนบหลังกับชายคา มีสภาพไม่ผิดกับจิ้งจอกตัวมหึมาเลย ตาเป็นประกายวาว กวาดตมองความเคลื่อนไหวทางรอบข้างตลอดเวลา

ทันใดนั้น มีควันสีเขียวก่อตัวพุ่งออกมาจากในพงหญ้าที่ห่างจากตัวกระท่อมหกวา จากนั้นเป็นเสียงตูมดังสนั่น ทลายเหล็กแผ่นผืนหนึ่งถูกยิงเข้ามา

ลี้เจี๋ยลิ่งพลันพบเห็นตำแหน่งแห่งที่ปืนไฟของฝ่ายศัตรูแล้ว ต้องปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

คำนวณระยะ ทราบว่าด้วยพลังฝีมือของตนตอนนี้ ต้องสามารถทำลายล้างศัตรูที่คุมปืนไฟอยู่ในพงหญ้าได้แน่

ลี้เจี๋ยลิ่งแหย่ม้อย่างโหดเหี้ยม สะบัดมือวูบ ประกายสีแดงสายหนึ่งพุ่งวาบฝ่าอากาศด้วยเสียงอู อู อันประหลาดพิกล เข้าไปในพงหญ้านั้นด้วยความเร็วยิ่งกว่าดาวตกจากฟ้า

แทบเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน ในพงหญ้านั้นมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังติดต่อกันหลายครา ประกายสีแดงพุ่งเป็นวงกลม ย้อนกลับมาหาที่มือลี้เจี๋ยลิ่งอีกครั้ง

ลี้เจี๋ยลิ่งที่ท่วมท้นพลังภายในห้วงมวลไวกับตัวเขียะเล้งสอ ดังนั้น หลังจากสังหารศัตรูแล้วยังสามารถพุ่งย้อนเข้ามาหาลี้เจี๋ยลิ่งอีกครั้ง

ทางนอกกระท่อม เเงวร้างคนพลุกพล่านสับสน มีศัตรูหลายคนแผดร้องด้วยความหวาดกลัว กระโดดหนีจนอลหม่านไป

ลี้เจี๋ยลิ่งมีเมตตาสนใจ กวาดตาดมกล้ามองไปรอบข้างตลอดเวลา

ชั่วครู่ถูกสิ่งเกิดพบเห็น บนคบไม้ใหญ่ใบหนา มีปืนไฟระดมยิงมาอีกกระบอก

ด้านหลังกิ่งใบหนาทึบ คล้ายดั่งมีเปลวไฟวูบขึ้นแวบหนึ่ง ลี้เจี๋ยลิ่งทราบทันทีว่านั่นต้องเป็นชนวนปืนไฟถูกจุดขึ้น

ลี้เจี๋ยลิ่งพลันได้คิดถึงวิธีหนึ่งมา รีบล้วงลูกเหล็กโตประมาณไข่ห่านออกจากอกเสื้อโดยเร็ว

ตอนนั้น ปืนไฟดำมะเมื่อมกระบอกหนึ่งถูกยื่นออกมาจากในกิ่งใบอย่างเชื่องช้า

ลี้เจ็กลิ่งมีสิ่งเลวร้าย ชัดลูกเหล็กออกจากมือด้วงคว้น ฟุ่งปราดไปเบื้อง
หน้าดวงดาวตกจากฟ้า

ประกายสีเงินวูบขึ้นแวบหนึ่ง พอดิฟุ้งเข้าไปในปากกระบอกลูกปืนไฟที่โผล่
ออกมาจากกิ่งใบไม้อย่างแม่นยำ !

พลันมีเสียงระเบิดปานฟ้าถล่มดินทลาย ปืนไฟที่ซ่อนอยู่บนคบไม้
ระเบิดกลางกระบอกลูกปืนไฟ

ในเศษเหล็กที่กระจัดกระจาย ในทรายเหล็กที่กระเซ็น ชายฉกรรจ์
สามคนดำสามคนแดงร้องเสียงโหยหวน ร่วงละลือลงจากคบไม้ แต่ละคนต่าง
มีโลหิตโซมหน้า ส่งเสียงร้องครวญครางตลอดเวลา

ลี้เจ็กลิ่งใช้เวลาเพียงพริบตา ทำลายปืนไฟของฝ่ายตรงข้ามไปสอง
กระบอกล้วน

ตอนนั้น ชิกซัวเกี้ยวไ้วว้นำขึ้นได้พลีกายออกมาจากห้องใน ทาง
หนึ่งรีบเร่งดับไฟที่กำลังลุกไหม้ ทางหนึ่งแย้มยิ้มผิงกัศริระให้กับลี้เจ็กลิ่ง

ลี้เจ็กลิ่งเมื่อทราบเรื่องราวจัดการเรียบร้อย จึงโผล่ศีรษะออกไป
กวาดตามอง แลเห็นดักปืนกลั่นเจี้ยะลุ่ฟู่อยู่ที่มุมห้องหนึ่ง กำลังถล่มดาจ้อง
บุทางด้านหลังกระโจมด้วยความเดือดดาล ส่วนอ้วงซ้อเซียวยังคงแนบกาย
ติดข้างประตูอยู่ดังเดิม

ลี้เจ็กลิ่งจึงคลายใจได้ทันที ทราบว่าสี่คนของฝ่ายตนต่างปลอดภัยไม่
เป็นอันตราย แย้มยิ้มกล่าว

"ไ้ววตั้งใจ โชคดีที่ทางฝ่ายเราต่างมิได้บาดเจ็บเลย ตอนนี้สถานการณ์
กลับชนะมากแล้ว ในเมื่อไม่มีห่วงดวงให้พะวง พวกเราก็ตะลวงออกจากซอก
กระโจมเช่นฉ่าสังหารให้เป็นทีสมใจเสียเลย"

วจาพอลาดคำ ร่างฟุ้งควับออกจากหน้าต่างไปดุจปีกขาร้าย

ไ้ววนำขึ้นตวาดก้อง ประหนึ่งเป็นฟ้าผ่าลงมาในหน้าแล้ง แล้วทะยาน
ถอยติดตามหลังไปดุจสายฟ้า เจี้ยะลุ่กับอ้วงซ้อเซียวทั้งสอง พากันทะลวง
ออกไปในเวลาแทบพร้อมเพรียงกัน

ตอนนั้น แลเห็นบนพื้นหญ้ามีประกายแววจับตาสายหนึ่ง ฟุ้งวน
เวียนไปมาดุจสายฟ้าคะนองฝน แคล้วคล่องว่องไวจนไม่มีปัญญาจับได้

ลี้เจ็กจึงได้ใช้ขวานลั่นเก้าเจี๊ยะลั่นออกมาแล้ว อานภาพจึงกลายเป็นทหาร
เทพยดาจุติลงมาจากฟ้า ไม่มีกำลังใดจะต้านทานได้อีกแล้ว

คนของอั้งลี้หวย สหพันธ์โจรภาคเหนือและเห็กซัวเต้า คล้ายตั้งเป็นใบ
ไม้แห้งในสายลมซิวเทียน ร่วงพร่างพรูลงสู่พื้นตลอดเวลา ในเลือดเนื้อที่กระ-
จัดกระจาย มีเสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยองอยู่ไม่ขาดหู ผู้ที่โชคติดรอด
ตาย พวกกันกระจัดกระจายหนีเป็นไกลหลาหลจนอลหม่าน

กระบี่คู่ชีวิตของโจ้วน้ำฮุ้น ก็กลายเป็นรุ่งยาวม้วนลงมาจากฟ้า ทะลวง
ไปมาอยู่ในหมู่ศัตรูที่กระจัดกระจาย ประหนึ่งเป็นสายน้ำโกรกไหลไม่มีวันหยุด
ยั้งขาดตอน

ทันใดนั้น มีเสียงกู่ราดเกรียวดังขึ้นสองครา ประมุขใหญ่ของอั้งลี้หวย
เลี้ยก้วยเซียะมักตัวตักเกี้ยว รองประมุขตักปีตักฮูเทียนท้าว พลันกระโดดปราด
เข้ามาถึงแล้ว

ตัวตักเกี้ยวใช้อาวุธเป็นค้อนทองแดงหัวใหญ่เมฆมา ส่วนฮูเทียนท้าวนั้นใช้
ดาบประกายแวววาววูบวาบ

ทั้งสองในยามเดือดดาลทะยานใจ พอลงมือก็ทุ่มเทพละกำลังทั้งมวล
โถมใส่ลี้เจ็กอย่างเอาเป็นเอาตาย

ลี้เจ็กจึงหัวร่อเสียงก้องกังวาน ประกายกระบี่ตัวดกัวออกไปในกระบวน
ทำเชิงขึงเมี่ยงเมี่ยง (แค่นี้ชั่ววินาที) ครอบคลุมใส่สองหัวหน้าของอั้งลี้หวย

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงแคนหัวร่อดังขึ้นอีกครา ประกายเงินสองวง
กระจายเจิดจ้าในแสงอาทิตย์ กระหน่ำใส่ด้านหลังลี้เจ็กถึงปานมรสุมคลื่นคลั่ง

ผู้ลอบประทุษทางด้านหลังมิใช่ใครอื่น ม้าเยี่ยวกำปิงแห่งเห็กเล้งซัว
นั่นเอง

ลี้เจ็กจึงตวาดด้วยโหสะ กระบี่เปล่งประกายเจิดจ้าจนรังสีเย็บยุบตุกลม
ผิวกาย พริบตานัน ต่อสู้กับสามสุดยอดฝีมือฝ่ายอธรรมจนซูลมุนวุ่นวายแล้ว

การโหมจู่โจมของโจ้วน้ำฮุ้นก็ถูกสกัดกั้น ผู้หาญเข้าต่อสู้ต่อประมุขสห-
พันธ์โจรภาคเหนือ แก้วม้อฮุนบ้อเหลียงและปักไ้ตักซัวไ้วปอสองคนร่วมกัน
กระหนาบ จึงเปิดฉากต่อสู้ที่อำมหิตโหดเหี้ยมจนแตกตื่นสะท้านฟ้าดินขึ้น

เจี๊ยะลู่กับอ้วงซ้อเซียว ยืนหันหลังชนกันกวัดแกว่งอาวุธคู่มือ ทุ่มเท

พะกำลังเท่าที่มีในชีวิต ต่อต้านการกระหน่ำโจมตีของจิ้งก่าตั้งแห่งอั้งลิ้วหวย กุซังกุนไม้ว่ายืมเตีรองประมุขสหพันธ์โจรภาคเหนือ ที่ล้วยโส่วเบีเหลียงและ หาคณของสิบเจ็ดดาวเพชรฆาตเกาะเอ็กซัวเต้าที่รอตชีวิตมา

แสดงแน่ชัด คนของแนฮุ้นปึงในตอนนี้อยู่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นผล วัฏอย่างใหญ่หลวงแล้ว

ตอนนั้น น้ำเอ็งคาแซงวันทีคุมเชิงอยู่ทางด้านข้าง ส่งเสียงกู่กราดเกรี้ยว แล้วพาเขียวเล็บอั้งลิ้วหวยอีกหลายสิบคน พุ่งเข้าไปในกระท่อมโดยเร็ว

ความมุงหมายของมันกระจางอย่างยิ่ง เป็นต้องการคร่าตัวบริวารแนฮุ้น- ไปถึงคนที่ถูกยาสลบอยู่ในกระท่อม

ลี้เง็กลิ่งที่ต่อต้านสามสุดยอดฝีมืออันดับเลิศของฝ่ายธรรมเพียงลำพัง ก็ ู้สึกหนักหน่วงเกินแรงบ้างเล็กน้อยแล้ว

แต่ทว่า ยังมีเวลาไปสนใจสภาพการณ์ต่อสู้ทางรอบข้างอยู่

ตอนนั้น เมื่อเห็นพวกคาแซงวันมีความมุงหมายชั่วร้ายปานนั้น ต้องแค้น หัวร่อคำนี้

‘มันนี่ของเราต้องให้พวกเจ้าหลงกลครั้งใหญ่แล้ว’

ปริศนาที่ความคิดวูบขึ้น กระหน้าสองกระบวนท่าเลิศพิสดาร จูโจมใส่ จิตเทียนทิวและกำปิงโดยพร้อมเพรียงกัน

ลี้เง็กลิ่งแค้นเสียงเย็นชา สลับกายวูบกระบวนท่าเพ็กฮ้วยซาซัง (เลือด กล้าสามกระเซ็น) พุ่งออกไปปานสายฟ้าแลบ

ประกายกระบี่ได้ฉีกเป็นมังกรเงินสามตัว พุ่งวابلงจากปากฟ้าสุด แสนไกล ถูกคามจวนคู่ต่อสู้ทั้งสามต้องลนลานหลบหลีกจนทุกที

ตัวตักเกี้ยควงค้อเมหิมาของมันจนพลั้งตั้งครึ้นครันปานรุมร้าย พลະ กำลังรุนแรงจนพอจะทลายภูเขาให้ถล่มได้ทีเดียว

กระบี่วูล้อเกี้ยมในมือลี้เง็กลิ่ง ถูกกำลังภายในอัดไว้จนกลายเป็นประกาย แวววาวราวกำพวดที่แข็งแกร่ง ปริศนานั้น ถูกคามจวนคู่ต่อสู้ทั้งสามจนต้องถอยร่น ไปอีกหลายก้าว

ในยามต่อสู้จนวุ่นวาย ถึงกับผ่านไปร้อยกว่ากระบวนท่าโดยไม่รู้ตัว

ขณะเวลานั้น พลันมีประกายที่เจิดจ้าแจ่มใสกระจายออกชนไสยน์ตา

ทุกผู้คนจนลยพรั่งพราย

ลีเจ็กลิ่งต้องตระหนกยิ่ง ทราบว่าซิกซัะเกี่ยมโ้วน้ำฮุ้น ได้ใช้ไม้ตาย
สุดยอดของสำนักโ้วให้ออกมาแล้ว นั่นคือสามสุดยอดกระบวนทำอำมหิตที่สุด
ของซิกซัะเกี่ยม (กระบี่เจ็ดอสูร) นามซิกเอี้ยงแจฮุย (เจ็ดสุริยันประชันแสง)

จริงดังคาด เทพเป็นเวลาพริบตาเดียว มีเสียงแผดร้องโหยหวนชวน
สยดสยองของปักไ้ตักซั่วโ้วปอดงขึ้นสะท้านไปทั้งบริเวณ

ผู้คนทั้งหลายเหลียวมองไปด้วยความตระหนก เห็นที่ทรงอกปักไ้ตัก-
ซั่วมีโลหิตฉีดเป็นลำยาว กำลังลั่นลงอย่างเชื่องช้า มีขนาดเจ็บสาหัสก็ต้อง
ตายไปแล้ว

แขนซ้ายของโ้วน้ำฮุ้นมีอาวุธลับที่ลักษณะคล้ายหางนกนางแอ่นสีดำ
มะเมือมปักตริงติดอยู่ตัวหนึ่ง

โ้วน้ำฮุ้นผมยุ่งเหยิง ใบหน้าซีดขาว แสดงแน่ชัดว่าบาดเจ็บไม่น้อยแล้ว

เก้าจี้ม้อฮุนบ้อเหลียงที่อยู่ทางด้านข้างกลับยืนเบ็งตามองโ้วน้ำฮุ้นด้วย
ความตระหนกจนขวัญผ่อ มันคาดคิดไม่เข้าใจ ตัวกระบี่ของโ้วน้ำฮุ้นโลนจึง
พลันเปล่งประกายจนเจิดจ้ามาได้

ตัวตักเกียซึเทียนหัวและกำปิงที่ต่อสู้กับลีเจ็กลิ่งหาได้แตกตื่นขวัญเสียไป
กับการเปลี่ยนแปรที่เกิดขึ้นไม่ ยังคงโหมกระบวนทำไม้ตายของมัน รวมมือ
กระหน่ำใส่ลีเจ็กลิ่งดังเดิม

แต่สภาพที่เกิดขึ้นในบริเวณต่อสู้ พวกมันต่างเห็นถนัดชัดตา ทั้งสี่คน
ต่างมีความคิดที่ผิดแปลกกัน

ลีเจ็กลิ่งนั้นครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว

‘ตอนนี่ซิกซัะเกี่ยมบาดเจ็บแล้ว และดูอาวุธลับที่ตริงอยู่บนแขนของมัน
แสดงแน่ชัดว่าเป็นการซัดจูโจมต่อนักตายของปักไ้ตักซั่ว หากเป็นเช่นนั้นจริง
อาวุธลับนั้นจะต้องยิงออกมาจากในรูเล็ก ๆ ของส่วนทะเลงใจอาวุธคู่มือโ้วปอ
น่ากลัวยิ่งจะอาบยาพิษร้ายอีกด้วย’

แต่ตัวตักเกียกลับอิมเอบยินตียิ่ง เนื่องจากโ้วปอตายไปก่อน หาได้
เกี่ยวข้องกับมันสักน้อยนิดไม่ อย่ว่าแต่ก่อนโ้วปอจะตาย ยังได้ทำอันตราย
ศัตรูเข้มแข็งที่สุดของมันไปหนึ่งคน ไม่น่ว่า ม้อเยี้ยวกำปิงยังสมหวัคคติดกับ

ไว้ปออีกด้วย

เก้าจี้ม้อขุนบ้อเหลียงที่เห็นไว้ว่าขึ้นบาดเจ็บแล้ว เข้าใจว่าเป็นโอกาสที่
แจกจ่ายเอาเปรียบได้ จึงแผดหัวร่อแล้วโหมการจูโจมใส่อีกครา

การลงมือของมังกรนี้ อ้ามหิตชั่วร้ายเป็นยิ่งนัก เพราะจูโจมอย่าง
หักโหมตรง ๆ ทุกกระบวนท่า โดยหมายจะสังหารคู่ต่อสู้ให้ตายไปในเวลา
รวดเร็วยิ่ง

ไว้ว่าขึ้นมิส่งเสียง ขบกรามกลั่นความเจ็บปวด คงกระบี๋คูชีวิตต่อสู้
กับขุนบ้อเหลียงเป็นพัลวัน

เนื่องจากอาวุธลับของไว้ว่าปออาบยาพิษไว้ ไว้ว่าขึ้นจำต้องสกัดจุดที่
แขนซ้ายมิให้พิษแผ่กระจายเข้าในร่าง กระบวนท่าจึงเชื่องช้ากว่าเดิมไปมาก
มายแล้ว

ลี้เจี๊ยะลี้ม้อร้อนใจตั้งไฟเผาผลาญ สถานการณ์ที่คับขันนี้ ไทเนลจะ
สังเกตไม่ออกได้

แต่ทว่า คู่มือที่พัวพันอยู่ในตอนนี้ แต่ละคนล้วนยอดเยี่ยมถึงอันดับเลิศ
มีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรในดินแดนแคว้นแห่งนี้ ช่วงเวลาสั้น ต้องไม่มี
ปัญญาหักหาญจนปรากฏผลแพ้ชนะมาได้

ค้อนมเหสีของตัวตักเกี้ยมมีน้ำหนักรวมหาศาลปานพะเนินเหล็ก ทั้งยังส่ง
เสียงสนั่นหวั่นไหวดุจฟ้าร้อง แสดงว่ามันได้ใช้เพ็กเล็กทุ่ย (ค้อนอสนีบาต) ที่มี
อานุภาพสะท้อนแผ่นดินออกจนถึงขีดสุดแล้ว

ซีเทียนทิวก็ตวาดก้องไม่ขาดปาก ดาบมือขวาของมันสะบัดกวัดแกว่ง
จนประกายกระจายบริเวณกว้าง แฉลบลงจูโจมทั่วทุกทิศทาง มือซ้ายยังคอย
ฟาดพลังตามชอกเล็กชอกน้อยไปก่อกวน นับเป็นอานุภาพที่น่าแตกตื่นสะท้าน
ขวัญเช่นกัน

ม้อเยี้ยวกำปิงกลับเป็นผู้มีเล่ห์อุบายกลอกลิ่งชั่วร้ายที่สุด มันไม่ยอม
ประมือกับลี้เจี๊ยะลี้โดยตรง ได้แต่แฉลบร่างคอยตอดเล็กตอดน้อยตามโอกาส
อำนวยการอยู่ตลอดเวลา

ยิ่งกว่านั้น ยังพยายามแค้นเสียงเย้ยหยัน

"เราบอกว่าลี้บั้งจู้ หากท่านคิดจะรับปากเงื่อนไขทั้งสองของผู้แข่งฯ เธอ

ตอนนี้ยังหันอยู่ โกว้าน้ำขึ้นของพรรคท่านถูกทางนางแอ่นทะเลวงใจไปตัวหนึ่งแล้ว นางกลัวทนทานอยู่ได้อีกไม่นานนัก ก็ต้องอำลาท่านไปหาพญายมแล้ว นำเสียดาย นำเสียดายจริง ๆ”

ลี้เจิ้งลี้กัณฑ์ครีดยืนชา ไม่ไปแยแสสนใจมัน รวมพลกำลังที่มีอัดไปในกระบวนชีวล้อเกียมจนหมดสิ้น ทันใดนั้น ตัวกระบี่พลันลั่นพลั่วอย่างรวดเร็ว ประกายเป็นจุดเต็มคล้ายหมู่ดาวพร่างพราวลงจากฟ้า ชีเทียนทิวที่ปิดป้องไม่ทันเวลาถูกกริดไหล่ซ้ายขาดเป็นทางยาวร่วมสองนิ้ว โลหิตฉีดยกระเจาออกมาทันที

ตัวตักเกี้ยวवादด้วยโหเส ค้อนมเหสีของมังกรกระหน่ำมาติดกันห้ากระบวนท่า คลี่คลายอันตรายที่คับขันของชีเทียนทิวได้โดยหวุดหวิด

มือเยียวกำปิงवादเสียงแหลมเล็ก ท่วงสूरियันจันทรราชของมังกรกระหน่ำมาในไม้ตายที่พิกลพิสดาร ประกายเงินสองกลุ่มก้องทะลักเข้าใส่ลี้เจิ้งลี้กัอย่างดุตัน

ลี้เจิ้งลี้กัที่ห่มเทไม้ตายออกไปไม่หยุดยั้ง ทำร่างแคล่วคล่องว่องไวดังเมฆพลั่วน้ำไหล ในความงามสง่ายังมีอำนาจราศีที่ไม่อาจกล้ำกราย

ตอนนั้น ทั้งสี่ได้ประหัตประหารกันกว่าห้าร้อยกระบวนท่าแล้ว

ทันใดนั้น มีเสียงร้องของคาแซงวันแว่วออกมาจากในกระโจม

“ประหลาดแท้ พวกสลบไสลเหล่านั้นโดนไม่อยู่ในห้องได้ ?”

จากนั้นเป็นเสียงครางขึ้นสองครา เจี้ยะลู่และเบ้เหลียงที่หักหาญผลาญชีวิตกัน ต่างถลนถอยคนละสามก้าวใหญ่

พริบตาที่ทั้งสองเสียหลัก ที่ลู่ไสวเบ้เหลียงवादก้อง สะบัดสองฝ่ามือจนเป็นเงาซับซ้อน ในพลังฝ่ามือที่ตั้งคล้ายฟ้าร้องยังมีละอองสีเขียวกระจายออกไปด้วย

นั่นคือสิบเอ็ดกระบวนท่าไม้สด เป็นสุดยอดวิชาของเบ้เหลียง ซึ่งมีอาณาภาวนักราดเกรี้ยวดุตันสุดเปรียบประมาณ

ลี้เจิ้งลี้กัเมื่อเหลือบเห็น ทราบว่าต้องเลวร้ายแน่แล้ว แต่ชบครามแนบแน่น โดยไม่มีปัญญาคลี่คลายช่วยเหลือได้

พริบตานั้น ชีเทียนทิวवादก้อง พร้อมกับเลือกดาบในมือเป็นเส้นตรง ประกายเขียวเรืองสายหนึ่งพันฉับเข้ามาทางด้านหลังลี้เจิ้งลี้กั

พร้อมกันนั้น ค้อนมเหสีของตัวตักเกี้ยวและท่วงสूरियันจันทรราชของกำปิง

ก็กระหนาบเข้าไปใส่สองชายโครงของลี้เจ็งลิ่ง นับเป็นสถานการณ์ที่คับขันถึงขีดสุดแล้ว

ลี้เจ็งลิ่งพานตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ร่างแว่นหนึ่งไม่หลบหลีก สุดลมปราณเข้าสุดแรง เลื่อยาวสีขาพลันแบ่งพองราวลูกหนึ่งถูกอัดลม

พริบตานั้น รอบข้างก็มีละอองสีแดงสีเขียวยกระจ่ายออกมาครอบคลุมอยู่ชั้นหนึ่ง

ในยามเดือดดาลทะยานใจ ลี้เจ็งลิ่งได้ใช้พลังลมปราณลึกลับซึ่งที่เลอเลิศในพิภพจบแดนออกมาแล้ว

แต่ลี้เจ็งลิ่งก็ไม่กล้าแน่ใจว่า สามารถต่อต้านการจู่โจมของสามอสูรร้ายโดยพร้อมกันได้

ในเวลาเดียวกัน กระบี่ชีวล้อเกียมในมือก็ได้สลายกลายเป็นรังสีเงินสายยาว ในหมู่สายรุ้งเจิดจ้า ยังมีประกายสีเงินที่โตประมาณหัวแม่มืออีกเก้าท่อน บะปนรังสีกระบี่ที่เสียดอากาศแหลมเล็กน่าสะพรึงกลัว ทะลักออกไปบานมรสุมโหมกระหน่ำ

นี่คือการขวานท่าเก้าซึ่งคูเมื่อย (เก้าเทพเจ้าคร่าชีวิต) ซึ่งเป็นกระบวนท่าที่เจ็ดของชีวล้อเก้าเจ้าเกียมที่ใช้ในคำรบสอง

แต่ทว่า ลี้เจ็งลิ่งที่ใช้กระบวนท่านี้ในตอนนี กลับมิได้ต่อต้านหลบหลีกการจู่โจมของศัตรูเลย ล้วนเป็นการเสี่ยงที่ยอมแพ้งนบดเจ็บล้มตายทั้งสองฝ่ายอย่างแน่ชัด

เป็นความเร็วที่มีอาจบงบอกบรรยาย ทั้งสองฝ่ายปะทะกันในฉับพลันนั้น มื้อเยียวกำปิงกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์เป็นที่สุด มันเมื่อเห็นรังสีกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามกระจ่ายออกมาเจิดจ้าบาดตากว่าอีกหลายเท่า จำได้ทันทีว่า นั่นเป็นไม้ตายที่เมื่อวานนี้ลี้เจ็งลิ่งให้ออกมาพิชิตปาเข้าจนพิการไป !

มันตอนนั้นตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อแล้ว แต่ไม่อาจเปลี่ยนกระบวนท่าหรือหลบหลีกทันทั่วทั้งที จึงตวาดก้องสุดเสียง ทุ่มเทพลึงเท่าที่มีซัดห้วงสุริยัน จันทรารอกไปสุดแรง ส่วนร่างอาศัยพลังสะท้อนของสองห้วงที่ติดกลับพุ่งไปด้านหลังไม่คิดชีวิต

แต่ยังคงเข้าไปชั่ววูบ พริบตาที่ร่างมันพุ่งพ้นพื้น ประกายสีเงินที่เบื้องหน้า

สายตาได้วูบเข้ามาถึงแล้ว

รวดเร็วจนไม่มีปัญญาเห็นกระบวนท่ากระบี่ ในโลหิตสด ๆ ที่ฉีดเป็น
ลำยาว มุขเขี้ยวของมือเยียวกำบังถูกฟันขาดเสมอไหลไป !

มันยังมีทันแผ่ร้อง พลันมีเสียงร้องที่โหยวนวนน่าสะพรึงกลัวของอีกผู้
หนึ่งดังขึ้นก่อนมัน

ที่แท้ตัวตกเกียเมื่อโหมฟาดเข้าสุดแรง พลันรู้สึกซ้อมือสั่นสะท้าน
เบื้องหน้าของศัตรูคล้ายมีกำแพงไร้สภาพที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าเหล็กกว่าทองแดง
ต้านอยู่ มันเพ็งร้องแยะแล้วในใจ...

ประกายเจิดจ้าสายหนึ่งได้วูบขึ้นที่เบื้องหน้า ความรวดเร็วของประกาย
นับว่าไม่สามารถใช้ถ้อยร่ายยาจาใดมาบังบอกได้เลย

ตัวตกเกียที่อาละวาดมาชั่วชีวิต มีจิตใจอำมหิตโหดเหี้ยมสุดขีด แต่
ในยามเสี่ยงชีวิต ยังคงถูกพันศირະที่ล้ำค่าขาดกระเด็นออกไปกว่าครึ่ง

ลีเจ็กลิ้งที่สะบัดกระบี่ออกไปในไม้ตายสุดยอดเยี่ยม ได้ผลอย่างมีคาคหมาย
แต่พร้อมกันนั้น ก็ถูกอาวุธทั้งสามชนิดของฝ่ายตรงข้าม กระแทกเข้ามาทาง
ด้านหลังและสองชายโครงอย่างรุนแรง

ควรทราบ ลักนี้จึงซีที่สุดยอดเยี่ยมครอบคลุมแผ่นดินของลีเจ็กลิ้งนี้ ล้วน
อาศัยลมปรานที่มีอยู่ มาตราว่าอาณาภาพเข้มแข็งแกร่งกร้าว แต่ก็มีเสียกำลัง
ภายในมากมายผิดธรรมดา

ตอนนั้น กำบัง ตัวตกเกียและซีเทียนทิว ต่างโหมสุดกำลังมาจู่โจม
โดยพร้อมกัน และทั้งสามล้วนเป็นสุดยอดเยี่ยมมีอันดับเลิศของฝ่ายธรรม
การร่วมจู่โจมนี้ไหนเลยจะเป็นอาณาภาพที่ต่ำต้อยได้

ลีเจ็กลิ้งพลันรู้สึก ลมปรานที่กระจายออกคุ้มครองร่าง ถูกกระแทก
จนปั่นป่วนรุนแรงยิ่ง ชีพจรหัวใจสะท้านทวนไหว อ้าปากกระอักโลหิตสด ๆ
ออกไปเป็นลำยาวทันที

แต่ลีเจ็กลิ้งที่หน้าซีตขาว ยังดีลังกาควั่นขึ้นในอากาศ ท่ามกลางประกาย
กระบี่ที่เจิดจ้าบาดตา กระจายลงมาดุจตาข่ายจากฟ้า ครอบคลุมไล่ซีเทียนทิวที่
ยืนแตกตื่นจนปากอ้าตาเหลือกค้าง

ซีเทียนทิวได้ทุ่มเทกำลังทั้งมวลของมันฟันดาบคู่มือออกไปสุดแรงแล้ว

มีเพียงไม่อาจทำอันตรายศัตรูเท่านั้น ดาบคมกริบที่เป็นเหล็กกล้าชั้นเลิศ ฟันเหล็กฟันหยกดุจฟันหยาวกนั้น กลับคล้ายฟันลงไปบนหนังที่มีแรงสะท้อน ดิดกลับมาจนแทบจะฟันใส่หน้าตัวมันเอง

พร้อมกันนั้น มีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้น หัวหน้าใหญ่ของมันและมือเยียวกำปิงที่มีฝีมือระดับเลิศหนึ่งตายหนึ่งบาดเจ็บไปแล้ว

มันต้องตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ขณะยังตะลึงลานมันหันมีความคิดหลบหนี ลีเจ็กถึงก็ได้ครอบประกายกระบี่ลงมาแล้ว

กระบวนท่าที่ใช้ในคราวนี้ ยังคงเป็นกระบวนท่าที่เจ็ดของชีวล้อเก้าเจ้า-นักนามเก้าชิงคูเมียว (เก้าเทพเจ้าคร่าชีวิต)

ชีเทียนทิวเห็นแต่ประกายกระบี่ที่กระจายดังม่านถึยบ แต่อาณาภาที่โหมวกดุดันปานฟ้าถล่มดินหลาย คล้ายรอบข้างของมันมีภูเขากะบี่กระหนาบเข้ามาโดยไม่มีปัญหากระโดดหลบหลีกในทิศทางใดได้เลย

ใบหน้าของมันกลายเป็นสีเขียวคล้ำ ดวงตาลนออกมานอกเบ้า แผดร้องสุดเสียงดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟันเพื่อน สะบัดดาบในเมืองจนเป็นประกายล้อมอยู่รอบข้าง หมายจะสู้เยี่ยงสัตว์จนตรอกคูสักครั้ง

พลันมีเสียงร้องดังขึ้นสั้น ๆ ร่างสูงใหญ่ของชีเทียนทิวถูกประกายกระบี่ถึยบ สับร่างจนแหลกละเอียดเป็นหลายร้อยชิ้น กระจัดกระจายไปเต็มบริเวณ

ในประกายโลหิตที่ยังไม่พรางพรมลงสู่พื้น กลับมีสายฟ้าที่เจ็ดจำบาดตาพุ่งวาบไปยังบรรดาสาวกอันลี้หายที่ยืนแตกตื่นจนตะลึงลาน พริบตาหนึ่ง มีอีกหกคนถูกสังหารล้มลงในกองโลหิตที่เนืองนอง !

ที่แท้ประกายสายฟ้า นั้น คือดาบคู่มือของดักบี้ดักฮูชีเทียนทิว ที่ถูกกระบี่ลีเจ็กถึงสับร่างจนแหลกละเอียดเป็นหลายร้อยชิ้น กระเด็นออกไปนั่นเอง

ลีเจ็กถึงในตอนนั้น เลื้อยวาลีขาวกลายเป็นแดงฉาน ดวงตามีประกายอำมหิตแวววาว มวยผมกระจายจนยุ่งเหยิง ร่างก็ส่ายโง่งนเล็กน้อยแล้ว

บริวารอันลี้หาย สหพันธ์โจรภาคเหนือและเอ็กซัวเต๋ายังมีชีวิต เมื่อเห็นสภาพกราดเกรี้ยวอำมหิตเช่นนี้ดำดา ต่างตระหนกจนตัวสั่นงันงก ขวัญหนีดีฝ่อเนิ่นนานแล้ว

ลีเจ็กถึงกวาดตามองไป พลันเห็นทีลู่ยโส่วเบ้เหลียงกำลังควงสองฝ่ามือ

จนพลั้งดังสนั่นหวั่นไหว พาดเข้าใส่ดักบีก็มัลลันเจียะลูที่ยืนโง่งน

พริบตาที่เร็วกว่าประกายไฟ มีเสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว แล้วเสียงแผดร้องโหยหวนดังตามติดมาทันที

เมื่อเสียงเจี๊ยบหายไป จึงเห็นที่ล้วยไสวเบ้เหลียงถูกกระบี่ลีเจ็กลิ่งพุ่งเข้าใส่กลางหลังทะลุอก ถลาไปห้าก้าวใหญ่ ร่างที่มึนเมาของมันเป็นจัมลัมคว่ำลง

มูมปากอ้าวงซ่อเซียวก็มีโลหิตหลังไหลเป็นเส้นสาย ใบหน้าสะคราญขีดขาวไม่มีสีเลือด ตัวอ่อนระทวยลัมลงไปอย่างเชื่องช้า

ลีเจ็กลิ่งตะเบ็งเสียงหัวร่อปานคลุ้มคลั่ง ใบหน้าหล่อเหลาบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ แต่สองตาแดงฉาน ตลอดจนเป็นคราบโลหิตเกาะกระทั้ง

แขนหน้ากู่เสียงกราดเกรี้ยวดุตัน ผนึกร่างรวมกระบี่จนกลายเป็นรุ่งเจิดจ้าสายยาว ม้วนตัวขึ้นไปในอากาศอีกครา

เสียงแผดร้องภายในบริเวณต่อสู้ดังอยู่ไม่ขาดระยะ คีรีระและอ้วยระปลิวกระจัดกระจาย ทำโลหิตกระเซ็นดังสายฝน คนของสามพวกที่รวมกำลังมาช่วยพริบตา บาดเจ็บล้มตายไปกว่าครึ่งแล้ว

ชั้นหัวหน้าที่เหลือเพียงผู้เดียว คืออุ้งซึ้งกุนไ้ม้วยืมเต็กของอั้งลี้หวย เมื่อเห็นเช่นนั้น ต้องหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ หมายถอนตัวหลบหลีกจากบริเวณไปไม่สงเสียงอย่างไร

ทันใดนั้น มีเสียงแค้นหัวร่อดังขึ้นที่ด้านหลังมัน ไ้ม้วยืมเต็กกลนลานเหลียวดู ถึงกับเป็นดักบีก็มัลลันเจียะลูที่บอบช้ำภายใน

เจียะลูเห็นอ้าวงซ่อเซียวยอมเสี่ยงชีวิตเข้ารับฝ่ามือที่ล้วยไสวเบ้เหลียงจนบาดเจ็บสาหัส ตนที่เป็นนุระเพศ กลับต้องมารับพระคุณช่วยชีวิตจากอิสตรี นับเป็นเรื่องที่ทั้งรันตดทั้งอับอายจนยากจะทนทานเพียงใด ?

ขณะก่นด่าตำหนิตัวเอง พลันเห็นอุ้งซึ้งกุนไ้ม้วยืมเต็กมีท่าจะถอนตัวหลบหนี มาตราว่าเจียะลูสำนึกมีฝีมือด้อยกว่าฝ่ายตรงข้าม แต่ในยามเดือดแค้นเดือดดาล ไม่สนใจความเป็นความตายร้ายดีเนิ่นนานแล้ว จึงผินกำลังโฉบเข้ามาสกัดขวางด้านหลังของศัตรูไว้

อุ้งซึ้งกุนพอเห็นบริวารเอิกฉว้เต้าหกคนที่ร่วมมือกับมัน พวกมันเสียชีวิตในกระบี่ลีเจ็กลิ่งแทบหมดสิ้น คนอื่น ๆ ก็คิดว่ายากจะรักษาสีชีวิตได้ มันจึง

ก็จะต้องโยกสั่นไหลหนไป นำซึ่งที่เจียะลู่ถึงกับบาดเจ็บสาหัสแล้ว ยัง
บังอาจมาขวางทางมันไว้อีก

มันจึงแสร้งยิ้มแค้นเสี่ยงจากไรฟัน

“ท่านหาที่ตาย ?”

เสียงดังร่างพุ่งควับ สองฝ่ามือกระแทกเข้าใส่ศีรษะเจียะลู่สุดแรงดัง
พะเนินเหล็ก

เจียะลู่ตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่น กระแทกฝ่ามือข้างเดียวออกด้านรับ
พร้อมกับสลับเท้าทั้งสองเตะเข้าใส่อีกด้วย

เสียงระเบิดดังสะเทือนเลื่อนลั่น ไ้ว่ายืมเด็กเสียหลักถลาถอยหลังท่า
ก้าว แต่เจียะลู่กระอักโลหิตเป็นลำยาว ปลิวไกลร่วมสองวาจิงร่วงฟาดกับพื้น
แน่นิ่งไป

เจียะลู่มีเจตนาสังหารให้สิ้นซาก แต่ก็กลัวเวลามีไม่พอ จึงทอບหายใจ
ถี่ราม

“วันนั้นนับว่าปรานีต่อเจ้า...”

ทันใดนั้น มีเสียงเยินเยียบจนน่าสยดสยองดังขึ้นที่ด้านหลังมัน

“เฮอะ วันนี้ กลับไม่อาจปรานีเจ้าสุนัขเฒ่า...”

ไ้ว่ายืมเด็กหันขวับกลับมา ก็เห็นลี้เจ็กลิ่งที่มมยู่สยาย ใบหน้าซีดขาว
แต่เลื้อยยาวเปียกชุ่มโชกด้วยโลหิตที่กระเซ็นใส่

ไ้ว่ายืมเด็กพอเห็นดวงตาที่มีประกายอำมหิตโหดเหี้ยมของลี้เจ็กลิ่ง ต้อง
เคยกรูด ๆ ไปสามก้าวโดยไม่รู้ตัว

เมื่อเหลือบมองอีกครา พบเห็นพวกห้องของฝ่ายมัน ทอดซากกระเกะกะ
ทั่วบริเวณ ไม่มีผู้รอดชีวิตเลยแม้สักคนเดียว มันต้องตระหนกจนตัวสั่น
สะท้าน ใบหน้าเผือดขาวราวซากศพแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งเดินเสียงจากไรฟัน

“สภาพทางเมืองหน้าเป็นรสชาติเราใจพอหรือไม่ ? ไ้ว่ายืมจังก้า เป็นพวก
ก่านมีชัยหรือแนฮั่นปึงเรามีชัย ?”

ไ้ว่ายืมเด็กอ้าปากค้าง ไม่อาจส่งเสียงได้แม้สักครั้งคำ ความหวาดกลัว
งูไ้จมเข้าจับใจมัน จนเลือดลมคล้ายแข็งตัวไปแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งแค้นเสียงเย็นชาต่อ

“ประสบการณ์หลายครั้งบอกกับเรา คนชาวบูลิ้มสามัญที่รู้จักแต่ก่อกรรมทำเข็ญอย่างชั่วร้าย ไม่อาจจ้อโลลิให้แก่มันเป็นอันขาด บัดนี้ ท่านเลือกวิธีตายเองเถิด”

ไม่ย๋มเด็กหน้ามิดตาลายไปแล้ว เพราะชีวิตของมันถูกระบุแน่ว่าต้องจบสิ้นในวันนี้ แต่มันยังคงยกมือลูบหน้าผาก ตะกุกตะกักถาม

“คน...ของฝ่ายเรา...ใช่ตาย...หมดสิ้นแล้ว...?”

ลี้เจ็กลิ่งผงกศีรษะแค้นเสียง

“มีเพียงเก้าจี้ม้อซุนบ้อเหลียงหนี่รอดได้คนเดียว ?”

ไม่ย๋มเด็กมึนงงสงสัย พลันมีเสียงหนวก ๆ ดังขึ้นที่ด้านหลังมัน

“น้อมเรียนบังจู้ สุนัขเฒ่าแซ่ไม่ตัวนี้ ควรเลือกไสมันเดินทางเสียแต่เนิ่น ๆ ได้แล้ว”

ไม่ย๋มเด็กที่คล้ายเนียนนขึง รีบเหลียวมองด้วยความตระหนก ที่เห็นผู้ส่งเสียงคือซิกซัวเกี่ยมไ่ว่น้าฮุ่น

แขนซ้ายยังมีอาวุธลับทางนกนางแอ่นปักตรึงติด ผิวกายที่หลังมือกลายเป็นม่วงคล้ำไปแล้ว แต่ทว่ายังคงขบกรามถลึงตา จ้องมองอุ้งซิงกุนไม่ย๋มเด็กด้วยความเดือดดาล

ไม่ย๋มเด็กถูกถลึงจ้องจนเย็นวาบทั้งร่าง มันสำนึกตัว อาศัยพลังฝีมือของมัน ไม่มีทางต่อต้านสองคนที่เบื่องหน้าเด็ดขาด มาตราว่าทั้งสองตอนนี้ต่างบาดเจ็บแล้วก็ตาม

ลี้เจ็กลิ่งส่งเสียงเย็นเยียบ

“ไม่ย๋มเด็ก อย่าได้ถ่วงเวลาอีกเลย เยี่ยงนี้เจ้ายังหาความเจ็บปวดทรมานเพิ่มขึ้น...”

ไม่ย๋มเด็กเมื่อครู่ถูกอาณาภพที่สยบฟ้าดินของลี้เจ็กลิ่งซู่ขวัญจนตาลานไป ตอนนี้มีสติแจ่มใสคืนมาทีละน้อย สันดานโหดเหี้ยมอำมหิตของมันจึงประดัดขึ้นอีกครั้ง

มันพลันคำรามสุดเสียง เกร็งกำลังภายในเท่าที่มี ฟาดใส่ลี้เจ็กลิ่งสามฝ่ามือซ้อน ๆ แล้วถีบเท้าฟุ่กายแลลบออกไปด้านข้าง

ลี้เจี๋ยลี้แค้นเสียงเย็นชา ปักกระบี่ชีวล้อเกี้ยวกับพื้น ขยับร่างงูก็หลบหนีไปอย่างง่ายดาย

ความเร็วของลี้เจี๋ยลี้ตอนนี้ เทียบเป็นเวลาเดียวกับที่ไม้ไผ่ยักษ์แตกทะยานกายขึ้นจากพื้น แล้วส่งเสียงเย็นชา

“กำลังผู้ยิ่งใหญ่ ล่วงหน้าไปก่อนสักก้าวเถิด”

ในเสียงกล่าว เกร็งกำลังภายในเขี่ยชะเจี๋ยพาดเข้าใส่ไม้ไผ่ยักษ์แตกอย่างหนักหน่วง

ไม้ไผ่ยักษ์แตกพังทะยานกายพันพื้น พลันรู้สึกรับพลังกระดกเกรี้ยวอาทิตยอย่างไม่เคยพบพานในชีวิตทะเล็กมา ทั้งยังร้อนผะผ่าวราวกองไฟอีกด้วย

มันในยามฉุกเฉินทุกกลนลาน รีบกระแทกฝ่ามือออกด้านรับสุดแรง พอพลังทั้งสองชุมปะทะกัน มันพลันรู้สึกคล้ายมีก้อนเหล็กพาดเข้าใส่ทรวงอก สองฝ่ามือเจ็บแปลบจับใจ กระดุกข้อมือหักสะบั้นไปในบัดดล

ร่างผอมสูงของไม้ไผ่ยักษ์แตกกลายเป็นว่าขาดจากปานก็ปาน ปลิวละลือออกไปร่วมทกว้างวิ่งวุ่นหล่น แต่โลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าขาดใจตายโดยมิได้แผดร้องครวญครางเลย

ลี้เจี๋ยลี้พลั่วตัวลงช้า ๆ ชักกระบี่ชีวล้อเกี้ยวบนพื้นขึ้นมา เช็ดสะอาดแล้วสอดเข้าฝัก เြ่งฝีเท้าเข้าหาไถ้วน้ำอุ่นแล้วถาม

“น้ำอุ่น... แผลที่แขนท่านเป็นอย่างไร ? สักจุดจุดไว้หรือไม่ ?”

ไถ้วน้ำอุ่นผินยิ้มตอบ

“ยังมีเป็นไรอีกชั่วครู่ ข้างพเจ้าคล้ายตั้งมีวาสนากับของมีพิษ บาดเจ็บสองครั้งแล้วมีพิษทั้งสิ้น”

“ท่านไม่ต้องท้อแท้ นางแอนด์หลวงใจนี้แม้ร้ายกาจ แต่ไม่ถึงกับสาหัสจนไม่มีทางช่วย”

ไถ้วน้ำอุ่นเห็นลี้เจี๋ยลี้หน้าซีดขาว มุมปากยังมีคราบโลหิตอยู่ ต้องร้องด้วยความตระหนก

“ปั้งจู้ ท่านก็บาดเจ็บแล้ว...”

“มิเป็นไร เพียงแต่ชีพจรหัวใจถูกกระแทกกระเทือนเท่านั้น พักผ่อนสองวันก็ทุเลาเป็นปกติได้”

ลี้เจี๋ยลิ่งไม่คำนึงอาการบอบช้ำของตน รีบเร่งฝีเท้าไปที่เจี๋ยลู่และอ้วง-
ซ่อเซี่ยวที่นอนแน่นิ่งกับพื้น

ก้มลงตรวจอาการของทั้งสองแล้ว ต้องขมวดคิ้วส่ายหน้าด้วยความรันทด
หดหู่

ไฉว์น้ำฮุ้นเดินโซเซเข้ามาส่งเสียงแผ่วเบา

“บิ่งจู้ เจี๋ยเต็งจู้กับอ้วงโกวเนี่ยยังมีทางช่วยได้หรือไม่?”

“อาการของทั้งสอง ต่างหนักหนาสาหัสเป็นที่สุด น่ากลัว...”

ไฉว์น้ำฮุ้นต้องยืนตะลึงลาน เหม่อมมองดูผู้บาดเจ็บทั้งสองด้วยความกังวล
จนซึมเซา

ลี้เจี๋ยลิ่งผินย้มกล่าวช้า ๆ

“น้ำฮุ้น พวกเราอุ้มเจี๋ยเต็งจู้กับอ้วงโกวเนี่ยเข้าไปในกระท่อมก่อนเกิด
ดูว่ายังพอมีวิธีใดช่วยทั้งสองไว้...”

จบคำรวบร่างอ้วงซ่อเซี่ยวขึ้นหนีบไว้ในซอกแขน เดินตรงไปทันที

พลันคล้ายนึกถึงสำคัญมาได้ ชะงักเท้าหันกล่าว

“น้ำฮุ้น ท่านไปดุม้อเยี่ยวก่าบิ่งไซตายไปแล้วหรือไม่? หากยังมีชีวิต
พาตัวไปที่กระท่อมด้วย”

ไฉว์น้ำฮุ้นรับคำแล้วเร่งฝีเท้าไปทันที

ลี้เจี๋ยลิ่งเมื่อมาถึงหน้ากระท่อม เห็นที่ข้างประตูมีซากศพผอมสูงนอน
แข็งอยู่ เมื่อพิจารณาใกล้ได้ มันคือตัวการที่บันดาลให้ميمหันตภัยครานี้... น้ำ-
เอ็งคาแซ้ววนนั่นเอง

คอของมันเป็นแผลลึก ยังมีโลหิตหลังไหลออกมา มองปราดเดียวก็
ทราบถูกอาวุธมีคมฟันใส่

ลี้เจี๋ยลิ่งย้มเล็กน้อย ทราบว่าเป็นฝีมือของซิกซัวะเกี่ยมไฉว์น้ำฮุ้นสังหาร

เมื่อเข้าไปในกระท่อม อันดับแรกก็รีบยกเก้าอี้สี่ตัวมาต่อไว้ด้วยกัน วาง
ร่างเจี๋ยลู่กับอ้วงซ่อเซี่ยวไว้แล้วเร่งฝีเท้าเข้าไปที่ห้องใน

ในห้องซอมซ่อไม่มีเครื่องตกแต่ง เพียงเตียงไม้ใหญ่สองเตียง ตู้ไม้หนึ่งตู้
นอกจากนั้นไม่มีอะไร ?

บ ท ที่ 29

กล่อมเกลาด้วยคุณธรรม

ลี้เจี๊ยกลั้งเดินมาหยุดที่เบื้องหน้าตู้ใบใหญ่ แต่มิได้เปิด
ออก กลับยกฝ่ามือกระแทกตู้จนแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้น
น้อย

ได้ตู้เป็นพื้นทรายอ่อนนุ่มนวล ผิวของพื้นทรายยังพอเห็นหญ้าปล้องหกอัน
โผล่ออกมาประมาณนิ้วเศษ

ลี้เจี๊ยกลั้งยืมเล็กน้อย รีบกวาดทรายบนพื้นอย่างรวดเร็ว เมื่อปาดออก
ไปประมาณครึ่งนิ้ว ก็เห็นที่เบื้องล่างเป็นหล่มกว้างประมาณห้าเชียว

หล่มดินนี้ไม่ลึก พอดีให้คนนอนราบได้ผู้หนึ่ง ตอนนั้น เบื้องล่างมี
ก้นหมกกันอยู่อีกชั้นหนึ่ง

ลี้เจี๊ยกลั้งเลิกผ้าห่มออก เบื้องล่างเป็นชายฉกรรจ์หกคนนอนแน่นิ่ง
ทั้งหกคนนอนเบียดเป็นกระจุกเดียว จมูกมีสีคล้ำดูไว้ แต่ปากกลับอม
ปลายหญ้าปล้องท่อนหนึ่ง ที่เจาะรูให้ทะลุจากผ้าห่มขึ้นไปบนผิวดินทราย

ที่แท้ลี้เจี๊ยกลั้งเมื่อตกอยู่ในวงล้อมหนาแน่นของพวกอั้งลี้ห้วย สหพันธ์
โจรกวาดเหนือและเอืกซัวเต้า ที่หัวนังกังวลไม่รู้คลาย คือบริวารหกคนที่สลบไสล

ควรจะซ่อนไว้เยี่ยงไรจึงปลอดภัย หลังจากเค้นสมองครุ่นคิด จึงได้วิธีนี้มา
สั่งให้ไว้วาน้ำขึ้นจัดการตามความคิดเห็น

มีน้ำเล่า พวกน้ำเฝ้าคาแซ้งวันจึงหาจนแทบพลิกห้องออกมา ก็ไม่พบเงา
ร่างของบริวารแนชขึ้นปึงที่สลบไสล

ลี้เง็กลิ่งเห็นบริวารทั้งหกต่างปลอดภัย ต้องระบายลมจากปากยาว ๆ
อย่างโล่งอก เร่งมือเท้าไปที่ห้องชั้นนอกอีกครา

ตอนนั้น ชิกซัวเกี่ยมไว้วาน้ำขึ้นได้หิ้วมือเยี้ยวก่าปึงเข้ามาแล้ว ปากแผล
ของแขนขาด ไว้วาน้ำขึ้นได้ใส่ยาพันให้มันเรียบร้อย แต่ทว่า มันที่บาดเจ็บสาหัส
เกินไปจึงยังสลบไสลไม่ได้สติฟื้นคืนมา

ก่าปึงเนื่องจากตอนถูกฟันแขนขาด พอดีอยู่ในระหว่างเกร็งลมปราณเต็ม
ที่กระโดดหลบหลีกอยู่นั้น เมื่อแขนถูกฟันขาด ลมปราณจึงทะลักออกมาจาก
ปากแผลหมดสิ้น ดังนั้น มันนอกจากบาดเจ็บทางอวัยวะแล้ว ลมปราณยัง
เสื่อมโทรมจนใกล้สุดสิ้นอีกด้วย

ลี้เง็กลิ่งไม่ไปสนใจก่าปึงก่อน ก้าวยาว ๆ มานั่งขัดสมาธิที่ข้างกายเจี๊ยะลู่
ตรวจโดยละเอียดอีกครั้ง

ลี้เง็กลิ่งที่พอมีวิชาความรู้เรื่องรักษาพยาบาลจากซือแปะชั่วชิงกุนอยู่บ้าง
เมื่อตรวจโดยละเอียดแล้วระบายลมจากปากยาว ๆ

ชิกซัวเกี่ยมไว้วาน้ำขึ้นรีบปราดเข้าถาม

“ปึงจู้ ท่านคิดจะใช้ลมปราณของตัวเองกรุยจุดเส้นชีพจรให้แก่เจี๊ยะลู่
หรือไม่ ?”

ลี้เง็กลิ่งผงกศีรษะ ไว้วาน้ำขึ้นรีบกล่าวด้วยความรุ่มร้อน

“ปึงจู้ ท่านอย่าลืมนะว่าตัวเองยังบาดเจ็บอยู่ ยังคงให้ข้าพเจ้ารับใช้แทน
เกิด...”

“ท่านจะได้อย่างไร ? อาการของท่านยังสาหัสกว่าข้าพเจ้า รีบนั่งพักผ่อน
เกิด บาดเจ็บเพียงน้อยนิดนี้ ข้าพเจ้ายังทนได้อยู่”

ลี้เง็กลิ่งกับไว้วาน้ำขึ้นมีน้ำใจที่คล้ายร่วมสายเลือดเดียวกัน อยู่ต่อหน้า
ผู้คนทั้งหลาย เพื่อให้กฎของพรรคศักดิ์สิทธิ์นี้ จึงเรียกตามลำดับของพรรค
แต่เมื่ออยู่ลับหลังตัวต่อตัว มีความใกล้ชิดสนิทสนมกันอย่างยิ่ง บางครั้งยัง

เว็กรานามฝ่ายตรงข้ามโดยตรง

ไว้วาน้ำอุ่นก็เทียบกับลิ้งลิ้งไม่ได้ จำต้องนั่งเกร็งลมปราณรักษาตัวโดยสงบ
ลิ้งลิ้งผนึกลมปราณขึ้นรวมตัว สะบัดสองฝ่ามือแล้วคล่องว่องไว ตบ
ไปทั้งสามร้อยหกสิบจุดทั่วร่างเจี๊ยะลู่

กระดุกทั้งร่างของลิ้งลิ้งลั่นเกรียวกราวราวประทัดแตก แล้วจึงพริ้ม
ตาเกร็งกำลังใส่ฝ่ามือทาบไปที่กลางหลังเจี๊ยะลู่ ถ่ายทอดเข้าสู่ในร่างมันไม่ขาด
ระยะ จนประมาณชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลัง เจี๊ยะลู่จึงระบายลมจากปากยาว ๆ
เมื่อยใจเริ่มแรงขึ้นกว่าเดิม ใบหน้าที่ซีดขาวก็ระเรื่อขึ้นแล้ว

แต่ลิ้งลิ้งมีเหงื่อกาฬโสมร่าง ใบหน้ายิ่งซีดขาวกว่าเดิม

ไว้วาน้ำอุ่นไหนเลยมีกะใจพริ้มตาเกร็งลมปราณ มันหรีดาสั่งเกตอาภัพ-
ภิกขุของลิ้งลิ้งอยู่ตลอดเวลา ตอนนี้เมื่อเห็นสารรูปของลิ้งลิ้งเป็นเช่นนั้น
ก็เกรงร้อนดังมีไฟเผาผาญ อ้าปากหมายส่งเสียงเรียก

ลิ้งลิ้งต้องสะดุ้งรู้ตัว โบกมือแล้วเคลื่อนกายไปนั่งข้างอ้วงซ่อเซียวต่อ
แต่ฝ่ามือลิ้งลิ้งเพียงยื่นไปถึงเบื้องหน้าอ้วงซ่อเซียว คล้ายดั่งสัมผัส
ถูกกำแพงไร้สภาพที่ทงกัน ต้องชาค้างอยู่เยี่ยงนั้นเอง

ไว้วาน้ำอุ่นอดมิได้ต้องถาม

“ปังจู้ มีอะไรไม่ถูกต้อง ?”

ใบหน้าที่ซุบซิดของลิ้งลิ้งถึงกับแดงระเรื่อ หันมองไว้วาน้ำอุ่นด้วยความ
กระตือรือร้นแล้วตะกุกตะกัก

“น้ำอุ่น อ้วงโกวเนี่ย...อ้วงโกวเนี่ย...”

อ้วงโกวเนี่ยเป็นไร ? ลิ้งลิ้งกลับไม่สามารถบอกได้ ไว้วาน้ำอุ่นจึงรีบถาม

“เป็นไร ? หรืออ้วงโกวเนี่ยไม่มีทางช่วยได้แล้ว ?”

“มิได้ ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงใช้ลมปราณกระจายโลหิตที่อึดอยู่ทรวงอกนาง
ออกไป นางก็พอจะปลอดภัยได้อีกชั่วคราว แต่ทว่า...แต่ทว่า...”

ลิ้งลิ้งกระอักกระอ่วนจนหน้าแดงฉาน ปากอ้ากว้าง ไม่อาจส่งเสียงต่อ
อีกแล้ว

ไว้วาน้ำอุ่นที่เบรื่องปราดหลักแหลมปานใดแล้ว พอได้ฟังก็เข้าใจความ
หนักนั้เห็น เน้นเสียงด้วยสีหน้าซึ่ง

“ปิงจู้ มิใช่ไ้ไว้น้ำอุ่นปากมาก มาตราว่าบุรุษสตรีสนิทสนมกันไม่ได้ทั้งการให้การรับ แต่ที่สะไ้จมน้ำน้องสามี่นมือช่วยเหลือได้ (คำสอนของเม่งจื่อ) อย่าว่าแต่อ้วงโกวเนี้ยที่หลงรักปิงจู้จนซึ่งตริ่งใจ มาตราว่านางทราบ ก็ต้องไม่ตำหนิ ปิงจู้แน่ ตอนนั้นมิใช่เวลาธรรมดา ไม่อาจคำนึงถึงประเพณีใด ๆ อีกแล้ว”

ลี้เจ็กลิ่งครุ่นคิดด้วยความล่งเลเป็นครู่หนึ่ง จึงตัดสินใจเด็ดเดี่ยว อุ่ม-อ้วงซ้อเซี่ยวเข้าไปที่ห้องชั้นใน

วางร่างนางลงบนเตียงแล้ว แก้อกเสื้อของนางออก ทาบฝ่ามือกับทรวงอกที่ผิวขาวละเอียดเป็นยองโย เกิร์งกำลังลมปราดเข้าไปในร่างนางอย่างเชื่องช้า

ซ้วนน้ำเดือดผ่านพ้น พืชฝ่ามือไม้สัดได้กระจายออกตามผิวกายของนาง จนเป็นละอองเปียกชื้น อ้วงซ้อเซี่ยวก็ได้สติฟื้นคืนมา พอเห็นทีท่าของลี้เจ็กลิ่งทราบทันทีว่าลี้เจ็กลิ่งกำลังใช้ลมปราดภายในรักษานาง ต้องปลาบปลื้มนิดจนน้ำตาไหลซึมออกมา

นางเหม่อมองชายในดวงใจด้วยความตื่นตัน แต่แล้วนางต้องตระหนกยั้งเนื่องเพราะใบหน้าที่ซุบซิดจนเผือดขาวของลี้เจ็กลิ่ง บอกกับนางว่าชายในดวงใจบอบช้ำภายในสาหัสแล้ว

ตอนนั้น ลี้เจ็กลิ่งปล้นล้วงผ้าเช็ดหน้ากดไปที่ริมฝีปากเบา ๆ

ลี้เจ็กลิ่งแม้ไม่ต้องการก่อกวนให้อ้วงซ้อเซี่ยวตระหนก แต่อ้วงซ้อเซี่ยวเห็นแล้ว บนผ้าเช็ดหน้าขาวสะอาด ซ้วนพริบตาก็กุ่มโชกด้วยโลหิตสด ๆ นางจึงกริ่ร่องแล้วผุดลุกขึ้นโอบรัดลี้เจ็กลิ่งไว้แนบแน่น ไม่อาจสะกดกลั้นได้อีกแล้วต้องเปล่งเสียงร่ำไห้เบา ๆ

นางทราบแก่ใจ ลี้เจ็กลิ่งในยามบอบช้ำสาหัส ยังฝืนลมปราดมารักษาแก่นาง จึงตื่นตันจนสุดเปรียบประมาณได้

พลันมีเงาร่างคนวูบที่ปากประตู ปรากฏเป็นไ้ไว้น้ำอุ่นโพล่ศิริระเข้ามาเนื่องเพราะได้ยินเสียงร้องของอ้วงซ้อเซี่ยว เข้าใจผิดคิดว่าเกิดเรื่องสุดวิสัยใด

เมื่อชะโงกมองก็เห็น รีบหลบออกไปทันที เพราะไม่ปรารถนาจะเป็นผู้เข้าสอดแทรกระหว่างกลาง

อย่าว่าแต่ในใจไ้ไว้น้ำอุ่นก็มีความชื่นชมอ้วงซ้อเซี่ยวยิ่งนัก ต้องการให้นางมาร่วมพรรคเน้ย้นปิงด้วย

อ้วงซ่อเชี้ยวที่หน้าตานองหน้า ยังพอจะเห็นไฉนน้ำขึ้นเข้ามาแล้วออกไป
ชัดเจน แต่นางทราบ ชีวิตนี้ของนาง นอกจากลิ้งเกิ้ลยังไม่อาจไปรักบุคคลที่
แถมได้อีกแล้ว

เนิ่นนานให้หลัง สีหน้าของลิ้งเกิ้ลจึงค่อยน่าดูกว่าเดิม ขยับกายเบา ๆ
แต่อ้วงซ่อเชี้ยวกลับรัดไว้แนบแน่น แนบหน้าลงกับทรวงอกของลิ้งเกิ้ลมียอม
ทนาย

ลิ้งเกิ้ลที่ทราบอยู่แกล้ง อ้วงซ่อเชี้ยวหลงรักตนมานาน จึงส่งเสียง
แผ่วเบา

“อ้วงโกวเนี้ย เวลาภายภาคหน้ายังมีมากนัก เรื่องของเราสอง... รอ
ข้าพเจ้าครุ่นคิดก่อน...”

อ้วงซ่อเชี้ยวพอได้ฟังความนี้ รู้สึกความหวังของนางแจ่มใสกว่าเดิม
บ้าง แล้วทรงกายออกจากอ้อมอกลิ้งเกิ้ลอย่างเอียงอาย แล้วจึงพบเห็น เสื้อ
นางหลุดลุ่ยไม่เรียบร้อย

นางต้องร้องอุทานด้วยความเอียงอาย รีบรวบอกเสื้อไว้แนบแน่น ลิ้งเกิ้ล
ถึงก็ได้พลีลงจากเตียงแล้วกล่าว

“โกวเนี้ย ท่านพักผ่อนก่อนเถิด ตอนนี้อาการของท่านยังไม่ทุเลา น่า
กลัวต้องพักรักษาอีกกว่าสามเดือนจึงเป็นปกติได้”

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

“ข้าพเจ้าจะออกไปดูอาการไฉ่ต้งจู้ น่ากลัวพวกเราอีกสักครู่ก็ต้องเดินทาง
กันแล้ว”

เมื่อมาที่ห้องนอก เห็นม้อเยี้ยวกำปิงมีสติฟื้นคืนมาแล้ว กำลังนั่งตัว
ทรงโศกโรรสปรารถนารักษาตัวอยู่ แต่สีหน้าท่าที่ห่อเหี่ยวท้อแท้

แขนซ้ายของไฉนน้ำขึ้นยังคงบวมเป่งเป็นสีม่วงคล้ำ แต่อาศัยลมปราน
ภายในแกร่งกร้าวสมบูรณ์สักจุดไว้ ดังนั้น ในช่วงเวลาสั้น ๆ ยังมีเป็นไร

ลิ้งเกิ้ลในตอนนี้ มีสีหน้าคืนกลับสู่ความกระด้างเย็นชาเช่นปกติอีกครั้ง
เหลือบมองกำปิงแวบหนึ่งแล้วถามไฉนน้ำขึ้นด้วยความกังวล

“ไฉ่ต้งจู้ แผลที่แขนเป็นอย่างไรบ้าง ? ให้ข้าพเจ้าตรวจดูก่อน”

ไฉนน้ำขึ้นยิ้มให้ลิ้งเกิ้ลอย่างรู้เชิง ตอบไม่ตรงคำถาม

“ปิงจู้ อ้าวโกรธเสียได้สติแล้ว ? เจียะตึงจู้หลับสนิหออยู่ อาการคล้ายตั้ง
ทุเลามาไม่น้อย”

ลี้เง็กลั้งผืนยิ้มด้วยความกระตัก ล้วงขวดหยกใบน้อยออกจากอกเสื้อ
เทยาเม็ดสีขาวสะอาดออกมาไว้ในฝ่ามือสองเม็ดพลางกล่าว

“น้ำฮั่น ท่านนั่งลงก่อน ข้าพเจ้าจะตรวจรักษาให้ ทอดเวลานานเกินไป
ก็มีใครเหมาะสมนัก”

โจวน้ำฮั่นทรุดกายลงนั่ง แต่นัยปากไปที่มือเยียวกำปิง ลี้เง็กลั้งยิ้มเล็ก
น้อยกระทั่งศีรษะก็ไม่หันกลับ แต่ตืดนิ้วมือซ้ายย้อนไปด้านหลัง พลั่งดรรชนีทำ
สายพุงควับเข้าไพลายทิศทาง จัจุดชาในร่างกำปิงถึงสามแห่ง

โจวน้ำฮั่นหวั่นว้อฮาฮา กล่าวเสียงกังวาน

“ปิงจู้ เมื่อครู่ข้าพเจ้าออกไปด้านนอก หาชากของปักไธ้ตักข้าวไ้ววโป
คันตัวมันได้ยามาสองขวด เพียงไม่ทราบว่าเป็นยาขจัดพิษบนแขนนี้หรือไม่ ?”

แล้วล้วงขวดหยกสีเขียวสีม่วงออกมาสองใบ บนขวดสีเขียวสลักเป็นรูป
ฉลามสีดำกำลังอ้าปาก ส่วนบนขวดสีม่วงสลักเป็นรูปปลาหลีฮื้อทอง

ลี้เง็กลั้งรับมาเปิดจุกดม รู้สึกยาทั้งสองขวดล้วนเผ็ดจุนเฉียว จึงแยก
แยะไม่ออก ขวดใดเป็นยาขจัดพิษอาวซลับ

ลี้เง็กลั้งเบือนสายตาไปจ้องมองกำปิงที่ถูกจัจุดชานั่งตัวอ่อนระทวยบนพื้น
แล้วสาวเท้าเข้าหาหัวร่อกล่าว

“กำเฮีย เมื่อครู่พวกเราแย่งเสี่ยงชีวิตเข้าประหัตประหารกัน ตอนนั้นกลับ
มาอยู่โดยสงบในห้องเดียวกัน สนทนาปราศรัยเรื่องราวต่าง ๆ นับว่าตรงกับที่
กำเฮียบอก พวกเรามีวาสนาร่วมกันไม่น้อย”

กำปิงเมื่อได้สติฟื้นคืนมา รู้สึกชีพจรทั่วร่างปวดแปลบดังมีเข็มทิ่มแทง
กระดุกทุกท่อนอ่อนระทวย โดยเฉพาะปากแผลที่แขนขาด ยิ่งเจ็บปวดสุด
ทนทาน

เมื่อมันลืมนตา พบเห็นโจวน้ำฮั่นยืนตระหง่านอยู่ที่เบื้องหน้า กำลังจ้อง
มองอย่างเย้ยหยันอยู่ มันตอนนั้นอ่อนล้าระทวย ไม่มีปัญญาตะเกียกตะกาย
ดิ้นรนเลย อย่าว่าแต่จะคิดหนี

กำปิงในยามมีโทษ พานมิกล่าวกระไร พร้มตาเกร็งลมปราณรักษาตัว

ของมันไป ตอนนี้น้ำยังถูกลิ้นเง็กถึงจี้จุดซาไว้อีก ตลอดร่างแม้ไม่สามารถเคลื่อนไหว แต่โสตะประสาทยังคงเป็นปกติอยู่

มันจึงล้มตายด้วยโทสะ ส่งเสียงแทบแห้ง

“ลิ้นเง็กถึง วันนี้นับว่าผู้แช่ก่าพ่ายแพ้แล้ว ผู้แช่ก่าฝึกฝีมือไม่เจเนจัด เพียงพอ พ่ายแพ้ต่อมือของท่าน ต้องการอย่างไร เชิญตามความพอใจท่าน หากผู้แช่ก่าขมวดคิ้วหน้าหน้า ก็ไม่นับเป็นคนมีชื่อในวงพวกนักเลง”

ลิ้นเง็กถึงชูหัวแม่มือกล่าว

“ก่าเฮียนนับเป็นชายชาตรีที่เข้มแข็งทำฟ้าดินได้จริง ๆ แต่ทว่า ตอนนี้งังมีใช้เวลาที่ก่าเฮียนจะกลับสู่ที่เดิม (ตาย) ข้าพเจ้ายังมีเรื่องราวหลายสถานมา ขอความร่วมมือจากก่าเฮียน”

มือเยี่ยวก่าปิงมีอุบายความคิดที่ลึกซึ้งเลือดเย็นยิ่ง ที่มันตะเบ็งเสียงเมื่อครู่ เพียงแต่มารยาไปเท่านั้น ความจริงแล้ว มีผู้ใดในแดนดินจะเด็ดเดี่ยวจนไม่กลัวตาย

ก่าปิงทราบแต่แรกแล้ว ในช่วงเวลาสั้น ๆ นี้ลิ้นเง็กถึงยังไม่สังหารมัน

เนื่องเพราะการใส่ยาพิษแผลแก่มัน ฝ่ายตรงข้ามต้องมีปัญหายุ่งยากไม่อาจคลี่คลาย แม้มันก็พอที่จะฉวยโอกาสนี้ เสนอเป็นเงื่อนไขแลกเปลี่ยนชีวิตมันคืนกลับมา

ก่าปิงพอได้ฟังก็พริ้มตา มารยาเป็นเด็ดเดี่ยวเข้มแข็งไม่อาจกลักราย ลิ้นเง็กถึงต้องเลิกคิ้วแล้วแยมยิ้มกล่าว

“ก่าเฮียน ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการพร่ำไร้สาระ พิษที่ไว้รตึงจู้ของพรรคเราถูก ไม่ทราบวก่าเฮียนรู้จักหรือไม่ ? ในยาขวดสีเขียวกับสีม่วงนี้ ขวดใดจึงเป็นกาชจัดพิษ ?”

มือเยี่ยวก่าปิงแค้นหัวร่อส่งเสียงดัง ๆ

“ลิ้นเง็กถึง เรามาบอกกันโดยเปิดเผยก่อน หากผู้แช่ก่าบอกแก่ท่าน ท่านไขป่ล่อยผู้แช่ก่าไปหรือไม่ ?”

ลิ้นเง็กถึงเดาออกแต่แรกวก่าปิงต้องใช้ไม้นี้ จึงพลันแค้นเสียงยะเยียบเกินชา

“ก่าปิง ท่านออกจะครุ่นคิดได้สวยงามเกินไป ท่านรังควานแนฮั่นปิง

เราช้า ๆ ซ้อน ๆ หลายครั้งครา หากอภัยไว้ชีวิตท่านง่ายดายเยี่ยงนี้ มิเพียง
ภายหน้าจะถูกชนชาวนักเลงก่นด่าตำหนิ แ่นั่นปึงปล่อยปลະศัตรูให้เป็นบาทภัย
หยาบรังแกง่ายดายเท่านั้น ผู้คนในพรรคที่ต่อสู้จนตัวตายไป ก็ไม่อาจหลับตา
ในปรภพได้”

ขณะกำปึงจะกล่าวกระไร ลี้เจ็กลิ่งก็แค้นหัวร่อกล่าวต่อ

“อีกประการ เพราะเรื่องเล็กน้อยนี้ จะแลกเปลี่ยนชีวิตท่านคืนกลับ
ชีวิตของท่านก็ออกจะต่ำค่าจนทรมานเกินไปบ้างกระมัง ?”

กำปึงแค้นเสียงด้วยความเดือดดาล พานหลับตา ใช้การถอยเป็นรุก
โดยหวังให้สามารถชู่กรโชกลี้เจ็กลิ่งยินยอมรับปากการขอรองของมัน

ความจริงมันรู้้อยู่แก่ใจ ลี้เจ็กลิ่งนอกจากรักถนอมบริวารอย่างยิ่งแล้ว ยัง
มีแป๊ะอีเพี้ยอีกนางหนึ่งที่อยู่ในเงื้อมมือมัน มันจึงมีการต่อรองกับลี้เจ็กลิ่งอยู่
ได้เสมอ

ลี้เจ็กลิ่งเมื่อเห็นกำปึงเป็นเช่นนั้น มิกล่าวกระไรต่อไปอีก หันไปกล่าวกับ
ไว้วน้ำฮุ้น

“ไว้วตั้งจู ระบายท่านลงมือเอง ถอนส่ว่านางนางแอนด์อาบยาพิษที่
แขนออกมา...”

ไว้วน้ำฮุ้นหัวร่อเสียงกังวาน สะบัดแขนซ้ายที่บาดเจ็บเบา ๆ ก็สามารถ
รีดส่ว่านางนกนางแอนด์ออกมานอกผิวกายได้ ตะปบมือวูป ส่ว่านพิษทาง
นางแอนด์ก็พุ่งเข้ามาในมืออย่างง่ายดาย

กำปึงเบ็งตาจนเหลือกถลน จ้องมองลี้เจ็กลิ่งด้วยความสงสัย มิทราบลี้-
เจ็กลิ่งจะก่อการเลศนัยใดกัน ?

ลี้เจ็กลิ่งหัวร่อแค้น ๆ มือหนึ่งถือขวดยา มือหนึ่งถือส่ว่านพิษ แค้น
เสียงกับกำปึง

“กำเฮีย ในเมื่อท่านไม่ยินยอมอำปากที่สูงศักดิ์ ข้าพเจ้าก็จำต้องล่วงเกิน
แล้ว...”

จบค่านั่งยอง ๆ ลงไป จี๋ทางปลายที่เรียวแหลมของส่ว่านางนกนางแอนด์
ลงบนแขนข้างที่ยังสมบูรณ์ของกำปึง

กำปึงตอนนั้นไม่สามารถดิ้นรนเคลื่อนไหว จึงกระวนกระวายจนดวงตา

แทบมีไฟพวยพุ่งออกมา แผลสุดเสียง

“ลี้เจ็กลิ่ง ท่านจะทำอย่างไร ?”

ลี้เจ็กลิ่งแสรังถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“วาจานี้ของท่านหมายความว่าอย่างไร ?”

กำปิงตัดสินใจแผดคำขึ้นสุดเสียง

“ผู้แซ่ลี้ ไม่อย่างนั้นก็จะให้ความรวบรัดแก่ผู้แซ่ก่า การมาทรมานเช่นนี้ ไม่อาจนับเป็นผู้กล้าหาญได้ดอก”

กำปิงทราบแกลใจ พิชของส่วนางนางแอนด์นี้ร้ายกาจยิ่งนัก แท่งเข้าไไปในผิวกาย หากสกัดจุดทันเวลา ยังพอจะต้านพิชไว้ได้หนึ่งวันหนึ่งคืนมิให้แผ่กระจาย แต่ตอนนั้นมันอ่อนล้าไปทั้งร่าง ไม่สามารถจะสกัดจุดได้อีกแล้ว

กำปิงจึงแก้จนชบครามแนบแน่น มันทราบลี้เจ็กลิ่งแทงส่วพิชใส่ตัวมัน จุดประสงค์สำคัญเป็นต้องการทดสอบดูยาทั้งสองขวดนั้น ขวดใดจึงเป็นกาชจัดพิช

ลี้เจ็กลิ่งมีจิตเจตนาเช่นนั้นจริง ๆ และก็ดูออก กำปิงตอนนี้เป็นแสรังปั้นเหน้าซึ่งขัดใจหวาดหวั่น จึงเพียงหมายชู่ขวัญมันเท่านั้น

เมื่อเห็นกำปิงแผ่ร่องอย่างแท้จริงเป็นจัง ยิ่งทราบว่ในใจกำปิงมีความหวาดหวั่นอยู่ จึงแยมยิ้มกล่าว

“ก่าเฮีย เป็นผู้ที่ชนชว่นักเลงยกย่องว่าเข้มแข็งทรนง ส่วพิชต่ำต้อยนี้ คาดว่ก่าเฮียต้องไม่แยะแสบในสายตา”

หยุดแยมยิ้มเย้ยหยันแล้วกล่าวต่อ

“พร้อมกันนั้น พอจะทดสอบออก ช่วญของก่าเฮียไชจะเป็นเช่นชนชว่นักเลงเล่าลือกันหรือไม่ ?”

กำปิงเดือดดาลจนตัวสั่นระริก ตาเหลือกถลน หอบหายใจถี่เร็ว ช่วครู่จึงแผดสุดเสียง

“วันนี้เราจึงทราบ ลี้เจ็กลิ่งท่านถึงกับเป็นคนต่ำช้าที่ฉวยโอกาสซ้ำเติมคนในระหว่างอันตราย...”

ลี้เจ็กลิ่งแยมยิ้มสอคำ

“มิกล้า นี่ล้วนเป็นการสอนของก่าเฮีย ข้าพเจ้าเพียงเลียนแบบเท่านั้น

ดอก"

กำปิงทราบ ลีเจ็กลิ่งหมายถึงมันลอบยุยงผู้คนไปจูโจมแนฮุ้นป้ง และคร่ำตัวแป๊ะอีเพี้ยเป็นประกันคุกคามต่อลีเจ็กลิ่ง

มันจึงลอบแค้นเสียงเย็นชา เข้มปากไม่ว่ากล่าวอีกแล้ว ลีเจ็กลิ่งหัวร่อแค้น ๆ กดปลายส่ว่นในมือลงไปที่แขนกำปิงอย่างเขื่องซ้ำ ส่วนปากกล่าว

"กำเฮีย ช่วงเวลาที่ส่ว่นพิชแทงเข้าไปที่แขนท่าน ก็คือโอกาสที่ท่านจะตอบปัญหาของข้าพเจ้า ควรทราบข้าพเจ้ากลับไม่มีวิธีช่วยเหลือท่าน"

ขณะส่งเสียง ปลายส่ว่นได้แทงซ้ำ ๆ เข้าไปในแขนกำปิงจนลึกร่วมสามนิ้วแล้ว

กำปิงรำร้อในใจ

'ดูที่ท่าของฝ่ายตรงข้าม มิใช่ใช้วิชาซู่วู๋เราอย่างแน่นอน และหากมันใช้ตัวเราเป็นเครื่องทดลองสรรพคุณยาทั้งสองขวดนั้น มิเพียงมันจะทราบขวดใดเป็นยาขจัดพิษไปได้เท่านั้น เรายังต้องทนความเจ็บปวดที่ไม่จำเป็นนี้อีกด้วย'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น พลันร้องสุดเสียง

"ก็ได้อีก ก็ได้อีก ผู้แซ่ก่ายอ้มแพ้ว บอกแก่ท่านก็แล้วกัน"

ลีเจ็กลิ่งแยมย้มเย้ยหยัน ชักส่ว่นพิชขึ้นพลางกล่าว

"กำเฮียเป็นผู้รู้สถานการณ์จริง ๆ มิเช่นนั้น ไม่อาจนับเป็นวีรบุรุษที่ชาญฉลาดได้"

กำปิงเดือดดาลจนหน้าเขียวคล้ำ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"ในขวดสีเขียวคือยาขจัดพิษ..."

ลีเจ็กลิ่งทราบกำปิงต้องไม่ไปปิด จึงรีบลุกขึ้นแล้วถาม

"ใช้ด้วยวิธีใด ?"

ตอนกำปิงมั่วสุมกับคนเฮ็กซัวเต้า ทราบวิธีใช้ยาขจัดพิษนี้จากปากคำของปักไธ่ตักซัวมา ดังนั้น เมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือผู้อื่นมิอาจไม่ตอบได้ จึงกระซกเสียงด้วยโทสะ

"เหยาสิตำในขวดเขียวออกมา กลืนกินส่วนหนึ่ง พอกปากแผลอีกสามส่วน..."

กล่าวได้เท่านั้นก็เข้มปากไว้ ลีเจ็กลิ่งก็มีตามมากความ รีบย้อนกลับมา

ท่าเวทไถ่น้ำขึ้น ให้กลืนกินยาเวทอีกสองเม็ดก่อน แล้วจึงฉีกแขนเสื้อข้างซ้าย
ไว้ให้น้ำขึ้นออกมา

แขนซ้ายไถ่น้ำขึ้นตอนนั้นบวมกว่าธรรมดาถึงหนึ่งเท่าตัว เป็นสีดำ
แฉววาวจนน่าตระหนกยิ่ง

ลี้เจ็กลึงล้วงมิดหยกเล่มน้อยออกจากอกเสื้อกริดไปที่ปากแผลเบา ๆ
ไต่หัดสีม่วงคล้ำสายหนึ่งพุ่งออกมาเป็นลำทันที

ไถ่น้ำขึ้นยั้มแย้มแจ่มใส จับตามองลี้เจ็กลึงที่กริดเนื้อขจัดพิษให้ โดย
ไม่ว่าท่าเจ็บปวดรวดร้าวแม้สักน้อยนิด

ลี้เจ็กลึงหวดเนื้อรอบ ๆ ปากแผลของไถ่น้ำขึ้นเบา ๆ ทั้งยังคอยสังเกต
ให้หน้าไถ่น้ำขึ้นอยู่ตลอดเวลาอีกด้วย

ความจริงลี้เจ็กลึงทราบ ไถ่น้ำขึ้นมีเปลือกนอกที่ปลอดโปร่งแจ่มใส แต่
ความจริงพยายามสะกดกลั้นความเจ็บปวดไว้ ร่างที่สิ้นระริกเบา ๆ พอลงดู
ก็พบว่าไถ่น้ำขึ้นเจ็บปวดเพียงใด

ชั่วคราว โลหิตพิษที่ปากแผลได้หลั่งไหลหมดสิ้น กลายเป็นโลหิตสีแดง
จางแล้ว เนื้อของลำแขนก็กลายเป็นสีแดง ลี้เจ็กลึงจึงเหยาผงสีดำออกจาก
ขวดเขียวลงไปที่ปากแผลเล็กน้อย ใช้ผ้าพันให้แล้วตักน้ำสะอาดมาผสมยาแก้
ไถ่น้ำขึ้นดื่มลง

เมื่อทุกประการเสร็จสิ้น เป็นเวลาสนธยาใกล้ค่ำแล้ว

ลี้เจ็กลึงฉวยโอกาสที่ไถ่น้ำขึ้นเกร็งลมปราณรักษาตัว เข้าไปดูอวัยวะ
ที่ขยี้ในห้องในอีกครั้ง เห็นนางเอนกายหลับกับพนักเตียงด้วยความเหนื่อยอ่อน

ทั้งกระหม่อมจึงเฝียวังเวง เหลือเพียงลี้เจ็กลึงกับม้อเยี้ยวกำปิงสองคน
เท่านั้น ที่กำลังขมวดคิ้วครุ่นคิดความในใจกัน

ลี้เจ็กลึงเดินไปมาซ้ำ ๆ พลันหันไปกล่าวกับกำปิงที่พริ้มตาครุ่นคิด

“กำเฮีย ข้าพเจ้ายังมีอีกสองเรื่อง หวังให้กำเฮียยินยอมช่วยเหลือเสีย
ด้วย...”

กำปิงแสร้งยิ้มกล่าว

“ปังจูผู้ยิ่งใหญ่มีปัญหาใดต่อมตัวมาถาม เชิญบอกเถิด ผู้แซ่กำไหนด
แยกฝ่ามืออยู่ในคำสั่งได้”

ลี้เจี๊ยกถึงทราบว่ามันยังไม่คลายขุนเคื่อง แต่มีถือสาเอาความ ยังคงแยม
ยิ้มกล่าว

“คนของพรรคเราที่ถูกยามอมสลบ มีวิธีใดจึงช่วยพวกมันฟื้นคืนมาได้ ?”

กำปิงเหลืออกตาเบะปากกล่าว

“เรื่องนั้นหรือ... มิใช่เป็นที่ผู้แซ่ก่าจะทราบได้แล้ว”

ลี้เจี๊ยกถึงเลิกคิ้วสูงจนตาเป็นประกายวาว กระซุกเสียงด้วยโหเส

“กำปิง ท่านอย่าได้มีเห็นโลงไม้หลังน้ำตา ข้าพเจ้ามิใช่เป็นคนมีจิตใจ
อ่อนแออริ คาดว่าท่านก็ต้องรู้อยู่แก่ใจแล้ว”

กำปิงที่มีแผนอยู่ก่อนแล้ว จึงหัวร่อพลางบับเสียงเล็กเสียงน้อยกล่าว

“ผู้แซ่ลี้ ตอนนี้ผู้แซ่ก่าเป็นเชลยของท่าน อำนาจตัดสินความเป็นความ
ตายอยู่ที่มือของท่านโดยสิ้นเชิง แต่ทว่า...”

มันเสยะยิ้มแล้วมีส่งเสียงต่อ ลี้เจี๊ยกถึงเพียงครุ่นคิดวูบก็เข้าใจความหมาย
ในวาจา มัน จึงแค้นหัวร่อกล่าวบ้าง

“ข้าพเจ้าคาดเดา ความหมายของท่านคล้ายมีเงื่อนไขแลกเปลี่ยนอยู่อีก”

หยุดแค้นหัวร่อแล้วแค้นเสียงเย็นเยะเยียบ

“กำปิง ท่านอย่าลืม ตอนนี้มิใช่อยู่ในภูเขาเอ็กเล้งซัวของท่าน แต่เป็น
อยู่ในกำมือข้าพเจ้า”

กำปิงแค้นเสียงตอบ

“ใช่ ! แต่เราสองพอจะบอกกันตามตรงได้ หากท่านไม่ยอมปล่อยผู้แซ่
การอดชีวิตไป มิเพียงคนของพรรคท่านที่สลบไสล จะมีภัยถึงแก่ชีวิตเท่านั้น
กระทั่ง...”

ลี้เจี๊ยกถึงตาวาวด้วยความเดือดดาล ตวาดสอคำ

“กระทั่งเป็นไร ?”

“กระทั่งเอี้ยเท้าเปื้อนอิเหน่ ก็ต้องติดตามข้าพเจ้าลงไปในปรภพด้วย”

ลี้เจี๊ยกถึงใจหายวาบ ขมวดคิ้วแนบแน่นทันที ครุ่นคิดจนเจี๊ยบขริมแล้ว

กำปิงฉวยโอกาสนั้นคุกคามต่อ

“ลี้เจี๊ยกถึง ท่านเพียงยกมือปล่อยสักครั้ง นับแต่นี้พวกเราก็เป็นน้ำบ่อที่ไม่
กล้ากรายน้ำลำธาร ความแค้นแค้นขาคของผู้แซ่ก่า ก็จะเลิกรามิสืบสาวเอาความ

ก็ทั้งยังปล่อยคนรักของท่านคืนกลับมาให้ มิเช่นนั้น ชีวิตของผู้เช่าก็ไม่เป็น
ท่าใดเสียตาย กลับยังปิติที่มีสตรีสะคราญปานเทพิดาร่วมทางไปในปรภพ..."

ดวงตาลีเจี๊ยกเป็นประกายอำมหิตจนน่าหวาดหวั่น ตวาดสอตะ

"กำปิง ท่านอย่าได้ประเมินเราบังจู้ผิดไป ควรทราบไว้ ท่านตั้งตัวเป็น
พ่อครูของพรรคเราหลายครั้งครา ยิ่งสมหัวคบคิดกับพวกชั่วช้าเอี้ยก้วยเจ้าสังหาร
คนของเนฮุ้นปึงเราไปห้าคน บัญชีชกเลือดรายนี้ หากไม่ควักหัวใจท่านออก
มาเช่นไร ไม่สามารถสลายความอาฆาตแค้นของผู้คนในพรรคเราเด็ดขาด"

กำปิงเห็นลี้เจี๊ยกเดือดดาลจนตาเป็นประกายอำมหิตแวววาว วาจาท่า
กล่าวก็เด็ดเดี่ยวหนักแน่น ต้องรู้สึกเย็นวาบไปทั่วร่างจนสั่นระริกทันที ประหนึ่ง
มีมดคันคมกริบได้จ่อที่ทรวงอกมันก็ปาน

มันสุดลมหายใจลึก ๆ เข้าสะกดกลั้นความหวาดหวั่นชั่วขณะของมัน
ไว้ แล้วส่งเสียงแหบพร่า

"ลี้เจี๊ยก ท่านไม่คำนึงถึงแป๊ะอียี่อี้ยอีกแล้ว ? ควรทราบว่านางตอนนี
ก็อาศัยในมือผู้เช่า..."

กล้ามเนื้อบนใบหน้าลี้เจี๊ยกถึงกระตุกถี่เร็ว แต่ขบขรามกลับไว้ เค้นเสียง
จกไฟฟืน

"กำปิง ไม่ต้องกล่าวมากความแล้ว ต่อให้ท่านมีเล่ห์การมคมคายเพียง
ใด ข้าพเจ้ายังไม่ยอมมอภัยไว้ชีวิตท่านโดยเด็ดขาด"

มาตรว่าเปล่งเสียงหนักแน่นจนเด็ดเดี่ยวยิ่ง แต่หัวใจลี้เจี๊ยกกลับปวด
แปลบดังมีมดกริดเงื่อนไขอยู่

ลี้เจี๊ยกทราบ กำปิงอำมหิตโหดเหี้ยมยิ่ง หากไม่สามารถรักษาชีวิตมัน
ไว้ แป๊ะอียี่อี้ยก็ต้องเสียชีวิตตายตาม มิใช่เป็นวาจาขู่ขวัญเด็ดขาด

ซึ่งก็หมายความว่า ลี้เจี๊ยกที่พิพากษาประหารกำปิงอย่างเด็ดเดี่ยว ก็เท่า
กับพิพากษาประหารชีวิตแป๊ะอียี่อี้ยด้วย

ตอนนั้น ลี้เจี๊ยกเจ็บซ้ำเสียใจสุดเปรียบประมาณ แต่ไม่มีทางที่จะกลับ
กลายชะตาชีวิตของทุกคนได้

กำปิงเมื่อได้ยินลี้เจี๊ยกว่าดังนั้น ร่างต้องสั่นระริกอย่างรุนแรง มันดู
นอกจากที่ที่เด็ดเดี่ยวของฝ่ายตรงข้าม ลี้เจี๊ยกต้องไม่ยอมไว้ชีวิตมันเด็ดขาด

กำปิงที่มีเคยรู้จักความหวาดกลัวมาเป็นเวลาหลายสิบปี ตอนนั้นกลับได้ซึ่ง
ถึงความหวาดกลัวเป็นรสชาติได้แล้ว

มันคล้ายได้รู้สึก หัตถ์ของพญามัจจุราชยื่นเข้ามาใกล้มันทุกขณะแล้ว

กำปิงถอนใจยาว ซ้อนตาที่พราหมณ์เหม่อมองเพดานห้องแนวนิ่ง อดีต
ของครึ่งชีวิตวนเวียนปรากฏขึ้นในมโนภาพจนแจ่มชัด

มันพลันบังเกิดความรู้สึกที่ประหลาดยิ่ง เป็นครั้งแรกที่รู้สึก สองมือ
ของมันก่อกรรมทำเข็ญจนแปดเปื้อนโลหิตชุ่มโชกเกินไป ครั้งแรกที่รู้สึกละลาย
ต่อชีวิตมันที่ดำรงในโลก รู้สึกคล้ายกำลังรอรับคำพิพากษาครั้งสุดท้าย... ถูก
มโนธรรมประจักษ์สาปแช่งตำหนิให้คิดหาเล่ห์อุบายรักษาสีชีวิตไว้

มันสงสัยรำพึงเบา ๆ ล้วนแล้วกล่าววาทะที่ผิดต่อบาปกรรมในอดีต
โดยไม่รู้ตัว

มันพลันเข้าใจมาได้ มิว่าในมวลหมู่มนุษย์ จะอยู่ดีธรรมสักเพียงใด มัน
จะเร็วจะช้าก็ต้องกวักมือเรียกหาท่าน มิว่าท่านจะเป็นอัจฉริยบุคคลที่สูง
หรือเป็นผู้ต่ำช้าที่สุดร้าย

ก่อนหน้าที่จะเข้าสู่ความสงบชั่วนิรันดร์นี้ ต้องไม่ยินยอมให้ท่านได้เลือก
เห็นเด็ดขาด มันต้องเป็นไปในสภาพเดียวกันทั้งสิ้น เข้มโหดและสงบสันติ

นี่ก็คือบันปลายของชีวิต ความแตกดับครั้งสุดท้ายในชีวิต

ลี้เจ็กถึงตอนนั้นนั่งขัดสมาธิกับพื้น จ้องมองมือเยี่ยวกำปิงด้วยความ
ตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง

ครั้งแรกที่รู้สึก ใบหน้าทุเรศอัปลักษณ์ของกำปิงถึงกับเปล่งประกายที่
อาจหาญแจ่มใสออกมา

ลี้เจ็กถึงสะท้อนเบา ๆ ช่วงเวลานั้นคิดไม่ออก เป็นเรื่องราวใดสามารถ
บันดาลให้จอมอสูรที่ขึ้นชื่อว่าเป็นพวกนักเลง สามารถสำนึกผิดจนกระจำงมาได้

ทันใดนั้น มือเยี่ยวกำปิงห่อปากกุเสียงแหลมเล็ก เป็นสามยาวหนึ่งสั้น
ชั่วพริบตา มีเสียงกู่รับมาจากหลังเนินดินที่ห่างไกลยิ่ง

อีกชั่วขณะ สตรีกลางคนร่างสูงใหญ่เจ้าหน้าอัปลักษณ์ ปรากฏขึ้นบน
ลานกว้างหน้ากระท่อม

ซิกซัวะเกี่ยมไว้นำน้ำอุ่นผุดลุกขึ้นเพราะได้ยินเสียงกู่อยู่นานแล้ว จับตา

ทงวาวจ้องมองที่หน้ากระท่อมแว่นหนึ่ง

เมื่อแลเห็นผู้มา สองมือได้ยกขึ้นช้า ๆ หมายถึงโอบออกไปสักระยะหนึ่ง
แต่ลี้เจ็งลิ่งส่ายหน้าห้ามไว้ สงบรอดูทุกประการอย่างเยือกเย็น

มือเยียวกำปังลืมหิตาขึ้นกล่าวเสียงแหบแห้ง

“ตอณา แบกแป๊ะโกวเนี้ยเข้ามาในห้อง”

สตรีอัปลักษณ์ทางหน้ากระท่อมรับคำ โอบควับเข้ามาในห้อง เมื่อเห็น
เงาหน้านางของกำปัง นางต้องตระหนกจนกริตร้องเสียงแหลมเล็ก วิ่งปราด
มาขวางหน้ากำปังไว้ กระซอกมิดสันประกายแวววาวออกมาเล่มหนึ่ง จี๋ไปยังถุง
ที่กลางหลัง แล้วกล่าวภาษาฮั่นที่แปร่งหู

“หากพวกท่านทำอันตรายเจ้านายเรา เราจะฆ่าสตรีที่อยู่บนหลังเราทันที...”

ลี้เจ็งลิ่งกับโจ้วน้ำขุ่นต่างเห็นในปราดแรกที่สตรีอัปลักษณ์โอบเข้ามา
ในแฉกกลางหลังนางคือแป๊ะอี้ยี

ความจริง มิว่าผู้ใดของทั้งสองเพียงลงมือ ก็สามารถสยบนางไว้ได้ภาย
ในกะพริบตาเดียว แต่ทว่า ทั้งสองต่างถูกพฤติกรรมพิสดารของกำปังก่อความ
ให้รุ่มงสงสัย จึงไม่ต้องการลงมือโดยวู่วามหุนหัน

ลี้เจ็งลิ่งในตอนนั้น ซ้อนตามองเพดานห้องอย่างงงงัน พยายามเค้น
แวงเองครุ่นคิด โฉน่มือเยียวกำปังจึงพลันยินยอมมอบเคลยสำคัญที่มันล้ำมา
ได้ คืบให้ได้อย่างง่ายดายไม่มีเงื่อนไข ?

ทันใด มือเยียวกำปังส่งเสียงเบา ๆ

“ตอณา เจ้าหลีกไป มอบแป๊ะโกวเนี้ยคืนแก่พวกมันก่อน ค่อยฟังเรา
อีกแล้ว...”

ในกระแสเสียงครานี้ ถึงกับมีความจริงใจโดยบริสุทธิ์ แต่สตรีอัปลักษณ์
ที่ไม่คล้อยตามชาวตงจ้วนต้องเหม่อมองเจ้านายนางจนตะลึงลาน ครุใหญ่ให้หลัง
จึงพยายามฝืนใจปลดถุงไหมทองออกจากหลัง อุ้มแป๊ะอี้ยีไปวางบนเก้าอี้

มือเยียวกำปังกล่าวเสียงแหบพร่าต่อ

“ลี้เจ็งลิ่ง ตอนนี้อยู่แก่ใจได้คืนแป๊ะอี้ยีที่ไม่ถูกระคายแม้สักขุมขนหนึ่ง
แก่ท่าน ขอให้ท่านเชื่อถือ ผู้แซ่กามีเคยแต่ต้องนางเลยแม้กระทั่งปลายนิ้ว”

ลี้เจ็งลิ่งผงกศีรษะเล็กน้อย แสดงว่าเชื่อถือว่าจากำปังสนิทใจ

กำปิงถอนใจกล่าวต่อ

“ผู้แซ่ก่าตอนนี้พิการถูกคร่ำตัวไว้ บอกตามความจริงใจ มีวามมนุษย์รูปนามใด ไม่มีคนมืรักเสียตายชีวิต แต่ผู้แซ่ก่าเมื่อครุ่นคิดใคร่ครวญแล้ว ก็ได้เข้าใจจนปลงตกเรื่องความเป็นความตาย มนุษย์ทั้งหลายไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ตายโดยโรคร้ายไข้เจ็บและตายโดยมือของศัตรูคู่แค้น ผลของมันเป็นเช่นเดียวกันมิได้ผิดแปลกเลย ในเมื่อผู้แซ่ก่าฆ่าคนของเนฮั่นปึงมาก่อน บัดนี้ เสียชีวิตกับมือของคนเนฮั่นปึง กล่าวได้ว่าเป็นกงเกวียนกำเกวียนที่ยุติธรรมแล้ว...”

กวาดตามองผู้คนแวบหนึ่ง จึงกล่าวต่อ

“ผู้แซ่ก่าอาละวาดในวงพวงนกเลงมาครึ่งชีวิต มีวาลังฝีมือหรือปัญญาความคิด แน่ใจว่าหาผู้ใดเทียมได้น้อยกว่าน้อย โลหิตที่แปดเปื้อนมือทั้งสองเชื่อว่าไม่ด้อยกว่าท่าน ก่อนนี้ที่เราฆ่าคนของเนฮั่นปึง เพราะต้องการล้างแค้นหนึ่งฝ่ามือที่เคยถูกฟาดในอั้งปึงชั่วจึง บัดนี้ท่านมาฆ่าเรา เป็นการล้างแค้นแทนเหยียดในพรรคท่าน เยี่ยงนี้ทั้งสองฝ่ายนับว่าลบล้างไม่ติดค้างกันได้...”

กำปิงกล่าวถึงตอนนี้ กระแสเสียงแทบพรวดว่าเดิม แต่ใบหน้ากับเปล่งปลั่งแจ่มใสอย่างไม่เคยมี

มันหันไปที่สตรีอุปลักษณ์แล้วกล่าวต่อ

“ตอนา เมื่อเรื่องในที่นี้เสร็จสิ้น ท่านลำเลียงซากศพเรากลับเขาเอ็กเล้งซัว และบอกต่อทุกคนในภูเขา ไม่อาจล้างแค้นแทนเราเด็ดขาด พลังฝีมือของพวกมันยังด้อยนัก และถ้ายทอดวาจาของเรา นับแต่บัดนี้ นอกจากมีเรื่องจำเป็นไม่อาจออกจากอาณาบริเวณภูเขาเอ็กเล้งซัวเกินกว่าหนึ่งร้อยลี้เด็ดขาด”

กำปิงกล่าวจบคำ ไม่สนใจตอนาจะรำไ้จนเผลอเสียใจปานใด หันมากล่าวกับลี้เจ็กลิ่งต่อ

“ผู้แซ่ก่าเชื่อสนิทใจ สองท่านต้องไม่รังควานต่อบริวารผู้แซ่ก่า”

ลี้เจ็กลิ่งนั่งอึ้งมิได้ตอบ เพราะกำลังใคร่ครวญถึงเรื่องมีความสำคัญอย่างใหญ่หลวงอยู่

ซิกซัวะเกี่ยมไ้ว้นำฮั่นแย้มยิ้มรับปากแทน

“ก่าเฮียวางใจ เรื่องนี้ต้องไม่เกิดขึ้นแน่”

ม้อเยี่ยวกำปิงครุ่นคิดครู่หนึ่ง จึงกล่าว

“คนของพรรคท่านที่ถูกอั้งลิ้วห่วยมอมสลบ นั้นเป็นยาสลบที่รุนแรงยิ่ง แต่มิใช่เป็นยาที่มีพิษ ไม่ต้องรักษาพยาบาล ผ่านอีกสามชั่วยามก็จะฟื้นคืนมาได้เอง”

ไ้วน้ำฮุ้นกล่าวด้วยความพลุ่งพล่านตื่นตัน

“นึกไม่ถึง ถ้าเหยียดถึงกับได้สำนึกในตอนนี ยินยอมเลิกละอคติกับพรรคเราโดยไม่มีเงื่อนไข ก่อน ๆ นึกกลับเป็นข้าพเจ้าตำหนิก้าเหยียดพลาดไป...”

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

“ตัวข้าพเจ้าเอง ยินดีใครได้พบกับก้าเหยียดอีกเป็นอย่างยิ่ง แต่จนใจที่พฤติกรรมในก่อน ๆ ของก้าเหยียด เพราะความอาฆาตแค้นกับพรรคเราลึกซึ้งเกินไป! ในกฎของพรรคที่ตราไว้ ข้าพเจ้าก็ไม่มีปัญญาช่วยเหลืออย่างไ้ได้ เพียงหวังไว้ขอให้ชาติหน้าได้มีวาสนาพบกับชายชาตรีที่อาจหาญเช่นก้าเหยียด...”

ก้าบึงเตงเสียงหัวร่อดังก้องแล้วกล่าว

“วาจาของไ้วเหยียด เป็นที่ผู้แซ่ก้าต้องปลาบปลื้มตื่นตันสุดซึ่ง ผู้แซ่ก้าขอรับน้ำใจนี้ไว้แล้ว หากชาติหน้ามีจริง ขอให้เราสองได้เกิดเป็นสหายรัก อย่าเป็นศัตรูกันอีก...”

แล้วพลันหันมาส่งเสียงดัง ๆ

“ลี้เจ็กลิ่ง ตอนนีผู้แซ่ก้าไม่มีกำลังสักน้อยนิด ยังหวังให้ท่านยินยอมให้ความรวบรัดแก่ผู้แซ่ก้าด้วย”

ตอนนั้น สตรีอุปลักษณะตอนาได้รำให้จนเสียงแหบแห้ง คุณเข้าอยู่เบื้องหน้าก้าบึงมียอมลุกขึ้นอีก

นางเข้าใจกระจำง เจ้านายนางมีพลังฝีมือเลอเลิศครอบคลุมแผ่นดิน ตอนนี้งต้องกลายเป็นพิการถูกคว่ำตัวไว้ คนของฝ่ายตรงข้ามย่อมต้องมีฝีมือที่เลอเลิศเหนือกว่า ในเมื่อเจ้านายนางไม่มีปัญญาเอาชนะ คงต้องไม่มีหวังรอดชีวิตได้แน่นอนแล้ว

ไ้วน้ำฮุ้นถอนใจเบา ๆ หันกายเดินออกไป โดยไม่อาจหักใจอำมหิตมาเห็นศัตรูที่สำนึกผิดตอนก่อนตาย เสียชีวิตกับคมกระบี่อย่างสยดสยองได้

ตอนนั้น ทั้งกระท่อมเจียบงันจนวังเวง พอจะได้ยินเสียงหัวใจเต้นของตัวเอง แต่ทว่า ในบรรยากาศที่เจียบงัน ได้แฝงความรันทดหุดหู่ไว้อย่างมาก

หลาย

ลี้เจี๊ยะลี้ยังคงมีสีหน้าขาด้านไร้ความรู้สึก สองตาเป็นประกายแวววาว
เจิดจ้า เดินช้า ๆ ไปที่เบื้องหน้าม้อเยี้ยวกำปิง

ทันใดนั้น สตรีอปลักษณ์กรีดร้องสุดเสียง มิดลันในมือปักเข้าไป
คอหอยของตัวเองสุดแรง

ม้อเยี้ยวกำปิงตระหนกยิ่ง ยังมีทันตवादห้าม พลันมีเงาสีขาววูบมา
เสียงตึงตังสนั่น มิดลันในมือของสตรีอปลักษณ์ตอานาถูกลี้เจี๊ยะลี้ชิงไปโดย
ง่ายดาย

ตอนที่ปรณนิบัติรับใช้เจ้านายผู้นี้มานานปี เมื่อเห็นเจ้านายต้องมาตาย
อย่างอนเอนนาถปานนี้ นางแค้นตัวเองที่ไม่มีความสามารถช่วยเหลือ จึงทั้งเดือด
ดาล ทั้งรันทดอย่างยิ่ง เมื่อเห็นลี้เจี๊ยะลี้เดินช้า ๆ เข้ามา นางไม่อาจหักใจเห็น
จู่หยินที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรต้องมาหลังโลหิตตายต่อหน้านาง จึง
ใช้มิดลันในมือสังหารตัวเองเสียก่อน

ตอนนี้ มิดลันของนางถูกฝ่ายตรงข้ามชิงไปแล้ว นางยังเจ็บแค้นรันทด
จนพุดลงรำให้กับพื้นดังสนั่นหวั่นไหว

ม้อเยี้ยวกำปิงผงกศีรษะให้ลี้เจี๊ยะลี้แล้วกล่าว

“ขอบคุณท่านที่ช่วยชีวิตบ่าวซื่อของผู้แช่กัไว้ ชาตินี้ผู้แช่กัไม่อาจ
ทดแทน รอไว้ชาติหน้าเถิด”

ลี้เจี๊ยะลี้มีสงเสียดสักรั้ครั้งคำ พลันสะบัดสองฝ่ามือตบฉาด ๆ ไป

กำปิงยิ้มเล็กน้อย พริ้มตาลงด้วยจิตใจที่สงบจนเยือกเย็นยิ่ง

พลั้งลมปะทะร่างกำปิงถึยิบ แต่ทว่า มันมิเพียงไม่รู้สึกลับปวดเท่านั้น
สามจุดชาที่ถูกจี้ไว้ก่อน ถึงกับพลันคลายออกจากกันทันที !

กำปิงต้องประหลาดใจยิ่งนัก ริมฝีปากขึ้นมองลี้เจี๊ยะลี้ด้วยความแตก
ตื่นสงสัย

ใบหน้าที่หล่อเหลาของลี้เจี๊ยะลี้ ถึงกับมีประกายเปล่งปลั่งแจ่มใสผิด
กว่าธรรมดา กล่าวเสียงราบเรียบ

“กำปิง ความแค้นระหว่างท่านและแนฮั่นป้ง เราขอประกาศเลิกลั้มตั้งแต่
บัดนี้ ภายภาคหน้าเป็นมิตรหรือเป็นศัตรู แล้วแต่ความคิดเห็นของท่านเอง”

กำปิงที่เห็นพฤติกรรมของลี้เจ็กลิ่งน่าสงสัย แต่พอได้ยินวาจานี้แล้ว
มาตรว่ากล่าวโดยราบเรียบ แต่ได้แฝงความจริงใจที่สุดซึ่ง และเบียดมอโหสิ-
กรรมที่สูงสูง มันจึงพล่งพลาญดาลใจอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลย

กล้ำมเนือบนใบหน้าของมันกระตุกถี่เร็ว ทั้งร่างสั่นระริก ลำคอตื้ตัน
จนไม่สามารถเปล่งเสียงได้อีกแล้ว

ซิกซัวเกี่ยมไว้วน้ำฮุ้นพลั่วควบมาข้างกายลี้เจ็กลิ่ง กุมมือลี้เจ็กลิ่งบีบแน่น
แน่นพลางร้องด้วยความพล่งพลาญ

“ปังจู้ ท่านเป็นคนพิสดารที่สุดที่ข้าพเจ้าเคยเห็นในชีวิต และก็เป็นคน
ที่ข้าพเจ้าเคารพนับถือที่สุดในชีวิตเช่นกัน ท่านมิเพียงเป็นผู้นำของเนฮุ้นปังเรา
เท่านั้น ท่านยังสามารถเป็นผู้นำหัวใจของพวกเขา...”

ลี้เจ็กลิ่งยิ้มเล็กน้อย กล่าวเบา ๆ

“น้ำฮุ้น ท่านเย็นยอข้าพเจ้าสูงเกินไปแล้ว เมื่อครูที่ข้าพเจ้าไคร่ครวญ
ห้า ๆ ซ้อน ๆ ก็ได้ผลสรุปมาแล้ว กำปิงแม้เคยฆ่าคนของเนฮุ้นปังเราไปหลาย
คน แต่มันก็ได้มอบแขนข้างหนึ่งมาชดใช้ และยังยอมช่วยเหลือพวกเรา รักษา
พวกพ้องที่บาดเจ็บโดยไม่มีเงื่อนไข เรื่องราวเหล่านี้ย่อมลบล้างโทษทัณฑ์ใน
ความผิดกาลก่อนได้”

ไว้วน้ำฮุ้นทราบ ที่ลี้เจ็กลิ่งกล่าวเยี่ยงนี้ เป็นจิตใจลบล้างมลทินให้แก่กำปิง
โดยตรง

เนื่องเพราะหากพิจารณาตามกฎเนฮุ้นปังที่ตราไว้ ต้องไม่ยินยอมปล่อยผู้
ใดที่บังอาจทำอันตรายศิษย์พรรคโดยง่ายตายเยี่ยงนี้เด็ดขาด

กำปิงตอนนี้มีความสงบเยือกเย็นคืนมาเป็นปกติแล้ว มันซึ่งเบรื่องปราด
หลักแหลมสุดยอด ที่ลี้เจ็กลิ่งจงใจแก้ตัวให้มัน มันไหนเลยจะไม่ทราบ

ดวงตาของมันจึงมีหยาดน้ำเอ้อคลอ ส่งเสียงแทบพร่ำ

“ลี้เจ็กลิ่ง นับแต่บัดนี้ ชีวิตผู้แซ่ก่าเป็นท่านประธานมาให้ ในพระคุณ
ทั้งใหญ่นี้ ไม่กล้าว่ากล่าวขอตดแทน แต่ขอบังอาจล้นปากสักคำ ทุกคนใน
ขุนเขาเอ็กเล้งซัว ตั้งแต่ผู้แซ่ก่าลงมา ต่อแต่นี้ต้องไม่กล้ากราบพรรคเนฮุ้นปัง
แม้ไม่สักยันต์หน้าสักใบ”

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

“ภายภาคหน้า หากท่านมีเรื่องราวใดต้องการใช้สอย เพียงส่งจดหมายฉบับเดียว ผู้เช่ากำแพงน้ำลุยไฟ ก็ไม่ยอมย่อท้อปฏิเสธโดยเด็ดขาด”

ตอนนั้น สตรีอุปถัมภ์ต่อนาคูกุเซาที่แทบเท้าลิ้งลิ้ง ไชยศิริระเถี ๑ พร้อมทั้งส่งเสียง

“สตรีต่ำต้อยซึ่งในพระคุณสูงสุดของลิ้งลิ้งปึงจู้ ยิ่งเทิดทูนจิตใจที่กว้างขวางองอาจของปึงจู้ ที่ยินยอมให้เจ้านายเรารักษาชีวิตไว้ได้ สำนักของเฮ็กเล้งซัวไม่ถึงกับล่มสลายไปในชั่วเวลานี้”

ลิ้งลิ้งยิ้มด้วยความตื่นเต้น ยื่นมือประคองตอनाให้ลุกขึ้น แล้วกล่าวกับกำปิง

“กำเฮียโปรดอย่าได้เกรงใจถึงปานนี้ นี่ล้วนเป็นเพราะกำเฮียมีการช่วยเหลือต่อพรรคเราดอก ข้าพเจ้าเพียงแต่ปฏิบัติไปตามกฎของพรรคเท่านั้น ไท่เลยรับภาระเว่รเยี่ยงนี้ได้”

ไ้วน้ำฮุ้นก็กล่าวขึ้นบ้าง

“นับแต่นี้ อคติกินใจของทั้งสองฝ่ายต่างคลี่คลายแล้ว ไม่ต้องเกรงใจตามมารยาทใดกันอีก บอกตามความสัตย์จริงเถิด ข้าพเจ้ากลับรู้สึกอิจฉากำเฮียที่มีปาวจงรักภักดีเยี่ยงนี้อยู่นางหนึ่ง”

ทุกคนในห้องจึงพากันหัวเราะเบา ๆ ความเคียดแค้นกินใจที่มีอยู่เมื่อครู่ก่อน ต่างสลายคลายจากจิตใจจนหมดสิ้น ที่ก่อเกิดขึ้นแทน เป็นน้ำมิตรไมตรีอันสนิทสนมกลมเกลียว

ตอนนั้น กำปิงได้สั่งให้สตรีอุปถัมภ์ต่อนาช่วยแปะอิเพี้ยที่สลบไสลให้ฟื้นคืนมา

แปะอิเพี้ยเมื่อได้สติ นางลืมนตาขึ้นช้า ๆ กระพริบถี่ ๆ หลายครั้งครา จึงเห็นภาพที่เบื้องหน้าชัดเจน

นั่นคือลึงกอกอที่นางดันตันทางไกลมาเสาะหา นางจึงร้องด้วยความลึงโลดยินดี คว่ำร่างลิ้งลิ้งมากอดรัดไว้แนบแน่น

พร้อมกันนั้น น้ำตาหลังทะเลักดูจไข่มุกขาดจากสาย แต่เป็นน้ำตาของความปลาบปลื้มยินดี

ลิ้งลิ้งก็ปลาบปลื้มตันตันยิ่ง รัตตฤณีในดวงใจไว้แนบแน่น ตอนนั้น

ก็พาขอบคุณม้อเยี้ยวกำปิงซึ่งกว่าเดิม

พลันรู้ตัวมาได้ ในห้องยังมีผู้อื่นอีกหลายคน จึงรีบเหลียวมองดู แต่
ทำห้องเว้งว่างเปล่า

ที่แท่นอนแป๊ะอีเพี้ยโอบกอดลี้เง็กลิ่ง ไว้หน้าซู้กับกำปิงและตอณา ก็พา
กำเทลบออกไปโดยไม่ส่งเสียง

แป๊ะอีเพี้ยกล่าวเสียงลั่นเครือ

“ลี้กอกอ ในหลายวันนี้ ท่านต้องลำบากมากแล้ว”

ลี้เง็กลิ่งยิ้มพลาตอบ

“เพี้ยม่วย วันนั้นที่อยู่มานาอีกจิวไ้ ท่านโชถูกกำปิงคร่ำตัวอีกหรือไม่?”

แป๊ะอีเพี้ยผงกศีรษะตอบ

“ถูกแล้ว ตอนท่านต่อสู้กับเฮ็กซัวเต้าจูปาเข้า มันก็ได้โอบเข้ามา กำปิง
ผู้นี้ร้ายกาจอย่างยิ่งจริง ๆ ข้าพเจ้า...ถึงกับต้านมันไม่ถึงสามกระบวณท่า...”

ลี้เง็กลิ่งผงกศีรษะแล้วถาม

“เพี้ยม่วย ท่านโฉนมิได้ไปหาข้าพเจ้าที่ภูเขาไฮ้เอี้ยงตามกำหนดเวลา?”

“โฉนมิได้ไป? แต่ทว่า เนื่องจากซือเจี๋ยจิงข้าไปครึ่งเดือน ข้าพเจ้า
กระวนกระวายจนแทบตายเลย ท่านยังไม่เชื่อ...”

“รีบเล่ามาเถิด ข้าพเจ้าไหนเลยไม่เชื่อได้”

“คิก คิก เมื่อข้าพเจ้าขึ้นถึงยอดเขาเลาะฮ้วยฮงที่ไฮ้เอี้ยง ก็ถูกคน
สกัดไว้ก่อน ภายหลัง ข้าพเจ้าบอกว่าไปหาท่าน พวกมันจึงรับปากยอมให้
ข้าพเจ้าขึ้นไป... แะฮั่นปึงของท่านภาคภูมิเหลือประมาณจริง ๆ เมื่อข้าพเจ้าเข้า
ในฮ้วยหงษ์ซัวจิงแล้ว ก็เห็นชายชราวัยเจ็ดสิบเศษผู้หนึ่งนาม...เฮ็กจ้วยเจ็กเจ้า-
ฮุนยัง...ต้อนรับข้าพเจ้า”

“ใช่แล้ว นั่นเป็นตระกูลบุรุษคนหนึ่งของพรรคเรา ตอนนี้มีตำแหน่งหัวหน้า
ดักล้วยตึง”

“แต่ทว่า ท่านกลับบอกข่าวที่ผิดหวังให้แก่ข้าพเจ้า โดยที่ท่านคุมบรืวาร
ดั้นด้นทางไกลไปภูเขาเจี๋ยเซ่ทั้งซัว เพื่อลี้ยงแด่นให้แก่ผู้อาวุโสแก่เทียวแล้ว ฮุน-
ตึงจูต้อนรับข้าพเจ้าดีเยี่ยมยิ่ง โดยเฉพาะองค์กรกษัตริย์กษัตริย์สองท่านนั้น เป็น
เพื่อนพาข้าพเจ้าเทียวชมทิวทัศน์ทางรอบข้างอยู่ตลอดวัน แต่ทว่า หัวใจ

ข้าพเจ้าได้โยยบินมาที่ข้างกายท่านเนิ่นนานแล้ว...”

นางแย้มยิ้มอย่างเอียงอายแล้วกล่าวต่อ

“ข้าพเจ้านับว่าไม่อาจทนรอได้แม้สักวันเดียว แต่พวกท่านกลับไม่ยอมให้ข้าพเจ้าลงจากเขาเพียงลำพัง บอกว่ากลัวข้าพเจ้าจะประสบอันตราย รอท่านกลับไป พวกท่านไม่มีปัญญาว่ากล่าวแก้ตัวกับลี้กอกของท่าน”

“ภายหลังเล่า ? ท่านโดนูกม้อเยียวก่าปังจับตัวไป ?”

“พวกขุนตี่งูไม่ยอมให้ข้าพเจ้าออกมา ข้าพเจ้า...จึงจำต้องลอบหลบหนีจนเมื่อหลายวันก่อนจึงมาถึงเมืองเล็ก ๆ ใกล้เมืองซัวฮ้อ...”

ลี้เง็กถึงผวกศิระจะเป็นเชิงให้นางเล่าสืบต่อไป แป๊ะอ๊อเพี้ยจึงเล่าต่อ

“วันนั้นเป็นเวลาสนชยาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังรุ่มร้อนกลัวไม่มีที่พักแรมพลันมีม้าสี่ตัวห้อยตะเบ็งผ่านข้างกายข้าพเจ้าไป ในจำนวนนั้น เป็นม้อเยียวก่าปังรวมอยู่ด้วย พวกมันพอเห็นข้าพเจ้าก็วกม้าเข้าล้อมไว้ทันที แล้วม้อเยียวก่าปังถามชื่อแซ่ข้าพเจ้า จุดประสงค์การมาของข้าพเจ้า”

“ฮา ฮา เพี้ยม่วยคงบอกกับพวกมันหมดสิ้นเลย ?”

“พวกมันแต่ละคนมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส คล้ายตั้งเป็นผู้อภัยด้วยไมตรีอันดียิ่ง และข้าพเจ้ายังคาดคิด ลี้กอกอกมีชื่อเสียงยิ่งใหญ่มาก พวกมันอาจบางทีรู้จัก ไม่น่าว่าพวกมันเป็นคนในพรรคแนฮุ้นบั้งก็ได้ แต่พอพวกมันทราบคำบอกเล่า ต่างมีสีหน้าโหดเหี้ยมทันที ม้อเยียวก่าปังยังคำราม บอกว่าพวกเดนตายแนฮุ้นบั้ง แม้ร้อยก็ยังมีหนึ่งหาง สวรรค์บันดาลให้แนฮุ้นบั้งต้องพินาศ จากนั้นข้าพเจ้าก็ถูกจับกุมตัว แต่พวกมันมิกล้าอุกอาจล่วงเกิน อาหารการกินก็มีสตรีนามตอานาปรนนิบัติให้”

ลี้เง็กถึงต้องแย้มยิ้มชมเชยโชคชะตาของนางในใจ แล้วจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่ผ่าน ๆ มาโดยละเอียด สร้างความแตกตื่นต่อแป๊ะอ๊อเพี้ยเป็นยิ่งนัก

บทที่ 30 หักปีกเต่าเหี่ยวเงิน

ลี้เจี๋ยลิ่งเชยไ้วนำขึ้น กำปิงและตอณาเข้ามาในห้องอีก
ครา แนะนำให้รู้จักกันไว้ ปฏิสันถารด้วยความสนิทสนมกลม
เกลียวกว่าเดิม

ระหว่างสนทนา มือเหี่ยวกำปิงพลันหันบอกกับลี้เจี๋ยลิ่ง

“ลี้เฮีย ผู้แซ่ก่าแทบจะลืบบอกเรื่องสำคัญแก่ท่านไป”

“มีทราบกำเฮียจะบอกเรื่องอันใด ?”

“เมื่อครู่ตอนอยู่นอกห้อง ไ้วเฮียได้ถามข้าพเจ้า ถึงเรื่องชีววังยไต้ซือ
เจ็นตึ้งจู้ของพรรคท่านที่หายสาบสูญ...”

“ถูกแล้ว เรื่องนี้ยังเป็นปริศนาให้ข้าพเจ้ากังวลง่ายยิ่ง แต่ทว่า วัน
ก่อนที่ยอดผาอีกจิวไ้ เอ็กซัวเต้าจู้ปาเข้าได้บอกแล้ว มิได้คร่ำตัวพวกนั้นไปโดย
เด็ดขาด ข้าพเจ้าจึงครุ่นคิด กำเฮียก็คงไม่ทราบร่องรอยของพวกนั้นเช่นกัน”

กำปิงหน้าร้อนผะผ่าวด้วยความกระตาค ถอนใจกล่าว

“บอกแล้วเป็นที่ละเอียดยิ่ง ที่หน้าศาลพระภูมิโบราณวันนั้น ผู้แซ่ก่าคุม
พวกพ้องเข้าลอบจูโจมคนของพรรคท่าน ภายใต้การต่อสู้ที่อำมหิตดุเดือด ทั้ง

สองฝ่ายต่างบาดเจ็บล้มตายมากหลายยิ่ง มีแต่พวกชีวง้วยได้ซื้อและฉิ่นโกวเนี้ย ทะลวงวงล้อมอันหนาแน่นหนีไปได้ ผู้แซ่ก่าแม่คุมพวกออกไล่ล่าตรวจค้น แต่ยังไม่พบพานเลยสักคนหนึ่ง”

“พวกเราตอนนี้ยังไม่ต้องการกระวนกระวายนัก ชีวง้วยได้ซื้อผิวหนังมีมือสูงส่งกล้าแข็ง ฉิ่นตั้งจู้มีภูมิปัญญาเปรียบปราดหลักแหลม แม้พบพานอันตรายจริง ก็ต้องสามารถคลี่คลายได้แน่”

มาตราว่าเปลือกนอกของลี้เง็กลิ่งจะกล่าวโดยตลอดโปร่งแจ่มใส แต่จิตใจกลับกังวลจนหนักอึ้ง เพราะพวกนั้นอย่างไรก็เป็นเหยื่อที่ดีที่รวมเป็นรวมตายกันมา

ลี้เง็กลิ่งครุ่นคิดจนเคร่งเครียดเป็นครู่หนึ่งจึงกล่าว

“ตอนนี้ ศัตรูด้านอั้งลี้หวย เอ็กซัวเต้า สหพันธ์โจรภาคเหนือ กล่าวได้ว่า ถูกทำลายล้างจนหมดสิ้นไปในครั้งเดียวแล้ว ตอนนี้ ยังมีศัตรูฝ่ายใดจะลอบประทุษพวกนั้นได้?”

ขณะลี้เง็กลิ่งครุ่นคิดอยู่ครู่ มือเอี้ยวก่าบึงได้เดินเข้ามากล่าว

“ลี้เฮีย เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะผู้แซ่ก่าเป็นต้นเหตุ มิว่าท่านทั้งหลายจะว่ากล่าวแก้ตัวให้ผู้แซ่ก่าเยี่ยงไร ผู้แซ่ก่ายังไม่อาจผลึกความผิดนี้พ้นตัวได้”

หยุดเล็กน้อย แล้วเปล่งเสียงกังวาน

“ผู้แซ่ก่าจะเดินทางไปในบัดดล โดยจำกัดเวลาไว้สิบวัน เสาหาผู้คนของพรรคท่านที่หายสาบสูญให้ได้ หากในสิบวันไม่สามารถหาพบ ผู้แซ่ก่าก็ไม่อาจแบกหน้าพบท่านทั้งหลายอีกแล้ว”

ลี้เง็กลิ่งแยมยิ้มกล่าวเสียงกังวาน

“ก่าเฮียไยต้องตำหนิตัวเองรุนแรงปานนี้? หากในสิบวัน ก่าเฮียยังหาพวกหายสาบสูญไม่พบ ก็ต้องมีอะไรอย่างใด ตอนนั้น หากก่าเฮียยังมีเรื่องอื่นต้องสะสางเชิญตามความสะดวกได้ มิเช่นนั้น โปรดให้เกียรติไปในเมืองซัวฮ้อ เพื่อพบกับพวกเราอีกสักครา”

ก่าบึงครุ่นคิดแล้วตอบ

“หากเรื่องราวไม่สำเร็จ ผู้แซ่ก่าก็จะย้อนกลับมาหาเฮียเล้งซัว เพราะไม่อาจแบกหน้าพบท่านทั้งหลายได้อีกแล้วจริง ๆ”

แม้ผู้คนจะเหนียวรั้งอย่างไร กำปิงยังคงไม่ยินยอม คารวะให้แก่ทุก
คนแล้วพาตอณาฬารตรีออกไปทันที

ตอนนั้น อ้วงซ่อเซียวตื่นขึ้นแล้วเดินออกมา เมื่อเห็นแป๊ะอ๊อเพี้ย นาง
ท่งเซงักด้วยความตื่นตันสงสัย แต่แล้วคล้ายเข้าใจความนัยมาได้ ต้องบังเกิด
ความรู้สึกที่พิกลอย่างยิ่ง

ลี้เจ็กลิ่งแนะนำนางทั้งสองให้รู้จักกัน แป๊ะอ๊อเพี้ยมีที่ท่าปลานปลื้มยินดี
ถึง คำว่ามีอ้วงซ่อเซียวบิ๊วไว้นั้นแน่แนบ เรียกเจ้เจ้ออยู่ทุกถ้อยคำ สร้างความ
ปลานปลื้มต่ออ้วงซ่อเซียวยิ่งนัก

ดังนั้นเอง สตรีทั้งสองจึงสนิทสนมกลมเกลียวจนผิดธรรมดา และก็
แวงความปลานปลื้มยินดีต่อลี้เจ็กลิ่งยิ่งนัก

แป๊ะอ๊อเพี้ยประคองอ้วงซ่อเซียวที่เพ่งฟูเลายังอ่อนแอแน่นบงแก้อี้แล้ว นาง
ทุบตายนั่งเคียงคู่ สนทนากันจ้อ ๆ แฉ ๆ ที่ทำสนิทสนมดูกับเป็นเจ้ม้วย
ที่มีได้พบกันนานปีจริง ๆ แล้ว

ไว้วาน้ำฮั่นกับลี้เจ็กลิ่งต้องแยมยืมให้กัน เดินช้า ๆ ออกมาทางนอกกระ-
ท่อมด้วยจิตใจที่อึมเิบยนิติ

ขณะเวลานั้น ในกระท่อมมีเสียงพลิกตัว เสียงอุทาน เสียงร้อง แล้ว
จึงมีชายฉกรรจ์หกคนเดินเรียงรายกันออกมาบ้าง

ที่แท้เป็นห้าคนของสิบสองแพรแดง และเฮียงจู้ที่รอดชีวิตอยู่เพียงผู้
เดียวนามคูเอี้ยง ที่พื้นคินสติมาจากยาสลบอันชั่วร้ายของอั้งลี้ห้วย

ทั้งหกคนพอเห็นลี้เจ็กลิ่งกับไว้วาน้ำฮั่น ต่างต้องงุนงงไปวูบหนึ่ง แต่เมื่อ
กวาดตามอง เห็นลานหน้านอกกระท่อมมีซากศพเกลื่อนกลาดระเนระนาด
แล้วตายในสภาพสยดสยองอย่างยิ่ง

ทั้งหกที่เปรี๊ยะปราดหลักแหลม พอเห็นก็ทราบเป็นเรื่องราวใดทันที คู-
เอี้ยงที่มีศักดิ์เป็นเฮียงจู้ รีบปราดเข้ามากล่าวด้วยความหวาดหวั่น

“น้อมเรียนบังจู้ คูเอี้ยงไร้ความสามารถหลงดื่มยาสลบไป จนมิได้
ทู่เมก่าลึงรับใช้ต่อพรรค นับเป็นโทษทัณฑ์ที่ควรตายหมื่นครั้งจริง ๆ”

อีกห้าคนของแพรแดงก็ตระหนกจนรีบปราดเข้ามาเฝ้าสร้าวมิกล้า
เร่งเสียง

ลี้เจี๊ยกถึงแย้มยิ้มกล่าวเสียงนุ่มนวล

“พวกท่านมิต้องเป็นเช่นนี้ ควรทราบไว้ เรื่องราวในโลก ย่อมต้องมี
รอยถื่นหนึ่งท่าอยู่ นี่ไม่อาจตำหนิพวกท่านได้”

ทั้งหกคนจึงลอบระบายลมจากปาก ยินรับฟังลี้เจี๊ยกถึงเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น
ขึ้นในตอนพวกมันสลบไสลอย่างนอนน้อมสํารวม

เมื่อลี้เจี๊ยกถึงเล่าจบความแล้วเสริมขึ้น

“ตอนนี้ เรื่องราวทั้งหลายต่างจบสิ้นได้ มีแต่คนของพรรคที่สาบสูญ
ยังหาไม่พบพาน แต่วันพรุ่งพวกเราจะเริ่มดำเนินการค้นหา”

บนทางคดเคี้ยวดินสีเหลืองซิดสายหนึ่ง ปรากฏอาชาพวงพิสองตัวของ
พวกลี้เจี๊ยกถึงขึ้น

ลี้เจี๊ยกถึงได้แบ่งพวกที่มีออกเป็นสองขบวน ตัวลี้เจี๊ยกถึงรวมอยู่ในขบวน
แป๊ะอิ๊เพี้ย ออกจากกระท่อมมาแต่เช้าตรู่ ตอนนี้ได้ถึงซานเมืองของซัวฮ้อที่
ไกลไม่ถึงห้าลิแล้ว บริเวณนั้นเป็นที่โล่งเปลี่ยวร้าง มีป่าไผ่เพียงโปร่งบาง

ทันใดนั้น มีเสียงเหี้ยวร้องแหลมเล็กดังแว่วมาจากอากาศ ลี้เจี๊ยกถึง
เงยหน้ามอง เห็นที่ไกลเขาด้านหลังของป่าไผ่ร้อง มีเหี้ยวสีเงินตัวมหึมากำลัง
ร่อนอยู่ไปมา

ลี้เจี๊ยกถึงต้องครุ่นคิดด้วยความสงสัย

ประหลาดแท้ นั่นมิใช่เหี้ยวเงินที่ติดตามเงินเอ็งโกวโส่ว (แห้วโดดเดี่ยว
เหี้ยวเงิน) หรือไร ? โฉนถึงมาบินแถวนี้ได้ ?

แป๊ะอิ๊เพี้ยก็เบิ่งตามองเหี้ยวมหึมาด้วยความตื่นตันสงสัยแล้วร้อง

“ลี้กอกอ เหี้ยวเงินตัวนั้นใหญ่เหลือเกิน”

ลี้เจี๊ยกถึงยิ้มเล็กน้อย จับตามองเหี้ยวเงินตัวนั้นแว่หนึ่งไม่กะพริบ รู้สึก
มันพิกลอย่างยิ่ง ทั้งไม่หุบปีกพุ่งลงจุใจมเช่นวันนั้น และก็มิไบบินหลบหนี
เพียงแต่วนเวียนอยู่บนอากาศที่สูงสี่สิบวา คล้ายดั่งกำลังคุมเชิงกับาน

ลี้เจี๊ยกถึงมิแยแสสนใจ ส่งเสียงแผ่วเบา

“เพี้ยม่วย พวกเราต้องระวังตัวไว้ น่ากลัวเงินเอ็งโกวโส่วบู๊เกร็งจะตามมา

หาในบัดดลแล้ว”

แป๊ะอีเพี้ยต้องตระหนกยิ่ง เพราะนางก็รู้จักนั่งเฝ้าโกวไสวผู้นี้ เมื่อหลายปี
ก่อนเป็นยอดคนชื่อเสียงเกรียงไกรเคียงคู่กับเขี้ยวมนั้หิตาชีตัวนง

ลี้เง็กลิ่งที่มีความระวังตัวเพิ่มกว่าเดิม กวาดตามองไปมา เห็นที่สุดไกล
ทางด้านซ้าย กำลังมีจุดดำเล็ก ๆ พุ่งปราด ๆ ด้วยความเร็วดังอาซาฟวงพี ห้อ
ตะบึงเข้าในทิศทางที่ตนยืนอยู่

จุดดำนั้นใหญ่ขึ้นทุกขณะ ลี้เง็กลิ่งที่มีสายตาคมกล้า ไม่ต้องเพ่งพิจารณา
ก็ดูออกว่าเป็นนั่งเฝ้าโกวไสวผู้นี้

เพียงชั่วขณะ นู๊เก็งได้พุ่งมาจนห่างจากพวกลี้เง็กลิ่งไม่ถึงสิบวา พอหยั่ง
เท้าทรงกาย ลี้เง็กลิ่งก็ได้หัวร่อเสียงก้องกังวานหัททหาย

“ผู้อูโส ระหว่างนี้สบายดี ? คาดคิดไม่ถึง พวกเราจะพบกันในที่
นี้อีก”

ลี้หน้างั่งเฝ้าโกวไสวอำมหิตเย็นชาปานพอกด้วยน้ำแข็ง แค้นเสียงจาก
ไรฟัน

“ลี้เง็กลิ่ง อยู่ต่อหน้าคนจริงอย่าได้ไปปดมารยา เล้าชูทราบพลังฝีมือ
ท่านสูงสุดยอดในแดนดิน ภูมิปัญญาหลักแหลมเบื่องปราด กระทั่งอั้งลี้หวย
เอ็กซัวเต้า และขบวนการโจรภาคเหนือ ยังถูกท่านเช่นฆ่าสังหารจนพินาศย่อย
ยับไปหมดสิ้น”

ลี้หนาลี้เง็กลิ่งเครียดลงทันที แค้นหัวร่อกล่าวบ้าง

“หรือผู้อูโสต้องการมาแก้มือแทนพวกมัน ? หากเช่นนั้นจริง ข้าพเจ้า
ลี้เง็กลิ่งก็มีโชคกลัวเรื่องราว”

นู๊เก็งพลันเหวี่ยงหน้าผัดหัวร่อเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นแล้วตวาด

“ลี้เง็กลิ่ง อย่าได้มารยาเป็นหนวกใบ้ เยี่ยงนี้ประเสริฐแล้ว เล้าชูจะ
สะสางบัญชีรวบยอด ที่ท่านก่อนนี้บุกรุกเขตหวงห้ามบ้านฮวยพังโดยพลการ
และยุยงเลี้ยมสอนให้บริวารเข้าไปก่อกวนในสถานที่บำเพ็ญภาวนาของเล้าชูเสีย
เลย”

ลี้เง็กลิ่งจุนงแล้วโพล่งไป

“ข้าไว้ ผู้อูโสต้องบอกให้กระจ่างก่อน ผู้อูโสมาเพื่อแก้มือให้แก่

พวกอั้งลี้ห่วย ? หรือมาเพราะสาเหตุอื่น ?”

บู๊แก๊งตวาดด้วยโทสะ

“พวกอั้งลี้ห่วยมิได้มีความสัมพันธ์กับเล่าซูแม้สักน้อยนิด เล่าซูสนใจพวกมันจะตายหมดสิ้นไปไยกัน ?”

พลันถลึงตาจนเหลือกโปน คำรามสุดเสียง

“ลี้เจ็กลิ่ง ท่านไม่ทราบจริง หรือมารายมาหยอกล้อเล่าซู ?”

บู๊แก๊งก็เป็นยอดคนบู๊ลึ้มที่ผ่านมารสมยิ่งใหญ่มากจนชาชิน มันเห็นลี้เจ็ก-
ลิ่งมีลีลาขุนนางสงสย พลอยรู้สึกว่าเป็นเรื่องมีเลศนัยบ้าง จึงได้ถามย้ำอีก
คำหนึ่ง

ลี้เจ็กลิ่งกระซกเสียงด้วยความไม่พอใจ

“ผู้อาวุโส ท่านแม้จะถอนตัวออกถืออุเบกขามานานปี แต่ก็ควรทราบ
ข้าพเจ้าลี้เจ็กลิ่งมิวจาตรงกับใจเสมอมา”

ความจริงลี้เจ็กลิ่งก็ขุนนางสงสย มิทราบคำพูดที่ยูงให้บริวารไปก่อวณ
สถานที่บำเพ็ญภาวนาของมัน หมายความว่าถึงเรื่องราวใดกัน ?

บู๊แก๊งสะกดจิตใจมิให้เพลึงโทสะระเบิดออกมาอย่างลำบากยากเข็ญ แต่
ยังกระซกเสียง

“ลี้เจ็กลิ่ง วันก่อนเล่าซูช่วยเซียวก้วงออกจากใต้ฝ่ามือของท่าน ได้รับ
เกียรติจากท่านที่ยังยอมไว้หน้า มิได้ฉีกหน้าลงมือกับเล่าซูในทันทีทันใด...”

ลี้เจ็กลิ่งแค้นเสียงเย็นชา เบือนสายตาที่มุ่งนวลไปยังแป๊ะอี่เพี้ย

บู๊แก๊งกล่าวต่อ

“เมื่อเล่าซูรักษาอาการบอบช้ำของเซียวก้วงทุเลา มันก็ได้ลนลานลงจาก
เขาไปในวันนั้นเอง เล่าซูก็เนื่องเพราะมีเรื่องสำคัญต้องออกจากบ้านไป...”

ลี้เจ็กลิ่งสอคำทันที

“ตอนนั้น น่ากลัวเป็นเวลาข้าพเจ้ากำลังประหัตประหารกับพวกอั้งลี้ห่วย
อย่างเอาเป็นเอาตาย”

บู๊แก๊งเลิกคิ้วสูงขึ้นจนตาเหลือกถลน ใบหน้าเซียวคล้ำด้วยความเดือดดาล
ขบเซียวเคียวฟันกล่าว

“ไหนเลยจะคาด เมื่อเล่าซูกลับภูเข เห็นต้นไม้ใบดอกที่เล่าซูเพียร

พยายามปลุกด้วยความลำบากยากเข็ญหักโค่นยับเยิน ปักขาแสนรู้ที่เฝ้าบ้าน
ก็ถูกฟาดบาดเจ็บไปตัวหนึ่ง...”

สีหน้าลี้เจ้ากึ่งยังคงเป็นปกติ ตั้งอกตั้งใจฟังบู๊แก๊งว่ากล่าว แต่ในใจ
ทรมานคิด

“มีทราบเป็นชนชาวบู๊ลึ้มฝ่ายใด จึงมีขวัญโอหังบังอาจปานนี้ ? กล้าเข้า
กระตุกทวนศรพิษคมจากปากของงูเห่าเืองโกวโล่วได้”

ตอนนั้น บู๊แก๊งคำรามด้วยความเดือดดาลถึงขีดสุด

“เล่าสู่รับเรื่องเข้าไปดูที่ด้านใน ที่แท้พวกบังอาจบุกรุกเขตหวงห้าม ถึง
กับเป็นหลวงจีนรูปหนึ่ง สตรีนางหนึ่ง และชายกลางคนสูงใหญ่อีกสองคน
เฮอะ เฮอะ สีคนนั้นเม้มทำลายต้นไม้ใบดอกเล่าสู่ยับเยิน ทำร้ายปักขาแสนรู้
เล่าสู่บาดเจ็บ แต่ก็ถูกเล่าสู่ตะลุยไล่ออกมาจากบ้าน ตอนเข้าไปกักขังในแถววัลย์
คร่าคนที่เล่าสู่หามาจากดงดิบดึกดำบรรพ์...”

สีหน้าลี้เจ้ากึ่งเปลี่ยนแปรไปทันที โพล่งสุดเสียง

“ผู้อาวุโส สีคนนั้นใช้พวกชีวงว้ยได้ชื่อและฉันทังจิ๋วของพรรคเราที่หาย
สาบสูญหรือไม่ ?”

สีหน้าของบู๊แก๊งบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ แค้นเสียงจากไรฟัน

“ลี้บั้งจิ๋วระบุถูกต้องทุกคนเลย”

ที่แท้วันก่อนเมื่อลี้เจ้ากึ่งกับพวกเจี้ยะลู่ มุ่งหน้าไปไล่ล่าร่องรอยศัตรู
พวกชีวงว้ยได้ชื่อและฉันทังจิ๋วกับเฮียงจิ๋วเจ็ดคนที่พักอยู่ในศาลพระภูมิ พลันถูก
พวกม้อเยี้ยวก่าบึงและคนของเฮ็กซัวเต๋ายกกำลังมาโหมจู่โจม

พวกชีวงว้ยได้ชื่อที่อยู่ในยามฉุกเฉินทุกคับขัน รีบรวมกำลังต่อต้านศัตรู
แต่จนใจ ศัตรูมีกำลังมากกว่าหลายเท่าตัว และพวกชีวงว้ยได้ชื่อยังมีกว่าครึ่ง
ที่บาดเจ็บอยู่

ในการต่อสู้ที่อำมหิตดุเดือดครั้งนั้น คนของแนฮุ้นบั้งเสียชีวิตไปห้าคน
ชีวงว้ยได้ชื่อเห็นเป็นสถานการณ์เลวร้าย รีบส่งรหัสพาพวกที่เหลือตาย ทะลวง
วงล้อมหนีออกไปได้

พวกชีวงว้ยได้ชื่อและฉันทังจิ๋วสีคน ซ่อนตัวอยู่บนภูเขาถึงหนึ่งวันเต็ม ๆ
จนพลบค่ำจึงได้ลงจากเขามาหาพวกลี้เจ้ากึ่ง แต่หาทุกทิศทางยังไม่พบพาน

วันที่สอง พวกชีวง้วยได้ซื้อทั้งสี่หาจนเข้าไปในลานบ้านฮวยเพ้งโดยไม่รู้ตัว

ตอนนั้น พอดีประชุมบ้านฮวยเพ้งบู๊เก็งมีเรื่องสำคัญต้องออกจากลานไปภายนอก

เหยี่ยวเงินเม่หิม่าที่เฝ้าบ้าน เมื่อเห็นมีคนแปลกหน้าบุกรุกมา ก็โหมเข้าจู่โจมอย่างเดือดดาล พวกชีวง้วยได้ซื้อที่ถูกจู่โจม ย่อมต้องลงมือป้องกันตัว

เหยี่ยวเงินเม่หิม่าทั้งสอง มาตราว่าจะมีอายุมากจนแสนรู้ แต่อย่างไรก็ไม่อาจต้านทานการกรลุ่มรุมของมอติพรรคแนฮั่นปั้งทั้งสี่คน ไม่นานนัก มีตัวหนึ่งบาดเจ็บ ตัวหนึ่งหลบหนีไป

ชีวง้วยได้ซื้อแม้เป็นบรรพชิต แต่โหดกลับร้อนแรงเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเห็นการต่อสู้ของคนและปักษากราดเกรี้ยวดุร้ายปานนั้น มีเสียงจู่โจมผู้หนึ่งต้องบาดเจ็บไป ในยามเดือดดาล จึงใช้พลังพระธรรมที่หนักกว่าแปดสิบซังของท่าน ทะลวงทำลายหมู่ไม้ใบดอกลานบ้านฮวยเพ้งจนยับเยินไปหมดสิ้น

ชีวง้วยได้ซื้อยังแน่นแก้ม เหยี่ยวเงินที่โหดเหี้ยมดุร้ายปานนี้ ต้องมีคนลอบบงการอยู่แน่ ในยามเดือดดาล จึงพาพวกฉินยั่วยั่วบุกเข้าไปในลานบ้านฮวยเพ้ง

หมู่ไม้ใบดอกลานบ้านฮวยเพ้ง ดูผิวเผินคล้ายตั้งธรรมดาหาความพิสดารไม่ได้ และยังมีได้ปลูกตามแนวค่ายกลอีกด้วย

แต่ทว่า จินเอ็งโกวโส่วบู๊เก็งเป็นอัจฉริยะพิสดารของบู๊ลิ้ม ที่อยู่อาศัยของท่าน ไทเน่เลยจะถูกผู้คนเข้าออกได้ตามอำเภอใจ ?

ที่แท้ในหมู่ไม้ใบดอกลานเหล่านั้น ทางเปลือกนอกไม่มีที่ผิดปกติ แต่ทางชั้นในบู๊เก็งได้ปลูกเถาวัลย์คิมมั่งตึง (คร่าคน) ซึ่งนำมาจากในดงดิบดึกดำบรรพ์

เถาวัลย์นี้โตประมาณแขนทารก เป็นสีเขียวอ่อน ขึ้นพันอยู่ตามลำต้นไม้และในพงหญ้า ยากจะถูกพบเห็นยิ่ง

เถาวัลย์พันรุ่มนี้ประหลาดเป็นอย่างนัก ขอเพียงเป็นของมีชีวิตเข้าไปในรัศมีห้าเชียวมัน กลิ่นของสัตว์มีชีวิตก็จะกระตุ้นจนมันคล้ายมีชีวิตขึ้นบ้าง สามารถสับตัดเข้าพัวพันแคว่คล่องดั่งเป็นอสรพิษร้าย

เนื่องเพราะมันเหนียวแน่นแข็งแรง เมื่อรัดคนหรือสัตว์แล้ว ยังจะรัดไว้เป็นชั้น ๆ ดุจดังอสรพิษรัดเหยื่อ ต่อให้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมเพียงใด ยังยากจะฉีกมันหลุดมาได้

แต่ถ้าวรล้นนี้ ยังมีคุณความดีอยู่ประการ คือมันไม่ทำอันตรายคน เพียงแต่เมื่อล่าเหยื่อได้แล้วรัดไว้แน่นแนบ จนกระทั่งเหยื่อสูญเสียความสามารถดิ้นรนเท่านั้น

เมื่อกาลกระโน้น บั๊ก็จะต้องพยายามจนสุดความสามารถ จึงล่าเลี้ยงแถววัลย์คร่าคนจากในดงดิบตึกดำบรรพ์อันสุดไกล มาปลุกอยู่รอบ ๆ บ้านของมันได้

ดังนั้น หากผู้ไม่รู้จักทางในลานบ้านฮวยเพ้ง และไม่มียาเม็ดแก้เหียนเหียงที่บั๊ก็ปรุงขึ้นสำหรับป้องกันแถววัลย์คร่าคนนี้แล้ว กล่าวได้ว่า ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปใจกลางของลานบ้านฮวยเพ้งเลย

พวกชีวง้วยได้ซื้อทั้งสิ้น หลังจากบุกเข้าไปในบ้านฮวยเพ้งแล้ว ในยามที่มีได้ระวังตัว ถูกแถววัลย์คร่าคนทางรอบข้าง ตวัดเข้ารัดไว้จนไม่อาจเคลื่อนไหว

พอตั้งนอเ้งไกวไสวบั๊ก็กลับมามัน เมื่อเห็นสภาพนั้น ทั้งเดือดดาลทั้งกระวนกระวายยิ่ง มันเจ็บปวดใจที่ปักษาแสนรู้ซึ่งอบรมมานานปีบาดเจ็บสาหัส และยังเคียดแค้นพวกชีวง้วยได้ซื้อ ที่บุกรุกมาอาละวาดโดยไม่มีสาเหตุ

ในยามเดือดดาลทะยานใจ มียอมปล่อยคนของแนฮุ้นปึงออกจากพันธนาการ แต่ปล่อยเหยี่ยวเงินอีกตัวหนึ่งออกมา ให้हारอรอยของพวกลีเง็กถึง

เนื่องเพราะบั๊ก็แค้นแกลใจ ต้องเป็นลีเง็กถึงขุนเคื่องท่านลงมือช่วยชีวิตเหยี่ยวกั้วไว้ จึงแสรงยุยงให้บริวารมาก่อวาท่าน

แม้บั๊ก็งจะทราบ ลีเง็กถึงตะต้องตอแยยากยิ่ง แต่ในยามเดือดดาลทะยานใจ มียอมใคร่ครวญถึงผลที่จะเกิดในตอนหลังอีกแล้ว

บั๊ก็ที่หาลีเง็กถึงพบแล้ว แต่สีหน้าและประกายตาของฝ่ายตรงข้ามคล้ายไม่ทราบเรื่องราวนั้นเลย

กล่าวได้ว่า นับแต่บั๊ก็คลุกคลีในวงพวกนักเลงมา ยังมีเคยพบพานปัญหาที่ยุ่งยากใจเยี่ยงนี้มาก่อน แม้จะสังเกตออกที่ท่าและวาจาของลีเง็กถึง

บริสุทธิ์จริงใจ แต่ความเดือดดาลนี้ อย่างไรก็ตามก็ไม่อาจจะกดกลั้นกลักรุ่นไว้ได้
ตอนนี้ เมื่อได้ยินลี้เจี๊ญลี้กั้งบอกนามของสี่คนที่ไปบุกรุกบ้านช่วยเพ้งของ
ท่านถูกต้อง ยิ่งเดือดดาลจนหน้าเขียวคล้ำ

ลี้เจี๊ญลี้กั้งครุ่นคิดชั่วครู่ จึงกล่าว

“ผู้อาวุโส เรื่องนี้คาดว่าคงเกิดขึ้นเพราะเข้าใจผิด ผู้อาวุโสที่มีเกียรติภูมิ
สูงส่งเกรียงไกร คาดว่าคงไม่เห็นแก่เรื่องเล็กน้อยนี้ มาลงมือหักท้าวให้ผิดใจกัน
กระมัง ?”

บู๊เก็งทวาดด้วยโทสะ

“ลี้ปังจู้ ท่านออกจะกล่าวโดยตลอดไปรงเกินไปแล้ว ยกเรื่องสัตว์แสนรู้
ของเล่าฮูถูกทำร้ายบาดเจ็บ ต้นไม้ใบดอกถูกทำลายย่อยยับไม่ว่ากล่าว หากวันนี้
เล่าฮูยอมเลิกไปด้วยถ้อยคำสั้น ๆ ไม่ก็ประโยชน์ของท่าน อย่างนั้น ลานบ้าน-
ช่วยเพ้งของเล่าฮู ก็ไม่อาจนับเป็นเขตหวงห้ามใด ? มิสู้เปิดทางกว้างใหญ่
ปล่อยให้ผู้คนเข้าออกตามอำเภอใจเสียเลย...”

ลี้เจี๊ญลี้กั้งพริ้มตาลงช้า ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวล

“อย่างนั้น ผู้อาวุโสมีความคิดเห็นอย่างไร ?”

“ความเห็นของเล่าฮูบรรดาตายเป็นที่สุด”

บู๊เก็งเหลือบมองดวงตาที่คล้ายมีโทสะแต่ไม่ใช้มีโทสะของลี้เจี๊ญลี้กั้งแวบ
หนึ่งแล้วกล่าวต่อ

“นั่นคือให้ผู้บังอาจบุกรุกบ้านช่วยเพ้งของเรา ตัดนิ้วก้อยออกมาข้างหนึ่ง
และให้คำประกัน ภายหลังจะไม่เหยียบเข้าไปในสถานที่บำเพ็ญภาวนาของเล่าฮู
แม้สักก้าวเดียว”

ลี้เจี๊ญลี้กั้งยิ้มเล็กน้อย แต่เป็นรอยยิ้มที่พิกลมีความหมายลึกซึ้ง ส่งเสียง
เย็นชา

“บู๊เก็งท่านทราบหรือไม่ ตอนนี้ท่านกำลังกล่าวกับผู้ใด ?”

บู๊เก็งที่อาละวาดในวงพวกนักเลงมารวมห้าสิบปี ไทหนเลยจะเป็นตะเกียง
ขาดน้ำมัน

เมื่อได้ยินดังนั้น แหงนหน้าตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้องแล้วทวาด

“ลี้เจี๊ญลี้กั้ง ท่านโอ้อวดกระไร ? ควรทราบไว้ ผู้อื่นแม้เกรงกลัวท่าน แต่

แต่อยู่กลับยังมีได้เห็นท่านเป็นคนมีความสำคัญเลย”

“บุญเก็ง ดูท่าที่เราสองจะต้องมาเห็นความจริงกันด้วยพลังฝีมือแล้ว”

“เล่าสู่มีความตั้งใจเช่นนี้พอดี ลี้เจ็กลิ่ง ท่านอย่าลืมนะว่าเรายังมีการนัดหมายกันไว้ก่อน”

ลี้เจ็กลิ่งหัวร่อแค้น ๆ หันกล่าวกับเป๊ะอีเพี้ย

“เพี้ยม่วย วันนี้ท่านมีขวัญตาจริง ๆ ที่ได้เห็นไม่ตายสุดยอดของผู้หาญสู้บุญเก็ง ที่เมื่อกาลก่อนมีเกียรติภูมิกระเดื่องครอบคลุมแผ่นดิน”

บุญเก็งพลันทวาดสุดเสียง

“ลี้เจ็กลิ่ง อย่าได้อวดโอ้การมคมกล้าอีกเลย !”

ลี้เจ็กลิ่งแค้นเสียงหัวร่อกล่าว

“บุญเก็ง เราสองมาตกลงให้ชัดเจนก่อน ลักครุหากเป็นข้าพเจ้าพ่ายแพ้ ไม่เพียงจะรับปากเงื่อนไขทั้งมวลของท่านเท่านั้น แม้ข้าพเจ้าเองก็จะตัดนิ้วก้อยให้...”

บุญเก็งแค้นเสียงเย็นชาขึ้นทันที

“ลี้เจ็กลิ่งจงฟังไว้ เล่าสู่ต้องไม่เอาเปรียบท่านเด็ดขาด หากเล่าสู่พลีลงพล้ำ มิเพียงจะเลิกละความบาดหมางกันใจทั้งมวลไปหมดสิ้นเท่านั้น แม้เป็นภายภาคหน้า หากพบคนของเน่ฮุ้นปึงท่าน ก็ไม่ระรานรังควานตลอดกาล”

คำมั่นสัญญาของการต่อสู้ครั้งนี้ มีความสำคัญใหญ่หลวงยิ่งนัก เนื่องเพราะผลของการต่อสู้ที่ยุติ มักจะเป็นการบ่งชี้ชะตาชีวิตของยอดฝีมือผู้มีผู้ล้มผู้นั้นไปทั่วชาติ กระทั่งยังอาจเกี่ยวพันถึงชีวิตของผู้คนอีกเหลือคณานับด้วย

ลี้เจ็กลิ่งหันมองเป๊ะอีเพี้ยแวบหนึ่ง พอติเป๊ะอีเพี้ยก็จับมองมาด้วยความกังวล ลี้เจ็กลิ่งจึงแยมยิ้มให้นาง

จากนั้น ถอยหลังออกไปทำก้าว เกร็งกำลังภายในขึ้นเตรียมพร้อม จับมองคู่มือที่เป็นตัวประหลาดมีชื่อเสียงทัดเทียมกับชื่อแป๊ะฉิวซิงกุนในอดีต

บุญเก็งก็มีความตื่นเต้นเป็นยิ่งนัก มันทราบกระจำงแก่ใจ คู่มือที่จะเผชิญตอนนี้ เป็นสุดยอดฝีมือเข้มแข็งที่สุดที่มันไม่เคยพบพานมาในชีวิต

บุญเก็งถอดเสื้อยาวของมันเป็นออก เหลือชุดชั้นในที่รัดกุมเนียนเนื้อ เบ่งทาจ้องลี้เจ็กลิ่งแว่นางด้วยความระมัดระวัง

ลี้เจ็กลิ่งคู่มือไปมา หัวร่อกล่าว

“ผู้อาวโสรุงด้วยคุณุณิและวัยวุฒิ เชิญลงมือประทานการสอนมาก่อน
เถิด”

ดวงตาทูเก็งเป็นประกายวาว ไม่ส่งเสียงอย่างไรก็พุ่งควับเข้ามา ฟาด
ลิบสองฝ่ามือใส่ลี้เง็กถึงดังพายุฝน

ลี้เง็กถึงแค้นเสียงเบา ๆ สองแขนควงเป็นครึ่งวงกลม พลังหนักหน่วง
ดุจตั้งเป็นมรสุมซุมหนึ่ง ทะลักออกไปต่อต้านพลังฝ่ามือที่กราดเกรี้ยวดุตันของ
ทูเก็งไว้อย่างสวยงาม

ทูเก็งตวาดถ้อง

“กระบวนท่าบัววันลี้กยจง (หมิ่นธารคินสู่แหล่ง) อันเยี่ยมยอด”

ในเสียงตวาด เงามือกระจายซับซ้อนดังขุนเขา พลังหนักหน่วงมหา-
ศาลปานมรสุมกระหน่ำเข้าใส่จุดสำคัญทั่วร่างลี้เง็กถึง

ลี้เง็กถึงหัวร่อเสียงก้องกังวาน ในยามร่างหมุนว่องไวดังลูกข่างนั้น ได้ใช้
ลิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้าออกไปรุกกลับตีได้ด้วยแล้ว

พริบตานัน เงามร่างคนพลุ่งพล่านสับสน พลังฝ่ามือดังสะเทือนเลื่อนลั่น
ดังฟ้าร้อง กระแทกกระชั้นจนกรวดหินดินทราย กิ่งไม้ใบหญ้าในบริเวณกระจาย
คละคลั่งดังม่านหนา

แป๊ะอีเพี้ยต้องถอยร่นออกไปยืนไกลหลายวา จับตามองคู่ต่อสู้ทั้งสอง
แน่วแน่ไม่กะพริบ

บทที่ 31 ละไว้ให้กลับใจ

ลี้เจ็กลิ่งที่ต่อต้านการจูโจมของบูเก็ง มีท่าทางปลอดโปร่ง
สวยงามยิ่งนัก ชั่วครู่เดียว รุกขิบัติได้ร่วมร้อยกระบวนท่าแล้ว
ลี้เจ็กลิ่งรู้สึกออก พลังฝีมือของงั้นเอ็งโกวไส่วบูเก็งนี้ ถึงระดับสุดยอด
ที่เลอเลิศแล้วจริง ๆ

กระบวนท่าของบูเก็งยิ่งพิกลและเกรี้ยวกราดประหนึ่งเป็นพายุฝนโหม
กระหน่ำ และก็กลายเป็นมหาสมุทรเว้งว่างไม่อาจหยั่งคำนวณ

ที่บูเก็งใช้โหมจูโจมในตอนนั้น คือเลาะขวาเฉี่ย (ฝ่ามือตอกไม้ร่วง) ที่
มักอาศัยสร้างชื่อเสียงจนกระเดื่องเกรียงไกร

แลเห็นเงาฝ่ามือของมันกระจ่ายเป็นแผ่น ๆ พลังฝ่ามือคล้ายฟ้าร้อง
กระจัดกระจายเข้าจูโจมทั่วทุกทิศทางจนถี่เร็วยิ่งนัก

ลัดนิ้วมือเดียว ทั้งสองต่อสู้กันอีกร้อยห้าสิบกว่ากระบวนท่า ลี้เจ็กลิ่งได้
ปลั่งอาณาภาพของสิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้าถึงขีดสุดแล้ว ทั้งยังต้องคำนึงในใจ

‘ครั้งก่อนที่เราต่อสู้กับซีตวันฮง พัวพันไม่เกินสามร้อยกระบวนท่าก็
พัวพันพ่ายแพ้ได้ แต่ความสูงส่งของพลังฝีมือบูเก็งนี้ ถึงกับยังเหนือกว่าพวก

ซีตวนฮงและม้อเยี้ยวกำปึงเสียอีก...

ลิ้เจ็กถึงถลันหลบเก่าฝ่ามือที่ติดต่อตามกันของบู๊เก็งโดยแคล่วคล่องแล้ว
ครุ่นคิดสืบไป

‘พัวพันเยี่ยงนี้ต่อไป น่ากลัวยังจะต้องกว่าสามร้อยกระบวนท่า จึง
สามารถแตกหักเห็นผลแพ้ชนะ...’

บู๊เก็งที่เสี่ยงชีวิตเข้าสู่โจมตีย่างหนักหน่วงถี่เร็ว พลังฝ่ามือคล้ายพายุฝน
โหมกระหน่ำ แต่หัวใจก็เต้นถี่เร็วปานรัวกลอง

เนื่องเพราะมันได้ใช้ไม่ตายเลาะชายเจี้ยว ที่คร่ำเคร่งฝึกปรือมานานหลาย
สิบปี โหมจูโจมวนเวียนถึงสามรอบแล้ว ยังไม่สามารถระคายผิวกายฝ่ายตรง
ข้ามสักซุนชนหนึ่ง นี่ก็เป็นเรื่องที่มันไม่เคยพบมาก่อนเลย ต้องร่ำร้องในใจ

‘มีน้ำเล่า เจ็กมีนชีวิตลื้อจึงสามารถโดดเด่นเป็นเอกในบู๊ลิ้ม บันดาลให้
ผู้ได้ยีนนามต้องออกสิ้นขวัญฝ่อจากพลังฝ่ามือมันที่แสดงมา ไม่อาจดูแคลน
ได้จริง ๆ’

มาตรว่าในใจของทั้งสองต่างครุ่นคิด แต่มือยังคงระดมไม่ตายออก
ประหัตประหารกันดุจันตลอดไป

เป๊ะอึ๊เพี้ยที่ยืนดู กระวนกระวายจนย่ำแย่แล้ว มองท่าร่างที่แคล่วคล่อง
ว่องไวตั้งแต่เมฆพลี้นำไหลของชายในดวงใจด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูกเลย

ทันใดนั้น คู่ต่อสู้ทั้งสองพลันผละจากกัน บู๊เก็งถึงตาจนเหลือกล่น
เขม้นมองลิ้เจ็กถึงแว่นิ่ง หอบหายใจถี่เร็ว หนวดเคราผมเผ้าลุกชัน

ผิวกายที่ดำมะเหมือดของมันถึงกับเริ่มกลายเป็นขาวแวววาวจนมีประกาย
นั่นคือสภาพที่มันจะใช้สามกระบวนท่าไม่ตายสุดท้ายของเลาะชายเจี้ยวซึ่ง
ต้องปรากฏออกมาก่อน

วิชานี้มีนามลึบซัวเค้งเสาะ (ตั้งภูเขาเทหิมะ) เป็นกำลังภายในที่ฝึกยาก
เชิญอย่างยิ่ง

ลิ้เจ็กถึงแม้ไม่รู้จักนามหลักวิชานี้ แต่ก็สังเกตความร้ายกาจออกแต่
แรกแล้ว

พลังลมปราณลัคนี้จึงซึกี้ถูกเกร็งขึ้นรวมตัวไว้ในบัดดล เสือยาวสีขา
พองขึ้นมาทันที ละอองสีเขียวแดงกระจายออกคลุมร่างจนเป็นสภาพน่าหวาด

หวันสยของขวัญยิ่งนัก

ทันใดนั้น บู่แก้งคำรามปานฟ้าร้อง กระหน่ำสองฝ่ามือออกไปด้วยพลัง
ภูเขากล่มทลาย

ลี้เจิ้งลี้งตวาดก้อง เกร็งพลังเขี่ยชะเจี้ยกระแทกต่อต้านรับด้วยกำลัง
ภายในถึงแปดส่วน

ในเสียงระเบิดที่สะเทือนเลื่อนลั่นจนแผ่นดินโคลงเคลง ลี้เจิ้งลี้งเซ็ง ๆ ๆ
ไปสามก้าวจึงตั้งหลักได้

แต่บู่แก้งหน้าแดงฉานปานชโลมโลหิต เซดลาออกไปถึงห้าก้าวใหญ่

ลี้เจิ้งลี้งที่เมื่อครู่เกร็งลมปราณขึ้นนั้น รู้สึกที่ทรวงอกอึดอัด พลังตาม
ร่างเสื่อมลง ตัดขาดกว่าวันธรรมดาเล็กน้อย

ลี้เจิ้งลี้งทราบ เนื่องเพราะเมื่อสองวันก่อน ทุ่มเทกำลังต่อต้านสังหาร
พวกอั้งลี้หวยและเอี้ยกั๋วเต้า สูญเสียกำลังภายในมากเกินไป ตอนหลังยังเกร็ง
ลมปราณอัดสุดท้าย รักษาอาการให้แก่ผู้คนในพรรค อวัยวะภายในจึงต้อง
บอบช้ำไปเล็กน้อย

พลังกำลังของคน ย่อมมีขอบเขตจำกัดอยู่ มิว่าฝีมือจะเลอเลิศถึงระดับ
ใด ยังไม่อาจทนทานการเสื่อมเสียติดต่อกันตลอดเวลาได้

ที่ลี้เจิ้งลี้งหลังจากต่อสู้กับสุดยอดฝีมือฝ่ายมิถุนาชีฟจำนวนมากหลาย
ยังรักษาสภาพของตนไว้ได้ เป็นเรื่องที่ต้องแตกตื่นขวัญเสียต่อผู้รับฟัง
อย่างใหญ่หลวงแล้ว

ตอนนั้น ลี้เจิ้งลี้งหน้าเผือดขาวแล้ว แต่ไม่รอให้บู่แก้งเกร็งลมปราณเรียก
พลังกำลัง ก็ได้ตวาดก้องใช้กระบวณท่าม้อเอี้ยเต้งเต้ง (เงาอสูรซบซ้อน) ที่
มีอานุภาพกราดเกรี้ยวดุร้ายที่สุดของสิบสองกระบวณท่าอสูรฟ้าออกไปสุดแรง

ฝ่ามือ นิ้ว และเท้าระดม ล้วนโหมเข้าใส่สามสิบหกจุดสำคัญในร่าง
ของบู่แก้ง

บู่แก้งตอนนั้นก็พยายามฝืนเกร็งลมปราณ สยบอวัยวะภายในที่ปั่นป่วน
พลุ่งพล่านไว้ คำรามเสียงก้องแล้วสองฝ่ามือสลายเป็นเงาร้อย ๆ พัน ๆ ผืน
เป็นพลังหนาแน่นเป็นชั้น ๆ กระแทกออกต้านรับสุดแรงเช่นกัน

ในเสียงระเบิดที่ดังทึบดังประทัดดับใหญ่ ทั้งสองผละออกจากกันทันที

ตอนนั้น พวกกันตาวาดด้วยโทสะ แต่ร่างลีเจ็กลิ่งหมุนซบแคสว่คล่อง
ว่องไว สลายกลายเป็นเงาสีขาวจำนวนมากมาย กระหนาบเข้าใส่บู๊เก็งที่อยู่กลาง
ในสี่ทิศแปดทาง

นั่นคือกระบวนท่ามั่วที่ป่วยม้อ (อสูรบินเต็มฟ้า) ที่พลิกแปลงพิสดาร
ที่สุดของสิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้า

บู๊เก็งพลันรู้สึกตาลายไปวูบ เกราะของศัตรูพลันเพิ่มขึ้นมาอีกมากมาย
จนนับไม่ถ้วน แล้วโหมเข้ามาทั่วทุกทิศทางปานพายุหิมะ

ด้วยพลังฝีมือระดับเลิศของมัน ยังไม่สามารถดูออก เกราะใดจึงจะ
เป็นฝ่ายตรงข้าม บู๊เก็งในยามแตกตื่นเดือดดาล คำรามขึ้นสุดเสียง ทะยานกาย
สู่อากาศตั้งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง มือเท้าทั้งสี่เหยียดตรง ผิวกายที่จำเดิมดำ
มะเมื่อม ตอนนี้มีประกายสีขาวราวหิมะกระจายออกครอบคลุมหมดสิ้น เป็น
ที่น่าสะพรึงกลัวต่อผู้พบเห็นยิ่งนัก

บู๊เก็งได้เกร็งพลังภายในสิบชั่วแว่กเสาะ (ตั้งภูเขاتهหิมะ) ขึ้นจนถึงขีด
สุดแล้ว

ร่างที่ขวางอยู่ในอากาศของมัน พลันหมุนรวดเร็วดั่งกังหันในพายุ
นั่นเป็นกระบวนท่าสุดท้ายของเลาะชวยเจี้ยนนามเจียตียิบตี (ขึ้นฟ้าลงดิน)
ที่สูงสุดยอดของมัน

ทันใดนั้น คู่ต่อสู้ทั้งสองพากันคราวด้วยความเจ็บปวด กระโดดห่างจาก
กันไปกว่าสองวาทันที

ใบหน้าลีเจ็กลิ่งซิดขาวราวหิมะ กระด้างเย็นชาไร้ความรู้สึก เข้มมนอง
บู๊เก็งแน่นิ่ง หน้าผากมีเหงื่อซึมออกมาเล็กน้อยแล้ว

บู๊เก็งผมเผ้าหวดเคราลุกขึ้น ชั่วเสี้ยวตัวสันถูกฉีกขาดตั้งแต่ปกลง
ถึงท้อง สภาพทุลักทุเลเป็นที่สุดแล้ว

แป๊ะอ๊อเพียงที่ซมการต่อสู้ กริโตร้องแล้วโถมไปที่ข้างกายของลีเจ็กลิ่ง คว่า
แซนชายในดวงใจโอบรัดไว้แนบแน่น ละล่ำละลักถาม

“ลิ่งกอกอ ท่าน...มีเป็นไรกระมัง ?”

ลีเจ็กลิ่งหันไปแยมยิ้มให้นางอย่างนิ่มนวล แต่มิกล่าวอะไร

บู๊เก็งยื่นตะลิ่งลานราวรูปสลักจากตอไม้ ใบหน้าของมันบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ

ทั้งสำนึกเสียใจ ทั้งเคียดแค้น ทั้งอับอายเป็นที่สุด

ทั้งสามยืนสงบงันเป็นเวลาครู่ใหญ่ บุญเก็งจึงชี้เท้าถอนใจกล่าว

“ลี้ปั้งจูฝีมือสมกิตติศัพท์ที่เลื่องลือจริง ๆ เล่าฮิวนับว่าได้เห็นเป็นขวัญตาแล้ว...”

มันแหงนหน้าเหม่อมองขอบฟ้าที่สุดไกล ครุ่นคิดเรื่องราวจนสีหน้าหม่นหมองรันทดยิ่ง

ลี้เจ็กถึงมีส่งเสียงสักครั้งคำ จับตามองฝ่ายตรงข้ามโดยสงบงัน แต่แป๊ะอีเพี้ยก็กุมแขนลี้เจ็กไว้ นางรู้สึกตลอดร่างชายในดวงใจกำลังสั่นระริกอยู่เบา ๆ

บุญเก็งในตอนนั้น พิจารณาสีหน้าลี้เจ็กถึงโดยละเอียดอีกครั้ง ดาวตาดึงกับเกิดประกายพิสดารขึ้นวูบหนึ่ง

มันพลันส่งเสียงดังกว่าเดิม

“แต่เล่าฮิวมีความเห็น ยังต้องทดสอบพลังฝีมือของท่านอีกครั้ง”

ที่แท้บุญเก็งเห็นลี้เจ็กถึงสงบงันตลอดเวลา ปากยังม้มจนสนิทแน่น จึงสงสัย เมื่อครูที่ประฝ่ามือโดยหักโหมตรง ๆ นั้น ลี้เจ็กถึงบอบช้ำภายในไปแล้ว จึงยังหมายจะมีความหวังสักหนึ่งในหมื่น โดยครุ่นคิด

‘หากฝ่ายตรงข้ามก็บาดเจ็บ อย่างนั้น ตอนนี้นำเราเพลี่ยงพล้ำ ยังพอมีทางพลิกขึ้นเป็นเสมอกันอีกครั้ง’

มันเมื่อได้คิดเช่นนั้น พลันวักมือขึ้นในอากาศวูบหนึ่ง

เหยี่ยวมึนเมาสีเงินที่ร่อนอยู่กลางอากาศตลอดเวลา ส่งเสียงร้องแหลมเล็กแล้วหุบปีกพุ่งลงไล่ลี้เจ็กถึงทันที

บุญเก็งก็พยายามสะกดกลันโลหิตที่พุ่งขึ้นถึงลำคอไว้ เบี่ยงตามองดูฝ่ายตรงข้ามด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุด พร้อมทั้งครุ่นคิด

‘หากฝ่ายตรงข้ามบาดเจ็บแล้ว มันต้องไม่อาจใช้กำลังภายในโดยเด็ดขาด มิเช่นนั้น ซีพจรหัวใจต้องขาดสะบั้นกระอักโลหิตตายไป...’

ความคิดยังมีทันจบสิ้น พลันรู้สึกตาลายไปวูบหนึ่ง เสียงเหยี่ยวแสนรู้กริรร้องโหยหวน ขลุ่สีเงินกระจัดกระจายออกไปในพลังที่หนักหน่วงและร้อนระอุ

เหยี่ยวเงินมึนเมาตัวนั้น เพียงพริบตาถูกพาตกระเด็นออกไปหลายวา

ร่วงลงตีปีกกับพื้นด้วยความเจ็บปวด ยังส่งเสียงร้องอยู่ตลอดเวลาอีกด้วย

มุมปากลิ้เจ็กลิ่งมีรอยยิ้มเยิบเยิบเย็นชา มือซ้ายประคองกอดแป๊ะอี-
เพี้ยที่หน้าชิดขาวไว้

ที่แท้เมื่อครู่กระเทกเหี่ยวใหญ่บาดเจ็บไป เพียงใช้ฝ่ามือขวาครั้งเดียว
เท่านั้นเอง

บู๊แก๊งทวาดก้อง โลหิตสด ๆ พุ่งออกจากปากเป็นลำยาวราวเกาทัณฑ์ แต่
มันยังพยายามผินกำลังทรงร่างไว้มิได้ล้มลง ส่งเสียงสะท้อน

“ประเสริฐ ประเสริฐ เล่าชิววันนี้นับว่าได้รับบทเรียนของ ‘เหนือคนเมืคน
เหนือฟ้ามีฟ้า’ แล้ว ลี้ปังจูโปรตรอสักครู่ เล่าชิวจะกลับไปทันที ปล่อยคนของ
ท่านออกมา นับแต่นี้ มิได้ติดค้างบุญคุณความแค้นกันอีกแล้ว”

จบคำ เชิดคราบโลหิตที่มุมปากกับเสื้อยาว เดินกันไปลุ่มเหี่ยวเงินที่
ยังชักอยู่บนพื้นด้วยความเจ็บปวดแล้ว เร่งฝีเท้าโซซัดโซเซไป

ลิ้เจ็กลิ่งจับตามองจนร่างบู๊แก๊งล้มหายไปแล้ว จึงอ้าปากกระอักโลหิต
สีม่วงออกมาคำหนึ่ง หดทกายนั่งซำ ๆ ลงขัดสมาธิกับพื้น

แป๊ะอีเพี้ยกริตร้องด้วยความตระหนก

“ลี้กกอกอ...ลี้กกอกอ...ท่านเป็นไร...”

นางกระวนกระวายจนไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

ลิ้เจ็กลิ่งที่ต่อสู้กับศัตรูกล้าแข็งซำ ๆ ซ้อน ๆ มาหลายวัน กำลังภายใน
เสื่อมโทรมมากเกินไป จนอวัยวะภายในบอบช้ำเล็กน้อย แต่เนื่องจากมีกำลัง
ภายในลึกซึ้งยืนานาน ยังพอจะฝืนใจสะกดกลั้นไว้ได้ มิให้มีสีหน้าพิรุณ
สังเกตออก

ผู้อื่นแม้สังเกตไม่ออก แต่ลิ้เจ็กลิ่งเองทราบอยู่แก่ใจ กำลังภายในของ
ตนโทรมไปมากหลายแล้ว

บัดนี้ ยังต่อสู้อย่างอำมหิตดุตันกับงั้นเอ็งโกวโส่วบู๊แก๊งที่พลังฝีมือเลอ
เลิศ มาตราว่าได้ชัย แต่ก็เพิ่มความบอบช้ำให้แก่อวัยวะภายใน โลหิตประดัง
ขึ้นมาถึงลำคอแล้ว

นี่ก็คือสาเหตุที่เมื่อครู่เม้มปากไว้ไม่ยอมส่งเสียงเสมอมา

ลิ้เจ็กลิ่งผินกำลังฝ่าฝ่ามือไป ทำอันตรายเหี่ยวเงินใหญ่ที่มาบาดเจ็บ

ในที่สุด จนเมื่อบู๊แก๊งหนีไปแล้ว จึงสูญสิ้นกำลังต้องนั่งลงกับพื้น

แป๊ะอีเพี้ยคุกเข่าที่ข้างกายชายในดวงใจ ล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาซับคราบ
โลหิตที่มุมปากลิ้นเจี๊ยกลิ้นด้วยความรันทด

ลิ้นเจี๊ยกพยายามสะกดจิตใจให้เยือกเย็น เกร็งลมปราณให้โคจรรักษา
อาการบอบช้ำโดยสงบ

ชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลัง ใบหน้าที่ซีดขาวจึงมีสีเลือดขึ้นเล็กน้อย เหนือ
ศีรษะมีละอองสีขาวเกาะกลุ่มแน่นหนา

แป๊ะอีเพี้ยจนปัญญาจะช่วยเหลือชายในดวงใจได้ จึงกระวนกระวายจน
ซบเซาให้แก๊สเจี๊ยกปลาง ยังต้องกุมกระบี่คอยป้องกันให้ไปพลาง

นางจับตามองหน้าลิ้นเจี๊ยก เห็นร่างสิ้นระริกเบา ๆ สองตาหลับสนิท
แน่นกว่าเดิม ทราบว่าได้เกร็งลมปราณรักษาตัวจนถึงวาระดับชั้นยิ่งแล้ว

นางรีบทรงกายขึ้นยืนค้ำกันทางด้านข้าง เนื่องจากยอดฝีมือกำลัง
ภายในที่เดินลมปราณรักษาตัว กลัวจะถูกก่อแค้นเป็นที่สุด มิเช่นนั้น หากเสีย
สมาธิชั่ววูบลมปราณจะกระจายไม่อาจชมรักษาไว้

หากเป็นเช่นนั้น สาหัสต้องตายทันที สถานะเขาก็ต้องเป็นอัมพาตไปชั่ว
ชีวิต นับว่ามีความสำคัญใหญ่หลวงที่สุดได้

แป๊ะอีเพี้ยกวาดมองรอบข้างด้วยความกระวนกระวาย ทันใดนั้นเหลือบ
เห็นในพงหญ้าที่รกร้างรุงรังมีประกายสีม่วงสายหนึ่งพุ่งวาบออกไปอย่างรวดเร็ว
ปานสายฟ้า

หัวใจนางต้องเต้นผางทันที สืบเท้าไปสองก้าวด้วยสัญชาตญาณ มอง
ดูในพงหญ้าที่สูงท่วมเอวนั้น แต่กลับไม่เห็นมีอะไรเลย

แป๊ะอีเพี้ยสงสัย คงเป็นนางตื่นเต้นเกินไป จึงได้ตาลายเห็นผิดพลาด
แต่นางต้องใจระทึกด้วยความหวาดหวั่น ตอนนั้นเหงื่อของลิ้นเจี๊ยกทะลัก
ออกมาดูสายนน้ำ ละอองที่พวยพุ่งจากศีรษะยิ่งถี่เร็ว จนกระทั่งเกาะกันเป็น
เมฆหมอกเล็ก ๆ

แป๊ะอีเพี้ยทราบ ชายในดวงใจได้เกร็งลมปราณถึงวาระดับชั้นของชีวิต
แล้ว ตอนนี้ไม่อาจถูกรบกวนได้แม้สักน้อยนิดโดยเด็ดขาด

ขณะที่นางค้ำกันให้กับลิ้นเจี๊ยกด้วยความตึงตันจนใจระทึก พลันมีเงา

สีม่วงสายหนึ่งลอบเร้นออกจากพงหญ้า มาจนทางด้านหลังแป๊ะอึเพียงไม่ถึงห้าเชียว
ผู้นี้ร่างผอมสูง ใบหน้าโหดเหี้ยมเลือดเย็น วัยประมาณห้าสิบปี ตอน
นั้น ดวงตามีประกายลึงโลดเย็นตัวอย่างชั่วร้าย ลอบเร้นเข้ามาดูเป็นวิญญาน
ภูตพราย

ทันใดนั้น แป๊ะอึเพียงหันขวับกลับไป ประจันหน้ากับชายชราเสื้อสีม่วง
นางเมื่อครู่นี้จากตื่นเต้นกันไป จึงมิได้รู้ตัวมีคนลอบเร้นเข้ามา

แต่ทว่า ประสาที่หกอันพิสดาร กระตุ้นใจจนนางรู้สึกกระสับกระส่าย
อย่างยิ่ง คล้ายดังมีคนลอบ ๆ เร้น ๆ มาทางด้านหลังนางก็ปาน

ความรู้สึกเยี่ยงนี้พิสดารยิ่งนัก ดูกับคนที่เดินอยู่ในสุสานร้างยามวิกาล
มักจะรู้สึกมีคนติดตามหลังอยู่ก็ปาน

นางที่พลันหันกาย ก่อวณให้ชายชราผอมแห้งผิดคาดหมายยิ่งนัก ตอน
นั้นพลอยตะลึงลานไปด้วยแล้ว

แป๊ะอึเพียงตื่นเต้นจนแทบกรีดร้องไป ใบหน้าของนางเผือดขาวทันที
พยายามสะกดกลั้นจิตใจถาม

“ท่าน...เป็นผู้ใด ?”

ชายชราเมื่อได้เห็นโฉมหน้าแป๊ะอึเพียงซัดตา ต้องร้องในใจ

“นับเป็นโฉมสะคราญที่สุดหล้าฟ้าดินได้จริง ๆ”

สองตาของมันเป็นจ้องจ้องหน้าแป๊ะอึเพียงแน่วหนึ่งไม่กะพริบ แป๊ะอึเพียงรีบ
สะกดกลั้นความหวาดกลัวไว้ แสร้งแค้นหัวร่อกล่าว

“นี่ ท่านเป็นใคร ? ท่านมาจ้องคนเช่นนี้ รู้จักมารยาทหรือไม่ ?”

ชายชราจึงสะดุ้งรู้ตัว รีบเบือนสายตาที่เหม่อมองจนลืมหูลอกไปทันที
แล้วพยายามข่มเสียงให้นุ่มนวลเต็มที่กล่าว

“เล่าชู้เขี้ยวกว้าง มีฉายาในวงพวกนักเลงว่า แ่นซิมเจียวอึ้ง (ผู้ตัดไม้ใจ
เหี้ยม)”

มันเองก็ไม่ทราบ โฉนเสียงที่กล่าวจึงกลับกลายเป็นนุ่มนวลปานนี้ แต่
แป๊ะอึเพียงอุทานแล้วโผล่ขึ้น

“ท่านเป็นคนของอั้งลิ้วห่วย ?”

เขี้ยวกว้างมิทันตอบ แป๊ะอึเพียงก็ยกกระบี่ขึ้นขวางอก ยืนประชิดตัว

ลี้เจี๋ยลี้ด้วยความตื่นเต้น

ดวงตาของนางมีประกายระมัดระวังจนแวววาว เชี่ยวกวางความจริงคิดจะแผดหัวร่อด้วยความกระหึ่ม แต่มีทราบนอย่างไร ถึงกับไม่อาจเปล่งเสียงหัวร่อออกได้ มันกลับต้องถอยหลังไปอย่างไม่ทราบสาเหตุก้าวหนึ่ง พยายามฝืนใจเปล่งเสียงดัง ๆ

“โกวเนี่ยท่านนี้ ไซ่แป๊ะโกวเนี่ยที่ผู้คนตั้งฉายาว่าแป๊ะหงังหรือไม่ ?”

แป๊ะอิเพี้ยแค้นเสียงเย็นชา มิได้ตอบโต้ เชี่ยวกวางจึงกล่าวอีก

“เชิญแป๊ะโกวเนี่ยโปรดหลีกสักเล็กน้อย เล่าสู่กับเจ็กมิ่นชีวล้อผู้นี้มีความแค้นหนึ่งฝ่ามือ และทำลายอั้งลี้ห่วยของเราไป ตอนนั้นเล่าสู่...”

มันยังกล่าวมิจบคำ แป๊ะอิเพี้ยก็แค้นเสียงเย้ยหยัน

“ผู้อู๋โส ด้วยศักดิ์ศรีของท่าน ตอนนี้นักกลับมากล่าววาจาเยี่ยงนี้ มิกลัวจะเป็นการทำลายเกียรติของตนเองหรือไร ?”

เมื่อหลายวันก่อน เชี่ยวกวางถูกลี้เจี๋ยลี้ฟาดบดเจ็บ มาตราวัดได้รับความกรุณาจากบุญเก็งช่วยเหลือไป และยังรักษาพยาบาลให้ แต่อาการมิได้ทุเลาเป็นปกติ

ดังนั้นเอง ในวาระที่อั้งลี้ห่วยประหัตประหารกับแนฮุ้นปังจนแตกหัก มันจึงมิได้เข้าร่วมต่อสู้ด้วย

หลังจากมันทราบ อั้งลี้ห่วยถูกทำลายย่อยยับดับสูญไป ก็กลนลานหลบหนีหมายจะไปขอความช่วยเหลืองั้นเอ็งโกวโส่วอีกครั้ง โดยอาศัยไมตรีที่เคยมีในอดีต ปกป้องคุ้มกันชีวิตของมันไว้อีกชั่วคราว

ไหนเลยจะคาด บังเอิญมาพบลี้เจี๋ยลี้ในระหว่างทาง มันที่ชั่วร้ายเลือดเย็น ต้องการจะฉวยโอกาสที่ไม่อาจหาได้อีกแล้วในชีวิต กำจัดศัตรูผู้มีพลังฝีมือเหลือเกินนี้ไป

แต่กลับคาดคิดไม่ถึง เมื่อครูต่อหน้าแป๊ะอิเพี้ยที่สวยสะคราญปานเทพธิดาจตุติ มีทราบนเป็นเพราะเหตุใด ถึงกับไม่อาจหักใจให้อำมหิตได้ ?

มันเมื่อถูกแป๊ะอิเพี้ยว่าดังนั้น หน้าต้องแปรเปลี่ยนไปรูปหนึ่ง แล้วรีบส่งเสียงนุ่มนวล

“มีทราบนวาจานี้ของแป๊ะโกวเนี่ยมีความหมายใด ?”

แป๊ะอิเพี้ยเข้าใจ เชี่ยวกวางต้องพลันลงมือจู่โจมมา แต่คิดมิถึง ที่ทำ

ของมันยังคงนุ่มนวลมีมารยาทดังนี้ นางต้องลอบปีติยินดี แสร้งเป็นไปมอง
ด้านข้างแวบหนึ่งดังมีตั้งใจ

แลเห็นสีหน้าลี้เจี๊ยกถึงได้กินสู่สภาพปกติมาทีละน้อยแล้ว

นางทราบอีกเพียงชั่วน้ำเดือด ชายในดวงใจก็โคจรลมปราณครบรอบ
ตอนนั้น ต่อให้เป็นเชียวกั้วอีกสิบคนก็ต้องเกรงกลัว นางจึงตั้งใจจะถ่วงเวลา
ไปอีกชั่วคราว และเชียวกั้วก็ไม่มีทีท่าจะฉีกหน้าลงมือทันทีด้วย

นับเป็นการสบใจแป๊ะอีเพี้ยพอดี จึงแสร้งปั้นสีหน้าเป็นปลอดโปร่ง
เยือกเย็นมิหวั่นหวาด ส่งเสียงตอบ

“ผู้อูไรโศ คาคว่าท่านต้องทราบกฎของบู๊ลิ้มอยู่กระจำใจ”

เชียวกั้วไม่ทราบว่ามันหมายถึงอะไร จึงตอบด้วยความงุนงง

“เล่าฮู่น่ากลัวยังไม่ถึงกับเหลวไหลปานนั้น...”

“ผู้อูไรโศก็เห็นแล้ว ลึงกอกอของข้าพเจ้ากำลังอยู่ในระหว่างเกร็งลม
ปราณรักษาทัว หากท่านลงมือในตอนนี มิใช่เป็นการฉวยโอกาสซ้ำเติมอยู่
ในระหว่างอันตราย ?”

เชียวกั้วต้องงุนงงวูบ จึงส่งเสียงดัง

“แม้นับว่ารองจนมันได้สติฟื้นคืนมา เล่าฮู...ก็มิเห็นต้องกลัวมันสัก
น้อยนิด”

แป๊ะอีเพี้ยต้องคำนึงด้วยความขบขัน

‘เฉพาะผู้นี้แม้ตายก็ยังขออวดโอ้อวดหน้า’

เชียวกั้วที่กล่าวอย่างกระดากไปแล้ว พลันรู้สึกไม่ถูกต้อง ขณะอ้าปาก
หมายจะส่งเสียง

แป๊ะอีเพี้ยรีบชิงกล่าวขึ้นก่อน

“ในเมื่อผู้อูไรโสมิพลังฝีมือสูงส่งกล้าแข็ง ลักครู่พอจะประลองความสูง
ต่ำกับลึงกอกอข้าพเจ้าได้โดยโอ้อวดเปิดเผย เยี่ยงนั้น แม้ผู้อูไรโศได้ชัย ก็เป็น
การได้ชัยที่มีเกียรติยิ่ง”

เชียวกั้วมิคาดคิด ตรุณที่สวยสะคราญที่ทำอ่อนแอไม่อาจต้านลมแรง
นางนี้จะมีอารมณ์ที่คมกริบ คุณคามผู้คนจนรุนแรงปานนี้ได้ ตอนนั้นถึงกับถูก
นางใช้วาจาผูกมัดไว้ ก่อทวนจนรำให้ไม่ออกหัวร่วมมิได้

เขี้ยวกว้างเข้าใจกระจ่าง ด้วยพลังฝีมือของมันในตอนนั้น แม้เพิ่มอีกห้า
คนสิบคนก็ไม่อาจรับมือเจ็กมื่นชีวล้อได้เด็ดขาด

มันกลอกตาไป ๆ มา ๆ เมื่อเห็นสภาพเกร็งลมปราณของลี้เจ็กลิ่ง ต้อง
ทำเนิ่งด้วยความตระหนก

‘คาดคิดไม่ถึง เจ้าเด็กน้อยยังมีวัยเยาว์ ถึงกับสามารถมีกำลังภายในลี้ก
๊อปานนี้ รักษาอาการบอบช้ำภายในให้แก่ตัวเองได้...’

มันกลอกตามองอย่างครุ่นคิดต่อไป

‘ดูท่าที มันอย่างมากก็ใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วรูป สามารถเกร็งลมปราณ
โคจรเสร็จสิ้น ในตอนนั้น เราไท่เหลยยังมีหวังได้ชัย ก่อความไม่ถูกต้อง ชีวิต
ทวยังจะปลิดปลงลงกับมือมันเสียอีก’

มันยังคิดยิ่งหวาดหวั่นขวัญเสีย หันไฉนนั้น ตกลงใจได้เด็ดเดี่ยวทันที
แป๊ะอึ่เพี้ยเบ้งตากลมโคจรของนางจ้องมองหน้าเขี้ยวกว้างแน่วแน่นตลอดเวลา
นางดูออก สีหน้าเขี้ยวกว้างเปลี่ยนแปรไป ๆ มา ๆ อย่างรวดเร็ว ทราบ
ว่ามันกำลังหาอุบายชั่วร้ายอยู่

ตอนนั้น นางเห็นดวงตาเขี้ยวกว้างมีประกายอำมหิตวูบขึ้น ใบหน้าโหด
เหี้ยมดุตัน ทราบฝ่ายตรงข้ามต้องไม่มีกุศลจิตแน่แล้ว จึงทั้งตระหนกทั้ง
กระวนกระวายจนหน้าถอดสี

แป๊ะอึ่เพี้ยทราบ หากเขี้ยวกว้างที่มีชื่อเสียงเกรียงไกรฝีมือสูงส่ง ไหมกำลัง
จู่โจมมาโดยไม่คำนึงถึงประการใด ๆ ด้วยพลังฝีมือของนาง ไม่มีทางต้านรับ
มันถึงสามกระบวณท่าแน่

ตอนนั้น ละอองสีชาวนบตีระลี้เจ็กลิ่งได้กระเจาไปที่ละน้อย ใบหน้า
เป็นประกายเปล่งปลั่งแจ่มใส

เขี้ยวกว้างเมื่อเห็นต้องตระหนกยิ่ง ทราบว่าไม่อาจถ่วงเวลาแม้สักน้อย
นิดแล้ว จึงขบกรามสับเท้าเข้ามาทันที

แป๊ะอึ่เพี้ยตระหนกจนร้องเสียงสะท้อน

“เขี้ยวกว้าง...ท่าน...ไร้ยางอาย”

เขี้ยวกว้างส่ายยิ้มกล่าว

“แป๊ะโกวเนี้ยโปรดอภัยให้เล่าฮู หากตอนนี้เล่าฮูยังรักหน้า ลักครุ่นนำ

กลัวก็ต้องไม่มีชีวิตแล้ว"

แป๊ะอีเพี้ยทั้งหวาดกลัวทั้งกระวนกระวาย นางไม่อาจคำนึงถึงอื่นใดได้อีกแล้ว สะบัดมือควงกระบี่โหมจูโจมติดต่อกันไปทันที

เชียวกว้างหัวร่อฮาฮา ผลักสองฝ่ามือออกไปอย่างดุเดือด พลังที่หนักหน่วงทะลักไปดุจภูเขาหลาย

แป๊ะอีเพี้ยกายส่ายโงนแง แต่ยังฟันกระบี่ติดต่อกันมาอีกสามกระบวนท่า ปรายสายสีเงินกระจายเจิดจ้า พุ่งเข้าใส่จุดสำคัญเบื้องหน้าของเชียวกว้าง

เชียวกว้างตวาดก้อง

"แป๊ะโกวเนี้ย หากยังไม่หลบหลีก อย่าได้ตำหนิเล่าซูลงมืออำมหิตแล้ว"

แป๊ะอีเพี้ยมิสงเสียง กระบี่คู่มือควงคล่องแคล่วว่องไว จนประกายกระจายออกเป็นดอกดวง กระหนาบเข้าใส่เชียวกว้างในทุกทิศทาง

เชียวกว้างหลบหลีกซ้าย ๆ ขวา ๆ ทั้งฝ่ามือทั้งเท้าระดมออกไปพร้อมกัน ชั่วพริบตา ลูกคามจนแป๊ะอีเพี้ยมือเท้าเปะปะวุ่นวาย หอบหายใจถี่เร็ว

เชียวกว้างพหล่นตวาดก้อง พลังฝ่ามือคล้ายดั่งเป็นพายุร้าย กระหน่ำจนแป๊ะอีเพี้ยต้องเซถลาออกไปท่าก้าวใหญ่

มันหัวร่อฮาฮาด้วยความภาคภูมิใจ เกร็งพลังใส่สองฝ่ามือเต็มที่ ผลักเข้าใส่ลิ้นเง็กลิ้งที่นั้งขัดสมาธิเกร็งลมปราณกับพื้นสุดแรง

แป๊ะอีเพี้ยกริ๊ดร้องด้วยความเจ็บแค้น โถมไปที่ด้านหลังลิ้นเง็กลิ้งดั่งคลื่นคลั่ง โอบกอดชายในดวงใจไว้แน่นแนบ

ตอนนั้น พอดีพลังฝ่ามือที่หนักหน่วงมหาศาลของเชียวกว้างทะลักเข้ามาถึง มันเมื่อเห็นแป๊ะอีเพี้ยที่ส่ายสะคราญปานเทพธิดาจุติ โถมเข้าปกป้องด้านหลังลิ้นเง็กลิ้งไว้จนหมดสิ้นทั้งตัว โดยยอมเสี่ยงชีวิตรับพลังนี้แทนลิ้นเง็กลิ้ง

เชียวกว้างในยามตระหนก แต่ไม่อาจรับพลังฝ่ามือกลับได้ทันแล้ว ทันใดนั้น ปรากฏการณ์พิสดารอุบัติขึ้นมา คือพลังที่กราดกร้าวดุจนกโกลิจะสัมผัสหลังของแป๊ะอีเพี้ยนั้น เชียวกว้างตาลายไปวูบหนึ่ง แล้วเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ฝุ่นหินดินทรายกระจายคละคลุ้ง พื้นถูกพลังของมันกระแทกจนกลายเป็นหล่มลึกร่วมครึ่งซีก

แต่ทว่า ลีเจ็กลิ่งกับแป๊ะอีเพี้ย กลับสาบสูญร่องรอยไปพร้อมกัน !

เชียวกว้างลนลานเหลียวซ้ายแลขวาด้วยความหวาดหวั่น เมื่อผู้นทราย
กระจายเบาบางลง เห็นที่ขวามือประมาณสองวา ลีเจ็กลิ่งที่หนักแน่นเยือกเย็น
ไปหน้าเป่ล่งปลั่งแจ่มใส ยืนถลิ่งจ้องมันอยู่แน่วนิ่ง

ในอ้อมแขนยังมีร่างแป๊ะอีเพี้ยอยู่ เชียวกว้างต้องตะลึงลานไปทันที ใน
ใจบังเกิดความรู้สึกที่ทั้งปิติทั้งตระหนกจนสับสน

ที่ปิติคือ โชคดีมิได้ทำลายโฉมสะคราญสุดล้ำฟ้าดินกับพลังฝ่ามือ
มิเช่นนั้นชาตินี้ของมันจะต้องอยู่แต่ในความเจ็บช้ำสาบึก

ที่ตระหนกคือ กลัวฝ่ายตรงข้ามเมื่อมีพลังฝีมือทุเลามา คงไม่ยอม
ปล่อยชีวิตมันอีกแล้ว

ลีเจ็กลิ่งเมื่อครู่เฝ้าอยู่ในระหว่างเกร็งลมปราณรักษาตัว แต่ทราบเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นรอบข้างโดยกระจ่าง ที่ไม่เคลื่อนไหวแม้สักน้อยนิด เพราะกลัวจะไฟ
ธาตุแตกเป็นอัมพาตไป

พริบตาที่เชียวกว้างกระแทกพลังฝ่ามือออกมาสุดตัว แป๊ะอีเพี้ยโถม
เข้าช่วยอย่างไม่คิดชีวิตนั้น พอตีเกร็งลมปราณเสร็จสิ้น จึงได้ใช้วิชาตัวเบาที่
สุดยอด พาแป๊ะอีเพี้ยกระโดดหนีจากการจู่โจมที่อำมหิตดุดานั้น

ลีเจ็กลิ่งจับตาเย็นชาจ้องมองเชียวกว้างแน่วนิ่งแล้วกล่าว

“เชียวกว้าง ความโอหังลำพองของท่านได้แสดงมาหมดสิ้นแล้วกระมัง ?”

สีหน้าเชียวกว้างบิดเบี้ยวปั่นป่วนยิ่ง อึ้งเป็นครู่หนึ่งจึงตอบ

“ลีเจ็กลิ่ง ท่านก็ไม่อาจตำหนิเล้าชูมีความอำมหิตโหดเหี้ยม”

ลีเจ็กลิ่งโบกมือแล้วแค้นเสียงเย็นชา

“ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าลงมือ หรือจัดการตัวเอง ?”

เหวี่ยงกาฬะลักออกจากใบหน้าเชียวกว้างเป็นเส้นสายทันที ลมหายใจก็
หนักหน่วงถี่เร็ว

ลีเจ็กลิ่งซ่อนตามองท้องฟ้า ไม่มีความรู้สึกเวทนาเลย

ทันใดนั้น มีเสียงแผ่วเบาดังขึ้นที่ข้างกาย

“ลี้กกอก ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านปล่อยมันไปสักครั้งเถิด”

ลีเจ็กลิ่งขมวดคิ้วมึนสงสัยเสียง แป๊ะอีเพี้ยกล่าวขึ้นอีก

“ลี้กกอก ข้าพเจ้าไม่อาจหักใจเห็นมันหลังโลหิต”

ลี้เง็กถึงจึงส่งเสียงทางลมปราณ

“เพี้ยม่วย ท่านก็ทราบ เมื่อครู่มันมีความอำมหิตชั่วร้ายเพียงใด เทบจะปลิดชีวิตเราสองไปแล้ว คนต่ำช้าที่ฉวยโอกาสเข้าเติมผู้คนในระหว่างอันตรายเยี่ยงนี้ ทั้งไว้จะมีประโยชน์ใด ?”

ทั้งสองต่างเหลือบมองไปที่เขี้ยวกว้างแวนหนึ่ง อึ้งเป็นครู่ใหญ่ เป๊ะอึเพี้ยจึงกล่าวอย่างหวาดหวั่น

“ลี้กกอก ข้าพเจ้าไม่เคยขัดใจท่านตลอดกาล แล้วแต่ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไรก็ได้ แต่ทว่า...”

ทันใดนั้น มีเสียงโห่ร้องด้วยความแตกตื่นยินดี ดังขึ้นชัดเจนจาเป๊ะอึเพี้ยลงกลางคัน จากนั้น ควันหลายหลากสี่สายหนึ่งพลุ่งขึ้นบนท้องฟ้า

ชั่วพริบตา ในพุ่มหญ้ารอบข้าง มีเงาร่างปรากฏขึ้นแปดสาย

เป๊ะอึเพี้ยร้องด้วยความพิติ

“ลี้กกอก พวกนั้นมาแล้ว ท่านดู งั้นเอ็งโกวโสวแม้ว่ายแพ้การต่อสู้แต่รักษาสัจจะวาจาอย่างยังอยู่”

ที่แท้แปดคนนั้น คือชีงวัยไต้ซือ ฉินยั่วยั่ว เชียงจู้สองคนที่ถูกกักอยู่ในถ้ำวัลย์มาสามวัน และสามคนของสิบสองแพรแดงกับซิกซัวเกี่ยมไว้วน้ำอุ่นที่ออกไปตามหา

ตอนนั้น ทั้งแปดมาถึงที่เบื่องหน้าลี้เง็กถึง พวกกันน้อมกายคารวะอยู่อย่างตื่นเต้นยินดี

ไว้วน้ำอุ่นกุมมือฉินยั่วยั่วด้วยสีหน้าระรื่นแจ่มใส

แต่ชีงวัยไต้ซือพอเห็นเขี้ยวกว้างที่ยืนตะลึงลาน พลันแผดสุดเสียงทันที

“ปังจู้ ในหลายวันนี้ เสียตแหวใจอาตมาจนนอกเทบระเบิดแล้ว”

หลวงจีนมูทะลุกวาดตาพิจารณาเขี้ยวกว้างพลาถส่งเสียงต่อ

“ปังจู้ ดูการแต่งกายของมันผู้นี้ ต้องเป็นบริวารของอั้งลี้ห่วยแน่”

เป๊ะอึเพี้ยได้ยินชีงวัยไต้ซือว่าดังนั้น นางต้องเป็นอนาสายตาที่วังวอนจนนำเวหนามองลี้เง็กถึงอย่างเยียบจัน

ลี้เง็กถึงกวาดตามองบริวารที่ยืนเรียงรายอยู่รอบข้าง แล้วเบือนหน้าไป

ทุเชียวกว้างที่คล้ายได้ถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

ลีเจ็กถึงต้องลอบถอนหายใจเบา ๆ ส่งเสียงดัง ๆ

"เชียวเฮีย เรื่องราวที่นี้เสร็จสิ้นแล้ว เชิญท่านไปตามความสะดวกเกิด"
วากานี้ เท่ากับหลักเสียงตอบคำถามของชีววัยได้ชื่อ และกับออกไปไว้
ชีวิตเชียวกว้างอีกครั้ง

เชียวกว้างพอได้ยินต้องสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ รู้สึกผิดคาดหมายอย่างยิ่ง
กึ่งชั่วขณะจึงร้องด้วยความพลุ่งพล่าน

"ลี้ปังจู..."

ลีเจ็กถึงแยมยิ้มสออดคำ

"ขุนเขาแมกไม้ไม่เปลี่ยนแปลง เชียวเฮีย พวกเรายังคงมีโอกาสดูพบกันอีก"
เชียวกว้างตัวสั่นระริก ลำคอติดตันไม่อาจส่งเสียง มีแต่ประสานมือ
การวาระจรตพื้นดินแล้วหันกายเดินออกไปโดยเงียบงัน

ทุกผู้คนต่างเห็นชัดเจน ตอนเชียวกว้างหันกาย น้ำตาสองสายได้หลังไหล
ออกมา มิทราบเป็นน้ำตาของความเสียใจหรือตื่นตันพระคุณ ?

แม้จะอึ้งเพียงต้องร้องเรียกลี้กอกอด้วยความปิติยินดี ไม่สนใจมีผู้คนอยู่
ด้านข้าง ล้มลงไปในอ้อมมอกลี้เจ็กถึงทันที

ไว้หน้าฐานทราบ บังจูได้สร้างบุญกุศลครั้งใหญ่อีกครั้งแล้ว จึงปรารถนา
บอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหลายวันนี้ของทุกคนโดยละเอียด

ลี้เจ็กถึงฟังจบความแล้วประกาศดัง ๆ

"ตอนนี้ เรื่องราวทั้งหลายต่างเสร็จสิ้นแล้ว พวกเราไปที่ในเมืองชั่วช้อ
ทันที สมทบกับพวกเจียะตั้งจูแล้วร่วมทางกันกลับสำนัก"

ดวงตาเป็นประกายแวววาว เน้นเสียงต่อ

"หวังว่าพวกเราเมื่อกลับสำนัก กู้ตั้งจูก็นำข่าวมีชัยกลับไปด้วย"

ผู้คนรอบข้างโห่ร้องด้วยความปิติ ติดตามหลังลี้เจ็กถึงไปโดยเร็ว

บนทางหลวงกวนลกที่กว้างใหญ่ มีผงคลสิระกระจายคล่องเป็นทางยาว
ด้วยผีเท้าของอาซาฟวงพิลิสสัตว์

ผู้นำหน้าเป็นชายชรารูปร่างสูงใหญ่ สวมเสื้อยาวสีแดง รัดเกล้าเป็นทองคำ คิ้วทั้งสองขมวดมุ่นครุ่นคิดจนซึมเซา ดูกับมีความในใจที่หนักอึ้งก็ปาน

ด้านหลังของท่านเป็นชายชราที่สวมเสื้อกางเกงผ้าฝ้าย หลังค่อมเล็กน้อย ตอนนี้เร่งม้าเข้ามาเคียงคู่แล้วกล่าว

“ก้าตัง เรื่องนี้ออกจะพิกลเกินไปแล้ว โฉนพวกเราที่วางแผนกันเป็นความลับสุดยอด แต่พอไปถึงลิ้มเซี้ย กลับไม่เห็นคนของเอ็กก็บ่งเลยสักผู้เดียว หรือพวกมันได้ข่าวก่อน พวกมันหลบซ่อนไปหมดสิ้น ?”

ที่แท้ผู้ขับขี่ทั้งหลาย เป็นขบวนของโป๊ยปี้ซังฮะ (เทพอสูรแปดแขน) กุ๊จือกุน แห่งพรรคแนฮุ้นป้ง ที่ยกกำลังไปหลายสำนักใหญ่ของเอ็กก็บ่งที่เมืองลิ้มเซี้ยมณฑลฮ้อปัก

พวกท่านคือ หัวหน้าที่ก่อกวนทั้งสามของแนฮุ้นป้ง พร้อมกับเฮียงจู้ฮักสิบคน

กุ๊จือกุนขมวดคิ้วตอบ

“พวกเราต่างรับหน้าที่สำคัญ และยังรับคำสั่งจากปั้งจู้ ให้ไปทำลายพวกโจรเอ็กก็บ่งตามกำหนดเวลา บัดนี้ มิเพียงไม่สามารถปฏิบัติสำเร็จตามกำหนดเท่านั้น กระทั่งเงาร่างก็ไม่พบพานสักผู้หนึ่ง โอ...การพลาดพลั้งครั้งนี้ นับว่าใหญ่หลวงยิ่งแล้ว”

ตัวแนฮุ้นเปีย (กระสวยสะท้านขวัญ) ฉันที้ที่เป็นหัวหน้าที่ก่อกวนทั้งสี่ ส่องเสียงดัง ๆ ขึ้นด้านหลัง

“เรียนก้าตัง ข้าพเจ้ามีความเห็น หากไม่สามารถทำลายเอ็กก็บ่ง พวกเราไม่อาจแบกหน้ากลับสำนักใหญ่เลยจริง ๆ”

ซังเลียงเจีย (สองฝ่ามือสัมพันธ์) เขาป่วยที่เป็นหัวหน้าที่ก่อกวนเตาเต็กตั้งร้องด้วยความเดือดดาล

“วาจาของฉันที้จู้ถูกต้องแล้ว เจ้าพวกเดียรจนาบัดซบ เล่าลือไม่เชื่อ พวกมันจะมีความสามารถขึ้นฟ้าดำดินได้ พวกเราพานจับเจ้ากับพวกมัน ดูว่าเหล่าเดียรจนาจะซ่อนได้นานเท่าใด ?”

กุ๊จือกุนครุ่นคิดจนเงิบงัน ตอนนั้น ม้าเร็วทั้งสิบสี่ตัวมาถึงหน้าเชิงเขาสูงลูกหนึ่ง

กัจฉิอุณพิจารณา เบื้องหน้าเป็นหุบเขาแคบ สองฟากข้างเป็นผนังที่สูง
ทลายร้อยวา ทางกว้างพอจะให้ม้าเคี้ยวคู่กันสองตัวเท่านั้น ตอนนั้น ทั้งหุบเขา
เงียบวังเวงไม่มีเสียงแม้สักแผ่วเบา

ประสบการณ์ที่ผ่านความเป็นความตายมานานปี กระตุ้นใจให้ยอดฉิมอวัย
หาความระงับตัวขึ้นทันที จึงยกแขนขวาชูเหนือศีรษะ ม้าที่ติดตามหลังชะลอ
ฝีเท้าลง ต่างจับมองหุบเขาลึกที่เป็นทางเพียงสายเดียว ด้วยความตื่นตันสงสัย

กัจฉิอุณกวาดตาพิจารณาชัยภูมิรอบข้างครู่หนึ่งจึงกล่าว

"ทางในหุบเขานี้ทั้งยาวทั้งคดเคี้ยว ดูท่าจะผ่านภูเขานี้ไป มีแต่ทางสาย
นี้เท่านั้น หากเมื่อก่อนมีพวกคัศตुरुชมนอนอยู่บนหน้าผา หรืออุดทางเข้าและออก
ไว้ พวกเราก็ยากจะรับมือได้แล้ว"

ซึ่งเลี้ยงเจ้ายาปวยกระตุ้นม้าเข้ามา อาสาขอเป็นกองหน้าทันที เขียงจู
ก็สามคนของตึกเขาเต็กตั้งก็กระตุ้นม้าเข้ามารวมอาสาด้วย

กัจฉิอุณจึงผงกศีรษะอนุญาต แต่บอกให้ระวังตัวไว้

กองหน้าของยาปวยไปเนินนานแล้ว กัจฉิอุณจึงคุมกำลังที่เหลือติดตาม
เข้าไปบ้าง แต่เข้าลึกมีถึงสองลี้ ก็มีกองซุ่มของพรรคเอ็กก็บึงทะยานออกมา
งอกที่ซ่อน กลุ่มรุมดั่งที่คาดหมายไว้

ดังนั้นเอง จึงเกิดการต่อสู้ที่อ้อมหิตุดันขึ้นในหุบเขาแคบ เอ็กก็บึงที่
ระดมกำลังมาหมดสิ้น รวมทั้งประมุขใหญ่ของมันด้วย แต่แน่อนับที่ทุกคน
มีฝีมือสูงส่งกล้าแข็ง เอ็กก็บึงแม้มีพวกมากกว่า ยังต้องเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำล้ม
ตายยับเยิน ม้อฮั่นเตียว (อินทรีคล้าเมฆา) เป๊ะเอ็งที่เป็นประมุขพรรคเห็นที่ท่า
ไม่ถูกต้อง จึงส่งรหัสล่าถอยออกไปหมดสิ้นโดยเร็ว

ทางด้านแน่อนับมีเพียงเขียงจูเสียชีวิตในการต่อสู้สองคนเท่านั้น เมื่อ
ชุดหลุมฝังศพให้แล้ว กัจฉิอุณจึงคุมขบวนเร่งฝีเท้าอาชาคู่ขาออกจากหุบเขาแคบ
ทวนนี้ไป

พวกกัจฉิอุณเพิ่งออกพ้นหุบเขา บนทางหลวงก็มีฝูงละออกระจายคละ
คลั่งเป็นทางยาวอีกคราว แล้วปรากฏอาชาพ่วงพิลิบกว่าตัวห้อมมาถึง

ผู้ขับขีเหล่านี้คือ แนนั้งปึงจูลีเง็กลิ่งที่คุมบริวารกลับสู่สำนักใหญ่
เมื่อมาถึงปากทางหุบเขา ลีเง็กลิ่งยกมือห้ามให้ทุกผู้คนชะลอรั้งบังเหียน
ม้าไว้

ที่ปรากฏเบื้องหน้าสายตา เป็นศพระเกะกะหลายสิบซาก แต่ละซากล้วน
สวมอาภรณ์รัตกุมสีดำ ตายในสภาพยับเยินอย่างยิ่ง

ลีเง็กลิ่งมีสีหน้าหงงหงงสงสัย เหมือนมองดูสภาพเบื้องหน้าจนตะลึงลาน
ตอนนั้น ไฉนน้ำฮั่นกระตุกม้าเข้ามาส่งเสียง

“ปึงจู ดูสารรูปของซากศพที่ถูกทิ้ง คล้ายดั่งเป็นบริวารพรรคเอ็กก็ปึง...”

ลีเง็กลิ่งผงกศีรษะสออดคำ

“ถูกแล้ว แต่นอกจากขบวนที่กู้ตั้งจูของพรรคเรามาจะมีการปะทะกับ
พวกมันแล้ว ยังมีชนชาวยูลิ้มเส้นทางใด มารังความล้างแค้นกับพวกเอ็กก็ปึง
ได้ ?”

ขณะที่ทั้งสองคนครุ่นคิดคาดเดา คูเอี้ยงก็กระโดดลงจากหลังม้าวิ่งไป
ที่ข้างต้นไม้เตี้ย

ที่แท้ได้ต้นไม้เตี้ย มีหลุมฝังศพใหม่อยู่สองหลุม

คูเอี้ยงเมื่ออ่านป้ายที่ปักอยู่หน้าหลุมศพแล้ว ต้องร้องสุดเสียงด้วยความ
ตระหนก

“อา...ที่แท้พวกกู้ตั้งจูต่อสู้กับพวกเอ็กก็ปึงในที่นี้”

ลีเง็กลิ่งตระหนกจนพุงควับไปที่เบื้องหน้าคูเอี้ยง เห็นบนป้ายไม้หน้าหลุม
ฝังศพ เป็นชื่อแซ่ของเฮียงจูพรรคแนนฮั่นปึงที่ตายในการต่อสู้

ลีเง็กลิ่งต้องรันทดเป็นยิ่งนัก แต่คาดคิดไม่ออก กู้จื่อ गुณความจริงคุม
กำลังของแนนฮั่นปึงไปรังความล้างแค้นสำนักใหญ่ของเอ็กก็ปึงที่เมืองลิ้มเซี้ย แต่
ไฉนมาประหัตประหารกับเอ็กก็ปึงในสถานที่นี้ได้ ?

ตอนนั้น ไฉนน้ำฮั่นก็ได้มาที่ข้างกายลีเง็กลิ่งแล้วขมวดคิ้วกล่าว

“ปึงจู ตอนพวกเราผ่านเมืองลิ้มเซี้ย มิได้เห็นคนของเอ็กก็ปึงเลย
พวกมันอาจจะกำลังมาชุมนุมโจมตีในที่นี้ก่อนก็ได้”

ลีเง็กลิ่งผงกศีรษะเห็นพ้อง พลันเหลือบเห็นบนพื้นทรายที่ปากหุบเขา
มีรอยเท้าม้ายุ่งเหยิงซับซ้อน มาตราว่าจะถูกลมพัดทรายกลบไปบ้าง แต่ยังคงเห็น

ชัดเจนอยู่จึงส่งเสียงดัง ๆ

“ไว้ตั้งจู้ ท่านคูผีเท้าม้าที่ปากหุบเขานั้น แสดงว่าเป็นพวกของกู่ตั้งจู้ยัง
ไปไม่ไกลนัก พวกเรารับไล่ อาจบางที่ยังทันกันอยู่”

บ ท ที่ 32

คุกคามให้เป็นเขย

มาเรাত্রีคลี่คลมลงมา พสุธากว้างใหญ่มืดเลื่อนราง
สุดปลายของทางหลวงที่คดเคี้ยว พอจะเห็นแสงไฟวับ ๆ แวม ๆ ของ
ตัวเมืองที่อยู่อีกไม่กี่ลนก็ได้เลื่อนราง

พวกเดินทางราตรีต่างพากันระบายลมจากปากยาว ๆ
ใช่แล้ว ในหลายวันนี้ดันดันเดินทางโดยไม่หยุดยั้ง นับว่าควรได้พักผ่อน
ให้สบายสักคืนหนึ่ง

ลี้เจ็กลึงกับโจ้วน้ำฮุ้นความม้าเคียงคู่กัน โจ้วน้ำฮุ้นหัวร่อกล่าว
“ปังจู้ เมื่อถึงเมืองที่เบื้องหน้า จะต้องให้พวกเรานั้นได้พักผ่อนเต็มที่
สักคืนหนึ่ง”

“ใช่แล้ว ในหลายวันนี้พวกเราตรากตรำกันย่ำแย่ทีเดียว”

“ปังจู้ อาการบอบช้ำภายในของท่านเหล่าโดยสิ้นเชิงแล้วหรือไม่ ?”

“ข้าพเจ้าได้ใช้หลักวิชากรวยชีพรทะเลวงจุดที่สุดสูงของสำนัก รักษาอาการ
บอบช้ำภายในแล้ว พักผ่อนอีกเดือนเศษก็ต้องเป็นปกติได้”

ทั้งสองเร่งม้าพลางสนทนาไปพลาง จวบจนใกล้แสงไฟในเมืองเข้ามา

ทุกขณะ ทันใดนั้น ลีเง็กลิ่งกระซิบไว้ว่าฮั่นให้พาผู้คนเข้าไปพักแรมในเมือง
ก่อน ส่วนตัวเองจะหยุดปัสสาวะที่ป่าข้างทาง

ไว้ว่าฮั่นจึงพาพวกห้องเร่งฝีเท้าฮ่าฮ่าเข้าไปในเมืองก่อน เมื่อลีเง็กลิ่ง
ปัสสาวะเสร็จสิ้น เหยะย่างมาตามเข้าไปในเมือง เป็นเวลาที่ตลาดราตรีกำลัง
ผักกักจ่อแจ

ที่นี่คือเมืองฮงจี้ซึ่งใหญ่ไม่น้อย ผู้คนสัญจรไปมาแออัดคับคั่ง
ลีเง็กลิ่งเหยะย่างมาช้า ๆ จะตรงไปยังโรงเตี๊ยมใหญ่ที่อยู่นอกนอก
ทันใด มีชายกลางคนแต่งกายเยี่ยงนักศึกษาดูอย่างโอ้อวดออกมาจาก
ในแงมิดของชายคา กวาดตามองลีเง็กลิ่งแล้วประสานมือคารวะตาม

“ท่านใช้เนฮั่นปึงจู๊ได้เยี่ยมกระมัง ?”

ลีเง็กลิ่งมองฝ่ายตรงข้ามด้วยความสงสัย เห็นมีเค้าหน้าคมคายสัต์ย๋ซุ่มี
คล้ายพวกอธรรม จึงแยมย้มตอบ

“ถูกแล้ว พี่ท่านมีคำสั่งสอนใด ?”

“มิกล่า ข้าพเจ้าฮั่วเจ็กเกียก ได้รับความกรุณาจากสหายในบู๊ลิ้ม ตั้ง
เจียวว่าดักเฮาะ (กระเรียนเดี่ยว)”

ลีเง็กลิ่งเพียงครุ่นคิดวูบก็ร้องเบา ๆ

“ที่แท้พี่ท่านคือศิษย์คนโตของเจ้าสำนักเทียนซัวปัจจุบัน ข้าพเจ้าเสีย
มารยาทแล้ว”

ดักเฮาะ (กระเรียนเดี่ยว) ฮั่วเจ็กเกียกรับต่อมตัวตามมารยาท ลีเง็กลิ่ง
กล่าวอีก

“ข้าพเจ้าเคยได้ยินปึงโกวเนี้ยกกล่าวขวัญถึงพี่ท่านอยู่บ่อยครั้ง มีความ
ปรารถนาใครได้พบสักคราจริง ๆ”

ฮั่วเจ็กเกียกพอได้ยินลีเง็กลิ่งกล่าวถึงปึงอ้วน สันหน้าต้องเปลี่ยนแปรไปวูบ
หนึ่งแล้วแยมย้มกล่าว

“ลี้ได้เยี่ยม ที่นี่ผู้คนมากเสี่ยงจ่อแจ ไม่สะดวกต่อการสนทนาปราศรัย
ข้าพเจ้ายังมีเรื่องสำคัญรายหนึ่งต้องการสนทนากับท่านโดยละเอียด”

“ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าก็มีวาทะหลายคำจะฝากถามพี่ท่าน”

หลังจากปึงอ้วนที่สับัดหน้าหนีไปด้วยความแค้นแล้ว ลีเง็กลิ่งก็ถูกเรื่อง

สำคัญในพรรคพัวพันไว้ตลอดเวลา ไม่อาจปลีกตัวไปหาบึงอ้วงได้ แต่ในส่วน
ลึกของหัวใจ ยังคงมีความเสียใจสุดซึ่ง ตอนนั้นจึงรีบกล่าว

“ฮั่วเยี่ยน ผู้คนของพรรคเราตอนนี้พักอยู่ในเมือง พวกเราควรไปตามหา
พวกท่านให้พบ เพื่อจะได้ออกมาสนทนากันให้เป็นที่สำคัญ”

สีหนัฮั่วเจ็กเกียกเยินซาไม่มีความรู้สึกใด เน้นเสียงหนัก ๆ

“คนของพรรคท่าน ได้เข้าพักโรงเตี๊ยมยังเซ็ง ซึ่งใหญ่ที่สุดของเมือง
นี้แล้ว”

ลี้เจ็กลิ่งต้องเหลือบมองมันด้วยความประหลาดใจแวบหนึ่งแล้วครุ่นคิด
‘ดูท่าที ฮั่วเจ็กเกียกคล้ายตั้งอยู่รอเราในที่นี้มานานานยิ่ง และก็คล้าย
สนใจความเคลื่อนไหวของแนฮุ้นปึงเป็นพิเศษ ถึงกับพวกมันพักในที่ใดก็สืบทราบ
จนชัดเจน’

มาตรว่ากลางแคลงสงสัย แต่ปากกลับกล่าว

“ความเห็นของฮั่วเยี่ยนคือ...”

“ข้าพเจ้าได้เข้าบ้านหลังหนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากที่นี่ไม่กี่ไมล์ ทึ่นั้นสงบเงียบ
อย่างยิ่ง ความเห็นของข้าพเจ้าคือ ใครเชยูลี้ได้เยียบยินยอมต่อมตัวไปสักครา”

ลี้เจ็กลิ่งประหลาดใจความคิดที่พิกลของฮั่วเจ็กเกียกยิ่งนัก แต่มีกล่าว
กระไร ติดตามมันไปโดยสงบ

ลี้เจ็กลิ่งที่มีไหวพริบปฏิภาณหลักแหลม ตอนนี้อยู่จะคำนวณออก
เรื่องราวมีใครถูกต้องนัก

แต่ลี้เจ็กลิ่งคำนึงด้วยความตระหนก

‘มิว่าผู้หนึ่งจะเป็นฮั่วเจ็กเกียกตัวจริงหรือตัวปลอม มีจุดมุ่งหมายกระไร ?
ขอเพียงเราสังเกตออกมาว่าไม่ถูกต้อง ตอนนั้น... เฮอะ’

ตอนนั้น พอดิมาถึงที่หน้าตึกใหญ่โตโอฬารหลังหนึ่ง ซึ่งตั้งโดดเดี่ยวอยู่
ทางปลายถนนใหญ่ มิได้ติดต่อกับตึกกรมอื่น ๆ เลย

รอบข้างเป็นกำแพงอิฐสี่เหลี่ยมสูงสองวาเศษ ฮั่วเจ็กเกียกหยุดที่ปากประตู
แล้วกล่าว

“ลี้ได้เยียบ ที่นี่เอง ข้าพเจ้าจะเคาะประตูเรียกคนก่อน”

ลี้เจ็กลิ่งผงกศีรษะ ผูกอาชาคู่ขาอยู่กับแคร่ที่หน้าประตู

ฮั่วเจ็กเกียกเคาะประตูลงรักสีดำสามครั้งเป็นรหัส ประตูเปิดออกช้า ๆ
ทันที

ผู้เปิดประตูเป็นบุรุษหนุ่มหน้าตาคมคายแจ่มใส พอเห็นฮั่วเจ็กเกียกก็นึก
โพล่งถามอย่างทันทัน

“ตัวซือเฮีย ลี้เจ็กลิ่งผู้นั้นมาแล้วหรือไม่?”

ฮั่วเจ็กเกียกรับชายตาบอดไป แต่ลี้เจ็กลิ่งแย้มยิ้มกล่าว

“ท่านผู้นี้คงเป็นเจ็กนึ่งกุน (เทพบุตรหยก) อวเม้งเซียวเฮียบแล้วกระมัง?”

บุรุษหนุ่มรูปงามมองไปที่ต้นเสียง สายตากะจ่างแจ่มใสทันที มันซึ่งเคย
ทนงความหล่อเหลาของตัวเองเสมอมา แต่ตอนนี้เมื่อเปรียบกับลี้เจ็กลิ่งแล้ว
ก็งต้องรู้สึกละอายไม่อาจทัดเทียมได้ ร่ำร้องในใจ

“เจ็กมื่นชีวลือนี้คล้ายเป็นเทพบุตรจุติมาจริง ๆ มิน่าเล่า ซือม่วยจึงได้
อุ้มหลงมันจนงมมาย”

อวเม้งรีบพลีตัวออกด้านข้าง ประสานมือคารวะทักทาย

“ข้าพเจ้าอวเม้ง เชิญลี้ได้เฮียบกรุณาสั่งสอนให้มากไว้”

“มิกล้า นามของเซียวเฮียบ ข้าพเจ้าเคยได้ยินบึงโกวเนี่ยของสำนักท่าน
กล่าวขวัญมานานแล้ว”

ใบหน้าเจ็กนึ่งกุนแดงระเรื่อ แต่จิตใจเบิกบานแจ่มใสมิ่ง

เนื่องเพราะเจ็กมื่นชีวลือนี่มีชื่อสะท้านสะเทือนแผ่นดินยุคนี้ ถึงกับรู้จัก
นามของมัน เป็นเรื่องที่ผู้คนต้องภาคภูมิใจเพียงใด โดยเฉพาะมันตอนนี้ยังไม่
แก่เรีจลงจากเขาเลย

ผ่านทางรอยกรวดกว้างใหญ่ มาจนถึงที่หน้าบันไดของห้องโถง ตอนนั้น
ในห้องจุดโคมไฟไว้สว่างไสว

ลี้เจ็กลิ่งมองปราดเดียวก็เห็น ในห้องกว้างใหญ่มีผู้นั่งอยู่สามคน ยังมี
หญิงชราที่ผสมขาวโพล่งแต่ใบหน้าเปล่งปลั่งแจ่มใส ไม่สมกับวัยที่สูงกว่าแปดสิบปี
นั่งอยู่นางหนึ่ง

ลี้เจ็กลิ่งพอกวาดตามอง ต้องตื่นเต้นจนแทบร้องโพล่งไป

ที่แท่นดุณี่ที่ยืนอยู่ด้านหลังหญิงชราผมสีเงิน ถึงกับเป็นบึงอ้วงที่หาย
สาบสูญไปเดือนเศษ ข้างกายบึงอ้วงเป็นชายกลางคนไว้หนวดสั้นตาแวววาว

ราวสายฟ้า อีกผู้หนึ่งเป็นสตรีวัยยี่สิบเศษ คำนวณคณคณแจ่มใสไม่น้อย

ลี้เจ็กลิ่งกวาดตามองทุกคนด้วยความงุนงงสงสัย ฮัวเจ็กเกียกก็ได้ก้าว
อาด ๆ เข้าไปส่งเสียง

“ลี้ไต้เยียบ โปรดโอโหสิความคับแค้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเพราะได้รับ
คำสั่งจากท่านเจ้าสำนัก จึงจำเป็นต้องดำเนินอบายต่ำ ๆ นี้ ล่อให้ท่านมาที่นี่...”

แล้วจึงแนะนำลี้เจ็กลิ่งให้รู้จักผู้คนในห้องโถงใหญ่

ที่แท่นหญิงชราผู้นั่งอยู่ในเก้าอี้พนักสูง คือทึเหลาเล่า (นางเฉาเหล็ก)
เจียงเล่าของสำนักเทียนชว ที่มีชื่อกระดังเกรียงไกรในญี่ลัมมานานหลายสิบปี
แล้ว

สตรีวัยยี่สิบเศษนางนั้นเป็นภรรยาของฮัวเจ็กเกียกนามบ้วยฮั่น

ชายกลางคนที่ไว้หนวดสั้นยืนอยู่ทางด้านข้าง เป็นผู้ที่มีชื่อเสียงกระดังดัง
ในญี่ลัมยุคนั้นนามบ้วนง่วยเจียว ฉายาเจ็กฮู่ฮวงทึ (กระบองหยกพลิกฟ้า) ที่มี
ความสัมพันธ์กับสำนักเทียนชวลึกซึ้งยิ่ง

ฮัวเจ็กเกียกได้รับคำสั่ง ไปล่อลี้เจ็กลิ่งมาที่ตึกใหญ่นี้ เพื่อพบกับพวก
ทึเหลาเล่า

ลี้เจ็กลิ่งก้าวช้า ๆ เข้ามา กวาดมองผู้คนทั้งหลายอย่างสง่างามหนึ่งแล้ว
ส่งเสียงกังวาน

“มีทราบผู้อาวุโสเรียกข้าพเจ้ามา ด้วยต้องการสั่งสอนเรื่องอันใด ?”

เนื่องจากเห็นทุกคนในห้อง มีวาลังฝีมือเกียรติภูมิล้วนแล้วด้อยกว่า
ตนทางไกลนัก แต่ทุกคนกระดังไร้มารยาท ตนมาถึงแล้วกระดังคำทักทายก็
มิได้เปล่งเลย

ดังนั้น จึงมีโหสะกรุ่นขึ้นบ้าง ที่ท่าและวาจาบ่งบอกความตระหง่อหง
ปรากฏจนชัดเจน

เมื่อลี้เจ็กลิ่งส่งเสียงไป บิงอ้วงต้องก้มศีรษะด้วยความหวาดหวั่น แต่
ทึเหลาเล่าแค้นเสียงเย็นชา

“ลี้ไต้เยียบ ด้วยเกียรติภูมิของท่านในวงพวกนักเลง ความจริงเล่าซิง
(หญิงชราถ่อมตัวเองไร้ค่า) แม้มีขวัญบังอาจเทียมฟ้าก็มิกล้ารบกวน...”

นางหันไปมองบิงอ้วงแวบหนึ่งแล้วกล่าวต่อ

“แต่ทว่า ตอนนี้เล่าซิงมีเรื่องหนึ่งใครขอเรียนถาม ลีได้เขียนแม้จะเป็นหนังสือมั่งกรในมวลงหมู่มนุษย์ อ้วนยี่ของตระกูลเราก็มิเห็นจะไม่คู่ควรท่าน...”

ทิเลลากล่าวว่าเวลานี้ ต้องผิติดคาคหมายลี้เง็กถึงจนหัวร้อมีออกจำให้ได้

แต่ทว่า ทุกผู้คนในห้องกลับไม่มีรอยยิ้มแม้สักน้อยนิด ต่างจับตามองลี้เง็กอย่างเย็นชา

ลี้เง็กถึงแม้มีพลังฝีมือเลิศฟ้าเหนือพสุธา แต่ตอนนี้ก็ยิ่งกระอักกระอ่วนจนมือเท้าเปาะปะ นับว่ามีเคยมาพบกับสถานการณ์ที่สร้างความกระดากกระเดื่องเยี่ยงนี้มาก่อนเลย จึงอ้าอึ้งมีอาจตอบได้

ลึหน้าทิเลลากล่าวเสียงดังกว่าเดิม กล่าวเสียงกระด้าง

“บอกกับท่านตามความสัตย์จริง อ้วนยี่เป็นชีวิตของเล่าซิงเรา หากนางเกิดบาทภัยใด มิว่าลี้ได้เขียนจะมีเกียรติภูมิเยี่ยงไร เล่าซิงก็ต้องเสี่ยงชีวิตชราขึ้นกับท่านให้ได้”

ขณะลี้เง็กกำลังรู้สึกทรมานสงสย ทางตาเลียบเห็นบึงอ้วนได้ล้มลงไปในอ้อมอกทิเลลากล่าว สะอึกสะอื้นอยู่เบา ๆ

หากเป็นยามปกติ มีผู้ใดกล่ามากล่าวว่าจาเยี่ยงนี้ต่อหน้าลี้เง็กถึง น่ากลัวมิต้องให้ลี้เง็กถึงลงมือเอง คนนั้นก็ต้องทอดชากกับพื้นแน่นนานแล้ว

แต่ทว่า สถานการณ์ตอนนี้ กลับมิใช่จะใช้วิชาภูมิศาสตร์คล้อยได้ จึงกล่าวด้วยความกระดากกระเดื่อง

“ผู้...ผู้อูโส มิทราบวาคำนี้หมายความว่าอย่างไร ?”

ทิเลลากล่าวกระซกเสียงด้วยความเดือดดาล

“ลี้ได้เขียน ด้วยเกียรติภูมิของท่านในบู๊ลิ้ม เล่าซิงไม่อาจรับคำผู้อูโสของท่านโดยเด็ดขาด”

ใบหน้าทีเปล่งปลั่งดั่งทวารของนาง กลายเป็นเขียวคล้ำด้วยความเดือดดาลแล้ว พยายามสะกดกลั้นเพลิงโทสะไว้ กล่าวสับไป

“ลี้ได้เขียน มิว่าเรื่องราวใดต่างมีคำ ‘เหตุผล’ อยู่ มิว่าอ้วนยี่ของเราจะล่วงเกินท่านเพียงไหน ท่านก็มีอาจทอดทิ้งนางอย่างชายเณร ทำร้ายจิตใจนางจนต้องระหกระเหินเพียงลำพังจนแทบกระโดดน้ำฆ่าตัวตาย หากมิใช่เง็กผู้ชวางที่ผู้

หลานพบช่วยไว้ หลานหญิงของเล่าซิงไหนเลยยังมีชีวิตถึงบัดนี้ ?”

ลี้เจ็กถึงจึงนับว่าเข้าใจคำมูลของเรื่องราวมาได้บ้าง แต่คาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด บึงอ้วงจะมลายพานี้ ในยามเศร้าเสียใจ ถึงกับจะกระโดดน้ำฆ่าตัวตายได้

ลี้เจ็กถึงใจเต็นระทึก เหลือบมองบึงอ้วงด้วยความเวทนาแวบหนึ่ง จึงตะกุกตะกัก

“บึงไกรเนี่ย ท่านไหนคิดสั้นเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้ามิได้ก้าวร้าวล่วงเกินท่าน...”

บึงอ้วงบิดกายไปซบในอ้อมอกทิเหลาเล่าอึกครา สะอึกสะอื้นโดยไม่ตอบโต้ ทิเหลาเล่าต้องทอดถอนใจยาวแล้วบอกเรื่องราวทั้งหมดตามคร่าว ๆ

ที่แท้เมื่อลี้เจ็กถึงทำพิธีพื้นพรรคเนฮุ้นบึงอึกครา เนื่องจากมิได้มอบตำแหน่งใด ๆ ในพรรคแก่บึงอ้วงเลย นางจึงเข้าใจลี้เจ็กถึงดูแคลนนาง ซึ่งก็หมายความว่าไม่ต้องการให้นางจับเจ้าอยู่ขุนไสร้อยง้าวอีก

นางยังคิดยิ่งแค้น จึงหลบออกจากห้องโถงใหญ่ของเนฮุ้นนั๊ย ลงจากเขาไสร้อยง้าวไปพนजर

นางระทระเหินอยู่หลายวัน รู้สึกเมื่อชยในดวงใจมิแยะ นางก็ไร้ความสุขในชีวิตแล้ว มีชีวิตก็ไม่มีจุดหมายใด จึงกระโดดน้ำเพื่อหมายฆ่าตัวตาย

พอดีตอนนั้น เจ็กอุ้ยฮวงที่บัวน้วยเจียวผ่านทางมาเห็น รีบกระโดดลงไปช่วยบึงอ้วงขึ้นมา

บัวน้วยเจียวนี้มีพลังฝีมือสูงส่ง และยังเป็นสหายรักร่วมตายของฮั่วเจ็กเกียก คิษย์คนโตของเจ้าสำนักเทียนชัวด้วย

เมื่อพบเห็นผู้ที่ช่วยขึ้นมาจากน้ำ ถึงกับเป็นบึงอ้วงที่สวสศราญของสำนักเทียนชัว บัวน้วยเจียวต้องตระหนกยิ่งนัก ลนลานปรุมพยาบาลแก่นาง และยงวานสหายผู้หนึ่งห้อม้าเร็วไปส่งข่าวที่เทียนชัว

ทิเหลาเล่าเมื่อทราบข่าว ต้องทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ลนลานพาคิษย์รุ่นสองของเทียนชัวอีกสามคนฝ่าราตรีมาที่พักของบัวน้วยเจียว เมื่อเห็นหลานสุดรักปลอดภัยอยู่ นางค่อยคลายความหวั่นวิตกลงได้

เมื่อสอบถามเรื่องราวทั้งหมดลกระจ่าง ทิเหลาเล่าที่แม้สววยแต่อารมณียัง

วุ่นแรงปานเปลวเพลิง มาตรฐานทราบ แนนั้งปึงเป็นพรรคแต่ต้องตอแยยาก
ที่พูดของแผ่นดินยุคนั้น ยังก็ไม่ยินยอมเชื่อฟังคำห้ามปรามของปึงอ้วง ยืนกราน
จะไปที่ยอดเขาเลาะง้วยซงสอบถามเอาโทษทัณฑ์จากลี้เจ็กลั้งให้ได้

พอดีตอนนั้น ขนขวานักเลงต่างเล่าลือเรื่องเจ็กม้นชีวล้อ คุมพลพรรค
ของแนนนั้งปึงออกไปทำลายล้างพรรคกระยาจกภาคเหนือและพรรคเอ็กก็ปึง

ทิเหลาเล่าเมื่อทราบข่าว รีบคุมกำลังเร่งร้อนมาในมณฑลซัวไซ โดย
หมายจะเผชิญหน้ากับลี้เจ็กลั้งโดยเร็วไว เพื่อสะสางเรื่องความรักของหลาน
หญิงที่นางรักปานชีวิต

ขบวนม้าทั้งหกเร่งรุดเดินทางถึงเจ็ดวัน จึงได้มาในเมืองฮงจั้น

ทั้งหกพอเข้าเมือง เพิ่งพักแรมรับทานอาหารค่ำ ก็เห็นมีขบวนม้าท้อเข้า
มาในเมือง ผู้ขับที่ล้วนมีที่ท่าหนักแน่นเยือกเย็น ในจำนวนนั้น ยังมีผู้บาดเจ็บ
อยู่อีกด้วย

แต่ละคนต่างเป็นนักเลงเก่าที่คร่ำโลกแล้ว เพียงเห็นปราดแรกก็ทราบว่
าคงเป็นคนของแนนนั้งปึงแน่

โดยเฉพาะบ้านง้วยเจียวยังจำกัวจิอกุ่กับไว้น้ำอุ่นได้ ฮั่วเจ็กเกียกจึง
ว่าคำสั่งให้ติดตามร่องรอยไป แต่คิดไม่ถึง ในจำนวนนั้นไม่มีตัวเจ็กม้นชีวล้อ
รวมอยู่ด้วย

ฮั่วเจ็กเกียกได้รับคำบอกเล่ารูปเค้าลี้เจ็กลั้งจากปากคำของปึงอ้วงมาก่อน
แล้ว ดังนั้น จึงสะกดจิตใจรอคอยอยู่ที่ริมทางข้างประตูเมือง

จริงดังคาด อีกไม่นานก็รอนพบลี้เจ็กลั้ง ฮั่วเจ็กเกียกจึงแสดงตัวออก
ไปไล่ลี้เจ็กลั้งมายังบ้านหลังใหญ่ ที่บ้านง้วยเจียวยืมจากสหายรักมาใช้ชั่วคราว

เมื่อทิเหลาเล่าบอกเรื่องราวทั้งมวลไปแล้ว ลี้เจ็กลั้งจึงเข้าใจความนัยมาได้

ความจริงปึงอ้วงเข้าใจลี้เจ็กลั้งผิดไป เท่าที่ลี้เจ็กลั้งไม่ให้ตำแหน่งใดแก่นาง
เกื่องเพราะเรื่องปึงอ้วงรักตนเป็นที่รู้กันทั่วพรรคแล้ว และเพื่อยืนยันให้เห็นว่
าเขาไม่มีอคติลาเอียง ทั้งยังเพื่อความสะดวกของภรรยา จึงมิได้ตั้งนางมี
ตำแหน่งใดในแนนนั้ง

ลี้เจ็กลั้งมีทันทกล่าวอะไร ทิเหลาเล่าส่งเสียงขึ้น

"ลี้ไตเอี้ยบ อ้วงยี่ของเราก็มีไซ่เอี้ยเท่าอัปลักษณ์ที่หาๆไม่ได้ เล่าซึ่งวันนี้

เมื่อต้นตันผ่านทางระยหลายพันลี้มา มีว่าอย่างไรก็ต้องให้ท่านตอบแก้เล่าซึ่ง
สักคำ"

ลี้เจ็กลึงยกมือไพล่หลัง เดินช้า ๆ อยู่ในห้องกว้างใหญ่ ชั่วครู่จึงหยุดเท้า
หันมองหน้าทิเลลาเล่าพลางเน้นเสียงหนัก ๆ

"ผู้อูไรโส วาจาเมื่อครูเป็นเรื่องสำคัญในอนาคตของข้าพเจ้า มิทราบ
ผู้อูไรโสจะยินยอมให้ข้าพเจ้าได้ไคร่ครวญสักครู่หรือไม่ ?"

ลี้เจ็กลึงก้มศีรษะครุ่นคิดชั่วขณะ จึงกล่าวต่อ

"จิตใจที่ข้าพเจ้ามีต่อปิงโกวเนี่ย คาดว่าปิงโกวเนี่ยจะต้องทราบอยู่บ้าง
เล็กน้อย"

หันมองปิงอ้วงแล้วกล่าวต่อ

"แต่ทว่า ที่ข้าพเจ้ากล่าว ये่งนี้ เนื่องจากมีความคับแค้นมากมาย
หากแม้...หากแม้วันใด ข้าพเจ้าเพราะหน้าที่สำคัญของสำนักอาจารย์ จากไป
แล้วไม่อาจกลับมาได้ ไยมิใช่เป็นการทำลายความสุขในชีวิตของปิงโกวเนี่ย ?"

ทิเลลาเล่าต้องงุนงงหนัก นางเคยได้ยินชนชาวนักเลงเล่าลือ และจากคำ
บอกโดยละเอียดของปิงอ้วง ทราบลี้เจ็กลึงมีหน้าที่สำคัญ คือพื้นพรรคแค้นฮั่นปิง
ให้รุ่งเรืองขึ้นอีกครา และยังต้องรังควานล้างแค้นให้แก่ละชั่วชิงกุนที่เป็นอาจารย์
อีกด้วย

แต่ทว่า ศัตรูคู่แค้นของลี้เจ็กลึง ล้วนแล้วเป็นยอดคนที่มีชื่อเสียงรุ่ง
โรจน์โชติช่วงที่สุดในยุคนี้

ในจำนวนนั้น มีว่าเป็นผู้ใด ทิเลลาเล่าก็ทราบล้วนต่อแหยากเชียวอย่าง
ยิ่ง นางตอนนี้จึงได้คิด

"วาจานี้สมเหตุผลจริง ๆ วงพวกนักเลงมีเล่ห์อุบายกลลอกลึงชั่วร้าย มี
ภยันตรายอยู่ทุกฝีก้าว หากภายหน้าลี้เจ็กลึงประสบภัยในการรังควานล้างแค้น
ไยมิใช่เป็นการทำร้ายอ้วงยี่ไปชั่วชีวิต ? โอ... 'ด้วยซามรามไทแตกไม้ไกล
ปากบ่อ' เป็นคำสอนที่ชนชาวนักเลงทุกคนทราบแก้ไข..."

มนุษย์ทุกรูปนามในพิภพ ไม่มีผู้ใดมิเห็นแก่ตัว ทิเลลาเล่าแม้เป็น
อัจฉริยะรุ่นอาวุโสของบู๊ลิ้ม แต่ในจิตใจของนาง ยังต้องเห็นแก่ประโยชน์ของ
หลานหญิงก่อน

ขณะที่ทีเลาเล่าก็มึนศีรษะครุ่นคิด บึงอ้วงก็หันมาเบ่งตาที่มีหยาดน้ำเอ่อ
คลอจ้องมองลีเจ็กถึงแว่น

ทุกคนในห้องโถง ต่างสังเกตประกายตาบึงอ้วงที่จ้องมองลีเจ็กถึงออก
ว่าแฝงความรักที่ลึกซึ้งจริงใจไม่อาจกลับกลายได้เด็ดขาด ลีเจ็กถึงเองยิ่งรู้สึก
ว่ารุ่นจันมิทราบเป็นรสชาติใด

ฮั่วเจ็กก็ยกส่งเสียงแผ่วเบาขึ้น

“ซือเปะ (พี่ของอาจารย์) เรื่องราวนี้มีอาจจะมาระบุลงในสถานการณ์
เช่นนี้จริง ๆ ตามความเห็นของศิษย์ ยังคงให้อ้วงยึดกับลีได้เทียบปรึกษากันเอง
เหมาะสมกว่า”

ใบหน้าที่หม่นหมองกังวลของทีเลาเล่าคลายลงได้ทันที กระแอมแล้ว
กล่าว

“ก็ได้ อย่างนั้นเชิญลีปังจู้ให้เกียรติไปที่ห้องหลัง โอ... เรื่องเหล่านี้
ความคิดเห็นของพวกเราอาวุโส ไม่อาจจะระบุแน่นอนลงได้”

บึงอ้วงใจเต้นระทึก เพ่งมองลีเจ็กถึงแว่น คล้ายดังขอความเห็นจาก
ลีเจ็กถึง

เพราะฮิสตริยาวิัย ย่อมไม่อาจจะเป็นฝ่ายชักชวนได้ ลีเจ็กถึงจึงส่ง
เสียงกังวาน

“บึงโกวเนี่ย คำสั่งของผู้อาวุโสนี้ มิทราบท่านมีความเห็นอย่างไร ?”

บึงอ้วงทรงกายขึ้นเดินช้า ๆ ไปที่ห้องใน ลีเจ็กถึงก็ผินยิ้มผิงศีรษะแก่
ทุกคนแล้วติดตามไปบ้าง

เมื่อลีเจ็กถึงเข้าห้องในแล้วปิดประตูไว้ เดินช้า ๆ เข้ายืนประจันหน้ากับ
บึงอ้วง

บึงอ้วงเพ่งมองลีเจ็กถึงแว่น แล้วส่งเสียงแผ่วเบา

“ลี้กอกอ ท่านฝ่ายผมแล้ว”

ลีเจ็กถึงพล่งพลาญดาลใจเป็นยิ่งนัก ส่งเสียงเครื่อ

“บึงอ้วงม้วยม้วย ท่านก็ซบซิดมากแล้ว”

ร่างบึงอ้วงสั่นระริก ครางเบา ๆ แล้วล้มลงไปในอ้อมแขนของลีเจ็กถึง
รักยอมเข้าใจในรัก ทั้งสองจึงโอบกอดกันแนบแน่น ฮั่วครูลีเจ็กถึงจึง

บอกกับปิงอ้วง ให้กลับไปรอที่สำนักเทียนชวักก่อน เมื่อการล้างแค้นเสร็จสิ้น กลับสู่แดนฮั่นปิง จะใช้คนไปรับนางมาประกอบพิธีวิวาห์ ทั้งยังเขียนหนังสือ "หากรักนี้ซึ่งยืนนาน ไยต้องพบพานทุกเช้าค่ำ"

ปิงอ้วงรับคำด้วยความยินดี ดังนั้น ทั้งสองจึงออกจากห้องในไปที่ห้อง โถงด้วยความปลาบปลื้มปิติ

ทีเหลาเล่าเมื่อเห็นสีหน้าหลานสุดรัก ก็ทราบเรื่องราวตกลงได้ด้วยดี พอ สอบถามอีกครั้ง ได้รับการยืนยันจากปิงอ้วง ใบหน้าซราของนางแจ่มใสทันที
ตอนนั้น ฮั่วเจ็กเกียกกับบ้านง้วยเจียวพากันเข้ามาคารวะให้ลี้เจ็กลิ่งแล้ว กล่าว

"ลี้ปิงจู รับฟังมานาน ท่านเป็นคนผยองลำพอง ท้าวหาญทะยานฟ้า แต่เห็นในวันนี้ หาใช่ดังคำเล่าลือไม่..."

ลี้เจ็กลิ่งรีบท่อมตัวพร้อมทั้งครุ่นคิด

โอ พวกประดานี้ คล้ายตั้งจงใจมาเพื่อหนุ่หลังให้แก่ปิงอ้วงโดยเฉพาะ หากเมื่อครู่เรตกลกกับนางไม่ได้ พวกมันน่ากลัวแม้เสี่ยงชีวิต ก็ต้องมารบยาบ โทสะให้แก่นางอย่างแน่นนอน

ได้คิดเช่นนั้น คารวะไปรอบข้างอีกครั้งแล้วส่งเสียงกังวาน

"ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้านี้มีวาสนาได้รับการเรียกหาด้วยความการุณย์ จากผู้อาวุโสทีเหลาเล่า บัดนี้เรื่องราวเสร็จสิ้นแล้ว ข้าพเจ้ายังมีเรื่องสำคัญอีก มากหลายจะต้องสะสาง จึงขออำลาไปในตอนนี้ก่อน"

ทีเหลาเล่าโพล่งขึ้นทันที

"ข้าไว้ เล่าซึ่งยังมีเรื่องอีกสองราย รบกวณลี้ปิงจูบงบอกให้กระจ่าง"

"มีทราบผู้อาวุโสยังมีเรื่องอันใด ?"

ทีเหลาเล่ากล่าวด้วยความกระดาก

"มีทราบลี้ปิงจูจะไปรับตัวอ้วงยี่เข้าพิธีเมื่อใด ? เล่าซึ่งจะได้เตรียมไว้ให้ พรักพร้อมก่อน ควรทราบว่านางเป็นหลานรักปานดวงใจของเล่าซึ่ง มีอาจจะ รบรัดตัดความได้"

ลี้เจ็กลิ่งหน้าแดงฉาน อ้าอึ้งไม่อาจตอบตามตรง พอติปิงอ้วงรีบเดินเข้าไปกระซิบข้างหูทีเหลาเล่าหลายคำ

ทิเลลาเล่าครุ่นคิดแล้ว จึงมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสกล่าว
“ก็ได้ เล่าซึ่งจะพาอ้วนยี้กลับสำนักทันที แต่ลี้ปังจูกกลับไม่อาจให้อ้วนยี้
ของเราต้องรอคอยนานนัก”

ลี้เจ็กถึงจำต้องถอนใจรับคำ

“เรื่องนี้ข้าพเจ้าย่อมมีความตั้งใจอยู่ มิทราบประการที่สองของผู้อาวุโส
คืออะไร ?”

ทิเลลาเล่าพลันหัวร่อเสียงแจ่มใส ผุดลุกขึ้นกล่าว

“รับฟังมานาน พลังฝีมือของลี้ได้เอื้อมสูงส่งจนครอบคลุมฟ้าดิน ได้
รับการยกย่องว่ามีชัยตลอดกาล มิเคยพ่ายแพ้ เล่าซึ่งคิดจะประลองกับท่าน
สักครา ดูว่าอ้วนยี้ของเราจะหาคู่ผิดหรือไม่ ?”

ลี้เจ็กถึงเมื่อเห็นทิเลลาเล่ามีร่างที่สูงใหญ่ผิดกว่าสตรีธรรมดาขึ้นมา
ก็พอจะคาดเดาเรื่องราวได้หลายส่วนแล้ว ต้องลอบทอดถอนใจแล้วตอบ

“ผู้อาวุโส ข้าพเจ้ามีแต่ชื่อจอมปลอมเท่านั้น คิดว่ายังคงไม่ต้องเกิด”

ลี้เจ็กถึงตอนนี้ หัวออย่างยิ่งว่าปึงอ้วนหรือผู้ใดในห้องโถง ย่อมเสนอหน้า
ออกมาท้ามปรามไว้

เนื่องเพราะเข้าใจกระจ่าง จากพลังฝีมือที่ปึงอ้วนเคยแสดงให้เห็นในครั้ง
ก่อน ๆ ยืนยันว่าทิเลลาเล่าต้องมีใช้คู่มือของตนเด็ดขาด

แต่ทว่า ทั้งห้องโถงกลับเงียบวังเวง ไม่มีเสียงใดแม้สักแผ่วเบา

ลี้เจ็กถึงกวาดตามอง พบเห็นแต่ละคนต่างจ้องมาด้วยความหวัง คล้าย
ตั้งต้นเต้นสนใจในเรื่องนี้เป็นยิ่งนัก

ที่แต่ปึงอ้วนเคยโหมประโคนต่อหน้าทิเลลาเล่าและคนอื่น ๆ บอกชายใน
ดวงใจของนาง มีว่าด้านพลังฝีมือหรือภูมิปัญญา สูงส่งจนเป็นอันดับหนึ่งใน
แผ่นดินได้เต็มภาคภูมิแล้ว

ดังนั้น ในใจนางก็คิดจะฉวยโอกาสนี้ ให้ชายในดวงใจแสดงฝีมือที่เลิศ
ฟ้าออกมา ซึ่งมิเพียงจะให้ทุกผู้คนเคารพนับถือเท่านั้น ยังพอยืนยันว่านางมิใช่
โอ้อเกินกว่าเหตุอีกด้วย

บ้านวัยเจียว ชั่วเจ็กเกียกและวัยยู่ต่างรับฟังมานาน เจ็กมีนชีวล้อ
ลี้เจ็กถึง มีฝีมือสูงสุดครอบคลุมฟ้าดิน ตอนนี้ต่างก็ใคร่ได้เห็นพลังฝีมือลี้เจ็ก-

ลิ่งเป็นขวัญตาสักครา

ทิเหลาเล่าปรมมือนาด ๆ ออกจากห้องพลางส่งเสียง

“ลี้ปังจู้ เล่าซึ่งที่ไม่สำนึกตัว บังอาจ ‘ทางตำราว่ากล่าวกับขงจื๊อ’ สักครู
ยังหวังให้ท่านออมมือไว้ไมตรีด้วย”

ลี้เจี๊กลิ่งทราบ วันนี้ไม่แสดงฝีมือ เรื่องราวไม่อาจยุติได้ จึงต้องผิน
หัวร่อติดตามหลังออกไป

แสงไฟในห้องโถงใหญ่สว่างไสวจนเห็นลานกว้างประมาณหกวาที่หน้าห้อง
ได้ชัดเจน

ลี้เจี๊กลิ่งที่อับจนปัญญา จำต้องผินยิ้มถาม

“มีทราบผู้อาวุโสจะประลองด้วยวิธีใด ?”

ทิเหลาเล่าหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ขอให้ลี้ปังจู้ประธานการสอนในหลักวิชาฝ่ามือ”

ลี้เจี๊กลิ่งผงกศีรษะรับคำ สิบเท้าก้าวออกไป ร่างที่สูงโปร่งพลันคล้าย
เป็นปุยพู่ในสายลม ลอยฝ่าอากาศออกไปไกลกว่าสี่วา สูดยอติวิชาตัวเบาที่
เลอเลิศระดับนี้ ชูขวัญทุกคนในบริเวณจนปากอ้าตาค้างไปหมดสิ้น

สีหน้าที่เหลาเล่าเปลี่ยนแปรไปวูบ เน้นเสียงหนัก ๆ

“ลี้ปังจู้เลอเลิศสมกิตติศัพท์จริง ๆ เล่าซึ่งขอเอาเปรียบแล้ว”

จบคำร่างพุ่งควับขึ้นอากาศ หมุนวนไปมาแคล่วคล่องว่องไว ร่างสูงใหญ่
ของนางไม่มีริ้วรอยชราแม้สักน้อยนิดเลย

ลี้เจี๊กลิ่งพริ้มตาลงด้วยความหนักแน่นเยือกเย็นเป็นที่สุด และได้เบือน
สายตามองตามร่างทิเหลาเล่าที่กำลังพุ่งไปอีกด้วย

แต่ทว่า ทิเหลาเล่าจะไปทิศทางใด ลี้เจี๊กลิ่งกลับพอจะอาศัยโสต
ประสาทที่ปราดเปรียว ฟังเสียงอากาศเคลื่อนไหวก็ทราบว่ นางไปถึงที่ใด

พวกฮั่วเจ็กก็ยกต่างสะกดกลันลมหายใจ เพ่งมองสองคนในลานที่
กว้างเพียงหกวาแห่งนี้

ทันใดนั้น ทิเหลาเล่าตวาดก้อง ร่างพุ่งควับมาที่เบื้องหน้าลี้เจี๊กลิ่ง สอง
มือสลับกันตบแคล่วคล่องว่องไวปานประกายไฟ เข้าใส่สิบสองจุดสำคัญที่
ทรวงอกของลี้เจี๊กลิ่ง

วิชาฝ่ามือของนางพลิกพลองแปรเปลี่ยนจนซับซ้อนยิ่ง ในช่วงเวลาสั้น ๆ
แถวฝ่ามือระดมไปถึงสิบกว่าการชวนทำ

ลี้เจ็กลี้มส่งเสียง ร่างขยับควับควี้วด้วยความว่องไวตั้งวิญญาณภูต
พวยก วิชาฝ่ามือที่สดแสนพิสดารของทิเลาเล่า ถึงกับพาดเข้าไปอากาศว่าง
แตกไปจนหมดสิ้น

ทิเลาเล่าที่พอลงมือ ก็ใช้ขี้ยังเล้งเจี้ย (ฝ่ามือศักดิ์สิทธิ์) ที่สูงสุดของ
เก๊ตังเทียนชั่วออกจูโจม ฝ่ามือนี้มีหลักสำคัญอยู่ที่เคลวลคล่องว่องไว ยามลง
มือพลิกพลองแปรเปลี่ยนซับซ้อน จนผู้คนไม่มีปัญญาหยั่งคำนวณได้

ทิเลาเล่ามีศักดิ์เป็นซือเจ้เจ้าสำนักเก๊ตังเทียนชั่วรุ่นนี้ คร่ำเคร่งฝึกวิชาฝ่ามือ
ไม่แน่ว่าหากสิบปีแล้ว พลังฝีมือและศักดิ์ยังสูงกว่าเจ้าสำนักรุ่นปัจจุบันมาก
หมาย แต่คาดคิดไม่ถึง ฝ่ายตรงข้ามจะหลบหลีกการกระหน่ำจูโจมอย่างเกรี้ยว
กราดของนางโดยปลอดภัยง่ายดายปานนี้

ทิเลาเล่าหัวร่อเสียงก้องกังวาน ร่างทะยานขึ้นอากาศสองวาเศษ งอมือ
เก๊แล้วพุ่มตัวลงมาดุจปักขาหุบปีก แต่พริบตา นั้น มือเท้าที่ระดมจูโจม ถึงกับ
เป็นเล็บเอ็ดฝ่ามือหกเท้าได้

ลี้เจ็กลี้สะบัดสองฝ่ามือต่อต้านอย่างองอาจสง่า เพียงพริบตา คุกคาม
งเททิเลาเล่าต้องล่าถอยไปกว่าสองวา

ลี้เจ็กลี้ยืนปลอดภัยเือกยืนในที่เดิม มิได้ตามไปซ้ำเติมเลย

ทิเลาเล่าคาดคิดไม่ถึง ฝ่ายตรงข้ามพอลงมือติดได้ นางก็ถูกคุกคามจน
ถูกทุลลิตปานนี้

นางลอบแค้นเสียในใจ สะบัดพลังฝ่ามือที่คล้ายมรสมุ ทะลักทลาย
แตกไปใส่ลี้เจ็กลี้อีกครั้ง

ในพลังลมที่ดังสนั่น ยังแฝงความเย็นเยียบจนเสียกระดูกไว้ด้วย

ลี้เจ็กลี้ยี้มเล็กน้อย ร่างพลิวไสวไป ๆ มา ๆ อยู่ในม่านฝ่ามือของทิเลา-
เล่าตั้งภูตพรายไร้สาร บางครั้งครายังดีได้ไปด้วยการชวนทำที่สดแสนพิสดาร

ทิเลาเล่าแม้จะเป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศของเก๊ตังเทียนชั่วในยุคนี้ ยังคง
ถูกเทหนักหน่วงเกินเป็นอย่างยิ่ง

ยั่วเจ็กเกียกที่จับตามองจนแทบปะทุ ต้องร้อง ‘แล้วกันไป’ ในใจ

เพราะยืนยันได้แล้ว ลี้เจ็กลิ่งยังมีฝีมือเหนือกว่าทิเหลาเล่าอีกสองชั้นอย่างแน่ชัด
ตอนนั้น ทั้งสองได้ต่อสู้กันกว่าหนึ่งร้อยกระบวนท่าแล้ว ทิเหลาเล่ารู้
กระจ่างใจ ฝ่ายตรงข้ามมีเจตนาอ้อมมือให้ แต่นางในตอนนั้น มีสภาพคล้าย
ชีพัฒม์ไม่อาจจะรังมือยอมแพ้โดยง่ายตาย

ตอนนั้น ลี้เจ็กลิ่งจูโจมมาดุจพายุฝน ทำร่างยิ่งปราดเปรียวปานประกาย
ไฟ แต่ใจครุ่นคิด

‘ต้องใช้วิธีใด ? จึงสามารถยุติการต่อสู้โดยไม่เป็นที่เสื่อมเสียต่อเกียรติ-
ภูมิของฝ่ายตรงข้าม ซึ่งตอนนั้น ทิเหลาเล่ายังต่อสู้ยั้งรู้สึกลืมใช้รชชาติน้ำลี้ม
พอดิ’

นางพลันคำรามปานพายุร้าย ใช้เจ็ดกระบวนท่าพายุสัมพันธ์ อันเป็น
ไม้ตายสุดยอดของหลักวิชาขึงเล้งเจี้ยออกไปแล้ว

เจ็ดกระบวนท่าพายุสัมพันธ์นี้ มีอาณาพาสงสุดของสำนักเทียนชัวที่ไม่
อาจดูแคลนได้

ลี้เจ็กลิ่งได้มีความคิดวุ่นขึ้นดังสายฟ้า ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย
ทันที ใช้ท่าเทากิมล้อไปอย่างแคล่วคล่องว่องไว แฉลบหลบหนีภายในพริบตา
มือที่กราดเกรี้ยวปานพายุร้ายของฝ่ายตรงข้าม

ขณะที่ทิเหลาเล่าจำใจต้องใช้กระบวนท่าสุดท้ายของเจ็ดพายุสัมพันธ์ออก
ไปนั้น ลี้เจ็กลิ่งพลันรู้สึกภัยก็กักกองกังวาน ร่างทะยานออกไปพร้อมกับพลังฝ่ามือ
ที่ช่วยผลักดัน พรึบตานั้น ขึ้นสูงกว่าเดิมร่วมยี่สิบวา !

ร่างกลางอากาศของลี้เจ็กลิ่ง สะบัดแขนหมุนร่างอย่างว่องไวปานลูกช้าง
ใหญ่ ถึงกับสูงขึ้นไปทุกขณะดุจปีกขาโอบบิน จนเป็นระยะร่วมสี่สิบวาแล้ว !

นั่นเป็นระยะที่ทำลายประวัติการณ์ความสูงที่มนุษย์เคยมีได้ นับเป็น
ปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์แล้ว !

พรึบตานั้น ทุกผู้คนในบริเวณต่างตระหนกจนปากอ้าตาเหลือกต่าง
ต่างถูกปรากฏการณ์พิสดารชั่วฉับจวนตัวแข็งไปหมดสิ้น

ลี้เจ็กลิ่งในอากาศ ตีวงอย่างสวยงามถึงแกว่ง จึงลอยช้า ๆ ลงมาดุจ
ใบไม้ในสายลม

ทิเหลาเล่าต้องถอนใจยาว นิ่งอึ้งไม่อาจส่งเสียง นางเข้าใจกระจ่างนี้เป็น

กันใดที่ลี้เจ็กถึงจ้องใจสร้างให้นางล่าถอยโดยไม่ต้องอับอาย

ฝ่ามือของเมื่อครู ฝ่ามือตรงข้ามแสวงหาที่ท่าหลบหลีก แต่ได้แสดงวิชา
ท่าเบาเอ็งช่วยเก้จ้วงซึ่งเลอเลิศครอบคลุมแผ่นดินมาทุกยุคสมัย

การกระทำดังนั้น มิเพียงไม่เสื่อมเสียเกียรติภูมิของท่านเท่านั้น แม้เป็น
ลี้เจ็กเอง ก็ชั่ววูบทุกคนในบริเวณเจนนึงกันไปได้

ทิเหลาเล่าพยายามผินหัวร่อกล่าว

“ลี้ปังจู้ การได้ทดสอบกับท่านในวันนี้ เล่าซิงจึงได้รู้สำนึก ถึงเวลา
เผรกรตอนตัวออกสำรวมแล้ว โอ... ‘คลื่นลูกหลังทยอยไล่คลื่นลูกแรก’ เป็น
คำสอนโบราณที่ถูกต้องมีตลอดมาจริง ๆ”

ลี้เจ็กถึงตอบเสียงกังวาน

“ผู้อาวุโส แต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน พิศิตใจได้ มีอาจพิชิตด้วย
กำลัง พลังฝีมือแม่สูงส่ง หากไม่ได้รับความเคารพนับถือจากผู้คน จะมีคุณ
ประโยชน์ใด ? เกียรติภูมิของผู้อาวุโสกระเดื่องกว้างไกล ทุกคนในเทียนชว
ก็ปรารถนาจะได้ยลบุคลิคมุทิตาการุณย์ รับการสอนที่ปราบปลื้มซึ่งใจ ผู้อาวุโส
ที่สูงด้วยคุณวุฒิและวิทยุณียิ่งนี้ ไหนเลยจะถ่อมตัวมาเปรียบกับข้าพเจ้าที่เป็น
นัฏฐธรรมา ซึ่งข้าพเจ้าไม่มีทางเทียมเทียบแม้สักหนึ่งในหมื่น”

ทิเหลาเล่าใจสะท้อนทันที ใบหน้าที่แดงแปลงปลั่งดังทหารภ มีประกาย
เจิดจ้าแจ่มใสกว่าเดิม หัวร่อเสียงกังวานกล่าว

“ลี้ปังจู้ เล่าซิงมีวัยสูงกว่าเจ็ดสิบปี แต่ยังไม่สามารถปลงแก่แก่ของ
ชีวิตที่รบรัดนี้ได้กระจำง ท่านบ่งบอกถูกต้องแล้ว เรื่องราวใด ๆ ในโลกกว้าง
ย่อมมีอาจที่จะใช้วิชาบูและชื่อเสียงมาซึ่งคำนวณกันทุกประการ”

ถึงตอนนี้ หันมองปิงอ้วงแล้วกล่าวต่อ

“แต่ทว่า ในเมื่อลี้ปังจู้เข้าใจเหตุผลที่ลี้กซิงพานี้กระจำง ก็ควรทราบ
เล่าซิงมีวัยสูงมากแล้ว วันเวลาที่เหลือมีอยู่ไม่มากนัก รุ่มร้อนใครจะได้อุ้มหลาน
เป็นที่สุดอยู่”

วาจານี้พอกกล่าวมา ปิงอ้วงหน้าแดงฉานทันที ลี้เจ็กถึงก็กระตาคกระต้อง
จนหน้าร้อนผะผ่า

บัวน้วยเจียวกับฮัวเจ็กเกียกและอวเม้ง พวกกันแยมยืมแต่มีกล้าให้

มีเสียง

ลี้เจ็กถึงฝันความกระดากอายไว้ ประสานมือคารวะไปรอบข้างแล้วกล่าว

"เรื่องราวนี้เสร็จสิ้นแล้ว ข้าพเจ้าใคร่จะขอถอนตัวไป มิทราบผู้อาวุโสยังมีคำสั่งอื่นใดหรือไม่ ?"

ทิเหลาเล่าแย้มยิ้มสันตึระะ พวกฮั่วเจ็กเกียกต่างคารวะจรดพื้น

บ ท ที่ 33 รังควานไม่เลิกรา

วิกาลตีกสัจจ ทุกสรรพเสียงเจียนสงบ

ลี้เจ็กลิ่งเมื่ออำลาทิเลลาเล่ากับพวกปิงอ้วงออกมาแล้ว จูงอาชาคู่ชาลงแสควบข้ามมาที่โรงเตี๊ยมซังเซ็งซึ่งอยู่ทางใต้ของตัวเมือง

เมื่อถึงหน้าโรงเตี๊ยมที่ใหญ่โตโอฬาร ลี้เจ็กลิ่งชะลอม้าลงจากอานหมายจะก้าวเข้าไปในประตูใหญ่

ทันใดนั้น มีเงาร่างคนรูบมาจากมุมตึกที่มีดมืด พอเห็นลี้เจ็กลิ่งพากันร้องสุดเสียง

“ปั้งจู๊ ก่อกวนพวกเรารู่นวายแทบตายทีเดียว”

ลี้เจ็กลิ่งเหลือบมองไปก็จำได้ เป็นชีวง้วยได้ซื้อกับเฮียงจู๊สองคน จึงแย้มยิ้มตอบ

“วิกาลที่หนาวเหน็บเยี่ยงนี้ รบกวนได้ซื้อและสองท่านต้องรอดด้วยความลำบาก เป็นที่เสียใจอย่างยิ่งอยู่”

ชีวง้วยได้ซื้อในยามกระวนกระวาย ไม่คำนึงถึงมารยาทและกฎของพรรคอีกแล้ว รีบปราดเข้าคว้าสองมือลี้เจ็กลิ่งไว้ กวาดตาพิจารณาโดยละเอียดแล้ว

ตัดพ้อ

“ปิงจู้ ท่านเพียงแต่ไปปัสสาวะ แต่ไหนเนิ่นนานปานนี้ ? ทั้งสูงต่ำของ
พรรคต่างเข้าใจว่าเกิดเรื่องสุดวิสัยอีก เป๊ยะเอี้ยเท่ากับอ้วงโกวเนี้ย ยิ่งกระวน-
กระวายจนผุดลุกผุดนั่ง พวกท่านออกจากเมืองไปหาท่านแล้ว...”

ลี้เง็กลิ่งตระหนกจนโผล่ตาม

“ได้ซื่อ ข้าพเจ้าไม่ได้มีเรื่องอันใด โกวเนี้ยทั้งสองไปนานเท่าใดแล้ว ?”

“ปิงจู้เลยเวลานั้นนานยังไม่กลับมา ทุกผู้คนกระวนกระวายจนคล้ายมด
บนกระทะ ไวร่ตึงจู้เป็นผู้พาเป๊ยะโกวเนี้ยกับอ้วงโกวเนี้ย และที่เหลือของสิบสอง
แพรวแดงออกจากเมืองไปหาแล้ว... อา กูตึงจู้มาสมทบกับพวกเราแล้ว ต่างพัก
อยู่ในโรงเตี๊ยมนี้ด้วย และสาขาพรรคเราในเมืองซงจี้บ ก็ได้พาคนมากราบคารวะ
ที่โรงเตี๊ยมนี้”

ลี้เง็กลิ่งรีบถามด้วยความตื่นเต้น

“พวกกูตึงจู้ปลอดภัยหรือไม่ ?”

“กูตึงจู้กับตูตึงจู้ต่างบาดเจ็บเล็กน้อย นอกจากนั้น มีเยี่ยงจู้หลายคนบาดเจ็บ
โชคร้ายที่ต่างไม่สาหัส ส่วนเขี้ยวเล็บของเขาก็ปั้งที่ลอบซุ่มจู่โจมในหุบเขาแคบ
ถูกพวกกูตึงจู้เช่นฆ่าสังหารจนแตกพ่ายยับเยินหลบหนีไป...”

จากนั้น ชิวว้ยได้ซื่อจึงบอกเรื่องราวที่ทราบจากปากคำกู่จื่อกุนแก่ลี้เง็ก-
ลิ่งโดยละเอียด

ลี้เง็กลิ่งจึงรู้สึกคลายใจจนปลอดโปร่งแจ่มใส ชิวว้ยได้ซื่อกล่าวต่อไป

“ซ่งเลียงเจี๋ยเฮาตั้งจู้กับตักปี้กิมลุ่นเจี๋ยตั้งจู้ ได้พาบริวารได้บังคับบัญชา
แยกย้ายกันออกไปหาปิงจู้ ส่วนฉินตึงจู้ทั้งสองเสียม้วย รับหน้าที่หาภายในตัว
เมือง น่ากลัวในรัศมีหนึ่งร้อยลี้ของเมืองนี้ ต่างถูกหาจนแทบทั่วถ้วนแล้ว”

ลี้เง็กลิ่งต้องทั้งเสียใจทั้งปลาบปลื้ม ที่เห็นน้ำใจอันบริสุทธิ์จริงจังของทุก
ผู้คนในพรรคทุ่มเทให้แก่ตนจนสุดสูง บังเกิดความตื่นตันจนไม่อาจส่งเสียงได้
อีกแล้ว

ชิวครู่ จึงได้หันไปกล่าว

“รบกวนเยี่ยงจู้ทั้งสองท่าน ออกไปใช้สัญญาณไฟส่งข่าวพันธุ์ของพรรค
เรา ระดมผู้คนของพรรคให้กลับมาทันที โอ... ดึกสงัดอากาศหนาวเหน็บ ก่อ

กวนพวาท่านจนย่าแย้งจริง ๆ"

เชียงจู้ทั้งสองรับคำออกไปปฏิบัติทันที ชิวจ้วยได้ซื้อเคียงคู่ลิ้งเล็กเข้าไปในโรงเตี๊ยม

โรงเตี๊ยมยังเช่ากว้างใหญ่โอฬารยิ่งนัก ตึกรวมหอห้องมีมากมายหลายสิบหลัง ลานตึกแต่ละหลังต่างปลูกนุพพานาพันธุ์ไว้วางงามยิ่ง

ตึกโดดเด่นยวหลังหนึ่งซึ่งมีสิบห้อง ถูกแนสนับงาเหมาไว้หมดสิ้น

ลิ้งเล็กกับชิวจ้วยได้ซื้อเพียงย่างเท้าเข้าไปในลานตึก ก็มีชายฉกรรจ์สองคนพลัดควบออกมาจากในเงามืด คารวะให้ทั้งสองอย่างนอบน้อม

ลิ้งเล็กผงกศีรษะยัมแย้มเป็นที่ชื่นชมต่อผู้คนในพรรคอย่างสูง ที่ต่างมีความระวังตัวมิชะล่าใจเลย

เมื่อมาถึงหน้าห้องแรก ประตูถูกเปิดออกทันที ที่เปิดประตูเป็นเชียงจู้ผู้หนึ่ง ได้คุกเข่ารอต้อนรับอยู่

ลิ้งเล็กแหวกม่านเดินเข้าไปก็เห็น บนตั่งไม้สลักลวดลายสวยงามของห้องใหญ่ มีก๊วยจื้อกุนกับตู้เซียมสองคนนั่งขัดสมาธิเดินลมปราณรักษาตัว เพราะเหนือศีรษะของทั้งสองมีละอองขาวเกาะกลุ่มอยู่บาง ๆ ใบหน้าก็มีเหงื่อไหลเปียกชื้น

ลิ้งเล็กมิกล้าส่งเสียงรบกวนทั้งสอง ยืนเคียงคู่กับชิวจ้วยได้ซื้อโดยสงบ จันจนครูใหญ่ให้หลัง ก๊วยจื้อกุนจึงลืมตาช้า ๆ มา

พอเห็นก็ประสานมือคารวะกล่าว

"ข้าพเจ้ายังบาดเจ็บ ไม่สามารถจะเคารพบังงูตามกฏของพรรคได้ ยังหวังให้อโหสิด้วย"

ลิ้งเล็กรีบปรายเข้าไปประคองก๊วยจื้อกุนพลางกล่าว

"ก๊วยตั้งงู อาการของท่านทุเลาบ้างหรือไม่ ? อาการตั้งงูสาหัสที่สุดหรือไร ?"

วจาพวาทคำ ตู้เซียมก็ได้หัวร่อเสียงก้องพร้อมกับลืมตามา ย่อกายให้ลิ้งเล็กเป็นการคารวะแล้วกล่าว

"เป็นพระคุณที่บังงูการุณย์ห่วงกังวล ข้าพเจ้ามิเป็นไร กลับเป็นเมื่อครู่บังงูไม่ได้มาตามเวลา ก่อความผู้คนทั้งพรรคจนรุ่มร้อนอย่างยิ่ง"

ลี้เจี๊ยกวิ่งรีบขอโทษไปหลายคำ พาชีวิตวัยได้ซื้อทรุดกายนั่งแล้วบอกเล่าเรื่องราวที่เสียเวลาไปโดยเปล่า ๆ

ตอนนั้น ไ้วน้ำอุ่นกลับมาก่อน ผู้ติดตามกระชั้นชิดเป็นแป๊ะอ๊อเพียงที่สวยสะคราญ นางพอเห็นลี้เจี๊ยกวิ่ง รีบถามเรื่องนั้นเรื่องนี้ด้วยความห่วงกังวล

ลี้เจี๊ยกจึงกลบเกลื่อนปलอบใจนาง ทั้งสองจึงกุมมือกันด้วยความรักที่ซึ้งจริงใจ หากมิใช่ในห้องมิผู้คนมากมาย คงโผล่เข้าโอบรัดกันแล้ว

ไ้วน้ำอุ่นรีบปราดออกจากห้อง เพราะทราบอ้วงซ้อเชี่ยวชาญติดตามหลังมา มาตรการนั้นนางรู้แก่ใจลี้เจี๊ยกมีความรักแป๊ะอ๊อเพียงสุดซึ้ง แต่ยังคงอย่าให้นางมาเห็นสภาพของตอนนี้อย่างประเสริฐกว่า

อิสตรีต่างมีจิตใจคับแคบและแรงด้วยริษยา อย่าว่าแต่อ้วงซ้อเชี่ยวชาญในตอนนี้ไม่อาจถูกกระทบกระเทือนใจรุนแรงเกินไป เพราะนางยังบาดเจ็บไม่ทุเลา

ตอนนั้น ฉินก๊กกับฉินยั่วยั่วสองเฮี้ยม้วยได้กลับมาถึง และผู้ติดตามโดยกระชั้นชิดเป็นซังเลียงเจี๋ยเฮาปวย ต่างหักทลายกันด้วยความปลานปลื้มยินดี

ขณะเวลานั้น ไ้วน้ำอุ่นได้เดินเคียงคู่อ้วงซ้อเชี่ยวชาญที่หน้าซิดขาวร่างกายอ่อนแอเข้ามาช้า ๆ

ลี้เจี๊ยกรู้สึกหดหู่ใจยิ่ง รีบลุกขึ้นหักทลาย

“อ้วงโกวเนี้ย โอ... ท่านไยต้องเช่นนี้ ? สุขภาพยังมิทุเลา ต้องออกไปตรากตรำหาข้าพเจ้าอีก หากเมื่อนึกความเหน็ดเหนื่อยคุณความให้เป็นโรคร้าย โหษทัศน์ข้าพเจ้ายิ่งต้องใหญ่หลวงแล้ว...”

อ้วงซ้อเชี่ยวชาญหลบทากั่มหน้ายิ้มอย่างหดหู่ ตอนนั้น แป๊ะอ๊อเพียงก็ได้ปราดเข้าไปประคองอ้วงซ้อเชี่ยวชาญมานั่งบนเก้าอี้ แล้วทั้งปวงสนทนากันอีกครั้งหนึ่ง จึงแยกย้ายกันไปพักผ่อน

วิกาลคล้อยผ่านจนตีกสัจด์ แต่ลี้เจี๊ยกยังคงครุ่นคิดถึงเรื่องราวต่าง ๆ จนซึมเซา พลันได้ยินเสียงตีดนั้ดังแว่วขึ้นที่นอกหน้าต่าง ดวงตาพลันเป็นประกายทันที ตวาดเสียงเย็นชา

“ผู้ใด ?”

เสียงตวาดพอดัง หน้าต่างเปิดออกเบา ๆ แล้วมีเงาร่างสูงโปร่งสายหนึ่ง
พลิวเข้ามา

ลี้เจ็กลิ่งเห็นผู้มาก็คือโจ้วน้ำฮุ้น ต้องถามด้วยความสงสัย

“น้ำฮุ้นหรือ ? มีเรื่องสำคัญใด ?”

โจ้วน้ำฮุ้นปิดหน้าต่างคืนกลับแล้วตอบ

“ปั้งจู้ ท่านสังเกตอ้วงโกวเนี้ยหรือไม่ ? คืนนี้มีสีหน้าผิดกว่าธรรมดา
มากหลายยิ่ง”

“ใช่แล้ว ข้าพเจ้าก็สังเกตออก โอ... ดรุณีเหล่านี้นั้นจึงจิตใจคับแคบ
เหลือเกิน”

“ปั้งจู้ ในความเห็นของข้าพเจ้า อ้วงโกวเนี้ยคืนนี้อาจจะลอบหลบหน้า
ไปก็ได้”

“ใช่ ! น้ำฮุ้น ท่านก็ทราบเรื่องข้าพเจ้ารักษาตัวแก่อ้วงโกวเนี้ย โอ... เป็น
ที่ผู้คนต้องกลัดกลุ้มจริง ๆ ท่านดู ข้าพเจ้าควรทำอะไร ? อ้วงโกวเนี้ยยัง
บาดเจ็บไม่ทุเลา มิว่าจะว่ากล่าวในด้านใด พวกเราต่างไม่อาจยอมให้นางจาก
ไปเพียงลำพังแน่”

ขณะโจ้วน้ำฮุ้นจะตอบ พลันมีเสียงเคาะประตูเบา ๆ สามครั้ง ลี้เจ็กลิ่ง
ถามวดคิ้วอนุญาติ

“เข้ามาได้”

ผู้ผลักประตูเข้ามาคือไฮ้วอ่วยหนึ่งในสิบสองแพรแดง น้อมกายคารวะ
รายงาน

“น้อมเรียนปั้งจู้ เมื่อครู่ศิษย์ที่อยู่ยามมารายงานอ้วงซอซี้วโกวเนี้ยที่อยู่
ร่วมห้องกับเบ๊ะโกวเนี้ยและฉินตึงจู้ กระโดดข้ามกำแพงออกไปเพียงลำพัง...”

ลี้เจ็กลิ่งร้องแยะในใจ พลั้วควับออกจากหน้าต่างทันที

โจ้วน้ำฮุ้นรีบสั่งไฮ้วอ่วยอย่าได้แพร่งพรายเรื่องราวแล้ว ทะยานกายตาม
ติดตามไปบ้าง

ลี้เจ็กลิ่งพอพุ่งออกจากห้อง มิหยุดเท้าก็ทะยานขึ้นหลังคาตุงสายฟ้า
ในขณะที่โลดล่ออย่างเร่งร้อน ได้กวาดตาสารวจดูทั่วทุกทิศทาง เห็นแต่ความ
มืดเลื่อนรางวิเวกวังเวง ไม่มีเงาร่างคนเหลืออยู่เลย

ลี้เจ็กลิ่งยิ่งตระหนกกว่าเดิม เร่งฝีเท้าวนเวียนหาอยู่ทางรอบข้างของ
โรงเตี๊ยมใหญ่ พลันเห็นในที่สุดไกล คล้ายมีเงาดำสายหนึ่งถลันวูบออกไป

ลี้เจ็กลิ่งมีรีออลingle พุงควับตุ้เป็นกาทัศนัทหลุดจากแหล่ง ทะยานกาย
ไล่ตามด้วยวิชาตัวเบาที่น่าตระหนกยิ่ง

เงาดำที่เบื้องหน้า เมื่อรู้ตัวมีคนไล่ตามมา มันเร่งฝีเท้าวิ่งเร็วกว่าเดิมจน
คล้ายเป็นดาวตก

ลี้เจ็กลิ่งลอบหัวร่อในใจ สูดลมปราณลึก ๆ สะกิดปลายเท้าพุ่งด้วย
ความเร็วสุดเปรียบประมาณได้

เพียงกระโดดสี่ห้าครั้ง ลี้เจ็กลิ่งก็ไล่เงาดำนั้นทันที่หน้าบ้านไม้หลังหนึ่ง
แต่พอเห็นชัดตา ต้องยืนงุนงงทันที

ที่แท้เงาดำนีมิใช่อ้วงซ่อเซี้ยว แต่เป็นบุรุษที่ใช้ผ้าสีเขียวคลุมหน้าไว้

ลี้เจ็กลิ่งส่งเสียงเย็นชาถาม

“ท่านเป็นผู้ใด ? ดึกดื่นก่อนคิณยังมาริออมียอมไป มิทราบมีจิตเจตนา
ใดกัน ?”

คนคลุมหน้าได้ถูกวิชาตัวเบาที่ครอบคลุมฟ้าดินของลี้เจ็กลิ่ง ทุ้งขวัญจน
จันไปแล้ว

มันตะลึงลานจนตอนนั้นจึงกระแอมเบา ๆ ส่งเสียงเย็นเยียบ

“วจาของท่านออกจะปาเถื่อนไรเหตุผลเกินไป เมืองฮงจี้บมีไซ้เป็นสมบัติ
ส่วนตัวของผูใด ท่านมาได้ ตัวเอี้ยมาไม่ได้หรือไร ?”

ลี้เจ็กลิ่งรู้สึก เสียงของฝ่ายตรงข้ามถึงกับคั่นหูยั้งนัก แต่นึกไม่ออกว่า
เป็นเสียงของผูใด จึงแค้นหัวร่อกล่าว

“ท่านมีนามใด ?”

ผู้มาตะเบ็งเสียง

“ท่านเกี่ยวข้องบังคับได้ ? แต่ตัวเอี้ยกลับรู้จักท่านคือเจ็กมันชีวล้อลี้-
เจ็กลิ่ง”

ลี้เจ็กลิ่งต้องแตกตื่นสงสัยยิ่ง รู้อยู่แต่แรกแล้วตนแม้จำมันไม่ได้ แต่มัน
จะต้องรู้จักตนอยู่แน่

ลี้เจ็กลิ่งจึงป็นสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา แค้นเสียงถามอีก

"ท่านเมื่อครูได้เห็นโกวเนี้ยอาภรณ์สีม่วงนางหนึ่งหรือไม่ ?"

คนคลุมหน้าแค้นหัวร่อเย้ยหยันตอบ

"นี่ยังพิกลจนพิสดารแล้ว กระทั่งโกวเนี้ยท่านยังไม่มีปัญญาดูแลอยู่ กลับมาถามเราไยกัน ?"

ดวงตาลีเจ็กลิ่งเป็นประกายอำมหิตแวววาวทันที สิบเท้าช้า ๆ เข้าไป พลงแค้นเสียง

"คินนี้น่ากลัวจะต้องให้ท่านยอมคับแค้นสักครู่แล้ว"

คนคลุมหน้าถอยหลังไปก้าวใหญ่ แสดงแน่ชัดมันมีความกริ่งเกรงลิเจ็กลิ่งอย่างยิ่ง

ลิเจ็กลิ่งแค้นหัวร่อเย้ยหยันแล้วกล่าว

"หากท่านมิได้เห็นโกวเนี้ยอาภรณ์สีม่วงจริง เราบึงจู้ก็ต้องเปิดผ้าดูโฉมหน้าท่านที่ไม่กล้าพบผู้คน เป็นผู้กล้าหาญของเส้นทางสายใดกันแน่ ?"

คนคลุมหน้าถอยหลังไปจนถึงหน้าบ้านร้างแล้วคำรามเบา ๆ

"ลิเจ็กลิ่ง ตัวเอี้ยมีแค้นใหม่และอาฆาตเท่ากับท่านอยู่ลึกซึ้ง อย่างไรต้องสะสางให้เป็นที่เสร็จสิ้นจนได้ แต่ตอนนี้ตัวเอี้ยยังมีเรื่องสำคัญ พวกเราไว้พบกันในโอกาสหน้าเถิด"

วาจามั่นพอจบคำ พลันมีเสียงเย็นชาของไ้วน้ำฮุ้นดั่งขึ้นที่ด้านหลัง

"สหาย ท่านไม่ต้องรอกายหลังแล้ว คินนี้พวกเรามาสะสางให้เสร็จสิ้นเสียเลย"

วาจาจบคำ ไ้วน้ำฮุ้นปรากฏขึ้นที่ด้านหลังบ้านไม้ ส่งเสียงซ่า ๆ ต่อ

"สหาย ท่านเข้าใจเราตั้งจู้จำท่านไม่ได้ ? เฮอะ สักครู่เมื่อกระซกผ้าคลุมหน้าของท่านออก ก็ยืนยันได้ว่าตั้งจู้เดาผิดหรือไม่ ?"

คนคลุมหน้าในยามกระวนกระวายและเดือดดาล พลันคำรามสุดเสียง ทุ่มเทพลังฟาดฝ่ามือกลับด้านหลังสุดแรง

ไ้วน้ำฮุ้นหัวร่อฮาฮา พลิกสองฝ่ามือฟาดออกมาด้านรับในหลักวิชา กิมเล้งเจี๋ย (ฝ่ามือมังกรทอง)

ในเสียงระเบิดสนั่นหวั่นไหว ร่างไ้วน้ำฮุ้นส่ายไปมาวูบหนึ่ง แต่คนคลุมหน้าเซกลงถึงสามก้าวใหญ่จึงตั้งหลักได้

ลี้เจี๊ยะลิ่งแค้นหัวร่อกล่าว
“ฝีมือของท่านเพียงเท่านั้นเอง”

มีทันชาติคำ มีเสียงพลั้งลมแหลมเล็กพุ่งมาทางด้านหลังอย่างหนักหน่วง
รุนแรงและรวดเร็วจนน่าตระหนกยิ่ง

ลี้เจี๊ยะลิ่งหัวร่อแค้น ๆ พลันเอนกายราบลง ขณะหลังห่างจากพื้นสามนิ้ว
พุ่งควับกลับไปไม่ผิดเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ลี้เจี๊ยะลิ่งรู้อยู่แต่แรก พลั้งลมแหลมคมนั้นถูกพุ่งออกมาจากทิศทางใด
คำนวณที่ซ่อนของศัตรูไว้ได้ก่อนแล้ว

พริบตาที่ร่างลี้เจี๊ยะลิ่งพุ่งไปถึง พลันมีเสียงแทบหาวดังขึ้นจากในความมืด
“มารร้าย รับนี่อีกครั้ง”

พลั้งแหลมคมอีกสองสายพุ่งมาใส่อย่างดุร้าย ลี้เจี๊ยะลิ่งที่เพ่งมอง ดูออก
ว่าที่จู่โจมมา ถึงกับเป็นงุ่มง่ามเหลือโตใหญ่ น้ำหนักมากหลายสองข้าง

ลี้เจี๊ยะลิ่งแค้นเสียงเย็นชา ไม่กระโดดหลบหลีก ทำนิ้วมือขวางอ้อมดุจ
ตะขอตันขึ้นต้านรับโดยหักโหมตรง ๆ ทันที

แต่ฝ่ามือซ้ายได้พาดพลังที่ร้อนระอุหนักหน่วงปานพะเนินเหล็ก เข้าใส่
ยังที่ซ่อนตัวของศัตรูอย่างตุตัน

ในเสียงสนั่นหวั่นไหวของการพังทลาย เเงาร่างสีดำสายหนึ่ง ทะยานขึ้น
อากาศพร้อมกับแผดเสียงหัวร่อดังกึกก้อง

เป็นเงาร่างที่สูงใหญ่อย่างยิ่ง กำลังภายในก็แกร่งกร้าวสมบูรณ์ แสดงแน่
ชัดว่ามีใช้เป็นมือชั้นธรรมดา

คนร่างสูงใหญ่ที่ลอบประทุษ ตีลังกากลางอากาศแล้วละลิ่วลงสู่พื้นด้วย
ท่าร่างสวยงามยิ่ง

ลี้เจี๊ยะลิ่งที่ทรงกายขึ้นยืนแล้ว จับตามองฝ่ายตรงข้ามอย่างกระด้างเย็นชา

ในความมืดเลือนราง เห็นนั่นมีร่างสูงใหญ่ ไหล่กว้างเอวคอด ใบหน้า
เขียวซีด ผมนบสีระเซถูกเกล้าเป็นสองมวยห้อยลงติดกับสองหู นับเป็นสารรูป
ที่พิกลอย่างยิ่งจริง ๆ

ลี้เจี๊ยะลิ่งเหลือบมองอีกครั้ง เห็นคนคลุมหน้าเมื่อครู่ ถูกไว้ว่น้ำฮั่นรุกไล่
จนมือเท้าเปะปะจุ่นวาย ร่อแร่คับขันแล้ว

ลี้เจี๋ยลี้จิ้งกวาดตามองดูตัวประหลาดเบื้องหน้าด้วยที่ทำเหยียดหยามดูแคลนอย่างยิ่ง

ตัวประหลาดเมื่อครู่ที่ลงมือลอบจู่โจมเข้าซ่อน มิเพียงไม่ประสบผลเท่านั้น กังพลาดทำเสียที่เล็กน้อย ดังนั้น มันตอนนี้ก็กวาดตามองลี้เจี๋ยลี้จิ้งด้วยสีหน้าแตกตื่นสงสัย

ทั้งสองมองกันอยู่เป็นครู่ใหญ่ ตัวประหลาดจึงได้ส่งเสียงก้องกังวานไปนระฆัง

“ท่านก็คือเจ็กมิ่นชีวล้อ ? ชื่อดีของตัวเอี้ยตายกับมือท่าน ?”

ลี้เจี๋ยลี้จิ้งหวั่นเสียงก้องกังวานแล้วหายไปใน

“ดูสารูปการแต่งกายของท่าน กลับคล้ายเป็นเอี้ยเท่ากับใช้อย่างยิ่ง ชื่อดีท่านเป็นใคร ? อสุรร้ายมารชั่วที่ตายกับมือเราบังจู้ มิทราบมีมากมายเพียงใดแล้ว เราไหนเลยจะทราบ มีชื่อดีของท่านอยู่ด้วยหรือไม่ ?”

ตัวประหลาดแผดร้องวาวด้วยความเดือดดาลแล้วคำราม

“ศิษย์รักของฮาแปะได้ชื่อ หลวงจินผิมีสูงเป็นอันดับหนึ่งของแซ่ฮั้ว เมาทูกเคอ ฉายากั้วยิกเซีย้ว (มือศักดิ์สิทธิ์ทะเลงอาหิตย์) ก็คือตัวเอี้ยเรา”

ลี้เจี๋ยลี้จิ้งครุ่นคิดอย่างรวดเร็วจึงเข้าใจมาได้ ผู้คลุมหน้าเป็นใครกัน ?

ขณะเวลานั้นเอง ใว์น้ำอุ่นได้เปล่งเสียงหวั่นดังสนั่นหวั่นไหว มือมีผ้าฝ้ายเพิ่มมาอีกชิ้นหนึ่ง หวั่นฮาฮากล่าว

“อ้วงฮาเอี้ยของลงโซฮากั้ว (สามปีศาจลงโซ) ท่านโยต้องหลบหน้าไม่กล้าพบกับสหายเก่าถึงปานนี้ ?”

คนคลุมหน้าคือเต๊ะเมี้ยกั้วอ้วงเฮ้ง น้องเล็กของลงโซฮากั้ว ที่เคยไปรังควานล้างแค้นตัวมันขึ้นเบียดฉินก็ในหมู่บ้านซุ่ยลิวซัวจิ้งเมื่อครั้งก่อน ดังที่ลี้เจี๋ยลี้จิ้งคาดเดาจริง ๆ

ตอนนั้น อ้วงเฮ้งหนึ่งในสามปีศาจที่รอดชีวิตมาได้ มีสภาพดุจดั่งคลุ้มคลั่งไปแล้ว คำรามสุดเสียง

“อาทูกเคอซือเฮี้ย พวกเราไม่คำนึงถึงเรื่องอื่นได้อีกแล้ว มีแต่หุ้มเทก้าล้างแค้นกันเต็มที่ ล้างแค้นล้างอายให้จงได้”

ลงโซฮากั้วที่ไปรังควานในซุ่ยลิวซัวจิ้ง ถูกตีได้จนตายไปสองคน เต๊ะ-

เมื่อกุ้ยอ้วงเฮ้งที่อาฆาตแค้นถึงขีดสุด แต่มิกล้าทำอะไรได้ เพราะทราบฝ่ายตรงข้ามฝีมือสูงสูดสูง มิว่าเป็นคนหนึ่งคนใด มันก็ไม่สามารถต่อต้านได้

เพราะต้องการล้างแค้นให้กอกอทั้งสอง มันจึงครุ่นคิดหาผู้ที่พอจะช่วยเหลือได้ แต่ทว่า ล่งไซซาคุยกุ้ยที่อำมหิตชั่วร้าย พฤติการณ์ต่ำช้าไม่ถือเหตุผล จึงไม่มีมิตรสหายพอจะร่วมมือด้วยเลย

อ้วงเฮ้งที่ครุ่นคิด ในที่สุดก็คิดถึงอาจารย์คนที่สองของยี่ก้อมัน คือ ฮาแปะได้ซื้อมหาสมณะของดินแดนแซ่ไฮ้ จึงดั้นด้นทางไกลไปโดยไม่ย่อท้อ

มหาสมณะฮาแปะได้ซื้อมียี่วสูงถึงแปดสิบแล้ว มาตราว่าพลังฝีมือสูงส่งกล้าแข็ง แต่เป็นหลวงจีนที่เปี่ยมมปริยัติธรรม ทั้งยังซัดซาสมณะ ชิงชิงเรื่องลายยศเป็นที่สุดอีกด้วย

เมื่อทราบว่ายี่มตักกุ้ยอ้วงเจียวตายไป เพียงแต่ส่ายหน้าถอนใจ แล้วปลอบเตือนเต้าะเมื่อยี่อ้วงเฮ้งอย่าได้มีจิตใจอาฆาต เพราะเป็นกงเกวียนกำเกวียนที่เวียนสนอง

อ้วงเฮ้งผิดหวังอย่างรุนแรง มันแม้จะอยู่ในวัดด้วยเวลาอันสั้น แต่ก็คบกับศิษย์คนโตของฮาแปะได้ซื้อคือก๊วงยิกเซีย่ซิว (มือศักดิ์สิทธิ์ทะลวงอาทิตย์) อาวุธเคอจนสนิสนมกลมเกลียวยิ่ง

ก๊วงยิกเซีย่ซิวผู้นี้ ได้รับพลังฝีมือจากอาจารย์มาหมดสิ้น ผู้คนที่พอมือชื่อเสียงภายในมณฑลแซ่ไฮ้ ต่างรู้จักนามยิ่งใหญ่ของก๊วงยิกเซีย่ซิว (มือศักดิ์สิทธิ์ทะลวงอาทิตย์) อ้วงเฮ้งในยามผิดหวัง จำต้องประจบสอพลอก๊วงยิกเซีย่ซิว และยังลอบกระตุ่นยุยงให้มันหนีอาจารย์ลงจากเขา ไปช่วยมันรังควานล้างแค้น

ก๊วงยิกเซีย่ซิวแม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่เป็นคนจิตใจเปิดเผยไม่มีเล่ห์เหลี่ยมมารยา มันที่ถูกอ้วงเฮ้งทั้งเกลี้ยกล่อมทั้งเขินยอจนหน้ามืดตาลาย จึงลอบหลบหนีอาจารย์ออกมา พร้อมกับยังพาซื้อตีก๊วงยิกเซีย่ซิวหนึ่งคืออึ้งเก็งจีเง็ก (ผู้โปกผ่าเหลือ) ลี้พั่ว ติดตามอ้วงเฮ้งมาอีกคนหนึ่ง

อ้วงเฮ้งที่ไปกลับในมณฑลแซ่ไฮ้ กินเวลานั้นนานหลายเดือนทีเดียว เมื่อกลับถึงตงวันวัน ก็สืบหาร่องรอยของพวกลี้เง็กลิ่งในที่ทางต่าง ๆ

ลี้เง็กลิ่งที่มีชื่อเสียงเกรียงไกรสะท้านแผ่นดินแล้ว มันย่อมสืบทราบง่ายตายยิ่ง ตอนนั้นเป็นเวลาทีลี้เง็กลิ่งคุมกำลังของแนฮันบ่งไปจูโจมภูเขาเจียะทังซัว

ของพระครุกระยาจกภาคเหนือ

อ้วงเฮ้งแม้วจะมีฝีมืออำมหิตจิตใจชั่วร้าย แต่มันยังสำนึก ฝ่ายตรงข้ามก็พลั้งฝีมือสุดสูงไม่อาจหยั่งคำนวณ และแนฮุ้นปังก็ยังมียอดฝีมืออีกมากมาย ทำเค้งอีกด้วย

ก้วงยิกเซียชั่วและอั้งเก็งจีเง็กที่ติดตามมันมา แม้มือฝีมือสูงเยี่ยมเช่นกัน แต่หากทำลู่โดยเปิดเผย ต้องยังคงไม่มีทางได้ชัยเด็ดขาด

ดังนั้น มันจึงรอผู้คนของแนฮุ้นปังเข้ามาพักในเมืองฮงจีบ ก็ลอบมาท้วงเชิงเพื่อหาโอกาสคอยจู่โจมให้สมแค้น

แต่มันยังคงไม่กล้าเข้าไปใกล้สัก เพราะพวกแนฮุ้นปังมิเพียงมีฝีมือสูง เกี่ยมทุกคนเท่านั้น ในด้านระแวงระวังป้องกัน ยิ่งไม่มีจุดอ่อนช่องว่างเลยสักไถ่ยนิด

คืนนี้ คาคไม่ถึงว่ามันพอออกมาสับสนสะ ก็พอดิลี้เง็กลึงกับไ่ว่น้ำฮุ้นออกมาติดตามการหลบหนีหน้าหนีของอ้วงฮ่อเซียว พบพานเล่ห์ร้ายอุบายชั่วของพวกอ้วงเฮ้งทั้งสามโดยบังเอิญ

ตอนนั้น ก้วงยิกเซียชั่วได้ยินเสียงอ้วงเฮ้งแผดร้องเช่นนั้น มันจึงดูออกว่าสภาพของอ้วงเฮ้งร่อแร่คับขันมากแล้ว

ก้วงยิกเซียชั่วต้องคำนึงด้วยความตระหนก

เมื่อครู่เรากับซื่อตี่สองคน บังเอิญคว้าตัวสตรีอาภรณ์สีม่วงนางหนึ่งจากแขกโรงเตี๊ยมเฮ้งเฮ้ง เราเนื่องเพราะได้ยินอ้วงเฮ้งแผดเสียงร้อง จึงได้ย้อนกลับมาดูเหตุการณ์ แต่มิทราบ ตอนนี้ซื่อตี่พาสตรีอาภรณ์สีม่วงไปที่ใดแล้ว ?

ขณะยังครุ่นคิด อ้วงเฮ้งที่ถูกไ่ว่น้ำฮุ้นกระหน่ำทั้งมือทั้งเท้า มีสภาพที่วุ่นเร่ใกล้จะเพลี่ยงพล้ำอยู่แล้ว

ก้วงยิกเซียชั่วจึงไม่อาจรอให้ซื่อตี่กลับมา มันคำรามเสียงก้องพร้อมกับโหมเข้าใส่ไ่ว่น้ำฮุ้นทันที

แต่ทว่า พริบตาที่ร่างของมันเพิ่งเคลื่อนไหว เงามีขาวสายหนึ่งก็พุ่งควบเข้าขวางหน้าตั้งเป็นวิญญูณภูตพราย พร้อมกันนั้น พลั่กหนกหน่วงที่ร้อนระอุแก่ผู้คนแทบหายใจไม่ออก ทะลักเข้าใส่หน้าอย่างหักโหม

อาหุเคอคำรามดุจดั่งฟ้าร้อง ผลักสามฝ่ามือติดต่อกันไปสุดแรง

กระบวนท่าฝ่ามือของมันเป็นพิลึกยิ่งนัก เป็นการผลักโดยหักโหมตรง ๆ ไม่ มีพลิกแพลงแปรเปลี่ยนอย่างไร แต่พามีพลังที่หนักหน่วงดุจกับเป็นก้อนเหล็ก มหึมาฟาดเข้าใส่

ลี้เจี๊ยกซึ่งที่ทะยานกายเข้าสกัดขวางอาหุเคอไว้ ตวาดท้วงพร้อมกับกระแทก ฝ่ามือด้านรับโดยตรง พริบตาหนึ่ง พลังทั้งสองฝ่ายจึงปะทะกันถนัดถนี่

เสียงระเบิดปานฟ้าถล่มผ่านพ้น อาหุเคอเซตึง ตึง ตึง ไปสามก้าว ใหญ่ เท้าจมลงไปในพื้นดินลึกถึงห้านิ้ว !

ลี้เจี๊ยกซึ่งตวาดท้วง ร่างพลีวควับก็ใช้สามกระบวนท่าของสิบสองกระบวน ท่าอสูรฟ้า นามไฮว์ม้อฮั้งสี (อสูรประหลาดกำเนิด) ช่วยเสาะไว้งัก (กวาดขวาง ห้าบรรพต) ช่วยเช็กโปยเบ๊ (ย้อนจูโจมแปดม้า) ด้วยอาณาภาพคล้ายอสณิชาติ ฟาดทำลาย

อาหุเคอมีพลังฝีมือระดับเยี่ยมคนหนึ่ง แต่ตอนนี้ต้องตระหนกจนขวัญ หนีดีฝ่อ คาคัดฟันไม่ถึงเด็ดขาด ชนชาวบู๊ลิ้มตงจ้วนจะมียอดฝีมือที่สูงถึงระดับ นี้ !

ความจริง หากมันรู้ตัวแต่แรก ลี้เจี๊ยกซึ่งมีพลังฝีมือเลอเลิศระดับนี้ น่า ก้าวมื่อว่าอย่างไรมันก็ไม่ยินยอมลงจากเขามาแน่

ลี้เจี๊ยกซึ่งที่กระหน่ำจูโจมถี่เร็วมาพักหนึ่ง ก็โหมจนยอดฝีมืออาหุเคอบั่น ป่วนวุ่นวาย หลบหลีกเป็นพัลวันไปแล้ว

ลี้เจี๊ยกซึ่งแย้มยิ้มกล่าว

“อาหุเคอได้เหยียบ ดูพลังฝีมือของท่านก็เพียงเท่านั้นเอง”

ใบหน้าเขียวซีดของอาหุเคอกลายเป็นแดงฉานปานดับสุกรทันที ตวาด สุดเสียงพร้อมกับพลิกตัวไป ๆ มา ๆ ในความมืดเลือนราง พลันมีประกาย สายฟ้าวูบขึ้นแวบหนึ่ง อาหุซึ่งคล้ายอสรพิษสีดำมะเมื่อม พุ่งออกจากชายโครง ของมัน จี๋เข้าใส่ทรวงอกลี้เจี๊ยกซึ่งปานสายฟ้าแลบ

สีหน้าลี้เจี๊ยกซึ่งเคร่งเครียดเย็นชา ร่างพุ่งควับควี้ยวดูจเมฆพลีวน้ำไหล ส่งเสียงเย้ยหยันไป

“นี่น่ากลัวเป็นไม้ตายที่ท่านล้วงออกมาจากกันทิบแล้ว ?”

อาหุเคอตวาดด้วยโหสะ ระดมชั้นไช่เปียงฮวบ (แส้เมฆลาย) ที่เป็น

วิชาเฉพาะตัวของฮาแปะได้ชื่อออกมา กระหน้าจูดั่งพายุฝนที่คลุ้มคลั่ง

ลีเจี๋ยลิ่งหัวร่อแค้น ๆ ร่างลอยไปลอยมาในพลังหนักหน่วงรุนแรงดุจ
ปุยพู่กัน โดยยังคงมิได้ใช้อาวุธออกต่อต้าน

ตอนนั้น ไ่ว้นน้ำฮั่นได้กระหน้าจนเตี้ยเมื่อยก๊วยอ้วงเฮ้งเหิงอากาฟแตกโสม
กาย หอบหายใจถี่เร็วปานว้าวเหน้อย ทั้งยังแค้นหัวร่อเย้ยหยัน

"อ้วงเล่าซ่า หากเราตั้งใจไม่สามารถคุกคามให้ท่านพ่ายแพ้ในยี่สิบกระบวน
ท่า ก็ต้องเป็นการทรมานต่อฉายาซิกซัะเกี่ยมของเรา"

อ้วงเฮ้งโชนเลยยังมีอารมณ์ตอบโต้ ได้แต่พุ่มเหวียตอกปิดป้องหลบ
หลีกอยู่ฝ่ายเดียวเท่านั้น

ขณะที่การต่อสู้อยู่ในสภาพฝ่ายหนึ่งมีเปรียบเต็มประตูนั้น พลันมีเสียง
หัวร่อแจ่มใสกังวานแว่วมาจากที่ห่างไกล แล้วเงาร่างสีเหลืองสายหนึ่งพุ่งปราดมา
ซุกเป็นดาวตกจากฟ้า

อ้วงเฮ้งพอเห็นต้องคึกคักกว่าเดิม รีบแผดสุดเสียง

"ลีซือเฮีย ตัวร้ายตึงมือยิ่ง รีบมาช่วยผู้น้องอีกกำลังหนึ่งเกิด"

เงาร่างสีเหลืองหัวร่อเบา ๆ ปราดเข้าไปกระหน้าฝ่ามือใส่ศีรษะไ่ว้นน้ำฮั่น
ทันที

ไ่ว้นน้ำฮั่นไม่เสียทีได้รับการยกย่องเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมสุดของสำนัก
ไ่ว้นไต้เลย พลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด ประกบสองนิ้วมีอวหา กรีดพลัง
ตรรชนซังเอียงจี (สองสุรียัน) อันเป็นวิชาลับเฉพาะของไ่ว้นไต้จี้เข้าใส่จุดขำเจียว
ได้ทรวงอกอ้วงเฮ้ง

พลังตรรชนที่พุ่งไปตังฉิกแพร มือซ้ายได้กลับกลายเป็นเงาจับซ่อน
ร้อย ๆ พัน ๆ กระแตกออกต่อต้านศัตรูที่เพิ่งมาใหม่

พริบตานัน เงาร่างคู่ต่อสู้กระจ่ายออกจากกันทันที

เตี้ยเมื่อยก๊วยอ้วงเฮ้งตรงเบา ๆ สองมือกุมท้องแนบแน่น ใบหน้าบิด
เบี้ยวด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว

คนเสื้อเหลืองยืนตะลึงลานกับที่ ชายเสื้อยาวสีเหลืองของมันเป็นถูกกรีด
ขาดเป็นทางพลั่วไสวในสายลม

ไ่ว้นน้ำฮั่นที่ต่อต้านสองยอดฝีมืออันดับเยี่ยม ยังรู้สึกเสียวก่าลังภายใน

ไปใหญ่หลวงยิ่ง จอนหมย่งเหยิง ปลายจุมกมีเหงื่อซึมออกเป็นมันระยับ
คนเลื้อยเลือนี่คืออึ้งเก็งจีเง็กลิ้ว ซือต้งก้วงยิกเซียซัวที่ลอบหนีออกมา
จากสำนักนั่นเอง

มันเมื่อครู่ประฝ่ามือกับโจ้วน้ำฮุ้นไปแก้กระบวณท่าซ็อน ๆ
แต่อย่างไร ฝีมือมันยังคงด้อยกว่าอีกชั้นหนึ่ง เลื้อยยาวถูกกริดขาดไป
ตอนนี้ ใบหน้าที่หล่อเหลาคมคายมีแววทั้งแตกตื่นทั้งสงสัยเป็นอย่างนัก
มันคำนวณไม่ถึง พลังฝีมือมันที่นับเป็นเยี่ยมในดินแดนเซไ้ เมื่อเข้าสู่
สู่ดงจวนจะดำทรมจนถึงปานนี้ได้

บทที่ 34 รักที่ซึ้งตรึงใจ

อึ้งแก๊งจีเง็กยกมือขึ้น ชยับผ้าโพกศีรษะสีเหลืองซึ่งฝัง
หยกสีม่วงลูกใหญ่เบา ๆ

เมื่อสายตาเหลือบไป เห็นเต้าเมี่ยมก๊วยอ้วงเฮ้งยืนสายโงนเงนแทบล้มลง
มันรีบปราดเข้าไปประคองอ้วงเฮ้งไว้ สายตาบังเอิญมองข้ามไหล่อ้วงเฮ้ง
ต้องตระหนกจนแทบกระโดดขึ้นสุดตัว

ที่แท้ก๊วยยิกเซียชั่วชื้อเฮียซึ่งอึ้งแก๊งจีเง็กเข้าใจว่ามีพลังฝีมือเลิศสูงสุด
ตอนนี้กำลังถูกนักศึกษาเลื้อยขาที่หล่อเหลาควาย คุกคามจนร่อแร่ดับขัน
กระโดดโลดเต้นพร้อมกับชุดรำมปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แทย

อึ้งแก๊งจีเง็กต้องตระหนกจนใจสะท้าน รีบสอดมือเข้าอกเสื้อ ล้วงกระ-
พรวนทองซึ่งเป็นอาวุธลับเฉพาะสำนักของอาจารย์ออกมากุมไว้

ไฉนน้ำอุ่นที่เกร็งลมปรานให้โคจรรอบร่างดู รู้สึกไม่บอบช้ำบาดเจ็บใน
ที่ใด ใบหน้าจึงปรากฏรอยยิ้มที่ระหงขึ้นเล็กน้อย ก้าวช้า ๆ มาที่เบื้องหน้า
อึ้งแก๊งจีเง็ก

ขณะเวลานั้นเอง มีเงาดำสองสายทะยานขึ้นจากหลังคาน้ำซึ่งอยู่ห่าง

ไกล พุ่งเข้ามาในทิศทางนี้ด้วยความเร็วกว่าดาวตก

เพียงเห็นเงาร่างที่เพียงกระโดดวูบก็ไกลกว่าสิบห้าวา เป็นที่ทราบได้ว่า
ผู้มาต้องเป็นยอดฝีมือผู้มีชื่อเสียงเกรียงไกรเด็ดขาด

สายตาของผู้คนเพิ่งเหม่อมอง เงาดำสองสายก็ได้พลั่วควับลงสู่พื้น
แล้ว จากนั้น เสียงแหบห้าวตวาดขึ้น

“บึงจู้ พวกมารร้ายชั้นสวะเหล่านี้ ไยต้องรบกวนให้ท่านลงมือเอง มอบ
เจ้าตัวประหลาดที่พิกลพิสดารนั้นให้แก่เล่าฮูเถิด”

ไ้หวันน้ำยืนเพียงได้ยินเสียงก็ทราบ ชั่งเลียงเจี้ย (สองฝ่ามือสัมพันธ์)
เขาป่วยมาถึงแล้ว

ที่ข้างกายเขาป่วยคือตัวนักรบเปียฉิ่นกีซึ่งมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกร

ลี้เจี๋ยถึงหัวร่อฮาฮากล่าว

“เขาตั้งจู้ ท่านกลับไม่ยอมอยู่เยียบเหงาเลย มา มา มา ที่ด้านไ้หวันตั้ง-
จู้ก็มียอดฝีมือของแซ่ฮ้ออีกท่านหนึ่ง ไ้หวันตั้งจู้ยังเหลือไว้ให้ท่านซ่อมมือเลย”

ลี้เจี๋ยถึงหลบหลีกการจู่โจมของอาหุเคออย่างปลอดภัยไปร้องง่ายตาย ทั้งยัง
ตอบคำของเขาป่วยได้อีกด้วย

ลี้เจี๋ยถึงแม้จะกล่าว่าจากราบเรียนมา แต่ความหมายเป็นการเหยียดหยาม
ดูแคลนอึ้งเก็งจีเจี๋ยอย่างใหญ่หลวง

อึ้งเก็งจีเจี๋ยจึงเหือดตาลจนตวาดสุดเสียง ฟาดฝ่ามือเข้าจู่โจมใส่ไ้หวันน้ำ-
ยืนอีกครา

ไ้หวันน้ำยืนแค้นหัวร่อเย้ยหยัน ยังมีทันประมือตอบโต้ ชั่งเลียงเจี้ยเขา-
ป่วยก็ได้โถมควับเข้าไปถึงก่อน

ฝ่ามือขวาฟันเข้าใส่กลางหลังศัตรู ฝ่ามือซ้ายตะบปเข้าใส่ชายโครง นับ
เป็นสองท่วงท่าที่กราดเกรี้ยวดุเดือดสุดเบรียบประมาณ

อึ้งเก็งจีเจี๋ยกลับรู้สึก มีพลังกล้าแข็งทะลักเข้ามาใกล้สัมผัสตัว มันจึงไม่
คำนึงถึงการลงมือทำร้ายศัตรู รีบหมุนกายแล้วควบล่องว่องไว ฟาดกระบวนท่า
ออกต่อต้านทันที

เขาป่วยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“เด็กน้อย เยี่ยงนี้จึงสนใจ”

ในเสียงหัวร่อ เกร็งพลังฝ่ามือที่คล้ายขวานใหญ่จากงูผา กระหน่ำใส่กิ่ง-
เก็งจีเง็กจนต้องต่อสู้กันเป็นพัลวันไป

ตัวนุ้ยเนียบฉันทก็จับตาเอ็นชาจ้องมองเต้าเมี่ยงก๊วยอ้วงเฮ้ง ที่เจ็บปวดจน
นอนตัวอกับพื้น เหงื่ออาฟแตกโสมกาย แต่ในใจดลรอบทอดถอนด้วยความ
เวทนามิได้

ไถว้หน้าฮุ้นหัวร่อเบา ๆ เดินมือโพล่หลังเข้าไปชมการต่อสู้ระหว่างลีเง็กถึง
กับอาหูเคอ ชั่วครูจึงสงสัย

“ฉันทตั้งจิ๊ ปังจิ๊ของพวกเรามีอารมณ์ปลอดโปร่งยิ่ง ทอดทั้งคู่มือสำคัญ
ไม่ไปทดสอบ กลับมาหยอกล้อวานรในที่นี้ได้”

ฉันทก็กำลังจับมองการต่อสู้แน่วนิ่งอยู่ จึงตอบเบา ๆ

“ไถว้ตั้งจิ๊ บุรุษหนุ่มเสือเหลืองผู้นั้นมีพลังฝีมือไม่ต่ำเลย ในเมื่อมันอาจ
จะทำอาวุธลับได้อีกด้วย”

ตัวนุ้ยเนียบฉันทก็เป็นยอดฝีมืออาวุธลับ ยี่สิบหกตัวนุ้ยเนียบ (กระสวย
สะท้านขวัญ) มีอาญาพิสยบภูริลัมมานาเนปี ไม่เคยมีผู้ใดสามารถหลบหลีกพ้นได้

ดังนั้นเอง ฉันทก็เพียงเหลือบมองแวบเดียวก็ดูออก ในมือของอั้งเก็ง-
จีเง็กยังซ่อนอาวุธลับได้อย่างแน่นอน

ขณะเวลานั้นเอง พลังมีเสียงคำรามดังขึ้นเบา ๆ ก้าวยกเขี้ยวชั่วคราว
ออกไปหลายก้าวแล้วกระแทกนั้งกับพื้นดังโครมใหญ่

ทันใดนั้น อั้งเก็งจีเง็กตวาดเสียงกราดเกรี้ยว ร่างพุ่งควับขึ้นในอากาศ
พลังมีประกายสีทองแวววาวพุ่งอยู่วูบวาบ ทั้งยังส่งเสียงกระพรวนที่สดใสอยู่ถึ
ยิบอีกด้วย

รุ่งทองทกลายแยกเข้าสู่ใจโสมใส่ลีเง็กถึง เขาป่วยและไถว้หน้าฮุ้นอย่างรวดเร็ว
ความรุนแรงของพลัง เสียงที่ดังเสียดประสาทของกระพรวน นับว่าชั่วขวัญผู้คน
จนระยอได้

ขณะที่ทั้งสามหลบหลีกกระพรวนทองซึ่งถูกขัดในกระบวนทำนุภาพพิรุณ
พรางฟ้านั้น เต้าเมี่ยงก๊วยอ้วงเฮ้งที่ลุกขึ้นนั่งกับพื้นได้แล้ว ชัดเขยมั่งก๊ว (ลูกพัน
หนาม) ที่มีประกายเงินแวววาวเข้าสู่ตัวนุ้ยเนียบฉันทถึงทำลาย

การฝึกจนเคยชินเป็นสัญชาตญาณ บันดาลให้ฉันทก็ในยามกระโดดหลบ

หลักนั้นสะบัดสองมือซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ กระสวยสะท้านขวัญสติตามะเมื่อมียี่สิบหกตัว
พุ่งออกไปโดยพร้อมเพรียงกัน

ในมานวิกาลเลื่อนราง ปรักกายพุ่งเป็นทางยาวราวสายรุ้ง ส่งเสียงหวีด
หวิวเสียดประสาทสะท้านใจ

พริบตานั่น เสียงกระพรวน ฅากระสวย ปรักกายหนาม เสียงตวาด
สับสนอลห่านไปทั้งบริเวณ

เมื่อทุกสรรพสิ่งเยียบสงบ บนพื้นมีซากศพอ้วงแข็งนอนแน่นิ่ง กระสวย
สะท้านขวัญทั้งยี่สิบหกตัว ฝังลึกอยู่ในร่างของมัน ด้วยแถวแนวที่เรียบร้อยยิ่ง
จนผู้คนต้องเกิดสงสัย นี่เป็นเพียงการแสดงออกที่มีศิลปะอันสวยงามเท่านั้น

เขาป่วยกำลังลูบรอยโลหิตที่บนฝ่าเขา ๆ ส่วนปลายนิ้วก็ผ้าแพรสีเหลือง
มีหยกสีม่วงล้ำค่าอยู่ผืนหนึ่ง

ลิ้เง็กลึงกับโจ้วน้ำอุ่นยืนเฝ้าเฝ้าด้วยสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ที่เบื้อง
หน้าเป็นกวางยึกเขี้ยวซึ่งกำลังนั่งฉนิกลมปรารถนารักษาตัว

อึ้งเง็กจึงจิกหน้าผิวดขาว ผมยุ่งสยายกระจายเต็มหลังไหล ไหล่ เหม่อมมอง
เบื้องหน้าจนซึมเซาราวสูญสิ้นวิญญาณ

ตัวนูนขึ้นเปียฉั่นก็กำลังปิดเข็มเล็กละเอียดที่ติดอยู่บนปลายผม
แสดงว่าแทบถูกปรักกายหนามของเต๊าะเมี่ยก้วยอ้วงแข็งขัดใส่จริง ๆ

ทั้งบริเวณเยียบวังเวงจนน่าหวาดหวั่น

ลิ้เง็กลึงหันหัวรอเสียงกังวานกล่าว

“สหายอาญูเอวี่ คาดว่าท่านคงเป็นศิษย์ของฮาแปะได้ชื่อแห่งเซไ้แล้ว ?
เรื่องราวในคำคินี่ความผิดมิใช่อยู่ว่าฝ่ายท่าน พรรคเราก็กไม่ต้องการก่อกรรม
ทางฆ่าฟันมากเกินไป การตายของอ้วงเฮ้งนี้ ต้องทำหนิที่มันปกติก่อกรรมทำ
เข็ญชั่วร้ายเกินไป...”

กล่าวถึงตอนนี้ ดวงตาเป็นประกายคมกล้าแวววาว เน้นเสียงต่อ

“อาทู่เคอได้เขียนชื่อเฮียท่านมิได้บาดเจ็บเลย เพียงแต่ถูกฝีมือเราบังจู้
สกัตสามชีพจรแขนขวาไว้ชั่วคราวเท่านั้น สักครู่ย่อมทุเลาได้เอง”

สีหน้าเขาป่วยคลายความเคร่งเครียด เดินอาด ๆ เข้าไปมอบแพรเหลือง
ซึ่งมีคุณค่ามหาศาลไว้ในมือฝ่ายตรงข้าม แล้วส่งเสียงดัง ๆ

“สหายน้อย ฝีมือกระพรวนทองของท่าน หากฝึกอีกห้าปี เล่าสู่คนนี้ ก็ต้องพลาดพลั้งเสียทีแล้ว”

อึ้งเงิงจิเง็กลิ้วพัวหน้าแดงระเรื่อ ก้มศีรษะมื่ออาจส่งเสียง
ลิ้งเง็กลิ้งกล่าวต่อไป

“เชิญสองท่านเมื่อกลับสำนักแล้ว บอกกับซือแป๋ของท่าน ถึงต้นสาย
ปลายเหตุของเรื่องราวนี้โดยละเอียด ผิดถูกชั่วดียวอย่างไร เราบังจួយ้อมต้อง
ปฏิบัติตามคำตอบของใต้ซืออาจารย์ท่าน”

ก๊วงยิกเซียชีวที่นั่งกับพื้น ตอนนั้นทรงกายขึ้นช้า ๆ

ร่างสูงใหญ่ของม้นถึงกับคล้ายอ่อนแอไม่อาจต้านลมแรง ถอนใจเบา ๆ
แล้วประสานมือคารวะกล่าว

“ลิ้งจู้อโหล้ต่อพวกเราเสียทีด้วยจิตใจกว้างขวางปานนี้ เป็นเรื่องที่มีได้
คาดคิดมาเลย พวกข้าพเจ้าจะกลับภู่เขาในบัดดล รับการลงโทษจากซือแป๋เอง”

อาทู่เคอกล่าวด้วยความคลั่งแค้นเป็นยิ่งนัก เนื่องจากพลังฝีมือของม้น
ถูกยกเป็นอันดับเยี่ยมสุดในแผ่นดินแซ่ไฮ้แล้ว คาดคิดไม่ถึง จะทรมานพอ
ลงมือครั้งแรกก็พ่ายแพ้อย่างย่อยยับ

ลิ้งเง็กลิ้งกล่าวเสียงกังวาน

“จิตใจเด็ดเดี่ยวที่คลี่คลายศาสตราวุธเป็นแพพรพรณของสหาย เป็นที่
ข้าพเจ้าเคารพนับถือยิ่งแล้ว”

พลันได้นึกถึงอ้วงซือเซียวที่หลบหนีมา ต้องบังเกิดความงุนงงจนชะงัก
วากลางคัน

ก๊วงยิกเซียชีวสังเกตสีหน้าครุ่นคิดโดยละเอียดก็เข้าใจความนัยมาได้ จึง
รีบกล่าว

“ลิ้งจู้อ เมื่อครู่พวกเราเสียทีเคยเกิดความเข้าใจผิดกับโกวเนี้ยอาภรณ์สี
ม่วงที่ปากประตูโรงเตี๊ยมในเมือง มิทราบโกวเนี้ยนางนั้นมีความสัมพันธ์กับพรรค
ท่านหรือไม่ ?”

ดวงตาลิ้งเง็กลิ้งเป็นประกายวาวทันทึ รีบถาม

“ถูกแล้ว โกวเนี้ยผู้นั้นเป็นสหายรักของข้าพเจ้า มิทราบตอนนี้นางอยู่
ที่ใด ?”

กัวยึกเขี่ยข้าวทานเบา ๆ รีบเหลียวไปมองดูลิ้นฟัวที่เป็นซอติของมัน
อึ้งเง็งจีเง็กลิ้นฟัวตะกุกตะกักด้วยความกระดาก

“โกวเนี่ยนางนั้นคล้ายเจ๊ปใช้ได้ปวย เมื่อเกิดปะทะกับพวกเราแล้ว ข้าพ-
เจ้าก็รีบส่งนางเข้าไปในบ้านไม้หอมซ้อหลังหนึ่ง...”

วาจาของลิ้นฟัวครานี้กล่าวด้วยความสำรวมจนคลุมเครือยิ่ง มันทั้งมิบอก
ว่าอ้วงซ้อเขี่ยพ่ายแพ้ถูกคร่าตัว และไม่บอกสภาพการต่อสู้ของตอนนั้นด้วย

เนื่องเพราะลิ้นฟัวตอนนี้ทราบแล้ว ตรูณที่มันคร่าตัวไป เป็นพวกเดียวกับ
กับแนฮั่นป้ง หากบอกตรง ๆ ว่าถูกคร่าตัว จะเป็นการเสียตหุระคายใจของฝ่าย
ตรงข้ามจึงมิกล้ากล่าวมา

ลิ้นเง็กลึงครุ่นคิดแล้วหันกล่าวกับเฮาปวย

“เฮตังจู ผู้คนในพรรคไช่ตันหมดสิ้นแล้ว ?”

เฮาปวยสั่นศีรษะปฏิเสธ

“มิได้ ข้าพเจ้าเมื่อได้ทราบข่าวจากศิษย์ที่อยู่ยามแล้ว ส่งมันอย่าได้ก่อ
กวนให้ผู้อื่นรู้ตัวตระหนก มิแต่ข้าพเจ้ากับฉินตังจูมาเพียงสองคน...”

ลิ้นเง็กลึงจึงคลายใจได้ เนื่องเพราะไม่ต้องการให้แบะฮื่อเพี้ยที่ตนรักถนอม
ต้องเกิดการเข้าใจผิดเยี่ยงนี้อีก

ไว้น้ำฮั่นเห็นลิ้นเง็กลึงครุ่นคิดจนนิ่งอึ้ง ทราบว่าลิ้นเง็กลึงครุ่นคิดเรื่องอันใด
ด้วยไวปัญญา จึงเดินเข้ามากล่าวเบา ๆ

“ป้งจู ผู้แก่กระพรวนต้องเป็นผู้ผูกกระพรวนนั้น ในความเห็นของข้าพ-
เจ้า ป้งจูยังคงไปเองจึงประเสริฐ”

ลิ้นเง็กลึงจึงผินยิ้มให้ไว้น้ำฮั่น ไว้น้ำฮั่นที่เบื่องปราดหลักแหลม กุม
มือลิ้นเง็กลึงบีบเป็นทีบอโกโบ้แล้วย่อกายกล่าว

“เชิญป้งจูไปเองสักครา ข้าพเจ้ากับตังจูทั้งสองท่าน จะกลับไปโรงเตี๊ยม
น้อมรอป้งจู”

แล้วจึงหันมาขยตาบอโกโบ้ให้แก่ทั้งสอง สาวเท้าเดินนำออกไป

เฮาปวยกับฉินตังก็ย่อมรู้ความนัยเช่นกัน จึงพากันคารวะให้ลิ้นเง็กลึงแล้ว
ติดตามหลังไว้น้ำฮั่นทันที

ลิ้นฟัวเดินเข้ามา อธิบายบ้านหลังที่พาอ้วงซ้อเขี่ยไปซ่อนตัวแก่ลิ้นเง็กลึง

โดยละเอียด จากนั้น อัมชากศพเตาะเมี้ยักยอ้วงเฮ้งบนพื้น คารวะอำลาไปด้วย
ความกระตาคและเสียใจยิ่ง

ลี้เจ็งลั้งนงงชั่วครู่ จึงเร่งฝีเท้าไปในทิศทางที่ลี้ฟัวบอกไว้

อ้วงซ้อเซียวกถูกจัดซ่อนไว้ในบ้านไม้ที่รกร้างจริง ๆ ลี้เจ็งลั้งหานางได้
โดยง่ายดาย หลังจากปรับความเข้าใจ และรับปากให้นางเข้าพิธีวิวาห์พร้อม
กับแป๊ะอีเพี้ยกับปึงอ้วง อ้วงซ้อเซียวกจึงคลายความรันทดและน้อยใจตัวเอง
ติดตามลี้เจ็งลั้งกลับไปโรงเตี๊ยมที่พักโดยดี

เช้าตรู่อากาศแจ่มใส บนทางหลวงกว้างใหญ่ มีอาชาฟ่งพื้หื้อตะบึง
อยู่หลายสิบตัว

นั่นเป็นพวกของแนฮุ้นปึงที่ออกจากตัวเมืองฮงจิบ มุ่งหน้ากลับสำนัก
ใหญ่บนเลาะง้วยฮง

ขบวนม้าที่ห้อมมาเป็นเวลานาน ตอนนี้ พวกมันพลัดกายลงจากหลังม้า
หมายเข้าพักผ่อนที่ไต้ร่มไม้ เนื่องจากในขบวน ยังมีผู้บาดเจ็บที่มิได้ทุเลาเป็น
ปกติอยู่ ไม่อาจตรากตรำกระแทกกระเทือนบนหลังม้าได้นานนัก

หน้าป่าโปร่งของริมทางหลวง มีกระท่อมซอมซ่อตั้งอยู่โดดเดี่ยวหลังหนึ่ง
หน้ากระท่อมมีธงสุราพลิวปลิวไสว

ที่แท้เป็นร้านสุราเล็ก ๆ สำหรับให้ผู้เดินทางได้นั่งพักผ่อน จิบสุรารับ
ทานอาหารรองท้อง

ร้านสุราเล็ก ๆ นี้พลันมีผู้มาอุดหนุนตั้งหลายสิบคน สร้างความลึงโลด
กินดีแก่เจ้าของร้านที่ซราผมแผ่หนวดเคราขาวโพล่งยิ่งนัก รีบกุสีกุจต้อนรับ
ด้วยมารยาทอบอุ่น

ลี้เจ็งลั้งนั่งอยู่ในไต้ะกลาง ชั้นหัวหน้าตึกและแป๊ะอีเพี้ยกับอ้วงซ้อเซียวก
ก็แยกกันในไต้ะต่าง ๆ

ส่วนเฮียงจู้และสิบสองแพรแดงที่เหลือตาย เนื่องจากในร้านแคบเล็กเกินไป
นอกจากผู้บาดเจ็บแล้ว อื่น ๆ ต่างต้องออออยู่ที่นอกร้าน โดยมีฮยังหิง ฮยังยง
สองเฮียดผู้ศิษย์กู่จือกุนต้อนรับแทน

ขณะที่ทุกคนในร้านสนทนาปราศรัยรออาหารอยู่นั้น พลันมีเสียงทวาด
ดาดังขึ้นที่หน้าร้านจนสับสน

อีกครู่หนึ่ง ยังหวังได้วิ่งเข้ามาด้วยความเดือดดาล น้อมกายรายงานต่อ
ลิ้เง็กลิ่ง

"น้อมเรียนบังจู้ นอกร้านมีชายชราหนึ่งผอม หนึ่งอ้วน สองคนยืน
กรานจะต้องพบบังจู้ให้ได้ จะอย่างไรก็มิยอมจากไปเด็ดขาด"

ลิ้เง็กลิ่งครุ่นคิดแล้วผงกศีรษะกล่าว

"ก็ได้ เรียกทั้งสองคนนั้นเข้ามา"

ยังหวังรับคำเร่งมือออกไป ชั่วครู่ สองชายชราที่หนึ่งสูงหนึ่งอ้วน
สวมเสื้อยาวสีเทา ก้าวอย่างเร่งร้อนเข้ามา

ลิ้เง็กลิ่งมองปราดก็จำได้ ต้องหักทลายด้วยความบีบิต

"อา...ที่แท้เป็นสองผู้เฒ่าที่มั่ง ผู้อาวุโสทั้งสองให้เกียรติมา ข้าพเจ้ามิได้
ออกต้อนรับแต่ไกล ยังหวังให้อโหสิด้วย"

ที่แท้ผู้เฒ่าผอมสูงกับอ้วนเตี้ยทั้งสองนี้ คือที่มั่งซึ่งเหล่าที่มีชื่อกระเดื่อง
เกรียงไกร เคยประมือต่อสู้กับลิ้เง็กลิ่งมาครั้งหนึ่ง นามเม่งปุ่นกับซุนซุ่ยฮุ้น
นั่นเอง

ทั้งสองนับเป็นยอดคนที่มีอาวุโสสูงของบู๊ลิ้มฝ่ายซั่มมะในยุคนี้ มิว่าชื่อ
เสียงหรือพลังฝีมือ ต่างสูงจนถึงระดับสุดยอดแล้ว

ลิ้เง็กลิ่งรีบผุดลุกขึ้นคารวะให้ทั้งสองอย่างนอบน้อม

ยอดฝีมือของแนฮุ้นปั้ง เมื่อเห็นประมุขพรรคลุกขึ้น ต่างพากันผุดลุกขึ้น
ยืนจนสำรวมบ้าง

ที่มั่งซึ่งเหลาเรียบประสานมือคารวะตอบ พร้อมทั้งส่งเสียงโดยเร่งร้อน

"ลิ้ปังจู้ให้ความเกรงใจถึงปานนี้ เป็นที่เล่าฮิวเฮียตึ่ละอายใจยิ่ง"

ทั้งสองคารวะให้แก่ยอดฝีมือแนฮุ้นปั้งทางรอบข้างอีกครั้ง

การคารวะของลิ้เง็กลิ่งคราวนี้ เป็นที่สองผู้เฒ่าต้องตื่นตันและแตกตื่นจน
สุดซึ้ง แต่ก็มีคามอึดเอิบภาคภูมิจนบอกมิถูก

ที่แท้เมื่อสองผู้เฒ่ากวาดตามอง พลันพบเห็นบรรดา ยอดฝีมือของแนฮุ้นปั้ง
ที่ยืนสำรวมอยู่นั้น ถึงกับมิได้ปีติซึ่งชะงักงัน ที่เป็นยอดฝีมือสูงสุดของนอก

กำแพงใหญ่ และซิกซัวะเกี่ยมไว้น้ำอุ่นที่เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งสำนักไว้วงไต่
ตกปีกิมลุนเจียะผู้เป็นหัวหน้าสามอัจฉริยะคนลุน ตัวนัสนัปเปียนก็เสียมวย
และแซ่ซึงฟังกั่วตุเซียมี่ที่เกียรติภูมิกระตือรือร้นแผ่นดินอยู่ด้วย

แต่ทั้งสองเนื่องจากมิเคยเห็นซังเลียงเจียเฮาป่วยมา จึงไม่รู้จัก
ที่แท้เกียรติภูมิของก๊วยจื้อกุนกับไว้น้ำอุ่นในปัจจุบัน ต่างเหนือกว่าสองเฒ่า
ที่มั่งอีกมากนัก

กระทั้งตัวนัสนัปเปียนก็เสียมวย ก็มิได้ด้อยกว่าสองเฒ่าเลย

ชนชาวบูลิ้มเห็นความสำคัญของชื่อเสียงตัวเองเป็นยิ่งนัก ปกติมิยินยอม
สยบอยู่ใต้ผู้อื่นโดยง่ายตาย

อย่าว่าแต่สองเฒ่าที่มั่งเคยเป็นสหายรักของซาเซียงซื่ออิด ซึ่งเป็นยอด
ฝีมือฝ่ายฉมมะในอดีต เคยประมือกับลีเง็กลึงมา สืบสาวกันโดยจริงจัง ยัง
ต้องนับเป็นศัตรูของแนฮุ้นปัง

แต่ทว่า หลังจากลีเง็กลึงกลับสำนักแล้ว ได้บอกเรื่องที่เคยประมือกับ
สองเฒ่าต่อทุกคนในพรรค และยังสรรเสริญความสัตย์ซื่อจงรัก เปี่ยมน้ำมิตร
ไมตรีของทั้งสองผู้เฒ่าอย่างสูง ดังนั้น ยอดฝีมือของแนฮุ้นปังจึงมิได้เห็นสอง
เฒ่านี้เป็นศัตรู

การที่พวกท่านพากันลุกขึ้นต้อนรับ เนื่องจากเห็นลีเง็กลึงเองให้มารยาท
ต่อสองเฒ่าอย่างสูง จึงพลอยปฏิบัติตามไปบ้าง

หาใช่สองเฒ่าที่มั่งจะมีกระไรโดดเด่นจนผู้คนทั้งหลายเคารพยำเกรงไม่

ลีเง็กลึงแยมยัมแนะนำผู้เป็นหัวหน้าตึกทุกคนให้แก่สองเฒ่าได้รู้จักไว้

สองเฒ่าทางหนึ่งทักทายด้วยมารยาท ทางหนึ่งต้องลอบตระหนกจนใจ
สะท้อน

เพราะทั้งสองคาดคิดไม่ถึง ในพรรคแนฮุ้นปังจะมีสุดยอดฝีมือบูลิ้มมา
ท่วมเทากำลังสนับสนุนมากมายถึงปานนี้

ตอนนั้น มีผู้ยกเก้าอี้สองตัวมาเชิญสองเฒ่านั่ง ทำที่ที่นอนนุ่มเปี่ยม
มารยาทของพวกแนฮุ้นปังครานี้ สร้างความตื้นตันแก่สองเฒ่าสุดซึ้งนัก

เม่งนุ๊นหัวรอฮาฮากล่าว

“เล่าสิว่าวันนี้มีโอกาสดูพบกับสหายชาวบูลิ้มที่เลื่อมใสในจิตใจมากเนิ่นนาน

เยี่ยงนี้ นับเป็นที่ยากจะหาจริง ๆ โดยเฉพาะสิ่งบังจู้ไม่เห็นแก่เรื่องกินใจในอดีต ที่ทำของความกว้างขวางแห่งจิตใจนี้ ยิ่งเป็นที่เล่าฮิวเฮียตี่ต้องตื่นตันทันสุดซึ่ง...”

ลี้เจ็กกิ้งแย้มยิ้มสอดคำ

“ผู้อาวุโสยกย่องเกินไปแล้ว วันนี้นับว่าประจวบเหมาะจริง ๆ จึงมีโอกาสดำเนินสองท่านอีกครา...”

ความจริงลี้เจ็กกิ้งได้ครุ่นคิดมากก่อนเป็นเวลานับนานแล้ว

เนื่องเพราะลี้เจ็กกิ้งแม้จะเคยมีคุณธรรม พิชิตสองเฉมาแล้วไม่พยายามประณามมาครั้ง แต่ยังคงไม่มีไมตรีกับทั้งสองเฉมาเลย ตอนนี้อย่างสองต้นต้นทางไกลตามมาจะต้องมีสาเหตุสำคัญแน่

จริงดังคาด เม่งนุ่นเมื่อได้ยิน คิ้วสีเทาต้องขมวดเข้าหากัน ครุ่นคิดชั่วครู่จึงกล่าว

“บอกตามความจริงมีอำพราง ที่เล่าฮิวเฮียตี่มาในคราวนี้ ยังมีเรื่องสำคัญจะเรียนต่อท่าน”

แล้วกวาดตามองรอบข้างแวบหนึ่ง ลี้เจ็กกิ้งทราบด้วยไวปัญญา เป็นเม่งนุ่นกลัวมีผู้คนมากความเห็นสับสน จึงรีบกล่าว

“ผู้อาวุโสโปรดแนะนำโดยมิต้องเกรงเกรง ทุกคนที่อยู่ในร้านนี้ ล้วนเป็นคนของพรรคแนฮุ้นปั้ง ต้องไม่มีการพลาดปลั่งแพร่พรายเด็ดขาด...”

เม่งนุ่นจึงกระแอมเบา ๆ แล้วกล่าว

“เล่าฮิวเฮียตี่หลังจากได้รับพระคุณออมมือไว้ไมตรีจากท่านแล้ว ก็เดินทางกลับบ้านไปสำรวจโดยสันโดษ ไม่สนใจเรื่องราวชาวโลกอีกแล้ว แต่ทว่าเล่าฮิวเฮียตี่กลับสำนึกพระคุณในพฤติกรรมของท่านเมื่อครั้งอดีตยิ่งนัก...”

ถึงตอนนี้ เหลือบมองขุนซุยฮุ้นที่เป็นดีดีร่วมสาบานแวบหนึ่งแล้วกล่าวต่อ

“เมื่อหกวันก่อน เล่าฮิวพลันได้รับข่าวจากศิษย์คนหนึ่ง บอกพรรคท่าน หลังจากการคุมกำลังไปทลายพรรคกระยาจกภาคเหนือที่ภูเขาลี้เจียะเท่งซัวแล้ว พรรคตุงฮ้อปั้ง (เสือปะ) ซึ่งเป็นพรรคกระยาจกภาคใต้ ได้ร่วมสหพันธ์เดียวกันกับกระยาจกภาคเหนือ เมื่อทราบข่าวนี้แล้วมีความเดือดดาลเป็นอย่างนัก ประมุขพรรคฮ้อปั้งคือเหาะซึ้ง (อูรเทพเจ้า...หมายถึงหลังค่อม) ก๊วยฮุย รองประมุขพรรคเห็กฮ้อเจ็กฮั่ว (เสือหยกเสือด่า) เตี้ยฮ้อตีเป็นผู้นำคุมเจียงเล่า (ผู้อาวุโส)

ที่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมของพรรคอีกเจ็ดคน ยกกำลังขึ้นสู่เหนือ..."

หยุดเล็กน้อย กวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าวต่อ

"ฟังว่า แนนชินิก (ขอทานหน้าเตี้ยม) เขี่ยกงเม้งผู้เป็นประมุขพรรคกระยาจกภาคเหนือก็ได้คุมกำลังที่เหลือตาย รุดฝ่าราตรีมาสมทบกับตงอี่ปิง ด้วยจุดประสงค์มุ่งร้ายต่อพรรคท่าน"

เม้งนุ่นเมื่อกล่าวเรื่องราวจบคำแล้ว เข้าใจว่ายอดฝีมือของแนนชินิงต้องส่งเสียงด้วยความเดือดดาลจนแข็งแช่แน่ มีคาค ครอบข้างกลับวังเวงเป็นปกติ

เพียงแต่ว่า ใบหน้าของทุกคนมีแววรุ่มร้อนจนกระวนกระวาย

ลี้เจ็กถึงแก่ค้นหว่ารอยยิ้มแล้วกล่าว

"สละไร้ความหมาย วิญญาณใต้ฝ่ามือ พวกประดานั้นยังไม่พอจะเป็นบาทภัยต่อพรรคเราได้"

ทันใดนั้น กุ๊จ๊อถูกลงเสียงก้องกังวาน

"ขอถามเม้งเฮีย มิทราบสถานที่นัดพบของพรรคกระยาจกทั้งสองอยู่แห่งไหนใด ? เม้งเฮียก็ได้รับรายงานหรือไม่ ?"

เม้งนุ่นมีหันตอบ ชุนช้วยฮั่นซึ่งส่งเสียงก่อน

"สถานที่สมทบของพรรคกระยาจกทั้งสองภาค ฟังว่าอยู่ในละแวกภูเขาซ่งแกซัว ใกล้กับอารามซ่งแกอ่าในมณฑลอานฮุย"

ลี้เจ็กถึงกับจ๊อถูกลงทันที หันเน้นเสียงกับลี้เจ็กถึง

"ปิงจู้ ดูตามความนี้ บรรดาคนโหดโหดเหี้ยมของพรรคกระยาจก อาจจะอ้อมผ่านหน้าพวกเรา มีเจตนาฉวยโอกาสลอบจู่โจมสำนักใหญ่ของพรรคเป็นแน่"

ลี้เจ็กถึงไม่มีสีหน้าผิดปกติ ครุ่นคิดชั่วครู่จึงกล่าว

"ใช่ พวกมันต้องแก้มือพวกเราแน่ ล้างแค้นที่วันก่อนพวกเราไปทำลายสำนักใหญ่พรรคกระยาจกภาคเหนือบนภูเขาเจี๋ยเซ่ทั้งชั่ว"

เม้งนุ่นรีบส่งเสียงอีกครา

"และจากศิษย์ในสำนักเล่าฮิวรายงาน พรรคเอ็กก็ปิงที่เมื่อวันก่อนถูกกุ๊เฮียพาพวกฟ้องจู่โจมจนกระจัดกระจาย ก็ได้เชิญขุยเมี้ยส่ายเจี๋ย (ทูตเร่งชีวิต) เอี้ยจิน ที่เป็นศิษย์คนโตของตักซิวซิงอ้วง (ค่างเทพเจ้าทอโหด) อั้งซังโดย ที่

เมื่อกาลก่อนเป็นประมุขสหพันธ์ผู้กล้าทั่วแผ่นดิน เร่งรุดเดินทางไปสำนักใหญ่
ของพรรคท่านด้วยจุดมุ่งหมายที่ตรงกับพวกพรรคกระยาจกอีกด้วย”

ซิกซัะเกี่ยมไว้วาน้ำฮั่นทรงกายขึ้นช้า ๆ แค้นหัวร่อกล่าว

“ประเสริฐมาก พวกเราพอจะเร่งรุดฝ่าราตรีกลับไป ให้การดีโตที่หนัก
หน่วงดุดันต่อพวกมัน และให้พวกโจรร้ายคล้ายมุกชีซลาดผุนั้น รู้จักว่าแน-
ฮั่นปึงเรามีไซ้แต่ต้องต่อแย่งตาย”

ลีเจ็กลิ่งรอนวาวาไว้วาน้ำฮั่นขาดคำ พลันมองหน้าเม่งนุ๊นแล้วแย้มยิ้ม
กล่าว

“ข้าพเจ้ายังมีปัญหาอีกอาจอย่างยิ่งที่ใครเรียนถาม ยังหวังให้ผู้อาวโสโปรด
อย่าได้ตำหนิจึงประเสริฐ”

“ลี้ปึงจืมีปัญหาใดกรรณาท่อมตัวลงถาม โปรดบ่งบอกมาได้เต็มที่ หาก
เล่าฮิวทราบ ต้องเรียนโดยละเอียดชัดเจน”

“มิกกล้า... ที่ข้าพเจ้าใครเรียนถาม คือพวกกระยาจกและเอ็กก็ปึงที่มีอกุศล
จิตคิดร้ายต่อพรรคเรา ความเคลื่อนไหวของฝ่ายมันจะต้องเร่งลับสุดยอด แต่
ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ โฉนผู้อาวโสถึงกับลวงรู้ได้ ?”

เม่งนุ๊นหันร่อนผะผ่าวทันที ตอบด้วยความกระดาก

“เรื่องนั้นบอกแล้วเป็นที่ละอายยิ่ง...”

คล้ายดังหยุดครุ่นคิดชั่วครู่ จึงกล่าวต่อ

“เล่าฮิวมีศิษย์คนหนึ่งไปมาหาสู่กับประมุขพรรคเอ็กก็ปึงม้อฮั่นเตียาเป๊ะ-
เอ็งจนมีไมตรีกัน ครั้นนี้เอ็กก็ปึงที่ถูกทำลายบอบข้าสาหัส ไม่คิดปรับปรุงด้วย
ความสำนึก กลับยังไปเชื้อเชิญยอดฝีมือผู้มีลี้มที่ทางต่าง ๆ โดยทุ่รงว้างให้มหา-
ศาล หมายจะเพิ่มพูนกำลังของฝ่ายมัน ล้างแค้นต่อพรรคท่านอีกครั้ง ศิษย์ผู้
นั้นของเล่าฮิวก็ถูกเกลี้ยกล่อมชักชวนด้วย ดีที่ปกติสำนักเล่าฮิวมีกฎเข้มงวด
กวาดขัน เมื่อมันได้รับการเชื้อเชิญแล้วมิกกล้าตัดสินใจโดยพลการ รับมารายงาน
เรื่องราวทั้งมวลต่อเล่าฮิวโดยละเอียด...”

หยุดเล็กน้อย กวาดตามองรอบข้างแล้ว เม่งนุ๊นกล่าวต่อไปด้วยสีหน้า
สัสยซื่อจริงใจ

“เล่าฮิวหลังจากได้รับคุณธรรมของลี้ปึงจื ที่พิชิตพ่ายแพ้แล้วไม่พยายาม

ให้อภัยศ บังเกิดความเคารพเลื่อมใสจิตใจของปังจื๋ยยิ่งนัก เมื่อทราบรายงานจาก
ศิษย์ร้ายแล้ว ดุดำสังสอนมันโดยเกรี้ยวกราดพักใหญ่ แล้วจึงออกสืบเสาะ
ร่องรอยของพรรคท่าน เมื่อทราบบริวารเดินทางมารายงานให้ทราบไว้ จิตใจที่
ต่ำต้อยไร้ความหมายนี้ เป็นหวังจะทดแทนพระคุณลี้ปังจื๋ ที่กาลก่อนการุณย์
ปล่อยเล่าชีวิตยังเยี้ยต้อออกไป แม้สักหนึ่งในหมื่นก็ประเสริฐ”

ลี้เง็กถึงพลันผุดลุกขึ้นคารวะให้ที่มั่งซังเหลาจนจรดพื้น แล้วส่งเสียง
ก๊างวาน

“สองผู้อาวุโสที่มีจิตใจทดแทนความแค้นด้วยคุณธรรมนี้ เป็นที่ลี้เง็กถึง
เคารพเทิดทูนสุดซึ่ง ยากนักที่สองท่านไม่คำนึงถึงความจริงใจในกาลก่อน ดันดัน
เดินทางเป็นพัน ๆ ลี้มาส่งข่าวให้ทราบ ข้าพเจ้าปลาบปลื้มในตัวเองที่เมื่อกาล
ก่อนดูคุณไม่ผิดพลาด”

ที่มั่งซังเหลารับผุดลุกขึ้นคารวะตอบแล้วส่งเสียง

“ลี้ปังจื๋โปรดอย่าเยี่ยงนี้ เล่าชีวิตมีอาจรับไว้ได้”

เม่งปุ้นพลันงยหน้าครุ่นคิดชั่วครู่ จึงกล่าวต่อ

“เล่าฮวยยังมุ่งหวัง ให้อยดฝีมือของพรรคท่าน รับแรงกลับสำนักใหญ่อัน
เป็นสถานที่สำคัญ เพื่อกอบกู้มหันตภัยคราวนี้ไว้ แต่ทว่า เล่าฮวยยังมีวาจาขอ
น้อมเตือนท่านสักคำ หากลดทอนบาปกรรมทางฆ่าฟันลงได้บ้าง คลี่คลายความ
แค้นให้เป็นน้ำมิตรไมตรีย่อมยิ่งประเสริฐเลิศกว่ามากนัก”

ลี้เง็กถึงส่งเสียงดัง ๆ ด้วยสีหน้าซิงซัง

“ข้าพเจ้าจะต้องจดจำวาจาของผู้อาวุโสทั้งสองไว้สกลใจ”

ที่มั่งซังเหลาเมื่อบอกข่าวที่ตั้งใจมาไปได้แล้ว มีความปลาบปลื้มยินดี
ก๊างนัก พากันหัวร่อแล้วคารวะอำลาต่อทุกคนไป

ก่อนจะจาก ชวนซุ่ยฮุ้นได้จับมือลี้เง็กถึงแล้วกล่าว

“พวกพรรคกระยาจกและเฮ็กก็ปัง ตอนนี้อาจจะทิ้งสายอยู่ตามรายทาง
ไว้ก็ได้ ยังหวังให้การเคลื่อนไหวของพวกท่านทั้งหลาย มีความระมัดระวังกว่า
เดิม เล่าฮวยเยี้ยต้ออำลาไปในบัดนี้”

ลี้เง็กถึงยืนส่งจนสองผู้เฒ่าเลือนหายไปจากสายตา จึงหันมาบอกกับยอ
ฝีมือทั้งหลาย

จิตใจของสองผู้เฒ่าที่มั่ง เน้นในเรื่องสัจจะคุณธรรมเป็นยิ่งนัก พฤติ-
การณั้ด้นด้านทางไกลมาส่งข่าวนี้ ยิ่งเป็นที่ผู้คนต้องตื่นตระหนกใหญ่หลวง บัดนี้
พวกเราอาจชักช้าหรือ ขอให้รีบเร่งรับทาน พักผ่อนอีกครั้งชั่วยามแล้วเดินทาง
กันทันที”

เมื่อวาจาจบคำ ยอดฝีมือของเนฮันปังทุกคนพากันร่วนวายต่อการตระ-
เตรียมเดินทางทันที

ลีเง็กลิ่งจึงไปปรึกษากับก๊วยจ๊องและไ้วน้ำฮุ้นอีกพักหนึ่ง

เพื่อเป็นการช่วงชิงเวลากลับถึงสำนักใหญ่โดยเร็วยิ่งขึ้น จึงตกลงใจให้
ตู่เซี่ยยัมและฉินยั่วยั้งซึ่งเป็นหัวหน้าตึกใน อยู่คุ้มกันพวกบาตเจิบทางขบวนหลัง

ลีเง็กลิ่งและก๊วยจ๊อง ไ้วน้ำฮุ้น เขาป่วย ฉินก๊ี้ ชิวจ้วยได้ซื้อคุมห้าคน
ของสิบสองแพรวแดงและเฮียงจู้ฮักสี่คน เร่งรุดเดินทางเป็นกองหน้ากลับไปโดย
ด่วนที่สุด

เมื่อตกลงเช่นนั้นแล้ว ต่างรีบเร่งรับทานอาหารเพื่อเดินทางต่อ

ตอนนั้น ตักบักมิลันเจียะลู่ก้าวอาด ๆ เข้าไปหาลีเง็กลิ่งพลางส่งเสียง

“ปังจู้ อากการของข้าพเจ้าทุเลาแล้ว ไฉนไม่อนุญาตให้ข้าพเจ้าติดตาม
ขบวนแรกไป ?”

ลีเง็กลิ่งมองหน้าที่ขีดเขียนของเจียะลู่แล้วแย้มยิ้มปलอบ

“เจียะตึ้งจู้ ท่านได้ทุ่มเทกำลังรับใช้ต่อพรพรมมาใหญ่หลวง โดยเฉพาะ
ตอนนี้ยังบาดเจ็บมิทุเลา ข้าพเจ้าหาใช่ไม่อนุญาตให้ท่านติดตาม แต่สุขภาพ
ของท่านยังควรได้รับการรักษาและพักผ่อน อย่าลืมเสีย ในพรพรมยังมีเรื่องที่ยัง
สำคัญกว่านี้ หวังให้ท่านไปกระทำ”

เจียะลู่ทราบ วาจาลีเง็กลิ่งล้นปากแล้วไม่อาจกลับกลายได้ วิงวอนมาก
ไปก็ไร้ประโยชน์ อีกประการ อากการของท่านก็ยังไม่ทุเลาเป็นปกติจริง ๆ

แป๊ะอึ่เพี้ยกระวนกระวายเป็นยิ่งนัก รีบโอบปราดไปข้างกายลีเง็กลิ่ง
เช็ดปากกล่าวอย่างไม่ยินยอม

“ลี้กอกอ ข้าพเจ้าจะไปพร้อมกับท่าน ท่านไม่อาจทิ้งให้ข้าพเจ้าอยู่หลัง
เพียงลำพัง”

“เพี้ยม่วย... ท่านอยู่ร่วมขบวนกับพวกตู่ตึ้งจู้ประเสริฐกว่ามาก และอ้าว

เจ้าเจียงต้องให้ท่านช่วยดูแลเลย ท่านดู อาการของนางถึงบัดนี้ยังไม่ทุเลา"

แป๊ะอีเพี้ยเหลียวมอง เห็นอ้วงซ้อเขี้ยวยื่นก้มหน้าอยู่ทางด้านข้าง ที่ทำ
ยังคงอ่อนแอ มิทุเลาจริง ๆ

เมื่อนางครุ่นคิดแล้ว จึงจำต้องผงกศีรษะรับคำ

ลี้เจ็กถึงส่งเสียงต่อแซ่ซ้งทักดูเขยี่ยมด้วยความเป็นห่วงแล้ว จึงได้โบก
มือคุมกำลังกองหน้า เร่งฝีเท้าอาชาคู่ขาไปด้วยความเร็วปานพายุ

ไปยั้งซึ่งชะงักจืดกวนห้อมล้อมเคียงคู่กับลี้เจ็กถึง ส่งเสียงดัง ๆ

"ปังจู้ ในความเห็นของท่าน หากพวกเราเกิดมีอุปสรรคกลับไปไม่ทัน
ที่สำนักใหญ่จะมีอันตรายหรือไม่?"

ลี้เจ็กถึงหน้าเครียดเย็นชา ขมวดคิ้วตอบ

"ในความคาดคำนวณของข้าพเจ้า เอ็กจู้เจ็กเจ้จะซุนตั้งจู้มีพลังฝีมือเลอ
เลิศ บวกกับสององครักษ์ที่เฝ้าสำนัก อาจจะไม่เพลี่ยงพล้ำเสียทีหนักหนานัก
แต่เท่าที่ สถานการณ์อาจจะมิใคร่ดีเท่าใด..."

ตอนนั้นเสียงฝีเท้าก็เร็วไล่ตามมา แล้วปรากฏไ้ว่าน้ำอุ่นใสมาเข้าเคียงคู่
พลางส่งเสียงดัง ๆ

"ความเห็นของปังจู้ถูกต้องที่สุด พลังฝีมือประมุขพรรคกระยาจก เขี่ย-
กงเม้งสูงเยี่ยมยิ่ง และยังบวกกับพวกขาทานพรรคตุงอี่ป่งในภาคใต้ น่ากลัว
พวกซุนตั้งจู้ยากยิ่งจะตั้งรับได้อยู่"

ลี้เจ็กถึงขมวดคิ้วถาม

"มิทราบพลังฝีมือของเทาะซึ้ง (อูฐเทพเจ้า) ก้วยซุย กับเอ็กอีเจ็กไฮ้ว
(เสือหยกเลือดดำ) เตี้ยอี่ตี้ ของพรรคตุงอี่ป่งสูงถึงระดับใด?"

ไ้ว่าน้ำอุ่นตอบเสียงดัง ๆ

"เทาะซึ้งก้วยซุยผู้นั้น ข้าพเจ้าเคยได้ยินชนชาวนักเลงเล่าขาน มีพลังฝีมือ
สูงเยี่ยมยิ่งนัก เพียงด้อยกว่าเขี่ยกงเม้งครึ่งซ้น สำหรับเอ็กอีเจ็กไฮ้ว ข้าพเจ้า
เคยประมือกับมันมาครั้งหนึ่ง..."

ซังเลียงเจี้ยเฮาป่วยที่เร่งม้าติดตามหลังกระชั้นชิด คำรามเสียงกึกก้องมา

"ไ้ว่าตั้งจู้ คาดว่าเอ็กอีเจ็กไฮ้วต้องมีคู่มือของท่าน เจ้าเผ่าทหารกั้นชา
แล้วยังกรุ้มกริมอีกเลย เมื่อสิบห้าปีก่อน เล่าซู่เคยสั่งสอนในช่องอิงฮวย..."

ไว้นำฮั่นหันไปหัวรอสอดค่า

“เฮ็กอีเง็กไฮ่วั้นคมคายยิ่งนัก ้วยสูงกว่าทำสิบปีแล้ว แต่ดูเปลือกนอก กลับคล้ายกลางคนเท่านั้น การประมือของมันเป็นกับข้าพเจ้าครานั้น พ่ายแพ้ต่อกิมเล้งเจียของข้าพเจ้าไป แต่พลังฝีมือของมันสูงส่งกล้าแข็งยิ่ง พอจะคู่คี่กำลังกับที่บ๊ิก (ชอทานแซนเหล็ก) ไก่วังทีเดียว...”

เสียงฝีเท้าม้าที่ห่อตะบึง ดังสะท้อนเลื่อนลั่นปานฟ้าร้อง แต่ทุกคนต่างใช้กำลังภายในเปล่งเสียงไปจึงยังได้ยินกันถนัดชัดเจนทุกถ้อยคำ

ตอนนั้น ไว้นำฮั่นได้คิดถึงเรื่องราวอีกรายหนึ่งมา รีบส่งเสียง

“หากเฮ็กกีบั้งร่วมมือกับพรรคกระยาจกจริง สถานการณ์ก็ต้องมีไคร้นำไว่วางใจหนักแล้ว”

ลีเง็กลึงผงกศิระะกล่าว

“ข้าพเจ้าก็กังวลถึงประการนี้ และเรื่องราวมิใช่ไม่อาจเป็นไปได้ด้วยอย่าลืมเสีย เมื่อกาลก่อนพวกมุสิกเหล่านี้ก็เคยร่วมมือกันลอบประทุษร้ายข้าพเจ้าที่ริมบึงตักเล้งท่า...”

ซ่งเลียงเจียเฮาป่วยยกมือตบอกลางคำราม

“สนใจพวกเดรัจฉานเหล่านั้นไปไย ? มาเท่าใดฝั่งมันเท่านั้น ครั้งนี้จะต้องเช่นฆ่าสังหารพวกโจรโจดชั่วให้สิ้นซาก...”

ตอนนี้ขบวนม้าทั้งสิบสี่ตัว ได้ห้อมาถึงลำน้ำกว้างใหญ่สายหนึ่ง เห็นสายน้ำไหลเอื่อยไม่เชี่ยว คาดว่าเป็นปลายฤดูใบไม้ร่วง ไม่มีน้ำที่ตื้นน้ำมากนัก

ตอนนั้น ลีเง็กลึงกวาดตามองรอบข้าง เห็นตลอดลำน้ำมีเพียงเรือประทุนขนาดบรรทุกได้สิบกว่าคนลอยอยู่ริมน้ำเพียงลำเดียว

ประมงชาผู้หนึ่งกำลังเบือนหน้ามองมาด้วยความตื่นตระหนก ในมือของประมงชาคล้ายยังมีคันเบ็ดที่เล็กละเอียดอยู่อีกท่อนหนึ่ง

ม้าเร็วสิบสี่ตัวกระจายออกเป็นแถวขวาง ไม่มีผู้ใดส่งเสียงว่ากล่าวรอบข้างถึงกับเสียบจนวังเวงผิดธรรมดา

แนฮั่นปังเคยได้รับบทเรียนจากพวกอำมหิตอั้งลี่ห้วยลอบประทุษร้ายมาครั้งหนึ่ง ครานี้ แต่ละคนต่างมีความระมัดระวังจนสุขุมรอบคอบ กวาดตาพิจารณารอบข้างโดยละเอียด

กระทั้งแน่ใจ “ไม่มีผู้คนหรือเรื่องราวใดน่าสงสัยอยู่ในบริเวณแล้ว ลี้เจ็ก-
ถึงจึงสั่งเบา ๆ หลายคำ

ซึกซัวะเกี่ยมไว้วน้ำอุ่นกับซังเลียงเจียเฮาป่วยออดอวยรับคำสั่ง ชักม้าไป
ที่ริมน้ำ

ประมวงซราทรงกายที่ลั่นนังงขึ้นยืน เบ่งตาหยีเล็กทั้งคู่มองดูสองคน
อย่างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง

ไว้วน้ำอุ่นประสานมือคารวะกล่าว

“ผู้เฒ่าเจริญเกิด พวกข้าพเจ้าทั้งขบวนนี้ ใครจะขอยืมเรือท่านข้ามฟาก
มิทราบผู้เฒ่ายินยอมให้ความสะดวกหรือไม่?”

ประมวงซรากวาดตามองไว้วน้ำอุ่นซ้ำ ๆ เป็นครู่หนึ่ง จึงส่ายหน้าตอบซ้ำ ๆ

“เซียงกงท่านนี้ เรือคร่ำคร่าของผู้เฒ่าซ่อมซ่อมยากแล้วไม่สามารถบรรทุกคน
และม้าตั้งมากหลายปานนี้ได้”

ซังเลียงเจียเฮาป่วยเลิควิถีคำรามทันที

“มิใช่ให้ท่านบรรทุกเที่ยวเดียว แบ่งเป็นสามเที่ยวก็ได้”

ไว้วน้ำอุ่นทราบ เขาป่วยเคยเป็นประมุขสหพันธ์โจรภาคเหนือมา ปกติ
ที่นิวใช้ด้วยอำนาจจนเคยชิน จึงมีนิสัยร้อนแรงกว่าธรรมดา

ดังนั้น รีบขยาดห้ามเขาป่วยไว้แล้วส่งเสียงน่มนวล

“สหายท่านนี้ของข้าพเจ้ามีอารมณ์ที่ร้อนแรงดังเปลวไฟ ขอให้ผู้เฒ่า
กรุณาอย่าได้ถือโทษ หากเรือท่านเที่ยวเดียวไม่สามารถบรรทุกหมดสิ้น แบ่ง
ออกเป็นหลายเที่ยวก็ได้ ค่าเรือย่อมต้องเพิ่มให้อย่างงาม”

ประมวงซราเกาผมที่เป็นกระเซิงด้วยสีหน้าล้งเล

ทันใดนั้น ลี้เจ็กถึงบังเอิญพบเห็น ตอนประมวงซราเกาศีระชนัน ดลิ่งตา
ที่เป็นประกายอาฆาตแค้นมาที่ซังเลียงเจียเฮาป่วยแวบหนึ่ง

ลี้เจ็กถึงฉุนใจขึ้นวูบ เบือนสายตาพิจารณาต่อไป พบเห็นที่นิ้วก้อยมือ
ขวาของชายชรา ถึงกับสวมนั่นที่หัวโตปานเหรียญ มิใช่ทองมิใช่เหล็ก

หัวแว่นที่เรียบเป็นมัน เมื่อถูกยกขึ้นเกาศีระชะ ถึงกับคล้ายจงใจให้หัว
แว่นนั้นสะท้อนกับแสงอาทิตย์เป็นประกายวูบ ๆ วาบ ๆ

ลี้เจ็กถึงที่ละเอียดยศสุขุม พอเห็นก็รู้อยู่แฉใจทันที

ลี้เจี๊ยกลั้งหันมาสบตา กับ กู้จ๊อ กุน แลเห็น กู้จ๊อ กุน ผงกศีรษะ แยมยืมให้
ด้วยสีหน้าที่แสดงว่าเข้าใจเหตุการณ์ของตอนนี้กระจ่างเช่นกัน

ลี้เจี๊ยกลั้งทราบ กู้จ๊อ กุน คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี มีว่าปลั่งฝีมือ
หรือไหวพริบปฏิภาณ ล้วนอยู่ในระดับสูงเยี่ยมทั้งสิ้น ตอนนี้ สังเกตทีท่ามี
พิรุธน่าสงสัยของประมงเฒ่าออกแล้วเช่นกัน

ไว้น้ำยืนขอร้องต่อประมงเฒ่าอีกครู่หนึ่ง ประมงเฒ่าจึงคล้ายตั้งผืนใจ
รับปาก เดินช้า ๆ ลงไปในเรือ จะแก้เชือกผูกเรือข้ามลำน้ำ

บ ท ที่ 35 เล่าห้ร้ายประมงเฒ่า

โจ้วน้ำอุ่นที่เห็นเจรจาได้ผล จึงพลิกตัวลงจากหลังม้า
ช่วยเหลือประมงชราชักไม้กระดานมาพาดเป็นสะพานเรือ ใน
ยามบังเอิญ กระบอบถูกคันเบ็ดที่เสียบในรอยแตกของกระบือ
รูปหนึ่ง

โจ้วน้ำอุ่นพอสัมผัสต้องตระหนกยิ่ง ที่แท้คันเบ็ดเรียวเล็กนี้ยาวประมาณ
สองวาเป็นสี่เทาจาง ๆ แต่ยามสัมผัส มีความเย็นเฉียบจนกระจายเข้าไป
กระดูกทันที

โจ้วน้ำอุ่นลอบชำเลื่องมองคันเบ็ด เห็นนอกจากมีความเย็นไม่ผิดกับก้อน
น้ำแข็งแล้ว ไม่มีความผิดปกติอื่นใดอีกเลย

ตอนนั้น ประมงเฒ่าคล้ายตั้งสังเกตเห็น รีบปราดเข้ามาชักคันเบ็ดบน
กระบือออก ผินยิ้มกล่าว

"คันเบ็ดขอมช่อนี้ ทั้งไว้ที่นี้ก็ดมือขวางเท้า รอให้เฒ่าขอมช่อเก็บมัน..."

โจ้วน้ำอุ่นมองดูเงาหลังที่จุ่มเล็กน้อย เดินโซเซเข้าไปในท้องเรือแล้ว ต้อง
แคะนั้วรื้อและมีแผนรับมืออยู่ในใจ

ซังเลียงเจี้ยเฮาป่วยในตอนนั้น ได้ชักชวนให้ผู้คนที่ทั้งหลายลงจากม้าเตรียมตัวขึ้นเรือ ทั้งยังบ่นพึมพำ ๆ ไปถึงความยุ่งงำมเชื่องช้าของประมงเฒ่า ลี้เจ็กลิ่งพลุกวายุเข้าไป คำนวณความกว้างของลำน้ำแล้ว กล่าวกับไ้วน้ำฮุ้นเบา ๆ

“ไ้วตั้งจู้ ลำน้ำนี้กว้างประมาณสามสิบวา ตอนนี้คลื่นลมไม่แรง ด้วยพลังฝีมือของท่าน น่ากลัวพอจะวิ่งตามผิวน้ำข้ามไปได้กระมัง?”

ไ้วน้ำฮุ้นกวาดตามองผิวน้ำแวบหนึ่ง จึงผงกศีรษะตอบ

“น่ากลัวยังพอผินใจทดลองดูได้ แต่มักล้ามั่นใจเท่าใดนัก... ปังจู้ ท่านพบเห็นประมงเฒ่ามีพิรุณใดกระมัง?”

ลี้เจ็กลิ่งตอบว่าไ้วน้ำฮุ้นเบา ๆ เป็นเชิงบอกใบ้ให้ทราบว่ามันมีการเตรียมป้องกันอยู่ก่อนแล้ว

ตอนนั้น กู๊จื่อกุนได้บอกใบ้ให้ผู้คนที่ทั้งหลายลอบระวังตัว เสร็จสิ้นแล้วก้าวอาด ๆ เข้ามา

ลี้เจ็กลิ่งจึงรีบบอกแผนที่ครุ่นคิดในใจให้กู๊จื่อกุนทราบโดยคร่าว ๆ

ลี้เจ็กลิ่งเพิ่งบอกจบคำ เมาร่างคนปรากฏขึ้นที่กราบซ้ายของเรือ เป็นประมงชราเดินอย่างเชื่องช้าออกมา ไ้วน้ำฮุ้นจึงปราดเข้าไปกล่าว

“ผู้เฒ่า เรือเที่ยวแรกเป็นบรรทุกม้าคู่ชาและสัมภาระข้ามไปก่อน ของเหล่านี้ล้วนมีน้ำหนัก ในบรรดามีตรสหายของข้าพเจ้า พอมีผู้ชำนาญทางเรืออยู่บ้าง ดังนั้นไม่จำเป็นต้องให้ผู้เฒ่ามาลำบากด้วยตนเอง”

ชายชรางูงงวบ หัวร่อฮาฮากล่าว

“มิเป็นไร มิเป็นไร เล่าฮิวกำลังรู้สึกอ่อนล้ายิ่ง น่ากลัวไม่มีปัญญาแจวเรือที่บรรทุกน้ำหนักมากเยี่ยงนี้ข้ามฝั่งได้”

ไ้วน้ำฮุ้นหัวร่อดังกังวาน ออกคำสั่งให้ห้าคนของสิบสองแพรแดงและเฮียงจู้สี่คนงูงพาทะลงเรือ ภายใต้การคุ้มกันของชีงว้วยไต้ซือ แบ่งออกเป็นสามเที่ยวข้ามไป

ตอนนั้น ชีงว้วยไต้ซือเป็นผู้โยกแจวด้วยตนเองกลับมาจากฝั่งตรงข้ามแล้ว

ซังเลียงเจี้ยเฮาป่วยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“หลวงจีนใหญ่ เล่าชุดิดไม่ถึงจริง ๆ ท่านยังมีความสามารถนี้อยู่”

ชีวรัยได้ซื้อที่อยู่ท้ายเรือตอบเสียงก้องกังวานมา

“อาตมาท่องเที่ยวไปทั่วแผ่นดิน มิว่าเป็นปาเซาลำน้ำที่มีชื่อใดต่างเคยไป
สิ้น การขี่ม้าแจวเรือ ทำให้เป็นความสามารถที่น่าตื่นตะลึง”

ลี้เจี๋ยลี้เหินบริวารและพาหนะคู่ขา ต่างข้ามฟากไปได้หมดสิ้น โชคดีที่
มิเกิดเภทภัยในกลางคัน ตอนนี้มีกลิ่นชะงัดใจแม้สักน้อยนิด เนื่องจาก
หากฝ่ายตรงข้ามจงใจมา ย่อมต้องมีเป้าหมายในตัวของตน และบรรดาหัวหน้า
ตึกที่มีความสำคัญของพรรคแน่นอน

ประมวงศาที่มียุ้งเป็นกระเชงกำลังนั่งโดยเดียวดายอยู่บนชายหาด

แหวนในมือของมัน หันเข้าหาดวงอาทิตย์ตามจำนวนเที่ยวของเรือจุดตั้ง
มีตั้งใจ แสงสะท้อนของหัวแหวน ส่องตรงไปยังพงอ้อกว้างใหญ่ที่ชายฝั่งตรง
ข้าม เหตุการณ์เหล่านี้ล้วนอยู่ในความลอบสังเกตของพวกลี้เจี๋ยลี้เหินทุกคน

เมื่อชีวรัยได้ซื้อเทียบเรือกับฝั่งแล้ว ประมวงศาได้เดินยืมเย้มแจ่มใส่
เข้ามาคลำกับทุกผู้คน

“ครั้งนี่ขอเชิญพวกตัวเอี้ยขึ้นเรือ ให้เฒ่าซอมซ่อเป็นผู้แจวส่งเอง มิเช่น
นั้นคำเรือข้ามฟากนี้ เฒ่าซอมซ่อจะอายใจไม่กล้ารับดอก”

ลี้เจี๋ยลี้เหินเล็กน้อย เดินมือไพล่หลังไปทางขวาสามก้าว

ไถ่น้ำขึ้นก็เดินสายอาด ๆ ไปทางซ้ายห้าก้าว เมื่อยืนนั้น รอยยิ้มบนใบ
หน้าของทั้งสองพลันปลาสนาการทันที

ตอนนั้น สีหน้าประมวงศาเปลี่ยนแปรไปเล็กน้อย แต่พยายามสะกด
กลิ่นให้เยือกเย็นไว้ ผีน้อยมกล่าว

“ท่านทั้งหลายใจยังไม่ขึ้นเรือ ? หรือยังมีอะไร... ?”

วาจามิทันขาดคำ กุ๊จ๊อญก็ได้ตวาดเสียงก้องกังวาน

“สหาย ไม่ต้องแสดงบทบาทอีกต่อไปแล้ว การมารยาเยี่ยงนี้ของท่าน
เข้าใจว่าตบตาพวกเราได้ ?”

คันเบ็ดเรียวยาวในมือขวาของประมวงศา พลันยกขึ้นขว้างออกตามสัญ-
ชาตญาณ แต่ปากยังคงได้เสียง

“ผู้กล้าหาญ นี่เป็นความหมายอะไร ? เฒ่าซอมซ่อมิได้ล่วงเกินท่าน

ทั้งหลาย...”

ตอนนั้น ไฉนน้ำอุ่นที่ยืนทางซ้ายพลันได้คิดถึงคนผู้หนึ่งมา จึงแค้นหัวร่อ
กล่าว

“เปียไช้เตี้ยโส่ว (ประมงเผ่าทะเลน้ำแข็ง) นึกมาถึง ท่านนอกจากตกปลา
แล้ว ยังรู้จักแสดงละครอีกด้วย”

พวกแนฮั่นปึงพอได้ยินฉายาของประมงเผ่าต่างต้องลอบตระหนกกัน
ไม่น้อย

ประมงซราพลันเปล่งเสียงหัวร่อก้องกังวานปานระฆังใหญ่ ลืมตาโพล่ง
ขึ้นมาในทันใด ประกายตาแวววาวดุจกับสายฟ้า กล่าวเสียงกึกก้อง

“ซิกซัวเกี่ยมอันร้ายกาจ นับว่าเหนือกว่าธรรมชาติจริง เล่าชู้กับท่าน
มิเคยพบกันเลยสักครั้ง นึกมาถึงว่าท่านกลับจำเล่าชู้ได้”

ไฉนน้ำอุ่นแค้นหัวร่อกล่าว

“กล่าวประเสริฐ แม่ไม่รู้จักโฉมหน้าแท้จริงของท่าน แต่คันเบ็ดเซียงฮัง-
เตี้ยกอ (คันเบ็ดเยินเยียบ) ของเปียไช้เตี้ยโส่ว (ประมงเผ่าทะเลน้ำแข็ง) กลับ
มีอยู่เพียงคันเดียว ในแผ่นดินมีผู้ใดไม่รู้จัก ?”

เปียไช้เตี้ยโส่วนี้เป็นยอดฝีมือที่อยู่ในทะเลน้ำแข็งภาคเหนือสุด พลัง
ฝีมือสูงเยี่ยมเป็นอีกแนวทางหนึ่ง ปกติบ่อยครั้งมักจะย่างกรายมาในตงจ้วน

ครั้งนี้ถึงกับพลันปรากฏตัวที่นี่ และดูท่าทีคล้ายอยู่ในฝ่ายของศัตรูกับ
แนฮั่นปึงอีกด้วย

ก๊วจือกุนหัวร่อฮาฮากล่าว

“ที่แท้ท่านคือเจียงเฮียงซิมเล่าซือ กลับเป็นที่ข้าพเจ้าต้องเสียมารยาท
แล้ว”

เจียงเฮียงซิมที่มีฉายาเปียไช้เตี้ยโส่วหน้าเครียดลงทันที ตวาดเสียง
เกรี้ยวกราด

“ก๊วจือกุน เล่าชู้กับท่านมิเคยพบกันเลย แต่ได้รู้จักนามยิ่งใหญ่ของท่านมา
เนิ่นนานแล้ว เฮอะ เฮอะ เล่าชู้กลับจะต้องขอรู้จักดูสักครา”

วาจาเจียงเฮียงซิมพอลาดคำ ลีเจ็กลิ่งได้แยมยิ้มกล่าวขึ้น

“เผ่าเจียง หรืออานาภาพของเจ็กมิ่นชีวล้อ ไม่เพียงพอให้ท่านมารับทราบ

ดูก่อน ?”

เจียงเอี้ยงซิมพอได้ยินวาทะของฝ่ายตรงข้าม ถึงกับปาเถื่อนโอหังปานนี้
โทสะจึงพุ่งขึ้นจนหันขวับมาประจันหน้าแล้วกระชากเสื้อ

“ลี้เจ็กกิ้ง บอกกับท่านตามความสัตย์จริงก็ได้ วันนี้พวกท่านต่างไม่อาจ
หนีรอดชะตากรรมถูกทำลายล้างในที่นี้ดอก เฮอะ เฮอะ น่ากลัวที่สำนักใหญ่
ของพรรคท่าน ตอนนี่ก็ถูกผู้กล้าหาญของพรรคกระยาจกและเอ็กก็บิงกวาดล้าง
ทำลายจนพินาศย่อยยับ เหลือเพียงซากปรักหักพังเท่านั้นดอก”

ลี้หนาลี้เจ็กกิ้งโหดเหี้ยมเย็นชา แทนหน้ามองท้องฟ้าพลางแค้นเสีย

“เจียงเอี้ยงซิม วาจาชั่วฉุฉุนของท่านควรจะไปหลอกลวงผู้อื่นเกิด
เฮอะ แม้พวกพรรคกระยาจกจะมีปีกโบยบินข้ามไปได้ ก็ต้องไม่เร็วกว่าพวกเรา
เท่าใด และพวกมันที่เพิงบอบช้ำสาหัส ต้องไม่มีกำลังไปจู่โจมเข้าในสำนักใหญ่
แน่ฉันปึงเราได้ดอก”

ขณะเจียงเอี้ยงซิมจะกล่าวอะไร ชิวว้ยได้ซื้อที่คุมเชิงอยู่ริมน้ำได้หัวร่อ
ยาฮากล่าว

“ประสกแซ่เจียง อาตมายังมีของเล่นเป็น ๆ อีกสองชิ้น กำนัลให้ประสก
ไปผ่อนคลายอารมณ์...”

มีทันจบคำ สองมือของหลวงจีนสะบัดวูบ พลันมีเงาดำสองสายพุ่งวาว
ออกมาจากใต้ท้องเรือ ดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

เจียงเอี้ยงซิมมิต้องหันไปดูก็ทราบ เป็นบริวารเอ็กก็บิงสองคนที่ได้ซ่อน
ตัวอยู่ในท้องเรือ โดยเตรียมเมื่อคนสำคัญของแนฮั่นปึงขึ้นเรือถึงกลางน้ำแล้ว
จุดดินระเบิดที่ซ่อนไว้นั่นเอง

เฉาใจเหี้ยมมิได้หันมอง และมีเยนมือรับอีกด้วย ปล่อยเงาดำสองสายพุ่ง
ลงพาดกับพื้นดงโครมใหญ่ กระทั่งคว้างไม่ข่มวดแม้สักวูบอีกด้วย

ลี้เจ็กกิ้งต้องใจสะท้าน รู้สึกเฉาผู้นี้ออกจะมีจิตใจโหดเหี้ยมกระด้างจน
อำมหิตเกินไปมากแล้ว

ชิวว้ยได้ซื้อส่งเสียงดังสนั่นหวั่นไหวมาอีกครา

“เบียดไต่เตี้ยสัวที่ร้ายกาจ นึกมีถึง เฉาทหารท่านจะอำมหิตปานนี้
กระทั่งความเป็นตายของพวกกันเองก็มีแยะแสนใจเลย นำหัวร่อที่เมื่อครู่

อาตมายกกระดานห้องเรือออก สยบโจรน้อยทั้งสองตัวนี้ไว้ มันยังเบ่งตารอคอย
ให้ท่านไปช่วยเหลืออยู่เลย”

เจียงเอี้ยงซิมแค้นหัวร่อเค้นเสียง

“เท็กหล่อเฉ่า นี่ไม่เป็นที่สำคัญ ลักครูล่าชุยยอมล้างแค้นแทนพวกมันเอง
ให้พวกมันกับพวกท่าน ไปว่าความกันต่อหน้าพญาในชุมชนเอง”

จิ่วจ้วยได้ซื้อเตี๊วดาลงนุ้คำรามเสียงกึกก้อง หมายถึงโถมมาลงมือด้วย
แล้ว

ลี้เจ็กลิ่งลั่นศรระห่ำไว้ ส่งเสียงเย็นชา

“เจียงเอี้ยงซิม เป็นผู้ใดบงการให้ท่านมาลอบประทุษพวกเราในที่นี้ ?”

เจียงเอี้ยงซิมเค้นเสียงเย็นเยียบ

“ลี้เจ็กลิ่ง นี่ท่านกำลังว่ากล่าวกับผู้ใด ?”

โจ้วน้ำฮุ้นแย้มยิ้มกล่าว

“เฉ่าเจียง ปังจูของพวกเรากำลังสอบปากคำเฉ่าอำมหิตที่มีกลิ่นคาวปลา
ตลอดร่าง”

เจียงเอี้ยงซิมที่ถูกเย้ยหยันซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ ไม่อาจสะกดกลืนต่อไปได้อีก
แล้ว มันตวาดก้องพร้อมกับสะบัดคันเบ็ดจนเสียงดังควับควើว พาดเข้าใส่ร่าง
โจ้วน้ำฮุ้นทันที ปากยังแผดคำ

“โจ้วน้ำฮุ้น เล่าช้วนนี่จะให้ท่านได้รู้ไว้ เชื้อสายของเปี้ยไฮ้ไม่อาจหยาบดู
แคลนได้”

โจ้วน้ำฮุ้นแค้นหัวร่อเย้ยหยัน หันขวับออกไปตั้งลูกข้างใหญ่

พริบตาที่ร่างหันไป ปรากฏแวววาวสายหนึ่งพุ่งวาวดุจดั่งประกายไฟ

มิว่เป็นท่าร่าง การชักกระบี่ ล้วนแล้ววามสง่าน่าเลื่อมใส นับเป็น
บุคลิกภาพของปรมาจารย์ในสำนักหนึ่งได้ทีเดียว

เจียงเอี้ยงซิมต้องตวาดคำประเสริฐขึ้นสุดเสียง ในสองเท้าที่สลัดจน
ร่างแลลไปมา กระพริบคันเบ็ดติดต่อกันถึงสิบสามกระบวนท่าซ้อน ๆ

อานาภาพคล้ายตั้งเป็นอสณิบาตพาดทำลาย เงาคันเบ็ดซับซ้อนดุจเป็น
เมฆหนา ทั้งยังมีความยาวร่วมสองวา พลังฝ่าอากาศของคันเบ็ดเรียวเล็กแหลม
จนเสียดประสาทรกายใจ นับเป็นอานาภาพที่ยิ่งใหญ่สุดเปรียบประมาณได้เต็ม

ปากคำ

ไว้รน้ำฮั่นหัวร่อก้องกังวาน เฝ้าปักหลักกับพื้นมิเคลื่อนไหว แต่กระบี่
ในมือถูกสะบัดกวัดแกว่งจนประกายกระจายเป็นจุดแต้มดังพายุฝน

มีเสียงดัง ๆ ดังถึยิบ การจู่โจมที่คล้ายพายุฝนโหมกระหน่ำของเจียง-
เอี้ยงซิม ถูกต่อต้านคลี่คลายไปหมดสิ้น

เจียงเอี้ยงซิมเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักเปียวไฮ้ ที่มีหลักวิชา
อีกแนวทางหนึ่งผิดกว่าตงจ้วน

แต่มันมีนิสัยชอบทิวทัศน์สวยงามของแผ่นดินใหญ่ จึงเคยมาท่อง
เที่ยวอยู่หลายครั้ง ดังนั้น จึงพอจะรู้จักกับชนชาวบู๊ลิ้มตงจ้วนอยู่บ้าง

โดยนัยเดียวกัน ยอดฝีมือฝ่ายธัมมะและธรรมของตงจ้วน ส่วนมาก
ก็รู้จักบุคคลร้ายกาจผู้นั้นกระจ่าง

เจียงเอี้ยงซิมเคยได้ยินกิตติศัพท์ของไว้รน้ำฮั่นแห่งสำนักไว้วไต้มานานปี
แล้ว ตอนนั้นยังไม่ยอมนับถือเลย บัดนี้เมื่อทดลองดู ฝ่ายตรงข้ามถึงกับต่อ
ต้านสิบสามคันเบ็ดมรสุมหิมะ ซึ่งมีอาณาภาพราดเกรี้ยวดุตัน จนผู้คนยากจะ
ต้านทานได้หมดสิ้น โดยเฝ้าปักหลักกับพื้นมิได้เคลื่อนที่เลยสักครึ่งก้าว

ความตระหนกครั่นของมันเป็นใหญ่หลวงยิ่งนัก พลันคำรามดังสนั่นหวั่น
ไหว รุกฎมาถึงกับมีละอองสีขาวโตประมาณหัวแม่มือเลื้อยออกมาสองสาย

ละอองทั้งสองสายผนึกตัวมิได้กระจายตามสายลม และยังกวัดแกว่ง
เคลลวคล่องว่องไวดุจเป็นอสรพิษร้ายอีกด้วย

ทันใดนั้น เจียงเอี้ยงซิมตวาดเสียงก้อง กระหน่ำคันเบ็ดเรียวยาวมาดุจ
เป็นพายุหิมะ กระแทกกระหั่นเข้าซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ พริบตาหนึ่ง เงากระจายพว้าง
พราย พลั่กหนักหน่วงมหาศาลถล่มทับมา ที่ยิ่งพิสดารคือ บนคันเบ็ดเย็นเยียบ
ของมัน ถึงกับกระจายความเย็นออกมาจนเหน็บหนาวเสียดกระดูก

และน้ำหนักที่ถมทับ ถึงกับคล้ายภูเขาถล่มหลายมากี่บ้าน

ซิกซัวเกี่ยมไว้รน้ำฮั่นหน้าเคร่งเครียด ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามได้ใช้ไม้ตาย
เจ็ดสิบสองเสาทะเลคำฟ้าออกมาแล้ว

ยิ่งกว่านั้น ยังได้กระจายลมปราณที่เหน็บหนาวออกมาคุกคามอีกด้วย
จึงใช้กระบี่ชีวิตต่อต้านโดยหักโหมมิกล้าชะล่าใจ

รังสีกระभीกระจายออกหนักหน่วงรุนแรง ประกายกระบี่ยิ่งแวววาวราว
แสงอาทิตย์เจิดจ้า ระยิบระยับจับตาน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

วิชากระบี่ซึกซัวะเยี่ยมอันเป็นสุดยอดไม้ตายของสำนักโง้วไท่ที่มีเกียรติ
ภูมิสยบแผ่นดิน ถูกโง้วน้ำขึ้นท่วมเทก่าลั้งไข่ออกไปจนถึงขีดสุดแล้ว

ตอนนั้น ลี้เจ็กลั้งเพ่งมองการต่อสู้ที่อำมหิตดุเดือดของทั้งสองแน่วนิ่งพลาง
ครุ่นคิด

‘ความสูงส่งในพลังฝีมือของเจียงเอี้ยงซิมนี้ เป็นที่ผู้เห็นต้องตื่นตันทันขวัญ
เสียจริง ๆ เพียงมิทราบ เป็นศัตรูฝ่ายใดเชื่อเชื่องมันมาได้ กลับพอจะนับเป็น
ภัยสำคัญของแดนฮั่นปึงเรา...’

ก็จู่ก็จนก็ขมวดคิ้วครุ่นคิด

‘ดูสภาพทางเบื้องหน้า พลังฝีมือของตัวประหลาดเฒ่าผู้นี้ เพียงด้อยกว่า
โง้วน้ำขึ้นครึ่งขั้นเท่านั้น น่ากลัวอยู่ในระหว่างคู่คี่ก้ำกึ่งกับตัวเซี่ยม...’

ส่วนตัวฮั่นเปี่ย (กระสวยสะท้านขวัญ) ฉันทึกวาดตามองไปมาด้วยความ
ระวังตัว พลันพบเห็นที่ด้านหลังของพวกพ้องซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม มีชายฉกรรจ์ใน
เสื้อกางเกงรัดกุมสีดำลอบเร้นออกมาจากพงอ้อด้วยจำนวนมากมายหลายสิบ

ผู้เป็นหัวหน้าของบรรดาชายฉกรรจ์ชุดดำ ถึงกับเป็นชายกลางคนที่ผิว
หน้าดำคล้ำ ที่ทำเทียมมาหยุดดูต้น

มือชายกลางคนถืออาวุธที่คล้ายธนูแต่มีไซ้ธนู ในยามที่พลั่วตามลม ยัง
พอจะเห็นเลือนราง บนผืนธงปักรูปหัวปิศาจที่น่าสะพรึงกลัวอยู่ถึงเก้าหัว

ตอนนั้น ท่าคนของสิบสองแพรแดงและเฮียงจู้สี่คน ยังคงยืนอยู่ที่ฝั่ง
ตรงข้าม จ้องมองการต่อสู้ในฝั่งนี้ด้วยที่ท่ากระวนกระวาย มิทราบที่ด้านหลังมี
ศัตรูลอบเร้นเข้ามาแล้ว

ตัวฮั่นเปี่ยฉันทึกเดินช้า ๆ เข้ามา ชายตาบอดไปให้แกลี้เจ็กลั้งเวบหนึ่ง
แล้ว จึงพุ่งควบออกไปดุดปักขาร้าย วูบเดียวก็ไกลถึงสิบวา

พริบตานัน ร่างฉันทึกลอยอยู่บนผิวน้ำแล้ว ลี้เจ็กลั้งที่เข้าใจความนัย รีบ
ฉีกชายเสื้อยาวออกมาแบ่งเป็นสามชิ้น เกร็งกำลังลมปราณขัดออกไป

ขณะที่กำลังพุ่งของฉันทึกก็สลาย ร่างร่วงหล่นลงมานั้น ชายเสื้อที่ถูกกลม
ปราณอัดไว้จนคล้ายแผ่นเหล็ก พุ่งฝ่าอากาศเสียงแหลมเล็กลงที่ผิวน้ำได้ฝ่าเท้า

ของฉันทก็อย่างแม่นยำ ฉันทก็จึงตะปลายเท้า อาศัยพลังพุ่งร่างขึ้นสู่อากาศได้
อีกครั้ง

จนบัดนี้ ฉันทก็ในอากาศจึงได้ทวาดเสียงก้องกังวาน

“พวกท่านระวัง ด้านหลังมีศัตรู !”

พริบตาที่เสียงฉันทก็เปลี่ยนไป ผู้ลอบมาจู่โจมทางด้านหลังของพวกห้าแพร
แดงพากันโห่ร้องแล้ว โถมมาดุจฝูงผึ้งแตกรัง

ฉันทก็ที่ได้รับการช่วยเหลือจากลีเจ็กถึงสามครั้ง ร่างสามารถลอยละลือขึ้น
ถึงฝั่งตรงข้ามโดยง่ายดาย ทวาดก้องพร้อมกับสะบัดมือสองข้างแคล่วคล่อง
ว่องไว ประกายสีเงินลิสลายพุ่งฝ่าอากาศดุจประกายไฟทันที

พริบตานั้น ในหมู่ศัตรูที่ลอบจู่โจม มีสิบคนแผดร้องโห่หวน ล้มฮวบ
ลงดินรนกับพื้น

ชายกลางคนไหนทำโหดเหี้ยมดุจันที่เป็นหัวหน้า ตอนนั้นกำลังคุกคามแพร
แดงผู้หนึ่งจนร่อแร่กับชนยัง

แต่ฉันทเมื่อเห็นสภาพนั้น ต้องตระหนกจนทวาดสุดเสียง

“นั่นคือตัวฉันทนี่เลย !”

ร่างฉันทก็พอลวลลงถึงพื้น ส่งเสียงหัวร่อก้องกังวานกล่าว

“ซุยเมี่ยม่ายเจี้ย (ทูตเร่งชีวิต) เอี้ยจิง ยังจำผู้แซฉันทได้หรือไม่ ?”

ที่แท้ชายกลางคนผู้ถือธงเป็นอาวุธนี้คือซุยเมี่ยม่ายเจี้ยเอี้ยจิง ที่กาล
ก่อนสามารถหนีเอาชีวิตรอดจากเงื้อมมือลีเจ็กถึงในป้อมหกลังเป่าบนภูเขาสูงลิ้น
นี้เอง

เมื่อหกวันก่อน ฉันทได้รับการไหว่จากม้อฮั่นเตียวเป๊ะเอ็งประมุข
พรรคเอ็กก็บ่ง ติดตามเจียงเอี้ยงซิม ที่เป๊ะเอ็งไปคุกเข่าเชื่อเชิญด้วยคุณค่า
ตอบแทนมหาศาลมาซุ่มคอยจู่โจมอยู่ในที่นี้

โดยมอบหมายให้เจียงเอี้ยงซิมปลอมตัวเป็นชาวประมง หลอกล่อผู้คน
ของแนฮั่นป่งซันเรือ เมื่อเรือถึงกลางน้ำก็ลอบระเบิดทิ้ง ทำลายพวกแนฮั่นป่งไป
หมดสิ้นในคราวเดียว

แต่ฉันทถึง เล่ห์ร้ายไม่สามารถดำเนินสำเร็จ กลับก่อวนให้เจียงเอี้ยงซิม
ตกอยู่ในวงล้อมที่เข้มแข็ง

มันในยามอัปมงคลปัญญา จำต้องคุมบริวารออกมาโดยหมายลอบทำลาย
ล้างพวกแน้วนึ่งที่ข้ามฟากก่อนให้ได้

ไท่แลจะคาด ยังคงถูกตัวแน้วนึ่งเบียดพบเห็น เพียงประจันหน้าบริวารที่
มันพามา ก็ถูกตัวแน้วนึ่งเบียดสังหารไปถึงสิบคนทันที

มันในตอนนั้น ทั้งตระหนกทั้งเดือดดาลจนคำรามขึ้นสุดเสียง

“ฉันก็ ต่อให้ท่านมีพวกเดนตายแน้วนึ่งกางปีกคุ้มครอง วันนี้เอ๊ย
ตัวเอี้ยก็ต้องให้ท่านได้รู้จักความร้ายกาจไว้”

เมื่อทำปีก่อน ฉันก็ไปเที่ยวที่เมืองจันทน์ในชั่วดั่ง เนื่องจากเรื่องเล็ก ๆ
น้อย ๆ รายหนึ่ง เกิดการประลองฝีมือกับซุ่ยเมี่ยวสายเจี๋ยเอี้ยจึงขึ้น

ฉันก็ต่อสู้จนถึงสองร้อยกระบวนท่า จึงสามารถได้ชัยเอี้ยจึงหนึ่งฝ่ามือ
โดยหุดหวิดหวาดเสียว เมื่อเอี้ยจึงพ่ายแพ้หลบหน้าไปแล้วก็ได้ประกาศ ต้อง
ล้างแค้นล้างอาชญากรรมนั้นให้จงได้ คิดมาถึง จะมาเผชิญหน้ากันในที่นี้โดยบังเอิญ

ฉันก็แย้มยิ้มกล่าว

“เพลงโหระของท่านกลับร้อนแรงไม่น้อย เอี้ยนี่พอดีทีเดียว ต่างลด
ทอนความยุ่งยากลำบากของทั้งสองฝ่ายได้...”

เอี้ยจึงคำรามด้วยความเดือดดาล มีสงเสียงโต้เถียงอีกแล้ว ชงเก้าปีศาจ
ชิงชีวิตของมันถูกสะบัดจนเสียงกริณครัน พลั้งจุดันทะลักเข้าใส่ฉันก็อย่างหักโหม

ฉันก็แค้นหัวร่อเอี้ยหยัน คงสองมือจนคล้ายมีพะเนินเหล็กทะลักติดต่อ
ตามกัน เท้าก้าวสลับซับซ้อนด้วยท่าร่างอสูรมา

พริบตาฉัน หักหาญผลาญชีวิตกับเอี้ยจึงจนซูลมุนวุ่นวายไป

ลีเจ็กลิ่งที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้าม กำลังจับมองด้วยสีหน้าเฉื่อยชา เตรียมฝิ-
ปากมีรอยยิ้มเล็กน้อย

ลีเจ็กลิ่งจ้องมองการต่อสู้ของฉันก็กับเอี้ยจึงพลางครุ่นคิด

‘ดูจากสถานการณ์ตอนนี้ พวกเป๊ะเอ็งของเอี้ยก็บังคล้ายดั่งเร่งรุดเดิน
ทางไปที่เขาไหวเอี้ยงแล้ว แต่ได้ทั้งพวกเอี้ยจึงกับเจี๋ยเอี้ยงชิม คุณกำลังส่วน
น้อยคอยจุ่มเราอยู่ที่นี่...’

เมื่อได้คิดเช่นนั้น พลันเข้าใจความนัยจรร้องในใจ

‘จากวาจาของเจี๋ยเอี้ยงชิมเมื่อครู่ แสดงว่าเอี้ยก็บังกับพรรคกระยาจก

ได้ลอบตกลงร่วมกันมาแต่แรกแล้ว...

ลีเจ็กลิ่งกระวนกระวายยิ่งนัก เหลียวซ้ายแลขวา แลเห็นการต่อสู้ที่ฝั่งตรงข้ามก็อ้ามหิตุดันยี่ง ฉันทึกกับเอี้ยจิงได้ประหัตประหารกันจนถึงระดับรุนแรงสุดขีดแล้ว

ห้าคนที่ยังเหลือชีวิตของสิบสองแพรแดงกับเอี้ยงจื๊อสี่คน ยังคงคงอาวุธเข้าประหัตประหารกับบริวารเอี้ยก๊วกก็บังอีกหลายสิบคนจนซุลมุนวุ่นวาย

ในด้านนี้ เจียงเอี้ยงซิมได้กระหน่ำค้อนเบ็ดของมันเป็นจนคล้ายเป็นกำแพงที่เข้มแข็ง พลั้งเียนยะเยียบกระจายออกคุกคามผิวกายจนเสียดกระดูก

ไว้วาน้ำชุ่มท่วมหลังฝีมือจนสุดสิ้น ประกายกระบี่กระจายเจิดจ้าดุจทางช้างเผือก โหมกระหน่ำโดยไม่ยอมอมมรั้งฝีมืออีกแล้ว

ดูสภาพการต่อสู้ของทั้งสองฝ่าย เห็นทีต้องยึดเยื้อไปอีกเนิ่นนานจึงจะยุติได้ แต่ฝ่ายเนฮุ้นป้งจำต้องเร่งรีบกลับสำนักใหญ่ เพื่อช่วยให้พันทันตภัยอันคับขัน

ดังนั้นเอง ลีเจ็กลิ่งจึงส่งเสียงทางลมปราณ ให้ก๊วกจือกุนข้ามน้ำไปช่วยฉันทึกสังหารเอี้ยจิงเพื่อยุติการต่อสู้ในฝั่งโน้นก่อน

ก๊วกจือกุนรับคำ ทะยานร่างไปด้วยพลังฝีมือเลอเลิศ อาศัยลมปราณที่สูงส่ง และปลายเท้ากับผิวน้ำเพียงสามคราก็ลือลั่นไปบนฝั่งตรงข้ามได้ดังสายฟ้า

จริงดังคาดหมาย เมื่อเอี้ยจิงเห็นก๊วกจือกุนพุ่งตัวลงมาจากอากาศดุจทหารเทพยดา มันต้องตระหนกจนเสียวสมาริวบหนึ่ง

ยอดฝีมือต่อสู้กัน ไม่อาจเสียวสมาริได้โดยเด็ดขาด

พริบตานัน ฉันทึกฉวยโอกาสเตะใส่ท้องน้อยเอี้ยจิงถนัดถนี่เต็มเท้า เอี้ยจิงต้องแผ่ร้องสุดเสียง พร้อมกับกระอักโลหิตออกมาเป็นลำยาว ชาติใจตายไปอย่างง่ายดาย

บริวารเอี้ยก๊วกก็บังทีกลุ่มรุมต่อพวกเนฮุ้นป้งอย่างดุเดือด เมื่อเห็นหัวหน้าของพวกเขามันตายในการต่อสู้ ฝ่ายศัตรูยังมีสุดยอดฝีมือมาเสริมกำลังอีกคนหนึ่ง โหนเลยยังมีใจต่อสู้ จึงแตกฮือกันออกไป หนีเอาชีวิตรอดจนสุดฝีมือ จึงพาพวกเนฮุ้นป้งกระหน่ำไล่หลัง จนตายไปอีกมากมายหลายคน

กู่จื่อขุนเหินฝ่ายตรงข้ามตายไปหลายสิบคน อดเกิดความเวทนามิได้ ต้องตวาดห้ามพวกเน่ฮั่นป๋อง ปล่อยบรืวารเอ็กก็ป๋องหนีเอาตัวรอดไป มิต้องไล่ เช่นฆ่าสังหารอีก

จากนั้น พวกกันมาฮั่นที่ริมฝั่ง จ้องมองการต่อสู้ของโจวโง้วนำฮั่นกับเจียงเยี่ยงซิมด้วยความตื่นเต้น

ในม่านสีเทาแวววาว มีประกายกระบี่สาดไส จวดเฉวียนด้วยความรวดเร็วกว่าสายฟ้าคะนองฝน พลังอิงฮสสะเหือนเลื่อนลั่นไปทั้งบริเวณ

ทันใดนั้น เงาคู่ต่อสู้กระเจายออกจากกัน แล้วเห็นโจวโง้วนำฮั่นยืนขวางกระบี่ มุมปากมีรอยยิ้มเล็กน้อย

เจียงเยี่ยงซิมยืนตะลึงลานอยู่กับที่ ปลายของคันเบ็ดเรียวยาวถูกฟันขาดไปประมาณหนึ่งเซียว

มิว่าอย่างไรมันก็คิดไม่ออก โฉนไม่สามารถหลบหลีกกระบวนท่ากระบี่ที่คล้ายหมู่ดาวจำนวนหมื่น ๆ พร่างพรูลงจากฟ้านั้นพัน

ความจริงมันโหดเลยจะทราบ นั่นเป็นหนึ่งในสามกระบวนท่าไม้ตาย มีอาณาพาดันอำมหิตที่สุดของซิกซัวะเกียมนามลิวแซงฮั่วย (ดาวตกพุ่งจวดเฉวียน) ที่สร้างชื่อเสียงให้แก่โจวโง้วนำฮั่นจนเกริกก้องเกรียงไกร

เจียงเยี่ยงซิมสามารถหนีเอาชีวิตรอดจากกระบวนท่านี้ได้ นับเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายตายอย่างยิงอยู่แล้ว

ใบหน้าโจวโง้วนำฮั่นซิดขาว ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงเบา ๆ การต่อสู้ในคราวนี้ ได้ท่วมเทพลงกำลังเท่าที่มีไปจนหมดสิ้นแล้วจริง ๆ

สายตาโจวโง้วนำฮั่นจับนิ่งที่ใบหน้าฝ่ายตรงข้าม นิ่งอิงมิสงสัย

ซังเลียงเจียเฮาป่วยที่สะกดกลั้นเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง ตอนนี้นำวอาต ๆ เข้ามาส่งเสียงก้องกังวาน

“เฒ่าเจียง ตอนนี้ผลแพ้ชนะปรากฏแล้ว ท่านก็หันทางเลืตามลมเกิด ยังคงหลบหน้าหนีเสียประเสริฐกว่า มิเช่นนั้น เล่าฮุยินดีเป็นเพื่อนเล่นกับท่าน สักพักก็ได้”

ลิ้งก์ได้ยื่นเล่ากอกที่มีอารมณ์รุ่มแรง เริ่มจุดไฟโตะของฝ่ายตรงข้ามขึ้นอีกแล้ว ต้องกระวนกระวายยิ่งนัก เพราะในเวลาฉุกเฉินทุกเสียงนี้มีอาจเสียเวลาอยู่ที่นั่นเนิ่นนานนัก แต่ทว่า วาจาของเขาย่อมเปล่งออกจากปากแล้ว ไท่เลยจะเข้าไปห้ามปรามได้ ?

เจียงเอี้ยงซิมเดือดดาลจนผมเผ้าลุกชี้ขึ้น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ประเสริฐมาก เล่าฮูว์นั้นยอมรับว่าพ่ายแพ้ก็แล้วกัน แต่การประทอนกันยิ่งใหญ่ของท่านและโจ้วได้เอี้ยบครานี้ วันหน้าเล่าฮูว์จะต้องชดใช้แน่นอน”

เขาบวยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“เฒ่าเจียง หากเราเขาบวยยังไม่ตาย ต้องรอคอยท่านแน่นอน”

เจียงเอี้ยงซิมพอได้ยินนามของเขาบวย -ต้องคำนึงด้วยความแตกตื่นเป็นที่สุด

“หรือมันคือซังเลียงเจี้ย ที่เมื่อสิบห้าปีก่อนมีชื่อเสียงสะท้านไปทั่วทั้งห่อซู่ ?”

ตอนนั้น โจ้วนำฮั่นสอดกระบี่เข้าฝักแล้ว ส่งเสียงเย็นชา

“เจียงเอี้ยงซิม คมกระบี่ของข้าพเจ้ายังไม่ขึ้นสนิม พร้อมทั้งจะใช้โลหิตของท่านมาสังเวยกระบี่ในทุกเวลา...”

เจียงเอี้ยงซิมทั้งเดือดดาลทั้งอับอายเป็นที่สุด ขยี้เท้าด้วยความแค้นเคืองแล้วสะบัดหน้าหมายจะเดินออกไปทันที

พลันมีเสียงเย็นเยียบดังขึ้น

“เจียงเอี้ยงซิม ท่านจะไปแล้ว ? ยังคิดจะย้อนมาอีกหรือไม่ ?”

เจียงเอี้ยงซิมหันขวับกลับมา ได้เห็นผู้ส่งเสียงคือเจ็กม่านซิวล่อที่ปัจจุบันมีเกียรติภูมิครอบคลุมแผ่นดินกว้างใหญ่

มันต้องตระหนกจนใจสะท้าน ตะกุกตะกัก

“ท่าน...ต้องการอย่างไร ?”

ลิ้งก์ลิ้งแค้นหัวร่อ กล่าวซ้ำ ๆ

“เจียงเอี้ยงซิม ควรทราบว่ ที่ครั้งนี้ยอมให้ท่านถอนตัวไปโดยปลอดภัย เพราะพรรคเราเห็นแก่เจตนาธรรมณั้ฟ้าดินที่สร้างล่ำสัตรี และก็เห็นว่าพลังฝีมือของท่านฝึกมาโดยยากลำบาก หากครั้งหน้าท่านยังจะมารังควานล้างแค้น ตอน

นั่น นากลับมาได้กลับไม่ได้แล้ว”

กล้ำเนื้อบนใบหน้าเจี๊ยงเขี้ยวชิมกระตุกถี่เร็ว นิ้วทั้งสิบงอรั่ม คิดจะประชันปากตอบโต้ไปแต่ไม่กล้า จำต้องพยายามสะกดกลั่นความเดือดดาลไว้ ยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั่นมีอาจเคลื่อนไหว

ลีเจ็กลิ่งยิ้มเล็กน้อย หันไปมองจุดต้นไม้ใหญ่เต็มโอบ สูงกว่าทกวาททางด้านหลังแวบหนึ่งแล้ว ส่งเสียงเย็นชา

“เจี๊ยงเขี้ยวชิม ข้าพเจ้าปึงจูจะให้ท่านได้รู้เห็นเป็นขวัญตาไว้”

วาจามีขาดคำ ร่างพลันสลายกลายเป็นหมอกควันบางเบา ในช่วงเวลารวดเร็วที่สายตาแทบจะคุมกันนั้น ต้นไม้ใหญ่เต็มโอบที่สูงกว่าทกวา พลันระเบิดจากกันจนเสียงสะท้อนเลื่อนลั่น ตั้งแต่โคนจนถึงปลายขาดออกเป็นยี่สิบเจ็ดท่อน ในระยะเทียบเท่ากันราววัดไว้ !

นับเป็นอาณภาพกระบี่ที่รวดเร็วสุดยอด กระทั่งทุกผู้คนที่เพ่งมองจนตาแทบปะทุ ยังไม่สามารถเห็นประกายกระบี่ที่แวบขึ้นสะบัดฟันในกระบวนท่าใดเลย

นั่นเป็นกระบวนท่าที่เก่า ซึ่งก็เป็นกระบวนท่าสุดท้ายของชีวล้อเก้าเจี๊ยะเล็ก ซึ่งมีอาณภาพสูงสุดครอบคลุมแผ่นดินนามยังเปี้ยกชีวล้อ (ล่าวสระชั่วคราวกาลนาน)

เปี้ยไธเตี้ยไส่วเจี๊ยงเขี้ยวชิมร้องสุดเสียง กระอักโลหิตออกมาเป็นลำยาว สะบัดมืออีกวูบหนึ่ง คันเบ็ดในมือพลันหักสะบั้นเป็นสองท่อน แผลดหัวร่อเสียงกราดเกรี้ยวโหยหวน แล้วเร่งฝีเท้าไปโดยไม่เหลียวกลับมาอีกเลย

ทั้งบริเวณเจียบจนวังเวง

ยอดฝีมือของแนฮั่นปึงที่อยู่วางข้าง ก็เพิ่งเห็นครั้งแรกที่ได้เห็น ปึงจู ใช้สุดยอดกระบี่ข่มขวัญผู้คนทั้งแผ่นดินออกมาอย่างตื่นตาตื่นใจ

ซิกซัวเกี่ยมไถ้วน้ำฮั่นที่ทะนงในกระบี่ของตน ตอนนี้อย่างต้องทอดถอนใจยาว ยืนซึมเซาจนตะลึงลาน

ซังเลียงเจี๊ยงเขาป่วยกะพระบิดากลมใหญ่ถี่ ๆ ก้าวอาด ๆ เข้ามาคว้ามือทั้งสองของลีเจ็กลิ่งกำไว้ ร้องด้วยความพลุ่งพล่าน

“เล่าดี...มิได้ ปังจู้ ครานี้ข้าพเจ้ามีขวัญตาแล้ว ฮา ฮา... กระบวน
ท่ากระบี่นี่พอใช้ไป น่ากลัวทั้งแผ่นดินที่กว้างใหญ่ ยังไม่มีผู้หนึ่งผู้ใด
สามารถหลบหลีกพ้นได้”

ลี้เง็กลึงยังมีทันตอบโต้ ชิวจ้วยได้ซื้อพลันร้องสุดเสียง

“ปังจู้ นี่นับว่าบรรลุดสุดยอดเยี่ยมได้เต็มปากคำแล้ว กระบวนท่ากระบี่นี้
ของปังจู้พอใช้ไป นับว่าไม่มีสรรพสิ่งใดในแดนดินสามารถต่อต้านได้จริง ๆ”

ลี้เง็กลึงยิ้มเล็กน้อยกล่าว

“ท่านทั้งหลายยกย่องเกินไป มรรคาวิชาบู๊ไพศาลปานห้วงมหรณพ
ข้าพเจ้ายังด้อยอีกห่างไกลนัก”

ไฉวนำฮุ้นเดินช้า ๆ เข้ามาประคองไหล่ลี้เง็กลึงไว้ แล้วส่งเสียงแผ่วเบา

“ท่านเอกเช่นมหรณพ ข้าพเจ้าเป็นเพียงข้าวมลิตเดียว”

ลี้เง็กลึงยิ้มเล็กน้อย ตอบเสียงแผ่วเบาบ้าง

“ท่านเอกเช่นงูผา ข้าพเจ้าคล้ายดังธारा”

วาจານี้พอกล่าวไป ผู้คนทั้งหลายพากันหัวเราะเสียงสนั่นหวั่นไหว

อาทิตย์คล้อยต่ำใกล้สนธยา การก่อกวนในครานี้ เสียเวลาไปเนิ่นนาน
ไม่น้อยเลย

บทที่ 36 ก๊วยสำนักใหญ่

ลีเจ็กสิงและชั้นหัวหน้าตึกทั้งหลาย ชำล่าน้ำจากเรือที่
จ้วงพายด้วยพลังข้ออันเข้มแข็งของชีงวัยได้ซื่อ ถึงฝั่งตรงข้าม
ในเวลารวดเร็วยิ่ง

และแล้ว พวกมันทะยานขึ้นสู่อาซากู่ซา เร่งฝีเท้ามุ่งหน้าไปด้วยความ
เร่งร้อน

ตลอดสายทางราบรื่น ไม่มีภกภัยใดมาก่อวุ่นขัดขวางอีกเลย
แต่ทว่า ยังคงได้พบเห็น ในสถานที่ลับตามักจะมีชายฉกรรจ์ลึกลับโผล่
ศีรษะออกมาลอบดูอยู่บ่อยครั้ง

อรุณรุ่งของวันที่สาม ขบวนทั้งสิบสี่คนมาจนห่างจากซั้งแกปูเพียงสาม
ลี้เศษ

ซั้งเลียงเจี้ยเฮาป่วยยกมือป้องกัน มองดูเมืองเล็ก ๆ ที่อยู่ไม่ไกลนัก
พลาংกล่าว

“ปังจู้ พวกเราจะเข้าไปพักนอนในเมืองสักครูหรือไม่ ? ในความเห็น
ของข้าพเจ้า พวกท่านคล้ายตั้งเหน็ดเหนื่อยไม่น้อยแล้ว”

ลี้เจี๋ยลิ่งกล่าว

“ในความเห็นของข้าพเจ้า ตอนนี้ไม่สมควรเข้าเมือง หนึ่ง เพราะใน
เมืองจะต้องมีสายของเชือกก็ปัง หรือพรรคกระยาจกอยู่ อีกประการ เวลาของ
พวกเราก็ฉุกเฉินมากแล้ว ตอนนี้พวกเราไปสืบที่เชิงเขาซุ่นแกซัวสักครั้ง เพื่อ
จะได้มีการเตรียมแต่เนิ่น ๆ”

ลี้เจี๋ยลิ่งกวาดตามองชัยภูมิรอบข้างแวนหนึ่ง จึงกระตุ่มนำหน้าไปก่อน
เที่ยงตรง ภูเขาซุ่นแกซัวที่มีเทือกยาว ได้ตระหง่านอยู่เบื้องหน้าสายตา
ผู้คนทั้งหลายแล้ว

ตลอดทางที่ผ่านมา มีฝนกระจายคลละคลุ้งตั้งมานานหนา ยอดฝีมือของ
แนฮุ้นปังทั้งหลาย นอกจากลี้เจี๋ยลิ่ง กุ๋จื่อกุน ไ้วน้ำฮุ้นที่ยังเป็นปกติมีรู้สึก
เหน็ดเหนื่อย นอกจากนั้น แต่ละคนต่างเหงื่อแตกโซมกาย ฝนละอองมอมเมม
ทั้งร่าง

ไ้วน้ำฮุ้นเหลียวมองด้านหลัง เห็นแคร่ที่คร่อมเต็มหน้าของเฮาปวย มีฝน
เกาะจนกลายจากสีดำเป็นสีเหลืองซีด จนขบขันจนคิดจะหยอกล้อไปสักสอง
สามคำ

กุ๋จื่อกุนปล่นั่นเสียงหนัก ๆ

“พวกเราระวังไว้ ในแอ่งเขาที่เบื้องหน้า คล้ายมีเงาร่างคนพุ่งวูบวบบอยู่
หลายสาย...”

ลี้เจี๋ยลิ่งพริ้มตากล่าวซ้ำ ๆ

“เฮาตั้งจู้ เชิญท่านพาเฮียงจู้สองท่านเข้าไปสำรวจดู”

ซังเลียงเจี้ยเฮาปวยรับคำ โลบควับขึ้นอากาศดุจปีกขามหิมา

เฮียงจู้อีกคนทะยานตามติด เงาร่างสามสายรวดเร็วปานประกายไฟ
พริบตากก็กลับหายในแอ่งลึกของเชิงเขาเบื้องหน้า

ลี้เจี๋ยลิ่งโบกมือเป็นสัญญาณ ยอดฝีมือของแนฮุ้นปังกระจายออกจาก
กันโดยไม่มีเสียง เกร็งกำลังขึ้นเตรียมพร้อมอยู่เต็มที่

ชั่วครู่ให้หลัง ในแอ่งเขามีเสียงทวาดตึงสับสน แล้วมีเสียงแผดร้องโหย

หวนดังตามติดมาคราหนึ่ง

เงาร่างคนดูวาบ ปรากฏเป็นเขาป่วยกับเซียงจูสองคน ต่างหิวคอศัตรู มาผู้หนึ่ง เร่งฝีเท้าเข้าหาอย่างรวดเร็ว

เขาป่วยเหวี่ยงกระยาจกในมือลงกับพื้นดังสนั่น หอบหายใจกล่าวด้วย โทสะ

“ปังจู เรื่องราวน่ากลัวมีใครถูกต้องแล้ว ในแองกูเฮนนั้น นอกจากเศษ สะวะหลายตัวนี้ ถึงกับไม่มีเงาปิศาจเลยสักสายหนึ่ง เป็นที่ยืนยันได้ มีขบวน คนจำนวนมากมายเคยมาพักแรมในแองกูเฮนมา”

เซียงจูสองคนที่อยู่ด้านหลังเขาป่วย ก็ได้ชี้ชายฉกรรจ์ชุดดำสองคนที่จับ มาได้กับพื้น น้อมกายรายงาน

“น้อมเรียนปังจู ศิษย์คร่ำตัวศัตรูมาได้สองคน ดูการแต่งกายของมัน ต้องเป็นพวกโจรเหิกก็ปังแน่...”

สีหน้าลี้ภัยถึงชาตด้านไร้ความรู้สึกรู้สิดังเสียงสักครั้งคำ แหงหน้าครุ่น คิดจนเคร่งขรึม

ดังนั้นเอง กู้อิอกุนจึงเข้าไปตบปลายจุดต่อศิษย์พรคกระยาจกที่ถูก จี้จุดไว้ ไม่ว่ากล่าวให้มากความอย่างไร ก็ใช้ฝีมือเคลื่อนจุดปิดกล้ำเนื้อริดเร้น คำสารภาพศิษย์พรคกระยาจกที่ไม่อาจทนทานความปวดแปลบจับจิตใจ มีแต่ บอกร่องรอยของพรคกระยาจกและพวกเหิกที่ปังออกไปโดยหมดสิ้น

กู้อิอกุนที่สงบฟังโดยละเอียด คิ้วทั้งสองต้องขมวดแน่นขึ้นที่ละน้อย ใบหน้าปรากฏร่องรอยรุ่มร้อนจนกระวนกระวายยิ่ง

จนบัดนั้น ลี้เจ็กถึงจึงเดินมาที่ข้างกายกู้อิอกุนแล้วถาม

“กู้อิอกุน ตั้ง ถามได้ข่าวใดหรือไม่ ?”

กู้อิอกุนรีบตอบเบา ๆ

“ปังจู สถานการณ์ตอนนี้ คล้ายเป็นผลร้ายต่อพรคเราอย่างยิ่ง เมื่อ ครูข้าพเจ้าใช้ฝีมือปิดกล้ำเนื้อเคลื่อนจุด ริดคำสารภาพโดยสัตย์จริงของศิษย์ พรคกระยาจก มันบอก ตู้อิปังของมากได้ร่วมมือกับพรคกระยาจกมากเหนือ จริง ๆ ยิ่งกว่านั้น ยังมีพวกเดนตายของเหิกที่ปังรุดมสมทบทันเวลา กำลังของ ทั้งสามฝ่ายรวมแล้วมีมากมายถึงหลายร้อยคน ได้แยกเป็นหลายระลอก ยก

กำลังออกจากที่นี่ไปยังและ้วยงที่ไฮวเอียงตั้งแต่ตอนเช้าตรู่ เพื่อจู่โจมสำนักใหญ่ของพรรคเรา ดูท่าที น่ากลัวพวกมันตอนนี้ต้องล่วงหน้าพวกเราไปไกลกว่าหนึ่งร้อยลี้แล้ว...”

ลี้เจี๋ยลิ่งครุ่นคิดชั่ววูบ พลันตวาดเสียงก้อง

“ทุกคนขึ้นมา เร่งรุดฝ่าราตรีกลับสำนักใหญ่ในภูเขาไฮวเอียง”

ยอดฝีมือเนชั่นปึงรับคำสั่งเสียงกระหึ่ม ต่างกระโดดขึ้นหลังม้าทันที

ซังเลียงเจี๋ยเขาป่วยพลันถาม

“ปิงจู่ เมื่อครู่ที่อยู่ในแองเงา ข้าพเจ้าสังหารกระยาจกที่หมายจะหลบหนีไปคนหนึ่ง คนที่จับมาได้ ปิงจู่จะจัดการสถานใด?”

ลี้เจี๋ยลิ่งสันคิระะตอบ

“ปล่อยพวกมันไปเถิด ลัวลื้อชั้นต่ำเหล่านี้ โทณเลยจะก่อกรรมกรรมได้”

เขาป่วยรับคำ สะบัดบังเหียนเร่งม้าออกไปโดยไม่สนใจพวกเซลยทั้งสามอีกแล้ว

ภูเขาทุ่นแกซัว ห่างจากภูเขาไฮวเอียงเป็นระยะเดินทางเพียงสองวันเท่านั้น ยอดฝีมือเนชั่นปึงเร่งรุดเดินทางทั้งวันทั้งคืน นอกจากเปิดโอกาสให้ลาซาคุงาได้พักผ่อนเพียงชั่วครู่แล้ว กระทั่งอาหาร ยังซื้อเสบียงกรังกินกันบนหลังม้าเท่านั้น

เที่ยววันที่สอง ได้เห็นเทือกเขาไฮวเอียงซัวที่ทอดไกลสุดสายตาอยู่ไร่แล้ว แต่ละคนคล้ายดั่งได้กลับสู่บ้านที่พราวจากไปเนิ่นนานก็ปาน มีความรู้สึกทั้งอบอุ่นทั้งคิดถึง

แน่นอน ในความอบอุ่นและคิดถึง ยังมีความกระวนกระวายและวิตกกังวลปะปนอยู่ด้วย

และเอียงซงที่เป็นยอดเขาสูงหนึ่งของไฮวเอียง คือสถานที่ตั้งสำนักใหญ่ของเนชั่นปึง ซึ่งมีความสัมพันธ์ยิ่งยวดนัก

ในรัศมีหนึ่งร้อยห้าลี้ของยอดเขา เป็นอาณาบริเวณใต้อำนาจของเนชั่นปึง มีด่านลับเรียงรายอยู่มากหลายดุจกับตาหมากรุก

แต่ทว่า ขบวนทั้งสิบสี่คนของลี้เจี๊ยะก๊วง ตอนนี้ได้เข้าลึกมากกว่าร้อยละแล้ว
ยังไม่เห็นเงาร่างคนเลยสักผู้หนึ่ง

บรรดาด่านลับและเปิดเผยเท่าที่มี ล้วนเจียบวังเวงไม่เห็นเงาร่างผู้คนเลย
ลี้เจี๊ยะก๊วงบ่นหลังม้า บังเกิดความตระหนกจนเหงื่อเยียบซึมออกโชยกาย
ดวงตาที่แจ่มใสมีประกายอำมหิตลุกแวววาว แต่หัวใจกลับรุ่มร้อนดังมี
ไฟเผาผลาญ

ทุกผู้คนในแนช้วนปั้ง มีผู้ใดมิใช่ทั้งกังวลทั้งรุ่มร้อนเช่นเดียวกับลี้เจี๊ยะก๊วง
สำนักงานใหญ่บนภูเขาไฮว้เอี้ยงนี้ มิเพียงเป็นต้นกำเนิดของพรรคแนช
้วนปั้งเท่านั้น ยังเป็นครอบครัวของทุกคนอีกด้วย

แต่ละคนพยายามสะกดกลั้นกันเต็มที่ ผ่อนบังเหียนปล่อยอาชญาชั่วที่สุด
ผิเท่า จากสีหน้าของทุกคน ดูออกมาว่าทั้งวิตกทั้งกระวนกระวาย ตอนนั้นอาช
ญาทั้งสิบสี่ตัวห่อหุ้มเจ็ดปีงอนผิเท่าตั้งสนั่นปานฟ้าร้อง มาถึงที่หน้าป่าโปรงแห่งหนึ่ง
ลี้เจี๊ยะก๊วงที่มีสายตาดั่งสายฟ้า เพียงกวาดมองแวบเดียวก็เห็น ในป่าโปรง
มีศพอยู่สิบกว่าซาก

เสื้อผ้าของศพผิดแปลกกัน ในจำนวนนั้น มีชายฉกรรจ์เสื้อกางเกงสี
เขียวอยู่ห้าซาก

อาชญาที่ห่อหุ้มเจ็ดปีงอนผิเท่าหุยตกลง ลี้เจี๊ยะก๊วงก็โฉบคว้นเข้าไปในป่า
กวาดมองรอบข้างก็คำนวณออก ก่อนหน้าไม่นานนี้ ในป่าเกิดการต่อสู้
ที่ไม่ใหญ่ไม่เล็กราคาหนึ่ง

ศพสิบกว่าซากบนพื้น มีกว่าครึ่งเป็นบริวารของพรรคกระยาจกและ
เฮ็กกี๊ปั้ง

สีหน้าลี้เจี๊ยะก๊วงเขียวคล้ำด้วยความเดือดดาล ตวาดคำ "ไป !" เสียงก้อง
แล้วร่างพุ่งวามออกมาจากป่าดั่งสายฟ้า ขึ้นไปบนหลังอาชญาชั่ว

ผูละอองกระจายคละคลุ้ง อาชญาทั้งสิบเอ็ดตัวห่อหุ้มเจ็ดปีงอนผิเท่าไปอย่างไม่วิต
ชีวิตอีกครั้ง

ซิกซัวะเกี่ยมไจ้วน้ำช้วนกวาดตามองสองฟากข้างทางตลอดเวลา แล้วส่ง
เสียงทางลมปราน

"ปั้งจู้ ตามเส้นทางสายนี้ บรรดาด่านลับของพรรคเรา ล้วนเป็นข้าพเจ้า

จัดตั้งมกับมือ ทั้งลัษทั้งเปิดเผยมืออยู่หกลีบเก้าด้าน บัดนี้ ถึงกับไม่มีคนอยู่เลย
สักผู้เดียว คิดว่าคงเป็นสำนักใหญ่คับขัน คิษย์เท่าที่มีต่างถูกเรียกตัวกลับไป
เสริมกำลัง...”

ลี้เจี๊ยะลี้ก็ใช้เสียงทางลมปราณตอบ

“น้ำชุ่น คิษย์ที่ตายอยู่ในป่าเมื่อครู่ โฉมมิได้ถูกเรียกตัวกลับสำนักใหญ่?”

ไ้วน้ำชุ่นส่งเสียงทางลมปราณตอบ

“ด้านลับแห่งนั้น เป็นด้านแรกของรอบใน มีค่าสูงไว้ มิถึงวาระคับขัน
ที่สุด ไม่อาจถอนตัวออกจากที่ตั้งโดดเด็ดขาด น่ากลัวในรัศมีรอบในของสำนัก
ใหญ่ยังต้องมีสภาพที่ยิ่งสยดสยองกว่านี้เป็นแน่”

วาจาไ้วน้ำชุ่นมิทันจบความ ก็เป็นจริงดังที่คาดหมาย สองฟากข้างทาง
ที่อาชาห้อยตะบึงผ่าน มิว่าในป่า ริมทาง เนินดิน ล้วนแล้วมีซากศพที่สภาพ
เยตสยองน่าอนาถอยู่เกลื่อนกลาดไป

ในบรรดาซากศพที่มากหลาย มีบิรवारแนฮั่นปึงที่สวมเสื้อกางเกงเขียว
บิรवारพรรคกระยาจก และตุงฮิปึงที่สวมเสื้อผ้าเก่าขาดปะปะ และก็มีบิรवार
พรรคเอ็กก็ปึงที่สวมเสื้อกางเกงดำ

เมื่อมาถึงที่นี่ แต่ละคนต่างไม่มีเวลาลงมาไปตรวจซากศพแล้ว ได้แต่
พยายามสะกดกลืนความเจ็บแค้นรันทดไว้ ไส้ม้าเร่งรีบไปอยู่ตลอดเวลา

ตลอดทางมีเศษอวัยวะที่กระเด็นจากร่าง อาวุธที่กระจัดกระจายตามต้น
ไม้และก้อนหิน รอยอาวุธมีคมฟาดฟันจนเห็นชัด ยิ่งกว่านั้น ดับไต่ไส้พุงเรี่ย
วาดอยู่ โลหิตแดงฉานเป็นลิ่ม ๆ อเนจอนาถจนไม่อาจทนดู

ตอนนี้ หินใหญ่มหึมาที่มีอักษรสีทอง “ยุ่ยฮั่วตักจุน (มีแต่เราโดดเด่น
เป็นเอก)” ได้รัไรออยู่ในสายตาแล้ว

ซึ่งก็หมายความว่าใกล้จะถึงปากทางเข้าหมู่บ้านฮั่วฮังซัวจึงบนยอดเขา
เกาะจ้วยซงแล้ว

ลี้เจี๊ยะลี้หักกิ่งไม้ข้างทางมา ผูกไว้ที่หางม้าโดยเร็ว

แล้วสั่งให้ทุกคนกระทำตาม เมื่อเสร็จสิ้นส่งรหัสเป็นสัญญาณ ยอดฝีมือ
เกาะสี่คนพากันทะยานลงจากหลังม้าได้ตั้งเหินบิน

มีแต่อาชาหลังเปล่าลืบลีตัว ยังคงห้อยตะบึงไปดังเดิม กิ่งก้านใบไม้ที่ผูก

กับทาง กวาดตามพื้นจนฝุ่นละอองกระจายคลุ้งเป็นทางยาว เสียงฝีเท้าดัง สะเทือนเลื่อนลั่นไปถึงปากประตูของฮั่วหยงฮวังซัวจึง

พวก्लीเง็กถึงทั้งสิบสี่ ต่างใช้วิชาตัวเบาที่สูงเยี่ยมลัด ๆ ละะ ๆ ไปโดยไม่มีเสียงใด ๆ แม้สักแผ่วเบา

เพียงครู่ใหญ่ ทุกคนพากันมาถึงพุ่มหญ้าหนาแน่นของปากทางเข้าฮั่วหยงฮวังซัวจึง

ตอนนี้ แลเห็นอาซาพวงพิทั้งสิบสี่ตัวที่ซบซึ่มมาเมื่อครู่ ต่างตายอยู่ที่เชิงหลักหินใหญ่เมื่อนั้น

ซากมาถึงกับถูกระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ที่หนาแน่น แต่ละตัวปักอยู่มากมายหลายสิบดอก

ในที่ลับตาของสองข้างทางที่ทอดสู่หมู่ตึก ยังพอเห็นเงาร่างคนพุ่งอยู่ไป ๆ มา ๆ ประกายอาวุธวูบวามปามแสงอาทิตย์ที่สาดส่อง

ตอนนั้น บริวารพรกระยะจากสิบกว่าคน กำลังตรวจดูซากม้าสิบสี่ตัวที่นอนตายบนพื้น

หนึ่งในจำนวนนั้น เป็นศิษย์พรกระยะจากร่างสันหัด ที่ทำศึกฉกัเทียมหาญ ออกล้อมรือยปะอยู่ถึงสิบสองแผ่น กำลังส่งเสียงก้องกังวานร้อง

"รีบส่งข่าวรายงานประมุขโดยด่วน บอกว่าแนฮุ้นปึงอาจจะมีกำลังมาสมทบ ตอนนี้มีม้าหลังเปล่าสิบสี่ตัวบุกเข้ามาในเขตป้องกัน ต่างถูกกองซุ่มของพรกระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ตายไปหมดสิ้น..."

ตอนนั้น มีศิษย์พรกระยะจากสองคนที่ยืนอยู่บนทางปูศิลาสีเขียว น้อมกายรับคำแล้ววิ่งปราดขึ้นไปโดยเร็ว

ศิษย์กระยะจากที่เฝ้าหน้าเทียมหาญ ยังคงพลิกซ้ายพลิกขวาตรวจดูโดยละเอียดแล้ว ส่งเสียงรำพึงกับตัวเอง

"นับว่าพิกลจนบัดชบจริง ๆ ม้าทุกตัวต่างมีเหงื่อไคลจนขนเปียกชุ่มโชก คาดว่าต้องวิ่งมาในระยะทางสุดแสนไกล แต่ไฉนจึงเจียบังนี้ไม่มีคนแลลสักผู้หนึ่ง ย่อมไม่ผิดกับเป็นม้าที่คลุ้มคลั่ง ออกมาวิ่งเปะปะ่วนวายในภูเขานี้เอง..."

ตอนนั้น มีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งลงมาจากบนเขาด้วยความเร็วไม่ผิดคาด ตกจากฟ้า เมื่อทรงร่างจึงเห็นรูปกายสูงโปร่ง สวมอาภรณ์ดำเป็นมัน ้วยกลาง

คนเท่านั้น

มันพอทรงร่าง กวาดตาที่เป็นประกายคมกล้ามองรอบข้างแล้วส่งเสียง
หนัก ๆ

“ลี้มเทาะจู้ พบเห็นที่ใดสะดุดตา ?”

กระยาจกณกรรจ์ที่ทำการปักปืนเทียมหาญ มีตำแหน่งถึงหัวหน้าสาขาเซลล์
ได้น้อมกายรายงานต่อคนชุดดำที่ลงมา

“น้อมเรียนท่านรองปิงจู้แซ่เตี้ย เมื่อครู่ข้าพเจ้าพบเห็น เบื้องหน้ามี
ฝูงละอองกระจายคละคลุ้งคลุมท้องฟ้า เสียงผีเห่ามាំถึงเร็วสะเทือนเลื่อนลั่น
คาดว่าอาจจะเป็นกำลังหนุนของพวกเดนตายแนฮั่นปิง ไหนเลยจะคาด...”

รายงานมิทันจบความ คนชุดดำโบกมือสอตขึ้น

“เหล่านีเราต่างทราบแล้ว... ลี้มเทาะจู้ ที่นี้มอบหมายให้ท่านเป็นผู้วางกำลัง
ป้องกัน อย่างไรต้องระมัดระวังให้ต้นตัวไว้ตลอดเวลา”

มันกวาดตามองรอบข้างแล้ว ถอนหายใจเบา ๆ กล่าวต่อ

“โอ... แนฮั่นปิงสามารถมีเกียรติภูมิในวงพวกนักเลงถึงระดับนี้ มีใช้ตะ
ต้องตอแยง่ายตายจริง ๆ พวกเราโหมกำลังจูโจมช่วยหังซัวจึงมาครึ่งวันแล้ว
แต่กระทั่งประตูด่านแรกก็ยังไม้อาจหลายเข้าไปได้ กลับต้องบาดเจ็บล้มตายไป
มากมายหลายคน...”

ลี้มเทาะจู้ส่งเสียงเบา ๆ บ้าง

“รองปิงจู้ นี่กลับเป็นความจริงอยู่ อาศัยปฏิบัติการที่รวดเร็ว ระเบียบ
ที่เข้มงวดกดขี่ของฝ่ายมัน ก็เป็นที่ไม่มีค่ายสำนักใดในแผ่นดินจะสามารถทัด
เทียมได้ พวกเราที่มีถึงสามร้อยกว่าคน พลันโหมกำลังมาจูโจม โดยพวกมัน
มีทันจะรับมือป้องกัน ทั้งภายในยังมีกำลังเปราะบางอย่างยิ่งอีกด้วย เข้าใจว่า
ต้องสำเร็จโดยฉับพลันง่ายตาย โอ... ไหนเลยจะคาด เพียงด้านทางรอบ ๆ นอก
จูโจมเข้ามาถึงบนภูเขา ก็สูญเสียชีวิตฝ่ายเราถึงแปดสิบกว่าคนแล้ว”

คำสนทนาของทั้งสองนี้ คล้ายเป็นน้ำทิพย์ขโมยใจของพวกแนฮั่นปิง
ที่ชุมนุมอยู่ในพงหญ้าไม่ห่างไกลนัก ต่างลอบระบายลมจากปากยาว ๆ ทราบว่า
เก้านักใหญ่ยังไม่ถูกจูโจมพังทลาย นับเป็นโชคในเคราะห์ที่ได้แล้วจริง ๆ

ตอนนั้น ชายกลางคนชุดดำกวาดตามองรอบข้างอีกครั้ง จึงได้กล่าว

“ลี้มเหาะจู มาหลังเปล่าทั้งสิบสี่ตัวนี้ มาโดยพิกลผิดธรรมดาเกินไป ท่านจะต้องคอยระวังให้มากไว้ อาจมีคนของแนฮั่นปึงลอบเร้นเข้ามา ควรทราบ ว่าก๊วยปึงจูกำลังปรึกษากับท่านประมุขใหญ่ จะใช้อาวุธไฟจูโจมเยี่ยงไร จึงทลาย เข้าในฮั่วยหังซัวจึงได้ โอ... นึกมาถึง เอ็กจ้วยเจ็กเจ้าไค่นั้น จะร้ายกาจปานนี้ จริง ๆ ทิปี้ซึกไกว่ย้งหนึ่งในสามเจิ้งเล่าของกระยาจกภาคเหนือ มีพลังฝีมือ ที่สูงเยี่ยมเพียงใดแล้ว ถึงกับต่อสู้ไม่เกินสองร้อยกระบวนท่า ก็ถูกฝ่ามือผู้อื่น ฟาดบาดเจ็บสาหัส...”

ลี้เจ็กกิ้งในพงพญาจับตาคมกล้ามองมาทางภายนอกแน่วหนึ่ง สงบฟัง เสียงสนทนาของทั้งสองจนจจจ่อ

ตอนนั้น ชิกซัวะเกี่ยมไว้น้ำฮั่นได้ส่งเสียงทางลมปราณ

“ปึงจู ชายกลางคนชุดดำผู้นั้นคือรองประมุขพรรคตุงอี่ปึงของกระยาจก ภาคใต้ นามเตี้ยอัถ้ฉายาเอ็กอี่เง็กไฮ้ว (เสือหยกเสือดำ) ส่วนชายฉกรรจ์ที่เป็น เทาะจูเซ่ลิม่นั้น ข้าพเจ้าก็รู้จัก มันนามลี้มเหาะจูก๊วยฉ่ายซึ่งจันตุยฮวง (ดาพิพย์ โล่ลม) เป็นหัวหน้าสาขาของเสฉวนพรรคตุงอี่ปึง...”

ไว้น้ำฮั่นที่คลุกคลีในวงพวงนักเลงมานานปี ท่องเที่ยวทั่วทั้งใต้เจ็ดเหนือ หกสิบสามมณฑล มีความรอบรู้กว้างขวางลึกซึ้ง ชนชวานักเลงที่พอมือช้อยู่บ้าง ไว้น้ำฮั่นต่างรู้จักจนแทบทั่วถ้วน

ลี้เจ็กกิ้งส่งเสียงทางลมปราณบ้าง

“ฟังคำสนทนาของทั้งสอง สำนักใหญ่คล้ายดังยังไม่ถูกจูโจมถูกยึดครอง พวกเราจะต้องดำเนินการเคลื่อนไหวในทันที เพื่อมิต้องรอพวกมันปรึกษาวีธี ใช้อาวุธไฟจูโจมสำเร็จ ซึ่งนั่นยังจะต้องตึงมือกว่านี้อีกมากแล้ว”

ก๊วยกุนที่อยู่ด้านข้าง ส่งเสียงทางลมปราณขึ้นบ้าง

“แนวป้องกันของฝ่ายตรงข้ามก็นับว่าเข้มแข็งอย่างยิ่งจริง ๆ ถึงกับ สามารถรอดหูตาของสาขาพรรคเราในที่ทางต่าง ๆ ได้ ตามความเห็นของข้าพเจ้า ตอนนี้ไม่อาจชักช้ารือ ขอให้ปึงจูโปรดได้วางแผนทั้งมวลออกคำสั่งดำเนินการเคลื่อนไหวโดยด่วนที่สุดด้วย”

ลี้เจ็กกิ้งครุ่นคิดชั่ววูบ จึงแน่นเสียงหนัก ๆ

“ขอเชิญก๊วก้าตึง พาห้าคนของสิบสองแพรแดง เช่นฆ่าสังหารตามข้างทาง

ที่ชั้นสูงเขาสายนี้ กวาดล้างกองซุ่มของศัตรูให้หมดสิ้น เพื่อทำลายขวัญของฝ่ายตรงข้ามก่อน”

แล้วหันมาออกคำสั่งต่อโจรน้ำฮั่น

“โจรตั้งจู่กับซิวจ้วยได้ชื่อ โปรดแสดงวิชาตัวเบา ไปตามทางลับขึ้นสู่หน้าซุ้มประตูใหญ่ คอยหาโอกาสแทรกซึมเข้าไปในแนวศัตรู แล้วเข่นฆ่าสังหารโดยไม่ต้องอ้อมมือออกมา เพื่อก่อความหุนหาวของศัตรูให้ปั่นป่วนวุ่นวาย”

แล้วหันมาสั่งต่อฉินกี

“มอบหมายให้เขาตั้งจู่กับฉินตั้งจู่ พาเสียงจู่ที่เหลืออีกสี่ท่านนี้ บุกทะลุเข้าไปตามทางใหญ่โดยเปิดเผย เมื่อคนของทั้งสามฝ่ายสมทบกันแล้ว ร่วมกำลังกับผู้ที่อยู่ในตึกติดใต้ศัตรูให้กราดเกรี้ยวดุเดือดที่สุด”

ทุกคนต่างผงกศีรษะรับคำสั่ง กู้จื่อทวนและโจรน้ำฮั่นพาผู้ใต้บังคับบัญชาเลอบเร้นออกจากที่ซ่อนไปทันที

ชั่วครู่ให้หลัง ลี้เจ็กลิ่งจึงขัดสัญญาณส่งข่าวพลีที่เป็นรหัสของแนฮั่นปึงขึ้นอากาศ

ซังเลียงเจี่ยเขาป่วยตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว ขัดสัญญาณไฟขึ้นไปดอกหนึ่งเช่นกัน

เปลวไฟสีแดงเป็นประกาย ระเบิดกลางอากาศจนคล้ายอาทิตย์ดวงใหญ่ เป็นเป็นรหัสเริ่มเปิดฉากการจู่โจม ส่วนบนท้องฟ้าอีกด้านหนึ่ง มีประกายไฟสีทมิฬสลับขาวกระจายเป็นกลุ่มก้อนใหญ่ นั่นเป็นรหัสบอกให้พวกผู้อยู่ภายในได้ทราบ กำลังหนุนได้กลับมาถึงช่วยหวังซิวจิ้งแล้ว

สัญญาณไฟทั้งสองพอร์ระเบิดขึ้นในอากาศ รอบข้างพลันมีเสียงเข่นฆ่าดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นทันที

ลี้เจ็กลิ่งโผนคว้นออกจากพงหญ้า ผู้เคราะห์ร้ายที่ประจันหน้าก่อน เป็นพวกโจรพรครกระยาจกสองคนซึ่งตระหนกจนปากอ้าตาเหลือกล้าง จึงถูกฟาดแล้วกระเด็นออกไป ขาดใจตายโดยยังมีทันร่วงหล่นถึงพื้น

ซังเลียงเจี่ยเขาป่วย ตัวนฮั่นเปียฉินกี ก็พาเสียงจู่อีกสี่คน ฝ่ามือตบฟาดเท้าเตะตีบ ประกายอาวุธแปลบปลาบเจิดจ้าบาดตา ดุจดั่งเป็นพญาคัมภีร์ร้ายทลายออกจากกรง เข่นฆ่าตามทางใหญ่ขึ้นไปสู่บนภูเขาโดยโหดเหี้ยมยิ่งนัก

มือเกาทัณฑ์ที่ซ่อนอยู่ในพวงกุญแจสองฟากข้างทางตอนนั้น พวกมันส่งเสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยองอยู่ไม่ขาดระยะ

และเห็นเงาร่างคนปลิวกระเด็น ทำโลหิตสาครกระจาย กู้จิกุนและอีกห้าคนของสิบสองแพรวแดง ได้ทะลวงแนวจนกระจายออกมาช่องหนึ่งแล้ว

ศิษย์พรรคกระยาจกที่มีทันบดป้องรับมือ จึงกลายเป็นฝูงแกะที่ถูกพยัคฆ์ร้ายโถมเข้าตะปบสังหาร ผู้ที่ซ่อนอยู่ในสถานที่ลับตา พวกมันกระจายหลบหนีอย่างไม่คิดชีวิตทันที

ความหวาดหวั่นขวัญผ่อของพวกมัน ถึงกับลืมนิ่งเกาทัณฑ์ออกป้องกันตัวไปแล้ว

ลี้มเอียงกู่ที่เป็นหัวหน้า ในยามแตกตื่นงุนงง ยังคงเดือดดาลจนตาเหลือกถลน คำรามสุดเสียงแล้วโถมเข้ามาหาลี้เจ็กอย่างดุเดือด

ลี้เจ็กถึงหัวร่อแค้น ๆ พลั้วควับออกด้านข้างตั้งเป็นภูตพราย ทั้งยังส่งเสียงเย้ยหยัน

“ลี้มเกาะจู ที่แท้ท่านมีฝีมือต่ำต้อยเพียงเท่านั้นเอง ?”

ลี้มเอียงกู่เป็นคนมีชื่อในพรรคตุงอี่ป่งไม่น้อย มีอำนาจควบคุมเรื่องราวภายในเขตทะเลสาบอันกว้างใหญ่ มีว่าพลั้งฝีมือหรือปัญญาความคิด ล้วนเป็นอันดับสูงได้ทั้งสิ้น

มันแม้มีตำแหน่งเพียงหัวหน้าสาขา แต่ความจริง ตำแหน่งของพรรคตุงอี่ป่ง มันเพียงต้อยกว่าเอ็กอี่เจ็กไฮ้วเตี้ยอี่ดีที่เป็นรองหัวหน้าพรรคเท่านั้น

มันในยามโหมจูโถมสุดแรง เงาร่างศัตรูพลันหายวับไป ขณะตระหนกอยู่นั้น กลับได้ยินฝ่ายตรงข้ามเย้ยหยันมา

มันเดือดดาลจนทางตาแทบฉีกขาด ตวาดสุดเสียง พร้อมกับสะบัดสองฝ่ามือฟาดกลับมาด้านหลังสุดแรง

ลี้เจ็กถึงไม่ต้องการพัวพันการต่อสู้เนิ่นนานนัก จึงแค้นหัวร่อเย้ยหยันแล้วพุ่งปราดออกไปกระหน่ำจูโถมดุจตั้งอสนีบาตฟาดลง

มาถึงยี่สิบกระบวณท่า ลี้มเอียงกู่ที่มีฉายาซึ่งงั่งตวยฮวงเจี๋ย (ฝ่ามือดาบทิพย์ไร้ลม) ก็เหงื่อกาฬแตกโชกกาย หอบหายใจถี่เร็วปานวู่วามเหนื่อย

ลี้เจ็กถึงหันเหียนเปลี่ยนที่อย่างงามสง่า เขาฝ่ามือกระจายซับซ้อนเป็น

ร้อย ๆ พัน ๆ

ในพลังที่ดังสะเทือนเลื่อนลั่น ยังมีความร้อนระอุตั้งแปลวไฟ กระแทกเข้าไปปานพะเนินเหล็กมทึมมา

ลึ้มเอียงกุ่มปล้นทวาดก้อง เส้นเลือดบนใบหน้าขึ้นเขียวโปน กระแทกฝ่ามือออกต่อต้านอย่างเหี้ยมหาญไม่กลัวตาย

ในเสียงระเบิดที่สะเทือนเลื่อนลั่น ร่างลี้เจ็กลิ่งเพียงสายไปมาวูบเดียว แต่ลึ้มเอียงกุ่มแผ่ร่องเสียงโหยหวน ปลิวละลือออกไปไกลกว่าสือว

ร่างกลางอากาศของมันพลิกไปมาสองตลบ โลหิตที่กระอักจากปากกระจายดุจกับท่าฝน ร่วงฟาดกับพื้นดังสนั่นหวั่นไหว

บริวารหลายคนของพรรคกระยาจกที่ยืนดู เมื่อเห็นต่างต้องตระหนกจนขวัญโมยบินจากร่าง แผ่ร่องเสียงประหลาดพิกล พุ่งตัวหนีกันเป็นโกลาหลวาวกระต่ายหนีพยัคฆ์ร้าย

ใบหน้าลี้เจ็กลิ่งอำมหิตจนเย็นชา กวาดตามองวูบหนึ่งแล้วทวาด

“มุสิกชีซลาด ยังไม่รีบหนีอาชีวิตรอด หรือต้องรอให้เราบังจู้ลงมือเลือกใส่พวกเจ้าเข้านรกจริง ๆ ?”

ผู้คนของพรรคกระยาจกและเฮ็กก็ปังพอได้ยินชัดเจน ต่างคล้ายถูกน้ำเย็นสาดใส่ สยิวกายด้วยความหนาวเหน็บแล้ว เร่งฝีเท้าหนีจนสุดกำลังที่มี

มุมปากลี้เจ็กลิ่งมีรอยยิ้มเล็กน้อย โฉบคว้าก็พุ่งไปไกลกว่าสือวทันที่

ตอนนั้น เสียงเช่นผ่าทางรอบข้าง สะเทือนเลื่อนลั่นปานฟ้าถล่มดินหลายเสียงอาวุธที่ปะทะกันสนั่นหวั่นไหวอยู่ไม่ขาดหู นับเป็นสถานการณ์ที่ปั่นป่วนจนวุ่นวายอย่างยิ่งแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งเกร็งลมปราณ ภูเสียงกราดเกรี้ยวกังวานออกไป ร่างคล้ายตั้งสลายเป็นนางสีชาว พุ่งขึ้นเบื้องบนจนดูไม่ออกว่าเป็นร่างคนหรือประกายสายฟ้า

ที่ซึ่งผ่าน มิว่าเป็นบริวารพรรคกระยาจกหรือเป็นเฮ็กก็ปัง ต่างถูกอาณาภที่ยิ่งยงครอบคลุมฟ้าดิน เช่นผ่าสังหารจนกระจัดกระจายตั้งใบไม้ร่วงเฉีวงแผ่ร่องโหยหวนระงมไปทั่วทั้งเส้นทางกว้างใหญ่

ไปยี่ปี่ชิงชะงูจือกุนก็ได้แสดงอาณาภที่คล้ายทหารเทพยดา ร่างสูงใหญ่สวมเสื้อยาวแดงฉานปานแปลวไฟของท่าน ทะยานออกพร้อมกับพลังลม

ที่ตั้งสะท้อนเลื่อนลั่น สองฝ่ามือกระหน่ำพล้ง คล้ายขวานเทพดาจามลงมา
เจี๊ยงเล่าสองคนของพรรคกระยาจก ถึงกับต่อต้านเพียงสิบกว่ากระบวนท่า ก็พา
กันถูกฟาดตายคามือไปโดยง่ายดาย

ห้าคนของสิบสองแพรแดงที่รอดชีวิต มือกุมก้อนเงินปลายแหลม ฟาด
ระยะไกลทะลวงแทงระยะใกล้ เลื้อยเกาะทองคำที่สวมใส่เป็นประกายในแสง
อาทิตย์จนวูบวาบบาดตา แพรแดงที่โพกศีรษะพลั่วปลิวไสว นับเป็นอาณูภาพ
ที่อาจหาญจนผู้คนต้องหวาดหวั่นขวัญผ่อ

ลี้เจี๊วงลี้เงยหน้ามองแวบหนึ่ง ตัวนูนขึ้นเปียฉี่นก็ กำลังต่อสู้กับเจี๊ยงเล่า
สามคนของพรรคตงอี่ปิงภาคใต้ แต่ละคนต่างปะเทือกเลื้อยอยู่สิบเอ็ดแผ่น

รอบข้างยังมีศิษย์พรรคกระยาจกอีกหลายสิบคน ให้อึ้งสนับสนุน
เจี๊ยงเล่าของพวกมันจนสะท้อนเลื่อนลั่น

ซังเลียงเจี๊ยงเขาป่วยกลับถูกเหิกอี่เง็กโ้วเตี้ยอี่ตี่รองประมุขพรรคตงอี่ปิง
สกัดไว้ ประทัดประหารกันจนอ้ามหิตุดันอยู่เช่นกัน

เฮียงจู้ฮักสี่คนนั้นแยกกันถูกบริวารเหิกก็ปิง และพรรคกระยาจกที่มี
พล้งมีมือไม้ต้ออีกหลายสิบคนล้อมไว้ อาบเลือดสู้ตายโดยไม่หวาดหวั่นขวัญเสีย

ลี้เจี๊วงลี้พริ้มตาลงอชิษฐานในใจ

‘ขอให้สามารถฆ่าหนึ่งคู่ขวัญร่อย บรรดาศัตรูต่างระยอ โอ... เราก็ไม่
ต้องเช่นฆ่าสังหารให้เป็นบาปกรรมเกินไปนักเลย’

ขณะเวลานั้น มีเสียงร้องที่กราดเกรี้ยวโหยหวนแว่วมาจนสะท้านใจ

ลี้เจี๊วงลี้พลันลืมหันตา พบเห็นเฮียงจู้ของตนผู้หนึ่งทอดซากลงแนบกับพื้น

ลี้เจี๊วงลี้ใจสั่นสะท้าน พลันตวาดก้องดังฟ้าร้อง สะบัดฝ่ามือฟาดออกไป
ไปสุดแรงทันที

พล้งที่คล้ายมรสมุโหมกระหน่ำทะลักออกไปรวดเร็ว เสียงแผดร้องดัง
ติดต่อกัน คิษย์พรรคกระยาจกล้มลงไปอีกสิบกว่าคน

ลี้เจี๊วงลี้มีหยุดยั้งรือ ร่วงฟุ้งปราด ๆ ดุจสายฟ้า ชันหัวหน้าหมูของ
เหิกก็ปิงสองคนถูกพล้งฝ่าอากาศอันดุตัน ฟาดกระเด็นลงไปจากภูเขา

จากนั้น มีเสียงครางด้วยความเจ็บปวดดังขึ้นทางด้านหลัง เจี๊ยงเล่า
ของตงอี่ปิงคนหนึ่งถูกฝ่ามืออั้งซัวเจี๊ยงของฉี่นก็ฟาดตายคาที่ไป

ฉันก็ควงสองฝ่ามือดุจกังหันในพายุ คุกคามคู่มืออีกสองคนจนถอยร่น
ตลอดเวลา ที่ทำหาวาดหัวจนละลายลาล้าง ฉันก็ทวาดเสียงก้อง

"สหาย หากยังไม่สำนึกตัวล่าถอยไป อย่าได้ตำหนิฉันก็อำมหิตโหด
เหี้ยม..."

ในจิตใจของฉันก็ ไม่ต้องการให้สองมือของตัวเองแปดเปื้อนโลหิตมาก
มายนักเช่นกัน

ดังนั้น จึงหวังให้ศัตรูที่เบื้องหน้าสามารถสำนึกตัวล่าถอยไป แต่ทว่า
ฉันก็ออกจะครุ่นคิดเข้าข้างตัวเองมากไป

บริวารพรรคกระยาจกและเอิกก็ปัง เท้าที่รวมกำลังกันยกมาโหมจูโจม
หรานี้ นอกจากล้าแก่คนคราก่อนแล้ว จุดมุ่งหมายสำคัญ ยังคิดจะกอบกู้
บ่यरติภูมิในกาลก่อนที่สูญเสียไป พวกมันต่างตั้งใจทุ่มเทชีวิตเข้าเสี่ยงกันครั้ง
สุดท้าย ไม่ถึงที่สุดไหนเลยจะยอมยุติกลางคัน

อย่าว่าแต่สถานการณ์ตอนนี้ยุ่งวุ่นวาย ยังมีอาจบ่งชี้แน่ชัด ฝ่ายใดจะมี
ชัยในบั้นปลาย ?

เจียงเล่าสองคนของพรรคตงอี่ปัง ยังคงเวียนขริบมิสงเสียง รวมกำลัง
ต้านทานการจูโจมของฉันก็ แน่นอน ตอนนี้พวกมันไม่มีกำลังพอจะตีได้ได้แล้ว

ลีเจ็กถึงแก่เสียงเย็นชา โฉบปราดไปด้วยพลังอันรุนแรง เข้าใส่บรรดา
ศัตรูที่เกาะกลุ่มกันโห่ร้องอยู่ทางข้างกายฉันก็

บริวารพรรคกระยาจกที่เกาะกลุ่มจึงกลายเป็นใบไม้ในสายลม ถูกจับ
เหวี่ยงขึ้นอากาศติดต่อกัน เสียงแผดร้องโห่หวน เสียงแผดคำด้วยความ
เหือดดาล ดังสับสนจนอลหม่านไปทั้งบริเวณ

ซังเลียงเจียเฮาป่วยทุ้มเทกำลังต่อสู้กับเอิกอี่เจ็กไช้วเตี้ยอี่ตีมารวมร้อย
กระบวนท่าแล้ว

ทั้งสองเป็นศัตรูเก่าของเมื่อสิบห้าปีก่อน เมื่อมาพบพานกันในสภาพเช่น
นี้ ย่อมมีความอาฆาตแค้นทั้งเก่าและใหม่พลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง จึงโหมเข้าประ-
ทัดประหารกันโดยอำมหิตดุจดัน ไม่มีทางจะคลี่คลายเลิกราได้แล้ว

เฮาป่วยที่โหมกระหน่ำอย่างไม่คิดชีวิต พลังหัวร่อฮาฮากล่าว

"สหายเก่า ตอนนี้ท่านยังไปกรูมกริมตามช่องอีกหรือไม่ ? หนึ่งเท้าที่

เล่าสู่เตะใส่กันทานเมื่อสิบห้าปีก่อน คิดว่าท่านตอนนี้ยังคงจำได้ ?

เตี้ยอิตีกระหน่ำไปเจ็ดฝ่ามือห้าเท้าแล้ว แค้นเสียงเย็นชา

“เขาผู้จ้อ ท่านถูกแก้วมือขุนบ้ออ้วยอ๋เปปเทออกจากบัลลังก์เม่งจู้ดจกับ
สุนัขถูกล่ล่า มิเห็นว่าจะมีเกียรติกว่าเราสักเท่าใด ?”

เขาป่วยที่ถูกสะกิดแผล ต้องเดือดดาลจนตวาดสุดเสียง

“เตี้ยอิตี วันนี้จะต้องให้ท่านรู้ไว้ เขาผู้จ้อไข่มือนาภาพเช่นดั่งครั้งก่อน
เหลืออยู่อีกหรือไม่ ?”

ปากส่งเสียง มือขวาใช้กระบวันท่าเล้งเบ๊เซียงคง (มังกรร่อนฟ้า) ฝ่ามือ
ซ้ายกระแทกตรง ๆ ไปในกระบวนท่าทลายวังมังกร

พลั้งหนักหน่วงมหาศาลสองชุม คุกคามจนเตี้ยอิตีต้องกระโดดหลบหลีก
มิกำลังด้านรับโดยหักโหมตรง ๆ

ในด้านนี้ ลิ้งเกิ้ลได้ชักไม้เท้าเซียงซิวไกร้ออกมา โคมทะลวงเข้าไปใน
กลุ่มบริวารพรรคกระยาจกและเอ็กกีปึงอย่างดุดัน

ฟาดติดต่อกันหลายครั้งแล้ว เลื่อสืชาวสะอาดที่สวมใส่ กลับกลายเป็น
สีแดงฉานด้วยคราบโลหิตของศัตรูที่กระเซ็นมา

ตอนนั้น บริวารพรรคกระยาจกและเอ็กกีปึงที่วางกำลังป้องกันทางขึ้นไป
บนหมู่ตึกฮ้วยหังซัวจิ้ง ถูกกระหน่ำจนบาดเจ็บล้มตายยับเยิน เป็นสภาพสยด
สยองจนน่าอนาถยิ่ง

มีเพียงผู้ต้อรันอีกจำนวนน้อยเท่านั้น ที่ยังก่ดพันต่อสู้ไม่คิดชีวิต

ทันใดนั้น ภายใต้มุมประตูของฮ้วยหังซัวจิ้งซึ่งอยู่สุดปลายของทางภูเขา
สายนี้ มีพลุไฟหลายหลากสีพุ่งขึ้นสู่อากาศอีกดอกหนึ่ง แล้วจึงมีเสียงโห่ร้อง
เช่นฆ้องดังสะเทือนเลื่อนลั่นตามมา

เสียงตวาดที่เกรี้ยวกราดลึบสนดังขึ้น แลเห็นแต่ไกล หน้าประตูใหญ่
ของหมู่ตึก มีผู้คนฮือออกมาดูขย้าน้ำป่า ประกายอาวุธเจิดจ้าในแสงอาทิตย์
พริบตานั่น เปิดฉากการตะลุมบอนที่โหดเลือดขึ้นอีกบริเวณหนึ่ง

ลิ้งเกิ้ลฟาดบริวารพรรคเอ็กกีปึงสองคนปลิวออกไป แล้วส่งเสียงกึกก้อง
กังวาน

“เขยตีทั้งหลาย ขุนตั้งจู้ของพรรคเราได้คุมคนขนฆ่าออกมาแล้ว พวก

มาร่วมแรงร่วมใจ ขับไล่ศัตรูลงจากไฮ้เอี้ยงชั่วให้ได้”

บริวารพรรคแนฮั่นปึงต่างพากันรับคำสั่งเสียงกระหึ่ม แต่ละคนกลายเป็น
พนักศัลยกรรมคลั่ง โถมทะลวงขึ้นไปด้วยเสียงสะท้อนเลื่อนลั่นปานฟ้าถล่ม

ลี้เจี๋ยลี้งเตะปลายเท้ากระโดดโลดแล่นไม่กี่ครา ก็พุ่งหน้าไปจุดดาว
ทงจากฟ้า

กวาดตามองรอบข้าง เห็นประตูทองเหลืองมโหฬารของฮั่วหย่งฮั่วจิ้งถูก
เปิดออกกว้างทั้งสองบาน คิษย์แนฮั่นปึงที่อาภรณ์รัดกุมสีเดียว เช่นฆ่าสังหาร
กับคิษย์พรรคกระยาจกและเอ็กกี้ปึงที่สวมสีดำจนซุลมุนวุ่นวาย บ้างเป็นกลุ่ม
ทะลุบ่อนกัน บ้างจับคู่ตัวต่อตัว

ประมุขใหญ่ของพรรคกระยาจกแนมื่นซีกเขี้ยวแกมงู กำลังแลกชีวิต
กับเอ็กจี้เจ็กเจ้าชุนฮั่งอย่างต้องการให้ตายไปฝากฝ่ายหนึ่ง

ทั้งสองฝ่ายล้วนโหมเข้าปะทะกันตรง ๆ ไม่มียินยอมให้ฝ่ายตรงข้ามได้
หลบหลีกเลยแม้สักครั้งก้าว

ทิเอ็กกิมเจิ้งโจ้วแปะชีวิตที่ผมเหลืองตาแดงกระโดดโลดแล่นดังสายฟ้า
ทะนองฝน ต่อต้านกับเจี๊ยะเล้าสองคนของพรรคตุงอู๊ปึงอย่างเข้มแข็ง

ทันใดนั้น มีเสียงทวาดด้วยโทะสะดังมา แล้วเสียงแหบห้าวที่คล้ายล่อ
แตกดังขึ้น

“อุบาทว์บัดซบ วันนี้บิดาต้องให้พวกเจ้าได้รู้จัก เราอยู่ได้วันไซ้ซุกหัว
กยูในรัง มิกล้าออกมาต่อสู้จริงหรือไม่?”

ลี้เจี๋ยลี้งมองไปที่ต้นเสียง เห็นอยู่ได้วันที่สูงใหญ่ศีรษะล้าน กำลังเคลื่อนไหว
กายที่คล้ายหอยเหล็กครึ่งท่อน กระหน้าทั้งเท้าทั้งมือเข้าใส่บรรดาพวกอาภรณ์ดำ
อย่างอ้ามหิตุดัน

พลั้งฝ่ามือที่คล้ายภูเขาถล่ม ทะลักออกไปด้วยเสียงครืนครืนนำหาวด
หวั่นสยองขวัญยิ่ง

พวกอาภรณ์ดำของตุงอู๊ปึงและเอ็กกี้ปึง ไม่มีผู้ใดสามารถร่อนหน้าต้านทาน
ท่า่งกระจายออกเป็นสองฟากข้าง อยู่ได้วันจึงทะลวงด้วยความลำพอง

แล้วทิบซีกไกว้อย่างหนึ่ง ในสามเจี๊ยะเล้าพรรคกระยาจกภาคเหนือ ทะยาน
เข้าด้านรับอยู่ได้วันไว้ทันที

ไก่อังแม้จะมีพลังแขนเหล็กที่สามารถทะลวงของแข็งทุกประการได้
ตอนนี้ก็ยิ่งถูกกระหน่ำจนต่อต้านไม่หยุด ต้องหลบซ้ายหลีกขวาด้วยสภาพที่
ทุลักทุเลอย่างยิ่ง

ใบหน้าที่ดำคล้ำของมันมีเหงื่อซึมออกมาเป็นมันระยับแล้ว

ลิ้งกิ้งกวาดตามองรอบข้าง แทบต้องหัวร่อด้วยความขบขัน

ที่แท้เขี่ยมันสุดชีวิตวิ่งไล่ต้อนซึ่งมาเสริมกำลังตามทางลับ กำลังใช้พลัง
พระธรรมใหญ่มหิมา ต่อสู้กับศิษย์อาวูโสที่รอดชีวิตเหลืออยู่สี่คนของพรรค
กระยาจก

พลังพลังที่กระจายออกมา หนักหน่วงรุนแรงจนคุกคามทั้งสี่ต้องปั่นป่วน
วุ่นวาย รับมือด้วยความลำบากยากเข็ญ

ชีวิตวิ่งไล่ต้อนหัวร่อจนปากกว้างแล้วกล่าว

“เราว่าประสพที่ขอทานทั้งสี่ ในความเห็นของอาตมา ท่านทั้งหลายยัง
ต้องกลับสำนักไปคร่ำเคร่งฝึกปรืออีกสิบปี มิเช่นนั้น อาศัยความสามารถเพียง
น้อยนิดนี้ ยากยิ่งจะเสนอหน้ามาให้ทุเรศตา...”

ลิ้งกิ้งลอบหัวเราะเบา ๆ กุมเขี่ยชั่วไวกวเดินช้า ๆ เข้าไปในบริเวณต่อสู้

ทางด้านซ้ายของซุ้มประตูใหญ่ เป็นการต่อสู้ที่อำมหิตดุเดือดจนผู้คนเห็น
ต้องจิตใจสะท้านอีกกลุ่มหนึ่ง

ที่แท้คู่ต่อสู้ทั้งสองคือซิกซเวเกี่ยมโจ้วนำฮั่นกับเทาเซ็ง (อูฐเทพเจ้า)
ก้วยฮุยที่เป็นประมุขพรรคตงอี่ปึงของกระยาจกภาคใต้

ก้วยฮุยแม้หลังค่อมเป็นโหนกสูง แต่มิได้กระทบกระเทือนต่อท่าร่าง
ที่แคล่วคล่องว่องไวของมันเลย

ตอนนี้ มันกำลังควงกระบองเหล็กที่ทางหัวสลักเป็นรูปพยัคฆ์ร้ายสี่ตา
มะเมื่อม ต่อสู้กับโจ้วนำฮั่นจนเงาสว่างพลุกพล่านสับสน อำมหิตดุเดือดสุดเปรียบ
ประมาณ

ลิ้งกิ้งพอเห็นฝีมือของก้วยฮุยกราดเกรี้ยวดุเดือด กระบวนท่าประหลาด
พิศดาร ทราบทันทีว่าผู้นี้ต้องมีพลังฝีมือสูงส่งถึงระดับเลิศแล้ว

ซิกซเวเกี่ยมที่ต่อสู้ตัวต่อตัว ยังมีทีท่าหนักหน่วงกินแรงอย่างยิ่งจน
เห็นชัด

แต่ทว่า ในกระบวนการทำกระบี่ของโจ้วนำฮุ้น ยังมีสภาพเหนือกว่าก๊วยฮุย อีกชั้นหนึ่งอย่างแน่ชัด ในการรุกรบตีโต้ที่ดุเดือด เริ่มพอจะเห็นท่าร่างของก๊วยฮุย มิได้แคล้วคล่องปราดเปรียวดังแรกเริ่มแล้ว

ลี้เจี๋ยลี้พลันได้คิด ‘โฉนไม่เห็นมั่วฮุ้นเดียวแป๊ะเอ็งประมุขพรรคเหิกก็บัง ต่อสู้ในบริเวณนี้ ?’

เมื่อได้คิดริบกวาดตามอง ตอนนั้น รอบข้างมีแต่เงาร่างคนพลุกพล่าน สับสน เสียงเช่นฆาตเคียวเคลื่อนลั่นปานฟ้าถล่ม โลหิตสด ๆ สีแดงฉาน เศษ อยั่วระที่นำสยดสยอง กระจัดกระจายอยู่ทั่วบริเวณ

บริวารของทั้งสองฝ่ายคล้ายตั้งสฤษฎ์สิ้นสัมปัญญะแล้ว ต่างประหัตประหารกันปานคลุ้มคลั่ง อาวุธล้วนโหมเข้าใส่จุดสำคัญของฝ่ายตรงข้าม

ปากแต่ละคนชูคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหว หัวงสมองของแต่ละคนมีแต่ความคิด “ฆ่า” ฝ่ายตรงข้ามให้ได้เท่านั้น

ความสยดสยองของบริเวณต่อสู้ เพียงพอจะให้ผู้ขวัญอ่อนพอเห็น ต้องสลบสลบอย่างแน่นอน

แสงอาทิตย์สลับมืดไป ในบ้ายคล้อยใกล้สนธยา ทั้งสองฝ่ายยังคงทำหั่นกันด้วยความโหดเหี้ยมจนน่าอนาถยิ่ง

บทที่ 37

หักหาญผลาญชีวิต

ทันใดนั้น กุโจกุนที่รูปร่างสูงใหญ่ สวมเสื้อแดงฉาน
บุคลิกองอาจสง่างามเกรงขาม ได้พาหาคณของสิบสองแพรแดง
ทะยานมาด้วยความรวดเร็วปานพระเนินเหล็กวิ่งหล่น

เลื่อยาวสีแดงของท่านถูกโลหิตสด ๆ ซโลมจนเปียกชื้นไปทั้งร่าง พอ
ทะยานขึ้นมานับเขาได้ ส่งเสียงกู่ยาวที่กราดเกรี้ยวสยของขวัญ ร่างสูงใหญ่
พอมุนขยับ ฉาบทองเหลืองใหญ่มหึมาประกายแวววาวสามข้าง หมุนคว้าง
ออกไปทันที

สองฝ่ามือเจ็ดฉาบของเป่ย์ปี้ซิงชะวะ (เทพอสูรแปดแขน) เป็นสุดยอดไม้
ตายที่ชนชาวบูลิ้มทั้งฝ่ายซ่มมะและอธรรม เพียงได้ยืนกี่ขวัญฟ่อมานานปีแล้ว

เมื่อถูกขัดออกมาในสภาพที่ต่างฝ่ายเสี่ยงชีวิตกันนี้ ยังมีอานุภาพกราด
เกรี้ยวแข่งขันมีอาจต่อต้านทำลาย

ฉาบทองเหลืองทั้งสามข้างพุ่งไปด้วยความเร็วนำสะท้านขวัญ เข้าไปใน
กลุ่มของพวกศิษย์พรรคกระยาจก

พริบตาหนึ่ง เสียงแผดร้องดังติดต่อกัน ฉาบทองเหลืองแวววาวกลายเป็น

เป็นสีแดงฉานไปแล้ว

แต่ฉาบทองเหลืองทั้งสาม ยังคงหมุนรวดเร็วดังเดิม กรัดตัดทุกสรรพ-
สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าดูกับมีชีวิตก็ปาน

ฝีมือฉาบของกั๊วจิอุนลึกล้ำพิสดารถึงที่สุดแล้วจริง ๆ ชัดออกไปแต่ละ
ครั้ง ต่างอัดกำลังภายในไว้ที่ตัวฉาบ ดังนั้น ฉาบจึงสามารถหมุนวนได้เนิ่น
นานไม่ร่วงหล่น ฉวัดเฉวียนไปมาจนผู้คนยากจะป้องกันได้รัดกุม

สามฉาบของกั๊วจิอุนพอชัดออกไป ก็เบี่ยงตาตวาดสุดเสียง

“เยียดทั้งหลาย อย่าได้ปล่อยผู้ใดของเอ็งก็ปังไป พวกเราจะต้องนำ
โลหิตมันมาชดใช้หนี้โลหิต”

ในเสียงตวาด สองฝ่ามือได้กระหน่ำพลังที่คล้ายมรสุมคลื่นคลั่ง พริบตา
ที่ลงมือฟาดขึ้นหัวหน้าหน่วยที่พลังฝีมือไม่ต่ำของเอ็งก็ปังสามคน ปลิวกระเด็น
ออกไปไกลหลายวา

ลี้เจ็กถึงในตอนนั้นรู้สึก กั๊วจิอุนมีสภาพผิดกว่าปกติมากหลาย ถึงกับ
พลุ่งพล่านตาลเดือดจนคล้ายคลื่นคลั่งแล้วก็ปาน

ลี้เจ็กถึงได้คิดเช่นนั้น บังเกิดความรู้สึกอับถมกลั่นแกล้งหนึ่ง พลันตวาด
ก้อง พุ่งควပ်เข้าไปที่ข้างกายกั๊วจิอุนทันที

ฝ่ามือเพียงพลิกกระแทก ศิษย์พรรคกระยาจกผู้หนึ่งพลันแผ่ร่องพร้อม
กับปลิวไปไกลหลายวา

ลี้เจ็กถึงถามเสียงดังก้อง

“กั๊วจิอุน ที่เขิงเขาเกิดเรื่องราวใดกระมัง ?”

กั๊วจิอุนตาแดงฉานด้วยความแค้น เน้นกับผมเผ้าหนวดเคราสีแดงที่สั่น
ระริก เป็นสภาพน่าสะพรึงกลัวต่อผู้พบเห็นยิ่งนัก

ท่านโหมกระหน่ำใส่บริวารเอ็งก็ปังกลุ่มใหญ่อย่างตุตัน พลังร้องเสียง
เรื่อ

“ปังจิ เมื่อครูเจ้าสัตว์เดียรัจฉานมั่วซั่วเดียวแะเปะเอ็ง ใช้ฝีมือต่ำช้า
แถมอันยลอบจู้จिमออกมาจากภายในแวมิด ประทุษร้ายตัวนั้บเปี้ยฉินตั้งจิ...”

ฝ่ามือของท่านฟาดเข้าใส่ศีรษะบริวารเอ็งก็ปังผู้หนึ่งจนแทบกละเอียด
โลหิตและมันสมองกระจัดกระจาย ส่งเสียงดัง ๆ ต่อ

“ฉันตั้งใจในตอนนั้น ฟาดเจียงเล่าสองคนของพรรคตงอี่ปึงตายไป ทะลวงขึ้นมาจนใกล้ถึงไหล่เขา ในยามมีหิมะระว่าง มาตราว่าไม่ได้ตายกระสวยสะห้าน ขวัญของท่านจัดการต่อแยะเอ็งไปได้ แต่ตัวท่านกับเจ้าเดียร์จฉานแยะเอ็งพากันร่วงหล่นลงจากหน้าผา มีทราบเป็นตายร้ายดี...”

ที่แท้เขาก็ปิ้งจุ่มอู่ยืนเดียวแยะเอ็ง เมื่อทราบว่ลี้เจ็กลี้กุ่มกำลังของ แ่นฮุ้นปึงมาเสริมช่วยเหลือทัน ทราบทันที่ว่าเป็นสถานการณ์แล้วร้ายแล้ว

จริงดังคาด บรรดาแ่นฮุ้นปึงในสำนักถึงกับเปิดประตูออกมาสมทบ กระหนาบจูโจมใส่พวกฝ่ายมัน

มันที่มีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งลี้กึ่ง จึงลอบเร้นถอนตัวไปพุ่มอยู่ในข้างทาง ขึ้นภูเขา มียอมทะยานกายออกไปต่อสู้ด้วย

แยะเอ็งนั้นคำนวณไว้ได้ก่อน หากพวกแ่นฮุ้นปึงที่ยกกำลังทั้งมวลมาตีได้แล้วยังไม่สามารถเป็นฝ่ายมีเปรียบ มันก็จะเสนอตัวออกไปรวมมือกับพวก กระยาจกทั้งสองภาค ต่อต้านกับศัตรูที่เข้มแข็ง

โดยนัยกลับกัน หากพรรคแ่นฮุ้นปึงสามารถพลิกสถานการณ์ที่เพลี่ยงพล้ำกลับคืน มันก็ไม่คำนึงถึงเกียรติภูมิใด ๆ ถอนตัวหลบหน้าหนีไปเลย

ขณะที่มันแพ้งพุ่มในพุ่มไม้ไม่นาน ก็เห็นตัวแ่นฮุ้นเปี้ยฉิ่นก็ฟาดเจียงเล่าสองคนของพรรคตงอี่ปึงตายคามือ กำลังพุ่งปราด ๆ ขึ้นไปบนภูเขาดังเกาทัณฑ์ หลุดจากแหล่ง

แยะเอ็งที่พบเห็นเช่นนั้น ใช้ความคิดวูบหนึ่งก็ตกลงใจ จะใช้ฝีมืออำมหิตโหดเหี้ยมที่สุด ลอบประทุษร้ายแ่นฮุ้นเปี้ยฉิ่นก็

พอดีที่ซึ่งฉิ่นก็พุ่งกายมา เป็นหน้าผาซึ่งสูงชันเปี่ยมอันตราย

ความจริงยอดเขาเลาะ้วยชงไม่สูงเท่าใด แต่สภาพของหน้าผานี้กลับสูงชันกว่าพื้นขึ้นไปอีกสี่วาอย่างพิสดาร บอกกับความสูงของยอดเขา ก็ต้องมี ความลึกไม่ต่ำกว่ายี่สิบวา

หุบเหวทางเบื้องล่างของผา เป็นหินระเกะกระและมีเถาวัลย์ปกคลุมหนาแน่น แสดงว่าเป็นหุบเขาร้างไม่มีผู้คนย่างกราย

ฉิ่นก็ที่ต่อสู้กับสามเจียงเล่าของตงอี่ปึงมาอย่างหักโหม พลกำลังจึงเสื่อมโทรมมากหลาย กอปรกับกังวลการต่อสู้ในชั่วยห้วงชั่วจึง และมีหิมะคาดคิด

ในพุ่มหญ้าข้างทางจะมีศัตรูที่อำมหิตเลือดเย็นซ่อนอยู่

ดังนั้นเอง ม้อฮั่นเตียวแป๊ะเอ็งที่เป็นประมุขพรรคเอ็กก็ปัง มีพลังฝีมือสูงส่งกล้าแข็ง จึงสามารถใช้ค้อนป่นกระดูกของมันลอบประทุษทางด้านหลังฉันที้

การปล้นจูโงมโดยหักโหมดุดังนี้ ย่อมมีผละกำลังหนักหน่วงกว่าธรรมดาหลายเท่า ต่อให้ฉันที้มีพลังฝีมือสูงส่งกว่านี้ ยังคงถูกคามจนมือเท้าป่วนพัวพัน หลบหลีกไม่ทันทั่วทั้ง

แต่ฉันที้ก็ไม่เสียที่เป็นยอดฝีมือผู้มีลึกลับอันดับเยี่ยม ในช่วงเวลาที่รวดเร็วจนแทบไม่อาจหลบหลีกพ้น ยังคงพบเห็นช่องว่างอยู่น้อยนิด พุ่มเทก้าลังกระโดดออกไปสุดแรง

แม้เช่นนั้น การจูโงมที่กราดเกรี้ยวอำมหิต ลูกเหล็กมีหนามแหลมบนปลายอาวุธค้อนป่นกระดูกของแป๊ะเอ็ง ยังคงพาดใส่กระดูกไหล่ขาวของฉันที้แน็ดฉันที้

หนามแหลมคมของปลายค้อน ผังลึกเข้าไปในกระดูกฉันที้แทบเป็นเวลาพร้อมกัน พลังฝ่ามือของแป๊ะเอ็งกระหนาบเข้าใส่สองท่ายโครงฉันที้ก็อย่างฉันที้

ฉันที้ที่กล้าแข็ง พยายามข่มกลั้นความเจ็บปวดร้าวที่จับจิตใจเสียวทิวัดกระดูกไปอีกห้าก้าว ปล้นซัดฝ่ามือซ้ายกลับมาทางด้านหลัง

ตัวนูนแป๊ะเอ็งสามตัวพุ่งออกไปด้วยความเร็วสุดเปรียบประมาณ

พลังของกระสวยสะท้านขวัญ ฝ่าอากาศเสียงหวีดหวิน่าหวาดหวั่นพริบตาถึงเบื้องหน้าแป๊ะเอ็ง

แป๊ะเอ็งที่ปล้นใช้ฝีมือประทุษอันชั่วช้าสามานย์ได้ผล มันคาดฝันไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามที่บาดเจ็บสาหัสแล้ว ยังมีการตีโต้ที่กราดเกรี้ยวปานนี้

แป๊ะเอ็งที่มีฉายาม้อฮั่นเตียว (อินทรีคล้าเมฆา) วิชาตัวเบาของมันย่อมต้องยอดเยี่ยมเหนือธรรมดา ในยามตระหนกจนขวัญเสีย ตวาดก้องพร้อมก๊ากทะยานกายขึ้นอากาศสุดแรง

แต่ระยะที่ใกล้ปานนี้ ทั้งมันยังโถมเข้าหาอย่างรุนแรง กอปรกับฉันที้ที่บาดเจ็บสาหัสพุ่มเทศิตได้กลับไปเป็นครั้งสุดท้าย กระสวยคู่ชีวิตจึงมีอำนาจที่สุดแสนโหดเหี้ยมอำมหิต

ดังนั้นเอง ต่อให้เป๊าะเอ็งมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมเพียงใด ยังคงยากจะหลบ หลีกพ้นได้

ในเสียงแผดร้องโหยหวน กระสวยตัวนุ้้นเบียดสิบสามตัว มีเจ็ดตัวปึก เข้าไปในท้องน้อยของเป๊าะเอ็ง

พลังตัวนุ้้นเบียดกระแทกร่างเป๊าะเอ็งจนกระเด็นไกลออกไปร่วมสองวา แต่มันถึงกับยังไม่ล้มลง ยังคงยืนตัวสั่นระริกกับพื้นได้

โลหิตสด ๆ ทะลักออกจากท้องน้อยของมันดุจสายน้ำ ใบหน้าของมัน บิดเบี้ยวด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

ฉันทันทีที่อาฆาตแค้นอัดอก แม้บาดเจ็บสาหัสแล้ว ยังคงย่างสามชুমเข้าหา เป๊าะเอ็งอีกครั้ง

เป๊าะเอ็งที่บาดเจ็บสาหัสเช่นกัน ทราบว่าไม่มีทางจะต้านการจูโจมครั้งสุดท้ายของฉันทันได้ แต่ไม่มีทางหลบหลีกพ้น เพราะอยู่บนหน้าผาแคบ

ฉันทันก็เมื่อเข้ามาในระยะ จึงผลักสองฝ่ามือออกไปสุดกำลัง

สัญชาตญาณรักชีวิต กระตุ้นให้เป๊าะเอ็งรวมพลังอัดสุดท้ายผลักออก ต่อต้านโดยหักโหม

ในเสียงระเบิดดังสนั่น ทั้งสองต่างถลาถอยคนละหลายก้าว

เป๊าะเอ็งตอนนั้นได้มาถึงที่ริมผาแล้ว แต่ฉันทันก็ยังคงแค้นเสียงด้วยความเดือดดาล เดินโซเซเข้ามาอย่างลำบาก

มุ่ปากฉันทันก็มีโลหิตไหลเป็นเส้นสาย พลันตัวดก้อง โถมเข้าจูโจมสุดแรงอีกครั้ง

เป๊าะเอ็งในตอนนั้นอาการกำเริบจนหน้ามืดตาลาย แต่สัญชาตญาณยังคงบังคับให้มันรวมกำลังอัดสุดท้ายหมุนตัวในยามคับขัน แล้วพลันอ้าแขน รวบรวมฉันทันไว้สุดกำลัง

ฉันทันก็โถมเข้ามากระแทกฝ่ามือ แม้สัมผัสถูกทรวงอกของเป๊าะเอ็งถนัด ถนัด จนเป๊าะเอ็งต้องกระอักโลหิตออกมาเป็นลำยาว แต่ฉันทันก็ยังคงถูกสองแขนของเป๊าะเอ็งโอบรัดแนบแน่น กลิ้งตกลงจากหน้าผาไปพร้อมกัน

พริบตาที่ฉันทันก็กับเป๊าะเอ็งกลิ้งตกลงจากหน้าผา พอดีภูิจี๋อุกกับเขาปวย ที่ทะลวงแนวตามเส้นทางขึ้นมาถึงบนผา

ทั้งสองเมื่อเห็นสภาพนั้น ต่างเคียดแค้นจนตาแดงฉานหัวใจแทบแหลกสลาย
เขาป่วยที่เพิ่งกระแทกเตี้ยอึดืบาดเจ็บ ขณะลึงโลดยินดี แต่เมื่อเห็น
สภาพนั้น ความอึกเทิมท้าวหาญสูญสลายหมดสิ้น คำรามสุดเสียงพร้อมกับวิ่ง
ปราดขึ้นไปบนหน้าผา ก็มองดูหุบเหวเบื้องล่างจนซึมเซา

ก๊วจิอุณจำต้องสะกดกลั้นความเจ็บชั่วคราวทดไว้ ทางหนึ่งสั่งให้เขาป่วย
รีบเร่งลงไปที่ก้นเหว ดูว่าฉินก็ยังมีทางช่วยได้หรือไม่ ? ส่วนตัวเองเร่งรีบ
ขึ้นสู่ยอดเขา โดยหมายจะรายงานเรื่องราวให้ปึงจู้ทราบ

ก๊วจิอุณที่ผมแผ่หนวดเคราลุกขึ้น กระหน้าเข้าสังหารไล่ศัตรูปานราชสีห์
คลุ้มคลั่ง พลากรายงานเรื่องราวต่อลิเจ็กลึงไปโดยละเอียด

ลิเจ็กลึงเมื่อทราบข่าว นิ่งงันไม่ส่งเสียง แต่ทว่ากล้ำเนื้อบนใบหน้า
กระตุกอยู่เบา ๆ ตลอดเวลา

ความเจ็บแค้นเสียใจของลิเจ็กลึงในตอนนี้นำกลัวยังเหนือกว่าพวก
ก๊วจิอุณเสียอีก

ลิเจ็กลึงหม้มปากแนบแน่น พลันทะยานขึ้นจากที่ตีวงกลางอากาศอย่าง
สวยงามแล้ว ลอยละลือลงดังใบไม้แห้งลงยังข้างกายเขี่ยกงเม้งประมุขใหญ่
ของพรรคกระยาจกทั้งสองภาค

ตอนนั้น เอ็กจ้วยเจ็กเจ๊ะซุนยังได้เริ่มเป็นฝ่ายมีเปรียบ ลูกคามเขี่ยกง-
เม้งต้องตกเป็นฝ่ายรับแล้ว

ลิเจ็กลึงพลันวาดก้องแล้วส่งเสียงเย็นชา

“เขี่ยกงเม้ง มีขวัญพอจะมาประลองกับข้าพเจ้าสักครั้งหรือไม่ ?”

ก๊วจิอุณที่ด้านข้าง ตอนนั้นก็ถอนตัวออกมายืนดูแล้ว

ก๊วจิอุณรู้สึกประหลาดใจยิ่ง เนื่องจากลิเจ็กลึงเมื่อทราบข่าวร้ายของ
ฉินก็แล้ว ฉินยังมีอารมณ์ไปต่อสู้กับพวกกระยาจกตัวต่อตัว ?

ความจริง ลิเจ็กลึงเมื่อทราบข่าวร้ายของฉินก็ ความเจ็บแค้นรันทดได้
ปะดั่งรุนแรงจนยากจะสะกดกลั้น แต่ทว่า นิสัยที่หนักแน่นเยือกเย็น จึงยัง
เข้มมิให้ปรากฏบนสีหน้าได้ เท่าที่ต้องการมาประฝีมือกับเขี่ยกงเม้ง เนื่องจาก
ไม่ต้องการให้บริวารของสองฝ่ายบาดเจ็บล้มตายโดยไร้ความจำเป็นมากกว่านี้

และจนบัดนี้ บุคคลชั้นหัวหน้าของฝ่ายเอ็กก็ปึง ถูกเข่นฆ่าสังหารจน

แทบหมดสิ้นแล้ว

ลี้เจี๋ยลี้แม่มืดอดดาสลั่งแค้นเพียงใด แต่ยังสามารถทำอะไรได้ ? ไม่ต้องการจะลงมือต่อกรบรืาวเอาก็ยังที่มีฝีมือต่ำต้อย ไม่มีความสำคัญพอจะก่อกรวเรื่องราวใด ๆ ได้อีกแล้ว

ลี้เจี๋ยลี้ในตอนนั้น เพียงต้องการรีบรวบรัดการต่อสู้ให้ยุติโดยเร็ว ดังนั้น จำเป็นต้องทำลายล้างพวกกระยาจกชั้นหัวหน้า ที่ยังพอมีกำลังอันเข้มแข็งอยู่บ้าง

เพื่อจะได้รับแยกย้ายกำลังคนลงไปหาจีนกียังมีทราบเป็นตายร้ายดีทางกันเหว

เซี่ยงเม้งในตอนนั้น เกร็งพลั้งเซียวเอียงซึ่งกงของมันกระหน่ำไปท่าฝ่ามือซ้อน ๆ คุกคามจนขุนยังต้องถอยหลังไปก้าวหนึ่ง มันจึงกระโดดควบออกจากวงต่อสู้

ใบหน้าที่มีรอยย่นซับซ้อนของมันขาด้านไรความรู้สึก แค้นเสียงยะเยียบเย็นชา

"วิเศษมาก เล่าสู่กำลังต้องการพิสูจน์ความเป็นตายกับท่านสักครั้ง ตอนนี้นับเป็นโอกาสที่ประเสริฐยิ่ง"

ลี้เจี๋ยลี้กวาดตามองรอบข้างแวบหนึ่ง ตอบเสียงราบเรียบ

"ท่านจะยินยอมทวาดสังบรืาวพรคของท่านให้หยุดมือหรือไม่ ? เพื่อสะดวกต่อการแลกชีวิตของเราสองคน"

เซี่ยงเม้งอัปปากจะว่ากล่าวอะไร พลันมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังตามติดกันหลายครั้ง

ศิษย์อาวุโสที่รอดชีวิตอยู่เพียงสี่คนของพรรคกระยาจกภาคเหนือ ต่างถูกชีววังไต้ซื้อกระหน่ำพลั่วพระธรรมสังหารไปในเวลาแทบพร้อมเพรียงกัน

เซี่ยงเม้งทวาดก้อง สองตาแดงฉานปานเปลวไฟ พลั่วควับเข้าไปหาชีววังไต้ซื้อดั่งต้องการเลี้ยงชีวิต

พริบตาที่เซี่ยงเม้งยังพุ่งมีทันถึงเบื้องหน้าชีววังไต้ซื้อ พลันมีเสียงห้าวรดังสะเทือนเลื่อนลั่น เกรว่งสูงใหญ่สีแดงฉานสายหนึ่ง พุ่งปราดลงมาจากอากาศ พลั้ดุดันกระแทกกระทั้นจนบริเวณปั่นป่วน ทั้งสองถึงกับประฝ่ามือกันหกฉาด

แล้ว

ร่างเชือกมั่งสายไปมา เมาร่างสีแดงก็แค้นเสียงเบา ๆ ถลาถอยออกไป
ส่องก้าวจึงตั้งหลักได้

เชือกมั่งปาดเหนือที่หน้าผากแล้ว ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“กู้อูณ เล้าสูเสียงกับท่าน !”

ที่แท้ผู้โฉบลงมาจากอากาศสกัดทางเชือกมั่งไว้ คือกู้อูณที่มีความ
เดือดดาลรันทดอัดอก

กู้อูณตะเบ็งเสียงหัวร่อตังกึกก้องแล้วตอบ

“เชือกมั่ง มหันตภัยที่นองเลือดในครานี้ ล้วนเกิดขึ้นเพราะการก่อกรรม
ของท่านเพียงผู้เดียว วันนี้ เรากู้อูณจะไม่ยอมปล่อยให้ท่านหนีออกจาก
ความยุติธรรมไปได้”

ขณะส่งเสียง กระแทกฝ่ามือตังกึกก้องครั้นมาห้าครั้งซ้อน ๆ ในกรวดหิน
ดินทรายที่กระจายคละคลุ้ง ทั้งสองโถมเข้าประทะประหารกันจนวุ่นวายอีกครา

ตัวลักเซยกิ่งเจ็ย (ฝ่ามือพลังพันซั่ง) ของกู้อูณมีอาณาพสยบบุลิม
มานานปี ครั้งนี้ที่โหมกำลังจูโจมจนสิ้นความยิ่งใหญ่ของอาณาพสยบ
ภูผาให้เป็นผุยผงได้แล้ว

เชือกมั่งกู้อูณก็กึกก้องกังวาน ไม่หลบหลีกล่าถอย ผลักหัวฝ่ามือออก
ต่อต้านตั้งสายฟ้าเช่นกัน

พริบตานั่น เมาคู่ต่อสู้พุ่งวนเวียน เสียงตวาดด้วยโทสะ เสียงร้องด้วยความ
เจ็บแค้น ดังสับสนอลหม่านไปทั่วทั้งบริเวณ

พลันมีเสียงแผดร้องกราดเกรี้ยวโหยหวนแว่วมา เทาะซึงก้วยฮุยที่ต่อสู้
กับซิกฮั้วเกี่ยมไ้วน้ำฮุ้นทางข้างกำแพงเซลาออกมาเป็นระยะสองวาเศษ

แต่เสียงแผดร้องกราดเกรี้ยวโหยหวนนั้นมีใช้ดังจากปากก้วยฮุย แต่เป็น
ก้วยฮุยที่ถูกไ้วน้ำฮุ้นใช้กระบี่รวดเร็วกว่าสายฟ้ากริดแขนเป็นเปลี่ยว เซลา
ถอยออกมานั้น ฉวยโอกาสพาดบิรารพรรคเนฮุ้นบึงคนหนึ่งจนปลิวกระเด็น
หกไป ส่งเสียงร้องกราดเกรี้ยวโหยหวน

ตอนนั้น เสียงร้องของเฮียงจูที่ถูกพาดกระเด็นไปได้ขาดหาย ร่างหล่น
แกพาดกับพื้นดังโครมใหญ่ โลหิตทะลักจากปากไม่ขาดสาย

ลี้เง็กถึงที่ชมการต่อสู้อยู่ด้านข้าง สีหน้าเคร่งเครียดเย็นชาปานพอกด้วยน้ำแข็ง จับตาประกายคมกล้าแวววาวเขม่นมองก้วยฮุยแน่วแน่น ด้วยที่ท่าน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง

ไ้หวันฮุ้นเมื่อใช้สุดท้ายอดกระบี่กรีดแขนขวาฝ่ายตรงข้ามเป็นแผลได้แล้ว คาคิดไม่ถึงเด็ดขาด ก้วยฮุยจะถลอกกลิ้งชั่วร้ายปานนี้ ฉวยโอกาสที่ถดถอยลงมือทำอันตรายคนของฝ่ายตนได้อีก

ไ้หวันฮุ้นจึงทวาดด้วยโทสะ กระบี่ในมือพลันมีประกายเจิดจ้าซ่อนไ้หยินตา อาทิตยเจ็ดดวงของตัวกระบี่ คล้ายเปล่งแสงออกมาโดยพร้อมเพรียงกัน

ก้วยฮุยที่มีพลังฝีมือเป็นอันดับเลิศคนหนึ่งแห่งยุค แต่เมื่อครูได้ใช้ลิบเก้ากระบวนท่าฝ่ามือมังกรที่เพียรฝึกปรือมาชั่วชีวิตเข้าต่อสู้ ยังคงไม่อาจต้านกระบี่ที่รวดเร็วกว่าประกายไฟของไ้หวันฮุ้นได้ จึงรู้ตัวว่าเป็นสถานการณ์เลวร้ายแล้ว

ตอนนี้พลันรู้สึกตาลายพร่ามพราย เบื้องหน้ามีแต่ประกายเจิดจ้าครอบคลุมไปทั่วทุกทิศทาง ไม่อาจเห็นกระบี่ได้อีกแล้ว

มันในยามตระหนกจนขวัญเสีย ต้องทวาดสุดเสียง

"ซิกเอี้ยงแจฮุย (เจ็ดอาทิตยประชันแสง) !"

พร้อมกับถีบตัวลอยออกไปสุดเร็วแรงไม่คิดชีวิต

แต่ทว่า กระบี่ในมือไ้หวันฮุ้นได้พุ่งมาจนห่างจากทรวงอกก้วยฮุยไม่ถึงสามเชียวแล้ว

ขณะร่อแร่คับขัน พลันมีเสียงทวาดกราดเกรี้ยวแว่วมา เมาดำสายหนึ่งพุ่งควับเข้าในประกายกระบี่ที่เจิดจ้าดังสายฟ้าฉีกตัว

เสียงคราง เสียงทวาด ดังตามติดกันมา เมื่อประกายกระบี่สลายหายไป เห็นไ้หวันฮุ้นยืนหน้าเครียดเย็นชาอยู่ในที่เดิม

แต่ก้วยฮุยยืนตัวอ่อนระทวยอยู่ที่ข้างกำแพง ยังต้องเกาะผนังกำแพงไว้ จึงไม่ต้องล้มลง ลมหายใจถี่เร็ว ใบหน้าแดงฉานปานขโมโลहित

ที่ยืนข้างกายมัน ถึงกับเป็นไ้ก๊วยยังที่เมื่อครูต่อสู้กับยูไ้ตัววันอยู่

ตอนนั้น ยูไ้ตัววันที่สูงใหญ่ศีรษะล้าน กำลังโอบปราด ๆ เข้ามาด้วย

ความเดือดดาล พร้อมทั้งแผดสุดเสียง

“ผู้เฒ่าแก้ว วิชาตัวเบาของท่านกลับยอดเยี่ยมยิ่ง ในเวลาต่อสู้กับเรา คู่ชวบ ถึงกับยังสามารถกระโดดมาช่วยคน เราคู่ชวบยังต้องชั่งน้ำหนักดู ท่านยังมีไม่ตายกันหีบอีกเท่าใดมิได้ใช้อย่างมา ?”

ขาดคำสะบัดสองฝ่ามือกระหน่ำไปพร้อมกัน ในพลังที่หนักหน่วงมหาศาล มีเสียงกรืน ๆ ดังฟ้าร้องจนน่าสยดสยองยิ่ง นั่นคือลุยแทงเจ็ย (ฝ่ามือฟ้าร้อง) ซึ่งเป็นไม้ตายอันสูงสุดของตัวลัทธิเจ็ย (ผู้วิเศษทรงพลัง)

ไกวยังที่เมื่อครู่ต่อสู้กับยูได้วัน กล่าวได้ว่าท่านทุกข์ทรมานมาสุดแสน เกาทัณฑ์แล้ว พลังแขนเหล็กของมันเป็นความจริงเหมาะสมต่อการปะทะที่หักโหมตรง ๆ แต่เมื่อเผชิญกับยูได้วันที่มีพลังภายนอกถึงระดับเลิศ พลังแขนเหล็กของมัน ก็คงไม่มีปัญหาเปลืองอานุภาพมาได้สักน้อยนิด

แต่ละครั้งที่ไกวยังลงมือ มิใช่ถูกกระแทกจนแขนปวดชา ก็คล้ายดัง ฟาดเข้าใส่หินผาที่แข็งแกร่ง ไม่มีเปรียบเลยสักน้อยนิด

เพียงแต่ว่า การกระโดดโลดแล่นของมันเคลลวคล่องว่องไวกว่ายูได้วัน มากหลาย ดังนั้น จึงยังพอจะกัดฟันต่อสู้ได้คู่คี่กำลัง

กระทั่งเมื่อก๊วยฮุยร่อแร่กับขัน เนื่องจากไกวยังอยู่ใกล้ที่สุด มันเมื่อเห็น เภาพนั้น ไม่คำนึงถึงชีวิตมันยังยากจะรักษา รีบพุ่งควับไปตังสายฟ้า ยื่นมือ กระชากก๊วยฮุยที่หลับตารอคอยความตายกระโดดหลบหนีไปทางด้านหลังสุด กำลึง

แต่แม้เช่นนั้น ชายแขนเสื้อของมันยังคงถูกกระบี่ไกวยังนำฮั่นกรีดเป็นทางยาวกว่าสองเชียว

มันตอนนั้นยังเรียกขวัญไม่คืนกลับมา พลังฝ่ามือที่คล้ายภูผาถล่มของยูได้วันโหมเข้าใส่อีกแล้ว ไกวยังในยามแตกตื่นเดือดดาล ต้องคำรามสุดเสียง เกร็งกำลึงภายในใส่สองแขนเต็มที่แล้วฟาดออกต่อด้านหันที่

เสียงระเบิดดังสะเทือนเลื่อนลั่น ยูได้วันถลาถอยสามก้าวใหญ่ แต่ไกวยังต้องเสียหลักแฉลบออกด้านข้าง กระแทกใส่ผนังกำแพงดังสนั่นหวั่นไหว

ยูได้วันหัวร่อฮาฮากล่าว

“ผู้อาวุโส อาศัยของเล่นที่ไม่เป็นทำเป็นทางของท่าน ก็คู่ควรออกมายก

ตัวเองเป็นผู้กล้าหาญในปฐิธมิได้ ?”

ไกวยังที่มีวัยสูงกว่าทกลิบปี มิเพียงพลั้งฝีมือสูงเยียมถึงอันดับเลืกเท่านั้น
ในพรรคกระยาจกภาคเหนือยังมีตำแหน่งและศักดิ์ศรีที่สูงส่งอีกด้วย

ในวงพวคนักเลงอันกว้างใหญ่ มิว่าผู้ใดเมื่อเอ่ยถึงที่บ้ชึก (ชอทานแซน
เหล็ก) ไกวยัง ต้องยอมอ่อนข้อให้สามส่วน

บัดนี้ ถึงกับมาพลาดพลั้งเสียที่ต่อฝีมืออยู่ได้วัน ซึ่งมีอาวุธด้อยกว่า
มันนานหลายสิบปี โทนเลยไม่สร้างความเดือดดาลต่อมันจนนอกแพบระเบิด

ไกวยังในยามแค้นเคือง ตวาดสุดเสียงพร้อมกับหมายโถมเข้าไปเสี่ยง
ชีวิตด้วย

ลี้เง็กลิ่งที่ยืนดูอยู่ด้านข้าง ก้าวช้า ๆ ออกมาส่งเสียงเย็นชา

“ไกวยัง ออมกำลังไว้บ้างเถิด ลักครุเราบั้งจู๊ยังจะสะสางบัญญัติหุบเขา
ก๊วยไวกักของฉินเนี้ยเมื่อครั้งอดีตกับท่าน...”

ไกวยังจึงหยุดเท้าทรงกาย เม้มปากไว้มียอมส่งเสียง

อยู่ได้วันท้าวรอฮยาฮ หันขวับเข้าไปหาบรืารพรรคกระยาจกสองคนที่
หวาดกลัวจนยืนตัวสั่นงันก คว่าคอเหวี่ยงกระเด็นออกไปแล้วส่งเสียงดัง ๆ

“บั้งจู๊ ในเมื่อผู้อาวุธแซไกวท่านนี้ ยังต้องมาสนิทสนมกับบั้งจู๊อีก
เราชู่ฮวบกก็จำเป็นต้องจับเศษสวะเหล่านี้มาขว้างเล่นเท่านั้น”

ลี้เง็กลิ่งยิ้มเล็กน้อย กวาดตามองรอบข้างแวนหนึ่ง

ตอนนั้น ทิเอ็กกิมเง็งไว้วาเะชีวได้จ้จุดเจียงเล่าสองคนของพรรคตง-
อี้บั้งลัมลง กำลังพุ่งไป ๆ มา ๆ อยู่ในหมู่ศัตรู ลงมือเช่นฆ่าสังหารอย่าง
อ่ามฮิตดุตันอยู่

ผู้คนของทั้งสองฝ่ายต่างเหินหนีเหินยอมอ่อนล้าอย่างยิ่งแล้ว แต่ยังคงโถม
เข้าหักหาญกันโดยไม่ท่ว่นหวาด แลกชีวิตของกันและกันอย่างดุตัน

ซากศพที่สุมทับกันได้เพิ่มอีกมากหลาย โลหิตที่หลังไหลผนึกแข็งเป็น
ลิ่ม ๆ กระทั่งเสียงแผดร้องครวญคราง ก็แผ่วเบาราวไร้กาลังแล้ว

ลี้เง็กลิ่งพลันตวาดเสียงกังวาน

“ศิษย์เนฮันบั้งของเราทุกคน ตอนตัวออกรอรับคำสั่งในระยะสี่สิบวา”

คำสั่งนี้พอเปล่งไป บรืารเนฮันบั้งทั้งหลายส่งเสียงรับคำกระหึม กระ-

โดดโลดแล่นออกจากบริเวณต่อสู้ทันที

ตอนนั้น บริวารเดนตายของเอ็กก็ปังมีเหลืออยู่ลึบกว่าคนเท่านั้น แต่ต่างบาดเจ็บไม่มากนักน้อย มีอาจจะนับเป็นกำลังที่สามารถบันดาลเหตุการณ์อย่างไรได้อีกแล้ว

บริวารพรรคกระยาจกทั้งสองภาคตอนนั้นก็พากันหยุดมือ มีบ้างถึงกับไม่อาจยืนหยัดทรงกาย ต้องรีบนั่งลงโคจรลมปราณรักษาตัวเอง แต่ละคนมีสีหน้าเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าอย่างยิ่ง

ทั้งบริเวณหน้าซุ้มประตูของฮั่วหยงซัวจึง เหลือกู่จื่อกุนกับเซี่ยงเม้งสองคนเท่านั้นที่ยังหักหาญผลาญชีวิตกันโดยอัมหิตุดันไม่เลิก

กู่จื่อกุนมีอานาพาที่กราดเกรี้ยวสยบขวัญ พลังตัวลักเซยก็งี้เจี้ยคล้ายเป็นก้อนใหญ่ฟาดใส่ภูผา หนักหน่วงมหาศาลจนนำหวาดหวั่นพริ้วพริ้วยิ่ง

แลเห็นเงาสีแดงพุ่งขึ้น ๆ ลง ๆ จวัดเฉวียนไปมารวดเร็วปานสายฟ้า กระหน้าเข้าหาเซี่ยงเม้งที่อยู่กลางอย่างดุดัน

เซี่ยงเม้งก็ได้ใช้พลังเซี่ยวเอี้ยงชิงกงขึ้นถึงขีดสุด ผสานกับตัวลักเอ็งเกี้ยววง (พลังกรงเล็บเหยี่ยว) หันเหินเปลี่ยนร่างอยู่ในระหว่างกลาง ทุ่มเทกำลังความสามารถเข้าเสี่ยงชีวิตด้วย

ตอนนั้น ชุนอึ้งเดินเข้ามาข้างกายลี้เจ็กลิ่งแล้วส่งเสียงแผ่วเบา

“ปังจู้ โชคดีที่กำลังหนุนของพรรคเรามาเร็ว ดูตามสถานการณ์ตอนนี้ศัตรูที่มาคุกคามวังความ ถูกทำลายย่อยยับหมดสิ้นแน่นอนแล้ว พวกเราใช้จะฉวยโอกาสนี้ บุกทะลวงเข้าทำลายล้างพวกมันให้สิ้นซากในคราเดียวเลยหรือไม่?”

ลี้เจ็กลิ่งส่ายหน้าตอบ

“ไม่ต้อง ฝ่ายตรงข้ามตอนนี้มีแต่เซี่ยงเม้งกับไกวยังสองคนเท่านั้น ที่ยังพอผินใจต่อต้านได้ ส่วนคนอื่น ๆ ไม่ต้องห่วงกังวลอีกแล้ว”

เหลือบมองดูคู่ต่อสู้ทั้งสองแวบหนึ่ง ลี้เจ็กลิ่งกล่าวต่อ

“บริวารพรรคกระยาจกและเอ็กก็ปัง ถูกพรรคเราทำลายล้างไปมากกว่าครึ่ง ที่โชคิรรอดชีวิตก็อ่อนล้าสูญกำลัง ไม่อาจจะก่อความเภทภัยได้อีกแล้ว ไ้หาความเห็นของข้าพเจ้า ยังคงไว้ชีวิตพวกมันกลับไปเกิด”

ขุนช้างที่ทราบมานาน ปังจูแม่เป็นคนแปลกนอกกระด้างเย็นชา แต่จิตใจ
อบอุ่นเปี่ยมความปรานี จึงลอบฟังกวีระชะชมเชย ย่อกายการวะแล้วออกมายืน
สำรวจทางด้านข้าง

ลี้เจ็งลี้งัฟริมตาข้า ๆ พยายามสะกดกลืนความรู้สึกที่พลุ่งพล่านสับสน
ของตนเองให้เยือกเย็น เพราะต้องการใช้ความเยือกเย็นมาสะสางเหตุการณ์
เฉพาะหน้าครานี้

ก๊วจื่อขุนกับเซียงกงเม้งรุกรบตีได้กันด้วยความอำมหิตดุตันจนร่วมสามร้อย
กระบวนท่าแล้ว

ดูสภาพการประมือของทั้งสอง ยืงนานยืงเชื่องช้า แต่ละกระบวนท่าที่ใช้
มีความระมัดระวังจนสุขุมเป็นพิเศษ คล้ายผ่านการใคร่ครวญหลายครั้งครา จึง
ผลึกออกไปอย่างเชื่องช้า

ตาทั้งสองเบ่งจนกลมกว้างแทบถลนออกนอกเบ้า เขม่นมองฝ่ายตรงข้าม
แน่วเนิ่งไม่กะพริบ

ผู้ชมการต่อสู้ทางรอบข้าง ส่วนมากเป็นยอดฝีมือของบู๊ลิ้มยุคนี้นี้ เมื่อ
เห็นสีหน้าของทั้งสอง ต่างมีความตื่นตันทันกว่าเดิมอีกมากหลาย

เนื่องเพราะทุกคนทราบ ผลของการแพ้ชนะใกล้จะปะทุมาในเวลารวดเร็ว
แล้ว

ลี้เจ็งลี้งัฟตามองไป มุมปากปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย เนื่องเพราะ
ทราบ ผลของการต่อสู้ระหว่างเซียงกงเม้งกับก๊วจื่อขุนหากไม่มีปรากฏการณ์
พิสดารเกิดขึ้น ก๊วจื่อขุนต้องเป็นฝ่ายได้ชัยแน่

ทันใดนั้น เซียงกงเม้งที่เหงื่ออาฟแตกโสมกาย ได้ผลักระบวนท่าปวก-
ข้าวอีเต้ง (ถอนภูเขาย้ายกระดาน) อย่างเชื่องช้า พร้อมกับร่างโอบขึ้นอากาศดู
เหยี่ยวร้าย

ผู้คนยังมีหันเห็นกระบวนท่าต่อไปของมัน ประกายแวววับกลุ่มหนึ่งก็
ได้ครอบคลุมเข้าใส่ศิระก๊วจื่อขุน

ประกายแวววาวกลุ่มนั้นหมุนวนจนกลายเป็นวงกลมเป็นชั้น ๆ ในประกาย
มีเสียงพลั่งลมแหลมคมหวีดหวิว และแผ่กระจายกว้างออกมาทุกขณะ จน
แทบจะครอบคลุมรัศมีสีฟ้าแล้ว

พวกลีเกิ้ลิ่งและเนฮันปังต่างคาดคิดไม่ถึง เชี้ยกงเม้งถึงกับเลิกการ
ประฝ่ามือ พลันใช้อาวุธออกมาในยามกะทันหัน

และเมื่อใช้จูโจม ยังเป็นอาณาภาพที่รวดเร็วกราดเกรี้ยว จนแทบผู้คน
คาดคิดไม่ทัน ควรหลบหลีกเยี่ยงไรจึงปลอดภัยได้

ลีเกิ้ลิ่งเดือดดาลจนทวาดท้อง

“กูกำลังระวัง ! นั่นเป็นบาตรเหล็กของกระยาจก”

จริงดังว่า ที่เชี้ยกงเม้งใช้มาในตอนนี่ คือบาตรเหล็กพรคกระยาจก
ซึ่งเป็นอาวุธเฉพาะประมุขพรรคของภาคเหนือ ที่ตกทอดกันมาสามชั่วคนแล้ว

และกระบวนท่าที่เชี้ยกงเม้งใช้ในตอนนี่ ยังเป็นเชิงเท้าอึ้ง (ใส่หัวใน
บาตร) ซึ่งกราดเกรี้ยวอำมหิตที่สุดของสิบหกกระบวนท่าบาตรเหล็กอีกด้วย

กูจื่อกุนเดือดดาลจนผมเผ้าหวดเครสีแดงลุกซี้ขึ้น ดวงตาเป็นประกาย
แวววาวราวสายฟ้า

ในประกายแวววับที่หมุนวนเป็นชั้น ๆ กูจื่อกุนคล้ายดั่งยังเห็น ใบหน้า
ที่มีรอยยับย่นซ้นของเชี้ยกงเม้งปรากฏรอยยิ้มที่มอำมหิตขึ้นเล็กน้อย

พริบตานัน พลันลมที่แหลมคมปานกระบี่ รัดเข้าใส่ใบหน้าทันที

กูจื่อกุนพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้อง ยันเท้าข้างเดียวกับพื้น ร่างถึงกับ
หมุนแล้วกระโดดขึ้นไปดังตึกแตนมหึมา

และการกระโดดครั้งนี้ เป็นความเร็วยิ่งกว่าเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง แท้
ข้างเดียวที่ติดรูป ร่างพุ่งวาวออกไปในอีกทิศทางหนึ่งดังเงามายา

ซุนยังที่ยืนข้างกายลีเกิ้ลิ่ง เมื่อเห็นเหยียดเฒ่าของตนใช้ปฏิกิริยารวด
เร็วปานนั้น ต้องโผล่ชมเชยไปโดยไม่รู้ตัว

“คาซังเคี้ยงคุณ (เท้าหมุนฟ้าดิน) อันยอดเยี่ยม”

พริบตาที่เสียงซุนยังดังไป กูจื่อกุนทวาดดั่งกราดเกรี้ยวดุจอสุนีบาตฟาด
ไป จนแก้วหูทุกคนต้องสั่นสะท้าน

ในเสียงทวาด ฉาบทองเหลืองประกายแวววับจับตาห้านั้น ถูกขัดออกไป
รวดเร็วปานประกายไฟ สองแขนของกูจื่อกุนที่สลัดกันขัดฉาบ มีความรวดเร็ว
ยิ่งประหนึ่งเป็นอสูรที่แปดแขนจริง ๆ ดังฉา

คมฉาบที่กริดอากาศ ส่งเสียงแหลมเล็กเสียดประสาทสะท้านใจยิ่ง

กู้จื้อกุนตวาดด้วยโทสะอีกครั้ง สองเท้าปักหลักทรงกาย สองฝ่ามือฟาดติดต่อกัน ฉาบอีกสองอันพลันกลายเป็นอาทิตยอุทัยคู่หนึ่ง เปล่งแสงเจิดจ้า ชอนไชยันดาผู้คน พุ่งขึ้นอากาศไปสูงร่วมทวา

ฉาบทั้งสองกระแทกกันในอากาศดังสนั่นหวั่นไหว แล้วแยกกันออกไปในสองฟากอย่างรวดเร็ว

ตอนนั้น พอดิกระบวนท่าเซ่งเท้าอึ้งของเซี่ยงมั่งที่กราดเกรี้ยวอำมหิต จู่โจมลงผิดเป้าหมายอย่างคาดไม่ถึง

ขณะมันลอบแตกตื่นขวัญเสีย ที่กระบวนท่าคาซังเคี้ยงคุน (เท้าหมุนฟ้าดิน) ของฝ่ายตรงข้ามถึงกับเลอเลิศปานนี้ เสียงตวาดที่ตั้งสะท้อนป่านฟ้าดล่่มก็ตามติดมา แล้วประกายทองเหลืองที่แวววับเจิดจ้าของฉาบทั้งห้า พุ่งฝ่าอากาศเข้าหามันดังประกายไฟ

แทบเป็นเวลาเดียวกับเซี่ยงมั่งเลื้อบเห็นประกายสีทองวูบขึ้น ฉาบทั้งห้าก็ได้แยกเป็นห้าทิศทางกระหนาบเข้าใส่ร่างของเซี่ยงมั่งแล้ว

เซี่ยงมั่งต้องขวัญหนีดีฝ่อด้วยความหวาดกลัว ตีลังกากลางอากาศพุ่งไปด้านหลังสุดแรงด้วยความรวดเร็วดังดาวตกจากฟ้า ฉาบทั้งห้ากระแทกกันในอากาศ ส่งเสียงสดใสเสียดประสาทรศายใจแล้ว แยกออกจากกันอีกครั้ง ดูจกเป็นปิกจางร้ายที่มีวิญญาณห้าตัว พาประกายสีเหลืองที่แวววับนำหวาดหวั่นไล่ตามท่าร่างของเซี่ยงมั่งไป

เซี่ยงมั่งกู่เสียงกราดเกรี้ยวโหยหวน กัดฟันคงสะบัดบาตรเหล็กในมือออกต่อต้านตรง ๆ

แต่ทว่า ฉาบสองอันในอากาศ พลันพุ่งปราดลงมาด้วยเสียงแหลมเล็ก ผีมือที่ทั้งอำมหิตทั้งพลิกเพลงนี้ คือเต้จ๊ะเมี่ยซิกแซ (เจ็ดฉาบคร่ำชีวิต) ที่เป็นไม้ตายซึ่งปกติไปยี่ปี่ซึ่งชั่วกู่จื้อกุนเมื่อยอมใช้เลย

เซี่ยงมั่งที่ตวาดด้วยความเดือดดาลไม่ขาดปาก คงบาตรเหล็กในมือตุงกัณฑ์ต้องลม ผนิกขึ้นเป็นประกายกำพั้งที่เข้มแข็งอยู่รอบข้าง

เซี่ยงมั่งตัดสินใจจะใช้ลิบหกกระบวนท่าบาตรตัดชีวิต ที่มันคร่ำเคร่งฝึกปรือมาหลายสิบปี มาต่อต้านกับเจ็ดฉาบคร่ำชีวิตที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่อนแผ่นดินดุลักครา

ประกายฉาบเป็นสีเหลืองแวววาว ประกายบาตรเป็นสีขาวเจิดจ้า เปล่งแสงประชันกันในบริเวณจนผู้คนตาตายพร่างพราย ไม่อาจสังเกตเห็นเงาร่างของเชียงกงมั่งกับกู่จื่อกุนอีกแล้ว

ทันใดนั้น ฉาบทองเหลืองประกายแวววาวทั้งห้าอัน เกิดเสียงระเบิดดังตึบแล้วร่วงพร่างพรมมาเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

แต่ทว่า คล้ายในเวลาพร้อมเพรียงกัน มีเสียงแผดร้องอย่างไม่คล้ายดังจากปากมนุษย์เกิดขึ้น ดังแหลมเล็กโหยหวน ออกมาเสียดแทงจิตใจทุกคนอย่างรุนแรง

ในบริเวณต่อสู้เงียบงันลงทันที

กู่จื่อกุนถลึงตาด้วยความเดือดดาล ผมเผ้าสีแดงพลีบลิวไสว ยืนตระหง่านดุจกับเป็นรูปสลักจากแท่งศิลา

แนมื่นซึกเชียงกงมั่งที่มีชื่อสะท้านแผ่นดินหตุกายข้า ๆ ลงนั่งกับพื้น รอยย่นแต่ละริ้วบนใบหน้า คล้ายตั้งอ้าจากผิวกายมันแล้วก็ปาน เกะกลุ่มขึ้นเป็นสภาพของความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างผู้คนไม่อาจทนดู

ฝ่ามือเหล็กที่ใช้พลังกรงเล็บเหยี่ยวสยบขวัญชนชาวบูลิ้มทั้งแผ่นดินมาเนิ่นนานปี ตะบปอยู่บนฉาบทองเหลืองอันหนึ่ง และกำลังหักมันเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยออกมา

แต่ทว่า ที่ท้องน้อยของเชียงกงมั่ง มีฉาบทองเหลืองอีกอันหนึ่งปักตรึงอยู่ และยังลึกเข้าไปถึงครึ่งฉาบอีกด้วย

ใบหน้าที่เขาด้ำนไว้ความรู้สึกของเชียงกงมั่ง ตอนนี้ถึงกับมีแวงจุนงจนผู้คนคาดคิดไม่ออก

คล้ายดังฉาบที่สามารถคร่ำชีวิตสะบันงาญญาณผู้คนอันนี้ ปักเข้าไปในท้องของผู้อื่นก็ปาน

มันกลอกตาที่แตกชานอย่างเชื่องช้า มองดูฉาบทองเหลืองบนท้องน้อยของมันแล้ว เหยยขึ้นกวาดมองใบหน้าผู้คนทางรอบข้างอย่างจุนงสงสัยอีกครา

ในสายตานั้น ได้แฝงความหมายที่ไม่อาจจะอธิบายอยู่มากหลาย เป็นเหยยหยันตัวเอง ? เป็นโสกเศร้ารันทด ? เป็นเดือดดาลคลั่งแค้น ?

ริมฝีปากมันขยับเขยื้อนเบา ๆ คล้ายดังคิดจะกล่าวกระไร

แต่ทว่า มันมิได้กล่าว เพียงส่งเสียงหัวร่อแหบพร่าอยู่เบา ๆ แล้วยุติชีวิตที่เคยมีเกียรติภูมิสูงเกรียงไกรในแผ่นดินของมันไป โดยหงายร่างไปด้านหลังอย่างเชื่องช้า

รอบข้างยังคงเป็นความเงียบจนวังเวง

ทันใดนั้น ทิพย์ก็ก้าวยั้งที่ยืนตะลึงลานทางมุมกำแพง คล้ายดังพลันสะดุ้งรู้ตัว ตะเบ็งเสียงร่ำไห้ที่หน้าแตกตื่นสะท้านขวัญ แล้วโถมเข้าไปสู่ตู้จิ้งจอกนุ ประหนึ่งเป็นพยัคฆ์ร้ายคลุ้มคลั่ง สองแขนที่ควงสะบัด เงาม้ามืดฉีกขึ้นมากมายหลายสิบชั้น กระหนาบเข้าไปเฝ้าของตู้จิ้งจอกนุทันที

การลงมือของไก่อัยครานี้ พลังที่ทะลักออกมาจากสองแขนมัน เป็นที่คาดคำนวณได้ น่ากลัวหุ้มห่อเปลวกำลังเท่าที่มีในชีวิตออกมาจุใจกระบวนทำนั้นจนหมดสิ้นแล้ว

ตู้จิ้งจอกนุพลันรู้ตัวมีพลังหนักหน่วงมหาศาลทะลักมาทางข้างกาย ในยามแตกตื่นเดือดดาล พลั้วควับหลบออกไปดังสายฟ้า

ขณะเวลานั้นเอง รังสีกระบี่เย็นเยียบขุมหนึ่งพุ่งออกมาด้วยความเร็วไม่อาจเปรียบประมาณ ดูกับเป็นรังม้วนตัวลงจากปากฟ้า ส่งเสียงกรวดเกรียวจนผู้ได้ยินต้องขวัญหนีดีฝ่อ

ด้วยพลังฝีมือที่สูงถึงระดับเลิศของตู้จิ้งจอกนุ ถึงกับยังไม่อาจเห็นประกายกระบี่นั้นมาจากที่ใดกัน ? เพียงแต่ได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนขึ้นลั่น ๆ เท่านั้น

เสียงแผดร้องพลันสะบัดลงกลางคัน คล้ายดังเพิงอำปากเปล่งเสียง ก็ถูกคนคันคอไว้ทันที

ตอนนั้น ประกายกระบี่สลายหายวับ ตู้จิ้งจอกนุรีบเหลียวขวบมองไป

แลเห็นทิพย์ก็ก้าวยั้งสองตาเหลือกค้างมองอากาศ แขนเหล็กทั้งคู่ของมัน คล้ายดังเป็นท่อนเนื้อที่ถูกบรรจงหั่น วางเรียงอยู่บนพื้นที่เบื้องหน้ามันเป็นระเบียบงดงาม

แต่ทว่า ยังพอดูออกจากโลหิตที่เพิงพุ่งเป็นลำยาวของมัน สองแขนมันถูกฟันออกเป็นยี่สิบเจ็ดท่อนพอดี

บ ท ที่ 38 เลื้อยหยกที่สามานย์

**ทึบี่ซึก (ขอทานแขนเหล็ก) ไก่วังคล้ายไม่รู้สึกลีบปวด
รวดราว ได้แต่กวาดมองรอบข้างอย่างซึมเซาราวไร้วิญญาณ
แล้ว**

ลำคอของมันส่งเสียงคำรามเบา ๆ ดังสัตว์ร้ายตอนใกล้ตาย สืบเท้าเชื่อง
ช้ามาที่เบื้องหน้า

ลี้เง็กถึงเมื่อครู่ใช้กระบวนท์ย่างเบียดชีวล้อ (ลาอสุระชั่วกาลนาน) ของ
ชีวล้อเก่าเจ้าเล็ก ซึ่งสุดสูงจนแทบไม่มีผู้ใดในแดนดินสามารถต่อต้านได้ พัน
เองแขนของทึบี่ซึกไกวอย่างขาดออกเป็นยี่สิบเจ็ดท่อน แต่ดวงตาที่มีประกาย
คมกล้า ยังคงจ้องมองไกววังที่กำลังเดินมาที่ละก้าวแน่นิ่ง

ห้วงสมองของลี้เง็กลิ่งแว้งว่างเปล่า แต่เบื้องหลังความว่างเปล่า คล้าย
กังพลุ่งพล่านจนสับสน กัมศิระชะอิชฐานในใจ

‘ชื่อแปเอย ศิษย์ที่ไร้ความสามารถ นับว่าได้ชำระล้างความอาฆาตแค้น
กั๊งใหญ่ของชื่อแปในอดีตแล้ว ชื่อแป ศิษย์ขอวิงวอนให้วิญญาณในสรวงสวรรค์
ของท่านแผ่เมตตาโดยสุขสงบได้แล้ว หน้าที่สำคัญอื่น ๆ มอบหมายให้ศิษย์ไป

รับภาระตามลำพังเกิด... ขอท่านผู้เฒ่าโปรดสงบสันติมิต้องกังวลแล้ว'

เสียงโศรมดังสนั่น ทำลายความคิดลี้เจ็กถึงให้สะบัดกลางคัน รีบซ้อนตามองไปก็เห็น ทัพซึกโก้วยังหมายตึงลงไปขาดใจตาย แผลแขนขาดทั้งสองข้างมีโลหิตเจ็ดมาดั่งน้ำพุ

ลี้เจ็กถึงกวาดตามองซากศพที่ทอดกายกันซับซ้อนอยู่บนพื้นอย่างเงิบงัน พวกมันไม่อาจเบิกบานหรรษา ไม่อาจโศกเศร้าเสียใจอีกแล้ว กระทั่งความรู้สึกเพียงน้อยนิด เสียงทอดถอนใจเพียงแผ่วเบา ก็ไม่สามารถอีกแล้ว

ขุนฮังเดินอย่างเงิบงันมาที่ข้างกายลี้เจ็กถึง ในดวงตาของขุนฮังมีประกายที่เข้าใจและห่วงกังวลจนเห็นชัด ส่งเสียงแผ่วเบา

“ปิงจู โปรดเข้าไปพักผ่อนที่ด้านในก่อนเถิด พวกเดนนตายฝ่ายศัตรู ย่อมเปิดทางรอดชีวิตให้แก่พวกมันตามคำสั่งของปิงจู ข้าพเจ้ายังจะรีบถ่ายทอดคำสั่ง ให้พวกมันไปหาร่องรอยฉันทังจูที่กันหวนนั้น เขาตั้งใจเพียงลำพัง น่ากลัวไม่อาจหาทั่วบริเวณหุบเขา...”

ลี้เจ็กถึงสะดุ้งรู้ตัว รีบเงยหน้ากล่าว

“อ้อ ข้าพเจ้ามิเป็นไร กลับเป็นท่านทั้งหลายต้องลำบากตรากตรำมากแล้ว”

ตอนนั้น อยู่ไต้วันแรงผีเท้าเข้ามา ประครองร่างลี้เจ็กถึงไว้พาลงส่งเสียงกังวาน

“ปิงจู ท่านพักผ่อนสักครู่ก่อน เรื่องที่เหลืออยู่ย่อมมีกู่ตั้งจูจัดการแทนเอง”

อยู่ไต้วันที่อยู่กับลี้เจ็กถึงมาแต่เยาว์วัย น้ำใจย่อมผูกพันกันลึกซึ้งกว่าผู้อื่น จึงมีความห่วงกังวลปรากฏมาจากสีหน้าและแววตาจนชัดเจน

ลี้เจ็กถึงแย้มยิ้มด้วยความตื้นตัน แล้วส่งเสียงกังวาน

“ศิษย์ของพรรคเรา รีบใส่ยาพันแผลให้แก่ผู้บาดเจ็บทั้งสองฝ่าย คนของศัตรูที่เหลือ เปิดทางให้ไปอย่าได้ขัดขวางโดยเด็ดขาด”

คำสั่งนี้พอแปลไป กว๊ายฮุยที่บาดเจ็บยืนฟังท่าแพงอย่างท้อแท้ และพวกเหลือตายของพรรคกระยาจกกับเฮ็กก็ปึงที่รวมแล้วไม่ถึงห้าสิบคน ต่างมีสีหน้าปิติยินดี สองตาเบิ่งกลมกว้าง

จากใบหน้าที่ท้อแท้รับทศของพวกมัน พอจะสังเกตความปลาบปลื้ม
ตื่นตื่นขึ้นเล็กน้อยได้

ก่อนลี้เจ็กลิ่งยังมีได้ประกาศชัดเจน พวกมันต่างเข้าใจ ไม่อาจหนีรอด
จากการแก้มือด้วยความกราดเกรี้ยวดุตันของแนฮุนปิงแล้ว

เนื่องเพราะพวกมันเข้าใจกระจ่าง พฤติการณ์รวมกำลังมาลอบจู่โจมเยี่ยง
นี้ ออกจะชั่วร้ายเกินไปอยู่มากหลายนัก

ตอนนี้ลี้เจ็กลิ่งจึงได้รู้สึกปลาบปลื้มประโลมขึ้นโดยจริงใจ

ลี้เจ็กลิ่งเข้าใจซึ่ง มีแต่เปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้รอดชีวิต จึงเป็นความ

เบิกบานแจ่มใสที่สุดของตัวเอง

อภัยให้แก่คน ย่อมบันดาลให้ผู้คนมีจิตใจเบิกบานแจ่มใสกว่าไปสังหาร
มันมากนัก

ตอนนั้น กู๋จือกุนก้าวอาด ๆ เข้ามา คารวะให้ลี้เจ็กลิ่งแล้วกล่าว

“ปิงจู้ ความเห็นของข้าพเจ้า ตอนนี้ไช้สมควรระดมคนลงไปหาร่อง
รอยของฉินตั้งจู้ที่กันหา...”

ลี้เจ็กลิ่งผงกศีรษะ แต่เดินช้า ๆ ไปที่เบื้องหน้าก้วยฮุยซึ่งเป็นประมุข
พรรคตุงฮิ่ปิงกระยาจากภาคใต้ ประสานมือคารวะกล่าว

“ก้วยปิงจู้ ท่านระดมคนมารังควานสำนักใหญ่ของพรรคเรา มาตรา
ว่าตอนนี้ผลแพ้ชนะปรากฏชัดเจนแล้ว แต่ทว่า กับการจัดการของข้าพเจ้าเยี่ยง
นี้ ท่านยังรู้สึกยุติธรรมอยู่หรือไม่ ?”

ลำแขนของก้วยฮุยถูกกระบี่ไ้วว่น้ำฮั่นกริตลิกจนถึงกระดูก เนื้อเบะอ้า
โลหิตหลังไหลมากหลาย จนลมปราณภายในเสื่อมโทรมแทบหมดสิ้นแล้ว
ตอนนี้ตลอดร่างอ่อนล้าสิ้นแรง หน้ามืดตาลายแทบไม่อาจทรงกาย

แต่จิตใจมันยังเจ็บช้ำรันทดสุดเปรียบประมาณ เนื่องเพราะมันได้แต่
เบ่งตาดูบริวารและพวกพ้องของมันถูกฝ่ายตรงข้ามประหัตประหารดุจกับทันทผัก
ปลา โดยมันไม่มีปัญญาช่วยเหลือสักน้อยนิด

แน่นอน ทางหนึ่งเนื่องเพราะมันขาดเจ็บบาสัทส ไม่มีการล้างจะลงมืออีก
ยิ่งกว่านั้น ยังมีอีกชั่วจะเกี่ยวไ้วว่น้ำฮั่นที่พลั้งฝีมือเลอเลิศ เขม้นคุมเชิงอยู่ทาง
ด้านข้างอย่างเอาเป็นเอาตาย

ตอนนี้ มันพยายามผีนกำลังทรงร่างที่อ่อนระทวยของมันขึ้นจากผนัง กำแพง ส่งเสียงแทบพรา

“ทีวพวกนักเลงนั่นหนัก คือคุณธรรมน้ำมิตร เล่าสู่เพราะต้องการล้าง แค้นล้างอายให้แก่พรรคกระยาจกภาคเหนือที่ได้ร่วมเป็นสหพันธ์กัน จึงได้ใช้ แผนต่ำทรมานเยี่ยงนี้ เมื่อเรื่องราวเป็นเช่นนั้นแล้ว ยังจะมีวาจาใดว่ากล่าวได้ ? มีว่าท่านจะใช้ฝีมือใดมาตอบได้ เล่าสู่ต้องไม่ขมวดคิ้วเด็ดขาด ที่ใครขอร้อง คือ ท่านอย่าได้ดูความรังความต่อศิษย์พรรคของเล่าสู่...”

ลีเจ็กลิ่งหัวร่อเสียงแจ่มใส โบกมือสอตาไป

“ก๊วยปิงจู เมื่อครูข้าพเจ้าได้ประกาศกระจ่างแล้ว มีสิบสาวเอาความต่อ โทษทัศน์ในหนหลัง บุญคุณความแค้นที่มีเลิกหมดสิ้นตั้งแต่บัดนี้ ภายหน้า จะเป็นมิตรหรือเป็นศัตรู ล้วนอยู่ที่ความคิดของท่าน”

ใบหน้าซีดขาวของก๊วยฮุยกระตุกถี่เร็ว ดวงตามีหยาดน้ำเอ่อขึ้นด้วยความตื้นตัน

ในเสียงทอดถอนใจด้วยความรันทด ก๊วยฮุยคารวะให้ลีเจ็กลิ่งจนจรดพื้น ก้าวซ้ำ ๆ ลงจากภูเขาไป

เสียงทอดถอนใจนี้ มิทราบได้แฝงความสะทกสะทอนของวีรบุรุษจน ตรอกอยู่มากเพียงใด ผู้กล้าหาญที่อับอายมีอาจแบกหน้าพบผู้คนอีกเพียงไหน

ลีเจ็กลิ่งเหม่อมองดูกำลังของศัตรูที่พ่ายแพ้ยับเยิน ลากสังขารอันอ่อนล้า ลงจากภูเขาไปอย่างเชื่องช้า ด้วยจิตใจที่สะทกสะทอนจนหดหู่เช่นกัน

ชั่วครู่ให้หลัง ลีเจ็กลิ่งจึงหันมาส่งเสียงดังกังวาน

“ขอเชิญผู้ตั้งจิตกับชีวิตไว้ได้ชื่อเป็นหัวหน้าจัดการเรื่องราวในสถานที่นี้ ข้าพเจ้ากับซุนตังจูและฮุยฮวงอีกสองท่าน จะไปหาร่องรอยของฉินตังจูที่กั้นหว โดยมิศิษย์ของตึกเขาจกตั้งยี่สิบคนติดตามไป”

จบคำกระโดดปราดหน้าไปก่อนอย่างรวดเร็ว ซุนยังและฮุยได้วัน ไ้ว-แปะชีวรีบพาบริวารพรรคอาภรณ์เขียวยี่สิบคน กระโดดโลดแล่นตามไปโดยเร็ว

ลีเจ็กลิ่งละลี้ร่างดูจะเป็นเมฆขาวปุยใหญ่มีถึงอึดใจก็มายังหน้าผาสูง แห่งนั้น

ตอนนี้ พื้นที่ราบบริเวณนั้นยังคงถูกเหยียบย่ำยับเยิน มีคราบโลหิตติด
กระเบื้องอยู่ทั่วทุกแห่ง

ลี้เจี๋ยลื้มตัวเย็นเยียบ พรึ่มีตาส่งเสียงเบา ๆ

“ฉันทะเยียบ ฉันทะเยียบ หรือท่านจะทอดทิ้งข้าพเจ้าไปในเวลาและสถานที่
นี้จริง ๆ ?”

แล้วพลันลื้มตาขึ้นมองลงไปที่ยันหว่างซึ่งลี้กัประมาณยี่สิบวาแน่วหนึ่ง
เพ่งพิจารณาโดยละเอียด มียอมบปล่อยให้กิ้งไม้ใบหญ้าผ่านตาโดยสัักตัน
แต่ทว่า ลี้เจี๋ยลื้มตาคิดแล้ว มิเพียงหาร่องรอยฉันทะและเป๊าะเอ็งไม่พบ
เท่านั้น กระทั่งร่องรอยที่ทั้งสองกลิ้งตกลงไปก็ไม่มีเหลืออยู่

เนื่องเพราะผืนผ้านี้ตั้งชัน ไม่มีส่วนลาดให้กลิ้งลงไปเลย ลี้เจี๋ยลื้มจึง
ครุ่นคิด

‘เฮาป่วยเล่ากอกอกก็กระโดดลงไปหาที่ยันหว่างนั้นนานแล้ว ยันหว่างแม้จะ
รกร้างไม่เคยมีผู้คนลงไป แต่คงไม่ถึงกับกระทั่งยังหาร่องรอยของสองคนที่ร่วง
หล่นลงไม่พบ...’

พอได้คิดเช่นนั้น ต้องคำนึงด้วยความตระหนก

‘หรือยันหว่างนี้จะมีคามผิดปกติอื่นใดแอบแฝง จึงพัวพันเฮาป่วยเล่า
กอกอกไม่สามารถตามลงไปช่วยคนได้ ?’

เมื่อได้คิดเช่นนั้น ลี้เจี๋ยลื้มไม่ใคร่ครวญลังเลอีกแล้ว แหงนหน้ากู่เสียง
ก้องกังวาน ร่วงพุงควับลงไปดังดาวตกจากฟ้า

ยันหว่าง มีแต่หญ้ารกร้างรุงรัง เถาวัลย์เกลื่อนกลาดระเกะระกะ หินใหญ่ ๆ
เล็ก ๆ มากมายซับซ้อน

ตอนนั้น ลี้เจี๋ยลื้มละลือร่างยืนอยู่บนก้อนหินใหญ่ กวาดตาดูที่คล้ายสาย
ฟ้าพิจารณาถูรอบข้างโดยละเอียด

แต่นอกจากลมภูเขาที่กรโชก้องคะเน็ง กิ่งไม้ใบหญ้าที่ไหวตัวอยู่ชู่ซ่าแล้ว
ทุกสรรพสิ่งเงียบจนวังเวงผิดธรรมดา เป็นความเงียบที่คุกคามลมหายใจของ
ผู้คนจนอึดอัดยิ่ง

ขณะลี้เจี๋ยลื้มคิดจะนั่งขัดสมาธิ ผณิกลมปราดภายในเพื่อเจียหูฟังความ
เคลื่อนไหวทางรอบข้างอยู่นั้น

ทันใด มีเสียงทวาดที่แหบห้าวดังแว่วมาจากทางขวามืออยู่เบา ๆ
เป็นเสียงที่คุ้นหูอย่างยิ่ง จนลี้เจ็กลึงพอได้ยินก็ทราบ เสียงนั้นดังจากปาก
ซังเลียงเจี้ยเฮาป่วยอย่างแน่ชัด

ลี้เจ็กลึงคึกคักแจ่มใสทันที สบัดสองแขนทะยานกายขึ้นสูงกว่าพื้นร่วม
สิบวา

ร่างลอยกลางอากาศพุ่งตามองไปที่ต้นเสียง เห็นที่ไกลประมาณสี่สิบวา
เบื้องหน้าปาห้อยม่น้อย ๆ แต่วกทึบ มีร่างสูงใหญ่ของเฮาป่วยปรากฏอยู่เลือนราง
ลี้เจ็กลึงลึงโลดยินดีเป็นยิ่งนัก กู่เสียงก้องกังวานกลางอากาศ แล้วพุ่ง
ปราดไปที่หน้าปาทิบนั่นดังสายฟ้า

ลี้เจ็กลึงที่หมุนกายกลางอากาศ ละลือร่างลงไปอย่างสวยงาม แต่พอสาย
ตากวาดมองเห็น ต้องตระหนกจนงุนงงทันที

ที่แท้ผู้ยืนโดดเดี่ยวบนพื้นหน้าปาทิบ เป็นซังเลียงเจี้ยเฮาป่วยจริง ๆ
แต่ทว่า เฮาป่วยตอนนี้มีเสียงมิเคลื่อนไหว เบิ่งตาทั้งสองจ้องมองใน
ปาทิบแว่นหนึ่งไม่กะพริบ

แลเห็นผมเผ้าหนวดเคราสั้นระริกทั้งที่ไม่มีลม กล้ามเนื้อบนใบหน้าก็ยัง
ตึงเครียด ทราบทันที่ว่าเฮาป่วยกำลังเกร็งพลังภายในชั้นเต็มที่ ป้องกันการจู่โจม
อันอำมหิตดุจดันที่สดอยู่

ตอนนั้น สองตาของเฮาป่วยแดงฉาน สองฝ่ามือไขว้สลับกันอยู่ที่ทรวงอก
กระทั้งยังไม่รู้ตัว ลี้เจ็กลึงได้ละลือลงบนพื้นที่ห่างจากข้างกายไม่ไกลนัก
ลี้เจ็กลึงต้องประหลาดใจยิ่ง เบือนมองตามสายตาเฮาป่วยไปทันที
ทันใดนั้น สายตากมกล้ำของลี้เจ็กลึงพลันต้องเขม็งนิ่งบ้าง สีนํ้าก็
เริ่มแปรเปลี่ยนไปที่ละน้อย

ที่ซึ่งสายตาลี้เจ็กลึงจ้องมองแว่นหนึ่ง ถึงกับเป็นแอ่งน้ำเล็ก ๆ ที่เห็นรำไร
อยู่ในปาทิบ

แอ่งน้ำนั้นกว้างประมาณหกวา มาตรฐานอยู่ในปลายฤดูใบไม้ร่วง น้ำใน
แอ่งยังคงเขียวสดใสไม่มีขดแหงเลยสักเล็กน้อย

เหนือแอ่งน้ำนั้น มีกิ่งไม้แห้งหลายกิ่งยื่นยาวออกไป หากไม่มีเรื่องอื่น
ใดที่น่าตระหนกมาแทรกก่อกวน นับเป็นทิวทัศน์ที่งดงามดั่งภาพวาดได้จริง ๆ

แต่ทว่า บนฝั่งริมแอ่งในตอนนี กลับมีชายกลางคนเสื้อดำหน้าซีดขาวผู้
หนึ่งนอนแน่นิ่งอยู่

มันนอนตะแคง ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงเบา ๆ แต่สะท้อนทุกครั้ง ที่
ไหลของมันมีโลหิตหลังไหลออกมา มีบางอย่างฉีกแฉีกเป็นสีม่วงคล้ำไปแล้วด้วย
ผู้ที่นอนอยู่ริมแอ่งน้ำคือตัวนูนเปียบฉีก กายของฉีกก็ยังมีเป๊ะ-
เอ็งประมุขพรรคเหิกก็ปึง นอนแผ่แน่นิ่งอยู่อีกผู้หนึ่ง

ตอนนี้ ครึ่งท่อนล่างของมันอันตรายเกินไปหมดสิ้น

ที่แตรัมแอ่งน้ำมีสัตว์ประหลาดที่หัวโตใหญ่ปานกระพ้อม เป็นสามเหลี่ยม
ดั่งงูพิษ กำลังเคี้ยวเท้าทั้งสองของเป๊ะเอ็งอยู่กรอด ๆ

สัตว์ประหลาดคล้ายดั่งโผล่ออกมาเพียงครึ่งตัว หัวสามเหลี่ยมของมันมี
ตาเลือกถลนคู่หนึ่ง ถูกปิดอยู่ในหนังตาที่ขาวใส

ครึ่งท่อนของสัตว์ประหลาด เป็นขนยาวนิ้วเศษสีม่วงคล้ำ หัวของมัน
เป็นตะปุ่มตะป่ำดั่งคางคก จนผู้เห็นต้องสะดุ้งเสียวแทบอาเจียน

ลี้เจ็กถึงตอนนีจึงเข้าใจ โฉนเขาป่วยมีความตื่นแต่บ้านนี้ มิกล้าชะล่ำใจ
เลยสักน้อยนิด

ใบหน้าของลี้เจ็กถึงก็เริ่มเคร่งเครียดลงทีละน้อย สิบเท้าไปก้าวหนึ่ง ตบ
ว่าเขาป่วยเบา ๆ

เขาป่วยสะดุ้งเขือกใหญ่ ขณะจะตวัดฝ่ามือฟาดกลับมำติได้ ลี้เจ็กถึง
ก็ได้พลั่วควပ်ไปที่ซ้ายมือของมันดั่งสายฟ้า

ความรวดเร็วของท่าร่าง คล้ายดั่งมีเคยเคลื่อนไหวเลย ประหนึ่งยืน
อยู่ในที่นั้นมาก่อนก็ปาน

เขาป่วยรู้สึกมีลมแผ่วเบาพัดวน รีบหันขวับไปที่ซ้ายมือทันที เห็นลี้เจ็ก-
ถึงกำลังแยมยืมผงกศีรษะให้

เขาป่วยต้องระบายลมจากปากอย่างโล่งอกยาว ๆ ลดเสียงแผ่วเบาที่สุด
กล่าว

"ปึงจู้ โชคดีที่ท่านมาทันเวลาพอดี โอ สัตว์ประหลาดตัวนั้นทำร้ายเรา
ก็แค่คนเดียว..."

ลี้เจ็กถึงแยมยืมกล่าวเสียงแผ่วเบาบ้าง

“เป็นเรื่องราวเยี่ยงไรกันแน่ ? ดูท่าที่ฉันทึ่งจึงยังมีหวังช่วยชีวิตไว้ได้...”

เขาป่วยชมวดคิวกระชิบ

“สวรรค์คุ้มครอง ฉันทึ่งจึงแม้จะบาดเจ็บสาหัสร่วงหล่นลงมา แต่ยังมีถึงกับเสียชีวิตทันที เมื่อครูล่ากอกอกค้นหาถึงที่นี่ พบสภาพเช่นดังที่เห็นในตอนนี้อยู่ เล่ากอกอกเมืงวาดเสียงดัง ๆ หลายครั้ง แต่เจ้าเดียวจานพิกลคล้ายดั่งไม่หวาดกลัวเลย เล่ากอกอกกลับเป็นฝ่ายหวาดกลัว มันจะปล้นจับเข้าใส่ฉันทึ่งจึงจึงมีแต่ต้องยืนคุมเชิงกับมันในที่นี้เพื่อเตรียมเมื่อเจ้าเดียวจานแคลื่อนไหว ยอมเสียงอันตรายปะทะกับมันสักครั้ง...”

ลีหน้าลิ้งเง็กคล้อยความกังวลลงทันที แต่ถอนใจกล่าว

“แต่เจ้าแป๊ะเอ็งผู้นี้ ตายแล้วยังไม่อาจรักษาจากสมบรูณ์...”

เขาป่วยก็ส่ายหน้าถอนใจ มิกกล่าวกระไรอีก

ขณะที่เง็กเง็กจะกล่าว ปล้นมีเสียงสดใสไพเราะดังแว่วมาจากทางด้านหลัง

“ลิ่งกอกอ ลิ่งกอกอ...”

ลีเง็กเง็กจำเสียงได้ หันขวับไปทันที เห็นแป๊ะเอ็งเพี้ยที่สวยสะคราญในอาภรณ์สีขาววิ่งออกมาจากพงหญ้า

ลีเง็กเง็กต้องร้องแยะในใจ รีบส่งเสียงดัง ๆ

“เพี้ยม่วย มาได้อย่างไรกัน ? รีบกลับไป ที่นี่มีอันตราย...”

ลีเง็กเง็กที่กล่าวเร็วเกินไป แป๊ะเอ็งเพี้ยยังมีทันได้ยินชัดเจน ร่างก็โฉบออกมาจากพงหญ้าดูจะเป็นผีเสื้อสีขาว จะโถมเข้ามาที่ข้างกายลีเง็กเง็ก

ลีเง็กเง็กต้องร้องแยะในใจ มีทันกล่าวกระไร เขาป่วยที่ข้างกายปล้นหวาดก้อง โถมควับไปที่เบื้องหน้า

ร่างยังอยู่กลางอากาศ สองฝ่ามือก็ได้พาดโครมสุดแรง ลีเง็กเง็กจึงไม่มีเวลาเตือนภัยต่อแป๊ะเอ็งเพี้ยอีกแล้ว ได้แต่รีบร้อง

“รีบกลับไป !”

เสียงดังร่างพุ่งขึ้นสู่อากาศบ้าง โฉบลงใส่สัตว์ประหลาดที่ริมแอ่งดูจะเป็นปักษาร้าย

ที่แท่นลีเง็กเง็กหันไปส่งเสียงกับแป๊ะเอ็งเพี้ย สัตว์ประหลาดในแอ่งน้ำปล้นหันหัวมา อ้าปากจับเข้าใส่ฉันทึ่งที่สลับสไลอยู่

เขาป่วยในยามตระหนก ต้องตวาดสุดเสียงพร้อมกับโถมเข้าไปหมาย
ช่วยเหลือ

ตอนนั้น เขาป่วยกระแทกสองฝ่ามือที่มีพลังดังพะเนินเหล็กออกไปสุดแรง
ต่อให้เป็นพลังฝ่ามือที่มหาศาลเพียงใด ก็ได้แต่กระแทกหัวสัตว์ประหลาด
จนกระเพื่อมอยู่ในน้ำเท่านั้น แล้วถึงกับชูหัวขึ้นร้องอุ อุ ฉกเข้าไปใส่เขาป่วยที่
ละลือลงมา

ปากกว้างของมันอ้าเต็มที่ เห็นซี่เขี้ยวแหลมคมขาวแวววาว ลิ้นสีแดงฉาน
แลบแปลบปลาบ ดูแล้วเป็นที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก

ตอนนั้น ลีเจ็กถึงก็ได้โอบตามหลังมาตั้งประกายไฟ ตวาดก้องแล้วควง
ฝ่ามือขวาเป็นเครื่องวงกลม กระแทกลงทางเบื้องล่างสุดแรง

ฝ่ามือซ้ายได้เกร็งพลังเหวี่ยงซ้ายเจ็ยเต็มที่ กระหน่ำซ้ำเติมติดตามไปทันที
พริบตาหนึ่ง พลังที่ร้อนระอุปานเปลวไฟทะลักลงจุดมรสมรร้าย ต้นไม้ใบ
หญ้าที่ริมบึงกระจัดกระจายไปทันที

ในสายน้ำที่กระเจาดังมานั้น ไม้มุก สัตว์มีมาถูกกระแทกจนจมลงไปใน
แอ่งน้ำ

ตอนนั้น หนังกาที่ขาวใสของสัตว์ประหลาด พลันกลายเป็นสีแดงฉาน
ปานโลหิต ขนสีม่วงของมันลุกขึ้นตั้งเส้นลวด

เสียงคำรามอุ อุ ของมันดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นทุกขณะ จนผู้ได้ยินต้องใจ
สะท้านขนลุกเกรียว

ลีเจ็กถึงตวาดสุดเสียง

“เฮตังจู้ระวังไว้ !”

เสียงดังร่างโอบลงมาหาฉิ่นก็สลับสโลอยู่ริมแอ่งน้ำ

ขณะเวลานั้นเอง สัตว์ประหลาดในแอ่งน้ำปลันร้องเสียงเกรี้ยวกราดจน
เฝ้าหวาดหวั่นสยองขวัญ น้ำใสสะอาดในแอ่งเล็ก ๆ ถึงกับพุ่งเป็นลำขึ้นมาสูง
หลายวา กระแทกเข้าไปใส่ลีเจ็กถึงอย่างหนักหน่วง

ปลายนิ้วของลีเจ็กถึงเพิ่งสัมผัสชายเสื้อฉิ่นก็ สัตว์ประหลาดในแอ่งน้ำก็ได้
โถมเข้ามาอย่างดุเดือด

ลีเจ็กถึงเบี่ยงตาดาวดก้อง ควงมือขวากระแทกออกไปสุดแรง มือซ้ายรวบ

ควับตัวตโป ขว้างร่างฉิ่นก็ละลื้อไปทางด้านหลังอย่างแรง

พลันฝ่ามือเขี่ยชะวະเจ็ยที่ร่อนระอุ ทะลักออกไปหนักหน่วงรุนแรงปาน
พะเนินเหล็ก เสียงโครมที่ดังสะเทือนเลื่อนลั่น กระแทกสัตว์ประหลาดไถลลงไป
ในแอ่งน้ำอีกครา

ซังเลียงเจ็ยเฮาป่วยตวาดก้อง พุ่งควับออกจากที่ พอดีรับร่างกลางอากาศ
ของฉิ่นก็ไว้อย่างแม่นยำ

ลี้เง็กลิ่งเพ็งระบายลมจากปากเบา ๆ สัตว์ประหลาดในแอ่งน้ำโผล่หัวมา
ร้องอู อู อีกแล้ว และยังคลานช้า ๆ ขึ้นมาอีกด้วย

ลี้เง็กลิ่งเกร็งกำลังเตรียมพร้อมเต็มที่ สองตาเขม่นมองไม่กะพริบ มิ
กล้าชะล่าเลินเล่อแม้แต่น้อยนิดแล้ว

ตอนนั้น สัตว์ประหลาดถึงกับเปลี่ยนแปลงจากดุร้ายน่ากลัว มาเป็น
คลานช้า ๆ ขึ้นสู่ริมฝั่ง

ตอนนั้น ลี้เง็กลิ่งจึงเห็นตลอดลำตัวของสัตว์ประหลาด ต้องสะอิด-
สะเอียนจนขนลุกชี้ชัน แทบต้องอาเจียนออกมา

ที่แท้สัตว์ประหลาดมีลำตัวฉุนสั้น นอกจากครึ่งท่อนบนของมันมีขนสีม่วง
ปกปุยแล้ว ครึ่งท่อนล่างถึงกับมีเนื้อเน่าตะปุ่มตะป่ำดั่งหนังคางคก ได้ท้องมีขา
ที่โตเทียบเท่ากับน่องมนุษย์ เล็บของมันขาวใสดั่งแก้วผลึก

ลี้เง็กลิ่งต้องจ้องมองจนตะลึงลาน สองปีที้ออกจากสำนักมาคลุกคลีใน
วงพวกนักเลง เคยผ่านการต่อสู้ที่แตกตื่นสะท้านขวัญมานับครั้งไม่ถ้วน อย่าง
ไรก็พอมีความรู้อยู่บ้าง แต่กับสัตว์ประหลาดที่เบื้องหน้านี้กลับไม่เคยพบเห็นมา
ก่อนเลย

ตอนนั้น เฮาป่วยที่อยู่ด้านหลัง ได้มอบฉิ่นก็ให้แก่แป๊ะอีเพี้ยดูแลแทน
แล้ว

เมื่อเฮาป่วยหันกลับมาอีกครา ต้องตระหนกจนสะท้านขึ้นเอือกใหญ่
แต่พอพิจารณาสัตว์ประหลาดได้ชัดเจน พลันร้องสุดเสียง

“ปึงจู้ระวัง สัตว์ประหลาดตัวนี้รอดชีวิตตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ มีนามเขี่ย-
เย้ยลิ่งมั่ง (งูเหลือมเล็บแดง)”

เฮาป่วยที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงมาชั่วชีวิต พลันฝีมือสูงส่งกล้าแข็ง

ความรอบรู้กว้างขวางลึกซึ้ง

กาลก่อนตอนอยู่ในวัยฉกรรจ์ ชมชอบสะสมตำราเรื่องราวพิสดาร จึงพอจะทราบเรื่องสัตว์โบราณที่มีอยู่ในสมัยดึกดำบรรพ์บ้าง

พร้อมกันนั้นก็ทราบ สัตว์ประหลาดโบราณพันธุ์นี้มีพิษสุดร้าย สันดานยิ่งโหดเหี้ยมอำมหิตสุดเปรียบประมาณ

ลี้เจี๋ยลี้ฟงไต้ยั้น ต้องรีบเกร็งกำลังเตรียมพร้อมเต็มที่ ส่วนปากตอบไป
“ข้าพเจ้าต้องระวังตัวแน่ ฉันทึ่งจู้ยังพอช่วยเหลือได้หรือไม่?”

เขาป่วยเดินช้า ๆ เข้ามาจนห่างจากขวามือลี้เจี๋ยลี้ฟงไต้ยั้นจึงตอบ

“ปึงจู้วางใจ เมื่อครูล่าอกอตรวจดูอาการของฉันทึ่งจู้แล้ว เพียงแต่เสียโลหิตมากเกินไป หากได้รับการช่วยเหลือทันเวลา ต้องมีหวังรอดชีวิตได้แน่”

ลี้เจี๋ยลี้ฟงไต้ยั้นที่ นิ้วทั้งสิบงอจุ่มเล็กน้อย ตกลงใจแน่นๆ สักครู่หากจำเป็น จะต้องใช้ชีวิตแลกเก้าเจี๋ยเล็กที่เลิศฟ้าเหนือพสุธา กำจัดสัตว์ร้ายตัวนี้ออกไป

ตอนนั้น เขียะเยี้ยลี้มั่ง (งูเหลือมเลื้อยแดง) ได้คลานมาจากทางทั้งสองประมาณหกวา พ่นลมออกจากปากมที่มาของมันตลอดเวลา หนังกาที่ขาวใสเริ่มกลายเป็นสีแดงที่ละน้อยอีกแล้ว

ลี้เจี๋ยลี้ฟงไต้ยั้นเลื้อยเลื้อยมองไป ต้องตระหนกจนใจสะท้อน

ที่แท้แองน้ำเมื่อครู่ยังใสสะอาดอยู่ แต่พอเขียะเยี้ยลี้มั่งป็นขึ้นมาบนฝั่งน้ำ ถึงกับกลายเป็นโคลนที่ขุ่นข้นไปแล้ว

มิหนำซ้ำ โคลนอันขุ่นข้นยังมีกลิ่นเหม็นสุดแสนทนทาน บนผิวโคลนยังมีปูปลาตายลอยขึ้นมากไม่น้อยด้วย

ซังเลี้ยงเจี้ยเขาป่วยเบ่งตาทั้งสองจนแทบกลืนออกนอกแก้ว ส่งเสียงแผ่วเบา

“ปึงจู้ เล็บทั้งคู่ของสัตว์ประหลาดนี้ มีสรรพคุณจัดพิชป้องกันคุณไสยอย่างพิสดาร ด้วยนิสัยที่ชมชอบความโสโครกของสัตว์ประหลาดนี้ มิว่าไปที่ใดที่นั่นต้องโสโครกเป็นที่สุด แต่ทว่า เล็บสีแดงใสทั้งคู่ของมันกลับเป็นของวิเศษอย่างยิ่ง”

ลี้เจี๋ยลี้ฟงไต้ยั้นระลึกพระเล็กล้นน้อย แต่รู้สึกประหลาดใจยิ่ง สัตว์ประหลาด

ความจริงเคลื่อนไหวได้รวดเร็วดังกระแสนม โฉนตอนนั้นก็กลับมาคลานอย่างเชื่องช้าผิดธรรมดา ?

ขณะครุ่นคิดถึงตอนนั้น พลันได้ยินเสียงแผ่วเบาดังแว่วมาจากทางด้านหลัง

ตอนแรกลิ้เง็กยังไม่เข้าใจ เป็นพวกเอ็กจ๊วยเง็กเง็กซุนยังติดตามลงมาถึง แต่แล้วต้องกลางแกลงสงสัยยิ่งนัก เนื่องจากเสียงสวสวสวแผ่วเบาไปถึงกับคล้ายเป็นคนทีพุบตัวคลานอย่างเชื่องช้า ร่างกายเสียดสีกับหญ้าบนพื้น จึงจะเป็นเสียงเช่นนี้ได้

หากเป็นพวกซุนยัง พอละเดินอย่างโอ้อำเปิดเผย ไม่จำเป็นต้องลับ ๆ ล่อ ๆ ปานนี้เลย ? !

ลิ้เง็กจึงตระหนกยิ่ง หันขวับกลับไป แต่สายเกินไปแล้ว

เห็นคนชุดดำร่างสูงโปร่งผู้หนึ่งกำลังทาบทามมือไปบนจุดเมี่ยมมั่งที่กลางหลังแป๊ะอ๊อเพี้ย

ลิ้เง็กจึงพอหันไป แป๊ะอ๊อเพี้ยจึงได้ร้องด้วยความตระหนก ลิ้เง็กจึงต้องพลุ่งพล่านตาลเดือดอย่างยิ่ง แต่ยังไม่พยายามขบกรามสะกดกลั้นไว้

แน่นเสียงหนัก ๆ กับเขาป่วยที่หันมาด้วยความแตกตื่นสงสัย

"เฮตังจู้ โปรตรวังเซี่ยเยี้ยวลิ่งมั่งทางเบื้องหน้า... เฮอะ ข้าพเจ้าไม่เชื่อเอ็กอ๊อเง็กไฮ้วที่เป็นวิญญาณได้ฝ่ามือ กล้ากระทำการเช่นนั้นมาได้"

เขาป่วยเมื่อได้ฟัง ต้องแค้นเคืองจนขี้เท้า แค้นเสียงจากไรฟั่น

"เตี้ยรัจฉานชั่วชาติ หากรู้แต่แรกว่ามันอำมหิตเลือดเย็นปานนี้ เมื่อครู่ก็ไม่ควรยอมมือให้ความเวทนา ปลิดชีวิตมันเสียให้สิ้นเรื่องราว"

ลิ้เง็กจึงหัวร่อแค้น ๆ จับตาที่เป็นประกายอำมหิตแวววาว จ้องมองเอ็กอ๊อเง็กไฮ้ว (เสือหยกเสือด่า) เตี้ยอ๊อติ้ที่คุกคามแป๊ะอ๊อเพี้ยแน่วเน็ง

ที่แท้เตี้ยอ๊อติ้หลังจากประมือกับเขาป่วยจนบาดเจ็บพ่ายแพ้ เขาป่วยเนื่องจากเห็นพลังฝีมือของมันฝึกมาด้วยความลำบาก จึงไม่ต้องการเช่นฆ่าสังหารให้สิ้นซาก ปลอ่ยมันหลบหนีโดยหลุกหลุมลิ้เง็กตาม

แต่เตี้ยอ๊อติ้กลับอาฆาตแค้นอวดอก ตั้งอกตั้งใจจะต้องแก้มือให้จงได้

แต่ทว่า เมื่อมันเห็นสถานการณ์ของฝ่ายมันเปลี่ยงพล้ำจนยับเยิน และ

พลังฝีมือของมันก็ไม่ได้ทัดเทียมกับศัตรู ในยามผิตหวังด้วยความเจ็บช้ำรันทด จำต้องหลบออกจากบริเวณต่อสู้มา

แต่มันยังมียอมถอนตัวหลบหนีไปโดยดี ซ่อนดูเหตุการณ์อยู่ในพงหญ้า รกร้างทางข้างภูเขา เพื่อสังเกตความเคลื่อนไหวของพวกเหี้ยก็บัง คอยฉวย โอกาสลงมือล้างแค้นของมันบ้าง

ตอนลี้เจี๊ยะลี้กระโดดลงมาในหุบเหว มันก็ได้เห็นแล้ว

ส่วนแป๊ะอีเพี้ยที่ปลีกตัวหนีจากพวกตู้เซยี่ยมเพียงลำพัง เร่งฝีเท้ามาเร็ว คู่ชามายังไช้ไเอียงซัวก่อน นางก็พอดีได้ยินเสียงกู่ของชายในดวงใจ ยิ่งแลเห็น ลี้เจี๊ยะลี้กระโดดลงจากหน้าผามากับตา

ดังนั้นเอง โฉมสะคราญทั้งมลายในรัก รีบทอดทิ้งมักคู่ชากระบโหดตามติด ลงมาบ้าง แต่นางไหนเลยเคยคาดคิด ที่นางพบพานมิใช่เป็นคำหวานของชาย ในดวงใจ แต่เป็นทุกข์ทรมานที่นางคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด

ตอนแป๊ะอีเพี้ยกระโดดลงจากหน้าผา ถูกเหี้ยอีเจ็กไช้ไต้ยอัติที่ซ่อนตัว อยู่เห็นชัดเช่นกัน

ดังนั้นเอง มันจึงลอบเฝ้ากระโดดตามลงมาบ้าง จนเมื่อลี้เจี๊ยะลี้กับเขา-ปวยทู่เมสมาจิจิตใจจดจ่ออยู่บนตัวประหลาดดึกดำบรรพ์ มันจึงฉวยโอกาส นั้นสยบแป๊ะอีเพี้ยไว้ในอำนาจ

ตอนนี้ เตี้ยอี้ตีถึงกับมิกล้าเงยหน้าขึ้นประสานสายต่าที่กราดเกรี้ยว ก้ามหิตของลี้เจี๊ยะลี้ได้

มันแสวงเป็นหน้าไปมองทางอื่น แค้นเสียงเย็นเยียบ

“ลี้เจี๊ยะลี้ ต่อให้พลังฝีมือของท่านสูงกว่านี้ เฮอะ เฮอะ น่ากลัวก็ไม่ได้ทัดเทียมกับการกระแทกพลังฝ่ามือของข้าพเจ้ากระมัง ?”

ลี้เจี๊ยะลี้แค้นหัวร่อกล่าว

“หากท่านคิดเช่นนั้น ก็รวบรัดเป็นอย่างยิ่ง เพียงแต่ว่า ชีวิตของท่าน ก็ไม่อาจจะอยู่ในโลกนี้เช่นกัน...”

ใบหน้าที่คมคายของเตี้ยอี้ตีปล้นกลับกลายเป็นโหดเหี้ยมอำมหิตปาน ภูตผีปิศาจ แขนงหน้าหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ลี้ปังจู้ ท่านตอนนี้เบื้องหน้ามีสัตว์ประหลาดพิษร้าย ด้านหลังมีศัตรู

ชุมนุมอยู่ ฮา ฮา... รสชาติของการถูกกระหนาบทั้งหน้าหลังนี้ คิดว่าคงมีใครนำลิ้ม
นักกระมัง ?”

ทางตาของลีเง็กถึงกระตุกถี่เร็ว แต่ยังคงเหลือบมองไปยังสัตว์ประหลาด
ที่คลานช้า ๆ ลำตัวพองกว่าเดิมทีละน้อยแวบหนึ่ง แล้วแค้นหัวร่อหยาบหยัน
“เตี้ยอ๊ตตี ไม่ต้องพรว้าจากรั้วสาระ ท่านมีจิตเจตนาใดกัน ?”

เตี้ยอ๊ตตีเสยะยืมเสียงเย็นชาตอบ

“ข้าพเจ้าต้องการเห็นกับตา ให้ท่านตัดศีรษะสุนัขของเฮาป่วยออกมาแลก
กับชีวิตหญิงในดวงใจท่านไป”

เฮาป่วยพอได้ฟังต้องคำรามด้วยความเดือดดาล ขณะจะย่อหน้าไปโถมใส่
เตี้ยอ๊ตตี พลันเห็นชียะเยี้ยวลึงมั่งที่เบื้องหน้าร้องอูด้วยเสียงสะท้านเสียดประสาท
อ้าปากพ่นแก๊ทณัสน้ำสีเขียวที่มีกลิ่นเหม็นคละคลุ้งสุดแสนทนทาน เข้ามาใส่ลี-
เง็กถึงกับเฮาป่วย

ลีเง็กถึงตวาดก้อง ทะยานกายขึ้นอากาศตั้งพลุไฟ ฟาดพลังทั้งสองฝ่า
มือลงมาสุดแรง

เฮาป่วยก็ตวาดสุดเสียง ผลักมือซ้ายขวาออกมาในเวลาแทบพร้อม
เพรียงกัน

พริบตานั้น พลังฝ่ามือทะลักด้วยเสียงสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าถล่มทลาย
แก๊ทณัสน้ำสีเขียวถูกกระแทก แแตกกระจายกระจายจนคล้ายม่านหนา

เสียงตวาดด้วยความเดือดดาล เสียงสัตว์ประหลาดแผดร้องดังสับสน
อลหม่านไปในทันที

การรวมกำลังจูโจมพร้อมกันของสองสุดยอดฝีมืออันดับเลิศในแผ่นดิน
อาณานิคมที่ยิ่งใหญ่นี้ เพียงพอจะทลายภูผาได้แล้ว

ชียะเยี้ยวลึงมั่งคำรามเสียงพิกัดดังสะเทือนเลื่อนลั่น ถูกกระแทกจน
กลิ้งกระดอนกับพื้นออกไปหลายตลบ

แต่ทว่า มันแม้ถูกกระหน่ำจูโจมหนักหน่วงปานนั้น คล้ายไม่สามารถ
ปลิดชีวิตมันได้ กระทั่งยังไม่บาดเจ็บบอบช้ำสักน้อยนิดอีกด้วย

ในฝุ่นทรายและเศษหินปูนที่กระจัดกระจาย สัตว์ประหลาดพลิกตัวขึ้นยืน
สองขาอีกครา ตาของมันเป็นสีแดงฉานไปแล้ว

ห้องที่ตะปุมตะปาดังหนังคางคกของมันสะท้อนขึ้นลงเบา ๆ คล้ายดัง
กำลังหอบหายใจพักผ่อน เตรียมจะโถมเข้าจู่โจมใส่ศัตรูของมันอีกครั้งก็ปาน
ตอนนั้น เตี้ยอิตีที่อยู่ด้านหลังของทั้งสอง หรีตามันจ้องมองทั้งสอง
ด้วยความอาฆาตแค้นแน่นิ่ง

แน่นอน ฝ่ามือของมันยังคงแนบกับจุดเมี่ยมึ่งกลางหลังแป๊ะอียี้ยมียอม
เคลื่อนห่าง

นางเพ่งมองดูชายในดวงใจ ที่กำลังเกร็งพลังคุมเชิงกับสัตว์ประหลาด
เขี้ยวเขี้ยวลิ้มมั่ง แต่ใจครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้น นางยกมือซ้ำ ๆ ขึ้นตะ
จอนผมด้วยท่วงท่าที่อ่อนช้อยสวยงาม จนมิว่าบุรุษเพศใดได้เห็นก็ต้องหวั่นไหว
แล้วหวัรอเสียงสดใสไพเราะกล่าว

“ผู้กล้าหาญที่ด้านหลัง ท่านโดนดุร้ายต่อข้าพเจ้าปานนี้ ? ข้าพเจ้ามิได้รู้
จักท่าน ยังมีเคยก้าวร้าวล่วงเกินท่านมาเลย”

เตี้ยอิตีที่มีสันดานกรูมกริมกรุยกราย มาตราว่ามีอายุกว่าครึ่งร้อยแล้ว ยัง
คงไม่อาจเปลี่ยนนิสัยเดิมไปได้

มันต้องจ้องมองมือขาวผ่องของแป๊ะอียี้ยจนตะลึงลาน รู้สึกเป็นผิวกาย
ที่ชาวละเียดปราศจากไฟฟาราคีสักน้อยนิด...

มาตราว่ามันไม่ได้เห็นรอยยิ้มที่หยาดเยิ้มดังบัวแย้มของแป๊ะอียี้ย แต่มัน
พอจะคำนวณออกได้ เมื่อครุณีที่เบื้องหน้าแย้มยิ้ม จะต้องเป็นเสน่ห์ที่โน้มน้าว
จิตใจบุรุษทั้งแผ่นดินได้อย่างง่ายดาย

วาจที่แป๊ะอียี้ยว่ากล่าว มันย่อมได้ยินถนัดชัดเจน ตอนนั้น คิดจะ
แค้นหวัรอเย้ยหยัน แต่มีทราบบ้างไร เสียงหวัรอของมันถึงกับกลายเป็นนุ่ม
นวลอย่างยิ่ง

แล้วถึงกับตะกุกตะกักตอบ

“โกวเนี่ย มิใช่ข้าพเจ้าจงใจเช่นนี้ แต่เพราะถูกสถานการณ์คุกคามบังคับ
มิอาจไม่อุกอาจสักครา...”

แป๊ะอียี้ยหวัรอเสียงใสปานระฆังเงินแล้วกล่าว

“ผู้กล้าหาญท่านนี้ ยินยอมเลิกละอคติกินใจ ร่วมมือกับลิงกอกอของ
ข้าพเจ้าไปฆ่าสัตว์ประหลาดตัวนั้นทิ้ง ปัญหาทั้งหลายโยมิใช่คลี่คลายกันได้เอง ?”

เตี้ยอึดตีฟังจนหัวร่อไม่ออกทำให้ไม่ได้ ครุ่นคิดชั่ววูบจึงตอบซ้ำ ๆ

“โกวเนี้ย เรื่องราวในโลกซับซ้อนอย่างยิ่ง ความอาฆาตแค้นของข้าพเจ้า กับแนฮั่นปิง มีอาจอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันได้ มิใช่จะคลี่คลายง่ายดายดังนี้...”

มันกล่าวแล้วคำนึงในใจ

“โกวเนี้ยนางนี้ไร้เดียงสาเกินไป หรือเกียติภูมิของพรรคตงอี่ปิงในภาคใต้ เพราะที่เราพ่ายแพ้ต่อฝีมือเขาป่วย จะเลิกล้มกันโดยรวบรัดตัดความเช่นนั้นได้ ? นำหัวร่อเกินไปแล้ว...”

ขณะที่มันครุ่นคิดจนเสียสมาธิ มิคาด แป๊ะอี่เพี้ยพลันกระโดดปราดไปทางเบื้องหน้าสุดแรง

เตี้ยอึดตีตระหนกยิ่งนัก ตวาดด้วยโทสะแล้วพุ่งควับตามติดดูจะเป็นเงาร่าง แต่ในขณะนั้นเอง...

สัตว์ประหลาดดึกดำบรรพ์...เขี้ยวเยี้ยวลึงมั่ง พลันร้องอุเสียงโหยหวน ร่างโตใหญ่ที่เนื้อน่านเป็นตะปุ่มตะป่ำจนทุเรศอัปลักษณ์ ถึงกับพุ่งควับเข้าใส่ ลีเง็กลึงด้วยความเร็วปานสายฟ้า

ลีเง็กลึงทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นอยู่ทางด้านหลังนานแล้ว แต่สถานการณ์ที่คับขันเบื้องหน้ามีอาจจะเสียสมาธิปลิกตัวไปช่วยแป๊ะอี่เพี้ยได้

กลิ่นเหม็นคละคลุ้งที่สุดแสนสะอิดสะเอียนกรรโชกมาปะทะหน้า พร้อม กับพลั่งลมที่หนักหน่วงดุดันปานพะเนินเหล็ก

ลีเง็กลึงถูเสียงกรัวยกราด ร่างพุ่งปราดขึ้นไปดุดประกายไฟ

ประกายสีขาวแวววาวสายหนึ่งวูบออกมาเป็นทางยาว รังสีกระบี่ที่เย็นเยียบฝ่าอากาศลงเป็นชั้น ๆ หนาแน่น ผนิกขึ้นเป็นม่านกระบี่ที่เจิดจ้าบาดตาแฉ่นผืนใหญ่

กรงเล็บทั้งคู่ของเขี้ยวเยี้ยวลึงมั่งตะกุกตะกวยจนกรวดทรายกระจัดกระจาย ผุ่นละอองคละคลุ้งรอบข้าง

แต่พริบตาที่ประกายสีขาวเจิดจ้าพุ่งวาบลงมา ดวงตาที่อยู่หลังหนังตาสีแดงฉานทั้งคู่ของมันถูกแทงบอดไปหมดสิ้นทันที

ชีวล้อเกียมในมือลีเง็กลึง ใช้ความเร็วที่สุดแสนเปรียบประมาณ ทะลวงแทงลงมาจากอากาศซับซ้อนถึยิบ พริบตาที่ลมปราดยังมีทันจะผ่อนคลาย บน

ลำคอของสัตว์ประหลาดที่มีขนยาวปกปุยของมัน ถูกทะลวงเป็นโพรงโลหิตถึง
สิบสองโพรง !

ความจริงขนปกปุยสีม่วงบนตัวเขียวยาวลึ้มงัมนานาที่บและยังแข็งแรง
ปานเหล็กกล้า อาวุธธรรมดาอย่าหมายระคายมันได้เลย

แต่ชีวิตลี้ภัยที่เป็นอาวุธโบราณอันวิเศษสุดของลี้เง็กลึง กลับมีอานุภาพ
เหนือความแข็งแรงทนทานของมันมากนัก ตอนนั้น ซังเลียงเจี้ยเขาป่วยที่คุม
เชิงอยู่ทางขวามือ ก็ได้คำรามพร้อมกับฟาดพลังติดต่อกันมาเก้าฝ่ามือซ้อน ๆ

พลังภายในที่ถูกหุ้มเทือกมาทั้งชีวิต หนักหน่วงยิ่งกว่าพายุโหมกระหน่ำ
มาตราว่าไม่อาจทำอะไรกับเขียวยาวลึ้มงัมนได้ แต่ก็สามารถฟาดเนื้อเน่าสีแดง ๆ
ขาว ๆ ที่อยู่ใต้ท้องของมันปลิวกระจัดกระจายเป็นชิ้น ๆ น้ำเลือดน้ำหนอง
กระเด็นขึ้นชานน้ำสะอิดสะเอียนยิ่ง

เมื่อลี้เง็กลึงพลีร่างถึงพื้น ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นทันที

“เฮาตั้งจูโปรตระวัง เจ้าเดียจรจฉานแม้บาดเจ็บสาหัส ยังนำกลัวจะมี
กำลังคืนรนครั้งสุดท้ายเหลืออยู่”

ส่งเสียงแล้วกวาดตามองไปรอบข้างทันที แลเห็นแป๊ะอ๊อเพี้ยทางด้านหลัง
กำลังโลดหล่นเข้ามาด้วยความเร็วจนสุดฝีเท้า

เฮ็กอ๊อเง็กไฮ้วเตี้ยอ๊อตีวดาเสียงกึกก้อง ไล่ตามหลังมากระชั้นแทบจะทัน
แล้ว พลังฝีมือเตี้ยอ๊อดีแม่นเหนือกว่าแป๊ะอ๊อเพี้ยมากหลายนัก แต่ในด้านวิชาตัว
เบา กลับสูงกว่าไม่เท่าใดเลย

ดังนั้น ในช่วงเวลาสั้น ยังคงไล่ตามแป๊ะอ๊อเพี้ยไม่ทัน

ลี้เง็กลึงเมื่อเห็นเช่นนั้น กรุ่นคิดอย่างรวดเร็ว

‘จะพลิกตัวไปช่วยแป๊ะอ๊อเพี้ยในตอนนี้ได้หรือไม่ ?’

พริบตานัน ตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยว ‘ไปไม่ได้ !’

เนื่องเพราะเขียวยาวลึ้มงัมนที่บาดเจ็บสาหัส ยังนำสะพรึงกลัวและนำ
กังวลยิ่งกว่าเฮ็กอ๊อเง็กไฮ้วเตี้ยอ๊อตี่มากนัก

อย่าว่าแต่แม้เตี้ยอ๊อดีจะจับตัวแป๊ะอ๊อเพี้ยไว้ได้อีกครา มันก็จะกล้าทำ
อย่างไร ?

เมื่อลี้เง็กลึงตกลงใจเช่นนั้น ปากถูกแม้มจนเป็นเส้นตรง เดินช้า ๆ ไปหา

เซี่ยเยี้ยวลิ่งมั่งที่บาดเจ็บอีกครา

เขาป่วยก็ยืนเกร็งกำลังจนตัวอด้วยความตื่นเต้น สาวเท้าเข้าไปซ้ำ ๆ ที่
ละก้าว ลี้เจ็กลิ่งในตอนนั้น ได้ทุ่มเหตความสนใจไปอยู่ที่ตัวสัตว์ตีกด้าบรพ
จนแทบหมดสิ้นแล้ว

แต่ทว่า ลี้เจ็กลิ่งคำนวณผิดพลาดไปเล็กน้อย เซี่ยเยี้ยวลิ่งมั่งแ่อำมหิต
โหดร้าย แต่ทว่า บางคราจิตใจมนุษย์ กลับยังอำมหิตโหดเหี้ยมยิ่งกว่าสัตว์
ตีกด้าบรพเป็นสิบ ๆ เท่าทีเดียว

เหนือภาพของเขาป่วยหลังไหลจนใบหน้าเปื้อกชุ่ม แต่มิได้ยกมือขึ้นปาด
เช็ดส่งเสียงพึมพำ

“อุบาทว์บัดซบ เจ้าเดียร์จฉานตัวนี้ทำร้ายผู้คนไม่เบา สักครูสาบานต้อง
จับขี้ยี้ให้แหลกและเป็นผุยผงจึงยินยอม...”

บ ท ที่ ๓๑ หรือเป็นฟ้าลิขิต

ลีเจ็กถึงเบ้งตาทั้งสองกลมกว้าง มือซ้ายประกบนิ้วเป็น
ท่วงท่ากระบี่ แต่มือขวาเรีงว่างว่างเปล่า
ถูกแล้ว ชิวล้อเก๋าเจ้าเล่ห์ของลีเจ็กถึงเมื่อหลุดออกจากฝักก็ต้องมีโลหิต
ให้เห็น

ตอนนั้น เขียะเยี้ยวลิ่งมั่งไม่รุกไม่ถอย ปากกว้างใหญ่สีแดงฉานของมัน
พะงาบเบา ๆ สองตาที่ถูกแทงบอดมีเลือดไหลนองลงมาเป็นทางร่วนน้ำลำธาร
หยดลงสู่พื้นไม้ซาดสาย

ในลำคอมีเสียงคำรามเบา ๆ ที่น่าสะพรึงกลัว เน้นกับกรงเล็บสีแดงฉาน
สดไสที่ตะกุกตะกายกับพื้นด้วยความเดือดดาล ยิ่งเป็นสภาพน่าหวาดหวั่น
สยองขวัญกว่าเดิม

โลหิตสีม่วงที่พุ่งขึ้นเหม็นคละคลุ้ง กระจายไปทั่วทั้งพื้นที่หญ้าในบริเวณ
เมื่อถูกแสงอาทิตย์สนธยาสาดส่อง ผนึกขึ้นเป็นภาพที่เลียดประสาพระคายนิจยัง
อย่างเชื่องช้า ท้องของเขียะเยี้ยวลิ่งมั่งได้เริ่มพองขึ้นอีกครั้ง จนกระทั่ง
ลำตัวมันกลายเป็นลูกหนังถูกอัดลม

เนื้อเน่าที่ตะปุ่มตะป่ำตามตัว ก็เบ่งพองขึ้นกว่าเดิมทีเล็กน้อย จนกลายเป็นสภาพที่ทั้งดูร้าย ทั้งน่าสะอิดสะเอียนกว่าเดิมมากนัก

ลี้เจี๋ยลิ่งหน้าเครียดเย็นชา ส่งเสียงแผ่วเบา

“เขาตังจู เตียรัจฉานตัวนี้ตามอดทั้งสองข้างไม่อาจแลเห็นแล้ว แต่เพราะเช่นนี้ พวกเราจึงต้องต่อสู้กับมันด้วยความระมัดระวัง...”

เขาป่วยรับคำเบา ๆ รวมสมาธิจิตใจคุมเชิงต่อไปมิกล้าว่ากล่าว

ทันใดนั้น ทางตาลี้เจี๋ยลิ่งแลเห็นเงาสีขาวสลายหนึ่งปรากฏขึ้นที่ขวามือพุ่งปราด ๆ เข้ามาในระหว่างกลางตนและสัตว์ตึกดำบรรพ์

ลี้เจี๋ยลิ่งได้คิดรีบหันไป ต้องตระหนกจนหน้าถอดสีทันที รีบตวาดสุดเสียง

“เพี้ยม่วย รีบหยุด... ที่นี่มีอันตราย...”

มิทันขาดคำ เงาสีขาวที่คล้ายชะงักเก้าไม้ทัน เซดกลล้มคว่ำลงกับพื้นไป

ลี้เจี๋ยลิ่งที่มีสายตามคมกล้า ดูออกกว่าที่เป๊ะอีเพี้ยพลันล้มฮวบลงไป เป็นเพราะถูกเตี้ยอึดดีที่ไล่หลังมาฟาดฝ่ามือเข้าใส่ผาดหนึ่งนั่นเอง

ลี้เจี๋ยลิ่งขบกรามแน่นแน่น เบ้งตางจนหางตาแทบฉีกขาด คำรามสุดเสียง

“เตี้ยอึดดี เราปังจูไม่ยอมปล่อยท่านแน่นอน”

เสียงขาดคำร่างโฉบปราดขึ้นอากาศ พุ่งลงใส่เป๊ะอีเพี้ยที่ล้มอยู่กบพื้นทันใดนั้น...

เชียะเยี้ยวลิ่งมั่งที่อำมหิตดุเดือดที่สุด ร้องเสียงกราดเกรี้ยวโหยหวนสะท้านใจ โถมเข้าใส่ลี้เจี๋ยลิ่งจนสุดกำลัง

ในเวลาพร้อมกัน เขาป่วยก็ลงมือจู่โจมต่อต้าน โดยผลักสองฝ่ามือออกตวาดสุดเสียง

“ปังจูรีบช่วยเป๊ะไกวเหี้ย เตียรัจฉานตัวนี้ให้เราลงมือเอง...”

เขาป่วยส่งเสียงได้ครั้งเดียว เชียะเยี้ยวลิ่งมั่งก็คำรามเสียงแหลมเล็กขึ้นอีกครา ปากมทิมอาของมันอ้ากว้าง เกาทัณฑ์น้ำสียเขียวที่เหม็นคละคลุ้งลำหนึ่งพุ่งออกมาเป็นทางยาวราวเกาทัณฑ์

ลี้เจี๋ยลิ่งตวาดท้อง ชิวล้อเกี่ยมถูกชักออกมาด้วยความเร็วจนไม่อาจเปรียบประมาณ คงจะมีประกายสีขาวแวววาวกระจายออกซบซ้อนเป็นแผ่นหนา คุ่มกันร่างกายไว้อย่างเข้มแข็ง

ประกายกระบี่ที่กระจายอยู่นี้ คล้ายเป็นกำแพงแก้วผลึกสดใส น้ำพิษที่พุ่งเป็นลำมาราวเกาทัณฑ์ ถูกต่อต้านจนกระจายกลับไปหมดสิ้น มีอจากระเซ็นเข้ามาได้แม้สักหยดหยาดหนึ่ง

ม่านกระบี่ที่ควงในครานี้ กว้างใหญ่จนพอจะคุ้มกันแป๊ะอีเพี้ยที่นอนแน่นิ่งกับพื้นอีกคนหนึ่ง

ลี้เจี๋ยถึงตอนนั้นสุดลมปราณเล็ก ๆ แล้ว สะบัดมือหนักหน่วงกว่าเดิม ประกายสีขาวแวววาวกระจายกว้างกว่าเดิมอีกเท่าตัวทันที

ความเร็วของประกายที่หมุนวนในครานี้ รังสีกระบี่กระจายออก เสี่ยงแหลมเล็กถี่ยิบ พลั้งล้มทะลักหนักหน่วงรุนแรงปานพายุ ดูแต่ไกล คล้ายเป็นลูกแก้วใหญ่มหึมาที่ว่า

ซังเลียงเจี๋ยเฮาป่วยหุ่มเทก่าลังภายในเท่าที่มีออกไว้สองฝ่ามือจนหมดสิ้น กระแทกติดต่อกันไม่หยุดยั้ง เพื่อต่อต้านลำน้ำพิษที่พุ่งเป็นทางยาวมา

แต่ทว่า จากการล่าถอยที่ละน้อยมาคำนวณ แสดงว่าเฮาป่วยไม่สามารถจะต่อต้านได้นานเท่าใดแล้ว

ลี้เจี๋ยถึงเคลื่อนเท้าเข้าใกล้ร่างแป๊ะอีเพี้ยอย่างเชื่องช้า ตอนนีควงกระบี่ด้วยมือขวา มือซ้ายจึงพอจะใช้ประการอื่นได้

แป๊ะอีเพี้ยขยับกายเบา ๆ ลี้เจี๋ยรีบส่งเสียงเรียก

“เพี้ยม่วย... ท่านมิเป็นไrokerมัง?”

แป๊ะอีเพี้ยพยายามคลานขึ้นมาด้วยความลำบาก สันคีระตอบ

“ลี้กอกอ... ข้าพเจ้ายังติดอยู่... เพียงแต่ถูกปลายพลั้งฝ่ามือที่กลางหลังฉาดหนึ่ง...”

เสียงของนางแหบเครือ ใบหน้าซีดขาว ลี้เจี๋ยถึงได้เห็นชัดตา ทราบทันทีว่านางต้องบาดเจ็บไม่น้อยแน่

ลี้เจี๋ยถึงที่เจ็บช้ำเสียใจอย่างใหญ่หลวง กระบี่ในมือขวาจึงยอมช้าลงกว่าเดิมเล็กน้อย

ทันใดนั้น เกาทัณฑ์น้ำพิษได้พุ่งมาดุจมังกรร้าย น้ำหนักที่มหาศาลแทบจะกระแทกม่านกระบี่อันหนาแน่นถี่ยิบหลายออกไป

ลี้เจี๋ยถึงสะท้อนเขือกใหญ่ สติแจ่มใสมาทันที รีบหุ่มเทก่าลังทั้งมวลออก

ดวงกระบี่ต่อต้าน แต่ปากส่งเสียงเครื่อ

“เพี้ยม่วย ไม่ต้องกลัว มีข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ผู้ใดก็ไม่อาจทำอันตรายท่าน...”

ตอนนั้น มือซ้ายของลิ้เง็กสามารถสัมผัสถูร่างแป๊ะอ๊อเพี้ยแล้ว...

แต่เบื้องหลังไกลไปอีกแปดวา ซึ่งเป็นสถานที่ปลอดภัยแน่นอนที่สุดนั้น ยังมีร่างเฮ็กอ๊อเง็กโหดเตี้ยอ๊อติ้ซุ่มอยู่หลังก้อนหินใหญ่ด้วยสีหน้าอัมหิตโหดเหี้ยม

สองตาเวววาวราวสัตว์ร้ายของมัน จับมองสภาพการต่อสู้ระหว่างคนกับ สัตว์ประหลาดแว่นิ่ง

รังสิกรกระบี่สีขาวและเกาทัณฑ์น้ำสีเขียว ปะทะกันจนกระจัดกระจายราว หมอกบาง พลั้ที่ส่งเสียงสนั่นหวั่นไหวดุจดั่งพายุโหมกระหน่ำ นับเป็นสภาพ อัมหิตดุจดั่งน้ำสายของขวัญยิ่งนัก

เตี้ยอ๊อติ้ก็ต้องถูกอานุภาพของสัตว์ประหลาดตีกดำบรรพ์ซู่ขวัญจนผ่อ ไปเช่นกัน

แต่ที่ยังสร้างความหวาดหวั่นขวัญผ่อแก่มัน กลับเป็นสุดยอดวิชากระบี่ ของลิ้เง็กลิ้ง ที่สามารถผนึกลมปราณให้รังสิกรกระบี่กลายเป็นม่านอันเข้มแข็งแกร่ง กร้าวคุ่มกันตัว

ตอนนั้น มันครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว

‘ดูท่าที หากมิใช่เหยื่อเท่านั้นเป็นห่วงถ่วงให้ลิ้เง็กลิ้งพะวง น่ากลัวต่อให้เป็นสัตว์ประหลาดดุร้ายกว่านี้อีกสิบเท่า ก็ต้องถูกมันสังหารไปเสียเนิ่นนานแล้ว’

ดวงตามันเป็นประกายอัมหิตชั่วร้ายจนน่าชิงชังขึ้นอีกวูบหนึ่ง ครุ่นคิด สิบไป

‘ดังนั้น สถานการณ์ตอนนี้ ลิ้เง็กลิ้งยังเป็นภัยร้ายแรงของเรายิ่งกว่าสัตว์ ประหลาดหลายเท่าตัว...’

เตี้ยอ๊อติ้ยกมือลูบคางพลางครุ่นคิด

‘สำหรับเจ้าบัดซบเขาปวยนั้น... เพียงเราสามารถกำจัดลิ้เง็กลิ้ง เฮอะ เฮอะ มันลำพังต้องไม่อาจต่อต้านเกาทัณฑ์น้ำพิษของสัตว์ประหลาดได้ ตอน นั้น กระทั่งเราเองไม่ต้องลงมือเอง...’

เตี้ยอ๊อติ้ถึงกับหัวร่อด้วยความกระหิ้ม แต่หักกลับเคลื่อนเข้าไปอย่าง เชื่องช้าทีละน้อย

ในบริเวณต่อสู้ ลีเจ็กลิ่งใช้มือขวายกร่างแป๊ะอีเพี้ยขึ้นจากพื้น ตอนนั้น
ประกายกระบี่ทางรอบนอกของร่าง ยิ่งหนาแน่นถึยบกว่าเดิม

พื้นที่ขาวปานไข่มุกของแป๊ะอีเพี้ย ขบริมฝีปากล่างอยู่แนบแน่น แสดง
แน่นชัด นางกำลังพยายามสะกดกลั่นความเจ็บปวดรวดราวไว้

หน้าผากลีเจ็กลิ่งมีเหงื่อซึมออกมาเล็กน้อยแล้ว การต่อสู้ที่หักโหมอ้ามทิต
เป็นเวลาตลอดวันมิได้พักผ่อน ทำลายกำลังภายในของลีเจ็กลิ่งโหมไปไม่น้อย
แล้ว

ลีเจ็กลิ่งถอยหลังช้า ๆ ทันใดนั้น เกาทัณฑ์น้ำพิษที่พุ่งออกจากปาก
เซี่ยเยี้ยวลิ่งมั่ง คล้ายดั่งโคมออกมาจนหมดสิ้นในคราเดียวก็ปาน พุ่งเข้าใส่ลี้
เจ็กลิ่งด้วยความดุเดือดอีกครั้ง

ขณะลีเจ็กลิ่งพุ่มเทกำลังภายในที่เหลือออกไปต่อต้านสุดแรง พลันรู้สึก
ด้านหลังมีพลังแหลมคมสามสาย พุ่งเข้ามาจู่โจมด้วยอาณาภาพอ้ามทิตดุเดือดยิ่ง

ความรวดเร็วของการจู่โจมนี้ ถึงกับไม่ทันจะเกร็งลมปราณลึกนี้จึงชี้ขึ้น
คุ้มครองร่างได้

ลีเจ็กลิ่งหวาดท้อ ปฏิบัติตามสัญญาตณูณบันดาลให้สะบัดประกาย
กระบี่ที่หนาแน่นถึยบ ทวัดไปทางด้านหลังวูบหนึ่ง

และในพริบตาเดียวกันนั้น เซี่ยเยี้ยวลิ่งมั่งที่ตามบดทั้งสองข้าง เนื่อง
จากมีบาดแผลเคลื่อนไหวคลาดทั่วร่าง ก็ไม่อาจทนทานได้อีกแล้ว

ตอนนั้น มันคำรามเสียงกราดเกรี้ยวโหยหวน ท้องที่ผ่อไปของมันพลัน
เบ่งพองขึ้นราวลูกหนังอีกครั้ง

และการพองของมันครานี้คล้ายมีอาจถูกจำกัดไว้ ในช่วงเวลาที่เร็วปาน
ประกายไฟ ท้องโตใหญ่ของมันพลันระเบิดออกจากกันดังสนั่นหวั่นไหว !

ตับไตไส้พุงสีม่วงคล้ำ เนื้อเน่าเป็นสีเหลือง ๆ แดง ๆ และโลหิตสีคล้ำ
คล้ายน้ำโคลน กระจัดกระจายออกรอบข้างดุจเป็นพายุฝนโหมมา !

ในจำนวนนั้น ยังมีก้อนสีเขียวลอยดังติของมันพุ่งเข้าใส่ร่างลีเจ็กลิ่งดุจ
เป็นกระสุนเหล็ก

ลีเจ็กลิ่งที่พุ่มเทกำลังความสามารถ ปาดประกายกระบี่กลับไปทางด้าน
หลังวูบหนึ่ง ก็ได้หันต้อชีวสอ (กระสวยหนวดตลบกลับ) สามตัวปลิวกระเด็น

พอดีในตอนนั้น ดิถีเขียวที่พุ่งเข้ามาพลันระเบิดออกจากกันดังตูมใหญ่ ในฤตติเป็นน้ำสีเขียวที่เหม็นคละคลุ้ง ถึงกับยังมีพลังอันหนักหน่วงรุนแรงกระเซ็นเข้ามาในประกายกระบี่ที่แตกชานกว่าเดิมเล็กน้อยได้

ลิ้เง็กถึงเพิ่งรู้สึก ชิวล้อเก๋ยมในมือสะท้านขึ้นวูบ ขณะจะพลิกกระบี่ออกสะบัดต่อต้าน แต่หัวส่ายเกินการไปแล้ว !

น้ำโสโครกสีเขียวกระจุกเล็ก ๆ ได้พุ่งมาดุจเป็นดวงดาว เข้าใส่ร่างลิ้เง็กถึง !

ลิ้เง็กถึงทวาดก้อง พลันถีบเท้าถอยไปด้านหลังด้วยความเร็วปานประกายไฟ แต่ซัดเกินไปเล็กน้อย พริบตาที่ร่างเพิ่งพุ่งพ้นพื้น เป๊อะอึเพียงในมือซ้าย กริรร้องด้วยความเจ็บปวดรวดราวจนโหยหวน

เสียงนี้แม้จะเปล่งออกมาโดยสะกดกลั้นไม่อยู่ แต่ก็หนีหนกหนาสาหัสจนร่างกลางอากาศของลิ้เง็กถึงแทบต้องร่วงหล่นลง

ตอนนั้น ลิ้เง็กถึงพลั่วละลื้อไปลงในระยะไกลร่วมสิบลวา ไม่กล้าเหลือบมองใบหน้าที่เจ็บปวดจนบิดเบี้ยวของคนรัก เพียงแต่ส่งเสียงสะท้อน

“เพี้ยม่วย... ท่าน...เป็นไรแล้ว ?”

เป๊อะอึเพียงพลันส่งเสียงครวญคราง พลิกตัวรวดลิ้เง็กถึงแล้วส่งเสียงสั้นเครือ

“กอกอ ข้าพเจ้าหนาว... หนาวเหลือเกิน...”

ลิ้เง็กถึงต้องลดสายตาลงมอง แต่พอเห็นใจสั่นสะท้าน ทางตาแทบฉีกขาด !

ที่แท้ใบหน้าสวยสะคราญปานเทพธิดาของเป๊อะอึเพียง กลับกลายเป็นบวมดุสีม่วงคล้ำ !

ดวงตาที่เคยหยาดเยิ้ม ก็บวมขึ้นจนคล้ายเป็นลูกท้อ ลมหายใจกระชั้นถี่เร็ว คล้ายตั้งอึดอัดอย่างยิ่ง

หัวใจลิ้เง็กถึงแทบแตกสลายไปแล้ว รัตรางของเป๊อะอึเพียงแนบแน่น น้ำตกเอ่อคลอแทบหลังไหล

ลมกรรโชกวบมาเบา ๆ ปรากฏซังเลี้ยงเจียเฮาป่วยที่หนวดเคราชี้ขึ้น พุงปราดมาด้านข้าง หอบหายใจด้วยความเหน็ดเหนื่อย

แต่เมื่อสายตาพลันแลเห็น ต้องตระหนกจนตะลึงลาน ตะกุกตะกักถาม
“ปังจู้...ปังจู้...แป๊ะโกวเนี่ย...เป็นอย่างไรกัน?”

เขาป่วยถามย้าสามครั้งซ้อน ๆ ลี้เง็กลิ่งจึงเงยหน้าขึ้นตอบเสียงสั้น

“เฮตังจู้... เพี้ยม่วย... นาง...ถูกสัตว์ประหลาดทำร้ายแล้ว...”

เขาป่วยต้องแตกตื่นสงสัยยิ่งนัก เนื่องจากเมื่อครู่เห็นกับตา ม่านกระบัง
ที่ลี้เง็กลิ่งสะบัดออกต่อด้านมิใช่เป็นวัตถุธาตุใดสามารถทะลุผ่านเข้าไปได้โดย
เด็ดขาด

แต่ทว่า ในประกายกระบี่ที่หนาแน่นที่ียบปานั้น ยังคงทำร้ายแป๊ะอี-
เพี้ยจนบาดเจ็บปานนี้ได้ ?

เขาป่วยรีบนั่งยอง ๆ ลงไป ตรวจดูอาการบาดเจ็บของแป๊ะอีเพี้ย พลาง
บอกเล่าความคลางแคลงสงสัยของตนแก่ลี้เง็กลิ่ง

ลี้เง็กลิ่งในยามเจ็บไข้เสียใจสุดซึ่ง สติยังคงแจ่มใสมิได้ว้าวุ่น

เมื่อถูกเขาป่วยถามเช่นนั้น พลันนึกได้ทันที... ในยามถูกละทุกคับขัน
พลันมีอาวุธลับต่อชีวิตสามตัวพุ่งเข้าจู่โจมทางด้านหลัง จึงเจ็บแค้นจนคำราม

“เจ้ามลูกเตี้ยอืดี้ มันทึงกับฉวยโอกาสที่พวกเราอยู่ในสภาวะร่อแร่คับขัน
ลอบประทุษร้ายต่อข้าพเจ้า... มิเช่นนั้น เพี้ยม่วยไหนเลยจะเป็นเช่นนี้?”

เขาป่วยพลันเดือดดาลจนคำรามสุดเสียง

“เจ้าสุนัขเตี้ยรัจฉาน เจ้าข้าทาสที่ลอบกัดผู้คน บิดาจะต้องกลทหนังมัน
ทั้งเป็นให้ได้”

ลี้เง็กลิ่งที่เจ็บไข้เสียใจถึงขีดสุด ขยี้เท้าด้วยความเดือดดาล รีบล้วงขวด
หยกออกจากอกเสื้อ เทยาเง็กพกอีที่มีสรรพคุณขจัดพิษอย่างสูงออกมาใส่ปาก
แป๊ะอีเพี้ยสามเม็ดโดยด่วน

แล้วตัวตสองมือสกดจุดเส้นชีพจรทั่วร่างแป๊ะอีเพี้ยไว้ มิให้พิษแผ่กระจาย
ออกไปรวดเร็วนัก

ตอนนั้น เขาป่วยกวาดตามองไปมา เห็นที่ท่าประมาณสิบวา ในเลือด
ไม่ม่วงคล้ำซึ่งกระจัดกระจาย ยังมีเศษดีสีเขียวปะปนอยู่หลายชิ้น

ที่แท้จุดดินนั้นมิใช่พุ่งมาเพียงลำพัง ทางปลายของมันยังมีเส้นโลหิตเรียวยาว
เล็ดติดอยู่ โยงยาวมาถึงในห้องของเขียะเยี้ยวลิ่งมั่งที่แตกกระจาย

เขาป่วยพิจารณาดูสีหน้าแป๊ะอีเพี้ยอีกครา แล้วจึงหงนหน้าครุ่นคิดจน
เคร่งเครียด

ลี้เง็กลิ่งผุดลุกขึ้นกล่าวเสียงเครือ

“เฮตังจู้ รมกวนท่านดูเพี้ยม่วยอีกชั่วครว ข้าพเจ้าจะไม่ไล่สังหารเจ้า
ชั่วชาติเดีย้อีตั้นที หากเพี้ยม่วยมีนาทภัยใด ข้าพเจ้าต้องควักหัวใจมันออกมา
เช่นสังเวณางเด็ดขาด”

ขาดคำโอบควပ်ออกไปไกลกว่าสิบวา แต่ทว่าเขาป่วยคล้ายกำลังครุ่นคิด
ถึงเรื่องสำคัญใด มิได้ยินวาจา ลี้เง็กลิ่งเลยแม้สักคำเดียว

ลี้เง็กลิ่งพยายามกลั้นน้ำตาไว้ เมื่อพลัดถึงพื้นต้องเซลงจนแทบล้มคว่ำ
ลงไป

ลี้เง็กลิ่งรู้ตัวเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า เจ็บซ้ำเสียใจเกินไป กอปรกับต้องผ่าน
การต่อสู้ที่ดุเดือดซ้ำแล้วซ้ำเล่า กำลังภายในเสื่อมโทรมมากมาย จนถึง
ระดับแทบมีอาจยืนหยัดทรงกายได้แล้ว

ลี้เง็กลิ่งพยายามสะกดกลั้นจิตใจไว้ ความเดือดดาลคลั่งแค้นที่คล้ายภูเขา
ไฟระเบิด ผกีกขึ้นเป็นพลังหนุนให้ร่างยังสามารถยืนหยัด เดินโซซัดโซเซออกไป
อีกครา

ขณะเวลานั้นเอง เสียงพงพญาแหวกออกดังสนั่น แล้วเอี๊ยจยี้เจ็กเจ๊าะ
ซุนยังกับอีกสององค์กระชิ่งใหญ่แน่นิ่งอยู่ไต่วันกับไ้ว้แป๊ะชีว พาคิษย์อีกยี่สิบ
คนปรากฏตัวออกมา

ซุนยังพอเห็นสภาพของลี้เง็กลิ่ง ต้องตระหนกจนใจสะท้านทันที

เนื่องเพราะท่านมิเคยเห็นสีหน้าบึ้งตึงจะขัดตาถึงปานนี้มาก่อนเลย ใน
ความเขียวคล้ำ ยังมีสีเทาซีดปะปนอยู่ด้วย

ซุนยังรีบปาดหยาดเหงื่อบนหน้าผาก วิ่งปราดเข้ามาหาพลงน้อมกายถาม
บึ้งจู้ ท่านมิได้ไ้สละดวง ? พวกข้าพเจ้าเนื่องจากสังหารแมงมุมพิษที่
มาขวางทางฝูงหนึ่ง และล่าเลียงคิษย์อีกยี่สิบคนลงหุบเหว จึงได้ล่าข้า...”

ลี้เง็กลิ่งตอนนั้นสมองหมุนตาลายไปแล้ว แต่พยายามสะกดใจตอบซ้ำ ๆ

“มิเป็นไร ข้าพเจ้ายังพอนทนทานได้ ฉันทิงจู้บาดเจ็บสาหัส ยังหวังให้
ท่านทั้งหลายรีบเร่งไปช่วยเหลือ ข้าพเจ้ากับเฮตังจู้กำลังจัดเขียนเยี่ยวลิ่งมั่งที่เป็น

สัตว์ประหลาดตึกดำบรรพ์ตัวนั้นไปแล้ว...”

เอ็กจัยเจ็กเจ้าชะพอไต่ยีนนามเซียะเยี้ยวลึงมั่ง ต้องตระหนกจนสะท้าน
เอือกใหญ่

สายตาพอกวาดมองไป เห็นตัวนูนเบียดจั้นกัที่นอนอยู่ใต้ต้นสน จึง
รีบโบกมือให้โจ้วแป๊ะชีวพาศิษย์อีกยี่สิบคนเร่งฝีเท้าเข้าไปทันที

ยูไ้ไ้วันก้าวอาด ๆ เข้ามาประคองลิ้เง็กลั้ง พลังกล่าวเสียงสั่นสะท้าน
“เซียะเอี้ย มิได้...ปั้งจู้ท่านบาดเจ็บแล้ว... โปรดรีบนั่งลง... ให้ข้าพเจ้าแบก
ท่านกลับไป...”

เสียงของยูไ้ไ้วันแผ่วแหบพร่า แต่น้ำใจจริงที่แสดงออกมา กลับบันดาล
ให้เสียงที่คล้ายล้อแตกน่าฟังจนผู้คนที่ต้องตื่นตื่นยิ่ง

ลิ้เง็กลั้งซ่อนตามองยูไ้ไ้วัน พยายามทรงกายมิให้ล้มลงพลงตอบเบา ๆ
“ไ้ไ้วัน ข้าพเจ้ามิเป็นไร... ไม่มีอะไรจริง ๆ”

แต่เสียงแหบพร่าและร่างที่สั่นระริก เป็นอาการที่ยูไ้ไ้วันผู้มีพลังฝีมือ
สูงส่งดูออก นายเยาว์วัยของมัน มิเพียงเสื่อมเสียกำลังภายในมากเกินไปเท่านั้น
คล้ายดังยังถูกกระแทกกระเทือนใจอย่างรุนแรงอีกด้วย

แน่นอน ชุนยังก็สังเกตความนัยนี้ออกได้เช่นกัน ท่านกวาดตามองรอบ
ข้าง จึงเห็นเขาป่วยที่ยืนครุ่นคิดจนงุนงง และแป๊ะอึ๊เพี้ยที่นอนแน่นิ่งอยู่แทบเท้า
เขาป่วย

แป๊ะอึ๊เพี้ยที่สลบไสล ดูปราดเดียวก็ทราบว่างานต้องบาดเจ็บสาหัสยิ่ง
ชุนยังจึงเบือนสายตาที่มุ่นวอลปราณีมามองปั้งจู้ผู้มีวัยเยาว์กว่าท่านร่วม
สองเท่า แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงห่วงกังวล

“ปั้งจู้ ไซ้แป๊ะโกวเนี้ยบาดเจ็บหรือไม่ ?”

ลิ้เง็กลั้งคล้ายถูกอาวุธคมกริบกริดเฉือนหัวใจ ผงกศีรษะช้า ๆ แล้วเล่า
กระต่อนกระแท่นถึงเรื่องราวหลังจากลงมาในหุบเหวนี้ไปโดยละเอียด

เอ็กจัยเจ็กเจ้าชุนยังมีทันกล่าวอะไร ยูไ้ไ้วันก็แผดสุดเสียงขึ้นก่อน
“อุบารห์ชาติชั่ว เจ้าสุนัขเดี้ยอิตี บิดาเป็นคนแรกที่ไม่ยอมปล่อยเจ้าผ่าน
มือ...”

“ปั้งจู้ ท่านตอนนี้เสียกำลังภายในมากเกินไป ไทนเลยยังจะไปไล่ล่าเจ้า

เดี่ยอิตี้ได้ ความเห็นของข้าพเจ้า ยังคงรีบออกประกาศิตเขียนช่วยเหลือ ให้ ยอดฝีมือในพรรคกระจายออกไปล่าตามทิศทางต่าง ๆ แล้วมีคำสั่งยังสาขาใน ที่ทางทั้งหลายของพรรคเรา รวมกำลังสืบเสาะคร่าตัว คาดว่ามันแน่เสียบบิก ยังไม่อาจบินหนีพ้น...”

ลี้เจ็กลิ่งมีหันตอบได้ อยู่ได้วันคำรามสุดเสียงขึ้นก่อน

“ปั้งจู้ ชุนตึงจู้ เราสู้รบไม่อาจทนทานความเดือดดาลนี้ได้ จะต้องออก เดินทางในทันที คร่าเจ้าเดียร์จาดานชั่วร้ายมา จึงพอจะคลายความแค้นในอก ได้บ้าง”

โดยมิรอให้ทั้งสองตอบได้ หันกายวิ่งปราดออกไปทันที

ขณะเวลานั้น มีเสียงแหวกกิ่งไม้ใบหญ้าดังแว่วมาอีกครา แล้วปรากฏ เมาร้างสายหนึ่งพุ่งควบลงที่เบื้องหน้าผู้คนทั้งหลายปานประกายไฟ

มิใช่ใครอื่น ชิกชัวะเกี่ยมโจ้วน้ำขึ้นนั่นเอง !

ตอนนี้ ผู้คนทั้งหลายต่างเห็นชัดตา ในมือโจ้วน้ำขึ้นยังหัวคนชุดดำมา อีกผู้หนึ่ง

ลี้เจ็กลิ่งพอมองดูคนชุดดำ ต้องร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

“โจ้วตึงจู้ ท่านโดนคร่าตัวเจ้าเดียอิตี้ผู้นี้ได้ ?”

โจ้วน้ำขึ้นหัวร่อเสียงกังวานตอบ

“เมื่อข้าพเจ้ากับภูตึงจู้จัดการบริเวณต่อสู้ และพวกบาดเจ็บล้มตายแล้ว เป็นเวลานานยังไม่เห็นพวกปั้งจู้กลับไป ข้าพเจ้ากลัวที่นี้อาจจะมีคนน้อยไม่พอใช้ และกังวลความปลอดภัยของฉินตึงจู้ด้วย จึงเรียนกับภูตึงจู้แล้วปลีกตัวมาเพียง ล่าพัง”

กวาดตามองผู้คนทั้งหลายรอบหนึ่งแล้วกล่าวต่อ

“ไทนเลยจะคาด ขณะที่ข้าพเจ้ามาถึงริมผา พอได้เห็นเอ็กอี่เจ็กไฮ้วผู้นี้ กำลังคลานขึ้นจากหุบเหวด้วยท่าที่หวาดหวั่นจนลนลาน ข้าพเจ้าตอนนั้นคลาง แคลงสงสัยยิ่งนัก รีบปราดเข้ามาสอบถาม ไทนเลยจะคาด เจ้าผู้นี้มียอมว่า กล่าวตอบได้ ก็ขัดต่อชีวิตสอให้แก่ข้าพเจ้าสองตัวก่อนทันที ข้าพเจ้าในยามเดือด ดาล จึงลงมือต่อสู้กับมัน ฮา ฮา... เฉาหารากตัวนี้สวะยิ่งนัก ไม่ถึงทำลิส กระบวนท่าก็ถูกข้าพเจ้าจับจุดล้มลง... หากมิใช่ปั้งจู้มีคำสั่งอยู่ก่อน พยายามเปิด

ทางไว้ชีวิตแก่ศัตรูที่มาบุกกรุก ข้าพเจ้าจะต้องให้มันได้ลิ้มรสฝีมือที่ยากจะ
ทนทานทีเดียว”

ลี้เจี๋ยลี้กั๋งหน้าเครียดเย็นชา แค้นเสียงกระด้าง

“ยินยอมมอภัยให้ผู้คนที่แผ่นดิน ก็ไม่ยอมละชีวิตของพวกมุสิกที่รู้จัก
แต่ลอบซ้ำเติมผู้คนในยามอันตราย”

ไว้วาน้ำอุ่นต้องรุนแรงสงสัยไม่น้อย มิทันกล่าวอะไร อยู่ได้วันก็ก้าวอาด ๆ
เข้ามา ทั้งเผดดำทั้งซู่คำราม บอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในกันแหวไปโดยละเอียด

ไว้วาน้ำอุ่นพอฟังจบความ คิ้วเล็กรู้ขึ้นด้วยความเดือดดาล ขณะจะกล่าว
อะไร อยู่ได้วันก็เผดดำขึ้นอีกครั้ง

“เจ้าเตี้ยรจนาเล่าสอนที่ทรมานกว่าสุนัข บิดาจะต้องให้มันได้ลิ้มรสฝีมือ
สักเล็กน้อยก่อนค่อยว่ากล่าว”

มิทันจบคำ ตบหน้ามือหลังมือไปใส่ใบหน้าเตี้ยอึดถึงสิบกว่าผาดซ้อน ๆ

อยู่ได้วันที่มีพลังมหาศาลมาแต่กำเนิด จนได้รับฉายาลักปวกแก้งก
(พลังถอนกำบรวพต) ผ่านมือที่ตบนี้จึงรุนแรงเพียงใดก็คาดคำนวณได้แล้ว

เมื่อสิบกว่าผาดผ่านพ้น แม้มิได้ใช้กำลังภายในไปด้วย แต่ก็ตบจนใบ
หน้าที่คมคายของเตี้ยอึดี้บวมซ้ำ โลหิตหลังไหลออกจากปากจมูกไม่ขาดสาย

ดวงตาลี้เจี๋ยลี้กั๋งเป็นประกายอำมหิตแวววาว แค้นเสียงขึ้น

“อยู่ชู่ชวบ โปรดหยุดมือก่อน...”

มิทันขาดคำ พลันได้ยื่นหาปวยร้องด้วยความตระหนกแว่วมา

“อา... เรานึกได้แล้ว พืชที่แป๊ะโกวเนี่ยถูกนี้เป็นพืชเย็นที่ซ่อนอยู่ในดีของ
เจ้าตัวเขียะเยี้ยลี้กั๋งนี่เอง”

ลี้เจี๋ยลี้กั๋งต้องตระหนกจนสะดุ้งเหวี่ยงใหญ่ หันขวับกลับไปข้างกายหาปวย
แล้วถาม

“เฮาตั้งจู้ ในเมื่อท่านทราบนามของพืชนี้ คาดว่าคงทราบวิธีช่วยเหลือ
พยายามอยู่?”

หาปวยปาดหยาดเหงื่อบนใบหน้า กลืนน้ำลายอีกใหญ่แล้วตอบ

“สมองของเราบัดซบเสียจริง แค้นคิดอยู่เนิ่นนานจึงจำได้ ยังคงเป็นเหตุ
การณ์เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน เคยอ่านในตำราพิสดารเล่มหนึ่ง...”

รีบหันมาผินยิ้มให้ลี้เง็กถึงเป็นทีเสียใจแล้วกล่าวต่อ

“แป๊ะโกวเนี่ยเมื่อครู่กลืนกินเง็กพอกอีของปั้งจู้ไปสามเม็ดแล้ว อากาบรวม
จุได้พ่อนคลายลงเล็กน้อย ลมหายใจก็สะดวกกว่าเดิมบ้าง แต่ทว่า สรรพคุณ
ขจัดพิษของเง็กพอกอีแม้สูงส่ง ยังคงไม่สามารถขจัดพิษอำมหิตชั่วร้ายที่สุดของ
เชียบะเยี้ยวถึงมั่งได้...”

ลี้เง็กถึงใจหายวาบ แต่ยังคงตั้งความหวังไว้อีกโยหนึ่งโดยถาม

“อย่างนั้น หรือไม่มีวิธีอื่นใดพอจะช่วยเหลือได้ ? มิว่าจะเป็นการยาก
ลำบากเพียงใด ทูมเหตุคนคำมหาศาลเพียงไหน ข้าพเจ้าต่างไม่เสียดาย...”

ตอนนั้น ไ้ว่น้ำอุ่น ชุนยั้ง อยู่ได้วันก็พากันเดินเข้ามาส่งเสียง

“ถูกแล้ว ขอเพียงสามารถช่วยชีวิตแป๊ะโกวเนี่ย มิว่าคุณค่าใด พวกเรา
ต่างยินยอมทุมเทโดยไม่ตระหนี่เสียดาย”

ลี้เง็กถึงเหลือบมองทั้งสามด้วยความตื่นตันแวบหนึ่ง เขาปวยผงกศีรษะ
ถี่ ๆ พลางกล่าว

“จะขจัดพิษจากแป๊ะโกวเนี่ยให้หมดสิ้น จำเป็นต้องใช้ของสามประการ
ไม่อาจขาดสักประการหนึ่งได้”

ลี้เง็กถึงก้มลงอุ้มแป๊ะอีเพี้ยขึ้น จ้องมองหน้านางโดยเงียบจัน ลำคอติด
ตันมิอาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

ไ้ว่น้ำอุ่นรีบถาม

“เป็นของสามประการใด ?”

เขาปวยแหงนหน้าครุ่นคิดพลางตอบซ้ำ ๆ

“สิ่งแรกคือ ไช้ทองของปลาอูสุร ที่มีเฉพาะต้นน้ำก๊วยทอกัง (ปิศาจคร่า
กรรม) ในชายแดนฮุนหน่า สิ่งที่สองคือ โลหิตของกระเรียนขาวหงอนแดง ที่
มีอยู่ทางหลังหอไตรวัดเสียวลิมี่ ของทั้งสองนี้เมื่อผสมกัน จะเป็นยาศักดิ์สิทธิ์
ที่ขจัดพิษนานาในแผ่นดินได้ ประการที่สาม จำเป็นต้องให้ผู้มีพลังฝีมือเลิศ
สูงสุด ใช้กำลังภายในอันกล้าแข็งทะลวงจุดเส้นชีพจรของนางทั่วร่าง พักผ่อน
อีกหนึ่งเดือนก็ทุเลาเป็นปกติ...”

ไ้ว่น้ำอุ่นครุ่นคิดแล้วถาม

“เขาผู้จื้อ กระเรียนขาวหงอนแดง ขอเพียงเป็นปาเซาเล็กก็พอจะทำได้โดย

“ไม่ยาก ไยจะต้องตะเกียกตะกายไปวิ่งวอนพวกหลวงจีนในวัดเสียวลิ้มยี่ ? และหากก่อความไม่ถูกต้อง อาจเป็นชนวนให้ยกกำลังประหัตประหารเป็นการใหญ่...”

เขาปวยลั่นศีรษะสอศคำ

“กระเรียนขาวหงอนแดงในที่อื่น ๆ จะมีอายุสูงกว่าสามร้อยปีได้ ? แม้นับว่ามี ก็ต้องไม่ทัดเทียมกับตัวที่เสียวลิ้มยี่ใช่ว่าจี้เล้งตั้งป้อนอยู่ทุกวันมานานกว่าสามร้อยปีได้”

หยุดเล็กน้อย ตอบกฉลาด ๆ แล้วกล่าวต่อ

“หากปิงจูจะไปเสียวลิ้มยี่ ข้าพเจ้าที่เป็นอดีตประมุขสหพันธ์โจรในแผ่นดิน แม้เสี่ยงชีวิตชรา ก็ต้องติดตามปิงจูไปดูสักครั้ง”

ไฉ่ฉานผู้พันกระซอกเสียงด้วยโหเส

“เขาตู้จื่อ หรือท่านก๊วข้าพเจ้าพรังหลวงจีนวัดเสียวลิ้มยี่ ?”

ลี้เง็กลึงเงยหน้าขึ้นกล่าวซ้ำ ๆ

“ท่านทั้งหลายต่างทุ่มเทจิตใจต่อข้าพเจ้าถึงปานนี้ เป็นที่ข้าพเจ้าต้องตื่นตัน...”

กวาดสายตามองหน้าผู้คนทั้งหลายแล้วกล่าวต่อ

“แต่ทว่า ตอนนี้นำพรคเราเพื่งบอบข้าสาหัส มีเรื่องอีกมากมายต้องสะสางปรับปรุง ไม่บังควรจะเห็นแก่เรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้า ผุดลากให้ท่านทั้งหลายมาลำบากตรากตรำอีก...”

ขุนยี่ที่สงบปากจาเสมอมา ตอนนี้นำลั่นโพล่งขึ้น

“ปิงจู คาดว่าแป๊ะโกวเนี้ยจะต้องเป็นผู้ที่ปิงจูรักปานดวงใจ นี่เป็นเรื่องของบุรุษสตรี ที่ข้าพเจ้าแม้ไม่เคยประสบมา แต่ก็พอจะล่วงรู้กระจ่าง เป็นเรื่องมีความสำคัญที่ปิงจูมีความทุกข์หรือความสุขของคนไปชั่วชีวิตหนึ่ง...”

หยุดเล็กน้อย คล้ายดังสะสางความรู้สึกให้ผ่อนคลายลงแล้วจึงกล่าวต่อ

“ปิงจูนับเป็นวิญญาณของทั้งสูงและต่ำในพรคเรา ความรุ่งเรืองหรือทรุดโทรมของพรค ผากไว้กับปิงจูเพียงผู้เดียว หากแป๊ะโกวเนี้ยเกิดเคราะห์ร้ายแก่ใครไป เท่ากับช่วงชิงความสุขทั้งชีวิต ลองถามดู ตอนนั้นปิงจูยังมีกะใจมาสะสางเรื่องราวในพรค ? ยังมีเรี่ยวแรงมาตรากตรำลำบากเพื่อความรุ่งเรืองของพรค ? ดังนั้นจะช่วยเหลือแป๊ะโกวเนี้ย ก็เท่ากับเสริมกำลังของปิงจูให้แกร่งกร้าว

สมบูรณ์ ยิ่งเท่ากับเป็นหน้าที่โดยตรงของทุกคนในแผ่นดิน”

กล่อมเนือบนใบหน้าที่เงื้อมมือกระตุกเบา ๆ กวาดมองผู้คนทั้งหลายด้วยความตื่นตัน เขิกจ๊วยเจ๊กเง้าะซุนยังจึงกล่าวต่อ

“ดังนั้น ความเห็นของข้าพเจ้า มิว่าเป็นคุณค่าเท่าใด กระทั่งใช้อาวุธเข้หาหลวงจีนของวัดเสียวลิมย์ ก็เป็นที่ไม่เกรงเกรงเสียตาย และในปัจจุบัน คัตรูลำคัญของพรรคเราถูกทำลายล้างจนแตกพ่ายทุกหน่วยแล้ว จึงขอเชิญปิงจื๊พยายามสงบใจ แบ่งกำลังกันออกปฏิบัติงานช่วยชีวิตเป๊ะโกวเนี้ยโดยด่วน...”

พวกไว้วาน้ำฮั่นต่างพากันผงกศีรษะสันทัน ด้วยจิตใจที่สัถย์ซื่อบริสุทธิ์ มิมารยา

ลี้เจี๊กลิ้งตื่นตันจนล้าคอติดตันแทบไม่อาจส่งเสียง

อึ้งเป็นเวลานาน จิ่งสูดลมหายใจลึก ๆ เข้าสะกดอารมณ์พลุ่งพล่านไว้ กล่าวซ้ำ ๆ

“วาจาชองซุนตังจื๊ เป็นที่ข้าพเจ้าต้องละอวยใจอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการเสแสร้งมารยา มิมารยา แต่การอันหนักอึ้งในพรรค ยังมีความสำคัญกว่าเรื่องส่วนตัวข้าพเจ้ามากนัก และท่านทั้งหลายก็ผ่านการต่อสู้ติดต่อกันวัน นับเป็นความลำบากตรากตรำที่รุนแรงเกินพอ ไม่บังควรจะระดมออกไปมากนัก บัดนี้ข้าพเจ้าขอตกลงใจเยี่ยงนี้ การออกไปหาทางภายนอกให้ไว้วาน้ำฮั่นอยู่คู่ชวบสองคนติดตามไป และข้าพเจ้าก็พอจะถือโอกาสนี้ ไปที่วัดเสียวลิมย์บนชงซัว เพื่อสะสางการนัดหมายสามปีของทิจี้เจีย (ฝ่ามือเหล็ก) ฮั่วปู้ในคราก่อน”

พริ้มตาด้วยความอ่อนล้าแล้วกล่าวต่อ

“งานสำคัญในพรรค ขอเชิญกู่ตังจื๊กับซุนตังจื๊ทั้งสองท่านสะสางแทนชั่วคราว โดยมีตังจื๊อื่น ๆ คอยช่วยเหลือ...”

เขาปวยพลันร้องสุดเสียงขึ้นทันที

“ปิงจื๊ ไฉนข้าพเจ้าไปไม่ได้ ? หลวงจีนวัดเสียวลิมย์อยู่ชวัญไว้วาน้ำฮั่นไม่ได้ก็มีอาจชู่ชวัญข้าพเจ้าเช่นกัน...”

ลี้เจี๊กลิ้งแยมยิ้มกล่าวเบา ๆ

“เฮาตังจื๊ ระหว่างนี้ท่านต้องต่อสู้จนลำบากตรากตรำ เหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าเกินพอแล้ว ข้าพเจ้าหวังให้ท่านสามารถใช้โอกาสนี้พักผ่อนสักช่วงเวลาหนึ่ง และ

เพี้ยม่วยที่บาดเจ็บนี้ ยังต้องการความดูแลใช้ยาช่วยเหลือ จึงจำเป็นต้องขอให้เขาตั้งจิตอยู่ดูแลทางนี้ดอก”

เขาป่วยต้องรุนแรงทันที คล้ายดั่งนึกถึงความหนึ่งมาได้ก็ปาน รีบกล่าวไป

“ปึงจู ข้าพเจ้าแทบลืมเรื่องสำคัญ คือพันกรงเล็บทั้งคู่ของเขี้ยวเขี้ยวถึงม้ง กอนเล็บที่เป็นสีแดงใสของมันออกมา ก็พอจะรักษาอาการของแป๊ะโกวเนี้ยให้ทรงอยู่หกสิบวัน มิถึงกับทรุดหนักลงไปอีก...”

ลีเจ็กถึงรีบส่งเสียง

“เยี่ยงนี้ประเสริฐสุด สักครูขอให้ผู้ชวควบคุมคนไปจัดการและชุดหลุมฝังซากของมันไว้ด้วย เพื่อมิต้องให้พิษที่หลงเหลือกระจายไปทำร้ายผู้คนอื่น ๆ อีก”

เบือนสายตาไปยังเตี้ยอ๊ตตี้ที่นอนแนนิ่งกับพื้น ส่งเสียงเย็นชา

“พามันไปคุมขังไว้ รอข้าพเจ้ากลับมาค่อยจัดการด้วยตนเอง”

ผู้ใต้จวนรับคำ พบบริวารพรคยีสืบคนไปจัดการทันที

ตอนนั้น ไ้วแป๊ะชีวเร่งฝีเท้าเข้ามา เบ่งตาสีทองของท่านจนกลมกว้าง
ส่งเสียงดังกังวาน

“ปึงจู ฉันตั้งจิตูกษิย์ในติกของข้าพเจ้าส่งกลับไปสำนักใหญ่แล้ว...”

สืบเท้าเข้ามาอีกก้าวหนึ่ง ลดเสียงแผ่วเบากล่าวต่อ

“และปึงจูหลายวันนี้ก็หักโหมจนอ่อนล้าเกินไป ควรรีบกลับพักผ่อนแต่เนิ่น ๆ”

ลีเจ็กถึงตอบว่าไ้วแป๊ะชีวมา ๆ อุ้มแป๊ะอ๊อเพี้ยติดตามผู้คนทั้งหลายออกไป

ม่านราตรีคลี่คลุมลงมาแล้ว ประตูป้องเหลือองทั้งสองบานของฮั่วยหงษ์ซัว
จึงเปิดกว้างใหญ่ ทุกที่ทางมีประทีปโคมไฟสว่างไสวดังกลางวัน

นอก ๆ ใน ๆ ของฮั่วยหงษ์ซัวจึงกำลังมีเสียงหยอกล้อหัวร่อต่อกระซิก
และกลิ่นสุราอาหารอบอวล

บริวารพรคที่อาภรณ์รัดกุมสืเขียวเข้า ๆ ออก ๆ ไม่ขาดสาย แต่ละคน
ต่างหน้าตาเปล่งปลั่ง ที่ทำศึกดักแจ่มใส

ที่แท้คำคินนี้เป็นแนฮั่นปึงจัดเลี้ยงฉลองชัยชนะครั้งใหญ่

ลานกว้างหน้าตึก มีโต๊ะสุราอยู่ถึงห้าสิบกว่าตัว บรรวารถครั่งแน่นขนัด
ไปทุกโต๊ะ

ในสุดของลานกว้าง เป็นชั้นหัวหน้าสาขาและหัวหน้าหน่วยจำนวนสิบ
กว่าโต๊ะ

ในห้องโถงแนศูนย์กลางที่กว้างใหญ่ ก็มีอยู่สิบโต๊ะ

ที่นั่งรอบนอก ล้วนเป็นชั้นเฮียงจูที่แขนเลื่อมมีเส้นไหมสีเงินปักบอก
ตำแหน่ง

โต๊ะกึ่งกลาง เป็นปั่งจูสี่เ็กลี้งกับหัวหน้าตึกทั้งหลาย

สี่เ็กลี้งมีที่ทำเฉียดซาเจียบเหงา สองคิ้วขมวดแนบแน่น ป่งบอกความ
เศร้ารันทดจนเห็นชัด

ก๊วจิอกุนที่นั่งข้างขวา ตอนนี่ยกจอกสุราขึ้นทูลให้สี่เ็กลี้งพลางกล่าว

“พรรคเราที่ได้ชัยครั้งใหญ่ซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ ล้วนแล้วเพราะการจัดแบ่งกำลัง
ของปั่งจูที่ถูกต้อง จึงได้มีผลการต่อสู้ที่รุ่งโรจน์โชติช่วงปานนี้ ข้าพเจ้าขอเป็น
ผู้แทนทั้งสูงทั้งต่ำของพรรค น้อมคารวะต่อปั่งจูจอกหนึ่ง”

สี่เ็กลี้งถ่อมตัวหลายคำ จึงยกจอกขึ้นกรอกแห้งพร้อมกับก๊วจิอกุน

เขาปวยผุดลุกขึ้นบ้าง กล่าวดั่งกวางตำรา

“ปั่งจู ความจริงการเลี้ยมฉลองชัยนี้ ควรต้องรอพวกตูตั้งจู ฉินตั้งจู
กลับสำนักแล้ว จึงดำเนินโดยพร้อมกัน แต่เพราะปั่งจูจะต้องไปทางไกลในบัดดล
จึงร่นเร็วมาจัดในคำคินนี้ ข้าพเจ้าแม่ไม่อาจติดตามปั่งจูไป แต่ก็ขอใช้สุราจอก
นี้น้อมอวยพรให้การไปของปั่งจู ประสบความสำเร็จโดยราบรื่น สมปรารถนาทุก
เรื่องราว...”

สี่เ็กลี้งแย้มยิ้มเล็กน้อย กรอกสุรากับเขาปวยผุดจอกหนึ่ง แล้วหันกล่าว
กับไว้วน้ำอุ่น

“แน่นอน ไว้วแข็งตึงก็เช่นกัน...”

ก๊วจิอกุนหัวร่อฮาฮา สอดคำ

“เขาตั้งจู ไพร่ต่งก่อนเกิด หากท่านคิดจะออกจากสำนัก อย่างน้อยก็
ต้องรอให้เรื่องราวทั้งหลายในสำนักเข้าร่องเข้ารอยเรียบร้อยก่อน ตอนนั้นข้าพเจ้า
ยังต้องเสียใจที่ไม่อาจอนุญาต...”

ก๊วจิอุนที่มีตำแหน่งกำตั้ง ซึ่งเท่ากับเป็นรองประมุขพรรค มีอำนาจต่ำกว่าลิ้งเล็กเล็กน้อยเท่านั้นเอง

เขาป่วยพอได้ยินก๊วจิอุนว่าดังนั้น ทราบความหวังจะออกจากสำนักไปสมทบ ความครึกครื้นทางภายนอกมอดมลายไปแน่นอนแล้ว จึงถอนใจเบา ๆ

พอกระแทกตัวนั้น เห็นไ้ว้นำขึ้นยักคิ้วหลั่งตาให้ จึงพานระบายโทสะกับสุราที่เบื่องหน้าอยู่ถ่ายเดียว

ก๊วจิอุนหันกล่าวกับลิ้งเล็กเบา ๆ

"ปังจู้ ระหว่างนี้เหน็ดเหนื่อยทั้งร่างกายและจิตใจ ตอนบ่ายยังต่อสู้กับเขี้ยวเขี้ยวถึงมั่งเนิ่นนาน ตามความเห็นของข้าพเจ้า ยังขอให้ปังจู้โปรดพักผ่อนอีกสามวันก่อนค่อยเดินทาง"

ลิ้งเล็กผินยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าตอนนี้รุ่มร้อนใจดังมีไฟเผาผลาญ โอ... โชคดีที่เรื่องราวต่าง ๆ ในพรรคส่วนมากเข้ารูปเข้ารอยไม่ต้องกังวล ข้าพเจ้าจึงตกลงใจ เมื่อการเลี้ยงสุดสิ้นจะเดินทางทันที เพื่อจะได้รีบไปรีบกลับ..."

ตอนนั้น เอ็กจี้ยเจ็กเจ้าะซุนยังก็ลุกขึ้นมากล่าว

"ขบวนของตูตึงจู้ จากรายงานทราบว่า ได้ถึงเบ่เกียจิบที่ห่างจากไฮวเอี้ยงซัวสามร้อยกว่าลิ้ว คาดว่าคงจะมาถึงในปลายวันพรุ่งนี้แน่ ข้าพเจ้าได้ใช้ศิษย์ในตึกจำนวนหลายคนคุมกำลังไปต้อนรับแล้ว..."

ลิ้งเล็กยิ้มแยมยิ้มผกศิระะ หันไปสนทนากับซิวจ้วยไตซื่อ ยูไต้จ้วน ไ้ว-แป๊ะชิวอีกชั่วคราว

ตอนนั้น ก๊วจิอุนกระซิบเชิญลิ้งเล็กเข้าไปพักผ่อนที่ห้องในก่อน เพื่อจะได้มีกำลังเดินทางในคำคินนี้

ทั่วทั้งหมู่ตึกเลาะฮ้วยหวังซัวจึงมีความครึกครื้นแจ่มใสจนจวบ

บทที่ 40

ไขทองของปลาสุร

ในยามสุขสันต์หรรษา เวลามักจะผ่านไปรวดเร็วยิ่ง
ดวงจันทร์กระจ่างลอยคว้างถึงกึ่งกลางฟากฟ้าแล้ว

เสียงเกราะบอกยามสาม (เที่ยงคืน) ผ่านพ้น บรรดาพรรคเนนขุนปังพากันทยอยไปหลับพักผ่อนเป็นส่วนใหญ่แล้ว

จวบจนเมื่อแยกย้ายหมดสิ้น ทุกที่ทางเงียบวังเวง มีแต่ยามซึ่งลาดตระเวนอยู่ภายในแควมิต่ออีกจำนวนหนึ่งเท่านั้น

ตอนนั้น มีสิบกว่าคนที่สูง ๆ ต่ำ ๆ เดินออกมาจากในซุ้มประตู

ผู้นำหน้าคือลีเจ็กลิ่งที่สวมเสื้อยาวสีขาวสะอาด ท่วงท่าสง่างาม

ลีเจ็กลิ่งพาไว้วุ่น้ำอุ่น อยู่ได้จวน ล่าลาต่อพวกภูโจ๊กุนที่มาส่งถึงซุ้มประตู แล้วจึงขึ้นม้าลงแล้วออกไป

ลมวิกาลเหน็บหนาว กรีดผ่านใบหน้าดุจตั้งเป็นคมมีดจนปวดแปลบ

ท้องฟ้ามีเมฆดำเกาะหนา พสุธามีดเลื่อนราง ที่แท้เป็นวิกาลของต้นฤดูหนาวที่เย็นเฉียบ

ลีเจ็กลิ่งบนหลังม้าพริ้มตาพักผ่อน ปล่อยให้อาชาคู่ขาห่อตะบึงไปภายใต้

การกระหนาบค้ำกันของไถ่น้ำขึ้นและยูใต้จวัน

วันแล้ววันเล่า จนกระทั่งหิมะโปรยปราย ลมหนาวคุกคามผิวกายด้วยความทารุณสุดหนาน

ลี้เจ็กลิ่ง ไถ่น้ำขึ้นและยูใต้จวัน ต่างต้องสวมเสื้อขนสัตว์กันหนาวแล้ววันนี้ ไถ่น้ำขึ้นใช้ส้อมชี้ไปยังที่ขอบฟ้ากลางกล่าว

“ปิงจู้ พวกเราที่เร่งมาโดยพักผ่อนเพียงชั่วครู่ชั่วยามทุกวัน นับว่าไม่ถึงหนึ่งเดือนก็ถึงจุดหมายปลายทางแล้ว...”

แย้มยิ้มด้วยความปลอบปลื้มแล้วกล่าวต่อ

“ภูเขาลูกนั้นคือตัวตึงซัว (เขาหัวใจสลาย) ที่เชิงเขาตัวตึงซัวก็คือกุ้ยห่อกั (ลำน้ำปิศาจคร่ำครวญ) สถานที่นั้นชื่อเสียของข้าพเจ้าเคยไป แต่ก็ผ่านในระยะไกลโดยเร่งร้อนเท่านั้น พวกเราสักครู่เร่งมาให้เร็วกว่านี้ หวังว่าประสบความสำเร็จโดยราบรื่นเกิด...”

ลี้เจ็กลิ่งแย้มยิ้มกล่าว

“ข้าพเจ้าก็หวังเช่นนั้น ไป ! พวกเราไปกันในตอนนี้เลย”

อาชาฟ่งฟี่ทั้งสามตัวห้อยตะปิงจนสุดมีเท้า สู่ภูเขาที่เห็นเบื้องหน้า

ยังห่างจากลำธารกุ้ยห่อกั (ปิศาจคร่ำครวญ) อีกห้าลี้เศษ ทั้งสามก็ได้ยินเสียงน้ำไหลที่ดังสนั่นหวั่นไหว ดุจดั่งม้าจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ ห้อยตะปิงในเสียงน้ำยังมีเสียงกราดเกรี้ยวโหยหวนดังอยู่ ลี้เจ็กลิ่งส่งเสียงดัง ๆ

น้ำขึ้น ลำน้ำสายนี้พิกลยิ่งจริง ๆ ตลอดทางที่พวกเราผ่านมา ลำน้ำแทบทุกสายต่างเป็นน้ำแข็งหนาแน่นร่วมนิ้ว แต่ลำน้ำปิศาจคร่ำครวญนี้กลับไม่แข็งตัว...”

ไถ่น้ำขึ้นผงกศีรษะมิกกล่าวกระไร ยูใต้จวันจึงหัวร่อฮาฮา แล้วส่งเสียง

“อุบาทว์จริง ๆ ของเล่นที่เรียกม้อฮือ (ปลาอู) กระไรนั้น มิทราบมีสารรูปร่างอย่างไร ? สักครู่ต้องพิจารณาให้ละเอียด กลับไปจะได้โอ้ประโคมกับภรรยาเก่าสักพักหนึ่ง”

ไถ่น้ำขึ้นต้องถามด้วยความสงสัย

“อยู่ชิวบ วานรเฒ่าที่ท่านบอกเป็นผู้ใด ?”

“ฮา ฮา ก็คืออยู่สวนคู่หูของข้าพเจ้า ไ้ว่าเล่ากอที่ได้ฉายาที่เอ็กกิมเจิง (ปีกเหล็กดาทอง) อย่างไร”

พอวาจาก็กล่าวมา ทั้งสามต่างต้องหัวร่อจนเสียงสนั่นทวันไหว

ไ้ว่าน้ำฮุ่นกระตุ่นน้ำห่อออกไปพลางกล่าว

“ปลาประหลาดนี้มีนามม่อฮื้อ ข้าพเจ้าก็มีเคยพบเห็น เพียงแต่ได้ยิน ชื่อเฮียเจ้าสำนักบอกเล่า เป็นปลามีเกล็ดและหนังสีแดง สามารถกลานอยู่บนพื้นอีกด้วย... ปลาพันธุ์นี้มีฟันแฉะวาวคมกริบ เคลื่อนไหวรวดเร็วปานสายฟ้า มีว่าในน้ำหรือบนบกต่างเป็นเช่นกัน...”

อยู่ไ้วันต้องร้องเสียงพิกล

“บัดชบ นั่นไม่แน่ว่าเป็นปลาแล้ว กลับกลายเป็นปิศาจมากกว่า”

ไ้ว่าน้ำฮุ่นยิ้มเล็กน้อย ขณะจะกล่าวกระไร ลี้เจ็กถึงส่งเสียงหนัก ๆ ขึ้น

“น้ำฮุ่น เบื่องหน้าคงเป็นภัยห่อถึงแล้ว นับเป็นสถานที่ที่อันตรายอย่างยิ่งจริง ๆ”

ไ้ว่าน้ำฮุ่นกับอยู่ไ้วันต่างยัดคอมมองไปทันที พอเห็นชัดตาต้องสุดลมหายใจหนาวเหน็บเอือกใหญ่

ที่ประจักษ์อยู่ทางเบื้องหน้าเป็นหน้าผาสีดำสนิท มีหินระเกะกระเป็นตะปุ่มตะป่ำ

บรรดาก่อนหินที่อยู่เชิงผา ล้วนแล้วเรียบลื่นมีตะไคร่น้ำเกาะหนา อุปมาเป็นปลาปิศาจที่เร้นหายอยู่ในเหมอกหนา... ลำน้ำที่เขี้ยวกรากปานแหจากกระบอกไหลผ่านข้างก้อนหินนั่นเอง

น้ำเชื่อว่าที่กระแทกใส่หินระเกะกระ กระฉอกเป็นฟุฟอยสีดำ ส่งเสียงกราดเกรี้ยวโหยหวนไม่ผิดกับปิศาจคร่ำครวญจริง ๆ

ข้างลำน้ำมีหินสีดำผุดโผล่อู่มากมาย พวกลี้เจ็กถึงทั้งสามลงจากม้าย่างเชื่องช้า เดินไปด้วยความระมัดระวังจนตัวลึบ

ซิกซัวเก็บมไ้ว่าน้ำฮุ่นกวาดตามองรอบข้าง รู้สึกเป็นชัยภูมิที่เปี่ยมอันตราย สิ้นชั่วร้ายอัปลักษณ์นี้ เป็นที่น่าหวาดทวันพรันพริ้งนัก

ลี้เจ็กถึงเหม่อมองดูผาที่ตะปุ่มตะป่ำ ลำน้ำที่เขี้ยวกรากดั่งมรสุมคลุ้มคลั่ง... ปากส่งเสียงพึมพำ

หลุดจากแหล่ง

ชั่วคราว ทั้งสามอ้อมมาจนถึงเชิงเขาต้นตึงชามุงหน้าสู่โชดหินที่สูงชันนั้น
เสียงน้ำที่ทะลักดังสะเทือนเลื่อนลั่น ชูขวัญผู้คนจะต้องหวาดระย้อย
ละอองน้ำที่กระจายออกครอบคลุมทั้งบริเวณ ประพรมทั้งสามเปียกชุ่ม
โชกจนตะครันตะครอยิ่ง

สายตาสามคู่จับมองดูปากถ้ำที่มีดมิด ดูกับเป็นปากสัตว์ร้ายอัชฌาัยหมาย
จะกลืนกินผู้คนก็ปาน

น้ำที่ทะลักออกมา ม้วนตัวเป็นกลุ่มก้อน จนกลายเป็นสภาพที่สามารถ
ชูขวัญผู้คนอย่างรุนแรงได้

ตอนนั้น สายตาของทั้งสามเบือนซ้าย ๆ ก็ได้เห็นปลาประหลาดที่เกาะอยู่
บนปีกหินสีขาวหน้าถ้ำแล้ว

ตัวประหลาดที่เกาะอยู่บนหินสีขาวโตประมาณแขนเด็ก แต่ลำตัวสั้นอย่าง
ยิ่ง กำลังคืบคลานอยู่ช้า ๆ

นั่นไหนเลยจะนับเป็นปลาได้ ? เนื่องจากสารรูปสัตว์ประหลาดเหล่านั้น
ไม่มีส่วนคล้ายคลึงกับปลาที่อาศัยในสายน้ำเลย

ตัวกลมใหญ่ของมันไม่ยาวนัก ประมาณเขี้ยวเศษเท่านั้น ทั้งตัวไม่มี
เกล็ดเป็นหนังสีแดงฉานปานน้ำมันหุ้มอยู่ ไม่มีครีบ สองตาลนดูจุลกหัว
และยังเป็นประกายสีเขียวแวววาวอีกด้วย

ตัวประหลาดเหล่านี้มีก้างสัน ๆ ทั่วออกอยู่ใต้ท้องจำนวนมากมายาวรา
ตะขาบ ไต่ไป ๆ มา ๆ อยู่บนปีกหินเนื้อละเอียดได้แคล่วคล่องว่องไว

ปากของมันยังส่งเสียงร้องแหลมเล็กที่ผู้คนได้ยินต้องขนลุกเกรียว

ทั้งสามคนต่างตะลึงลานกับที่ ไม่มีผู้ใดสามารถส่งเสียงได้

จนครู่ใหญ่ให้หลัง พลันมีตัวหนึ่งของพวกสัตว์ประหลาดกระโดดขึ้นจาก
พื้นหินขาวละเอียด เกาะไปบนผนังผาที่เรียบลื่นดังถูกขวานเทพดาฉากไว้

ตอนนั้น ทั้งสามจึงเห็นชัดเจน ที่หัวของตัวประหลาดเหล่านั้นยังมีพังผืด
โตประมาณเอื้อมเปะ ที่สามารถดูดวัตถุติดอยู่อีกคู่หนึ่ง

ลี้เจ้ากิ้งมีสีหน้าเยือกเย็นเป็นอย่างยิ่ง ส่งเสียงแผ่วเบา

“สัตว์ประหลาดเหล่านี้เรียกมันว่าปลาอสูรถูกต้องแล้ว อาศัยสารรูป

นี้ของมัน ไม่มีปัญหาจะตั้งนามได้ยิ่งเหมาะสมกว่านี้อีกแล้ว”

ไว้นำขึ้นแตะกระบี่ที่กลางหลังกลางแน่นเสียงหนัก ๆ

“บังจู้ พบเห็นไซ้ของปลาอสุรนี้ซ่อนในที่ใดหรือไม่ ?”

ลี้เจี๋ยลิ่งพิจารณาโดยละเอียดแล้วผงกศีรษะตอบ

“ไซ้ที่เป็นสีทองคล้ายดังซ่อนอยู่ในถุงอ่อนทางหางของพวกมัน”

ยูได้จ้วงพลันร้องเบา ๆ

“เฮอะ พันแหลมคมของเตี้ยรัจฉานเหล่านั้นร้ายกาจยิ่ง คล้ายดังเป็น
เลื่อยคมกริบทีเดียว...”

ลี้เจี๋ยลิ่งแยมยิ้มกล่าว

“ดูตามความนี้ หากจะได้ไซ้ทองของปลาอสุร เห็นที่ต้องเกิดการต่อสู้กับ
พวกมันโดยตรงแล้ว”

ไว้นำขึ้นแยมยิ้มกล่าว

“เพียงมีทราบ นิสัยของสัตว์ประหลาดเหล่านี้เป็นเช่นไร ? จะซื่อเข้ากลุ่ม
รวมทั้งฝูงหรือไม่ ?”

ยูได้จ้วงมรลี้เจี๋ยลิ่งตอบโต้ รีบล้วงถุงหนังอ้วน ๆ สั้น ๆ ออกมาจาก
ถุงสัมภาระของมันทันที

เมื่อชักถุงหนังออก ภายในถึงกับเป็นอาวุธที่หัวโตปลายเรียว มีหนาม
แหลมคมเกาะอยู่เต็มท่อนหนึ่ง

ไว้นำขึ้นพอพิจารณา ต้องกล่าวด้วยความกลางแคลงสงสัย

“วงพวกนักเลงเล่าลือ อยู่ชวบมิเคยใช้อาวุธมาเลย ปกติที่ต่อสู้กับศัตรู
ล้วนอาศัยฝ่ามือเหล็กทั้งสองข้าง โฉนตอนนั้นก็กลับมีอาวุธเพิ่มขึ้นแล้ว ?”

ยูได้จ้วงหัวร่อตอบ

“ไซ้ นับแต่ข้าพเจ้าออกจากสำนักมา คลุกคลีในบุรีลิมเป็นเวลาเนิ่นนาน
ถึงสิบกว่าปี ฝ่ามือเหล็กทั้งสองข้างนี้ เคยเผชิญกับยอดฝีมืออันดับเยี่ยมมา
ไม่น้อย เฮอะ เฮอะ เพียงอาศัยวิชาฝ่ามือลွှ่ยเห้งเจี๋ย (อสนีบาต) แม้มีกล่าบอก
ไม่เคยมีผู้ใดสามารถต่อต้านได้ แต่ก็บ่อยครั้งนักที่จะพบคู่มีที่กำกึ่งกัน”

ยกอาวุธในมือขึ้นแล้วกล่าวด้วยความภาคภูมิใจต่อไป

“อาวุธนี้มีนามเชยชู้ยัก (กระบองพันหนาม) เป็นอาวุธที่ซื่อแปะของ

ข้าพเจ้าถ่ายทอดให้ ในชีวิตของท่านผู้เฒ่าเคยใช้มันเพียงสี่ห้าครั้ง ดังนั้น คนชานักเลงมีน้อยคนนักที่ทราบชื่อแป๊ะช้อว... ตอนช้อแป๊ะถ่ายทอดเรยซู้กั๊งให้แก่ข้าพเจ้าก็เคยสั่งไว้ ไม่ถึงวาระคับขันที่สุด ห้ามนำออกใช้เป็นอันขาด นี่ยังเป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าใช้มันเลย"

วาจาของยูไต้จ้วนยืนยันให้เห็น มันรู้สึกสถานการณ์ตอนนี้ มีความหนักหนาสาหัสอย่างใหญ่หลวงแล้ว

ลี้เจี๊ยกลิ่งหัวร่อกล่าว

"ไต้จ้วน เพราะข้าพเจ้าก่อวนให้ท่านต้องละเมิดกฎ เป็นที่ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจจริง ๆ"

ยูไต้จ้วนหัวร่อกล่าวอย่างอาทรม

"นับเป็นอะไรได้ ? สักครู่ดูเราตัวเหี้ยจ้อพาดม้อฮ้อสักหลายตัวก่อนค่อยว่ากล่าวเถิด"

ลี้เจี๊ยกลิ่งหันกล่าวกับไ้ว้นำฮุ้น

"นำฮุ้น ข้าพเจ้าจะลงไปมัดดล ท่านกับไต้จ้วนแยกกันคุ้มกัน หากมีเหตุสุดวิสัย หรือข้าพเจ้าเพียงลำพังไม่อาจต่อต้านได้ พวกท่านค่อยลงมือช่วยเหลือ"

ยูไต้จ้วนกับไ้ว้นำฮุ้นรับคำพร้อมกันทันที

ทั้งสองแม้มีความตั้งใจรับใช้ แต่ทั้งสองกลับสำนึกกระจ่าง วิชาตัวเบาของพวกตนยังด้อยกว่าลี้เจี๊ยกลิ่งอีกชั้นหนึ่ง อย่าว่าแต่อยู่ในสถานการณ์ที่ผิดธรรมดา หากเกิดพลัดพลั้งเพียงน้อยนิด ความพยายามในร่วมเดือนนี้ ก็ต้องมอดมลายไปหมดสิ้นทันที

ลี้เจี๊ยกลิ่งจัดการเสื้อผ้าให้รัดกุมแล้ว เคลื่อนตามกระบี่ซิวล้อเกี้ยวไปไว้ที่กลางหลัง

การระมัดระวังปานนี้ มิใช่ไม่มีสาเหตุ

เนื่องเพราะนิสัยและพลังการจู่โจมที่อาจจะมิขึ้นของม้อฮ้อนั้น ลี้เจี๊ยกลิ่งยังไม่สามารถหยั่งได้เลย

แต่ทว่า เพียงเห็นการกระโดดโลดแล่นจนคล้ายประกายไฟพวยพุ่งของสัตว์ประหลาดเหล่านี้ และรูปลักษณะที่น่าเกลียดน่ากลัวของพวกมัน พอจะคาด

คำนวณได้ต้องมีใช้รับมือโดยง่ายดาย

ลี้เจ็กถึงหันยิ้มให้กับพวกห้องทั้งสองเล็กน้อย ร่างพลันลอยละลือขึ้น
อากาศ ด้วยท่วงท่าสวยงามอย่างยิ่ง

หมุนวนกลางอากาศไปสามรอบ จึงได้ลอยช้า ๆ เข้าไปกลางลำน้ำ ละลือ
ยังหิมะหิมะที่ตั้งตระหง่านอยู่ปากถ้ำ

ไว้วางใจกับยูได้จริงต่างพากันเบิ่งตาจนกลมกว้าง จ้องมองความเคลื่อนไหว
ของปิงจื๊วพวกมันด้วยความตื่นเต้นใจระทึก

ลี้เจ็กถึงในตอนนั้น เกร็งลมปรารถนาคอจรรอบร่างแล้วคล่องว่องไว จน
ร่างมีน้ำหนักเบากว่าเดิม ดูจับเป็นปุยนุ่นในสายลมแล้ว

ตอนนี้ ลี้เจ็กถึงได้พุ่งวนออกไปไกลร่วมสี่สิบวา ไกลจะละลือลงบนยอด
หินพิกลที่ตระหง่านอยู่ปากถ้ำนั้น

ขณะเวลานั้นเอง ม้อฮ้อที่อัปลักษณ์น่าสะพรึงกลัวบนปีกหิน ถึงกับพากัน
ชูหัว จ้องตาที่เป็นประกายสีเขียวของพวกมัน มองร่างลี้เจ็กถึงที่กำลังลอยช้า ๆ
ลงอยู่แนวนิ่ง ส่วนปากส่งเสียงกรีด ๆ ที่เสียดประสาทตลอดเวลา

ทันใดนั้น ประกายสีแดงวูบขึ้น ม้อฮ้อสองตัวได้ใช้ความเร็วที่ผิดคาด
หมายพุ่งปราดขึ้นจากปีกหิน อ้าปากที่มีเขี้ยวขาวแวววาวจับเข้าใส่ลี้เจ็กถึงอย่าง
ดุร้าย

ลมปรารถนาในร่างลี้เจ็กถึงโคจรอย่างว่องไว พริบตาหนึ่ง ร่างถึงกับหมุนไป
ดังลูกข้างใหญ่

ประกายขาวแวววาวสายหนึ่งพุ่งวาบออกมาพร้อมกับร่างที่หมุนวน

มีเสียงกรีดร้องแหลมเล็กดังขึ้นในอากาศสองครั้ง ท่าโลหิตกระจายลง
พร้อมกับซากปลา ม้อฮ้อสี่ตัวท่อนร่วงลงไปในน้ำที่เขียวกราก

จากนั้น มีเสียงกรีด ๆ ดังสับสน ในอากาศมีเงาสีแดงพุ่งวาบ ม้อฮ้อ
ที่ทุเรศอัปลักษณ์หลายสิบตัวพากันพุ่งวนเวียนเข้าใส่ลี้เจ็กถึง ที่ยังไม่ลอยตัวสู่
พื้นเป็นโกลาหล

ฟันขาวแวววาวของมันเป็นประกายอยู่ในปากสีแดงฉาน เสียงร้องที่เสียด
ประสาทระคายใจ ดังพร้อมกับซากร่วงหล่นไปในลำน้ำทางเบื้องล่าง

พริบตาหนึ่ง ลี้เจ็กถึงได้ใช้ชีวิตล่อเป้าเจ้าเล่ห์ออกสังหารม้อฮ้อ โดยร่างพุ่ง

ฉวัดเฉวียนในอากาศดูกับเป็นปึกษา ไม่ต้องหยั่งเท้าทรงกายเปลี่ยนพลังอีกแล้ว
ประกายกระบี่กลายเป็นสายฟ้าที่แสนรู้ พุ่งวูบวาบไป ๆ มา ๆ ฉวัด
เฉวียนวนเวียนไม่หยุดยั้ง เพียงพริบตา มีมืออึดถูกฟันขาดสองท่อนไปยี่สิบ
กว่าตัวแล้ว

แต่ทว่า สัตว์ประหลาดที่ดุร้ายเหล่านั้น ไม่มีทีท่าหวาดกลัวจนหลบหนี
ยังคงทยอยกันพุ่งเข้าจู่โจมไม่ขาดสาย

คล้ายดังพวกมันไม่รู้จักความกลัวตายคืออะไร ? และไม่เข้าใจความ
หมายชีวิตคืออะไร ?

ลี้เจี๋ยถึงในตอนนั้น มิได้รู้สึกปลาบปลื้มยินดีเลย

มาตรว่าแหม่นตอนนี้มีมืออึดจะพุ่งเข้าจู่โจมอยู่ไม่ขาดสาย แต่หากுகคามให้
หวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่ แต่ทว่า มีความกังวลเป็นอย่างยิ่ง

กังวลพวกมืออึดเหล่านี้ ยามเมื่อถูกชีวิตล่อเกียมเช่นฆ่าสังหารร่วงหล่นลง
ไปในน้ำหมดสิ้น ตอนนั้น จะไปหาไซ้ทองของมืออึดเหล่านี้จากที่ใดกัน

ร่างกลางอากาศของลี้เจี๋ยถึงหมุนคว้างรวดเร็วสุดเปรียบประมาณ แต่ใน
สมองครุ่นคิดปัญหาที่บันดาลให้กังวลนี้จนเคร่งเครียด

ไว้วาน้ำยืนกับอยู่ได้วันที่ยืนอยู่บนฝั่งไกลกว่าลี้ลิวา ก็พากันจ้องมองด้วย
ความกระวนกระวาย

ทั้งสองเพียงแลเห็น เงาสีแดงเป็นสาย ๆ พุ่งเข้าไปในประกายสีเงินที่
กระจายเป็นกลุ่มก้อนในอากาศแล้วร่วงหล่นไปในน้ำเป็นท่อน ๆ

แน่นอน ทั้งสองต่างเชื่อสนิทใจ พลังฝีมือของปึงจื๋อสูงส่งเป็นเลิศใน
แดนดิน แต่ทว่า กลับมีความกระวนกระวายโดยไม่ทราบสาเหตุ

อยู่ได้วันยกกระบวนหนามในมือขึ้นเสมอออก ส่งเสียงดัง ๆ

“ไว้วังจื๋อ ดุสสถานการณ์ของปึงจื๋อในตอนนี้ พวกเราจำเป็นต้องเร่งรีบไป
ช่วยเหลือกัน มิเช่นนั้นยามใดปึงจื๋อเกิดพลาดพลั้ง ไท่นเลยยังจะช่วยเหลือกัน
ทางที่”

ไว้วาน้ำยืนมีความคิดที่ลึกซึ้งสุขุม พะมอมอย่างเยือกเย็นเป็นครู่หนึ่ง สัน
ติระชะตอบ

“ตอนนี้อย่าได้เคลื่อนไหวโดยรู้วามเป็นอันตราย วิชาตัวเบาเอ็งช่วยแก้จ้วง

ของปิงจื๊เป็นเลิศในพิภพแดนแล้ว สัตว์ประหลาดเหล่านั้น ต้องไม่อาจจะคาย
ท่านแมสสิกคุมชนหนึ่ง... กลับเป็นปิงจื๊ หากเช่นฆ่าพวกม้อฮ้อเหล่านี้ตายไปหมด
สิ้น ไช่ทองก็ยากจะหามาได้แล้ว”

ผู้ใต้จวนครุ่นคิดดูก็รู้สึกเป็นความจริง จึงกระวนกระวายจนเพิ่มพาดำ
“เจ้าเตยรัจฉานบัดชบเหล่านั้น มิใช่จะต้องปลิดชีวิตพวกมันให้ได้ การ
สนทนากาที่ตายเยี่ยงนี้เพราะสาเหตุใดกัน หรือพวกมันต้องการหาที่ตายจริง ๆ ?”

ไจ้วน้ำฮุ้นหัวร่อเบา ๆ สาวเท้าไปที่เบื้องหน้าโดยไม่รู้ตัว

ความจริง ในใจไจ้วน้ำฮุ้นไหนเลยไม่กระวนกระวายต่อความปลอดภัย
ของลิเจ็กถึงเช่นกัน

ตอนนั้น ประกายเจิดจ้าที่เป็นกลุ่มก้อนในอากาศได้ลอยปราด ๆ ขึ้น
สูงกว่าเดิมอีกสิบกว่าวาตจเป็นรุ่งยาวแล้ว

ประกายเงินแววับพลันสลายคลายไป เห็นเงาร่างของลิเจ็กถึงลอยช้า ๆ
อยู่ในอากาศอย่างสวยงาม

ร่างที่กระเพื่อมไปมาในอากาศ จนผู้ได้เห็นอดเกิดกลางแคลงสงสัยมิได้
ร่างของลิเจ็กถึงหาใช่มนุษย์ไม่ แต่เป็นปักษีสามทิวาตัวหนึ่ง !

เนื่องเพราะร่างของมนุษย์ที่ลอยวนเวียนในอากาศอย่างเชื่องช้าปานนี้ นับ
เป็นเรื่องที่แทบไม่อาจเป็นไปได้แล้ว

ไจ้วน้ำฮุ้นต้องผงกศีรษะร้องชมเชยในใจ

‘ปิงจื๊นับว่าเพียบพร้อมทั้งฝีมือและภูมิปัญญาจริง ๆ ท่านน่ากลัวก็พบ
เห็นสภาพของท่านตอนนี้ ไม่อาจพัวพันสังหารสืบไป ดังนั้น จึงบินขึ้นในที่สูง
คิดหาวิธีอื่นต่อต้านรับมือสืบไป’

ความคิดของไจ้วน้ำฮุ้นมันจวบสิ้น ในถ้ามีดมืดที่ลึกลับไม่เห็นกัน พลันมี
เสียงสะเทือนเลื่อนลั่นตุงดังฟ้าถล่มแว่วออกมา

น้ำที่ทะเลักทลายปั่นป่วนตุงเป็นมรสุมคลุ้มคลั่ง

ไจ้วน้ำฮุ้นเพ่งจ้องงูบ พลันเห็นในกระแสน้ำที่ฟุ้งอย่างรุนแรง มีม้อฮ้อ
ตัวใหญ่มหึมายาวร่วมสองวา ที่ทำน่าเกลียดน่ากลัวกว่าพวกตัวเล็ก ๆ ฟุ้งตาม
ติดตาม

สารรูปของม้อฮ้อตัวนี้ ไม่ผิดกับบรรดาที่เห็นในตอนก่อน ๆ เพียงแต่

ยาวใหญ่และน่าเกลียดน่ากลัวกว่าหลายสิบเท่านัก

บนหัวของม้อฮ้อมหิมาตัวนี้ ยังมีแก้วสีเขียวประกายแวววาวงอกอยู่คู่หนึ่ง สองสีข้างของมันมีปีกสีม่วงใส่อยู่อีกคู่หนึ่ง

พร้อมกับม้อฮ้อมหิมาที่ปรากฏตัวออกจากถ้ำภายในถ้ำมืดมืด มีม้อฮ้อมเล็ก ๆ พุ่งตามติดออกมาหาแน่นอนถึยิบ ด้วยจำนวนมากมายหลายร้อยตัวทีเดียว เสียงกรีด ๆ ที่แหลมเล็ก ผสานกับเสียงน้ำที่ทะลักปานกองทัพม้าหือตะบึง ผืนกั้นเป็นสภาพที่น่าหวาดหวั่นสยองขวัญที่สุดแล้ว

ไว้วาน้ำฮุ้นร้อง “ย่าเย่” เสียงก้อง ร่างพลันกลายเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่งพุ่งควับออกไปในบัดดล พร้อมกันนั้น ประกายเงินสายหนึ่งกระจายออกจากร่าง ม้วนเข้าใส่ม้อฮ้อมหิมาตัวนั้น

ยูได้จวันรีบคำนวณที่ซึ่งยืนอยู่ ยังห่างจากปากถ้ำใหญ่ยี่สิบกว่าวา แต่หินใหญ่กลางน้ำนั้น ห่างกว่าสี่สิบวา

ยูได้จวันสำนึก วิชาตัวเบาของมันไม่มีทางทัดเทียมลี้เจ็กลิ่งกับไว้วาน้ำฮุ้นได้ แต่ทว่า พุ่งไกลกว่าสี่สิบวาไม่ได้ พุ่งไปที่ปากถ้ำนั้นยังแน่ใจว่าได้อยู่

ยูได้จวันเมื่อได้คิดเช่นนั้น ไม่ลังเลรีรออีก รีบล้วงเข้าไปในถุงหนัง ดึงของเป็นมันคล้ายดั่งถุงออกมาอีกสองใบ เป่าอย่างรุนแรงเป็นครู่หนึ่ง

ถุงที่คล้ายผ้าน้ำมันทั้งสอง เป่งพองขึ้นเป็นลูกกลม ๆ โตประมาณหนึ่งเยยะ

ยูได้จวันรีบสวมไว้ที่เท้า สะบัดสองแขนวบทะยานฝ่าอากาศไปบั้ง ตอนนั้น ไว้วาน้ำฮุ้นได้ใช้กระบี่คู่ชีวิต ต่อสู้กับม้อฮ้อมหิมาตัวนั้นอย่างดุตัน

ประกายเจิดจ้าของกระบี่ไข่มุก ผืนกั้นเป็นแสงสีเงินคล้ายรุ่งยาว กระแทกกระชั้นจนผิวน้ำลำธารกระฉอกรุนแรงกว่าเดิมมากมาย

ร่างของไว้วาน้ำฮุ้นก็พลิกแพลงขึ้นลงแคล่วคล่องว่องไว ตามท่วงท่าของม้อฮ้อมหิมาที่จู่โจมอยู่ในอากาศ

ลี้เจ็กลิ่งในตอนนั้น มีความตื่นเต้นถึงขีดสุดเช่นกัน คำนวณไม่ออกในถ้ำลึกของถ้ำน้ำก๊วยห่อทั้งนี้จะมีปลาอำมหิตดุตันแซ่หน้อยเป็นจำนวนมากมาย

ขณะที่จะเกร็งลมปราณพุ่งลงปลายเท้าเพื่อเข้าช่วยเหลือไว้วาน้ำฮุ้นอีกแรง

หนึ่งนั้น พลันมีเงาร่างวูบมาในอากาศ ปรากฏร่างสูงใหญ่มหึมาของยูได้จ้วน ได้โฉบผ่านไปละลือลงบนผิวน้ำ

อย่าเห็นว่าร่างยูได้จ้วนสูงใหญ่ปานห่อเหล็ก แต่ท่วงท่ากลับแคล่วคล่อง ว่องไวจนปราดเปรียวยิ่ง

อาศัยถล่มทั้งสองที่เท่า พอละลืออยู่บนผิวน้ำได้ ร่างเพ็งร่วงลงสัมผัส น้ำ กระบองพันหนามในมือก็สะบัดจนมีเสียงสะท้อนเลื่อนลั่น ฟาดม้อฮือสามตัวปลิวกระเด็นขึ้นไปในอากาศ

แต่ทว่า ร่างก็ถูกกระแสน้ำที่ไหลเชี่ยวรุนแรง กระซากห่างออกจากที่เดิมไปกว่าสองวา

ขณะลี้เจิงลี้จ้องแยะในใจ ยูได้จ้วนพลันคำรามสุดเสียงปานพยัคฆ์ร้าย สะบัดสองแขนวบ พุ่งกลับมาที่เดิมได้อีกครา

เหตุการณ์เช่นนั้นวนเวียนมาหลายครั้งครา ม้อฮือที่ถูกยูได้จ้วนฟาดตาย มีจำนวนมากมายหลายสิบตัวแล้ว แต่ยูได้จ้วนก็เหน็ดเหนื่อยจนเหวี่ยงแตกโซ่ร่างกาย หน้าตาแดงฉาน

ลี้เจิงลี้จ้องคำนวณสถานการณ์ตอนนี้ รู้สึกเลวร้ายน่าวิตกยิ่งแล้ว

เนื่องเพราะการสู้อย่างหักโหมเช่นนี้ ย่อมไม่อาจเป็นเช่นดั่งบนพื้น พอหยั่งเท้าอาศัยพลังกับพื้นได้ แต่ตอนนี้ ทั้งสามมิใช่เป็นลอยตัวในอากาศ ก็เป็นเหยียบย่างอยู่บนระลอกคลื่น ย่อมเสียกำลังมากมายกว่าธรรมดาหลายเท่านัก

อย่าว่าแต่กระแสน้ำยังเชี่ยวกรากถึงปานนี้ ไม่มีปัญญาที่จะทรงกายอยู่บนที่เดิมได้เลย

ในยามฉุกเฉินทุกคับขัน ลี้เจิงลี้จ้องเสียงดังก้อง

"น้ำฮู้น ได้จ้วน พยายามล่าถอยไปพักบนหินโดดเดี่ยวกลางน้ำลึกชั่วคราว..."

ขณะส่งเสียง ร่างลี้เจิงลี้จ้องกลับกลายคล้ายปักขามหึมา กระบี่ซิวล่อเกี่ยมกระเจายเป็นตาข่ายสายฟ้า ครอบคลุมเข้าใส่บรรดาม้อฮือที่หนาแน่นถึยิบ

ลี้เจิงลี้จ้องต้องการให้ไฉ่น้ำฮู้นกับยูได้จ้วนถอนตัวไปชั่วคราว จึงได้คุ้มกันไว้ในสภาพนี้

ไฉ่น้ำฮู้นกับยูได้จ้วนพอได้ฟัง พวกกันคำรามเสียงก้อง กระบี่และกระ-

บองควงจนคล้ายกำแพงหนาแน่นเป็นชั้น ๆ ร่างพุ่งย้อนกลับไปด้านหลัง ลอยตัวลงบนยอดหินมหิมาที่กลางน้ำหน้าปากถ้ำ

น้ำทางรอบข้างปั่นป่วนรุนแรง เมื่อกระแทกกับหินใหญ่โดดเดี่ยว แยกออกเป็นสองฟากข้างไปทันที ละอองน้ำกระจัดกระจาย คล้ายดั่งหินมหิมานั้นก็สั่นไหวเบา ๆ แล้วด้วย

อยู่ได้วันปาดหยาดน้ำบนใบหน้า หอบหายใจถี่เร็วพลางกล่าวกระห่อนกระแต่น

“บัดชบ... เดียร์จฉานเหล่านี้... ุร้าย... อ่ามहितมาก...”

ไฉนน้ำขึ้นเมื่อครู่อาศัยลมปรานที่สมบูรณ์ พุ่งตัวต่อสู้อยู่ในอากาศและบนผิวน้ำอย่างดุเดือด ตอนนั้นก็รู้สึกอ่อนล้าระโหยยิ่ง

ไฉนน้ำขึ้นมียอมส่งเสียง กำด้ามกระบี่แนบแน่น พริ้มตาเกร็งลมปรานพัดผ่านไป

นางสีขาววูบมา ปรากฏเป็นลี้เง็กลิ่งพลีตัวลงบนยอดหินบ้างแล้ว ส่งเสียงเร่งร้อน

“เรื่องราวตึงมือจริง ๆ คาดคิดไม่ถึง ม้อฮื่อเหล่านี้จะอำมหิตดุร้ายยากจะพัวพันถึงปานนี้ได้...”

ตอนนั้น ม้อฮื่อมหิมากำลังลอยตัวอยู่บนต้นน้ำ รอบข้างของมันเป็นม้อฮื่อเล็ก ๆ ที่ล่อมไว้เป็นชั้น ๆ จนกลายเป็นวงกลมที่โตใหญ่น่าหวาดหวั่นชั่วฉย ลอยกระพือมขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ในบริเวณนั้นเมื่อยอมจากไป ตาประหลาดมากมายนับไม่ถ้วน เป็นประกายสีเขียวแวววับวูบวาบ ถึงกับคล้ายล่อมทั้งสามไว้แล้วก็ปาน

ไฉนน้ำขึ้นหัวร่อเย้ยหยันตัวเองเบา ๆ แล้วกล่าว

“ครานี้มีที่น้ำดูแน่ ที่ท่าของพวกมัน คล้ายดั่งต้องการกัดกินพวกเราเป็นอาหารโอชะให้ได้จึงยอมเลิกรา”

อยู่ได้วันส่งเสียงแหบหัวร่าวล่อแตกดำขึ้น

“เดียร์จฉานชั่วร้าย ไม่ยอมก็ขึ้นมาทดสอบดู เบิ่งแต่ตาบัดชบทั้งคู่ นับเป็นของเล่นเช่นไรกัน ?”

ลี้เง็กลิ่งโบกมือกล่าว

“ได้วัน พวกมันเป็นเดียรรักกัน ด่าอย่างไรพวกมันก็ไม่รู้ตัว... แผนของ
ปัจจุบัน พวกเรามีแต่ตั้งต่องีหัวก่อน โดยลงมือต่อมือฮือตัวใหญ่นั้น...”

ขณะกล่าวถึงตอนนี้ พลันมีเสียงกรีด ๆ ในผิวน้ำจนสับสนอลหม่าน
และแล้วเงาสีแดงพุ่งขึ้นหนาแน่นถี่ยิบ มือฮือจำนวนมากมายับไม่ถ้วน พุ่งขึ้น
จูโจมบนยอดหินดั่งสายฟ้าอีกครา

ลี้เจี๋ยลี้หวาดท้อ กรีดชีวล้อเยี่ยมขึ้นเป็นวงสีเงินประกายแวววาว ภาย
ใต้รังสีกระบี่ที่คมกริบ มีมือฮือสืบทว่าตัวถูกฟันขาดร่วงหล่นลงไปในลำน้ำ

ลี้เจี๋ยลี้ในตอนนั้น ล้วงเขี้ยวเล็งสอออกมาอย่างรวดเร็ว ดิ่งโหมทองเล็ก
ละเอียดที่สายตาคงจะเห็นออกจากตัวกระสวยมังกรแดง พันไว้ที่ข้อมือโดยเร็ว

อยู่ใต้วันต้องประหลาดใจยิ่ง คงกระบองพันหนามของมันพลางถาม

ปิงจู้ ท่านทำอะไร ?”

ลี้เจี๋ยลี้แย้มยิ้มตอบ

“ความจริง ด้วยกระบวนท่าดูดวัตถุฝ่าอากาศของข้าพเจ้า เพียงพอที่จะ
ดึงดูดเขี้ยวเล็งสอในอากาศให้คืนกลับมาได้ แต่ทว่า หากมันขัดเข้าไปในตัวม้อ-
ฮือมที่มา มันซึ่งตัวใหญ่มิเนื้อมากไซ้มันหนา น่ากลัวไม่แน่ว่าจะสามารถดูดกลับ
คืนมาได้ ดังนั้น จึงต้องพันใยทองไว้กับข้อมือเพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัย...”

ไว้น้ำขึ้นกำลังพันมือฮือสองตัวที่พุ่งเข้ามาเป็นหลายท่อนร่วงหล่นลง เมื่อ
ได้ยินจึงสงเสียงบ้าง

“ปิงจู้ ท่านจะใช้เขี้ยวเล็งสอจัดการกับตัวประหลาดเหล่านี้ ?”

ลี้เจี๋ยลี้ผงกศีรษะไม่ตอบ

ขณะเวลานั้นเอง ม้อฮือมที่มาที่ลอยตัวบนผิวน้ำพลันส่งเสียงกรีด ๆ ที่
โหยวนเสียงดประสาทสะท้านใจดังถี่เร็ว ปีกบางใสสีม่วงของมันกระพืออย่าง
รุนแรง

ร่างยาวใหญ่อ้วนอ้ายของมัน ถึงกับถูกปีกบางทั้งสองพาตัวพุ่งขึ้นไปใน
อากาศได้

ลี้เจี๋ยลี้หัวร่อกึกก้องกังวาน ผนึกร่างรวมกระบี่พุ่งเข้าใส่มือฮือดุจดัง
กลสนีบาตพาดลง

อยู่ใต้วันในตอนนั้น พลันได้คิดถึงวิธีหนึ่งมา

มันมีเสียงกระไร ตัวกระบองเขยห้วยก๊วยของมันวูบ ก็ฟาดม้อฮื้อสอง
ตัวที่พุ่งเข้ามา ปลิวไกลออกไปกว่าสี่สิบวา กระแทกใส่หินชายฝั่งดังฉาด

ไ้วน้ำขึ้นตวาดเสียงก้อง

“พลั้งซ้อที่ยอดเยียม !”

อยู่ไ้ววันห้าวร้อฮาฮา กล่าวเสียงกังวาน

“ไ้วตึงจู้ เมื่อเช่นนี้ มีเซ่พอจะหาเซ่ทองในท้องของม้อฮื้อได้แล้วหรือไร ?”

ไ้วน้ำขึ้นคิดดูก็รู้สึกถูกต้อง แต่มักสังหรณ์เป็นวิธีที่ยังมีใครเหมาะสม
เท่าใด

อยู่ไ้ววันสะบัดซ้ายปายขวาวอีกครา ฟาดม้อฮื้อสามตัวไปกระแทกกับหิน
บนฝั่ง แล้วห้าวร้อเสียงก้อง กล่าวด้วยความภาคภูมิใจ

“อุบาทว์แท้ ครานี้ไม่ฟาดพวกเจ้าเข้าไปในน้ำแล้ว ยิ่งไม่ต้องกังวล ล้วง
ที่ตุงอ่อนทางหางของเจ้า ไม่ต้องถูกฟันคมกริบของเจ้าเสียดผิวกาย เจ้าตัวร้าย
บิดาว่าพวกเจ้ายังมีอาถรรพณ์ชั่วร้ายใดเหลืออยู่”

อยู่ไ้ววันคล้ายดังส่งเสียงกับผู้ที่มีความรู้สึกนึกคิดก็ปาน มือสะบัดฟาดฟัน
ปากส่งเสียงเย้ยหยัน ก่อกวนจนไ้วน้ำขึ้นต้องส่ายหน้าห้าวร้อด้วยความขบขัน

ตอนนั้น ลี้เจ็กลิ่งกำลังเกร็งลมปราณที่สมบูรณ์ถึงสุดยอด วกวนอยู่ใน
อากาศด้วยความแคล่วคล่องสวยงาม

ชีวล้อเกี่ยมมีรังสีกระจายออกมาจนเจิดจ้าจนไสนัยน์ตาผู้คน พุ่งควับ
ควี้วไปทั้งหน้าหลังและล่างบนตลอดเวลา

ดังนั้นเอง จึงเห็นแต่กลุ่มสีเงินก้อนหนึ่ง กำลังกลิ้งหลุน ๆ อยู่ในอากาศ
ไม่สามารถสังเกตร่างและกระบี่อีกแล้ว

ทันใดนั้น ม้อฮื้อมึ่หมาส่งเสียงกรีด ๆ ที่ประหลาดพิกลขึ้นอีกครั้ง

เนื่องเพราะลี้เจ็กลิ่งตอนนั้นใช้ชีวล้อเกี่ยมที่คมกริบ กรีดหนังที่มีเกล็ด
เล็กละเอียดสีแดงฉานของมัน ซึ่งความจริงเหนียวแน่นแข็งแกร่งจนขาดเป็นแผล
ยาว ม้อฮื้อมึ่หมาแยกเขี้ยวขาวแวววาวเต็มปากของมัน พุ่งเข้าจับใส่ลี้เจ็กลิ่ง
ด้วยความเร็วปานสายฟ้า

ลี้เจ็กลิ่งที่ลมปราณเริ่มแตกซาน แต่ทว่า ไม่ทันที่จะโคจรเปลี่ยนลม
ปราณได้อีก

ดาฮีเขียวแวววับของม้อฮื้อ ได้มาจนห่างจากเบื้องหน้าลีเง็กถึงมิถึงห้า
เชี่ยะแล้ว

ลีเง็กปล้นกุเลียงเกรี้ยวกราด ตีลังกากลางอากาศ พุ่งเฉียดผ่านใต้
ท้องของม้อฮื้อไปสุดแรง

ในพริบตาที่ร่างพุ่งรวดเร็ว นั้น ประกายสีแดงฉานคล้ายดังสายฟ้าแลบ
พุ่งวาบเข้าไปในปากม้อฮื้อที่อ้าออกแยกเขี้ยว

กู่ยาว พลิกตัว ชัดกระสวย แทะจะสุดสิ้นในเวลาพร้อมเพรียงกัน
ความรวดเร็วของปฏิกิริยา พอจะชั่วฉับให้สุดยอดฝีมือคนใดในแผ่นดินต้อง
ตะลึงลาน ยินยอมรับว่าไม่อาจทัดเทียมได้

บทที่ 41 หนทางเริ่มแจ่มใส

ลี้เจี๋ยลิ่งที่ซัดเขียะแสงสอเข้าไปในปากกว้างใหญ่ของ
มือชื้อ มันยังมีท่นส่งเสียงกรีดร้องออกมา กระบี่ชีวิตลือเกี่ยม
ก็ถูกยกเฉียงปิกเข้าไปในท้องสีชมพูที่มีก้างแหลมคมงอกออก
หนาแน่นตั้งดินตะขาบ
ส่วนร่างลี้เจี๋ยลิ่งกลายเป็นดาวตกที่พุ่งไปทางหางของมือชื้อสุดแรง
ในถุงลมที่โตประมาณสามโคมของปลายหางมันมีไขสีทองโตประมาณ
ไข่ไก่อยู่ลูกหนึ่งจริง ๆ

ลี้เจี๋ยลิ่งตะปบมืองัดสายฟ้า ในพริบตาที่ปลายนิ้วเพ่งรวบเข้าหากัน ดวง
ลมที่หางมันพลันหดเข้าไปจนผนึกแน่นในลำตัว

ซึ่งก็หมายความว่า หากลี้เจี๋ยลิ่งช้าเพียงชั่ววูบ ไขทองลูกนั้นก็ต้องถูกหด
เข้าไปในร่างของมันจนหมดสิ้น

ลี้เจี๋ยลิ่งรู้สึกปลาบปลื้มยินดีสุดเปรียบประมาณ พอตีลมปราณอัดนั้น
กระจายออกไป ร่างจึงร่วงหล่นลงพร้อมกับมือชื้อมึนเมา กระแทกใส่ผิวน้ำดัง
สนั่นหวั่นไหว

ตอนนั้น ท้องของม้อฮ้อมที่มาถูกระเบิดข้าวล่อเกี่ยมทีลี้เง็กถึงกรีดผ่าน
เปิดแผลลึกยาวร่วมสองเชียวมา โลหิตทะลักดุจตั้งสายน้ำบา ทั้งยังมีไส้ยาว
เหยียดที่น่าสะอิดสะเอียนหลังไหลออกมาด้วย

แต่ม้อฮ้อมที่มายังไม่ตายทันที แม้ที่คอและท้องมีโลหิตกระจายเป็นลำ ๆ
แต่ยังคงตื่นนอนอยู่ในน้ำ จนคลื่นกระฉอกรุนแรงปานมรสุมคลื่นคลั่ง

ลี้เง็กถึงที่ร่วงหล่นลงผิวน้ำ รวบรวมพละกำลังใส่สองแขนสะบัดเต็มที่
จนร่างพุ่งแฉลบออกด้านข้างได้อีกครา

แต่ทว่า ลิมยังมีเชียวเล้งสอที่ผูกติดกับโยทองบนข้อมืออีกตัวหนึ่ง
และเชียวเล้งสอตัวนั้น ปักลึกอยู่ในคอกว้างใหญ่ของม้อฮ้อมที่มา
ลี้เง็กถึงพอทะยานกายขึ้น รู้สึกข้อมือตึงคล้ายถูกคนกระชากไว้ จึงได้
คิดเป็นเรื่องราวใดมาทันที

ตอนนั้น ม้อฮ้อมที่มาyingอาละวาดอยู่ในลำน้ำดุจกับคลื่นคลั่ง โลหิต
กระจายไปรอบข้าง เสียงร้องแหลมเล็กและเสียงน้ำที่แตกกระจาย นำหวาดหวั่น
พรันพริงเป็นยิ่งนัก

ลมปราณของลี้เง็กถึงแตกซ่านหมดสิ้นแล้ว เมื่อครู่เป็นอาคัยพลั้งจาก
สองแขนที่สะบัดไป จึงพอจะผินใจทะยานกายออกจากที่เดิมได้บ้าง

ทั้งนี้เพราะในน้ำไม่เช่นนั้นบก พอจะเกร็งลมปราณเข้าโคจรเปลี่ยนกันในทุก
เวลา อย่างไรก็ตามแต่แรกเริ่มที่ลี้เง็กถึงพุ่งตัวขึ้นต่อสู้กับม้อฮ้อมที่มา ก็อาคัย
ลมปราณเอ็ดนั้นพวยพุ่งไปมาอยู่ในอากาศโดยแท้มีเคยสัมผัสพื้น จวบจนตอนนี้
ต่อให้มีพลังฝีมือที่สูงส่งกล้าแข็งเพียงใด ลมปราณเอ็ดนั้นก็โคจรจนไม่บริสุทธิ์
สมบูรณ์แน่นอนแล้ว

ตอนนั้น ลี้เง็กถึงยังมีทันเปลี่ยนลมปราณ ร่างก็ถูกม้อฮ้อมที่มาที่คลื่น
คลั่งกระชากลงไปในน้ำอีกครั้ง

ไว้วานี้สู้นกับอยู่ได้วันที่จับตามองด้วยความกังวล ต่างต้องตระหนกจน
ร้องสุดเสียง ย่อกายหมายกระโดดไปช่วยเหลือ

พอตีเวลานั้น ม้อฮ้อมที่มีจำนวนมากมายหลายร้อยตัว พากันพุ่งขึ้นไป
จูโจมใส่ทั้งสองบนยอดหินตั้งคลื่นคลั่งฟั่นเฟือนอีกครั้ง

ลี้เง็กถึงที่ถูกกระชากร่วงลงในน้ำ มิแตกตื่นลนลานสักน้อยนิด รีบชุก

ไซ้ทองที่ใช้ชีวิตเป็นเดิมพันแลกเปลี่ยนมาเข้าในอกเสื้อ แล้วจึงโผล่ขึ้นบนผิวน้ำอีกครั้ง

แต่ทว่า น้ำที่ปั่นป่วนรุนแรงปานมรสุมร้าย ได้กลืนร่างลี้เจ็กทิ้งลงไปในน้ำอีกครั้ง

ลี้เจ็กถึงตอนนั้น รีบเกร็งลมปราณขึ้นสกัดลมหายใจไว้ กระซากข้อมือสุดแรงแล้วแฉลบร่างหลบออกไปทางด้านข้าง เขี่ยเงื้อมมือที่จมลึกอยู่ในคอมมือซ้าย ถูกกระซากหลุดออกมาทันที

แต่พริบตาที่รู้สึกข้อมือเบาไปนั้น พลันเห็นเงาสีแดงสามสายพุ่งวาบเข้ามาปรากฏเป็นม้อฮ้อสามตัวจู่โจมใส่อีกแล้ว

ลี้เจ็กถึงกับพลิกตัวในกระแสอย่างว่องไว ชิวล้อเทียมมือขวาเพียงสับัดพันไป ม้อฮ้อสามตัวถูกพันเป็นท่อน ไหลตามกระแสน้ำไปทันที

ขณะเวลานั้นเอง รู้สึกตึงวูบขึ้นที่กลางหลังแล้ว มีของเย็นเยียบขึ้นหนึ่งเกาะติดบนก้นคอ

ลี้เจ็กถึงตระหนกจนใจสะท้าน รีบปาดชิวล้อเทียมมาทางด้านหลังด้วยความรวดเร็วปานประกายไฟ

พริบตาที่มือตัวกระชี่ ร่างทะยานขึ้นมาจากผิวน้ำทันที

ตอนนั้น รีบเร่งสุดลมหายใจลึก ๆ เขือกหนึ่ง แต่ทันใด มีเสียงน้ำแตกกระจายดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว

ลี้เจ็กถึงกับขยาดตามอง พอเห็นต้องร้องสุดเสียง

“น้ำขึ้น ไต้จ้วน พวกเราขึ้นฝั่งกัน”

เมื่อทะยานกายจนเท้าเหยียบพื้นได้ รีบหันขวับลงดูในลำน้ำอีกครั้ง

ในกระแสน้ำเขี้ยวกรากดั่งมรสุมของก๊วยท่อกัง มีเงาร่างสองสายพุ่งผาดคลื่นเข้ามาดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ลี้เจ็กถึงรอนทั้งสองขึ้นฝั่งแล้ว กวาดตาพิจารณาดู เห็นไต้จ้วนน้ำขึ้นกับยูไต้จ้วนต่างเบียดข่มโซก มวยผมยุ่งสยาย สภาพทุลักทุเลจนน่าขบขันยิ่ง

ก้มลงมองดู ตัวเองก็เบียดข่มโซก มวยผมกระจัดกระจายยุ่งสยายเช่นกัน

ทั้งสามมองกันไปมาแล้ว พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวขึ้นพร้อม

เพรียงกัน

ไฉนนำขึ้นรวมผมเบียดชุ่มโชกที่เบื้องหน้าให้กลับไปทางด้านหลัง หัวร่อกล่าว

“ปึงจู ม่อฮื้อในกุ้ยห่อกังนี้มีอาณาภาพที่ยิ่งใหญ่มาก น่ากลัวมัต้อยกว่า พุทธะอรหันต์ (ลือฮันตัง) ของหลวงจีนในวัดเสียวลี้มยี่เลย”

ลี้เจี๋ยลิ่งแยมยี่มกล่าว

“ตัวประหลาดเหล่านี้ร้ายกาจจริง ๆ แต่หาว่าพวกมันวันนี้ก็ได้รับรู้จักอาณาภาพของแนฮั่นปึงเราแล้ว”

พอขาดคำ ทั้งสามตะเบ็งเสียงหัวร่อขึ้นพร้อมกันอีกครั้ง

อยู่ได้จวนพลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ ร้องด้วยความตระหนก

“ปึงจู ที่กลางหลังท่านเป็นของเล่นใดกัน ?”

ไฉนนำขึ้นรีบเบือนหน้ามอง ต้องร้องสุดเสียงบ้าง

“ตัวร้ายกาจ ซากม่อฮื้อสองตัวโดนเหลือเพียงครึ่งท่อนเท่านั้น”

ที่แท่นกลางหลังลี้เจี๋ยลิ่งยังมีหัวม่อฮื้อสองตัวที่ถูกฟันตายในน้ำกัดติดสนิท

แน่นอญ

ดีที่ลี้เจี๋ยลิ่งสวมเสื้อขนสัตว์หนา ฟันแหลมคมของม่อฮื้อทั้งสองจึงจับแต่เสื้อไว้มีระคายถึงผิวหนัง

ไฉนนำขึ้นรีบปราดเข้าไป แกะม่อฮื้อทั้งสองตัวออกแล้ว ถามด้วยความกังวล

“ปึงจู ไช้ทองของม่อฮื้อมที่มัตานั้น ถูกท่านได้มาแล้วหรือไม่ ?”

ลี้เจี๋ยลิ่งแยมยี่มด้วยความวิต ล้วงออกมาจากอกเสื้อให้ดู

ทั้งสามพิจารณาโดยละเอียด เห็นไช้ทองของม่อฮื้อโตประมาณไช้ไก่เป็นสีทองแวววาวสดใส เปลือกมันยังเป็นง ๆ ที่สวยงามอย่างยิ่ง กุมอยู่ในมือรู้สึกอบอุ่นนุ่มนิ่มผิดธรรมดา

ลี้เจี๋ยลิ่งล้วงถุงแพรออกมา ในถุงยังมีกล่องหยกอีกใบหนึ่ง จัดการซ่อนไช้ทองไว้ในกล่องด้วยความระมัดระวัง

อยู่ได้จวนฉวยโอกาสนั้น เดินวนเวียนรอบข้างลี้เจี๋ยลิ่ง กวาดตามองจนแน่ใจ ไม่มีซากม่อฮื้อเกาะติดอีกแล้ว จึงเดินไปหาซากม่อฮื้อที่ถูกฟาดกระเด็น

ขึ้นมามาตายบนฝั่ง เห็นบรรดาฝูงที่หางของมัน ต่างถูกหุดเข้าไปในตัวจนสนิทแน่น
จึงล้วงมิดล้นออกมารีดดู ในนั้นไหนเลยมีไข่ทอง ถึงกับล้วยละลายกลายเป็น
เมือกสีเหลืองหมดสิ้น

ตอนนั้น ไฉนน้ำอุ่นพลันแย้มยิ้มให้แก่ลี้เจ็กอย่างมีเลศนัยพลางกล่าว
“ปังจู ท่านดาตู่ ข้าพเจ้าซึ่งของวิเศษใดให้แก่ท่านนา ?”

ลี้เจ็กถึงสิ้นศรัทธาด้วยความงุนงงสงสัย

ไฉนน้ำอุ่นจึงล้วงเข้าไปในอกเสื้อ หยิบแก้วสีเขียวมรกตสดใส โตประมาณ
กำปั้นทารกออกมาลูกหนึ่ง

ลี้เจ็กถึงพิจารณาแล้ว โพล่งด้วยความเข้าใจ

“อา... นี่มิใช่แก้วสีเขียวบนกลางหัวม้อฮ้อมที่มาจากตัวนั้น”

ไฉนน้ำอุ่นหัวร่อฮาฮาตอบ

“ถูกแล้ว ตอนปังจูกระเพื่อมอยู่บนผิวน้ำ ข้าพเจ้าที่กำลังจะขึ้นฝั่งตาม
คำสั่ง แต่เห็นม้อฮ้อมที่มาที่ร่อแร่จะขาดใจ ลอยกระเพื่อมไปที่ใต้หินโดดเดี่ยว
นั้น เฮอะ... ข้าพเจ้าพอเห็นแก้วสีเขียวบนหัวของมัน พลันฉกใจได้คิด จึงใช้
กระบี่กรีดมันออกมามอบให้แก่ปังจู เพียงยังมีทราบว่ามันมีคุณสมบัติ
เท่านั้น”

ลี้เจ็กถึงสิ้นศรัทธาตอบ

“ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ น้ำอุ่น ยังคงเป็นท่านเก็บไว้ดูเล่นเองเกิด”

ไฉนน้ำอุ่นรีบโบกสองมือร้อง

“จะได้อย่างไรกัน ยังคงเป็นปังจูเก็บไว้ประเสริฐกว่า”

ทั้งสองเถียงกันอีกครู่หนึ่ง ลี้เจ็กถึงในยามอัปมงคลปัญญา จำต้องรับมา
ซุกไว้ในถุงหนังข้างเอว

ตอนนั้น ผู้ใต้จวนพลันจามสนั่นหวั่นไหว หัวร่อเสียงก้องกล่าว

“พวกเรารับไปกันเถิด หากเมืองละแวกใกล้เคียง ดั้นมันลักสองสามจอก
พอจะขับไล่ความหนาวเย็นนี้ไปได้บ้าง”

ลี้เจ็กถึงแย้มยิ้มผงกศีรษะ ทั้งสามรีบแต่งกายเก็บของโดยด่วน

ไฉนน้ำอุ่นบังเอิญมองไปในลำน้ำโดยไม่ตั้งใจ เห็นกระแสน้ำแม้อย่างเชี่ยว
กรากดั่งมรสุม แต่ม้อฮ้อมที่อำมหิตดุจดั่งเหล่านั้น พวกมันสาบสูญจนไม่เหลือเลย

แม่ลักตัวเดียว

ที่มนุษย์ต่อสู้กับปลาอย่างอาบเลือดเลียงชีวิต ด้วยสภาพแตกตื่นสะท้าน
ขวัญนั้น คล้ายมีเคยเกิดขึ้นเลยก็ปาน

กระแสน้ำยังคงไหลด้วยเสียงครืนครื้นคล้ายพิทาจคร่ำครวญดังเดิม
ถ้าใหญ่แล้วยังคงลึกและมีดมืด สายน้ำทะลักออกจากปากถ้าไม่ขาดสาย
เมฆดำคล้อยต่ำ ลมกรรโชกยิ่งคะนอง เงาม่วงของลิ้งเกิ้ลทั้งสามได้เลื่อน
หายไปทีละน้อย

เกล็ดหิมะโปรยปราย ลอยลงปกคลุมพื้นดินเป็นแผ่นผืนหนา พสุธา
กว้างใหญ่คล้ายตั้งเป็นโลกเงินยวง

ที่นี้เป็นซานเมืองชิมคูของมณฑลย้อหน่า ลมเหนือกรรโชกดูดันจนเสียง
ครืนครื้น คล้ายดังจะฉีกทุกสรรพสิ่งบนพื้นแผ่นดินให้แหลกละเอียดก็ปาน

บนถนนของเมืองชิมคู เว้งว้างจนวังเววยิ่ง

มาตรว่าจะมีผ่านมาเป็นครั้งคราลักสองสามคน ก็ต่างหุดคอจนสิ้น ซุก
สองมือไว้ในแขนเสื้อ เร่งฝีเท้าอย่างเร่งร้อนสนลั่น

ตัวเมืองที่กาลก่อนครึกครื้นจอแจ ตอนนี้เว้งว้างว้าเหว่ แฉ่นอน มีผู้ใด
จะยินยอมออกมาเดินอยู่ในดินฟ้าอากาศที่เหน็บหนาวด้วยลมเหนือและเกล็ดหิมะ
ที่โหมหนัก

เตาไฟที่อบอุ่น เติงที่รมจนร้อน มีใช่เป็นการเสพสุขที่สบายใจยิ่ง

แต่ทว่า ขณะเวลานั้น มีเสียงฝีเท้ามักกุกกับ ปรากฏอาชาพ่วงพิสามตัว
ห่อเข้ามาจากนอกเมืองโดยเร็ว

หากมิใช่มีเรื่องเร่งร้อนสำคัญคุกคาม ทั้งสามคนนี้จะมาฝ่าลมเหนือ
ที่เหน็บหนาวจนหารู้กันไปไยกัน

แต่ดูท่าที ทั้งสามคล้ายดังได้ดั้นด้นเดินทางระยะทางยาวไกลไม่น้อย

รอนจสามอาชาเข้ามาใกล้ จึงเห็นผู้ขับขี่มีสองคนที่สวมเสื้อหนังแพะขน
กลับเข้าไป อีกผู้หนึ่งสวมหนังจิ้งจอกสีขาว

นั่นคือพวกลิ้งเกิ้ล ไร่น้ำอุ่น และยูไต้จวัน ที่ไปอาบเลือดสู้กับม้อฮื่อ

อันดูตันอำมหิตในลำนํ้าก๊วยท่อกังนั้นเอง

ตอนนี้ อาซาฟวงพิทั้งสามได้หยุดอยู่ที่ข้างทาง ไ้ว้รน้ำขึ้นแยมย้มกล่าวขึ้นก่อน

“บั้งจู้ พวกเรามาจากก๊วยท่อกังเจ็ดแปดวันแล้ว มิเคยได้พักผ่อนให้สบายสักวันเลย วันนี้พวกเราพอติพิกกกันเต็มที่สักวันหนึ่ง มิทราบบั้งจู้เห็นเป็นอย่างไรบ้าง ?”

ลี้เง็กลั้งผงกศิริระแยมย้มตอบ

“ก็ได้ แต่อย่าไปรบกวนให้สาขาศรรคนาในเมืองนี้รู้ตัว เพิ่มความยุ่งยากรำคาญ...”

ยูได้จ้วนแลบลิ่นเลียมริมผิปากกล่าวบ้าง

“วิเศษ วิเศษ พวกเราไปอาบน้ำร้อนให้สบายตัว ค่อยสั่งสุราอาหารที่สมบูรณ์โต๊ะหนึ่ง ดืมกินจนสมอกสมใจสักมื้อ...”

ยูได้จ้วนกล่าว แล้วพริ้มตาจุดตั้งเคลิบเคลิ้มไปแล้ว ลี้เง็กลั้งกับไ้ว้รน้ำขึ้นจึงต้องหัวร่อด้วยความขบขัน

ทั้งสามสะบัดบังเทียนม้ามุ่งไปยังโรงเตี๊ยมใหญ่โดยีห้อตัวทองทางปลายถนนใหญ่

โรงเตี๊ยมนี้มียี่ห้ออันสุน ทั้งสามเพ่งลงจากหลังม้ามักมีผู้รับใช้ปราดเข้ามาต้อนรับอย่างนอบน้อม

ทั้งสามเหมาตึกเล็ก ๆ ที่ช่วงหลังไ้ว้เป็นห้องพัก รู้สึการตบแต่งและเครื่องใช้ล้วนแล้วดีเยี่ยมสูงค่า จึงมีความพอใจเป็นอย่างนัก

ยูได้จ้วนยึดกายบิตเอา สงเสียดัง ๆ

“บั้งจู้ ไ้ว้ตึงจู้ ข้าพเจ้าขอไปอาบน้ำร้อนก่อน หลายวันนี้นั้นไม่เคยห่างจากอาณม้า ทั้งร่างสกปรกจนโสโครกยังพอทำเนา กระทั่งกันก็เจ็บปวดจนย่ำแย่...”

ยูได้จ้วนสงเสียดแล้วเรียกผู้รับใช้ ให้พาไปที่ห้องอาบน้ำ

ลี้เง็กลั้งมองดูเงาหลังที่สูงใหญ่ของยูได้จ้วนพลางแยมย้มกล่าว

“เปิดเผยหัวหาญ สัตย์ซื่อจงรัก ปากใจตรงกัน...”

ไ้ว้รน้ำขึ้นถอดเสื้อหนังออกมากล่าวบ้าง

“เป็นความจริง จิตใจเยี่ยงนี้ของอยู่คู่ชาว เป็นที่ผู้คนรักพอใจยิ่ง...”

ขณะที่ทั้งสองแยมยืมสนทนากัน พลันมีเสียงทุ่มเถียงจนแข็งแซ่แว่วมา

จากทางภายนอก

ลี้เจ็กลิ่งขววดคิ้วเล็กน้อย แต่กระทั่งดวงตายังไม่กลอกไปมาเลย

ไ้วน้ำฮุ้นจึงเอ่ยถาม

“ปิงจู้ ต้องการให้ข้าพเจ้าออกไปตรวจดูหรือไม่?”

ลี้เจ็กลิ่งสั่นศีรษะตอบ

“ไม่ต้องดอก เกิดเรื่องทุ่มเถียงกันในสถานที่เช่นนี้ เป็นเรื่องธรรมดา
อย่างยิ่งอยู่ พวกเรายังคงอย่าได้เกี่ยวข้องกับด้วยจะประเสริฐ...”

ขณะเวลานั้น มีเสียงเนื้อต่อเนื้อกระทบกันดังสดใสขึ้นสองครา จากนั้น
เป็นเสียงแผดร้องดังสนั่นหวั่นไหว แล้วเสียงผู้คนก่อกวนกันจนปั่นป่วนวุ่นวาย

ลี้เจ็กลิ่งยังคงมิแยแสสนใจ จัดตั้งสัณการอย่างเยือกเย็น คล้ายดังมิได้
ยินเสียงอีกทีก็กักกองทางภายนอกเลยก็ปาน

ไ้วน้ำฮุ้นที่รู้สึกสนใจบ้างแล้ว เดินไปเงี่ยหูฟังที่หน้าต่าง

ตอนนั้น ได้ยินเสียงที่คล้ายโลหะกระทบกันดังขึ้น

“อุบาทว์บัดซบ เอี้ยเอี้ย (ปู่หรือตา) เจ้าแต่งกายเยี่ยงนี้ เพียงแต่ประ-
หลาดผิดธรรมดาเล็กน้อยเท่านั้น มิใช่เป็นโจรทวนดแดง ยิ่งมิใช่เป็นพวก
อาจารย์คาถาอาคม เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วเปิดโรงเตี๊ยม ไฉนห้ามเอี้ยเอี้ยเจ้าเข้ามา
พักแรม?”

เสียงนั้นพอจบคำ มีเสียงอีกหลายคนตะเบ็งขึ้นซึ่งแซ่จนสับสน

ยิ่งกว่านั้น ยังมีเสียงตบตีกันดังผสานอยู่เบา ๆ อีกด้วย

ลี้เจ็กลิ่งตอนนั้นผุดลุกขึ้น พอดิไ้วน้ำฮุ้นก็หันหน้ามา ลี้เจ็กลิ่งจึงกล่าว

“น้ำฮุ้น ท่านรู้สึกผู้ที่ส่งเสียงเมื่อครู่ ไซ้มีกำลังภายในถึงระดับเลิศคนหนึ่ง
หรือไม่?”

ไ้วน้ำฮุ้นแยมยืมตอบ

“ถูกแล้ว มันแม้พยายามลดเสียงเต็มที่ แต่ความแกร่งกร้าวสมบูรณ์
ของพลังภายใน ได้ถึงระดับเลอเลิศแล้วจริง ๆ...”

ตอนนั้น ลี้เจ็กลิ่งได้ถอดเสื้อจนจิ้งจอกสีขาวสะอาดออกมาแล้ว กวัก

มือเรียกไว้ว่าขึ้นเดินออกไปช้า ๆ

ผ่านตึกพักพิเศษ จนพ้นระเบียงช่วงยาว มาถึงที่ห้องโถงใหญ่ของโรง
เตี้ยม เมื่อออกไปก็เป็นลานตึกแล้ว

ตอนนั้น ลี้เจ็กถึงเดินช้า ๆ ออกมา พอกวาดตามองใจต้องสะดุ้งวูบหนึ่ง
ที่เห็นในห้องโถงใหญ่นั้น มีผู้รับใช้ของโรงเตี้ยมจำนวนมากมายอ
กันหลายชั้น แต่ละคนต่างถือสิ่งดาเท้าเอว แผลดเสียงดูต๋อยอยู่ไม่หยุดยั้ง แต่ไม่มี
ผู้ใดกล้าเข้าไป

ในบรรดาผู้ล้อม ยังมีชายกลางคนที่สวมเสื้อคลุมที่ทำดั่งเข็มโรง
เตี้ยม กำลังกรีดมีอวาทเท้าส่งเสียงอยู่ปานประตักแตก

บรรดาผู้พักแรมที่ออกมาดูความครึกครื้น พวกกันส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์
จนสับสน แต่ทว่า ความหมายของวาจาผู้คนทั้งหลาย ล้วนตำหนิต่อชายชรา
รูปกายสูงใหญ่ สวมเสื้อแพรเป็นสีสันทายพร้อม มีเสื้อคลุมหนึ่งเสือดาว ศีรษะ
ล้านเลียนเป็นมันแวววาว

ชายชราศีรษะล้านยืนอยู่ในกลางวงล้อมด้วยสภาพคล้ายกระเรียนยืนในฝูง
ไก่ จมูกใหญ่สีแดงฉานกำลังพะเยิบพะยาบอยู่ไม่หยุดยั้ง เป็นที่ที่ที่น่าขบขันจน
น่าหัวร่อยิ่ง

ชายชรากำลังหัวร่ออยู่ แต่ทว่า ตอนนั้นไม่มีผู้ใดกล้าหัวร่อเลย

เนื่องเพราะชายชราศีรษะล้าน มิเพียงมีรูปกายสูงใหญ่น่าตระหนกเท่านั้น
เมื่อครู่ที่ลงมือครั้งเดียว ก็จับเขี้ยวอยู่ที่รูปกายสูงใหญ่แข็งแรงผู้หนึ่ง เทวีย่งออก
ไปจนไม่สามารถคลานขึ้นได้ ตอนนี ยืนหน้าเขียวจมูกบวมอยู่ทางด้านข้าง มิ
กล้าส่งเสียงอีกแล้ว

ลี้เจ็กถึงกลอกตาไปมา ขณะจะเดินเข้าไปอีก...

ไว้ว่าขึ้นรีบปราดเข้ากระซิบข้างหู

“ปั้งจู้ ท่านรู้จักผู้เฒ่าเป็นใครหรือไม่?”

ลี้เจ็กถึงส่ายหน้าตอบ

“ดูรูปกายและการแต่งตัวของท่าน คล้ายคลึงคนผู้หนึ่งอย่างยิ่ง แต่
ข้าพเจ้ากลับนึกคนผู้นั้นไม่ออก...”

ไว้ว่าขึ้นแยมยิ้มสอดคำ

“ปังจู้ ผู้เฒ่าท่านนี้ก็คืออาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้แก่อยู่ชู่ฮวน
ของเรา นามเล็กเล็กฉายาตัวลักจุนเจีย (ผู้เฒ่าทรงพลัง) นั่นเอง”

ลี้เจี๋ยลิ่งงุนงวูบ จึงโพล่งด้วยความสงสัย

“ประหลาดแล้ว ผู้อาวุโสเล็กเล็ก โฉนพละนมาปรากฏตัวในที่นี้ ?”

ไ้วน้ำฮั่นสายหน้าตอบ

“เรื่องนี้ข้าพเจ้าก็มีอาจทราบ แต่ทว่า ผู้อาวุโสท่านนี้มีจิตใจที่สัตย์ซื่อ
เปิดเผย นิสัยใจร้อนรุ่มวามปานดินระเบิด...”

ไ้วน้ำฮั่นกล่าวถึงตอนนั้น ต้องอุทานแล้วโพล่งขึ้น

“ชายฉกรรจ์ห้าคนที่เพิ่งเข้ามา คล้ายยังเป็นศิษย์ของพรรคเรา... พวกมัน
เข้ามาทำอะไร ?”

ลี้เจี๋ยลิ่งเพ่งมอง เห็นมีชายฉกรรจ์ที่ท่าคึกคักเข้มแข็งรูปร่างสูงใหญ่ห้า
คน กำลังก้าวผ่านลานตึกมาที่ห้องโถงจริง ๆ

พวกทั้งห้าต่างสวมอาภรณ์รัตภูมิสีขาว มีเสื้อคลุมสีขาวทับอยู่อีกชั้น
หนึ่ง แขนเสื้อล้วนปักไหมสีเหลืองอยู่เส้นหนึ่ง

ลี้เจี๋ยลิ่งมองปราดเดียวก็เข้าใจ พวกนี้เป็นบริวารพรรคชั้นเท่ามัก (หัว
หน้าหน่วย) ของสาขาแนฮั่นปิงเมืองซิมคูนี่... ด้านหลังของคนทั้งห้า ยังมีผู้รับใช้
ติดตามมาอีกคนหนึ่ง

ลี้เจี๋ยลิ่งกับไ้วน้ำฮั่นเพียงเห็นก็ทราบ เป็นกำลังหนุนที่ผู้รับใช้ไปเชิญ
มาช่วยเหลือ

ลี้เจี๋ยลิ่งอดมิได้ต้องขมวดคิ้วสงสัยเบา ๆ

“ดูท่าที่ สาขาพรรคเราในเมืองนี้กลับมีอิทธิพลอำนาจไม่เบา... แต่นัยนตา
ของพวกมันออกจะไม่แจ่มใสเลย ตัวลักจุนเจียไท่เลยจะเป็นผู้ที่พวกมันแต่ละ
ต้องตอบได้ น้ำฮั่น พวกเรายังอย่าเพิ่งเข้าไป ลอบดูในที่นี้ก่อน พอจะดูออก
ว่าปกติศิษย์ของพรรคเรามีพฤติกรรมเยี่ยงไรบ้าง”

ไ้วน้ำฮั่นผงกศีรษะถอยหลังออกไปก้าวหนึ่งหันที่

ตอนนั้น ผู้รับใช้ที่ติดตามบริวารแนฮั่นปิงมา พลันสับเท้าเข้าอีกหนึ่งก้าว
กล่าวอย่างกระหึ้นกระหือคึกคัก

“เถ้าแก่ เตี้ยตัวเอี้ย จี๋ยเอี้ยของแนฮั่นปิงในสาขาเมืองนี้มากันแล้ว...”

เจ้าของโรงเตี๊ยมที่ผอมสูงเปลี่ยนท่าทีจากพยายามอดออดมกลักลั่นของ
เมื่อครู มาเป็นยียดอกเซ็ดหน้า เดินอาด ๆ ไปที่เบื้องหน้าชายชราศิระลั่น
แม้ว่ามันยังสูงไม่ถึงปลายคางของชายชรา แต่ก็ส่งเสียงเล็กเสียงน้อยร้อง
อย่างโอ้อ่า

“ประเสริฐมาก เตี้ยตัวเอี้ย จี๋เอี้ย ท่านทั้งสองโปรดมาวิจารณ์เหตุผล
ดู เผ่าผู้นี้มีเพียงจะแข็งขึ้นหักแรมเท่านั้น ยังตบตีผู้รับใช้ของโรงเตี๊ยมเราบาด
เจ็บ สองท่านที่มีความเปรี๊ยะปราด กระจ่างในคุณธรรม โปรดได้พิทักษ์ความ
ยุติธรรมให้กับโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ เราสักครา...”

ตอนนั้น ชายฉกรรจ์สูงใหญ่หน้าตาปราดเปรี้ยวเฉลียวฉลาดที่น่าหน้า
ไบกมือแล้วก้าวอาด ๆ เข้ามากล่าว

“เถ้าแกไปพักผ่อนที่ด้านข้างก่อน...”

เถ้าแกรีบรับคำ ห้อยมืออดออดกายไปยืนสำรวมทางด้านข้าง ด้วยที่ทำ
นอนน้อมยำเกรงอย่างยิ่ง

ตอนนั้น ชายฉกรรจ์ที่ถูกเรียกเป็นเตี้ยตัวเอี้ยกระแอมแล้วส่งเสียงกังวาน

“ผู้เผ่าท่านนี้เชิญเกิด ข้าพเจ้าเตี้ยจ้ง เป็นท่ามกของสายสามในสาขา
แนฮั่นปึงเมืองซิมคู่นี้ ขอบังอาจเรียนถามชื่อแซ่ยิ่งใหญ่ของผู้เผ่าก่อน”

พอวาจามั่นชะงักลง ชายชราศิระลั่นพลันลืมหัน

ในดวงตากกลมใหญ่เป็นประกายพุ่งวาวออกมาสองสายจนผู้คนต้อง
หวาดหวั่นอย่างยิ่ง

เตี้ยจ้งต้องสะท้านเขือกใหญ่ ขณะจะกล่าวอะไรอีก

ชายชราศิระลั่นส่งเสียงหัวร่อปานระฆังใหญ่แล้วกล่าว

“เด็กร้ายกาจ อาศัยสารรูปที่ปากยังมีลิ้นกลั่นน้ำมันของเจ้า ก็กล้ามาถาม
ชื่อแซ่เราผู้เผ่าแล้ว บัดชบ ตอนเราเป็นวีรบุรุษในวงพวงนักเลง น่ากลัวเด็ก
น้อยเจ้ายังจับเจ้ากินนมในอ้อมอกมารดาดอก”

ท่ามกแนฮั่นปึงที่มีนามเตี้ยจ้งผู้นี้ อย่างน้อยก็ต้องมีวัยกว่าสี่สิบปีแล้ว
แต่ถูกชายชราศิระลั่นเรียกเป็นเด็กน้อยอยู่ทุกถ้อยคำ ต้องพุ่นเคืองจนหน้า
เปลี่ยนสีทันที

มันยังมีทันกล่าวอะไร ชายฉกรรจ์ที่ถูกเรียกเป็นจี๋เอี้ยพลันหวาด

ด้วยโทสะทันที

“หยุด ! ศิษย์ของเนฮันปิงโชนเลยเป็นเผ่าชอมช่อท่านจะมาเย้ยหยันตามความพอใจได้”

จบค่ายสองหมัดขึ้นเสมอหน้า มีทีท่าจะลงมือแล้ว

แต่ผู้มีนามเตี้ยงรีบหันไปขวางไว้พลางกล่าว

“ชาติ ตั้งทะงู (หัวหน้าสาขาเซ่ตัง) เคยสั่งพวกเราอย่างไรกัน ? ปังจืมีคำสั่งถ่ายทอดลงมาซ้ำซ้อนให้พวกเราต้องนอนน้อมนูนนวลต่อผู้คน ไม่อาจโอ้อวดล้าพองเป็นอันขาด พวกเราไยต้องถ่อมตัวมามีความคิดเห็นเช่นมันด้วย ?”

ตอนนั้น ใบหน้าของชายชราศิระลันถึงกับปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย อย่างยากจะสังเกตออก ทั้งยังผงกศีรษะเบา ๆ อีกด้วย

เตี้ยงหันกลับมากล่าวอีก

“ผู้อาวุโสท่านนี้ ข้าพเจ้านับถือท่านที่สูงวัย แต่วาทะที่ผู้อาวุโสว่ากล่าวยังโปรดกรุณารักษาเกียรติตัวเองไว้ เนฮันปิงเรามีเกียรติภูมิครอบคลุมแผ่นดินให้พวกเราจะต้องดอแย้งแกลได้ง่ายดาย คาดว่าผู้อาวุโสก็ต้องเคยได้ย่นกิตติศัพท์มาบ้าง”

กล่าวโดยไม่อ่อนน้อมไม่กระด้าง แต่ก็ได้บอกไปถึงเกียรติภูมิเนฮันปิงในบูลิมยุคนี้โดยกระจาง

ชายชราศิระลันพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวแล้วกล่าว

“เด็กน้อยที่ปากคมเขี้ยวแหลม เฮอะ เฮอะ อย่างว่าแต่เจ้าเป็นท่ามกัท่าต้อยของเนฮันปิงเลย แม้เป็นลูกป้ากแก้งกยูได้จ้วน หนึ่งในสององครักษ์ในสำนักใหญ่พวกมัน เมื่อเห็นเราผู้เฒ่ายังต้องลนลานเข้ามาคุกเข่าโขกศีรษะอยู่ที่แทบเท้าทันทีเลย”

วาทะนี้ของชายชราพอเปล่งมา เตี้ยงไม่อาจสะกดกลั้นได้อีกแล้ว ตวาดสุดเสียงพร้อมกับสะบัดเสื้อคลุมออกไป พลิกมือชักดาบหัวตัดออกมาทันที

บริวารเนฮันปิงที่ติดตามมาอีกสี่คน พลอยตวาดด่าด้วยโทสะแล้วกระเจายาออกไปล้อมชายชราศิระลันไว้ทันที ด้วยท่วงท่าที่ปราดเปรียวแคล่วคล่องยิ่ง

เตี้ยงกระซกเสียงด้วยความเดือดดาล

“ข้าพเจ้าให้ความนับถือที่ท่านสูงวัย หาใช่กริ่งเกรงต่อท่านไม่ หากท่านก้าวร้าวต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังพอสะกดกลั้นได้ บัดนี้ ท่านถึงกับหยาบต่อผู้สวามิภักดิ์ของพรรคเรา นั่นก็มิอาจตำหนิพวกเราจะขาดความเคารพนับถือแล้ว”

จบคำแถลงกว้าง สะบัดดาบฟันใส่ไหล่ของชายชราศิระลำนอย่างว่องไว ตอนนั้น ผู้ที่มาดูความครึกครื้นรอบข้าง พวกกันแตกตื่นจนแผดร้องสับสนกระจายหนีออกไปเป็นโกลาหลแล้ว

ยังมีบ้างที่ใจกล้า ออกไปหลบอยู่ทางมุมห้องที่ห่างไกล สงสัยเฝ้าระวังสนับสนุนต่อพวกเนชั่นปึงจนดั่งกอง

ชายชราศิระลำนหัวร่อฮาฮา ขยับเท้าเพียงเบา ๆ หลบหลีกดาบนั้นไปได้อย่างปลอดภัยไปร่ง่ายดาย

เดี๋ยวจึงในยามตระหนก รีบสะบัดดาบหัวตัดในมือฟันฉับ ฉับ ติดต่อกันสามครั้ง พร้อมทั้งยังตวาดดังกึกก้องอีกด้วย

บริวารเนชั่นปึงที่ยืนอยู่สี่มุม พวกกันตวาดแล้วฟันดาบคู่มือเข้าไปใส่บ้าง ช่วงเวลานั้น ปรายดาบแวววิบวบบาบ เกร่างคนพลุกพล่านสับสน

ชายชราศิระลำนกลับคล้ายไม่มีความรู้สึกอย่างไร หลบหลีกในปรายดาบที่แวววาวราวพายุหิมะโดยแคล่วคล่อง ยิ่งกว่านั้น ยังส่งเสียงเย้ยหยันอยู่บ่อยครั้งอีกด้วย

ลี้เจี๋ยลี้กับไ้วน้ำฮุ้นที่ยืนดูอยู่ในแง่มืด ต่างต้องส่ายหน้าไปมา หันมองแล้วแย้มยิ้มแก่กัน

ทั้งสองรู้อยู่แก่ใจ ตัวลี้เจี๋ยจะต้องมีเจตนาทดสอบคนของเนชั่นปึง ไม่มีอกุศลจิตคิดร้ายเด็ดขาด

ดังนั้นเอง ทั้งสองจึงมิปรากฏตัว เพียงแต่จ้องมองการต่อสู้อยู่เนืองนิจเท่านั้น

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงตวาดดังสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าร้องดังขึ้นที่นอกระเบียบ แล้วเกร่างสายหนึ่งพุ่งวาบเข้ามา

เสียงดังร่าถึง ตวาดสนั่นหวั่นไหว

“หยุดให้เราทุกคน !”

ผู้คนในห้องโถงถูกเสียงตวาดนี้กระแทกจนแก้วหูอื้ออึง พวกกันหยุดมือ

กระโดดออกไปโดยไม่รู้ตัว แล้วรีบเหลียวมองที่ต้นเสียงเป็นตาเดียวกัน

แลเห็นผู้โฉบเข้ามาในห้องโถง ถึงกับเป็นชายฉกรรจ์สูงใหญ่ศีรษะล้าน มีเคราสั้นครีမ်เต็มหน้า

เตี้ยังเป็นคนแรกที่ตัวตวัดหวัดขึ้นชาวอก ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านเป็นผู้ใด ? หรือเป็นสหายในเส้นทางที่ขัดตา คิดจะแข็งขันมาสอดมือเกี่ยวข้อง”

ผู้ที่พลันปรากฏตัวนี้มีใครอื่น ลักปวกแก้งกยูงได้รัวแน่นอง

ยูงได้รัวที่เพิ่งออกจากห้องอาบนํ้า ก็ได้ยินเสียงตวาดคำและตอสู่ว้าวมาจากในห้องโถงใหญ่

ยูงได้รัวในยามตระหนก รีบคว้าผู้รับใช้ที่ลนลานหนีอย่างหวาดกลัวไว้ สอบถามได้ความ ชายชราศีรษะล้านแต่งกายพิกลผู้หนึ่งกำลังต่อสู้กับพวกแนฮั่นปึง

ยูงได้รัวที่เป็นคนแบปัญญา ไทนเลยจะได้คิด ซือแปผู้มีพระคุณที่อยู่ไกลเป็นพัน ๆ ลี้จะพลันมาถึงที่นี่ได้ แต่ก็ได้คิด ต้องไปช่วยบรืวารพรรคอีกแรงหนึ่ง

แต่ยูงได้รัวไม่ทราบต้นสายปลายเหตุของเรื่องราว จึงเมื่อกระโดดเข้ามาในห้องแล้ว ตวาดห้ามการลงมือไว้ก่อน

พอเสียงยูงได้รัวตวาดดังมา ชายชราศีรษะล้านกลับหลบวูบเข้าไปที่มุมมืดของห้องโถงใหญ่

ดังนั้นเอง ยูงได้รัวจึงมิได้พบเห็น

เมื่อถูกเตี้ยังตวาดถาม ยูงได้รัวเหลียวมองก็จำได้ เป็นบรืวารในพรรคของตนจริง ๆ จึงหัวร่อฮยา แล้วส่งเสียงกังวาน

“โอดเด่นเป็นเอกต้องเมฆพระนาง”

เตี้ยังพอได้ฟังต้องงุนงงวูบ รีบยืนตัวตรงส่งเสียงก้องกังวาน

“ตราบไดอาทิตยยังคงอยู่คู่ฟ้า”

ชายฉกรรจ์ที่ถูกเรียกเป็นจี้ยี้เอี้ย รีบส่งเสียงเอื้อนต่อ

“ทุกผู้ในใต้หล้าเข้าสู่ร่มธง”

บรืวารแนฮั่นปึงอีกสามคน ส่งเสียงเอื้อนขึ้นพร้อมกัน

"ยินยงเกียรติภูมิฉันจันทรันตร์"

เตี้ยงประสานมือการจะจรดพื้นแล้วถาม

"ที่ท่านเป็นผู้ใดในพรรค ? ยังขอให้กรุณาบอกด้วย ข้าพเจ้าเตี้ยงเป็นท่ามักตรวจการสายที่สามของสาขาในเมืองชิมคูนี้"

ยูได้จวันหัวรอฮายา ยันมือขาวออกไปช้า ๆ ที่แขนเสื้อปักไหมทองเป็นประกายแวววาวสายหนึ่ง สองข้างของสายทองปักกระบีและไม้เท้าอยู่อีกคู่หนึ่ง

พวกเตี้ยงทั้งห้าพอได้เห็น หน้าพลันเปลี่ยนสีไปทันที ลูกเข่าโครมลงร้องเสียงสะท้อน

"ศิษย์มิทราบท่านอยู่ชวบให้เกียรติมา มิได้ออกต้อนรับแต่ไกล มิโทษทัณฑ์ควรตายเป็นหมื่นครั้ง..."

ยูได้จวันรู้สึกปลาบปลื้มจนคำนี้

'หากเจ้าเด็กพวกนี้ ทราบว่าปังจู้และไว๋ตึงจู้ก็มา มิทราบจะแตกตื่นขวัญเสียจนเป็นสสารรูปใด...'

แนฮันป่งที่มีประวัติยาวนาน เกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกร ความเข้มงวดของกฎในพรรค ยิ่งมิต้องยกขึ้นว่ากล่าว และยังมีสายงานที่กว้างใหญ่ไพศาล จนนับเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดินได้เต็มปากคำ

บริวารพรรคที่อยู่สาขาภายนอก กล่าวได้ว่าส่วนมากยังมีเคยเห็นบุคคลชั้นหัวหน้าของพรรค เพียงแต่ได้ยินบอกเล่ากันเท่านั้น

โดยเฉพาะปังจู้ และหัวหน้าตึกในกับตึกนอก ในสายตาและความรู้สึกของบริวารพรรค ต่างถือเป็นเทพเจ้าที่เลิศทั้งฝีมือ ปัญญาความคิด ให้ความเคารพเทิดทูนสูงสุด

ดังนั้นเอง พวกมันแม้ไม่รู้จักยูได้จวัน แต่ก็เคยได้ยินชื่อมาเนิ่นนานแล้ว

ตอนนี้เมื่อเห็น ย่อมมีความเคารพยำเกรงสูงสุด

ทั้งห้าเมื่อกูเข้า แต่อดมิได้ต้องเงยหน้าเล็กน้อยพิจารณาดูยูได้จวันผู้เป็นองค์กรภัยพิบัติพรรคอันยิ่งใหญ่

ตอนนั้น ยูได้จวันหัวรอฮายาอีกคราแล้วกล่าว

"พอแล้ว พอแล้ว เสียดีทั้งหลายไม่ต้องการจะด้วยมารยาทเช่นนี้... เราชวบที่เพิ่งมา ก็เห็นพวกท่านกำลังต่อยตีกัน..."

กล่าวถึงตอนนี้พลันนึกได้ เหลียวมองรอบข้างพลางถาม

"เฒ่าที่ต่อสู้กับพวกท่านเล่า ?"

ทั้งห้าคนได้ลุกขึ้นยืนสำรวจทางด้านข้าง เมื่อได้ยินคำถามต่างเหลียวซ้ายแลขวาด้วยความงุนงงสงสัย

อยู่ได้วันขมวดคิ้วถามดัง ๆ

"เฒ่าผู้นั้นถึงกับกล้ำมาตั้งตัวเป็นศัตรูกับศิษย์พรรคเรา เฮอะ เฮอะ หากเราอยู่ยบไม่ให้ความร้ายกาจแก่มันได้เห็นบ้าง คาดว่ามันไม่รู้จักร้ายกาจของพรรคเรา"

วาจาอยู่ได้วันพอขาดคำ ชายชราศิระล้นพลันเดินออกมาจากในเงามืดทันที

ชายชราสร้างป็นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กระซากเสียงด้วยโทสะ

"ประเสริฐมาก ตัวเท็กจื้อ (หัวล้านตัวใหญ่) เจ้าลองให้ความร้ายกาจต่อเราผู้เฒ่าดูหรือไร ?"

อยู่ได้วันพอได้ยินเสียงนี้ ต้องสะท้านเอือกใหญ่ทันที รีบหันขวับกลับไปมอง พอเห็นชายชราศิระล้น ร้องด้วยความตระหนกจนสุดเสียงแล้วคุกเข่าโครมลงไปทันที

อยู่ได้วันทั้งแตกตื่นทั้งยินดีจนตะกุกตะกัก

"ซือแป๋เมืองสูง ตัวเท็กจื้อผู้ศิษย์ขอกราบคารวะ"

แล้วพลันเหลือบตากลมใหญ่ขึ้นมอง กล่าวต่อด้วยความประหลาดใจ

"ซือแป๋เอ๋ย ท่านผู้เฒ่าโฉนมาที่นี่ในเวลาเช่นนี้ แล้วโฉนจึงเกิดต่อยตีกับบริวารของศิษย์ด้วย ?"

ชายชราศิระล้นพลันหัวร่อฮาฮากว่า

"ศิษย์ว่าง่ายของซือแป๋ รีบลุกขึ้นมาให้เรา โฉนบริวารเหล่านั้นของเจ้าพลอยคุกเข่าให้กับเราแล้ว เฮอะ มารยาทนี้เราผู้เฒ่ารับไม่ได้ดอก..."

อยู่ได้วันเหลียวมอง จริงตั้งว่า บริวารพรรคทั้งห้าต่างคุกเข่าอยู่ที่ด้านหลังด้วยความหวาดหวั่นขวัญหนีดีฝ่อ

อยู่ได้วันผินยิ้มด้วยความกระดาก ทรงกายขึ้นแล้วโบกมือให้บริวารทั้งหลายลุกขึ้นบ้าง

ตอนนั้น เตี้ยยังรีบปราดเข้ามา คารวะอย่างนอบน้อมแล้วกล่าวด้วยความหวาดหวั่น

“น้อมเรียนผู้สาวบ คิษย์มีทราบท่านผู้เฒ่านี้คือชื่อแป้งของคู่สาวบ เมื่อครูได้ลูกอาจก้าวร้าวล่วงเกินไปมาก ยังหวังความกรุณาอยู่คู่สาวบอโหลดด้วย”

ผู้ใต้วันมิทันว่ากล่าว ตัวลักจุนเจ็ยก็หัวร่อฮาฮา ส่งเสียง

“ไม่รู้จักไม่มีผิด เอาเถิด ทารกทั้งหลาย เราผู้เฒ่าตอนนี้จะเข้าไปทำ ความสนิทสนมกับคิษย์รักสักครู...”

แล้วหันไปส่งเสียงดัง ๆ

“เถ้าแก่ ครานี้มีทราบจะยอมรับเราเข้าพักแรมหรือไม่ ?”

เถ้าแก่โรงเตี๊ยมที่หวาดหวั่นจนตัวลั่นงันกองอยู่เนิ่นนานแล้ว ไยมิใช่บริวาร แนนฮั่นปึงที่พวกมันให้ความเชื่อถือเสมอมา กระทั่งคู่สาวบของแนนฮั่นปึงยังเคารพ ต่อชายชราศิระะล้านจนสุดสูงปานนี้...

เมื่อได้ยินคำถาม เถ้าแก่โรงเตี๊ยมรีบลนลานเข้ามา แยมยิ้มประจบแล้วตอบ

“ผู้เฒ่าท่านนี้กล่าวรุนแรงไปแล้ว รุนแรงไปแล้ว... ผู้ต่ำต้อยไม่ทราบ ท่านผู้เฒ่ามีความสัมพันธ์กับแนนฮั่นปึงลึกซึ้งเพียงนี้... มิเช่นนั้น แม้ผู้ต่ำต้อยมีขวัญ โอหังเทียมฟาก็ไม่กล้าลูกอาจปานนี้...”

แล้วหันไปเบิ่งตาตวาดสุดเสียง

“เจ้าพวกบัดซบ ! รีบนำทางให้แก่ตัวเอี้ยหลายท่านนี้ด่วน ตะลึงไป ไยกัน ?”

ตัวลักจุนเจ็ยหัวร่อเสียงก้อง ก้าวอาด ๆ เข้าไปที่ชั้นในทันที

ผู้ใต้วันในตอนนั้นหันบอกกับบริวารแนนฮั่นปึงที่ยืนสำรวมอยู่ทางด้านข้าง

“พวกท่านกลับได้แล้ว แต่อย่ารบกวนตั้งเทาะจู เราคู่สาวบวันพรุ่งก็จะไป แต่เช้าครู ไม่ต้องลำบากต่อตั้งเทาะจูไป ๆ มา ๆ อีก”

แล้วเร่งฝีเท้าก้าวเข้าไป ท่ามกลางเสียงรับคำอย่างนอบน้อมของพวกเขา เตี้ยยัง

ตัวลักจุนเจ็ยลูบศิระะที่ล้านเลียนอยู่ไปมา หันกล่าวกับผู้ใต้วัน

“คิษย์เรา ตลอดทางที่เรามาครานี้ ได้เผชิญกับบริวารแนนฮั่นปึงหลาย

ครั้งคราแล้ว โดยส่วนรวมพวกมันยังรู้จักงำประกายไม้โอหังลำพองเท่าที่ควร”
แยกเขี้ยวหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

“แต่ทว่า เรากลับคิดไม่ถึง เจ้าที่อยู่ในแน้วนังซึ่งมีเกียรติภูมิกระตือรือร้นไกร ถึงกับคลุกคลีจนมีตำแหน่งสูงปานนี้ได้...”

อยู่ได้วันก็มีท่วงท่าเช่นเดียวกับซือแป๋ โดยยกมือลูบศีรษะล้านเลื่อนไปมา หัวร่อฮาฮาตอบ

“ซือแป๋เย็นยอกินไปแล้ว นี่ล้วนเป็นการสนับสนุนของจู้หยินน้อยในอดีตผู้เดียว...”

ตัวลักจุนเจี้ยลดเสียงเบาถาม

“ได้จ้ะวัน เจ็กมีนชีวล้อเป็นนายเก่าของเจ้าเมื่อครั้งอดีตจริง ๆ ?”

อยู่ได้วันผวกศีรษะถี่ ๆ บอกเล่าเรื่องราวที่เข้าไปในฮ้วยหงษ์ซัวจึงบนเขาเลาะง่ายซงต่ออาจารย์โดยคร่าว ๆ ทั้งสองเดินช้า ๆ อยู่บนระเบียงยาว ตัวลักจุนเจี้ยฟังจบความแล้วถอนใจกล่าว

“โบราณว่าไว้ วีรบุรุษเกิดในวัยฉกรรจ์ นับว่าถูกต้องมิใช่หลอกหลวงจริง ๆ... นามของเจ็กมีนชีวล้อนั้น กระตือรือร้นไกรครอบคลุมทั้งแผ่นดินกว้างใหญ่เนิ่นนานแล้ว ดูท่าที่ พวกเราที่เป็นเผ่ากระตูกกรอน ควรจะถอนตัวไปสงบสำรวมกัน เสพสุขในบั้นปลายของชีวิตได้แล้ว...”

อยู่ได้วันแยกเขี้ยวยิ้มด้วยความภาคภูมิ พลันกล่าวขึ้น

“ซือแป๋ ที่เบื้องหน้าคือห้องพักของศิษย์เอง...อา ปังจู้และไ้วตั้งจู้ก็มาต้อนรับท่านผู้เฒ่าแล้ว”

ตัวลักจุนเจี้ยต้องงุนงงวูบ แล้วโพล่งถาม

“ว่ากระไร ? ปังจู้ของเจ้าก็มาที่นี่ ?”

แล้วรีบยกหน้ากวาดตามอง เห็นประตูของตึกพักทางเบื้องหน้าถูกผลักออก มีสองคนที่แต่งกายเยี่ยงนักศึกษาเดินตรงเข้ามา

ตัวลักจุนเจี้ยเลิกเลียบพอดูชุดตา รู้สึกแจ่มใสจนกระจางจำหันที่

นักศึกษาวัยฉกรรจ์ที่นำหน้า มีเค้าหล่อเหลาราวสลักจากแท่งหยก บุคลิกสง่าเปี่ยมราศี นับเป็นที่เลื่อมเลียมเคยเห็นมาก่อนเลยจริง ๆ

เลิกเลียบต้องลอบร้องชมเชยในใจ ตอนนั้นลี้เจ็กลิ่งที่ออกจากในห้อง

การวะต่อเล็กเลยจนจรดพื้น กล่าวด้วยสีหน้านอบน้อมสำรวม

“ออกมาต้อนรับข้าไป เป็นที่เสียใจสุดซึ่ง ผู้อาวุโสมีบุคลิกสูงส่ง เกียรติภูมิเกรียงไกรทั้งดินแดนกวางตง วันนี้มีขวัญตาได้ล นับเป็นบุญที่สูงส่งมากแล้ว”

เล็กเลยยกประสาหมือการวะตอบ หัวร่อฮาฮา

“มิกล้า มิกล้า ลี้บงจืมีเปลือกนอกที่คล้ายสลักจากหยก จิตใจที่นอบน้อมนุ่มนวลจริงดั่งกิตติศัพท์ เล่าฮิวได้เห็นในวันนี้ นับเป็นที่ปลาบปลื้มยินดีมากแล้ว”

ตอนนั้น ไ้หวัน้ำฮุ้นที่ติดตามหลัง ได้ก้าวเข้ามาการวะอย่างนอบน้อมแล้ว แยมย้มกล่าว

“ผู้อาวุโสสบายดี ? คาดคิดมิถึง จากกันที่ไ้หวัน้ำฮุ้นนั้น ผ่านไปยี่สิบปีรวดเร็วยิ่ง...”

เล็กเลยกเฟ่มอง ต้องแตกตื่นยินดีจนกุมมือไ้หวัน้ำฮุ้นแนบแน่น หัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ซิกซัวเกี่ยมอันร้ายกาจ คาดคิดไม่ถึงว่าท่านก้อยู่ที่นี่ ฮา ฮา หวนคิดถึงเมื่อตอนพบกันไน้หวัน้ำฮุ้น ท่านเป็นชายฉกรรจ์ที่หล่อเหลาคมคาย แต่บัดนี้ยังคงเข้มแข็งคึกคักดังเดิม...”

ถึงตอนนี้ทอดถอนใจ กล่าวต่อด้วยความสะทกสะทอน

“โอ วันเวลาเหี่ยวกร่าผู้คน เล่าฮิวแก่ชรามากแล้ว ชรามากแล้ว”

ลี้เง็กลึงกับไ้หวัน้ำฮุ้นที่พอเห็นยูได้วันปรากฏตัวออกคุกเข่าการวะต่อเล็กเลย กิพากันลอบกลับห้องพัก เพื่อมิต้องไปสวดแทรกในสภาพระดากกระต่องเช่นนั้น

ทั้งสองเมื่อเห็นเล็กเลยกล่าวด้วยความสะทกสะทอน แต่ยูได้วันกลับยืนตะลึงลานอยู่ด้านข้าง มิทราบควรกล่าวอะไร

ลี้เง็กลึงไม่ต้องการให้มีความสะทกสะทอนหลงเหลืออยู่ในใจผู้เฒ่าท่านนี้มากเกินไป จึงหัวร่อดังกังวานแล้วกล่าว

“ผู้อาวุโสสูงวัยแต่จิตใจยังฉกรรจ์ ความฮึกหาญมิต่อยกว่าอดีตที่ผ่านมา เกียรติประวัติเมื่อครั้งใช้พลังฉกรรชสิทธิ์ใหญ่ไ้ฮั้ง ผ่ามือพันหินพันซั้งไน้ฮั้ง

ยังเป็นที่เล่าขานกันด้วยความเคารพเลื่อมใสตลอดมา มีเกียรติภูมิที่สะท้อนบุคลิ
มิกะเลื่อมไทรมา มา...มา...มา... โปรดเข้ารับน้ำชาในห้อง..."

เล็กเลือกหัวรอด้วยความท้อหาญ ก้าวอาด ๆ ตามเข้าไปในห้องพัก
เมื่อนั่งเรียบร้อยแล้ว ผู้ได้วันรับสั่งผู้รับใช้จัดน้ำชาอาหารว่าง แล้วถามด้วย
ความตื่นเต้นสงสัย

"ซื่อแป้ ท่านผู้เฒ่าไหนพลันมีเวลาว่าง ? จากกวนตงที่ สุดไกลหลาย
พันลี้มาตงวัน หรือมีเรื่องเร่งร้อนสำคัญใด ?"

เล็กเลือกสันคิระะตอบ

"เรื่องราวกลับไม่มี เพียงแต่เราที่สงบเนิ่นนาน รู้สึกเจ็บเหงา จึงออก
มาท่องเที่ยวพลอยอารมณ์ถึงตงวัน โอ นี่น่ากลัวเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตเราที่
จะมาตงวัน..."

ลี้เจ็กถึงเห็นเล็กเลือกยังคงกล่าวด้วยความรันทดหุดูปานนั้น เพื่อทำลาย
บรรยากาศที่หนักอึ้งนี้ จึงแสสร้งหัวร่อกล่าว

"ผู้อาวุโส พบกันในคราวนี้นับว่าบังเอิญเป็นที่สุดทีเดียว หากผู้อาวุโสมา
ช้าอีกเพียงหนึ่งวัน พวกข้าพเจ้าก็อาจจะเดินทางไปวัดเสียวลิมย์ที่ชงชัวแล้ว..."

เล็กเลือกงุนงงจับตาม

"มีทราบลี้ปังจื๋อเดินทางไกลไปเสียวลิมย์ด้วยเรื่องสำคัญอันใด ? พอจะ
บอกให้เล่าสู่ทราบสักเล็กน้อยหรือไม่ ?"

"ผู้อาวุโสกล่าวรุนแรงเกินไปแล้ว..."

จากนั้น ลี้เจ็กถึงจึงบอกเรื่องราวที่เปื้อนอื้อเพียงถูกพิษ ต้องการตัวยาอะไร
ไปโดยคร่าว ๆ

เล็กเลือกพอฟังจบความ คิ้วขาวโพล่งทั้งสองขมวดแน่นแน้นทันที ครุ่น
คิดเป็นครู่หนึ่งจึงกล่าวซ้ำ ๆ

"ลี้ปังจื๋อ การไปเสียวลิมย์ของท่านในคราวนี้ หากเป็นการไปตามกำหนด
นัดโดยเฉพาะ แม้จะสารเรื่องราวด้วยความระวัง ยังไม่ถึงกับก่อกวนให้เป็น
มรสุมรุนแรง... แต่หากจะขอไล่ติดตามกระเรียนขาวหงอนแดงตัวนั้น ก็อาจมิใช่
เป็นเรื่องง่ายดายแล้ว..."

กล่าวถึงตอนนี้ เงยหน้าครุ่นคิดอีกครู่หนึ่งจึงสงเสียง

“จากที่เล่าอิศวรหราบมา ทิเจีย (ฝ่ามือเหล็ก) ฮั้วบูผู้นั้น ก่อนนี้เป็นหัวหน้าของห้าตัวประหลาดไฮว์น้ำ ยิ่งกว่านั้น ยังเป็นชีวิตีคนเล็กสุดของเจ้าสำนักเสียวลิมย์ยุคนี้ ดูท่าที่ เรื่องนี้น่ากลัวยากจะเลิกราโดยสันติได้...”

ลี้เจ็กถึงแย้มยิ้มตอบอย่างเยือกเย็น

“ผู้อาวุโสมีความคิดเห็นที่ถูกต้องยิ่ง แต่ข้าพเจ้าที่รับคำสั่งเสียของซือแป๋ผู้ล่วงลับ และปฏิบัติตามอุดมการณ์ของพรรคแนฮุ้นป้ง ยอมหักไม่ยอมงอ ต่อให้สำนักเสียวลิมย์เป็นศูนย์รวมความเคารพของชนชาวนูลิ้มในแผ่นดิน สุดยอดวิชาประจำสำนักทั้งเจ็ดสิบสองสูงส่งไม่มีใดในแผ่นดินต่อต้านได้ ข้าพเจ้าก็ไม่ย่อท้อต่อความยากลำบากใดๆ ไปตามคำมั่นสัญญาสามปีทีเสียวลิมย์ให้ได้... มีว่าสำเร็จหรือล้มเหลว เพียงหวังให้จิตใจสบายเท่านั้น”

เล็กเล็กเบ่งตาจ้องมองหน้าลี้เจ็กถึงแน่วแน่ จนนั่นนานให้หลัง จึงตบขาอ่อนดั่งฉาดแล้วส่งเสียงชมเชยก้องกังวาน

“ประเสริฐ ในเมื่อลี้ปึงจิมิจิตใจหาว่าหาญ ปณิธานที่สูงส่งปานนี้ เล่าฮิวก็ไม่น่านิ่งมารยาท ขออุกอาจเสนอตัวเอง ติดตามท่านไปที่เสียวลิมย์สักครั้ง”

ลี้ปึงจูฟลันผุดลุกขึ้น การจะจรดพินแล้วกล่าวเสียงกังวาน

“เมื่อผู้อาวุโสให้ความสำคัญต่อข้าพเจ้าปานนี้ ยินยอมประทอนความกรุณาช่วยเหลือ มีว่าการไปครั้งนี้จะสำเร็จหรือล้มเหลว ข้าพเจ้าก็ต้องจารึกไว้ในใจตลอดกาล”

ควรหราบ นับแต่ลี้เจ็กถึงออกจากสำนักมา ยังไม่เคยพบพานคู่มือที่ต่อต้านได้เลย นิสัยยังตระหง่านกล้าแข็งสุดเปรียบประมาณ

แต่ลี้เจ็กถึงก็เข้าใจกระจ่าง การไปเสียวลิมย์ครั้งนี้ เป็นหน้าที่ลำบากยากเข็ญสุดแสน หากแน้นก่อกวนไม่ถูกต้อง จะกลายเป็นชนวนให้แนฮุ้นป้งกับเสียวลิมย์ปะทะกันจนแตกหักได้

แนฮุ้นป้งแม้จะเป็นพรรคใหญ่ที่สุด มีเกียรติภูมิอำนาจสูงสุดของวงพวกนักเลงยุคนี้ แต่ทว่า ศิษย์ของเสียวลิมย์ยังมีมากทั่วทุกหัวระแหงในแผ่นดิน ความเข้มแข็งของขุมกำลัง ต้องมีใช้ขบวนการชนชาวนักเลงในนูลิ้มจะสามารถเทียบเคียงเปรียบได้

ดังนั้นเอง ลี้เจ็กถึงแม้มีฝีมือเลอเลิศสูงสุด จิตใจตระหง่านกล้าแข็ง แต่

การไปเสียวลียี่ในครานี้ ยังต้องระมัดระวังจนสุขุมอย่างยิ่ง

อย่าว่าแต่การไปครานี้ นอกจากไปตามคำนัดหมายสามปีแล้ว ยังไปเพื่อวิงวอนขอโลติดจากกระเรียนชาวหงอนแดงไปรักษาแก่คนรัก

ตอนนั้น ตัวลัคน์เจี้ยเล็กเลี้ยกหัวร่อเสียงก้องอย่างท้าวหาญ ประคองลิ้งเล็กปลางกล่าว

“ลัป้งจู้ อย่าได้มีมารยาทเยี่ยงนี้ เป็นบาปทอนอายุเล่าฮิวมากแล้ว...”

เมื่อทั้งสองนั่งลงแล้ว เลี้ยกเลี้ยกพลันนึกถึงเรื่องราวใดมาได้ รีบถามลิ้งเล็ก

“ลัป้งจู้ เมื่อครู่ท่านเอ๋ยถึงลูกแก้วสี่เหลี่ยมบนหัวม้อฮื้อตัวใหญ่ พอดีอนุญาตให้เล่าฮิวผ่านตาสักคราหรือไม่ ?”

ลิ้งเล็กแย้มยิ้มรับคำ ล้วงจากถุงหนังข้างกายมาให้

เป็นลูกแก้วสี่เหลี่ยมสดใส โตประมาณกำปั้นทารก เมื่อกระทบถูกแสง มีประกายสี่เหลี่ยมกระจายออกครอบคลุม ดุจดั่งหมอกเลื่อนรางทันที

ตัวลัคน์เจี้ยเล็กเลี้ยกที่ท่องเที่ยวในป่าเขาลำเนาไพรทั้งแผ่นดินนั้นนานปี มีความรอบรู้ที่กว้างขวางลึกล้ำเหนือธรรมดามากนัก

เมื่อเห็นลูกแก้วนั้น ต้องมีสีหน้าตื่นตันทันกว่าเดิม ยื่นสองมือไปรับลูกแก้วสี่เหลี่ยมที่เย็นเยียบมา พิจารณาดูครู่ใหญ่ พลันร้องสุดเสียง

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว นี่คืองิ๊ฮ้วงเล็กตัง (เขี้ยวควันมายา) !”

ไ้ว้นำฮุ้นที่มีเคยส่งเสียงเสมอมา พลันสอดคำถามไป

“ผู้อาสุ อิงฮ้วงเล็กตัง (เขี้ยวควันมายา) เป็นของใด ? ไ้ฉนจึงไปมีอยู่บนหัวของม้อฮื้อที่โหดเหี้ยมดุร้ายเหล่านั้น ?”

เลี้ยกเลี้ยกวางลูกแก้วไว้ในฝ่ามือ พิจารณาโดยละเอียดครู่ใหญ่จึงผงกศีรษะถี่ ๆ กล่าว

“ถูกต้อง เป็นของวิเศษที่ยากจะแสวงหาในแดนดินจริง ๆ...”

หันไปทีไ้ว้นำฮุ้นแล้วเน้นเสียงต่อ

“คำถามเมื่อครู่ของท่านมีเหตุผลยิ่ง อิงฮ้วงเล็กตังนี้มิใช่ขงขึ้นจากหัวม้อฮื้อตามธรรมชาติ...”

ไ้ว้นำฮุ้นอุทานเบา ๆ ตามด้วยความตื่นตันทันสงสัย

“นี่ก็ไม่ถูกแล้ว ข้าพเจ้าใช้กระบี่คู่มือปาตออกจากหัวม้อฮ้อมหิมาตัวนั้น ซัด ๆ ข้าพเจ้ายังจำได้ ตอนปลายกระบี่แทงผ่านหนังหัวไปกระทบถูกลูกแก้วนี้ มีโลหิตสด ๆ ฉีดยออกมาเป็นสาย... คล้ายดังลูกแก้วนี้เป็นองคาพยพส่วนหนึ่งของม้อฮ้อม...”

เล็กเลียกหัวร่อฮาฮาตอบ

“ใช่แล้ว อิงฮวังเล็กตั้งนี้ กล่าวได้ว่าก่อเกิดในเนื้อหนังของม้อฮ้อม แต่หาว่าไว้ได้เหยียบทราบหรือไม่ ไฉนแก้ววิเศษนี้จึงไปอยู่บนหัวของเดียร์จฉานได้ ?”

ลี้เจิ้งลิ่งแย้มยิ้มกล่าว

“ยินดีขอฟังความละเอียด”

เล็กเลียกยกน้ำชาขึ้นจิบหนึ่งแล้ว กล่าวซ้ำ ๆ

“อิงฮวังเล็กตั้งนี้ ตัวมันมิใช่เป็นวัตถุธาตุประการใด กำเนิดจากในสถานที่สุดเย็นแต่สะอาด ซึ่งอาจเป็นกันเหวน้ำแข็ง หรือกันถ้ำตันน้ำ โดยเป็นพลังความเย็นที่รวมตัวกันขึ้นมา ตอนแรกมันจะเป็นเพียงก้อนน้ำแข็งสุกใสที่ครึ่งเหลวครึ่งแข็ง ซึ่งช่วงเวลานั้นไม่มีคุณค่าพิเศษอย่างไร”

หยุดเล็กน้อย กวาดตาดูผู้ฟังทั้งสามแล้ว เล็กเลียกกล่าวต่อไป

“แต่หาว่า หากที่ก้อนน้ำแข็งนั้นพอติมีตันซู่เจ็กฮ้วยซิมลิ่ง (ลี้โลหิตมรกต) ซึ่งมีคุณค่ามหาศาลงอกขึ้น ลูกน้ำแข็งที่เพ็งแข็งตัวนั้น ก็มีคุณค่ามหาศาลสุดเปรียบประมาณแล้ว เนื่องจากตันซู่เจ็กฮ้วยซิมลิ่งนี้ยากจะงอกงามเป็นที่สุดแต่ยามใดที่มันงอกพ้นพื้นดิน จะเป็นรูปลักษณะที่ประหลาดแต่สวยงามยิ่ง สูงประมาณสามเชียวเท่านั้น ไปลี้ที่สดไสปานมรกต แต่กลางกอของมันกลับเป็นสีแดงฉานปานโลหิต”

(ตันลี้มีลักษณะคล้ายต้นเตย ดอกมีกลิ่นหอมเย็น คนจีนถือเป็นดอกไม้ชั้นสูง)

เล็กเลียกหยุดเล็กน้อย จิบน้ำชาอีกอีกหนึ่งจึงกล่าวต่อ

“รูปลักษณะของตันลี้ทั้งออกซันนี้ นับเป็นคุณค่าที่สูงลิบล็วยากจะแสวงหาอยู่แล้ว แต่มันยังมีความพิสดารอีกประการ คือมีกลิ่นหอมที่ผู้คนได้ดมอดมต้องจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส และในใบสีเขียวมรกตสามารถกั้นเอาน้ำที่ทรงคุณค่าพอจะขจัดพิษนานาในแดนดินได้ ส่วนลูกน้ำแข็งนั้น จะตึงตูดเชียวของ

ช่วยเรียกช่วยชิมลั่งไว้ทีละน้อย จวบจนนานเวลา ลูกน้ำแข็งก็จะกลายเป็นสีเขียวยาวขึ้นบ้าง”

ลี้เจิ้งลิ่งสงบฟังถึงตอนนี้ ริมฝีปากขยับเขยื้อนคล้ายต้งจะกล่าวอะไร เล็กเลียดแยมย้มให้ โบกมือแล้วกล่าวต่อ

“หากในตอนนั้น มีสัตว์เป็น ๆ ไต่พลัดไปที่ใกล้อิงฮวงเล็กต้งซึ่งผืนกัวตัวแข็งขึ้นแล้ว ลีที่สุกใสและกลิ่นหอมของมัน เป็นเสน่ห์เย้ายวนให้สัตว์นั้นชวงชิงมา ไม่อาจตัดใจทอดทิ้งได้ จะต้องเก็บมันไว้ในส่วนสัดใดของร่าง และอิงฮวงเล็กต้งก็จะอยู่ติดกับเนื้อหนังของสัตว์นั้น จนกระทั่งกลายเป็นองคภาพพ ส่วนหนึ่งของมัน แน่อน สัตว์ที่เล่าฮิวว่ามีไซ่มมนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์ประเสริฐ เนื่องจากหากเป็นมนุษย์ ต้องไม่มีการเก็บของวิเศษนี้ไว้ในส่วนสัดใดของร่างกาย...”

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

“อาจเป็นไปได้ว่า ที่กำเนิดของอิงฮวงเล็กต้งนี้อยู่ในก้นถ้ำต้นน้ำก๊วยท่อกัง ซึ่งมีความเย็นเยียบแต่สะอาด และพอติถูกมือฮ้อมที่มาจากตัวนั้นหาพบ จึงเก็บไว้บนหัวของมัน”

เมื่อตัวลักรุ่นเจี๋ยบอกความเป็นมาของอิงฮวงเล็กต้งไปโดยละเอียดแล้ว ทั้งสามที่มีเคยได้ยินได้ฟังต่างเบิ่งตามองตัวลักรุ่นเจี๋ยด้วยความตื่นตื้นสนใจ

ไว้วางใจฟังถึงตอนนี้จึงครุ่นคิด

“ฟังว่า ตัวลักรุ่นเจี๋ยผู้นี้ปกติปล่อยตัวไม่สำรวม มีสนใจในมารยาทประเพณีของผู้คน แต่ตอนนี้เมื่อบอกเรื่องราวเป็นจริงเป็นจัง กลับชิงชิงน่านับถือมาก”

ตอนนั้นเล็กเลียดกล่าวกับลี้เจิ้งลิ่ง

“ลี้ปั้งจู้ ที่ท่านเมื่อครู่คิดจะกล่าว ใช้ต้องการถาม อิงฮวงเล็กต้งลูกนี้สามารถขจัดพิษของแป๊ะอีเพี้ยได้หรือไม่?”

ลี้เจิ้งลิ่งผงกศีรษะยอมรับ เล็กเลียดจึงกล่าวต่อ

“อิงฮวงเล็กต้งนี้สามารถขจัดพิษใด ๆ ในแผ่นดินได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพียงแต่ไม่อาจขจัดพิษเย็นเท่านั้น เนื่องจากพิษเย็นก็ก่อเกิดขึ้นจากสถานที่เย็นเยียบ เมื่อเย็นต่อเย็นกระทบกัน ไม่อาจหักลบให้มีประสิทธิภาพขึ้นได้”

ลี้เจิ้งลิ่งต้องรู้สึกคล้ายสูญเสียของรักไต่ไป พร้มตาลงช้า ๆ อีกครา ไม่

มีความหวังใดเหลืออยู่บนลูกแก้วอิงข้างเล็กตั้งนี้อีก

ตอนนั้น ทิมะทางภายนอกซาไปแล้ว แต่ที่ชายคามีแห่งน้ำแข็งเรียวแหลมติดอยู่เรียงราย หลังคาและยอดไม้เป็นสีขาวโพล่ง อากาศยิ่งเหน็บหนาวกว่าเดิม

เจ้าของโรงเตี๊ยมเป็นผู้ถือโฉมเดินเข้ามาด้วยตนเอง ยังมีผู้รับใช้อีกสี่คนที่สวมเสื้อนวมหนา ติดตามหลังเจ้าของโรงเตี๊ยมมา

ลิ้เง็กถึงซ่อนตามองมันที่พอมเหลือหนึ่งหุ้มกระดุกด้วยความตื่นตันสงสัย มิทราบมันมีเรื่องสำคัญใดจึงต้องมาเอง

แลเห็นมันการวะให้ยูได้วันอย่างเคารพเทิดทูนแล้วย่อกายกล่าว

"ยูอยู่ซวย เมื่อครู่ที่เหลาจอหงวนซึ่งมีชื่อที่สุดของเมืองนี้ ส่งสุราอาหารดีเยี่ยมมาโต๊ะหนึ่ง เป็นของหัวหน้าสาขาของพรรคท่านในเมืองนี้ น้อมกตเวที... ท่านผู้เฒ่าตั้งเทาะจู (หัวหน้าสาขาแซ่ตั้ง) ได้มารอรับคำสั่งสอนด้วยตนเองอยู่ทางภายนอกแล้ว มิได้รับคำเรียกหาจากยูอยู่ซวย ท่านไม่กลัวลูกอาจเข้ามา..."

ยูได้วันต้องลูบศีรษะล้านเส้นบนบ่า ๆ หันไปแยมยืมถาม

"ปังจู จะเรียกเทาะจูที่นั่นมาอบรมหรือไม่?"

ลิ้เง็กถึงมีทันตอบ เจ้าของโรงเตี๊ยมที่พอมแห่งกิสะดั่งเอือกใหญ่

มันพยายามเบี่ยงตาที่หยีเล็กทั้งสองจนเต็มที ละล้าละลักด้วยเสียงสันสะท้อน

"ว่า...กระไร...ตัวเอี้ยท่านนี้...ถึงกับเป็นแนฮันปังจู...สวรรค์...เง็กมันชีวล้อลิ้ปังจูที่ไม่มีผู้ใดในแผ่นดินต่อต้านได้..."

ส่งเสียงถึงตอนนั้น หันกายวิ่งโซซัดโซเซออกไป ปากยังพร่ำรำพันอยู่ติดต่อกันไม่หยุดยั้ง

ลิ้เง็กถึงเหม่อมองดูเจ้าของโรงเตี๊ยมที่วิ่งไปจุดดั่งวิกจรจัดแล้ว ต้องผินยิ้มส่ายหน้าไปมา

เนื่องเพราะทราบ เจ้าของโรงเตี๊ยมนี้ต้องแตกตื่นขวัญเสียต่อชื่อเสียงของตน ลนลานออกไปประกาศให้ผู้คนทราบ

ไว้ว่าฮันแยมยืมกล่าวขึ้นบ้าง

"ปังจู เมื่อเช่นนั้นพวกเราเห็นทีหนีไม่รอดแล้ว ลักครุฑิษย์พรรคที่อยูใน

สาขาเมืองนี้ จะต้องฮือกันมากราบการวะเน่...”

เล็กเลี่ยกหัวร่อเสียงดังก้องกล่าว

“ลี้ปังจิวัยฉรรจรรูปรกายหล่อเหลา อาณาภพกระเดื่องเกรียงไกรครอบแผ่นดิน ถึงกับกระทั่งคนธรรมดาในเมืองเล็ก ๆ ก็ยังรู้จัก อำนาจของเจ๊กมีเน่-ชีวิตลือยอดเยี่ยมจริง ๆ ยอดเยี่ยมจริง ๆ”

ลี้เจ๊กลึงหน้าแดงระเรื่อ ขณะจะถ่อมตัวสักหลายคำ

พลันมีเสียงฝีเท้าเร่งร้อนที่เร็วดังขึ้นที่นอกประตู ชั่วพริบตา ชายฉรรจรรูปรกายสูงใหญ่ รุ่งอย่างเร่งร้อนเข้ามาคุกเข่าอยู่ที่หน้าห้องเป็นแถวยาว

ระเบียบหน้าห้องไม่กว้างเท่าใด โทนเลยจะพอให้ผู้คนมากหลายปานนี้คุกเข่า มิเพียงจะอัดจนทั้งนอกในของระเบียบแน่นชนิดเท่านั้น มีอีกจำนวนมากที่คุกเข่าอยู่บนพื้นหิมะของสวนหน้าตึก

ตอนนั้น ชายกลางคนสูงใหญ่หน้าแดงฉาน ส่งเสียงด้วยความหวาดหวั่นพรันพรีง

“ตั้งฮั่วหัวหน้าสาขาชิมคูของพรรค ขอกราบการวะปังจิว มีได้ออกต้อนรับแต่ไกล เป็นโทษทัณฑ์ที่ควรตายหมื่นครั้ง”

ตอนนั้น ลี้เจ๊กลึงทรงกายซ้ำ ๆ หัวร่อแล้วส่งเสียงกังวาน

“ตั้งเทาะจิว มิต้องเซ่นนี้ โปรดลุกขึ้น ไม่ต้องมีมารยาทเกินไป”

ศิษย์แนฮั่นปังเหล่านั้น นอกจากตั้งฮั่วคนเดียวที่เคยเห็นลี้เจ๊กลึงปังจิวในหมู่ตึกฮั่วหยงฮั่วจึงมาครั้งหนึ่งแล้ว อื่น ๆ ต่างมิเคยเห็นเลย

ตอนนี้ ภายใต้อำนาจที่ปังจิวเปเล่งมา พวกกันลุกขึ้นยืนสำรวมตัวตรง แต่อดมิได้ต้องลอบชายตามาดูปังจิวพวกมัน ซึ่งมีเกียรติภูมิสะท้อนสะท้อนทั้งแผ่นดิน เป็นเทพเจ้าในจิตใจที่พวกมันเคารพเทิดทูนสุดสูง

ลี้เจ๊กลึงแย้มยิ้มอย่างสง่างาม เดินออกไปนอกห้อง ประสานมือกล่าว

“เสียตีทั้งหลายลำบากมากแล้ว คราวนี้ที่พรรคเราพร้อมแรงร่วมใจกันเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว สามารถกำจัดกวาดล้างศัตรูภายนอกหมดสิ้นทุกขบวน นับแต่นี้เสียตีทั้งหลายภายใต้อำนาจของหัวหน้าสาขา ร่วมแรงร่วมใจกันรับใช้พรรคเพื่อความรุ่งเรืองจำเริญในภายภาคหน้า”

วาจาที่รวบรัดชัดเจนแต่มีพลังหลายคำนี้ ว่ากล่าวจนศิษย์พรรคแนฮั่น-
ปึงพากันสงเสียวโห่ร้องด้วยความลึงโลดยินดีจนกระหึ่มไปทั่วโรงเตี๊ยมใหญ่

หัวหน้าสาขาชิมคูของแนฮั่นปึงตั้งฮ้วน้อมกายกล่าว

“ศิษย์เมื่อครูไปเตรียมสุราอาหารที่เหลาจอหงวน เพื่อต้อนรับปึงจู้...”

ลี้เจ็กลิ่งแย้มยิ้มปฏิเสธ

“ไม่ต้องแล้ว พวกข้าพเจ้าจะไปจากที่นี่ในเช้าวันพรุ่ง อย่าว่าแต่หาก
ก่อนจะให้สหายชาวนูลิ้มในที่นี้รู้ตัว ยิ่งจะไม่สะดวก”

ตั้งฮ้วน้อมกายถามอีก

“ในห้องโถงใหญ่ของโรงเตี๊ยม มีสหายชาวนูลิ้มไม่น้อยพากันมาน้อมรอ
ปึงจู้ เพื่อได้ยลบุคลิกอันสูงส่งเป็นขวัญตาสักครา มิทราบปึงจู้มีความเห็น...”

ลี้เจ็กลิ่งแย้มยิ้มสอค่า

“ไว้วางใจของพรรคเราก็มามากแล้ว สหายชาวนูลิ้มเหล่านั้น รบกวณ
ไว้วางใจออกไปหักทลายปฏิสันถารแทนเกิด”

ตั้งฮ้วน้อมกายรับคำ มิกล้ากล่าวกระโหิก

ไว้วางใจอันก็ติดตามตั้งฮ้วนออกไปที่ห้องโถงใหญ่ทางเบื้องหน้า

ตอนนั้น ผู้รับใช้มาตั้งโต๊ะสุราอย่างรวดเร็ว ลี้เจ็กลิ่งเชิญเล็กเล็กขึ้น
นั่งในที่สูงก่อน จึงพายุไต้ฝุ่นวันนั่งกระหนาบอยู่สองฟากข้าง

ตอนนั้น รอบข้างตึกพักของลี้เจ็กลิ่ง มีว่าทางงามมืดหรือที่สว่างชัดเจน
มีชายฉกรรจ์อารมณ์เขี้ยวบริวารพรรคแนฮั่นปึง แยกกันเฝ้าป้องกันเข้มงวด
กวดขัน ดุจกับเผชิญศัตรูกล้าแข็งก็ปาน ลี้เจ็กลิ่งเมื่อเห็นต้องถอนหายใจเบา ๆ
เชื้อเชิญเล็กเล็กร่วมดื่มกินกันต่อไป

สุราผ่านสามรอบ ไว้วางใจพลันเร่งฝีเท้าเข้ามาผินยิ้มให้ลี้เจ็กลิ่งพลาง
กล่าว

“มารยาทที่ไร้จำเป็นเหล่านี้ ข้าพเจ้ากลัวอย่างยิ่งจริง ๆ ปึงจู้ ในความ
เห็นของข้าพเจ้า พวกเรายังคงผลิตหนี้จากที่นี่ในยามราตรีจะประเสริฐกว่า มิ
เช่นนั้นรอนจวนเช้าวันพรุ่งชาวแพร่ออกไป หากมีสหายชาวนูลิ้มอีกมากมาย มา
เพื่อจะยลโฉมของปึงจู้ เห็นที่ต้องปวดศีรษะกันมากแล้ว...”

ลี้เจ็กลิ่งแย้มยิ้มกล่าว

“น้ำอุ่น นั่งลงดื่มสักสองจอกก่อนเถิด ข้าพเจ้าก็มีความคิดเห็นเช่นกัน
สักครู่เมื่ออ้อมหน้าสำราญ พักผ่อนอีกชั่วขณะ พอเที่ยงคืนก็เดินทางกันเลย”

เที่ยงคืน เมฆหนาที่บดบังท้องฟ้า แต่แสงหิมะที่สะท้อนจากพื้นยังคง
กระจ่างตาอย่างยิ่ง

หน้าโรงเตี๊ยม บริวารพรรคแนฮั่นปึงหลายสิบคนยืนเรียงรายเป็นปีกกา
ด้วยที่ทานอบน้อมสำรวมยิ่ง

ภายใต้การนำของตั้งฮั่วหัวหน้าสาขา พลันคุกเข่าลงหมอบกราบกับพื้น
หิมะ น้อมส่งลิ้เง็กถึงปึงจูทั้งสี่คนออกจากเมือง

เสียงฝีเท้าไกลออกไปทุกขณะ จวบจนเงียบหายไปโดยไม่ยิน

บริวารแนฮั่นปึงที่ผ่านการฝึกอย่างเข้มงวดกวัดขันจึงกล้าทรงกายขึ้นมา
แต่ยังคงเหม่อมองไปในทิศทางที่เสียงหายไปด้วยความเคารพเทิดทูน

ตอนนั้น อาซาฟวงพีส์ตัวกำลังห่อตะปิงอยู่บนพื้นหิมะ

ลิ้เง็กถึงที่ห่อผ้าเคียงคู่กับเล็กเล็ก แยมยืมถามขึ้น

“ผู้อาวุโส มิทราบไปวัดเสียวลิ้มยี่ครานี้ ต้องกินเวลานานเท่าใด ? พวก
เรารีบไปยิ่งเร็วยิ่งประเสริฐ”

เล็กเล็กเน้นเสียงตอบ

“จากที่นี่ไปชงชิว น่ากลัวกินเวลาเพียงสามวันเท่านั้น เมื่อไปถึง พวก
เราจะส่งเทียบขึ้นคารวะหรือใช้กำลังบุกทะลวงขึ้นไปตรง ๆ ?”

“ข้าพเจ้ามีความเห็น ส่งเทียบขึ้นคารวะออกจะเปิดเผยหัวหาญกว่า อย่า
ว่าแต่ต่อให้เสียวลิ้มยี่มีอิทธิพลอำนาจสะท้านแผ่นดิน ยังต้องให้พวกหลวงจีน
ได้ทราบไว้ แนฮั่นปึงเราก็มิใช่พวกขวัญอ่อนรู้จักแต่หลบเร้น”

เล็กเล็กผงกศีรษะเห็นพ้อง มิกกล่าวกระโถก ต่างเร่งฝีเท้าม้าห่อตะปิง
เร็วกว่าเดิม

นอกอำเภอเต็งซงของมณฑลฮ่อหน่า มีขุนเขาที่สูงตระหง่านสง่า ทอด

เทือกยาวเหยียดสุดสายตา

นี่คือภูเขาขงซัวซึ่งมีชื่อกระเดื่องเลื่องยุทธจักร เพราะมันเป็นเทือกกำเนิด
ของสำนักยิ่งใหญ่...เสียวลิ้มยี่ !

วัดเสียวลิ้มยี่ที่ภูมิจฐานโอฟาร์ สร้างอยู่บนไหล่เขาทางใต้ของยอดเขาเซียว-
ซิกซง

อากาศหนาวเหน็บจนไม่มีผู้คนยินยอมออกจากบ้านมาเลย แต่บนทาง
กว้างใหญ่ที่ทอดสู่ภูเขาขงซัวมีม้าเร็วสี่ตัวกำลังหือตะปึงมา

เมื่อม้าเร็วทั้งสี่มาถึงเชิงเขา ฝูเท้าชะลอลงเชื่องช้ากว่าเดิม ผู้ขับขี่ทั้งสี่
ต่างแหงนหน้าขึ้นมอง ด้วยสีหน้าที่มีแววเลื่อมใสนับถือจนเห็นชัด

ทันใดนั้น หลังต้นสนข้างทาง มีหลวงจีนวัยกลางคนรูปร่างสันทัดเต้า
หน้าเคร่งขรึมสำรวจมา เดินออกมาสามรูป

หลวงจีนทั้งสามรูปต่างครองจีวรสีเทา ห้อยลูกประคำไม้สีด้าพวงหนึ่ง
ท่วงท่าหนักแน่นเยือกเย็นผิดธรรมดา

ทั้งสามพอบปรากฏตัวมา ผู้ขับขี่ทั้งสี่ต่างหือรือเสียงกึกก้องกังวาน พลั้
ลงจากหลังม้าทันที

ลีเจ็กลิ่งที่หล่อเหลาสืบเท้าออกไปก้าวใหญ่ ประสานมือกล่าว

"ข้าพเจ้าลีเจ็กลิ่ง วันนี้ที่มาในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ หนึ่งเพราะต้องการ
ขึ้นชมต่อวัดเลื่องชื่อในแผ่นดินของท่าน อีกประการ มาตามคำนัดหมายสามปี
ที่ข้าพเจ้ากับทิดเจี๋ยฮ้วนันศิษย์ฆราวาสของวัดท่าน"

จบคำยืนเทียบสีแดงฉานฉบับหนึ่งไปให้

หลวงจีนทั้งสามพอบได้ยินคำ "ลีเจ็กลิ่ง" ต่างมีสีหน้าเปลี่ยนแปลงไปจาก
เดิม รูปที่อยู่กลางรับเทียบมาแล้วประนมมือนั้นเสียงหนัก ๆ

"โอม มณีสัสสะ รับฟังมานานว่าประสกแซลี้มีอานุภาพครอบคลุ
แผ่นดิน ชื่อเสียงเกรียงไกรจนได้ฉายาเง็กมื่นชีวล้อ... ที่ประสกจะมาในเร็ววันนี้
อยู่ในความคำนวณของท่านเจ้าอาวาสวัดเราก่อนแล้ว"

ลีเจ็กลิ่งหือรือถาม

"ขอถามฉายาได้ชื่อ ?"

"อาตมาเชิงแส"

ชีโปที่หลวงจีนอีกสองรูปแล้วแนะนำ

“สองท่านนี้เป็นชื่อดีของอาตมาฉายาเชิงจินเชิงจ้วย ร่วมเป็นศิษย์รุ่นที่ห้าของวัดเสียวลิมย์ในยุคนี้...”

เชิงแสงกล่าวถึงตอนนี้ ชีโปที่หลังต้นสนใหญ่แล้วส่งเสียงต่อ

“ทางขึ้นสำนักอยู่ที่หลังแนวสนนี้เอง พวกอาตมามีหน้าที่ในภาระ ไม้อาจนำทางขึ้นได้ โปรดอภัยด้วย”

หลวงจีนทั้งสามประณมมีย่อยกาย ร้องสรรเสริญพระพุทธคุณแล้วล้มหายเข้าไปในป่าสนข้างทาง

ลี้เจี๋ยลื้มหันมากล่าว

“ศิษย์สำนักเสียวลิมย์ มิเพียงมีวาจาที่นอบน้อมชัดเจนเท่านั้น กระทั่งท่วงท่ายังหนักแน่นเยือกเย็นผิดธรรมดา พวกเราขึ้นเขากันเสียแต่ตอนนี้เกิด”

ผูกมัดทั้งสี่ไว้ที่ได้ต้นสนแล้ว โฉบเข้าไปทางด้านหลังแนวสนทันที

ทางคิลากว้างใหญ่ ทอดคดเคี้ยวขึ้นไปถึงบนไหล่เขา

ทางคิลา นี้ แสดงว่าผ่านการกวาดมาไม่นาน จึงไม่มีหิมะปกคลุมเลย

ลี้เจี๋ยลื้มหยุดเท้า หันมากล่าวกับตัวลี้จกจุนเจี๋ยเล็กเสียง

“ผู้อาวุโส มิทราบท่านเคยมาเสียวลิมย์หรือไม่?”

“เล่าสิว่าได้ยินนามยิ่งใหญ่ของเสียวลิมย์มานานปีแล้ว แต่นี้เพิ่งเป็นครั้งแรกที่ได้มา”

โจ้วน้ำอุ่นงยหน้าขึ้นมองแล้วกล่าว

“ปั้งจู้ ในความเห็นของข้าพเจ้า พวกเราขึ้นจากเส้นทางนี้ไป กว่าจะถึงตัววัด น่ากลัวมีไคร่ราบรินเท่าใดนัก”

ผู้ได้จ้วนส่งเสียงเบา ๆ ขึ้นบ้าง

“หลวงจีนเหล่านี้โดนไม่รู้จักรายาทเสียเลย ด้วยเกียรติภูมิของปั้งจู้ในวงพวกนักเลง พวกมันถึงกับมิได้ส่งคนมาต้อนรับเลยสักผู้หนึ่ง”

ลี้เจี๋ยลื้มยิ้มเล็กน้อย เดินนำหน้าขึ้นไปก่อน

ทั้งสี่เดินพลางสนทนาพลาง แต่ความตื่นเต้นที่เกิดขึ้นโดยมิอาจระงับ คล้ายดังยิ่งขึ้นสูงยิ่งรุนแรง

เนื่องเพราะภูเขาสูงชันใหญ่ภูมิฐาน รอบข้างกลับเงียบวังเวงจนผิด

ธรรมดา ผืนดินเป็นพลังที่ช่วยผู้คนได้ง่ายดายยิ่ง

ตอนนี้พอดีมาถึงที่หัวเลี้ยวหนึ่ง เห็นเบื้องหน้าเป็นหลวงจีนครองจีวร
สีเทาเย็นเรียงรายอยู่ห้ารูป

รูปที่อยู่หัวแถว รูปร่างเตี้ยเล็ก ดูเป็นประกายคมกล้า

ทั้งห้าต่างเพ่งมองลี้เจี๊ยะลิ่งที่นำหน้ามาแฉ่งนั้น ข้างกายของพวกท่านมีป้าย

ไม้ตั้งตระหง่าน บนป้ายปรากฏตัวอักษร

“ผู้มาเยี่ยมคารวะ ปลดกระบี่ในที่นี้”

ตัวลี้เจี๊ยะลิ่งรีบหันกลับไปก้าวหนึ่ง หัวร่อฮาฮากล่าว

“หลวงจีนใหญ่ พวกท่านน่าจะลืมาจับเจ้าได้ลมหิมะที่หนาวเหน็บเนิ่น
นานแล้วกระมัง ?”

ไฉนน้ำอุ่นคำนึงด้วยความขบขัน

“ตัวลี้เจี๊ยะลิ่งนี้ มีนิสัยเช่นเดียวกับอยู่ฮูฮวามีผิดเพี้ยน ผิดกับที่ทำการ
ชมลูกแก้วของเมื่อสามวันก่อนตั้งเป็นคนละคนก็ปาน”

ลี้เจี๊ยะลิ่งสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กวาดตามองหลวงจีนที่เบื้องหน้าอย่าง
เฉยเมย

หลวงจีนต่ำเตี้ยเมื่อได้ยิน ไม่เดือดดาลอย่างไร ดูกับมิได้ยินคำเห็บ
แถม ประนมมือกล่าวกับลี้เจี๊ยะลิ่ง

“คิดว่าท่านผู้นี้คงเป็นประสกแซ่ลี้ที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน อาตมา
เชิงติ รับคำสั่งจากท่านเจ้าสำนักมาน้อมรออยู่ที่นี่เป็นด่านแรก”

ลี้เจี๊ยะลิ่งแค้นหัวร่อในใจแล้วคำนึง

“หลวงจีนเสียลืมห่อนี้ กลับมีวิธีส่งข่าวกันรวดเร็วยิ่ง มันบอกที่นี้
เพิ่งเป็นด่านต้อนรับแรก คล้ายดั่งที่ด้านหลังยังมีอีกหลายด่านก็ปาน...”

ใจครุ่นคิดปากส่งเสียงหนัก ๆ

“ต้องรบกวนได้ชื่อทั้งหลายรอคอยเนิ่นนานแล้ว พวกข้าพเจ้าจะขึ้นเขาใน
ทันที กราบคารวะต่อท่านเจ้าสำนักของวัดท่าน”

ไฉนเลยจะคาด กล่าววาจาโน้นไปแล้ว หลวงจีนห้ารูปที่เรียงเป็นแถวขวาง
ถึงกับมิได้เบี่ยงกายเปิดทางให้เลย

หลวงจีนเชิงติหลุบตากล่าวซ้ำ ๆ

"แต่ทว่า สำนักเรามีกฎอยู่ข้อหนึ่ง คือผู้จะขึ้นไปเยี่ยมคารวะ หากไม่
ยินยอมปลดอาวุธในที่นี้ ก็ต้องอาศัยพลังฝีมือที่ฝึกปรือมา ประลองกับศิษย์
ที่เฝ้าด่านบนภูเขาก่อน..."

ลี้เจิ้งลิ่งทราบ หลวงจินวัดเสียวลี้มียังใจหาเรื่องรังควาน จึงไม่รู้สีก
ผิดคาดหมายสักน้อยนิด ยังคงแยมยิ้มตอบอย่างสง่า

"ความหมายของได้ชื่อ เป็นต้องการประทานการสอนให้พวกข้าพเจ้า
สักหลายกระบวนการทำ ?"

หลวงจินเซ่งติมิทันตอบได้ ไ้ว์น้ำฮั่นก็ได้เลิกคิ้วกล่าว

"เพียงแต่ว่า อาศัยพลังการฝึกปรือของพวกได้ชื่อในตอนนี้นำกลัวจะ
ต้องผิดหวังมากแล้ว"

วาจาของไ้ว์น้ำฮั่นมีความหมายแหลมคมยิ่งนัก ว่ากล่าวจนสีหน้าหลวงจิน
ทั้งทำรูปต่างเปลี่ยนแปลงไปทันที

หลวงจินเซ่งติหวัรอเสียงกังวานแล้วกล่าวดัง ๆ

"โปรดภัยที่อาตมาความรอบรู้ต่ำต้อย เจ้าหน้าของประสกท่านนี้รู้สึก
แปลกตายิ่งนัก"

ไ้ว์น้ำฮั่นหวัรอเสียงก้องตอบไป

"ได้ชื่อเกรงใจมากแล้ว ข้าพเจ้าซิกซัวเกี่ยมแห่งไ้ว์ไท้"

พอนามนี้เปล่งไป ชูชวัญหลวงจินทั้งทำรูปจนหน้าเปลี่ยนสีอีกครั้ง

ตอนนั้น ลี้เจิ้งลิ่งสืบท้าก้าวใหญ่ ส่งเสียงเยินยา

"ขอบังอาจถามได้ชื่อ มิทราบกฎข้อนี้ของวัดท่าน ต้องการให้พวก
ข้าพเจ้าประลองด้วยวิธีใด ?"

เซ่งติในตอนนั้น พยายามสะกดกลั่นความขุ่นเคืองไว้ ตอบเสียงนุ่มนวล

"รวบรวมอย่างยิ่ง ขอเพียงผู้ที่ต้องการพกาอาวุธขึ้นเยี่ยมคารวะ มิว่าจะ
ลงมือพร้อมกัน หรือออกประลองตัวต่อตัว ขอเพียงสามารถพิชิตพวกอาตมา
ทั้งห้าฝ่ายแพ้กี้ใช้ได้"

ลี้เจิ้งลิ่งมิทันตอบได้ ผู้ไ้ว์วันได้ก้าวอาด ๆ เข้าไปส่งเสียงกึกก้องก่อน

"เยี่ยงนี้ประเสริฐยิ่ง เราอยู่ชวาก็คือคนของแนฮั่นบึงที่มาคารวะ ต้องการ
ใกล้ชิดสนิทสนมกับได้ชื่อทั้งหลาย"

หลวงจีนเชิงติพิจารณาอยู่ได้วันชั่วขณะ ผงกศีรษะพริ้มตากว่า
“โอม...มณีตัสสะ อาตมาขอล่วงเกินแล้ว”
จบคำพลั้กายตุ้มเมฆนุญใหญ่ ถอยปราดกลับหลังทันที
พริบตาที่ร่างหลวงจีนเชิงติพุ่งพ่นพิน คิษย์เสียวลิ้มอีกสี่รูป กระเจาย
ออกเป็นสี่ทิศทาง พร้อมกับชักดาบที่หลังมาขวางเสมออก
อยู่ได้วันหันไปคารวะให้ชื้อแป๊ะและลิ้งเล็ก ลี้ แล้วพญนตัวก้าวออกไปทำก้าว
พร้อมกับร่างที่พญนอยู่ สะบัดสองฝ่ามือฟาดติดต่อกันหกกระบวน
ทำซ้อน ๆ

พลังที่ผนึกตัวทะลักไปตั้งพายุฝนคลุ้มคลั่ง ด้วยอาณาพาหนะหวาดหวั่นยิ่ง
หลวงจีนเสียวลิ้มทั้งห้ารูปพากันตวาดก้องแล้วสะบัดดาบคู่มือ จนเป็น
กำแพงประกายเจิดจ้าแวววับ

อยู่ได้วันส่งเสียงตวาด สองฝ่ามือกลับกลายเป็นเงาซ้ำซ้อนร้อย ๆ พัน ๆ
แยกกันกระหน่ำเข้าใส่หลวงจีนทั้งห้า

ตอนนั้น เชิงติที่เป็นหัวหน้าตวาดเสียงเกรี้ยวกราด แล้วพลั้ปราด
ดุจสายฟ้าสะบัดดาบฟันเข้าใส่อยู่ได้วันสี่ครั้งอย่างดุต้น

หลวงจีนอีกสี่รูป คล้ายดั่งมีใจตรงกัน พร้อมกับร่างหลวงจีนเชิงติที่
พญนอย่างว่องไว พากันลงมือกระหน่ำใส่อยู่ได้วันบ้าง

ช่วงเวลานั้น ประกายเงินวูบวาบ พลังลมคล้ายพายุโหมกระหน่ำ เมา
ร่างห้าสายที่คล้ายรุ่งยาวกระโดดโลดแล่นอยู่ในประกายกระบี่ แต่ในใจกลางยังมี
มีร่างสูงใหญ่ที่เคลวคล่องว่องไวของอยู่ได้วันพุ่งอยู่ไปมา

ตัวล็กจุนเจียลูปเคราขาวมีประกาย ผงกศีรษะแยมยืมด้วยความพึงพอใจ
ลิ้งเล็กในตอนที่นั้น พริ้มตาแว่นนึ่งดุจเป็นรูปสลักจากศิลา มิได้สนใจ
ต่อการประหัตประหารที่เบื้องหน้าเลย

ทันใดนั้น อยู่ได้วันตวาดก้องดังฟ้าร้อง พร้อมกับพลังฝ่ามือที่สะท้อน
เลื่อนลั่น หลวงจีนเสียวลิ้มสองรูปถูกฟาดแฉลบออกไปจากในวงถึงสามก้าวใหญ่

ดาบคู่มือคล้ายเป็นรุ่งยาว พุ่งกระเด็นไกลออกไปร่วมสิบวา

ไว้วันน้ำฮั้นแยมยืมกล่าว

“ไม่ตายเสียวลิ้มเหนือธรรมดาจริง ๆ ฝ่ามืออสนีบาตยิ่งเหนือกว่าอีกชั้น”

วาทะที่ปลอดภัยยิ่งยวดนี้ แฝงความหมายเหน็บแนมเย้ยหยันอยู่อย่าง
ใหญ่หลวง

ตอนนั้น หลวงจีนเชิงตีกระโดดออกด้านข้าง ประนมมือกล่าว

“อยู่ชิวบามีฝีมือที่น่าตระหนกจริง ๆ พวกอาตมายอมรับว่าด้อยกว่า
เชิญ”

จบคำ ทันทีที่สิ่งจ้องไว้น้ำขึ้นอย่างเคียดแค้นแทบหนึ่ง จึงพาอีกสี่
รูปถอยออกยืนสำรวจทางด้านข้าง

สี่เงากลืนกล้ำวาระไร ประสานมือคารวะแล้วเดินนำหน้าออกไปทันที

ในรายการ ตัวลัทธิเจ็ดตบยาอยู่ใต้วันพลางกล่าว

“ตัวเท็กจื้อ ซือแปมีได้เห็นเจ้าสามปี นึกไม่ถึง พล้งมือเจ้ารุดหน้ากว่า
เดิมมากหลาย ฮา... นับเป็นน้ำแข็งที่เกิดจากน้ำแข็งเย็นกว่าน้ำจริง ๆ”

อยู่ใต้วันเมื่อถูกซือแปชมเชย ถึงกับมีสีหน้ากระดากกระเตื้องดุจรุณ
ตะกุกตะกักกล่าว

“ซือแป คิซย์ไท่เลยจะมีฝีมือถึงครึ่งหนึ่งของท่านผู้เฒ่า...”

ขณะที่สี่หยอกล้อกันด้วยความสนุกสนาน พลันได้ยินกึ่งสนที่ข้างทาง
สิ้นไหวจวนมีเสียงเกรียวกราวอยู่เบา ๆ

ในเกล็ดหิมะที่ฟุ้งพรู พลันมีหลวงจีนจิ๋วเหลือองอีกสามรูปกระโดด
ลงมาจากยอดสน

หลวงจีนสามรูปพอสัมผัสพื้น กระจายออกยืนเป็นสามเส้าทันที

ที่อยู่กลางวัยห้าสิบเศษ หน้าสีเหลี่ยมผุยานยาว ประนมมือที่หว่างอก
แล้วส่งเสียงกังวาน

“ประสกทั้งหลายมีพล้งฝีมือที่สูงเยี่ยมจริง ๆ อาตมาเลี้ยวอิงน้องมร
อยู่ที่นี่เนิ่นนานแล้ว...”

สี่เงากลืนสับเท้าไปก้าวหนึ่ง ย่อกายเล็กน้อยกล่าว

“รบกวนได้ซื้อทั้งหลายต้องรอนาน เป็นที่ไม่สบายใจยิ่ง พวกข้าพเจ้า
จำเป็นต้องทดสอบฝีมือกับได้ซื้อทั้งหลายหรือไม่?”

หลวงจีนเลี้ยวอิงนี้เป็นยอดฝีมือสูงสุด มีความสำเร็จสูงสุดของคิซย์รุ่น
ที่สี่แห่งเลียวลิมย์ยุคนี้

ท่านแม้จะเป็นบรรพชิตที่สละโลกียวิสัย แต่จิตใจยังคงมูทะลุร้อนแรง
ยิ่งนัก

เมื่อครูได้รับรายงาน ผู้ไต่สวนในฝ่ายตรงข้ามสยบศิษย์รุ่นที่ห้าฝ่ายแพ้
ไปห้าคน จึงมีความเดือดดาลยิ่งนัก ตั้งใจจะขอปะทะให้แตกหักดูสักครา ดัง
นั้น จึงห้วนรอฮาชากล่าว

“ลัปป์จุ่มีจิตใจเปิดเผยวาทะจรบรัดจริง ๆ ประเสริฐมาก อาตมาก็ไม่ว่า
กล่าวมากความกว่านี้ เชิญประสกทั้งหลายประทานการสอนมาเถิด”

จบคำชักแล่ปิดที่ด้ามมีประกายแวววาวออกมา

แล่ปิดของหลวงจีนเลี้ยวอิงนี้พิกลยิ่งนัก นอกจากยาวสามเชียว เป็น
ไหมเงินดักกับผมมนุษย์แล้ว ปลายด้ามถึงกับแหลมคมจนผิดธรรมดา

ตอนนั้น ไ้วน้ำฮุ้นเบี่ยงกายเดินเข้าหา แค้นห้วนรอกล่าว

“ฟังทางเสียงได้ชื่อท่านนี้ ออกจะवादโอะเกินไ้ไปอยู่บ้าง ท่านมั่นใจ
สามารถรับของเล่นในมือพวกเราทั้งสี่ได้ ?”

หลวงจีนเลี้ยวอิงต้องเลิกคิ้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ประสกแซ่ไ้วแม่มี่ฝีมือสูงส่ง แต่ไม่เห็นจะสยบอาตมาลงได้”

ไ้วน้ำฮุ้นห้วนรอฮาชากล่าว

“กล่าวประเสริฐ ในเมื่อได้ชื่อรู้จักนามซิกซัวเกี่ยม ก็ให้ข้าพเจ้าร่วมเล่น
กับได้ชื่อสักหลายกระบวนทำเป็นไร ?”

จบคำชักกระบี่ออกจากหลัง ประกายที่เจิดจ้ากระจายออกชนไชนันตา
ผู้คนทันที

หลวงจีนเลี้ยวอิงต้องลอบร้องชมเชย “กระบี่ยอดเยี่ยม !” แล้วส่งเสียง
ดัง ๆ

“ประสกแซ่ไ้วยินยอมประทานการสอน เป็นเรื่องที่ประเสริฐเลิศสุดแล้ว
อาตมาขอแสดงความทุเรศก่อน”

ขาดคำร่างหมุนแคล้วคล่อง เพียงสะบัดมือก็จู่โจมมาเจ็ดกระบวนท่า
ซ้อน ๆ ล้วนแล้วรวดเร็วตั้งเมฆพลี้นำไหล

ชนเส้นที่เป็นไหมเงินดักกับผมมนุษย์ กระจายออกจากกันดูเป็นประ-
กายแวววาวแผ่นผืนใหญ่ และแหลมคมดุจดั่งเข็มเล่มยาว ทะลวงเข้าใส่สิบสอง

จุดสำคัญในร่างไว้น้ำขึ้น

ไว้น้ำขึ้นแค้นเสียงเหินหา ปักหลักแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว แต่กระบิดชีวิต
กลายเป็นน้ำในลำธารใหญ่ ทะลักทลายติดต่อกันไปไม่หยุดยั้งขาดตอน

พรืบทานั้น ไვნ้ำขึ้นปิดป้องเจ็ดกระบวนท่าของเลี้ยวอิงไปได้อย่างปลอดภัย
โปร่งง่ายดาย

และแล้ว รังสีกระบิดปล้นกระจายออกเป็นเส้นสาย ไვნ้ำขึ้นตวาดก้อง
ประกายเส้นสายคล้ายดาวตกครอบคลุมเข้าทั่วร่างกายเลี้ยวอิงทันที

หลวงจีนเลี้ยวอิงต้องตระหนกยิ่ง รีบสะบัดแขนฟาดฟันแล้ปิดตั้งเป็น
กัณฑ์ในพายุ ขนแล้ปิดบัดเดียวผนึกรวม ปลายด้ามที่แหลมคมก็ยังมีกระบวน
ท่าพิสดารจู่โจมออกมาอย่างไม่คาดหมาย

ความรวดเร็วในการลงมือ ความสูงส่งในพลังการฝึกปรือของหลวงจีน
รูปนี้ เป็นที่ผู้คนที่ต้องตระหนกยิ่งจริง ๆ

ชั่วขณะ ทั้งสองได้ต่อสู้กันจนซุลมุนวุ่นวายเป็นกลุ่มก้อนกลมแล้ว
เท้าของทั้งสองโอบตามพื้นหิมะรวดเร็วแคล่วคล่อง แต่ทว่า มิได้สะกด
หิมะปลิวขึ้นมาเลยแม้สักเกล็ดเดียว

รอยเท้าที่เหยียบย่างอยู่บนพื้นหิมะของไว้น้ำขึ้นตื้นกว่าเลี้ยวอิงมากมายนัก
เพียงคนสายตาแจ่มใสมองปราดเดียวก็ทราบ ในด้านกำลังภายใน
เลี้ยวอิงยังด้อยกว่าไว้น้ำขึ้นอีกชั้นหนึ่ง

ตอนนั้น ทั้งสองได้ต่อสู้กันจนอำมหิตดุตันกว่าสามสิบกระบวนท่าแล้ว
เลี้ยวอิงเนื่องจากเป็นยอดฝีมือสูงสุดของศิษย์รุ่นสี่ในเสียวลิ้มยี่ยุคนี้
ตอนนี้อยู่รู้สึกมีฝีมือไม่สมกับใจ หัวท้ายของกระบวนท่ายากจะปะติดปะต่อ

ยิ่งกว่านั้นยังรู้สึก ประกายกระบี่ที่ฝ่ายตรงข้ามสะบัดกวัดแกว่ง คล้าย
เป็นก้อนน้ำแข็งแวววาวบาดตา แต่ละกระบี่หนาแน่นถึยบจนไม่ปรากฏช่องว่าง
รอยโหว่ให้ตีได้ได้เลย

หลวงจีนจิวรเหลือองรุ่นเลี้ยวอิงสองรูปที่ยืนทางด้านหลัง ตอนนี้อย่างมี
สีหน้าเคร่งเครียดกังวลจนตื่นตื้นอย่างยิ่ง

ทันใดนั้น สภาวะกระบี่ของไว้น้ำขึ้นเปลี่ยนแปลงไป กลับกลายเป็นแสง
สว่างที่แวววาวราวมายา กระจายจุดแต้มดุจกับหมู่ดาวแพรวพราวบนท้องฟ้า

พุ่งเข้าใส่จุดเส้นชีพจรที่ว่างของเลี้ยวอิงด้วยความรวดเร็วเปรียบประมาณ
พริบตาที่มีจุดแต้มแวววาวกระจายออกรอบร่างหลวงจีนเลี้ยวอิงนั้น
ไถ่หน้าฐันกลับรั้งกระบี่ถอยควับออกมา แยมยิ้มกล่าวว่า

“ไม่ตายของเสียลืมนี่ ทุกคนต่างยกย่องชมเชย ได้ชื่อที่เป็นยอดฝีมือ
ในสุดยอดวิชา ผู้เซ่ไ้ว้ได้รับการออมมือให้แล้ว”

สีหน้าของหลวงจีนเลี้ยวอิงในตอนนั้น บัดเดียวซีดขาว บัดเดียวแดง
ฉาน ตัวสั่นระริกเบา ๆ

แสดงแน่ชัด ถูกกระตุ้นจนทั้งอับอายทั้งเดือดดาลถึงขีดสุดแล้ว
พวกลีเจ็กลิ่งทั้งสาม เห็นสภาพที่เกิดขึ้นเมื่อครู่โดยกระจำงัดอยู่ก่อนแล้ว
ที่แท้เมื่อครู่ ไ้ว้หน้าฐันใช้หนึ่งในเจ็ดสุดยอดไม้ตายของสำนักไ้ว้ให้ออก
มา ด้วยพลังฝีมือที่สูงเยี่ยมระดับเลี้ยวอิง ยังไม่มีปัญญาจะหลบหลีกพ้นได้

แต่ทว่า พอประกายกระบี่ไ้ว้หน้าฐันไ้กลั้จะสัมผัสกับจิวรหลวงจีนเลี้ยวอิง
กลับถูกรั้งให้สลายหายไปทันที

แน่นอน ในใจเลี้ยวอิงยิ่งกระจำงกว่าทุกคน
ตอนนั้น จำต้องประณามมือคารวะให้ไ้ว้หน้าฐัน แล้วกล่าวด้วยความททู่
“ภายใต้เกียรติภูมิสูงของประสกเซ่ไ้ว้ สมจริงดั่งกิตติศัพท์แล้ว...
อาตมารู้เห็นเป็นขั้วญตาแล้ว”

จบคำพาหลวงจีนอีกสองรูปเดินช้า ๆ เข้าไปในป่าข้างทาง
ลีเจ็กลิ่งสายหน้าฐา ๆ ทั้งสี่คนเร่งฝีเท้าขึ้นสู่ยอดเขาอีกครั้ง

บทที่ 42 กลับใจสำนึกบาป

ลี้เจี๋ยลิ่ง ตัวลี้กจุนเจีย ไ้ว์น้ำชุ่นและยูไ้ว์จวัน พวกกัน
เดินด้วยความเจียบขรีม

เนื่องเพราะจากการที่มีนามต้อนรับ แต่ความจริงทำทนายรังควานถึงสอง
ครั้งนี้ แสดงว่าเสียวลี้มยี้มีการเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว และมีเจตนาจะใช้
อาวุธเข้าหากัน

ตอนนี้ ทางศิลายิ่งใหญ่ และมีหิมะคลุมอยู่บาง ๆ อีกชั้นหนึ่ง
ป่าเขาทั้งสองฟากข้างยังคงขาวสลับดั่งเงินยาว ยอดไม้มีหิมะหนาหลาย
นิ้ว แต่ทว่า ยังคงเจียบจนวังเวงดังเดิม

ทั้งสี่วกเข้าอีกทางหนึ่ง เมื่อกวาดตามอง ก็เห็นวัดใหญ่โตโอฬารตระ
หง่านอยู่ในที่ไม่ไกลนัก

พวกลี้เจี๋ยลิ่งทั้งสี่ต่างหยุดเท้า ทอดตามองดูวัดโบราณที่มีชื่อกระเดื่อง
ห่อคลุมแผ่นดินเนิ่นนานหลายร้อยปีด้วยจิตใจเลื่อมใสนับถือยิ่ง

จนครูใหญ่ให้หลัง ไ้ว์น้ำชุ่นจึงเอ่ยปากก่อน

“นั่นคือวัดเสียวลี้มยี้แล้ว ปังจู้ พวกเราขึ้นไปกันเถิด”

ขณะลี้เงืกลิ้งจะตอบ พลันเห็นมีเงาร่างวูบขึ้นที่เบื้องหน้า ปรากฏเป็นเงา
ร่างสีขาวสองสายพุ่งมาอย่างรวดเร็ว

ผู้มาลี้วามมีฝีมือยอดเยี่ยมยิ่ง กระโดดแต่ละครั้งเป็นไกลกว่าสิบวาเสมอ
ตอนนี้ ทุกผู้คนดูออกชัดเจน ถึงกับเป็นหลวงจีนรูปกายใหญ่ทั้งสองรูป
ในอากาศที่เหน็บหนาวมีหิมะหนาหนัก หลวงจีนทั้งสองถึงกับเพียงครอง
จีวรสีขาวนวลบางเบา แต่สีหน้าและท่าทีกลับมีความโอ้อ่าเปิดเผย ปลอดภัย
โปร่งเยือกเย็น มีรู้สึกเหน็บหนาวแม้สักน้อยนิดเลย

เมื่อทั้งสองพุ่งมาถึงเบื้องหน้า กระจ่ายควับออกไปทันที

รูปชายที่มีวัยหกสิบเศษ เครายาวขาวสะอาดระลอก หัวร่อฮาฮากล่าว

“พวกประสยกายังจะมาจากหนทางไกล อาตมามักอู่ยมีเกียรติเป็นหัวหน้า
ตำหนักกิมกังเต๋ย (วชิระ) ตอนนี้จะขอใช้ฝีมือที่ต่ำต้อยมาคารวะอาคันตุกะ
เพื่อให้มีความเบิกบานแย้มยิ้มสักครา”

ลี้เงืกลิ้งพอได้ยินต้องฉงนใจคำนึง

“บ่ออู่ยได้ชื่อนี้ ฟังว่ามีฉายาซึ่งเจี้ยเหาะเถาะ (สองมือยันทอ) มีพลังกาย
นอกที่สูงถึงระดับสุดยอดแล้ว...”

ตอนนั้น ตัวลี้กจุนเจี้ยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“บ่ออู่ยได้ชื่อไม่มีมารยาเสแสร้งเลยจริง ๆ เฮอะ เฮอะ รวบรวมตัด
ความกว่าสองขบวนแรกที่พบมามากมายแล้ว”

บ่ออู่ยได้ชื่อผู้นี้ เป็นยอดฝีมือของศิษย์รุ่นสามวัดเสียวลิมี่ยุคปัจจุบัน
มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าตำหนักกิมกังเต๋ย ได้รับการเคารพเทิดทูนอย่างสูง

วัดเสียวลิมี่ยุคนี้แบ่งออกเป็น “คง” “แปะ” “บ่อ” “เลี้ยว” “จ้อ”
ห้ารุ่น ผู้เป็นเจ้าสำนักยุคนี้คือแปะยิมได้ชื่อ ซึ่งเป็นยอดฝีมือรุ่นที่สอง

บ่ออู่ยได้ชื่อรูปนี้ สามารถครองตำแหน่งหัวหน้ากิมกังเต๋ยได้ชื่อได้
ความสูงส่งในพลังฝีมือย่อมมิใช่จะดูแคลนเด็ดขาด

และผู้นี้ยังไม่รู้จักเสแสร้งมารยา เปิดเผยหัวท้าวเป็นที่สุด

ดังนั้น เมื่อท่านพบบ่ออู่ยได้ชื่อผู้เป็นชื่อตีมาถึงแล้ว ไม่กล่าววาจาตาม
มารยาทใด ๆ ทำท้าวขึ้นทันที

ตอนนั้น บ่ออู่ยได้ชื่อก็ไม่ว่ากล่าวให้มากความ ถอยหลังก้าวหนึ่งแยกเท้า

ปักหลักมั่นคง กวาดตามองไปมา แล้วจับนึ่งอยู่บนหินใหญ่ที่ถูกหิมะกลบฝัง
แทบครึ่ง

ช่วงที่โผล่ออกมาจากหิมะของหินใหญ่สูงกว่าสามเชียว ส่วนกว้างร่วม
เชียวเกือบกับในฤดูกาลที่หนาวเหน็บ ชั้นนอกของหินใหญ่มีน้ำแข็งบาง ๆ เกาะ
อยู่อีกชั้นหนึ่ง จึงลื่นผิดกว่าธรรมดามากมาย

บ๊ออุ้ยได้ซื้อเดินช้า ๆ ไปสองก้าว คำรามก้องดังฟ้าร้อง ศีรษะที่ลั่น
เลื่อนมีละอองพวยพุ่งขึ้นเป็นเส้นสายทันที

สองตามองตรงเบื้องหน้า แต่สองมือทาบไปบนหินมึนทึม

ได้ยืนท่ามกลางทิวทัศน์ เส้นเลือดที่หน้าผากเบ่งพองเขียวคล้ำ หินมึนทึม
ก่อนหน้านี้ถูกโยกจนไหวช้า ๆ

ลี้เจียงลี้ได้คิด นั่นเป็นพลังโคถึกที่แกร่งกร้าวรุนแรงยิ่ง

บ๊ออุ้ยได้ซื้อตวาดก้องอีกครา สองตาเบ่งพองจนถลนออกนอกเบ้า หิน
มึนทึมแห่งนั้นถึงกับถูกพลังมหาศาลของท่านถอนขึ้นจากพื้นมา

ผู้คนทั้งหลายพิจารณาจึงเห็น แ่งหินใหญ่นอกจากที่โผล่พ้นพื้นหิมะ
สามเชียวเศษแล้ว ที่ฝังอยู่ในหิมะและพื้นดินยังยาวถึงเจ็ดเชียวเศษ !

รวมกันแล้ว หินนี้ต้องมีน้ำหนักไม่ต่ำกว่าพันซั่ง

ตอนนั้น บ๊ออุ้ยได้ซื้อยกหินใหญ่เหนือศีรษะ หมุนสามรอบแล้วจึงตวาด
กระแทกหินก้อนใหญ่กระดอนขึ้นในอากาศร่วมสองวา

ขณะที่บ๊ออุ้ยได้ซื้อมียี่สิบห้าแฉ่มด้วยความกระหึ่มล้าพองอยู่นั้น

ตัวลี้จุนเจียตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้องกังวาน ร่างพลันทะยานขึ้นในอากาศ
สองมือที่ตะปบวบ ก็รับแ่งหินมึนทึมที่กำลังร่วงหล่นลงไว้ได้

ตอนนั้น ร่างของท่านที่อยู่ใต้แท่นหินใหญ่ ควรจะถูกทับจนร่วงหล่นลง
มาเร็วกว่าเดิมจึงถูก

แต่มาได้ ร่างของตัวลี้จุนเจียมีเพียงไม่ร่วงหล่นลงเร็วกว่าเดิมเท่านั้น
ยังเชื่องช้ากว่าธรรมดาอีกหลายเท่าตัว

แลเห็นเท้าทั้งสองของตัวลี้จุนเจียขอยตี ๆ อยู่ในอากาศ แ่งหินหนัก
กว่าพันซั่งที่อยู่ในมือ คล้ายถูกยันไว้ด้วยพลังของเทพยดา ลอยช้า ๆ ลงมา
ปานปูยนุ่น

บ๊อยได้ซื้อเมื่อเห็นสภาพนั้น ต้องเบิ่งตาจนเหลือค้าง ปากอ้ากว้าง ตะลึงลานมิอาจเคลื่อนไหวได้อีกแล้ว

เนื่องเพราะท่านได้รับการยกย่องเป็นผู้ทรงพลังจนลือเลื่อง ในบุลิมยุคนี้ ผู้ทรงพลังเหนือกว่าท่าน มีน้อยกว่าน้อยจนนับตัวได้ทีเดียว

ท่านตอนแรกมั่นใจ การแสดงฝีมือตอนหลักหินที่แตกตื่นสะท้านแผ่นดินนี้ ต้องชูขวัญฝ่ายตรงข้ามได้แน่

แต่ทว่า ในกลุ่มของฝ่ายตรงข้าม ถึงกับมีคนพละกำลังมหาศาลกว่าท่านอยู่

เนื่องเพราะ หากจะจับหินหนักกว่าพันชั่งในอากาศ ให้มันลอยลงมาช้า ๆ เยี่ยงนี้ นอกจากจะมีกำลังภายในที่สมบูรณ์ที่สุดสูงแล้ว ยังต้องมีพละกำลังมหาศาลอีกด้วย

ตัวลักรุ่นเจ็ดที่มีพลังเทพเจ้าข่มแผ่นดินมานานปี กำลังภายในของท่านจึงย่อมคำนวณได้ว่าสูงที่สุดแล้ว

เมื่อลอยร่างถึงพื้น หัวรูดตึงก็ก้องกังวาน กระแทกแท่งหินใหญ่ไปในอากาศอีกครั้ง

พริบตาหนึ่ง ฝ่ามือทั้งสองได้ฟาดออกไปด้วยพลังคล้ายอสณิบาตทำลาย ในเสียงระเบิดที่สนั่นหวั่นไหว แท่งหินยาวใหญ่หนักกว่าพันชั่ง ถูกตัวลักรุ่นเจ็ดกระแทกหักเป็นสองท่อนทันที ร่วงหล่นลงกระแทกพื้นดังสะเทือน เลื่อนลั่นจมหายในหิมะไป

บ๊อยกับซือตี้บ๊ออิงทั้งสอง ต่างหน้าซีดขาวราวซากศพ ผินยิ้มให้แกกันเท่านั้นเอง

บ๊อยได้ซื้อร่องสรรเสริญพระพุทธรูปแล้วพยายามผินยิ้มกล่าว “ประสกท่านนี้มีพลังที่สะท้านใจจริง ๆ อาตมาเคารพนับถือยิ่งแล้ว พอจะประทานชื่อฉายาให้ทราบหรือไม่ ?”

ตัวลักรุ่นเจ็ดหัวร่อก้องกังวานพลางตอบ “เล่าฮิวยังขาดอีกสองปีก็จะครบแปดสิบ ฮา ฮา แต่ทว่า สหายในบุลิมต่างเรียกเล่าฮิวเป็นตัวลักรุ่นเจ็ด...”

คำตอบนี้ ยิ่งก่อวนให้บ๊อยกับบ๊ออิงตระหนกจนหน้าถอดสี

ตัวลักจุนเจ็ยลุปศิระะที่ล้านเลียนแล้วกล่าวต่อด้วยสีหน้าปลอดโปร่ง
แจ่มใส

“หลวงจีนใหญ่ทั้งสองรูป บอกตามความสัตย์จริง แท่งหินย้อย ๆ นี้
เปรียบกับหลักพันซึ่งที่มั่นคงของสำนักอึ้งซิวที่เคยถูกเล่าฮิวฟันหักแล้ว ยัง
ด้อยกว่าอีกทางไกลนัก”

บ๊ออุ้ยได้ซื้อมีสีหน้าละอายอย่างยิ่ง ผินยิ้มด้วยความกระดากกล่าว

“ที่แท้ประสกคือผู้อู้อาโสตัวลักจุนเจ็ย ที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องครอบคลุม
ดินแดนกวานตง เฮอะ เฮอะ อาตมาออกจะไม่เจียมตัวมากไป เป็นที่ต้องถูก
หัวร่อเย้ยหยันแล้ว...”

ตอนนั้น ลิ้งเกิ้ลถึงที่สงบปากคำเสมอมา ประสานมือคารวะกล่าว

“ขอถามได้ซื้อ พวกข้าพเจ้าตอนนี้พอจะไปที่วัดท่าน น้อมพบเจ้าอาวาส
ของท่านได้แล้วหรือไม่ ?”

บ๊ออุ้ยได้ซื้อผงกศีรษะรับคำ

“แน่นอน แน่นนอน อาตมาขออุกอาจนำทางให้”

บ๊ออุ้ยได้ซื้อหันบอกซื้อดีแล้ว เร่งฝีเท้าเคียงคู่กันออกไปก่อน

บ๊ออ้วงได้ซื้อแม้ยังไม่ยอมนับถือ แต่พลังฝีมือของบ๊ออุ้ยซื้อเหียนนั้น
ท่านรู้กระจ่างแก่ใจอยู่ ในเมื่อซื้อเหียนยังไม่มีปัญญาจะมีชัยได้เปรียบ ท่านก็ยิ่ง
มีต้องเอ่ยถึง จึงสงบปากคำมิกล้าลงมือ

ตอนนั้น ขบวนทั้งหกได้มาถึงหน้าซุ้มประตูใหญ่โตโอฬารของวัดเสียว-
ลิ้มยี่แล้ว

หน้าซุ้มประตูเป็นลานกว้างขวางหลายสิบวา สองฟากข้างลานปลูกต้นสน
เขียวขจีที่มีผลัดใบตลอดปี ทั้งร่มรื่น ทั้งภูมิฐานน่าเกรงขามยิ่ง

ขณะเวลานั้น ประตุมิมาถูกเปิดออกช้า ๆ

ผู้ยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ระหว่างกลาง คือหลวงจีนวัยสูงกว่าเจ็ดสิบชันษา
ที่หน้ากลมดั่งดวงเดือน บุคลิกสง่าเปี่ยมราศี

หลวงจีนชราครองจีวรสีทองเป็นประกายแวววาวภูมิฐานยิ่ง ด้านหลัง
ของท่านเป็นหลวงจีนชราครองจีวรสีขาวขลิบทอง เรียงรายอยู่สามรูป

สองฟากข้างของท่าน เป็นหลวงจีนครองจีวรสีขาวนวลอีกสองรูป

แต่ละรูปก็มึนศีรษะพริ้มตา ประนมมืออยู่ที่หว่างอก ในความเงิบวังเวง
ยังเป็นบรรยากาศที่ขรึมและขลังอย่างยิ่ง

สองปากข้างของด้านในคุ้มประตู เป็นหลวงจีนครองจีวรเหลืองย่านเรียงราย
หลายสิบรูป

ตอนนั้น พวกลี้เจ็กถึงได้เดินช้า ๆ มาหยุดที่หน้าบันได้คุ้มประตู บ้อ-
อี้ยบ้ออ้วงที่น่าทึ่ง พวกกันหันมาคารวะแล้ว เร่งฝีเท้าเข้าไปโดยเร็ว

ยกมือข้างเดียวขึ้นที่หว่างอกเป็นทิวคาวระต่อหลวงจีนชราจีวรสีทอง แล้ว
ย่อกายรายงาน

“น้อมเรียนซือเจ็กเจ้าสำนัก อาคันตุกะถูกนำมาตามคำสั่งแล้ว...”

หลวงจีนชราครองจีวรสีทองนี้ เป็นเจ้าสำนักรุ่นที่เจ็ดของวัดเสียวลี้มีย
ฉายาแปะยืมได้ชื่อ

ใบหน้าเคร่งขรึมสง่าของท่าน มีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย สิบเท้าช้า ๆ เข้ามา
หาพวกลี้เจ็กถึงสองก้าว

ลี้เจ็กถึงรีบปรายเข้าไป ประสานมือคารวะจนจรดพื้น เน้นเสียงหนัก ๆ

“ข้าพเจ้าลี้เจ็กถึง เลื่อมใสในเกียรติภูมิยิ่งใหญ่ของได้ชื่อเนิ่นนานแล้ว
วันนี้ถูกอาจมาขอพบ ยังหวังให้กรุณาอโหสิด้วย”

แปะยืมได้ชื่อแย้มยิ้มอย่างปราณี ประนมมือขึ้นเป็นการคารวะตอบ
แล้วกล่าว

“ประสยกยกย่องเกินไป อาตมาแม้นดูแลสำนักเสียวลี้มี้ แต่มีอาจสร้าง
บุญกุศลให้แก่สาส์ตว์ทั้งหลายในแผ่นดิน นับเป็นบาปกรรมอย่างยิ่ง”

ลี้เจ็กถึงต้องคำนึงด้วยความตระหนก

“แปะยืมได้ชื่อพลันมากล่าววาจาเยี่ยงนี้ คล้ายดั่งได้แฝงหลักธรรมที่
ลึกซึ้ง... อา ถูกแล้ว หรือท่านระบุว่าเราหลังจากออกจากสำนัก มีอาถรรพณ์
ฆ่าฟันจนเป็นบาปกรรมอุกฤษฏ์เกินไป ?”

ขณะครุ่นคิดอยู่ ได้ยินแปะยืมได้ชื่อส่งเสียงนุ่มนวล

“ผู้กล้าหาญหลายท่านที่ติดตามประสุมมา ยังหวังให้ช่วยแนะนำแก่
อาตมาด้วย...”

สีหน้าลี้เจ็กถึงคืนกลับสู่ความสงบเยือกเย็นอีกครั้ง แะนำสามคนที่

ติดตามต่อเปะยืมได้ซื้อรู้จักแล้ว หลวงจินอาวโสเปี่ยมบริยัทธิธรรมของเสียวลิมย์
จึงแย้มยิ้มกล่าว

“วันนี้วาสนาได้พบกับพวกประสกที่เกียรตินิยมกระต่องเลื่องแผ่นดิน
อาตมารู้สึกปลาบปลื้มยินดีเป็นอย่างยิ่ง... เชิญประสกทั้งหลายเข้ารับน้ำชาที่ภายใน”
แล้วจึงเดินนำขบวนเข้าไปในวัดด้วยฝีเท้าช้า ๆ

หลังจุ่มประตูป็นทางคิลากว้างใหญ่ หอดตรงยังโบสถ์พระประธาน
ที่โอ้อ้อฟ้า

ในโบสถ์มีกลิ่นธูปควันเทียนอบอวล เสียงสวดมนต์ดังแว่วอยู่ไม่ขาดหู
ผ่านโบสถ์พระประธานเข้าสู่ระเบียบยาวที่สลักเสลาด้วยลวดลายสวยงาม
สุดทางระเบียบเป็นประตูดวงเดือน

นอกประตูกลม เป็นอุทยานชั้นในที่งามสงบอย่างยิ่ง

นอกอุทยานยังพอเห็นรำไร มีสระใหญ่บัวเบ่งบานสะพรั่ง หลังสระบัว
เป็นโบสถ์ตักม้อ (ตะโมกข์) ผู้ถ่ายทอดวิชาให้แก่หลวงจีนวัดเสียวลิมย์คนแรก)
แต่เปะยืมได้ซื้อที่หน้าหน้า มิได้พาเข้าไปในโบสถ์ตักม้อ

ท่านได้ก้าวช้า ๆ อย่างมั่นคง เลี้ยวเข้าไปในตึกใหญ่โดโอฟารอย่างยิ่ง
หลังหนึ่ง

ลีเง็กถึงกวาดตามองไป เห็นบนชื่อของห้องกว้างใหญ่ มีอักษร “ห้อง
แสดงวิชา” มหิมา

ลีเง็กถึงฉุดใจคิด หันมองดูผู้ติดตามทั้งสามแวนหนึ่ง ใบหน้าปรากฏ
รอยยิ้มที่มีความหมายพิกลอย่างยิ่ง

ห้องแสดงวิชานี้กว้างใหญ่ไม่ต่ำกว่าหกสิบวา มีทึนหมั่ง มากไม้ ถูทราย
หลักไม้ ลูกเหล็ก... อุปกรณ์ฝึกวิชานี้อยู่ครบครัน

ตอนนั้น หลวงจีนจิ๋วเหลียงศิษย์รุ่นเลี้ยวสิบสองรูป ได้ยื่นประนมมือ
รอต้อนรับก่อนแล้ว

เมื่อทั้งปวงเข้าไปในห้อง ภายในมีเก้าอี้พนักสูงตั้งอยู่ห้าตัว เปะยืมได้ซื้อ
หันมาเชื้อเชิญอาคันตุกะทั้งสี่ให้นั่งลง ตัวท่านก็นั่งด้วย

ส่วนหลวงจีนอื่น ๆ ที่ครองจีวรสีต่าง ๆ มิได้ส่งเสียงกันสักครั้งคำ ไป
ยืนสำรวมอยู่ทางด้านหลังเปะยืมได้ซื้อ ตอนนั้น เปะยืมได้ซื้อกระแอมเบา ๆ

ส่งเสียงแจ่มใสกังวาน

“ประสกแซลลี่ หลังจากประสกรับตำแหน่งประมุขเนชั่นปั้งเมื่อสามปีก่อน เกียรติภูมิของพรรคท่านในบูลิ้ม โชติช่วงชัชวาลย์จนสะท้อนไปทุกที่ทาง หลักวิชาของลี้ปั้งจู๊ลิ๊กซึ่งสูงส่ง เป็นมังกรหงส์ในมวลหมู่มนุษย์ ซึ่งมีต้องให้อาตมา ยกย่องชมเชยซ้ำอีก...”

ถึงตอนนี้ เล็กคิ้วเล็กน้อย ส่งเสียงดังกว่าเดิม

“แต่ทว่า วันนี้อาตมาที่ดำเนินรอยตามจิตใจเปี่ยมมูทิตากาญญ์ของ พุทธองค์ เราน้อมเตือนประสกลักหลายคำ นับแต่ประสกออกจากสำนักมา ประกอบวีรกรรม ได้สร้างบุญกุศลไว้มากหลายก็จริง แต่ทว่า ฝีมือที่ประสกล้างแค้นแทนอาจารย์ ออกจะรุนแรงเกินไปอยู่บ้าง...”

“ควรทราบว่า ช่วยชีวิตคนผู้หนึ่งไว้ ยังเป็นบุญกุศลกว่าสร้างธาตุสุมุปลเจ็ดชั้น ประกอบการบุญไว้สมำเสมอ จิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส ก็จะไม่ลดทอนความดีร้ายต่อการงานคน เปิดทางให้ลัษัศตว์มีชีวิตรอดสืบไป...”

“ประสกแซลลี่ นับเป็นอัจฉริยะวัยฉกรรจ์ที่ยากจะหาได้ในรอบปีของบูลิ้ม ย่อมเข้าใจแก่นแท้ยิ่งกว่าอาตมาเสียอีก หากจะให้ถึงเวลาที่ฟ้าพิโรธ ผู้คนโกรธแค้น ไยไม่รังปรกายงำไว้เสียแต่บัดนี้ ? หากยังก่อกรรมสมุโลทิตในบูลิ้มให้ มีการเข่นฆ่าสังหารครั้งใหญ่ต่อไป ชีวิตผู้คนในแผ่นดินย่อมประสบเภทภัยใหญ่หลวง คาดว่า นี่ก็ต้องมีไฉ่เป็นความปรารถนาของอาจารย์ผู้ล่วงลับท่าน...”

ลี้เจ็กถึงตอนนั้น ใบหน้าเฉื่อยเฉยไร้ความรู้สึก ดุจดั่งหลวงจีนนั่งวิปัสสนากัมมัฏฐาน

แต่ทว่า วาจาของแปะยืมได้ชื่อ ลี้เจ็กถึงได้ยินชัดเจนนชัดทุกถ้อยกระหรงความ และเข้าใจซึ่งกระจ่างทุกประโยค

จนบัดนี้ จึงแยมย้มกล่าว

“ประหนึ่งเป็นเพียงราตรดตีระระ ตวาดเตือนให้มีสติแจ่มใสคืนมา ข้าพเจ้าก็รู้ซึ่งแก้ไข นับแต่ต้นจนบัดนี้ มีบาปกรรมทางฆ่าฟันรุนแรงเกินไป แต่ในส่วนลึกของหัวใจข้าพเจ้า ดำเนินไปในครรลองที่ถูกต้องเที่ยงตรง เวยไม่ละอายต่อฟ้า ก้มไม่ขอขมาพสุธา เคารพตามคำสั่งสอนของปราชญ์โบราณ รู้จักแนวทางสัจย์ของจักรกตัญญูทเวทซึ่งแก้ไข พระคุณของบรรพบุรุษ ต้อง

ชดใช้ทดแทน ความแค้นของบรรพบุรุษจะต้องได้ชำระล้าง ในความนั้น อาจบางทีเป็นอันตรายเป็นแก่ชีวิต แต่ทว่า หากผู้ที่ถูกข้าพเจ้าทำร้าย ยินยอมเมื่อแผ่ใจไปครุ่นคิดแทนผู้อื่น ไหนเลยจะมีผลเฉกเช่นวันนี้ ? โลกในปัจจุบัน คนเลวร้ายมีมากมาย หากไม่สามารถอบรมให้สำนึกผิดคิดกลับตัว ก็มีแต่เช่นฆ่าสังหารให้สิ้นซาก"

แปะยิ้มได้ชื่อในตอนนั้น พร้อมตาครุ่นคิดจนแครงขมิ้ม...

เป็นความจริง วาจาสิทธิ์ลึงมาตราว่าจะพล่งพล่านตามอารมณ์อยู่บ้าง นั้นหนักในเรื่องบุญคุณความแค้นเกินไปบ้าง...

แต่ทว่า หากสำนักอาจารย์ของแปะยิ้มได้ชื่อประสบภพภัยที่สยดสยองเช่นดังละชั่วซึ่งขุนในกาลก่อน ท่านจะยินยอมเลิกละมิดำเนินหรือไม่ ?

แปะยิ้มได้ชื่อเงยหน้าขึ้นกล่าวซ้ำ ๆ

"วาจาประสมมีเหตุผลก็จริง แต่คงเกี่ยวกันกำเกี่ยวกันที่หมุ่นเวียน มิเคยผิดพลาดมาเลย ประสกลโยไม่เปิดทางชีวิตให้แก่ผู้คนสักสาย ให้ผู้นั้นไปสำนึกผิดในบาปกรรมแต่หนหลัง ชีวิตมนุษย์เรา อย่างไม่ก็ช่วงเวลาจำกัด ทุกประการในโลก ล้วนแล้วแว้งว้างดุจดั่งเป็นมายาภาพในความฝันเท่านั้น หากประสกลสามารถปลงด่านนี้ตก ก็เป็นบุญวาสนาของชีวิตทั้งหลายในแดนดิน..."

สิทธิ์ลึงเข้าใจกระจาง ที่แปะยิ้มได้ชื่อตักเตือนอธิบายซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ นี้ จดมุ่งหมายสำคัญ เป็นต้องการขอชีวิตที่เจียฮั้วบูซึ่งเป็นชีวิตดีมาราสของท่าน สิทธิ์ลึงลืมหื้มตาซ้ำ ๆ เน้นเสียงที่หนักแน่นเด็ดเดี่ยว

"ความหมายของได้ชื่อ ข้าพเจ้าเข้าใจกระจางอย่างยิ่ง แต่ทว่า ควรเชิญฮั้วบูชีวิตของท่านออกมาสละสางกับข้าพเจ้าให้แตกหักเสียแต่ตอนนี้จึงประเสริฐสุด"

ใบหน้าแปะยิ้มได้ชื่อมีเค้าเสียดายอย่างสุดซึ่งขึ้นวูบหนึ่ง

ท่านลอบทอดถอนใจ ครุ่นคิดชั่วครู่ จึงโบกมือส่งคนไปเรียกตัวที่เจีย (ฝ่ามือเหล็ก) ฮั้วบูมา

ในจิตใจเปี่ยมมูทิตาการุณย์ของแปะยิ้มได้ชื่อ แน่ใจว่าสิทธิ์ลึงต้องไม่ยอมเชื่อคำตักเตือนอธิบายของท่าน ซึ่งก็หมายความว่า การเช่นฆ่าสังหารจนเลือดนองวัดเสียวลัทธิที่น่าอนาถ ยากยิ่งจะหลีกเลี่ยงพ้นแล้ว

ในห้องแสดงวิชาบู๊ที่กว้างใหญ่ ตอนนี้อย่างวังเวงจนอึดอัดกว่าเดิม

บรรดาหลวงจีนครองจีวรสีต่าง ๆ ที่ยืนสำรวมอยู่ด้านหลังแปะยิ้มได้ซื้อ
ต่างประนมมือพริ้มตา สงบมันโดยไม่ส่งเสียงสักครั้งคำ

ใบหน้าของแต่ละรูปยิ่งขาด้านปราศจากความรู้สึกแม้สักน้อยนิด คล้าย
ดังเข้าสู่วังค์ที่เคลิบเคลิ้มลิ้มตัวแล้วก็ปาน

ลีเจ็กลิ่งนั่งสงบนิ่งบนเก้าอี้ดูขุนเขา จากสีหน้าเฉื่อยชากระด้างของ
หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ สังเกตออกว่ามีเค้าเดือดดาลไม่พอใจอยู่

มาตรว่าเค้าเดือดดาลไม่พอใจนั้น จะถูกบรรดาหลวงจีนพยายามสะกด
กลั้นไว้ภายในบึงหัวใจแล้วก็ตาม

มีเสียงฝีเท้าเบา ๆ แหว่จากไกลเป็นใกล้เข้ามาที่ตึกใหญ่นี้... พร้อมกับ
เสียงฝีเท้าที่ใกล้ทุกขณะ ใบหน้าของหลวงจีนเสียวลิ้มทุกรูป ได้เริ่มแปรเปลี่ยน
เป็นตื่นเต้นขึ้นกว่าเดิม

มีสองคนปรากฏขึ้นที่ปากประตู ผู้นำหน้าเป็นหลวงจีนครองจีวรสีเทา
รุ่มแดง ที่รับคำสั่งออกไปเมื่อครู่

ผู้ติดตามหลังถึงกับเป็นหลวงจีนชราที่หนวดเคราขาวโพลง เค้านำเครื่อง
ขมิ้นสำรวมยี่

ท่านครองจีวรสีขาวขลิบทอง เดินช้า ๆ มาที่เบื้องหน้าแปะยิ้มได้ซื้อ
เจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ ย่อกายประนมมือคารวะให้

พอร่างหลวงจีนชราแบบนี้ปรากฏ สีหน้าลีเจ็กลิ่งเปลี่ยนแปลงไปทันที
ที่แท้หลวงจีนชราไม่มีอะไรอื่น คือทิจเจีย (ฝ่ามือเหล็ก) ชั่วบุญ ที่เมื่อ
กาลก่อนเป็นยอดคนซื้อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรไปทั่วทั้งดินแดนภาคใต้ เป็น
หัวหน้าหัวพิสดารไฮว้านั่นเอง

ลีเจ็กลิ่งที่ใจสันสะท้าน เขม่นมองหน้าเหยียนด้วยความชรา เค้านัด
ทอดูจนท้อแท้ของชั่วบุญแหว่งหนึ่งไม่เป็นทาง

ตอนนั้น แปะยิ้มได้ซื้อได้ผินยิ้มกล่าว

“ประสกแซ่ลี้ แปะหุ่ย (ร้อยล้านก) ได้ซื้อรูปนี้คือผู้ที่ประสกต้องการ
หา และก็เป็นทิจเจียชั่วบุญของวงพวกนักเลงในอดีต”

กล่อมเนือบนใบหน้าลีเจ็กลิ่งกระตุกเบา ๆ ลอบถามตัวเองในใจ

‘ศัตรูคู่แค้นที่เมื่ออดีต ร่วมกำลังกันไปรุมจูโจมซื้อแปะจนทำลายโฉม

ยับเยิน บัดนี้ ถึงกับหลบเข้ามาอาศัยบารมีของสถาบันสงฆ์... หรือมันสำนึกผิด ละอายต่อบาปกรรมในหนหลังจริง ๆ ? แต่ทว่า ความอาฆาตแค้นของอาจารย์ผู้มีพระคุณ หรือจะเลิกล้มกันในสภาพนี้ได้

ใบหน้าที่หล่อเหลาของลีเจี๋ยลิ่งเปลี่ยนแปรไปมาตลอดเวลา แต่ก็เล็กน้อยจนยากที่จะสังเกตเห็นได้

ลีเจี๋ยลิ่งจมเข้าอยู่ในความคิดที่ขัดกันอย่างรุนแรง

ใบหน้าที่ถูกทำลายโฉมจนเป็นบาดแผลยับเยินของละวี่วี่ซ่งกุน (เทพเจ้าหฤโหด) ปรากฏในมโนภาพจนแจ่มชัดอีกครั้ง คร่าสิ่งเสียต่อนก่อนจะสิ้นใจ รอยยิ้มที่หดหู่รันทดในครั้งสุดท้าย คล้ายตั้งเป็นมรสมุทที่กระหน่ำอยู่ในห้วงสมอง จนปั่นป่วนอย่างยิ่ง

แต่ทว่า ในห้วงสมองที่ปั่นป่วนด้วยความเจ็บช้ำและเคียดแค้น ได้ปรากฏใบหน้าซารากาพมีรอยย่นซับซ้อนขึ้นมาอีกผู้หนึ่ง

เป็นใบหน้าที่ท้อแท้ทอดอาลัยอย่างยิ่ง คล้ายตั้งเป็นคนที่ผ่านความทุกข์ทรมานเศร้ารันทดของชีวิตเป็นเวลายาวนานก็ปาน

และแล้วภาพได้สลายหายไป กลายเป็นภาพที่ว้าวุ่นแวว เครื่องขรีมและขลัง

นั่นเป็นโบสถ์ที่กว้างใหญ่วังเวง เงาม่างโดดเด่นเดียวดายสายหนึ่งคุกเข่าอยู่บนอาสนะ เคาะไม้บั๊กฮือ (ไม้เคาะเวลาสวดมนต์ของหลวงจีน) โคมริบหรี่ ใบลานเหลือืองขีด ผสานกับเสียง ปิก ปิก ที่โดดเด่น กล้ายตั้งระบายเรื่องอันใด ? สำนึกผิดเรื่องอันใดอยู่ ?

เหนือซิมออกจากหน้าผากลีเจี๋ยลิ่งเป็นเส้นสาย ตะเกียกตะกายดิ้นรนต่อสู้กับความคิดที่ขัดกันอย่างรุนแรงจนสุดกำลัง

สายตาหลายสิบคู่ของบรรพชิตและฆราวาสในห้องโถงใหญ่ คล้ายตั้งเป็นกระบี่คมกริบจ้องมองที่ลีเจี๋ยลิ่งแน่วแน่

รอบข้างยังคงเงียบวังเวง

ไม่มีผู้ใดต้องการทำลายบรรยากาศที่เงียบสงบนี้โดยเป็นผู้เอ่ยปากก่อนทันใดนั้น ลีเจี๋ยลิ่งตกลงใจได้เด็ดเดี่ยว

นั่นเป็นการผ่านความเผ่าไหม้ที่ทรมาน ระหว่างจิตใต้สำนึก มโนธรรม

และเพลิงแค้น จึงสามารถตกลงใจได้

แต่ทว่า ในขณะที่เงยหน้าจะเอ่ยปากนั้น

หลวงจีนธารครองจีวรขาวลืบทองที่ยืนอยู่ด้านหลังแปะยิ้มได้ซื้อ พลัน
สืบท้าออกมาก้าวหนึ่ง

ร่างผอมสูงของท่าน เน้นใบหน้าที่ดำสนิทขาด้านจนน่าหวาดหวั่นยาเกรง
กว่าเดิม

ท่านปรนนิมมือให้แปะยิ้มได้ซื้อแล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

“น่อมเรียนซือเฮียเจ้าสำนัก ดูท่าทีตอนนี้ ประสกลีเจ้าตั้งยังมีความ
ลำบากยากใจได้อยู่ คล้ายยังไม่ยินยอมปล่อยแปะห่วยซื้อดีที่สำนักผิดแล้ว...
พุทธองค์ของเราตรัสไว้ ‘วางศาสตราอาวุธเป็นอรหันต์ได้ทันที’ หันใจสู่คุณ
งามความดี ต่างเป็นจิตใจของพระสงฆ์ แต่ทว่า ประสกลีเจ้าถึงที่ไล่ล่าสังหาร
จนสิ้นซากเยี่ยงนี้ สำนักเสียวลิ้มยี่ของเราเปิดเผยห้าวหาญอยู่เสมอมา มีพฤติ-
การนี้ไม่ละอายต่อฟ้าดิน หรือจะว่า ยังต้องให้ทั้งสูงทั้งต่ำของวัดเรา คุณเขา
วิงวอนต่อประสกลีเจ้าถึงได้ ?”

หลวงจีนผอมสูงเฝ้าหน้าเคร่งเครียดผู้นี้คือแปะช่วยได้ซื้อ ซึ่งมีตำแหน่ง
เพียงรองกว่าเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่แปะยิ้มได้ซื้อผู้เป็นซือเฮียเท่านั้น

วาจานี้ของแปะช่วยได้ซื้อพอกล่าวมา สีหน้าศิษย์เสียวลิ้มยี่ต่างเปลี่ยน
แปรเป็นขุนเคืองขึ้นทันที

หลวงจีนรูปกายสูงใหญ่ใบหน้าปลั่งปลั่ง หนวดเคราขาวโพล่งที่ยืนอยู่
ขวามือของแปะยิ้มได้ซื้อ ตอนนี้ก็ก้าวออกมาส่งเสียงก้องกังวาน

“น่อมเรียนเจ้าสำนัก วาจาของแปะช่วยซือเฮียเมื่อครู ตรงกับใจของ
อาตมาพอดี แนนั่นปึงอาละวาดในแผ่นดินอย่างไธหังล้าพอง ยิ่งมิได้เห็นเสียว-
ลิ้มยี่เรามีคำในสายตา บัดนี้ ถึงกับบุกรุกเข้ามาในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของวัด
เรา ด้วยที่ไธหัดเหี้ยมดุร้าย ยิ่งคิดจะอาศัยอวิชชาที่ฝึกปรือมา หยามสำนัก
เสียวลิ้มยี่เราให้อับยศอดสู หากแน้นปล่อยให้มาและไปตามความพอใจ เชื้อสาย
เสียวลิ้มยี่ของเรา ต่อแต่นี้ยังจะแบกหน้าไธไปเป็นผู้นำบุลิ้มฝ้ายธัมมะได้อีก ?”

หลวงจีนธารรูปกายสูงใหญ่นี้คือแปะเสียงได้ซื้อซึ่งมีตำแหน่งเป็นหัวหน้า
หอไตร

เมื่อกล่าวเสียงก้องกังวานจบคำแล้ว ถลึงตาด้วยความเดือดดาล จ้องมองพวกลีเจ็กลิ่งแว่นิ่ง

ตอนนั้น คิษย์ทั้งปวงของเสียวลี้มียืนในห้องต่างมีความเคลื่อนไหวเบา ๆ ขึ้นแล้ว

ลีเจ็กลิ่งพลันหัวร่อก้องกังวาน ทรงกายขึ้นช้า ๆ

เสียงหัวร่อของลีเจ็กลิ่งเริ่มกราดเกรี้ยวขึ้นทีละน้อยตามร่างที่ทรงขึ้นจากเก้าอี้ คุงกับลมหิมะทางภายนอกกระโชกเข้ามาที่บาน

ในความเย็นเยียบ ยังมีความอ่ำมึดแผ่อยู่อย่างรุนแรง

เมื่อเสียงหัวร่อพลันชะงักลง ลีเจ็กลิ่งได้ส่งเสียงที่ยิ่งเย็นชากล่าว

"ที่ข้าพเจ้ามาคารวะวัดท่านครานี้ ความจริงมาด้วยจิตใจศรัทธาที่บริสุทธิ์ เมื่อครูได้รับคำอบรมสั่งสอนจากเจ้าอาวาสวัดท่าน เป็นต้นต้นซึ่งใจสุดแสน และกับความอาฆาตแค้นระหว่างที่เจ็ยฮั่วบู๊กับซือแป๋ผู้ล่วงลับในกาลก่อน ก็ได้ลอบตกลงใจแล้ว แต่ทว่าคาดคิดไม่ถึง ได้ซื้อทั้งหลายในวัดท่าน ถึงกับปาเถื่อนดูร้ายปานนี้ และยังกล้าหยามถึงแน้วนังของข้าพเจ้า บัดนี้การตกลงใจนั้นของข้าพเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง แต่ทว่า กลับจะต้องรอคอยรับการสอนจากได้ซื้อทั้งหลายแล้ว หากยังมีลมหายใจอยู่ จึงบอกการตกลงใจนั้นไปก็ไม่สาย"

ที่เห็นเมื่อครูลีเจ็กลิ่งได้ตกลงใจ ในสภาพที่แม้เจ็บช้ำรันทด แต่ก็ปลอบปล้ำประโลมใจอย่างยิ่ง

นั่นคือ ยินยอมวันหน้าหาโอกาสกลับแน้วนังก็ที่ภูเขายี่ชว คุกเข้าขอรับโทษกับฮวงซุ้ยของซือแป๋ผู้มีพระคุณ เพราะไม่อาจหักใจอ่ำมึดมาลงโทษต่อชายชราที่บัดนี้สำนึกผิดจนมีริ้วรอยทั่วใบหน้า

กับชายชราที่กลับใจสู่ความดีงามเช่นนี้มาหลังโลหิต ต้องเป็นบาปกรรมชั่วร้ายอย่างผู้คนที่หลายสยดสยองซึ่งซัง

แต่แม้ลีเจ็กลิ่งตัดสินใจเช่นนั้น แป๊ะช่วยได้ซื้อมินสี่แย่งกร้าวพระนางกลับไม่ยินยอมให้ลีเจ็กลิ่งมีโอกาสว่ากล่าวก่อน

แน่นอน ด้วยจิตใจที่เกรงกร้าวพระนางของลีเจ็กลิ่ง ย่อมไม่ยินยอมจะมาอธิบายในสถานการณ์เช่นนี้ เพื่อมิต้องเป็นชนวนให้วันหน้ามีการบิดเบือน ว่าลีเจ็กลิ่งหวาดกลัวสำนักเสียวลี้มียี่

แปะยิ้มได้ซื้อที่เป็นเจ้าอาวาสเปี่ยมปรีดิ์ธรรม มาตราว่าจากสีหน้าเมื่อ
ครูชูลี้เง็กถึง พอจะสังเกตความในใจออกได้บ้าง

แต่ทว่า ท่านตอนนี้ยังสามารถกล่าวอะไร ?

ท่านจะสามารถวาดห้ามวาจาของซื้อตักกลางคัน ?

จะสามารถสยบความพลุ่งพล่านดาลเดือดของศิษย์ทั้งหลายในห้องโถง
โดยไม่คำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นในตอนหลัง ?

และจนบัดนี้ ลี้เง็กยังมีได้บอกการตกลงใจออกมาเลย

ใบหน้าของแปะยิ้มได้ซื้อมีเค้าระอึกระอวนอย่างยิ่งขึ้นเป็นคราแรก

ส่วนทิจัยฮัวบูในอดีต ที่ปัจจุบันเป็นแปะห่วยได้ซื้อยิ่งพลุ่งพล่านจน
หนวดเคราสั่นสะท้าน กล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกบิดเบี้ยว ยืนตะลึงลานอยู่
กับที่นั้น

ตอนนี้ ท่านจมอยู่ในวังวนที่ลึกล้ำ เจ็บซ้ำสาหัสยิ่ง

ตอนนั้น แปะช่วยได้ซื้อที่มีสีหน้าเกรี้ยวได้ก้มศีรษะต่ำลงไปแล้ว
แสดงแน่วแน่ ท่านพลุ่งพล่านดาลเดือดยิ่งนัก แต่ขัดอยู่ที่มีชื่อเฮียเจ้าสำนักอยู่
ด้วย ไม่กล้าหันหันเกินไป

ตอนนั้น ตัวลักรุ่นเจี๋ยพลันผุดลุกขึ้นด้วยโทสะจนลมหายใจถี่เร็ว ทรวง
อกสะท้อนขึ้นลงรุนแรงกว่าธรรมดา

ที่ลี้เง็กถึงครุ่นคิดเมื่อครู ท่านพอจะดูออกได้แล้ว และยอดฝีมือผู้มีลึ้มที่
แม้วัยชราจิตใจยังกล้าแข็งรื้อแรงผู้นี้ ยังมีความเลื่อมใสนับถือจิตใจกว้างขวาง
เปี่ยมโอฬารกรรมของลี้เง็กยิ่งนัก

แต่วัดเสียวลิมี่ที่พลันมาก่อความหาเรื่อง กลับทำลายสถานการณ์ให้เลว
ร้ายลงไปทันที ไหนเลยไม่กระตุ้นโทสะของผู้เฒ่าท่านนี้จนเดือดดาลปานภูเขาไฟ
ระเบิด

พร้อมกันนั้น ประท้วงแทนลี้เง็กอยู่ในใจ

เมื่อทรงกายแล้วพยายามสะกดกลั่นความเดือดดาลไว้ ส่งเสียงก้อง
กังวาน

“ได้ซื้อทั้งหลาย ความจริงที่ลี้ปังจืมาเยี่ยมวัดท่านครานี้ เพื่อปฏิบัติตาม
คำหนดหมายสามปีของท่าน มิได้เกี่ยวข้องกับเล่าฮิวเลย เล่าฮิวเพียงแต่บังเอิญ

ผ่านมาแล้วสมทบด้วยเท่านั้น ต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวเล่าขานมิได้เห็นกับตา แต่ก็เคยได้ยินข่าวอยู่บ้าง”

หยุดกวาดตามองผู้คนรอบข้าง เน้นเสียงหนัก ๆ ต่อไป

“ลี้ปั้งจู๊ล้างแค้นแทนอาจารย์ มิใช่เป็นเรื่องราวใดไม่ถูกต้อง บัดนี้ มิว่าลี้ปั้งจู๊จะมีการตกลงใจต่อเรื่องราวคราวนี้สถานใด แต่ก่อนวาจาลี้ปั้งจู๊ยังมีได้แปลงไป วัดท่านก็มาตั้งที่ท่าเช่นนี้ ออกจะเป็นที่ผู้คนต้องดูแลกันไปแล้ว...”

วาจาตัวลักจุนเจียมมีทันขาดคำ ชิกซัวะเกี่ยมไว้วุ่นน้ำขึ้นก็ได้ผลลุกขึ้นกล่าวอย่างโอหัง

“ได้ชื่อทั้งหลายของวัดท่าน ไม่แยกแยะผิดถูกชั่วดีปานนี้ อาศัยอำนาจมากுகามผู้คน เมื่อครูเปะเสียงได้ชื่อยิ่งก้าวร้าวมาเหยียดหยามทั้งสูงทั้งต่ำของเนฮันปั้ง ผู้แซ่ไว้วีที่ต่ำด้อยด้อยปัญญา ยังต้องขอรับการสอนจากเปะเสียงได้ชื่อสักครั้ง”

บ ท ที่ 43

อานุกาพย์มทูต

แปะเสียงได้ซื้อที่หน้าแดงปลั่งปลั่งดังทาร์ก พอได้ยิน
คำท้าทายของโจรน้ำอุ่น พลันลืมตากลมกว้าง เคราขาวพลัว
ไสว ด้วยที่ท่าที่อาจหาญุดันยิ่ง

แต่ทว่า เหลือบมองเจ้าสำนักแวบหนึ่งแล้วพยายามสะกดกลั้นเพลิง
โทสะไว้

ตอนนั้น แปะยิ้มได้ซื้อที่เป็นเจ้าสำนัก มีสีหน้าเครียดลงกว่าเดิม หัน
ไปกลิ้งจ้องแปะช่วยแปะเสียงได้ซื้อทั้งสองด้วยโทสะแวบหนึ่งแล้ว เน้นเสียง
หนัก ๆ

“วาจาของประสกแซ่เล็กกับแซ่โจรทั้งสอง ยังขอให้คิดเห็นครอบคลุม
ในส่วนรวมที่กว้างใหญ่ไว้ หากศิษย์สำนักเรากับพรรคท่านเกิดปะทะ ยังต้อง
บันดาลให้บู๊ลิ้มมีมหันตภัยที่ร้ายแรง ซึ่งย่อมมิใช่เป็นความปรารถนาของพวก
เราทั้งสองฝ่าย...”

พวกสี่เง็กถึงมีทันตอบโต้ อยู่ได้ถ้วนที่มู่ทะลุุดันไร้ความคิด พลันผุดลุก
ขึ้นตะเบ็งเสียงดัง ๆ

“แปะยิ้มได้ซื้อ มาตราว่ามีใช่เป็นความต้องการของทั้งสองฝ่ายจริง ๆ แต่ศิษย์วัดท่านถือดีมีพวกมากเข้าคุกคามผู้คน จนกล่าววาก้าวร้าวสามทวาเยียงนี้ หรือเป็นพฤติกรรมเคยชินของวัดเสียวลิมย์ท่าน ?”

วาจານี้ของยูได้จวันพอเปล่งไป ตัวลักจุนเจ็ยต้องลอบร้องย่าแยะในใจทันที ยังมิทันหันไปตวาดต่าหนี ศิษย์เสียวลิมย์ทั้งหลายก็พากันส่งเสียงจนแข็งแ่งจอแฉ ล้วนเดือดดาลคลั่งแค้นจนหน้าแดงฉานคอเบ่งพอง

กระทั้งแปะยิ้มได้ซื้อที่เป็นหลวงจีนอาวุโสสูง ตบะสมาธิหนักแน่น กล้าแข็ง ยังอดมิสีหน้าแปรเปลี่ยนไปวูบมิได้

ลีเจ็กลิ่งแม้รู้สึก วาจาของยูได้จวันออกจะฉิกหน้าและทำทหายฝ่ายตรงข้ามเกินไป แต่เปล่งออกจากปากแล้ว ตนยังทำอย่างไรได้ ?

ดังนั้นเอง จึงยืนแน่วนิ่งมิส่งเสียง สงบรอดูเหตุการณ์ที่จะคืบหน้าต่อไป
ตอนนั้น แปะช่วยได้ซื้อที่หน้าเคร่งเครียดด่าคล่ำ ยิ่งกระด้างเย็นชาดั่งพอกด้วยน้ำแข็ง หันไปประณมมือให้แปะยิ้มได้ซื้อแล้วหันมากล่าวกับยูได้จวัน

“ประสกแซ่ยู อาศัยวาจาเมื่อครู่ของท่าน ได้แสดงแนชัด มิเห็นสำนักเสียวลิมย์ของพวกเราอยู่ในสายตา เยียงนี้ประเสริฐยิ่ง ลักครู่อาตมาจะต้องขอรับการสอนยอดฝีมือสูงส่งของประสกสักหลายกระบวนท่า เพื่อจะได้ดูให้แนกแกใจ ประสกถือติกระไรจึงโอหังบังอาจถึงปานนี้ ?”

ตอนนั้น ห่องใหญ่อบอวลไปด้วยกลิ่นอายของความอ่ำมหิตตุดัน ทั้งสองฝ่ายต่างคล้ายเป็นเกาทัณฑ์ที่ถูกนำวสุดล้ำ เพียงแต่จะต้องวูบก็แตกหักได้ทันที

แปะยิ้มได้ซื้อเบิ่งตาขึ้นจนประกายพุ่งเป็นลำ กวาดตามองรอบข้าง คิ้วขาวราวปูยฝ้ายของท่านสั่นระริกแล้วขมวดแบบแน่น

ตอนนี้ ทั้งสองฝ่ายต่างเดือดดาลทะยานใจถึงขีดสุด และมีใช่เป็นกำลังของผู้ใดจะสามารถสะกดบังคับได้อีกด้วย !

อย่าว่าแต่การต่อสู้ที่อ่ำมหิตตุดันนี้จำเป็นต้องเกิดขึ้น มิใช่เพียงเพราะเกี่ยวกับทิเจ็ยฮั้วบูฉินเดียวเท่านั้น ยิ่งกระทบกระเทือนถึงเกียรติภูมิของสำนักเสียวลิมย์ในยุทธจักรวันหน้าอีกด้วย

ที่แปะยิ้มได้ซื้อกังวลที่สุดในตอนนี้ คือจะต้องใช้วิธีใดมาจัดการต่อชนวนระเบิดที่ถูกจุดจนลุกขึ้น ให้เป็นการปะทะที่ไม่มีผลยหาหน้าหนักหนาสาหัส จน

กลายเป็นเสียลืมนี่ต้องปะทะกับแนฐันปัง ซึ่งเยี่ยงนั้น มิว่าฝ่ายใดได้ชัย ก็ต้องบอบช้ำเป็นเวลานานปีทีเดียว

ลี้เง็กจึงจับตามองแปะยืมได้ซื้อแน่วหนึ่ง ตอนนั้นพอจะเดาความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของหลวงจีนอาวโศสูงรูปนี้ออกอยู่บ้างแล้ว

ลี้เง็กจึงก้าวช้า ๆ ไป การจะให้แปะยืมได้ซื้อจนจรดพื้นแล้วกล่าว

“จิตใจเปี่ยมมฤตดาการุณย์ของได้ซื้อ เป็นที่ข้าพเจ้าเคารพนับถืออย่างยิ่ง แต่สถานการณ์ของตอนนี้ไม่อนุญาตให้ฝ่ายใดถดถอยก่อนได้ สำนักท่านเพราะเกียรติภูมิในอดีต ข้าพเจ้าก็ต้องรักษาชื่อเสียงที่ปรมาจารย์สะสมไว้ บัดนี้ ในความเห็นของข้าพเจ้า ทางวัดท่านและคนของพรรคเรา พอจะมาประลองในสภาพที่ไม่ต้องมีโลหิตหลั่งไหล มิทราบได้ซื้อมีความคิดเห็นอย่างไร ?”

แปะยืมได้ซื้อพอได้ฟัง เหลือบมองลี้เง็กด้วยความหมายอันลึกซึ้งแวบหนึ่ง

ในสายตาแวบนี้ ได้แฝงความเข้าใจและชื่นชมอย่างสูงส่ง

มนุษย์เรา นอกจากอสูรร้ายที่มีสันดานชมชอบเช่นฆ่าสังหารแล้ว มีผู้ใดชมชอบเรื่องการหลั่งโลหิต ?

ตอนนั้น แปะยืมได้ซื้อผงกศีรษะแยมยืมกล่าว

“เยี่ยงนี้ประเสริฐสุด ทั้งสองฝ่ายพอจะถือโอกาสนี้ประลองฝีมือสักครา ดูว่าฝ่ายใดสูงส่งเจนนัดกว่า”

แปะช่วยได้ซื้อกลับแค้นหัวร่อกล่าว

“และก็พอจะทราบ วิชามาตรฐานของบู๊ลิ้มยอดเยี่ยม หรือวิชาของพวกมารจะโดดเด่น”

ลี้หน่ำลี้เง็กจึงแปรเปลี่ยนทันที แต่นิ่งอึ้งไว้มิตอบโต้ เพียงยิ้มเล็กน้อยเท่านั้น

ไฉนน้ำอุ่นแค้นหัวร่อสวนคำไป

“ซิกซะเยียมไฉนน้ำอุ่นแห้งไฉนไฉ้ ขอรับคำสั่งออกต่อสู้เป็นครั้งแรก เพื่อรับคำสอนจากไม้ตายของสำนักมาตรฐานจากแปะช่วยได้ซื้อสักหลายกระบวณท่า”

แปะช่วยได้ซื้อเลิกคิ้วสูง หัวร่ออย่างโอหังกล่าว

“ประเสริฐมาก อาตมาก็ตั้งใจจะขอรับการสอนจากประสภแซ่ไฉวอยู่

นานแล้ว..."

ตอนนั้น คิษย์เสียวลิมย์ได้กระจายออกยืนทั้งสี่ด้าน

เปะยืมได้ซื้อกับลีเง็กสิงพากันมานั่งเก้าอี้ตัวเดิมอีกครั้ง

แต่ทว่า ทั้งสองจ้องมองกึ่งกลางห้องโถงด้วยจิตใจตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง

ทันใดนั้น ขณะเปะช่วยได้ซื้อสาวเท้าออกไป พลันมีเงาร่างสายหนึ่ง

โฉบควับเข้ามาก่อน

ผู้นี้ก็ครองจีวรสีขาวยลิบทอง รูปร่างผอมแห้งเหลือหนังหุ้มกระดูก
วัยสูงกว่าหกสิบปีแล้ว

ที่บันดาลให้ผู้คนยิ่งตระหนก คือหว่างคิ้วของท่านมีไฟแดงโตประมาณ
นิ้วก้อยอยู่เม็ดหนึ่ง

หลวงจีนรูปนี้พอปรากฏตัว ประนมมือกล่าวกับเปะช่วยได้ซื้อ

"เปะช่วยซื้อเยี่ย โปรดพักผ่อนสักครู่ก่อน รอบนี้ให้อาตมาออกต่อสู้
รับทราบสุดยอดวิชาของสำนักโจ้วไ้จากประสภแก้ไข้ลักหลายกระบวนท่า"

ลีเง็กสิงพอเห็นหลวงจีนรูปนี้ หัวใจก็ต้องสะท้านเบา ๆ

เนื่องเพราะไฟแดงที่หว่างคิ้วของท่าน ได้บอกแก่ผู้คนโดยกระจ่าง ท่าน
คือหัวหน้าตึกลงทัณฑ์ของสำนักเสียวลิมย์ ที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือในบู๊ลิ้ม
ฉายาฮ้วยก็ทิด้า (ไฟโลหิตขวัญเหล็ก) เจ็กโก้วเจ็ง (หลวงจีนโดดเดี่ยว) แต่ใน
วัดมีฉายาเปะคงได้ซื้อ

ใบหน้าที่เคร่งเครียดเย็นชาของเปะช่วยได้ซื้อคล้ายตั้งเป็นหมอกที่ถูก
แสงอาทิตย์ขับไล่ ถึงกับมีรอยยิ้มเล็กน้อยมาได้ แล้วผงกศีรษะอนุญาต

"ก็ได้ ซื้อตั้งระวังตัวด้วย"

จบคำถอยซ้ำ ๆ ออกจากนอกวงไป

เปะช่วยได้ซื้อทราบ ความสูงส่งในพลังฝีมือของซื้อตั้งรูปนี้ ต้องไม่
ด้อยกว่าท่านเด็ดขาด จึงวางใจเป็นอย่างยิ่ง

โจ้วน้ำฮุ้นแน้มยิ้มอย่างสง่า ขณะจะสาวเท้า ู่ได้รั้ววันที่ข้างกายปล้นหัน
มาคารวะส่งเสียง

"เรียนแข็งตั้งจู รอบนี้มอบให้เราอยู่ขวบลงต่อสู้ก่อน"

โจ้วน้ำฮุ้นขมวดคิ้วด้วยความลังเลทันที เนื่องเพราะทราบ ฮ้วยก็ทิด้า

(ไฟล์โลหิตขวัญเหล็ก) เจ็กโก้วเจ็ง (หลวงจีนโตคนเดียว) นี่ มีพลังฝีมือที่สูงจน
น่ากลัวอยู่ได้วันนี้อาจรับได้

และหากเป็นตัวเองลงมือ พอดีเป็นการใช้ตำแหน่งหัวหน้าตึกลงทัณฑ์
ของพรรคแนฮั่นปึง มาประลองความสูงต่ำกับหัวหน้าตึกลงทัณฑ์ของวัดเสียว-
ลิ้มยี่ มีว่าผู้ใดมีชัยฝ่ายแพ้ทั้งสองฝ่ายที่มีชื่อทัดเทียมกัน มีอาจยกขึ้นชมใน
กันและกันได้

แต่ทว่า ยู้ไต้วันผลุนผลันมาชิงต่อสู้ก่อน หากมันพลาดพลั้ง โย
มิใช่สยบความฮึกเหิมของแนฮั่นปึงลง

ไ้วันน้ำขึ้นเข้าใจกระจ่าง การมีชัยฝ่ายแพ้ของผลการต่อสู้คราวนี้ มิเพียง
จะเกี่ยวพันถึงเกียรติภูมิและความอับยศของคู่ต่อสู้เท่านั้น ยังกระทบกระเทือน
ถึงเกียรติภูมิของทั้งสองฝ่ายอีกด้วย

แต่ทว่า ยู้ไต้วันส่งเสียงมาแล้ว ไ้วันเลยจะห้ามได้ ? เพราะกับเป็น
การฝึกหัดยู้ไต้วันให้อภัยศอตสุ ในความหมายที่มีฝีมือด้อยกว่าฝ่ายตรงข้าม
มีอาจปล่อยให้ออกไปต่อสู้ได้

ลี้เจ็กกิ้งกับตัวลักจุนเจี้ยพากันตระหนกจนใจสะท้าน แต่ทว่า มีปล่อย
ให้ความรู้สึกปรากฏบนสีหน้า

ตอนนั้น ไ้วันน้ำขึ้นยิ้มแล้วกล่าวเบา ๆ

“อยู่ชู่ฮวบ ฮ้วยก็ที่ดีผู้นี้ ยากจะแตะต้องต่อแย โปรตระวังตัวไว้ให้มาก
ด้วย”

ยู้ไต้วันรับคำ เดินยึดดอกเช็ดหน้าออกไปอย่างอาจหาญ

ตอนนั้น ฮ้วยก็ที่ดีประนมมือเสมอออก คารวะให้แล้วส่งเสียง

“ยากนักที่อยู่ชู่ฮวบประทานการสั่งสอน อาตมาขอคารวะแล้ว”

จบคำถอยหลังไปสามก้าว สองฝ่ายมอลดต่ำเล็กน้อย เท้าแยกห่างจากกัน
เกร็งลมปรารถนผืนไว้ในท้อง ตั้งสมาธิจิตใจหนักแน่นเด็ดเดี่ยวจนคล้ายขุนเขา
อันมั่นคง นั่นคือท่าแห่งท่าแรกเริ่มของแปะโป่วซิงคั้ง (หมัดเทพยดาร้อยก้าว) หนึ่งใน
ในเจ็ดสิบสองสุดยอดวิชาสำนักเสียวลิ้มยี่

ยู้ไต้วันแม้มุทะลุ แต่พลังฝีมือก็ได้รับการถ่ายทอดจากตัวลักจุนเจี้ย
มาจนหมดสิ้น

เมื่อเปะคงได้ซื้อทำทำเยี่ยงนั้นขึ้นมา อยู่ได้วันก็ทราบกระจ่างทันที
ดังนั้น อยู่ได้วันवादเสียงก็ก้องกังวาน
“หลวงจีนใหญ่ระวัง ข้าพเจ้าล่วงเกินแล้ว”

เสียงดังร่างปราดเข้าไปดั่งสายฟ้า พร้อมกันนั้นพลิกฝ่ามือกระแทก
พลังที่สนั่นหวั่นไหว จูโจมเก้าฝ่ามือสามเท้าด้วยความรวดเร็วปานดอกไม้ไฟ

เปะคงได้ซื้อแค้นเสียงเบา ๆ ไม่ถอยกลับรุกเข้าหา สองฝ่ามือฟาดสลับ
ซับซ้อนดุจสายฟ้าคะนองฝน พริบตาหนึ่ง ได้กลับเจ็ดเท่าสิบสามฝ่ามือ

เงาคนพลุกพล่านสับสน พลังฝ่ามือดั่งสะเทือนเลื่อนลั่นปานพายุกระหน่ำ
อยู่ได้วันถูกคุกคามจนต้องถอยร่นไปไกลกว่าห้าเชียว

เปะคงได้ซื้อติดตามมาดุจเป็นเงาร่าง โหมสามกระบวนท่าซ้อน ๆ จน
อยู่ได้วันต้องต้านซ้ายหลบขวา ถอยกรูด ๆ อยู่ตลอดเวลา

เปะคงได้ซื้อवादก้องอีกครั้ง ร่างคล้ายปลาน้อยในสายธาร โฉบแลบ
อยู่รอบข้างอยู่ได้วันทั้งซ้ายขวาน้ำหลัง ฝ่ามือกระหน่ำเท้าเตะถีบ ทุกกระบวน
ท่าล้วนคล้ายน้ำตกที่โกรกไหล ติดต่อกันไม่หยุดยั้งขาดตอน

ทันใดนั้น ได้ยืนอยู่ได้วันคำรามด้วยโทสะ ทะยานขึ้น ๆ ลง ๆ รวดเร็ว
กระบวนท่าฝ่ามือก็แปรเปลี่ยนจากเดิม โดยฟาดติดต่อกันออกมาบ้าง

แต่ละฝ่ามือที่โหมไป ล้วนพุ่มเทกำลังภายในหมดสิ้น พลังจึงสะเทือน
เลื่อนลั่นปานมรสุมคลื่นคลั่ง เป็นที่น่าหวาดหวั่นสยของขวัญยิ่งนัก

นั่นคือเพ็กเล็กเจ็ย (ฝ่ามืออสนีบาต) ที่มีชื่อเกรียงไกรไปทั่วแผ่นดิน
ถูกระดมออกมาจนสุดสิ้นเร็วแรงแล้ว

เงาร่างสองคนในวงต่อสู้ ยิ่งรุกรบตีโต้ยิ่งรวดเร็ว จนตอนหลัง เพียง
เห็นเงาจาง ๆ สองสาย พุ่งฉวัดเฉวียนอยู่ในห้องโถงใหญ่เท่านั้น

พลังที่กระจัดกระจายออกมา หนักหน่วงดุร้ายปานพายุโหมทำลาย
ผู้ที่อยู่ใกล้รู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก

ลี้เจ็กลิ่งพริ้มตาเล็กน้อย ดวงตาที่ถูกพริ้มจนพริ้วกลับมีประกายแวววาว
นำหวาดหวั่นพุ่งวาบออกมา

ลี้เจ็กลิ่งที่เห็นสภาพการต่อสู้แล้ว ต้องลอบทอดถอนใจเบา ๆ

ตัวลี้เจ็กลิ่งที่กังวลความปลอดภัยของศิษย์รัก เข้มมองสภาพการต่อสู้

แว่นมึง สองมือกำหมัดแน่นแน่น ลมหายใจกระชั้นถี่เร็ว ศีรษะที่ล้านเลี่ยนมี
เหงื่อซึมลงมาเป็นเส้นสาย คำนึงในใจ

‘ดูท่าที ได้วันแน่จะไม่ถึงกับพ่ายแพ้ในเวลาสั้น ๆ แต่ทว่า...ในที่สุดมัน
ยังไม่อาจรับมือช่วยก็ที่จำเปะคงได้ซื้อได้...’

ขณะเวลานั้น คู่ต่อสู้ได้หักหาญกันไปรื้อยกกว่ากระบวนท่าแล้ว

เปะคงได้ซื้อยืงต่อสู้ยืงรวดเร็ว พลังฝ่ามือก็ยืงนานยืงกราดเกรี้ยว นับ
ว่าไม่อาจแยกแยะท่าร่างที่เคลื่อนไหว กระหน่ำฝ่ามือออกไปมากน้อยเท่าใดกัน
อีกแล้ว

อยู่ได้วันในตอนนั้น เหงื่อกาฟแตกโสมร่างดั่งฝนสาดซัด

แต่ทว่า มันปักหลักยืนมั่นกับพื้น สองแขนกวัดแกว่งแคล่วคล่องว่องไว
แต่ละฝ่ามือที่ฟาดไป เป็นต้องตวาดสุดเสียงขึ้นคราหนึ่ง

เสียงตวาดดังขึ้นพร้อมพลังฝ่ามือที่คล้ายฟ้าร้อง ผนึกขึ้นเป็นอาณาภาพที่
นำทวาดหวั่นขวัญผ่อ

อย่างเชื่องช้า ทั้งสองประมือกันกว่าหนึ่งร้อยท่าสิบกระบวนท่าแล้ว

ตอนนั้น ท่าร่างของยูได้วันไม่แคล่วคล่องปราดเปรียวดังแรกเริ่มอีก ใบ
หน้าแดงฉานปานขลุ่ยโลหิต เสียงหอบหายใจแผ่วอยู่ไกลกว่าสี่วาจะได้ยินถนัด
ชัดเจน... มาตรการยูได้วันจะพยายามสะกดคลื่นไวจันเต็มที่แล้วก็ตาม

ตอนนั้น ใบหน้าของหลวงจีนเสียวลุ่มต่ำมีรอยยิ้มที่กระหิ่ยมภาคภูมิ
ขึ้นมาแล้ว

ทั้งปวงต่างสงบรอคอยชัยชนะที่จะได้มาจากมือเปะคงได้ซื้อในเวลาอัน
สั้นนี้

กระทั่งใบหน้าของเปะยืมได้ซื้อผู้เป็นเจ้าของสำนักยังมีรอยยิ้มโดยไม่รู้ตัว

ใช่แล้ว มิว่าผู้ใดในแผ่นดิน มิว่าจะเป็นผู้ซัดซาสมตะปานใด ย่อมหวัง
จะได้รับเกียรติที่สูงส่ง และชิงชิงการพ่ายแพ้ โดยเฉพาะชนชาวบู๊ลิ้ม เกียรติ
ยังมีความสำคัญกว่าชีวิตเสียอีก

บัดนี้ ท่าร่างของเปะคงได้ซื้อยืงเร็วจนคล้ายเป็นสายฟ้าแลบอยู่แปลบ
ปลามแล้ว

ท่านคล้ายมิรู้สึกเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าตลอดกาลเลยก็ปาน ความหนัก

หลวงขุนแรงของพลึงหมัดแปะไปวซึ่งคั่ง กราดเกรี้ยวจนถึงระดับยูได้จวันยากจะ
ต่อต้านได้

ทันใดนั้น แปะคงได้ซื้อตวาดก้อง ร่างพุ่งควับขึ้นอากาศ จากนั้น
กลายเป็นกระเรียนหมึมา ลอยละลือออกไปไกลกว่าสองวา จึงพุ่งลงทรงกาย
กับพื้น

พร้อมกับเสียงตวาดของท่าน ยูได้จวันเซดลาออกมาหำก่าวจึงตั้งหลักได้
เลื้อหนั่งแพะของยูได้จวัน ปราบฎรอยฝ่ามือที่กระจำงขัดประทับอยู่
ข้างหนึ่ง

แปะคงได้ซื้อประนมมือเสมอออก ถอยหลังช้า ๆ ด้วยสีหน้ากระด้าง
เย็นชา มีส่งเสียงแมสักรั้งคำ

ท่านรู้สึกอึดอัดยินดีเป็นยิ่งนัก เนื่องเพราะภายใต้ฝีมือของท่าน มิทราบ
พิชิตยอดคนบูลิ้มที่มีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรไปมากน้อยเท่าใดแล้ว

เกียรติภูมิเยี่ยงนี้ สำหรับกับท่านแล้ว ไม่มีคุณค่าให้อวดโอ้อีกมากนัก
เท่าใดนัก

แต่ทว่า ยูได้จวันเล่า ? ตอนนี้งเกิดความเจ็บช้ำเสียใจสุดทนทานได้
หลังจากออกสู่บูลิ้ม แม่เคยประสบความพ่ายแพ้มาหลายครั้ง แต่ทว่า
มีเคยลำบากยากใจ อับยศอดสูเช่นดังตอนนี้ อย่าว่าแต่ยังอยู่ต่อหน้าซือแป๋ผู้
ประสิทธิ์ประสาทวิชา และลี้เจ็กลิ่งที่เคารพเทิดทูน

ยูได้จวันแค้นที่ตอนนี้พื้นไม่มีรอยแยก พอให้ชำแรกหลบหนีไป ไม่
ยอมโผล่ขึ้นมาอีกแล้วตลอดกาล

ยูได้จวันยืนตะลึงลานในกลางห้อง ใบหน้าซีดขาวราวซากศพ แม่ทราบ
ว่าตัวเองมิได้บาดเจ็บก็ตาม

ลี้เจ็กลิ่งทรงกายช้า ๆ เดินไปที่ข้างยูได้จวันแล้วส่งเสียงแผ่วเบา

"ได้จวัน ไม่ต้องเสียใจ ในแผ่นดินไม่มีต้นสนที่ยืนยงคงอยู่ชั่ววันรันดร์
รอสักครู่ ข้าพเจ้าจะลงมือสยบแปะคงได้ซื้อ เพื่อยืนยันวาจาประโยคนี้ให้แก่
ท่าน..."

ยูได้จวันสะดุ้งรู้ตัว เหลือบมองลี้เจ็กลิ่งด้วยความตื่นตัน กัมศิระกลับ
ไปยังที่นั่ง

ตัวลักจุนเจ็ยตบปากกว้างใหญ่ของมันเบา ๆ เน้นเสียงหนัก ๆ

“ได้จ้วน แพ้ชนะเป็นเรื่องธรรมดาของการต่อสู้ มิต้องเคียดชิงติดใจจำ
ตอนชื้อแปมีวัยเท่าเจ้า ยังเปลี้ยงพล้ามากครั้งกว่าหลายเท่าหนัก...”

ชายชราวัยร่วมแปดสิบที่แกร่งกร้าวทรนง เพื่อปลอบใจศิษย์รักของท่าน
ถึงกับยอมเปิดเผยการพ่ายแพ้ในอดีตของตัวเองออกมา

มาตรว่าวาจของตัวลักจุนเจ็ย ไม่น่าจะเป็นความจริงโดยสิ้นเชิง แต่
ทว่า วาจที่รวบรัดไม่กี่คำนี้ ได้ยืนยันให้เห็นน้ำใจระหว่างอาจารย์กับศิษย์ลึกซึ่ง
ถึงปานใดแล้ว

ตอนนั้น แปะช่วยได้ชื้อแย้มยิ้มกล่าว

“รอบนี้ศิษย์ของวัดเราได้รับความกรุณาจากประสกอมมือให้แล้ว”

วาจท่านมีทันขาดคำ ไ้ვნน้ำฮุ้นได้ก้าวอาด ๆ ออกไป ประสานมือ
กล่าว

“ผู้มีชัยมีชัยแล้ว ผู้พ่ายแพ้ก็พ่ายแพ้แล้ว ว่ากล่าวมากไปมีประโยชน์
ใด ? ข้าพเจ้าขอน้อมเชิญได้ชื้อท่านใดของวัดท่านออกมาประทานการสั่งสอน
ด้วย”

วาจที่โอหังบังอาจของไ้ვნน้ำฮุ้นนี้ กระตุ้นโทสะของพวกหลวงจีนเสียว-
ลิมยิ่งจนหน้าเปลี่ยนสีไปหลายรูป

แปะยิ้มได้ชื้อก็ลอบถอนใจคำนึง

‘โอ ชิกฮั่วเกี่ยมนี้แม้มีพลังฝีมือสูงส่ง แต่จิตใจออกจะทรนงโอหัง
เกินไป ศิษย์ของวัดเราแม้เป็นสาวกสถาบันสงฆ์ แต่ดูทำยังไม่อาจปลงคำโมหะ
ได้’

ขณะเจ้าอาวาสคำนึงด้วยความสะทกสะทอน แปะช่วยได้ชื้อที่มีศักดิ์สูง
ถึงรองเจ้าอาวาส ก็ได้โฉบปราดออกไปกลางห้อง ประนมมือคารวะกล่าว

“อาตมามีเจียมตัว จะขอรับการสอนจากกระบี่ชิกฮั่วเกี่ยม ที่มีเกียรติ-
ภูมิสะท้อนแผ่นดินดูลักพัก”

ไ้ვნน้ำฮุ้นแย้มยิ้มอย่างทรนงพลาญกล่าว

“มิกล้า ครั้งนี้เราสองพอจะประลองกันให้ปรากฏผล เป็นวิชามาตรฐาน
ของเสียวลิมยิ่งเหนือกว่า หรือวิชาต่ำต้อยสำนักไ้ვნให้สูงส่ง”

ใบหน้าที่มีรอยย่นซับซ้อนของแปะช่วยได้ชื่อเครื่องเคียดลำรวมอยู่เสมอมา คล้ายดังที่ได้เห็นได้ยินล้วนมีเกี่ยวข้องกับท่านก็ปาน ตอนนี้ ยังคงขาด้านดัง พอกด้วยน้ำแข็ง

พลิกมือขวาข้ามไปที่ไหล่ สลับเท้าก้าววบก็ชักกระบองพิชิตमारออก จากหลังมากุมไว้

เพียงเห็นท่วงท่าการชักอาวุธ และท่าร่างที่โอ้อ่าสง่างาม ก็ได้แสดงออก ให้เห็นบุคลิกภาพของชั้นปรมาจารย์แห่งยุคได้เต็มภาคภูมิ

กระบองพิชิตमारของแปะช่วยได้ชื่อเล่มนี้ ยาวประมาณห้าเชียว มี ปลายสีกดาแวววาว แสดงว่าน้ำหนักมากยิ่ง

ตอนนั้น กำกระบองแนบแน่น สองตามองตรงเบื้องหน้า เตรียมฝีปาก มั่มเป็นเส้นตรง

ไฉนน้ำขึ้นหัวรอเย้ยหยันเบา ๆ ร่างพลันทะยานขึ้นอากาศ ตีลังกาด้วยความแคล่วคล่องว่องไว แลลอบออกด้านข้างไปไกลร่วมสองวา

ร่างพอสัมผัสพื้น กระบี่คูชีวิตถูกชักออกจากหลังทันที

ท่วงท่าที่รวบรัดสวยงามนี้ มีด้อยกว่าแปะช่วยได้ชื่อเด็ดขาด

ตอนนั้น แปะช่วยได้ชื่อแค้นเสียงเย็นชา

"ประสกแซ่ไฉนระวัง อาตมาขอล่วงเกินแล้ว"

กระบองในมือสั้นพลั่ว จีควับเข้าจุดสำคัญทั้งสามที่ทรวงอกไฉนน้ำขึ้นด้วยความเร็วสุดเปรียบประมาณ

กระบองที่หนักหน่วง เมื่ออยู่กับมือแปะช่วยได้ชื่อ ถึงกับสั้นพลั่วประหนึ่งระลอกคลื่นที่ทยอยไล่กันมา

ไฉนน้ำขึ้นกุ่มกระบี่ขึ้นเป็นสง่า สะบัดมือควับประกายแวววับสายหนึ่งพุ่ง ออกต่อต้านทันที

แปะช่วยได้ชื่อแค้นเสียงเย็นชา ขยับเท้าสะบัดไหล่ กระบองพิชิตमारกระเจายเป็นมังกรดำมากมายหลายตัว ปลายกระบองยังมีประกายสีดาเป็นจุดแต้มกระเจายมา พริบตานั่น ทั้งเจ็ดสิบสองจุดตลอดร่างไฉนน้ำขึ้นถูกครอบคลุมไว้จนหนาแน่น

ไฉนน้ำขึ้นหัวรอแค้น ๆ สะบัดกระบี่จนคล้ายเป็นหมู่ดาวร่วงหล่นลงจาก

ฟ้า กระจายเข้าใส่สามสิบหกจุดสำคัญของแปะช่วยได้ซื่อบ้าง

แปะช่วยได้ซื่อตวาดคำประเสริฐดังสะเทือนเลื่อนลั่น กระบองพิชิตमार
พล้นคล้ายกลายเป็นพายุโหมกระหน่ำ ทะลักทลายเข้าใส่ไถ่ำนน้ำฮุ่นท่วทุกทิศทาง
นั่นคือไม้ตายสุดยอดของเสียวลิ้มยี่นามฮั่งม้อยจับชิกอู้ (ยี่สิบเจ็ดกระบอง
พิชิตमार)

ไถ่ำนน้ำฮุ่นญ่เสียงกึกก้องยาวนาน ร่างพล้นกลับกลายเป็นรวดเร็วดุจดังดาว
พวยพุ่งอยู่บนฟ้า บัดเดียวขึ้นบัดเดียวลง บัดเดียวซ้ายบัดเดียวขวา

กระบี่กลับกลายเป็นดาวจำนวนมากหลาย พุ่งฉวัดเฉวียนไปมาด้วยความ
รวดเร็วปานประกายไฟ จนติดต่อกันเป็นทางยาวราวตัวไหมส่ารอกโย
ชั่วขณะ สองสุดยอดฝีมือบู๊ลิ้มต่อสู้อย่างหักโหมดุจนั้ไปห้าสิบกว่า
กระบวนท่าแล้ว

ลี้เง็กลั้งเขม้นมองท่าร่างที่พลิกแพลงแปรเปลี่ยนแคล่วคล่องว่องไวของคู่
ต่อสู้แน่วเน้ง แล้วรอยยิ้มน้อย ๆ ได้เริ่มปรากฏขึ้นบนริมฝีปาก

ศิษย์มากหลายของวัดเสียวลิ้มยี่ ตอนนี้ถูกงูสายฟ้าสีเงิน และประกาย
สีดำที่พุ่งแหลนแปลบปลาบ ก่อกรวนจนตาลายไปเนิ่นนานแล้ว

แปะยี่มได้ซื่อเบ้งตากลมกว้าง มาตราว่าเคยได้ยินเกียรติภูมิของชิกฮั่ว-
เกี่ยมมาบ้าง แต่คาดคิดมิถึงพลังฝีมือฝ่ายตรงข้าม ยังจะเหนือกว่าที่ประเมิน
ไว้อีกมากหลายนัก

ตอนนั้น รังสีกระบี่ที่กริดอากาศ ดังหวีดหวิวซู่ซ่าน่าหวาดท่ว้น ทะลวง
เข้าไปในประกายสีดำอยู่ไม่หยุดยั้ง

อย่างเชื่องช้า รังสีกระบี่ที่หนักหน่วงรุนแรงขึ้นทุกครา ดุจดั่งเป็นม่านที่
เจิดจ้าบาดตา ครอบคลุมรัศมีสีฟ้าของกลางห้องโถงไว้แล้ว

พลังกระบี่ที่เย็นเยียบเย็บ แผ่กระจายออกรอบบริเวณ อุคคามผิวกายผู้
คนจนชนลุกเกรียว

เพลงกระบี่เจ็ดมารของไถ่ำนน้ำฮุ่น ได้ถูกเปล่งอาภาพจนถึงขีดสุด ดุจ
กับเป็นน้ำตกโครกไหลแล้ว

แปะยี่มได้ซื่อเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่จ้องมองจนสีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย
เนื่องเพราะท่านดูออก แปะช่วยซื่อตีมีพลังฝีมือสูงส่งลึกซึ้ง แต่ทว่า

คำนวณจากสภาพการต่อสู้ครั้งนี้ เปะช่วยคล้ายถูกกักอยู่ในประกายกระบี่ที่เจิดจ้าบาดตาแล้ว

ตอนนั้น ไ้วน้ำอุ่นยังกระจางกว่าผู้อื่น ทราบว่าตนเป็นฝ่ายมีเปรียบเต็มประตูก็จริง แต่ท่าร่างของเปะช่วยยังรวดเร็วดังสายฟ้า กระบองพิชิตมารยังคล้ายอสนีบาตฟาดทำลาย ไม่มีทีท่าจะพ่ายแพ้เลยสักน้อยนิด

ไว้วน้ำอุ่นยังทราบ ฝ่ายตรงข้ามเป็นต่อต้านด้วยความหนักแน่นเยือกเย็น ลอบอ้อมกำลังภายในไว้ เพื่อคอยฉวยโอกาสได้กลับมาเป็นฝ่ายมีเปรียบบ้าง

ควรทราบว่า ความสูงส่งในพลังฝีมือของเปะช่วยได้ชื่อ นับเป็นอันดับหนึ่งของเสียวลิ้มยู่คณี่ ไ้วน้ำอุ่นแม้มีฝีมือสยบบูลิ้มจนสะท้าน ย่อมไม่อาจพิชิตได้โดยง่ายเด็ดขาด

ตอนนั้น ตัวล็กจุนเจ้ายืนเดินเบา ๆ มาที่ข้างกายลี้เง็กลิ่ง กระซิบถาม

“ลี้ปังจู้ ในความเห็นของท่าน การต่อสู้ครั้งนี้ผู้ใดจะมีชัย ?”

ลี้เง็กลิ่งตอบเสียงหนัก ๆ

“ในความเห็นของข้าพเจ้า ไ้วตั้งจู้จะมีหวังได้ชัย แต่ทว่า ต้องได้ชัยด้วยความลำบากยากเย็นเป็นที่สุด”

ตัวล็กจุนเจ้ายลอบผงกศีรษะเห็นพ้อง เบือนสายตาไปจ้องมองการต่อสู้สืบไป

ตอนนั้น ประกายกระบี่ไว้วน้ำอุ่นพุ่งวาบเป็นทางยาวเข้าไปสยบโครงของเปะช่วยได้ชื่อที่กำลังตวัดมือขึ้นฟาดกระบอง

เปะช่วยได้ชื่อตวาดก้อง แล้วส่งเสียงคำรามดุจตั้งพญามังกรออกมา

พร้อมกับเสียงคำรามดังขึ้น กระบี่ที่ไว้วน้ำอุ่นแทงไป คล้ายดั่งมีพลังต่อต้านไว้สภาพพุมหนึ่งป้องกันร่างหลวงจีนชราไว้ ปลายกระบี่ต้องกระดอนออกไปทางด้านข้างอย่างไม่คาดหมาย

ไว้วน้ำอุ่นต้องตระหนกจนโพล่งสุดเสียง

“ลมปราณตกมือ !”

นั่นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในเวลารวดเร็วปานกะพริบตา เปะช่วยได้ชื่อก็ถูกพลังกระบี่ไว้วน้ำอุ่นกระแทกจนถลาออกไปสองก้าวใหญ่

แต่ท่านฉวยโอกาสที่ไว้วน้ำอุ่นงุนงันชั่ววูบ ตวาดก้องพร้อมกับฟาด

กระบองเข้ามาเจ็ดกระบวนท่าซ้อน ๆ

พรึบตานั้น ทั้งสองได้เปิดฉากการช่วงชิงเป็นฝ่ายรุกไล่อย่างอำมหิตดุจนั้
ตัวลักจุนเจ็ยส่งเสียงแผ่วเบา

"ลี้ปังจู้ คาคิดไม่ถึง เท็กลือ (ลาโง่หัวล้าน) เปะช่วยจะฝึกดักม้อจิงซี
(ลมปราณดักม้อ) ที่สูงสุดของเสียวลี้มสำเร็จ แต่ทว่า ดูท่าที่ยังไม่ถึงระดับ
สมบูรณ์สุดยอด เนื่องจากมันเพียงสามารถแปลงอานภาพในรัศมีสองเชียว
เท่านั้น..."

ตัวลักจุนเจ็ยวิจารณ์ไม่ผิด เปะช่วยได้ซื้อเคยทู่เมเวลาฝึกปรือดักม้อ-
จิงซีที่เป็นยอดของเจ็ดสิบสองวิชาเสียวลี้มยามด้วยความพยายามหลายสิบปี

ที่แหลมปราณดักม้อนี้ หากฝึกถึงระดับสุดยอด มิเพียงจะบังคับลม
ปราณทำอันตรายศัตรู หลายหินผาให้เป็นผุยผงเท่านั้น ยังพอจะต่อต้านพลัง
ฝีมือที่กราดเกรี้ยวดุร้ายใดมิให้ทำอันตรายได้อีกด้วย

แต่ทว่า หลักวิชานี้ลึกซึ้งฝึกยากเชียวเป็นที่สุด และเมื่อฝึกถึงระดับท้าว
ส่วน มีวามานะพยายามเยี่ยงไร ก็เพียงรุดหน้าไปตามกาลเวลาอย่างเชื่องช้า
เท่านั้น

แต่หากจะฝึกให้ถึงระดับท้าวส่วน ยังต้องกินเวลาไม่ต่ำกว่าสามสิบปี

เปะช่วยได้ซื้อเนื่องจากสละโลกียวิสัยในตอนสูงวัย พลังดักม้อจิงซี
ของท่านจึงเพียงฝึกได้หกส่วนเท่านั้น

แต่ทว่า เพียงพอจะช่วยเหลือชนชาวบู๊ลี้มจนสะท้านได้แล้ว

ตอนนั้น เปะช่วยได้ซื้อโหมกำลังทั้งมวลรุกไล่อย่างเร่งร้อน ถึงกับเริ่ม
สยบกระบวนท่าไ้ว้น้ำฮั่นลงไปทีละน้อย มิทีท่าจะช่วงชิงเป็นฝ่ายรุกไล่ได้แล้ว

ในพลังลมที่สนั่นหวั่นไหวปานพายุ ใบหน้าไ้ว้น้ำฮั่นเคร่งเครียดเย็นชา
ปานศิลาแลง ผมเผ้าลุกชี้ขึ้น ภูเสียงกึกก้องยาวนาน...

กระบี่คู่ชีวิตพลันสะท้านขึ้นดังกระหึ่มปานมังกรคำราม ปลายกระบี่
มีดาวจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ พวยพุ่งดุจดั่งทางช้างเผือกบนท้องฟ้าหลาหลาลงมา
กระจายเข้าครอบคลุมเปะช่วยได้ซื้อดุจดั่งตาข่ายที่หนาแน่นถึยบ

นั่นเป็นหนึ่งในสามไม้ตายที่กราดเกรี้ยวดุร้ายที่สุดของกระบี่เจ็ดมารนาม
ลิวเซซงฮ้วย (ดาวตกฉวัดเฉวียน)

ไว้หน้าชั้นเคยใช้กระบวนทำนี้พิชิตยอดฝีมือบูลิ้มไปมากมายกายกอง กระทั่ง ยอดฝีมือทะเลน้ำแข็งเจียงเยี่ยงซิม ยังต้องพ่ายแพ้ในกระบวนทำนี้เช่นกัน

แปะช่วยได้ชื่อในตอนนั้น รู้สึกมีดาวจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ พุ่งเข้ามาทั่วทุกทิศทาง ความหนาแน่นถึยบของมัน นับว่าไม่มีปัญญาจะปิดป้องได้แล้ว ต้องคำรามด้วยความเดือดดาล พลันหายหลังไปสุดแรง

ไว้หน้าชั้นกู่เสียงกราดเกรี้ยวสะท้านขวัญอีกครา กระบี่ตามติดไปดุจเป็นเงาร่างของหลวงจีนเฉา

ประกายกระบี่ที่ไขว้สลับซับซ้อน ผกขึ้นเป็นภาพที่เจิดจ้าอาหาญยิ่งนัก นั่นคือกระบวนทำที่สองของสามไม้ตายกระบี่เจ็ดมารนามโป๊ยฮวงที่หมั่ง (ตาข่ายฟ้าแปดทิศ)

รังสีกระบี่กระจายหน่อิ่ง ประกายด้ามะเมื่่อมแวววาว เงาร่างผู้คนพุ่งสลับซับซ้อน เสียงทวาดดังสับสนอลหม่าน

ในที่สุด ทุกประการสงบงันลง...

ไว้หน้าชั้นยืนนิ่งอยู่ในที่เดิม... มาตราว่าตอนนี้จะมีลมหายใจถี่เร็วบ้าง กระบี่ที่ประกายสุกใสดั่งน้ำค้างกลางทาว มีประกายเจิดดกดวงออกมาจากอาภิตยที่สลักอยู่บนตัวกระบี่

ปลายกระบี่ที่แหลมคม มีโลหิตจุดเล็ก ๆ กำลังหยดสู่พื้น

แปะช่วยได้ชื่อใช้กระบองยันพื้น ใบหน้าที่ด้ามะเมื่่อมเย็นชา มีเค้าเดือดดาลและอับอายจนเห็นชัดตา

บนไหล่ซ้ายที่เหลือหนังหุ้มกระดูก เป็นบาดแผลจากคมกระบี่ยาวร่วมสามนิ้ว

โลหิตกำลังไหลออกมาจากแผลอย่างเชื่องช้า หยดลงสู่พื้นทีละจุดทีละแต้ม

ทั้งสองต่างถลึงจ้องกันด้วยความเดือดดาล เข้มมองฝ่ายตรงข้ามโดยมิส่งเสียง และร่างก็ได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

ใบหน้าแปะยิ้มได้ชื่อมีแววพลุ่งพล่านขึ้นวูบหนึ่ง ยกมือโบกเบา ๆ หลวงจีนจิ๋วรสีหาสองรูปปรับกระโดดออกจากกลุ่ม ประคองแปะช่วยได้ชื่อกลับไปอย่างนอนน้อม

ไว้วาน้ำอุ่นประสานมือคารวะไปรอบข้างให้แก่หลวงจีนเสี่ยวลี้มแล้ว เดินกลับมาอย่างโอ้อ่าพระหน

ที่ต้อนรับไว้วาน้ำอุ่น เป็นการเหลือบมองด้วยหน้ายิ้มแย้มของลีเจี๊กลิ่ง รอยยิ้มครั้งนี้ ได้แฝงความชื่นชมยินดีอยู่มากมาย
ตัวลักจุนเจี้ยยกหัวแม่มือขึ้นกล่าวเบา ๆ

“ซิกซัวเกี่ยมอันร้ายกาจ ไม่เสียที่เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักไว้วให้ ยิ่งไม่เสียที่เป็นหัวหน้าตีกองทัพของพรรคแนฮั่นป่ง”

ไว้วาน้ำอุ่นยิ้มอย่างสง่างาม ส่งเสียงแผ่วเบา

“ละอายต่อคำชมเชยของผู้อาวุโสยิ่ง”

และแล้ว ทั้งสองหัวร่อให้แก่กันเบา ๆ

ตอนนั้น เปะยืมได้ซื่อกำลังเบือนหน้าไปพลบโยนเปะช่วยได้ซื่อซึ่งเป็นซื่อดี ที่บาดเจ็บจากการต่อสู้

ทันใดนั้น เปะเสียงได้ซื่อที่หน้าแดงแปลบปลั่ง มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าหอไตรของเสี่ยวลี้มยี่ ก้าวอาด ๆ ออกมากลางห้อง ส่งเสียงก้องกังวาน

“เมื่อครูซื่อเฮียของอาตมา ได้รับความกรุณาประทานการสอนจากไว้วได้เอียบจากสำนักไว้วให้แล้ว พลั้งฝีมือไว้วได้เอียบแม่สูงเอี่ยม แต่ออกจะลงมืออำมหิตเกินไป อาตมาที่ไม่เจียมตัว ใครจะขอรับการสอนจากไว้วได้เอียบอีกสองสามกระบวณท่า”

ไว้วาน้ำอุ่นต้องเลิกคิ้วด้วยโหเสะ ผุดลุกขึ้นหมายจะโดดไปที่กลางห้อง

ตัวลักจุนเจี้ยรีบกดบ่าไว้ แล้วก้าวอาด ๆ ออกไป หัวร่อเสียงก้องกล่าว

“หลวงจีนใหญ่ คนเดียวสู้ไม่ได้ คิดจะใช้วิธีเปลี่ยนหน้ามาสู้หรือ ?

โบราณว่าไว้ถูกต้อง ลงสนามแล้วบิดากับบุตรก็ไม่อ้อมมือ หากหลวงจีนวัดท่านไม่ต้องการหลังโลहित ตอนแรกไยต้องการคุกคามผู้คนจนดุนป่านนั้น ตอนนี้ได้ผลเป็นอย่างไรบ้างแล้ว ?”

เปะเสียงได้ซื่อถูกตัวลักจุนเจี้ยยันจนไม่มีวาจาตอบโต้ ยืนอ้าปากค้างในทันนั้นไป

ทันใด เปะเสียงได้ซื่อที่มีอารมณ์คล้ายขิง ยิ่งแกย้งเผ็ดร้อน คำรามด้วยความเดือดดาล

“เฮอะ ตัวลักจุนเจี้ย ท่านอย่าเข้าใจอาตมาพรั่นพรึงท่าน มาเถิด หากท่านมีอารมณ์ อาตมาจะขอร่วมสนองกับท่านสักหลายกระบวนท่า”

แปะเสียงได้ชื่อพอมิไธสะ กระทั่งวาก็หยาบคายกว่าเดิมมากแล้ว

แปะยิ้มได้ชื่อต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย มีสีหน้าไม่พอใจเกิดขึ้น

ตัวลักจุนเจี้ยแค้นหัวร่อกล่าว

“เราว่าหลวงจีนใหญ่ พวกเราล้วนมีวัยสูงปูนนี้ วาจาทันทีว่ากล่าวกันนุ่มนวลกว่านี้บ้างเป็นไร ? ใยต้องมาเป่าหนวดดลึงตา... อีกประการ ท่านไม่หวาดกลัวเราฮา ฮา...หรือเล่าฮูจะเป็นฝ่ายหวาดกลัวท่าน ?”

ใบหน้าที่แดงปลั่งปลั่งของแปะเสียงได้ชื่อกลายเป็นแดงคล้ำไปในบัดดล เดือดดาลจนตัวสั่นระริกเกราะกระเพื่อม

ทันใดนั้น ตวาดก็องพร้อมไปกับกระซอกพลั่วพระธรรมประกายแวววาว ยาวร่วมเจ็ดเชียวออกมาจากหลัง

ปลายพลั่วที่เป็นรูปเดือนเสี้ยวสั้นไหว ประกายกระจายวูบวาบ

แปะเสียงได้ชื่อตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ตัวลักจุนเจี้ย รีบชักอาวุธท่านออกมา อาตมาจะขอรับไม้ตายของสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งดินแดนกวนตงดู”

ตัวลักจุนเจี้ยหัวร่อฮาฮาอีกครา จึงกล่าว

“หลวงจีนใหญ่ ท่านอุตส่าห์มีชีวิตสูงวัยถึงปูนนี้ ยังไม่ทราบเล่าฮูเล็กใช้อาวุธตั้งแต่ยังเข้าปีที่หกสิบ”

พลันเบิ่งตากลมกว้าง ส่งเสียงก้องกังวานต่อ

“แต่ทว่า เล่าฮูใช้มือเปล่าประลองกับหลวงจีนใหญ่ท่าน อาจถูกผู้คนเข้าใจผิดคิดว่าเล่าฮูดูแคลนท่าน... เอาเถิด เล่าฮูจะใช้หนังสือดาवनร่างผืนนี้หยอกล้อกับหลวงจีนใหญ่ท่านสักพักหนึ่ง”

จบคำตวัดมือขึ้นไปวูบ หนังสือดาวสีเหลืองจุดดำที่แวววาวสวยงาม ไถลมาในมือตัวลักจุนเจี้ยดังอสรพิษแสนรู้ ทางขอบของหนังสือขลิบด้วยไหมทอง เมื่อมันเข้าหากันจะกลายเป็นด้ามถือที่เหมาะสมมือมาก

ที่แท้ตัวลักจุนเจี้ยแม้มีพลังฝีมือสูงส่ง แต่เมื่อเผชิญกับแปะเสียงได้ชื่อซึ่งเป็นหัวหน้าตึกอรหันต์อันสำคัญสุดของวัดเสียวลิ้มยี่ ยังมิกล้าชะล่าใจแคลน

เช่นกัน

เนื่องเพราะหอไตรของเสียวลิ้ม เก็บไตรปิฎกอันล้ำค่าของพุทธศาสนา และตำราวิชาต่าง ๆ มากมาย ผู้เป็นหัวหน้าควบคุมหอไตรได้ ต้องมีพลังฝีมือ ที่สูงสุดของวัด และเปะเสียงได้ซื้อยังเป็นศิษย์รุ่นเปะเช่นเดียวกับเจ้าสำนัก ความลึกซึ้งสูงส่งของวิชาฝีมือย่อมมีต้องคาดคิดคำนวณก็ทราบแล้ว

เป็นความจริง ตัวลักจุนเจี้ยคาดคำนวณไม่ผิดพลาดเลย

เปะเสียงได้ซื้อกับซื้อเฮียเปะช่วย ซื้อได้เปะคงถูกเรียกรวมเป็นสาม เจียงเล่าเสียวลิ้ม

พลังฝีมือทั้งสามคู่ก็กำกวมกัน มีแต่ตัวซื้อเฮียเปะยอมได้ซื้อที่เป็นเจ้าสำนัก เท่านั้น พลังฝีมือเหนือกว่าทั้งสามซื้อต่อกันเล็กน้อย

ตอนนั้น เปะเสียงได้ซื้อเมื่อเห็นตัวลักจุนเจี้ยกุมแผ่นหนังเสือดาวไว้ หัวใจต้องสะท้านขึ้นเบา ๆ

เนื่องเพราะท่านก็เคยทราบกิตติศัพท์อันยิ่งยงของตัวลักจุนเจี้ยแห่ง ดินแดนกวนตงนอกกำแพงใหญ่ และเมื่อฝ่ายตรงข้ามสามารถใช้หนังเสือดาวที่อ่อนนุ่มเป็นอาวุธ อย่างนั้น กำลังภายในต้องกล้าแข็งจนสุดเปรียบประมาณเน่

หลวงจีนชรามีกล้าชะล่าใจ ตวาดก้องพร้อมกับโกลปราดออกด้านข้าง สลับฝีเท้าวิ่งวนอยู่รอบกายตัวลักจุนเจี้ยทันที

อย่างเชื่องช้า เกรงใจของเปะเสียงได้ซื้อรวดเร็วจนกลายเป็นเงาจาง ๆ สายเดียวเท่านั้น

คมเดือนเสียวที่ปลายพลั่วพระธรรมเป็นประกายระยิบระยับ พร้อมกับ ร่างที่วิ่งวนอย่างรวดเร็ว กลายเป็นประกายวงกลมที่เจิดจ้าบาดตา

ทันใดนั้น ตัวลักจุนเจี้ยคารมเสียงก้อง ชัดหนังเสือดาวออกไปดุจดั่ง ประมวงเหวี่ยงแห ครอบเข้าใส่ศิระเปะเสียงได้ซื้อ

หนังเสือดาวเมื่อถูกสาดออกไป พลังลมรุนแรงจนมีเสียงหวีดหวิวเสียด ประสาท ดุจกับเป็นแผ่นเหล็กมึนมากี่ปาน

เปะเสียงได้ซื้อตวาดก้อง ร่างหมุนกับดุจเป็นลูกข่างใหญ่ในทันที

ประกายพลั่วพระธรรม คล้ายเป็นสายฟ้าม้วนเข้าใส่สองเท้าของตัวลักจุนเจี้ยบ้าง

ตัวลักจุนเจ็ยหัวร่อฮาฮา หนังสือดาวในมือบัดเดียวชั้นบัดเดียวลง
บัดเดียวซ้ายบัดเดียวขวา เพียงพริบตา ใช้ไปแก้การบวนทำอย่างพิกลพิสดาร
แปะเสียงได้ชื่อตวาดเสียงกึกก้องกังวาน พุงควับเข้าไปในมานสิเลื่อง
ทองด้วยความเร็วสุดเปรียบประมาณ

พลัวพระธรรมสะบัดกวัดแกว่งจนพลั่งลงดังครืนครัน เลือกแทงฟาด
กวาดแคล้วคล่องว่องไวปานอสรพิษฉกเหยื่อ ตีโต้ไปถึงสิบห้าการบวนทำโดยเร็ว

ตัวลักจุนเจ็ยต้องหลบตระหนกยิ่ง ประหลาดใจที่ทำร่างผ่ายตรงข้ามโดน
รวดเร็วปานนี้ แทกรซึมเข้าทุกที่ทางได้ดุดั่งสาตปรอทลงสู่พื้น

ความจริง นั่นเป็นหนึ่งในเจ็ดสิบสองสุดยอดวิชาเสียวลิ้มนาม ช่วงซึม-
จับลักเซียง (ถลันร่างสิบหกมายา)

วิชานี้เมื่อใช้ออกไป ร่างจะกลายเป็นวิญญาณที่วูบวาบไม่อาจจับเค้า
ความรวดเร็วของการเคลื่อนกาย ยากยิ่งจะเห็นจากสายตาได้

ตอนนั้น ตัวลักจุนเจ็ยเพิ่งตระหนก พลัวพระธรรมแวววาวของผ่าย
ตรงข้ามก็ทะลวงมาที่ทรวงอกแล้ว

ตัวลักจุนเจ็ยแค้นเสียงเบา ๆ หนังสือดาวในมือฟาดกลับเข้าใส่ใบหน้า
แปะเสียงได้ชื่อดุดกับมีชีวิต ฝ่ามือขวายังกระแทกตามติดเข้าไปอีกด้วย

พริบตานั้น เสียงครืน ๆ ดังปานฟ้าร้อง พลั้ทะเลาะไปดุดจรมลุมคลุ้มคลั่ง
กระแทกจนพลัวพระธรรมที่ใกล้สัมผัสทรวงอก ต้องกระดอนห่างออกไป

ปฏิกิริยาที่รวดเร็วนี้ ไม่เสียที่ที่ถูกบุลิมยกย่องเป็นอัจฉริยะพิสดารแห่งยุค
แปะเสียงได้ชื่อคำนวณไม่ถึง ทำร่างและมีมือของผ่ายตรงข้ามจะกระด

เกรี้ยวดุต้นปานนี้ เพิ่งรู้สีกอาวูธในมือสะท้อนอย่างรุนแรง ประกายสีทอง
แผ่นผืนใหญ่ก็พุงปราดเข้าใส่ใบหน้าแล้ว

หลวงจีนชราตวาดด้วยโทสะ พุงควับดุดกับสายฟ้า กระชากพลัวพระ-
ธรรมกลับมา จูโจมติดต่อกันไปอีกครั้ง

ตัวลักจุนเจ็ยตะเบ็งเสียงหัวร่อตวาด

“ถูกต้อง หลวงจีนใหญ่ เยี่ยงนี้จึงพอรุนแรงสนใจ”

ในเสียงตวาด หนังสือดาวถูกสะบัดกวัดแกว่งจนพลั่งดังสะท้อนขวัญ
ระดมการจูโจมที่หนาแน่นถึยบออกไปต่อต้านด้วย

ไว้น้ำอุ่นในตอนนั้น โคจรลมปรารถนพักผ่อนจนความอ่อนล้าในการต่อสู้
ปลาสนาการ ทูเลาเป็นปกติมาอีกครั้ง

เมื่อเพ่งดูการต่อสู้อยู่ครู่หนึ่ง ครุ่นคิดในใจ

‘ฝีมือที่สูงส่งของแปะเสียงได้ซื้อนี้ มีดีกว่าแปะช่วยได้ซื้อสักน้อยนิด
เลย... ดูท่าที นากลัวผู้อาวุโสตัวล็กจนเจ็ย ไม่น่าจะเป็นฝ่ายมีชัยเด็ดขาด...’

เมื่อเหลือบไปมองลีเจ็กถึงอีกครา ต้องเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่ง
ที่แท้ใบหน้าหล่อเหลาของลีเจ็กถึง ถึงกับเฉื่อยเฉยไร้ความรู้สึกปานสลัก
จากแท่งไม้

จากประกายตาที่แวววาวยังพอดูออก แม้สีหน้าหนักแน่นเยือกเย็น แต่
ในใจกลับพวงงการต่อสู้คราวนี้ยิ่งนัก

พวกหลวงจีนของเสียลิม ตอนนั้นพากันผ่อนลมหายใจแผ่วเบา ไม่มี
ผู้ใดส่งเสียงเลยสักครั้งคำ

แต่ทว่า แปะยืมได้ซื้อกลับขมวดคิ้วเล็กน้อย กำลังเงี่ยหูฟังคำกระซิบ
ของแปะคงได้ซื้ออยู่

ชั่วครู่ให้หลัง แปะยืมได้ซื้อคล้ายครุ่นคิดด้วยความลังเล ในที่สุดผงก
ศีรษะช้า ๆ

แล้วจึงมีหลวงจีนจิรวลีเทาสองรูป ติดตามหลังบ๊ออุ้ยได้ซื้อที่ครองจิรว
ลีชานวลออกจากห้องใหญ่ไปอย่างเร่งร้อน

ดูที่ทำของหลวงจีนทั้งสาม คล้ายดังมีเรื่องเร่งร้อนใดก็ปาน

ตัวการของเรื่องราวคราวนี้ คือทีเจี้ยฮัวบู๊ในอดีต และก็เป็นแปะห่วยใน
ปัจจุบัน ยืนก้มศีรษะพริ้มตาประณมมืออยู่ข้างกายแปะยืมได้ซื้อโดยสำรวม

ท่านคล้ายดังจมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิดที่เคร่งเครียด มิได้ถูกการต่อสู้ที่
แตกตื่นสะท้านขวัญทางเบื้องหน้ากระทบกระเทือนจิตใจเลย

แต่ทว่า จากกล่อมเนือบนใบหน้าทีกระตุกจนบิดเบี้ยวมาคำนวณ แปะห่วย
ได้ซื้อที่เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์แล้วนี้ กำลังจมอยู่ในความเจ็บช้ำรันทดจนกระสับ-
กระส่าย

อาถืปกริยาเหล่านี้ มิเพียงไว้น้ำอุ่นสังเกตออกเท่านั้น ลีเจ็กถึงยิ่งสังเกต
ได้กระจ่างชัดกว่ามากมาย

พร้อมกันนั้น หากบอกให้ยังเปิดเผย ลี้เกียจมีเพียงเข้าใจชั่ววูบกระจำ
ซึ่งเท่านั้น ยังเห็นใจต่อชายชราที่มีวัยสูงจนคล้ายไม้ไผ่ผืน แต่ยังไม่อาจอยู่
โดยสุขสำราญได้

มนุษย์ ย่อมไม่อาจกระทำเรื่องละเมิดมนตร์ธรรมประจำใจ นั่นแม้จะเป็น
เพียงครั้งเดียวก็ตาม แต่มันก็เพียงพอจะคุกคามให้ท่านสำนึกเสียใจไปชั่วชีวิต
ตอนนั้น ตัวลัคนาเจ็ยกับแปะเสียงได้ซื้อ ต่อกันโดยอำมหิตตุดันกว่า
สองร้อยกระบวนท่าแล้ว ใบหน้าของแต่ละคนมีเหงื่อซึมออกมามันระยับ ลม
หายใจกระชั้นถี่เร็ว

มาตรว่าตอนนี้จะเป็นฤดูเหินหนาวหิมะโปรยปรายก็ตาม

เงาสีทองแวววาว คล้ายเป็นตาข่ายที่มีชีวิต บัดเดียวถูกรวบเป็นแท่ง
บัดเดียวถูกปาดเป็นแผ่นผืน ตวัดไปทั้งซ้ายขวาหน้าหลังและล่างบนโดยแคล่ว-
คล่อง

เงาร่างคนประกบแล้วผลไป แคล่วคล่องว่องไวจนดูแทบไม่ทัน ประ-
กายอาวุธที่แหลบแปลบปลามมีสภาพไม่ผิดกับฝนฟ้าคะนอง นับเป็นการต่อสู้
ระหว่างเสือกกับสิงห์ที่ยากจะพบเห็นในบุรีลัมจริง ๆ

ทันใดนั้น ตัวลัคนาเจ็ยตวาดก้อง ฝ่ามือขวาฟาดติดต่อกันสิบหก
ฉาดซ้อน ๆ หนึ่งเสือดาวในมือซ้าย กระจายดุจเป็นหิมะโปรยปราย หนาแน่น
ถึยิบลงมา

ในเสียงระเบิดที่ดังถี่เร็วปานประทัดดับใหญ่ กระทั่งเพดานห้องใหญ่
มึมม้ายิ่งสั่นไหวเบา ๆ ฝุ่นละอองร่วงพร่างพรูดุจกับหมอกบาง นับเป็นอาณาพ
ที่คุกคามขวัญผู้คนได้รุนแรงสุดแล้ว

แลเห็นใบหน้าที่แปะเสียงได้ซื้อแดงคล้ำปานตับสุกร สองตาเบ่งพอง
กลน หนวดเคราชี้ขึ้นสั้นระริก

ร่างของท่านพลัวไปด้วยความเร็วปานงาหมาป่า พลัวพระธรรมสลายกลายเป็น
สายฟ้าสีเงิน พุ่งทะลวงเข้าไปในตาข่ายสีเหลืองที่หนาแน่นถึยิบนั้น

เสียงตวาดที่สะท้อนเลือนลั่นปานฟ้าดลุ่ม ดังพร้อมกับเสียงโลหะกระทบ
กันสนั่นหวั่นไหว เงาร่างสองสายผละออกจากกันทันที

เบื้องบนศีรษะตัวลัคนาเจ็ย มีละอองพวยพุ่งขึ้นเป็นกลุ่มก้อน หน้าผาก

มีเหงื่อหลังไหลดั่งสายฝน

และที่แขนเสื้อลายพริ้ว ถูกปลายพลั่วพระธรรมของแป๊ะเสียงได้ซื้อม
กริดขาคเป็นทางยาวร่วมห้านิ้ว

แต่แป๊ะเสียงได้ซื้อมกลับยืนาเหลือกถลน หอบหายใจถี่เร็ว จีวรที่ไหล
ถูกตัวลักจุนเจ็ยกระซกซาดออกผืนใหญ่

และที่รอยขาดนั้น ยังมีโลหิตซึมออกมาเป็นเส้นสาย

ตัวลักจุนเจ็ยหอบหายใจ หัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"หลวงจีนใหญ่ ดูท่าที่ เราสองเฒ่ายังคู่คี่กำลังกัน ไม่พลาตพลังเสียที
ต่อกัน แต่ทว่า...การกำลังนี้คล้ายดังเล่าซู่จะมีมากกว่าเล็กน้อย..."

แป๊ะเสียงได้ซื้อมคำรามด้วยความเดือดดาล

"ประเสริฐมาก ตัวลักจุนเจ็ย ท่านไม่ต้องใช้คารมมาเอาเปรียบอาตมา
อีกสักครู่พวกเราค่อยประลองกันอีกครั้ง"

ตัวลักจุนเจ็ยหัวร่อเสียงก้องตอบ

"กล่าวประเสริฐ เล่าซู่ยอมสละกระดูกสุกร่อนอย่างไรก็ต้องร่วมสนอง
ด้วยแน่นอน"

และแล้ว ทั้งสองกลับไปในที่ของตนอีกครั้ง

การประลองที่กราดเกรี้ยวดุเดือดทั้งสามครั้ง มีชัยฝ่ายละครึ่ง

แต่ทว่า การประลองของตัวลักจุนเจ็ยและแป๊ะเสียงได้ซื้อม ยังต้องนับว่า
ฝ่ายแป๊ะเสียงปึงเหนือกว่าเล็กน้อย

ตอนนั้น ทั้งบริเวณเวียงบันลงอีกครั้ง

ในบรรยากาศเวียงบันนี้ ไยมิใช่เป็นการบ่งบอกถึงความสงบก่อนพายุฝน
จะโหมกระหน่ำ ? !

ใบหน้าที่เคร่งขรึมส่ารวมของแป๊ะยี่มได้ซื้อม มีเค้าพลุ่งพล่านกว่าเดิม
เล็กน้อย

ใช่แล้ว สำนักเสียวลิ้มยี่ที่เป็นผู้นำค่ายสำนักทั้งหลายในแผ่นดิน ประลอง
ฝีมือกับขบวนการหนึ่งของชนชาวนักเลง ถึงกับมิได้เปรียบเลยสักน้อยนิด และ
สืบสาวกันจริงจัง กลับเป็นฝ่ายเสียเปรียบอีกด้วย

มาตรวจขบวนการใดในวงพวกนักเลง จะมีเกียรติภูมิที่ชูขวัญผู้คนได้

รุนแรงเพียงใด แต่สำหรับเสียวลิมย์แล้ว ย่อมเป็นเรื่องที่เสียเกียรติพึงละอาย
อย่างยิ่ง

ตอนนี้ ท่านใคร่ตรวจจนกระทั่งเคยเป็นครูหนึ่ง จึงตกลงใจ จะใช้
ศักดิ์ของปรมาจารย์แห่งสำนักเสียวลิมย์ยุคนี้ ประลองกับแนฮันปึงจูลิ้งเง็ก
เล่าลือว่ายังไม่เคยมีผู้ใดสามารถต่อต้านฝีมือได้

ในขณะที่ท่านคิดจะเอ่ยปากบอกไป พลันมีเสียงฝีเท้าแว่วขึ้นที่หน้าห้อง
ใหญ่

บ๊อฮุยได้ชื่อและหลวงจินจิรวลีเทาสองรูปที่ออกไปเมื่อครู่ ตอนนี้ยืนย่อ
กายอย่างนอบน้อมที่ปากประตู

และแล้ว มีเสียงกระแอมแอมใสทรงพล้งดังขึ้น จากนั้น เป็นหลวงจิน
ชราห์ที่ท่าพิกลอย่างยิ่งเดินเข้ามารูปหนึ่ง

หลวงจินรูปนี้ครองจีวรแดงขลิบทอง รูปร่างทั้งสูงทั้งใหญ่ ใบหน้าซุบ
เหลือหนังหุ้มกระดูก

ที่สร้างความแตกตื่นสงสัยแก่ผู้คน คือกลางขม่อมของท่านถึงกับแว้ลึกลง
ไปดั่งเป็นชามกดอยู่

สองตาของหลวงจินชราห์จันเหลือเพียงเส้นเดียว แตริมฝีปากกลับฉ่ำ
จนสนิทแน่น

จากหมวดเคราขาวโพล่ง และรอยย่นที่หางตามาคำนวณ วัยของท่าน
น่าจะต้องสูงกว่าเก้าสิบปีแน่

หลวงจินชราห์เพ็งปรากฏตัวที่ปากประตู ดิษย์เสียวลิมย์ในห้องใหญ่ทุกรูป
พากันยืนตัวตรงประนมมืออย่างนอบน้อมทันที

กระทั่งเจ้าสำนักแปะยืมได้ชื่อก็มีนอกเหนือกว่านี้

หลวงจินชราห์ยิ้มเล็กน้อย กระทั่งหนังตายังไม่ลืมขึ้น โยกร่างผอมเหลือ
หนังหุ้มกระดูกของท่านตรงเข้ามาหาแปะยืมได้ชื่อ

ฝีเท้าแต่ละก้าวแผ่วเบาราวมิได้สัมผัสพื้นก็ปาน

ร่างผอมแห้งของท่านคล้ายดั่งเป็นหุ่นที่ลอยมาตามกระแสลม ไม่มี
น้ำหนักเลยสักน้อยนิด

ตอนนี้ โยกร่างที่ครองจีวรหลวมกว้างไม่สมกับกายมาถึงเบื้องหน้า

แปะยิ้มได้ซื้อประนมมือเสมออก แต่มักล่าวอะไร

โบหน้าแปะยิ้มได้ซื้อมียอัยม์ที่เคารพนบถ้อมพลาถล่าวเลียงน่มนวล

“เข้าวันนี่พวกลี้ปงจื่อของแนฮั่นบง มาสะสาถความเดิมกับแปะหุ่ยซื่อตี
ในวัดเรา เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวงยิ่ง ศิษย์มิกล้าตัดสินใจโดยพลการ
จึงอุกอาจไปรบกวณซือเจ็กให้ยุ่งยากรำคาญ ยังหวังให้ซือเจ็กกรุณาอโหสิด้วย”

หลวงจินชราครองจิวราชลิตทอง ผงกศิระเซา ๆ ริมฝีปากยับเยียน
วูบหนึ่ง

ดังนั้นเอง รอยย่นบนโบหน้าจึงยิ่งลึกกว่าเดิม

ตอนนั้น ท่านมิได้นั่ง ยังคงเป็นเช่นดังหลวงจิงรูปอื่น ๆ ในรุ่นต่าง ๆ
ยืนสงบอยู่ทางด้านหลังแปะยิ้มได้ซื้อ หนักแน่นเยือกเย็นจนคล้ายฟ้าถล่มลงมา
ก็ไม่อาจก่อกรวนให้ตื่นตระหนก

การทราบ ภูเขาของเสียวลิมย์เข้มงวดกวาดขันยิ่งนัก ต่อให้เป็นศักดิ์ที่สูง
ถึงรุ่นใด เมื่อพบเจ้าสำนัก ยังคงไม่อาจนั่งก่อนได้รับอนุญาต

ตอนนั้น แปะยิ้มได้ซื้อมิได้แนะนำหลวงจินชราแก่พวกลี้เจ็กลี้จู้จัก
ทรุดกายนั่งซ้า ๆ สีหน้าและท่าทีมีความมั่นใจ ประหนึ่งถือดีในกำลังโคหนุน
หลังอยู่ก็ปาน

นับแต่หลวงจิงชารูปนี้ปรากฏตัวมา ลี้เจ็กลี้จู้ก็พอใจได้คิดก่อนแล้ว

รองจนเมื่อพิจารณาละเอียด จิตใจที่เยือกเย็นพลันปั่นป่วนรุนแรงกว่า
เดิมทันที

เนื่องเพราะลี้เจ็กลี้เองเป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศของบู๊ลิ้มแล้ว แน่นอน
กับผู้ที่เลอเลิศสูงสุดในหลักวิชาบู๊เช่นเดียวกัน มีความสังเกตที่ละเอียดอ่อนและ
ลึกซึ้งยิ่งกว่าคนอื่นมาหลายนัก

ตอนนี้ลี้เจ็กลี้แน่นแกลใจ หลวงจิงชราครองจิวแดงลิตทองนี้ มีศักดิ์สูง
กว่าแปะยิ้มได้ซื้ออีกรุ่นหนึ่ง อาจจะเป็นศัตรูกล้าแข็งที่สุดในชีวิต ซึ่งมีเคยพบ
พานหลังจากออกสู่บู๊ลิ้มมา

ตอนนี้ลี้เจ็กลี้คำนวณอยู่นั้น แปะยิ้มได้ซื้อได้ส่งเสียงหนัก ๆ

“ประสกลี้เจ็กลี้ เมื่อครูเราสองฝ่ายได้ประลองกันสามรอบ ความสูงส่ง
ในพลังฝีมือของประสกลี้ทั้งหลาย ไม่เสียที่เป็นบุคคลทรงอิทธิพลอำนาจในดินแดน

แวนแคว้นหนึ่ง...”

วาทะของหลวงจีนซรทังคมคายทั้งกลมกลืน บอกผ่านเรื่องราวที่ท่านเสียเปรียบไปในประโยคเดียวเท่านั้น

ตอนนั้น จับตามองหน้าลี้เจ็กถึงแล้วกล่าวต่อ

“แต่ทว่า ตอนนั้นแฉ่ผลแพ้ชนะจะเท่าเทียม ไม่มีฝ่ายใดเหนือกว่า กลับไม่ทราบประสกท่านพอจะประทานการสอนให้แก่อาตมาสักหลายกระบวนท่าหรือไม่?”

ลี้เจ็กถึงคำนวณได้แต่แรกแล้ว ตนกับแปะยืมได้ชื่ออย่างไรยากจะหลีกเลี่ยงการต่อสู้กันได้

จึงหัวร่อเสียงกังวานแล้วตอบ

“ได้ชื่อยินยอมบ่งชี้แนะนำ ชูข้าพเจ้าออกสู่ที่แสงสว่าง ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งยวดอยู่แล้ว”

แปะยืมได้ชื่อย้าคำมิกล้าหลายครั้ง ขณะจะลุกจากที่นั่ง

แต่ทว่า สีน้าลี้เจ็กถึงพลันเครียดลง ส่งเสียงเย็นชาต่อ

“แต่ก่อนข้าพเจ้าจะรับการสั่งสอนจากได้ชื่อ มีความปรารถนาอย่างยิ่งใครได้ทดสอบสุดยอดวิชาฝีมือของแปะคงได้ชื่อที่มีฉายาตรงมาว่า ชัยยุทธ์ดำเจ็กโกวเจิง (โศลกิตขัณฐ์เหล็ก หลวงจีนโดดเดี่ยว)”

แปะยืมได้ชื่อต้องงุนงงวูบหนึ่ง เพราะคาดคิดไม่ถึง ลี้เจ็กถึงจะถ่อมตัวลงไปสู้กับผู้อื่นก่อน

แต่ทว่า ในขณะที่เจ้าอาวาสเสียวลี้มียังมิตกลงใจ ควรให้แปะคงได้ชื่อออกต่อสู้หรือไม่นั้น แปะคงได้ชื่อที่เป็นหัวหน้าตีกลบทัศน์ของเสียวลี้มีย่ ก็ส่งเสียงหัวร่อกราดเกรี้ยวขึ้นก่อน

แล้วปรนามมือต่อแปะยืมได้ชื่อพลาংกล่าว

“น้อมเรียนชื่อเฮียเจ้าสำนัก เมื่อประสกแซ่ลี้ให้เกียรติอาตมาถึงปานนี้ อาตมาก็มีความปรารถนาใครได้ทดสอบสิบสองกระบวนท่าอสูรฟ้าที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดินของประสกแซ่ลี้มานานแล้ว ยิ่งหวังให้ชื่อยีฮวนญาตออกต่อสู้ด้วย”

แปะยืมได้ชื่อครุ่นคิดชั่วครู่ จึงผงกศีรษะด้วยที่ท่ามียินยอมอย่างยั้งที่แปะยืมได้ชื่อลำบากใจปานนี้ มีเหตุผลสำคัญอยู่สองประการ

หนึ่งคือ สุดยอดฝีมือต่อสู้กัน เสียกำลังภายในมากหลายยิ่ง หากลิ้งเจ็กต่อสู้กับแปะกงจนปรากฏผลแพ้ชนะ ด้านกำลังภายในจะมากจะน้อยก็ต้องเลื่อมโทรมลงบ้าง แม้อีกสักครู่ท่านไปต่อสู้ด้วย ได้ชัยก็ต้องถูกผู้คนครหาพ่ายแพ้ยิ่งอับยศอดสู

อีกประการ แปะยืมได้ชื่อมีเคยเห็นฝีมือลิ้งเจ็กมากับตา แต่ที่ท่าที่หนักแน่นเยือกเย็น ประกายดาที่มีอำนาจ ทราบมิใช่เป็นคนตอแยง่ายตาย

หากแปะกงพ่ายแพ้ในการต่อสู้อีก เป็นเรื่องที่วัดเสียลัทธิก็ต้องเสื่อมเกียรติจนอับยศอีกมากปานใด ?

แต่ทว่า แปะยืมได้ชื่อแม้มีความกังวลมากหลายยังคงไม่มีปัญญาจะห้ามไว้ได้

แปะกงได้ชื่อก้าวช้า ๆ ออกไปในกลางห้องอย่างเยือกเย็น รัตแนจิวรที่หลวมกว้างให้แบแน่นด้วยที่ทำเชือกซ้าสง่างาม

จากอาภักปิริยาเล็ก ๆ น้อย ๆ นี้ ดูออกว่าหลวงจีนเฉาที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน เห็นความสำคัญของการต่อสู้ครั้งนี้ใหญ่หลวงอย่างยิ่ง

ลิ้งเจ็กมีท่าเยือกเย็นเป็นปกติ หันไปมองอยู่ได้วันด้วยความหมายลึกซึ้งแวบหนึ่ง คงตั้งบอกกับมัน

“รอดูเกิด ได้วัน ดูเราจะลบล้างความแค้นหนึ่งฝ่ามือของท่าน”

ลิ้งเจ็กในต่อนั้น ลุกจากเก้าอี้สืบท้าก้าวเดียวร่างปล้นคล้ายเป็นขนนกสีขาวในอากาศ ลอยละลือออกไปไกลกว่าสี่วา

หลวงจีนเสียวลัทธิต่างใจสะท้อน ลอบร้องท่าร่างโซ้ยลิ่วเพียว (ใบพลิวพลีลุม) อยู่ในใจ

พร้อมกับร่างลิ้งเจ็กที่เคลื่อนไหว สีหน้าของแปะกงได้ชื่อพลันแปรเปลี่ยนไป

มาตรว่าพยายามข่มสติตัวเองอยู่เต็มที่แล้วก็ปาน

หลวงจีนซราที่ยืนด้านหลังของแปะยืมได้ชื่อพร้อมลงพร้อมกับร่างลิ้งเจ็กที่ลอยออกไป

หากแน้นเป็นผู้มีสายตาคมกล้า ยังพอจะดูออก ตอนหนึ่งตาหลวงจีนซราจะพร้อมลง ยังมีประกายดาที่น่าหวาดหวั่นสยของขั้วญวนขึ้นแวบหนึ่ง

ไฟสีแดงฉานปานโลหิตของเปะคงได้ซื้อ ตอนนี้อย่างแดงจนเป็นประกาย
แล้ว ประนมมือส่งเสียงหนัก ๆ

“อาตมาขอเอาเปรียบ”

ลี้เจี๋ยลี้กัการะจระตพิษัน และแล้ว แลเห็นเปะคงได้ซื้อสลัเท้า เทหะ
อย่างวนเวียนอยู่กลางห้องใหญ่

หนังตาลี้เจี๋ยลี้กัพริ้มลงกว่าครึ่ง มุมปากปรากฏรอยยิ้มที่พิกลเล็กน้อย...
นั่นเป็นยิ้มเย้ยหยัน

ทันใดนั้น เปะคงได้ซื้อตวาดก้อง โถมคว้นเข้าไปดั่งสายฟ้า ชั่วพริบตา
กระหน่ำการจู่โจมไปสิบหกฝ่ามือเก้าเท้า

ความรวดเร็วของท่าร่างและฝีมือ กำลังเทียบเท่าสม่ำเสมอที่จู่โจม พอ
จะยกเป็นยอดฝีมืออันดับเลิศคนหนึ่งได้เต็มภาคภูมิ

ลี้เจี๋ยลี้กัหัวร่อเสียงก้องกังวาน พลั้กายไปที่ด้านหลังเปะคงได้ซื้อ
ด้วยท่าร่างที่พิสดารอย่างยิ่ง

ความรวดเร็วของการพลั้กายนี้ คล้ายเป็นวิญญูณไร้สสารที่ไม่อาจ
จับต้องขัดขวางเลย

เปะคงได้ซื้อตระหนกยิ่ง รีบใช้ท่วงท่าบ่าบ้วยคา (เสือดาวดิดดาหลัง)
ถีบไปด้านหลังอย่างรุนแรง

แต่ทว่า พริบตาที่รู้สึกปลายเท้าถีบใส่อากาศพลั้ร้อนระอุจนลมหายใจ
ผู้คนต้องขาดห้วง กระแทกเข้ามาโดยมิคาดหมาย

หลวงจีนชราตวาดก้อง รวมกำลังถีบตัวไปด้านหลังสุดแรง

ลี้เจี๋ยลี้กัในตอนนั้น ยังลอยตัวอยู่กลางอากาศ หัวร่อเสียงก้องกังวาน
แล้วระดมสองฝ่ามือติดตามลงมา

พลั้ร้อนระอุที่รุนแรงปานมรสุมโหมกระหน่ำคุกคามจนเปะคงได้ซื้อต้อง
หนีซ้ายหลบขวา สภาพทุลั้กทุลี้เป็นยิ่งนัก

ลี้เจี๋ยลี้กัในตอนนั้น หลังจากผลั้กสองฝ่ามือสัมพันธ์ลงมาจู่โจมแล้ว ร่าง
พุ่งตามติดจุดจู่โจมโอบเหยื่อ

เปะคงได้ซื้อตวาดสุดเสียง หมัดซ้ายขวาต่อสลัซับซ้อนออกมาใน
สุดยอดวิชาแป๊ะโป่วซิ่งคั้ง (หมัดเทพยดาร้อยก้าว)

แต่ทว่า ทำร่างของลี้เจิ้งลิ่งกลับกลายเป็นคว้นบางเบาสายหนึ่ง แฉลบไป ๆ มา ๆ ในหลังหมัดที่หนักหน่วงปานพะเนินเหล็ก ด้วยท่วงท่าที่ปราดเปรียวสวยงามยิ่งนัก

ทันใดนั้น ร่างผอมเหลือหนังหุ้มกระดูกของแปะคงได้ซื้อมือขวับไปแล้ว ตวาดเสียงสนั่นปานฟ้าร้อง ต่อยไม้ตายสุดยอดของแปะไปวู้งถึงที่สุดกำลัง

พลังหมัดที่สะท้อนเลื่อนลั่น ทะลักฝ่าอากาศเสียงสะท้อนใจ

ร่างของลี้เจิ้งลิ่งกลายเป็นสายฟ้า ชื่น ๆ ลง ๆ ในอากาศตลอดเวลา สองฝ่ามือสลายกลายเป็นเงามากมายซับซ้อน ตีได้เข้าใส่แปะคงได้ซื้อมือข้างตุตัน มีเสียงตวาดก้องอึกครา เกร่างของทั้งสองกระโดดโลดแล่นอยู่ในห้องใหญ่ด้วยความรวดเร็วจนยากจะเห็นชัดเจน

แปะยิ้มได้ซื่อเจ้าอาวาสเสียวลี้มยี่ มีความตื่นเต้นสนใจต่อฝีมือลี้เจิ้งลิ่งกว่าทุกผู้คนในห้อง

ตอนนั้น สีหน้าของท่านได้เริ่มเคร่งเครียดขึ้นทีละน้อย ไม่มีรอยยิ้มที่เชื่อมั่นเหลืออยู่อีกแล้ว

เนื่องเพราะพลังฝีมือที่ดุเดือดที่สุดพิสดาร จนผู้คนต้องอกสั่นขวัญผ่อของลี้เจิ้งลิ่ง มีบ้างนับว่าร่างกายที่เป็นเลือดเนื้อของมนุษย์ ไม่สามารถที่จะกระทำได้เลย...

หลวงจีนชวราจิวรชลปทงที่ยืนอยู่ด้านหลังแปะยิ้มได้ซื่อ ได้ลืมหูลึกที่หรีพรมขึ้นมาเต็มที่ จ้องมองดูการต่อสู้แว่นิ่ง ใบหน้าที่เคร่งเครียดผ่อนคลายลงเล็กน้อย

ตอนนี้ คู่ต่อสู้กรบอย่างตุตันไปร่วมร้อยกระบวนท่าแล้ว ร่างแปะคงได้ซื้อมือแฉลบไปทั่วห้องด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้า

พลังฝ่ามือที่กราดเกรี้ยวตุตัน กระแทกกระทั้นอากาศตามท่าร่างที่พุ่งไปมาของท่านจนปั่นป่วนเสียงสนั่นหวั่นไหว

แต่ทว่า ร่างสูงโปร่งที่สวมเสื้อยาวขาวสะอาดของลี้เจิ้งลิ่ง กลับกลายเป็นเงาของแปะคงได้ซื่อก็กี่ปาน ติดตามอยู่ด้านหลังโดยกระชั้นชิดตลอดเวลา

ต่อให้แปะคงได้ซื่อที่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมเพียงใด กระโดดโลดแล่นด้วยท่าร่างเยี่ยงไหน ยังคงไม่อาจสลัดหลุดไปได้เสมอมา

ใบหน้าที่กร้านกรียมของยูได้จางว้น ปรากฏรอยยิ้มขึ้นโดยไม่รู้ตัว
ยูได้ซื้อจวนตอนนั้นแน่แท้ใจ บังจู้ของมันจะต้องปฏิบัติตามคำบอกที่กล่าว
กับมันเมื่อครู่ สยบแปะคงได้ซื้อผู้นี้ล้าอายุให้แก่มัน

ทันใดนั้น ร่างที่ติดตามดุกกับเงาของลี้เจ็กลิ่งติดควับขึ้นไปในอากาศ
พุ่งวาบดุกกับเงามายาสีขาววาบวาวแววเข้าไปในสี่ทิศแปดทางแล้ว จึงพุ่งลงใส่
แปะคงได้ซื้อ

ทุกคนในห้องโถงเพียงเห็นประกายสีขาววาบไปมา พลังดั่งสนั่นปาน
พายุร้ายเท่านั้น โดยไม่เห็นร่างลี้เจ็กลิ่งอยู่ที่ใดเลย

แปะยืมได้ซื้อตระหนกยิ่ง ร้องในใจ

‘นี่คือมัวที่ป่วยมัว (อสุรินเต็มฟ้า) ของสิบสองกระบว้นท่าอสุรฟ้า’

หลวงจีนชราที่ขม่อมยุบก็ปรากฏความตื่นเต็นจนใบหน้ากระตุกวบหนึ่ง

เนื่องเพราะด้วยพลังฝีมือที่ฝึกปรือจนลึกล้ำกว้างขวางปานมหารรณพของ
ท่าน ยังมีความรู้สึกไม่มั่นใจจะสามารถหลบหลีกกระบว้นท่าจู่โจมที่สุดกราด
เกรี้ยวพิสดารนี้พ้นหรือไม่ ?

พริบตานัน ในเงาสีขาวที่พรั่งพรายเต็มอากาศของห้องใหญ่ มีเสียง
ตวาดด้วยโหเสดงขึ้นมา

และแล้ว ทั้งห้องใหญ่เียวบวังเวงไปทันที

ลี้เจ็กลิ่งยืนแค้นหัวร่ออยู่กับที่ สองมือโพล่หลังจ้องมองแปะคงได้ซื้อ
ด้วยท่วงท่าสง่างามยิ่งนัก

อกจิรวลีขาวขลิบทองของแปะคงได้ซื้อ มีรอยฝ่ามือประทับไว้ชัดเจนยิ่ง
เศษผ้าที่แหลกละเอียดภายในรอยฝ่ามือ กำลังร่วพรั่งพลูลงสู่พื้นดุก
ฝุ่นละออง

ที่สร้างความแตกตื่นขวัญเสียและเจ็บแค้นแน่นใจ คือส่วนลัดของรอย
ฝ่ามือนั้น ถึงกับอยู่ที่เดียวกับแปะคงได้ซื้อประทับใส่ร่างยูได้จางว้นเมื่อครู่ มีท่า
กันแม่ลักระเบียดนิ้ว

ใบหน้าของแปะคงได้ซื้อซีดสลดด้วยละอาย ไล่แดงฉานที่หว่างคิ้วก็
คล้ายสูญเสียประกายไปแล้ว

ลี้เจ็กลิ่งการะจะรดพื้นกล่าวซ้ำ ๆ

“แปะคงได้ชื่อ ข้าพเจ้าล่วงเกินมากแล้ว... แต่ทว่า ตอนนี้ได้ชื่อย่อมสามารถสำนักออก ผู้ที่พ่ายแพ้ต่อมือได้ชื่อเมื่อครั้ง ในใจมีรศชาติที่มีได้นำลื้มกว่าได้ชื่อในตอนนี่...”

ลี้เง็กถึงลอบตอนใจเบา ๆ พลั้วกลับไปยังที่เดิม

แปะคงได้ชื่อเหลือบมองเงาหลังลี้เง็กถึงแวบหนึ่ง คล้ายดังสำนักถึงความใดได้ก็ปาน ประนมมือกลับไปยืนในที่เดิมอีกครั้ง

ดวงตาที่มีแววมืดตาการุณย์ของแปะยืมได้ชื่อ พลันเบิ่งขึ้นจนประกายวาวเปี่ยมอำนาจ

ท่านทรงกายเบา ๆ ประนมมือให้หลวงจีนชราจิ๋วแดงชลีบทอง และคล้ายกำลังส่งเสียงแผ่วเบาว่ากล่าวกระไรอยู่ด้วย

ตอนนั้น บรรยาการที่ห้องใหญ่กลับกลายเป็นตื่นเต้นจนตึงเครียดขึ้นอีกครั้ง

เนื่องเพราะมีว่าศิษย์เสี่ยวลื้มยี่ หรือพวกพ้องของพรรคแนฮั่นปั้งที่มาต่างเข้าใจกระจ่างอย่างยิ่ง การต่อสู้ที่ทำลายประวัติการณณ์ลื้มในรอบร้อยปี นำกล่าวจะเปิดในบัดดลนี้แล้ว

เป็นที่มืดต้องกลางแคลงสงสัย นี่เป็นการต่อสู้ระดับสุดยอดฝีมือที่พวกท่านเคยเห็นครั้งแรกในชีวิต

ตอนนั้น ไ้วน้ำฮั่นเดินไปที่ข้างกายลี้เง็กถึงก้มลงกระซิบ

“ปั้งจู้ รอบต่อไปน่ากลัวเป็นเจ้าสำนักเสี่ยวลื้มยี่ลงสนามเอง... ข้าพเจ้าขออวยพรให้ปั้งจู้ได้ชัย...”

ลี้เง็กถึงยิ้มเล็กน้อย กระซิบตอบไป

“ขอบคุณท่าน น้ำฮั่น เพื่อแนฮั่นปั้งทั้งพรรค เพื่อตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าต้องทุ่มเทสุดกำลังความสามารถ...”

ขณะเวลานั้น เจ้าสำนักเสี่ยวลื้มยี่ที่มีอำนาจสูงสุดของวัดประวัติศาสตร์เดินช้า ๆ มาในกลางห้องใหญ่

ประนมมือให้ลี้เง็กถึงแล้วส่งเสียงกังวาน

“ประสกแซ่ลี้ อาตมามีความตั้งใจประลองกับประสกลักครั้ง ยังขอให้ประสกออย่าได้ทำลายความหวังของอาตมา...”

ลี้เจี๊ยกถึงหัวร่อเสียงกังวาน เดินออกจากที่นั่งไปยกกายคารวะตอบ แล้วกล่าว

“ได้ชื่อเกรงใจ ข้าพเจ้าที่โง่เขลาเบาปัญญาอยากยิ่งจะสลักเสลาเจียรไนได้ เมื่อได้ชื่อยินยอมถ่อมตัวลงประทานการสอนเอง นับเป็นบุญของข้าพเจ้า...”

แปะยืมได้ชื่อแย้มยิ้มกล่าว

“อาตมากับประสกประลองกันสองรอบ รอบหนึ่งนุ่น รอบหนึ่งนู้...”

ลี้เจี๊ยกถึงครุ่นคิดวูบก็แย้มยิ้มตอบ

“ขอเพียงได้ชื่อมีอารมณ์ ข้าพเจ้ายินดีร่วมสนองทุกประการ เพียงแต่ว่า นุ่นประลองเยี่ยงไร ? นู้ประลองเยี่ยงไร ?”

แปะยืมได้ชื่อคล้ายตั้งวางแผนไว้ก่อนก็ปาน หัวร่อดังก้องกังวานกล่าว

“อาตมาคิดจะประลองวิชาตัวเบากับประสกดูก่อน สำหรับการบ่งชี้ผลแพ้ชนะ ดีที่ผู้อยู่ในห้องนี้ทุกท่าน ล้วนเป็นยอดฝีมือชื่อเสียงเกรียงไกรในบู๊ลิ้มมานานปี ย่อมสามารถดูออกได้กระจ่าง... นี่คือประลองวิธีนุ่น”

ลี้เจี๊ยกถึงต้องลอบแค้นหัวร่อในใจ สงบฟังต่อไปไม่ทักท้วง

แปะยืมได้ชื่อกระแอมเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

“สำหรับประลองทางนู้... คืออาตมาจะใช้ไม้เท้าทองที่ประกอบบุญกุศลของวัดเรา รับการสอนจากเชียวชีวไก่ว์ของประสกแซ่ลี้สักหลายกระบวณท่า”

ลี้เจี๊ยกถึงยิ้มเล็กน้อย ผงกศีรษะเห็นพ้องโดยไม่ว่ากล่าว

ตอนนั้น แปะยืมได้ชื่อโบกมือเบา ๆ มีหลวงจีนจิ๋วรสีเทาสองรูป นำไม้ไผ่หกท่อนมาจากทางนอกห้อง แต่ละท่อนโตประมาณนิ้วก้อยแต่ยาวถึงสี่วา และด้ายสีขาวเส้นหนึ่งรูปอึกกำหนดหนึ่ง

หลวงจีนทั้งสองรูปวางของลงแล้ว ยกกายคารวะถอยออกไปยืนสำรวมทางด้านข้าง

แปะยืมได้ชื่อหัวร่ออย่างเยือกเย็น เดินตรงเข้าไปหยิบไม้ไผ่เรียวกเล็กทั้งหกท่อนปักเบา ๆ ลงบนพื้นที่ปูด้วยหินสีเขียวของห้องใหญ่

ท่านเพียงปักลงเบา ๆ ด้วยที่ท่าปลอดโปร่งเยือกเย็น และไม้ไผ่ทั้งหกท่อนที่ยาวร่วมสี่วา ก็ตั้งอ่อนไหวอยู่บนพื้นนั้น

อ่อนไหวจนคล้ายกระแทงมีลมเบา ๆ โขยพัดมา มันก็ไม่สามารถทนทาน

ต้องล้มลง

แล้วหยิบดาบขวานขึ้นขึ้น ใช้กำลังเพียงเล็กน้อย ดาบขวานถึงกับคล้าย
ร่ายพวยพุ่งไปพันใส่ปลายไม้ไผ่ทั้งหกท่อน !

ดาบขวานที่พุ่งไปนี้ มิใช่เป็นดาบธรรมดาที่ใช้เย็บเสื้อผ้า ขนาดของมัน
ยังเล็กละเอียดยิ่งกว่าเข็มปัก ย่อมอยู่จนขาดง่ายผิดธรรมดา

แปะยืมได้ชื่อสามารถเกร็งกำลังภายในเข้าไป ชัดออกรัตนปลายไม้ไผ่ที่
สูงร่วมสี่วาอย่างแผ่วเบาง่ายดาย กำลังภายในและท่าฝีมือนี้ เป็นผู้คนที่ต้องแตก
ตื่นขวัญเสียแล้ว

ลี้เจี๋ยลี้จี้บสายตาเย็นชา จ้องมองการลงมือของแปะยืมได้ชื่ออย่าง
เยือกเย็น โดยใบหน้าไม่มีแววผิปกติขึ้นเลยสักน้อยนิด

ตอนนั้น แปะยืมได้ชื่อหันมาแย้มยิ้มกล่าว

“ประสกลีเจี๋ยลี้ นี่เป็นของเล่นที่อาตมาคิดหาขึ้นเอง เรียกว่าดาบไผ่
นำทาง...”

สังเกตสีหน้าลี้เจี๋ยลี้แล้วกล่าวต่อ

“การประลองนี้รวบรัดยิ่ง คือผู้ที่ประลองกระโดดขึ้นอากาศ ลอยลง
ไปบนปลายไม้ไผ่ก่อน แล้วจึงไปแสดงหมดมวยบนเส้นด้ายที่โยงระหว่างกิ่งไผ่
ชุดหนึ่ง แต่ทว่า ตอนกระโดดไปบนปลายกิ่งไผ่ จะต้องใช้รูปในมือพุ่งจาก
กลางอากาศดอกหนึ่งก่อน จึงกระโดดขึ้นไปยืนบนปลายรูป กระทั่งปลายเท้า
แตะกับยอดกิ่งไผ่จึงยุติ... ลวดลายที่ต่ำต้อยนี้ พื้นจนธรรมดาอย่างยิ่ง กลับ
เป็นที่ประสกลีเจี๋ยลี้ต้องหัวร่อเยาะแล้ว...”

วาจาของแปะยืมได้ชื่อพอแปลงมา นอกจากหลวงจีนจิ๋วแดงขลิบทอง
และลี้เจี๋ยลี้ที่ยืนเด่นเป็นสง่าแล้ว กล่าวได้ว่าแต่ละคนต่างหน้าเปลี่ยนสีไป

เนื่องเพราะอย่าว่าแต่กิ่งไผ่เรียวยาวทั้งหกท่อน ความจริงก็สายไหวใกล้
จะล้มลงอยู่แล้ว ไม่อาจจะหยั่งกำลังได้เลย แม้ด้ายที่โยงระหว่างกิ่งไผ่ทั้งหกยัง
เล็กละเอียด จนน่ากลัวแม้แมลงวันบินไปเกาะสักตัว ก็ต้องสายไหวไปมา อย่า
ว่าแต่คนที่มีรูปกายสูงใหญ่หน้าหนักมากมาย

ยิ่งอย่าว่ายังจะต้องแสดงฝีมือหมดมวยบนเส้นด้ายเล็กละเอียดนั้น
อีกชุดหนึ่ง

โดยเฉพาะตอนกระโดดขึ้นไปบนยอดกิ่งไม้ ยังไม่อาจจะกระโดดลงไป โดยตรงยังจะต้องหยั่งเท้าบนก้านชูปที่อยู่กลางอากาศก่อนด้วย

นับเป็นเรื่องที่ยากเขื่องจนมนุษย์ที่เป็นเลือดเนื้อแทบไม่อาจจะทำได้ ไหนเลยไม่สร้างความตระหนกต่อผู้คนในท้องจนใจสั่นสะท้าน

กระทั่งโจรน้ำขึ้นที่เป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศคนหนึ่งในยุคนี้ และศิษย์รุ่นแปะของเสียวลิ้มยี่ที่มีอาวุโสสูง ยังต้องทอดถอนใจยอมรับไม่สามารถกระทำได้

แต่ลีเจ็กลิ่งแย้มยิ้มอย่างสง่าพาลงกล่าว

"ด้ายไผ่ชกน้าของได้ชื่อชุดนี้ มิเพียงคิดได้เลอเลิศพิสดารเท่านั้น ยังเป็นการฝึกวิชาตัวเบาระดับสูงสุดยอดอีกด้วย ข้าพเจ้าแม้รู้ตัวไม่สามารถกระทำ แต่ก็จำผินใจทดลองดูสักครั้ง"

แปะยิ้มได้ชื่อหัวร่อฮาฮา ถ่อมตัวทลายคำแล้วจึงเปลื้องจีวรสีทอง แว่ววาวออกจากร่าง มอบให้หลวงจีนจีวรสีเทาผู้หนึ่งรับไป

ลีเจ็กลิ่งมิได้ทอดเลื้อยจนจิ้งจอกสีเงินในร่างออกเดินแย้มยิ้มไปดูอยู่ทางด้านข้าง

ตัวลักจุนเจียก้มลงกระซิบข้างหูได้จวน

"เด็กหน้าโง่ เจ้าดูท่วงท่าที่ตระหง่านและงามสง่าของปิงจูพวกเจ้า นับเป็นที่บันดาลให้ผู้คนต้องเคารพนับถือสุดซึ่ง ในชั่วชีวิตเรา เพิ่งเคยเห็นอัจฉริยะเช่นนี้เป็นครั้งแรกจริง ๆ"

ยูได้จวนแย้มยิ้มกระซิบ

"ลวดลายด้ายไผ่ชกน้านี้ เป็นที่ผู้คนเพียงเห็นก็ต้องหวาดหวั่นขวัญเสีย ควรจะตั้งชื่อว่าด้ายไผ่ปลิดชีวิตเหมาะสมกว่า..."

ตัวลักจุนเจียหัวร่อดำศิษย์รักไปคำหนึ่ง แล้วจึงเบือนสายตาเข้าไปหาผู้ประลอง

แปะยิ้มได้ชื่อได้ส่งเสียงขึ้นมาแล้ว

"ประสกแซลลี่ เพื่อเป็นการใช้อิฐแลกอำมฤต อาตมาขอแสดงความอัปลักณ์ก่อน..."

จบคำสุดลมปราณลึก ๆ ร่างหมุนขวับซัดชูปในมือขึ้นอากาศดอกหนึ่ง

รูปพุ่งขึ้นไปกว่าสามเชียว ร่างสูงใหญ่ของหลวงจีนชราเพียงขยับเบา ๆ ก็
ลอยละลิวขึ้นไปแตะปลายเท้าบนรูปดอกนั้น

ท่านสะดุ้งมีอีกครา รูปอีกดอกหนึ่งก็ลอยอย่างเชื่องช้าผิดธรรมดา
ขึ้นไปสูงห้าเชียว

เปะยืมได้ซื้อสลัสองแขนสะกิดปลายเท้าไปบนปลายรูป ทะยานกาย
ขึ้นอากาศได้อีกครา

ตอนนั้น ร่างของเปะยืมได้ซื้อได้ลอยพ้นพื้นกว่าสองวาแล้ว

แลเห็นรูปในมือของท่านถูกขัดออกไปทีละดอก ร่างสูงโปร่งของท่านก็
คล้ายตั้งผูกติดเป็นแถวเดียวกับรูป และตามปลายรูปขึ้นไปจุดตั้งเดินบันไดก็ปาน

ชั่วพริบตา ไปยืนอยู่บนปลายไม้กิ่งแรก แม้ร่างของท่านจะยืนมั่นคง แต่
กิ่งไม้เรียวเล็กที่คล้ายตั้งอยู่กับพื้นถึงกับมีเคลื่อนไหวสั่นน้อยนิด ประหนึ่งไม่มี
น้ำหนักใดเพิ่มขึ้นไปเลยก็ปาน

ตอนนั้น แลเห็นเปะยืมได้ซื้อเกร็งลมปราณรวมสมาธิ ยกเท้าก้าว
ลอยละลิวลงไปบนปลายไม้กิ่งหนึ่ง

ชั่วพริบตา ร่างของท่านพุ่งไปแตะบนปลายไม้ทุกกิ่งปานสายฟ้า

ตอนนั้น ผู้คนในห้องโถงใหญ่ ต่างตื่นเต้นจนแทบลืมหายใจ เบื้องตา
กลมกลว้างจ้องมองดูร่างเปะยืมได้ซื้อที่กระโดดโลดแล่น ด้วยจิตใจที่บังแตกตื่น
ชมเชย บ้างวิตกกังวล

ตอนนั้น ร่างเปะยืมได้ซื้อพลีลงหยั่งเท้าบนเส้นด้ายที่โยงระหว่างกิ่งไม้
ทั้งหก

ท่านถึงกับเดินไป ๆ มา ๆ บนด้ายเล็กละเอียด จนผู้คนต้องอกสั่นขวัญ
เสียวด้วยที่ท่าปลอดโปร่งอย่างยิ่งประหนึ่งเดินอยู่บนพื้นราบก็ปาน

เปะยืมได้ซื้อพลันแค้นเสียงเบา ๆ ร่างเคลื่อนไหวแคล่วคล่องว่องไวจน
แทบดูไม่ทัน

ชั่วพริบตา พลันหมดดังครืนครัน เงาฝ่ามือซับซ้อนปานขนุนเขา ที่แท้ได้
แสดงวิชาจับไปยล้อยันคั่ง (หมัดสิบแปดอรหันต์) หนึ่งในเจ็ดสิบสองสุดยอด
วิชาเสียวลิ้มยี่ บนด้ายเส้นเล็กละเอียดนั้นแล้ว

แลเห็นเงาร่างของท่านพุ่งฉวัดเฉวียนไปมาปานสายฟ้า มีว่าท่าร่าง ท่าเท้า

และทำมือ ล้วนแล้วบรรลุจุดสุดยอดของความสูงเยี่ยม

ยิ่งกว่านั้น สามารถใช้วิชาหมัดมวยซึ่งมีพลังแกร่งกร้าวดุ้น อยู่บน
ด้ายเล็กละเอียดที่ไม่อาจทานน้ำหนักแม้สักน้อยนิดนี้ ยิ่งเป็นความสุดยอดจนหา
ผู้เปรียบประมาณมิได้

ตอนนั้น เปะยืมได้ซื้อได้แสดงเพลงหมัดจบชุดแล้ว ร่างพลัควับฝ่า
อากาศ ลอยละลือลงมาบนพื้นด้วยท่วงท่าปลอดโปร่งเยือกเย็นไม่หนักแรง
แม้สักน้อยนิด

พร้อมกับร่างที่เตอะพ้าน เสียงโห่ร้องชมเชยพลันระเบิดขึ้นสนั่นหวั่นไหว
จากทุกมุมของห้องใหญ่ แสดงแน่ชัด คิษย์วัดเสียวลิ้มยี้กำลังพิศภาคภูมิกับ
เจ้าสำนักของพวกเขา ต่างถูกพลังฝีมือที่คล้ายปาฏิหาริย์ กระตุ้นจิตใจลึกลอด
ยินดีปานคลุ้มคลั่งแล้ว

ลีเจ็กลิ้งยิ้มเล็กน้อย กล่าวซ้ำ ๆ

“ความยอดเยี่ยมในวิชาตัวเบาของได้ซื้อ เป็นที่ผู้คนต้องเลื่อมใสนับถือ
สูงสุด... น่ากลัวซ้ำพเจ้ายังไม่อาจหัดเทียมได้ซื้อแม้หนึ่งในสิบ”

เปะยืมได้ซื้อประณมมือแย้มยิ้มกล่าว

“ประสยกยกย่องเกินไปแล้ว อาตมาชราภาพแล้ว ฝีมืออันต่ำต้อยไม่ควร
ค่าให้แย้มยิ้มเย้ยหยันเลย...”

ลีเจ็กลิ้งมิกกล่าวกระไรอีก ประสานมือคารวะให้เปะยืมได้ซื้อแล้ว เดิน
ซ้ำ ๆ ไปที่ข้างกิ่งไผ่

เงยหน้าเล็กน้อย เหลือบมองไปยังสามคนที่ร่วมทาง ใบหน้าหล่อเหลา
ปรากฏรอยยิ้มที่มีความหมายลึกซึ้งขึ้นวูบหนึ่ง

รอยยิ้มเท่ากับเป็นการปลอบใจและให้ความมั่นใจต่อไว้วาน้ำอุ่นทั้งสาม
อย่างใหญ่หลวง

บทที่ 44 การประลองไม้เท้า

ลี้เจี๋ยลิ่งรับรูปจากแปะคงได้ชื่อมากำหนึ่งเดินช้า ๆ วน
กิ่งไม้ทั้งหกท่อนหนึ่งรอบ
ทันใดนั้น ลี้เจี๋ยลิ่งสะบัดมือติดต่อกัน รูปในมือพุ่งออกที่ละดอกไป
ประหลาดที่ว่า รูปที่ถูกพุ่งไปถึงกับลอยอย่างเชื่องช้า ระยะที่ห่างกัน
ของแต่ละดอกก็เพียงเขี่ยเศษเท่านั้น

และความสูงต่ำของแต่ละดอก เทียบเท่ากับความยาวของรูปเท่านั้น มอง
ปราดแรกคล้ายดั่งมีด้ายเส้นยาวผูกไว้ ให้มันเรียงรายประหนึ่งเป็นบันไดที่ทอด
ขึ้นสู่ยอดของกิ่งไม้

การแสดงกำลังภายในที่สุดสูงครานี้ สร้างความตื่นตะลึงให้แก่ทุกคน
ในห้องโถงใหญ่จนปากอ้าตาค้างไปหมดสิ้น

ลี้เจี๋ยลิ่งเมื่อซัดรูปในมือออกแล้ว สุดลมปราณลึก ๆ เขือกหนึ่ง
ครั้นแล้ว ร่างคล้ายดั่งเป็นปุยขนุลลอยขึ้นในอากาศ

ลี้เจี๋ยลิ่งแต่ปลายเท้าอย่างรวดเร็วลงบนปลายรูปที่ลอยช้า ๆ ดุจดั่ง
กำลังก้าวตามบันไดอยู่ที่บ้าน ไปจนถึงยอดไม้ด้วยท่าที่ปราดเปรียวสวย

งามยิ่ง

ปลายเท้าสัมผัสกับกิ่งไม้ ร่างพลันดีลังการควับอย่างว่องไว
แต่ทว่า ต่อให้มีความเคลื่อนไหวอย่างไร กิ่งไม้เล็กละเอียดที่ตั้งอยู่
กับพื้นมิได้เคลื่อนไหวเลยแม้สักแผ่วเบา

ทันใดนั้น ลีเจ็กถึงก็้องกังวานปานมังกรคำราม ร่างทะยานขึ้นอากาศ
โฉบปราดตุงกับปีกขามหิมา วกววนเวียนเคล่วคล่องว่องไวยิ่งนัก

ลีเจ็กถึงอาศัยลมปราดที่โคจรปลอดภัยในร่างเคลื่อนไหวตามอากาศใน
ลักษณะของปีกขาไบบิโนไม่ผิดเพี้ยน

ตอนนั้น ทั่วทั้งห้องโถงใหญ่ มิว่าเป็นศิษย์ของวัดเสียวลิ้มยี่ หรือเป็น
ยอดฝีมืออันดับปึง ต่างปากอ้าตาค้าง สงบจนไม่มีเสียงแม้สักแผ่วเบา

แปะยืมได้ซื้อที่จับตามองเซมิ่งนิง ใบหน้าเริ่มปรากฏแววเคร่งเครียด
กังวลที่ยากจะสังเกตเห็นมาเล็กน้อยแล้ว

ดังนั้นเอง ท่านเหลียวมองกลับไป แต่พอเห็นยิ่งตระหนกกว่าเดิม
จนใจสะท้าน

ที่แท้หลวงจีนซราซึ่งครองจีวรแดงชลีบทอง ตอนนี้นำลั้งเบ็งตาจนกว้าง
จ้องมองอากาศด้วยประกายที่แวววาวราวสายฟ้า

ใบหน้าที่ท่านมีเค้าแตกตื่นสงสัยอย่างใหญ่หลวง สีหน้าเช่นนี้ แปะ-
ยืมได้ซื้อมิได้เห็นมาร่วมห้าสิบปีแล้ว... แสดงว่าชื่อเจ็กของท่าน ไม่เคยมีความ
ตื่นเต้นตระหนกปานนี้มาเลย

ตอนนั้น ลีเจ็กถึงได้วิ่งตามยอดไม้ทั้งหกท่อนไปอย่างละลือสวายนาม
จนครบ

เมื่อร่างร่วงหล่นลง พอตีตะเท้าอยู่บนด้ายเล็กละเอียดที่ค้ำกลางอากาศ
จากนั้น เงาสีขาววูบหนึ่ง กระโดดโลดแล่นอยู่บนด้ายเล็กละเอียด
รวดเร็วจนผู้คนต้องตาลายพรั้งพราย

พลังร้อนระอุได้กระจัดกระจายออกรอบข้าง ในอากาศยังมีเสียงครืน ๆ
อยู่แผ่วเบาอีกด้วย

แปะยืมได้ซื้อต้องลอบถอนใจคำนึง

‘นี่คือสิบสองกระบวรท่าอสูรฟ้า สุดยอดวิชาที่สยบแผ่นดินมานานปี’

ความครุ่นคิดยังไม่สุดสิ้น ทันใดนั้น มีเงาสีขาวกระจายมากหลาย
จนแทบทั่วอากาศของห้องใหญ่

เมื่อเงาสลายร่างปรากฏ เป็นลี้เจ็กลิ่งยิ่นแย้มยิ้มอยู่ที่เบื้องหน้า

ในห้องใหญ่เงียบวังเวงไปชั่วครู่ จึงมีเสียงโห่ร้องชมเชยระเบิดขึ้นสนั่น
ปานฟ้าถล่ม ติดต่อกันเป็นเวลานานไม่ขาดหาย

นั่นมิเพียงมีเสียงโห่ร้องของพวกเน่ฮั่นปึงเท่านั้น ยังผสมเสียงชมเชย
ด้วยจริงใจของศิษย์เสียวลี้มยี่

ความจริงแล้ว ในโลกไม่มีการแยกเป็นศัตรูหรือมิตรเลย ของทั้งม
พร้อมสมบูรณ์ที่สุด ย่อมมีคุณค่าให้ผู้ชมโห่ร้องชมเชย

และไม่คำนึงถึงศักดิ์ฐานะของผู้โห่ร้องชมเชยด้วย !

ลี้เจ็กลิ่งประสานมือให้แปะยืมได้ซื้อพลางกล่าว

“บังอาจกล่าวตำราว่ากล่าวกับขงจื้อ เป็นที่ไม่เจียมตัวยิ่งนัก ละอาย
ละอาย”

แปะยืมได้ซื้อทรงกายข้า ๆ เน้นเสียงหนัก ๆ

“ฝีมือที่สุดสูงปานปาฏิหาริย์ของประสก เป็นที่อาตมาต้องเลื่อมใสนับถือ
สุดซึ้ง มิน่าเล่า จึงสยบยุทธจักรกว้างใหญ่ไว้ในอำนาจบารมีได้”

การประลองด้วยวิธีขุนในคราวนี้ ผลแพ้ชนะของมันเป็นต้องให้ผู้ใดมาซึกก็
ทราบได้แล้ว

วิชาตัวเบาของเจ้าสำนักเสียวลี้มยี่แปะยืมได้ซื้อ มาตราว่าเลิศเลอสุดสูง
แห่งยุค แต่เปรียบกับเจ็กม่านชีวลือลี้เจ็กลิ่ง ยังคงด้อยกว่าอีกชั้นหนึ่ง

แปะยืมได้ซื้อยกมือเบา ๆ มีทลงจิ้นจิริสีเทาสองรูป หามไม้เท้าพระ-
ธรรมสีทองแวววาว โตราวแขนทารก ยาวถึงเจ็ดเชียวเข้ามา

ไม้เท้าพระธรรมยาวใหญ่นี้ ทางหัวยังมีคมยื่นยาวทำนิ้ว ได้คมที่คล้าย
ปลายกระบี่ เป็นห่วงทองคำโตประมาณกำปั้นอีกเท้าหวัดติดต่อกันเป็นพวง ตัว
ไม้เท้าสลักรูปมังกรไว้เต็ม

เพียงได้เห็น ก็บันดาลให้ผู้คนรู้สึกเป็นไม้เท้าของอำนาจที่ต้องหวาด
หวั่นระย้อ

แปะยืมได้ซื้อรับไม้เท้ามา ขยับเบา ๆ เสียงกรียวกราวของห่วงทอง

กระทบกันดังสนั่นหวั่นไหว ไม่เท่าหนักอึ้งที่ศิษย์สองคนหาหมนี้ เมื่ออยู่ในมือของท่าน
ถึงกับคล้ายเป็นฟางแห้งที่ไม่มีน้ำหนักก็ปาน

ลี้เจี๋ยลี้ยืมเล็กน้อย หันมองไปด้านหลังแวบหนึ่ง ผู้ได้จวนรีบก้าวอาด ๆ
ออกมา ประคองไม่ให้เท้าสีทองแดงหนักกว่าสี่สิบชั่งนามเชิยะชีวไกวให้แกลี้เจี๋ยลี้
อย่างนอบน้อม

แปะยืมได้ซื้อกระโดดควับไปในกลางห้องใหญ่ ยกมือข้างเดียวตั้งเป็น
สันที่หว่างอกแล้วส่งเสียงกังวาน

"ประสกแซ่ลี้ ประทานการสนทนาได้"

ลี้เจี๋ยลี้ก้าวยาว ๆ เข้าไป ยืนห่างจากแปะยืมได้ซื้อประมาณสองวาด้วย
สีหน้าเคร่งขรึม

ตอนนั้น สองมือประคองเสมออก สองหัวแม่มือชูขึ้นเล็กน้อย ที่ทำ
เคร่งขรึมสำรวจมณฑลธรรมดา

แปะยืมได้ซื้อพอเห็นใจหายวับทันที

เนื่องเพราะนี่เป็นมารยาทแรกเริ่มการจะประมือกับศัตรูของประมุขพรรค
แนฮั่นปิง หากประมุขพรรคแนฮั่นปิงให้มารยาทเช่นนี้ต่อคู่ต่อสู้ อย่างนั้น
แสดงว่าแนฮั่นปิงจู่ให้ความเคารพนับถือต่อคู่มือสูงสุด

เล่าลือกันมา ชั่วชีวิตละชั่วชึ่งกุนประมุขแนฮั่นปิง เคยใช้มารยาทเช่นนี้
ต่อคู่ต่อสู้เพียงสามครั้งเท่านั้น

และนับแต่เจี๋ยม้นชีวล้อลี้เจี๋ยลี้ ออกสู่ยุทธจักรก็เคยเพียงใช้มารยาทเช่น
นี้สองครั้ง

(ครั้งแรกประลองกับซิกซัวเกี่ยมไฉ่น้ำอุ่น)

แปะยืมได้ซื้อได้ยกไม้เท้าพระธรรมขึ้นชี้เฉียง มือซ้ายตั้งเป็นสันที่หว่างอก
ที่ทำก็นอบน้อมสำรวจอย่างยิ่ง

นี่เป็นมารยาทให้ความเคารพคู่ต่อสู้ของสำนักเสียวลิ้มยี่เช่นกัน

ลี้เจี๋ยลี้เน้นเสียงหนัก ๆ

"ขอล่วงเกิน"

ขาดคำร่างพุ่งขึ้นสู่อากาศ เชิยะชีวไกวสลายเป็นประกายสีแดงฉาน ครอบ
คลุมลงมาใส่ศีรษะ

เปะยืมได้ซื้อทวาดคำ “มาได้ประเสริฐ” สวรรค์สองแขนขึ้นนวบ ห่วงทอง
ไม้เท้าพระธรรมดั่งเกรียวกราวกลายเป็นมังกรสีทองพวยพุ่งขึ้นต่อต้าน

ในเสียงโลหะกระทบกันที่สะท้อนเลื่อนลั่น เกรียงผลจากกันทันที
ลี้เจิ้งลี้กู่เสียงกึกก้องยาวนาน เชียะซิวไกวระดมไม้ตายออกมาสาม
กระบวนท่าเจี้ยทียบตี (ขึ้นฟ้าลงดิน) ทั้งฮั่นมิกทะ (เมฆแดงเกาะกลุ่ม) ฮึงตุง-
ซอโค (โลกเพ็งกำเนิด) โดยแคล่วคล่องว่องไว

เปะยืมได้ซื้อแค้นเสียงดัง ๆ ไม้เท้าพระธรรมสีทองแวววาว คงสลับ
จนกลายเป็นกำแพงที่แน่นหนา บางครั้งยังตีได้ด้วยอานุภาพอันดุดันปานอส-
นิบาตพาดทำลาย

ลี้เจิ้งลี้กู่หวั่นเสียงก้องกังวาน ระดมแปดสิบเอ็ดกระบวนท่าเชียะซิวไกว
อันเป็นวิชาเฉพาะตัวของลี้เจิ้งชิ่งกุน โหมไปดุจดั่งเป็นน้ำตกโกรกไหล ช่วงเวลา
นั้น ประกายสีแดงและสีทองพัวพันกันจนเสียงครืนครั้นคล้ายฟ้าร้อง รุก-
รึโต้กันแคล่วคล่องว่องไว ก่อความจิตใจผู้ดูจนตื่นเต้นตึงเครียด

ที่เปะยืมได้ซื้อในตอนนี้เป็นหลักวิชาไม้เท้าชिरะอันสูงเยี่ยมยอดของ
สำนักเสียวลี้มียี่

ประกายรุ่งทองของไม้เท้าพระธรรม กลายเป็นสายฟ้าที่แลบอยู่ในอากาศ
และก็คล้ายมรสุมที่โหมกระหน่ำ ประกายสีทองที่วูบวาบ ดุจดั่งอาทิตย์อรุณ
โผล่พ้นขอบฟ้า

พลังไม้เท้าดั่งสนั่นปานฟ้าร้อง เป็นอานุภาพที่ยิ่งยงน่าตระหนกยิ่ง

ชั่วขณะ ทั้งสองได้ประมือกันเจ็ดสิบกว่ากระบวนท่าแล้ว

เปะยืมได้ซื้อแตกตื่นเป็นยิ่งนัก เพราะนับแต่ท่านรับตำแหน่งเจ้าสำนัก
เสียวลี้มียี่มา เป็นเวลานานกว่าสามสิบปีแล้ว อาศัยไม้เท้าพระธรรมในมือ และ
ยี่สิบสี่สุดยอดวิชา ในเจ็ดสิบสองวิชาของเสียวลี้มียี่ มิทราบได้พิชิตสุดยอด
ฝีมือในบู๊ลิ้มพ่ายแพ้ไปมากมายเพียงใด

แต่ทว่า ท่านตอนนี้ต้องตระหนกอย่างรุนแรงเป็นที่สุดแล้ว

เนื่องเพราะคู่มือในตอนนี้เป็นที่กล้าแข็งที่สุดอย่างไม่เคยพบพานมาในเวลา
สามสิบกว่าปี

เปะยืมได้ซื้อรู้สึก พลังที่ทะลักออกจากเชียะซิวไกวของฝ่ายตรงข้าม

ตัวลักจุนเจ็ยในตอนนั้น ปาดหยาดเหงื่อที่หน้าผากแล้วกระซิบกับโจ้ว-
น้ำฮั่น

“โจ้วได้เหยียบ ในความเห็นของท่าน ผู้ใดมีชัยการต่อสู้ครั้งนี้ ?”

โจ้วน้ำฮั่นแหม่มยิ้มอย่างเยือกเย็น ส่งเสียงหนักแน่นเด็ดเดี่ยว

“ชัยชนะต้องเป็นของแนฮั่นปึงตลอดกาล !”

ตัวลักจุนเจ็ยตอบว่าโจ้วน้ำฮั่นเบา ๆ เป็นที่เห็นพ้องด้วย

อยู่ได้ไม่นานในตอนนั้นลูปศิระลั่นเลียนที่ซุ่มขึ้นด้วยเหวี่ยง ส่งเสียงขึ้นบ้าง

“ซือแป๋ ด้วยพลังฝีมือของแปะยิ้มได้ซื้อผู้นี้มาคำนวณ น่ากลัวศิระ
อย่างมากก็ต้านได้ไม่เกินหนึ่งร้อยกระบวนท่า...”

แล้วย้อนถามตัวลักจุนเจ็ยบ้าง

“ซือแป๋ ท่านผู้เฒ่าสามารถทนทานได้นานเท่าใด ?”

เป็นคำถามที่โจ่งเฮลาขึงนัก เนื่องจากตัวลักจุนเจ็ยแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม
แต่เปรียบกับแปะยิ้มได้ซื้อแล้ว ยังคงด้อยกว่าอีกชั้นหนึ่ง

ซึ่งก็หมายความว่า ตัวลักจุนเจ็ยต้องไม่มีทางต่อต้านฝีมือแปะยิ้มได้ซื้อได้

แต่ทว่า ทนทานสู้รักหน้ายิ่งกว่าชีวิต ทั้งที่แน่ใจสู้ไม่ได้ แต่ปากยังคง
ไม่ยอมรับแน่นอน

อยู่ได้วันที่ยี่สามดั่งนั้น คล้ายดั่งได้เปิดเผยความลับของตัวลักจุนเจ็ยมา
จึงสร้างความฉุนงุ่นต่อท่านจนตะลึงลั่นวูบหนึ่ง คำรามเบา

“บัดชบ เด็กโจ่งเฮลา นับว่าเจ้าจงใจเร็วของเราแล้ว ดิที่โจ้วได้เหยียบ
มิใช่คนนอก บอกกับเด็กหน้าโจ่งเจ้าก็มีเป็นไร ด้วยพลังฝีมือของเราซือแป๋ ต่อสู้
กับแปะยิ้มได้ซื้อนี้ ภายในสี่ร้อยกระบวนท่า ยังไม่มีปัญหาใดได้”

โจ้วน้ำฮั่นแหม่มยิ้มกล่าวบ้าง

“ด้วยศักดิ์ของแปะยิ้มได้ซื้อ ที่เป็นประมุขสำนักใหญ่ยิ่งที่สุดในแผ่นดิน
ยุคนี้มาว่ากล่าว นับเป็นปรมาจารย์แห่งยุคเต็มภาคภูมิแล้ว สู้ไม่ได้ก็มีเห็นเป็น
เรื่องอับยศอดสู... ข้าพเจ้าขอกล่าวโดยโอหังบังอาจสักคำ หากข้าพเจ้าประมือ
ต่อสู้ด้วย หุมเทพพลังฝีมือทั้งมวลไป ก็น่ากลัวเพียงต้านได้ประมาณห้าร้อย
เท่านั้น...”

ทั้งสามแม่ชูปชิบสนทนา แต่สายตายังคงจับมองการต่อสู้แน่วนิ่งมียอม

เบือนห่าง

ตอนนั้น การต่อสู้ของลีเจ็กลิ่งและเปะยืมได้ชื่อใกล้เคียงถึงหนึ่งพัน กระบวนท่าแล้ว

สีหน้าของศิษย์เสียวลี้มยี่แปรเปลี่ยนไปทุกรูปแล้ว เนื่องจากเปะยืมได้ชื่อนับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งสองของวัดเสียวลี้มยี่ยุคนี้ และยังมีศักดิ์เป็นถึงเจ้าสำนักที่สูงสูง หากเม้นพ่ายแพ้ต่อฝีมือลีเจ็กลิ่ง อย่างนั้น มิเพียงเกียรติภูมิในกาลก่อน ๆ ของเปะยืมได้ชื่อจะมอดมลายหมดสิ้นเท่านั้น เกียรติสูงสุดที่ยินยอมเป็นนรินทร์ของเสียวลี้มยี่ ต่อแต่นี้ก็ต้องไทมลงอีกมากหลาย

มิเพียงศิษย์ทั้งวัดของเสียวลี้มยี่จะแตกตื่นขวัญเสียสุดแสนเท่านั้น กระทั่งหลวงจีนชราครองจีวรแดงขลิบทอง ที่ปกติขาด้านไร่ความรู้สึก ตอนนี่ยังมีสีหน้าและแววตาตื่นเต้นจนตึงเครียดด้วยแล้ว

ตอนนั้น เปะช่วยได้ชื่อที่เป็นรองเจ้าสำนักเสียวลี้มยี่ เดินเบา ๆ มาข้างกายเปะหุ่ยได้ชื่อ นั้นเสียงกล่าว

“เปะหุ่ยชื่อตี ฟังว่าพลังฝีมือของเจ็กมิ่นชีวล้อผู้นี้ นอกจากจะสุดยอดในทิววิชาแล้ว ไม้ตายที่เลอเลิศครอบคลุมแผ่นดินของมัน กลับเป็นกั๊กกระบวนท่าไม้ตายอยุธยา (ชีวล้อเก่าเจ้าเซ็ก) เราชื่อเฮียสงสัย มิทราบจะเป็นความจริงหรือไม่?”

เปะหุ่ยได้ชื่อผงกศีรษะตอบเสียงแหบพร่า

“ถูกแล้ว จากที่ภายนอกเล่าลือกัน ชีวล้อเก่าเจ้าเซ็กของเจ็กมิ่นชีวล้อนี้ ยังไม่เคยมีผู้ใดสามารถอาศัยโชคช่วยรอดจากคมกระบี่ได้ กระทั่งเอ็กซัวเต้า-จูปาเข้าที่ยังยงของโพ้นทะเล ก็เพียงสามารถรับหกกระบวนท่าเท่านั้น โอ... บापกรรมทั้งหลายนี้ล้วนเป็นอาตมาชักนำมากับมือ น่ากลัวภยันหน้าเมื่อมรณภาพต้องถูกเลือกไสลลงไปในอเวจีสุดลึก...”

สีหน้าเปะช่วยเครียดลงทันที ตวาดตำหนิ

“ชื่อตีโยต้องเช่นนี้? ฟังทราบไว้ แม้ไม่มีเรื่องชื่อตีพั่วพั่นอยู่ ภายในสำนักเสียวลี้มยี่ของเรา ก็ไม่ยินยอมให้ผู้คนมาอาละวาดอย่างโอหังเช่นนี้”

เปะหุ่ยได้ชื่อรู้สึกมีรสชาติต่าง ๆ ประดังขึ้นจนสับสน กล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกถี่เร็ว แสดงว่าเจ็บช้ำเสียใจถึงขีดสุดแล้ว

เนื่องเพราะหากเปะยืมได้ชื่อโชคร้ายพ่ายแพ้ เกียรติภูมิของสำนักเสียว-
ลิมย์ต้องตกชวลงไป บทกวีเหล่านี้ ล้วนเป็นท่านนำพามาคนเดียวเท่านั้น

แม้มีลูกศิษย์ร่วมรุ่นชี้หน้าตำหนิ แต่วันเวลาที่เจ็บช้ำร้อนทอในกายภาค
หน้าซึ่งยังอีกยาวนานนัก จะบีบคั้นทรมานจนท่านสุดแสนทนทานปานใด ?

ครุ่นคิดอดีต คำนี้ความหลัง ล้วนแล้วเป็นเพราะเมื่อสามสิบปีก่อน
ไปกระทำเรื่องผิดพลาดรายเดียว

กาลเวลาได้ผ่านไปท่ามกลางความแตกตื่นขวัญเสีย ตื่นเต้นตึงเครียด
ของผู้คนทั้งหลายในห้องใหญ่

เงาร่างสองสายที่ต่อสู้กัน ได้เริ่มเชื่องช้าลงทีละน้อย

แต่ทว่า มิใช่ทั้งสองเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า ยังมีใจจะเลิกรายูติ

ทั้งสองต่างจับมองฝ่ายตรงข้ามด้วยความตื่นเต้น เวียบบั่นกันชั่วขณะ
พลันดวงดลแสงก็อง กระโดดเข้าใส่กันอีกครั้ง

เหตุการณ์วุ่นเวียนในสภาพเช่นนี้ยังไม่หยุดยั้งครั้งแล้วครั้งเล่า...

ไว้น้ำอุ่นใจเด่นระทิก ทราบแล้วว่าปัจจัยของตนกับเปะยืมได้ชื่อ ได้ต่อสู้
กันจนถึงวาระสุดท้ายใกล้จะบังชีผลแพ้ชนะมาแล้ว

เนื่องเพราะในตอนนั้น ทั้งสองได้ระดมไม้ตายของอาวุธคู่มือออกหมด
สิ้น มีอาจไม่สะดุดหยุดลงเป็นครั้งครา ครุ่นคิดหากระบวนการที่ยังพลิกแพลงยิ่ง
พิสดารไปจุใจเพื่อพิชิตฝ่ายตรงข้าม

ดังนั้นเอง กระบวนท่าที่ลี้เจ็กถึงและเปะยืมได้ชื่อใช้ออกจุใจร่วมกันใน
คราวนี้ จึงล้วนเป็นสุดยอดไม้ตายที่เลอเลิศพิสดาร หวาดหวัดหวาดเสียวจนถึง
ขีดสุดทั้งสิ้น

ความอึดอัดวังเวงครอบคลุมจิตใจทุกคน จนต้องหายใจกระชั้นถี่เร็ว
ทั้งห้องที่กว้างใหญ่ มีเพียงเสียงลมหายใจดังอยู่เท่านั้น

ทันใด ลี้เจ็กถึงกับเปะยืมได้ชื่อ ต่างพากันดวงดลแสงทะยานเข้าพัวพัน
กันอีกครั้ง

เปะยืมได้ชื่อ หลวงจีนอาวุโสสูงที่เป็นเจ้าสำนักรุ่นที่เจ็ดของเสียวลิมย์
ได้ทุ่มเทพละกำลังสมาธิจิตใจที่มีอยู่ในการต่อสู้อันดุเดือดครั้งนี้จนหมดสิ้น

เนื่องเพราะท่านมิอาจไม่ให้เกียรติภูมิของเสียวลิมย์ในภายภาคหน้า มาเป็น
เดิมพันทุ่มเทกับการต่อสู้ครั้งนี้

ซึ่งก็หมายความว่า รุ่งเรืองหรือทรุดโทรมของวัดเสียวลิมย์ในภายภาคหน้า
ล้วนผูกพันอยู่กับการต่อสู้ครั้งนี้เท่านั้น

ดังนั้นเอง เปะยืมได้ซื้อขบครามแนบแน่น ปลอ่ยให้เหงื่อหลังไหลออก
มาเป็นเส้นสายโดยไม่น่าพา ยิ่งไม่แยแสกังวลต่อมือเท้าทั้งสี่ที่เริ่มอ่อนล้าปวดชา
จำต้องปลุกปลอบจิตใจให้เข้มแข็งคึกคัก ถลิ่งจ้องสายตามองฝ่ายตรงข้าม หัก
ไหม้อยู่ในการต่อสู้ซึ่งลำบากยากเข็ญที่สุดในชั่วชีวิตของท่าน

ลี้เจี๋ยลิ่งเล่า ? ในบรรดาวิชาบู๊ที่ฝึกมา เชี่ยวช้าไกว้นับเป็นวิชาที่ออก
จะด้อยกว่า แต่ทว่า แม้เป็นเช่นนั้นยังพอจะต่อต้านสุดยอดฝีมืออันดับเลิศใด ๆ
ในแผ่นดินได้

ลี้เจี๋ยลิ่งเข้าใจกระจ่าง ที่เปะยืมได้ซื้อถึงกับสามารถต่อต้านตนได้ร่วม
สองพันกระบวณท่า เป็นเรื่องที่ตนมิเคยเผชิญมาเลยในชีวิต

โดยนัยเดียวกัน ลี้เจี๋ยลิ่งก็ทราบ จะใช้เชียวช้าไกว้วพิชิตเปะยืมได้ซื้อ
น่ากลัวไม่อาจเป็นไปได้

เงาร่างคู่ต่อสู้ประจบแล้วแยกกัน แยกกันแล้วโถมเข้าประจบอีก

ตอนนั้น ไ้ว่น้ำอุ่นหน้าซัดขาวไปแล้ว เนื่องเพราะกับการต่อสู้ที่กราด
เกรี้ยวดุเดือดไม่มีวันหยุดยังพักผ่อนเยี่ยงนี้ มีความหวาดกลัวอย่างใหญ่หลวง
ทีเดียว

ไ้ว่น้ำอุ่นดูออก ตอนลี้เจี๋ยลิ่งกับเปะยืมได้ซื้อลงมือรุกับตีได้กัน ต่าง
ทุ่มเทกำลังภายในไว้ที่ตัวอาวุธและเป็นเวลายาวนานกว่าครึ่งวันแล้ว กำลังที่ทั้ง
สองฝ่ายเสียไปต้องมากหลายจนไม่มีทางคาดคิดคำนวณได้

แต่ทว่า ทั้งสองคล้ายไม่รู้สึกอ่อนล้าเมื่อยล้าเหนื่อยนิด ยังคงประมือกันด้วย
ความแคล่วคล่องว่องไวปานสายฟ้า

พละกำลังของพวกเรา หรือจะแกร่งกร้าวยาวนานจนผิดคาดหมายได้ถึง
ปานนี้ ?

ทันใดนั้น มีเสียงโลหะกระทบกันดังสะเทือนเลื่อนลั่น สันชวัญสะเทือน
วิญญาณผู้คนในห้องโถงใหญ่จนระริกไป

ทั้งสองคู่ต่อสู้ได้ประมือกันอย่างดุเดือดและว่องไวอีกสามสิบกว่ากระบวนท่า
ในขณะที่คลื่นเสียงของการปะทะครั้งแรกยังกังวานอยู่ในอากาศไม่ขาดหาย
เงาร่างของทั้งสองกลับผละออกจากกันมา

ทุกคนในห้องรีบจับตามอง เห็นแปะยิ้มได้ซื้อประคองไม้เท้าพระธรรม
แน่นหนา เหนือที่หลังไหลออกมาซโลมชุดชั้นในที่รัดกุมจนเปิกชุ่มโชก
เสียงหอบหายใจของท่านดังจนได้ยินชัดเจน ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงถี่
เร็วยิ่ง

ลี้เจี๋ยลิ่งยังคงยืนกระด้างเย็นชา ที่ทำหนักแน่นมีคลอนแคลนดังเดิม
แต่ทว่า ใบหน้าซีดขาวจนแทบคล้ายเลือดจืดจางที่สวมใส่ ร่างก็สิ้น
ระริกอยู่เบา ๆ แสดงแน่ชัด ทั้งสองได้ถึงระดับใกล้เคียงแรงล้มลงแล้ว
แปะยิ้มได้ซื้อประนมมือเสมอออก หอบหายใจส่งเสียงกระห่อนกระเท็น
“ประสกแซ่ลี้...อาตมานับถือ...ฝีมือที่เลอเลิศที่สุดสูง...ครอบคลุมแผ่นดิน...
ของประสกโดยจริงใจ...”

ลี้เจี๋ยลิ่งประสาณมือถนัดด้วยที่ท่าเย็นชา คอหอยสั่นระริก คล้ายดัง
พยายามกลักรลื่นกระไรลงไปอยู่

ถูกแล้ว ลี้เจี๋ยลิ่งพยายามกลืนโลหิตที่พุ่งขึ้นมาให้ลงไปในลำคออีกครั้ง
ตอนนั้น ส่งเสียงแทบพรากล่าว

“ได้ซื้อพลังฝีมือเลอเลิศที่สุดสูง หาผู้ทัดเทียมไม่ได้ เป็นที่ต้องเคารพ
เลื่อมใสที่สุดสูง ผลการแพ้ชนะที่เกิดขึ้นครั้งนี้ มิทราบได้ซื้อจะตัดสินอย่างไร ?”

วาจານี้พอกล่าวมา ทุกคนในห้องต้องตื่นเต้นจนตึงเครียดอีกครั้ง
ประสาทของทุกคนคล้ายตั้งเป็นสายเกาทัณฑ์ที่ถูกนำวจนสุดลำ
สายตามากมายนับไม่ถ้วน คล้ายดังมีประกายมุ่งหวังจนรุ่มร้อน
ใช่แล้ว เนื่องเพราะเท่ากับเป็นการประกาศความรุ่งเรืองหรือทรุดโทรม
ของทั้งสองฝ่ายให้แก่แผ่นดินทราบ

แปะยิ้มได้ซื้อหอบหายใจครู่หนึ่ง จ้องมองลี้เจี๋ยลิ่งแน่วแน่ ริมฝีปาก
ขยับเขยื้อนเบา ๆ

แทบเป็นเวลาพร้อมกัน ทั้งสองได้เปล่งเสียงในวาจาประโยคเดียวกัน
ออกมา

“ประสภชนะแล้ว...”

“ได้ชื่อชนะแล้ว...”

พร้อมกันอีกครั้ง ทั้งสองต่างเหม่อมองฝ่ายตรงข้ามจนจุนจุนง

ทันใดนั้น เสียงแผ่วทุ้มแจ่มใสกระจายเข้าในโสตประสาททุกคน

“แปะยืมมิได้ชัย ประสภแซ่ลี้ก็มีพ่ายแพ้ ในสองพันสามร้อยสิบเอ็ด กระบวนท่าที่ทั้งสองต่อสู้กันเมื่อครู่ ต่างได้ใช้กระบวนท่าไซทิเยียงฮุด (พุทธรองศ์ สำแดง) และฮังฮวงชกสก (ดึกดำบรรพวังเวง) จูโจมฝ่ายตรงข้ามล่าถอย...”

เสียงนี้พอกระทบโสต มิว่าผู้ใดต่างต้องตระหนกจนใจสะท้าน

เนื่องจากท่าร่างที่รวดเร็วปานสายฟ้าคะนองฝนของลี้เจ็กลี้กับ แปะยืมได้ชื่อ ที่รุกรบตีโต้ต่อกันในช่วงเวลายาวนานเป็นครึ่งวัน ถึงกับยังมีคน สามารถนับกระบวนท่าของทั้งสองออกได้แน่ชัดปานนี้ ทั้งยังระบุนามกระบวน ท่าที่ทั้งสองฝ่ายใช้ต่อสู้กันออกมาอีกด้วย !

อย่างนั้น ความสูงส่งในพลังฝีมือคนผู้นี้จะต้องถึงระดับไม่อาจหยั่ง คำนวณแล้ว

สายตาหลายสิบคู่จับมองไปที่ต้นเสียงเป็นจุดเดียวกันทันที

ที่แท้ผู้กล่าววาจานี้ คือหลวงจีนชราซึ่งขม่อมยุบลง ครองจีวรสีแดง ขลิบทองรูปนั้นนั่นเอง

วาจานี้พอกล่าวไป ไม่มีผู้ใดในห้องโถงจะส่งเสียงอีกแล้ว

ลี้เจ็กลี้กล่าวกับแปะยืมได้ชื่อ

“เมื่อครู่ชื่อเจ็กของท่านได้ตัดสินผลการต่อสู้แล้ว ข้าพเจ้าตื่นตันสุดซึ่ง มิทราบได้ชื่อมีความเห็น...”

แปะยืมได้ชื่อทราบแก้ไข กระบวนท่าฮังฮวงชกสก (ดึกดำบรรพวังเวง) ของฝ่ายตรงข้ามเมื่อครู่ ทั้งสองใช้เวลาที่เร็วกว่ากะพริบตา พลิกแพลงแปร เปลี่ยนท่วงท่าไปถึงหลายสิบครั้ง

แต่ทว่า ท่วงท่าที่พลิกแพลงแปรเปลี่ยนของท่าน ลี้เจ็กลี้หลบหลีกได้ โดยสิ้นเชิง แต่ท่านกลับไม่สามารถหลบหลีกฝ่ายตรงข้ามหมดสิ้นได้

มาตรว่าเป็นพิรุณที่น้อยนิดจนแทบจะสังเกตไม่ออก แต่ทว่า สิบสาวกัน จริงจัง ท่านยังต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในการต่อสู้

ลี้เจี๊ยะลี้ถึงกับยอมเห็นแก่เกียรติภูมิของท่าน ยอมรักษารฐานะที่สูงส่งในแผ่นดินของวัดเสียวลี้มียี่ไฉ่ ไยไม่สร้างความตื้นตันพระคุณของแปะยืมได้ชื่อจนสุดซึ่งได้ ?

ตอนนั้น ท่านพอทุเลาความเหน็ดเหนื่อยลงได้บ้าง ร้องสรรเสริญพระพุทธรูปแล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

“ประสกแซ่ลี้มีจิตใจที่เปี่ยมคุณธรรม สัตย์ซื่อยุติธรรมจริง ๆ อาตมาในตอนนี ขอโน้มจิตใจการวระที่สูงสูงของสำนักเสียวลี้มียี่ต่อประสก...”

ลี้เจี๊ยะลี้สีหน้าเคร่งขรึมสำรวม ร้องคำมิกล้ำช้า ๆ หลายครา

ตอนนั้น มีหลวงจีนจิ๋วรสีเหลืองสองรูปออกมาประคองแปะยืมได้ชื่อกลับที่นั่ง

ร่างที่ผ่านการต่อสู้มาเนิ่นนานของท่าน ตอนนี้งัดกับอ่อนล้าจนคล้ายชาวภาพไปอีกหลายสิบปีก็ปาน

เงื่อนน้ำอุ่นกับยู่ไต้วันพุงควบออกไป จะประคองลี้เจี๊ยะลี้กลับมาบ้าง

แต่ทว่า ลี้เจี๊ยะลี้แย้มยิ้มโบกมือ เดินอย่างหนักแน่นกลับมาเอง

ตัวลี้เจี๊ยะลี้เจี๊ยะกระซิบข้างหูลี้เจี๊ยะลี้

“ลี้ปังจู้ การต่อสู้ของท่านกับเสียวลี้มียี่เมื่อครู่ เล่าฮิวกล้ำระบว่าไม่เคยมีมาก่อนในประวัติการณ์ โอกาสมาทองที่ยวตงวันของเล่าฮิวครานี้ นับว่ามีคุณประโยชน์มหาศาลจริง ๆ แล้ว...”

ลี้เจี๊ยะลี้แย้มยิ้มให้โดยมิกกล่าวกระไร

ตอนนั้น หลวงจีนชราชม่อมยุบที่อยู่ด้านหลังแปะยืมได้ชื่อ ก้มลงกระซิบข้างหูแปะยืมได้ชื่อเบา ๆ หลายคำ

แปะยืมได้ชื่อขมวดคิ้วชาวโหลงของท่าน สายหน้าเบา ๆ

“แต่ทว่า เจ้าสำนักเสียวลี้มียี่คล้ายมีใครกล้ำขัดใจหลวงจีนชราเกินไปนัก จึงต้องกระแอมเบา ๆ แล้วกล่าวด้วยความลำบากใจเป็นที่สุด

“ประสกแซ่ลี้ ชื่อเจี๊ยะของอาตมาเลื่อมใสนับถือพลังฝีมือของประสกอย่างยิ่ง มีเจตนาจะ...จะขอรับทราบ...สุดยอตฝีมือของประสกอีกหลายกระบวนท่า...”

แปะยืมได้ชื่อทราบ ท่านผ่านการต่อสู้ที่อำมหิตดุเดือดมาสองพันกว่า

กระบวนท่า ด้วยการฝึกปรือที่มีพลังภายในลึกล้ำล้ำแข็งของท่าน ยังอ่อนล้าจนแทบไม่อาจยืนหยัดทรงกาย ลี้เจ็กลิ่งที่แม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ แต่คาดว่าจะต้องไม่ปลอดภัยไปกว่าท่านเท่าใดนัก

แต่ทว่า ชื่อเจ็กที่เป็นรุ่นอาวุโสเพียงผู้เดียวของเสียวลีมียี่ในยุคนี้ กลับยินกรานจะขอประลองกับลี้เจ็กลิ่งสักครั้งให้ได้

ในสภาพเช่นนี้ อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามเมื่อครู่มีกุศลเจตนารักษากฎเกียรติภูมิของเสียวลีมียี่และตัวท่านไว้เลย แม้นับว่าไม่มีจิตใจสูงส่งเช่นนี้ ด้วยศักดิ์ศรีที่สุดสูงของเปะยี่มได้ชื่อ มากล่าวว่าจาเยียงนี้ในสถานการณ์เช่นนี้ ย่อมขาดเหตุผล และจะถูกกล่าวหาว่ามีจิตใจกลอกกลิ้งเล็ดเยินเกินไป

แต่แม้ท่านมีตำแหน่งเจ้าสำนัก กับชื่อเจ็กที่มีอาวุโสสูงกว่าอีกคนหนึ่งนี้ เปะยี่มได้ชื่อยังมีอาจไม่ให้ความเคารพได้

ดังนั้น สีหน้าของท่านตอนนี้จึงลำบากยากใจ กระตาคกระตือองยิ่งนัก ลี้เจ็กลิ่งในตอนนั้น รู้สึกอวัยวะภายในพลุ่งพล่านปั่นป่วนจนหน้ามืดตาลาย

ลี้เจ็กลิ่งรู้แก้ไข ต่อสู้กับสองสุดยอดฝีมือสำนักเสียวลีมียี่ กอปรกับการตรากตรำมาในระยะหลายวันนี้ กำลังภายในได้สูญเสียจนถึงระดับหนักหนาสาหัสมากแล้ว

แต่ทว่า ลี้เจ็กลิ่งมีจิตใจที่ตระหนงโห้ง ยอมหักไม่ยอมงอ ไทนเลยปฏิเสธการทำหายที่ไม่สมเหตุผลเยี่ยงนี้ได้

ดังนั้น ลี้เจ็กลิ่งหัวร่อเสียงกังวาน ชดะจะกล่าวอะไร

ไว้วางใจคุณพลันผุดลุกขึ้นกล่าวด้วยสีหน้าบูดบึ้งขุนเคือง

“ได้ชื่อเป็นปรมาจารย์แห่งยุค สุดสูงทั้งคุณวุฒิและวัยวุฒิ เป็นที่ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินเคารพเทิดทูน แต่ทว่า ตอนนี้ที่บังจู่ของพรรคเราผ่านการต่อสู้ยาวนานมาจนเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า กลับมากล่าวว่าจาเช่นนี้ได้ ไม่กลัวถูกชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินยับยั้งหนวดแคลนหรือไร?”

ตัวลี้เจ็กจุนเจ็ยก็ผุดลุกขึ้นด้วยความเดือดดาล ตะเบ็งเสียงก้องกังวานบ้าง

“ใช้วิธีเปลี่ยนหน้าเช่นนี้ นับเป็นวีรบุรุษประเภทใดกัน ? หากญาติผู้ใหญ่ของได้ชื่อยี่มเจตนาจะยึดเส้นสายสักครั้ง ให้เล่าฮิวสละชีวิตร่วมสนอง

ด้วยเป็นไร ?

ทั้งสองที่กล่าววาทาพล่งพล่านเช่นนี้ ใบหน้าเปะยืมได้ซื้อมิเพียงไม่มีแว
ขุนเคื่องสักน้อยนิดเท่านั้น กลับยิ่งละอายและเสียใจกว่าเดิม

เนื่องเพราะพฤติการณ์ฉวยโอกาสซ้ำเติมผู้อยู่ในระหว่างอันตราย ออก
จะกระทำจนเกินไปบ้างจริง ๆ

ตอนนั้น หลวงจินชราที่ครองจิวรสีแดงขลิบทองก้าวซ้ำ ๆ ไปที่กลางห้อง
ประนมมือให้เปะยืมได้ซื้อแล้วหันร่างมาส่งเสียงกังวาน

“อาตมาง่อดิ่ง เป็นศิษย์รุ่นน้องซึ่งเป็นรุ่นหนึ่งของเสียวลิมย์ยุคนี้ ประสก
แช่ลี้มีเกียรติภูมิครอบคลุมแผ่นดิน พลังฝีมือเลอเลิศสูงสุด อาตมาที่เลื่อมใสใน
ชื่อเสียว มีความปรารถนาใครได้รับการสั่งสอนให้เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ทองคำ
ไม่กลัวถูกไฟเผาผลาญ . คาคคิดว่า ประสกแช่ลี้ก็ไม่ยอมให้อาตมาผิดหวัง...”

หลวงจินชราที่รูปร่างผอมแห้งกรัง ขม่อมยุบต่ำผิดคนธรรมดา รูปนี้
ถึงกับมีน้ำเสียงที่แจ่มใสระรื่นหูยิ่ง ขัดกับรูปร่างอันน่าตระหนกของท่านเป็น
ตรงข้ามเลยทีเดียว

และท่านถึงกับเป็นง่อดิ่งได้ซื้อ ซึ่งเป็นผู้อาวุโสสูงสุดที่เหลือนชีวิตอยู่รูป
เดียวของเสียวลิมย์ในยุคนี้ แสดงแน่ชัด ย่อมเป็นผู้มีฝีมือสูงสุดเหนือกว่า
เปะยืมได้ซื้อเช่นกัน

ปกติหลวงจินชรารูปนี้ อยู่ในกฎหลังงามที่หลังหอไตร มีใครยอมเผย
โฉมออกในวัดเลย แม้ศิษย์ของเสียวลิมย์ ก็น้อยครั้งนักที่จะพบหน้าท่านซึ่งมี
การฝึกปรือถึงระดับสูงสุดทั้งทางพระธรรมและพลังฝีมือ

ความจริง ด้วยพลังการฝึกปรือร่วมหนึ่งร้อยปีของง่อดิ่งได้ซื้อ จิตใจ
ได้สงบตั้งมั่นในบ่อโบราณ ทุกเรื่องราวในโลกียวิสัย ไม่สามารถที่จะก่อกวน
จิตใจสงบเยือกเย็นของท่านให้ปั่นป่วนขึ้นได้

เท่าที่ตอนนี้ทำหายต่อลี้เง็กถึงซึ่งสู้จนอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรง หาใช่มีเจตนา
ซ้ำเติมผู้อยู่ในระหว่างอันตรายไม่

จุดประสงค์สำคัญคือ ท่านต้องการทดสอบดูัจฉริยบุคคลที่เพิ่งเคย
เห็นในรอบร้อยปีนี้ หลังจากต่อสู้กับยอดฝีมือของวัดไปสองรูป พลังภายในที่
ยืนยงอยู่เป็นเวลานานไม่เสื่อมโทรมนั้น จะยังเหลืออีกมากน้อยเท่าใดกันแน่ !

ลี้เจี๋ยลี้ทรวงกายขึ้นช้า ๆ เมื่อครูได้ฉวยโอกาสที่มีเพียงน้อยนิด โคจร
ลมปราณไปทั่วร่าง เรียกพลังกำลังคืนกลับมาได้บ้างเล็กน้อยแล้ว

ลี้เจี๋ยลี้ก้าวยาว ๆ ไปในกลางห้อง แยมยิ้มกล่าว

“ได้ซื้อที่มีวัยยืนยงเป็นอมตะ พลังฝีมือได้ฝึกปรือจนมีประกายดั่งจันทร์
อาทิตย์ ข้าพเจ้าที่เป็นหิ้งห้อยน้อยนิด เห็นที่ไม่อาจทนทานการจูโจมแม้สัก
ครั้ง...”

ง่อต้งได้ซื้อยิ้มเล็กน้อย รอยย่นบนใบหน้าลึกกว่าเดิมอีกครา ส่งเสียง
แจ่มใส

“ประสภแซ่ลี้มีต้องเกรงใจ อาตมาเสียที่มีวัยร่วมร้อย ยังตีความพระ
ธรรมคำสอนไม่กระจ่าง หลักวิชานู้นยังไม่สำเร็จ กลับมีจิตใจหนาแน่นด้วย
ต้นหาของโลกียวิสัย ถึงกับมาเล่าเรื่องราวขึ้นอีก เป็นที่ต้องละอายใจยิ่ง...”

ลี้เจี๋ยลี้ตอบเสียงหนัก ๆ ด้วยจิตใจหนักแน่นเยือกเย็น

“เพียงมีทราบ ได้ซื้อจะประลองด้วยวิธีใด ?”

ง่อต้งได้ซื้อกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึมสำรวจ

“กระดูของอาตมาติดด้านไปแล้ว ไม่สามารถจะกระโดดโลดแล่นเช่น
ประสภ และพลังของประสภก็เสื่อมไปมากมาย ไม่อาจที่จะต่อสู้โดยอำมหิต
ดุตันได้อีก... ความเห็นของอาตมารบรัดตัดความยิ่งนัก คือหมายจะใช้ลมปราณ
ตักม้อที่อาตมาฝึกปรือ ประลองกับอาณาพลักษณ์นี้จึงซึ่งของประสภดูสักครา นี่
เป็นรอบแรก ต่อไปอาตมาจะใช้สามพันกระบวนท้าวชิระพิชิตมาร ประลองกับ
เก้ากระบวนทำสุดยอดไม่ตายอสุระของประสภ”

วาจานี้ของง่อต้งได้ซื้อพอแปลงไป ชู่วัณญ์แปะยิ้มได้ซื้อและพวกแนฮั่น-
ปังจนสุดลมหายใจหนาวเหน็บเอือกใหญ่

บ ท ที่ 45 น้ำใจที่สูงส่ง

แปะยิ้มได้ชื่อทราบ ดักม้อจิงซี (ลมปราณตะโม) ของ
ซือเจ็กท่าน ได้ฝึกจนมีความสำเร็จเกือบแล้ว นับเป็นผู้สูง
สุดของเสียวลิ้มยี่ในปัจจุบันนี้

เมื่อกาลก่อน งอติงได้ชื่อเคยใช้ดักม้อจิงซีกระแทกฝ่าอากาศ ใส่สิ่งใด
หินที่ปากประตูแหลกละเอียดไปตัวหนึ่ง ยิ่งกว่านั้น ใช้ดักม้อจิงซีละลาย
กระถางทองแดงที่มีน้ำหนักกว่าห้าร้อยชั่งไป

แปะยิ้มได้ชื่อยิ่งทราบ สามพันกระบวณท้าวชิระพิชิตมารที่ซือเจ็กบอก
เป็นหนึ่งในไม่กี่วิชาที่อยู่อันดับต้นของเจ็ดสิบสองสุดยอดวิชาเสียวลิ้มยี่ ฝึกยาก
ที่สุดแต่มีอานุภาพยิ่งใหญ่ว่าไพศาลปานขุนเขา

แปะยิ้มได้ชื่อจึงกังวลอย่างยิ่ง วิตกลี้เริงลี้จะเป็นอันตรายกับมืองอ-
ติงได้ชื่อ

แปะยิ้มได้ชื่อมิใช่กังวลโดยไร้เหตุผล เนื่องจากความสูงส่งในพลังฝีมือ
ของงอติงได้ชื่อ แทบจะถึงระดับเทพยดาเดินดินแล้ว

ส่วนลี้เริงลี้แม้มีฝีมือที่เลอเลิศสูงสุด เป็นอัจฉริยะที่เพ่งมีมาในรอบหนึ่ง

ร้อยปีนี้ แต่ทว่า หลังจากผ่านการต่อสู้ที่หนักหน่วงกินแรงมาสองครั้ง กำลังอ่อนล้าทรุดโทรม จะสามารถต่อต้านกับสุดยอดฝีมืออันดับเลิศของเสียวลิ้มยี่ ที่มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำร่วมร้อยปีหรือไม่ ? เป็นปัญหาที่น่ากลางแคลงและกังวลยิ่งแล้ว

พวกโจรน้ำขึ้นเนื่องจากได้รับการบอกใบ้ของปิงจื๊มา ดังนั้น จึงมิกล้าขัดขวางอย่างไร

แต่ทว่า หัวใจของทั้งสามเต้นถี่เร็วปานรัวกลอง

พลังฝีมือของลี้เง็กถึงสูงส่งเพียงใด ทั้งสามแม่แน่นแกใจและเชื่อมั่นเต็มที แต่ทว่า ในระหว่างที่ระโหยอ่อนล้านี้ แม่ลี้เง็กจะมีบุญวาสนา ฝึกสุดยอดวิชาจนมีพลังกำลังเหนือกว่าธรรมดา แต่คำนวณสถานการณ์ตอนนี้ ไม่เห็นลี้เง็กถึงจะเป็นฝ่ายมีเปรียบได้เลย

โดยเฉพาะคู่มือในตอนนี้ ยังเป็นยอดฝีมืออันดับสูงสุด อาวุโสสูงสุดของสำนักเสียวลิ้มยี่ ที่มีเกียรติภูมิสูงสุดของแผ่นดินยุคนี้

ตอนนั้น ด้านข้างของห้องกว้างใหญ่ มีหลวงจีนจิ๋วรสีเทายืนอยู่สี่รูป พวกท่านคือบ๊อข่ายได้ชื่อแห่งโบสถ์พระประธาน บ๊อเท้งได้ชื่อแห่งตำหนักดักมือ บ๊ออุ้ยได้ชื่อแห่งตำหนักวชิระ และบ๊อฮ้วงได้ชื่อที่เป็นปฏิคม

ในมือของหลวงจีนทั้งสี่รูป ข้างหนึ่งหิ้วถุงเหรียญทองเหลือง ข้างหนึ่งถือตะเกียบใหญ่ ยืนอยู่ติดกับผนังห้อง จับตามองดูกึ่งกลางห้องด้วยความตื่นเต้นเช่นเดียวกับทุกคน

ใบหน้าที่แห้งกรังของง่อตึงได้ชื่อ เฉื่อยเฉยไม่มีความรู้สึกน้อยนิด นิ่งอึ้งมัวกว่ากล่าว

ตอนนั้น ท่านยกมือข้างเดียวตั้งเป็นสันที่หว่างอก เดินมาหยุดลงกึ่งกลางห้องกว้างใหญ่

ทันใดนั้น จิ๋วรสีแดงขลิบทองที่ครองร่าง พลันแบ่งพองขึ้นพร้อมกับเท้าหยุดนิ่ง ยิ่งกว่านั้น อากาศทางรอบข้างพลันหมุนวนปั่นป่วน กระแทกกระชั้นจนหลวงจีนรุ่นบ๊อสี่รูปที่อยู่ไกลกว่าทกวาจิ๋วรพลีบบลิ้วไสว ส่งเสียงดังนำหวาดหวั่น

อย่างเชื่องช้า อากาศรอบข้างของง่อตึงได้ชื่อหมุนวนเร็วจนฉกขึ้นเป็น

วังวนหมึมา

เสียงกระแสมยืงนานยืงดัง ตอนนั้น สองตาท่นหรีพรีม สะบัดมือข้างเดียวเบา ๆ

ได้ซื้อร่นบ้อทั้งสี่รูปพากันตวาดก้อง โถมเข้ามาขัดเหรียญทองเหลืองในมือไปดุกกับพายุฝนโหมกระหน่ำ ผ่าอากาศเสียงหวีดหวิวเข้าใส่ร่างของง่อตึงได้ซื้อ

ริมฝีปากแห่งกร้งของง่อตึงได้ซื้ออัขึ้นเล็กน้อย ส่งเสียงกู่ยาวคล้ายมังกรคำราม ลมปรานไรร้สภาพทางรอบข้าง ถูกรั้งแล้วกระแทกออกไปครั้งหนึ่ง

บรรดาเหรียญทองเหลืองที่คล้ายบุผาพิรุณพรั่งพ้า พุ่งไปด้วยพลังหนักหน่วงจนเสียดอากาศดังหวีดหวิว ถึงกับทยอยกันพุ่งหายในพลังลมปรานที่หมุนวนอยู่รอบร่าง ดูกตั้งกรวดทรายตกลงไปในทะเลกิปาน ไม่มีร่องรอยหลงเหลืออยู่อีกเลย

แต่ทว่า ทุกผู้คนในห้องใหญ่กลับสามารถเห็นชัดตา บรรดาเหรียญทองเหลืองที่พุ่งเข้าไปในพลังลมปรานนั้น ถูกกระแทกแหลกละเอียดเป็นผุยผงลงชั่วพริบตา

ควรทราบว่ คิษย์ร่นบ้อของเสียวลิ้มยี่ ต่างมีพลังฝีมือที่สูงเยี่ยมถึงระดับอันดับหนึ่งในภูิลิ้มแล้ว เหรียญทองเหลืองที่ทั้งสี่ร่วมกำลังขัดไปสุดแรงด้วยจำนวนที่มากมาย ด้วยความรวดเร็วที่คล้ายสายฟ้า ยังมีอาณาภาพและพลังนำหวาดหวั่นสยของขวัญเหลือประมาณ

แต่องตึงได้ซื้อเพียงอาศัยลมปรานตักม้อที่สมบูรณ์สูงสุดประการเดียว ก็ดุดเหรียญทองเหลืองทั้งมวลที่คล้ายฝูงตักแตนไว้หมดสิ้น และใช้ช่วงเวลาพริบตาเดียว ทำลายมันจนกลายเป็นผุยผง

พลังฝีมือระดับนี้ มีอาจบอกว่าไม่เลอเลิศแทบเป็นปาฏิหาริย์ได้ !

ทันใดนั้น ง่อตึงได้ซื้อตวาดเบา ๆ จีวรยุบแล้วพองออกอีกครา เศษผงของเหรียญทองเหลืองที่หมุนวนอยู่รอบร่าง กระเจายออกไปพร้อมกับเสียงผ่าอากาศที่ซู่ซ่านำหวาดหวั่น

ความรวดเร็วและรุนแรงของการพุ่งนี้ มีด้อยกว่าสุดยอดฝีมือคนใดขัดออกไปเลย

เสียงตึก ตึก ที่ถี่เร็ว เศษเหรียญทองเหลืองซึ่งกระจายออกไป ล้วน ปักตรึงอยู่บนผนังสีขาวสะอาดของห้อง

และที่ยิ่งแตกตื่นสะท้านขวัญ บรรดาเศษทองเหลืองถึงกับผืนกั้นเป็น อักษร "กวางเอี้ยวเสียวลัม (จรรโลงเกียรติภูมิเสียวลัม)" ที่เรียบร้อยสวยงาม ตอนนั้น ง่อตึงได้ซื้อสลายลมปราณทางนอกกายไป ยังคงยืนแน่นิ่ง ดูขุนเขาในที่เดิม พร้อมตากล่าว

"ทั้งอิฐแลกอัญมณี อาตมาแสดงความทุเรศแล้ว"

ศิษย์ทั้งหลายของเสียวลัมยี่พากันโห่ร้องชมเชยจนสนั่นหวั่นไหว การ แสดงลมปราณตักม้อของง่อตึงได้ซื้อในครั้งนี้ ก็นับว่ายอดเยี่ยมถึงระดับเลิศ แล้วจริง ๆ

โดยเฉพาะสามารถใช้เศษทองเหลืองที่ละเอียดเป็นผุยผง พุ่งออกไป เรียงรายเป็นอักษรอยู่บนผนังด้วยกำลังภายในอันน่าแตกตื่นสะท้านขวัญนี้ แสดงว่าฝึกทั้งกำลังภายในและลมปราณจนถึงระดับใช้ตามความปรารถนาได้แล้ว

ลี้เจี๊ยะก๊วกอดหัวน้าโหวมิได้ เมื่อครูทอนง่อตึงได้ซื้อแสดงสุดยอดฝีมือนั้น ฉวยโอกาสเกร็งลมปราณออกโจจร สะกดเลือดลมที่พลุ่งพล่านไว้ได้ชั่วคราว

ตอนนี้ลี้เจี๊ยะก๊วก้าวไปในกลางห้อง ขณะง่อตึงได้ซื้อพลั้กกายถอยออกไป รีบเกร็งลมปราณภายในกระจายออกไปตามมือเท้าและส่วนสัดของร่างโดยเร็ว

ดังนั้นเอง ละอองสีเขียวและแดงได้เริ่มกระจายออกมาปกคลุมทั้งร่าง ที่ละน้อย

ในละอองสองสีนี้ หมุนวนรอบร่างลี้เจี๊ยะก๊วกอย่างรวดเร็วดูกับมีชีวิตก็ปาน และยังกระแทกกระทั้นอากาศทางรอบข้าง มีเสียงครืนครันดังตั้งระลอก คลื่นไหมไฟ

ตอนนั้น ละอองสีเขียวลีแดงทั้งสองยิ่งหนาแน่นแจ่มชัด ดูกับเป็น รุ้งเลื่อมลายกลิ้งไป ๆ มา ๆ อยู่ระหว่างกึ่งกลางห้องใหญ่

ลี้เจี๊ยะก๊วกในตอนนั้น พยายามสะกดกลืนเลือดลมที่พลุ่งพล่านในทรวงอก ไว้ ขบกรามด้วยความเจ็บปวดทรมานแบบแน่น ๆ ทุ่มเทความสามารถแสดงสุดยอดวิชาที่ฝึกมาจากในถ้ำลึกกลับหลังภูเขากว้างไกล ด้วยความลำบากยากเข็ญ ออกจนหมดสิ้น

ตอนนั้น อากาศในห้องใหญ่นับว่ารวดเร็วกว่าเดิม จนผู้คนคล้ายรู้สึกตกลงไปในทะเลที่คลื่นคลั่งปั่นป่วน

กรอบไม้ของประตูหน้าต่างในห้องใหญ่ ส่งเสียงกรอด ๆ โดยไม่อาจจะทนทานการกระแทกกระเทือนนี้ได้

ผู้คนทั้งหลายรู้สึก มีความสุดร้อนสุดเย็นสองซุม ทะลักทลายเข้าคุกคามผิวกายติดต่อกันดุจเป็นระลอกคลื่น

ทันใดนั้น ได้ชื่อรุ่นบ่อสี่รูปที่ยืนอยู่มุมห้องพยายามสะกดกลั้นพลังหนักหน่วงรุนแรงจนผู้คนหายใจไม่ออกไว้ สะบัดมือขัดเหรียญทองเหลืองเข้าใส่เป้าในระหว่างกลางสุดแรง

เหรียญทองเหลืองจำนวนมากหลาย กรีดฝ่าอากาศไปด้วยเสียงแหลมเล็กเสียงดประสาธ กระทบทั่วทุกทิศทางดุจเป็นพายุฝน

ลี้เจี๋ยลี้เจี๋ยแดงทั้งสองพลันกระจายกว้างออกกว่าเดิม พริบตานั่น ดิ่งดูตบรดาเหรียญทองเหลืองที่ขัดเข้ามาในระยะใกล้ไว้หมดสิ้น

ทันใดนั้น เหรียญทองเหลืองถึงกับเชื่อมติดต่อกันอย่างพิสดาร หมุนวนอยู่ในละอองสีเขียวแดงรวดเร็ว ชั่วครู่ กระจายกลายเป็นพวยพุ่งไปหมดสิ้น

ลี้เจี๋ยลี้เจี๋ยแดงทั้งสองก็ยกอาวุธขึ้น เศษเหรียญทองเหลืองเหล่านั้นกระดอนออกไปด้วยพลังรุนแรงจนมีเสียงแหลมเล็ก

พริบตา พุ่งพุ่งลงไปในผนังสีขาวของห้องใหญ่เช่นกัน

เมื่อผู้คนทั้งหลายเพ่งมอง เห็นที่ข้างอักษร “กวงเอี้ยวเสียวลี้ม” ลี้ตัวนั้น มีอักษรอีกสี่ตัวที่เรียงรายเป็นระเบียบสวยงามว่า “ยู่อั่วตักจุน (มีแต่เราโดดเด่นเป็นเอก)”

ละอองสีเขียวแดงสลายคลายไป แลเห็นร่างลี้เจี๋ยลี้เจี๋ยยืนยิ้มด้วยสีหน้าซีดขาว

มาตรว่าอวัยวะภายในที่ปั่นป่วนพลุ่งพล่าน คุกคามจนลี้เจี๋ยลี้เจี๋ยแทบไม่อาจสะกดกลั้นทนทาน

สามคนของแนฮุ้นปังพากันโห่ร้องชมเชยด้วยความลึงโลดยินดีที่จริงใจ
อย่างไร ปิงจู้ที่พวกท่านเคารพเทิดทูน มิได้บันดาลให้พวกท่านผิดหวัง

ถึงกับยังมีพลังเหลือสุดสูงเยี่ยงนี้เหลืออยู่

ใบหน้าที่แห้งกรังของง่อตึงได้ซื้อ แปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยแล้ว
การประลองที่แปลกใหม่จนตื่นเต้นเร้าใจนี้ กล่าวได้ว่าคู่ที่ตัดเทียมกัน
พลังมปราณของทั้งสองล้วนลึกล้ำในระดับเดียวกันแล้ว

ง่อตึงได้ซื้อสิบเก้าก้าวใหญ่ เน้นเสียงหนัก ๆ

“ลัทธิจิ้งซีที่ครอบคลุมแผ่นดินของประสก ถึงกับผสมผสานเข้ามิลมปราณ
ซึ่งเกกจินซีที่ซื้อแป่ท่านใช้สยบแผ่นดินเมื่อการกระโน้นได้ ความสุดสูงในฝีมือ
ของประสก เป็นที่ไม่มีใครตัดเทียมอีกแล้วจริง ๆ”

จบคำผงกศีรษะเล็กน้อย ได้ซื้อร่นบ๊อทั้งสี่ก้าวช้า ๆ ออกมาอีก

บ๊อตึงได้ซื้อแย้มยิ้มอย่างสง่า ประนมมือให้ลิ้งเง็กถึง พลันลืมหาย
ประกายพุ่งวาบราวกระบี่ สอดมือเข้าในจิวรหลวมกว้าง ซักบรรทัดหยกที่มี
ประกายสีม่วงแวววาวลักษณะโบราณอย่างยิ่งออกมาเล่มหนึ่ง

เห็นบนบรรทัดหยกสลักลวดลายที่ละเอียดประณีต ระยิบระยับอยู่ใน
ประกายสีม่วงใส

นั่นคือเทียวแซงเง็กเยียน (บรรทัดหยกปลดเปลื้องทุกข์ของชีวิต) ที่ชนชาว
บูลิ้มปรารถนาใครจะได้อย่างสุดซึ่ง

ง่อตึงได้ซื้อกล่าวกับลิ้งเง็กด้วยสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม

“อาตมาจะใช้เทียวแซงเง็กเยียนนี้ แสดงสามพันกระบวณท่าพิชิตมารของ
สำนักเรา ให้เป็นที่ขบขันต่อประสกสักชุด”

จบคำผงกศีรษะเล็กน้อย ในเวลานั้นเอง...

ได้ซื้อร่นบ๊อทั้งสี่รูปตวาดก้อง ชัดตะเกียบไม้ไผ่ห้าข้างในมือพุ่งไปจุด
เกาทัณฑ์หลุดจากแหล่งสู่อากาศ

ง่อตึงได้ซื้อถูเสียงก้องกังวาน ร่างทะยานขึ้นรวดเร็วจนความคิดของ
ผู้คนมิทันจะเกิดขึ้น

พริบตานั่น ประกายสีม่วงสุกใสสายหนึ่ง พุ่งเป็นทางในอากาศดุจดาว
ตกจากฟ้า ร่างผอมแห้งของง่อตึงได้ซื้อ คล้ายดั่งเป็นหางของประกายสีม่วงพุ่ง
ไปมาอยู่ในอากาศจนผู้คนตาลายพว้างพราย

ความรวดเร็วของท่าร่าง คล้ายดั่งห้องที่กว้างใหญ่นี้ ถูกระดับความเร็ว

ย่อจนหดเล็กลงไปในบัดดลก็ปาน

ดังนั้นเอง ขณะความรู้สึกทั้งสองของผู้คนมิทันเกิดขึ้น งอติงได้ซื้อก็ได้
พลั้ลงสู่พื้นแล้ว

ความสวยงามของท่าร่าง เฌกเช่นกับพระพุทธรูสีทองลอยละล่องจาก
สรวงสวรรค์

บนพื้น ตะเกียบยี่สิบข้างนั้น ถูกตัดออกเป็นข้างละยี่สิบเอ็ดท่อน ผืน
ขึ้นเป็นรูปสวัสดิกะที่เรียบร้อยอยู่สี่ตัว

ลีเจ็กถึงใจสะท้อนขึ้นวูบ ทราบว่าสามพันกระบวนท้าวชิระพิชิตมารของ
สถาบันสงฆ์ เป็นสุดยอดวิชาที่เลอเลิศทัดเทียมกับชีวล่อเก้าเจ้าเง็กของตน

เพียงแต่ว่า ศิษย์เสียวลียังไม่อาจจะตีความเข้าใจได้กระจ่างเท่านั้น
อธิบายชัดกว่านี้คือศิษย์ของเสียวลียัง ไม่อาจจะฝึกแนวทางวิชาสูงสุดของ
สถาบันสงฆ์ให้สลายเข้าไปในจิตใจของพวกเขาได้ออก

แปะยืมได้ซื้อในตอนนั้น เสียตายแทนลีเจ็กถึงยิ่งนัก เนื่องจากท่าน
แนใจลีเจ็กถึงต้องไม่ใช่คู่มือของซือเจ็กท่านอีกแล้ว

สามพันกระบวนท้าวชิระพิชิตมารนี้ กระทั่งแปะยืมได้ซื้อก็เพียงสามารถ
ใช้กระบี่ฟันวัตถุขาดเป็นสิบเจ็ดท่อนเท่านั้น

แต่ท่านไหนเลยทราบได้ ชิวล่อเก้าเจ้าเง็กของลีเจ็กถึง มีความลึกล้ำ
พิสดารจนถึงระดับเลอเลิศปานใด

ในด้านนี้ มีแต่แปะห่วยได้ซื้อ (ทิจัยฮั่ว) ผู้เดียวเท่านั้น ที่มีสีหน้ากังวล
อย่างยิ่ง เพราะท่านทราบ ซือเจ็กนำกลั้วต้องพ่ายแพ้ไปอีกแล้ว

ลีเจ็กถึงในตอนนั้นพลันไถ่ ๆ แล้วพ่นโลหิตสด ๆ ออกจากปากพร้อม
กับเสียงร้องด้วยความตระหนกของทุกคนในห้องใหญ่

สีหน้างอติงได้ซื้อแปรเปลี่ยนไปทันที ประณมมือกล่าว

"บาปกรรม บาปกรรม หากประสกไม่สบาย การประลองรอบนี้ยกเลิก
กัน..."

ลีเจ็กถึงพยายามฝืนยั้งส่งเสียงแทบแห้ง

"ไม่ต้อง บาดเจ็บเพียงน้อยนิดเท่านั้น ข้าพเจ้ายังพอทนทานได้..."

ลีเจ็กถึงเบือนหน้าไปด้วยความเชื่อมั่น เหลือบมองพวกพ้องของแนฮั่นป้ง

แวบหนึ่ง แล้วผืนยิ้มด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว

จากนั้น ผงกศิระเซเบา ๆ คิษย์รุ่นน้องทั้งสี่รูปพากันตวาดก้องอีกครา ตะเกียบไม้ไผ่ยี่สิบข้าง ถูกชัุดออกมาด้วยพลังที่ดุเดือดแหลมคม

ลิ้เง็กลิ่งหัวร่อเสียงก้องกังวาน ร่วงทะยานปราดขึ้นอากาศ ในพริบตาที่ผู้คนยังมีทันเห็นท่วงท่าได้ชัดเจน ประกายแวววาวสายยาวราวรังฟุ้งจากฟ้า ม้วนควับมาที่รอบบริเวณทันที

รังสีกระเจียดย่นเยียบ ฝ่าอากาศด้วยเสียงหวีดหวิวสิ้นประสาท คุณความลายตาผู้คนจนลายพร่างพราย

ขณะที่ท้วงสมองของผู้คนทั้งหลาย ยังแตกตื่นขวัญเสียต่ออำนาจกระบี่ที่เจิดจ้าไม่อาจเห็นชัดตาอยู่นั้น มีเสียงกู่ก้องกังวานขึ้นในอากาศ แล้วลิ้เง็กลิ่งที่ถูกห่อหุ้มในสายฟ้าเจิดจ้าบาดตา ฟุ้งควับลงมาบนพื้นดินเป็นเทพเจ้ากระบี่ที่สูงส่ง

จนตอนนั้น ท่าผ่นของเศษตะเกียบจึงร่วงหล่นลง

ผู้คนทั้งหลายพอเพ่งมองไป ต้องร้องสุดเสียงด้วยความตระหนกจนแข็งแข็งจ่อแจ

ที่แท่นพื้นดินกับมีเศษตะเกียบ เรียงเป็นอักษรเรียบร้อยสวายงามลึกลับ...
“ไฮ้วเอี้ยงแนฮุ้น (เมฆทรงแห่งไฮ้วเอี้ยง)”

พิจารณาโดยละเอียด ตะเกียบแต่ละข้างถูกฟันเป็นท่อนเทียบเท่ากันถึงยี่สิบเจ็ดท่อน ปักลึกลงไปบนพื้นดินสี่เหลี่ยมของห้อง...

ทั่วทั้งห้องใหญ่เจียบบันจนวังเวงไป สายตาที่แตกตื่นจำนวนมากหลายเหม่อมองดูอักษร “ไฮ้วเอี้ยงแนฮุ้น” ที่ผ่นึกขึ้นจากท่อนตะเกียบเทียบเท่ากันจนตะลึงลาน

ใบหน้าของงอติงได้ชื่อที่เหี้ยหย่น ด้วยกาลเวลานานเป็จนซับซ้อน ถึงกับปรากฏแววแตกตื่นขวัญเสีย ว่ารุ่นลั่นหวัง เคารพนับถือจนชัดเจน

มือที่แห้งกรังตั้งขานของท่าน สั่นระริกอยู่เบา ๆ ตลอดเวลา

และแปะยิ้มได้ชื่อยังถึงกับผุดลุกขึ้นโดยไม่รู้ตัว ใบหน้าที่เปี่ยมอำนาจราศีของท่าน เนื่องจากแตกตื่นเกินไป ถึงกับบิดเบี้ยวอย่าง किษย์เสียลึลึมียมีเคยเห็นมาก่อนเลย

ครั้นแล้ว ร่างที่พยายามผินทรวงไว้ของลีเจ็กถึงการจะไปรอบข้าง จาก
นั้นก้าวโซเซกลับเข้าไปที่นั่น

ไว้วาน้ำขึ้นรีบปราดเข้ามา แต่มิได้ยื่นมือไปประคอง

เนื่องเพราะไว้วาน้ำขึ้นทราบ อากัปกริยาใด ๆ ในตอนนี้ เป็นไปได้อย่าง
ยิ่งว่า ต้องกลายเป็นตำนานอันดึกงามที่จารึกไว้ในประวัติศาสตร์ของบูลิ้มชั่ว
กาลนาน

และลีเจ็กถึงก็ต้องมีความเดือดเดี่ยวเข้มแข็ง ยินยอมโดยไม่ล้มลงไปตั้งแต่
แรกเริ่มจนยุติ !

ไว้วาน้ำขึ้นถอนใจยาว แยมยิ้มชมเชยเบา ๆ

“อาณาพของปังจู้ สยบผู้คนทั้งแผ่นดินไว้ได้แล้ว”

ลีเจ็กนั่งซำ ๆ ลง ใบหน้าที่ชืดขาวมีประกายสีแดงของอาการเจ็บป่วย
ขึ้นเล็กน้อยแล้ว พร้มตาลงกล่าว

“เพียงกระทำไปตามความเหมาะสมของจิตใจ ไม่หวังจะได้ชื่อเสียง
เกียรติภูมิใดดอก น้ำขึ้น ข้าพเจ้าพยายามสุดสิ้นความสามารถแล้ว...”

ตอนนั้น แปะยิ้มได้ชื่อที่เรียกสติแจ่มใสขึ้นมาได้ แยมยิ้มกล่าว

“กับพลังฝีมือที่เลิศฟ้าเหนือพสุธาของประสกลัปังจู้ อาตมาไม่จำเป็นจะ
ต้องเยินยอให้มากความอีก อาตมาเมื่อครูได้ปรึกษากับศิษย์ทั้งสำนักเสียวลิ้มยี่
จนเห็นพ้องต้องกันยินยอมรับเป็นเอกฉันท์ ประสกลัปังจู้คือสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่ง
ในแผ่นดินยุคนี้ !”

วาจานี้พอเปล่งมา พวกไว้วาน้ำขึ้นต่างแตกตื่นยินดีเป็นยิ่งนัก หันขวับ
มามองปังจู้ของตน

ลีเจ็กถึงทรงกายอย่างอ่อนล้า ส่งเสียงแทบพรว

“กุศลเจตนาของสำนักท่าน ข้าพเจ้าละอายไม่กล้ารับ กรวดทรายที่
น้อยนิดในทะเล โทนเลยอดไอ้ต่อหัวมทรณพพิไพิศาลได้”

ควรทราบว่ สำนักเสียวลิ้มยี่มีหลักวิชาบู๊กว้างขวางที่สุด มีศิษย์มาก
ที่สุดในบูลิ้มทุกยุคทุกสมัย และยังเป็นสำนักมีประวัติศาสตร์ยาวนาน เกียรติ-
ภูมิเกริกก้องเกรียงไกร ผู้เก่งกาจสามารถกำเนิดมาติดต่อกันมากระยะ จนแผ่น-
ดินยอมรับเป็นผู้นำของบูลิ้มฝ่ายซั่มมะมานานปีแล้ว

แปะยิ้มได้ซื้อมิเพียงเคารพเทิดทูนพลังฝีมือของลิ้เง็กถึงจนสุดสูงเท่า นั้น
กับจิตใจที่เปี่ยมคุณธรรมของอัฉริยะรุ่นหลัง ก็ให้เคารพเทิดทูนสุดซึ่งเช่นกัน
ดังนั้น เมื่อครู่ท่านจึงใช้ศักดิ์ของเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่ สนับสนุนลิ้เง็กถึง
ขึ้นเป็นสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งในแผ่นดิน

ซึ่งก็หมายความว่า สำนักเสียวลิ้มยี่สรรเสริญและเทิดทูนลิ้เง็กถึงสูงส่ง
ปานใด ?

ตอนนั้น ลิ้เง็กถึงครุ่นคิดแล้ว กล่าวซ้ำ ๆ อีก

“ก่อนหน้าที่จะประลองกับได้ชื่อของวัดท่าน ข้าพเจ้าได้ตกลงใจแน่วแน่
เลิกล้มความแค้นของอาจารย์ผู้ล่วงลับกับแปะห่วยได้ชื่อไปไม่รื้อฟื้นอีก...”

พร้อมกับวาทะที่ลิ้เง็กถึงกล่าวมา น้ำตาสุกใสสองสายของแปะห่วยได้ชื่อ
หลังไหลลงอาบแก้มที่เหี่ยวแห้งของท่าน

แปะห่วยได้ชื่อพยายามสะกดกลั้นอารมณ์ที่พลุ่งพล่านของท่านไว้เต็มที่ มิ
ยอมให้ปรากฏออกมาทางสีหน้าจนแจ่มชัดนัก

ท่านเข้าใจกระจ่าง ชะตาชีวิตออกจะเมตตาปราณีต่อท่านเกินไปแล้ว·

ฝีมือล้างแค้นของแนฮุ้นปึง เป็นที่กระเดื่องเลื่องลือทั่วแผ่นดินเนิ่นนาน
แล้ว ยอดฝีมือฝ่ายธัมมะและธรรม ที่เมื่อสามสิบกว่าปีก่อน รวบรวมกำลังกัน
ไปลอบประทุษร้ายชีวิตขุน (เทพเจ้าหฤโหด) ในหุบเขากุ้ยไชวักกของฉิ่นเนี้ยเหล่านี้น
ภายใต้การรังควานของเง็กมันชีวล้อ มิใช่ตายอย่างสยดสยองก็ต้องพิการ
ไปตลอดชีวิต ไม่มีผู้ใดอาศัยโชคช่วยรอดได้เลย !

แต่ทีเจี้ยฮั่วบู...แปะห่วยได้ชื่อ ภายใต้การตกลงใจที่เปี่ยมมโหฬารกรรมและ
เจ็บช้ำรันทดของลิ้เง็กถึง ถึงกับเลิกล้มความอาฆาตแค้นที่ยิ่งใหญ่จนมิยอมอยู่
ร่วมฟ้ากันได้ !

แน่นอน นี่นอกจากทีเจี้ยฮั่วบูหลบเข้ามาในบารมีของสำนักสงฆ์ สำนัก
ผิดในบาปกรรมของหนหลังแล้ว การทู่เมทั้งฝีมือและจิตใจที่ศิษย์สำนักเสียว-
ลิ้มยี่มีต่อท่าน ก็เป็นสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่ง

ตอนนั้น ศิษย์ทั้งปวงของเสียวลิ้มยี่ต่างก้มศีรษะพริ้มตา ประนมมืออยู่
หว่างอกทุกรูปไป

และแล้ว เสียงสวดมนต์ที่ขลังและศักดิ์สิทธิ์ดังขึ้นมา ในวัดโบราณ

มัทนามีเสียงระฆังดังติดต่อกันอีกครั้ง

ในเสียงระฆังที่แจ่มใส มีเสียงไก่ขันแว่วมา ห้องใหญ่โตโอฬารมีแสงรำไรของอาทิตย์สาดส่องเข้ามาเล็กน้อย

แปะยืมได้ซื้อระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวด้วยเสียงนุ่มนวล

“ประสกแซลลี่ อาตมามักแต่สะสางเรื่องบุญคุณความแค้นของพวกประสกฝ่ายเดียว กลับละเลยมารยาทการระอาคันตุกะไป เป็นบาปกรรมจริง ๆ...”

แล้วหันไปกล่าวต่อ

“บ้ออวัง ท่านรีบเร่งไปส่งข่าวต่อห้องครัวโดยด่วนที่สุด จัดอาหารเจโต๊ะหนึ่ง ต้อนรับพวกประสกแซลลี่”

ลี้เง็กถึงรีบหลุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ พยายามสะกดกลืนความอึดอัดที่แทบระเบิดทรวงอกออกมา กล่าวเสียงแหบพร่า

“ได้ซื้อเกรงใจถึงปานนี้ กลับเป็นที่พวกข้าพเจ้าไม่สบายใจ... ข้าพเจ้าเนื่องจากมีเรื่องเร่งร้อนต้องไปสะสาง มีอาจอยู่ในวัดท่านได้นานนัก วันหน้ามีวาสนาจะต้องมาคารวะอีกครั้ง...”

แปะยืมได้ซื้อเห็นสีหน้าลี้เง็กถึงแล้ว จุกใจได้คิดถึงความโง่มา รีบทันมองซื้อเจ็กแวบหนึ่ง

งอติงได้ซื้อได้คืนกลับสู่ความสงบเยือกเย็นแจ่มเช่นตอนเพิ่งเข้ามาอีกครั้งหนึ่งแล้ว

เมื่อแปะยืมได้ซื้อหันไปมอง ท่านเผยอริมฝีปากขึ้น ๆ ลง ๆ เบา ๆ ใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณกล่าว

“แปะยืมซื้อเตี้ยก (หลานศิษย์) ประสกแซลลี่มีสีหน้าล่งเลจนเห็นชัด มีวาจาจะว่ากล่าวแต่กลั่นไว้ ในความเห็นของอาตมา ท่านอาจจะมีการขอร้องใดต่อวัดเรา...”

วาจางอติงได้ซื้อเพิ่งหยุดลง ลี้เง็กถึงก็ส่งเสียงแหบพร่า

“ที่ข้าพเจ้ามาในคราวนี้ นอกจากตามกำหนดนัดสามปีในครั้งก่อนแล้วยังมีเรื่องที่อุกอาจอย่างยิ่ง จะมาวิงวอนต่อได้ซื้อ...”

แปะยืมได้ซื้อที่พอใจลี้เง็กถึงสุดซึ่ง ตอนนี้นำไปโดยไม่ใคร่ครวญ

“ประสกโปรดบอกมาโดยเปิดเผยมิเป็นไร หากความสามารถของอาตมา

กระทำได้ ต้องพยายามสุดสิ้นกำลังทุกเรื่องราว”

ลี้เจี๊ยกถึงปลาบปลื้มตื่นตันต่อจิตใจแปะย๋มได้ชื่อเป็นยิ่งนัก แต่ทว่า ยังคงใคร่ครวญ สมควรเอ่ยปากเยี่ยงไร...

ตอนนั้น ไฉนน้ำอุ่นกระตักชวยเลื้อลี้เจี๊ยกเบา ๆ คล้ายดั่งเร่รัด...

ลี้เจี๊ยกถึงฉุนใจได้คิด ในที่สุดก็สงสัย

“เรื่องนั้นบอกแล้ว เป็นที่ข้าพเจ้าละอายสุดซึ่ง เนื่องเพราะสหายรักท่านหนึ่งของข้าพเจ้า ถูกพิษเหี้ยะเยี้ยวลึงมั่งซึ่งเป็นสัตว์ร้ายดึกดำบรรพ์ จนบัดนี้ ร่างยังบวมจู่ร่อแบ่งตายอยู่ในสำนักใหญ่ รอคอยให้ข้าพเจ้าวิ่งวอนขอyakกลับ ไปช่วยชีวิต... แต่ทว่า พิษสุดเย็นของเหี้ยะเยี้ยวลึงมั่งyakจะขจัดยิ่งนัก หลังจากข้าพเจ้าสืบเสาะสอบถามมาทุกวิถีทาง จึงทราบว่าจะต้องใช้ไขทองคำของปลา ม้อฮ้อในลำธารก๊วยทอ้ง ผสมกับโลหิตของกระเรียนขาวหงอนแดงที่ป้อนด้วย ยาศักดิ์สิทธิ์ทุกวันเป็นเวลาานกว่าสามร้อยปี จึงจะรักษาโรคภัยนี้ให้ทุเลาเป็น ปกติได้...”

ลี้เจี๊ยกถึงกล่าวถึงตอนนี้ หลวงจีนทั้งหลายในห้องพอจะเข้าใจเรื่องราวได้ ราง ๆ

และง่อดิ่งได้ชื่อกับแปะย๋มได้ชื่อ ยิ่งเข้าใจว่าลี้เจี๊ยกถึงต้องการวิ่งวอนขอ ภาระแล้ว

ตอนนั้น ลี้เจี๊ยกถึงเหลือบมองสีหน้าที่เคร่งขมึนของฝ่ายตรงข้ามแวบหนึ่ง กล่าวซ้ำ ๆ สืบไป

“ข้าพเจ้าพันฝ่าความลำบากยากเข็ญนานมาสุดกำลัง จึงได้ไขทองของม้อฮ้อ ในลำน้ำก๊วยทอ้ง (ปิศาจกำศรวล) ที่ภูเขาต้วนตึ้งซัว (ใจสลาย) ในชายแดน ฮุนหนามาพองหนึ่ง ที่ข้าพเจ้ายังต้องการในตอนี้ คือโลหิตกระเรียนขาว หงอนแดงเท่านั้น... ข้าพเจ้ารับฟัง วัดท่านเลี้ยงกระเรียนขาวหงอนแดงตัวหนึ่ง มาเป็นเวลาานกว่าสามร้อยปีแล้ว ดังนั้น...”

ถึงตอนนี้ชะงักลง มิกล้ากล่าวสืบต่อไปอีก

แปะย๋มได้ชื่อที่ทราบภาระจางอยู่ก่อน ตอนนั้นมีสีหน้าลำบากใจอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะกระเรียนขาวหงอนแดงตัวนั้น มิเพียงมีอายุสูงกว่าสามร้อยปี แต่ละวันต้องใช้ยาศักดิ์สิทธิ์จีเล้งดั่งของเสียวลิมป้อนเท่านั้น ยังเป็นสัตว์ศักดิ์-

สิทธิ์ที่ศิษย์เสียวลิมทุกรุ่นให้ความเคารพอยู่เสมอมา กระเรียนวิเศษตัวนั้นมิเพียงจะแสนรู้ น้ำลายที่มันหลังไหลมา ยังสามารถรักษาโรคต่าง ๆ ได้ กล่าวได้ว่าเป็นปักษาวិเศษที่มีเพียงตัวเดียวของวัดเสียวลิมย์

มาตรว่าเป็นเพียงต้องการโลหิตมันเล็กน้อย มิใช่ต้องการชีวิตของกระเรียนวิเศษ แต่ทว่า ย่อมพอจะคุกคามให้มันอ่อนล้าระโย...

แต่เปะยืมได้ซื้อเป็นหลวงจีนเปี่ยมปรีดิ์ธรรม ย่อมทราบแก้ไข ช่วยชีวิตคนผู้หนึ่งไว้ ยังเหนือกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้นเสียอีก

อย่าว่าแต่ท่านมีความนิยมชมชื่นลี้เจ้าถึงสูงสุด

เปะยืมได้ซื้อใครครวญเนิ่นนาน แล้วเบือนหน้าไปที่ซื้อเจี๊ยงอติงโดยไม่รู้ตัว คล้ายจะขอความเห็นจากซื้อเจี๊ยงผู้สูงอาวุโส

แต่ทว่า เมื่อสายตาเบือนไปเห็นหน้าชิดขาวของง่อติงได้ซื้อ ต้องตระหนกจนตะลึงลานไป

ที่แท้ตอนนั้น สีหน้าง่อติงได้ซื้อเมื่อดขาว กล้ามเนื้อกระดูกถี่เร็ว ทั้งยังลืมหูลูกโพล่ง ประกายแวววาวพุ่งวูบวาบ แสดงว่าเจ็บปวดรวดร้าวอย่างยิ่งแล้ว

เปะยืมได้ซื้อตระหนกยิ่ง เข้าใจว่าโรคเรื้อรังม้อฮ้วยจับชิม (ไฟมารผลาญใจ) ที่หนึ่งปีต้องกำเริบหนึ่งครั้งของซื้อเจี๊ยง มากำเริบก่อนเวลาแล้ว

ดังนั้นเอง เปะยืมได้ซื้อรีบผุดลุกขึ้น ร้องด้วยความหวาดหวั่น

"ซื้อเจี๊ยง โรคเก่าของท่านกำเริบอีกหรือ ? ศิษย์จะใช้คนส่งซื้อเจี๊ยงกลับไปพักผ่อนทันที..."

ง่อติงได้ซื้อในกาลก่อน เนื่องจากคร่ำเคร่งฝึกวิชาฝีมือจนหักโหมเกินไป เกิดโรคร้ายไฟมารผลาญใจ แต่ละปีต้องกำเริบขึ้นครั้งหนึ่ง

ยามใดที่โรคนี้กำเริบ เจ็บปวดรวดร้าวสุดแสนทนทาน ดุจกับมีอาวุธคมกริบกรีดเฉือนหัวใจก็ปาน

กระทั้งง่อติงได้ซื้อที่มีพลังฝีมือเลอเลิศสูงสุด ยังคงไม่อาจทนทานความเจ็บปวดนั้น ต้องเกลือกกลิ้งดินรนครวญครางอยู่ตลอดเวลา

แม้สำนักเสียวลิมย์จะมีหลักวิชาภูมิที่สูงส่งลึกล้ำ ยาศักดิ์สิทธิ์มากมายหลายขนาน ยังคงไม่มีมีปญฺญารักษาโรคพิสดารที่สุดแสนเจ็บปวดทรมานนี้ได้

แปะยิ้มได้ชื่อเมื่อเห็นที่ท่าของง่อตึงได้ชื่อเป็นเช่นนั้น จึงเข้าใจว่าโรค
เรื้อรังของซือเจ็กกำเริบมาอีก

แต่พอวาจาแปะยิ้มได้ชื่อขาดคำ ง่อตึงได้ชื่อคล้ายดั่งมิได้ยินเลย เป็น
หน้าซำ ๆ ไปที่ลิ้เง็กลิ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

“ประสกเชลី ตอนประสกไปชิงไข่ทองม้อฮ้อในกุ้ยท่อกัง มิทราบเคย
พบอิมฮ้วงเล็กดั่งที่พิกลอย่างย่งลูกหนึ่งหรือไม่?”

มาตรว่าง่อตึงได้ชื่อจะพยายามสะกดกลืนน้ำเสียงให้ราบเรียบที่สุด แต่
ทว่า ลิ้เง็กลิ่งยังฟังออก เสียงของท่านสะท้อนด้วยความพลุ่งพล่าน แสดงแน่ชัด
หลวงจินอาวสุสูงสุดของเสียวลิ้มยี่รูปนี้ ต้องผกความหวังยิ่งใหญ่ต่อลูกแก้ว
อิมฮ้วงเล็กดั่งนั้นเป็นแน่

ตอนนั้น แปะยิ้มได้ชื่อเห็นซือเจ็กมิใช่ถูกโรคเรื้อรังกำเริบขึ้นคุกคามดั่ง
คาดคิด จิตใจค่อยเยือกเย็นลงได้บ้าง

แต่ทว่า เมื่อได้ยินซือเจ็กถามปัญหานี้ ต้องงุนงงสงสัยจนคำนึง

ซือเจ็กโฉนถามวาจาที่ไม่เกี่ยวข้อง อิมฮ้วงเล็กดั่งเป็นของวิเศษสุดใน
แดนมนุษย์ พบโดยบังเอิญได้ เสาะแสวงหาโดยจงใจไม่ได้ อัยว่าแต่เราแม้ใช้
คนจำนวนมากหลายออกไปเสาะแสวงหาเป็นเวลานานปี ยังไม่ประสบความสำเร็จ
ไหนเลยจะถูกพวกลิ้เง็กลิ่งบังเอิญได้มา? โอ... น่ากลัวไผ่มารผลาญใจรุนแรง
เกินไป ซือเจ็กจึงไม่ยอมทอดทิ้งเบาะแสใด ๆ ที่พอจะเสาะแสวงหาของวิเศษนี้

ลิ้เง็กลิ่งที่เขม่นมองหน้าของง่อตึงได้ชื่อ สังเกตความพลุ่งพล่านนั้นออก
กระจางใจ มีแต่ความหวังยิ่งใหญ่ที่กระตุ้นเท่านั้น หลวงจินชราที่จิตใจสงบดั่ง
น้ำในบ่อโบราณจึงต้องพลุ่งพล่านจนลืมตัวไม่อาจจะับ

ดั่งนั้น กล่าวซำ ๆ ขึ้น

“ลูกแก้วอิมฮ้วงเล็กดั่ง ข้าพเจ้าพบเห็นอยู่บนหัวของม้อฮ้อที่มาตัว
หนึ่งจริง ๆ...”

ง่อตึงได้ชื่ออุทานด้วยความลึกละเอียด จับสายตาที่มุ่งหวังจนรุ่มร้อน
จ้องหน้าที่หล่อเหลาของลิ้เง็กลิ่งแน่วแน่น

ลิ้เง็กลิ่งผินยิ้มกล่าวต่อ

“พวกข้าพเจ้ามิเพียงพบเห็นเท่านั้น ยังชิงมันมาได้ด้วย บัดนี้ อยู่ในถุง

สัมภาระของข้าพเจ้า...”

มิทันขาดคำ มีเสียงอุทานด้วยความตื่นเต้นดังขึ้นลับสนั่นทันที โดยเฉพาะง่อตึงได้ชื่อ ถึงกับพลุ่งพล่านจนกล้ำเนืบบนใบหน้ากระตุกถี่เร็วส่งเสียงสั่นสะท้าน

“เป็นความจริง ? ประสกลีเจ็กลิ่งได้อิมฮ้วงเล็กตังนั้นมาแล้ว ?”

ลี้เจ็กลิ่งยิ้มเล็กน้อย สอดมือเข้าถุงหนังข้างกาย ล้วงลูกแก้วสีเขียวสดใสที่ผู้อื่นมีคุณค่ามหาศาล แต่กับตัวเองไม่มีคุณประโยชน์เลยสักน้อยนิดออกมาพริบตานั่น ประกายเขียวใสเจิดจ้าอยู่ในฝ่ามือลี้เจ็กลิ่ง

ง่อตึงได้ชื่อพยายามสะกดกลั่นความพลุ่งพล่านไว้ เฟ่งมองลูกแก้วโดยละเอียด

ถูกแล้ว ลูกแก้วสีเขียวสุกใสโตประมาณกำปั้นนี้ คืออิมฮ้วงเล็กตังที่สามารถช่วยท่านให้พ้นจากโรคเรื้อรังที่เผาผลาญจิตใจมานานปี

ดั่งนั้นเอง ประกายตาที่แวววาวของง่อตึงได้ชื่อจึงจับจ้องอยู่บนอิมฮ้วงเล็กตังแว่นิ่งโดยไม่รู้ตัว

ลี้เจ็กลิ่งที่เปรี๊ยะปราดหลักแหลมปานใดแล้ว เมื่อเห็นเช่นนั้น แยมยิ้มกล่าวต่อ

“ได้ชื่อคงมีความจำเป็นต้องการใช้อิมฮ้วงเล็กตังโดยเร่งร้อนกระมัง ? หากเช่นนั้น ข้าพเจ้าเก็บไว้ก็ไร้ประโยชน์ มิสู้ก้านลให้ได้ชื่อ...”

ลี้เจ็กลิ่งทราบบ ง่อตึงได้ชื่อที่มีตบะสมาธิสูงสุด เมื่อเห็นอิมฮ้วงเล็กตังยังพลุ่งพล่านจนลืมหูลืมตาปานนี้ อย่างนั้น ของวิเศษในมือตน จะต้องเป็นของที่ฝ่ายตรงข้ามปรารถนายิ่งยวดแน่

และความปรารถนาจนรุ่มร้อนนี้ มิใช่ปรากฏบนใบหน้าซราของง่อตึงได้ชื่อจนชัดเจนอยู่เนิ่นนานแล้ว ?

ลี้เจ็กลิ่งที่ก้านลอิมฮ้วงเล็กตังแก่ง่อตึงได้ชื่อโดยรวบรัดมิเสียตาย เป็นการแฝงสันถวไมตรีที่มีต่อกัน เพื่อหวังให้หลวงจีนวัดเสียวลี้มยี่ คลายเรื่องเคียดชิงกินใจกับตนไป

ใด ๆ ในโลกนี้ล้วนแล้วเสมอภาคทัดเทียม หากท่านไม่ให้คุณประโยชน์ต่อผู้อื่น อย่างนั้น ผู้อื่นไหนเลยให้คุณประโยชน์ต่อท่าน ?

มีว่าเป็นผู้ใด ต่อให้เป็นปราชญ์สุสดาบัน ย่อมต้องการได้มาซึ่งการ
ทดแทนที่เสมอภาค...

เหตุผลนี้รวบรัดยิ่งนัก เนื่องจากท่านก็เป็นมนุษย์ !

ง่อดิ่งได้ซื้อพอได้ฟัง ต้องตระหนกจนใจสะท้าน แต่แล้วสงบเยือกเย็น
ลงได้ทันที ส่งเสียงราบเรียบ

"กุศลเจตนาของประสก อาตมาปลาบปลื้มตื้นตันสุดซึ่ง เนื่องจาก
อิมช้วงเล็กดั่งนี้ มีสรรพคุณขจัดโรคเรื้อรังของอาตมา ซึ่งเป็นโอสถทิพย์ที่พบ
หาไม่ได้"

ง่อดิ่งได้ซื้อกล่าวถึงตอนนี้ เบือนสายตาไปจ้องมองแปะยืมได้ซื้อที่เป็น
หลานศิษย์

ดั่งนั้นเอง แปะยืมได้ซื้อจึงได้บอกเรื่องราวที่อิมช้วงเล็กดั่ง โฉนจึง
รักษาโรคเรื้อรังของง่อดิ่งได้ซื้อไปโดยละเอียด สุดท้าย ส่งเสียงแผ่วห่ม

"จิตใจที่กว้างขวางปานนี้ของประสก ยินยอมมอบของวิเศษที่ยากจะ
เสาะแสวงหาในแผ่นดินให้แก่ซื้อเจ็กของอาตมาโดยรวบรัดไม่เสียตาย เพื่อขจัด
โรคภัยในตัวท่านผู้เฒ่าทุเลาไป อาตมาขอขอบคุณจิตใจที่เป็นกุศลของประสก
เป็นพิเศษ..."

ลี้เจ็กลี้รับบอกไม่กล่าวหลายคำ แล้วเดินซ้ำ ๆ มอบลูกแก้วอิมช้วง-
เล็กดั่งที่เป็นประกายสีเขียวสุกใสไว้ในมือง่อดิ่งได้ซื้อ

และแปะยืมได้ซื้อในตอนนั้น คล้ายดั่งตัดสินใจด้วยความลำบากยากเข็ญ
หันไปกระซิบกับแปะช่วยได้ซื้อที่อยู่ด้านหลังเบา ๆ หลายคำ

ใบหน้าที่เคร่งเครียดเย็นชาของแปะช่วยได้ซื้อคล้ายมีแววลังเลเล็กน้อย
แต่ในที่สุด ยังคงประณมมือหันกายออกจากห้องไป

ง่อดิ่งได้ซื้อซุกลูกแก้ววิเศษที่ยากจะเสาะแสวงหาในพิภพจบนแดนไว้ในอก
จิ๋วด้วยความทะนุถนอมอย่างยิ่ง ตอนนั้น ใบหน้าที่เคร่งเครียดหมองคล้ำ
ปรากฏรอยยิ้มที่ปลาบปลื้มยินดีมา

อย่างรวดเร็ว รอยยิ้มนี้ระบดไปที่แปะยืมได้ซื้อบ้าง ถูกแล้ว ท่านมิเคย
เห็นซื้อเจ็กมีรอยยิ้มเช่นนี้มาเนิ่นนานเหลือประมาณ เนิ่นนานหลายสิบปีแล้ว !

ดั่งนั้นเอง แปะยืมได้ซื้อทรงกายเชื้อเชิญพวกลี้เจ็กลี้ไปพักผ่อนร่อ

รับทานอาหารด้วยความบริสุทธิ์ใจ

ดังนั้นเอง คนขบถยาวเหยียดจึงได้ก้าวซ้ำ ๆ ออกจากห้องแสดงฝีมือ
ที่กว้างใหญ่ ยุติการต่อสู้ที่แตกตื่นสะท้านฟ้าดินของคราวนี้ไป

หิมะซาหายไปแล้ว แต่ทุกแห่งหนยังคงชาวสล้างตั้งเป็นโลกเงินยวง ใน
วัดเลียวลิมียี่มีเสียงระฆังดังแห่งห่าง เสียงบักฮือเป็นจังหวะ บรรดาหลวงจีน
ทั้งหลายได้เริ่มวัตรเช้าของพวกเขาแล้ว

ภายใต้การนำทางของแปะอิมไต้ซือ ทั้งขบวนเดินทางเข้าไปในห้องอาหาร
สี่เหลี่ยมผืนผ้า ภายในยังมีห้องพักผ่อนที่เงียบสงบอยู่ นั่นเป็นห้องสำหรับเสียว-
ลิมียี่ใช้ต้อนรับอาคันตุกะทรงเกียรติโดยเฉพาะ ตอนนั้นในนั้นได้ตั้งอาหารเข้าที่
อุดมสมบูรณ์โต๊ะหนึ่งแล้ว

แยกกันนั่งในที่ของผู้เหย้ากับผู้เยือนเรียบร้อย เริ่มดื่มกินกันภายใน
บรรยากาศที่กลมเกลียวยิ่ง แต่ทว่า ลี้เจ็กลิ่งตอนนั้นยังกังวลเป็นที่สุด

เนื่องจากไม่อาจแน่แท้ใจ หลวงจีนเสียวลิมียี่จะยินยอมกำหนดลโหด
กระเรียนหงอนแดงให้หรือไม่ ? ลี้เจ็กลิ่งทราบ การขอร้องของตน สำหรับ
วัดเลียวลิมียี่แล้ว เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ที่ต้องลำบากยากใจเหลือประมาณ

แต่ทว่า เรื่องมีเพียงเกี่ยวข้องกับสภาวะการมาครานั้นเท่านั้น ยังผูกพัน
ไปถึงชีวิตของแปะอิเพี้ย ที่นอนเจ็บปวดทรมานอยู่ในสำนักใหญ่ของแปะหงั่งฮง
แปะอิเพี้ย นางเป็นส่วนหนึ่งในดวงใจของลี้เจ็กลิ่ง

ที่ร่วมโต๊ะคราวนี้ เป็นไต้ซือรุ่นแปะของเสียวลิมียี่ ทันใดนั้น งอติงไต้ซือ
วางตะเกียบในมือลง แยมยิ้มกล่าวเสียงแจ่มใส

“ประสกแซ่ลี้ อาตมาได้รับกำหนดด้วยคุณคำมหาศาลจากประสก บรรพ-
ชิตที่สละโลกียวิสัยไร้สมบัติ ไม่มีปัญญจะทดแทนชดใช้ได้ อาตมามีแต่
การจะนำชาประสกถ้วยหนึ่ง เพื่อแสดงน้ำใจที่ขอบคุณจนสุดซึ่งนี้...”

จบคำโบกมือ บ้ออ้วยไต้ซือที่ยืนสำรวมอยู่ด้านหลัง ประคองถาดไม้สีม่วง
เป็นประกายเดินเข้ามา บนถาดไม้เป็นป้านน้ำชาเคลือบเนื้อละเอียด วาดรูปนก
กระเรียนกางปีกจะโบยบิน และถ้วยชาเคลือบขาวใบหนึ่ง ตอนนั้น ในถ้วย

มีน้ำชาร้อนควั่นกรุ่นอยู่แล้ว

บ่ออุ้ยได้ซื้อประคองถาดน้ำชามาที่เบื้องหน้าลิ้งก๊อ ยกขึ้นด้วยที่ทำ
นอนนุ่มเป็นที่สุด

ลิ้งก๊อทราบ บ่ออุ้ยได้ซื้อเป็นปฏิคมใหญ่ของวัดเสียวลิ้มยี่ มีศักดิ์
และตำแหน่งที่สูงส่งมิใช่น้อย แต่ถึงกับมายกน้ำชาแก่ตนด้วยมือ ยืนยันให้เห็น
หลวงจีนวัดเสียวลิ้มยี่ให้ความสำคัญพัวพันถือพวกตนอย่างสูง

ลิ้งก๊อรีบผุดลุกขึ้นยืนสองมือไปประคองถ้วยชามา ทางตาเหลือบมอง
ดูเห็นน้ำชาเป็นสีเขียวมรกต เมื่ออยู่ในถ้วยขาวสะอาดของเคลือบเนื้อละเอียด
ยังมีประกายใสจนสบายตา และน้ำชายังมีกลิ่นหอมซาบซ่า ที่ผู้ดอมดมแล้ว
ปลอดโปร่งสบายใจยิ่ง

ลิ้งก๊อประคองถ้วยชา ขอบคุนเบา ๆ ต่อบ่ออุ้ยได้ซื้อก่อน จึงกล่าว
กับง่อตึงได้ซื้อ

“ของที่ข้าพเจ้ากำนัลเมื่อครู่ เป็นเพียงแสดงน้ำใจการวะที่ข้าพเจ้ามีต่อ
ได้ซื้อเพียงน้อยนิดเท่านั้น ไม่อาจบอกถึงความตื้นตันพระคุณใด การกำนัล
ของได้ซื้อนี้ข้าพเจ้าขอบังอาจรับไว้แล้ว”

จบคำยกถ้วยชาขึ้นดื่มแห้งไป

ง่อตึงได้ซื้อที่จับมองแว่นิ่งตลอดมา จวบจนลิ้งก๊อดื่มน้ำชาแห้งไป
ใบหน้าที่แห้งกรังจึงได้มีรอยยิ้มที่ปลาบปลื้มประโลมขึ้น กล่าวเสียงนุ่มนวล

“ท่านทำจากลูกสนขจี ที่มีแต่หุบเหวลึกหลังภูเขาของวัด นอกจากแก่
กระหายได้แล้ว ยังมีสรรพคุณฟอกจิตใจให้แจ่มใส...”

และแล้ว หลวงจีนที่บำเพ็ญภาวนามานานปี หันไปแย้มยิ้มอย่างรู้ใจให้
กับเปะยี่มได้ซื้อ

ขณะเวลานั้น มีเสียงฝีเท้าแผ่วเบาตุงขึ้นที่หน้าห้อง แล้วเปะช่วยได้ซื้อ
ที่สีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา เร่งฝีเท้าเข้ามาโดยเร็ว มือประคองขวดหยกใบหนึ่ง
และกล่องหยกสีเขียวสดใสอีกใบหนึ่ง

เมื่อเปะช่วยได้ซื้อเข้ามาในห้อง มอบของไว้ที่เบื้องหน้าเปะยี่มได้ซื้อ
อย่างนอนนุ่ม ประนมมือการวะแล้วนั่งลงที่ข้างกายเปะคงได้ซื้อ

บ ท ที่ 46 คนดีมีฟ้าคุ้ม

ลี้เจ็กถึงเมื่อตม่น้ำชานั้นลงไป รู้สึกมีความอบอุ่นขมหนึ่ง
กระจายขึ้นจากจุดศูนย์ที่ท้องน้อยอย่างเชื่องช้า ผสานกับลม
ปราณของตนที่เสื่อมโทรมไปมากหลายจนเป็นผืนกรวมได้
กระจายไปตามจุดเส้นชีพจรทั่วร่างกาย คุ่มกันรักษาอวัยวะ
ภายในที่พลุ่งพล่านปั่นป่วนของตนไว้

หลังจากนั้น ความรู้สึกที่ปลอดโปร่งสบายอย่างยิ่งกระจายตามติดมา
ลี้เจ็กถึงทราบทันที ง่อตึงได้ซื้อจะต้องใส่ยาที่สรรพคุณสูงโดยอยู่ในน้ำชาถ้วยนั้นแน่
ถูกแล้ว ง่อตึงได้ซื้อที่เห็นลี้เจ็กถึงทุ่มเทกำลังต่อสู้จนพลังภายในเสื่อม
โทรมมากหลาย จึงตกลงใจแน่นแน มอบยาแก้เซตง (แก้ชีวิต) ที่มีสรรพคุณ
สูงสุดของเสียวลิ้ม และทำนเพียงเหลือสามเม็ดเท่านั้น ใส่ไว้ในน้ำชาของลี้เจ็กถึง
เม็ดหนึ่ง โดยใช้ข้ออ้างเป็นการขอพระคุณ ให้ลี้เจ็กถึงดื่มลงไป

ง่อตึงได้ซื้อเข้าใจกระจ่าง ด้วยนิสัยแกร่งกร้าวทรนของฝ่ายตรงข้าม
หากมันก้านิลโดยเปิดเผยตรง ๆ ฝ่ายตรงข้ามต้องไม่ยอมรับแน่

ตอนนั้น เปะยืมได้ซื้อหยิบขวดหยกและกล่องหยกสี่เหลี่ยมเบื้องหน้าขึ้น

แย้มยิ้มกล่าวเสียงนุ่มนวล

“ประสกละลี้ ในชาติหยกนี้คือโลหิตของกระเรียนวิเศษที่ประสกต้องการ ส่วนในกล่องหยกเป็นยาเม็ดจิ๋วเล็้งดั่งที่มีสรรพคุณสูงของวัดเรา ของน้อยนิด แต่ก่านัลด้วยจิตใจซึ่งบริสุทธิ์ ยังหวังให้ประสกรับไว้อย่าเห็นเป็นนอกไป”

ลี้เจี๋ยลึงพลุ่งพล่านตื่นตันจนรีบผุดลุกขึ้น ยื่นสองมือไปรับแล้วกล่าวโดยบริสุทธิ์จริงใจ

“ได้ซื้อก่านัลด้วยจิตใจกว้างขวางปานนี้ ข้าพเจ้าก็มิกล้าเสแสร้งมารยา พระคุณที่การุณย์นี้ ตราบใดที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ ขอจารึกไว้สละใจ...”

หันไปการวะให้ง่อตึงได้ซื้อจนจรดพื้นแล้วกล่าวต่อ

“การประทานของได้ซื้อเมื่อครู เต็มตื่นอยู่ในจิตใจข้าพเจ้า พระคุณ ยิ่งใหญ่ไม่ชอกกล่าวคำทดแทน ลี้เจี๋ยลึงกราบน้อมรับในที่นี้...”

ง่อตึงได้ซื้อยิ้มพลางกล่าว

“ประสกลีปรดอย่าเช่นนั้น ประสกทดแทนความแค้นด้วยบุญคุณ จิตใจ ที่เบี่ยมโหลสิกรรม คุณธรรมปราณี สูงส่งจนอาตมาต้องเคารพนับถือยิ่ง หวัง ให้พระพุทธร่องค์ของเราทรงปราณีต่อท่านด้วยเถิด...”

ลี้เจี๋ยลึงรับฟังอย่างนอบน้อมจนจบคำแล้ว หันไปการวะต่อแปะหุ่ยได้ซื้อ พลางกล่าว

“คำสอนของพุทธร่องค์ว่าไว้ ทะเลทุกข์เว้งว่างกลับใจคือฟากฝั่ง ในเมื่อ ได้ซื้อสำนึกถึงความผิดในหนหลัง อนาคตย่อมมีความสดใสให้เสาะแสวงหา ข้าพเจ้ากาลก่อนก้าวร้าวล่วงเกินไปมากหลาย...”

แปะหุ่ยได้ซื้อพลุ่งพล่านจนยกมือสั่นระริกขึ้นประเนม กล่าวเสียงเครือ

“โลกียะเฉกเช่นความฝัน ตณทาพาว่าวันตลอดวัน อดีตได้ผ่านพ้นไปแล้ว ความท้าวหาญสลายคลายหมดสิ้น ประสกที่มีจิตใจกว้างขวางเบี่ยมโหลสิกรรม อภัยต่อความผิดของอาตมาในกาลก่อน นับแต่นี้ อาตมาจะฝากจิตใจไว้กับพระ ธรรมคำสอน จวบชั่วชีวิต...”

แปะยิ้มได้ซื้อร้องสรรเสริญพระพุทธร่องค์คุณเบา ๆ กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ล้ำรวม

“หลงทางไม่ไกล วันนี้นำรู้ตัวความผิดของเมื่อวาน... เป็นกุศลเถิด เป็น

กุศลเกิด...”

ลี้เจี๊ยะลี้จางระไปรอบข้างแล้วกล่าวซ้ำ ๆ

“ที่ข้าพเจ้ามากราบคารวะวัดท่านครานี้ ยากนักที่ได้ชื่อทั้งหลายต่างแผ่เมตตาต่อข้าพเจ้าสูงสุด... บันดาลให้พุทธจักรไม่ต้องเกิดมหันตภัยขึ้นอีกครา คลี่คลายอามหิตเป็นสันติ... พวกข้าพเจ้าทั้งได้รับการประทานที่ยิ่งใหญ่ ทั้งได้รับการสอนที่เป็นคุณประโยชน์ หวังให้ฟ้าดินที่ยาวนาน คุ่มครองวัดท่านรุ่งโรจน์โชติช่วงคู่กับกาลเวลา เป็นศรีสง่าคู่กับพุทธจักรทุกยุคสมัย...”

ตอนนั้น ไฉนน้ำอุ่น ตัวลี้จุ่นเจี๊ยะและยูได้วันก็พากันลุกขึ้นยืนสำรวมการระอาลาต่อแปะยิมได้ชื่อ...

ซุ่มประตูใหญ่โตโอฬารของวัดเสียวลี้มียี่เปิดออกซ้ำ ๆ อีกครา ที่ยืนสำรวมอยู่หน้าประตู คือเจ้าสำนักแปะยิมได้ชื่อ และศิษย์รุ่นแปะ บ้อ เลี้ยวเชิงทั้งสี่รุ่น

กระทั้งงอติ้งได้ชื่อที่มีเคยเหยียบอย่างพันธณีประตูวัดมานานถึงสี่สิบปี ยิงออกมาส่งด้วยตนเอง

อาทิตยอรุณที่อบอุ่น สาดแสงทองอยู่บนพื้นสีขาวเป็นระยิบระยับแพรวพราว และแล้ว เสียงสวดมนต์ดังขึ้นมาอีกครา เสียงระฆังตามติดมาอีกครั้ง ผนึกขึ้นเป็นเสียงที่สุขสันติ กล่อมเกลาจิตใจสงบแจ่มใส

หลวงจีนเสียวลี้มียี่แต่ละรูป ต่างยืนประนมมือด้วยสีหน้าสำรวม จีบตามองเงาร่างสี่สายที่เลื่อนหายไปในคลองจึกซุอย่างเชื่องช้า

ลมตะวันตกเฉียงเหนือที่เย็นเยียบเสียดกระดูก เกล็ดหิมะที่ไปรยปรายสลับทั้งท้องฟ้าได้ยุติไปเนิ่นนานแล้ว

ไต้ยอตเขาเลาะงวายนงของขุนเขาไชว้เอี้ยงซัว มีม้าเร็วสี่ตัวกำลังห่อตะปิงเข้าสู่ทางใหญ่ที่ทอดไปหมู่บ้านฮ้วยหังซัวจึงอย่างเร่งร้อน

ผู้ขับขี่คล้ายตั้งมีความรุ่มร้อนใจปานไฟเผาผลาญ ตอนนั้น ซุ่มประตูของเหลืองเป็นประกายแวววาวของฮ้วยหังซัวจึงเปิดออกซ้ำ ๆ แล้ว

ไปยี่ปี่ซังซัวะกู่จื่อกุนที่ผมเผ้าหนวดเคราแดงฉาน คุมหัวหน้าชั้นสำคัญ

ของแผ่นดินปึงทั้งพรรค ยืนรอต้อนรับผู้ขับซึ่งทั้งสองอยู่ก่อนแล้ว

เนื่องเพราะผู้กลับมา คือประมุขพรรคลีเจี๊ยกั้งและหัวหน้าตึกลงทัณฑ์ ซิกซัวก็เยี่ยมไว้วางน้ำอุ่น องค์กรพิทักษ์กฏลักปวกเก้าลักยูไต้จ้วน ที่ไปจาก สำนักใหญ่ถึงหนึ่งเดือนกับอีกยี่สิบห้าวัน เสาหาไซ่ทองของปลาหม้อฮื้อ และ ไปเหยียบสำนักเสียวลิมี่ตามกำหนดนัดสามปี

เมื่อกุ๊จ๊อขุนจับตาเห็นพวกที่มา ต้องรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย เนื่อง เพราะด้านหลังพวกลีเจี๊ยกั้งทั้งสาม ยังมีชายชรารูปร่างสูงใหญ่สวมเสื้อผ้าลาย พร้อย ศีรษะล้านเลี่ยนเป็นมันติดตามมาอีกผู้หนึ่ง

ชายชราผู้นี้มิได้ติดตามพวกปึงจู๊ลีเจี๊ยกั้งไปจากแผ่นดินปึงเลย แต่ทว่า ยามเมื่ออาซาฟ่งพีทั้งสี่ห่อใกล้เข้ามา กุ๊จ๊อขุนจึงเข้าใจความนัยได้ทันที

เพียงรูปลักษณะของชายชราก็แยมยืมคำนึง

‘ผู้เฒ่าที่ยังสวมเสื้อผ้าลายพร้อย ไหล่คลุมหนังเสือตัวนี้ คงเป็นตัวลัก- จุนเจียเล็กเลี้ยกอาจารย์ของอยู่ฮูฮวบแล้ว...’

จริงดังคาด ขณะความคิดยังมีทันจบสิ้น อาซาฟ่งพีทั้งสี่ก็ถูกรั้งบังเหียน จนยืนสองข้างร้องเสียงกึกก้องกังวาน กิษย์แผ่นดินปึงที่ตั้งแถวรับอยู่หน้าซุ้มประตู พากันคุกเข่าลงไปอย่างนอนน้อม

ลีเจี๊ยกั้งพลัดตัวลงจากหลังม้า ประคองเป็นกิริยาต่อผู้คนทั้งหลาย

กุ๊จ๊อขุนแน่นเสียงหนัก ๆ

“ระหว่างนี้ชนชาวนักเลงเล่าลือ ปึงจู๊มีเพียงสำเร็จราบรินดั่งห้วงเท่านั้น ยังไปพิชิตเอาชัยในวัดเสียวลิมี่ จนถูกเสียวลิมี่สนับสนุนขึ้นเป็นสุดยอดฝีมือ อันดับหนึ่งในแผ่นดิน อาณาพที่ที่ยังยงปานเทพดาของปึงจู๊ครอบคลุมแผ่นดิน เรื่องเหล่านี้ต่างอยู่ในความคาดคำนวณทั้งสูงทั้งต่ำของพรรคเราก่อนแล้ว”

ขุนยังส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นบ้าง

“และฟังว่า ปึงจู๊ใช้พระคุณทดแทนความแค้น มิเพียงอภัยให้กับทิดเจีย- ฮั่วบู๊ที่ฝากตัวในร่มกาสาวพัสตร์เท่านั้น ยังก่านลิมฮ้างเล็กดังที่เป็นของวิเศษ สุดในแดนดินแก่งอติงไต้ฮื้อ ผู้เป็นซือเจ็กของเจ้าสำนักเสียวลิมี่อีก...”

ลีเจี๊ยกั้งแยมยืมกล่าวเสียงนุ่มนวล

“คาดคิดมิถึง คำเล่าลือของชนชาวนักเลงจะเร็วกว่าอาซาฟ่งพี ที่เดินทาง

วันละหลายร้อยลิ้งของข้าพเจ้า”

วาจานี้พอกกล่าวไป ทุกผู้คนต่างแย้มยิ้มด้วยความปลาบปลื้มปิติ ตอนนั้น ลีเจ็กลิ่งเหลือบเห็นแซ่ซี้หึงกั้วตุ๋เซยยืม และตักบักมิลุ้นเจี้ยะลู่สองคน ยืนสำรวมอยู่ในแถวต้อนรับ จึงรีบปราดเข้าไปกล่าว

“ตุ๋ตึงจู้ เจี้ยะตึงจู้ สองท่านต้องลำบากมากแล้ว... เจี้ยะตึงจู้ บาดแผลของท่านทุเลาเป็นปกติแล้วหรือไม่ ?”

ตักบักมิลุ้น (จักรทองแขนเดียว) เจี้ยะลู่หัวร่อกล่าวอย่างอาทราญ

“ด้วยบารมีของปิงจู้คุ้มครอง บาดแผลของข้าพเจ้าทุเลาเป็นปกติแน่นอนแล้ว แต่หากมิใช่หลังจากข้าพเจ้าบาดเจ็บสาหัส ปิงจียังคงยินยอมทุ่มเทกำลังภายในรักษาให้ น่ากลัวยิ่งห่างจากเวลาทุเลาอีกไกลมากอยู่”

ตุ๋เซยยืมแย้มยิ้มกล่าวขึ้นบ้าง

“หนึ่งเดียวที่ข้าพเจ้าเสียใจ คือมิได้ติดตามขบวนใหญ่กลับมาก่อน จึงเป็นเหตุให้คลาดโอกาสสังหารศัตรูที่ประเสริฐสุดไป”

ลีเจ็กลิ่งแย้มยิ้มกล่าว

“ตุ๋ตึงจู้ได้สร้างความดีความชอบไว้ในพรรคมกหลาย และการต่อสู้ที่นอกหุบเขาแคบยังได้รับบาดเจ็บไม่ทุเลา ข้าพเจ้าไหนเลยจะให้ตุ๋ตึงจู้ต้องลำบากตรากตรำอีก”

จากนั้น แนะนำให้ตัวลักจุนเจี้ยะจู้จักกับหัวหน้าชั้นสำคัญของแนฮั่นปิง ยอดคนทั้งหลายต่างรู้จักชื้อฉายากันมาก่อนแล้ว จึงปฏิสนธิ์การด้วยความสนิทสนมกลมเกลียวยิ่ง

เมื่อเข้าในห้องต้อนรับที่โอโถง ลีเจ็กลิ่งนั่งสนทนาตามมารยาทชั่วขณะ จึงการะขอปลีกตัวออกไปก่อน

แน่นอน ลีเจ็กลิ่งย่อมไม่วางใจแป๊ะอี้เพี้ยที่ยังนอนป่วยอยู่

ตอนนั้น ซ่งเลียงเจี้ยะเสาป่วยติดตาคออกมาบ้าง ลีเจ็กลิ่งจึงรีบถาม

“เล่ากอกอ อาการของเพี้ยม่วยเป็นอย่างไร ? ยังมีอาการของฉิ่นตึงจู้ ทุเลาแล้วหรือไม่ ? โฉนไม่เห็นอ้วงซ้อเซียวโกวเนี้ยมารับด้วย ?”

ลีเจ็กลิ่งได้ระดมคำถามที่อัดอยู่ในใจออกไปคราเดียวจนหมดสิ้น ก่อวานให้เขาป่วยต้องงุนงวบ จึงหัวร่อฮาตอบ

“เราว่าเล่าสุด โฉนจึงรุ่มร้อนจนเป็นสารรูปเยี่ยงนี้ หรือหัวใจโอบยิบไปที่ข้างกายโกวเนี้ยทั้งสองนั้นแล้ว ?”

ลี้เจ็กลิ่งไม่สนใจการหยอกล้อของเฮาปวย รีบถามอีก

“กอกอกเคราครึม รีบบอกมาเถิด ก่อกวนผู้อื่นจนกระวนกระวายยิ่งแล้ว...”

สีหน้าเฮาปวยพลันเครียดลงจนเคร่งขรึมยิ่ง แต่หัวใจลี้เจ็กลิ่งกลับเต้นโครม ดวงตาเป็นประกายวาว จ้องมองเฮาปวยด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย เฮาปวยกระแอมแล้วกล่าวเบา ๆ

“หลังจากแป๊ะโกวเนี้ยกลืนกินยาเจ็กพออีของปังจู้แล้ว เล่ากอกอายังไปถอนเล็บทั้งสองข้างของเชี้ยเยี้ยวลิ่งมั่ง มาตุนกับตัวยาให้นาง แต่ทว่า คงเพียงสามารถทนทานได้สองเดือน ผ่านพ้นเวลาสองเดือน น่ากลัวยากจะรักษาชีวิตไว้ได้”

ลี้เจ็กลิ่งจึงค่อยปล้มประโลมได้บ้าง เนื่องจากมีว่าจะลำบากตรากตรำเพียงใด แต่ยังคงสามารถถูกล้อมมาก่อนกำหนดเวลาได้

เฮาปวยกล่าวต่อไป

“อาการของฉินกิตังจู้แม่สาหัส แต่ดีที่เพียงเสียโลหิตมากเกินไป ได้รับการรักษาอย่างดีจากชีวรัยได้ซื้อ ตอนนั้น พอจะลุกขึ้นเดินไปมาได้แล้ว เพียงแต่ยังอ่อนแอเท่านั้น น่ากลัวจะต้องพักผ่อนอีกหลายเดือนจึงเป็นปกติ... ตอนนี้มีชีวรัยได้ซื้อกับไ้วแปะชีวอยู่ชวบอยู่เป็นเพื่อนที่ตึกพัก”

เฮาปวยเห็นสีหน้าลี้เจ็กลิ่งยังคงกระวนกระวายยิ่ง จึงแยกเขี้ยวกล่าว

“สำหรับแป๊ะโกวเนี้ยในตอนนี่... หนักหนาสาหัสเป็นที่สุดแล้ว...”

กล่าวถึงตอนนี่ เห็นสีหน้าลี้เจ็กลิ่งพลันแปรเปลี่ยนเป็นเผือดขาว จึงไม่กล้าจะกลั่นแกล้งหยอกล้ออีกแล้ว รีบนั่งเสียวหนัก ๆ

“แป๊ะโกวเนี้ยตอนนี่ยังคงอยู่ในตึกลิ้วซุ่ยเล่า (หอเขียวขจี) ของปังจู้ แต่ละวันนางจะมีสติประมาณสองชั่วยาม และมีสติคราใด เป็นร่ำให้ต้องการพบปังจู้ โอ...เสียร่ำให้นั่น บิ่บคั้นจิตใจผู้คนจนชาตรอนจริง ๆ เล่ากอกอได้สั่งผู้คนเก็บกระดูกทั้งมวลในลิ้วซุ่ยเล่า เพื่อมิต้องให้นางเห็นรูปตัวเองแล้วเศร้าเสียใจ...”

ลี้เจี๋ยลืงปวดแปลบใจยิ่งนัก แต่พยายามสะกดกลั้นไว้ ล้วงไซ้ทองคำของ
ม้อฮื้อ และขวดหยกบรรจุโลหิตกระเรียนขาวหงอนแดงออกมามอบให้แก่เฮาปวย
เฮาปวยรับมาแล้วส่งเสียงดัง ๆ

“เฮอะ ร้ายกาจมาก ปังจืมีทั้งอิทธิฤทธิ์ทั้งปาฏิหาริย์จริง ๆ ลักครู่เรา
จะไปปรุงยาตามตำราให้”

ลี้เจี๋ยลืงส่งเสียงหนัก ๆ

“เฮาเล่ากอ ดีที่ยังมาทันเวลา พวกเราไปดูอาการของฉินก็ได้ตั้งจู้กันก่อน
เกิด”

ตอนแรกเฮาปวยเข้าใจ ลี้เจี๋ยลืงพอได้ยินอาการของหญิงในดวงใจ ต้อง
เร่งร้อนรีบไปเยี่ยมอาการนาง โดยไม่คำนึงถึงเรื่องอื่นใดอีกแล้ว

แต่คาดคิดไม่ถึง ลี้เจี๋ยลืงกลับสามารถสะกดเรื่องที่ครุ่นคิดทุกวันเวลา
ไว้ในใจได้ โดยไปกังวลถึงผู้คนในพรรคที่เจ็บป่วยก่อน มาตรานี้เป็นหน้าที่
ของคุณธรรมน้ำมิตร แต่ทว่า ไหนเลยไม่อาจอธิบายเป็นน้ำใจที่ลี้เจี๋ยลืงมีต่อ
ทั้งสูงทั้งต่ำของพรรคโดยบริสุทธิ์จริงจิง

ดังนั้นเอง ทั้งสองเร่งฝีเท้าไปที่ตึกพักของฉินกี

เฮาปวยเดินพลางกล่าว

“ปังจื แปะโกวเนี่ยตอนนีผิวกายเป็นสีม่วงคล้ำบวมฉุนแทบแตกปริ
และสายตาก็พร่ามัว โดยเฉพาะตอนนางมีสติ ยังร่ำร้องว่าหนาวตลอดเวลา
อื้อ...แปะโกวเนี่ยทนทุกข์ทรมานมานานเกินพอ รูปลักษณะของนางตอนนี้
เป็นที่ผู้คนไม่กล้าเชื่อ นางคือแปะหงัแห่งฮั่วซัวที่มีรูปโฉมสวยสะคราญที่สุดใน
แดนดิน”

ลี้เจี๋ยลืงร้องอิมม์เบา ๆ ด้วยความเจ็บปวดใจ แต่ทว่ายังคงสะกดกลั้นไว้
เพราะทราบนางจะต้องไม่อัปลักษณ์เช่นนี้ไปตลอดกาล

ตอนนั้น เฮาปวยถอนใจกล่าวอีก

“นึกมาถึงว่าอ้วงซ้อเขียวโกวเนี่ยจะติปานนี้ วันนั้นเมื่อนางติดตามตัวตั้งจู้
กลับมาถึงสำนัก ไม่คำนึงถึงอาการเจ็บป่วยของตัวเอง อยู่เฝ้าอาการของแปะ
โกวเนี่ยตลอดมา กระทั่งเรื่องตั้มยาเช็ดตัวนางก็ลงมือเอง ไม่ยอมให้พวก
เอยีเท้ารับใช้แตะต้อง ดังนั้นมิเพียงอาการของนางไม่ทุเลาเท่านั้น ยังกลับทรุด

หนักอีกด้วย... ฉันตั้งจิตในระหว่างนี้ก็อย่าแย่งพ้อแรงเช่นกัน เพราะนางทางหนึ่ง
ต้องไปกังวลอาการของกอกอ (ฉันนี่) ทางหนึ่งมักไปเยี่ยมอาการของเป๊ะโกวเนี้ย
อ้วงโกวเนี้ย ยิ่งกว่านั้น ยังหวั่นกังวลถึงไว้ตั้งจิตติดตามปิ้งจิ้งออกไป... หัวใจ
เดียวต้องแบ่งเป็นสามภาค มิน่าเล่า ระหว่างนั้นนางจึงยิ่งซุบซิดร่ำโรย..."

ลี้เจ็กลิ่งสงบฟังคำบอกเล่าของเฮาป่วยด้วยสีหน้าเยือกเย็น แต่หัวใจปวด
แปลบยิบนัก

ตอนนั้น ทั้งสองมาถึงหน้ากำแพงที่ล้อมตึกหลังงาม รอบข้างปลูกบุปผา
นานาพันธุ์ไว้สวยงามยิ่ง

ยังมีท้นส่งเสียงเรียก มีศิษย์แนฮุ้นปึงสองคนพลีควับมาจากหลังตัน
สนใหญ่ ถูกเขาให้ลี้เจ็กลิ่งและเฮาป่วย

ลี้เจ็กลิ่งทราบเป็นศิษย์ที่อยู่เฝ้าทางด้านหลัง จึงโบกมือแล้วถาม

"ฉันตั้งจิตอยู่หรือไม่ ?"

ศิษย์แนฮุ้นปึงมีท้นตอบ ประตูปิดออกทันที มีเงาร่างสองสายพลี
ควับมา

ลี้เจ็กลิ่งสายตากมกคล้าย มองปราดเดียวก็ดูออก เป็นทิเอ็กกิมเจ็งไว้ว-
แปะชีวและเซียมันฮุดชีว้วยได้ชื่อ

ลี้เจ็กลิ่งรีบปราดเข้าไปขวางการกราบคารวะของทั้งสอง เอ่ยปากถาม

"ฟังว่าอาการของฉันก็ตั้งจิตอยู่เลามากแล้ว ท่านอยู่ที่นี้หรือไม่ ?"

ไว้วแปะชีวตอบเบา ๆ

"เมื่อครูได้รับรายงานจากพวกศิษย์ ทราบปิ้งจิ้งกลับสำนักมาแล้ว กำลัง
คิดจะชวนชีว้วยได้ชื่อออกไปต้อนรับ ไม่คาดว่าปิ้งจิ้งจะมาเร็วปานนี้..."

ลี้เจ็กลิ่งรีบปฏิเสธตามมารยาท ชีว้วยได้ชื่อหัวเราะฮาฮาว่า

"ที่ครั้งนี้ปิ้งจิ้งไปมาหาสู่กับพวกอาชีพเดียวของอาตมา น่ากลัวพวกมันก็
เห็นอานาภาพของเจ็กมันชีวล้อจนซึ่งใจแล้วกระมัง ? มิเช่นนั้น หลวงจีน
อาวโสสูงที่มีบริษัทธิธรรมเหล่านั้น ไหนเลยจะยินยอมพร้อมใจ เทิดทูนปิ้งจิ้ง
เป็นสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งในแผ่นดิน"

ลี้เจ็กลิ่งยิ้มเล็กน้อย แล้วบอกเล่าเรื่องราวการไปคราวนี้โดยคร่าว ๆ

ตอนนั้น ไว้วแปะชีวสาวเท้าจะเข้าไปที่ตึกอีก ลี้เจ็กลิ่งจึงถาม

“ไว้ผู้ชายแรงร้อนเข้าไป มีเรื่องอันใด ?”

ไว้แปะชีวแยมยิ้มตอบ

“เมื่อครู่ฉันตั้งจิตอธิษฐานอยู่ เราจะไปปลูกท่าน”

“ไม่ต้องดอก สักครู่เมื่อฉันก็ตั้งจิตขึ้น รบกวณสองท่านบอก ข้าพเจ้าได้มาเยี่ยมท่านแล้ว วันพรุ่งค่อยมาอีกครา...”

ทันใดนั้น ชิวว้ายได้ซื้อพลันร้องสรรเสริญพระพุทธรูปแล้วโพล่งขึ้น

“บึงจู้ ท่านไปเยี่ยมแปะโกวเนี่ยกับอ้วงโกวเนี่ยแล้วหรือไม่ ? โอ...แปะโกวเนี่ยคิดถึงบึงจู้ทุกวัน รูปลักษณะที่นำเวหนานั้น ผู้คนเห็นต้องหลงน้ำตาด้วยความมหัศจรรย์...”

ลี้เจี๋ยลี้รับผงกศีรษะบอกจะไปเยี่ยมในบัดดลนี้

เมื่อลี้เจี๋ยลี้มาถึงหน้าหอเขียวขจีซึ่งเป็นที่พักส่วนตัว คิษย์พรรคที่อยู่เวรได้มาคุกเข่าต้อนรับก่อนแล้ว

ลี้เจี๋ยลี้โบกมือเบา ๆ ร่างพุ่งควับเข้าไปปานหมอกควัน

ร่างลี้เจี๋ยลี้พุ่งเข้าห้องโถง ก็มีเงาร่างอีกสายหนึ่งสวนออกมา ทั้งสองจึงแทบชนกันถนัดถนี่ ลี้เจี๋ยลี้รีบพลีทลอบออกไปทางด้านข้างอย่างว่องไว

แต่ฝ่ายตรงข้ามไม่มีพลั้งลมปราดนที่สูงเยี่ยมเทียบเท่า จึงได้ยินนางร้องเสียงแหลมเล็กเบา ๆ ถลาอีกหลายก้าวจึงตั้งหลักได้

ตอนนั้น ลี้เจี๋ยลี้จึงเห็นชัดตา ผู้ออกมาต่อ ฉันทิ๋วฉันทิ๋วเอง

หลายวันนี้ ฉันทิ๋วฉันทิ๋วกังวลแต่อาการของแปะอ้อเพี้ยและฉันทิ๋วก็อกอกจนจิตใจว้าวุ่น สุขภาพทรุดโทรมจนชบชืดกว่าเดิม

และไว้หน้าชั้นที่เป็นชายในดวงใจของนาง ก็ติดตามบึงจู้ไปเนิ่นนานไม่กลับมา กำลังมีความหงุดหงิดกลัดกลุ้มอัดอั้นอยู่ ตอนนี้ นางคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาดผู้ที่ถูกอาจเข้ามาจนแทบชนกับนางเป็นใคร ?

นางเลิกคิ้วสูง ตาเบ่งกลมกว้าง พอทรงกายได้ก็ทวาด

“เป็นปีศาจหุ่นหันตัวใดกัน ? รีบหยุดให้เราตั้งจิตทันที”

กล่าวพลางหันกลับมา แต่พอแลเห็นนักศึกษารูปร่างงามอารมณ์ขาว คารวะต่อนางจนจรดพื้นกล่าว

“ข้าพเจ้ารุ่มร้อนกังวลเกินไป แทบจะชนกับฉันทิ๋วตั้งจิตโดยไม่คาดหมาย

สมควรตำหนิแล้ว”

ฉันทียั่วต้องตระหนกจนอุทานสุดเสียง อึ้งไปชั่วขณะ รีบการะกล่าว
“ข้าพเจ้ามีทราบปึงจูกลับมาแล้ว เมื่อครู่บังอาจล่วงเกินไป ยังหวังให้ปึงจู
โปรดอภัย...”

ลี้เจี๋ยลืงแยมั้มบอคมิกล่า ฉันทียั่วดูออก เป็นรอยยิ้มที่สุดผิวนอย
ทราบว่าหัวใจของปึงจูโอบบิขึ้นขึ้นไปบนทอเนิ่นนานแล้ว เพราะตอนนี้ บนทอ
ยังมีโคมสะคราญที่มยาสองนางกำลังรอกคอยปึงจูอยู่เช่นกัน

ความจริงฉันทียั่วไม่คิดจะถ่วงเวลาปึงจูสักน้อยนิด แต่ในที่สุด ยังคง
ถามอย่างเอียงอาย

“ปึงจู น้ำฮั่น... อา ไ้วตั้งจิตติดตามมาด้วยหรือไม่ ?”

“น้ำฮั่นยอมติดตามข้าพเจ้ากลับมา ตอนนี้กำลังอยู่ต้อนรับตัวลักจุนเจ็ย
ที่ในท้องโรง...”

ฉันทียั่วยิ้มด้วยความปลาบปลื้มยินดี การะแล้วเร่งมิเท้าไปทันที

ลี้เจี๋ยลืงพลันเรียกนางไว้ กล่าวด้วยสีหน้าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

“ฉันทิงจู ตลอดทางไปและกลับนี้ น้ำฮั่นก็คิดถึงท่านตลอดเวลา สักครู่
ท่านไม่อาจตำหนิน้ำฮั่นไม่มีหัวใจเป็นอันขาด”

ฉันทียั่วอับอายจนหน้าแดงฉาน แต่แยมั้มด้วยความปลาบปลื้มปิติ
เร่งมิเท้าไปทันที

ลี้เจี๋ยลืงทอดถอนใจคำนึง

“น้ำฮั่นมีบุญมาก มีสตรีที่สวยงามสะคราญแกร่งกร้าวห้าวหาญเช่นนี้รักมัน
โอ...ความเป็นจริงในระหว่างบุรุษสตรี มีคนรักผู้เดียวก็เกินพอแล้ว มากไป
ความกัลลัดกลุ้มและเจ็บช้ำกลับเพิ่มมากมาย...”

ครุ่นคิดพลางก้าวช้า ๆ ขึ้นบันไดที่มีเพียงสิบกว่าขั้น ไปถึงด้วยหนังสือ
หนาแน่น เมื่อเดินอยู่เบื้องบนไม่มีเสียงแม่สักแผ่วเบา

แต่ทว่า ลี้เจี๋ยลืงที่เดินบนหนังสือหนา จิตใจกลับหนักอึ้งถึงเคียดเป็น
อย่างยิ่ง

เนื่องเพราะไม่มีปัญญาคาดคำนวณ คนรักปานดวงใจ จะสามารถทุเลา
มาได้จากยาที่พากเพียรไปหาด้วยความยากลำบากหรือไม่ ?

และหนี้รักตอนนี้คุกคามจนพันนาการแนบแน่นไม่อาจฉีกขาด ควลีคลายแก้ไขอย่างไร ?

นี่ย่อมมิใช่เป็นเรื่องที่จะใช้พลังฝีมือไปแก้ไข และมีใช่เป็นเรื่องราวที่ผู้ใดในแผ่นดินจะสามารถช่วยเหลือได้

ตอนนี้ ก้าวเท้าที่หนักอึ้งขึ้นมาอยู่บนพื้นห้อง ซึ่งเป็นระเบียบสวยงามไม่ยาวเท่าใด

ในระเบียบ มีเอี้ยเท้ารับใช้สี่นางกำลังซุบซิบอยู่ที่หน้ากระถางดอกไม้หนึ่งในจำนวนนั้น พอดิหันหน้ามาทางปากบันได เมื่อพลันเห็นลี้เจ็กลิ่งก้าวขึ้นมา ต้องอุทานด้วยความตระหนกแล้วรีบคุกเข่าลง

อีกสามนางเมื่อเหลียวมองด้วยความสงสัย พอเห็นพลอยคุกเข่าลงไปบังลี้เจ็กลิ่งก้าวช้า ๆ เข้ามา ผงกศีรษะส่งพวกนางลุกขึ้น เอี้ยเท้าหน้าตามคายนั่งลี้เจ็กลิ่งลุกขึ้นยืนสำรวม กระทั่งลมหายใจแรง ๆ ยังมิกล้าระบาย

ถูกแล้ว ในจิตใจที่สตัยซ้อบริสุทธ์ของพวกนาง บังจู้เฉกเช่นกับเทพเจ้าสูงสุด ที่พวกนางเคารพเทิดทูนที่สุด หวันหวาดยาเกรงที่สุด ดูกับบอญสูงสุดเอี่ยมจนมื่ออาจจะชะง่อนขึ้นแต่ต้องได้

ลี้เจ็กลิ่งกล่าวเสียงนุ่มนวลกับเอี้ยเท้านางหนึ่ง

"เซียวฉ่วย เป๊เอโกวเนี้ยในเดือนเศษนี้ทุเลาขึ้นบ้างหรือไม่ ? อังโกวเนี้ยก็อยู่ด้วยหรือไม่ ?"

เอี้ยเท้านามเซียวฉ่วยที่มีวัยเยาว์ที่สุด รู้สึกเป็นเกียรติที่ปลาบปลื้มยินดียิ่งนัก จนต้องเหลือบมองดูพวกพ้องทั้งสามของนางแวบหนึ่ง

เนื่องเพราะบังจู้ของนางมีเคยสนทนากับพวกนางเลย สงวนท่าทีด้วยความเคร่งขรึมเสมอมา บางครากระทั่งหลาย ๆ เดือนยังมีเคยเอ่ยกับพวกนางสักคำหนึ่ง

ดังนั้นเอง เอี้ยเท้าเซียวฉ่วยรับตอบอย่างนอบน้อมสำรวม

"ในหลายวันมานี้ อากาศของเป๊เอโกวเนี้ยยิ่งทรุดหนัก ตอนอากาศกำเริบมิเพียงแต่จะเจ็บปวดทรมานอย่างยิ่งเท่านั้น ยังร่ำให้คร่ำครวญถึงนามบังจู้กระทั่งตอนสลบไสลก็ยังเพ้อถึง"

ลี้เจ็กลิ่งปวดแปลบใจยิ่งนัก แต่พยายามฝืนให้มีรอยยิ้มเล็กน้อย ตาม

ต่อไป

“อ้วงโกวเนี้ยเล่า ฟังว่า ระหว่างนี้นางตราตรำจนเหน็ดเหนื่อยยิ่ง ?”
เอี้ยเท้าเขี้ยวฉุยก็มึนศีรษะด้วยความหม่นหมองพลาตตอบ

“อ้วงโกวเนี้ยตอนนี้อยู่ในห้อง รวมเดือนมานี้ นางเป็นผู้ปรนนิบัติเบ้
โกวเนี้ยทุกเรื่องราว ตราตรำตลอดวันคืนไม่ได้พักผ่อนเต็มที่ บัดนี้ก็ซบเซา
ร่วงโรยจนกระทั่งตัวเองก็ป่วยแล้ว แต่ทว่า ยังคงไม่ยอมให้พวกบ่าวช่วยเหลือ
นอกจากงานหนัก ๆ แล้ว อ้วงโกวเนี้ยเป็นต้องลงมือเองเสมอ...”

เขี้ยวฉุยลอบมองลี้เจ็กลิ่งด้วยความหวาดหวั่นแวบหนึ่ง กล่าวเบา ๆ

“บั้งจู้ บ่าวเห็นกับตา อ้วงโกวเนี้ยมักจะลอบปาดน้ำตา และในยามหลับ
ยังละเมอนามบั้งจู้อยู่บ่อยครั้งอีกด้วย...”

หัวใจลี้เจ็กลิ่งสั่นสะท้าน แต่ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มที่หดหู่ เน้นเสียง
หนัก ๆ

“หลายวันมานี้ พวกเจ้ารับใช้โกวเนี้ยทั้งสองจนลำบากตราตรำอย่างยิ่ง
แล้ว ตอนนี้ ทั้งอยู่ที่นี้ผู้เดียวก็พอ อื่น ๆ ไปพักผ่อนได้...”

เอี้ยเท้าต่างคารวะอย่างนอบน้อม ลี้เจ็กลิ่งจึงก้าวขา ๆ เข้าไปในที่หน้าต่าง
ยืนลึงเลอยู่ชั่วขณะ จึงผลึกประทุซ้่า ๆ

ดังนั้นเอง หลังผ่านสี่ครามใส่ที่บางเบา คล้ายดั่งเป็นภาพในความฝัน
สี่คราม พากลิ่นหอมจาง ๆ โลมไล่ใส่ร่างลี้เจ็กลิ่ง

ลี้เจ็กลิ่งรู้สึกวิงเวียนเล็กน้อย ต้องสูดลมหายใจซ้ำ ๆ เชือกหนึ่ง จึง
สาวเท้าเข้าไป

บนเตียงที่นอนหนานุ่มในมุมนี้อห้อง มีร่างเบ้เอี้ยเพี้ยนนอนแน่นิ่งอยู่ แต่ทว่า
นางไม่มีเค้าที่สวยสะคราญปานเทพธิดาจุติในกาลก่อนเหลืออยู่เลย

ใบหน้าที่หยาดฟ้ามาดินในอดีตของนาง ตอนนั้นบวมจนโตใหญ่กว่า
ธรรมดาครึ่ง และผิวยังเป็นสีม่วงคล้ำจนน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

สองตาบวมตุงกับลูกท้อขนาดใหญ่ หลับอยู่สนิทแน่น ริมฝีปากที่คล้าย
กลีบบุปผาก็ทั้งบวมทั้งหนาเป็นสีม่วงคล้ำเช่นกัน

เมื่อลี้เจ็กลิ่งเห็นรูปลักษณะนี้แล้ว รู้สึกหัวใจแหลกสลายไปทันที ปวด
แปลบเจ็บข้างจนสุดบ่งบอกบรรยาย

บนโต๊ะเตี้ยหน้าเตียง มีตุ๊กตุ๊กที่อ่อนแอแบบบางนางหนึ่ง นั่งมือเท้ากาง
พริ้มตาอยู่ริมเตียงคล้ายดังหลับไหลเช่นกัน

ลี้เจี๋ยลิ่งก็ต้องพิจารณา เพียงเห็นแวบเดียวก็พอทราบว่างานคืออ้วงซ่อ-
เซี่ยวนั่นเอง

เพราะตน เพราะเป๊ะอีเพี้ย นางถึงกับไม่รักถนอมสุขภาพตัวเอง ยิน-
ยอมมากจะทำเรื่องลำบากตรากตรำทั้งร่างกายและจิตใจเยี่ยงนี้

ลี้เจี๋ยลิ่งเดินเข้าไปลูบผมของอ้วงซ่อเซี่ยวเบา ๆ

ดั่งนั้นเอง นางขยับตัวเล็กน้อยแล้วหันขวับกลับมา

ดั่งนั้นเอง ในความฝันที่ยังเคลิบเคลิ้ม นางได้เห็นชายในดวงใจแล้ว

อ้วงซ่อเซี่ยวขยี้ตาเบา ๆ ยิ่งมองอีกครา นี่มิใช่ความฝัน เป็นชายใน
ดวงใจมาเยือนแถมยังมียู่ที่เบื้องหน้านางจริง ๆ

นางทรงร่างที่ลั่นระริกขึ้น ร้องเรียกดังตีต๊เบา ๆ พร้อมกับน้ำตาสองสาย
หลั่งไหลลงอาบแก้ม

บทที่ 47

เมฆหมอกผ่านพ้น

ลีเจ็กลิ่งหดหู่จนวาบหวามยิ่ง ยืนแขนไปรवर่างอัน
แค้นของนางมารัดไว้ในอ้อมอกด้วยความรักและเวทนา

อ้วงซ่อเซี่ยวแนบแก้มกับทรงอกลีเจ็กลิ่งสนิทแน่น สะอึกสะอื้นเสียง
แผ่วเบา

“ดีดี ท่านใจดำอำมหิตยิ่ง... พอไปก็เป็นเวลารวมสองเดือน... ก่อนจะไป...
กระทั่งยังไม่ยอมมาพบข้าพเจ้าสักครั้ง... ดีดี ท่านไม่รักข้าพเจ้าแล้ว ท่านรังเกียจ
ข้าพเจ้า... ใช่หรือไม่?”

“เจ้เจี๋ย อย่างกล่าวเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าต้องไม่ยอมเป็นคนทรยศตลอดกาล
แต่ทว่า เพี้ยม่วย... เพราะนาง หัวใจข้าพเจ้าแทบแหลกสลายแล้ว...”

อ้วงซ่อเซี่ยวคล้ายดังเพ็ญรู้ตัว ผลักลีเจ็กลิ่งเบา ๆ เบี่ยงกายออกมาจาก
อ้อมแขนพรางกล่าว

“ดีดี เจ้เจี๋ย จะไปยกยาให้เพี้ยม่วย ท่านอยู่เป็นเพื่อนนางสักครู่ เจ้เจี๋ย
ไม่รบกวนพวกท่านแล้ว... ดีดี ขอเพียงท่านจดจำเจ้เจี๋ยไว้ เจ้เจี๋ยก็พึงพอใจเป็น
ที่สุดแล้ว...”

นางขับน้ำตามนโบหน้าจนแห้ง แล้วเดินชดช้อยออกจากห้องไป
ลี้เง็กถึงสายหน้าถอนใจเบา ๆ เลิกมุ้งบางขึ้น ทรวดกายนั่งที่ข้างเป๊ะอีเพี้ย
ทันใดนั้น เป๊ะอีเพี้ยสั่นระริก ร้องเสียงกระท่อนกระแท่น

“หนาว...เราหนาวยิ่ง...ลี้กอกกอ...รัดเราให้แน่น...รัดเราให้แน่น...”

น้ำตาลี้เง็กถึงทะลักตุกท่าแทบหลาย รวบร่างเป๊ะอีเพี้ยมารัดไว้ในอ้อมอก
จนแนบแน่น

อย่างเชื่องช้า ตาที่บวมเป่งของเป๊ะอีเพี้ยได้ลืมหืมขึ้นมา จ้องมองลี้เง็กถึง
เป็นเวลาเนิ่นนาน...เนิ่นนานอย่างยิ่ง

ครั้นแล้ว นางร่ำไห้ร่ำพันเบา ๆ

“เป็นความฝันอีก เธออยู่ในอีกความฝันหนึ่งแล้ว ความฝันนี้มามยิ่งนัก
แต่ที่ว่า เว้งว้างว่างเปล่าเสมอ... ลี้กอกกอ ท่านกลับมาเถิด เราไม่ต้องการยา
ศักดิ์สิทธิ์ใด เรายังไม่ยอมให้ท่านไปทนทุกข์ทรมาน ขอเพียงมีท่านอยู่ข้างกาย
ต่อให้ตายในบัดดลเราก็กินดี...”

ลี้เง็กถึงคล้ายถูกมีดกรีดเฉือนหัวใจ เจ็บปวดจนโบหน้าบิดเบี้ยว ส่งเสียง
สะท้อน

“เพี้ยม่วย ท่านลืมนดาให้เต็มที่ ดูให้ชัดเจน เพี้ยม่วยของเรา ดูให้
ชัดเจนเถิด”

เสียงร้องที่รันทดหุดหู่ของลี้เง็กถึง จุดเป๊ะอีเพี้ยคืนกลับมาจากความฝัน
ที่เว้งว้าง นางลืมนดาจ้องมองลี้เง็กถึงแน่วแน่

ดังนั้นเอง นางยื่นมือที่สั่นระริกไปลูบแก้มลี้เง็กถึง ในที่สุด ถูกทวนด
สั้น ๆ ที่เพ่งขึ้นแทงฝ่ามือนางจนเจ็บปวด ยืนยันว่าเป็นความจริงมิใช่ฝัน

เป๊ะอีเพี้ยแปลงเสียงร่ำด้วยความอึดเอิบยินดี จนอกเลื้อลี้เง็กถึงเปียก
โชกไปหย่อมใหญ่ แล้วนางส่งเสียงกระท่อนกระแท่น

“ลี้กอกกอ เป็นท่านจริง ๆ... ในที่สุด...ท่านก็กลับมา ข้าพเจ้าฝันถึงท่าน
ทุกวันเวลา... ลี้กอกกอ ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านจากไปอีกแล้ว แม้ข้าพเจ้าตายใน
ทันที ข้าพเจ้าก็ขอตายในอ้อมอกท่าน...”

ลี้เง็กถึงเจ็บปวดใจจนต้องขบกรามแนบแน่น แต่ยังคงมีอจสะกดกลั้น
น้ำตาที่หลังไหลลงเป็นเส้นสายได้

แป๊ะอีเพี้ยทรุดกายในอ้อมแขนลีเง็กลึงด้วยความสุข ขอเพียงได้อยู่ใน
อ้อมแขนนี้ แป๊ะอีเพี้ยจึงรู้สึกปลอดภัยและมั่นคง

ลีเง็กลึงโอบรัดแป๊ะอีเพี้ยไว้ ลูบไล้ลงเบา ๆ ดุกับมารดาปรานี กำลัง
ประโลมหารกที่สุตรักของนางอยู่ก็ปาน

หลังมานีสครามใส มีเงาร่างอันแอ่นของสตรีนางหนึ่ง กำลังซบหน้าตา
อยู่เบา ๆ

ทันใดนั้น มีเสียงแหบห้าวคำรามมาจากชั้นล่างของหอหลังงาม

“บัดซบ เด็กน้อยเจ้าคิดหาที่ตาย ? เราตั้งใจมีเรื่องสำคัญจะขอพบปึงจู
อาศัยเด็กน้อยเจ้าก็กล้ำมาขวาง ?”

เสียงคำรามคำนั้น คือซังเลียงเจี้ยเฮาปวยนั่นเอง

มือหนึ่งถือขามเคลือบใบงามเนื้อละเอียด มือหนึ่งชี้หน้าบรืวารพรรคที่
ยืนฝ้าประทุหอ พลางแผดคำด้วยความเดือดดาล

บรืวารพรรคทั้งสองยืนตัวอด้วยความหวาดหวั่นจนหน้าเผือดขาว แต่
พวกมันทราบ ตอนนี้ปึงจูอยู่บนหอ และพวกมันยังเห็นกับตา ตอนปึงจูขึ้นไป
มีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างยิ่ง

ดังนั้นเอง ตอนเฮาปวยมีอารมณ์ว่ามดั่งดินระเบิดมาถึง จึงถูกขวาง
ไว้มิให้ขึ้นไป

ตอนนั้น บรืวารพรรคทั้งสองถูกด่าจนมือเท้าเปาะเปะ แต่ยังไม่กล้าปล่อย
ให้เฮาปวยบุกขึ้นไป เนื่องจากพวกมันทราบ อารมณ์ของเฮาปวยแม่มีทะเล
ร้อนแรง แต่อย่างมาก ถูกกันด่าพักหนึ่งเท่านั้นก็สิ้นเรื่องราว

แต่หากสะกิดโทสะปึงจู ญพรรคที่เข้มงวดเฉียบขาด ย่อมเป็นที่สอง
มันไม่มีปัญหาหนานได้ จึงต้องยืนก้มหน้าให้เฮาปวยกันด่าต่อไป

ตอนนั้น มีเงาร่างคนรูบออกมาจากป่าเหมยแล้วปรากฏบรืวารพรรคที่ทำ
ทะมัดทะเมาะมาอีกสี่คน

พวกมันเร่งฝีเท้าเข้ามาด้วยที่ท่ากระเหี้ยนกระหือรุดัน เนื่องจากพวก
มันไม่ทราบ ผู้ใดถึงกับมีขวัญโอหังบังอาจเทียมฟ้า กล้ำมาแผดร้องอยู่ใน
บริเวณใกล้เคียงที่อยู่ของปึงจู ซึ่งเป็นเรื่องไม่อาจจะปล่อยปละได้

แต่ทว่า พอทั้งสี่แลเห็น เป็นหัวหน้าตึกในซึ่งมีอารมณ์ร้อนแรงต่อแยะ

ยากที่สุด ต่างต้องหดคอดด้วยความหวาดหวั่นแล้ว หันกายหมายจะเตลิดหนีเอา
ความปลอดภัยไว้ก่อน

แต่ทว่า เขาป่วยเห็นทั้งสี่อยู่แต่แรกแล้ว จึงคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหว
ปานฟ้าร้อง

“เป็นไร ? พวกเจ้ากลับคิดจะมาจับตัวตั้งจู่ของพวกเจ้า ? อุบาทว์บัดซบ
มีขวัญโอหังบังอาจมาก ประกาศนามมา พวกเจ้าอยู่ในตึกใดกัน ?”

ซึ่งเลี้ยงเจี้ยเฮาป่วย มีศักดิ์เป็นหนึ่งในสามหัวหน้าตึกใน ซึ่งมีอิทธิพล
อำนาจยิ่งใหญ่มีใช้ซ้ำ

ศิษย์ทั้งสี่ไหนเลยกล้าไม่ตอบได้ ผู้หนึ่งซึ่งเป็นหัวหน้า เดินตัวลั่นนังนก
เข้ามาตอบอย่างนอนน้อม

“น้อมเรียนเฮาตั้งจู่ พวกผู้ต่ำต้อยเป็นหน่วยหนึ่งของสายที่สามในตึกจิ-
มั่งตั้ง มีหน้าที่ลาดตระเวนรอบตึกพักของปั้งจู่...”

เขาป่วยแค้นหัวร่อตวาด

“บัดซบ เรายังเข้าใจเจ้าเป็นรองปั้งจู่เสียอีก ที่ทำที่มาอย่างดูร้ายเมื่อครู
คล้ายดังคิดจะจับเรากินทั้งเป็นก็ปาน”

หัวหน้าหน่วยผู้นั้นคำนึงด้วยความขบขัน

“ด้วยสารรูปที่อัปลักษณ์ของท่าน เพียงเห็นก็ต้องพะอืดพะอมไปสามวัน
ไหนเลยยังมีอารมณ์ไปจับท่านสักคำ”

ใจแม้คิดเช่นนั้น แต่ต่อให้มีขวัญเหี้ยมฟ้า ยังไม่กล้าออกไปแน่ ได้แต่
ผินยิ้มรับคำอยู่ตลอดเวลา

ในขณะที่เขาป่วยจะอวดอำนาจแผดคำให้สาสมใจอีกครา พลันมีเสียง
เย็นชาดังมาจากด้านหลัง

“เฮาตั้งจู่ มีเรื่องอันใดหรือ ? ศิษย์เหล่านี้ไม่รู้ความ ท่านอภัยให้พวก
มันสักครั้งเถิด”

เขาป่วยต้องลอบแลบลิ้นครุ่นคิด

‘เฮอะ เล่าต้อออกมาแล้ว ไม่อาจจะอวดอำนาจได้อีกแล้ว’

ต้องลอบทอดถอนใจ หันกายกลับมาคารวะให้ลิ้งเจ็กอย่างนอนน้อม
ลิ้งเจ็กถึงเพราะได้ยินเสียงคำรามดังสนั่นหวั่นไหวของเขาป่วย ก็ล้วยจะ

รบกวนให้แป๊ะอ๊อเพี้ยที่หลับไหลตกใจตื่น จึงได้ออกมาขวางไว้

ตอนนั้น เขาป่วยกั้วอาด ๆ เข้าไป ยกขามที่มีฝาปิดในมือขึ้นกล่าว
“ปังจู้ เราได้ปรุงยาให้แป๊ะโกวเนี้ยสำเร็จแล้วรีบเร่งส่งมา ไหนเลยจะคาด
ถูกพวกอุบาทว์เหล่านี้บังอาจขวางไว้มิให้...”

ลี้เจี๊กลิ้งมีสีหน้าตื่นเต้นยินดีขึ้นทันที รีบส่งเสียงสอคำ

“เขาตั้งจู้ เป็นที่ลำบากต่อท่านมากแล้ว”

เขาป่วยหวัร้อฮยาด้วยความล้าพอง หันไปมองบริวารพรรคที่ยืนตัว
งอทั้งหกคนแนวหนึ่ง แสร้งแค้นเสียงเบา ๆ แล้ว เดินเคียงคู่กับลี้เจี๊กลิ้งเข้าไป
ในตึกหลังงาม

ลี้เจี๊กลิ้งหันหน้ามาถาม

“เล่ากอกอ ข้าพเจ้าวันกั้วลยั้งนัก ยาที่พากเพียรไปหาด้วยความ
ลำบากยากเข็ญนี้ มิทราบจะมีสรรพคุณหรือไม่...?”

เขาป่วยเบ้งตาจนเบ้งกลนพลางร้อง

“โฉนไม่มีสรรพคุณ ? ออย่าว่าแต่เล่ากอกอปรุงตามตำราพิสดารเล่มนั้น
โดยเคร่งครัด กระทั่ง...”

“ข้าพเจ้ามิใช่ไม่เชื่อเล่ากอกอ แต่ทว่า ในตำราพิสดารที่บ้านทิกนั้น ไซ้
จะถูกต้องเป็นจริง...”

เขาป่วยงุนงงวูบจึงตบขาอ่อนขนาดใหญ่แล้วร้อง

“ต้องไม่ผิดพลาดแน่ ต้องไม่ผิดพลาดแน่ ในบันทึกของตำราพิสดาร
ไซ้เล็บของเขี้ยะเยี้ยลึงมั้งมาตุนน้ำดื่ม พอจะรักษาผู้ถูกพิษให้มีชีวิตยืนยาว
อีกสองเดือน ท่านดูแป๊ะโกวเนี้ยจนบัดนี้ยังทนทานมาได้ มิใช่เป็นการถูกต้อง
แล้วหรือไร ?”

ลี้เจี๊กลิ้งครุ่นคิดดูก็รู้สึกเป็นจริง แต่ความกังวลที่ลี้กซังกินใจเกินไป จน
อดเกิดความมิไคร่มั่นใจต่อยาศักดิ์สิทธิ์นี้เล็กน้อยไม่ได้

ตอนนั้น ถอนใจเบา ๆ กล่าว

“เอาเถิด เป็นตายมีชะตาชีวิตลิขิตไว้ ข้าพเจ้าก็พยายามจนสุดความสามารถแล้ว...”

ความอึดอั้นกังวลของลี้เจี๊กลิ้ง ระบายไปที่เขาป่วยอย่างรวดเร็วดังนั้น

เอง ยอดฝีมือผู้เปิดเผยท้าวหาญ พลอยชมวดคิ้วจนแนบแน่นจิตใจหนักอึ้งตึงเครียดเช่นกัน กระทั่งยังกังวล ยาศักดิ์สิทธิ์ที่ปรุ่งขึ้น ไข่มิสรรพคุณดังคาดหมายหรือไม่ ?

ลี้เจี๊ยะก๊วยรับขามยาในมือเขาปวยมาด้วยความระมัดระวัง ส่งเสียงแผ่วเบา “เล่ากอกอ สักครูเมื่อข้าพเจ้าป้อนยาขามนี้แก่เพี้ยม่วยแล้ว ยังต้องใช้ลมปราณภายในเร่งรื้อให้สรรพคุณยากระจายเร็วขึ้นกว่าเดิม ดังนั้น ไม่อาจมิผู้ใดมารบกวนได้โดยเด็ดขาด จึงใคร่ขอร้องเล่ากอกอ อยู่เป็นองครักษ์พิทักษ์ให้ด้วย”

เขาปวยรับคำด้วยความยินดี จับตามองลี้เจี๊ยะก๊วยเดินช้า ๆ ขึ้นบันไดไปแล้วจึงลากเก้าอี้มาที่ข้างประตูนั่งอย่างโอ้อำภาควมูมิ บำเพ็ญตนเป็นองครักษ์ที่เข้มแข็ง

ความจริงเขาปวยคิดจะอาสาลงมือแทนลี้เจี๊ยะก๊วย เนื่องจากระหว่างนี้ ลี้เจี๊ยะก๊วยต้องตรากตรำขึ้นเหนือล่องใต้ ผ่านการต่อสู้ที่อ้อมหิตุดันมากมาย เสื่อมเสียกำลังภายในอย่างใหญ่หลวง

แต่ทว่า เขาปวยแม่หยาบกร้านเพียงไร ยังทราบกระจ่างแก่ใจ ใช้ลมปราณภายในเข้าเร่งรัดเลือดลมของฝ่ายตรงข้าม จะต้องมีการเสียดสีสัมผัสผิวกาย เมื่อเช่นนั้น ไหนเลยยังจะรับใช้แทนได้ ดังนั้น จำต้องสงบปากคำไว้

ลี้เจี๊ยะก๊วยเข้าไปในห้องนอน ก็เห็นอ้วงซ้อเขียวยี่นรอรอยู่ก่อนแล้ว นางส่งเสียงแผ่วเบา

“ลี้เจี๊ยะก๊วย เมื่อครูเป็นผู้ใดมาส่งเสียงสนั่นหวั่นไหวปานนั้น ก่อความให้เพี้ยม่วยที่เพิ่งหลับต้องตื่นอีก... ?”

ลี้เจี๊ยะก๊วยผินยิ้มตอบ

“ยังมีไข้เฮตังจูที่มีอารมณ์ดั่งเกล็ดในทรายคั่ว แต่ที่ท่านได้ปรุ่งยาศักดิ์สิทธิ์สำเร็จแล้ว เมื่อครูเป็นตั้งใจมาส่งยาให้...”

“อา...ใช่เป็นยาที่ผสมจากไข่ทองปลาหมอฮื้อและโลหิตกระเรียนขาวหงอนแดงของวัดเสียวลิ้มยี่ที่ไปหามาด้วยความลำบากยากเข็ญหรือไม่ ?”

ลี้เจี๊ยะก๊วยผงกศีรษะ วางขามลงบนโต๊ะแล้วกล่าว

“เจ้เจ้ ข้าพเจ้าจะจัดพิฆะให้เพี้ยม่วยทันที สามารถช่วยนางทุเลาเป็นปกติหรือไม่ อยู่ที่ยามานี้ท่านั้น... หากแน่นเกิดพลาดพลั้ง ตอนนั้น...ข้าพเจ้า...”

อ้วงซ่อเซียวแม้มีน้ำตาไหลพราก แต่พยายามสะกดกลั้นไว้เยือกเย็นลงเสียงราบเรียบ

“ดีดี ท่านพยายามให้เต็มความสามารถเถิด หากแน่นเกิดพลาดพลั้งท่านเป็นเช่นไร เจ้เจ้ก็ต้องเป็นเช่นดังท่าน...”

คอหอยลี้เจ็กลิ่งตีบตันจนไม่อาจส่งเสียง พยายามกลืนน้ำตาไว้ หันไปยกชามบนโต๊ะ เดินเข้าหาแป๊ะอีเพี้ยบนเตียง

ตอนนั้น แป๊ะอีเพี้ยนอนสงบนิ่ง เมื่อได้ยินเสียงก็หันมา พอเห็นลี้เจ็กลิ่งรีบส่งเสียงแทบแข็ง

“กอกอ ท่านไหนไปจากเพี้ยยี้ก เพี้ยยี้เหงาเหลือเกิน...”

ลี้เจ็กลิ่งผินยิ้ม นิ่งยong ๆ ลงกล่าว

“เพี้ยม่วย อย่างกล่าวว้าเงา กอกอต้องไม่ไปจากท่านตลอดกาล มิว่าท่านจะอยู่แห่งไหนใด กอกอก็ต้องอยู่เคียงข้างกายท่าน...”

แป๊ะอีเพี้ยพริ้มตาด้วยความปิติ แต่พลันลิ้มขึ้นมากล่าว

“อ้วงเจ้เจ้เล่า ? อา...ข้าพเจ้ากลับลิ้มบอกท่าน ในวันเวลาเหล่านี้ อ้วงเจ้เจ้ติดอข้าพเจ้าเหลือเกิน นางคล้ายเป็นมารดาผู้ล่วงลับของข้าพเจ้าไม่ผิดเพี้ยน...”

ลี้เจ็กลิ่งผินยิ้มสออดคำ

“ถูกแล้ว อ้วงเจ้เจ้ดียิ่ง เพี้ยม่วย กอกอจะจัดพิฆะในร่างท่านทันที ท่านนอนให้สงบก่อนเถิด...”

“ไม่ เพี้ยยี้ไม่นอน เพี้ยยี้จะดูท่าน จะดูท่าน...”

เสียงของนางแผ่วเบาลงทุกขณะ ในที่สุดก็สงบลง เนื่องจากถูกลี้เจ็กลิ่งจี้จุดหลับไว้นั่นเอง

ลี้เจ็กลิ่งทรงกายนั่งตัวตรง เปิดฝาชามออก พลันกลิ่นหอมซาบซ่านกระจายขึ้นชวนไขเข้าในนาสิกทันที

ยาในชามเป็นน้ำชันเทียนวสีทอง ลี้เจ็กลิ่งจ้องมองชั่วขณะ จึงได้ดูดยาในชามอมไว้แล้วปล่อยลงไปในปากแป๊ะอีเพี้ยทีละคำ

ตอนนั้น ลี้เจ็กถึงเริ่มมีความหวังและเชื่อมั่นเพิ่มขึ้น เนื่องจากเมื่อยาเข้าไปในปาก ก็มีความเย็นชุ่มฉ่ำซาแรกเข้าสู่อวัยวะภายใน และยังมีความอบอุ่นกระจายทั่วร่างกายซ้ำ ๆ

ลี้เจ็กถึงแม้มิได้กลืนน้ำยาลง แต่ทราบแก่ใจต้องเป็นยาที่มีสรรพคุณขจัดพิษร้ายนานาได้ เพียงชั่วขณะ ป้อนยาเข้าไปในปากแปะอึเพี้ยใกล้หมดชาแล้ว

ลี้เจ็กถึงจึงจุกฮวกตวงให้แปะอึเพี้ยอีกครั้ง มิเสี่ยงดังขึ้นเบา ๆ แล้ว น้ำยาในปากนางหลังไหลลงสู่ท้องจนหมดสิ้น

ลี้เจ็กถึงประคองนางให้นอนลง จับตามองหน้าที่ยาวมดูเป็นสิม่วงคล้ำของนางแว่นิ่ง เวลาผ่านไปช้า ๆ แต่แปะอึเพี้ยยังคงหลับตาสนิทแน่น ไม่มีปฏิกิริยาแม้สักน้อยนิด

ลี้เจ็กถึงต้องตื่นเต้นจนสมองเวียนตาพร่าพราย

แต่ในตอนนั้นเอง ร่างของแปะอึเพี้ยพลันสิ้นระริกถี่เร็ว ตลอดกายยังมีละอองสิม่วงคล้ำกระจายขึ้นบางเบา ละอองสิม่วงคล้ำนี้ มีกลิ่นเหม็นที่สุดแสนสะอิดสะเอียนจนแทบต้องอาเจียน

ลี้เจ็กถึงสะท้านเอือกใหญ่ จำได้ว่ากลิ่นเหม็นสุดแสนนี้ เป็นกลิ่นเดียวของเกาทัณฑ์น้ำสีเขียวที่เขียะเยี่ยวลึงมั่งพ่นออกมาในคราวครั้งก่อนไม่ผิดเพี้ยน

ดังนั้นเอง เปลื้องเสื้อแขนจึงจอกออกจากร่าง ลึงเลเล็กน้อยแล้วรับขึ้นนั่งขัดสมาธิบนเตียง

เพียงพริบตาเดียว ลี้เจ็กถึงได้ฉกฉวยลมปราณรวมตัวอยู่ในจุดศูนย์ที่ท้องน้อย แล้วสะบัดสองมือตบไปที่ทักสิบลีจุกทั่วร่างแปะอึเพี้ยรวดเร็วดังประกายไฟ

ตอนนั้น มิเสี่ยงครวญครางเบา ๆ ดังมาจากปากแปะอึเพี้ย ลี้เจ็กถึงมิแยแสสนใจ สองมือตบถี่เร็วกว่าเดิม ดังนั้นเอง ตลอดร่างของแปะอึเพี้ยมีเมือกสิม่วงซึมออกมาจนชุ่มชื้น ความเหม็นของเมือกนี้ ยังฉุนเฉียวยิ่งกว่าละอองเมือกครู่อีกมากมายหลายเท่าตัว

ลี้เจ็กถึงพลันอุ้มแปะอึเพี้ยขึ้นมา ฝ่ามือขวา กดอยู่กลางหลังนางแนบแน่น สุดลมหายใจลึก ๆ แล้วเกร็งลมปราณไว้ที่ฝ่ามือ จากนั้น ถ่ายทอดเข้าไปในร่างนางซ้ำ ๆ

ลี้เจ็กถึงตอนนั้นนั่งพริ้มตา ละอองสีขาวพวยพุ่งขึ้นจากศีรษะเป็นกลุ่ม

ก่อน เหวือหลังไหลจนเปียกชุ่มโชกไปทั้งร่างแล้ว

หลังจากได้ยาแก้เซตงของงอติงได้ซื้อ กำลังภายในที่เสื่อมโทรมไป ได้
ทุเลามาจนถึงระดับเก๋าแล้ว เมื่อเกร็งออกใช้ได้ในตอนนี้ จึงกลายเป็นเมรุม
ที่คลุ้มคลั่งแกร่งกร้าวสมบูรณ์อย่างยิ่ง

ครึ่งชั่วยามผ่านพ้น

ลีเจ็กลิ่งลืมหูลืมตาเล็กน้อยมองไป ต้องลิงโลดยินดีจนแทบกระโดดขึ้นจาก
เตียง

ที่แห่อาการบวมฉุเป็นสีม่วงคล้ำทั้งร่างของแป๊ะอีเพี้ย ถึงกับยุบหายไป
หมดสิ้น ผิวหน้าที่บวมฉุก็เกาะเป็นสะเก็ดแห้งกรัง ร่วงหล่นลงมาตลอดเวลา

โฉมสะคราญที่เฒ่าคล้ายบุผาเบ่งบาน งดงามปานเทพธิดาหยาดฟ้า ผิว
กายผุดผ่องเป็นยองใย ปรากฏที่เบื้องหน้าสายตาก็คราหนึ่งแล้ว

นี่มิใช่แป๊ะอีเพี้ยของเมื่อสองเดือนก่อนนั้นหรือ ?

นางตอนนี้ มิเพียงมีรูปลักษณ์ะทุเลาเป็นเช่นเดิมเท่านั้น ยังคล้ายมี
ประกายที่งามเจิดจ้ายิ่งกว่าเดิมเสียอีก

ลีเจ็กลิ่งตวาดต้ง ๆ หุ่ลมปรายในออกไปใส่ร่างแป๊ะอีเพี้ยหนัก
หน่วงกว่าเดิม ดั่งนั้นเอง โลหิตสีดำคล้ำสายหนึ่ง ถูกกระอักออกจากปาก
แป๊ะอีเพี้ยไปเป็นลำยาว

ตอนนั้น บนเตียงและเบ้องล่าง แปรเปลี่ยนด้วยคราบโลหิตโสโครก
กลิ่นเหม็นคลุ้งอบอวลไปทั้งห้อง

ลีเจ็กลิ่งระบายลมจากปากยาว ๆ ขณะจะทรงกาย แป๊ะอีเพี้ยที่หลับ
ตาสนิทแน่น ได้ลืมหูลืมตาขึ้นมาแล้ว

นางกวาดมองรอบข้างด้วยความงุนงงชั่วขณะ ชั่วครู่จึงคลายจากพรั่มัว
มา เห็นใบหน้าลีเจ็กลิ่งชัดเจนอีกครั้ง นางต้องส่งเสียงทันที

“กอกอ ข้าพเจ้าหลับไปอีกแล้ว โอ...โง่งมจริง...”

ทันใดนั้น แป๊ะอีเพี้ยตระหนกจนเบ้งตากลมกว้าง

เนื่องเพราะนางมิเพียงรู้สึกในร่างมีเลือดลมโคจรปลอดโปร่งจนจิตใจ
แจ่มใสเท่านั้น กระทั่งความอึดอัดและเหน็ดเหนื่อยก็ปลาสนาการหมดสิ้น แม้
เสียงที่วักล่าว ยังสดใสไพเราะดังเดิมมาอีกครั้งหนึ่ง

นางกวาดมองรอบข้างด้วยความงุนงงสงสัย ที่กระหน่ำสายตาก่อน เป็นเมื่อก่อนเหินหว ๆ กลิ่นเหม็นคลอเคลุ้งที่กระจายรอบข้าง สะเก็ดของผิวหนังที่เกิดขึ้นจากพิษเขี้ยวเยี้ยวลึงมั่ง โลหิตสีดำคล้ำที่นางกระอักออกมา และลิ้นเงือกที่ยืนอยู่หน้าเตียง

นางโถมเข้าไปในอ้อมแขนลิ้นเงือกด้วยความอึดอัดยินดี ร้องเสียงสะท้อน “กอกอ...ท่านเป็นไรแล้ว...”

ลิ้นเงือกสิงโลดยินดีสุดเปรียบประมาณ รัตรางแป๊ะอ๊อเพี้ยไว้แนบแน่นโดยไม่อาจส่งเสียงได้

แป๊ะอ๊อเพี้ยกล่าวด้วยความเอียงอาย

“กอกอ หัวใจของเพี้ย...”

“เพี้ยม่วย ตอนนี้ท่านสำรอกพิษในร่างออกมาแล้ว...”

ลิ้นเงือกกล่าวพลางชี้เล็กระโปรงของนางที่เปื้อนด้วยโลหิตและเมือกพิษ จนไม่อาจสวมใส่ได้อีก

แป๊ะอ๊อเพี้ยเอียงอายจนส่งเสียงแผ่วเบา

“ท่านหลบไปก่อน ให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนเสื้อผ้าเอง”

“ขอแสดงความยินดีกับเพี้ยม่วย พิษเย็นในร่างท่านถูกรีดออกมาหมดสิ้นแล้ว”

“ว่ากระไร ? ข้าพเจ้าหยุดทุเลาเป็นปกติแล้ว ?”

ลิ้นเงือกแยมยิ้มผกศิระะ แป๊ะอ๊อเพี้ยรีบยกมือทั้งสองดู เห็นริ้วงามขาวผ่องเป็นปกติ ลูบไปบนใบหน้าก็เรียบลื่นดั่งกำมะหยี่เนื้อดี ไม่มีอาการบวมดูหยาบหนาดังเดิมเหลืออยู่เลย

นางพลุกพล่านจนรำไห่ออกมา ล้มลงในอ้อมมอกลิ้นเงือกทันที

แต่เป็นน้ำตาของความปลาบปลื้มยินดี ตอนนั้น อ้วงซ้อเขี้ยวได้ย่องเบา ๆ เข้ามาบังแล้ว

เมื่อเห็นรูปโฉมของแป๊ะอ๊อเพี้ยซัดตา ต้องร้องด้วยความลึงโลด

“ม่วยม่วย...ท่านทุเลาเป็นปกติแล้ว สวรรค์...”

แล้วนางวิ่งเข้ามาโอบรัดแป๊ะอ๊อเพี้ยแนบแน่น แต่นางกลับลื้มไป แป๊ะอ๊อเพี้ยยังอยู่ในอ้อมแขนของลิ้นเงือก ดังนั้นเอง ครึ่งซีกร่างของนาง จึงลื้มอยู่ใน

อ้อมแขนของลีเง็กถึงเช่นกัน

แป๊ะอีเพี้ยกางแขนรัดอ้วงข้อเขี้ยวไว้ หลังน้ำตา ร้อง

“เจ้เจ้ ข้าพเจ้าเป็นปกติแล้ว ล้วนเป็นการประทานของลี้กอกอ”

อ้วงข้อเขี้ยวน้ำตาหลังไหลไม่ขาดสาย พลันร้องขึ้น

“อา...ม้วยม้วย เลือดผ้าของท่านสกปรกแล้ว รีบมาเปลี่ยนเถิด...”

ดังนั้นเอง โบหน้าอ้วงข้อเขี้ยวพลันแดงขึ้นอีกครา เพราะนางพบเห็น
นางอยู่ในอ้อมแขนลีเง็กถึงเช่นกัน

แป๊ะอีเพี้ยทุเลาเป็นปกติแล้ว

นางกระปรีกระเป่าราวสกุณาระเริงไพร ลีเง็กถึงยอมเบิกบานแจ่มใสจน
หน้าระรื่น

หน้าที่ในภาระ มิว่าของอาจารย์หรือส่วนตัวต่างปฏิบัติเสร็จสิ้นโดย
ราบรื่นสมบูรณ์ บัดนี้ แผ่นดินสงบสุขแล้ว แน่ใจว่าไม่มีภทภัยใดมาแผ้วพาน
อีก

ดังนั้นเอง ลีเง็กถึงจึงปรึกษากับแป๊ะอีเพี้ย ถึงกำหนดวิวิธเพื่อตัดปัญหา
อื่นใด โดยตกลงกัน ยึดเวลาไปอีกสองเดือนให้หลัง

เนื่องเพราะช่วงเวลาสองเดือนนี้ ต้องการให้อ้วงข้อเขี้ยวพักฟื้นจนสุขภาพ
แข็งแรงสมบูรณ์ และยังคงไปรับตัวบึงอ้วงจากสำนักเทียนช้วนสุดไกล เพื่อ
ร่วมพิธีพร้อมกันทั้งสามนาง

ความคิดเห็นนี้ ย่อมไม่มีผู้ใดในแนฮั่นปึงทักท้วง ต่างรับฟังด้วยความ
ตื่นตันทันตึง ดังนั้นเอง ทิเอ็กกิมจึงไว้วางใจแป๊ะอีเพี้ย ซึ่งเลี้ยงเจียเฮาป่วยซึ่งมีไมตรี
กับบึงอ้วงสนิทสนมกว่าทุกคน ถูกระบุเป็นแม่กองคุมกองเกียรติยศยี่สิบคน
จากแนฮั่นปึง พร้อมทั้งข้าของมีค่าอีกมากมาย ยกขบวนไปสู่สำนักเทียนช้วน
รับตัวบึงอ้วงมาร่วมพิธีครั้งยิ่งใหญ่ในไฮ้วเอี้ยงช้วน

ยิ่งกว่านั้นยังปรึกษากันตกลง โดยให้ซิกซัวะเกี่ยมไว้วางใจฮั่นท้วนหน้าตึก
ลงทัณฑ์ กับแซเตียบฉินยั่วยั่วเข้าพิธีวิวาห์ในวันเดียวกันด้วย

หมู่ตึกช่วยหังงษ์จึ่งบนยอดเขาเลาะง้วยซงของขุนเขาไหว่เอียงชัฏปกคลุมด้วยบรรยากาศที่ร่าเริงแจ่มใส

โคมแดงมีมาแปดดวง แขนงอยู่นอกซุ้มประตูใหญ่ ทุกที่ทางติดประทีปโคมไฟสว่างไสวสวยงาม ทุกที่ทางมีเสียงผู้คนแซ่ซ้องแจ

โบหน้าของพวกเน่ฮั่นปึงทุกคน ต่างมีรอยยิ้มที่อัมเอบยินดีทั่วหน้า

ใช่แล้ว วันนี้คือวันมหามงคลของปิงจู๊ลิ้งเง็กลึงเข้าพิธีวิวาห์กับดรุณีสวยสะคราญเลิศล้ำในตำใต้ถึงสามนาง

ยิ่งอย่าว่าแต่ยังเป็นวันวิวาห์ของยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักไ้วไ้ที่มีชื่อกระเดื่องเกรียงไกร และเป็นหัวหน้าตึกลงทัณฑ์ของพรรคเน่ฮั่นปึงคือไ้วน้ำฮั่นกับฉินยั่วยั่ว

มาตราว่าเน่ฮั่นปึงพยายามปกปิดเป็นความลับ แต่ทว่า ช่าวยังคงแพร่พรายออกไปจนได้

ดังนั้นเอง ชนชาวบู๊ลิ้มที่พอมิหน้ามีตาในที่ทางต่าง ๆ พวกกันสงของชวัญที่สูงค่า หรือไม่กี่ดินแดนเดินทางมาเอง

ในจำนวนนั้น ถึงกับมีพระพุทธรูปหยกสีม่วงสององค์จากเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ที่เป็นผู้นำยุทธจักรฝ่ายซ่มมะส่งมาแสดงความยินดี และมีไค้วเจียงเซียงหยินแห่งสำนักบู๊ตึงมาแสดงความยินดีด้วยตนเอง

โดยเฉพาะสำนักบู๊ตึง ถึงกับเลิกละอคติกินใจในกาลก่อน สม่ครสมานไมตรีกับเน่ฮั่นปึงจนสนิทสนมกลมเกลียว โดยมอบหมายให้ไค้วเจียงเซียงหยินที่เมื่อกาลก่อนเคยประมือกับลีเง็กลึงเป็นผู้มาอวยพรด้วยตนเอง ความหมายที่สูงส่งเปี่ยมคารวะและไม่ตรีนี้ลึกซึ้งสุดเปรียบประมาณแล้ว

ลีเง็กลึงกับไ้วน้ำฮั่น เป็นผู้ออกต้อนรับชนชาวบู๊ลิ้มที่ทราบข่าวแล้วดั้นด้นมาจากทั่วทิศทางด้วยตนเอง ยุ่งวุ่นวายจนแทบหอบหายใจไม่ทัน

ไปยี่ปี่ซึ่งชวเซ็กจืออู่นและหัวหน้าตึกต่าง ๆ ก็ยุ่งกับการจัดงานที่มีพิธีรีตองมากมาย วุ่นวายจนไม่มีเวลาพักผ่อนแม้สักน้อยนิด

ในหอหยกขจีหลังงาม

โฉมสะคราญปานหยาดฟ้าสีนาง อยู่ในเครื่องแบบเจ้าสาวเรียบร้อย มี
เอี้ยเท้ารับใช้ยี่สิบกว่านางคอยปรนนิบัติแข่งขัน

โฉมสะคราญทั้งสี่ล้วนแล้วดงามจนผู้พบเห็นต้องชมเชยไม่ขาดปาก ขึ้น
ชมในวาสนาของเจ้าบ่าวทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง

พวกนางคือแป๊ะอ๊เพี้ย อ้วงซ้อเซี้ยว บึงอ้วง และฉินยั่วยั่ว

ทั้งสี่นางต่างเหลือบมองดูกันและกันด้วยความเอียงอายปลาบปลื้ม เมื่อ
สบตากัน ต่างแยมยืมอย่างขวยเขิน

ใช่แล้ว โฉมสะคราญทั้งสี่ ต่างชื่นชมยินดีในบุญวาสนาของนาง ที่
ได้เข้าพิธีวิวาห์กับชายในดวงใจ ยังมีเรื่องราวใดสามารถบันดาลให้ผู้คนอ้อมเอิบ
ยินดีกว่านี้ได้ ?

ตอนนั้น แป๊ะอ๊เพี้ยพลันส่งเสียงแผ่วเบากับบึงอ้วง

“บึงเจ้เจ้ ข้าพเจ้าแค้นที่ไม่มีเวลาได้พบเห็นท่านแต่เนิ่น ๆ...”

บึงอ้วงชะม้ายมองพลางแยมยืมตอบ

“ม้วยม้วย ท่านประเสริฐอย่างยิ่ง มิน่าเล่า ลึงกอกอจึงชมชอบท่านถึง
เพียงนี้... ม้วยม้วยท่านไม่ชิงข้าพเจ้ากระมัง ?”

แป๊ะอ๊เพี้ยแยมยืมอย่างบริสุทธิ์จริงใจพลางตอบ

“ไม่มีแม่แต่น้อย ภายหน้า พวกเราเจ้ม้วยพอจะปรนนิบัติรับใช้ลึงกอกอ
อยู่ทั้งวัน อยู่เคียงข้างกายลึงกอกอทุกเช้าค่ำ เนื่องจากลึงกอกอรักพวกเรา
พวกเรารักท่านใช่หรือไม่ ?”

บึงอ้วงกับอ้วงซ้อเซี้ยวต่างแยมยืมด้วยความพึงพอใจถึงที่สุด

ใช่แล้ว พวกนางยังมีอะไรไม่อ้อมเอิบยินดีจนพึงพอใจถึงที่สุด ?

แป๊ะอ๊เพี้ยส่งเสียงรำพึง

“ลึงกอกอจะไม่พรากจากพวกเราไปตลอดกาล ท่านเป็นผู้บอก นี่เป็น
ยังยืนชั่วนิรันดร์...”

ความอ้อมเอิบซาบซึ่งจิตต์มิดดำนี แทรกซึมเข้าในจิตใจของสามดรุณี จน
แต่ละนางต้องแยมยืมตลอดเวลา

ฉินยั่วยั่วพลันส่งเสียงดุดกับตัวเจ้

“ม้วยม้วยทั้งสาม หากท่านพยายามผ่อนคลายให้เต็มที่ อย่าได้ตื่นเต้น
เกินไปนัก ฟังว่า สำนักฮั่วซัวเทียนซัว ต่างมีผู้มาอวยพรกันเป็นจำนวนมาก
หลายทีเดียว”

แป๊ะอ๊อเพี้ยแยมยิ้มกล่าว

“ใช่แล้ว ซือเฮีย ซือเจี๊และซือม้วยของข้าพเจ้า ต่างมากันครบหน้า
เพียงแต่ซือแป๊ะผู้เฒ่า เนื่องจากยังเจ็บป่วยจึงไม่อาจมาเอง...”

ปิงอ้วงก้มศีรษะด้วยใบหน้าสีแดงเปลงปลั่ง มิได้กล่าวอะไร

ฉินยั่วยั่วเหลือบมองทั้งสามตรุณีอีกแวบหนึ่ง หัวร่อพลางกล่าว

“ฟังเชียวม้วยว่า คนของสำนักเทียนซัวมากที่สุด นอกจากฐานเล้งเล่านี้
เจ้าสำนักผู้เฒ่ามิได้มาแล้วศิษย์ทั้งสูงทั้งต่ำแทบจะยกพวกมาถึงหกเจ็ดส่วนในสิบ
กระทั่งทึเหลาเล่าก็มาเอง...”

ทั้งสี่คนต่างสนทนากันเบา ๆ ด้วยความอึมเอบยินดี

คำคินนี้ ในฮั่วหยงซัวจึงมีโต๊ะสุรามาหลายร้อยตัว แต่ละตัวต่าง
มีผู้เฒ่าและเยื่อนนั่งครบครัน ทุกที่ทางประทีปโคมไฟสว่างไสว เสียงหัวร่อ
ต่อกระซิกอยู่เชิงแซ่ไป

ทุกผู้คนดื่มกินกันเต็มที่ สนุกสนานกันเต็มที่ ทุกคนต่างอวยพรด้วย
ความจริงใจ ต่อบ่าวสาวทั้งหกคนของวันนี้

เนื่องเพราะคู่บ่าวสาวเฉกเช่นกับบุปผาแดงฉานมีใบเขียวขจีชัดเจน ผสาน
กันได้งามพร้อมสมบูรณ์ที่สุด และทุกผู้คนยังเป็นรูปลักษณ์ซึ่งทุกคนให้ความ
เคารพนับถือสูงสุด

ติกรามหอห้องในฮั่วหยงซัวจึงไม่พอต้อนรับผู้มาอวยพร ทุกซอกมุมต่าง
มีกลิ่นมนุษย์ที่มาจากทุกทิศทาง ศิษย์แน่นับังทั้งหมู่ตึก ถูกระดมออกมาต้อนรับ
บ้าง ระแวดระวังภัยบ้างจนหมดสิ้น

โคมไฟมากมายหลายร้อยดวง จดสว่างไว้ตลอดราตรี เสียงประทัด
ติดต่อกันไม่ขาดหู บรรยากาศสุขสันต์หรรษา ครอบคลุมไปทั่วทุกอนุ
ของฮั่วหยงซัวจึงที่กว้างใหญ่ไพศาล ความร่าเริงแจ่มใสปรากฏอยู่ในทุกใบหน้า

ของอาคันตุกะที่มา

พิธียิ่งใหญ่ เริ่มดำเนินเมื่อม่านราตรีคลี่คลุมลงมา ชนชาวภูมิลืมที่พอมือ
ชื่อเสียงและอาคันตุกะที่มาจากสำนักฮั่วซัวเทียนซัว ต่างได้เข้าร่วมในพิธีพร้อม
กับชั้นหัวหน้าตึก หัวหน้าสาขาของพรรคแนฮุ้นป่ง

แต่ละคนล้วนชื่นชมถึงความหล่อเหลาส่งเปี่ยมราศีของเจ้าบ่าว ชดช้อย
สละขวัญบานปุปผาของเจ้าสาวทั้งสี่

แน่นอน เจ้ามื่นชีวล้อลี้เก็กลิ่งและเจ้าสาวทั้งสามนาง ยังได้รับการยกย่อง
ชมเชยจากใจจริงของพวกที่มา

วิกาลเคลื่อนคล้อยจนตึกสงัด

แต่ทั่วทุกแห่งหนในหมู่ตึก ยังคงอีกทึกกึกก้อง เสียงแซ่จอแจ

ไว้วาน้ำอุ่นกับฉิ่นยั่วยั่วถูกออกไปส่งตัวในตึกสร้างใหม่ ด้วยที่ท่ากระดาก
กระเดื่องจนขวยเขิน

ส่วนลี้เก็กลิ่ง เป๊ะอีเพี้ย ปิงอ้วง อ้วงซ้อเซียว ยังคงถือตึกเขียวขจี
เป็นห้องหอ

เมื่อบ่าวสาวทั้งสี่มาถึงหน้าหอหลังงาม ลี้เก็กลิ่งหันไปคารวะให้แก่ผู้มาส่ง
ตัวอาทิ ภูจือกุน ชุนฮั้ง ตูเซยยืม เฮาปวย โจ้วแปะชีว ชิวจ้วยไต้ซือ
เจี้ยะลู่ ตัวลักจุนเจี้ย จนจรดพื้น พร้อมทั้งกล่าวขอบพระคุณด้วยจิตใจที่
เต็มตื่น

ทันใดนั้น คล้ายตึงนึกถึงความใดมาได้ แยมยิ้มกล่าวกับภูจือกุน

“ภูจี้จู้ เอ็กอีเก็กไฮ้ว (เลื้อยหยกเลื้อยตา) เตี้ยอีตึคนั้น วันพรุ่งนี้ไซ้คนคุม
ตัวมันไปปล่อยที่เชิงเขาเถิด ระหว่างนี้ มันถูกทัณฑ์ทรมานจนพอจะลบล้าง
โทษทัณฑ์ความผิดในกาลก่อนแล้ว”

ภูจือกุนที่ปกติเคร่งขรึมจนน่าเกรงขาม ยามนี้ถึงกับหัวร่ออย่างหัวหาญ
พลางกล่าว

“ป้งจู้ ข้าพเจ้าน้อมรับคำสั่ง ยังมี พวกญาติที่มาจากสำนักเทียนซัว
ฮั่วซัวทั้งสองนั้น วันพรุ่งนี้ยอมมีพวกข้าพเจ้าตั้งจู้ทั้งหลาย เสนอหน้าออกต้อนรับ

ข้ารู้เอง ปังจูพอจะตื่นสายกว่าเดิมก็มีเป็นไร”

เขาปวยหัวร่อฮาฮากล่าว

“ปังจู ญหยินทั้งสามท่าน รัตติกาลยามวิราห์มีค่ากว่าพันตำลึงทอง พวกเราไม่อาจจะรบกวนอีกต่อไปได้แล้ว”

จบคำพากันน้อมกายคารวะ แล้วตัวลักจุนเจ็ยส่งเสียงขึ้น

“พอเถิด พวกเราอำลากันไปได้แล้ว ตอนนี้แม้มิใช่ฤดูหนาว แต่เชื่อว่า วิกาลต้องสั้นกว่าธรรมดา”

ในเสียงหัวร่อที่สนั่นหวั่นไหว แต่ละคนต่างคารวะอำลาออกไป

ลี้เจ็กถึงพาเจ้าสาวที่สวยสะคราญทั้งสามนาง เข้าไปในหอหลังงามด้วยจิตใจที่เป็นสุขจนอัมเอบแจ่มใส

จบบริบูรณ์

ลีเจ็กสิงกวาดตาดล่ายกระบี่สองเล่ม จ้องมองดูมันแล้วส่งเสียงเรียกเชิงขำ “แม่นดินในปัจจุบัน อสูรร้ายมารชัวก่อกรรมทำเข็ญอย่างรุนแรง ชีวิตมนุษย์ดุกกับผักหญ้าอยู่แล้ว ไหนเลยจะให้พวกเจ้าใช้ฝีมืออำมหิตชั่วร้ายไปทำลายสัตว์ทั้งหลายได้อีก?”

ชายฉกรรจ์อัปลักขณศาตไม่ถึง นักศึกษาเสื้อขาวจะตกเทศมอถัมมันได้ ขณะงูแงไม่เข้าใจอยู่นั้น ลีเจ็กสิงค์นเสียงเบ้นหาด้วยสีหน้ากระต้าง

“ข้ากศพที่คลล่ายปีศาจร้ายตัวนั้น มิทราบทำอันตราบชีวิตคนอย่างโหดเหี้ยมมามากน้อยเท่าใดแล้ว นึกมิถึง ยังมีคนลอบบงการมันอยู่ทางด่านหลวอีกด้วย เป็นผู้ที่ผู้คนต้องเคียดแค้นชิงชังยิ่งแล้ว บัดนี้ เราพาตเจ้าให้ตาบอญูที่นี้เถื่อน ค่อยไปสอปลานเอาไทยกวดจากเจ้านายของเจ้า!”

ยมทูตผู้พิชิต
(รวม 2 เล่ม)

ISBN 974-341-230-

9 789743 412301

ราคาชุดละ 500 บาท